ลำพระเวท-เทศมหาชาติ

ชาดิ

มหาเวสสันดรชาดิก

พระคำธิ์ว พ.ทัมมิกะมุนี

D.P. Dhamminkamuni (Ph. D)

แปงสำนวน และ ภาดชำระ

ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಅರ್ಜಿಯ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಲಗತ್ತಿಸಿದೆ.

ಅರ್ಜಿದಾರರ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ಸಹಿ

ลำพระเทวด-เทดมะหาชาด หลืมะหาเวสสันตะระชาดิก

โดย พระดำธิ๎ง พ.ทัมมิกะมุนิ
D.P. Dhammikamuni

ISBN:
ลาคา **100,000 กีบ**
พิมคั้งที่1 **ทันอา พ.ส.2554 (2011) จำนอนพิม 1,000 ที่อ**

จัดพิมโดย **อัดอิบมาพุททาอาส**
บ้านสะหฆามไช เมือ๎งไกสอนพิมอิทาน
แขอ๎งสะหวันนะเขด-13000
โท: 020-98180576, 020-3371830, 020-5640003
Phra_ajan@yahoo.co.in

พิมที่ **ท่าเมือ๎งการพิม**
Thamuang Printing
ถะนินลาดฉะอ๎งเสิก, บ้านท่าเมือ๎ง
เมือ๎งไกสอนพิมอิทาน แขอ๎งสะหวันนะเขด-13000
โท: 020-55892080, 020-55644504

บันนาทิการ

พระมะหาสุชาด สุชาโต

การบันนาทิการ

พระอาจารย์สุพิน จารุวันโน ยามะหาจันทะรังสิ อุตตะมะโพทิ ยามะหาสีจัน ถานิยะมุนิ
สามะเนนอะพินัน ถูนลำพัน สามะเนนบุนกุ้ม วันนะธิด สามะเนนสายพอม ไชยะบุดสิ
สามะเนนสิทมอก ไชยะโสม สามะเนนสิสะเหวัย ซ๎างหลอย ท้าวอินทิยาน จันทะว๎ง

ผู้อุปะถัมในการพิม
ถะนะสิงแขอ๎งสะหวันนะเขด พิมถวายเป็นมุทิตาสักการะแด่ ยาท่านอัถถะมะหาสัททัมมะโชติกะทะชะ
(ยาท่านใหย่มะหาๅอม ดำธิ๎งบุนมะหาเถระเจ้า) ปะทาน ถะนะ อพส แขอ๎งสะหวันนะเขด ทั๎งเป็นธอๅ
พระสังถะปะทานาทิบดีแห่งถะนะสิงลาว ในอะโรกาดที่จะเธินชิมายุ 80 ปี 60 พันสา พ.ส.2554 (2011)

สะหงวนลิกขะสิดตามกิดหมาย
ผู้ต้องการพิมจำหน่าย หลีแจกเป็นทัมมะทาน สามาดติดต่ได้ที่ อัดอิบมาพุททาอาส บ้านสะหฆามไช
เมือ๎งไกสอนพิมอิทาน แขอ๎งสะหวันนะเขด
โท: 020-98180576, 020-3371830, 020-5640003

ຄະນະ ອພສ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ

****

ຍາທ່ານມະຫາງອນ ດຳຣິງບຸນ	ປະທານ ຄະນະ ອພສ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ
ຍາທ່ານຄຳສີ ນັນທະສາໂຣ	ຮອງປະທານ ຫົວໜ້າກົມມາທິການການປົກຄອງ ປະທານ ອພສ ເມືອງໄກສອນພົມວິຫານ
ຍາທ່ານບຸນຍານ ເຕວິຊໂຊ	ຮອງປະທານ ຫົວໜ້າກົມມາທິການສາທາຣະນູປະການ
ຍາທ່ານໜູຮັກ ປະຣິປຸນໂນ	ຮອງປະທານ ອພສ ແຂວງ ປະທານ ອພສ ເມືອງສອງຄອນ
ພຣະອາຈານສົມບູນ ສີຣິປັນໂຍ	ຮອງປະທານ ອພສ ແຂວງ ຫົວໜ້າກົມມາທິການການເຜີຍແຜ່ສີລະທັມແລະກົມມະຖານ
ຍາທ່ານຄຳເຜີຍ ກະຕະປຸນໂຍ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ປະທານ ອພສ ເມືອງຈຳພອນ
ຍາທ່ານບຸນໂຮມ ວິສຸດທິວົງ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ປະທານ ອພສ ເມືອງໄຊບູລີ
ຍາທ່ານເກື້ອ ຂັນຕິໂກ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ປະທານ ອພສ ເມືອງອາດສະພັງທອງ
ຍາທ່ານນິຣັນ ທັມມະວະໂຣ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ປະທານ ອພສ ເມືອງພະລານ
ຍາທ່ານທອງດຳ ຈັນທະວົງ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ປະທານ ອພສ ເມືອງໄຊພູທອງ
ຍາທ່ານຈັນທາ ທັມມະນັນໂທ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ປະທານ ອພສ ເມືອງພີນ
ຍາທ່ານຮົ່ມ ແກ້ວສະຫວ່າງ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ປະທານ ອພສ ເມືອງອາດສະພອນ
ຍາທ່ານບຸນທົງ ພົມມະຈັນ	ຄະນະປະຈຳ ອພສ ແຂວງ
ຍາທ່ານຂຽນ ທລວງລາດ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ປະທານ ອພສ ເມືອງຊົນ
ພຣະອາຈານບຸນມີ ປຸນຍະມະໂນ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ຮອງຫົວໜ້າກົມມາທິການປົກຄອງ
ພຣະອາຈານຄຳປານ ປະສັນນະທັມໂມ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ
ພຣະອາຈານຄຳມີນ ສຸຂະເສີມ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ
ພຣະອາຈານທວັນຄຳ ຈິຕຕະທັມໂມ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ຮອງຫົວໜ້າກົມມາທິການເຜີຍແຜ່
ພຣະອາຈານຈັນທາ ອັຄຄະຈິຕໂຕ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ປະທານ ອພສ ເມືອງອຸທຸມພອນ
ພຣະອາຈານແກ້ວອຸດອນ ໂຊຕິທັມໂມ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ
ພຣະອາຈານສຸນທອນ ສຸນທະໂຣ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ
ພຣະອາຈານສຸວັນນະສອນ ກັນຕະສີໂລ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ
ພຣະອາຈານສີກັນດາ ຖິຣະມະໂນ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ຮອງຫົວໜ້າກົມມາທິການເຜີຍແຜ່
ພຣະອາຈານດຳຣິງ ພ.ທັມມິກະມຸນີ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ຫົວໜ້າກົມມາທິການການສຶກສາສິງ
ພຣະອາຈານບຸນດອນ ຣາຊະພົນ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ
ພຣະອາຈານຈັນດາ ເຄນສັກດາ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ
ພຣະອາຈານພູວັນ ບຸດອິນທອງຄຳ	ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ຫົວໜ້າຫ້ອງການ ອພສ ແຂວງ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ອົງການພຸດທະສາສະໜາສຳພັນລາວ
ສຳນັກງານວັດພຣະທາດຫລວງເໜືອ
ຫ້ອງການໂທຣ-ແຟກ: (856-21)412193
ຕູ້ໄປສະນີ 775 ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ

Lao Buddhist Fellowship Organization
WatphrathatLuangneua Headquater
Office Tel-Fax : (856-21)412193
P.O.Box 775 Vientiane LAO PDR

ພຣະສະມະນະສານ

ຂອງ

ປະທານສູນກາງອົງການພຸດທະສາສະໜາສໍມພັນລາວ

ພຣະພຸດທະອົງ ຜູ້ທີ່ງເປັນນາຖະທີ່ເພິ່ງຂອງໂລກ ໄດ້ຕັດສອນໄວ້ໃນ **ພັທເທກະຣັຕຕະສູດ** ວ່າ: **ສິ່ງທີ່ເປັນອະດີດທີ່ຜ່ານໄປແລ້ວ ບໍ່ຄວນລະຫ້ອຍອາໄລຫາ ສິ່ງທີ່ເປັນອະນາຄົດຍັງບໍ່ທັນມາ ບໍ່ຄວນພະວົງກັງວົນນຳ ແຕ່ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຢູ່ກັບປັດຈຸບັນຢ່າງໜັ້ນຄົງ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຄອນແຄນ ໜັກແໜ້ນຢູ່ໃນວຽກງານຢ່າງອົງອາດກ້າຫານ ແລະສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ນັກປຣາດບັນດິດທັ້ງຫລາຍຍ່ອມສັນລະເສີນ ຄົນຜູ້ດຸໝັ່ນຂະຫຍັນພຽນ ບໍ່ຄ້ານທັ້ງກາງເວັນ ແລະກາງຄືນ ຢູ່ແບບນັ້ນວ່າ ຜູ້ມີຊີວິດຢູ່ພຽງມື້ດຽວປະເສີດ ແລະໜ້າຊົມເຊີຍ.**

ຕາມຫລັກທັມໃນທາງພຸທທະສາສະໜາ ໄດ້ກ່າວຫລັກຄວາມຈິງຂອງຊີວິດໄວ້ໃຫ້ພິຈາຣະນາວ່າ ອາຍຸຂອງມະນຸດນັ້ນໜ້ອຍຫລາຍ ຜູ້ສະແຫວງຫາຄຸນງາມຄວາມດີ ຄວນດູໝິ່ນອາຍຸທີ່ໜ້ອຍດຽວອັນນີ້ ໂດຍໃຫ້ພິຈາຣະນາເຫັນວ່າ ວັນຄືນລ່ວງເລີຍໄປ ອາຍຸສັງຂານກໍໜົດສັ້ງໄປ ເໜືອນກັບແມ່ນ້ຳນ້ອຍໄຫລເລື້ອຍໆ ກໍໜົດໄປ ສັນນັ້ນ ຜູ້ມີປັນຍາເຫັນຄວາມຈິງອັນນີ້ແລ້ວ ເປັນຜູ້ປະພຶດແຕ່ຄຸນຄວາມດີ ສ້າງແຕ່ປະໂຫຍດ ສຸຂທັ້ງແກ່ຕົນ ແລະປະໂຫຍດເກື້ອກູນທັ້ງແກ່ຊົນທັ້ງຫລາຍ ດ້ວຍຄວາມບໍ່ປະໝາດ.

ເມື່ອກ່າວເຖິງທັມເຫລົ່ານີ້ ກໍມາໃຫ້ຫວນລະນຶກເຖິງພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າອົງໜຶ່ງ ທີ່ທ່ຽງດຳຣົງຕົນຢູ່ດ້ວຍທັມ ຕັ້ງຕົນຢູ່ໃນຄວາມບໍ່ປະໝາດ ນັ້ນຄື **ພຣະອາຈາຣຍ໌ ມະຫາງອນ ດຳຣົງບຸນ** ເປັນພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າອົງໜຶ່ງ ທີ່ຈະເຣີນດ້ວຍຣັຕຕັນຍູກາລ ແລະຈະເຣີນດ້ວຍສີລະສະມາທິຄຸນ ພຣະອາຈາຣຍ໌ ມະຫາເປັນທີ່ເຄົາຣົບສັກກາຣະຂອງເພື່ອນສະຫະພຣົມມະຈາຣີທັ້ງຫລາຍ ທັ້ງເປັນຜູ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນໜ້າທີ່ວຽກງານຢ່າງໜັກແໜ້ນ ບໍ່ວ່າຈະເປັນວຽກງານທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະວຽກງານທາງດ້ານພຣະສາສະໜາ, ຈະຕັ້ງໃຈເຮັດດ້ວຍຄວາມພາກພຽນພະຍາຍາມ ແລະສຳເລັດລົງຢ່າງສະຫງ່າງາມ.

ວຽກງານທັງຫລາຍທັງປວງທີ່ກະທຳໃນທາງດ້ານສັງຄົມນັ້ນ ເພິ່ນເປັນພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້ານັກພັດທະນາ ເປັນນັກສ້າງສາ ເປັນນັກເຜີຍແຜ່ພຣະສາສະນາ ແລະເປັນນັກສິລະປະວັດທະນະທັມ ດັ່ງຈະເຫັນໄດ້ໃນການສ້າງຖະນົນຫົນທາງ ສ້າງນ້ຳບໍ່ ສ້າງນ້ຳປະປາ ສ້າງໂຮງຮຽນ ສ້າງໂຮງໝໍ ເຊິ່ງເປັນປະໂຫຍດແກ່ສາທາຣະນະຊົນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງໄດ້ສ້າງສາສະນະວັດຖຸອີກຢ່າງຫລວງຫລາຍເຊັ່ນກັນ ເປັນຕົ້ນວ່າ ສ້າງສາລາໂຮງທັມ ສ້າງກຸຕິວິຫານ ສ້າງປະຕູຊົ້ງ ສ້າງວັດວາອາຮາມ ແລະຍັງຊຳນານໃນການຄວັດລວດລາຍແບບຕ່າງໆ ໄດ້ຢ່າງວິຈິດງາມຕາ ສ່ວນທາງດ້ານການເຜີຍແຜ່ນັ້ນ ເພິ່ນກໍນັບວ່າເປັນປຣາດບັນດິດໃນທັມ ເພິ່ນສະແດງທັມໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ ຊັດເຈນແຈ່ມແຈ້ງ ທັງຖືກຫລັກທັມວິນັຍຢ່າງໜ້າອັດສະຈັນ.

ດ້ວຍພຣະອາຈາຣຍ໌ ມະຫາງອນ ທິງຄຸນທັມໃນຫລາຍດ້ານຢ່າງນີ້ ຈຶ່ງສົມຄວນນັບວ່າເປັນນັກປຣາດບັນດິດ ເປັນສັບປະບຸຣຸດ ຜູ້ບໍ່ປະຫມາດໃນທັມ ຄວນແກ່ການສັນລະເສີນບູຊາເປັນທີ່ເຄົາຣົບຮັກຂອງສິດຍານຸສິດ ແລະພຸທທະສາສະນິກະຊົນທົ່ວໄປ ດັ່ງນັ້ນ ໃນວະໂຣກາດທີ່ພຣະອາຈາຣຍ໌ ມະຫາ ຈະເຣີນສິຣິມຸງຄຸນອາຍຸຄົບ 80 ປີນີ້ ທາງຄະນະສົງ ແລະອອກຕົນຍາດໂຍມລູກເຕົ້າສິດໂຍມຊາວພຸທທະບໍຣິສັດທັງຫລາຍ ໂດຍສະເພາະຊາວສະຫວັນນະເຂດ ຈຶ່ງໄດ້ຈັດງານມະຫາເຖຣາພິເສກຂຶ້ນມາ ຖວາຍເປັນມຸທິຕາສັກກາຣະບູຊາຍົກໄວ້ຍັງພຣະຄຸນ ແລະສະແດງອອກເຊິ່ງກະຕັນຍູກະຕະເວທິຕາທັມ ຂ້າພະເຈົ້າໃນນາມສ່ວນຕົວ ແລະໃນນາມຄະນະສົງລາວ ຂໍສະແດງຄວາມຍິນດີມຸທິຕາຈິດ ມາໃນຄັ້ງນີ້ ດ້ວຍອານຸພາບແຫ່ງຄຸນພຣະສີຣັຕຕະນະໄຕຣ ແລະຄຸນແຫ່ງບາຣະມີທັມທີ່ບຳເພັນມາ ຂໍຈົ່ງມາປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງ ໃຫ້ພຣະອາຈາຣຍ໌ ມະຫາ ຈົ່ງມີສຸຂະພາບເຂັ້ມແຂງ ມີຄວາມສຸຂຄວາມຈະເຣີນ ຈະເຣີນຍິ່ງຂຶ້ນໄປໃນອາຍຸ ວັນນະ ສຸຂະ ພະລະ ປະຕິພານ ທະນະສານສົມບັດ ທັມມະສົມບັດ ແລະອະຣິຍາຍະທັມ ນຳຕົນໃຫ້ພົ້ນຈາກທຸກ ກ່າວຄືພຣະນິບພານພຸ້ນເທີ້ນ.

ວັດອົ່ງຕື້ມະຫາວິຫານ, ວັນທີ 02 ທັນວາ 2554

ປະທານສູນກາງອົ່ງການພຸດທະສາສະໜາສັມພັນລາວ

ພຣະອາຈາຣຍ໌ ມະຫາຕ່ອງ ສະມາເລິກ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສານສະແດງມຸທິຕາສັກກາລະ ຂອງ

ພະນະທ່ານ ບຸນຍັງ ວໍລະຈິດ, ຮອງປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ 7 ທັນວາ 2011.

ໃນໂອກາດທີ່, ຄະນະອົງການພຸດທະສາສະໜາສຳພັນລາວ ຮ່ວມກັບແນວລາວສ້າງຊາດ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ແລະພຸດທະສາສະນິກະຊົນລາວ ຊາວພຸດບັນດາເຜົ່າ ໂດຍສະເພາະແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ຈະໄດ້ຮ່ວມກັນຈັດງານສະຫຼອງສິລິມຸງຄຸນອາຍຸຄົບຮອບ 80 ປີ ຂອງຍາທ່ານໃຫຍ່ ມະຫາງອນ ດຳຣົງບຸນ ປະທານຄະນະ ອພສ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ແລະຮອງປະທານຄະນະ ອພສ ສູນກາງອົງທີໜຶ່ງຂຶ້ນ ເພື່ອຖວາຍເປັນອາຈາຣິຍະບູຊາ ແລະສະແດງອອກເຊິ່ງຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ຍາທ່ານໃຫຍ່ ທີ່ໄດ້ຊ່ວຍຊາດບ້ານເມືອງ ແລະສົ່ງເສີມພຣະສາສະໜາມາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໃນນາມ ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ແລະຄົນສະຫວັນນະເຂດ ກໍຄືພຸດທະສາສະນິກະຊົນລາວ ບັນດາເຜົ່າ ຂໍສະແດງຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ ມາຍັງຍາທ່ານໃຫຍ່ ມະຫາງອນ ດຳຣົງບຸນ ມານະທີ່ນີ້ດ້ວຍ.

ຍາທ່ານໃຫຍ່ ເປັນພຣະມະຫາເຖຣະ ທີ່ຊົງຄຸນວຸດທິໃນຫຼາຍດ້ານເປັນຕົ້ນວ່າ ຈະເລີນດ້ວຍອາຍຸ ຈະເລີນດ້ວຍຄຸນນະທັມທັງຫຼາຍ ມີຄວາມຂະຫຍັນໝັ່ນພຽນ ແລະອົດທົນໃນວຽກງານນ້ອຍໃຫຍ່ ທັງໃນທາງສັງຄົມ ແລະສາສະໜາ, ຍາທ່ານໃຫຍ່ ມະຫາງອນ ດຳຣົງບຸນ ໄດ້ຖືກໜໍ່ຫຼອມມາຈາກຫຼັກທັມຄຳສອນ ຂອງພຸດທະສາສະໜາ ຍາທ່ານໄດ້ອອກແຮງສຶກສາອົບຮົມປະຊາຊົນຊາວບ້ານ ຊາວເມືອງຢູ່ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ແລະຄົນລາວຢູ່ແຫ່ງຫົນຕ່າງໆ ໃຫ້ຮັກສາຫລັກທັມ ໃຫ້ຢູ່ໃນສິນກິນໃນທັມ ທັງໃຫ້ຮັກສາວັດທະນະທຳ ແລະຮີດຄອງປະເພນີ ອັນດີງາມຂອງຊາດລາວເຮົາ, ນອກຈາກນັ້ນ ຍາທ່ານໃຫຍ່ ມະຫາງອນ ດຳຣົງບຸນ ໄດ້ສ້າງຜົນງານໄວ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເປັນຕົ້ນວ່າ ສ້າງຖະນົນຫົນທາງ, ສ້າງນ້ຳປະປາ, ສ້າງວັດວາອາຮາມ, ໂຮງຮຽນ, ໂຮງໝໍ ແລະອື່ນໆ ເຊິ່ງລ້ວນແຕ່ແມ່ນການສ້າງສາທາລະນະປະໂຫຍດ ເພື່ອປະຊາຊົນແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ກໍຄືຊາດ, ສັງຄົມ ແລະບ້ານເມືອງ ເຊິ່ງສອດຄ່ອງກັບແນວທາງນະໂຍບາຍ ຂອງພັກລັດນຳພາ.

ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍຈາລຶກຄຸນງາມຄວາມດີ ຂອງຍາທ່ານໃຫຍ່ ມະຫາງອນ ດຳລົງບຸນ ຈົນເທົ່າໃດໆ ພ້ອມທັງຂໍອວຍພອນ ໃຫ້ຍາທ່ານໃຫຍ່ມີອາຍຸວັນນະ ສຸຂະພາລະ ທັງເປັນຮົ່ມໂພຮົ່ມໄຊ ໃຫ້ພຸດທະສາສະນິກາຊົນລາວ ບັນດາເຜົ່າສືບຕໍ່ໄປດ້ວຍເຖີດ.

ປະທານປະເທດ

ບຸນຍັງ ວໍລະຈິດ

มุทิตาคาถา

พระอัคคะมะหาสัทธัมมะโชติกะ

(ยาท่านใหย่มะหาๆอม ดำริ๎บุนมะหาเถระเจ้๎า)

****

โย ทิ เสตโถ มะหาเถโร
'อัคคะมะหาสัทธัมมะ-
อิหามาหัง ปะวักขามิ
โย โส โทติ มะหาปุนโย
สุสังอุโต อะ กาเยมะ
อาจาระอัตตะสัมปันโม
ทัมมานุทัมมะจาริ๎ จะ
สันติมหริโย สะ สิสสามัง
สะทะทัมมิกะปามิมัง
ตัสะมา เอโส อะโรกาเส
พิยโยโส ปูชะนิยันตัง
ระตะนัตตะยานุพาเวมะ
โย โสทะ มะหาเถโร, โส
นิพพามะสันติโก โทตุ

มะหาทิโร มะหายะโส
โชติกะทะชะ' นามะโก
ถุนัง ตัสสะ ยะถาระทัง
ทุรัคคาโท จะ สาสะเม
อาจายะ อุทะ เจตะสา
สันตุตโถ อะถะ สะมาทิโต
กาเลมะ ทัมมะเทสิโต
เมตตาทิกะวิหาริโก
ปิยัตถาโม มะมาปะโก
อะสีติอายุปุนมะโก
นามามะ สิระสา สะทา
ระตะนัตตะยะเตชะสา
ทิคายุโก อะนามะโย
พุททะทัมมะปะติตถิโตติ

อะธันชะโย นามะพิกขุนา

พระพิกขุนามว่า อะธันชะยะเถระเจ้๎า

ปะพันถวายพระเดดพระคุน

ຄຳແປ

ມຸທິຕາສັກກາຣະ

ເນື່ອງໃນວະໂຣກາດທີ່ພຣະເດດພຣະຄຸນ

ພຣະອັຄຄະມະຫາສັທທັມມະໂຊຕິກະທະຊະ

(ຍາທ່ານໃຫຍ່ມະຫາງອນ ດຳຣົງບຸນມະຫາເຖຣະເຈົ້າ)

ຈະເຣີນສິຣິຊົນມາຍຸ ๗๐ ປີ ๙๐ ພັນສາ ๓๐ ມີນາ ๔๔๔๔

****

ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ຜູ້ເປັນປຣາດ ມີພະລັງຈິດດີ
ນາມວ່າ ພຣະອັຄຄະມະຫາສັທທັມມະໂຊຕິກະທະຊະ
ບັດນີ້ຈັກຂໍກ່າວຄຸນຂອງທ່ານແຕ່ໂດຍສົມຄວນ
ທ່ານເປັນຜູ້ມີບຸນຫລາຍ ໃສ່ໃຈທຸຣະແຫ່ງພຣະພຸດທະສາສະນາ
ເປັນຜູ້ສຳຣວມກາຍ ວາຈາ ແລໃຈ
ເປັນຜູ້ເຖິງພ້ອມດ້ວຍວັຕ ແລະມາຣະຍາດ
ຍິນດີໃນການຢູ່ຢ່າງຣຽບງ່າຍ
ມີຈິດໜັ້ນໃນທັມວິນັຍປະພຶດສົມຄວນແກ່ທັມ
ເທສະນາທັມຕາມການ ມີອິນຊີ້ສະຫງ່ຳງົດງາມ
ປະກອບດ້ວຍພຶມວິຫາຣະທັມ ມີເມດຕາເປັນຕົ້ນ
ເປັນທີ່ຮັກເຄົາຣົບຂອງເພື່ອນພຶມມະຈາຣີທັ້ງຫລາຍ
ດັ່ງນັ້ນ ໃນໂອກາດທີ່ປະເສີດ ທ່ານໄດ້ມີອາຍຸເຕັມ
ແປດສິບພຣະວັດສາພໍດີ
ພວກເຮົາເຫລົ່າສິດຍານຸສິດ ຈຶ່ງນ້ອມກາຍໃຈຖວາຍທ່ານທີ່ຄວນບູຊາ
ຍິ່ງດ້ວຍສີສະເກດເກົ້າ ແລະດ້ວຍອຳນາດແຫ່ງຄຸນພຣະສີຣັດຕະນະໄຕ
ຂໍໃຫ້ທ່ານມີສຸຂະພາບພະລານາໄມເຂັ້ມແຂງ
ດຳຣົງໝັ້ນໃນພຣະສັທທັມຍິ່ງຂຶ້ນໄປ
ຈົນເຖິງຄວາມພົ້ນທຸກຄືພຣະນິບພານເທີ້ນ

ພຣະມະຫາຊັຍນະຣົງ ວະຣັນຊະໂຍ

ປຣຽນທັມ 9 ປະໂຫຍກ, B.A., M.A., M. Phil., Ph. D

ປະພັນຖວາຍແດ່ພຣະເດດພຣະຄຸນ

ມຸທິຕາສັກກາຣະ

ພຣະອັຄຄະມະຫາສັທທັມມະໂຊຕິກະທະຊະ

(ຍາທ່ານໃຫຍ່ມະຫາງອມ ດຳຣິງບຸນມະຫາເຖຣະເຈົ້າ)

ພຣະສັງຄາທິບໍດີ ສີສຸວັນນະເຂຕຕະມຸນີກາຈາຣຍ໌

(ປະທານ ອພສ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ)

ຮອງພຣະສັງຄະປະທານາທິບໍດີແຫ່ງຄະນະສົງລາວ

(ຮອງປະທານ ອພສ ສູນກາງ ອົງທີໜຶ່ງ)

****

ຂ້າຂໍ ວັນທາໄຫວ້ ມະຫາຄຸນຄອງປະເສີດ
ສາມໜ່ວຍແກ້ວ ຍໍໄວ້ໃສ່ສຽນ
ກັບທັງ ພໍ່ແມ່ພ້ອມ ຄຸນແຫ່ງອາຈານ

ຂ້າຂໍ ວັນທານົບ ອັນຊຸລີພຽນນ້ອມ
ມະຫາຄຸນລົ້ນ ໂກສົນໄຫລຫລັ່ງ
ຂໍຈົ່ງ ມີແກ່ຂ້າ ພຽນນ້ອມຢູ່ເລີ່ງ ແດ່ທ້ອນ

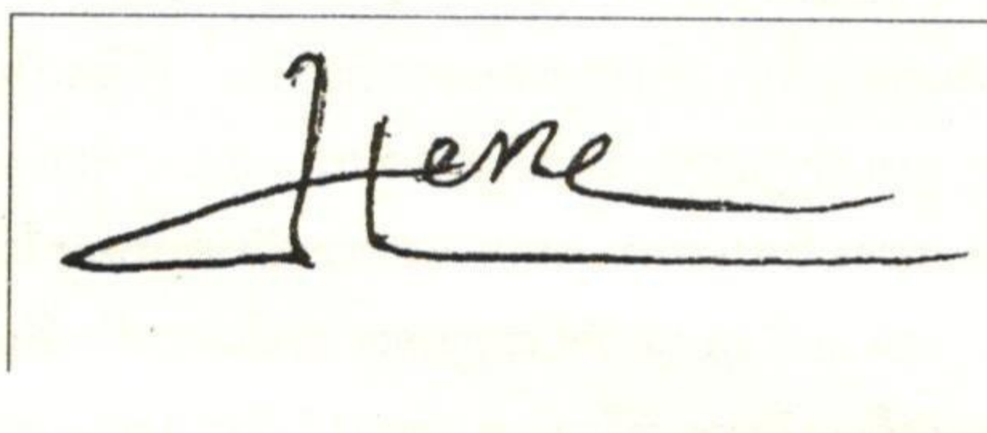
ຈັກໄດ້ ກ່າວເຖິງເລື້ອງ ຕົນປະເສີດມະຫາເຖນ ກ່ອນແລ້ວ
ພຣະນະເຣນທິງທັມ ເດດຄຸນຍານກ້າ
ປັນຍາ ທັມທິງແຈ້ງ ເຮືອງແສງໃສສະອາດ
ເປັນນັກປຣາດຜູ້ຮູ້ ເມທີໄທ້ເຜົ່າຊົນ ແທ້ແລ້ວ

ອັນວ່າ ເຖຣະເຈົ້າ ຕົນເພີ່ນຊື່ອັກຄະ
ມະຫາສັດທັມມະໂຊຕິກາ ຕໍ່ເຕີມແຖມໃຫ້
ມະຫາງອມແທ້ ນາມເດີມດາຣຽກ
ດຳຣິງບຸນເປັນເຊື້ອ ສະກຸນກວ້າງຊ່ຳເຊັ່ງ ເຈົ້າເອີຍ

ບັດນີ້ ລັດເລັ່ງຂໍ້ ຂານຕໍ່ຍັງພຣະຄຸນ ຊອບແລ້ວ
ມະຫາງອມ ດຳຣິງບຸນ ເລີດສົງສະຫວັນກວ້າງ

ຮຽບຮຽງ ແລະຈັດພິມໜັງສື ລຳພຣະເທວດ-ເທດມະຫາຊາດນີ້ຂຶ້ນມາ ເພື່ອໃຫ້ເປັນມຸທິຕາສັກກາຣະ ແຈກເປັນ ທັມມະທານ ເປັນການບູຊາຄຸນ ເພື່ອສັ່ງສົມບຸນ ໃຫ້ເປັນອຸປະຖັມພະກະກຸສະລະກັມອັນດີງາມ ສົ່ງເສີມງານບຸນ ຄັ້ງນີ້ ໃຫ້ຍິ່ງໄປດ້ວຍມະຫາບຸນມະຫາກຸສົລ ຍົກຂຶ້ນຍັງຜົລບຸນບາຣະມີທັມ ຂອງພໍ່ແມ່ຄຣູບາອາຈາຣຍ໌ ໃຫ້ພົ້ນ ໂຍຍິ່ງຂຶ້ນໄປ ນັບວ່າເປັນການປະກາດອອກ ເຊິ່ງກະຕະເວທິຕາທັມແລະຄຸຣຸທັມ ໃຫ້ຜາກົດແກ່ມວນຊົນຢ່າງ ກວ້າງຂວາງ, ຂ້າພະເຈົ້າເອງຮູ້ສຶກປິຕິຊື່ນຊົມນຳ ຈຶ່ງຂໍອະນຸໂມທະນາສາທຸການ ຕໍ່ຄວາມເສຍສະຫລະທັງເວລາ ສະຕິປັນຍາຂອງ ພຣະອາຈາຣຍ໌ ດຣ. ດຳຣົງ ພ. ທັມມົກະມຸນີ ຜູ້ຮຽບຮຽງ ແລະຄະນະສົງຄ໌ແຂວງສະຫວັນນະ ເຂດທັງມວນ ທີ່ພາກັນຈັດພິມໜັງສື ລຳພຣະເທວດ-ເທດມະຫາຊາດເຫລັ້ມນີ້ ໃຫ້ສຳເລັດດັ່ງຄວາມປະສົງ ຈຶ່ງຂໍ ອຳນວຍພອນໃຫ້ພວກທ່ານ ຈົ່ງປະສົບແຕ່ຄວາມສຸຂ ຄວາມຈະເຣີນ ໃນຊີວິດທຸກໆທ່ານ ທຸກຊາດທຸກພົບ ຕາບ ຕໍ່ເທົ້າເຂົ້າສູ່ພຣະນິບພານພຸ້ນເທີ້ນ.

ທີ່ ພຣະອັຄຄະສັທທັມມະກຸຕິ

ພຣະອັຄຄະມະຫາສັທທັມມະໂຊຕິກະທະຊະ

(ຍາທ່ານໃຫຍ່ມະຫາງອນ ດຳຣົງບຸນມະຫາເຖຣະເຈົ້າ)

ເຈົ້າອະທິການວັດໃຫຍ່ໄຊຍະພູມ

ພຣະສັງຄາທິບໍດີ ສີສຸວັນນະເຂຕຕະມຸນີກາຈາຣຍ໌

(ຫລືປະທານ ອພສ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ)

ຄະນະກັມມະການສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດ

ຮອງພຣະສັງຄະປະທາມາທິບໍດີແຫ່ງຄະນະສົງລາວ

(ຫລືຮອງປະທານ ອພສ ສູນກາງ ຄະນະສົງລາວ ອົງທີໜຶ່ງ)

ຄຳນຳ

ໃນປີນີ້ ນັບວ່າເປັນປີມະຫາມຸງຄຸນອັນປະເສີດ ຂອງພຸດທະບໍຣິສັດທັງຫລາຍ ໂດຍສະເພາະກໍຊາວແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ທີ່ພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານໃຫຍ່ ຜູ້ເປັນຮົ່ມໂພຣົ່ມໄຊ ແລະພຣະສັງຄະບິດອນຂອງຄະນະສິງ ແລະອອກຕົນຍາດໂຍມ ຊາວແຂວງສະຫວັນນະເຂດທັງຫລາຍ ໄດ້ຈະເຣີນສິຣິຊົນມາຍຸຄົບ 80 ປີ 60 ພັນສາ ດັ່ງນັ້ນ ໃນໂອກາດອັນເປັນສິຣິມຸງຄຸນນີ້ ທາງຄະນະສິງແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ກັບທັງລັດຖະການບ້ານເມືອງ ໄດ້ພ້ອມຈິດພ້ອມໃຈກັນ ຈັດງານມະຫາເຖຣາພິເສກຂຶ້ນມາ ເພື່ອນ້ອມຖວາຍເປັນມະຫາເຖຣະບູຊາ ແດ່ພຣະຄຸນຂອງພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານໃຫຍ່.

ພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານໃຫຍ່ນັ້ນ ເປັນພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ທີ່ທົ່ງຮັຕຕັນຍູ **ເປັນຜູ້ທົ່ງສິລາທິຄຸນ ທົ່ງທັມທົ່ງວິນັຍ ເປັນພຣະນັກເທດ ນັກເຜີຍແຜ່ ແລະເປັນທັ່ງພຣະນັກພັດທະນາ ສ້າງສາຄວາມຈະເຣີນໃຫ້ແກ່ຊາດບ້ານເມືອງ ແລະພຣະສາສະນານັບປະມານບໍ່ໄດ້** ບຸນຄຸນອັນໃຫຍ່ຫລວງ ຂອງພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານໃຫຍ່ນີ້ ຫາກເປັນທີ່ປະຈັກແກ່ສາຍຕາຂອງທຸກທ່ານ ເພິ່ນຈົ່ງເປັນຜູ້ຄວນແກ່ການສັກກາຣະບູຊາ.

ດັ່ງນັ້ນ ໃນການຈັດງານ ມະຫາເຖຣາພິເສກຄັ້ງນີ້ ທາງຄະນະສິງແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ໂດຍທຸກວັດໃນທຸກຕົວເມືອງ ໄດ້ພ້ອມຈິດພ້ອມໃຈກັນ ພິມໜັງສືພຣະເທວດສັນດອນທັ່ງສາມພາກ **ຄືພາກພາສາບາລີ ພາກລຳມະຫາຊາດ ແລະພາກພຣະເທວດຄຳກອນລາວ** ລວມທັ່ງເທດ**ພຣະມາໄລໜຶ່ນ ມາໄລແສນ ເທດສັ່ງກາດ ພຣະອຸບປະຄຸຕປາບມານ** ລວມເຂົ້າເປັນເຫລັ້ມດຽວກັນ ແລ້ວພິມອອກເປັນທັມມະທານ ເພື່ອນ້ອມຖວາຍເປັນ**ມະຫາເຖຣະຈະຣິຍານຸສອນສັກກາຣະ** ແດ່ພຣະພຣະເດດພຣະຄຸນ**ຍາທ່ານອັຄຄະມະຫາສັທທັມມະໂຊຕິກະທະຊະ** (ຍາທ່ານໃຫຍ່ມະຫາງອນ ດຳຣົງບຸນມະຫາເຖຣະເຈົ້າ) ໂດຍຄະນະສິງແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ໄດ້ມອບໃຫ້ **ພຣະດຳຣົງ ພ.ທັມມິກະມຸນີ** Ph. D ເປັນຜູ້ຮວບຮວມ ກວດຊຳຮະ ແລະນຳເອົາເຂົ້າໂຮງພິມ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ທຳງານຄະນະສິງແຂວງ ຂໍຂອບບຸນຄຸນມາຍັງພຣະສິງອົງຄະເຈົ້າທຸກອົງ ກັບທັງພຸດທະບໍຣິສັດທຸກໆ ທ່ານ ທີ່ໄດ້ຮ່ວມແຮງຮ່ວມໃຈກັນ ຈັດງານມະຫາເຖຣາພິເສກໃນຄັ້ງນີ້ ໃຫ້ແກ່ພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານໃຫຍ່ ບຸນກຸສິລອັນເກີດຈາກການກະຕັນຍູ ກະຕະເວທິຕາທັມ ແລະພຣົມມະວິຫາຣະທັມ ໃນຄັ້ງນີ້ ຈົ່ງເປັນຜົນດົນບັນດານ ໃຫ້ທຸກໆ ທ່ານ ຈົ່ງປະສົບແຕ່ຄວາມສຸຂ ຈະເຣີນດ້ວຍລາບ ຍົດ ສັນເສີນ ສຸຂ ສະຫງົບຮົ່ມເຢັນ ແລະຈົ່ງເປັນປັດໃຈເພື່ອມັຄ ຜົລ ນິພພານ ໂດຍທົ່ວກັນທຸກທ່ານເທີ້ນ.

ຄະນະ ອພສ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ

ปาธิบถอามเปันมา

ในปี พ.ส.2553 (2010) ที่ผ่านมา ข้าพะเจ้าได้มีโอกาด ຂຶ້ນไปนะถอนหลวงวงจัน เพื่อเข้าพิบ **ยาแม่ใหย่แก้วสายใจ ไชยะสอม** พันละยาพะนะท่าน ปะทานปะเทดแห่ง สปป ลาว เพื่อขໍให้ยาแม่เป็นปะทาน ในกานสร้างสาลาใหย่ **วัดอิบมาพุททาวาส** โดยได้อาใสถอามเอื้อเฟื้อ ปะสานของ **ท่านวิไลวอม ซุมพินพักดิ** และท่าน**บุนสะเหลิมสัก เถนนะวิง** พาเข้าไปพิบ. โอกาดนี้เอง หลังจากพิบยาแม่ใหย่แก้วสายใจ ไชยะสอม แล้วกับมา กໍพໍดีว่าได้รับโทระสับจาก **พะนะท่านพู ธาซุะพิน** อะดิดเอกอักคะลัดถะทูดลาว ปะจำเอิธิบแถวเหนือ ได้โทมานิมินให้ไปพิบท่านอู่เธือน**ที่บ้านโพนป่าเป้า** ข้าพะเจ้ากໍเข้าไปพิบท่านตามนั้น.

ในกานพิบพะนะท่านพู ธาซุะพิน ถั้งนั้น ท่านได้ปาธิบกับข้าพะเจ้าว่า ยากจะพิมพังสี **ชีวิด ผินงาน และหลักทัม** ของพระเดดพระคุนยาท่านใหย่ พ้อมกับจัดงานใดหนึ่งขึ้นมา ถวายยิกย้อง ให้แก่เพิ่น เนื่องด้วยว่า พระเดดพระคุน จะมีสิธิชิมมายุคบแปดสิบปี ในปี พ.ส.2554 (2011) นี้ และท่านพูกໍได้ก่าวว่า ตอนนี้กำลังดำเนินเลื่อง ในกานรวบรวม ก่วกับปะหวัดชีวิด และผินงาน ของพระเดดพระคุนยาท่านอู่ โดยให้หาง **พระอาจานพูอัน บุดอินทองคำ** เลขาในอิงยาท่าน เป็นผู้รวบรวม และท่านพู ยังได้ขໍให้ข้าพะเจ้า เป็นผู้ช่วยกวดกาเบิ่งนำด้วย.

เมื่อข้าพะเจ้าได้ยินดั่งนั้น กໍแสนที่จะดีใจ เพาะกໍเถียถิดไว้ ตั้งแต่ดินนานแล้วว่า เธานี้ได้โอกาดหลายๆ ย่าง กໍย้อนมีพໍ่แม่คูบาอาจาน โดยสะเพาะยาท่านใหย่ และพระอาจานใหย่ ให้ถวามช่วยเหลือมาตะหลอด ดั่งนั้น เธาถวนเธ็ดย่างใดย่างหนึ่ง เพื่อถวายบูชาคุน พระเดดพระคุนยาท่าน และพระอาจานใหย่สิมบูน จักถั้งหนึ่ง กໍพໍดีจวบเหมาะมาถั้งนี้ ทางท่านพู เซิ่งเป็นผู้ที่ใก้ชิดยาท่านใหย่ ปาธิบย่างนั้น กໍพ้อมที่จะช่วยเหลือเต็มที่.

ในตอนนั้น ข้าพะเจ้ากໍมาถิดในใจอิกว่า ทางถะธาวาดออกติมยาดโยมทั้งหลาย ยังรู้ถิดที่จะเธ็ดย่างใดหนึ่งที่ดีงามขึ้นมา โดยสะเพาะพังสี พิมเพื่อพระเดดพระคุนยาท่านใหย่ แล้วในทางถะมะสิง โดยสะเพาะกໍแถวสะหวันนะเขดเธาละ! ถวนจะเธ็ดอันใดแด่? เพื่อถวายแด่พระเดดพระคุนยาท่าน ข้าพะเจ้าเลียมาถิดเห็น เลื่องของพระเทวดสันดอม ว่าเลื่องพระเทวดสันดอมนี้เป็นชาดิก ที่มีปากิดในพระไตรปิดิก ขุททะกะนิกาย ที่คนลาวเธาทุกๆ ท่านคุ้นหูกัน และยังเป็นปะเพนีอันหนึ่ง ที่คนลาวเธานิยมเธ็ด กໍคือปะเพนีกานเธ็ดบุนพระเทวด ในเลื่องนี้ จะเว้าเถิงกานบำเพ็นทาน และกานสร้างบาระมี ของพระมะหาสัดเจ้า คือพระเทวดสันดอม เพื่อปะโยดสุขของชิมทั้งหลาย และคนลาวชาวพุดเธากໍเชื่อกันว่า ผู้ที่ได้ฟังเลื่องพระเทวดสันดอม ให้แล้วในมื้หนึ่งวันดาว คนผู้นั้นจะบໍ่ไปติมนะธิก และจะได้เห็นหน้าพระ.จ้าเมตไตย์ อิงอันจะลงมาตัดสะรู้ในข้างหน้าด้วย แต่เลื่องพระเทวดนั้น เธากໍมีอู่ในติวทัมใบลานเสยเป็นส่วนหลาย เซิ่งมีแต่พระสิงส่วนหนึ่ง

ເທົ່ານັ້ນ ສາມາດອ່ານຕົວທັມໃບລານໄດ້ ສຳຫລັບອອກຕົນຍາດໂຍມນັ້ນ ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນເລີຍ ແລະໃນໃບລານນັ້ນ ກໍເຫັນວ່າຍັງກະຈັດກະຈາຍກັນຢູ່ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າເລີຍມາຄິດວ່າ ຄວນຈະເອົາເລື່ອງນີ້ ພິມອອກມາ ແລ້ວນ້ອມຖວາຍເປັນມຸທິຕາສັກກາຣະ ແດ່ພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານໃຫຍ່ ເພາະພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານນັ້ນ ກໍບຳເພັນບາຣະມີ ສ້າງປະໂຫຍດສຸຂແກ່ຊົນທັ້ງຫລາຍຢູ່ເຊັ່ນກັນ.

ດັ່ງນັ້ນ ໃນກາງພັນສາ ປີ ພ.ສ.2553 (2010) ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປາຣິບນຳ **ຍາທ່ານຄຳມີນ ສຸຂະເສີມ** ເຈົ້າອະທິການວັດໄຊຍະມຸງຄຸນແລະ**ພຣະເດດພຣະຄຸນພຣະອາຈານໃຫຍ່ສົມບູນ ສິຣິປັນໂຍ** ພຣະເດດພຣະຄຸນທັ້ງສອງ ແນະນຳວ່າ ຄວນເອົາເຂົ້າປຶກສາກັບຄະນະສົງ ເມື່ອວັນອຸໂບສົດ ດັ່ງນັ້ນ ໃນວັນອຸໂບສົດ ປີນັ້ນໄປລວມກັນລົງອຸໂບສົດຢູ່ທີ່ວັດຫົວເມືອງໃຕ້ ໃນໂອກາດນີ້ພຣະເດດພຣະຄຸນພຣະອາຈານໃຫຍ່ ໄດ້ປາຣິບຂຶ້ນກັບຄະນະສົງ ໃນເລື່ອງພິມໜັງສື ຖວາຍເປັນມຸທິຕາສັກກາຣະແດ່ຍາທ່ານໃຫຍ່ ຫລັງຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຊີ້ແຈງຕື່ມອີກ ທາງຄະນະສົງກໍຕົກລົງເຫັນດີ ເປັນເອກະສັນກັນວ່າ ຄວນກະທຳດຳເນີນການໄດ້.

ແຕ່ດ້ວຍວ່າມີເຫດຂັດຂ້ອງຢູ່ໜ້ອຍໜຶ່ງຄື ໃນປີ 2553 (2010) ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງກັບຄືນໄປທີ່ ມະຫາວິທະຍາໄລເດລີ ປະເທດອິນເດຍ ເພື່ອສົ່ງງານວິທະຍານິພົນປະຣິນຍາເອກ ແລະກຽມສອບຈົບ ແລ້ວເຂົ້າຮັບປະຣິນຍາ ໃນຕົ້ນປີ 2011 ແຕ່ກ່ອນກັບໄປ ໄດ້ມອບໝາຍງານໃຫ້ພຣະອາຈານພູວັນ ບຸດອິນທອງຄຳ ເປັນຜູ້ເຮັດກ່ຽວກັບໜັງສື ປະຫວັດຊີວິດ ແລະຜົນງານ ຂອງພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານ ດັ່ງກ່າວນັ້ນ ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າຈະນຳເອົາໜັງສືພຣະເທວດສັນດອນ ນຳໄປທີ່ອິນເດຍ ແລະສະຫລະເວລາເຮັດໃນອິນເດຍນັ້ນ ໂດຍຕັ້ງໃຈວ່າ ຈະຈັດງານມະຫາເຖຣາພິເສກສະຫລອງສິຣິມຸງຄຸນອາຍຸຄົບ 80 ປີ ຂອງພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານ ໃນ ປີ 2553 (2011) ນີ້ໃຫ້ໄດ້.

ແຕ່ກໍດ້ວຍເຫດປັດໃຈຫລາຍຢ່າງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ບໍ່ສາມາດຈັດງານມະຫາເຖຣາພິເສກ ໃນປີ 2553 (2011) ໄດ້ ກໍດ້ວຍວ່າມີງານໃຫຍ່ ທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດໃນປີ 2011 ຄືງານຫລໍ່ພຣະເຈົ້າອົງຕື້ ຂອງຄະນະສົງ ແລະຄະນະປົກຄອງແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ກັບທັງງານປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງຄະນະສົງແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ໃນວາຣະຄົບຮອບ 5 ປີ ຂອງຄະນະ ອພສ ແຂວງ ຄະນະ ອພສ ເມືອງຊຸດເກົ່າ ແລະແຕ່ງຕັ້ງຄະນະ ອພສ ແຂວງ ຊຸດໃຫມ່ ຊ້ຳເຂົ້າມາອີກ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະອາຈານພູວັນ ບຸດອິນທອງຄຳ ບໍ່ມີເວລາພໍທີ່ຈະຮວບຮວມປະຫວັດຊີວິດ ຜົນງານ ແລະຫລັກທັມ ຂອງພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານ ໃຫ້ແລ້ວທັນ ໃນປີ 2553 (2011) ນັ້ນໄດ້ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງພ້ອມໃຈກັນເຮັດງານຂຶ້ນມາໃນປີ 2012 ນີ້ ເພື່ອຖວາຍແດ່ພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານໃຫຍ່.

ໃນການຈັດງານມະຫາເຖຣາພິເສກຄັ້ງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ຮວບຮວມແລະຮຽບຮຽງໜັງສື ພຣະເທວດສັນດອນ ນີ້ ກໍຂໍຂາບຂອບພຣະຄຸນ ພຣະເດດພຣະຄຸນ **ຍາທ່ານໃຫຍ່ຮອງເຈົ້າຄະນະແຂວງ ຍາທ່ານເຈົ້າຄະນະເມືອງ ຄະນະ ອພສ ແຂວງ ແລະຄູບາອາຈານທຸກໆ ອົງ ໃນແຂວງສະຫວັນນະເຂດ** ທີ່ໄດ້ພ້ອມຈິດພ້ອມໃຈກັນຈັດງານນີ້ຂຶ້ນມາ ທັງຖວາຍປັດໃຈໃນການພິມໜັງສືນີ້ ເພື່ອເປັນມຸທິຕາສັກກາຣະແດ່ຍາທ່ານໃຫຍ່ ກັບທັງຂໍຂອບຄຸນ **ຄະນະພຣະສົງ ສາມະເນນ ວັດອົບມາພຸທທາວາສ** ທີ່ໄດ້ຊ່ວຍໃນການກວດອັກສອນ ອັນມີພຣະເດດພຣະຄຸນ **ພຣະອະຣິຍະມຸນີ ສີສຸທັມມະໂລກາຈາຣຍ໌** (ພຣະອາຈາຣຍ໌ໃຫຍ່ສົມບູນ ສິຣິປັນໂຍ) ທີ່ພຣະເດດພຣະຄຸນໄດ້ຊ່ວຍສະຫລະເວລາ ກວດພຣະເທວດຄຳກອນລາວໃຫ້ ທັງສຳນວນກອນ ແລະຕົວອັກສອນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ **ພຣະມະຫາສຸຊາດ ສຸຊາໂຕ** ທີ່ຊ່ວຍກວດພາສາບາລີ ພຣະຄາຖາພັນ **ຍາມະຫາຈັນທະຣັງສີ ອຸຕຕະມະໂພທິ**

ยามะหาสีจัน ฤานิยะมุนิ สามะเณนอะพินัน ลูนลำพัน สามะเณนบุนกุ้ม อันนะธิด สามะเณน สายพอน ไຊยะบุดสิ สามะเณนสิหมอก ไຊยะโสม ท้าวอินทิยาน จันทะวิง ที่ช่วยกวดพระเทวด พากลำมะหาชาด ทั้งเทดมาไลหมื่น มาไลแสน เทดสังกาด เทดพระอุปะคุตปาบมาม และบิดเทด กันสะหลองพระเทวดให้ทั้งหมด.

ຄຳຊີ້ແຈງ

หนังสือเล่องพระเทวดสันดอนนี้ แบ่งออกเป็น 3 พากใหย่คือ **พากทีหนึ่ง** แม่นก่าวเถิงเล่อง **ลำพระเทวด** แบบในติวทัมใบลาน มีทั้งพาสาบาลิ และพาสาลาวผะสมกันไป แต่ว่าสำนอน คำเว้าค่องจองเข้ากัน ละหว่างพาสาบาลิและพาสาลาว เซิ่งเป็นคามอัดสะจันย่างยิ่ง ที่คนลาว บูราน ใช้หือคิดชั้นยอดในการแต่ง และพาสาที่ใช้ในพากลำพระเทวดนี้ กำเป็นพาสาและสำนอน ลาวบูรานหลาย สำหลับคนรุนใหม่ ผู้ที่บ่รักในจินตะกะวี กำอาดจะบ่ค่อยสินและใส่ใจ แต่สำหลับ ท่านที่มักในเล่องของวันนะคะดี และวีจิดกะวีแล้อ จะมีคามสินใจ และอัดสะจันใจ ในปันยา ของคนลาวเฮาเมื่อก่อน.

ย่างใดกำตาม ในพากลำพระเทวดนี้ กำมีปันหาอยู่แม่ ด้อยว่าในใบลานนั้น มีอยู่แบบกะจัดกะจายเป็นผูกๆ จึ่งลำบากในการต่เนื้อคาม และพาสาบาลิ ที่ใช้ในการอ่านตามหนังสือผูกใบลานนั้น กำเห็นว่ามีอันผิดหลายอยู่แม่ อาดจะเมื่องมาด้อยผู้ธิดจะมาเอง ที่ธิดจะมาแบบสิบๆ กันมา บางที ผู้ธิดจะมาอาดจะเผิไป หลีจังใดกำได้ ดั่งนั้น ในการพิมถั้งนี้ ข้าพะเจ้าจึ่งได้กวดพาสาบาลิ โดย ทงบใส่กับพระไตรปิดกสองชุดคือ **พระไตรปิดกสะยามะรัตถะปาลิ** ของมะหามะกุดราดชะวิทะ ยาไล พิมในปี พ.ส.2552 (2009) และ**พระไตรปิดกลาวะรัตเถ เตปิตะกะปาลิ** ของลาว สะบับพิม สะหลองคบรอบ 450 ปี พระมะคอนหลวงวางจัน มากวดทงบใส่กัน เพื่อให้ถือกต้องกับพาสาบาลิ เค้าเดิม แต่เถิงปานนั้นกำตาม กำอาดจะมีแม่ ที่พิมผิดติกหลิ่นไป เมื่องด้อยการกวดการทางด้าน อักสอน สำหลับพาสาลาวนั้น ข้าพะเจ้าใช้หนังสือ **ลำพระเทวด-เทดมะหาชาด** ของ **ท่านพิทูน มะลิวัน** ผู้กวดการชำระ เซิ่งพิมในงานถวายพระเพิง **ยาท่านสิมเด็ดพระพุดถาจารย์** (ยาท่าน อาด อาสะโพ) เจ้าอะทิการ วัดมะหาหาต เมืองกุงเทบ ปี พ.ส.2532 และหนังสือ **เทสะนามะหาชาต** ของ **ยาท่านพระหลักคำวิระวิสุททิคุน** (สาทุใหย่คำจัน วิระจิตตะมะหาเถระ) มะคอนหลวงพระ บาง พิมเมื่องในอันเร็ดบุนสิริอายุคบ 71 ปี มาเป็นแบบในการยงบยง จึ่งขอบพระคุนกับท่าน เหล่านั้น ไว้ในที่นี้ด้วย.

พ้อมกันนั้น ในพากทีหนึ่งของหนังสือพระเทวดสันดอนนี้ ข้าพะเจ้ายังรอบรอมเอาเทสะนา **พระมาไลหมื่น-มาไลแสน** เซิ่งก่าวเถิงเล่องพระมาไลเถระเจ้า เอาดอกบัวขึ้นไปบูชาพระทาต

ເກດແກ້ວຈຸລາມະນີ ເທິງສະຫວັນຊັ້ນຕາວະຕິງ ແລ້ວໄດ້ຖາມເຖິງບຸນຂອງພວກເທວະບຸດ ແລະເທວະດາ ນຳ ພຣະອິນທາທິປັຕຕິຣາດເຈົ້າ ພ້ອມທັງໄດ້ພິບປະສົນທະນາ ແລະຖາມເຖິງການສ້າງບຸນບາຣະມີ ກັບພຣະສິ ອະຣິຍະເມຕໄຕຍ໌ເທວະບຸດດ້ວຍ **ເທສະນາກັນສະຫລອງພຣະເທວດ ກັນເທວດສັນຕະຣະວິບາກ ກັນສະຫລອງ ເຂົ້າພັນກ້ອນ ກັນພຣະອຸປະຄຸຕປາບມານ** ເຊິ່ງກ່າວເຖິງເລື່ອງພຣະເຈົ້າອະໂສກທັມມິກະຣາດ ສ້າງພຣະເຈດີ 84,000 ອົງ ເພື່ອບັນຈຸພຣະບໍຣິມສາຣີຣິກະທາຕ ແລະ**ເທດສັງກຣາດ** ຮ່ວມເຂົ້າໄວ້ຄົບຖ້ວນ.

ໃນພາກທີສອງ ເປັນພຣະເທວດຄຳກອນລາວ ສຳນວນມ່ວນແມ້ງ ອອນຊອນ ກ່າວວ່າ **ມະຫາສີລາ ວິຣະວົງ** ເປັນຜູ້ແຕ່ງໄວ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕົ້ນສະບັບຈາກ **ຍາທ່ານຄຳມີນ ສຸຂະເສີມ** ເຈົ້າອະທິການວັດໄຊຍະມຸງ ຄຸນ ທັງເປັນຄະນະ ອພສ ແຂວງ ເຊິ່ງຈັດພິມໂດຍ **ຄະນະກັມມະການເຜີຍແຜ່ສີລະທັມແຂວງສະຫວັນນະເຂດ** ແລະສະບັບເກົ່າແກ່ອີກຫົວໜຶ່ງ ເຊິ່ງຊື່ຜູ້ແຕ່ງ ແລະວັນທີ ເດືອນ ປີທີ່ພິມ ຂາດອອກຫມົດແລ້ວ ໄດ້ເອົາສອງ ສະບັບນີ້ມາທຽບໃສ່ກັນ ແຕ່ກໍມີປັນຫາອີກລະ ຄືໃນຕົ້ນສະບັບຄຳກອນນີ້ ການພິມຕົກຫລາຍ ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ອາໃສ ຄວາມພຽນ ໃນການຮຽບຮຽງຄຳກອນໃຫ້ຄ່ອງຈອງກັນ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຫມັ້ນໃຈວ່າ ຈະມ່ວນ ອອນຊອນ ຕາມແບບບູຮານໄດ້ສົມບູນ ແລະເທດທີສອງກໍຄື ຜູ້ແຕ່ງທ່ານທຳອິດ ບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງພອນທິບສິບ ປະການ ໃນກັນທັດສະພອນ ທີ່ພຣະນາງຜຸດສະດີເທວະທິດາ ຮັບເອົາຈາກພຣະອິນ ກ່ອນຈຸຕິລົງໄປເກີດເມືອງ ມະນຸດ ດັ່ງນັ້ນ ໃນການພິມຄັ້ງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງຂຶ້ນໃຫມ່ ໂດຍການແຕ່ງເປັນຄຳກອນ ກ່າວມາຕັ້ງແຕ່ ພຣະຜູ້ມີພຣະພາຄພຸທທະເຈົ້າ ສະເດັດໄປສູ່ເມືອງກະບິນດະພັດ ເພື່ອໂຜດພຣະປະຍູຣະຍາດ ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ ທົ່ງສະແດງທັມ ປາຣິບເທດແຫ່ງຝົ່ນໂບກຂະຣະພັດ ຈຶ່ງທົ່ງຕັດເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນຊາດົກ ກັບທັ່ງແຕ່ງ ປະຫວັດບຸບພະກັມຂອງພຣະນາງເຈົ້າຜຸດສະດີ ທີ່ໄດ້ທຳບຸນຖວາຍທານໄວ້ແທບບາດມູນ ຂອງພຣະພຸທທະເຈົ້າ ທົ່ງພຣະນາມວ່າວິປັສສີ ແລ້ວທ່ອງທຽວໄປມາໃນວັຕຕະສົງສານ ຈົນໄດ້ເກີດເປັນເທວະກັນຍາ ຂອງພຣະອິນ ທາທິປັຕຕິຣາດ ບຸນຂອງນາງຫມົດ ໃກ້ຈະຈຸຕິຈາກສະຫວັນ ຈຶ່ງຂໍພອນທິບສິບປະການກັບພຣະອິນ ເປັນຕົ້ນ ເຂົ້າຕື່ມໄວ້ ໂດຍການແຕ່ງຄັ້ງນີ້ໄດ້ ອາໃສພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານໃຫຍ່ ແລະພຣະອາຈານໃຫຍ່ສົມບູນ ເປັນ ຜູ້ກວດທານສຳນວນຊ່ວຍ.

ໃນພາກທີສາມ ແມ່ນພຣະຄາຖາພັນ ຄືເປັນພຣະເທວດສັນດອນຊາດົກ ພາກພາສາບາລີລ້ວນ ໃນ ພາກນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາມາຈາກພຣະໄຕຣປິດົກ ສອງຊຸດຄື ຂອງ**ສະຍາມະຣັຕຖະ ເຕປິຕະກະປາລິ** ແລະໃນ **ລາວະຣັຕຖະ ເຕປິຕະກະປາລິ** ດັ່ງກ່າວມານັ້ນ ທຽບໃສ່ກັນ ໂດຍເອົາສະບັບຂອງລາວະຣັຕຖະ ເຕປິຕະກະປາລິ ເປັນຫລັກ ແຕ່ບາງຕອນ ຖ້າເຫັນວ່າໃນສະບັບຂອງ ສະຍາມະຣັຕຖະ ເຕປິຕະກະປາລິ ມີສຳນວນພາສາບາລີ ມ່ວນກວ່າ ກໍເອົາຕາມສະບັບ ສະຍາມະຣັຕຖະປາລິນັ້ນ ສະຫລັບກັນໄປຢ່າງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຂໍຂອບພຣະຄຸນ ທຸກໆ ທ່ານ ຄູບາອາຈາຣຍ໌ ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮັກສາທັມ ຂອງພຣະຜູ້ມີພຣະພາຄ ອະຣະຫັນຕະສັມມາ ສັມພຸທທະເຈົ້າ ໃຫ້ດຳຣົງຢູ່ຕະຫລອດກາລະນານ ເພື່ອປະໂຫຍດສຸຂຂອງເທວະດາ ແລະມະນຸດທັ່ງຫລາຍ.

ພຣະດຳຣົງ ພ.ທັມມິກະມຸນີ

D.P. Dhammikamuni (Ph. D)

ສາຣະບັນ

ພຣະສະມະນະສານ

ສານຂອງພະນະທ່ານຮອງປະທານປະເທດ

ມຸທິຕາສັກກາຣະຄາຖາ

ປະຫວັດຫຍໍ້ຍາທ່ານໃຫຍ່

ຄຳນຳ

ຄຳປາຣິບຄວາມເປັນມາແລະຄຳຊີ້ແຈງ

ສາຣະບັນ

ຄຳເພີ່ມຕື່ມຂອງຜູ້ແປງສຳນວນແລະກວດຊຳຣະ

ພາກທີໜຶ່ງ

ລຳພຣະເທວດ-ເທດມະຫາຊາດ

ກັນທີໜຶ່ງ

ທັດສະພອນ 1

ກັນທີສອງ

ຫິມະພານ 13

ກັນທີສາມ

ທານະຂັນ ປັ້ນຕົ້ນ 35

ທານະຂັນ ປັ້ນປາຍ 45

ກັນທີສີ່

ວັນນະປະເວດ 57

ກັນທີຫ້າ

ຊູຊະກະ 71
ກັນທິຫົກ
ຈຸລະພົນ 87
ກັນທິເຈັດ
ມະຫາພົນ 97
ກັນທິແປດ
ກຸມານບັ້ນຕົ້ນ 109
ກຸມານບັ້ນປາຍ 123
ກັນທິເກົ້າ
ມັດທິ 133
ກັນທິສິບ
ສັກກະບັນ 153
ກັນທິສິບເອັດ
ມະຫາຣາດ 165
ກັນທິສິບສອງ
ສັກຂັຕຕິ 185
ກັນທິສິບສາມ
ນະຄອນ 199
ປະຊຸມຊາດົກ 211

ພາກຜະນວກ

ກັນສະຫລອງມະຫາເວສສັນຕະຣະຊາດົກ 217
ຄຳອາຣາທະນາພຣະອຸປະຄຸຕ 222
ຄຳອາຣາທະນາເທດພຣະເທວດ 223
ເທວດສັນຕະຣະວິບາກ 225
ພຣະອຸປະຄຸຕຜາບພຣະຍາມານ 233
ເລື່ອງພຣະມາໄລຍເຖຣະເຈົ້າ
ມາໄລຫມື່ນ 247

ມາໄລແສນ 255
ເທດສັງກຣາດທລວງ 267
ສະທລອງເຂົ້າພັນກ້ອນ 277

ພາກທີ່ສອງ

ພຣະເທວດສັນດອນຊາດິກຄຳກອນລາວ

ທັດສະພອນ 1
ຫິມະພານ 9
ທານະຂັນ 12
ວັນນະປະເວດ 23
ຊຸຊະກະ 30
ຈຸລະພົນ 35
ມະຫາພົນ 40
ກຸມານ 43
ມັດທີ 52
ສັກກະບັນ 60
ມະຫາຣາດ 64
ສັກຂັຕຕິ 70
ນະຄອນ 87
ປະຊຸມຊາດິກ 95

ພາກທີ່ສາມ

ພຣະຄາຖາພັນ ມະຫາເວສສັນຕະຣະຊາຕະກັ

24/7 VII
ห้ามจำหน่าย

ຄຳເພີ່ມຕື່ມຂອງຜູ້ແປງສຳນວນແລະກວດຊຳຮະ

****

ສັງຄົມອັນດີງາມ ຕາມຫລັກຄຳສອນ ໃນເທວດສັນດອນຊາດົກ

ເທວດສັນດອນຊາດົກມີທຸກອັດຖະຣົດຄົບທຸກເລື່ອງ

ຊາດົກເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນນີ້ ໃນຄວາມເຫັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ຖືວ່າເປັນເລື່ອງຊັ້ນຍອດຈິງໆ ມີຄົບທຸກຣົດຊາດ ທັງຄວາມສະໜຸກສະໜານເພີດເພີນ ທັງຄວາມໂສກເສົ້າແລະເສຍໃຈ ຮ້ອງໄຫ້ນ້ຳຕາໄຫລ ໂດຍສະເພາະເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ໃນແບບສະບັບພາສາລາວ ທັງພາກແບບລຳມະຫາຊາດ ແລະພາກພຣະເທວດຄຳກອນ ເຫັນໄດ້ວ່າຜູ້ແປເລື່ອງພຣະເທວດ ອອກມາຈາກພາສາບາລີ ແລ້ວແຕ່ງເປັນແບບສະບັບຂອງລາວນີ້ ຂໍຍົກໃຫ້ວ່າສຸດຍອດຈິງໆ ມີທັງຄວາມນ່ວມອ່ອນຊອນ ຄວາມວິຈິດງົດງາມ ສອດຄ່ອງກັນ ທາງດ້ານການໃຊ້ສັບພາສາ ຂ້າພະເຈົ້າອັດສະຈັນໃຈຢ່າງຍິ່ງ ກໍເລື່ອງພຣະເທວດ ພາກລຳມະຫາຊາດແບບບູຮານ ວ່າຄົນລາວໃນສະໄໝກ່ອນເກັ່ງຈິງໆ ເບິ່ງສະເພາະດ້ານພາສາຢ່າງດຽວ ກໍຍັງໜ້າອັດສະຈັນແລ້ວ ຄືຜູ້ແຕ່ງເລື່ອງນີ້ ໄປແຕ່ງໄດ້ຢ່າງໃດ? ເອົາຄຳພາສາບາລີແລະພາສາລາວ ມາກ່າວຕໍ່ກັນໄປຢ່າງສອດຄ່ອງ ກົມກືນເປັນອັນດຽວກັນ[1] ສຳຫລັບໃນແບບສະບັບຂອງພາສາບາລີນັ້ນ ຄົນທີ່ຮູ້ພາສາບາລີ ກໍຈະຮູ້ວ່າພາສາທີ່ໃຊ້ ໃນເລື່ອງເວສສັນຕະຣະຊາດົກນັ້ນ ນ່ວມອ່ອນຊອນ ເລິກເຊິ່ງກິນໃຈຂະໜາດໃດ

ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຮັບວ່າ ເມື່ອອ່ານເລື່ອງພຣະເທວດ ໂດຍສະເພາະຕອນພຣະອົງທານພຣະໂອຣົດ ທິດາ ທັງສອງຕອນພຣະນາງມັດທີທັງຝັນ ແລະພັດພາກຈາກລູກ ສຸດຊຶ້ງແລະກິນໃຈແບບສຸດໆ ເຖິງກັບຮ້ອງໄຫ້ພາຍນ້ຳຕາ ໃນຂະນະທີ່ພິມເລື່ອງນີ້ໄປດ້ວຍ ດັ່ງໃນກັນກຸມານ ພຣະເທວດສັນດອນຖືກພຣາມຊູຊົກ ດູແຄນຮ້າຍວ່າ ພຣະອົງເປັນຄົນປາກປັ້ນບໍ່ມີສັດຈະ ພຣະອົງໄດ້ໄປເອີ້ນຫາເອົາລູກທັງສອງ ທີ່ໄປລີ້ໃນໜອງບົວວ່າ: **ດູຣາທ້າວພຣະຊາລີສີນາມໜໍ່ ລູກແກ້ວພໍ່ຈົ່ງມາ ມາພ້ຳເພັ່ງປາຣະມີທັມແຫ່ງເຮົາພໍ່ ໃຫ້ບໍຣະບວນ ຄວນຈັກໄດ້ເປັນພຣະ ເຈົ້າຈົ່ງມາທົດສົງອົງຄະພາຍໃນຫົວໃຈແຫ່ງເຮົາພໍ່ ອັນຮ້ອນຮ່ຳລຳບາກ ພຣາມເຖົ້າຫາກມາເຕັ້ງ ກ່າວຄວາມຂົ່ມເຫັງໃສ່ມຸສາວາດ ທຸກຂະໜາດໃນມະໂນ** ກະໂຣຖະ ອະຈະນັ້ງ ມະມະ **ເຈົ້າຈົ່ງມາຕາມຖ້ອຍຄຳແຫ່ງເຮົາພໍ່ ອັນຕັ້ງໃຈຕໍ່ພຣະໂພທິຍານ ທ້ວງສົງສານສຸດຍິ່ງ ດ້ວຍສະເພົາແກ້ວກົ່ງສາຄອນ ກາຍດົງດອນເດຍຣະດາດ ຄືຊາຕິຂະຣາທັມ ນຳເອົາເຮົາພໍ່ໃຫ້ເຖິງຝັ່ງກ້ຳໜ້າ ຄືນິຣະພານ ລອຍສົງສານຍາວ ຢ່ານ ຮອດຍັ້ງຝັ່ງຄືພຣະສັບພັນຍູ ກູພໍ່ກໍຈັກຍົກຍໍ່ອອກຍັ້ງສັດຕະໂລກ ກັບທັ້ງເທວະໂລກ ໃຫ້ມີ້ມຈາກໂສກໂອຄະສົງສານ**

---

[1] ໃຫ້ເຮົາພິຈາຣະນາປະໂຫຍກນີ້ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍົກມາພຽງໜ້ອຍໜຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນຄວາມກົມກືນສອດຄ່ອງກັນ ລະຫວ່າງພາສາບາລີ ແລະພາສາລາວຄື "**ຕະຫາ ມະຫາສັຕໂຕ** ໃນກາລະຍາມນັ້ນ ບັ້ນບຸຣິມພຸດທັງກຸນບຸພິດ ຍັງສະຖິດໃນຕາວະຕິງສາ ອາຍຸສັງຂານເຈົ້າກໍໝົດ ກົດເປັນປະຣິກຂີນາ **ຍັຕະວາ** ພຣະຍາອິນເຈົ້າກໍຮູ້ຍັງເຫດອັນນັ້ນໂດຍພະລັນ **ຄັນຕະວາ** ສະເດັດໄປສູ່ສຳໜັກອັກຄະມະຫາສັດ **ວັຕະວາ** ກໍ່ກ່າວຂໍວໍຣະຣາທະນາວ່າ **ມາຣິສະ** ດູຣາເຈົ້າເທບພະບຸດ **ມະນຸສສະໂລກັ້ງ ຄັນຕຸ** ຄວນເຈົ້າກູລົງໄປສູ່ມະນຸດສະໂລກ ຈາກສວງສະຫວັນ **ຄັນທິຕຸ** ເພື່ອຖືເອົາກຳເນີດ ເກີດໃນອຸທອນວໍຣະມະເທສັກ ອັກຄະຣາດຊະເທວີ ແຫ່ງພຣະຍາສີວີຣາດເຈົ້າຕົນວິເສດ. **ຄະເຫຕະວາ** ພຣະຍາອິນເຫລົ່າຖືເອົາປະຕິນຍານ ແຫ່ງເທບພະບຸດທັງຫລາຍ ຫມາຍວ່າໄດ້ທິກໝັ້ນ ຕົນມີສະພາວະອັນຈັກຄາດຈາກສະຫວັນ ທັນພ້ອມພຣະໂພທິສັດເຈົ້າ ແລ້ວເລົ່າສະເດັດສູ່ຣາດຊະນິເວສະນະແຫ່ງຕົນ ກໍມີແລ.

ໃຫ້ໄດ້ເຖິງເມືອງແກ້ວ ກ່າວແລ້ວຄືນີຣະພານ ກໍ່ພໍ່ເທີ້ນ. ດູຣາແກ້ວແກ່ນໄທ້ກັນຫາ ນາງຫາກງາມສຸດຕາລ້ຳຍິ່ງ ເໝືອນສິ່ງ ເທບໄທ້ສາວສະຫວັນ ອັນທະຣິງໂສມພັນເຮືອງຮຸ່ງ ງາມພ້ຽງພຸ່ງບຸນມີ ເຈົ້າຫາກເປັນເຊື້ອກະສັດຕົນາດນ້ອຍ ອັນຊື່ນຊ້ອຍ ໂສພີ ສ່ວນດັ່ງຫານປາຣະມີດວງປະເສີດ ເປັນທີ່ຮັກອັນລ້ຳເລີດແກ່ເຮົາພໍ່ ອັນເກີດເປັນເຊື້ອຊາດໜໍ່ໂພທິສັດ ทะทะยัง ເມພິສິນເຈຖະ ເຈົ້າຈິ່ງມາຫົດສິ່ງອິ່ງຄະພາຍໃນ ຫົວໃຈແຫ່ງເຮົາພໍ່ ດ້ວຍນ້ຳແກ້ວອະມຸດຕະເສລາ ອັນເປັນຢາລະງັບໂທດ ພຣາມສາໂທດຫາກມາກວນ ກ່າວຄຳຜວນຜິດຮ້າຍຮໍ ວ່າກູພໍ່ບໍ່ມີສັດຈະ ทะโธถะ อะจะนัง มะมะ ເຈົ້າຈິ່ງມາຕາມຄຳ ແຫ່ງເຮົາພໍ່ ຢ່າໄດ້ໃຫ້ພໍ່ມ້ຽງ ອັນສືບສ້ຽງປາຣະມີ ລອຍໂລກີແສນຍ່ານ ດ້ວຍສະເພົ້າແກ້ວຜ່ານສາຄອນ ກາຍດິ່ງດອນ ເດຍຣະດາດ ໃຫ້ພົ້ນຈາກຊາຕິຊະຣາ ເໝືອນດັ່ງວ່າເສລາຍົນເຮັ່ງຮີບ ທຸກຮ້າຍໜີບເຕັ່ງຕົນ ເຖິງທົດສະພົນດວງຜ່ານແຜ້ວ ຄ້ຍອດແກ້ວແກ່ນພຣະສັບພັນຍູ ກູພໍ່ເລົ່າຈັກຍໍ່ຍົກອອກ ຍັ່ງສັດຕະໂລກກັບທັ້ງເທວະໂລກ ໃຫ້ພົ້ນຈາກໂສກໂອຄະສ້ຽງສານ ໃຫ້ເຖິງເມືອງແກ້ວ ກ່າວແລ້ວຄືນີຣະພານ ກໍ່ພໍ່ເທີ້ນ. และมีแบบคำกอนว่า:

ພໍ່ຫາກ	ຕັ້ງຕໍ່ລູກແກ່ນຕົ້ນ	ແລກປ່ຽນໂພທິຍານ
ຂໍ່ໃຫ້	ບຸດຕາກູ	ຢ່າເຄືອງພຣະໄທແຄ້ນ
ຊື່ວ່າ	ສ້ຽງສານນີ້	ອະນິດຈັ່ງຈຳຈາກ ກັນແລ້ວ
ບໍ່ທ່ອນ	ສຸກຢູ່ລ້ວນ	ເວນຂ້ອງຄອບເລ້ິງ ພໍ່ແລ້ວ
ຂໍ່ໃຫ້	ລູກແກ່ນໄທ້	ເຫັນພໍ່ຍາມພອຍ ແດ່ແມ
	ໂພທິຍານຍໍ	ຊ່ອຍຊູຄາວແຄ້ນ
	ປິຕາສ້ຳ	ສັບພັນຍູເກື້ອກໍ່
	ລູກບໍ່ມາຊ່ອຍຢູ້	ຍໍ່ໃຫ້ທ່ຳໄກ ພໍ່ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ	ຊາລີເຈົ້ຳ	ຟ້ັງສ້ຽງໃສຽກ
ອັນນີ້	ຫາກແມ່ນປິຕຸເຣດເຈົ້ຳ	ຕາມເອີ້ນແອ່ວເອົ້ຳ ແທ້ແລ້ວ
ກູກໍ	ເປັນກະສັດແທ້	ຖືຄຸນຄອງປະເສີດ
	ປິຕຸເຣດເອີ້ນ	ສາມຄັ້ງບໍ່ຄວນ ແທ້ແລ້ວ
	ຄ້ອມຮ່ຳແລ້ວ	ເປີດປ່ອງໃບບົວ
	ມາບ້ັງຄົມ	ແທບຕີນຈອມເຈົ້ຳ
	ຊົນລະຫາຍ້ອຍ	ຕອມຕົນໄທ້ຫ່ຳ
	ໄຫວ້ພໍ່ເຈົ້ຳ	ຄຸນລົ້ນອີດູ ລູກທ້ອນ
ອັນວ່ຳ	ພຣາມະໂນເຖົ້ຳ	ຜີພູກັບເພດ ມາແລ້ວ
ຄັນວ່ຳ	ໄກພໍ່ເຈົ້ຳ	ມັນຊິຄ້ຽວຄາບກິນ ພໍ່ເອີຍ

ແລະຕອນທີ່ພຣະນາງມັດທີເຈົ້ຳ ທ້ຽວຕາມຫາພຣະໂອຣົດທິດາທັ້ງສອງ ນ້ັກໍແສນໂສກ ຂ້າພະເຈົ້ຳພົມງາມເລ່ືອງນ້ັ ໄປ ກໍຮ້ອງໄທ້ໄປນຳ ຮູ້ສຶກວ່າຄິດຮອດແລະຮັກແມ່ຢ່າງແຮງ ວ່າທ້ອງອົກຂອງແມ່ ກໍຄົງຈະເປັນເຫມືອນກັນ ແຕ່ພຣະນາງ ເຈົ້ຳມັດທີໜ້ັາສ້ຽງສານກວ່ຳ ເພາະພຣະນາງເຄ້ັຍເປັນກະສັດ ທັ້ງເປັນເພດທີ່ອ່ອນແອ ແຕ່ຕ້ອງພັດພາກຈາກເມືອງ ເພາະ ຄວາມຊື່ສັດ ຈົ່ງຮັກພັກດີ ເຖິງສາມີຈະທຸກຈົນລຳບາກ ຖືກຂັບໄລ່ໜີຈາກເມືອງ ແຕ່ພຣະນາງກໍ່ບໍ່ປະຖ້ິມຜົວ ພ້ຽນຕາມຜົວ ໄປຢູ່ໃນດົ່ງດອນປ່ຳໄມ້ ແຕ່ລະມ້ືຝາກລູກໄວ້ກັບພຣະເທວດ ແລ້ວພຣະນາງກໍເຂ້ົ້າປ່ຳໄມ້ ຫາຫົວເຜ້ືອກຫົວມ້ັນມາສູ່ສາມ ແລະລູກທັ້ງສອງກິນ ພ້ຽງເທ່ຳນ້ັ ຄວາມລຳບາກກໍ່ບໍ່ຕ້ອງພັນລະນາ ຍັ່ງຊ້ຳພັດມາຕ້ິມເຂ້ົ້າອີກ ໃນເມ້ືອລູກທັ້ງສອງ ຢູ່ດ້ຽ ກໍຫາຍໄປໃນກາງໄພດົ່ງໜາ ຖາມຫາລູກກັບພຣະເທວດສັນດອນ ຄ້ັ້ງທ່ຳອ້ຶດ ພຣະເທວດກ່າວຫາວ່ານາງໄປຫລ້ິນຊູ້ໃນປ່ຳ

ຫລັງຈາກນັ້ນ ກໍບ່ປາກນຳພຣະນາງ ຄວາມເຈັບຊ້ຳໜຳທຸກທັງກາຍທັງໃຈ ເພີ່ມເຂົ້າໄປອີກແສນລ້ານພັນທະວີ ດັ່ງມີໃນ ພາກຄຳກອນລາວວ່າ:

ເມື່ອນັ້ນ ນາງກະສັດໄທ້ ປານເປັນບ້າປວງ
ອຸກອັ່ງແຄ້ນ ປານໄຟໄຫມ້ຫມື່ນກອງ
ເພາະວ່າ ພູບານເຈົ້າ ບໍ່ມີຈາຕ້ານປາກ
ນາງທາກ ທຸກບໍ່ແລ້ວ ຫີວໄຫ້ປ່ວງໄປ
ພຣະໄທທວງແຄ້ນ ເດີນດົງຮ້ອງກູກ
ເອີ້ນລູກນ້ອຍ ສອງເຈົ້າຮີບມາ ແມ່ທ້ອນ
ລູກຊິ ລະແມ່ໄວ້ ເຈຍຣະຈາກໄປໄກ ແລນໍ
ມານດາຫວັ່ງ ໃຄ່ຄອຍເຫັນໜ້າ
ກັນຫາເຈົ້າ ຊາລີເອີຍລູກແມ່ ມາເຍີ
ພໍໃຫ້ ແມ່ຈູມແກ້ມ ເຫັນໜ້າອຸ່ນໃຈ ແມ່ທ້ອນ

ສຳຫລັບຄວາມສະໜຸກສະໜານເພີດເພີນ ແລະຕື່ນເຕັ້ນ ກໍຮູ້ສຶກວ່າມ່ວນຊື່ນເພີດເພີນ ເຫັນພາບໄປກັບເລື່ອງ ລາວ ເຊັ່ນໃນກັນຈຸລະພົນ ແລະກັນມະຫາພົນ ມີການພັນລະນາທັມມະຊາດ ປ່າໄມ້ ພູເຂົາເຫລ່ຳກາ ສັດສາວາສິ່ງ ຝູງນົກ ໜູປູປົກ. ທັມມະຊາດທັ້ງຫລາຍ ຊື່ຂອງຕົ້ນໄມ້ ຊື່ນົກ ຊື່ສັດສາວາສິ່ງທັ້ງຫລາຍ ຊື່ສາຍນ້ຳ ໜອງສະນ້ຳໃຫຍ່ ທັມມະຊາດ ທັ້ງຫລາຍຄົງຈະມາລວມລົງໄວ້ໃນນີ້ຫມົດ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ແມ່ນແຕ່ນັກທໍຣະນີສາດ ນັກພຶກສາສາດ ແລະນັກນິເວດ ວິທະຍາກໍຕາມເທາະ ຄົງຈະບໍ່ຮູ້ຈັກຊື່ຕົ້ນໄມ້ ຊື່ສັດສາວາສິ່ງ ຊື່ນົກໄດ້ຫລາຍປານນີ້ ດັ່ງມີໃນ ກັນມະຫາພົນ ອະຈຸຕຣິສີ ບອກຕົ້ນໄມ້ໃຫ້ແກ່ພຣາມຊູຊົກຟັງວ່າ: **ດູຣາທ່ານພຣາມຜູ້ເຖົ້າ ບໍ່ທໍ່ແຕ່ເທົ່ານັ້ນ** ຣຸກຂາ **ອັນວ່າໄມ້ທັ້ງຫລາຍຕ່າງໆ ຕັ້ງຢູ່ ພ່າງແຄມສະພັງ** ກະທັມພາ **ຄືວ່າໄມ້ທີ່ມຄ້ອມໃບໜາ** ປາຕະລິໂຍ **ໄມ້ແຄຝອຍເຝືອແຝງຝັ່ງ ບຸບຜາຫລັ່ງບານຊາວ** ວາຣະນາ **ໄມ້ນາວກາມແກມກຸ່ມນ້ຳ ດອກຈໍ່ຈ້ຳແກມໃບໄຂກະຈອນ ຕັ້ງຊອນລອນສະພັ່ງ ລຸງບຝັ່ງທ່າມຸຈະລິນ** ສິຣິສາ **ໄມ້ ພັນຊີແລໄມ້ກອກ** ປະທະມະກາ **ໄມ້ຂອກມອກແລຍົມຜາ** ວາຍັນຕິ **ມີກິ່ນອັນຫອມອ່ອນ ຟ້ຶງຕະຫລົບຮ່ອນໂຮຍຮວາຍ** ນິຄຄັນທິ **ໄມ້ຍາງພາຍດຳໄກວກິ່ງຄ້ອມ ຍາງພາຍຊາວນ້ອມມູເມືອ** ກິ່ງສຸກາ **ເຄືອຈານເຈືອກ້ຽວກິ່ງ ພວງຕາຫລິ່ງບານງາມ ມີວັນນະແດງບໍ່ເສົ້າ ກ້ຽວແຕ່ເຄົ້າເທົ້າເຖິງປາຍ** ປັຊຊະລັນເຕອະ **ເຫມືອນດັ່ງໄຟລາມລຸກເປັນແປວ ຕັ້ງເປັນແຖວເດຍຣະ** ດາດ ພະທຸລາ **ໄມ້ແກ້ວກາດເປັນຊຸມ** ໂສພັນຊະນາ **ໄມ້ອີ່ຮຸມແລກັນນິກາການເກດ ຈຳປາເທດແລທອງຫລາງ** ອັສສະ-ກັນນາ **ໄມ້ໜູກວາງແກມໄມ້ຄໍ້** ອັຊຊຸນາ **ໄມ້ລິ້ງງໍ້ແລຫມີຊ້ຳ** ມະທານາມ້ຳ **ໄມ້ຕູມຕ້ຳແກມໄມ້ຕ້ອງ ຂະໜຸນຊ້ອງໜ່ວຍ ໜາມໜາ** ປ້ຳກຸຣາ **ໄມ້ກ້ານເຫລືອງແລສົ້ມກົບ** ງາມຊົບລົບລຸ້ນກັນ ນະຣະທາ **ໄມ້ຈວງຈັນເຈືອຈູມດອກ ລຸ້ນລ້ອມຂອກ ສະມຸຈະລິນ** ສິມພລິຣຸກຂາ **ໄມ້ງົ້ວໃຫຍ່ລຳສູງ** ສັລລະກິໂຍ **ໄມ້ຄະຍູງໃບມາກ ໄມ້ຄັນຄາກແລໜ້ຳດຳ ແລອ້ອຍຊ້ຳ** ໆ **ໄມ້ ຮີ່ມກວ້ຳຮ້ຳຫລວງ** ກຸສຸມພະຣາ **ໄມ້ດອກຄຳຄວ່ຳເຕັມດົງ ປ່ຽງແລກາວເທດ** ຕະຄະຣາ **ໄມ້ວິເສດເກດສະໜາກາລຳພັກ ອັນຫອມຍິ່ງ ມີທັ້ງໂກດສໍ່ສິ່ງດຳຂາວ** ວາຣະນາ **ໄມ້ກາສະທິ້ງພາວແລຕາວຮ້ຳ** ງ ກະເຕຣຸຫາ **ໄມ້ຝ່ຳງແດງ ຊຸມແສງແລຕ້ຳ ສ້ຳນ** ມະທຸຄັນທິຍາ **ໄມ້ອີ່ລຸ້ນແລໂຍຖິກາ** ອັຈສິປາ **ໄມ້ຫມາກໄຟແລໄມ້ດູ່ ສະພູ່ຕັ້ງເປັນແຖວຫລາຍ** ອະສະນາ **ໄມ້ດູ່ ລາຍ** ຜຸລລາ **ມີດອກແຕ່ປາຍເທົ້າເຖິງກົກ ເປັນດົກເປັນໜາ** ເຕ ຣຸກຂາ **ອັນວ່າໄມ້ທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ** ອະກຸຕິລາ **ມີລຳບໍ່ຄົດ ງ່ຳມຈົ້ດທົ້ດລຸ້ນກັນ ຕັ້ງເປັນຖ້ນສະພັ່ງແຄມຝັ່ງນ້ຳມຸຈະລິນ ດູງ່ຳມຍິ່ງສຸດຫົວໃຈ ອັຄຍາຄາຣັ້ງ ວິຍະ ເຫມືອນດັ່ງໂຮ່ງໄຟ ຕິດຕ່ຳມໄຕ້ ເຮືອງຮຸ່ງໄຫມ້ຫວ່ຳຍໆ ນັ້ນແລນາ.**

พรัมเม ดูธาท่านพราม ปะการนหนึ่ง **มุคคะติโย** อันว่าถือทังหลาย คือว่าถือเงินถือถะนิมแลถือคว้างๆ **กะระติโย** ถือแปบค้างเมืองเคือ **สิสะกัง** ถือตาเสือถือดำแลผักกาด มิทุกพากแถมสะพัง **ตัง อุทะกัง** น้ำเมืองนองเต็มฝั่ง **วาตาทะตัง** ลมฟาดทั่งเป็นฟอง **อุทหาปะวัตตัง** ฝั่งบ่พังหากหมั้นยิ่งหักหมา **พะมะธา** แมงเผิ้งแลแมงพู่ทังหลาย มิอันนะท้าปะการน คือว่าขาวขุ่นแดงเหลืองแหล้ **หิงคุชาลิกา** เกิดมาเชิยกะแอ่ว บินสว่านแส้วไปมา **มะทุสสะรา** ร้องมิสุงอันม่วน ถวนชิมชื่นยินดีเป็นอันยิ่ง สิ่งสุงเสบสาธะเพง นั้นแลนา.

พรัมเม ดูธาท่านพราม **เต รุกขา** อันว่าไม้ทังหลายฝูงนั้น **เอกะลัมพะรุกขาหิ สันสันนา** อันเถยธะดาด เต็มไป ด้วยเคือเขาทังหลาย หากกังวกอดสอดสินกัน **ตันโท** อันว่ากิ่นแห่งดอกไม้แลเคือเขาทังหลายฝูงนั้น **หาริยะมานานัง** อันคินทังหลายหากหิงหัด **สัตตาหัง ปันนะระสัง** สุงว่าได้เจ็ดอันแลสิบห้าอันกำดี **นะสิรุระติ** กำบ่รู้เหียหาย ดั่งดอกไม้ทังหลายฝูงอื่น ยังเล่าหอมริ่นยิ่ง สิ่งไพพะนอม นั้นแลนา. **เสตา** อันว่าสะที่นั้น มิทังแร่แลชายขาวพาวบ่ระสุด ดุดดั่งเงินลุงยู่ยุงแรบ แหบฝั่งน้ำมุจะลินที่นั้นแลนา แลสะอันนั้น **กะเรหิ ปุปเผหิ สันสันนัง** อันเถยธะดาดเต็มไป ด้วยดอกไม้ทังหลาย คือว่าดอกซองแมวบานหอมอ่อน ดอกซ้อนบานหอมดีเป็นถัน ชาดดอกเองชันมิสามสิ่ง คือว่าเองชันขาวขุ่งยิ่งเหลืองดี มิอันนะงามสะพาด เหมือนดั่งช่างผู้สะหลาด หากมาแต้มแต่งธิดจะนานั้นแลนา. **ตัง อะนัง** อันว่าป่าอันนั้น **สัมปัตตัง** ยังคืนฝูงไปรอดจอดเถิง **สัมโมหิเตอะ** กำให้ชิมชื่นยินดี **ปุปผะสาขาหิ** ด้วยดอกแลกิ่ง มิทุกสิ่งอันหอม แลนา.

พรัมเม ดูธาท่านพราม บ่ห่แต่นั้น **ติมิ ภัททาธุชาตานิ** อันว่าหมากฟักใหย่ทังหลายสามประการ **เอกา** คือว่าหมากฟักจำพวกหนึ่ง หวานดิสุดยิ่ง ใหย่พุ้งสิ่งไหไพ **อุโพ** หมากฟักสองประการนั้น **มุอะมัตตานิ** มิประมานห่แม่พาด **สาสะโป** อันเจือไปด้วยผักกาดแลหอมหุม **หะริตายุโต** ผักชิลุมซ้อน ผักบ่วเถยธะดาดเต็มหื่อดิน **อิมหะวะรา** ผักติบนิมขุ่วอ่อน มิทังดอกซ้อนแลดอกจำปี **มะลิกา** ดอกสะเดื่อ **กะนะวิรา** ดอกไม้เรื่อแดงงาม **อัปโปตา** ดอกอำพามแกมเบ้งมาด ดอกเอื้องอาดอะโนชา **โกลิยา สุมะนา** ดอกซ้อนห้อยแลดอกมาๆกาย **อุหหะปุปผิโย** ดอกเกดสะมาๆามปุมเบ่ง เป็นดั่งสายสะเองแก้วรัดแอวดิน นั้นแลนา **ปะทุมุตตะโร** ดอกนิลุบินแลดอกต้าๆ **โกรันหะกา** ดอกหางช้างแลดอกแซวคำ **นิลิยา** ดอกถามคำๆามละไหม่ **พันหิกา** ดอกหม้ามไก่ๆามแกมใบ **สะมุหหะทัปปาสิ** ฝ้ายติ้นพุ่มเมืองเคือ ฝ้ายจันเจือจูมดอก ตั้งยู่ขอกท่ามุจะลิน นั้นแลนา. **พราเม** ดูธาท่านพราม **โส** อันว่าสะมุจะลินที่นั้น **มะโหหะกา** มินำ้เยินใสสุดยิ่งๆ **อาธิโตจะรา** ปะกอบด้วยสัดสิ่งปูปา มิทังมาถาหลายเต้นติ่น ชิมชื่นแกว่งไกวหาๆ **โรหิตา มะละเปสิงคู** มิทังปาปิกแลปาปาก ปาสะนากแลปาสะพุ่นไฟ มังกอนไปแกมแซ้ มิหมู่แท้หมู่มัดสา **สัพพา สัตตา** อันว่าสัดทังมวนฝูงยู่นำ้ มิพำ้พ้อมทุกสิ่งดีหลิ ในโบกขะระนิที่นั้นแล. **พราเม** ดูธาท่านพราม **มะหุ** อันว่าธองรังเผิ้งๆ **อะเนละกัง** อันหาแม่หวางแหนบ่ได้ **พะหู โหนติ** กำมิมากบ่ไร้บ่ยากสัง **ตัง อะนัง** อันว่าป่าอันนั้น **สะมิรุระติ** กำสิมลิดหิไปด้วยยาหิบทังหลาย **ตาลิยา** คือว่ายานางเคือกังวกอด ปิยิงยอดงามดี แห้อหมูมิรากพื้อ สัดตะบุดดื้อกำงาม **ตุงคะวัลลิโย** ปิดปิแดงแลตะพองเพ็ด ระเอมเทดแลสุระพี เทบชาลิแลตะถัน **ปะทะมะกา** ไม้ชัดหมอนเถยธะดาด **ชามะกา** ไม้หาดดำแลนอดนำ้ **ถันทะสิลา** ดินปูนลำ้พันถัม **มะโนสิลา** ทะระดานดำแลการะบูน ทุมระมุดขาวแลทุมระมุดแดง ทุมแกบแลทุมถำกำมิมาก ในป่าหลากอะรันเย.

สำหลับถวามสะหุกสะหานนั้น คิงจะบ่มิกันใดในเลื่องลื่นในกันธูชิก ถองชี้ร้ายอับปี หลั่งมาโธม ในเถ้าธูชิกพรามนี้หมิด ดั่งตัวอย่างในกันธูชิกว่า: ยังมิเถ้าผู้หนึ่งชื่ว่าธูระกะพราม โสมบ่งามไหล่หลูบ รูบร้ายแรงล่ายลังวโมโห กะหำโกหาสาโหด ใจกื้วโกดปานผี มันยู่เมืองพาธานะสิพายใต้ บาบมันให้บุนมัน

ໄກ ໄຟທາກໄຫມ້ເຮືອນມັນເສຍຫມົດທຸກສິ່ງ ມັນຈຶ່ງໜີໄປຢູ່ເມືອງກາລິງຄະຣາດ ໃນອາວາດບ້ານອັນໜຶ່ງຊື່ວ່າ **ທຸນະວິດ ຖະຄາມ** ກາລະບັດນີ້ ຈັກເລົ່າຕາມແນວນາມເຊື້ອຊາດ ໃຫ້ນັກປຣາດເຈົ້າຟັງກ່ອນເນີ. ແມ່ພຣາມຜູ້ນັ້ນ ຊື່ວ່າອີ່ຈັນທີ ຜູ້ດີຢູ່ ຈົກປົກ ພໍ່ມັນຊື່ວ່າເຖົ້າບູຣິກ ນັກປຣາດເຈົ້າຈຶ່ງຍົກໃສ່ຊື່ມັນວ່າ **ຊູຊິກພຣາມ** ຕາມແນວນາມເຊື້ອຊາດ ບໍ່ໃຫ້ຂາດວົງສາ ແຫ່ງເຖົ້າກາລະກິນີຜີເຜດ ເຫດມັນກະທຳບູຊາຍັນກິນຈ້ຳໆ ແຫ່ງຄົນທັງຫລາຍບໍ່ຂາດ ມັນປະຫມາດພາໂລ **ໂສ ພຣາມະ-ໂນ** ອັນວ່າພຣາມເຖົ້າຫລັງລາຍ ພາຍຖືງຖືໄມ້ເທົ້າ ສຸບເກັບເຂົ້າປາຫາ ໄປສະແຫວງຫາຂໍມາຈີໄຈວ້-ຈີໄຈວ້ **ລະພິຕະວາ** ມັນກໍມາໄດ້ຍັງຄຳຮ້ອຍໜຶ່ງ ເປັນກະທາປະນະ ຜີຈັກຕາເປັນເງິນ ໄດ້ແປດຮ້ອຍບໍ່ຜິດ **ອິສສະໂຣ** ເຮືອນມັນມີສີ່ເສົາຢ່ອງ ແຢ່ງ ຫມາຂຶ້ນແກວ່ງຫາງກໍໄຫວ ແມວຈາມໄອກໍເຊຊ້າຍ ມັນຈັກຍ້າຍຄຳໄປໄວ້ທີ່ໃດ ກໍວ່າເປັນປ່ອງ ເອົາໄປໄວ້ໜ້າຫ້ອງລີ ກໍວ່າມີຜີ ຈັກໄປໄວ້ໜ້າຄີໄຟກໍວ່າຮ້ອນ ຈັກໄປໄວ້ກ້ອນເສົ້າກໍວ່າມີໄຟ ຈັກເອົາໄປຫມູນຫົວໄວ້ລີກໍວ່າຢ້ານໂຈນມາຈີກ **ຖະເປຕະວາ** ມັນຈຶ່ງຍົກໄປຝາກໄວ້ດອມພຣາມຜູ້ໜຶ່ງ ອັນເປັນມິດສະຫາຍກັນ **ຕະໂຕ** ມັນກໍໜີໄປ **ປະຣິເຍສະນັຕຖາຍະ** ເພື່ອຈັກຄ່ວາສະແຫວງຫາ ຍັງເຂົ້າຂອງອັນອື່ນ ລື່ນກ່ວາຄຳຮ້ອຍນັ້ນກໍມີແລ.

ພຣາມເຖົ້າຊູຊິກໄດ້ເມຍສາວງາມ ຊື່ວ່ານາງອະມິຕະຕາ ການຕໍ່ມານາງຈຳໃຊ້ໃຫ້ຊູຊິກ ໄປຫາຂໍເອົາຫາດຍິງ ຫາດຊາຍມາໃຫ້ ຍ້ອນຄວາມຫລົງໄຫລໃນເມຍສາວ ພຣາມຊູຊິກຈຶ່ງຈຳຕ້ອງເດີນທາງໄກ ໄປເຖິງເມືອງປະເຊໄຊແລ້ວ ຖາມຫາພຣະເທວດກັບປະຊາຊົນ ກໍຖືກປະຊາຊົນໄລ່ຕີ ວ່າເປັນຍ້ອນພວກພຣາມຂໍເກີນ ຈົນເປັນເຫດໃຫ້ພຣະເທວດຖືກ ໄລ່ໜີ ຊູຊິກພຣາມແລ່ນປົບເຂົ້າໄປໃນດົງ ກໍຖືກຫມາຂອງນາຍພານເຈຕະບຸດໄລ່ຂົບ ໃນກັນນີ້ ກໍຮູ້ສຶກອັດສະຈັນແລະຕະ ຫລົກໄປນຳວ່າ ທ່ານຜູ້ແຕ່ງເລື່ອງພຣະເທວດໃນກັນຊູຊິກນີ້ ກໍບໍ່ທັມມະດາ ຮູ້ລີລາວາທະພາສາເວົ້າ ເຮັດໃຫ້ເຫັນພາບໄປ ພ້ອມໆ ກັນ ເຊັ່ນຕອນຫມາໄລ່ຊູຊິກວ່າ: ອັນວ່າຊູຊິກພຣາມຜູ້ນັ້ນ **ກາມະຄິທທິມາ** ອັນຂຽວຂ້ອງຢູ່ໃນກາມ ນາງພຣາມ ຫາກຈຳໄປຄ່ວາຂໍ ມັນກໍໄປຕ້ອງທຸກຍາກ ລຳບາກໃນປ່າໃຫຍ່ໄພໜາ **ວາລະມິຄາກິນເນ** ອັນອາກຸນເດຍຣະດາດ ເຕັມ ໄປດ້ວຍເນື້ອຄະນອງຄອງປ່າ ເນື້ອຮ້າຍຄ່ວາທິວຣະພີ ຫມີເຫມີອຍແລແຮດຊ້າງ ຢູ່ເຂດຂ້າງທິມະພານ **ອາທາຍະ** ມັນກໍຖື ເອົາຍັງໄມ້ເທົ້າ ນ້ຳເຕົ້າກັບເຫລັກໄຟ **ປາວິສິ** ກໍເຂົ້າໄປໃນປ່າໃຫຍ່ໄພໜາ. **ໂກກາ ສຸນະຂາ** ອັນວ່າຫມາທັງຫລາຍ ແຫ່ງ ນາຍພານເຈດຕະບຸດ **ມີສິບຕົວຮ້າຍຍິ່ງໜັກໜາ ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າບັກຕາບຕ້ວາງ ມັນກໍຮີດຫານ ໄລ່ກວາງຟານແລຫມີເຫມັ້ນ ຄະໂຍງເຕັ້ນຂົບຖືງພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າປືນຮາມແຫລ່ງ ຫານແມ່ນແມ້ງມະໂນພານ ເຂົ້າປ່າຫານສຸດຍິ່ງ ໄດ້ທຸກສິ່ງບໍ່ມີ ຄາ ເຫັນພຣາມມາຊີຊິບ-ຊີຊິບ ຄະໂຍງຂົບກຸບພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າບັກທຸບຫາບ ຄັນວ່າມັນໄດ້ຄາບມັນກໍບໍ່ມີວ່າງ ເອົາ ສັນພ້າໄວ້ຄາງ ກໍຈຶ່ງວ່າງອອກໄດ້ ມັນໄລ່ຈ່ອງຖືງພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອ້າຍທອກຕາແດງ ຍ່ອມສະແຫວງຫາທຸກພຸ່ມໄມ້ ມັນແລ່ນໄລ່ຂົບວີພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອ້າຍຫາງງ່ຳຫາງງອດ ນາຍພານຈອດກັງເຫລັກໃສ່ຫລັງ ມັນກໍເຮັດຮັ່ງໆ ຫຍິ້ງແຂ້ວ ແລຂົບໜ່ວ ມັນແວນປ່ວພົ້ນເພື່ອນ ຂົບຊ້າງເຖື່ອນກໍຕາຍ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອີ່ກ້ອມ ມັນແລ່ນອ້ອມຂົບພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າ ອີ່ແດງ ນາຍພານແພງສຸດຍິ່ງ ເຂົ້າປ່າສິ່ງລົມພັດ ມັນແລ່ນລັດໜ້າພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າບັກຂີ້ຄ້ານ ເຫັນຫົວລ້ານໄລ່ຄຸງ ເຮືອນ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອ້າຍຕາເປືອນ ມັນກໍເຮັດເຊືອນໆ ເຫມືອນດັ່ງຈັກເທົ່າ ຕົວນີ້ເປັນຫມາເກົ່າແຫ່ງນາຍພານ. ຕົວໜຶ່ງ ຊື່ວ່າອ້າຍລັກລານ ແຮງທະຍານຂົ້ນຕົ້ນໄມ້ ມັນຢາກໄດ້ບໍ່ມີຄາ.** ຫມາທັງ ຫລາຍຝູງນີ້ ແລຕົວມີຄຸນສາມປະການ ເຕັ້ນ ປານຟານ ເມື່ອມັນຄາງປານເສືອອອກເຫລົ່າ ຕົນມັນຫຍຸບຫລັງເຕົ່າ ປາກມັນເທົ່າຫາແລນ ຕາມັນແຫງນຫາເຜົ້ງຫາມົ້ມ ຫາງມັນຈີ້ມຮູໜູ ຫູມັນຟັງເຈົ້າຂອງມັນຮຽກ ກົ້ນຂີ້ເກືອກເອົາຫມູເອົາກວາງ **ປະຣິວາຣະຍຸງ** ມັນກໍມາແວດລ້ອມອ້ອມຍັງ ພຣາມເຖົ້າ ອັນເຂົ້າໄປສູ່ປ່າໄມ້ໄພໜາ. **ສຸນະຂາ** ຫມາແຫ່ງນາຍພານເຈຕະບຸດຝູງນັ້ນ **ຕົວດຳແລ່ນໄປກ່ອນຈອກພອກ-ຈອກພອກ ຕົວດອນແລ່ນອອກນຳຫລັງຄົມມົມ-ຄົມມົມ ອີ່ແດງແລ່ນວົກໄວ່ ຕົວໜຶ່ງຂົບຄະນ່ອງ ຕົວໜຶ່ງຈ່ອງຖືງພາຍ ພຣາມຢ້ານຕາຍຮ້ອງໄຫ້ ຟ້າວຂົ້ນຕົ້ນໄມ້ທຽວພະລັນ ມືຄວາຈັບຫ່ຳຊັນ ສອງຕີນຫຍັ່ນຫ່ຳເຄົ້າ ໄມ້ເທົ້າແກວ່ງກວັກກວາ ຕອກຫົວຫມາວ່າ ເສະນາ-ເສະນາ! ຫມາຂີ້ດາບ ມາໄລ່ຄາບຖືງກູດູບໍ່ດີ ຊູຊິກພຣາມເຖົ້າ ກໍປົບປ່ອງເຂົ້າໃນດົງ ພາຍຖືງຖື ໄມ້ເທົ້າ ຫມາໄດ້ກິ່ນເຖົ້າແລ່ນນຳ** ມັນຈຶ່ງມາຄຶດໄດ້ ຍັງມີນຍຳຜາບຫມາບົດໜຶ່ງວ່າ **ໂອມ! ສິທທິຕຖະ ນິຈະຣາ ພາຈະເຣ**

ໂອມ! ສະວາຫະ. ໜີໄປໄກ ໄສໄປອື່ນຢ່າໄດ້ຄືນມາ ຫມາກໍບ່ຢ້ານສັກແປະ ມັນຈິ່ງແຫະຂຶ້ນຕົ້ນສາ ຕົ້ນສາກໍຄານ ມັນຈິ່ງ ແລ່ນຂຶ້ນຕົ້ນສ້ານ ຕົ້ນສ້ານກໍເພ ເຕເຍຈັບຫງ່າກອກ ຊ້ຳພັດແມ່ນຫງ່າດອກເລັຍຕົກລົງຕູມ! ຫມາທັ້ງຫລາຍຫຸ້ມພຶກໃສ່ ຫົ! ດັບມຶງແລ້ວບັກຊູເຮັຍບັກຊູ ມັນຈິ່ງບູຍູຂຶ້ນຕົ້ນພອກ ໄມ້ເທົ້າຍອກຄືນຫລັງ ຖືກດັງຫມາຮ້ອງເຫງ-ເຫງ ຫົ! ກູຈັກຖືແພ້ມຶງ ກໍຫາກຍັງມີແທ້ນໍ.

ຖ້າສຶກສາເປັນຈະເຫັນທັມໃນເລື່ອງພຣະເຫວດ

ອັນນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຍົກມາໃຫ້ທ່ານຜູ້ອ່ານທັ້ງຫລາຍເຫັນວ່າ ໃນເລື່ອງຂອງພຣະເຫວດສັນດອນຊາ ດົກນີ້ ມີທຸກຣົດຊາດ ທັ້ງຄວາມສະໜຸກສະໜານເພີດເພີນ ຄວາມພັດພາກຈາກໄປ ຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ເຊິ່ງເປັນ ເລື່ອງທັມມະດາຂອງໂລກສົງສານ ຖ້າພິຈາຣະນາກໍຈະເຫັນ ຕາມໂລກະທັມທີ່ວ່າ ມີລາບ (ສິ່ງທີ່ໜ້າປາຖະນາ ແລະການ ໄດ້ມາ) ເສື່ອມລາບ ມີຍົດ (ຊື່ສຽງ ກຽດຕິຍົດ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ບໍຣິວານ) ເສື່ອມຍົດ ມີສັນລະເສີນ ມີນິນທາ ມີສຸຂ ມີທຸກ ປ່ຽນແປງໄປມາຢູ່ດັ່ງນີ້ຕະຫລອດ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ເປັນອຸດົມບຸກຄົນ ຄືຜູ້ທີ່ມີບາຣະມີ ອັນອົບຮົມສັ່ງສົມເຕັມປ່ຽມແລ້ວ ກໍຍັງບໍ່ ແຄ້ວ ຕົກຢູ່ໃນພາວະຂອງສັງຂາຣະທັມເຫລົ່ານີ້ ແຕ່ໃນເລື່ອງພຣະເຫວດສັນດອນ ນອກຈາກອັດຖະຣົດຂອງເລື່ອງ ທີ່ໄດ້ ກ່າວມາແລ້ວນັ້ນ ຍັງມີພິເສດ ທີ່ມີຄຸນຄ່າສຳຄັນຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າຄວາມມ່ວນຊື່ນ ຄວາມສະໜຸກສະໜານ ຄວາມເພີດເພີນ ແລະອາຣົມໂລກທັ້ງຫລາຍ ນັ້ນກໍຄື ຫລັກທັມຄຳສັ່ງສອນອັນດີງາມປະເສີດ ຊ້ອນໄວ້ໃຫ້ນຳເອົາໄປປະພຶດປະຕິບັດ ເປັນ ແບບຢ່າງໄວ້ໃຫ້ແກ່ໃນທຸກສະຖາບັນທາງສັງຄົມ ບໍ່ວ່າຈະເປັນສະຖາບັນສັງຄົມຄອບຄົວ ສັງຄົມມະນຸດ ການເມືອງການ ປົກຄອງ ທັມມະຊາດແວດລ້ອມ ຄວາມເປັນຜູ້ນຳ ແລະນັກອຸດົມການ ເຊິ່ງລ້ວນແຕ່ມີໃນເລື່ອງພຣະເຫວດສັນດອນນີ້ທັ້ງ ນັ້ນ ທັ້ງນີ້ທັ້ງນັ້ນ ກໍແລ້ວແຕ່ວ່າຜູ້ໃດຈະມີປັນຍາ ເບິ່ງເຫັນແຈ່ມແຈ້ງ ເຂົ້າໃຈ ແລ້ວນຳເອົາໄປປະພຶດປະຕິບັດ ໃນການດຳ ຣົງຊີວິດ ການພັດທະນາເສດຖະກິດ ການເມືອງແລະສັງຄົມ ສຳຫລັບຂ້າພະເຈົ້າເອງ ທີ່ຊີ້ແຈງໄວ້ໃນບ່ອນນີ້ ກໍເປັນພຽງ ບາງສ່ວນ ບາງແງ່ມຸມເທົ່ານັ້ນ.

ເລື່ອງພຣະເຫວດສັນດອນຊາດົກ ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ກັນດີ ໃນສັງຄົມລາວຊາວພຸດ ໂດຍສະເພາະກໍຜູ້ທີ່ໃກ້ວັດ ກໍຍິ່ງ ເຄັຍຊິນ ໄດ້ຍິນຢູ່ສະເຫມີ ເພາະທຸກປີ ເມື່ອເຖິງເດືອນສີ່ ແຕ່ລະວັດໂດຍສະເພາະໃນເຂດຕົວເມືອງ ທີ່ປັດໃຈເອື້ອອຳນວຍ ຫລາຍຢ່າງ ກໍຈະຈັດງານບຸນພຣະເຫວດ-ເທດມະຫາຊາດ ຈົນກາຍເປັນຮີດຄອງປະເພນີສືບກັນມາຫລາຍຮ້ອຍປີ ຈົນເຖິງ ປັດຈຸບັນນີ້ ຄວາມນິຍົມ ໃນເລື່ອງການເຮັດບຸນພຣະເຫວດ ກໍຍັງມີຄ່າສູງໃນສັງຄົມລາວ ເພາະຊິນທັ້ງຫລາຍເຊື່ອວ່າ ຜູ້ທີ່ ໄດ້ຟັງເລື່ອງພຣະເຫວດສັນດອນຊາດົກ ໃຫ້ແລ້ວພາຍໃນມື້ໜຶ່ງວັນດຽວ ແລະມີສີລຫ້າ ບຸກຄົນນັ້ນຈະໄດ້ເກີດຮ່ວມເຫັນ ໜ້າພຣະເຈົ້າເມຕໄຕຍ໌ ອົງຈະລົງມາຕັດເປັນພຣະເຈົ້າ ໃນອະນາຄົດຂ້າງໜ້າ ຕໍ່ຈາກສາສະນາຂອງພຣະເຈົ້າໂດຄົມຂອງ ເຮົາພຣະອົງປັດຈຸບັນ ເມື່ອຫມົດໄປ.

ໃນເລື່ອງຂອງພຣະເຫວດສັນດອນນີ້ ເຮົາທັ້ງຫລາຍຄຸ້ນເຄັຍ ແລະໄດ້ຍິນມາຈາກພຣະສົງເຈົ້າເທສະນາວ່າ ພຣະ ອົງເປັນພຣະມະຫາກະສັດເຈົ້າ ທີ່ທົ່ງບຳເພັນບາຣະມີ ໃນເລື່ອງການໃຫ້ທານເປັນຢ່າງຍິ່ງ ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ທານທັ້ງວັດຖຸ ເຂົ້າຂອງເງິນຄຳ ໃຫ້ທານທັ້ງບຸດ ພັນລະຍາ ແລະແມ່ນແຕ່ຊີວິດ ເພາະອົງກໍຄິດວ່າຜູ້ຕ້ອງການ ພຣະອົງກໍຈະທານໃຫ້ ດັ່ງນັ້ນ ຈິ່ງຈັດວ່າພຣະເຫວດສັນດອນເຈົ້າ ບຳເພັນທານໄດ້ເຕັມທຸກຂັ້ນຄື ຂັ້ນທານະບາຣະມີ ຂັ້ນທານະອຸປະບາຣະມີ (ທານຢ່າງກາງ) ແລະຂັ້ນທານະປະຣະມັຕຖະບາຣະມີ (ທານຢ່າງສູງ) ແຕ່ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ພຣະເຈົ້າເຫວດສັນດອນ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ບຳເພັນບາຣະມີ ແຕ່ໃນເລື່ອງທານຢ່າງດຽວ ພຣະອົງຍັງໄດ້ບຳເພັນບາຣະມີຂໍ້ອື່ນໆ ອີກ ໃຫ້ເຕັມບໍຣິບູນໄປ ພ້ອມກັນ ແຕ່ທານບາຣະມີເປັນເລື່ອງທີ່ເດັ່ນກວ່າຫມູ່ ດັ່ງນັ້ນ ໃນເລື່ອງພຣະເຫວດສັນດອນ ເຮົາຈິ່ງກ່າວວ່າພຣະອົງທົ່ງບຳ ເພັນທານະບາຣະມີ ຈົນເປັນທີ່ຄຸ້ນເຄັຍແລະຊິນໃຈ.

ເລື່ອງພຣະເທວດຄົນຕ່າງປະເທດນອກສາສະນາຍັງຮູ້

ໄດ້ກ່າວແລ້ວວ່າ ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນຊາດົກ ເປັນເລື່ອງທີ່ແຜ່ອອກໄປ ແລະເປັນທີ່ຮັບຮູ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຂອງຊາວພຸດໂດຍທົ່ວໄປ ບໍ່ແຕ່ສະເພາະປະເທດລາວ ແມ່ນແຕ່ຊາວພຸດປະເທດອື່ນໆ ລວມທັງມະຫາຍານ ດ້ວຍ ກໍຍັງເປັນທີ່ຮັບຮູ້ ທ່ານ E. Lamotte ກ່າວວ່າ "ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ກັນຢ່າງກວ້າງຂວາງທົ່ວເອເຊຍ" ທ່ານ M. Cone ແລະທ່ານ R. F. Combrich ກ່າວວ່າ "ໃນແຖວປະເທດພຸທທະສາສະນາຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ກັນຍິ່ງກວ່າ ເລື່ອງຂອງພຣະພຸທທະເຈົ້າເສຍອີກ" ທ່ານ M. E. Spiro ໄດ້ກ່າວອີກວ່າ "ໃນປະເທດພະມ້ານັ້ນ ມີການສອນກັນຢູ່ໃນທຸກໂຮງຮຽນ ມີການກ່າວເຖິງຢູ່ໃນວົງສົນທະນາ ແລະມີການນຳເອົາມາເທສະນາຢູ່ຕະຫລອດ ແລະສຳຄັນຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ເປັນເລື່ອງທີ່ມີຄວາມສະໜຸກສະໜານ ທັ້ງເປັນແບບຢ່າງອັນດີງາມ ພຣະເທວດສັນດອນ ເປັນບຸກຄົນໃນອຸດົມການ ຂອງຊາວພະມ້າທັ້ງຫລາຍ ກ່າວໄດ້ວ່າເລື່ອງຂອງເຈົ້າຊາຍເທວດສັນດອນ ເປັນເລື່ອງທີ່ຮັບຮູ້ ແລະເປັນເລື່ອງທີ່ມັກກວ່າທຸກໆ ເລື່ອງໃນຊາດົກ[1] ໃນພາສາບາລີເອີ້ນວ່າ **ເວສສັນຕະຣະ** (Vessantara) ໃນພາສາສັນສະກິດອອກສຽງເປັນ **ວິສະວັນຕະຣະ** (Viśvantara) ສຳຫລັບພາສາຕິເບດ ອອກສຽງເປັນ **ດຣິເມດກຸນດານ** (Drimedkundan) ແລະໃນພາສາອື່ນໆ ອີກ ບາງເທື່ອກໍເອີ້ນວ່າ **ສຸທານ** (Sudan) ສຳຫລັບໃນປະເທດຈີນນັ້ນ ແມ່ນໃຊ້ເອີ້ນທັ້ງສອງຊື່ຄື ວິສະວັນຕະຣະ ແລະສຸທານ[2] ເປັນຕົ້ນ.

ຊາດົກເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ເປັນເລື່ອງທີ່ມີຄະຕິຄຳສອນ ລວມຢູ່ໃນທຸກລະບົບ ແລະສະຖາບັນຂອງສັງຄົມ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ແປກເລີຍ ທີ່ເຮົາຈະຍົກເອົາພຣະອົງ ມາເປັນແບບແຫ່ງຊີວິດອັນດີງາມ ແລະຖືວ່າ ສັງຄົມໃນສະໄໝພຣະເທວດປົກຄອງ ເປັນສັງຄົມໃນອຸດົມການ ແລະຕ້ອງການຂອງຊາວພຸດທັງຫລາຍ ກ່າວໄດ້ວ່າ ເປັນສັງຄົມທີ່ຍິ່ງໄປກວ່າສັງຄົມອຸດົມຣັດ (The Republic) ຂອງເພລໂຕ້ (Plato) ທີ່ກ່າວເຖິງສະພາບສັງຄົມອຸດົມຣັດ ທີ່ມີແຕ່ຄວາມຜາສຸກ ເພາະຜູ້ປົກຄອງເປັນຣາຊາປຣາດ[3] ແລະເມືອງໃນຝັນ Utopia (De optimo reip. statv, deque noua insula Vtopia, libellus uere aureus, nec minus salutaris quam festiuus-English translation-***A Truly Golden Little Book, No Less Beneficial Than Entertaining, of the Best State of a Republic, and of the New Island Utopia***) ຂອງ Thomas More ເຊິ່ງໄດ້ບັນຍາຍເຖິງສັງຄົມທີ່ໜ້າປາຖະນາ ເປັນສັງຄົມອຸດົມຄະຕິ ທີ່ມີຄວາມສົມບູນພູນສຸຂທຸກຢ່າງ[4] ທີ່ກ່າວເຖິງເສຍອີກ ເພາະໃນສັງຄົມອຸດົມຣັດຂອງເພລໂຕ້ ກໍດີ ສັງຄົມໃນຝັນອັນໜ້າປາຖະນາຂອງໂທມັສ ມໍຣ໌ ກໍດີ ເປັນສັງຄົມພຽງແຕ່ໃນຄວາມຄິດທິດສະດີ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຄື ແນວຄິດເລື່ອງອຸດົມຣັດນີ້ ເກີດຂຶ້ນໃນຊ້ວງສົງຄາມ ລະຫວ່າງເອເທນ (Athen) ກັບສະປາຕ້າ (Sparta) ເຊິ່ງຕໍ່ສູ້ກັນຍາວນານເຖິງ 27 ປີ ໂດຍໃນສຸດທ້າຍຝ່າຍສະປາຕ້າເປັນຜູ້ມີໄຊເໜືອເອເທນ ຫລັງຈາກນັ້ນ ຄວາມປ່ຽນແປງທາງການເມືອງກໍສັບສົນ ໂດຍການບຽດບຽນຈອງເວນກັນ ສຸດທ້າຍໂສເຄຣຕິກສ໌ (Socratics) ຜູ້ທີ່ເພລໂຕ້ເຄົາຣົບແລະສັທທາ ໄດ້ຖືກປະຫານຊີວິດ ດັ່ງນັ້ນ ພື້ນຖານແນວ

---

[1] ເບິ່ງໃນ M. E. Spiro, *Buddhism and Society: A Great Tradition and Its Burmese Vicissitudes*, London: George Allen and Unwin, 1971: 108.

[2] ໃຫ້ເບິ່ງໃນ E. Lamotte, *Le traité de la grande vertu de sagesse, tome I*, Louvain: Bibliothèque du Muséon vol. 18, 1949: 713-14 ແລະເບິ່ງໃນທ່ານ M. Cone and R. F. Combrich, *The Perfect Generosity of Prince Vessatara: A Buddhist Epic*, Oxford: Oxford University Press: 1977: xxxv-xliv, 109-11.

[3] ເບິ່ງ A.H.A./H.J.BI., "Plato and His Thought" in Macropaedia, *Encyclopedia of Britannica*, Vols., 25, London: Encyclopedia Britannica, 2005893-98.

[4] ເບິ່ງໃນ http://en.wikipedia.org/wiki/Utopia_%28book%29 Accessed Download on 18 December 2011

ຄວາມຄິດເລື່ອງອຸດົມຣັດຂອງເພລໂຕ້ ຈຶ່ງມີອິດທິພົນມາຈາກເລື່ອງຂອງສົງຄາມ ແລະຄວາມບີບຄັ້ນບຽດບຽນ[1] ໃນໜັງສືຂອງພຣະຣາຊະວໍຣະມຸນີ (ປະຍູນ ທັມມະຈິຕໂຕ) ເລື່ອງ **ປຣັຊະຍາກຣີກ ບໍ່ເກີດພູມປັນຍາຕາເວັນຕົກ** ໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ "ເພລໂຕ້ນິຍົມການປົກຄອງ ລະບອບອະພິຊະນາທິປະໄຕ ທີ່ຊົນຊັ້ນສູງເປັນຜູ້ປົກຄອງ ທ່ານໂຈມຕີລະບອບປະຊາທິປະໄຕ... ສາເຫດທີ່ທຳໃຫ້ເພລໂຕ້ ບໍ່ມັກປະຊາທິປະໄຕກໍຄື ເພລໂຕ້ເປັນຊົນຊັ້ນສູງ (Aristocrat) ແລະມີປະສົບການອັນຂົມຂື່ນ ໃນຄາວທີ່ໂສເຄຣຕິກສ໌ຖືກປະຫານຊີວິດ ພາຍໃຕ້ລະບອບປະຊາທິປະໄຕຂອງເອເທນ ສຳຫລັບຄົນສະໄໝປັດຈຸບັນ ອຸດົມຣັດຂອງເພລໂຕ້ ເປັນພຽງເມືອງໃນຝັນ ຫລືຍູໂທເປຍ (Utopia) ເຊິ່ງຍາກທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້"[2] ແຕ່ເລື່ອງຂອງພຣະເທວດສັນດອນ ເປັນເລື່ອງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຈິງ ເປັນສັງຄົມທີ່ເຄີຍມີມາແລ້ວ ເຖິງວ່າຈະກ່າວໄວ້ໃນຕຳນານກໍຕາມ ແຕ່ທີ່ນຳເອົາມາໃຊ້ໃຫ້ເຫັນຜົນກໍມີ ເຊັ່ນພຣະເຈົ້າອະໂສກມະຫາຣາດ ໄດ້ທົ່ງກະທຳເປັນຕົວຢ່າງມາແລ້ວ.

ດັ່ງໄດ້ກ່າວແລ້ວວ່າ ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ເປັນເລື່ອງທີ່ສອນສັງຄົມໃນທຸກລະບົບ ທຸກສະຖາບັນ ບໍ່ວ່າຈະເປັນສັງຄົມ ຫລືສະຖາບັນຕັ້ງແຕ່ລະດັບຍ່ອຍ ຄືຕັ້ງແຕ່ລະດັບຄອບຄົວ ລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ກັບລູກ ຈົນເຖິງລະບົບສັງຄົມວົງກວ້າງ ລະຫລ່າງຄົນກັບຄົນ ລະຫວ່າງຣັດກັບປະຊາຊົນ ແລະລະຫວ່າງຣັດກັບຣັດວ່າ ສັງຄົມອັນດີງາມໃນລະດັບຄອບຄົວ ລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ກັບລູກ ຕ້ອງເປັນເຫມືອນພຣະເທວດສັນດອນ ພຣະນາງເຈົ້າມັດທີຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ ກັບທ້າວພຣະຊາລີ ແລະພຣະນາງກັນຫາຊິນາຜູ້ເປັນລູກ ລະຫວ່າງຜົວກັບເມຍ ຕ້ອງເປັນເຫມືອນພຣະເທວດສັນດອນຜູ້ເປັນຜົວ ກັບພຣະນາງເຈົ້າມັດທີຜູ້ເປັນເມຍ ລະຫວ່າງຣັດກັບປະຊາຊົນ ຕ້ອງເປັນເຫມືອນພຣະເທວດສັນດອນເຈົ້າ ທີ່ເສຍສະຫລະຄວາມສຸຂຕົນໄດ້ເພື່ອປະຊາຊົນ ແລະສ່ວນລວມ ເປັນຕົ້ນ.

ທີ່ກ່າວນີ້ ເປັນເລື່ອງຂອງສັງຄົມ ຫລືສະຖາບັນໃນອຸດົມຄະຕິ ທີ່ມີໃນເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາກໍບໍ່ຄວນເບິ່ງຂ້າມ ໃນບົດບາດຂອງຜູ້ນຳສັງຄົມ ຫລືຊຸມຊົນໄປ ເພາະພຣະພຸທທະສາສະນາ ເບິ່ງຄວາມດີງາມ ຄວາມຈະເຣີນຂອງສັງຄົມ ຢູ່ທີ່ຕົວຜູ້ນຳເປັນຫລັກສຳຄັນທີ່ສຸດ ພຣະພຸທທະເຈົ້າທົ່ງຕັດວ່າ "ປຽບເຫມືອນຄົນລ້ຽງງົວ ໄລ່ຕ້ອນຝູງງົວໄປຫາກິນຫຍ້າ ຢູ່ຟາກຝັ່ງຂອງແມ່ນ້ຳຍາມລະດູຝົນ ຖ້າຄົນລ້ຽງງົວເປັນຄົນສະຫລາດ ຮູ້ຈັກທ່າຂຶ້ນໃນຝັ່ງນັ້ນ ທ່າລົງໃນຝັ່ງນີ້ຂອງແມ່ນ້ຳດີ ຮູ້ຈັກຄວາມເລິກຄວາມຕື້ນ ຄວາມໄຫລແຮງ ໄຫລຄ່ອຍຂອງນ້ຳດີ ເມື່ອຕ້ອນຝູງງົວຂ້າມຟາກຝັ່ງແມ່ນ້ຳໄປ ງົວທັງຫລາຍກໍຈະປອດໄພ ບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະຣາຍ ແຕ່ຖ້າຄົນລ້ຽງງົວເປັນຄົນໂງ່ ບໍ່ສະຫລາດຮອບຄອບ ໄລ່ຕ້ອນຝູງງົວຂ້າມຟາກຝັ່ງແມ່ນ້ຳ ຝູງງົວທັງຫລາຍຍ່ອມບໍ່ປອດໄພ ອາດຈະຖືກນ້ຳພັດໄປແມ່ນ້ຳກໍມີ ຈົມນ້ຳຕາຍກໍມີ ລອຍໄປເຖິງຝັ່ງນັ້ນແລ້ວບໍ່ມີທາງຂຶ້ນ ແລ້ວຈົມນ້ຳຕາຍກໍມີ ຝູງງົວຂອງຄົນໂງ່ຍ່ອມຈິບຫາຍໄປ ນີ້ສັນໃດ ເມື່ອຜູ້ນຳຫມູ່ຄະນະ ຫລືຊຸມຊົນສັງຄົມບໍ່ມີປັນຍາ ບໍ່ສະຫລາດສາມາດໃນການນຳພາສັງຄົມ ສັງຄົມນັ້ນກໍຈະເຖິງເຊິ່ງຄວາມຫລົ້ມຈົມ ເຫມືອນກັນ"[3] ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ທີ່ຈະນຳຊຸມຊົນນີ້ ຈຶ່ງຖືເປັນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ ຢ່າງສັງຄົມອັນດີງາມ ເປັນສັງຄົມໃນອຸດົມຄະຕິ ທີ່ມີໃນເລື່ອງຂອງພຣະເທວດສັນດອນ ສັງຄົມນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ ກໍຍ້ອນບຸກຄົນ ໂດຍສະເພາະຜູ້ປົກຄອງຢ່າງພຣະເທວດ ເປັນຕົ້ນ ຕາມຫລັກການຂອງພຣະພຸທທະສາສະນາ ດັ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນວ່າ ຜູ້ທີ່ຈະສາມາດແກ້ໄຂປັນຫາທັງປວງ ແລະປົກຄອງສັງຄົມໃຫ້ດຳຣົງຢູ່ດ້ວຍດີ ມີຄວາມສຸຂສະຫງົບໄດ້ນັ້ນ ຜູ້ປົກຄອງຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ມີ**ຄວາມເມດຕາ** ມີ**ປັນຍາ** ແລະມີ**ຄວາມສາມາດ** ເມື່ອຄົບທັງສາມປະການນີ້ ກໍມີຫວັງທີ່ຈະໃຫ້ເກີດສັງຄົມໃນອຸດົມຄະຕິໄດ້ ດັ່ງພຣະເທວດສັນດອນເຈົ້າ ຕາມເຄົ້າເລື່ອງ

---

[1] ປະຫວັດຊີວິດ ປຣັຊະຍາ ແນວຄວາມຄິດການເມືອງ ຂອງເພລໂຕ້ສາມາດເບິ່ງໄດ້ໃນ Bertrand Russell, *History of Western Philosophy*, London and New York: reprinted Routledge Classics, 2005.

[2] ເບິ່ງລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບເພລໂຕ້ຕື່ມໃນ ພຣະຣາຊະວໍຣະມຸນີ (ປະຍູນ ທັມມະຈິຕໂຕ), *ປຣັຊະຍາກຣີກ ບໍ່ເກີດປັນຍາຕາເວັນຕົກ*, ກຸງເທພฯ: ພິມຄັ້ງທີຫ້າ, ສະໜັກພິມສະຫຍາມ, 2544.

[3] ລາຍລະອຽດໃນພຣະທັມມະເທສະນາ ທີ່ພຣະຜູ້ມີພຣະພາຄເຈົ້າຕັດໄວ້ ສາມາດເບິ່ງໄດ້ໃນ **ຈູລະໂຄປາລະສູຕ** (ສູດວ່າດ້ວຍຄົນລ້ຽງງົວ) ມັຊຊິມະນິກາຍ ມັຊຊິມະປັນນາສກ໌ 12/350

ກ່ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະໂພທິສັດ ຜູ້ບຳເພັນບາຣະມີເພື່ອຈະຕັດສະຮູ້ ເປັນພຣະສັມມາສັມພຸທທະເຈົ້າ ຄວາມເປັນພຣະສັມມາສັມພຸທທະເຈົ້ານັ້ນ ຖືວ່າເປັນບຸກຄົນອັນສູງສຸດ ເປັນມະນຸດທີ່ພັດທະນາແລ້ວຢ່າງສົມບູນ ໃນຂະນະທີ່ຍັງບຳເພັນບາຣະມີ ເພື່ອຄວາມເປັນພຣະພຸທທະເຈົ້າຢູ່ນັ້ນ ເອີ້ນວ່າພຣະໂພທິສັດ ຜູ້ເປັນພຣະໂພທິສັດ ຄືຜູ້ທີ່ເປັນມະນຸດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ ຈຶ່ງມີປັນຍາ ມີເມດຕາ ແລະຄວາມສາມາດຫລາຍ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງສົງໃສເລີຍວ່າ ຜູ້ປົກຄອງສັງຄົມແບບພຣະເຫວດສັນດອນນັ້ນ ໄດ້ມີມາຈິງແລະເປັນສັງຄົມທີ່ປາຖະນາ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຈະຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງສັງຄົມອຸດົມຄະຕິ ໃນເລື່ອງພຣະເຫວດສັນດອນນັ້ນ ກໍຈະຂໍກ່າວທຳຄວາມເຂົ້າໃຈ ໃນເລື່ອງຂອງການບຳເພັນບາຣະມີເສຍກ່ອນ ເພາະໃນສະໄໝປັດຈຸບັນ ຄຳວ່າ **ບາຣະມີ** ກໍດີ ການບຳເພັນບາຣະມີເພື່ອໂພທິຍານ ກໍດີ ໄດ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈສັບສົນຫລາຍ ໃນສັງຄົມຊາວພຸດລາວເຮົາ ແມ່ນແຕ່ໃນສັງຄົມຝ່າຍພຣະສົງ ເຊິ່ງໃກ້ຊິດກັບພຣະຣັຕຕະນະໄຕຣ ກໍຍັງມີບາງສ່ວນ ທີ່ຍັງເຂົ້າໃຈຄຳວ່າປາຣະມີ ຫລືບາຣະມີ ແບບມົວໆ ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ບໍ່ຕ້ອງກ່າວເຖິງສັງຄົມຝ່າຍຄະຣາວາດເລີຍ ດັ່ງນັ້ນ ໃນບ່ອນນີ້ ຈຶ່ງຢາກຂໍຊີ້ແຈງຄຳວ່າ **ບຸນ ບາຣະມີ** ໃຫ້ເຫັນຈັກໜ້ອຍໜຶ່ງກ່ອນ ຫລັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງກ່າວເຖິງເລື່ອງຂອງພຣະເຫວດສັນດອນຕໍ່ໄປ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງບຸນ-ບາຣະມີ

ຄຳວ່າ **ບຸນ** ແປວ່າຄວາມສຸຂ ຄວາມຊື່ນໃຈ ຄວາມສະອາດຜ່ອງໃສ ທີ່ມີປິຕໃຈ ຕົ້ນເຫດມາຈາກການທຳຄວາມດີ ຄຳນີ້ເປັນສີ່ທັມທີ່ສຳຄັນອັນໜຶ່ງ ໃນພຣະພຸດທະສາສະນາ ໂດຍສະເພາະເມື່ອພຣະພຸດທະສາສະນາ ເຂົ້າມາຮຸ່ງເຮືອງໃນສັງຄົມລາວ ຄຳວ່າບຸນກໍຍິ່ງມີຄວາມສຳຄັນໂດດເດັ່ນເປັນພິເສດ ແລະແມ່ນວ່າໃນສະໄໝປັດຈຸບັນ ສັງຄົມເຫີນຫ່າງອອກໄປຈາກເນື້ອຫາສາຣະຂອງພຣະພຸດທະສາສະນາ ຄົນທົ່ວໄປບໍ່ມີໂອກາດສຶກສາ ຂາດຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈ ກ່ຽວກັບຫລັກທັມໃນທາງພຣະພຸດທະສາສະນາຫລາຍຂຶ້ນກໍຕາມ ແຕ່ຄຳວ່າ **ບຸນ** ກໍຍັງເປັນຄຳສາມັນໃນສັງຄົມລາວເຮົາ ທີ່ຄຸ້ນຫູຊິນປາກ ທັງຊື່ນໃຈ ແລະຖືກນຳມາໃຊ້ອ້າງກັນຢູ່ສະເໜີ ເຖິງວ່າຄວາມໝາຍທີ່ເຂົ້າໃຈນັ້ນ ອາດຈະບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ຫລືຄາດເຄື່ອນອອກໄປຈາກຫລັກການອັນແທ້ຈິງຂອງບຸນກໍຕາມ ແມ່ນແຕ່ຄຳວ່າ **ບາຣະມີ** ກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ທີ່ເຮົາໃຊ້ຄຳນີ້ກັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ຄົນກໍເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຜິດພາດຫລາຍ ທັງໃນແງ່ຂອງຫລັກການ ຄວາມມຸ່ງໝາຍ ວິທີການ ຫລືການປະຕິບັດ ຕະຫລອດຈົນແຮງຈູງໃຈ ຍົກຕົວຢ່າງທານ ກໍບໍ່ຮູ້ວ່າໃຫ້ຫຍັງ ໃຫ້ແກ່ໃຜ ໃຫ້ເພື່ອຫຍັງ ໃຫ້ດ້ວຍແຮງຈູງໃຈຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະເປັນທານບາຣະມີ ເປັນຕົ້ນ.

ດັ່ງໄດ້ກ່າວແລ້ວວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງ **ບຸນ ບາຣະມີ** ຂອງຊາວລາວເຮົາ ຍັງບໍ່ຄ່ອຍແຈ່ມແຈ້ງ ແລະຖືກຕ້ອງຕາມຄວາມໝາຍ ໃນທາງພຣະພຸທທະສາສະນາທໍ່ໃດ ຄືສ່ວນຫລາຍເຮົາເຂົ້າໃຈເລື່ອງບຸນ ວ່າເປັນເໝືອນອຳນາດສັກສິດ ທີ່ດົນບັນດານໃຫ້ເຮົາມີແຕ່ຄວາມສຸຂ ມີຄວາມມັ່ງຄັ່ງທາງວັດຖຸເງິນຄຳ ຍົດຖາບັນດາສັກ ອັນເປັນເລື່ອງຂອງຄວາມທີ່ຈະໄດ້ຈະເອົາຢ່າງດຽວ ເປັນຕົ້ນ ແທນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈບຸນຕາມຄວາມເປັນຈິງວ່າ ບຸນຄື **ເຄື່ອງຊຳຣະສັນດານໃຫ້ບໍຣິສຸດ ຄວາມດີງາມ ກຸສົລ ຄວາມສຸຂ ຄວາມປະພຶດຖືກຕ້ອງດີງາມທາງກາຍ ວາຈາ ແລະໃຈ ຫລືກຸສົລທັມ**[1] ເປັນຕົ້ນ ແຕ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍເຂວອອກໄປ ດັ່ງໄດ້ກ່າວຂ້າງເທິງ ອັນທີ່ຈິງ ບຸນນັ້ນ ຕາມຄວາມໝາຍຮູບສັບ ທີ່ເພິ່ນນິຍົມສະແດງກັນໄວ້ມີ 2 ຢ່າງຄື ເຄື່ອງຊຳຣະສັນດານ ຄືຊຳຣະພື້ນຈິດໃຈໃຫ້ສະອາດ ແລະສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນ ຄືພົບທີ່ໜ້າຊື່ນຊົມ ນອກຈາກນີ້ ບາງແຫ່ງສະແດງໄວ້ອີກຄວາມໝາຍໜຶ່ງວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ອັດທະຍາໃສ (ຄວາມປະສົງ) ຂອງຜູ້ກະທຳ

---

[1] ພຣະເທບເວທີ (ປະຍຸດ ປະຍຸຕໂຕ), *ພົດຈະນານຸກົມພຸທທະສາດ: ສະບັບປະມວນສັບ*, ກຸງເທບฯ: ພິມຄັ້ງທີ 6 ໂຮງພິມມະຫາຈຸລາລົງກອນຣາຊະວິທະຍາໄລ, 2533: 138.

ໃຫ້ສຳເລັດ[1] ເປັນຕົ້ນ ດັ່ງພຣະຜູ້ມີພຣະພາຄເຈົ້າ ທ່ຽງຕັດວ່າມາ ພິກຂະເວ **ປຸນຍານັ** ພາຍິຕຖະ ສຸຂັສເສຕັ ພິກຂະເວ ອະທິວະຈະນັ ຍະທິທັ ປຸນຍານັນຕິ... ແປວ່າ ດູກ່ອນພິກຂຸທັ້ງຫລາຍ! ທ່ານທັ້ງຫລາຍ ຢ່າຢ້ານກົວຕໍ່**ບຸນ**ເລີຍ ຄຳວ່າ ບຸນ ນີ້ ເປັນຊື່ຂອງຄວາມສຸຂ... ເຮົາໄດ້ເປັນພຣະຈັກກະພັຕຕິຣາດ ຜູ້ທ່ຽງທັມ ເປັນພຣະທັມມະຣາຊາ ຄອງແຜ່ນດິນໂດຍທັມ ມີມະຫາສະມຸດທັ້ງ 4 ເປັນຂອບເຂດ ຜູ້ມີໄຊຊະນະເໜືອປະຖະພີ ມີຖິ່ນແວນແຄວ້ນ ເຖິງຄວາມໝັ້ນຄົງສະຖາພອນ ພ້ອມດ້ວຍຣັຕຕະນະ 7 ປະການ... ເຮົາມີໄຊໂດຍທັມ ບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ອາດຊະຍາ ບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ສາຕາອາວຸດ ຄອບຄອງປະຖະພີ ມິນທິນນີ້ ອັນມີສາຄອນເປັນຂອບເຂດ..."[2].

ໃນເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈຄຳວ່າ **ບຸນ** ແລ້ວ ກໍມາຮູ້ຈັກວ່າ ເຫດໃຫ້ເກີດບຸນ ຫລືຫລັກການກະທຳ ທີ່ຈະໃຫ້ເກີດເປັນບຸນ ນັ້ນຄືອັນໃດ? ຄົນລາວເຮົາ ຖ້າຜູ້ທີ່ໃກ້ຊິດວັດແມ່ຈັກໜ້ອຍໜຶ່ງ ກໍຄົງຈະຈຳໄດ້ແມ້ນວ່າ ການທຳບຸນໃນທາງພຣະພຸທທະສາສະນາ ມີຫລັກໃຫຍ່ໆ ຢູ່ 3 ຢ່າງ ຄື **ທານ ສີລ** ແລະ **ພາວະນາ** ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄຳ 3 ຄຳນັ້ນ ອາດຈະຍັງບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະບໍ່ກວ້າງຂວາງພຽງພໍ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຂໍຍົກເອົາພຣະພຸທທະພົດຂຶ້ນມາໃຫ້ເບິ່ງ ພໍເປັນຫລັກໃຫ້ພິຈາຣະນາວ່າ ຫລັກຂອງການທຳບຸນໃຫຍ່ໆ ໃນພຣະພຸທທະສາສະນາ 3 ຢ່າງຄື:

ດູກ່ອນພິກຂຸທັ້ງຫລາຍ! ບຸນກິຣິຍาวัตถุ (ຫລັກແຫ່ງບຸນກິຣິຍา ຄືຫລັກແຫ່ງການກະທຳບຸນ) ມີ 3 ຢ່າງ ດັ່ງນີ້ຄື:

1. **ทานะมัย** ບຸນກິຣິຍาวัตถุ (ຫລັກແຫ່ງການກະທຳບຸນຄື ທານ)
2. **สีละมัย** ບຸນກິຣິຍาวัตถุ (ຫລັກແຫ່ງການກະທຳບຸນຄື ສີລ)
3. **ภาวะนามัย** ບຸນກິຣິຍาวัตถุ (ຫລັກແຫ່ງການກະທຳບຸນຄື ພาวะนา)[3]

ทาน ได้แก่การให้ ການເອື້ອເຟື້ອເຜື່ອແຜ່ແບ່ງປັນເຊິ່ງກັນແລະກັນ

สีละ ได้แก่ความประพฤติสุจะริต (ความประพฤติอันดีงาม) ทางกาย ทางวาจา ที่เป็นประโยชน์ เกื้อกูล บ่บ่ายบ่ายเบี่ยงเท้งกัน

ภาวะนา ได้แก่การฝึกอบรมพัฒนาจิตใจ ການຈະເຣີນປັນຍา

ຫລັກການກະທຳບຸນ ໃນພຣະພຸທທະສາສະນາທັ້ງ 3 ຢ່າງນີ້ ມີຄວາມໝາຍແລະຂອບເຂດທີ່ກວ້າງຂວາງຫລາຍເກີນຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ **ຈະຣິຍะทัม** (Ethics) ຢ່າງທີ່ເຂົ້າໃຈກັນໃນປັດຈຸບັນ ເວົ້າໃຫ້ສັ້ນໆ ວ່າ ການກະທຳບຸນຕາມຫລັກຂອງພຣະພຸທທະສາສະນານີ້ ໄດ້ກວມລວມຂະບວນການພັດທະນາມະນຸດທັ້ງໝົດເລີຍ[4] ແຕ່ໃນຂັ້ນຕົ້ນນີ້ ເຮົາຈະເຫັນຄວາມໝາຍພື້ນຖານ ໄດ້ຈາກພຣະພຸທທະພົດ ທີ່ພຣະພຸທທະເຈົ້າ ທ່ຽງຕັດເປັນຄาถา ສະຫລຸບຫລັກການກະທຳບຸນ 3 ຢ่างข้างเท่งนั้นว่า:

ปุนยะเมวะ โส สิกเขยยะ **อายะตัคคัง สุขุทะระยัง**

---

[1] พระทัมมะปิฎก (ป.อ. ปะยุตโต), *พุทธะทัม: สะบับขะยายความ*, กุงเทบฯ: พิมครั้งที่ 9 โรงพิมมะหาจุลาลงกอนราชะวิทะยาไล, 2543: 168.

[2] อังคุตตะระนิกาย สัตตะกะนิบาต 23/59/90

[3] ขุทธะกะนิกาย อิติวุตตะกะ 25/238/270

[4] ละบับการพัดทะนามะนุด ตามหลักการของพระพุทธะสาสะนา มี 4 ประการคือ **กายะภาวิตา** (การพัดทะนาพึดติกัมทางกาย ทางวาจา) **สีละภาวิตา** (การพัดทะนาสังคม มะนุด สะภาบแวดล้อม ให้เกื้อกูล ดำลงอยู่ด้วยกันอย่างดี) **จิตตะภาวิตา** (การพัดทะนาพึดติกัมทางจิด) **ปันยาภาวิตา** (การพัดทะนาปันยา).

ทานัมจะ สะมะจะริยัมจะ เมตตาจิตตัมจะ พาวะเย
เอเต ทัมเม พาวะยิตะวา ตะโต สุขะสะมุทหะเย
อัพะยาปัชฌัง สุขัง โลกัง ปันทิโต อุปปัชชะติ[1]

แปว่า บุกคนผู้ใฝ่ประโทยดสุข ควนสึกสาในบุนนี้ละ เซิ่งมีผินอันกว้างขวางยิ่งใหย่ อำนวยความสุขให้ คือควนบำเพ็นทาน (การให้ การแบ่งปัน) ควนพัดทะนาความประพึดที่ชอบทัม (สะมะจะริยา) และควนบำเพ็นเมดตาจิด (เมตตา) คันบำเพ็นยังทัม 3 ประการนี้ อันเป็นแหล่งที่ก่อเกิดความสุขแล้ว บันดิดย่อมเข้าเถิงโลกที่เป็นสุข บ่มีการบงดบง.

มีข้อที่เราควนสังเกด ในคาถาพระพุททะพิดนี้ ย่างน้อยมี 3 ประการคือ:

1. ทิงตัดว่า **ควนสึกสาบุน** คือควนฝึก ควนหัด ควนหมั่นกะทำ ความหมายนี้สะแดงให้เห็นว่า **บุน** นั้น เป็นคุนสิมบัดที่ควนสึกสา คือควนพัดทะนาให้ก้าวหน้าสูงขึ้นไป บ่แม่นว่าให้หยุดอยู่กับที่เดิม และขั้นเดิม (แม่นแต่ใน 3 ข้อนั้น)
2. การทำบุนทัง 3 ขั้นนั้น ว่าโดยพาบลวมแล้วจะเห็นว่า พระอิงทิงเน้นการอยู่ร่วมกันด้วยดี ดำรังอยู่ด้วยการเกื้อกูน ช่วยเหลือกันในสังคม เป็นพื้นถานเสยก่อน คือโดยการเผื่อแผ่แบ่งปันกัน (ทาน) การบ่บงดบงเซิ่งกันและกัน (สิล) และในขั้นของพาวะนา พระอิงทิงเน้นให้จะเริน บำเพ็นเมดตา คือความรัก ความหวังดีต่อกัน ยากให้คนอื่นเป็นสุข ใฝ่ทำประโทยดแก่กันและกัน (เมตตา)
3. ผินจากการสึกสา คือการพัดทะนาบุนทัง 3 ย่างนี้ กำจะเข้าเถิงโลกที่เป็นสุข บ่มีการบงดบง

ย่างใดก็ตาม ในหลักการการทำบุนทัง 3 ประการนี้ จะขอพักไว้ก่อน จะยกขึ้นมาก่าวอีกในข้างหน้า บ่อนนี้จะมาชี้ให้เราเห็นคำว่า **ปาระมิ** หลิ**บาระมิ** ก่อน ดังได้ก่าวแล้วในเบื้องติ้นว่า คำว่า **ปาระมิ** หลิ **บาระมิ** ที่เราเข้าใจในปัดจุบัน กำมีความหมายผิดพาดไปจากความหมายเดิมหลาย ทังในแง่ของหลักการ ความมุ่งหมาย วิทีการ หลิการปะติบัด ตะหลอดจินแธงจูงใจโดยทั่วไป เข้าใจว่าบาระมิคือความมั่งมีสิสุข ความมีอำนาด ความหน้าเกงขาม ถ้าเข้าใจตามนี้ คำว่าบาระมิ ที่มีความหมายอันดีงาม ตามหลักของพระพุททะสาสะนา กำกายไปเป็นความหมายค้ายคำว่า กอดฟาเต้ (godfather) ในพาสาสะแหลงอังกิดไป เซิ่ง ความหมาย ตามหลักพระพุททะสาสะนาแล้ว เป็นสิ่งที่ดีงาม เป็นทัมของพระโพทิสัดเจ้า จะบำเพ็นเพื่อความตัดสะรู้เป็นพระสัมมาสัมพุททะเจ้า.

ถ้อยคำ ความหมาย และหลักการ ในเลื่องนี้มาจากใส เราควนกับไปเบิ่งที่แหล่งเดิมนั้นว่า ของจิง ก่อนที่จะผิดพ้วนไปเป็นแนวใด? ตามความหมาย ในทางพระพุททะสาสะนาคำว่า ปาระมิ หลิบาระมิ โดย ติอสับเองแปว่า **ความจบถ้วน พาวะที่ยอดยิ่ง สุดยอด ปะติปะทาอันยอดยิ่ง คุนทัมที่ประพึดปะติบัดย่างยิ่งยอด** คือ**ความดีที่บำเพ็นย่างพิเสด**[2] เต็มป่วม หมายเถิงคุนความดี ที่บำเพ็นย่างยอดยิ่ง ของพระโพทิสัดเจ้า บ่ว่าจะเป็นมะหาโพทิสัดเจ้า (ท่านผู้มุ้งต่อการตัดสะรู้ เป็นพระสัมมาสัมพุททะเจ้า) ปัจเจกะโพทิสัด (ท่านผู้มุ้งต่อการตัดสะรู้ เป็นพระปัดเจกะโพทิเจ้า) หลิสาวะกะโพทิสัด (ท่านผู้มุ้งต่อการตัดสะรู้ เป็นพระอะระทัน

---

[1] ขุททะกะนิกาย อิติวุตตะกะ 25/238/270

[2] พระทัมมะปิดก (ป.อ. ปะยุตโต), *พิดจะนานุกรมพุดทะสาด: สะบับปะมวนทัม*, กุงเทบฯ: พิมถั้งที่ 12 โธงพิมมะหาจุลาลิงกอบนาขะวิทะยาไล, 2546: 325.

ຕະສາວົກ) ຢ່າງໃດໜຶ່ງ ກໍຕາມ ແຕ່ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຫມາຍເຖິງມະຫາໂພທິສັດເຈົ້າ ຄືທ່ານຜູ້ມຸ້ງຕໍ່ການຕັດສະຮູ້ເປັນອົງ ພຣະສັມມາສັມພຸທທະເຈົ້າ ສຳຫລັບຄວາມຫມາຍໃນທາງອັດຖຳວ່າບາຣະມີ ເພາະມີອັດວ່າ **ຄຸນຄວາມດີທັ້ງຫລາຍທີ່ເຮັດ ໃຫ້ພຣະໂພທິສັດເຈົ້າ ໄດ້ເປັນຜູ້ຍອດຢ້ຽມກວ່າສັດທັ້ງຫລາຍ ເພາະປະກອບດ້ວຍຄຸນທັມມີ ທານະບາຣະມີ ສີລະບາຣະມີ ເປັນຕົ້ນ**[1].

ຄຸນຄວາມດີ ທີ່ບຳເພັນຕາມຄວາມຫມາຍນີ້ມີເຖິງ 10 ປະການ ເອີ້ນວ່າ **ທະສະບາຣະມີ** ຄື ທານ (ການໃຫ້ ການເອື້ອເຟື້ອແບ່ງປັນ) ສີລ (ຄວາມປະພຶດສຸຈະຣິຕທາງກາຍ ແລະວາຈາ) ເນກຂັມມະ (ການອອກບວດ ຜິກຕົວ ຜິກໃຈອອກຈາກກາມ) ປັນຍາ (ຄວາມຮອບຮູ້) ວິຣິຍະ (ຄວາມພຽນພະຍາຍາມ) ຂັນຕິ (ຄວາມອົດທົນ) ສັຈຈະ (ຄວາມຈິງ ຈິງໃຈ) ອະທິສຖານະ (ຄວາມຕັ້ງໃຈມຸ້ງຫມັ້ນ ຄວາມເດັດດ່ຽວ ໜັກແໜ້ນຕໍ່ຈຸດຫມາຍ) ເມຕຕາ (ຄວາມຮັກ ຄວາມປາຖະນາດີຕໍ່ຜູ້ອື່ນ) ແລະອຸເບກຂາ (ຄວາມວາງຕົວ ວາງໃຈສະຫມ່ຳສະເຫມີ ທ່ຽງກົງ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ ຫລີເອນອຽງ).

ການບຳເພັນບາຣະມີ ເປັນການປະຕິບັດ ທີ່ຈະຕ້ອງກ້າວໜ້າສູງຍິ່ງຂຶ້ນໄປໆ ໃນການທຳຄວາມດີເຫລົ່ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນວ່າໃຫ້ຄົບພຽງແຕ່ 10 ຂໍ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃນທຸກໆ ຂໍ້ນັ້ນ ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຢ່າງຍວດຍິ່ງ ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ສົມບູນ ໃນການປະຕິບັດບຳເພັນບາຣະມີທັ້ງ 10 ຂໍ້ນັ້ນ ຈະເຫັນວ່າມີລັກສະນະຮ່ວມກັນທີ່ເປັນແກ່ນກາງຄື:

1. ການເສຍສະຫລະ ຫລືສະຫລະຕົນເອງໄດ້ທຸກຢ່າງ ເພື່ອທຳຄວາມດີນັ້ນໃຫ້ສຳເລັດ ພ້ອມກັບທີ່ທຳຄວາມດີນັ້ນໆ ເພື່ອປະໂຫຍດສຸຂຂອງຜູ້ອື່ນ ຢ່າງຊະນິດທີ່ມີໃຈກວ້າງຂວາງ ມຸ້ງເພື່ອຄວາມສຸຂຂອງທັ້ງໂລກ ຫລືສັບພະສັດ ໂດຍບໍ່ຫວັ່ງຜົນຕອບແທນ
2. ການເສຍສະຫລະ ທຳຄວາມດີເພື່ອຄວາມສຸຂຂອງຜູ້ອື່ນ ທີ່ກ້າວໜ້າຍິ່ງໆ ຂຶ້ນໄປນັ້ນ ເປັນການຝຶກ ຫລືສ້າງຄວາມຊຳນານຄ່ອງແຄ້ວ ໃຫ້ຕົນເອງມີຄຸນຄວາມດີ ຄືບາຣະມີນັ້ນແກ່ກ້າ ຈົນກວ່າຈະເກີດປັນຍາສູງສຸດ ທີ່ເອີ້ນວ່າ **ໂພທິຍານ** ຕັດສະຮູ້ເປັນພຣະສັມມາສັມພຸທທະເຈົ້າ ເຊິ່ງຈະສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ສັບພະສັດ ບັນລຸຍັງໂລກຸຕຕະຣະສົມບັດ ຫລຸດພົ້ນຈາກກິເລດແລະທຸກທັ້ງປວງ ເຂົ້າເຖິງວິສຸທທິ (ຄວາມບໍຣິສຸດ) ສັນຕິ (ຄວາມສະຫງົບສຸຂ) ແລະອົດສະຫລະທີ່ແທ້ຈິງ ສູງກວ່າຄາວເມື່ອຍັງເປັນພຣະໂພທິສັດ ທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ອື່ນບັນລຸເຖິງພຽງແຕ່ໂລກິຍະສຸຂ ຫລືໂລກິຍະສົມບັດ[2] ຈຸດການເຊື່ອມຕໍ່ເຂົ້າກັນ ທີ່ຈະໃຫ້ທຸກຢ່າງສົມບູນ ກໍຄືປັນຍາຕັດສະຮູ້ ທີ່ເອີ້ນວ່າ **ໂພທິຍານ** ຫລື**ພຸທທະຍານ** ຢ່າງທີ່ເພີ່ນກ່າວວ່າ:

ມະຫາໂພທິສັຕຕານັງ ທານາທິປາຣະມີທິ ປະຣິພຣູທິຕາ ປັນຍາປາຣະມີ ອະນຸກາກະເມນະ ຄັພພັງ ຄັນທັນຕິ ປະຣິປາກັງ ຄັຈສັນຕິ ພຸທທະຍານັງ ປະຣິປູເຣຕິ[3]

---

[1] ຊຸມນຸມກັລຍານະທັມ, *ພຸທທະກາຣະກະທັມມະທີປະນີ*, ບໍ່ບອກສະຖານທີ່ພິມ ໂຮງພິມ ວັນທີ ເດືອນ ປີທີ່ພິມ ໜ້າ: 37

[2] ຄວາມຫມາຍນີ້ ດັ່ງມີໃນ **ສັຕຕະສຸຣິຍະສູຕ** ອັງຄຸຕຕະຣະນິກາຍ ສັຕຕະກະນິບາຕ 23/63/102-107 ທີ່ພຣະອົງທົ່ງເລົ່າເຖິງເລື່ອງຂອງພຣະອົງເອງວ່າ ຄາວເມື່ອຍັງເປັນພຣະໂພທິສັດ ບຳເພັນບາຣະມີເພື່ອໂພທິຍານ ເກີດເປັນຄູສຸເນຕ ຜູ້ອອກບວດປະພຶດພົມມະຈັນ ສັ່ງສອນທັມແກ່ຊົນທັ້ງຫລາຍ ໃຫ້ເຂົ້າເຖິງສະຫວັນ ແລະພຣົມມະໂລກວ່າ ເຖິງຄູສຸເນຕເປັນຜູ້ປະພຶດປະເສີດປານນັ້ນ ກໍຍັງບໍ່ເຮັດໃຫ້ສັບພະສັດທັ້ງຫລາຍ ພົ້ນຈາກຊາດ ຊະຣາແລະມໍຣະນະໄດ້ ເພາະຄູສຸເນຕຍັງບໍ່ໄດ້ຕັດສະຮູ້ທັມທັ້ງປວງ ແຕ່ບັດນີ້ ພຣະອົງໄດ້ຕັດສະຮູ້ທັມທັ້ງປວງ ຮູ້ແຈ້ງແທງຕະຫລອດໃນອະຣິຍະສີລ ອະຣິຍະສະມາທິ ອະຣິຍະປັນຍາ ແລະອະຣິຍະວິມຸຕແລ້ວ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ນຳສັດທັ້ງຫລາຍ ຂ້າມພົ້ນຈາກຊາດ (ຄວາມເກີດ) ຊະຣາ (ຄວາມແກ່) ແລະມໍຣະນະ (ຄວາມຕາຍ) ທຸກຂະ (ຄວາມທຸກ) ໂທມະນັສ ອຸປາຍາສະ (ຄວາມຄັບແຄ້ນເສຍໃຈ ຄວາມຮ້ອງໄຫ້ຮ່ຳພັນ ຄວາມອຸກອັ່ງທັ່ງທວງ) ໄດ້.

[3] ເຖຣະຄາຖາ ອັຕຖະກະຖາ 1/15

ແປວ່າ ປັນຍາບາຣະມີ ຂອງມະຫາໂພທິສັດເຈົ້າ ອັນບາຣະມີທັ້ງຫລາຍ ມີທານບາຣະມີ ເປັນຕົ້ນ ບຳຮຸງ ລ້ຽງແລ້ວ ກໍຈະກໍ່ຕົວຈະເລີນແກ່ກ້າ ສຸກທ້ອມ ເຮັດພຸທທະຍານໃຫ້ບໍຣິບູນໂດຍລຳດັບ

ເມື່ອເບິ່ງໃນແງ່ປະຕິບັດ ກໍສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ການບຳເພັນບາຣະມີ ເປັນຂະບວນການຝຶກຝົນ ສຶກສາ ພັດທະນາ ຕົນຢ່າງຍິ່ງຍວດ ໃຫ້ຈະເລີນກ້າວໜ້າຂຶ້ນໄປ ໃນການທຳຄວາມດີທັ້ງຫລາຍ:

•**ໂດຍສະຫລະຕົນ** ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພຽງຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ສະຫລະທຸກຢ່າງທີ່ເນື່ອງດ້ວຍຕົນ ທັ້ງຊັບສິນ ເງິນຄຳ ແມ່ນແຕ່ສະຫລະຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ໄດ້

•**ມຸ້ງທຳປະໂຫຍດແກ່ທຸກຊີວິດສະເຫມີໜ້າ** ເພື່ອໃຫ້ທັ້ງໂລກ ຫລືສັບພະສັດດີງາມ ເປັນສຸຂ

•**ທຳຄວາມດີທັ້ງຫລາຍ ຢ່າງບໍ່ມີຄວາມເຫັນແກ່ຕົນ** ດັ່ງວ່ານັ້ນ ຈົນຊຳນານຄ່ອງແຄ້ວ ບໍຣິບູນ ໃຫ້ປັນຍາຈະເລີນ ເຕັມປ່ຽມ ເປັນ**ໂພທິ** ເຊິ່ງ:

-**ຮູ້ແຈ້ງ ຢັ່ງເຫັນຄວາມຈິງຂອງສິ່ງທັ້ງຫລາຍ** ອັນເປັນສະພາວະຂອງທັມມະຊາດ ທີ່ເປັນໄປ ຫລືດຳຣົງຢູ່ຕາມທັມ ມະດາຂອງມັນເຊັ່ນນັ້ນໆ ອັນບໍ່ແມ່ນຕົວຕົນ ທີ່ຈະໄປຫມາຍຫມັ້ນຍຶດຖື ໃຫ້ເປັນໄປຕາມປາຖະນາ ແຕ່ຄວນ ປະຕິບັດຕໍ່ມັນດ້ວຍປັນຍາ

-**ດ້ວຍຄວາມຮູ້ນັ້ນ** ກໍເຮັດໃຫ້ຄວາມຍຶດຕິດ ຖືຫມັ້ນໃນຕົວຕົນ ແລະກິເລດ ທີ່ເປັນຄວາມເຫັນແກ່ຕົນທັ້ງປວງ ທະລາຍຫາຍຫມົດໄປ ບັນລຸຄວາມບໍຣິສຸດ ຫລຸດພົ້ນ ສະຫວ່າງສະໄຫວ ເບີກບານ ເປັນອິດສະຫລະ ມີສັນຕິສຸຂ ທີ່ແທ້ຈິງ

-**ແລະດ້ວຍປັນຍາທີ່ສົມບູນນັ້ນ** ກໍຮູ້ແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ອັນໃດເປັນປະໂຫຍດທີ່ແທ້ຈິງຂອງສັບພະສັດ ສາມາດປະຕິ ບັດເພື່ອປະໂຫຍດສຸຂ ແກ່ສັບພະສັດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ບໍ່ຜິດພາດ ນຳສັດທັ້ງຫລາຍໃຫ້ຫລຸດພົ້ນຈາກກິເລດ ແລະທຸກທັ້ງປວງ ບັນລຸສັນຕິສຸຂ ແລະອິດສະຫລະພາບທີ່ແທ້ຈິງດ້ວຍ

ຖ້າເວົ້າໃຫ້ສັ້ນເຂົ້າອີກ ການບຳເພັນບາຣະມີ ກໍຄືຂະບວນການພັດທະນາຕົນ ດ້ວຍການສະຫລະຕົນເອງ ເພື່ອ ປະໂຫຍດສຸຂແກ່ໂລກ ຈົນກວ່າປັນຍານັ້ນຈະເລີນສົມບູນ ຮູ້ແຈ້ງທັມ ເຫັນຄວາມຈິງຂອງສິ່ງທັ້ງຫລາຍ ທີ່ເປັນໄປຕາມ ສະພາວະທັມຂອງມັນຢ່າງນັ້ນ ເຊິ່ງຈະຍຶດເອົາເປັນຕົວຕົນບໍ່ໄດ້ ແລະຫມົດຄວາມຍຶດຖືໃນຕົວຕົນ ຫລືຄວາມເຫັນແກ່ຕົນ ເປັນອິດສະຫລະຢ່າງແທ້ຈິງ ບາຣະມີທີ່ພຣະໂພທິສັດບຳເພັນນັ້ນ ມີຫລາຍເຖິງ 10 ຢ່າງ ແຕ່ເມື່ອຈັດລວມເຂົ້າດ້ວຍກັນ ແລ້ວ ກໍມີຂໍ້ທີ່ເປັນຫລັກຄຸມຂໍ້ອື່ນທັ້ງຫມົດ 2 ຢ່າງຄື:

1. **ກະຣຸນາ** ເຫັນແກ່ຜູ້ອື່ນ ມຸ້ງເພື່ອຈະບຳບັດທຸກ ນຳສຸຂມາໃຫ້ແກ່ສັບພະສັດ
2. **ປັນຍາ** ຝຶກຝົນພັດທະນາຕົນໃຫ້ຍິ່ງຂຶ້ນໄປ ດ້ວຍໃຝ່ຮູ້ຕະຫລອດເວລາ ໃຫ້ມີປັນຍາຮູ້ແຈ້ງທັມ ເບິ່ງເຫັນຢ່າງ ຖືກຕ້ອງວ່າ ອັນໃດເປັນປະໂຫຍດ ອັນໃດບໍ່ເປັນປະໂຫຍດອັນແທ້ຈິງ ແກ່ສັບພະສັດທີ່ຕົນ ຈະທຳປະໂຫຍດ ໃຫ້ແກ່ເຂົານັ້ນ

ດ້ວຍ**ຄວາມກະຣຸນາ** ກໍຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ຄົນສັດ ຫລືສັບພະຊີວິດຢ່າງໄດ້ຜົນດີທີ່ສຸດ ແລະດ້ວຍປັນຍາ ກໍຈຶ່ງປະຕິບັດ ຕໍ່ທັມມະຊາດທັ້ງປວງ ຢ່າງຖືກຕ້ອງສົມບູນ ດ້ວຍກະຣຸນາ ທີ່ມຸ້ງຈະຊ່ວຍເຫລືອປວງສັບພະສັດ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂົນຂວາຍ ບຳເພັນຄວາມດີ ທີ່ເປັນບາຣະມີຂໍ້ອື່ນໆ ແລະດ້ວຍ**ປັນຍາ** ຈຶ່ງທຳໃຫ້ທັ້ງກະຣຸນາແລະບາຣະມີອື່ນໆ ທີ່ບຳເພັນນັ້ນ ດຳເນີນ ໄປຖືກທາງແລະສຳເລັດຜົນ.

ເມື່ອເບິ່ງໃນແງ່ຂອງບຸນ ຈະເຫັນວ່າປັນຍາເປັນບຸນພິເສດ ທີ່ຕ້ອງບຳເພັນໄປພ້ອມກັບບຸນອື່ນແລະເປັນຈຸດໝາຍ ທີ່ຈະຕ້ອງບິ່ມໃຫ້ແກ່ກ້າຈົນເປັນໂພທິຍານ ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອລວມບຸນອື່ນໄວ້ດ້ວຍກັນ ແລະແຍກປັນຍາອອກມາໃຫ້ເດັ່ນ ການ ບຳເພັນບາຣະມີ ກໍເປັນການບິ່ມພັດທະນາປຸນຍະ (ບຸນ) ກັບປັນຍາຄູ່ກັນໄປ ດັ່ງທີ່ເພິ່ນໃຊ້ຄຳສະແດງ ໃນການບຳເພັນ ບາຣະມີຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ເປັນ**ບຸນສິມພານ ຍານະສິມພານ** ຫລື**ປຸນຍະຍານະສິມພານ** ຄືການຈັດກຽມ ຫລືສັ່ງສົມບຸນແລະຍານ ຄືປັນຍາ.

ທ່ານຜູ້ຈະບຳເພັນບາຣະມີ ຮູ້ເຂົ້າໃຈຈຸດໝາຍ ແລະສິ່ງທີ່ຕົນຈະຕ້ອງກະທຳ ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຊັດເຈນແລ້ວ ຈຶ່ງ ເລີ່ມຕັ້ງປະນິທານມຸ້ງໝັ້ນ ເດັດດ່ຽວ ທີ່ຈະບຳເພັນຄວາມດີຕ່າງໆ ຢ່າງຍິ່ງຍວດ ມຸ້ງໄປໃນການກຳຈັດຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ສະຫລະຕົນເອງ ເພື່ອປະໂຫຍດສຸຂຂອງຄົນອື່ນ ໂດຍບໍ່ຫວັງຜົນຕອບແທນໃດໆ ນອກຈາກຈະກຳຈັດກິເລດໃຫ້ໝົດໄປ ແລະເກີດມີປັນຍາທີ່ຈະຮູ້ຄວາມຈິງ ເຊິ່ງຈະທຳໃຫ້ຫລຸດພົ້ນ ເປັນອິດສະຫລະ ແລະຊ່ວຍໝູ່ມະນຸດໃຫ້ຂ້າມພົ້ນກະແສ ແຫ່ງວັຕຕະທຸກ ເມື່ອຕັ້ງໃຈເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວ ການທຳຄວາມດີທີ່ເອີ້ນວ່າບາຣະມີນັ້ນໆ ກໍເປັນເລື່ອງຂອງຊີວິດຫລືການດຳເນີນ ຊີວິດທັ້ງໝົດ ດ້ວຍແຮງຄວາມມຸ້ງໝັ້ນ ກ້າວໄປຂອງຕົນເອງ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຕາມຄຳຊັກຊວນ ຫລືທຳໃນ ໂອກາດພິເສດເປັນຄັ້ງຄາວ ບາຣະມີທຸກຢ່າງ ມີການບຳເພັນຢ່າງຍວດຍິ່ງສູງຂຶ້ນໄປໆ ລວມ 3 ຂັ້ນ ເຊິ່ງຜູ້ບຳເພັນຈະຕ້ອງ ທຳໃຫ້ຄົບຄື:

1. **ບາຣະມີ** ເປັນບາຣະມີລະດັບສາມັນ ເຊັ່ນທານະບາຣະມີ ໄດ້ແກ່ການບຳເພັນບາຣະມີ ໂດຍການໃຫ້ທານ ທົ່ວໄປ ເຊັ່ນໃຫ້ຊັບສິນເງິນຄຳ ສະຫລະຂອງນອກກາຍ
2. **ອຸປະບາຣະມີ** ເປັນບາຣະມີລະດັບຮອງ ຫລືຈວນຈະສູງສຸດ ເຊັ່ນທານະອຸປະບາຣະມີ ໄດ້ແກ່ການສະຫລະ ອະໄວຍະວະ ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຜູ້ອື່ນ
3. **ປະຣະມັຕຖະບາຣະມີ** ເປັນບາຣະມີລະດັບສູງສຸດ ເຊັ່ນທານະປະຣະມັຕຖະບາຣະມີ ໄດ້ແກ່ການສະຫລະ ຊີວິດຂອງຕົນ ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຜູ້ອື່ນ

ให้อย่างใด เท่าใด จึงจะเอิ้นได้ว่าทานะบาธะมิ

ການບຳເພັນບາຣະມີທັ້ງຫລາຍ ຈະຕ້ອງທຳດ້ວຍຄວາມເສຍສະຫລະໂດຍບໍຣິສຸດ ຈິງຈັງພຽງໃດ ຈະຂໍຍົກຂໍ້ກຳ ໜົດທົ່ວໆ ໄປ ໃນການບຳເພັນທານະບາຣະມີ ມາສະແດງເປັນຕົວຢ່າງ ຄືຄຸນສົມບັດພົ້ນຖານຢ່າງທຳອິດທີ່ຈະຕ້ອງມີໃນ ໃຈ ຄືຄວາມໃຝ່ໃຈຢາກໃຫ້ປວງສັດມີຄວາມສຸຂ ໂດຍຄິດທີ່ຈະບຳບັດທຸກ ແລະທຳປະໂຫຍດ ແກ່ຄົນທັ້ງໂລກຢ່າງສະເໜີ ໜ້າກັນ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຈຳກັດແບ່ງແຍກ ທຳໃຈໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ບໍ່ມີຂອບເຂດພົມແດນ (ວິມະຣິຍາທິກະຕະຈິຕ) ພ້ອມທີ່ ຈະໃຫ້ ແລະສະຫລະໄດ້ທຸກເວລາແກ່ທຸກຄົນ ທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການ ເຖິງເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຂໍ ແຕ່ເມື່ອຮູ້ກໍໃຫ້ ແລະໃຫ້ດ້ວຍ ຄວາມເຕັມໃຈ ເມື່ອມີຜູ້ສົມຄວນໄດ້ຮັບ ເຖິງແມ່ນວ່າການໃຫ້ ຈະເຮັດໃຫ້ຕົນລຳບາກກໍສະຫລະໄດ້ ອີກທັ້ງເມື່ອໃຫ້ແລ້ວ ກໍມີຈິດໃຈຍິນດີ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະລຳບາກກາຍ ແຕ່ຈິດໃຈເອີບອີ່ມ ດັ່ງເຊັ່ນເລື່ອງ**ອະກິຕຕິບັນດິຕ** ຢູ່ໃນປ່າມີອາຫານນ້ອຍ ອຸດສາຫະເກັບໃບໄມ້ມາຈັດແຈງ ກຽມຈະຮັບປະທານ ແຕ່ເມື່ອເຫັນຍາຈິກມາ ກໍສະຫລະໃຫ້ໄປ ໂດຍຕົນເອງຍອມອິດ ແລະກໍອີ່ມໃຈ ດີໃຈ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ອາຫານຊ່ວຍເຂົາ[1].

ໃຫ້ໂດຍບໍ່ຫວັງການຕອບແທນຈາກເຂົາ (ນະ ປັຈຈຸປະການະສັນນິສສິໂຕ) ໃຫ້ໂດຍບໍ່ມຸ້ງຫວັງລາບ ສັກການະ ຊື່ ສຽງ ຊາດພົບ ເຊັ່ນການໄປເກີດໃນສະຫວັນຫລືຜົນໃດໆ (ນະ ຜະລະປາຕິກັງຂີ) ໃຫ້ໂດຍຈິດໃຈຜ່ອງໃສຍິນດີ ໃຈມຸ້ງຊ່ວຍ

[1] ຂຸທທະກະນິກາຍ ອະປະທານ 33/209/551 ແລະຊາຕະກະ ອັຕຖະກະຖາ 6/198

ເຫລືອ ຕັ້ງໃຈໃຫ້ໂດຍເຄົາຣົບ ບໍ່ສະແດງອາການຢ່າງໂຍນຖິ້ມ ຫລືໜ້າຕາບູດບ້ຽວ ໜ້າຫົ້ວຄົ້ວຫຍິ້ງ (ປະສັນນະຈິຕໂຕ) ເປັນຕົ້ນ ໃຫ້ດ້ວຍຄວາມຮູ້ເຂົ້າໃຈ ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ດ້ວຍເທ່ຕາມກັນ ຫລືຕາມສຽງໂຄສະນາ ມະຫາມຸງຄຸນ ຜົນດົນບັນດານ (ມະໂກຕູຫະລະມັ້ງຄະລິໂກ) ທານທີ່ໃຫ້ນັ້ນມີ 3 ຢ່າງຄື:

1. **ອາມິສະທານ** ການໃຫ້ປັດໃຈ 4 ວັດຖຸເຄື່ອງລ້ຽງຊີວິດ ອຸປະກອນອຳນວຍຄວາມສຸຂ ຕະຫລອດຈົນການບໍຣິຈາກອະໄວຍະວະ ເລືອດເນື້ອ ແລະສະຫລະຊີວິດໃຫ້ເປັນທານ
2. **ອະພັຍທານ** ການໃຫ້ຄວາມບໍ່ມີໄພ ໂດຍຊ່ວຍຂະຈັດໄພອັນຕະຣາຍ ຊ່ວຍຄຸ້ມຄອງປ້ອງກັນ ເປັນທີ່ເພິ່ງໄດ້ ໃນຄາວມີໄພອັນຕະຣາຍ
3. **ທັມມະທານ** ໃຫ້ທັມ ໃຫ້ຄຳຊີ້ແຈງແນະນຳສັ່ງສອນ ໃຫ້ວິຊາຄວາມຮູ້ ທີ່ຈະເກີດປັນຍາ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາໄດ້ ປະໂຫຍດໃນປັດຈຸບັນ (ທິຕຖະທັມມິກັຕຖະ) ກໍຕາມ ປະໂຫຍດເບື້ອງໜ້າ (ສັມປະຣາຍິກັຕຖະ) ກໍຕາມ ປະໂຫຍດສູງສຸດ (ປະຣະມັຕຖະ) ກໍຕາມ

ສຳຫລັບການໃຫ້ນັ້ນ ກໍຕ້ອງພິຈາຣະນາ ຕ້ອງໃຫ້ດ້ວຍປັນຍາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ ແລະບໍ່ໃຫ້ໃນສິ່ງທີ່ຈະທຳຮ້າຍ ຫລືກໍ່ຄວາມເດືອດຮ້ອນແກ່ຜູ້ອື່ນ ເຊັ່ນໃຫ້ສາຕາອາວຸດ ຍາພິດ ຂອງມຶນເມົາ ສິ່ງເສບຕິດ ເປັນຕົ້ນ ບໍ່ໃຫ້ສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ ສິ່ງທີ່ກໍ່ຄວາມເສື່ອມ ຄວາມພິນາດ ຫລືສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຫລົງໄຫລມົວເມົາ ເພີ່ນປະໝາດ ບໍ່ໃຫ້ສິ່ງທີ່ເປັນໂທດເຊັ່ນເຄື່ອງດື່ມ ແລະອາຫານທີ່ສະແຫລງແກ່ຄົນເຈັບໄຂ້ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນແຕ່ຂອງທີ່ຈະໃຫ້ອັນເປັນສັບປາຍະ ກໍໃຫ້ຢ່າງໄດ້ປະມານ ຄືຈຳນວນ ຫລືຂະໜາດທີ່ເໝາະສົມ ແລະໃຫ້ຂອງທີ່ເໝາະແກ່ເຂົາເຊັ່ນ ພວກຄະຣາວາດ ກໍໃຫ້ຂອງສຳຫລັບຄະຣາວາດ ພຣະສົງ ກໍໃຫ້ຂອງສຳຫລັບພຣະສົງ ເປັນຕົ້ນ.

ນອກນັ້ນ ກໍບໍ່ໃຫ້ກຳລັງ ອຳນາດ ອຸປະກອນທຳການຕ່າງໆ ແກ່ຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ໃຈທຍາບ ເຊັ່ນການບໍ່ໃຫ້ຣາຊະສົມບັດ ບໍ່ໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງ ແກ່ຄົນທີ່ຈະດຳເນີນການກໍ່ໂທດ ທຳລາຍປະໂຫຍດສຸຂ ນຳຄວາມທຸກແລະຄວາມພິນາດມາໃຫ້ແກ່ໂລກ ແຕ່ໃຫ້ສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດທີ່ແທ້ຈິງແກ່ຜູ້ຂໍ ໃນທາງກັບກັນ ຖ້າເຂົາມີຄວາມປະສົງຮ້າຍ ເຂົາຫລົງຜິດ ເຫັນຜິດເປັນຖືກ (ມິຈສາທິຕຖິ) ເຫັນໂທດເປັນປະໂຫຍດຢ່າງນີ້ ເຖິງເຂົາຈະຂໍກໍບໍ່ໃຫ້ ເພາະຫວັງປະໂຫຍດສຸຂແກ່ເຂົາ ຈຶ່ງບໍ່ໃຫ້ ນີ້ເປັນຕົວຢ່າງ ຂໍ້ປະຕິບັດໃນການບຳເພັນທານະບາຣະມີໂດຍຫຍໍ້ ຂໍ້ປະຕິບັດຢ່າງນີ້ ຍັງອີກຢູ່ຫລາຍ ລວມທັງການມີໂສມະນັດ ປະກອບເຈຕະນາທັງ 3 ການ ເຫມືອນທານທີ່ດີໂດຍທົ່ວໄປຄື ກ່ອນທີ່ຈະໃຫ້ຈິດໃຈຍິນດີ ໃນຂະນະທີ່ໃຫ້ຈິດໃຈຜ່ອງໃສ ໃຫ້ແລ້ວດີໃຈ ເປັນຕົ້ນ.

ຈາກຄວາມໝາຍແລະວິທີປະຕິບັດ ດັ່ງຄວາມຂ້າງຕົ້ນ ທີ່ເພີ່ນສະແດງໄວ້ແຕ່ເດີມນັ້ນ ຈະເຫັນວ່າຄົນລາວເຮົາປັດຈຸບັນ ໃຊ້ຄຳວ່າບາຣະມີຜິດພ້ຽນໄປ ຫ່າງໄກຈາກຄວາມໝາຍເດີມ ຍິ່ງກວ່າຄຳວ່າບຸນເສຍອີກ ບາຣະມີນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນອຳນາດດົນບັນດານ ທີ່ຈະໄປຮ້ອງຂໍຈາກໃຜ ແຕ່ເປັນຄຸນຄວາມດີທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງທຳ ເປັນເລື່ອງຂອງຄວາມເຂັ້ມແຂງແລະເສຍສະຫລະ ບໍ່ແມ່ນຄວາມອ່ອນແອ ແລະການທີ່ຈະລໍຖ້າຮັບເອົາ ຫລືເຂົ້າໃຈໄປອີກວ່າ ການບຳເພັນບາຣະມີ ເພື່ອການຕັດສະຮູ້ເປັນພຣະສັມມາສັມພຸທທະເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ໝົດໄປແລ້ວ ບໍ່ມີໃຜສາມາດບຳເພັນໄດ້ ເປັນຕົ້ນ ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ ການບຳເພັນບາຣະມີ ບໍ່ແມ່ນຈະຈຳເພາະເຈາະຈົງວ່າ ຕ້ອງເປັນຄົນນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເຮັດໄດ້ ແລະບຳເພັນໄດ້ບາງເວລາ ທັມຂອງພຣະພຸທທະເຈົ້ານັ້ນ ເປັນອະກາລິໂກ ບໍ່ຈຳກັດການ ທຸກຄົນສາມາດປະຕິບັດໄດ້ ແລະເຫັນຜົນໄດ້ໝົດ ຢ່າງໃດກໍດີ ຈະຕ້ອງລະນຶກໄວ້ໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ການບຳເພັນບາຣະມີ ຫລືການສ້າງບາຣະມີນັ້ນ ຄືການທຳຄວາມດີຢ່າງຍອດຍິ່ງ ດ້ວຍຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະເສຍສະຫລະດັ່ງໄດ້ກ່າວມາແລ້ວນັ້ນ.

ຜູ້ຟັງເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນໃຫ້ຈົບໃນວັນດຽວ ຈະເຫັນໜ້າພຣະເຈົ້າສີອະຣິຍະເມຕໄຕຍ໌

ໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າບຸນ ແລະບາຣະມີແກ່ທ່ານທັງຫລາຍ ພໍໃຫ້ເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈ ແລະຈຳໄວ້ເປັນຫລັກການແລ້ວ ບັດນີ້ ກໍຈະກ່າວເຖິງເລື່ອງຂອງພຣະເທວດສັນດອນວ່າ ເຮົາໄດ້ຫຍັງເມື່ອຟັງເລື່ອງນີ້ ເປັນຫຍັງເລື່ອງນີ້ ພຣະສີອະຣິຍະເມຕໄຕຍ໌ໂພທິສັດເຈົ້າ ຈຶ່ງບອກແກ່ພຣະມາໄລເຖຣະເຈົ້າໄວ້ວ່າ ຜູ້ໃດຕ້ອງການ ເຫັນໜ້າພຣະເຈົ້າສີອະຣິຍະເມຕໄຕຍ໌ ໃຫ້ມີສີລຫ້າ ແລະຟັງເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນຊາດົກ ໃຫ້ແລ້ວພາຍໃນວັນໜຶ່ງ ຖ້າຍັງບໍ່ບັນລຸທັມໃນພຣະສາສະນາຂອງພຣະເຈົ້າໂຄດົມ ກໍຈະໄດ້ເກີດຮ່ວມໃນພຣະສາສະນາ ຂອງພຣະເຈົ້າອະຣິຍະເມຕໄຕຍ໌ແນ່ນອນ ດັ່ງມີຄຳກ່າວໄວ້ໃນມາໄລແສນວ່າ:

"**ໂພທິສັຕໂຕ** ເມື່ອນັ້ນ ນັ້ນພຣະເມຕໄຕຍ໌ໂພທິສັດເຈົ້າຕົນອົງອາດ ສະຫລາດສ້າງໂພທິສົມພານ **ສຸຕະວາ** ໄດ້ຍິນຂ່າວສານຊາວຊຸມພູທີບ ດັ່ງນັ້ນ ກໍມີໃຈຊົມຊື່ນຍິນດີ **ອາຫະ** ກໍກ່າວວ່າ ຂ້າໄທວ້ເຈົ້າຕົນບຸນມາກ ຫາກເຂົາປາຖະນາຢາກເຫັນໜ້າຜູ້ຂ້າ ເມື່ອລົງໄປຕັດເປັນພຣະບໍ່ຄາດ ໃຫ້ເຂົາຕັ້ງໂສຕະປະສາດຫ່ຽງຫູຟັງ ຍັງມະຫາເທວດສັນຕະຣະຊາດົກ ໃຫ້ແລ້ວມື້ໜຶ່ງວັນດຽວ ຢ່າໃຫ້ຊຽວເຖິງຮຸ່ງ ຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ຈົ່ງໃຫ້ນຳມາຍັງເຄື່ອງກິຍາບູຊາມີຫລາຍສ່ຳ ປະທີບພ່ຳພັນດວງ ດອກບົວຫລວງພັນດວງງາມຊື່ນຊ້ອຍ ດອກບົວນ້ອຍມາກພັນດຽວ ດອກອຸປະລະຊຽວງາມຍິ່ງ ພັນໜຶ່ງສິ່ງສັນດຽວ ດອກຜັກຕົບຊຽວງາມບານແບ່ງ ພັນໜຶ່ງແຕ່ງບູຊາ ດອກກາງຂອງຢ່າໜ້ອຍ ພັນໜຶ່ງຄ່ອຍຂົນຂວາຍ ຂໍ່ທຸງພັນຢາຍເດຍຣະດາດ ເຂົ້າພັນກ້ອນອາດບູຊາ ທັງປະທູບໄຕ້ຕາມທຽນ ຈຸງກັນມາທຸກເທດ ຕັ້ງໃຈເຈດດາຟັງ ຍັງມະຫາເທວດສັນຕະຣະຊາດົກຢ່າປະໝາດ ກໍຈັກໄດ້ດັ່ງຄຳມັກຄຳປາຖະນາ ເຖິງອໍຣະຫັນຕາເຈົ້າອັນປະເສີດ ລ້ຳເລີດດ້ວຍປະຕິສັມພິທາຍານສີ່ປະການ ໃນວັນທີ່ຊ້ອງໜ້າຜູ້ຂ້າ ເມື່ອຕັດສັບພັນຍູເປັນພຣະບໍ່ຢ່າຊະແລ". ເທວດສັນດອນຊາດົກ ດີເລີດປະເສີດສີ ຜູ້ມີຈິດສັທທາເຫລື້ອມໃສ ນ້ອມກາຍໃຈຫ່ຽງໂສດລົງຟັງ ດ້ວຍຄວາມເຄົາຣົບຈົນຈົບເລື່ອງ ກໍຈະໄດ້ເກີດຮ່ວມ ແລະໄດ້ຟັງທັມຈາກພຣະເຈົ້າເມຕໄຕຍ໌ຈົນໄດ້ບັນລຸທັມ ເບິ່ງແລ້ວກໍເຫມືອນງ່າຍ ແຕ່ເຮົາເຂົ້າໃຈເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນເທົ່າໃດ ທີ່ຟັງແລ້ວຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ໄດ້ໄປເກີດ ໃນພຣະສາສະນາຂອງພຣະພຸທທະເຈົ້າເມຕໄຕຍ໌ນັ້ນ.

ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນສອນສັງຄົມໃນທຸກສະຖາບັນ

ຈາກການຢືນຢັນ ຂອງພຣະສີອະຣິຍະເມດໄຕເທວະບຸດ (ອະຣິຍະເມຕໄຕຍ໌) ນີ້ ເຮົາຈຶ່ງເຫັນວ່າ ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ເປັນເລື່ອງທີ່ຄວນສຶກສາ ແລະທຳຄວາມເຂົ້າໃຈ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ປັນຍາ ອັນເກີດຈາກການສຶກສາໃນເລື່ອງນີ້ ແລ້ວເຮົາກໍຈະເຫັນວ່າ ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ໄດ້ສອນສັງຄົມມະນຸດໃນສິ່ງອັນເປັນບຸນກຸສົລ ສິ່ງອັນປະເສີດດີງາມສາມາດສິ່ງຜົນໃຫ້ທັງພົບນີ້ແລະພົບໜ້າ ໂດຍສະເພາະຄວາມເມດຕາປານີ ຄວາມເອື້ອເຜື່ອແຜ່ ຄວາມເສຍສະຫລະ ຄວາມກະຕັນຍູກະຕະເວທີ ເປັນຕົ້ນ ຄຸນນະທັມອັນດີງາມທັງຫລາຍ ຈະເຫັນໄດ້ໃນເລື່ອງຂອງພຣະເທວດສັນດອນນີ້ທັງນັ້ນ ດັ່ງນັ້ນ ໃນບ່ອນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະນຳເອົາຄຳສອນໃນບ່າງແງ່ ມາໃຫ້ທ່ານເຫັນວ່າ ເລື່ອງ ພຣະເທວດສັນດອນໄດ້ສອນຫຍັງໃຫ້ແກ່ສັງຄົມແດ່? ເພື່ອໃຫ້ເປັນທາງແຫ່ງການສຶກສາ ການພິຈາຣະນາ ແລ້ວນຳເອົາໄປປະພຶດປະຕິບັດຕາມຄຳສອນນັ້ນ ຈົນເປັນເຫດໃຫ້ໄດ້ ເຫັນໜ້າພຣະເຈົ້າສີອະຣິຍະເມຕໄຕຍ໌ ຕາມທີ່ພຣະສີອະຣິຍະເມດໄຕເທວະບຸດ ໄດ້ຝາກບອກແກ່ມະນຸດ ກັບພຣະມາໄລເຖຣະເຈົ້າໄວ້

ສອນສະຖາບັນທາງຄອບຄົວ

ຄຳສອນໃນເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ເມື່ອເບິ່ງໃນຄວາມສັມພັນທາງສະຖາບັນຄອບຄົວ ເອົາລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ ກັບລູກ ຜົວກັບເມຍນີ້ ຈະເຫັນວ່າເປັນສິ່ງທີ່ດີງາມ ທີ່ພຣະເທວດສັນດອນ ແລະພຣະນາງເຈົ້າມັດທິທິງກະທຳເປັນແບບຢ່າງ ການທີ່ຈະພັດທະນາສັງຄົມໃຫ້ຈະເຣີນສຸຂສັນຕິ ຕາມຫລັກການຂອງພຣະພຸທທະສາສະນາ ສະຖາບັນທາງຄອບຄົວ ຖືວ່າເປັນພື້ນຖານສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ ຕໍ່ສະຖາບັນທາງສັງຄົມ ຖ້າຈະພັດທະນາສັງຄົມ ໃນເບື້ອງຕົ້ນຕ້ອງພັດທະນາສັງຄົມໃນຄອບຄົວນີ້ໃຫ້ດີ ດັ່ງໃນເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນນີ້ ໄດ້ຊີ້ແລະສອນໃຫ້ເຫັນສັງຄົມໃນລະດັບຄອບຄົວອັນດີງາມເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງການດຳຣິງຊີວິດ ແລະຮັບຜິດຊອບຕາມໜ້າທີ່ຂອງຕົນຂອງມະນຸດທັງຫລາຍ ໃນແງ່ນີ້ເຮົາເບິ່ງເຫັນໄດ້ທີ່ບົດບາດຂອງພຣະເທວດສັນດອນ ໃນຖານະພຣະອົງຜູ້ເປັນຜົວແລະເປັນພໍ່ຂອງລູກ ບົດບາດຂອງພຣະນາງມັດທີຜູ້ເປັນເມຍແລະແມ່ຂອງລູກ ກັບທັງບົດບາດຂອງທ້າວພຣະຊາລີ ແລະພຣະນາງກັນຫາຊິນາຜູ້ເປັນລູກ ວ່າມີຢ່າງໃດ.

ໜ້າທີ່ອັນດີງາມແຫ່ງຄວາມເປັນຜົວທີ່ດີຂອງເມຍ

ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ໃຫ້ເຮົາເບິ່ງບົດບາດຂອງພຣະເທວດສັນດອນ ໃນຖານະທີ່ເປັນຜົວຂອງເມຍແລະເປັນພໍ່ຂອງລູກກ່ອນວ່າ ພຣະເທວດສັນດອນນັ້ນເປັນຜົວທີ່ດີຂອງເມຍ ແລະເປັນພໍ່ທີ່ດີຂອງລູກ ອັນຄວນສັນລະເສີນ ດັ່ງຈະເຫັນໄດ້ຕອນພຣະອົງຖືກເນຣະເທດຈາກເມືອງ ທິງເປັນຫ່ວງວ່າພຣະນາງມັດທີຈະລຳບາກ ແລະເປັນຫ່ວງທ່ອຍເຫງົາ ຈຶ່ງໄປສັ່ງລາ ແລະກ່າວກັບພຣະນາງມັດທີວ່າ 'ດູຣາເຈົ້າມັດທີສີວໍຣະສະເໜ່ທັງ ອັນວ່າເຂົ້າຂອງເງິນທອງອັນໃດ ອັນເຮົາພໍ່ທາກໄດ້ປະສາດໃຫ້ ແກ່ນ້ອງແກ່ນໄທ້ມັດທີ ຄືວ່າເງິນຄຳມຸກດາຫານ ແລແກ້ວພິທູນເທລີອຫລາກ ແລທາກເປັນຂອງພຣະປິຕຸຣົງປົງໃຫ້ ອັນວ່ານ້ອງແກ່ນໄທ້ກະສັດ ຈົ່ງຝັງໄວ້ຍັງຣາດຊະສົມບັດ ຣັດຕະນະວັດຖຸຝູງນັ້ນ ໄວ້ໃນທີ່ອັນຄວນງາມ ກໍພໍ່ເທີ້ນ' ແລ້ວສັ່ງສອນພຣະນາງມັດທີ ໃຫ້ເປັນຍິງມີຈິດໃຈເຜື່ອແຜ່ໃຫ້ທານ ມີສີລ ມີຄວາມປະພຶດອັນດີງາມ ເຄົາຣົບພໍ່ແມ່ແລະປູ່ຍ່າພ້ອມທັງໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ລ້ຽງລູກທັງສອງດ້ວຍດີແລະທີ່ແຈ່ມແຈ້ງທີ່ສຸດ ກໍຕອນທີ່ພຣະອົງຂໍພອນຈາກພຣະອິນທາທິຣາດເຈົ້າ ເຊິ່ງມີພຣະພອນຂໍ້ທີ 4 ວ່າ 'ຂ້າແຕ່ອິນທາທິຣາດ **ປະຣະທາຣັງ** ເມຍທ່ານງາມເອື້ອເຊື້ອ ຢ່າໄດ້ຊັກແຈ່ງເສື້ອບາຍນົມ ຢ່າໄດ້ກຸມຊົມບາຍລູບທ້ອງ ຈົ່ງໃຫ້ມີໃຈຮັກນ້ອງນາງນັກສະນົມບຸຣິມນາດ ຢ່າໄດ້ເຂົ້າລຸກອຳນາດແຫ່ງມາຕຸຄາມ ຂ້າກໍຮັບເອົາພຣະພອນ ຄຳສອນອັນຖ້ວນສີ່ ແທ້ດີຫລີນາ' ແລະມີເປັນຄຳກອນລາວໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ:

ອັນນຶ່ງ ຂໍຂ້າໄດ້ອ່ອນນ້ອມ ພອນແຫ່ງສິບປະການ
ຢ່າໄດ້ ໂກທາແຂງ ໂຄບເມຍມີເຈົ້າ
ຊື່ວ່າ ເມຍເຂົາແລ້ວ ຂໍໄກຈຳຈາກ
ພັດພາກຮ້າງ ຮາມໜ້າບໍ່ຄອຍ
ຂໍໃຫ້ ກອຍໃຈລ້ຽງ ເມຍຕົນຕາມຮີດ
ຮັກຫ່ຳຫຸ້ມ ໃຈລ້ຽງຢ່າມີ ແດ່ທ້ອນ
ແມ່ນຂ້າ ລຸລາບໄດ້ ນາງນາດແສນສາວ ກໍດີ
ມອນມີ ມາພໍພັນ ຮູບໂສມສະເຫລົາແຕ້ມ
ຂໍຢ່າ ຫລົງໄຫລດ້ວຍ ມາຕຸຄາມຄວາມໂລບ
ຢ່າໄດ້ ອຳນາດແພ້ ຫລົງຫລົ້ນເລື່ອງກາມ
ຊື່ວ່າ ອະທັມແທ້ ທາງຂວາງຂັ້ນຮີດ
ຂໍຂ້າເວັ້ນ ວາງໃຫ້ຫ່າງໄກ ແດ່ທ້ອນ

ພຣະພອນອັນນີ້ ຈະຕຸຣາທັ້ງສີ່
ຂ້າຊອບຂໍ້ ປະສົງແລ້ວກ່າວກອນ ແທ້ແລ້ວ

ດັ່ງໄດ້ກ່າວແລ້ວວ່າ ຫລັກທັມທາງພຣະພຸທທະສາສະນາ ຖືສະຖາບັນທາງຄອບຄົວ ໂດຍສະເພາະໃນເລື່ອງ ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງຜົວເມຍນີ້ ກໍຖືວ່າມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍເທມືອນກັນ ມີຫລັກທັມທີ່ສອນໄວ້ໃນ **ສິງຄາລະກະສູດ** ວ່າ ໃນຖານະທີ່ເປັນສາມີນັ້ນ ຄວນປະພຶດສິ່ງທີ່ດີງາມ ຕາມໜ້າທີ່ຂອງຕົນໂດຍ:

1. ຍົກຍ້ອງໃຫ້ກຽດ ສົມຖານະທີ່ເປັນພັນລະຍາ
2. ບໍ່ດູຫມິ່ນດູແຄລນພັນລະຍາຕົນ
3. ບໍ່ເປັນຄົນນອກໃຈເຈົ້າຊູ້
4. ຮູ້ຈັກມອບຄວາມເປັນໃຫຍ່ ໃນວົງກເຮືອນງານບ້ານແກ່ເຂົາ
5. ເອົາເຄື່ອງແຕ່ງຕົວມາໃຫ້ ເພື່ອເປັນຂອງຂວັນຕາມໂອກາດ[1]

ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ ກໍຮູ້ຈັກປັບຕົວປັບໃຈ ປັບພຶດຕິກັມທັງການສະແດງອອກທາງກາຍ ແລະຄວາມຄິດ ຄວາມຮູ້ສຶກ ໂດຍໃສ່ໃຈວ່າ ການທີ່ຈະເປັນຄູ່ຄອງຮ່ວມຊີວິດກັນໄດ້ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເລື່ອງຂອງການມະຄຸນ ເພື່ອໃຫ້ສະນຸກສະໜານໄປ ຊົ່ວໆ ແຕ່ຄວນມີຄຸນສົມບັດ ຄວາມປະພຶດອັນດີງາມອື່ນນຳ ຄືມີຫລັກທັມຂອງຄູ່ຊີວິດ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄູ່ສົມຣິດ ມີຊີວິດສອດຄ່ອງກົມກືນກັນ ເປັນພື້ນຖານອັນໜັ້ນຄົງ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຢູ່ຄອງຮັກກັນໄດ້ຍືດຍາວ ເຊິ່ງເອີ້ນວ່າ ສະມະຊີວິທັມ ແປວ່າທັມອັນໃຫ້ຄູ່ຊີວິດສະເໜມີກັນ 4 ປະການຄື:

1. ສະມະສັທທາ **ມີສັທທາສະເໜມີກັນ** ໝາຍຄວາມວ່າ ແມ່ນແຕ່ຄວາມເຊື່ອ ຄວາມເຄົາຣົບໃນສາສະນາ ກໍເຄົາຣົບນັບຖືໃນລັດທິ ສາສະນາ ສິ່ງທີ່ເຄົາຣົບບູຊາອັນດຽວກັນ ລວມເຖິງແນວຄວາມຄິດ ຄວາມເຊື່ອຖື ຫລືຫລັກການຕ່າງໆ ຕະຫລອດຈົນແນວຄວາມສົນໃຈຢ່າງດຽວກັນ ໜັກແໜ້ນສະເໜມີກັນ ຫລືວ່າປັບພຶດຕິກັມທາງ ຄວາມຄິດ ການກະທຳເຂົ້າຫາກັນ ແລະລົງກັນໄດ້
2. ສະມະສີລາ **ມີສີລສະເໜມີກັນ** ໝາຍເຖິງມີຄວາມປະພຶດ ສີລທັມ ຈັນຍາ ມາຣະຍາດ ພື້ນຖານການອົບຮົມ ພໍເໜມາະສົມສອດຄ່ອງ ໄປກັນໄດ້
3. ສະມະຈາຄາ **ມີຈາຄະສະເໜມີກັນ** ໝາຍເຖິງມີຄວາມເອື້ອເຟື້ອເຜື່ອແຜ່ ມີຄວາມໂອບອ້ອມອາຣີ ຄວາມມີໃຈກວ້າງ ຄວາມເສຍສະຫລະ ຄວາມພ້ອມທີ່ຈະຊ່ວຍເຫລືອເກື້ອກູນຜູ້ອື່ນ ພໍກົມກືນກັນ ບໍ່ຂັດແຍ່ງບີບຄັ້ນກັນ
4. ສະມະປັນຍາ **ມີປັນຍາສະເໜມີກັນ** ໝາຍເຖິງຄວາມເປັນຄົນຮູ້ຈັກເຫດຮູ້ຈັກຜົນ ເຂົ້າໃຈກັນ ປັບຕົວເຂົ້າຫາກັນ ຢ່າງນ້ອຍໃຫ້ມີເຫດຜົນ ເວົ້າກັນຮູ້ເລື່ອງ

ເມື່ອຫລັກທັມ ອັນຈະເຮັດໃຫ້ຢູ່ດ້ວຍກັນ ຢ່າງເໜມາະສົມກົມກືນແລ້ວ ກໍເອົາຫລັກທັມສຳຫລັບການຄອງເຮືອນ ຄືຄະຣາວາສະທັມ 4 ປະການມາປະພຶດ ເພື່ອຮ່ວມດຳຣົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍກັນ ຢ່າງມີຄວາມສຸຂຄື:

1. ສັຈຈະ **ຄວາມຈິງ** ຄືມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ກັນ ທັງຈິງໃຈ ຈິງວາຈາ ແລະຈິງການກະທຳ
2. ທະມະ **ຝຶກຕົນ** ຄືຮູ້ຈັກຄວບຄຸມຈິດໃຈ ຝຶກຫັດຂັດນິໃສ ແກ້ໄຂຂໍ້ບົກຜ່ອງ ຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ປັບຕົວປັບໃຈເຂົ້າຫາກັນ ແລະປັບຕົວໃຫ້ດີງາມຍິ່ງຂຶ້ນໄປ

[1] ທີຄະນິກາຍ ປາຕິກະວັຄ 11/201/204

3. ຂັນຕິ **ອົດທົນ** ຄືມີຈິດໃຈເຂັ້ມແຂງ ໜັກແໜ້ນ ບໍ່ວູ່ວາມ ອົດທົນຕໍ່ຄວາມລ່ວງລ້ຳກ້ຳເກີນກັນແລະຮ່ວມກັນອົດທົນຕໍ່ຄວາມເມື່ອຍຍາກລຳບາກກາກກຳ ຝ່າຟັນອຸປະສັກໄປດ້ວຍກັນ
4. ຈາຄະ **ເສຍສະຫລະ** ຄືຄວາມມີນ້ຳໃຈ ສາມາດເສຍສະຫລະຄວາມສຸຂສຳຣານ ຄວາມພໍໃຈສ່ວນຕົນ ເພື່ອຄູ່ຄອງໄດ້ ເຊັ່ນອົດຫລັບອົດນອນ ພະຍາບາມກັນໃນຍາມເຈັບໄຂ້[1] ເປັນຕົ້ນ

ແລະອີກສຳຄັນໃນຖານະທີ່ເປັນສາມີ ກໍຄືເປັນພໍ່ບ້ານ ເປັນຜູ້ນຳໃນຄອບຄົວ ຜູ້ເປັນຜົວກໍຄວນເຫັນໃຈພັນລະຍາ ໂດຍເຂົ້າໃຈວ່າ ສະຕີຄືຜູ້ຍິງທັ້ງຫລາຍ ມີຄວາມທຸກສະເພາະອີກສ່ວນໜຶ່ງ ຕ່າງຫາກຈາກຜູ້ຊາຍ ເຊິ່ງໃນຂໍ້ນີ້ ສາມີຄວນເຂົ້າໃຈພັນລະຍາໃຫ້ດີ ແລະຄວນປະຕິບັດ ດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ເຫັນອົກເຫັນໃຈຄື:

1. **ຜູ້ຍິງຕ້ອງຈາກຫມູ່ຍາດພີ່ນ້ອງ** ມາຢູ່ກັບຕະກູນສາມີ ທັ້ງທີ່ຍັງເປັນສາວ ຢ່າງນ້ອຍກໍປ່ຽນນາມສະກຸນ ສາມີຄວນໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນໃຈ ເປັນຫລັກອາໃສໄດ້
2. **ຜູ້ຍິງເປັນປະຈຳເດືອນ** ເຊິ່ງໃນບາງຄາວ ເລື່ອງນີ້ກໍມີຜົນກໍ່ປັນຫາ ໃຫ້ເກີດຄວາມປັ່ນປ່ວນທັ້ງກາຍແລະຈິດໃຈ ເຊິ່ງຝ່າຍຊາຍກໍຄວນເຂົ້າໃຈ
3. **ຜູ້ຍິງມີຄັນ ຕ້ອງມານທ້ອງລູກ** ເຊິ່ງຍາມນັ້ນຕ້ອງການຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ບຳຮຸງກາຍໃຈເປັນພິເສດ
4. **ຜູ້ຍິງຄອດບຸດ** ເຊິ່ງຍາມນັ້ນ ຖືວ່າເປັນຍາມເຈັບປວດແສນສາຫັດ ແລະສ່ຽງຕໍ່ຊີວິດຫລາຍ ສາມີຄວນເອົາໃຈໃສ່ເໝືອນເປັນຄວາມທຸກຂອງຕົນ
5. **ຜູ້ຍິງຕ້ອງຄອຍບຳຮຸງຕອບສະໜອງ ເອົາໃຈຝ່າຍຊາຍ** ຝ່າຍຊາຍກໍບໍ່ຄວນເອົາແຕ່ໃຈຕົວເອງ ຄວນຮູ້ສຶກເຖິງຄຸນຄ່າແລະຄວາມໝາຍສຳຄັນ ໃນຄວາມເອື້ອເຟື້ອແລະມີນ້ຳໃຈຕອບແທນ[2]

ຄວາມຮັກ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະເທວດສັນດອນເຈົ້າ ໃນຊາດົກເລື່ອງນີ້ ເຮົາຈະເຫັນໄດ້ໃນກັນມັທທີ ຕອນທີ່ພຣະນາງມັທທີສະຫລົບ ເພາະທາລູກບໍ່ເຫັນ ພຣະເທວດສັນດອນເຫັນດັ່ງນັ້ນ ໄດ້ເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າໃຫຍ່ ຮ້ອງໄຫ້ຮ່ຳໄຮ ຈົນລືມຕົນວ່າເປັນຣິສີ ເຂົ້າໄປອູ້ມເອົາພຣະນາງມັທທີວ່າ: '**ອະຖະ** ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນມະຫາສັດຕະຣັດສີ ເຫັນຍັງຣາດຊະມັດທີອັນລົ້ມທ່າວຕ່າຍໄປ ໃນທີ່ຊ້ອງພຣະເນດ ກໍຈິ່ງຕັດສະຮູ້ເຫດດ້ວຍຄຳສັນຍາວ່າ ນາງແກ້ວຣາດຊະມັດທີຕາຍເປັນຜີມໍຣະ ນາດ ມວຍເກົ້າລວາດທໍຣະນີ ເຈົ້າກໍມີຄຳຮິ່ມເພິ້ງວ່າ ອັນວ່ານາງແກ້ວຣາດຊະມັດທີ ແລມາຕາຍ ໃນທີ່ອັນບໍ່ສົມບໍ່ຄວນຕາຍນີ້ຈານໍ! ຜິແລວ່ານ້ອງມັດທີແລເມືອຕາຍໃນເມືອງເຈຕະຣາດ ແລເມືອງແກ້ວອາດປະເຊໄຊຊຸຕ ອຸຕຕະຣະນະຄອນໃຫຍ່ກວ້າງ ດັ່ງນັ້ນ **ພີ່ຈັກສ້າງໄມ້ໃສ່ຫີບຄຳລາຍ ພາຍບົນພີ່ຈັກໃສ່ຜາສາດ ແປັນກະດາດພີ່ຈັກແຕ້ມລາຍລວງ ດວງປີພີ່ຈັກໃສ່ຊໍ່ຟ້າ ກ້ຳໜ້າພີ່ຈັກແຕ້ມລາຍວັນ ຖັນທາງກາງພີ່ຈັກແຕ້ມກິນນະຣິກິນນະຣອນນອນທຸມຄູ່ ພີ່ຈັກແຕ້ມຮູບຈາກພາກພ້ອມຫມູ່ທັດສະດີລີງ ຮູບກະສິງງາມມອມມ່າຍ ຮູບກະຕາຍເຕັ້ນຊົມຈັນ ພີ່ຈັກແຕ້ມຮູບຫົງນອນທຸມຄູ່ ເກາະກ່າຍຢູ່ເວຫາ ພີ່ຈັກແຕ້ມຮູບນາຄານາຄີລວງແລ່ນ ພີ່ຈັກແຕ້ມຮູບທ້າວແອ່ນນຳສາວ.....** ບັດນີ້ ນາງມາຕາຍໃນດົງດອນປ່າໄມ້ ປະພີ່ໄວ້ເປັນຫມ້າຍຢູ່ຜູ້ດຽວ ໃນໄພຂຽວຈັກໜີກໍບໍ່ມີ້ມ ກໍທ່ວ່າຈັກກົ້ມຫົວເຂົ່າເຊັດນ້ຳຕາ ພາວະນາທຸກໂສກວິໂຍກຮ້ອນບໍ່ມີວາຍ ບັດນີ້ນາງເລົ່າມາຕາຍ ໃນໄພຂຽວດູຍາກ ຈັກມີຜູ້ໃດເດ ມາຊ່ອຍເລີກຊາກສົ່ງສະການ ແກ່ນາງນົ່ງຄານຣາດຊະເຈົ້າມັດທີ ຕາມປະເວນີແຕ່ກ່ອນ ນີ້ຈາ?..... **ອະຫັ** ບັດນີ້ ກູພີ່ຜູ້ດຽວຫາກຢູ່ໃນເຖື່ອນ ບໍ່ມີຜູ້ພ້ອມເພື່ອນພໍສອງ ຈັກມີຄົນໃດເດມາຊ່ອຍປອງຜ່າໄມ້ໃຫ້ເປັນຫລີ ໃຜຈັກມາຊ່ອຍໂຈມຫົວນາງລຸກນັ່ງ ໃຜຈັກມາຊ່ອຍລູບລ້າງອາບ

---

[1] ສັງຍຸຕຕະນິກາຍ ສະຄາຖາວັຄ 15/845/316

[2] ສັງຍຸຕຕະນິກາຍ ສະລາຍະຕະນະວັຄ 18/462/297

ສິງສີ ໃຜຈັກມາຊ່ອຍຫວີຫົວແລຂອດເກົ້າ ໃຜຈັກມາຊ່ອຍໂຈມແຈ່ມເຈົ້າ ມັດທີເຂົ້າໃສ່ໂລງ ໃຜຈັກມາຊ່ອຍຫາມນາງໄປ ປ່ງໃນປ່າຊ້າ ຄົນໃດຈັກມາຊ່ອຍຜ່າໄມ້ໃຫ້ເປັນເຊີ່ງຕະກອນ ນີ້ຈານ? ແລະມີຄຳກອນລາວກ່າວໄວ້ວ່າ:

.....

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາເທວດເຈົ້າ ເຫັນເທົ່ງາມອດຊີວ້ຽ
ພຣະໄທທວງແຄ້ນ ປານປືນສອນສຽບ ແທ້ແລ້ວ
ສະເດັດສູ່ນ້ອງ ແລແລ້ວຮ່ຳໄຮ ເຈົ້າເອີຍ
ພຣະບາດໄທ້ ກັ້ນໂສກໂສກາ
ຊົນລະທາໄທລ ຫລັ່ງລົງກອຍກັ້ນ
ບັດນີ້ ກັນລະຍານ້ອງ ມໍຣະນາຕາຍຈາກ ກູນໍ
ເຈົ້າຊິ ພາກພີ່ໄວ້ ໄພກວ້າງຜູ້ດຽວ ແລນໍ
ພີ່ຫາກ ສິງສານເຈົ້າ ຈອມໃຈມັດທະຣາດ ເດນໍ
ນາງຫາກ ມໍຣະນາດມ້ຽນ ຕາຍຄ້າງແຄ່ໄພ
ໃຜຊິ ມາແປງສ້າງ ພຣະເມມທລວງເຜົ່າຄາບ ພຣະນາງນໍ
ອັນນີ້ ຕັ້ງຫາກເປັນປ່າໄມ້ ໄພກວ້າງດ່ານດອຍ
ນາງຫາກ ພອຍເມືອງບ້ານ ມາຕາຍກາງປ່າ ເດນໍ
ຫາພີ່ນ້ອງ ພົ້ງເຊື້ອກໍບໍ່ມີ ພີ່ແລ້ວ
ຖ້າພີ່ ຍັງຢູ່ທ້ອງ ຄວງນະຄອນຄືເກົ່າ
ອັນວ່າ ສິບຄາບເຈົ້າ ພຣະນາງນ້ອງໂກດທວງ ພີ່ແລ້ວ

.....

ຄາວນີ້ ເປັນປາງຮ້ອນ ເຕັ່ງຕິວຫຍຸ້ງໃຫຍ່
ໄກພີ່ນ້ອງ ຊິຫລ່ວນໜ້າເພິ່ງໃຜ
ທັ້ງບໍ່ມີໂຄມໄຕ້ ຕົນດຽວດົ້ງມືດ
ພີ່ຫາກ ເອົາຫມູ່ເນື້ອ ເປັນພ້ອງເພື່ອນຝູງ

.....

ນາງຊິເອົາໃບໄມ້ ຕອງຕາຍຕາງຜູກ ເສຍນໍ
ນ້ຳຫມອກຄ້າງ ຕາງຄູ້ກິ່ນຈັນ
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນເວນຫລັງນ້ອງ ມາປະຈົນຈຳຈາກ
ພາກລູກແລ້ວ ຕົນເຈົ້າກໍເລົ່າຕາຍ ແລນໍ

247 ขำมจำหน่าย

ໜ້າທີ່ອັນດີງາມແຫ່ງຄວາມເປັນພໍ່ຂອງລູກ

ນອກຈາກເປັນສາມີທີ່ດີແລ້ວ ພຣະເທວດສັນດອນ ຍັງເປັນພໍ່ທີ່ດີຂອງລູກຄື ມີຄວາມຮັກ ຄວາມເມດຕາ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ລູກເປັນຢ່າງດີ ດັ່ງມີໃນ**ກັນມັທທີ** ພຣະເທວດສັນດອນເຈົ້າ ໄດ້ທົ່ງບອກແກ່ພຣະນາງມັດທີວ່າ ໄດ້ໃຫ້ທານລູກທັ້ງສອງແກ່ພຣາມໄປແລ້ວ ການໃຫ້ທານນັ້ນ ກໍບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະເທວດສັນດອນບໍ່ຮັກ ຕັ້ງທີແທ້ ພຣະອົງທ່ານ ຮັກລູກຍິ່ງໜັກໜາ ທົ່ງຕັດແກ່ພຣະນາງມັດທີວ່າ **ບໍ່ໃຊ້ວ່າພີ່ບໍ່ຮັກຂາເຈົ້າຈັກໜ້ອຍ ພີ່ກໍຮັກດ້ວຍຮ້ອຍພໍພັນ ຮັກອະນັນຕັ່ງ ພໍຫມື່ນ ຮັກຊົນຊື່ນພໍແສນ ຮັກສຸດແດນຕໍ່ວ ຕໍ່ ຮັກສູ່ມື້ລ້ານທໍ່ອະສິງໄຂ** ແລະມີຄຳກອນກ່າວໄວ້ວ່າ:

ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຖະແຫລງຈາແກ້ເງື່ອນ
ບົນບອກນ້ອງ ໄຂຂໍ້ບໍ່ບັງ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ສອງອ່ອນນ້ອຍ ລູກເກີດກາງອົກ
ເໜືອນດັ່ງ ດວງຕາຕົນ ພີ່ແພງພຽນຕຸ້ມ
ຍາມເມື່ອ ພອຍເມືອງບ້ານ ເດີນດົງອູ້ມອ່ອນ
ແມ່ນວ່າ ຫິວແດດຮ້ອນ ກະຫາຍນ້ຳກໍຄ່ອຍພຽນ ພີ່ແລ້ວ
ພາກັນ ມາຢູ່ສ້າງ ກາງປ່າໄພໜາ
ເຫັນແຕ່ ສອງບຸດຕາ ເພື່ອນພອຍຄາວແຄ້ນ
ຕັ້ງຫາກ ແສນຮັກແທ້ ແສນແພງພຽງພຣະເນດ
ແມ່ນວ່າ ຮັກນ້ອງແກ້ວ ມັດທີເຈົ້າກໍບໍ່ປານ ລູກແລ້ວ

ຄວາມຮັກຂອງພໍ່ແມ່ທີ່ມີຕໍ່ລູກນັ້ນ ເປັນເລື່ອງທັມມະດາ ແຕ່ກໍອີກລະ! ຄວາມຮັກຂອງພໍ່ແມ່ ຖ້າຂາດປັນຍາພິຈາຣະນາຄວາມສົມຄວນບໍ່ສົມຄວນ ອາດຈະພາໃຫ້ລູກເສຍຄົນກໍໄດ້ ເຊັ່ນ ດ້ວຍຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາລູກຫລາຍພໍ່ແມ່ຈຶ່ງເອົາໃຈລູກເກີນໄປ ຕ້ອງການຫຍັງກໍຫາໃຫ້ ໂດຍບໍ່ຄະນຶງເຖິງຄວາມພໍດີ ມີໂທດ ມີຄຸນ ແລະຈຳເປັນຫລືບໍ? ເມື່ອລູກໄດ້ຮັບແຕ່ຄວາມເອົາໃຈ ສະໜອງແຕ່ຄວາມຢາກໄດ້ ຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນນິໃສເສຍ ມັກແຕ່ເອົາໃຈຕົວເອງ ດ້ວຍເຫດນີ້ ໃນຫລັກທັມທາງພຣະພຸທທະສາສະນາ ຈຶ່ງກ່າວເຖິງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງພໍ່ແມ່ ທີ່ຈະຕ້ອງທຳຕໍ່ລູກໃຫ້ຖືກຕ້ອງໄວ້ເຖິງ 5 ປະການຢ່າງນ້ອຍຄື:

1. ຫ້າມປາມປ້ອງກັນຈາກຄວາມຊົ່ວທັງຫລາຍ
2. ເບິ່ງແຍງອົບຮົມສັ່ງສອນໃຫ້ຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມດີ
3. ໃຫ້ໄດ້ສຶກສາຮ່ຳຮຽນສິລະປະວິທະຍາ
4. ຖືເອົາເປັນທຸຣະໜ້າທີ່ ໃນເລື່ອງຈະມີຄູ່ຄອງອັນສົມຄວນ
5. ມອບຊັບສົມບັດມໍຣະດົກໃຫ້ເມື່ອເຖິງໂອກາດ[1]

ນອກຈາກການເຮັດໜ້າທີ່ ໃນຖານະຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ເປັນແມ່ໃຫ້ດີແລ້ວ ພໍ່ແມ່ກໍຕ້ອງຮູ້ຈັກລັກສະນະຂອງລູກ 3 ປະເພດ ແລະໃຫ້ການສຶກສາອົບຮົມ ໃຫ້ເປັນລູກຊະນິດທີ່ດີທີ່ສຸດຄື:

1. ອະພິຊາຕະບຸຕ **ລູກທີ່ຍິ່ງກວ່າມານດາບິດາ** ຄືດີເລີດປະເສີດກວ່າພໍ່ແມ່ ບໍ່ວ່າຈະເປັນທາງດ້ານການງານ ຄວາມສາມາດ ວິຊາຄວາມຮູ້ ແລະຄຸນທັມທັງຫລາຍ
2. ອະນຸຊາຕະບຸຕ **ລູກທີ່ຕາມແບບຢ່າງມານດາບິດາ** ຄືລູກທີ່ສະເໜີມັກັບພໍ່ແມ່
3. ອະວະຊາຕະບຸຕ **ລູກທີ່ຕ່ຳລົງກວ່າມານດາບິດາ** ຄືລູກທີ່ຊົ່ວຊ້າມທຳລາຍວົງຕະກູນ

ບົດບາດຂອງພຣະນາງມັດທີຜູ້ເປັນນາຣີແກ້ວ

ໄດ້ກ່າວເຖິງບົດບາດຂອງພຣະເຫວດສັນດອນ ໃນຖານະທີ່ເປັນຜົວ ແລະພໍ່ທີ່ດີຂອງລູກແລະເມຍແລ້ວ ບັດນີ້ ເຮົາມາເບິ່ງນາງແກ້ວຣັຕຕະນະນາຣີ ອັນມີຊື່ວ່າພຣະນາງມັດທີ ສີພັນລະຍາວ່າ ນາງນັ້ນມີຄຸນສົມບັດອັນປະເສີດ ຄວນ

[1] ທີຄະນິກາຍ ປາຕິກະວັຄ 11/198/202

ເກີດເປັນຄູ່ບຸນບາຣະມີ ຂອງພຣະມະຫາສັດເຈົ້າຢ່າງໃດ? ຕາມເນື້ອໃນແຫ່ງເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນຊາດົກນັ້ນ ພຣະນາງມັດທີຈະງາມເລີດທັງກາຍແລະຈິດໃຈ ສຳຫລັບຄວາມງາມທັງເຮືອນກາຍຂອງພຣະນາງແລ້ວ ກ່າວໄວ້ວ່າງາມເລີດປະເສີດຫລາຍ ດັ່ງຄວາມໃນກັນມັດທີວ່າ:**ສ່ວນດັ່ງຣາດຊະມັດທີສີຍິວຣະຍາດ ງາມຊ້ອຍຊາດສະເຫມີຄຳ ສອງຕາດຳຄວນຄາດ ຄິ້ວຄ້ອມລວາດຕີນຜົມ ຄໍນາງກົມຕົກປ້ອງ ແມ່ນວ່ານາງບໍ່ຍ້ອງ ກໍຫາກຄ່ອງສະເຫມີສາວ ນົມຈູມຈາວສະອາດໃຈຊາຍຊາດດົ້ນດອມຕາຍ ລາງຄົນລືມແລງງາຍຫາຍຢາກເຂົ້າ ເພາະວ່າເຫັນໜ້າແຈ່ມເຈົ້າເພິ່ງໃຈ ເມື່ອນາງເຫລືອດຕາໄປເບື້ອງຂວາ ຕາຄົນຍ່ອມກະດ້າງ ເມື່ອນາງເຫລືອດຕາໄປເບື້ອງຊ້າຍ ຄົນຍ່າງຍ້າຍລືມໜີ ເພາະເຫັນມັດທີຍິວຣະຍາດເປັນລູກຫ້າວທີຣາດເມືອງຂວາງ ນາງປະດັບດີເຄື່ອງຍ້ອງ ຊ້ຳຕິດຊ້ອງຊັກແຊມ ດອກໄມ້ແນມເນັບເກົ້າ ຫອມຮ່ວງເຮົ້າເອົາໃຈ ເມື່ອນາງໄກວແຂນໄປອູ່ເອື້ອ-ອູ່ເອື້ອ ງາມເອື້ອເຊື້ອສະເຫມີສີງ ເລົາຄ້ຽງງາມອ່ອນອ້ອນ ກິນນະຣີຟ້ອນລືທັນ ຕານາງມັນຍັບແຍ້ມ-ຍັບແຍ້ມ ສອງປ້ານແກ້ມແປກຜິວຄຳ ສອງຕາດຳຄວນຄາດ ນາງຟ້າຢາດລືປານ ມີຍິດສັກປະຣິວານບໍ່ຮ້າງ ເປັນເມຍເຈົ້າຊ້າງຜາບໂລກາ (ພຣະເທວດ).**

ໃນສ່ວນຄວາມງາມແຫ່ງຈິດໃຈນັ້ນ ພຣະນາງມັດທີກໍເປັນເລີດ ຈັດວ່າພຣະນາງເປັນຣັຕຕະນະນາຣີອັນປະເສີດ ຕາມຫລັກທັມທາງພຣະພຸທທະສາສະນາ ໄດ້ກ່າວເຖິງຍິງອັນດີງາມ ເປັນຣັຕຕະນະນາຣີໄວ້ວ່າ **ສະຕີຜູ້ເປັນບັນດິດ ຍ່ອມບໍ່ດູໝິ່ນສາມີ ຜູ້ມີຄວາມພາກພຽນ ຂົນຂວາຍຢູ່ເລື້ອຍ ລ້ຽງຕົນເອງທຸກເມື່ອ ຜູ້ໃຫ້ສິ່ງທີ່ຕ້ອງການໄດ້ທຸກຢ່າງ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ສາມີຊັ້ນເຄືອງ ດ້ວຍການສະແດງຄວາມໜ້ອງໜວງ ຍົກຍ້ອງທຸກຄົນທີ່ສາມີເຄົາຣົບ ເປັນຄົນຂະຫຍັນ ບໍ່ກຽດຄ້ານ ສົງເຄາະຄົນຂ້າງຄຽງຂອງສາມີ ປະຕິບັດຖືກໃຈສາມີ ຮັກສາຊັບທີ່ສາມີຫາມາໄດ້ ສະຕີຜູ້ປະພຶດຕາມໃຈສາມີຢ່າງນີ້ ຈະເຂົ້າເຖິງຄວາມເປັນເທວະດາ ເຫລົ່າມະນາປາຍິກາ (ເທວະດາຜູ້ສຳເລັດໄດ້ດັ່ງໃຈປະສົງ)**[1]

ແລະໃນ**ອັກໂກທະນະສູຕ** ພຣະອະນຸຣຸທທະເຖຣະເຈົ້າ ຂາບທູນຖາມພຣະຜູ້ມີພຣະພາຄເຈົ້າວ່າ ຂ້າແຕ່ພຣະອົງຜູ້ຈະເຣີນ! ຂ້າພຣະອົງເຫັນມາຕຸຄາມ (ຍິງ) ບາງພວກທັງຫລາຍ ຫລັງຈາກຕາຍແລ້ວ ໄປເກີດໃນສຸຄະຕິໂລກສະຫວັນ ດ້ວຍຕາທິບອັນບໍຣິສຸດເໜືອຕາມະນຸດ ພວກມາຕຸຄາມທັງຫລາຍເຫລົ່ານັ້ນ ປະກອບດ້ວຍທັມເທົ່າໃດ ຫລັງຈາກຕາຍແລ້ວຈຶ່ງໄປເກີດໃນສະຫວັນ ພຣະຜູ້ມີພຣະພາຄເຈົ້າຕັດວ່າ '**ດູກ່ອນອະນຸຣຸທທະ! ມາຕຸຄາມ (ຍິງ) ທີ່ປະກອບດ້ວຍທັມ 5 ປະການນີ້ ຫລັງຈາກຕາຍແລ້ວ ຍ່ອມໄປເກີດໃນສຸຄະຕິໂລກສະຫວັນ ຄືເປັນຜູ້ປະກອບດ້ວຍສັທທາ (ຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນພຣະຣັຕຕະນະໄຕ) ເປັນຜູ້ມີຫິຣິ (ຄວາມລະອາຍຕໍ່ຄວາມຊົ່ວ) ເປັນຜູ້ມີໂອຕັປປະ (ຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ບາບ) ເປັນຜູ້ບໍ່ໂກດ ເປັນຜູ້ມີປັນຍາ**'[2]

ມີຫລັກທັມອີກ ທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຍິງ ທີ່ຈະຕ້ອງປະພຶດປະຕິບັດຕໍ່ສາມີ ໃນຖານະທີ່ເປັນພັນລະຍາມີ 5 ປະການຄື:

1. ເຮັດວຽກເຮືອນການຊານໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍ
2. ຄ່ອຍສົງເຄາະຍາດມິດທັງສອງຝ່າຍດ້ວຍດີ
3. ມີໃຈຮັກ ຊື່ສັດຕໍ່ສາມີ ບໍ່ນອກໃຈ
4. ຮັກສາຊັບສົມບັດທີ່ຫາມາໄດ້

---

[1] **ອຸຄຄະຫະສູຕ** ອັງຄຸຕຕະຣະນິກາຍ ປັນຈະກະນິບາຕ 22/33

[2] ອັງຄຸຕຕະຣະນິກາຍ ປັນຈະກະນິບາຕ 22/294 ໃນສູດອື່ນ ທີ່ທົ່ງຕັດໃນແບບດຽວກັນ ກ່ຽວກັບຄຸນທັມຂອງຍິງ ທີ່ປະພຶດແລ້ວ ຍ່ອມເຂົ້າສູ່ສະຫວັນ ມີ 5 ຂໍ້ ເຫມືອນກັນ ຕ່າງແຕ່ໃນຂໍ້ 4 ວ່າ: ບໍ່ຜູກໂກດ... ບໍ່ມີຄວາມຣິດສະຍາ... ບໍ່ຕະໜີ... ບໍ່ປະພຶດນອກໃຈສາມີ... ເປັນຜູ້ມີສີລ... ເປັນຜູ້ສຶກສາຮ່ຳຮຽນຫລາຍ... ເປັນຜູ້ປາຣິບຄວາມພຽນ...ເປັນຜູ້ມີສະຕິຕັ້ງໝັ້ນ...ເປັນຜູ້ມີສີລ 5 ປະການ ເປັນຕົ້ນ

5. ເອົາໃຈໃส่ ຊ่ำງຈັด ຊ่ำງທຳ ຂะຫยัน ເอົาวงกงานทุกย่ำง[1]

ได้ยกหลักทัมบางส่วนของยิงมาให้เห็นว่า เมื่อยิงใดมีทัมเหล่านี้ ย่อมจัดว่าเป็นรัตตะนะนารี เป็นยิงแก้วอันประเสิด แม่นแต่เทอะดาก็สันละเสิน ย่างใดก็ตาม บัดนี้ เราจะกับคืนมาเบิ่งบิดบาดและคุมทัม ของพระนางมัดทิว่า พระนางมีคุมทัมอันประเสิดหลายๆ ย่าง มิดอามงามทั้งกายและจิดใจ ดอามงามทาง จิดใจนั้น เราจะเห็นได้ยังน้ำพระไท (น้ำใจ) ของพระนาง เมื่อตอนที่พระเทอดสันดอน ถูกขับหนีออกจากเมือง โดยให้กำหนิดพยงเจ็ดอันเท่านั้น พระเทอดสันดอนไปสั่งลาพระนางมัดที ว่าให้พระนางรับเอาชับสินบัดทั้งหมิด ที่เป็นทั้งส่วนของนาง และของพระเทอดเอง พ้อมทั้งเมื่อเจ้าชาย กะสัดอิงใด ต้องกานนาง ถ้านางปาถะนาก็จิ่งเอา และสอนให้นางล้างปู่ย่า และลูกทั้งสองด้วยดอามเอาใจใส่ย่างดี เมื่อนางถามเถิง เหดที่ก่าวแบบนั้น พระเทอดได้บอกนางว่า พระบิดา อามาดและชาวเมืองทั้งหลาย ขับไล่พระอิงหนี บ่รู้ว่า ในอะนาคิดจะเป็นตายร้ายดีแมอใด.

โดยส่วนหลายคินที่อไป เมื่อได้พบพ้กับชาตาแบบนี้ ดีที่สุดก็อาดจะร้องไห้ร่ำพัน ก่าวพันละนา ดอามรักย่างนั้นย่างนี้ต่กัน แล้วก็หมิดไป แต่พระนางมัดทิได้ยินแมอนั้น แทนที่จะคิดเถิงดอามยากลำบาก และสูนส้งอะนาคิดกับพระเทอดสันดอน นางกับอาสาก่าวด้วยดอามหมั้นใจว่า เถิงสามิจะทุกยากลำบาก ถูกเนระเทดออกหนีจากเมืองย่างใด นางก็ขอติดตามยงข้างสามิไปด้วย ดั่งมิดอามที่สะแดงน้ำใจของนาง ในกันทิมะพานว่า เมื่อนั้น บั้นพระราดชะมัดที จิ่งก่าวเชิ่งพระบาดไห้ผิอตินว่า ข้าไทอ้มะหาราดเจ้า ตินเป็นเหง้าผิอขอัน เหดสันใดแลมาก่าว ยังถ้อยคำอันบ่สิม ผิดนิยมสะอาด ผิดราดชะปะเพนิแต่พายหลัง อันว่าพระบาดเจ้า เป็นผู้หนึ่งคินดงอย่งถะนัด แลจักไปสู่ป่า ด้วยสะพาอะอันใด อันว่าสุพาอะอันนั้นแลจักเป็นทำนอง ดองราดชะปะเพนิแต่ก่อน ก็บ่ห่อนมี พระพูมิเป็นเจ้าแลจักเข้าไปสู่ป่า ด้วยทินทางอันใด อันว่าข้าน้อยมัดที ก็จักไปกับพระบาดเจ้า ด้วยทินทางอันนั้น ปะการนหนึ่ง ข้าไทอ้มะหาราดเจ้า กะธิยาอันอยู่ลุนหลังมะหาราดมีสุขสุดชะหาด แลกะธิยาอันไปกับพระบาดแล้วจิบหาย เสยตินตายมรระเนด ลำเหด สองปะการน กะธิยาไปนำพระพูบานจอมมึ่ง ทุกแสนสิ่งบ่ทันแหง กะธิยาไปนำพระจอมแพงพูอะนาด ชีวิด ขาดตายไป **เสยโย** แอมปะเสิดลำเลิดแท้ดีหลิ ปะการนหนึ่ง กะธิยาอันผู้ข้าดังไฟให้ลุกเป็นแปอ แล้วแลโตนตายเข้าไป ในกองไฟที่นั้น **เสยโย** แอมปะเสิดกว่ามีชีวิด แลพ้นพากจากมะหาราดเจ้า แท้ดีหลิ ดั่งข้าน้อยมัดที จักอุปะมาทงมดั่งนี้ แม่ข้างตัวดี มีใจรักในคู่ อันอยู่ในไพ ก็ไปตามข้างสานตัวอาด ทัมมะชาดข้างอยู่ราวเขา มีแต่สองพึมเผ้าเป็นคู่ อันนั้นแลจักอุปะมาสันใด **อะทัง** อันว่าผู้ข้า จักอู้มเอาลูกหล้าน้อยสองสะเหน่หา ก็จักไปกับบาด มะหาราดเจ้าย่าเถ้องสัง ข้าน้อยมัดที อันพระพูมีเจ้าหากล้างง่ายก็จักมี ผู้ข้านี้ อันพระพูมีล้างยาก ก็บ่ห่อนหากจักมี ปะการนหนึ่ง อันว่าราเจ้าข้าสองกะสัด **ถัจเสยยามะ** ก็จักไปกับลูกกำ่พ้า สองสี ให้ยินดีชืมชื่น ทุกหมื่นชั้นบ่แหงสัง.

ดอามหมายของพระนางว่า การนู่ในพระราดชะอังที่สุขสะบาย แต่บ่มีพระเทอด กับการนู่ย่างทุกยากลำบาก แต่มีสามินู่ยงกาย การนได้ไปยงข้างนู่กับสามิ ทุกยากลำบากเถิงตาย ก็ยังปะเสิดกว่า พระ

---

[1] ทิดะนิกาย ปาติกะวัด 11/201/204 ในอุดดะทะสูด มีติ่มอีกว่า นางผู้ปะเสิด เป็นรัตตะนะนารี มีดอามอ็ดทิน เค้ารีบสามิ **เมื่อยามมีสุขก็ยินดีร่อม เมื่อยามทุกยากลำบาก ก็ร่อมฝ่าฟัน นู่ยงข้างสามิ** ขะยันหมั่นพยม **ตื่นก่อนนอนทีหลัง** จัดแจงองกเรือนการนชานด้วยดี สิงเดาะยาดพี่น้องทั้งสองฝ่าย ถือทั้งฝ่ายตินเอง และฝ่ายสามิ รักสาชับสิมบัดที่สามิหามาไว้...

ນາງໄດ້ກ່າວອີກວ່າ ສາມີຖືກຂັບໄລ່ໜີອອກຈາກເມືອງ ບໍ່ມີທີ່ອາໃສ ຕ້ອງໜີເຂົ້າປ່າໄມ້ໄພໜາ ບໍ່ຮູ້ຈະພົບພໍ້ອັນຕະຣາຍ ຫລາຍພຽງໃດ ນາງຈະປ່ອຍໃຫ້ສາມີໄປຜູ້ດຽວໄດ້ຢ່າງໃດ ນາງຂໍຕາມໄປນຳ ສາມີໄປທາງໃດ ນາງກໍຈະໄປດ້ວຍ ຖ້າພຣະນາງຂາດພຣະສາມີ ການໂຕນໜີເຂົ້າກອງໄຟນັ້ນ ຍັງດີກວ່າທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ ນີ້ເປັນຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະນ້ຳໃຈອັນປະເສີດຂອງພຣະນາງມັດທີ ໃນຖານະເປັນພັນລະຍາທີ່ດີ.

ເມື່ອໄປຢູ່ໃນປ່າເຂົາລຳເນົາໄພ ພຣະເທວດສັນດອນບວດເປັນຣິສີ ນາງກໍບວດຕາມ ແລ້ວບົວລະບັດອຸປະຖາກ ດ້ວຍຄວາມພາກພຽນ ທຸກຍາກລຳບາກປານໃດ ນາງກໍບໍ່ໄດ້ອອກປາກຈົ່ມ ໃນຄັ້ງເມື່ອພຣະເທວດສັນດອນທານຍັງພຣະໂອຣົດທິດາທັງສອງ ໃຫ້ແກ່ພຣາມໄປວັນນັ້ນ ນາງຫລົງປ່າໄມ້ ເມື່ອກັບຄືນອາສົມ ກໍຖືກພວກສັດໃຫຍ່ທັງສາມຕົວຄື ເສືອເຫລືອງ ເສືອໂຄ່ງ ແລະຣາຊະສີ ຂວາງທາງນາງໄວ້ບໍ່ໃຫ້ກັບອາສົມ ແມ່ນວ່ານາງອ້ອນວອນປານໃດ ກໍບໍ່ຫລີກທາງໃຫ້ ຈົນເຖິງຕາເວັນຕົກດິນ ຈຶ່ງຍອມໃຫ້ນາງໄປໄດ້ ເມື່ອກັບມາເຖິງອາສົມຈຶ່ງມືດຄ່ຳ ກັບມາເຖິງແລ້ວ ບໍ່ເຫັນພຣະໂອຣົດທິດາທັງສອງ ຄວາມທຸກໂສກເສົ້າ ໄດ້ເກີດເພີ່ມຂຶ້ນເປັນຮ້ອຍເທົ່າພັນທະວີ ພຣະນາງເຂົ້າໄປທູນຖາມກັບສາມີດ້ວຍດີ ແຕ່ພຣະເທວດສັນດອນກັບຮ້າຍວ່າ ນາງໄປລັກຫາລັກຫລິ້ນຊູ້ໃນປ່າ ເມື່ອກັບມາເຖິງອາສົມແລ້ວເຮັດຕັງຕິຖາມຫາລູກ ນາງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ກໍຍິ່ງທຸກແສນທະວີເພີ່ມຂຶ້ນ.

ເຖິງປານນັ້ນກໍຕາມ ນາງກໍມີໃຈອົດທົນອົດກັ້ນ ໄດ້ບອກພຣະເທວດວ່າ ນາງຫລົງປ່າໄມ້ ເມື່ອກັບມາລະຫວ່າງທາງ ກໍຖືກສັດໃຫຍ່ມາຂວາງທາງໄວ້ ຈົນມືດຄ່ຳຈຶ່ງຫລີກທາງໃຫ້ ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ມາເຖິງອາສົມມືດຄ່ຳ ແລ້ວນາງກໍຂໍຄຳອະໄພນຳພຣະເທວດສັນດອນ ແລະບອກພຣະເທວດວ່າ ນາງບໍ່ໄດ້ໄປຫລິ້ນຊູ້ຄົບຊາຍ ຖ້າຫາກເປັນຍິງນອກໃຈຢ່າງນັ້ນ ຂໍໃຫ້ຖືກຂ້າຕາຍ ໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຟັນນາງຮ້ອຍເທົ່າພັນທີ ຖ້າຫາກວ່ານາງຍັງບໍຣິສຸດດີ ຂໍໃຫ້ໄດ້ຄຽງຄູ່ກັບສາມີຕະຫລອດໄປ ນາງໄດ້ອົດທົນຈັດອາຫານໃຫ້ແກ່ພຣະເທວດ ຫລັງຈາກນັ້ນ ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ໄປຕາມຫາລູກຕະຫລອດທັງຄືນ ເມື່ອບໍ່ເຫັນກໍກັບມາຖາມສາມີອີກ ວ່າລູກທັງສອງຫາຍໄປ ພຣະເທວດພໍຮູ້ພໍເຫັນແນ່ບໍວ່າລູກຫາຍໄປໃສ? ເມື່ອພຣະນາງຖາມເທົ່າໃດ ພຣະເທວດກໍບໍ່ປາກນຳ ນາງຈຶ່ງແລ່ນໄປຕາມຫາລູກອີກ ຕະຫລອດທັງຄືນຈົນສະຫວ່າງ ຄວາມທຸກໃຫຍ່ຫລວງ 3 ປະການ ໄດ້ມີແກ່ພຣະນາງຄື ດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າເພາະບໍ່ເຫັນໜ້າລູກ ຍ້ອນຄວາມທຸກທີ່ພຣະເທວດບໍ່ປາກນຳ ແລະຄວາມລຳບາກທີ່ຕາມຫາລູກ ບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນທັງຄືນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະນາງມັດທີສະຫລົບຂາດສະຕິໄປ ຟື້ນຄືນມາໄດ້ ກໍຍ້ອນພຣະເທວດເອົານ້ຳໄປຣົດສົ່ງເອົາ.

ຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີ ທີ່ພຣະນາງມັດທີມີແກ່ສາມີອີກອັນນຶ່ງກໍຄື ແມ່ນວ່າສາມີຕ້ອງການໃຫ້ນາງຊ່ວຍເຫລືອອັນໃດ ນາງກໍທຳເພື່ອສາມີໄດ້ ແມ່ນແຕ່ໃຫ້ຊີວິດຂອງນາງເອງແກ່ສາມີ ດັ່ງເຊັ່ນໃນກັນສັກກະບັນ ເມື່ອອິນທະພຣາມມາທູນຂໍນາງມັດທີ ພຣະເທວດກໍຍິນດີທານພັນລະຍາຕົນໃຫ້ ພຣະນາງມັດທີຖືກພຣະເທວດໃຫ້ທານ ແກ່ຄົນອື່ນໄປດັ່ງນັ້ນ ແທນທີ່ຈະເສຍໃຈແລະຮ້າຍດ່າ ນາງກັບຮ່ວມອະນຸໂມທະນາຕໍ່ຜົວວ່າ ເມື່ອສາມີຕັ້ງໃຈແລ້ວ ສາມີຄົງຈະເຫັນປະໂຫຍດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຈຶ່ງໄດ້ທຳຢ່າງນັ້ນ ຂະນະນັ້ນ ພຣະເທວດໄດ້ເບິ່ງໜ້ານາງ ໂດຍຄິດວ່າພຣະນາງມັດທີຈະໂກດພຣະອົງບໍ? ທີ່ໄດ້ໃຫ້ນາງແກ່ອິນທະພຣາມ ພຣະນາງຮູ້ຄວາມຄິດຂອງພຣະເທວດດັ່ງນັ້ນ ກໍກ່າວວ່າ **ຂ້າໄທວ້ສົມພານ ພຣະພູບານເຈົ້າຈອມນາດ ຜູ້ຂ້າຈັກກ່າວອະທິບາດເຄົ້າຄຳມີ ສ່ວນດັ່ງຂ້າມັດທີຜາຍເຜື່ອ ປາງເມື່ອຂ້າຍັງນ້ອຍ ຍັງໄປ່ເປັນສາວ ຍັງຈຸມຈ່າວຂົ້ນໃຫຍ່ ໜ້າກົ້ງໄຂ່ຈໍບໍ ໄປ່ທັນຮູ້ຮອດທີ່ແຈ້ງຈອດຄຳຄົນ ໄປ່ຮູ້ກິນການແບ່ງ ໄປ່ຮູ້ແຕ່ງເຊີງທານ ບໍ່ຮູ້ການອັນຜິດ ບໍ່ຮູ້ກິດອັນຊອບ ບໍ່ຮູ້ລັບລີ້ລອບຈອບເຊີງຊາຍ ຂ້າຈຶ່ງໄດ້ສິບປີປາຍແຂງຂ່າວ ກໍບໍ່ຮູ້ການບ່າວແລການສາວ ການເພິ່ງພາວເຊີງຊູ້ ບໍ່ໄດ້ຮູ້ສິ່ງສັກອັນ ກໍເທົ່າໄດ້ມາພົບພຣະຈອມທັນ ແຕ່ເມື່ອຂ້າຍັງນ້ອຍໆ ກໍຫາກໄດ້ມາເປັນຂ້ອຍທຽມແຝງ ເປັນເມຍແພງທ່ານໄທ ທຽມທີ່ໄວ້ໃຈຈິງ ເປັນທີ່ປຶ້ງໃຈຈອດ ເປັນທີ່ຂອດຄຳຮັກແທ້ດີຫລີ ສ່ວນດັ່ງພຣະພູມີ ກໍຍັງບ່າວ ພຣະບາດທ້າວທະອົງໂສມ ເປັນຜົວໂລມລົ້ນເລົ້າ ພຣະກໍຫາກໄດ້ເປັນເຈົ້າແກ່ຂ້າແຕ່ໃດມາ ແລນາ. ຍັສສະ ບຸພິດພູມີຢູ່ເກົ້າ ຊື່ວ່າຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ**

ເປັນຜົວ ບໍ່ຄວນກົວໃຈຂ້າ ນ້ອງກ່ຳພ້າມັດທີ ຜົແລມີໃຈສັນໂດດ ໃຫ້ຂ້າໂສດເປັນທານ ແກ່ພຣາມະນາຈານໃຈຈິງໃຝ່ ຄວນ ທ່ານໃຫ້ປົ່ງໄປ ຢ່າວ່າຂ້າມີໃຈຈິງບ່ຽງ ຂ້ານ້ອຍທ່ຽງກະທຳຕາມ ຢ່າໄດ້ຂາມນ້ອງນາດ ພຣະບາດເຈົ້າຈອມໄຕຣ ມັກອັນໃດ ເປັນປະໂຫຍດ ເງິນຄຳໂສດກອງແຫວນ ຂາຍຂ້າແທນທີ່ໃຊ້ ວ່າບໍ່ໄວ້ຂາຍຂ້າແລກເງິນທອງ ມາເປັນຂອງສິນຈ່າຍ ໃຫ້ ດ້ວຍງ່າຍເປັນທານ ປະການໜຶ່ງ ຜົແລມີປະໂຫຍດ ດ້ວຍຈັກຂຸປະສາດ ຊົ່ນເລືອດເນື້ອແລຫມາກຫົວໃຈ ມັນເອັນໄຂມັນ ມາກ ເຊີນທ່ານລາກລົງຟັນ ເຊີນພຣະຈອມທັນແກ່ນເຫງົ້າ ເຊີນພຣະຢູ່ເກົ້າຍູທ່ຽງທານ ຢ່າໄດ້ຄຶດການອັນອື່ນ ຢ່າວ່າຂ້າ ຈັກລົ່ນເທົ່ງສາ ດ້ວຍສັດທາອັນທ່ານຮູ້ ຢ່າວ່າຂ້າຈັກສູ້ແລ້ວແລຊົ່ນເສຍ ຜູ້ຂ້າຫາກໄດ້ເປັນເມຍມາແຕ່ນ້ອຍນ້ອຍ ຄ້ອຍ ຄ້ອຍຢູ່ກັບສົມພານ ດອມພຣະພູບານທຽມພ່ຳໆ ບໍ່ໄດ້ທ່ຽງພຣະພູທອນ ແລນາ.

ສັງຄົມວັດຖຸກ້າວໜ້າ ປັນຫາຄອບຄົວກໍ່ຍິ່ງຫລາຍ

ຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແມ່ນແຕ່ຊີວິດເລືອດເນື້ອຂອງພຣະນາງ ກໍໃຫ້ແກ່ສາມີໄດ້ ແລ້ວຈະນັບປະສາຫຍັງກັບເລື່ອງ ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກອື່ນ ນີ້ຄືນ້ຳໃຈອັນປະເສີດຂອງພຣະນາງມັດທີ ໃນຖານະທີ່ເປັນສີພັນລະຍາ ຄົນບູຮານກ່າວວ່າ **ຜົວເປັນຊ້າງເທົ້າໜ້າ ເມຍເປັນຊ້າງເທົ້າຫລັງ ຮ່ວມຄຽງຊ້າງກັນໄປ** ມີຄວາມສຸຂກໍຮ່ວມສະເຫວີຍຊົ່ມຊື່ນນຳກັນ ມີຄວາມ ທຸກກໍຢູ່ຄຽງຂ້າງ ຊ່ວຍຝ່າຟັນ ບໍ່ປະຖິ້ມກັນຍາມແຄ້ນ ເຊິ່ງຄູ່ຄອງອັນແສນປະເສີດ ຜົວເປັນສາມີທີ່ດີ ເມຍເປັນຣັຕຕະນະ ນາຣີສີພັນລະຍາ ບັດນີ້ຫາໄດ້ຍາກຍິ່ງໃນສັງຄົມ ໂດຍສະເພາະສັງຄົມໃນສະໄໝປັດຈຸບັນ ທີ່ອ້າງຕົວເອງວ່າເປັນສັງຄົມ ທັນສະໄໝແລະກ້າວໜ້າ ມະນຸດພັດທະນາກ້າວໄກ ວ່າເປັນຍຸກສີວິໄລ ຍິງຊາຍມີສິດທິເສຣີພາບສະເຫມີກັນ ຄວາມມີ ຢູ່ຂອງກຸລະສະຕິ ຣັຕຕະນະນາຣີ ຍິ່ງດີແສນປະເສີດ ດັ່ງຫລັກການແລະຕົວຢ່າງທີ່ກ່າວມານັ້ນ ໄດ້ໜ້ອຍລົງໄປ ຈົນເກືອບ ວ່າຈະຫາເປັນຢາໃນສັງຄົມຍາກ ບໍ່ໜຳຊ້ຳ ກໍພາກັນວິຈານແບບດູຖູກດູແຄລນວ່າ ຄຳສອນຕາມຫລັກການຂອງພຣະພຸທ ທະສາສະນາທີ່ສອນວ່າ ໃຫ້ສາມີຮັບຜິດຊອບໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ແລະເປັນຕົ້ນແບບຂອງຜູ້ນຳໃນຄອບຄົວທີ່ດີ ຍິ່ງຫ້ວງຫລາຍ ໃຫ້ເປັນສີພັນລະຍາ ທຳໜ້າທີ່ຂອງຄວາມເປັນແມ່ໃຫ້ສົມບູນ ເຄົາຣົບຄຸນຂອງປູ່ຍ່າ ສາມີ ແລະຍາດຂ້າງຄຽງຂອງສາມີ ວ່າເປັນຄຳສອນ ອັນຫລ້າຫລັງ ບູຮານ ໄດໂນເສົາ ເຕົ່າລ້ານປີ ຂັດຂວາງການພັດທະນາສັງຄົມ ຍຸກປັດຈຸບັນນີ້ເຂົ້າກ້າວ ໄປເຖິງໃດກັນແລ້ວ ຈະມາມົວເປັນຜົວຜູ້ເປັນສາມີດີ ເມຍຜູ້ເປັນສີພັນລະຍາຢູ່ນີ້ ບໍ່ທັນເຂົ້າ.

ຄວາມຈະເຣີນສີວິໄລທາງວັດຖຸ ທີ່ຕາມຫລັງຕາເວັນຕົກຢ່າງນີ້ເອງຕິ? ທີ່ເຮັດໃຫ້ສັງຄົມນັບມື້ນັບສັບສົນ ໂດຍສະ ເພາະສັງຄົມຄອບຄົວລະຫວ່າງຜົວເມຍ ພໍ່ແມ່ກັບລູກ ຈຶ່ງຖືກສັ່ນຄອນແລະລົ້ມສະລາຍໄປ ປັນຫາເລື່ອງສາມີເຈົ້າຊູ້ຫລາຍ ໃຈ ມີເມຍໃຫຍ່ແລ້ວກໍບໍ່ພໍ ຂໍຕື່ມເມຍນ້ອຍຫ້ອຍເມຍປາຍ ພັນລະຍາຂາດຄວາມເອົາໃຈໃສ່ໃນຄອງເມຍ ເສຍຄວາມປະ ພຶດ ນອກໃຈຜົວ ມີກົກນ້ອຍກົກໃຫຍ່ໄວ້ຊົ່ມ ປັນຫາການຢ່າຮ້າງຂອງຄູ່ສົມຣົດເພີ່ມຂຶ້ນ ຜົນກະທົບຕົກມາແກ່ລູກທ້ັງ ຫລາຍໃນຄອບຄົວ ບ້ານແຕກ ຄອບຄົວພັງ ລູກຫລານຂາດຄວາມຫວັງ ແລະທີ່ເພິ່ງທາງຈິດໃຈ ຂາດໄອ່ອຸ່ນແຫ່ງພໍ່ແມ່ຜູ້ ເປັນຜູ້ນຳໃນຄອບຄົວ ສັງຄົມຈຶ່ງນັບມື້ແຕ່ຈະມີປັນຫາ ທີ່ຈະນຳພາໃຫ້ປວດຫົວຫລາຍຂຶ້ນບໍ່ມີຢຸດ ສຸດທາງທີ່ຈະແກ້ໄຂໃຫ້ ກັບຄືນມາດີເຫມືອນເດີມໄດ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ການທີ່ກ່າວແບບນີ້ ກໍບໍ່ໄດ້ຫມາຍຄວາມວ່າ ສັງຄົມປັດຈຸບັນທີ່ທັນສະໄໝນີ້ ມັນບໍ່ດີ ເສື່ອມໂຊມສຸດຈະປິ່ນປົວໄດ້ ແຕ່ຄວາມຫມາຍກໍຄືວ່າ ຖ້າມົວແຕ່ຫລົງໄຫລໄດ້ປື້ມ ແຕ່ກັບຄວາມສີວິໄລທາງວັດຖຸ ຢ່າງດຽວ ໂດຍບໍ່ຫລຽວທັນກັບຄືນມາເບິ່ງ ທາງດ້ານການພັດທະນາຄຸນນະທັມແລ້ວ ແນ່ນອນ ສັງຄົມບໍ່ແຄ້ວຄາດທີ່ຈະ ຜ່ານຄວາມຫລົ້ມຈົມໄປໄດ້ ຄຳສອນທີ່ທ່ານເນັ້ນໄວ້ກໍຄື ພັດທະນາວັດຖຸເທຄໂນໂລຢີໄປ ແຕ່ບໍ່ໄລປະການພັດທະນາຄຸນ ນະທັມຂອງມະນຸດ ໃຫ້ທ້ັງວັດຖຸແລະຄຸນທັມຈະເຣີນໄປພ້ອມໆ ກັນ.

ຄຳສອນຍິງສາວ ແລະເຫລົ່ານາງຜູ້ເປັນພັນລະຍາ ຂອງພໍ່ແມ່ໃນສະໄໝກ່ອນ ເຖິງວ່າຈະດົນນານຜ່ານມາ ແຕ່ ກໍຍັງທັນສະໄໝ ໃຊ້ໄດ້ກັບທຸກຍຸກຂອງສັງຄົມຄືເລື່ອງ **ເຮືອນສາມ ນ້ຳສີ່** ຄຳນີ້ຊົ່ນຜູ້ດີໃນເມືອງອາດຈະລືມໄປ ແຕ່ຊົ່ນໃນ

ເຂດຊົນນະບົດຍັງຮູ້ແລະສອນກັນຢູ່ ຄຳວ່າ **ເຮືອນສາມ** ນັ້ນໄດ້ແກ່ **ເຮືອນກາຍ ເຮືອນໃຈ** ແລະ**ເຮືອນໄຟ** ເຮືອນກາຍ ຫມາຍເຖິງວ່າ ຍິງຕ້ອງຮູ້ຈັກຮັກສາຮ່າງກາຍຂອງຕົນເອງ ໃຫ້ຈີບງາມ ສະອາດສະອ້ານ ເຫດຜົນນີ້ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມງາມຕາ ແລະສຸຂະພາບຢ່າງດຽວ ແຕ່ຫມາຍເຖິງວ່າ ທັມມະດາຂອງຍິງທັງຫລາຍ ມີຮ່າງກາຍເປັນຈຸດເດັ່ນ ຖ້າຮູບຮ່າງຮ້າຍກາຍສົກກະປົກ ຜົມຮົກຫຍອງຫຍຸ້ງປານຮັງໜູ ຜູ້ຊາຍຄົນໃດຈະຕ້ອງການ ສາມີນັ້ນເຖິງວ່າຈະດີປານເທວະບຸດ ກໍຄົງຈະບໍ່ສຸດທົນຢູ່ຮ່ວມໄດ້ ດັ່ງນັ້ນ ເລື່ອງການບົວລະບັດເອົາໃຈໃສ່ ໃນເລື່ອງຂອງຮ່າງກາຍ ຍິງສາວທັງຫລາຍຈຶ່ງຄວນເອົາໃຈໃສ່ແລະຖືເປັນສຳຄັນ.

ເຮືອນທີສອງ **ຄືເຮືອນໃຈ** ຫມາຍເຖິງຄວາມເປັນຜູ້ມີຄຸນນະທັມ ເປັນທີ່ອາໃສຢູ່ຂອງຈິດໃຈ ຄຸນນະທັມນັ້ນກໍຄືຄວາມເປັນຜູ້ປະພຶດດີ ມີທັມ ຄວາມເປັນຄົນຂະຫຍັນຫມັ່ນພຽນ ບໍ່ກຽດຄ້ານ ເອົາໃຈໃສ່ງານທຸກຢ່າງໃນຄອບຄົວ ບໍ່ສະແດງອາການທົ້ງທ່ວງຜິວເກີນໄປ ບໍ່ມີໃຈຣິດສະຍາ ເຄົາຣົບໃນປູ່ຍ່າ ແລະຍາດຂອງຝ່າຍສາມີ ຮັກສາຊັບສົມບັດທີ່ສາມີຫາມາໄວ້ດ້ວຍດີ ມີສິລ ມີສະຕິ ຄຸນນະທັມເຫລົ່ານີ້ ລ້ວນເປັນເຮືອນໃຈຂອງຍິງທັງຫລາຍ ເຮືອນທີສາມ ໄດ້ແກ່**ເຮືອນໄຟ** ຫມາຍເຖິງການເປັນກຸລະສະຕິສີພັນລະຍາ ຕ້ອງມີຄວາມຂະຫຍັນໃນເລື່ອງວຽກເຮືອນການຊານ ເປັນຕົ້ນວ່າ ເລື່ອງການແຕ່ງອາຫານ ການເຮັດຢູ່ຄົວກິນ ຕ້ອງເປັນຜູ້ສະອາດ ເຮັດກິນກໍໃຫ້ແຊບ ໃຫ້ຖືກປາກຖືກໃຈສາມີ ທັງຖ້ວຍໂຖໂອຊາມເຄື່ອງໃຊ້ໃນຄົວທັງຫລາຍ ກໍຕ້ອງໃຫ້ສະອາດສະອ້ານ ກິນແລ້ວຮູ້ຈັກລ້າງ ທັງເກັບມ້ຽນໄວ້ໃນທີ່ປອດໄພ ປອດພະຍາດທັງຫລາຍ **ຍິງໃດທີ່ເປັນຢ່າງນີ້ ເຖິງຮູບກາຍຈະບ່ງງາມເລີດຟ້າ ປານດັ່ງຢາດຈາກສະຫວັນ ກໍຕາມ ງາມພໍເຂົ້າວັດໄດ້ ແຕ່ເລື່ອງວຽກການແຕ່ງກິນເປັນເລີດ ກໍຈົ່ງເຊື່ອເຖີດວ່າ ສາມີຈະຮັກນາງໄປຈົນວັນຕາຍ ຮັກຈົນຟ້າດິນສະລາຍ** ດັ່ງຄຳທີ່ເຄີຍກ່າວໄວ້ໃນຕອນຮັກກັນທຳອິດ.

ນ້ຳສີ່ ໄດ້ແກ່ **ນ້ຳປາກນ້ຳຄຳ ນ້ຳໃຈ ນ້ຳໃນອຸແອ່ງໃຊ້ ແລະນ້ຳບູຊາພຣະຣັຕຕະນະໄຕຣ** ຄວາມຫມາຍກໍຄື ການເວົ້າຈາປາໃສ ຜູ້ເປັນຍິງຄວນເວົ້າໃຫ້ດີງາມ ເວົ້າມ່ວນ ເປັນຕາຮັກ ເປັນຕາຟັງ ແຈ່ມແຈ້ງ ບໍ່ຄ່ອຍບໍ່ແຮງ ເປັນຄວາມຈິງ ຮູ້ກາລະເວລາເວົ້າ ແລະເວົ້າດ້ວຍໜ້າຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສ ດັ່ງທ່ານກ່າວວ່າ **ເວົ້ານ້ອຫ້ອມ່ວນ** ຄົນບູຮານວ່າ **ຍິງໃດ ຍາມເມື່ອປາກກ່າວຕ້ານ ຫ້ວກ່ອນບຸນມີ ກຸສົນຫລາຍ ຈົ່ງໄດ້ຫວນເຫັນພໍ້** ນ້ຳທີສອງຄື **ນ້ຳໃຈ** ຫມາຍເຖິງຄຸນນະທັມທັງຫລາຍ ດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ແລະຄວາມເປັນຜູ້ເອື້ອເຟື້ອເຜື່ອແຜ່ ໂອບອ້ອມອາຣີ ມີໄມຕີຈິດ ມີກະຣຸນາທັງພາຍນອກພາຍໃນ **ນ້ຳໃນອຸແອ່ງໃຊ້** ຫມາຍເຖິງຄວາມຂະຫຍັນຫມັ່ນພຽນ ໂດຍສະເພາະກໍເລື່ອງວຽກເຮືອນການຊານ ວຽກການແຕ່ງຢູ່ຄົວກິນ ນ້ຳດື່ມ ນ້ຳອາບບໍ່ໃຫ້ຂາດ ໃຫ້ມີພ້ອມແກ່ຄົນໃນຄອບຄົວສະເຫມີ **ນ້ຳບູຊາພຣະຣັຕຕະນະໄຕ** ຫມາຍເຖິງ ໃຫ້ເປັນຍິງຜູ້ມີສິລ ມີຄຸນນະທັມແລະໃນຍາມວັນພຣະວັນສິລ ກໍໃຫ້ແຕ່ງຂັນດອກໄມ້ບູຊາພຣະຣັຕຕະນະໄຕຣ ບູຊາທ້ວບ່ອນນອນຂອງປູ່ຍ່າແລະສາມີ ພຣະພຸທທະເຈົ້າຕັດສອນວ່າ **ຍິງທັງຫລາຍຜູ້ເຫລື້ອມໃສສັທທາ ໃນພຣະຣັຕຕະນະໄຕຣ ເປັນຜູ້ມີສິລ ເປັນຜູ້ມີຄວາມຂະຫຍັນຫມັ່ນພຽນ ເຄົາຣົບປູ່ຍ່າແລະສາມີ ຫລັງຈາກຕາຍຍ່ອມໄປເກີດໃນສະຫວັນ** ເປັນຕົ້ນ.

ນີ້ເປັນການກ່າວຫລັກທັມພື້ນຖານບາງປະການ ໃຫ້ເຫັນໂດຍຫຍໍ້ ເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າຄົນລາວເຮົາໃນເມື່ອກ່ອນເປັນຜູ້ສະຫລາດ ນຳເອົາຫລັກທັມໃນທາງພຣະພຸທທະສາສະນາ ທີ່ສອນແບບພື້ນໆ ສຳຫລັບສັງຄົມຊາວບ້ານ ມາບັນຍັດໄວ້ເປັນຫລັກແຫ່ງການປົກຄອງເອີ້ນວ່າ **ຮີດສິບສອງ ຄອງສິບສີ່** ຮີດສິບສອງ ໄດ້ແກ່ **ຮີດວັດຄອງວາ ຄອງພຣະສາສະນາ ຫລັກທັມຄຳສອນອັນດີງາມ** ເຊິ່ງຫມາຍເຖິງການພັດທະນາຄຸນນະທັມໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນໃນຈິດໃຈ ແລະຄອງສິບສີ່ ຫມາຍເຖິງຮີດບ້ານຄອງເມືອງ ໄດ້ແກ່ **ການພັດທະນາຊາດບ້ານເມືອງ ວັດຖຸ ເທຄໂນໂລຢີ ຍົກຍ້ອງສະໜັບສະໜູນຄົນດີ ຄົນມີຄວາມສາມາດທັງຫລາຍ ໃຫ້ໄດ້ໂອກາດ ນຳປັນຍາຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດນັ້ນ ມາພັດທະນາແລະນຳສັງຄົມ** ຮີດຄອງເຫລົ່ານີ້ ໃນສະໄຫມປັດຈຸບັນ ຖືກລົບລືມໄປຈາກສັງຄົມລາວເຮົາ ບັດນີ້ ເຖິງເວລາແລ້ວ ທີ່ເຮົາທັງຫລາຍ ຄວນຈະຮື້ຟື້ນ

ນຳເອົາຫລັກທັມຄຳສອນພື້ນຖານ ຄືຮີດຄອງເຫລົ່ານີ້ ຂຶ້ນມາກ່າວສອນເນັ້ນຢ້ຳກັນອີກ ເພື່ອຄວາມດີງາມແລະພັດທະນາກ້າວໜ້າໄປຢ່າງປອດໄພ ຂອງຊາດບ້ານເມືອງແລະສັງຄົມໂລກສືບໄປ.

ຂໍ້ຄວາມກ່າວເນັ້ນຢ້ຳໄວ້ອີກ

ບົດບາດຂອງພຣະເທວດສັນດອນ ແລະພຣະນາງມັດທີ ໃນຖານະທີ່ເປັນສາມີທີ່ດີ ແລະສີພັນລະຍາຜູ້ປະເສີດ ໄດ້ສອນເຮົາໃຫ້ຮູ້ວ່າ ສະຖາບັນຄອບຄົວລະຫວ່າງຜົວເມຍ ຕ້ອງເຄົາຣົບຮັກ ນັບຖື ໃຫ້ຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ໃຫ້ຄວາມໄວ້ວາງໃຈຕໍ່ກັນ ເປັນຜົວເມຍທີ່ດີ **ຍາມມີສຸຂຮ່ວມກັນຊົມ ຍາມຂົມຂື່ນທຸກຍາກລຳບາກ ພ້ອມພຽງກັນຝ່າຟັນ** ເຫັນອົກເຫັນໃຈກັນ ປັບຄວາມເຂົ້າໃຈກັນ ອະໄພແລະໃຫ້ໂອກາດກັນ ທີ່ຈະແກ້ໄຂຕົນເອງໃຫ້ດີງາມ ຂໍຢ້ຳໄວ້ວ່າ ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງເພດຊາຍ ທີ່ວ່າເປັນເພດແຫ່ງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະເພດຍິງທີ່ວ່າເປັນເພດອ່ອນໄຫວ່ງ່າຍ ອັນນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຈຸດທີ່ຈະຕ້ອງເອົາມາໃສ່ໃຈ ເພື່ອເຫັນແກ່ຕົນ ແລ້ວສາລະວົນນຳແຕ່ການຮຽກຮ້ອງສິດທິ ເພາະຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ທຸກຄົນບໍ່ວ່າຈະເປັນຊາຍຫລືຍິງ ກໍມີສິດທິທັ້ງນັ້ນ ຄືຊາຍກໍມີສິດທິແຫ່ງຄວາມເປັນຊາຍ ແລະຍິງກໍມີສິດທິແຫ່ງຄວາມເປັນຍິງ ແມ່ນແຕ່ໃນເລື່ອງຄວາມສະເໜີພາກັນ ທີ່ເຮົາມີວຖຸງແລະຮຽກຮ້ອງກັນຢູ່ທຸກວັນນີ້ ວ່າຍິງຕ້ອງມີຄວາມສະເໜີກັບຊາຍເປັນຕົ້ນ ສ່ວນຫລາຍກໍມຸ້ງໄປແຕ່ເລື່ອງຂອງຄວາມຢາກ ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ເຮົາຕ້ອງເບິ່ງຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງຜົວແລະເມຍກັນໃຫມ່ ຄືເບິ່ງໄປທີ່ຄວາມສາມັກຄີ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຕາມໜ້າທີ່ອັນດີງາມພຸ້ນເປັນຫລັກ ໂດຍເຫັນຄວາມຈິງວ່າ ສິ່ງທັ້ງຫລາຍມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນເປັນທັມມະດາ ແມ່ນແຕ່ທີ່ວ່າເໝືອນກັນແລ້ວ ກໍຍັງຕ່າງກັນຢູ່ເຊັ່ນວ່າ ອາດຈະແຕກຕ່າງກັນໃນເລື່ອງການເວລາຫລືຂະໜາດ ແລະອື່ນໆ ແຕ່ຄວາມແຕກຕ່າງກັນນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຊົ່ວຄວາມດີ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຄວາມຖືກ ບໍ່ແມ່ນຄວາມໄດ້ປຽບຄວາມເສຍປຽບແຕ່ຢ່າງໃດ ຕາມຫລັກການຂອງພຣະພຸທທະສາສະນາ ໄດ້ສອນໃຫ້ຮູ້ອີກວ່າ ເຖິງວ່າຈະແຕກຕ່າງກັນ ຈະທາງດ້ານເພດ ໄວ ຮ່າງກາຍ ຄວາມເຊື່ອ ຄວາມຄິດເຫັນ ອັນນັ້ນບໍ່ເປັນຈຸດສຳຄັນທີ່ຈະຕ້ອງມາເນັ້ນ ແຕ່ພຣະພຸທທະສາສະນາ ໃຫ້ເນັ້ນຢູ່ທີ່ຄວາມສາມັກຄີ ຄວາມເມດຕາປານີ ຄວາມມີນ້ຳໃຈ ນັ້ນເປັນຫລັກທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສັງຄົມ ສະຖາບັນທາງຄອບຄົວ ກໍດີ ແມ່ນແຕ່ສະຖາບັນທາງສັງຄົມການເມືອງການປົກຄອງ ຫລືຕະຫລອດການດຳຣົງຢູ່ຮ່ວມກັນຂອງສັບພະຊີວິດ ແລະທັມມະຊາດໃນໂລກ ເມື່ອເຮົາເຫັນຄວາມຈິງຕາມທີ່ມັນເປັນແລ້ວ ເຮົາກໍຈະໄດ້ປັນຍາ ເຂົ້າໃຈບັນຫາທັງຫລາຍທັງປວງໄດ້ ແລະຈະພັດທະນາກ້າວໜ້າໄປເໜືອຄຳຮຽກຮ້ອງເຖິງສິດທິຄວາມສະເໜີພາກທັງຫລາຍ ກ້າວໄປຈາກຄຳວ່າໄດ້ປຽບເສຍປຽບໄປໄດ້ ແລ້ວຫັນໜ້າເຂົ້າຫາກັນ ຊ່ວຍເຫລືອເກື້ອກູນກັນ ສາມັກຄີ ຊື່ສັດສຸຈະຣິຕຕໍ່ກັນ ແລະປະຕິບັດໜ້າທີ່ ດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງດີ ສັງຄົມໃນລະດັບຄອບຄົວ ຄືລະຫວ່າງຄວາມເປັນຜົວແລະເມຍ ກໍຈະດຳຣົງຢູ່ດ້ວຍກັນຢ່າງດີເປັນຄູ່ຊີວິດອັນປະເສີດ ມີຄວາມສຸຂໃນທັງປັດຈຸບັນແລະອະນາຄົດ ທັງພົບນີ້ແລະພົບໜ້າສືບໄປ.

ລູກທີ່ດີຕ້ອງເປັນດັ່ງພຣະນາງກັນທາແລະທ້າວພຣະຊາລີ

ໄດ້ກ່າວເຖິງບົດບາດຂອງພຣະເທວດສັນດອນ ແລະພຣະນາງເຈ້ົາມັດທີແລ້ວ ບັດນີ້ເຮົາມາເບິ່ງບົດບາດຂອງທ້າວພຣະຊາລີ ແລະພຣະນາງກັນທາຊິນາ ໃນຖານະທີ່ເປັນລູກທີ່ດີຂອງພໍ່ແລະແມ່ ວ່າລູກທີ່ດີນັ້ນຄວນເປັນດັ່ງທ້າວເຈົ້າພຣະຊາລີ ແລະພຣະນາງກັນທາຊິນາທັງສອງນີ້ ຄືເປັນລູກຜູ້ເຊື່ອຟັງດ້ວຍດີ ຢູ່ໃນໂອວາດຄຳສັ່ງສອນອັນດີງາມຂອງພໍ່ແມ່ ພຣະພຸທທະເຈ້ົາເຄີຍຕັດສອບເທວະດາ ທີ່ເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງ ແລ້ວກ່າວວ່າ ບັນດາສັດສອງຕີນ ພຣະຣາຊາປະເສີດທີ່ສຸດ ບັນດາສັດສີ່ຕີນ ງົວພະລີພັດປະເສີດທີ່ສຸດ ບັນດາພັນລະຍາ ພັນລະຍາທີ່ເປັນກຸມາຣີ (ຍິງສາວ) ປະເສີດທີ່ສຸດ ບັນດາບຸດ ບຸດທີ່ເກີດກ່ອນປະເສີດທີ່ສຸດ ພຣະພຸທທະເຈ້ົາທົ່ງຕັດສອບເປັນຄາຖາຄືນວ່າ **ບັນດາສັດສອງຕີນ ພຣະສັມມາສັມພຸທທະ**

เจ้าปะเสิดที่สุด บันดาสัดสี่ตีน สัดอาชาไน (สัดที่ฝึกดีแล้ว) ปะเสิดที่สุด บันดาพันละยา พันละยาผู้เชื่อฟังดี ปะเสิดที่สุด บันดาบุด บุดที่เชื่อฟังปะเสิดที่สุด[1].

หลักทัมมาๆพระพุททะสาสะนา ได้สอนถามสัมพันละหว่าๆพ่แม่และลูกไว้ย่าๆดี ให้ถอบถ็อเป้นถอบถ็อที่อิบอุ่นและมีสุข โดยทุกถ็นต่าๆมีถามรับผิดชอบ เร็ดหน้าที่ของตินอันดีงามให้สิมบูน เชั่นในฐานะที่เป้นลูก ผู้เป้นหายาด นอกจากจะรับช้วบสิมบัด และอิงตะกูนมารักสาสิบต่แล้อ จะต้องปะพึดหน้าที่และคุนทัมต่าๆๆ ที่ก่งอกับการรักสาดำริงอิงตะกูน เชั่นปะติบัดตามหลักที่เอิ้นว่า **อัตทะนะมุข** หมายเถิง ปะตูแห่งถามจะเริ่น และปะโหยดสุข 6 ปะการ ในเบื้องต้นถื:

1. อาโรถะยะ **รักสาสุขะพาบดี** มีลาบอันปะเสิด ถือถามเป้นผู้บ่มีโรก ทั่งกายและจิดใจ
2. สิล **มีละบุบอิมัย** ปะพึดดี มีมาระยาดงาม บ่ก่อถามเดือดร้อนแก่สังคม
3. พุททานุมัต **ได้ถินดีเป้นแบบย่าๆ** สึกสาเอิาแบบย่าๆ นิยมลักสะนะของมะหาบุรุดพุดทะชิน
4. สุตะ **ตั้งใจรุนให้รู้จิงๆ** ร่ำรุนสึกสา ค้นคว้าให้รู้ชำนาน ใฝ่สะดับเหดการให้รู้เท่าทัน
5. ทัมมานุวัต **ทำแต่สิ่งที่ถืกต้องดีงาม** ดำริงหมั่นในสุจะริต ทั่งชิวิดและงาน ดำเน้นตามทัม
6. อะลินะตา **มีถามะยะหยันหมั่นพุน** มีกำลังใจแยงก้า บ่ห้ถอยในอุปสากงาน และปันหาทั่งปวง บ่อิดอาดชักช้า พุนก้าวหน้าเลื้อยไป[2]

ปิดช่องทางแห่งถามเสื่อมเสยหาย 6 ปะการถื:

1. บ่เป้นถ็นติดสุราย่าเม็า
2. บ่เอิาแต่ห่งอกางถืน
3. บ่เพิดเพิ่นนำการหล้ิน
4. บ่เป้นนักการพะนัน
5. บ่พิอพันมื้อสุมมิดชื่อ
6. บ่มิอจิมยู่ในถามกงดค้าน[3]

เชื่อมสายสัมพันกับบุบพะการิ ถือในฐานะที่เป้นบุดหิดา ถอมเค้าริบมานดาบิดา ผู้เหมิอนกับหิด เบื้องหน้า ที่จะต้องเห็นก่อนเลื่องอื่นถื:

1. เพิ่นล้งเฮ็ามาแล้อ ล้งเพิ่นตอบแทน
2. ช่วยเร็ดงกการงานของเพิ่น
3. รักสาดำริงอิงตะกูนไว้ให้ดี
4. ปะพึดตินให้เหมาะสิมกับถามเป้นหายาด
5. เมื่อเพิ่นล่องลับไปแล้อ ทำบุนอุหิดให้[4]

---

[1] **ขัตติยะสูต** สังยุตตะนิกาย สะถาถาวัด 15/14

[2] ขุททะกะนิกาย ชาดิก 27/84/27

[3] หิถะนิกาย ปาติกะวัด 11/179/196

[4] หิถะนิกาย ปาติกะวัด 11/199/202

ຫລັກທັມເຫລົ່ານີ້ ເປັນພື້ນຖານຊີວິດອັນດີງາມຂອງຄອບຄົວ ເຊິ່ງທ້າວພຣະຊາລີ ແລະພຣະນາງກັນຫາຊິນາທິງ ກະທຳ ຄວາມເຊື່ອຟັງ ຢູ່ໃນໂອວາດຂອງພໍ່ແມ່ ໃນຖານະທີ່ເປັນລູກທີ່ດີ ເຫັນໄດ້ໃນກັນກຸມານ ຕອນພຣາມຊູຊົກໄປເຂັນ ຂ້ຽວ ຂໍເອົາກຸມານທັ້ງສອງຈາກພຣະເຫວດ ເຊິ່ງພຣະເຫວດກໍວ່າຈັກໃຫ້ຢູ່ ແຕ່ໃຫ້ພຣະນາງມັດທີກັບມາຈາກປ່າກ່ອນ ພໍໃຫ້ເຈົ້າກຸມານທັ້ງສອງ ເຫັນໜ້າແມ່ແລະກິນນົມ ໄດ້ໃຫ້ພຣະນາງມັດທີຊົມລູກໃນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລ້ວພຣາມຊູຊົກຄ່ອຍ ເອົາໄປ ແຕ່ພຣາມຊູຊົກກໍບ່ຍອມ ວ່າຢາກໄດ້ດຽວນີ້ ຖ້າພຣະເຫວດເອົາໃຫ້ແລ້ວ ກໍຈະຟ້າວເອົາໜີ ທ້າວເຈົ້າພຣະຊາລີ ແລະພຣະນາງກັນຫາຊິນາ ໄດ້ຍິນແລະເຫັນຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງພຣາມຊູຊົກ ດັ່ງນັ້ນແລ້ວຢ້ານກົວ ຈຶ່ງພາກັນໜີໄປລີ້ ຊ່ອນຢູ່ໃນໜອງສະບົວ ໂດຍເອົາໃບບົວບັງໄວ້.

ເຖິງປານນັ້ນກໍຕາມ ເມື່ອພຣະເຫວດມາຕາມເອີ້ນຫາ ໂດຍເອີ້ນຫາທ້າວພຣະຊາລີກ່ອນ ເມື່ອໄດ້ຍິນພໍ່ມາເອີ້ນ ຫາດັ່ງນັ້ນ ທ້າວພຣະຊາລີໄດ້ຄິດວ່າ ເຮົາຜູ້ເປັນລູກ ແມ່ນວ່າຈະພົບຄວາມທຸກຈົນເຖິງຕາຍ ກໍບໍ່ຄວນໃຫ້ພໍ່ເອີ້ນຫາເຖິງ ສາມຄັ້ງ ເມື່ອຄິດດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງຂຶ້ນມາຈາກສະບົວ ເຂົ້າໄປຂາບຕີນພໍ່ຮ້ອງໄຫ້ພາຍນ້ຳຕາ ເມື່ອພຣະເຫວດຖາມຫານ້ອງ ສາວ່າຢູ່ໃສ ທ້າວພຣະຊາລີຢາກຈະຕົວະວ່າບໍ່ຮູ້ ຫລືຕົວະວ່ານາງໜີໄປລີ້ທາງອື່ນ ເພື່ອໃຫ້ນ້ອງລອດໄປກໍຕົວະໄດ້ ແຕ່ ບໍ່ຕົວະ ທ້າວກັບບອກວ່າ ທັມມະດາສັດທັງຫລາຍຍ່ອມຢ້ານແຕ່ຄວາມຕາຍ ຈຶ່ງໜີເອົາຕົວລອດ ພຣະເຫວດກໍເອີ້ນຫາ ພຣະນາງກັນຫາຊິນາອີກ ພຣະນາງກັນຫາໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນ ກໍຄິດວ່າ ເຮົານີ້ເປັນລູກບໍ່ຄວນໃຫ້ພໍ່ເອີ້ນຫາເຖິງສາມຄັ້ງ ຄັນວ່າ ຄິດດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍອອກມາຈາກສະດອກບົວ ເຂົ້າໄປຂາບຕີນພໍ່ ຮ້ອງໄຫ້ເຫມືອນກັນ ຄວາມຈິງແລ້ວ ທ້າວພຣະຊາລີແລະ ພຣະນາງກັນຫາຊິນາ ຈະລີ້ຢູ່ໃນສະດອກບົວນັ້ນ ພຣະເຫວດກໍຄົງຈະບໍ່ເຫັນ ແຕ່ຍ້ອນຄວາມເຄົາຣົບໃນຜູ້ເປັນພໍ່ ຮູ້ຢູ່ວ່າ ຕົນຈະທຸກຍາກລຳບາກຂະໜາດໃດ ແຕ່ກໍຍອມທົນໄດ້ ນ້ຳໃຈອັນປະເສີດຂອງລູກຢ່າງນີ້ລະ ຈຶ່ງເປັນທີ່ສົມຄວນເອີ້ນວ່າ **ເປັນຍອດແຫ່ງບຸດທິດາ.**

ຄັ້ງໜຶ່ງ ເມື່ອພຣາມຊູຊົກຫລົງທາງ ໄດ້ພາສອງກຸມານໄປຮອດເມືອງປະເຊໄຊຂອງພຣະເຈົ້າປູ່ສີສົນໄຊ ພຣະເຈົ້າ ສົນໄຊ ໄດ້ຈຳພຣາມຊູຊົກມາຖາມເຖິງການທີ່ໄດ້ກຸມານທັ້ງສອງນັ້ນມາ ພຣາມກ່າວວ່າ ພຣະເຫວດສັນດອນທານໃຫ້ ເມື່ອພວກອາມາດທັ້ງຫລາຍໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ກໍຕຳໜິພຣະເຫວດສັນດອນວ່າ ກະທຳສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນ ທຳອິດໃຫ້ທານຊ້າງປັດໃຈ ນາເຄນ ຈົນເຖິງອາມາດແລະຊາວເມືອງໄລ່ໜີ ກໍຍັງບໍ່ຫລັບບໍ່ຈຳ ໄປຢູ່ໃນປ່າໄມ້ໄພໜາ ຍັງມາໃຫ້ທານລູກນ້ອຍທັ້ງສອງ ອີກ ຖ້າພຣະເຫວດມັກໃຫ້ທານແທ້ ກໍຄວນໃຫ້ທານຍັງຊັບສົມບັດເງິນຄຳ ຊ້າງມ້າ ງົວຄວາຍ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ເມື່ອທ້າວເຈົ້າພຣະຊາລີ ໄດ້ຍິນພວກອາມາດກ່າວຕຳໜິພໍ່ຕົນດັ່ງນັ້ນ ແທນທີ່ຈະເອີ່ອໍ່ຕາມຄວາມອາມາດທັ້ງ ຫລາຍ ທ້າວຮີບກ່າວແກ້ແລະປົກປ້ອງພໍ່ຕົນໄວ້ ດັ່ງຄວາມໃນກັນມະທາຣາດວ່າ ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນທ້າວພຣະຊາລີ ສີວໍຣະຕົນ ອົງອາດ ໄດ້ຍິນຄຳອາມາດຕິຕຽນພໍ່ແຫ່ງຕົນ ເຈົ້າກໍມີຄຳກັ້ງວົນສຸດຂະໜາດ ບໍ່ອາດອົດຢູ່ໄດ້ ຈັກກັ້ງບັງພໍ່ຕົນໄວ້ ບໍ່ໃຫ້ຊາວ ເມືອງນິນທາ ອຸປະມາດັ່ງເທພະດາຕົນມີລິດທິມາກຍິ່ງ ກຸມກອດສິ່ງເຂົາສິເນໂຣຣາດ ເມື່ອລົມກັບປະວິນາດ ທາກມາຟາດ ພັດຄັດທະນາ ບໍ່ໃຫ້ຫວັ່ນໄຫວໄປມາ ກໍກ່າວຄາຖາວ່າ **ຍັສສະ ນັຕຖິ ຄະເຣ ທາໂສ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ຂ້າໄທອ້ປູ່ເປັນເຈົ້າ ດັ່ງ ຂ້ານ້ອຍຈັກຖວາຍຍັງເຫດ ແຫ່ງພຣະເຫວດສັນຕະຣະຣັດສີ ອັນມີແມ່ມັດທີເປັນຄູ່ ອັນໄປຢູ່ປ່າໄມ້ໄພໜາ ຂ້າຍິງຊາຍຊ່ວຍ ໃຊ້ ພໍ່ກໍຫາບໍ່ໄດ້ສັກອັນ ມ້າມຸງຄຸນຄວນຂີ່ ມ້າຕົວທີ່ທຽມກວຽນ ຊ້າງຈຳນຽນພໍ່ກໍແຮ່ງຊຳໄຮ ພໍ່ຈັກໄດ້ອັນໃດມາໃຫ້ທານ ພໍ່ ກໍເຫັນແຕ່ສອງເຜືອຫລານຢູ່ໃນເຖື່ອນ ເປັນກຳ ພ້າເພື່ອນເພິງໃຈ ພຣາມກໍລຸກແຕ່ໄກໄປປ່ຽວ ໄປໜ່ຽວໄຫວ້ຂໍທານ ພໍ່ກໍ ເຫັນແກ່ສັບພັນຍຸຕະຍານຍອດຟ້າ ພໍ່ກໍເອົາເຜືອຂ້າຈ່າຍເປັນທານ ກໍເພື່ອອະນຸດຕະມະຫານະຄອນເມືອງໃຫຍ່ ອັນເປັນ ສຸຂະເສີມໃຊ້ສາມານ ຄືນິຣະພານເປັນທີ່ແລ້ວ ອັນເປັນວຽງແກ້ວແຫ່ງອະຣິຍາ ພໍ່ກໍປາຖະນາເອົາ ສັບພັນຍຸຕະຍານບໍ່ແຜກ ພໍ່ກໍເອົາເຜືອຂ້າແລກເປັນປັດຈັຍ ພໍ່ກໍເຫັນຍັງໄກໜັກກວ່າໃກ້ ບັດນີ້ ດັ່ງລີ ອາມາດມາຕຽນຂວັນພຣະພໍ່ແກ່ນໄທ ໜໍ່ຈອມ ໄຕຣໂພທິສັດເຈົ້າ ນີ້ຈາ?.

ຈາກຄວາມທີ່ຍົກກ່າວມາໃຫ້ເຫັນນີ້ ສອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າ ລູກທີ່ດີນັ້ນຄືລູກທີ່ເຊື່ອຟັງ ຢູ່ໃນໂອວາດຂອງພໍ່ແມ່ ເມື່ອພໍ່ແມ່ໃຫ້ຊ່ວຍເຫລືອໃນສິ່ງທີ່ດີງາມ ເຖິງວ່າຕົວທຸກປາງຕາຍ ຫລືຕາຍໄປກໍຕາມ ກໍເຮັດໃຫ້ເພີ່ນໄດ້ ຍາມເມື່ອຄົນອື່ນວ່າໃຫ້ພໍ່ແມ່ ກໍຊ່ວຍປົກປ້ອງຮັກສາກຸງດຕິຄຸນເພີ່ນ ດັ່ງກັບທ້າວເຈົ້າພຣະຊາລີ ແລະພຣະນາງກັນຫາຊິນາທິງກະທຳມາແລ້ວ ເຊິ່ງໃນເລື່ອງນີ້ ຄົນສັງຄົມສະໄໝທີ່ເອີ້ນຕົນເອງວ່າ ສັງຄົມສະໄໝໃໝ່ ອາດຈະມີເຫດຜົນຂໍ້ຂັດແຍ່ງຫລາຍໆ ຢ່າງ ແຕ່ໃນບາງຄັ້ງເຫດຜົນດີ ກໍບໍ່ແມ່ນວ່າຈະຖືກຕ້ອງສະເໝີໄປ ເໝືອນເຫດຜົນວ່າ ຄົນທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນເປັນເພາະຕາເຂົ້າບອດ ແຕ່ໃນຄວາມຈິງ ຄົນຕາດີຖ້າບໍ່ຕັ້ງໃຈເບິ່ງ ຫລືໃຈລອຍກໍບໍ່ເຫັນເໝືອນກັນ ສັນໃດ ເຫດຜົນທີ່ເຮົາອ້າງແລະອະພິປາຍກັນວ່າ ສັງຄົມສະໄໝໃໝ່ ລູກບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ ຫລືຢູ່ໃນໂອວາດພໍ່ແມ່ຫມົດທຸກຢ່າງກໍໄດ້ ບາງຄັ້ງລູກອາດຈະເຮັດຖືກກວ່າພໍ່ແມ່ກໍມີ ອັນນີ້ກໍຖືກ ແຕ່ກໍບໍ່ສະເໝີໄປເໝືອນກັນ ຄວາມສັມພັນເຫດປັດໃຈອື່ນຍັງມີອີກຫລາຍ ເຊິ່ງໃນບ່ອນນີ້ ຜູ້ຂຽນຈະບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ ເພາະເຫັນວ່າເທົ່ານີ້ ກໍຍາວເກີນຄວນແລ້ວ.

ພໍ່ແມ່ລ້ຽງລູກດ້ວຍເມຕຕາ ຖ້າຂາດປັນຍາກໍເສຍຫາຍ

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນເລື່ອງນີ້ ກໍຢາກເພີ່ມຕື່ມ ຂໍ້ຄວາມກ່ຽວກັບການລ້ຽງລູກ ຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ ແລະໜ້າທີ່ຂອງລູກທີ່ຄວນກະທຳກັບຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດລ້ຽງດູມາ ເຂົ້າໄປອີກຈັກໜ້ອຍໜຶ່ງວ່າ ສຳຫລັບພໍ່ແມ່ ການລ້ຽງລູກນັ້ນ ຕ້ອງໃຫ້ຖືກທາງ ຄວາມມີເມດຕາ ຄວາມມີກະຣຸນາ ອັນບໍ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດກວ້າງຂວາງ ບໍ່ມີປະມານນັ້ນ ເປັນຄຸນທັມຂອງພໍ່ແມ່ທຸກໆ ຄົນທີ່ມີສາມັນສຳນຶກຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ແຕ່ຄວາມເມດຕາກະຣຸນາໃນລູກຂອງພໍ່ແມ່ນັ້ນ ກໍຕ້ອງປະກອບໄປດ້ວຍປັນຍາ ໃນຫລັກພຣົມວິຫາຣ ມີຫລັກທັມທີ່ພຣະພຸທທະເຈົ້າ ທີ່ງຕັດສອນໄວ້ໃນຫມວດດຽວກັນມີເຖິງ 4 ຂໍ້ ຄືເມຕຕາ **ຄວາມຮັກ ຄວາມປາຖະນາດີ** ກະຣຸນາ **ຄວາມສົງສານ** ຢາກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກທຸກ ມຸທິຕາ **ຄວາມຮ່ວມຍິນດີ** ເມື່ອເຂົາໄດ້ດີມີສຸຂ ແລະຂໍ້ສຸດທ້າຍຄື ອຸເບກຂາ ເປັນຕົວຂອງປັນຍາ ແລະທັມ ຄຳວ່າ ອຸເບກຂາ ຫມາຍເຖິງ **ຄວາມວາງໃຈເປັນກາງ** ຂໍ້ນີ້ເປັນຫລັກສຳຄັນທີ່ສຸດ.

ໃນຄອບຄົວລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ກັບລູກ ຄວາມຮັກ ຄວາມເມຕຕາປານີຂອງພໍ່ແມ່ນັ້ນ ຖ້າຂາດປັນຍາແລ້ວ ກໍຈະເກີດໂທດໄດ້ ເຊິ່ງໄດ້ກ່າວແລ້ວວ່າ ເມື່ອພໍ່ແມ່ເອົາແຕ່ເມຕຕາ ກະຣຸນາ ກໍຈະຕັ້ງໜ້າຕັ້ງຕາເອົາອົກເອົາໃຈ ແລະຄອຍຕາມໃຈລູກ ເອົາໃຈໃສ່ບຳຣຸງ ຈົນກາຍເປັນຍົວະອ່ອຍພອກພູນ ເພາະຄິດແຕ່ຈະໃຫ້ລູກມີຄວາມສຸຂ ຈຶ່ງຕາມໃຈທຸກຢ່າງ ລູກຢາກໄດ້ອັນໃດກໍໃຫ້ ເພາະການໃຫ້ນັ້ນ ເປັນຄວາມສຸຂຂອງພໍ່ແມ່ອີກດ້ວຍ ແຕ່ການໃຫ້ທີ່ເປັນການສະແດງເມຕຕາສຸດໂຕ່ງແບບນີ້ ຈະຂາດຄຸນສົມບັດຄືປັນຍາ ແລ້ວຈະກາຍເປັນຄວາມຮັກແບບຄິດສັ້ນ ຄືເບິ່ງປະໂຫຍດສະເພາະໜ້າ ເຮັດໃຫ້ລູກມີຄວາມສຸຂສົມປາຖະນາ ແຕ່ໃນໄລຍະຍາວ ເມື່ອພໍ່ແມ່ໂອ໋ຈົນເກີນໄປ ລູກອາດຈະເສຍຄົນກໍໄດ້ ເຊັ່ນເພາະພໍ່ແມ່ຮັກລູກເກີນໄປ ຢ້ານລູກລຳບາກ ບໍ່ຢາກໃຫ້ລູກປວດເມື່ອຍ ບໍ່ຢາກໃຫ້ລູກໃຊ້ສະໝອງ ຫລືກຳລັງອັນໃດ ພໍ່ແມ່ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງ ຜິນເສຍກໍຄື ລູກບໍ່ຮູ້ຈັກໃຫຍ່ ທຳອັນໃດກໍບໍ່ເປັນ ນອກຈາກວ່າລູກຈະເສຍນິໃສ ໃນການທີ່ເປັນຄົນເອົາແຕ່ໃຈຕົວເອງ ຫລືເປັນນັກຮຽກຮ້ອງແລ້ວ ຍັງເພີ່ມມາອີກຢ່າງໜຶ່ງຄື ຈະເຮັດຫຍັງບໍ່ເປັນ ກາຍເປັນວ່າຊີວິດໃນໄລຍະຍາວຂອງລູກ ບໍ່ສາມາດຈະຮັບຜິດຊອບຕົວເອງໄດ້ດີ ເປັນຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຊີວິດຂອງເຂົາຕະຫລອດໄປ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະພຸທທະເຈົ້າ ຈຶ່ງຕັດທັມເປັນຊຸດໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄວາມສົມດຸນ ທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ຄົບ.

ຄວາມຮັກກັນເປັນຂອງດີ ແຕ່ຕ້ອງໃຫ້ມີທັມເປັນຫລັກ

ເມື່ອເຮົາພິຈາຣະນາຫລັກທັມ ຄືພຣົມວິຫາຣ 4 ນີ້ແລ້ວ ຫລັກທັມ 3 ຂໍ້ຄື **ຄວາມເມຕຕາ ກະຣຸນາ ມຸທິຕາ** ເປັນຫລັກຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງມະນຸດກັບມະນຸດເມື່ອຢູ່ຮ່ວມກັນ ຄົນຕໍ່ຄົນ ສັງຄົມຕໍ່ສັງຄົມ ເຊັ່ນ ເມື່ອປົກກະຕິ ໃຫ້ເຮົາຮັກ

ແພງກັນ ເມື່ອທຸກຍາກລຳບາກ ໃຫ້ເຮົາກະຣຸນາຊ່ວຍເຫລືອກັນ ເມື່ອໄດ້ດີມີສຸຂ ເຮົາຮ່ວມຍິນດີນຳກັນ (ບໍ່ອິດສາຕາຮ້ອນ ຢ້ານກັນລົ້ນ) ເປັນຕົ້ນ ແຕ່ກໍຍັງມີອີກວ່າ ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຢູ່ແຕ່ພຽງມະນຸດເທົ່ານັ້ນໃນໂລກ ເບື້ອງຫລັງທີ່ເລິກລົງໄປອີກ ສິ່ງທີ່ ຮອງຮັບໂລກມະນຸດຢູ່ທັ່ງໂລກ ກໍຄືທັມມະຊາດ ແລະກົດທັມມະຊາດ ຫລືຄວາມເປັນຈິງຂອງທັມມະຊາດ ທີ່ເຮົາເອີ້ນກັນ ສັ້ນໆ ວ່າ **ທັມ** ຫລື **ທັມມະ** ຕົວມະນຸດນັ້ນ ນອກຈາກສັມພັນກັບມະນຸດ ດ້ວຍຫລັກທັມສາມຂໍ້ຄື ຄວາມເມຕຕາ ກະຣຸນາ ມຸທິຕາແລ້ວ ຕົວມະນຸດຍັງຕ້ອງສັມພັນກັບທັມ ທີ່ເປັນຫລັກຄວາມຈິງຂອງທັມມະຊາດອີກ ແລະທັມນີ້ເອງ ທີ່ຮອງຮັບ ກຳກັບຢູ່ເບື້ອງຫລັງ ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງມະນຸດກັບມະນຸດ ເພາະສະນັ້ນ ຈະຕ້ອງຄະນຶງເຖິງຂໍ້ນີ້ດ້ວຍວ່າ ຄວາມສັມ ພັນລະຫວ່າງມະນຸດກັບມະນຸດ ຈະຕ້ອງຣະວັງບໍ່ໃຫ້ໄປກະທົບເກີດຜົນເສຍ ຕໍ່ຄວາມສັມພັນກັບທັມ ເພາະວ່າທັມນັ້ນ ຮອງຮັບໂລກມະນຸດອີກເທື່ອໜຶ່ງ ຖ້າໂລກມະນຸດປະຕິບັດຜິດພາດຄາດເຄື່ອນທັມໄປ ປະຕິບັດບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມທັມແລ້ວ ໂລກມະນຸດເອງນັ້ນລະ ຈະເດືອດຮ້ອນເສຍຫາຍ.

ທັມ ຄືຄວາມຈິງຂອງກົດທັມມະຊາດ ຄວາມທີ່ສິ່ງທັ້ງຫລາຍມີຢູ່ເປັນຢູ່ ຕາມກົດທັມມະດາຂອງມັນ ມັນເປັນໄປ ຕາມເຫດປັດໃຈຂອງມັນ ຫລັກການແຫ່ງຄວາມຈິງ ຫລັກຄວາມຖືກຕ້ອງດີງາມຕ່າງໆ ທີ່ມີຢູ່ເປັນຫລັກແຫ່ງສັດຈະທັມ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ລະ ທີ່ມະນຸດຈະຕ້ອງກ່ຽວຂ້ອງເປັນພື້ນຖານ ສະນັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ໂລກມະນຸດຢູ່ຮ່ວມກັນດ້ວຍດີ ພຣະພຸທທະເຈົ້າ ຈຶ່ງຕັດຫລັກທັມຂໍ້ທີ 4 ຄືອຸເບກຂາເຂົ້າມາ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງມະນຸດ ກະທົບເກີດຜົນເສຍຫາຍ ຕໍ່ຄວາມ ສັມພັນກັບທັມ ຫລືຄວາມເປັນຈິງຂອງກົດທັມມະຊາດນັ້ນ ຄວາມສັມພັນນີ້ສາມາດເຫັນໄດ້ເຊັ່ນ ເດັກຄົນໜຶ່ງໄປລັກຂອງ ເຂົາ ປະສົບຄວາມສຳເລັດ ໄດ້ເງິນມາ 500,000 ຫລື 1,000,000 ກີບ ຖ້າຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງມະນຸດກັບມະນຸດແລ້ວ ກໍຕ້ອງມຸທິຕາ ຄືສິ່ງເສີມສະໜັບສະໜູນເຂົາ ຍິນດີກັບເຂົາ ແຕ່ໃນກໍຣະນີນີ້ ມີຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສັມພັນກັບທັມ ກະທົບຕໍ່ ຫລັກຄວາມຈິງ ຫລັກຄວາມຖືກຕ້ອງດີງາມ ເຮັດໃຫ້ເສຍກົດ ເສຍກະຕິກາ ເສຍທັມ ດັ່ງນັ້ນ ໃນສະຖານະການແບບນີ້ ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງມະນຸດຕ້ອງຢຸດ ບໍ່ເມຕຕາ ບໍ່ກະຣຸນາ ບໍ່ມຸທິຕາ ແຕ່ຕ້ອງເປີດໂອກາດໃຫ້ທັມສະແດງຕົນອອກມາ ແລ້ວປະຕິບັດຕາມທັມ ເອົາຫລັກການ ເອົາເຫດຜົນຕະຫລອດຈົນເອົາຄວາມຍຸດຕິທັມເຂົ້າວ່າ ຫລັກການເຫດຜົນນີ້ລະ ທີ່ເອີ້ນວ່າ **ອຸເບກຂາ** ເຊິ່ງເຮົາແປກັນວ່າ **ຄວາມວາງໃຈເປັນກາງ** ໃຫ້ທຸກຢ່າງເປັນໄປຕາມກົດແຫ່ງທັມ.

ຍົກຕົວຢ່າງອີກຄື ຜູ້ພິພາກສາຕັດສິນຄະດີຄວາມ ເມື່ອຈຳເລີຍທຳຄວາມຜິດ ໄດ້ໄປຂ້າຄົນອື່ນເຂົາຕາຍແລ້ວ ຜູ້ພິພາກສາສົງສານ (ກະຣຸນາ) ຢ້ານວ່າຈຳເລີຍຈະໄດ້ຮັບທຸກໂທດ ຕິດຄຸກລຳບາກ ຈຶ່ງຕັດສິນໃຫ້ພົ້ນຜິດ ນີ້ຈະເສຍທັມ ຖ້າເຮັດກັນແບບນີ້ ໂລກມະນຸດເອງນັ້ນລະຈະຢູ່ບໍ່ໄດ້ ເພາະໂລກມະນຸດບອກວ່າ ຕ້ອງຕັ້ງຢູ່ເທິງຖານຂອງຫລັກການ ຫລັກແຫ່ງຄວາມຈິງ ຄວາມຖືກຕ້ອງດີງາມ ສະຖານະການນີ້ ເພິ່ນໃຫ້ໃຊ້ອຸເບກຂາຄື **ວາງເສີຍຕໍ່ຄົນ ເພື່ອເຟື້ອເອື້ອຕໍ່ທັມ ບໍ່ເຫັນແກ່ຄົນ ແຕ່ໃຫ້ເຫັນແກ່ທັມ** ດັ່ງນັ້ນ ໃນສາມຂໍ້ຄື ເມຕຕາ ກະຣຸນາ ມຸທິຕາ ເປັນຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງມະນຸດ ໂດຍມີນ້ຳໃຈຊ່ວຍເຫລືອເກື້ອກູນກັນ ແຕ່ໃນຂໍ້ທີ 4 ຄືອຸເບກຂາ ມະນຸດຈະຕ້ອງຮັກສາທັມໄວ້.

ເລື່ອງເທວດສັນດອນ ສອນສະຖາບັນທາງສັງຄົມ

ເມື່ອເບິ່ງໃນສະຖາບັນທາງສັງຄົມ ຫລັກຄຳສອນໃນເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ໄດ້ສອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າ ສັງຄົມທີ່ດີ ງາມນັ້ນ ຕ້ອງຢູ່ກັນດ້ວຍດີ ມີຄວາມສາມັກຄີ ມີຄວາມເອື້ອເຟື້ອເຜື່ອແຜ່ ເກື້ອກູນ ມີເມຕຕາ ຄວາມຮັກ ຄວາມປາຖະນາດີ ຕໍ່ກັນ ມີໄມຕີປາມີຕໍ່ກັນ ໂດຍສະເພາະຫລັກຂອງການໃຫ້ທານ ທີ່ພຣະເທວດທົ່ງກະທຳໃຫ້ເຫັນເປັນຈຸດເດັ່ນໃນເລື່ອງ ເຊິ່ງ ເປັນຫລັກການທຳບຸນຂໍ້ທຳອິດ ໃນພຣະພຸທທະສາສະນາ ການທີ່ຍົກເລື່ອງການໃຫ້ທານນີ້ຂຶ້ນມາ ກໍສະແດງຢູ່ໃນຕົວແລ້ວ ວ່າ ພຣະພຸທທະອົງທົ່ງເນັ້ນ ດ້ານການຊ່ວຍເຫລືອເກື້ອກູນກັນໃນສັງຄົມ ແຕ່ກໍຕ້ອງຖາມຕໍ່ໄປອີກວ່າ ເຫດໃດການເກື້ອກູນ ກັນໃນສັງຄົມ ຈຶ່ງຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການໃຫ້ທານ.

ຫລັກການນີ້ ກໍຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະພຸທທະສາສະນາ ໄດ້ເນັ້ນຄວາມສຳຄັນຂອງວັຕຖຸ ແຕ່ໃນນັ້ນ ພຣະພຸທທະສາສະນາ ກໍບໍ່ຢຸດຢູ່ພຽງຄວາມມັ່ງຄັ່ງທາງວັດຖຸຢ່າງດຽວ ແຕ່ໃຫ້ພັດທະນາກ້າວສູງຂຶ້ນໄປອີກ ດັ່ງໃນຫລັກການຂອງການທຳບຸນໃນພຣະພຸທທະສາສະນາ ອັນໃຫຍ່ໆ ວ່າມີ 3 ປະການຄື **ທານ ສີລ ພາວະນາ** ທານນັ້ນເປັນບຸນໃນຂໍ້ທຳອິດ ອັນນີ້ ກໍເປັນການບົ່ງບອກເຖິງຂອບເຂດ ຄວາມສຳຄັນຂອງວັດຖຸ ພ້ອມທັງສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຈັກໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກວັດຖຸນັ້ນໃຫ້ຖືກຕ້ອງດ້ວຍ. ວັດຖຸນັ້ນມີຫລາຍປະການ ແຕ່ປັດໃຈ 4 ນັ້ນ ເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳຫລັບການດຳຣົງຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະເປັນພື້ນຖານທີ່ມະນຸດຕ້ອງອາໃສ ເພື່ອຄວາມກ້າວໜ້າຕໍ່ໄປ ໃນການສ້າງສັນສິ່ງທີ່ດີງາມ ທີ່ສູງສົ່ງຂຶ້ນໄປ ສັງຄົມທີ່ດີຈຶ່ງຕ້ອງວາງລະບົບ ແລະຈັດສັນ ເພື່ອເປັນຫລັກປະກັນໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນ ທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສັງຄົມນັ້ນໆ ມີວັດຖຸໂດຍສະເພາະກໍປັດໃຈ 4 ນັ້ນ ພຽງພໍແກ່ຄວາມເປັນຢູ່ ແລະເປັນພື້ນຖານທີ່ຈະພັດທະນາຊີວິດ ໃຫ້ກ້າວສູງຂຶ້ນໄປໃນຊີວິດອັນດີງາມ. ໃນຫລັກການຂອງພຣະພຸທທະສາສະນາ ທີ່ເອີ້ນວ່າ **ທັມວິນັຍ** ນັ້ນ ໃນສ່ວນທີ່ເອີ້ນວ່າ **ວິນັຍ** ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ ແກ່ການຈັດສັນວັດຖຸໂດຍສະເພາະປັດໃຈ 4 ນີ້ ສ່ວນໃນສັງຄົມໃຫຍ່ຂອງຊາວບ້ານ ທານກໍເຂົ້າມາໃນຈຸດນີ້ດ້ວຍເຫດຜົນ 2 ປະການຄື:

1. **ດ້ານບຸກຄົນ**: ເນື່ອງຈາກຄວາມຈຳເປັນ ໃນການທີ່ຈະຢູ່ລອດ ແລະສະແຫວງຫາຄວາມສຸຂ ມະນຸດທັງຫລາຍຕ່າງພາກັນດິ້ນລົນສະແຫວງຫາ ວັດຖຸມາເສບບໍຣິໂພກໃຫ້ແກ່ຕົນ ເມື່ອເຮັດແບບນັ້ນຢູ່ສະເໜີ ກໍຈະເກີດຄວາມເຄັຍຊິນຂອງຈິດໃຈ ທີ່ມຸ້ງສະແຫວງຫາ ແລະຄິດຈ້ອງແຕ່ຈະໄດ້ຈະເອົາ ເສີມເນັ້ນຕອກຍ້ຳຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ແລະເມື່ອທຸກຄົນເປັນຢ່າງນັ້ນ ກໍຈະມີແຕ່ຄວາມຂັດແຍ່ງຍາດຊິງບຽດບຽນກັນ ເພື່ອສ້າງດຸນຍະພາບຂຶ້ນໃນຈິດໃຈຂອງຄົນ ໃຫ້ມີຄວາມຄິດທີ່ຈະໃຫ້ຂຶ້ນມາ ຄວບຄູ່ກັບຄວາມຄິດທີ່ຈະໄດ້ຈະເອົາ ຈຶ່ງໃຫ້ມີຫລັກການໃຫ້ທານຂຶ້ນມາ ເປັນການຝຶກຝົນຂັດເກົາພຶດຕິກັມ ແລະຈິດໃຈຂອງມະນຸດ ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍຈະເປັນການສ້າງດຸນຍະພາບຂຶ້ນໃນສັງຄົມໄປພ້ອມໆ ກັນດ້ວຍ.
2. **ດ້ານສັງຄົມ**: ໃນການສະແຫວງຫາວັດຖຸ ເຊັ່ນປັດໃຈ 4 ນັ້ນ ມະນຸດມີໂອກາດ ມີກຳລັງ ມີສະຕິປັນຍາ ຄວາມສາມາດບໍ່ເທົ່າທຽມກັນ ເມື່ອຕ່າງຄົນຕ່າງມຸ້ງຫມາຍແຕ່ຈະຫາຈະເອົາມາໄດ້ ຄົນທີ່ມີໂອກາດ ມີກຳລັງ ມີຄວາມສາມາດຫລາຍກວ່າ ກໍຈະໄດ້ປຽບ ກອບໂກຍເອົາມາໃຫ້ແກ່ຕົນ ຕະຫລອດຈົນການຂົ່ມເຫັງລັງແກ ບຽດບຽນຄອບງຳຜູ້ອື່ນ ສ່ວນຄົນທີ່ດ້ອຍໂອກາດ ກຳລັງ ຄວາມສາມາດ ກໍຈະຂາດແຄນ ອຶດຢາກຍາກແຄ້ນ ມີຄວາມທຸກທລາຍ ແລະກໍຈະຕ້ອງຄອຍຫາທາງແອບແຝງ ຄອຍທີ່ຈະຍາດແຍ່ງຊີງເອົາຈາກຄົນທີ່ມີຫລາຍກວ່າ ແລະຄົນທີ່ຮັ່ງມີລ້ຳລວຍນັ້ນ ກໍຈະບໍ່ໄດ້ຄວາມສຸຂອັນແທ້ຈິງ ເພາະຫວາດລະແວງ ຢ້ານກົວຄົນອື່ນ ມາຍາດຊີງເອົາ ເມື່ອເບິ່ງໂດຍລວມກໍຄື ເປັນສັງຄົມແຫ່ງການບຽດບຽນ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ ນອກຈາກຈະຕ້ອງມີການຈັດຕັ້ງ ວາງລະບົບລະບຽບ ໃນການຢູ່ຮ່ວມກັນແລະສັມພັນກັນ ບໍ່ໃຫ້ຄົນລ່ວງລະເມີດຕໍ່ກັນ ດ້ວຍກົດຫມາຍ ຂໍ້ບັງຄັບ ຫລັກະຕິກາຕ່າງໆ ຄືວິນັຍ ເຊິ່ງເປັນຂັ້ນຂອງສີລແລ້ວ ສິ່ງທີ່ເປັນພື້ນຖານຍິ່ງກວ່ານັ້ນກໍຄື ການປະຕິບັດຕໍ່ວັດຖຸເຊັ່ນປັດໃຈ 4 ນັ້ນເອງ ໃຫ້ເປັນເຄື່ອງເກື້ອໜູນຄວາມຢູ່ດີຮ່ວມກັນ ແທນທີ່ຈະໃຫ້ວັດຖຸກາຍເປັນເຫດແຫ່ງການບຽດບຽນ ຂົ່ມເຫັງ ຍາດແຍ່ງຊີງກັນ ດັ່ງນັ້ນ ທານ ຈຶ່ງເຂົ້າມາທຳໜ້າທີ່ນີ້ ເພື່ອໃຫ້ມີການແບ່ງປັນວັດຖຸແກ່ກັນ ຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ ດ້ອຍກຳລັງ ດ້ອຍຄວາມສາມາດ ກໍເປັນຢູ່ໄດ້ ແລະຜູ້ຮັ່ງມີລ້ຳລວຍ ກໍຢູ່ຢ່າງເປັນສຸຂ ບໍ່ຕ້ອງຄອຍຫວາດລະແວງ ຢ້ານກົວວ່າຈະມີຜູ້ມາຍາດແຍ່ງ ລັກເອົາຂອງຕົນ ທັງຄົນລວຍກໍຢູ່ສະບາຍ ທັງຄົນທົ່ວໄປກໍຢູ່ເປັນສຸຂ ສັງຄົມກໍຈະສະຫງົບສຸຂຮົ່ມເຢັນ ມີສັນຕິ ພຣະເທວດສັນດອນຮູ້ຫລັກນີ້ ຈຶ່ງປະພຶດປະຕິບັດ ແລະຖືວ່າພຣະອົງເປັນແມ່ແບບ ຂອງສັງຄົມອັນດີງາມ ດັ່ງເຮົາຈະເຫັນໄດ້ ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງໂຮງທານ ເພື່ອບຳຈາກຊັບຊ່ວຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນ ພວກຍາຈົກ ວະນິພົກ ຄົນຂໍທານ ພຣາມະນາຈານທັງຫລາຍ ຄວາມນີ້ໄດ້ປາກົດໃຫ້ເຮົາເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງແລ້ວ ໃນຕົວເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນຊາດົກທັງຫມົດ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຫດປັດໃຈແຫ່ງຄວາມສັມພັນກັນໃນສັງຄົມ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມດີງາມແລະດຳຣົງຢູ່ຢ່າງມີສຸຂ ອັນຈະພັດທະນາສັງຄົມມະນຸດ ໃຫ້ກ້າວສູງສົ່ງຂຶ້ນໄປ ຍັງມີສິ່ງອື່ນອີກຫລາຍໆ ຢ່າງມາກ່ຽວຂ້ອງ ບໍ່ວ່າຈະເປັນສະພາບການບ້ານເມືອງເອງ ພູມິປະເທດ ສະພາບແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງ ອາກາດ ທັມມະຊາດ ແລະການຈັດສັນລະບຽບທາງສັງຄົມ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນ ຜູ້ເປັນສະມາຊິກຂອງສັງຄົມ ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນທຸກດ້ານ ບໍ່ວ່າຈະເປັນດ້ານວັດຖຸ ກໍຕາມ ຫລືຄຸນທັມ ທີ່ເຮົາເອີ້ນວ່າ **ການປົກຄອງ** ເຂົ້າມາປະກອບ.

ສອນສະຖາບັນການປົກຄອງ

ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ຍັງເປັນແມ່ແບບ ແລະສອນເຮົາໃຫ້ເຫັນເຖິງລະບົບການປົກຄອງ ຕາມຫລັກການຂອງພຣະພຸທທະສາສະນາອີກນຳ ອັນທີ່ຈິງແລ້ວ ສະຖາບັນການປົກຄອງນີ້ ກໍລວມເປັນສ່ວນໜຶ່ງຢູ່ໃນສະຖາບັນທາງສັງຄົມ ການທີ່ແຍກມາກ່າວສ່ວນໜຶ່ງນີ້ ກໍເພື່ອໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວສັມພັນເຊື່ອມໂຍງກັນ.

ກ່າວເຖິງສະຖາບັນການປົກຄອງ ຫລັກປົກຄອງອັນສູງສຸດ ຕາມຫລັກການຂອງພຣະພຸທທະສາສະນາ ກໍຄືການປົກຄອງໂດຍທັມ ເພາະການມີຫລັກທັມ ແລະສີລທັມຂອງຜູ້ປົກຄອງ ເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຈະຄ້ຳຊູ ບໍ່ໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີໜ້າທີ່ປົກຄອງ ມີພຶດຕິກັມໄປໃນທາງຕ່ຳ ທາງອະກຸສົລ ອີກທັ້ງຈະໃຫ້ມີຄວາມເຫມາະສົມ ແກ່ຖານະຕຳແໜ່ງອີກດ້ວຍ ທັ້ງນີ້ນັ້ນ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການປົກຄອງໃນສະໄຫມອະດີດ ທີ່ຜູ້ປົກຄອງຈະໃຊ້ອຳນາດ ປະກອບກັບຫລັກທັມ ກົດຫມາຍ ຈາຣີດປະເພນີເປັນທີ່ຕັ້ງ ຫລືແມ່ນແຕ່ການປົກຄອງໃນສະໄຫມປັດຈຸບັນ ທີ່ມີຄວາມຈະເລີນໃນດ້ານຕ່າງໆ ເຫດທີ່ເປັນຢ່າງນີ້ກໍເພາະວ່າ ໃນທາງປະຕິບັດ ເຖິງບົດບັນຍັດ ທີ່ໃຊ້ເປັນປະທັດຖານຂອງການປົກຄອງ ຈະດີພຽງໃດກໍຕາມ ແຕ່ຜົນຂອງການປະຕິບັດ ຈະຂຶ້ນຢູ່ກັບຄຸນທັມຂອງຜູ້ໃຊ້ອຳນາດ ຫລືຜູ້ປົກຄອງຫລາຍທີ່ສຸດ ດັ່ງເຮົາຈະເຫັນຢູ່ສະເຫມີວ່າ ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບແຫ່ງບົດບັນຍັດ ທັມມະນູນອັນດຽວກັນ ນັກປົກຄອງຄະນະໜຶ່ງ ຈະສ້າງຄວາມຮຸ່ງເຮືອງ ຄວາມຮົ່ມເຢັນເປັນສຸຂໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນໄດ້ດີ ແຕ່ນັກປົກຄອງອີກຄະນະໜຶ່ງ ອາດຈະກະທຳການໃຫ້ເກີດຜົນ ໃນທາງກົງກັນຂ້າມກໍໄດ້.

ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ປົກຄອງທີ່ດີ ນອກຈາກຈະມີສະຕິປັນຍາ ມີຄວາມຮູ້ ຄວາມສາມາດແລ້ວ ຍັງຈະຕ້ອງມີຄຸນທັມກຳກັບ ແລະສັ່ງສົມໄວ້ ພໍທີ່ທັມຈະຊຶມຊັບເຂົ້າໄປປະທັບເປັນເຮືອນໃຈ ປັບປຸງແລະປ່ຽນພຶດຕິກັມພື້ນອັດທະຍາໃສເກົ່າ ເຊິ່ງເປັນຢ່າງອື່ນ ໃຫ້ເປັນໄປຕາມຊະນິດແຫ່ງທັມນີ້ ການມີຄຸນນະທັມຂອງຜູ້ປົກຄອງ ຍ່ອມເປັນສ່ວນສຳຄັນ ທີ່ຈະບັນດານຜົນໃຫ້ເປັນໄປຕາມເຈຕະນາຣົມແຫ່ງບົດບັນຍັດ ທີ່ກຳໜົດໄວ້ໄດ້ ການທີ່ຜູ້ປົກຄອງມີຄຸນນະທັມ ຍ່ອມຈະເປັນທີ່ເພິ່ງທາງໃຈ ແລະທຳໃຫ້ຜູ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງ ປະພຶດປະຕິບັດຕາມ ແລະມີຄວາມສຸຂໄປດ້ວຍ ຄົງບໍ່ເປັນການກ່າວເກີນເລີຍໄປຫລາຍ ຖ້າຈະເວົ້າວ່າ ຜູ້ປົກຄອງບ້ານເມືອງເປັນເຫດແຫ່ງຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ ຄວາມສະຫງົບຮົ່ມເຢັນ ຫລືຄວາມເສື່ອມສະລາຍ ຄວາມທຸກຮ້ອນຂອງປະຊາຊົນ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະພຸທທະສາສະນາບໍ່ໄດ້ຍົກຍ້ອງ ລະບອບຂອງການປົກຄອງໃດວ່າ ດີເລີດປະເສີດສຸດ ແລະບໍ່ໄດ້ບອກເຖິງ ລະບອບການປົກຄອງໃນອຸດົມຄະຕິ ກັບທັ້ງບໍ່ສະນັບສະໜູນລະບອບການປົກຄອງໃດໆ ວ່າດີເດັ່ນກວ່າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນລະບອບຣາຊາທິປະໄຕ ຫລືລະບອບສາທາຣະນະຣັດ ແຕ່ພຣະພຸທທະສາສະນາ ຈະເບິ່ງໄປທີ່ວິທີການປົກຄອງຂອງຜູ້ປົກຄອງເອງ ໂດຍວາງຫລັກທັມ ສຳຫລັບນັກປົກຄອງນຳໄປປະຕິບັດ ເພື່ອໃຫ້ການປົກຄອງໃນລະບົບລະບອບນັ້ນໆ ໃຫ້ເປັນໄປດ້ວຍດີ ແລະປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການປົກຄອງ ເພື່ອປະໂຫຍດສຸຂແກ່ສັງຄົມ ແລະປະຊາຊົນໃຫ້ຫລາຍທີ່ສຸດ ເຊິ່ງເປັນເປົ້າຫມາຍສຳຄັນຂອງການບໍຣິຫານບ້ານເມືອງເຊັ່ນ ການປົກຄອງແບບຣາຊາທິປະໄຕ ພຣະພຸທທະສາສະນາ ກໍສອນຫລັກທັມໃຫ້ຜູ້ປົກຄອງ ທີ່ມີອຳນາດລວມສູນນັ້ນ ໃຊ້ອຳນາດທີ່ມີນັ້ນ ໃຫ້ເປັນໄປເພື່ອປະໂຫຍດສຸຂຂອງສ່ວນ

ລວມ ຖ້າການປົກຄອງແບບສາທາຣະນະຣັດ ພຣະພຸທທະສາສະນາກໍສອນຫລັກແຫ່ງຄວາມສາມັກຄີ ອັນຈະພ້ອມພຽງກັນ ສ້າງຄວາມຈະເຣີນ ແລະປະໂຫຍດສຸຂແກ່ພະຫູຊົນຄີ:

ສຳຫລັບຣາຊາທິປະໄຕ ພຣະຣາຊາມີອຳນາດສູງສຸດ ພຣະພຸທທະສາສະນາກໍສອນຫລັກແຫ່ງ **ທະສະພິດຣາຊະທັມ** 10 ປະການ **ຄືທານ** ການບຳເພັນຕົນເປັນຜູ້ໃຫ້ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈະເອົາຈາກຜູ້ອື່ນ ລວມທັງຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ແກ່ຜູ້ຢູ່ໃຕ້ປົກຄອງ ໃຫ້ດຳຣົງຢູ່ດ້ວຍດີມີສຸຂ ແລະປອດໄພ **ສີລ** ຄວາມປະພຶດອັນດີງາມ ທັງກາຍ ວາຈາ ເພື່ອເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີແກ່ປະຊາຊົນ **ປະຣິຈາຄະ** ການຍອມເສຍສະຫລະຄວາມສຸຂສ່ວນຕົນ ເພື່ອດູແລເບິ່ງແຍງສຸຂທຸກຂອງອານາປະຊາຣາດ ໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ຄວາມອຶດເມື່ອຍ **ອາຊຊະວະ** ມີຄວາມຊື່ສັດ ຊືກົງ ມີຄວາມຈິງໃຈຕໍ່ທຸກຄົນ **ມັທທະວະ** ຄວາມມີອັດທະຍາໃສດີງາມ ບໍ່ເຍີ ຍິ່ງຖືຕົວ ມີກິຣິຍາສຸພາບອ່ອນໂຍນ ຕໍ່ຜູ້ຢູ່ໃຕ້ປົກຄອງທຸກຊັ້ນ **ຕະປະ** ການຮູ້ຈັກຄວບຄຸມຈິດໃຈ ບໍ່ໃຫ້ມົວເມົາໃນກິເລດຕັນຫາ ຫລືມົວເມົານຳຄວາມສຸຂສຳຣານຕ່າງໆ **ອັກໂກທະ** ຄວາມບໍ່ໂກດ ບໍ່ກໍ້ອກາດ ຕັດສິນປັນຫາຕ່າງໆ ດ້ວຍຄວາມສຸຂຸມຮອບຄອບ ປະກອບດ້ວຍເມດຕາ **ອະວິຫິງສາ** ບໍ່ບຽດບຽນ ບໍ່ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຜູ້ຢູ່ໃຕ້ປົກຄອງ ມີຄວາມກະຮຸນາ ແລະທ່ຽງທັມຕໍ່ທຸກຄົນ **ຂັນຕິ** ຄວາມອົດທົນ ຄືອົດທົນຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກທັງປວງ ອົດທົນຕໍ່ການວິພາກວິຈານ ການສັນລະເສີນການນິນທາຕ່າງໆ **ອະວິໂຣທະນະ** ການປະພຶດຕົນບໍ່ໃຫ້ຜິດໄປຈາກທຳນອງຄອງທັມກະທຳການຕ່າງໆ ໂດຍຖືກຕ້ອງຕາມຫລັກນິຕິທັມ[1] ນອກຈາກຫລັກທະສະພິດຣາຊະທັມນີ້ແລ້ວ ຍັງມີຫລັກແຫ່ງ **ຈັກກະວັຕຕິວັຕ** ຄືຫລັກຂອງຜູ້ປົກຄອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ອີກ 12 ປະການ ຫລັກ**ຣາຊະສັງຄະຫະ** ຄືຫລັກການສົງເຄາະປະຊາຊົນຂອງພຣະຣາຊາ 4 ປະການ ແລະຫລັກຄວາມຍຸດຕິທັມ ຄືໃຫ້ລະເວັ້ນ **ອະຄະຕິ** 4 ປະການອີກ ແຕ່ໃນບ່ອນນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຫມົດ.

ສຳຫລັບສາທາຣະນະຣັດ ພຣະພຸທທະສາສະນາໄດ້ສອນ ຫລັກການຮ່ວມຮັບຜິດຊອບ ທີ່ຈະຊ່ວຍປ້ອງກັນຄວາມເສື່ອມ ນຳໄປສູ່ຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງຢ່າງດຽວ ເອີ້ນວ່າ **ອະປະຣິຫານິຍະທັມ** ມີ 7 ປະການຄື 1. ຫມັ່ນປະຊຸມກັນເລື້ອຍ ພົບປະປຶກສາຫາລື ໃນວຽກການງານໂດຍສະຫມ່ຳສະເຫມີ 2. ພ້ອມພຽງກັນປະຊຸມ ພ້ອມພຽງກັນເລີກປະຊຸມ ພ້ອມພຽງກັນເຮັດວຽກທັງຫລາຍ ທີ່ຄວນເຮັດຮ່ວມກັນ 3. ບໍ່ຖືເອົາຕາມໃຈ ມັກຕໍ່ຄວາມສະດວກ ບັນຍັດວາງຂໍ້ກຳໜົດກົດເກນຕ່າງໆ ອັນບໍ່ໄດ້ຕົກລົງ ບັນຍັດວາງໄວ້ ແລະບໍ່ຢຽບຢຳລົ້ມລ້າງ ສິ່ງທີ່ໄດ້ຕົກລົງວາງບັນຍັດກັນໄວ້ແລ້ວ ຖືປະຕິບັດຫມັ້ນຢູ່ໃນບົດບັນຍັດໃຫຍ່ ທີ່ວາງໄວ້ເປັນທັມມະນູນ 4. ທ່ານຜູ້ໃດເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ມີປະສົບການຍາວນານ ໃຫ້ກຽດເຄົາຣົບນັບຖືທ່ານຜູ້ນັ້ນ ເຫັນຄວາມສຳຄັນແຫ່ງຖ້ອຍຄຳຂອງເພິ່ນ ວ່າເປັນສິ່ງອັນຄວນຮັບຟັງ 5. ໃຫ້ກຽດແລະຄຸ້ມຄອງສະຕິ (ຍິ) ບໍ່ໃຫ້ມີການຂົ່ມເຫັງລັງແກ 6. ເຄົາຣົບບູຊາສັກການະເຈດີ ປູຊະນີຍະສະຖານ ອະນຸສາວະຣີປະຈຳຊາດ ອັນເປັນເຄື່ອງເຕືອນຄວາມຊົງຈຳກະຕຸ້ນໃຫ້ເຮັດດີ ແລະເປັນທີ່ລວມໃຈຂອງຫມູ່ຊົນ ບໍ່ລະເລີຍພິທີບູຊາ ອັນຄວນທຳຕໍ່ອະນຸສອນສະຖານເຫລົ່ານັ້ນຕາມປະເພນີ 7. ຈັດການໃຫ້ຄວາມອາຣັກຂາ ບຳຣຸງ ຄຸ້ມຄອງອັນຊອບທັມ ແກ່ບັນພະຊົນຜູ້ຊົງສີລ ຊົງທັມອັນບໍຣິສຸດ ເຊິ່ງເປັນຫລັກໃຈ ແລະເປັນຕົວຢ່າງທາງສິລທັມຂອງປະຊາຊົນ ເຕັມໃຈຕ້ອນຮັບ ແລະຫວັງໃຫ້ເພິ່ນຢູ່ໂດຍຜາສຸກ[2].

ພຣະເທວດັນດອນ ເປັນນັກປົກຄອງທີ່ແສນສະຫລາດ

ໃນສະໄຫມພຣະເທວດັນດອນ ການປົກຄອງເປັນລະບົບພຣະຣາຊາ ພຣະອົງໄດ້ກະທຳຕາມຣາຊະທັມແລະຈັກກະວັຕຕິວັຕທັງຫລາຍ **ເປັນແບບຢ່າງອັນດີງາມຂອງນັກປົກຄອງ** ພຣະອົງຊ່ວຍເຫລືອແບ່ງປັນຊັບສົມບັດ ແກ່ຄົນຍາກຄົນຈົນທີ່ເອີ້ນວ່າ **ທານ** ພຣະພຸທທະສາສະນາກ່າວວ່າ ຄວາມທ້ວເປັນໂຣກຢ່າງຍິ່ງ ສັດທັງຫລາຍດຳຣົງຢູ່ໄດ້ດ້ວຍອາຫານ

---

[1] ຊຸທທະກະນິກາຍ ຊາດົກ 28/240/86

[2] ທີຄະນິກາຍ ມະຫາວັຄ 10/68/86

ການປົກຄອງບ້ານເມືອງ ທີ່ຈະໃຫ້ເກີດຄວາມສະຫງົບສຸຂຮົ່ມເຢັນແບບຍືນຍົງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຢູ່ທີ່ການປາບປາມ ຈອງຈຳປັບໄໝ ໃສ່ໂທດ ຫລືເນຣະເທດແກ່ຜູ້ກະທຳຜິດ ຄິດກະບົດທັງຫລາຍໃຫ້ໝົດໄປ ການເຮັດແບບນັ້ນ ເຖິງຈະເກີດຄວາມສະຫງົບສຸຂ ກໍເປັນໄດ້ພຽງຊົ່ວຄາວ ແລະບໍ່ປອດໄພ ເພາະແກ້ໄຂທີ່ປາຍເຫດ ປາບປາມກຸ່ມນີ້ ກໍຍັງມີກຸ່ມໃຫມ່ ບໍ່ມີຈົບສິ້ນ ຜູ້ທີ່ຖືກປາບປາມກໍຈອງເວນ ແລ້ວຈ້ອງຈະທຳຮ້າຍຄືນເມື່ອມີໂອກາດ ເປັນການຈອງເວນກັນເລື້ອຍໄປ ແຕ່ຖ້າແກ້ໄຂທີ່ຕົ້ນເຫດຂອງປັນຫາ ວ່າການທີ່ມີໂຈນ ຂະໂມຍ ການມີການປຸ້ນຈີ້ ຍາດແຍ່ງເກີດຂຶ້ນ ຍ້ອນສາເຫດອັນໃດ ຕ້ອງຮູ້ເຂົ້າໃຈເຊັ່ນ ການທີ່ມີການລັກຂະໂມຍ ຍາດແຍ່ງຊິງຂອງ ເພາະຄວາມທຸກຍາກເປັນເຫດສຳຄັນ ພຣະພຸທທະສາສະນາຈຶ່ງສອນການແກ້ໄຂປັນຫາເຫລົ່ານີ້ ຢູ່ທີ່ການແກ້ໄຂຄວາມຍາກຈົນເປັນຫລັກສຳຄັນ ຜູ້ປົກຄອງ ເມື່ອຕ້ອງການໃຫ້ເກີດຄວາມຜາສຸກ ຕ້ອງວາງນະໂຍບາຍ ຄືການກຳໜົດທິດທາງ ໂດຍເນັ້ນເສດຖະກິດເປັນຕົວນຳ ຄືຜູ້ປົກຄອງວາງນະໂຍບາຍ ໂດຍໃຫ້ທຶນດ້ານການກະເສດ ເຊິ່ງເປັນອາຊີບຫລັກຂອງຊຸມຊົນ ແລະຂອງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ ທຶນດ້ານພານິດ ເຊິ່ງເປັນກົນໄກຮັບແລະສົ່ງສິນຄ້າສູ່ເມືອງນ້ອຍໃຫຍ່ ແລະທຶນດ້ານກຳລັງໃຈ ໃຫ້ຂ້າຣາຊະການຮັບເງິນເດືອນ ເຊິ່ງເປັນການບຳຮຸງຂວັນໃຫ້ກັບຜູ້ຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາ ຈະໄດ້ທຸ້ມເທການທຳງານຕໍ່ໄປ ຜົນຂອງການທຳແບບນີ້ ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດນານັບປະການ ທັງຕໍ່ປະຊາຊົນຜູ້ຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງ ແລະລັດຖະບານ ທີ່ຈະໄດ້ຜົນຢ້ອນກັບຄືນມາ ໃນຮູບແບບອື່ນໆ ອີກ 7 ປະການ ຄື 1. ປະຊາຊົນຈະຂະຫຍັນ 2. ບໍ່ເປັນໂຈນປຸ້ນຈີ້ ຍາດຊິງ 3. ເກັບພາສີອາກອນໄດ້ຫລາຍຂຶ້ນ 4. ສັງຄົມຈະສະຫງົບສຸຂ 5. ປະຊາຊົນຈະມີຄວາມສາມັກຄີ 6. ຄອບຄົວຈະບໍ່ແຕກແຍກ 7. ຢູ່ຢ່າງປອດໄພໃນຊີວິດແລະຊັບສິນ[1] ເປັນຕົ້ນ.

ກ່າວເຖິງພຣະເທວດສັນດອນ ໃນຕົວເລື່ອງກໍບອກວ່າ ພຣະອົງບໍຣິຈາກທານ ຊ່ວຍເຫລືອເກື້ອກູນເປັນເລື່ອງເດັ່ນ ທັງມີຄວາມສຸພາບອ່ອນໂຍນ ທົ່ງສະເດັດບໍຣິຈາກທານດ້ວຍພຣະອົງເອງ ເມື່ອອາມາດ ແລະຊາວເມືອງຂັບໄລ່ພຣະອົງໜີ ກໍຍອມໄປດ້ວຍດີ ເມື່ອໜີໄປຮອດເມືອງມາຕຸລະນະຄອນ ຂອງກະສັດເຈຕະຣາດແລ້ວ ທັງກະສັດແລະຊາວເມືອງ ທູນເຊີນໃຫ້ເປັນກະສັດ ປົກຄອງປະເທດແທນ ພຣະອົງກໍທົ່ງປະຕິເສດ ເພາະຢ້ານເກີດເສິກສົງຄາມລະຫວ່າງສອງນະຄອນ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນເດືອດຮ້ອນທຸກຍ່ອມຫຍ້າ.

ຖ້າເຮົາຈະພິຈາຣະນາເບິ່ງໃນຕອນນີ້ ແລ້ວຖືເອົາຕາມເກນຕັດສິນຂອງຄົນທົ່ວໄປໃນປັດຈຸບັນ ພຣະເທວດທານຊ້າງປັດໃຈນາເຄນ ຊ້າງຕົວນີ້ເກີດຂຶ້ນມາກັບພຣະເທວດ ຈຶ່ງເປັນຊ້າງຂອງພຣະອົງເອງ ເມື່ອໃຫ້ທານໄປຖືວ່າເປັນສິດທິອັນຊອບທັມຂອງພຣະເທວດຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ຊາວເມືອງຄິດວ່າຊ້າງນັ້ນເປັນຂອງຕົນ ຈຶ່ງໂກດແຄ້ນຊິງຊັງວ່າເຮັດເກີນຄວນ ຈົນລົງມະຕິໄລ່ໜີ ຄວາມບໍ່ຊອບທັມນີ້ ຢູ່ທີ່ອາມາດແລະຊາວເມືອງເອງ ທີ່ໃຊ້ອຳນາດຂອງກຸ່ມມາບີບບັງຄັບຂັບໄລ່ພຣະເທວດ ເພາະຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ຖ້າຄົນໂດຍທົ່ວໄປ ທີ່ບໍ່ຄິດເຫັນຜົນປະໂຫຍດສ່ວນລວມ ອາດຈະໃຊ້ອຳນາດອ້າງຄວາມຊອບທັມ ແລ້ວສູ້ກັນກັບອາມາດແລະປະຊາຊົນຄືນ ຜົນອອກມາກໍຄືເກີດສົງຄາມກາງເມືອງ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນເດືອດຮ້ອນໄປທຸກຍ່ອມຫຍ້າ ແຕ່ເພາະພຣະເທວດສັນດອນ ເຫັນຜົນລັບອັນນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຍອມຮັບມະຕິຂອງອາມາດແລະຊາວເມືອງ ໂດຍພຣະອົງເປັນຜູ້ຖອຍອອກໄປ ຈຶ່ງນັບວ່າເປັນຄວາມສະຫລາດ ທີ່ຈະຫລີກລ່ຽງຈາກການເກີດສົງຄາມກາງເມືອງ ເຊິ່ງເປັນຜົນເສຍທັງສອງຝ່າຍ ເມື່ອຜູ້ມີອຳນາດປະທະກັນ ຜົນຕາມມາຄືຄວາມທຸກເດືອດຮ້ອນໄປຕົກຢູ່ທີ່ປະຊາຊົນ.

ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ການທີ່ພຣະເທວດໃຫ້ທານຊ້າງປັດໃຈນາເຄນ ໃຫ້ແກ່ພຣາມຜູ້ເປັນທູດເມືອງກະລິງຄະໄປ ຖ້າຄິດເບິ່ງທາງລະບົບການເມືອງການປົກຄອງແລ້ວ ພຣະເທວດນັບວ່າໃຊ້ວິທີການທີ່ສະຫລາດ ເປັນຜູ້ນຳທີ່ປະເສີດສຸດ ລອງເຮົາມາຄິດເບິ່ງວ່າ ຖ້າພຣະເທວດບໍ່ໃຫ້ຕາມທີ່ສົ່ງສານແລະທູດມາຂໍ ອັນໃດຈະເກີດຂຶ້ນ ລັດກະລິງຄະເປັນປະເທດໃຫຍ່ມີອຳນາດທາງການເມືອງເຂັ້ມແຂງ ຕອນນັ້ນ ໄດ້ເກີດຄວາມແຫ້ງແລ້ງ ຝົນບໍ່ຕົກມາເຖິງ 7 ປີ ປະຊາຊົນເດືອດຮ້ອນ ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍ່ອທຸກແຫ່ງຫົນ ພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນກະລິງຄະຮັດຮູ້ວ່າ ທີ່ຮົດສີພີມີຊ້າງມຸງຄຸນຕົວປະເສີດ ໄປຢູ່ແຫ່ງຫົນໃດ

---

[1] **ກູຕະທັນຕະສູຕ** ທີຄະນິກາຍ ສີລະຂັນທະວັຄ 9/338

ແລ້ວ ຟ້າຝົນຊົນລະທາຕົກລົງດີ ຈຶ່ງສົ່ງພຣາມຜູ້ເປັນທູດມາຂໍກັບພຣະເທວດ ລອງຄິດເບິ່ງວ່າ ຖ້າພຣະເທວດບໍ່ໃຫ້ຕາມທີ່ຂໍ ສົງຄາມລະຫວ່າງ 2 ຣັດໃຫຍ່ ຈະຕ້ອງປະທຸຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ ເມື່ອສົງຄາມປະທຸຂຶ້ນ ຜູ້ມີອຳນາດຕ້ອງເກນເອົາປະຊາຊົນໄປເປັນທະຫານຣົບ ງົບປະມານຂອງແຜ່ນດິນກໍເສຍໄປເພື່ອການສົງຄາມ ເວລາທຳມາຫາກິນຂອງປະຊາຊົນກໍບໍ່ມີ ບ້ານເມືອງກໍມີແຕ່ໄພອັນຕະຣາຍ ແລະອື່ນໆ ອີກຫລາຍຢ່າງ ສະຫລຸບແລ້ວ ມີແຕ່ຜົນເສຍຫາຍ ທັງໃນນະຄອນຂອງພຣະເທວດເອງ ກໍຈະທຸກຍາກເດືອດຮ້ອນ ສຳຫລັບເມືອງກະລິງຄະ ຄວາມທຸກຍາກເພາະຝົນບໍ່ຕົກ ປະຊາຊົນຂາດແຄນອາຫານແລ້ວ ຍັງມາທຸກຍາກລຳບາກເພາະການສົງຄາມອີກ ພຣະເທວດເຫັນຜົນເສຍຫາຍຂອງສົງຄາມນີ້ ຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ທານຊ້າງປັດໃຈນາເຄນໄປ ແລະຜົນດີທີ່ໄດ້ກໍຄື ປະຊາຊົນແຫ່ງກະລິງຄະຣັດ ໄດ້ຮັບຄວາມສຸຂ ຝົນຟ້າຊົນລະທາກໍຕົກລົງມາ ການກະສິກັມ ກະເສດຕະກັມ ເຊິ່ງເປັນຂອງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ ກໍສາມາດຂະຫຍາຍຕົວໄດ້ ແລະສົງຄາມລະຫວ່າງສອງປະເທດກໍບໍ່ເກີດ ປະຊາຊົນກໍດຳຣົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງສະຫງົບສຸຂ ພຣະເທວດສັນດອນເຫັນຄຸນ ແລະໂທດຢ່າງນີ້ ຈຶ່ງສະຫລະໃຫ້ທານຊ້າງປັດໃຈນາເຄນໄປ ເຖິງແມ່ນວ່າໃຫ້ໄປແລ້ວ ພຣະອົງແລະຄອບຄົວຈະເດືອດຮ້ອນກໍທຳ ເພາະການເດືອດຮ້ອນແຕ່ພຣະອົງຄົນດຽວນັ້ນ ດີກວ່າຈະໃຫ້ປະຊາຊົນທັງ 2 ປະເທດເດືອດຮ້ອນ ນີ້ກໍເປັນລັກສະນະຂອງຜູ້ນຳທີ່ປະເສີດ ເສຍສະຫລະຄວາມສຸຂສ່ວນຕົວ ເພື່ອຄວາມສຸຂຂອງສ່ວນລວມ ປົກປ້ອງປະໂຫຍດສຸຂຂອງສ່ວນລວມ ຫລາຍກວ່າປົກປ້ອງປະໂຫຍດສຸຂສ່ວນຕົວ.

ນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງ ທີ່ເຍືອງໃຫ້ເຫັນເຖິງການປົກຄອງອັນສະຫລາດ ຂອງພຣະເທວດສັນດອນ ເຊິ່ງຍັງມີອີກຫລາຍໆຢ່າງ ແຕ່ໃນບ່ອນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຫມົດ ເພາະເຫັນວ່າພຽງເທົ່ານີ້ກໍຍາວໂພດແລ້ວ ແຕ່ຈະຂໍກ່າວສະຫລຸບໄວ້ສັ້ນໆ ວ່າ ສະຖານະການຂອງພຣະເທວດສັນດອນຕອນນັ້ນ ເປັນເລື່ອງທີ່ຍາກແລະສັບສົນ ຖ້າບໍ່ແມ່ນຄົນຢ່າງພຣະເທວດ ຄົງຍາກທີ່ຈະແກ້ໄຂໄດ້ ຄື ຖ້າພຣະເທວດເອົາໃຈຊາວເມືອງ ບໍ່ໃຫ້ທານຊ້າງປັດໃຈນາເຄນແກ່ພວກທູດຂອງຣັດກະລິງຄະໄປ ກໍຈະເກີດສົງຄາມ ຄວາມທຸກເດືອດຮ້ອນແຜ່ໄປທຸກຍ່ອມຫຍ້າ ຂອງທັງສອງນະຄອນນັ້ນ ເຊິ່ງບໍ່ແມ່ນຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເທວດສັນດອນເລີຍ ແຕ່ຖ້າພຣະເທວດໃຫ້ທານຊ້າງປັດໃຈນາເຄນ ແກ່ທູດເມືອງກະລິງຄະໄປ ພວກອາມາດ ຊາວເມືອງ ກໍຈະບໍ່ພໍໃຈ ແລ້ວກໍ່ການຈະລາຈົນຂຶ້ນໃນນະຄອນ ແລະເປັນອັນຕະຣາຍເຖິງຊີວິດ ແລະຣາຊະບັນລັງ ພຣະເທວດຈຶ່ງພິບປັນຫາທັງສອງຂ້າງ ກືນບໍ່ເຂົ້າຄາຍບໍ່ອອກ ວ່າຈະເຮັດແນວໃດດີ ພຣະອົງຈຶ່ງມາພິຈາຣະນາວ່າ ອັນໃດເກີດໂທດຫລາຍກວ່າ ສຳຫລັບປັນຫາພາຍໃນນະຄອນຂອງພຣະອົງນັ້ນ ສາມາດຫລີກລ່ຽງແລະແກ້ໄຂໄດ້ ສ່ວນການເກີດສົງຄາມລະຫວ່າງສອງຣັດນັ້ນ ມີໂທດຫລາຍແລະຫລີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້ ພຣະເທວດຈຶ່ງຕັດສິນໃຈແກ້ໄຂປັນຫາທີ່ຄາລາຄາຊັງທັງສອງນີ້ ດ້ວຍການໃຫ້ຊ້າງປັດໃຈນາເຄນແກ່ເມືອງກະລິງຄະ ແລະພຣະອົງກໍຍອມໜີໄປຈາກເມືອງ.

ການອອກຈາກເມືອງໄປຢູ່ປ່າ ນັບເປັນຂໍ້ດີສຳຫລັບພຣະເທວດສັນດອນ ເພາະຈຸດມຸ້ງຫມາຍສູງສຸດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຢູ່ທີ່ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທາງອຳນາດ ແຕ່ເປັນອຸດົມການອັນສູງສຸດ **ຄື ໂພທິຍານ** ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງເປັນໂອກາດດີ ທີ່ພຣະອົງຈະໄດ້ຜຶກຕົວອອກຈາກກາມ ບຳເພັນພຽນ ຈະເຣີນຈິດຕະພາວະນາ ບົ່ມປູກໂພທິຍານະທັມໃຫ້ແກ່ກ້າ ແລະບາຣະມີທັງຫລາຍໃຫ້ບໍຣິບູນ ເຫດຜົນໜຶ່ງອີກ ຖ້າພຣະເທວດບໍ່ອອກຈາກເມືອງໄປ ກໍຄົງຈະບໍ່ໄດ້ໃຫ້ທານ ທີ່ໃຫ້ໄດ້ຍາກ ຄືການໃຫ້ທານລູກ ໃຫ້ທານເມຍ ເປັນຂັ້ນທານອຸປະປາຣະມີ ເພາະຖ້າພຣະອົງຢູ່ໃນເມືອງ ຄິດຫລືວ່າພຣະເຈົ້າປູ່ສົນໄຊ ແລະພຣະແມ່ຍ່າເຈົ້າຜຸດສະດີຈະຍອມ ໃຫ້ພຣະເທວດສັນດອນເຮັດແບບນັ້ນ ເຖິງວ່າສິດທິທີ່ພຣະເທວດສັນດອນກະທຳໄດ້ ແຕ່ທັງສອງປູ່ຍ່າກໍຄົງຈະບໍ່ຍອມເພາະຮັກຫລານ.

ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ໃນຊາດທີ່ພຣະມະຫາສັດເຈົ້າ ເກີດເປັນພຣະເທວດສັນດອນ ເປັນພຣະຊາດສຸດທ້າຍຂອງການບຳເພັນບາຣະມີເພື່ອພຣະສັມໂພທິຍານ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ບຳເພັນບາຣະມີໃຫ້ຄົບທຸກໆ ຂໍ້ ຄື **ທານ** (ການໃຫ້ ການເສຍສະຫລະ) **ສີລ** (ການຮັກສາກາຍວາຈາ ໃຫ້ຢູ່ໃນຫລັກຄວາມປະພຶດ ທີ່ເປັນແບບແຜນແຫ່ງ

ພາວະຂອງຕົນ) **ເນກຂັມມະ** (ການອອກຫວດ ການຜິກຕົວຜິກໃຈອອກຈາກກາມ) **ປັນຍາ** (ຄວາມຮອບຮູ້ ຄວາມຢັ່ງຮູ້ ເຫດຜົນ ເຂົ້າໃຈສະພາວະຂອງສິ່ງທັ້ງຫລາຍ ຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະຮູ້ຈັກແກ້ໄຂປະຕິບັດຈັດການ) **ວິຣິຍະ** (ຄວາມພຽນ ຄວາມກ້າຫານອົງອາດ ບໍ່ຫວັ່ນກົວຕໍ່ອຸປະສັກ ພະຍາຍາມບາກບັ່ນອຸດສາຫະ ກ້າວໜ້າເລື້ອຍໄປ ບໍ່ປະຖິ້ມໜ້າທີ່) **ຂັນຕິ** (ຄວາມອົດທົນ ຄວາມທົນທານຂອງຈິດໃຈ ສາມາດໃຊ້ສະຕິປັນຍາຄວບຄຸມຕົນ ໃຫ້ຢູ່ໃນອຳນາດເຫດຜົນ ແລະ ແນວທາງຄວາມປະພຶດ ຫລັກການປະຕິບັດທີ່ຕັ້ງໄວ້ ເພື່ອຈຸດໝາຍອັນຖືກຕ້ອງ ບໍ່ລອຍລົງຕາມກິເລດ) **ສັຈຈະ** (ຄວາມຈິງ ຄືເວົ້າຈິງ ທຳຈິງ ແລະຈິງໃຈ) **ອະທິສຖານະ** (ຄວາມຕັ້ງໃຈໝັ້ນຄົງ ການຕັດສິນໃຈເດັດດ່ຽວ ວາງຈຸດໝາຍແຫ່ງການ ກະທຳຂອງຕົນໄວ້ແນ່ນອນ ແລະດຳເນີນຕາມນັ້ນຢ່າງໝັ້ນທ່ຽງ) **ເມຕຕາ** (ຄວາມຮັກແພງ ຄວາມປາຖະນາດີ ມີໄມຕີ ຈິດຄິດເກື້ອກູນ ໃຫ້ຜູ້ອື່ນແລະເພື່ອນຮ່ວມໂລກທັ້ງປວງ ມີຄວາມສຸຂ ຄວາມຈະເຣີນ) **ອຸເປກຂາ** (ຄວາມວາງໃຈເປັນກາງ ຄວາມວາງໃຈສະຫງົບ ຣາບຮຽບສະໝ່ຳສະເໝີ ທ່ຽງທັມ ດຳຣົງຢູ່ໃນທັມ ບໍ່ເອນອຽງ ຫລີກວັ່ນໄຫວໄປດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ຍິນຮ້າຍ ມັກ ຊັງ ຫລີແຮງກໍ່ກ່ອນໃດໆ) ພຣະຊາດທີ່ເກີດເປັນພຣະເທວດສັນດອນນີ້ ພຣະອົງທົ່ງບຳເພັນບາຣະມີໄດ້ທັ້ງ ໝົດ ແຕ່ທີ່ໂດດເດັ່ນການໃຫ້ທານ ກໍເພາະພຣະອົງທົ່ງກະທຳທານຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ເຊັ່ນມະຫາສັຕຕະສະດົກທານ ຄື ການບໍຣິຈາກຢ່າງລະ 700 ຈັດວ່າເປັນທານະບາຣະມີ ນອກນັ້ນຍັງກະທຳພະຣິຍາບໍຣິຈາຄ ປຸຕຕະບໍຣິຈາຄ ຈັດເປັນທານະ ອຸປະບາຣະມີ ແລະຄັ້ງເມື່ອອາຍຸ 8 ປີ ພຣະເທວດສັນດອນຄິດໃນໃຈວ່າ ຜູ້ຕ້ອງການຊີວິດເຮົາ ເມື່ອຮູ້ກໍຈະຍິນດີຍົກໃຫ້ໄປ ຈົນແຜ່ນດິນໃຫຍ່ຫວາດຫວັ່ນໄຫວ ຈັດເປັນທານະປະຣະມັຕຖະບາຣະມີ ຈຶ່ງເຫັນວ່າ ເລື່ອງທານເປັນເລື່ອງທີ່ໂດດເດັ່ນ ຫລາຍກວ່າໝູ່ ສ່ວນບາຣະມີອື່ນ ພຣະອົງກໍທົ່ງກະທຳໄດ້ຄົບຖ້ວນບໍຣິບູນເໝືອນກັນ.

ໂລກພຣະສີອະຣິຍະເມຕໄຕຍ໌ຢູ່ໃນມີມະນຸດ

ໄດ້ກ່າວເຖິງຫລັກຄຳສອນ ແລະບົດບາດຂອງພຣະເທວດສັນດອນ ພຣະນາງເຈົ້າມັດທີ ທ້າວເຈົ້າພຣະຊາລີ ແລະ ພຣະນາງກັນຫາຊິນາໃນບາງສ່ວນມາ ເຫັນວ່າຄົງຈະພໍເຂົ້າໃຈກັນ ໃນເລື່ອງເວສສັນຕະຣະຊາດົກ ບັດນີ້ ຈະກ່າວຢ້ອນຄືນ ໄປແຕ່ຕົ້ນອີກວ່າ ພຣະສີອະຣິຍະເມດໄຕເທອະບຸດ ຝາກຄວາມມາກັບພຣະມາໄລເຖຣະເຈົ້າວ່າ ຖ້າມະນຸດຢາກເກີດໃນ ພຣະສາສະນາຂອງພຣະອົງ ເມື່ອລົງໄປຕັດສະຮູ້ໃນເມືອງມະນຸດນັ້ນ ໃຫ້ຟັງເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ໂດຍໃຫ້ຈົບພາຍ ໃນວັນໜຶ່ງ ແລ້ວກໍຈະໄດ້ສົມປະສົງ ຈາກຄວາມບອກຂອງພຣະສີອະຣິຍະເມດໄຕເທອະບຸດນີ້ ເຮັດໃຫ້ເຮົາສົນໃຈວ່າເລື່ອງ ພຣະເທວດສັນດອນນັ້ນ ມີດີຢ່າງໃດ ແລະໂລກຂອງພຣະສີອະຣິຍະເມດໄຕນັ້ນ ເປັນແນວໃດ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງປາຖະນາ ຢາກໄດ້ເກີດຮ່ວມໂລກຂອງພຣະສີອະຣິຍະເມດໄຕ ພຣະອົງນັ້ນ.

ຕາມຄວາມປາກົດໃນມາໄລແສນວ່າ ພຣະສາສະນາຂອງພຣະສີອະຣິຍະເມດໄຕນັ້ນ ມະນຸດມີອາຍຸຍືນເຖິງ 80,000 ປີ ບ້ານເມືອງມີແຕ່ຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງແລະສະຫງົບສຸຂ ຟ້າຝົນກໍຕົກຖືກຕ້ອງຕາມລະດູການ ຍາມໜາວ 20 ວັນຕົກເທື່ອໜຶ່ງ ຍາມຮ້ອນ 15 ວັນຕົກ ຍາມຝົນ 5 ວັນຕົກຄັ້ງໜຶ່ງ ຝົນທີ່ຕົກນັ້ນ ກໍຕົກສະເພາະໃນຍາມທ່ຽງຄືນ ສະຫວ່າງ ແລ້ວກໍເຊົາ ພືດພັນທັນຍາຫານອຸດົມສົມບູນ ປູປານານ້ຳມີຫລວງຫລາຍ ສະພັງວ້ຽງໜອງກໍເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳ ດອກໄມ້ພຶກ ສາທັ້ງຫລາຍ ກໍອອກດອກບານງາມເຕັມໄປໝົດ ຄົນທັ້ງຫລາຍກໍມີແຕ່ຜູ້ຈົບງາມ ບໍ່ມີຄົນເຖົ້າຄົນແກ່ ບໍ່ມີຄົນເປັນ ພະຍາດໂຣຄາ ບໍ່ມີຄົນຕາບອດໜູໜວກ ບໍ່ມີຄົນເປ້ຍຫ່ອຍ ເຈັບໄຂ້ ໄອຄະຍີ ສັດທັ້ງຫລາຍກໍມີຄວາມຮັກແພງກັນ ກວາງ ກັບເສືອ ໝູກັບແມວ ກາກັບນົກເຄົ້າ ງູເຫົ່າກັບພັງພອນ ກໍຈະຖືກຕ້ອງປອງດອງ ເປັນໝູ່ຄູກັນ ຄົນທັ້ງຫລາຍຈະບໍ່ມີຄວາມ ຄຽດແຄ້ນຊິງຊັງກັນ ຈະມີແຕ່ຄວາມຮັກ ຄວາມເມດຕາປານີກັນ ຊີວິດຂອງມະນຸດທັ້ງຫລາຍ ຈະມີແຕ່ຄວາມສຸຂຄວາມ ຈະເຣີນ ແຜ່ນດິນຣາບເໝືອນໜ້າກອງໄຂ ມະນຸດທັ້ງຫລາຍ ກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກການງານອັນໃດ ເພາະໄດ້ອາໃສຕົ້ນໄມ້ ວິເສດຊື່ວ່າກັນລະປະພຶກເທວາ ອັນເກີດຂຶ້ນຍ້ອນບຸນຂອງພຣະສີອະຣິຍະເມດໄຕ ຜູ້ປາຖະນາຢາກໄດ້ອັນໃດ ກໍໄປເອົາທີ່

ຕົ້ນກັນລະປະພຶກນັ້ນ ສັງຄົມຈະບໍ່ມີພວກໂຈນຂະໂມຍ ບໍ່ມີການປຸ້ນຈີ້ບຽດບຽນຂົ່ມເຫັງກັນ ມະນຸດໃນຄັ້ງນັ້ນ ມີແຕ່ຄວາມສຸຂຄວາມຈະເລີນ.

ຈາກຄວາມທີ່ກ່າວມານີ້ ຈະເຫັນວ່າຍຸກຂອງພຣະສິອະຣິຍະເມດໄຕ ຫລືພຣະສີອານ ເປັນຍຸກທີ່ດີເລີດປະເສີດສີ ເປັນຍຸກແຫ່ງຄວາມຈະເລີນສີວິໄລຈິງໆ ເປັນຍຸກຍອດປາຖະນາຂອງທຸກໆ ຄົນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໂລກຂອງພຣະສີອານທີ່ດີເລີດປະເສີດສີແບບນັ້ນ ກ່າວວ່າເປັນຍ້ອນບຸນຂອງພຣະເຈົ້າສີອານເອງ ທີ່ໄດ້ສັ່ງສົມອົບຮົມມາຢ່າງບໍຣິບູນແລ້ວ ຖາມອີກວ່າ ແລ້ວພຣະສີອານເຮັດບຸນ ແລະບຳເພັນບາຣະມີຫຍັງ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ສັງຄົມໃນຍຸກຂອງພຣະອົງ ມີແຕ່ຄວາມສຸຂ ຕອບວ່າ ກໍບຳເພັນບາຣະມີເຫມືອນກັບພຣະໂພທິສັດເຈົ້າທຸກໆ ພຣະອົງນີ້ລະ ດັ່ງຄວາມໃນມາໄລແສນວ່າ ພຣະສີອານຊຳຣະວັດຖຸທານທັງຫລາຍ ໃຫ້ບໍຣິສຸດບໍຣິບວນທຸກສິ່ງ ແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ເປັນທານແກ່ຍາຈົກຄົນຂໍທານທັງຫລາຍ ດັ່ງນັ້ນຄົນທັງຫລາຍທີ່ເກີດມາໃນຍຸກຂອງເພິ່ນຈຶ່ງງາມ ໄດ້ໃຫ້ຫົວແລຕາເປັນທານ ຄົນເກີດມາໃນສະໄຫມນັ້ນ ຈຶ່ງງາມ ບໍ່ມີຄົນຕາບອດ ເພິ່ນຊຳຣະກາຍໃຈໃຫ້ບໍຣິສຸດແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ເປັນທານ ຄົນທັງຫລາຍ ທີ່ເກີດມາສະໄຫມນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ປາກກົກ ຟັງທັມມະເທສະນາດ້ວຍຄວາມເຄົາຣົບແລະເບີກບານໃນທັມ ຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງບໍ່ເປັນເປ້ຍເປັນຄ້ອມ ເພິ່ນຕັ້ງຫູຟັງຍັງສຽງຂອງຄົນຂໍທານ ຄົນທັງຫລາຍທີ່ເກີດມາໃນຍຸກຂອງເພິ່ນ ຈຶ່ງບໍ່ມີຄົນຫູໜວກ ເພິ່ນຫລຽວເບິ່ງພິກຂຸສັງຄະເຈົ້າໄປບິນທະບາດ ດ້ວຍສັດທາ ໄດ້ໃຫ້ຢາເປັນທານ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນໃນຍຸກນັ້ນ ມີຮູບຮ່າງງາມ ມີສຸຂະພາບເຂັ້ມແຂງ ບໍ່ມີພະຍາດໂຣຄາ ເພິ່ນຈະເຣີນເມດຕາຈິດ ສະໄຫມທີ່ເພິ່ນມາຕັດສະຮູ ແຜ່ນດິນຈຶ່ງຣາບເຫມືອນກອງໄຊ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ທານເຂົ້ານ້ຳໂພຊະນະອາຫານ ເສື້ອຜ້າອາພອນ ດັ່ງນັ້ນ ຄົນໃນສະໄຫມຂອງເພິ່ນ ຈຶ່ງງາມແລະສົມບູນພູນສຸຂ.

ບຸນບາຣະມີ ທີ່ພຣະສີອານທົງກະທຳນັ້ນ ກໍເຫມືອນດັ່ງພຣະໂພທິສັດເຈົ້າທັງຫລາຍ ໄດ້ທົງກະທຳ ເຊິ່ງມະນຸດທຸກຄົນກໍສາມາດກະທຳໄດ້ ໃນປັດຈຸບັນ ຫລັກທັມຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະພຸທທະເຈົ້າ ຍັງມີຢູ່ໃນໂລກ ພຣະພຸທທະເຈົ້າສອນໃຫ້ມີຄວາມເມດຕາກະຣຸນາປານີຮັກແພງກັນ ໃຫ້ຊ່ວຍເຫລືອເກື້ອກູນກັນ ບໍ່ໃຫ້ພະຍາບາດບຽດບຽນຂົ່ມເຫັງກັນ ໃຫ້ມີຄວາມກະຕັນຍູກະຕະເວທີ ໃຫ້ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົນ ໃຫ້ປະພຶດສຸຈະຣິຕທັງກາຍວາຈາໃຈ ລວມລົງແລ້ວກໍຄື ທານ ສີລ ພາວະນາ ຫລືສີລ ສະມາທິ ປັນຍານັ້ນເອງ ຖ້າມະນຸດທັງຫລາຍພາກັນປະພຶດປະຕິບັດຕາມ ໂລກກໍຈະມີແຕ່ຄວາມສຸຂ ຄວາມຈະເຣີນ ໂລກຂອງພຣະສີອານຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ ເພາະຄົນທັງຫລາຍມີທັມ ປະພຶດທັມ ຕັ້ງຕົນຢູ່ໃນທັມ ຖ້າມະນຸດມີທັມປະພຶດທັມ ຕັ້ງຕົນຢູ່ໃນທັມຍາມໃດຍຸກໃດ ຍາມນັ້ນຍຸກນັ້ນ ກໍຈະເປັນຍຸກສະໄຫມຂອງພຣະສີອານ ຖ້າມະນຸດມີຄວາມເມດຕາກະຣຸນາປານີ ຊ່ວຍເຫລືອເກື້ອກູນເຊິ່ງກັນແລະກັນ ບໍ່ເອົາປຽບກັນ ບໍ່ຽດແຄ້ນຊິງຊັງ ບໍ່ພະຍາບາດອາຄາດຮ້າຍເຊິ່ງກັນແລະກັນ ເຫັນອົກເຫັນໃຈກັນ ຮັບຜິດຊອບໜ້າທີ່ອັນດີງາມຕໍ່ກັນ ເມື່ອນັ້ນ ສັງຄົມກໍຈະມີແຕ່ຄວາມສຸຂສະຫງົບ ເມື່ອນັ້ນ ໂລກພຣະສີອານກໍເກີດຂຶ້ນມາ ໂລກໃນປັດຈຸບັນ ທີ່ຈະເຣີນທາງວັດຖຸເທຄໂນໂລຍີ ເບິ່ງເຫມືອນວ່າຈະຍິ່ງເຫີນຫ່າງຈາກໂລກຂອງພຣະສີອັນອອກໄປໄກ ຈົນຫລຽວບໍ່ເຫັນຫລັງແລ້ວ ບັດນີ້ ເຖິງເວລາແລ້ວ ທີ່ເຮົາທັງຫລາຍຈະໄດ້ທັມມາປະພຶດປະຕິບັດທັມ ຕັ້ງຕົນຢູ່ໃນທັມ ທັງພຣະຣັຕຕະນະໄຕຄື ພຣະພຸທທະເຈົ້າ ພຣະທັມຄຳສອນ ພຣະສົງ ກໍຍັງດຳຣົງຢູ່ ເຮົາທັງຫລາຍສາມາດສ້າງໂລກພຣະສີອານຂຶ້ນມາໄດ້ດ້ວຍທັມ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງລໍໂລກພຣະສີອານ ອັນຈະມາໃນອະນາຄົດຂ້າງໜ້າ ເພາະມັນຍັງໄກຫລາຍ ແຕ່ຄວນສ້າງໂລກພຣະສີອານຂຶ້ນມາ ໃຫ້ມີໃນປັດຈຸບັນນີ້ລະ ແລ້ວເຮົາກໍຈະໄດ້ໂລກອັນມີແຕ່ຄວາມສະຫງົບສຸຂ.

ເປັນຫຍັງ ພຣະສິອະຣິຍະເມຕໄຕຍ໌ເທວະບຸດ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ ຖ້າມະນຸດຢາກເກີດໃນສາສະນາຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ພາກັນຟັງທັມເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ແລ້ວກໍຈະສົມປະສົງ ອັນນີ້ກໍເປັນເພາະວ່າ ພຣະເທວດສັນດອນເປັນຕົວແທນຂອງທັມ ຄືຄວາມເມດຕາປານີ ຄວາມເອື້ອເຟື້ອເຜື່ອແຜ່ ການແບ່ງປັນຊ່ວຍເຫລືອເກື້ອກູນກັນ ການໃຫ້ອະໄພ ບໍ່ບຽດບຽນຂົ່ມເຫັງກັນ ຄວາມພາກພຽນພະຍາຍາມ ຄວາມກະຕັນຍູກະຕະເວທີ ຄວາມອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົນ ຄວາມມີທັມ ຄວາມຕັ້ງໝັ້ນໃນ

ທັມ ຄວາມຍຸດຕິທັມ ຄວາມສະຫງົບສຸຂ ແລະທັມອື່ນໆ ອີກຫລາຍຢ່າງ ມີໃນເລື່ອງຂອງພຣະເທວດສັນດອນນີ້ທັ້ງນັ້ນ ຖ້າມະນຸດປະພຶດຕາມຫລັກທັມ ດັ່ງທີ່ພຣະເທວດສັນດອນທົ່ງປະພຶດປະຕິບັດ ໂລກມະນຸດກໍຈະມີແຕ່ຄວາມສຸຂ ຄວາມຈະເລີນ ເຫມືອນກັນກັບໂລກຂອງພຣະສີອະຣິຍະເມຕໄຕຍ໌ນັ້ນເອງ.

ແກ້ໄຂຂໍ້ກ່າວຫາແລະຄຳວິຈານ

ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ຖ້າເຮົາສຶກສາຢ່າງດີແລ້ວ ກໍຈະເຂົ້າໃຈຈຸດມຸ້ງຫມາຍ ຫລັກທັມ ແລະອຸດົມການຂອງສັງຄົມອັນດີງາມ ແຕ່ຖ້າສຶກສາແບບຈັບຕົ້ນຊົນປາຍບໍ່ຖືກ ກໍຈະບໍ່ຮູ້ຄວາມຫມາຍ ຫລືຕະເລີດອອກໄປທາງອື່ນກໍມີ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີບາງຄຳກ່າວຫາແລະຄຳວິຈານ ອອກໄປແບບຕຳໜິຕິຕຽນພຣະເທວດສັນດອນເກີດຂຶ້ນ ດັ່ງນັ້ນ ກ່ອນທີ່ຈະສະຫລຸບຄວາມໃນເລື່ອງນີ້ ຈຶ່ງຢາກຂໍຊີ້ແຈງແກ້ໄຂໄວ້ນ້ອຍໜຶ່ງກ່ອນ.

ມີຄຳກ່າວວ່າ ພຣະເທວດສັນດອນບໍ່ມີເມດຕາ ກະຣຸນາ ບໍ່ຮັກລູກຮັກເມຍ ກະທຳໃນສິ່ງບໍ່ຄວນ ໃຫ້ທານລູກໄປເປັນທາດຄົນອື່ນ ໃຫ້ທານເມຍໄປເປັນພັນລະຍາຂອງຄົນອື່ນ ຖືວ່າເປັນການລ່ວງເກີນລູກເມຍ ໃນເລື່ອງນີ້ ຈະຂໍຊີ້ແຈງວ່າ ການກະທຳຂອງພຣະເທວດສັນດອນນັ້ນ ບໍ່ເປັນດັ່ງທີ່ຄຳກ່າວຫາແລະວິຈານ ຄືເມື່ອເບິ່ງທີ່ອຸດົມການ ແລະຜົນອອກມາ ຈະເຫັນວ່າມີຜົນດີ ທັ້ງແກ່ພຣະເທວດສັນດອນ ແລະບຸດພັນລະຍາຂອງເພິ່ນອີກ ພຣະເທວດສັນດອນນັ້ນ ຮັກລູກຮັກເມຍຂອງພຣະອົງຢ່າງຍິ່ງ ດັ່ງໃນກັນກຸມານ ທີ່ກ່າວເຖິງຄັ້ງພຣະເທວດໃຫ້ທານລູກນັ້ນວ່າ ເມື່ອໃຫ້ທານພຣະໂອຣົດທິດາທັ້ງສອງພຣະອົງໄປແລ້ວ ພຣະເທວດໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປພາຍໃນບັນນະສາລາ ທົ່ງພຣະກັນແສງ (ຮ້ອງໄຫ້) ດ້ວຍຄວາມຮັກຍິ່ງໃນບຸດທັ້ງສອງ ດວງພຣະຫະຣິໄທ (ໃຈ) ໄດ້ຮ້ອນຂຶ້ນ ເມື່ອທາງພຣະນາສິກ (ດັງ) ບໍ່ພໍທາຍໃຈ ກໍໄດ້ປ່ອຍລົມຫາຍໃຈຮ້ອນໆ ອອກມາທາງພຣະໂອດ (ປາກ) ມີນ້ຳພຣະເນດ (ນ້ຳຕາ) ປົນພຣະໂລຫິດ (ເລືອດ) ໄຫລນອງເຕັມພຣະເນດ (ຕາ) ທັ້ງສອງ ເປັນອັນວ່າ ພຣະເທວດສັນດອນ ທົ່ງຮັກພຣະໂອຣົດທິດາຢ່າງຍິ່ງ ແຕ່ທົ່ງອົດກັ້ນຄວາມໂສກເສົ້າໄວ້ໄດ້ ດ້ວຍທົ່ງດຳຣິເຖິງໂພທິຍານວ່າ ຢ່າໃຫ້ທານຂອງເຮົາເສຍໄປ.

ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈຈຸດຫມາຍ ແລະການກະທຳຂອງພຣະເທວດສັນດອນນັ້ນ ກ່ອນອື່ນໃຫ້ເຮົາຮູ້ເຖິງເລື່ອງຂອງຄວາມຮັກເສຍກ່ອນວ່າ ຄວາມຮັກຕາມຫລັກການຂອງພຣະພຸທທະສາສະນາມີຢູ່ 2 ປະການໃຫຍ່ຄື **ຮັກແບບຕັນຫາກັບສິເນ່ຫາ** ແລະ**ຄວາມຮັກແບບເມດຕາ** ໃນຄວາມຮັກແບບເມດຕານັ້ນ ຍັງແຍກອອກໄປອີກ 2 ຢ່າງຄື ຮັກແບບຈຳເພາະເຈາະຈົງ ແລະຮັກແບບບໍ່ມີປະມານ ມີຄວາມຮັກສະເຫມີທົ່ວໜ້າກັນ ຄວາມຮັກປະການທີໜຶ່ງ ທີ່ຮັກແບບຕັນຫາກັບສິເນ່ຫານັ້ນ ເປັນຄວາມຮັກມັກ ຢາກໄດ້ເຂົ້າມາ ເພື່ອທຳໃຫ້ຕົວເອງມີຄວາມສຸຂ ເປັນຄວາມປາຖະນາຕໍ່ບຸກຄົນ ຫລືສິ່ງທີ່ຈະເອົາມາບຳຮຸງສະໜອງຄວາມສຸຂຂອງຕົນ ມັກຄົນນັ້ນ ເພາະວ່າຈະເອົາມາສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ ມາຊ່ວຍບຳຮຸງສະໜອງໃຫ້ ເຮັດໃຫ້ຕົນມີຄວາມສຸຂໄດ້ ອັນໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົນມີຄວາມສຸຂກໍພໍໃຈ ຕ້ອງການມັນ ນີ້ຄືຄວາມຮັກແບບທີໜຶ່ງ ທີ່ເອີ້ນວ່າ **ຮັກແບບຕັນຫາສິເນ່ຫາ** ເຊິ່ງມີຫລາຍທົ່ວໄປໃນຄູ່ໜຸ່ມສາວຊາວບ້ານ ແຕ່ຄວາມຮັກປະການທີສອງ ຄືຄວາມຢາກໃຫ້ເຂົາມີຄວາມສຸຂ ຄວາມຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ອື່ນມີຄວາມສຸຂ ຫລືຄວາມປາຖະນາໃຫ້ຄົນອື່ນຢູ່ດີມີສຸຂ ຄວາມຮັກນີ້ເຫັນໄດ້ໃນຄອບຄົວລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ກັບລູກ ເປັນຕົ້ນ ເຫັນໄດ້ວ່າ ຄວາມຮັກສອງແບບນັ້ນ ກົງກັນຂ້າມກັນເລີຍ ຄວາມຮັກແບບໜຶ່ງຈະເອົາມາ ທາງພຣະເອີ້ນວ່າ **ຣາຄະຕັນຫາ** ຄວາມຮັກແບບສອງເພື່ອຈະໃຫ້ໄປ ເອີ້ນວ່າ**ເມດຕາ**.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນຄວາມຮັກແບບຣາຄະຕັນຫານັ້ນ ຈະບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງໃນບ່ອນນີ້ ຈະມາຊີ້ກໍແຕ່ເລື່ອງຄວາມຮັກແບບເມດຕາ ໃນຄວາມຮັກແບບເມດຕານັ້ນ ຍັງແຍກອອກອີກເປັນ 2 ຢ່າງຄື **ຮັກແບບເຈາະຈົງ** ແລະ**ຮັກແບບບໍ່ມີປະມານ** ຄວາມຮັກແບບເມດຕານີ້ ເປັນຄຸນທັມ ເປັນຄວາມດີງາມ ເປັນສິ່ງອັນປະເສີດ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມເຖິດ ຖ້າຄວາມຮັກ

ຄວາມເມດຕາແບບຈຳກັດ ສະເພາະເຈາະຈົງຢູ່ ກໍຍັງເປັນຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາອັນບໍ່ບໍຣິສຸດ ເຊັ່ນ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພໍ່ແມ່ທີ່ມີຕໍ່ລູກ ເປັນຄວາມຮັກອັນດີງາມ ມີຄວາມສຸຂເມື່ອໄດ້ໃຫ້ແກ່ລູກ ແຕ່ກໍເຈາະຈົງຢູ່ກັບລູກຂອງຕົນ ຖ້າບໍ່ແມ່ນລູກຂອງຕົນກໍບໍ່ຮັກ ບໍ່ເມດຕາ ສະນັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ເປັນເມດຕາທີ່ແທ້ຈົງ ຈະຕ້ອງກຳຈັດຄວາມເຫັນແກ່ຕົວອອກໄປ ຄວາມຈຳກັດຂອບເຂດຂອງເມດຕາ ທີ່ເປັນຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ກັບລູກນີ້ ເປັນພຽງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ຕໍ່ໄປເພີ່ນໃຫ້ຂະຫຍາຍຄວາມຮັກນີ້ ໄປຍັງເພື່ອນມະນຸດ ແລະສັດທັງຫລາຍທົ່ວໄປ ເມື່ອຄວາມຮັກນີ້ຂະຫຍາຍອອກໄປທົ່ວແລ້ວ ກໍຈະໄດ້ຄວາມຮັກອັນບໍຣິສຸດແລະແທ້ຈົງ ໃນຫລັກປະຕິບັດຂອງພຣະພຸທທະສາສະນາ ເພີ່ນໃຫ້ແຜ່ເມດຕາ ກໍເພື່ອມຸ້ງໃຫ້ເຮົາຈະເຣີນເມດຕາ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຫັນແກ່ຕົວປະກອບຢູ່ດ້ວຍ ເມື່ອເມດຕາຂະຫຍາຍອອກໄປ ກໍເປັນຄຸນທັມທີ່ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈມີຄວາມກວ້າງຂວາງ ເຫັນເພື່ອນມະນຸດທັງຫລາຍ ເປັນເພື່ອນຮ່ວມໂລກ ທີ່ເຮົາຈະຕ້ອງປາຖະນາດີຕໍ່ກັນຫມົດ ເປັນຕົ້ນ.

ເມື່ອຮູ້ຈັກຄວາມຮັກ ຄວາມເມດຕາຢ່າງນີ້ແລ້ວ ກໍຍ້ອນຄືນໄປທີ່ພຣະເທວດສັນດອນວ່າ ພຣະເທວດສັນດອນນັ້ນ ເພາະຮັກລູກຮັກເມຍນັ້ນລະ ພຣະອົງຈຶ່ງໃຫ້ທານໄປ ເພື່ອແລກເອົາພຣະໂພທິຍານ ແລ້ວມາຊ່ວຍເຫລືອຊົນເຫລົ່ານັ້ນ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງບຳເພັນບາຣະມີທັງຫລາຍ ກໍມີຈຸດໝາຍເພື່ອໂພທິຍານ ຕັດສະຮູ້ເປັນພຣະສັມມາສັມພຸທທະເຈົ້າ ຈຸດມຸ້ງຫມາຍຂອງການຕັດສະຮູ້ເປັນພຣະສັມມາສັມພຸທທະເຈົ້າ ກໍເພື່ອຈະໂຜດເຫລົ່າສັບພະສັດທັງຫລາຍ ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກທັງປວງ ຄວາມທຸກໃຫຍ່ສຸດຂອງສັບພະສັດທັງຫລາຍ ທີ່ຢູ່ຂວາງໜ້າກໍຄື ຄວາມທຸກເພາະຄວາມເກີດ ຄວາມແກ່ ຄວາມເຈັບ ຄວາມຕາຍ ຄວາມພັດພາກຈາກຂອງຮັກຂອງພໍໃຈ ຄວາມປະສົບກັບສິ່ງບໍ່ເປັນທີ່ຮັກທີ່ພໍໃຈ ຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ຮ້ອງໄຫ້ຮ່ຳພັນ ຄວາມຄັບແຄ້ນໃຈ ຕີອົກຊົກທ້ອງທັງຫລາຍ ພຣະມະຫາໂພທິສັດເຈົ້າ ອາໃສຄວາມເມດຕາກະຣຸນາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຢາກຊ່ວຍໃຫ້ສັບພະສັດທັງຫລາຍ ເຊິ່ງຫມາຍລວມທັງພຣະອົງເອງ ບຸດພັນລະຍາ ມານດາບິດາ ຍາຕິກາວົງສາທັງຫລາຍດ້ວຍ ໃຫ້ພົ້ນຈາກທຸກເຫລົ່ານີ້ໄປໄດ້ ຈຶ່ງບຳເພັນບາຣະມີ ດ້ວຍຄວາມພາກພຽນອຸດສາຫະ ຫລາຍພົບຫລາຍຊາດ ຫລາຍກັບຫລາຍກັນ ຕິດຕໍ່ກັນໄປບໍ່ຂາດ ພຣະອົງເສຍສະຫລະທັງວັດຖຸເຂົ້າຂອງເງິນຄຳ ຊັບສົມບັດທັງປວງ ທັງລູກເມຍ ແມ່ນແຕ່ຊີວິດຂອງພຣະອົງເອງ ກໍເສຍສະຫລະໃຫ້ເພື່ອໂພທິຍານ ດັ່ງໄດ້ກ່າວມາແລ້ວໃນຂ້າງເທິງ ເຖິງຈຸດປະສົງຂອງການບຳເພັນບາຣະມີ ຂອງພຣະໂພທິສັດເຈົ້າທັງຫລາຍ.

ຄວາມຮັກຂອງພຣະມະຫາສັດເຈົ້ານັ້ນ ມີໄປໃນສັບພະສັດທັງຫລາຍທຸກຖ້ວນໜ້າ ເປັນຄວາມຮັກບໍ່ມີຂອບເຂດ ບໍ່ມີປະມານ ມີຫລີພຣະອົງຈະບໍ່ຮັກລູກຮັກເມຍ ຜູ້ຮ່ວມຊີວິດຢູ່ກັບພຣະອົງ ແຕ່ທີ່ທົ່ງກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ເພາະເປັນການບຳເພັນບາຣະມີວ່າ ຖ້າຕ້ອງການໂພທິຍານອັນປະເສີດ ກໍຕ້ອງເສຍສະຫລະໃຫ້ທານໄດ້ທຸກຢ່າງ ແມ່ນແຕ່ຊີວິດຂອງຕົນເອງ ບໍ່ຕ້ອງກ່າວເລີຍວ່າ ຈະເປັນລູກເມຍ ເປັນຊັບສົມບັດເງິນຄຳທັງຫລາຍພາຍນອກ ດັ່ງໄດ້ກ່າວແລ້ວວ່າ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ ອັນເປັນຄຸນທັມອັນປະເສີດນັ້ນມີ 2 ແບບຄື ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາແບບເຈາະຈົງ ແລະເມດຕາສະເຫມີໄປທົ່ວ ໃນສັບພະສັດທັງຫລາຍ ແລະຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາອັນບໍ່ມີຂອບເຂດປະມານນັ້ນ ຖືວ່າເປັນຄວາມເມດຕາອັນປະເສີດສູງສຸດ ພຣະເທວດສັນດອນເຈົ້າ ທົ່ງຮັກບຸດພັນລະຍາຢ່າງຍິ່ງ ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ເຈາະຈົງຢູ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງມີຄວາມເມດຕາກະຣຸນານັ້ນ ສະເຫມີໄປໃນສັບພະສັດທັງຫລາຍ ການທີ່ພຣະອົງສະຫລະບຸດພັນລະຍາຂອງຕົນອອກໄປ ເພື່ອແລກເອົາພຣະສັບພັນຍຸຕະຍານນັ້ນ ເປັນສິ່ງທີ່ຄວນສັນລະເສີນຢ່າງຍິ່ງ ເຫມືອນດັ່ງຄົນສະຫລະກ້ອນຫີນ ໄປເອົາກ້ອນຄຳ ເຫມືອນຄົນສະຫລະກ້ອນກ້ວ ໄປເອົາຣັຕຕະນະມະນີອັນປະເສີດ ແລະເຫມືອນຄົນຜູ້ຕ້ອງການຄຳ ຍ່ອມສະຫລະເຫື່ອແຮງ ວັດຖຸເຂົ້າຂອງອື່ນ ເພື່ອແລກຊື້ເອົາມາ ເປັນຕົ້ນ.

ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ການເສຍສະຫລະໃຫ້ທານບຸດພັນລະຍາ ຂອງພຣະອົງນັ້ນ ນອກຈາກຈະຊ່ວຍໃຫ້ສັບພະສັດທັງຫລາຍ ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກທັງປວງແລ້ວ ບຸດພັນລະຍາກໍໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອເຫມືອນກັນ ເພາະບຸດພັນລະຍາເຫລົ່ານັ້ນ ກໍຈັດຢູ່ໃນສັບພະສັດທັງຫລາຍ ອີກຢ່າງ ທັມມະດາມີວ່າ ເມື່ອເກີດມາແລ້ວຍ່ອມຕ້ອງແກ່ ຕ້ອງຕາຍ ຕ້ອງພັດພາກ

จากกันไปอย่างแน่นอน ถ้าบ่พัดพากกันตอนนี้ กำจะต้องพัดพากจากกันในคาวหน้า และความพัดพากที่ยิ่งใหย่ที่สุดกำคือ ความพัดพากด้วยความตายจากกันไป บุดพันละยา พากันน้อมใจช่วยเหลือพระเทวดสันดอน เพื่อให้ได้สับพันยุตะยาน แล้วมาปิดป่อยให้ข้ามพ้นจากความทุกโสก ความพัดพากจากไปอันใหย่ ที่ทุกคืน นับทั้งตัวบุดพันละยาเองมีอยู่นั้น จะบ่เป็นความดีกว่าบ่? ถ้าเบิ่งแต่พวงใกัๆ ว่า รักลูกรักเมยแล้วต้องเอ็าความากอดมาชิมไว้ อย่างนั้นเป็นความรักแบบสั้น แต่ความที่ยากให้บุดพันละยา อันเป็นที่รักสุดยิ่งนั้น หลุดพ้นจากทุกไปได้ จึ่งเป็นความรักแบบยาว ถ้าพระเทวดสันดอน บ่สะหละบุดพันละยาเป็นหาน กำจะบ่ได้โพทิยาน พระอิงจะสางปะโหยดสุข ให้ได้แต่บุดและพันละยาของพระอิงเท่านั้น และกำเป็นปะโหยดสุขพวงสั้นๆ และหน้อยดาว แต่เพาะสะหละบุดพันละยาให้เป็นหานไป จึ่งได้โพทิยาน และสามาดสางปะโหยดสุขอันใหย่หลวง ทั่งแก่พระอิงเอง แก่บุดพันละยา และแก่สับพะสัดทั่งหลาย ดั่งนั้น แหนที่จะก่าวตำหนิพระเทวด กับเป็นว่า ถวนสันละเสินพระอิงย่างยิ่ง ความนี้ จะนำเอ็าคำของพระมาคะเสม ที่เคียตอบพระเจ้ามินทะไว้ มาลิงให้เห็นว่า:

อะติหานะ คือหานอันยิ่ง ที่ผู้รู้ทั่งหลายสันละเสินในโลก คือกานให้บุดพันละยา แม่นแต่ชีวิดของตัน กำสะหละให้เป็นหานได้ เพื่อปะโหยดสุขของผู้อื่น พวกใดให้หานเช่นนั้นได้ ย่อมได้รับกานสันละเสินในโลก และในเทอะโลก คันปำ ย่อมทำคันปำคันอื่นให้ลื้มลิง ด้วยมีแรงเหนือกว่า แผ่นดินย่อมทิ่งไว้เซิ่งคันและสัด พูเขา ตั้นไม้ทั่งปวง เพาะแผ่นดินเป็นของใหย่ยิ่ง มะหาสะมุดบ่รู้จักเต็ม เพาะมะหาสะมุดเป็นของใหย่ยิ่ง เขาสิเนรุบ่รู้จักหวั่นไหว เพาะเขาสิเนรุเป็นของหนักยิ่ง อากาดบ่มีที่สุด เพาะอากาดเป็นของกว้างย่างยิ่ง ดวงอาทิดกำจัดหมอกเสยได้ เพาะมีรัดสะมียิ่ง ราชะสีบ่มีความย้านกัว เพาะมีชาดกำเมิดยิ่ง แก้วมะนีให้สำเล็ดความต้องกานทั่งปวง เพาะเป็นของมีคุนยิ่ง ไฟย่อมเผาสิ่งทั่งปวงได้ เพาะมีความร้อนยิ่งเพ็ดย่อมเจาะแก้วมะนี แก้วมุกดา แก้วผะลึกได้ เพาะเป็นของแขงยิ่ง เทอะดา มะนุด ยัก อะสูนทั่งหลายย่อมหมอบขาบพระพิกขุ เพาะมีสิลยิ่ง พระพุททะเจ้าบ่มีผู้ใดปาบ เพาะเป็นผู้อิเสดยิ่ง ข้อความเหล่านี้สันใดหานอันยิ่ง กำเป็นที่สันละเสินของผู้รู้ทั่งหลาย สะนั้น หานอันยิ่งของพระเทวดสันดอนเจ้านั้น จึ่งมีผู้สันละเสินทั่วหมื่นโลกะทาด เพาะหานอันยิ่งนั้นละ พระเทวดสันดอน จึ่งได้เป็นพระพุททะเจ้า ผู้เลิดทั่งในมะนุดสะโลก และเทอะโลก.[1]

อีกย่างหนึ่ง เมื่อว่าตามปิกกะติทัมมะดาของโลก บิดาย่อมให้บุดไปเป็นทาดแหนตัวกำได้ นำเอ็าบุดไปใช้หนี้กำได้ ขายกำได้ เพาะสะนั้น กานที่พระเทวดสันดอน ให้หานพระโอริดทิดาทั่งสอง เพื่อให้ได้พระสับพันยุตะยาน จึ่งบ่เป็นสิ่งที่ถวนติตยน และบ่เป็นบาบ เพาะว่าทัมมะดาบุด จำเป็นต้องช่วยบิดามานดา แม่นแต่ชีวิด กำถวนสะหละให้ได้.

ถ้าเบิ่งในเหดผินใกัตัว บ่ก่าวเถิงอุดมกาน จุดมุ้งหมายคือโพทิยานนั้นแล้ว กานที่พระเทวดสันดอนให้หานพระโอริดทิดาทั่งสองพระอิงไปนั้น นับว่าเป็นผินดี คือพรามจูชิกได้หลิงหาง ว่าจะไปเมืองกะลิงคะแต่หลิงไปเถิงเมืองปะเชไช จึ่งเป็นเหดให้พระเจ้าปู่สิสินไช และพระนางเจ้าผุดสะดี ไก่เอ็าพระเจ้าหลานทั่งสอง แล้วท้าวเจ้าพระชาลี ได้เล่าความทุกยากลำบาก ของพระเทวดสันดอน กับพระนางมัดที ที่อยู่ใน

---

[1] **อะติหานัง มะหาธาชะ โลเก วิทูหิ ปันทิเตหิ วันนิตัง โถมิตัง ปะสัตถัง เย เกจิ ยาทิสัง ตาทิสัง หานัง เหนติ อะติหานะหายิ โลเก กิตติง ปาปุนาติ**.....เบิ่งลายละอยดใน อัตถะ วัถโถ **"มิลินทะปันหา"** จัดพิมโดยถะนะสิง วัดจักกะวัดดิธาชาวาด, กุงเทบฯ: บริสัดปะยูธะวิงพริมตี้งจำกัด, 2550: 795.

ປ່າ ໃຫ້ພຣະເຈົ້າປູ່ແລະພຣະເຈົ້າຍ່າຟັງ ແລ້ວໄດ້ຂາບທູນໃຫ້ພຣະເຈົ້າປູ່ ໄປອັນເຊີນພຣະເທວດກັບມາຄອງເມືອງດັ່ງເດີມ ດ້ວຍຄວາມຮັກໃນພຣະໂອຣົດ ພຣະສຸນີສາ (ລູກໃພ້) ແລະພຣະເຈົ້າຫລານທັງສອງ ພຣະເຈົ້າປູ່ສີສົນໄຊ ຈຶ່ງໄປທູນເຊີນ ເອົາພຣະເທວດກັບຄືນເມືອງ ໃຫ້ຄອງຣາດຊະສົມບັດເປັນກະສັດໃຫມ່ ແລະຍ້ອນຜົນທານພຣະໂອຣົດທິດາທັງສອງພຣະ ອົງນັ້ນເອງ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ ພຣະອິນ ພຣະພົມ ຍົມ ຍັກ ທວຍເທບເທວາທັງຫລາຍ ພາກັນສ້ຽງສາທຸການທົ່ວຫມື່ນໂລກະທາດ ຈົນໃນທີ່ສຸດ ພຣະອິນທິນຢູ່ບ່ໄດ້ ເຂົ້າມາຂໍພຣະນາງເຈົ້າມັດທິ ແລ້ວຖວາຍຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ພຣະເທວດສັນດອນ ແລະໄດ້ທ້ຽ ປະທານພອນ 8 ປະການໃຫ້ ແກ່ພຣະເທວດສັນດອນອີກ ການກະທຳທານ ຂອງພຣະເທວດສັນດອນໃນຄັ້ງນັ້ນ ຈຶ່ງມີຜົນ ອັນໃຫຍ່ຫລວງ ໄດ້ທັງຂຶ້ນທັງລ່ອງ ຄືໄດ້ໃຫ້ບຸດພັນລະຍາເປັນທານ ອັນຈັດເປັນທານອັນປະເສີດ ເປັນເຫດໃຫ້ໄດ້ພຣະ ໂພທິຍານ ແລະການໃຫ້ທານນັ້ນເອງ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນນະຄອນ ເປັນພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນອີກ.

ສະຫລຸບຄວາມ

ໄດ້ກ່າວມາແຕ່ຕົ້ນ ຈົນມາເຖິງບ່ອນສະຫລຸບລົງວ່າ ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ໄດ້ສອນສັງຄົມທຸກໆ ສະຖາບັນ ຖ້າສັງຄົມມະນຸດ ປະພຶດຕາມຢ່າງພຣະເທວດສັນດອນກະທຳ ສັງຄົມມະນຸດ ຈະເປັນສັງຄົມອັນດີງາມ ເປັນສັງຄົມອັນ ປະເສີດ ເທົ່ອນກັບສັງຄົມຂອງພຣະສີອານ ອັນຈັກມາໃນອະນາຄົດຂ້າງໜ້າ ຈຶ່ງບ່ແປກເລີຍທີ່ພຣະສີອະຣິຍະເມດໄຕ ເທອະບຸດ ຝາກຄວາມມາບອກມະນຸດ ກັບພຣະມາໄລເຖຣະເຈົ້າວ່າ ຖ້າມະນຸດຢາກເກີດໃນພຣະສາສະນາຂອງພຣະອົງ ແລ້ວ ໃຫ້ມະນຸດຟັງທັມເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ໃຫ້ແລ້ວພາຍໃນວັນໜຶ່ງ ເຊິ່ງກໍຫມາຍຄວາມວ່າ ຖ້າມະນຸດທັງຫລາຍ ຕ້ອງການຢາກເກີດໃນສັງຄົມອັນດີງາມ ປະເສີດ ຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ ສະຫງົບສຸຂ ແບບສັງຄົມຂອງພຣະສີອານນັ້ນ ຕົວ ມະນຸດ ກໍຕ້ອງປະພຶດປະຕິບັດຕົນໃຫ້ເປັນຜູ້ດີງາມ ມີຄວາມບໍຣິສຸດທາງກາຍໃຈ ມີຄວາມສີວິໄລທັງຈິດແລະປັນຍາ ບ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວັດຖຸຢ່າງດຽວ ເຊິ່ງຄຸນທັມ ຄວາມດີທັງຫລາຍເຫລ່ານັ້ນ ມີສອນໄວ້ແລ້ວໃນເລື່ອງພຣະເທວດ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ຍັງບ່ໄດ້ມີຄວາມຫມາຍພຽງໃນແງ່ຂອງສັງຄົມ ທີ່ເປັນສັງຄົມພື້ນຖານ ອັນດີງາມເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫມາຍເຖິງສັງຄົມອັນເລີດ ແລະອຸດົມການອັນສູງສົ່ງ ເຊິ່ງທຸກໆ ຄົນ ມະນຸດທັງຫລາຍ ມີສັກກະຍະ ພາບ ທີ່ຈະພັດທະນາຕົນໃຫ້ເຖິງ ໃຫ້ເປັນໄດ້ ສະຫລຸບລົງວ່າ ເລື່ອງພຣະເທວດສັນດອນ ໄດ້ສອນຄຸນທັມທັງຫລາຍຄື ຄວາມກະຕັນຍູກະຕະເວທີ ຄວາມເມດຕາປານີ ເອື້ອເຟື້ອເຜື່ອແຜ່ ຊ່ວຍເຫລືອເກື້ອກູນກັນ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໜ້າທີ່ ອັນດີງາມ ທີ່ສົມພັນກັນ ການປົກຄອງທີ່ເອື້ອປະໂຫຍດສຸຂແກ່ສັງຄົມ ເພື່ອນມະນຸດ ສັບພະສັດທັງຫລາຍ ທີ່ຢູ່ຮ່ວມກັນ ຄວາມພຽນພະຍາຍາມ ຄວາມອົດທົນ ແລະຄຸນທັມອື່ນໆ ເຊິ່ງສະຫລຸບລົງຢູ່ທີ່ຕົວບາຣະມີທັງຫລາຍນັ້ນເອງ.

ພຣະຄຳຣິງ ພ.ທັມມິກະມຸນີ

D.P.Dhammikamuni (Ph. D)
Phra_ajan@yahoo.co.in

ວັດອົບມາພຸທທາວາສ ບ້ານສະໜາມໄຊ
ເມືອງໄກສອນພົມວິຫານ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ

ພຣະອັຄຄະມະຫາສັທທັມມະໂຊຕິກະທະຊະ (ยาท่านใหย่มะหาๅอม ดำริๅบุนมะหาเถระเจ๊า)

ปะทาน อพส แขวๅสะหวันมะเขด, รองพระสังคะปะทานาทิบดีแห่งคะนะสิงลาว

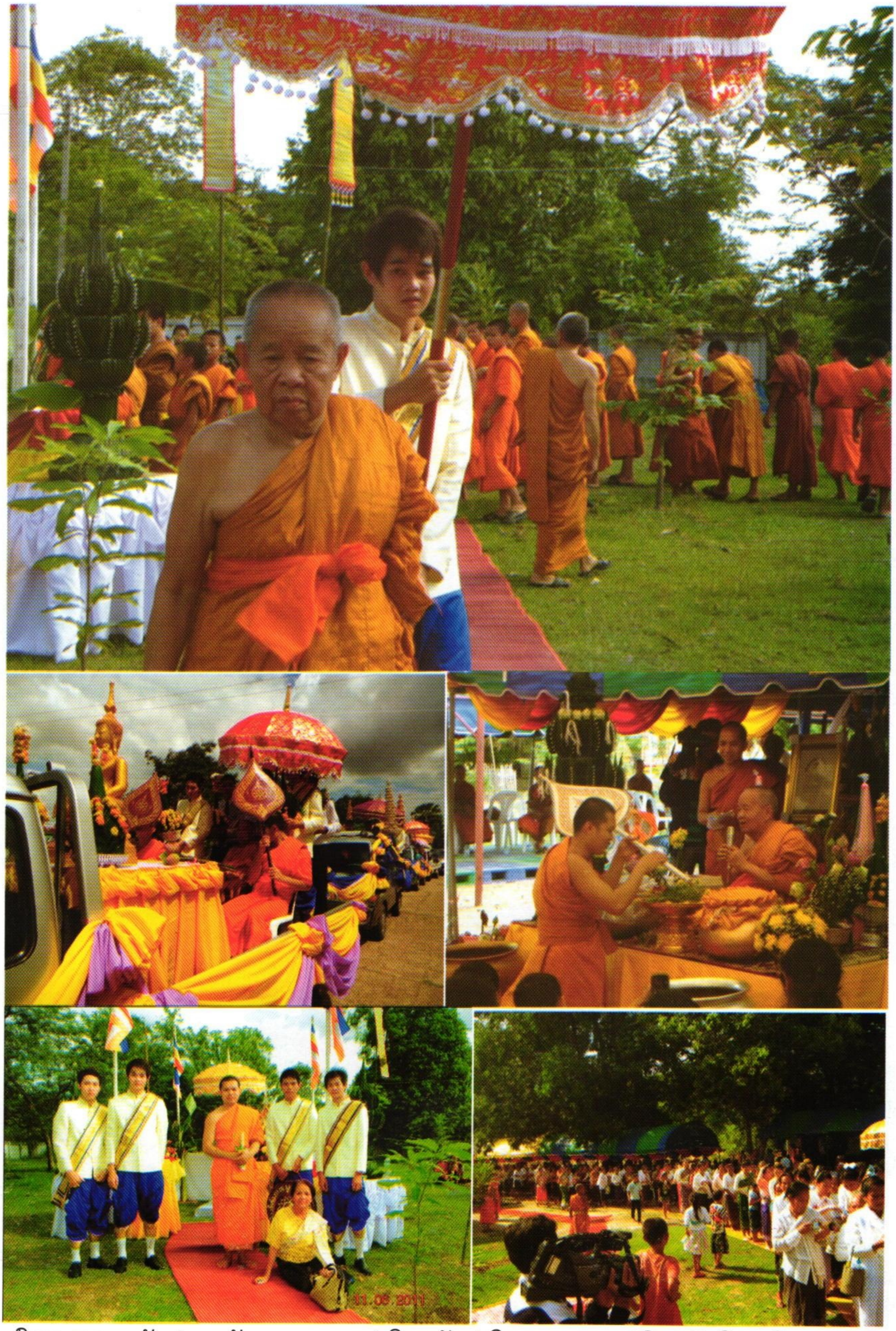
His Holiness, The First Vice Supreme Patriarch of Laos

ພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານໃຫຍ່ ພິບຍາແມ່ໃຫຍ່ແກ້ວສາຍໃຈ ໄຊຍະສອນ ທີ່ເຮືອນພັກໜອງແຕ່ງ 2011

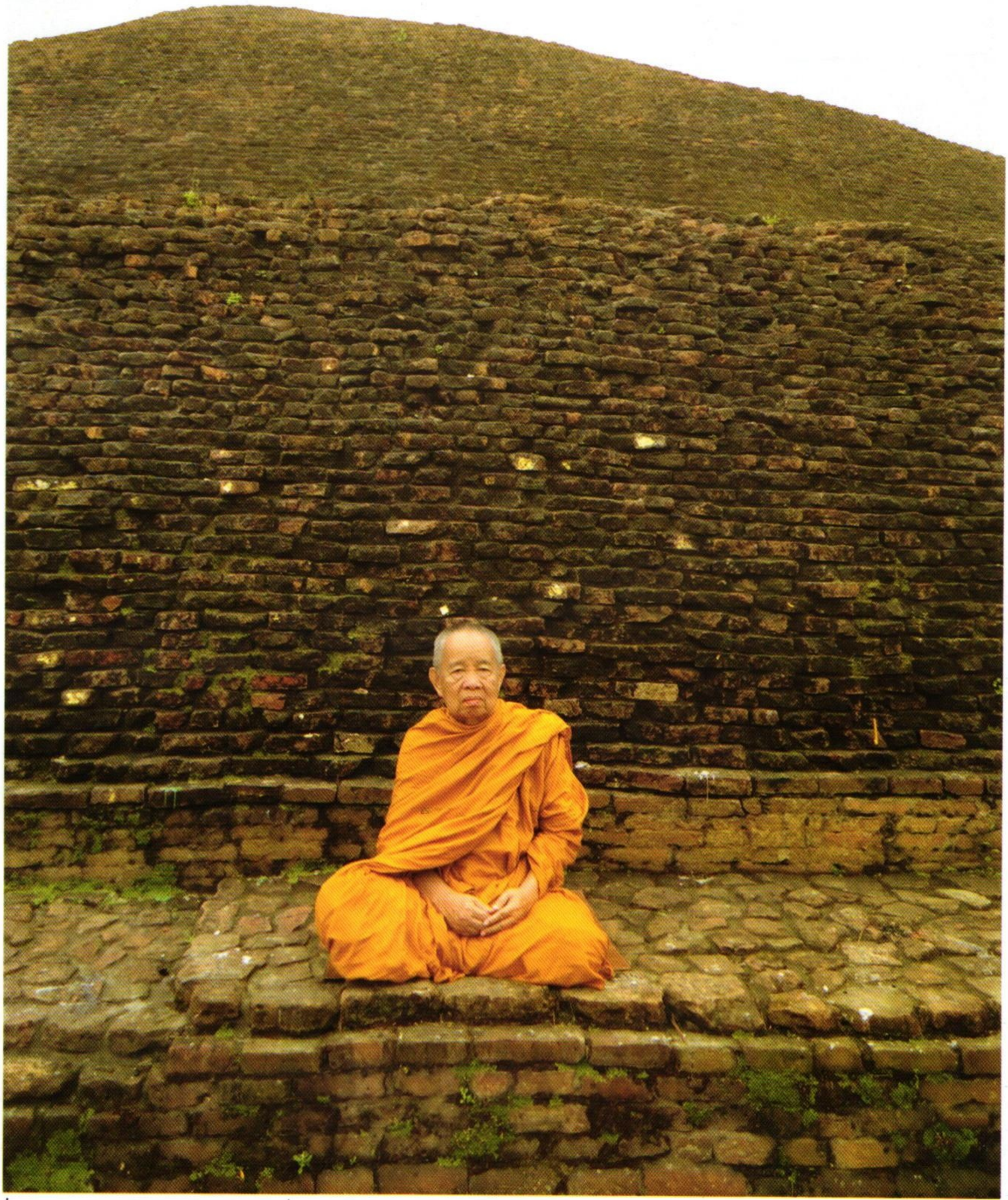

ພຣະເດດພຣະຄຸນຍາທ່ານໃຫຍ່ ກັບ ພະນະທ່ານສີຕະເຣ່ງ ຣາຊະພິນ ແລະທ່ານສາສະດາຈານ ດຣ. ໂອຣິດ ຣາຊະພິນ
ທີ່ເຮືອນພັກຂອງພະນະທ່ານສີຕະເຣ່ງ ຣາຊະພິນ 2011

ທ່ານພຣະເມດຕາເປັນປະທານຈັດງານສະຫລອງປະຣິນຍາບັດປະຣິນຍາເອກ ພຣະດຳຣິງ ພ.ທັມມິກະມຸນີ **11.06.2011**

ຂ໋ເຮ໊ືອອອກໄປເບ່ິງພ້ືນທ່ີ ທ່ີຖ໋ືກໄພນ໋ໍ້ຖ້ວມ ເມ໋ືອງໄຊບູລ ີ ແຂວງສະຫວັນ ກັບຄະນະ ອພສ ແຂວງ ເພ໋ືອຈະເອ໋ົາຂອງລ໋ົງໄປ ບ໋ໍຣ ິຈ ໃ ກ ຊ ່ ວ ຍ ເ ຫ ລ ື ອ ແ ລ ະ ພ ິ ທ ີ ກ ານ ມ ອ ບ ຂ ອ ງ ຊ ່ ວ ຍ ເ ຫ ລ ື ອ ແ ດ ່ ຜ ູ ້ ປ ະ ສ ິ ບ ໄ ພ ນ ໍ ້ ຖ ້ ວ ມ ທ ີ ່ ເ ມ ື ອ ງ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ **10.08.2011**

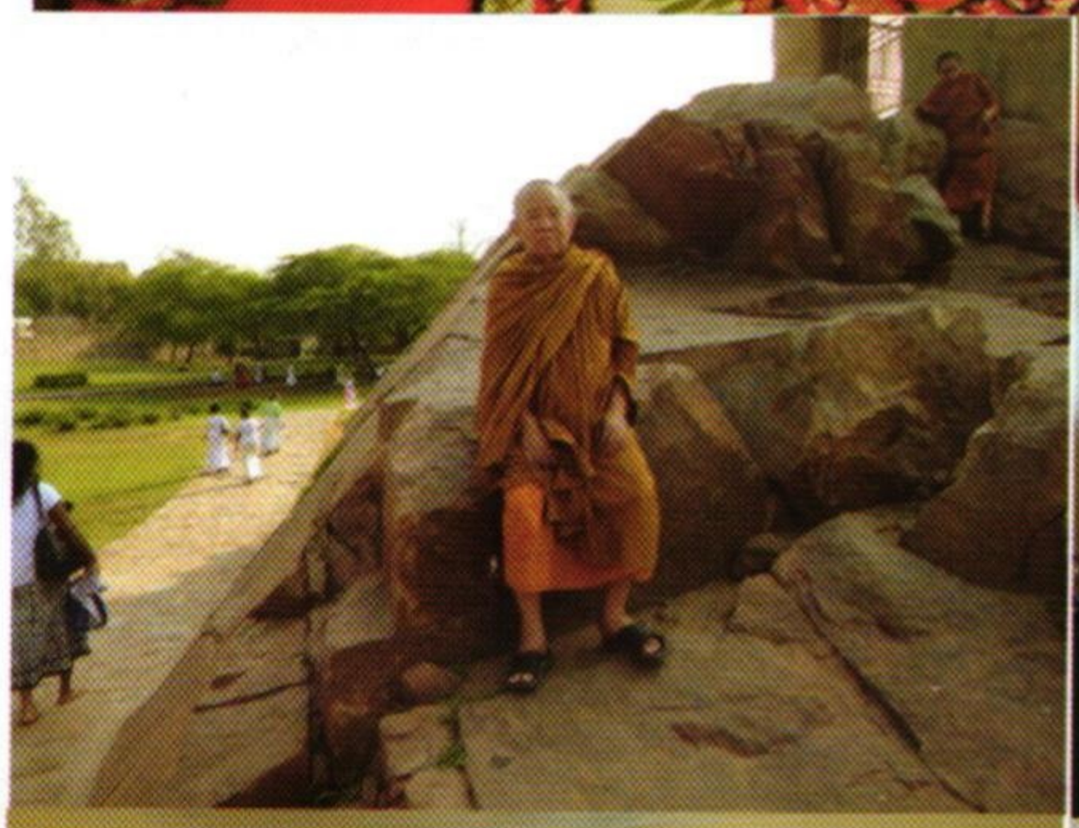

ທີ່ມະກຸທພັນທະນະເຈດີ ສະຖານທີ່ຖວາຍພຣະເພີ່ງ ພຣະບໍຣິມພຸທທະສະຣີຣະ ຂອງພຣະຜູ້ມີພຣະພາຄ ອະຣະຫັນຕະ ສັມມາສັມພຸທທະເຈົ້າ ທີ່ເມືອງກຸສິນາຣາ ປະເທດອິນເດຍ ເມື່ງໃນໂອກາດ ທີ່ພຣະເດດພຣະຄຸນເຍືອນອິນເດຍ ເພື່ອໄປ ໄຫວ້ສັງເວຊະນີຍະສະຖານ ແລະເບ່ງການພຣະສາສະນາ **24/03/2011**

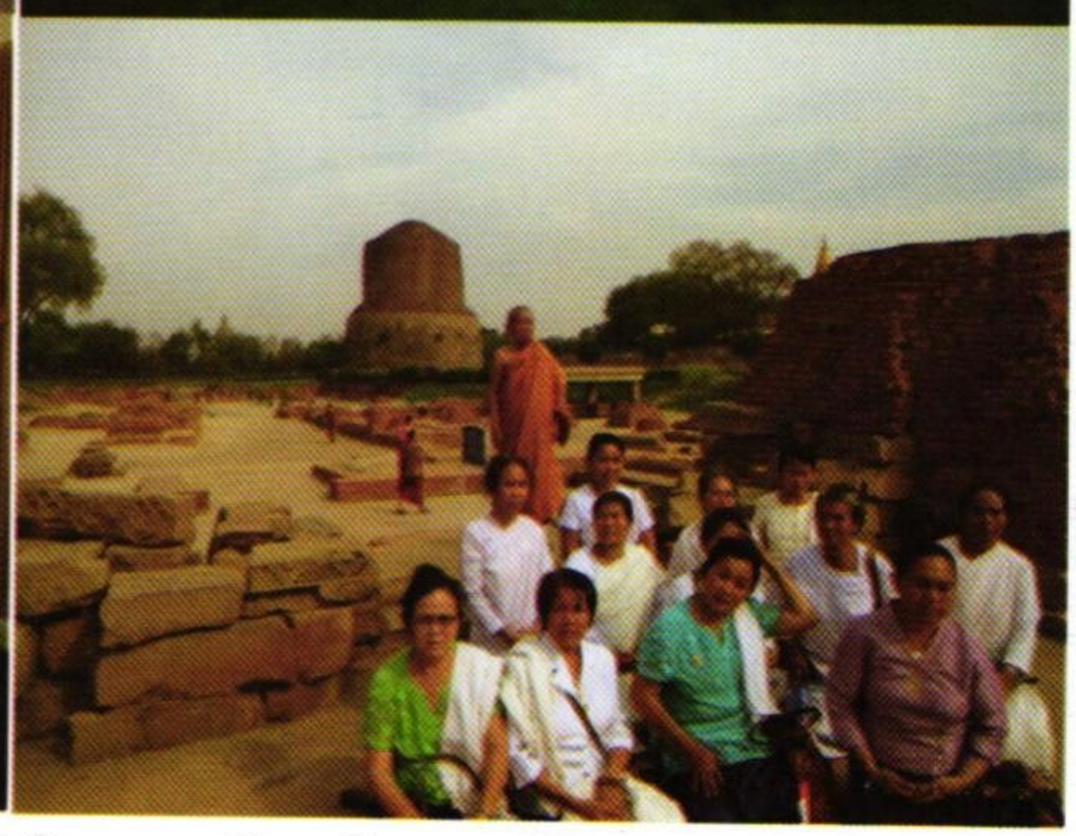
ມີພຣະເມດຕາ ມາເປັນປະທານຮ່ວມງານກະຖິນ ຂອງພະນະທ່ານສົມສະຫວາດ ເລັ່ງສະຫວັດ ຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແລະຜູ້ຮັບຜິດຊອບວຽກເສດຖະກິດ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ທີ່ນຳມາຖວາຍແດ່ພຣະສົງ ຜູ້ຢູ່ຈຳພັນສາຖ້ວນໄຕຣມາສ ທີ່ວັດ ອິບມາພຸທທາວາສ ວັນທີ 6-7 ພະຈິກ 2011

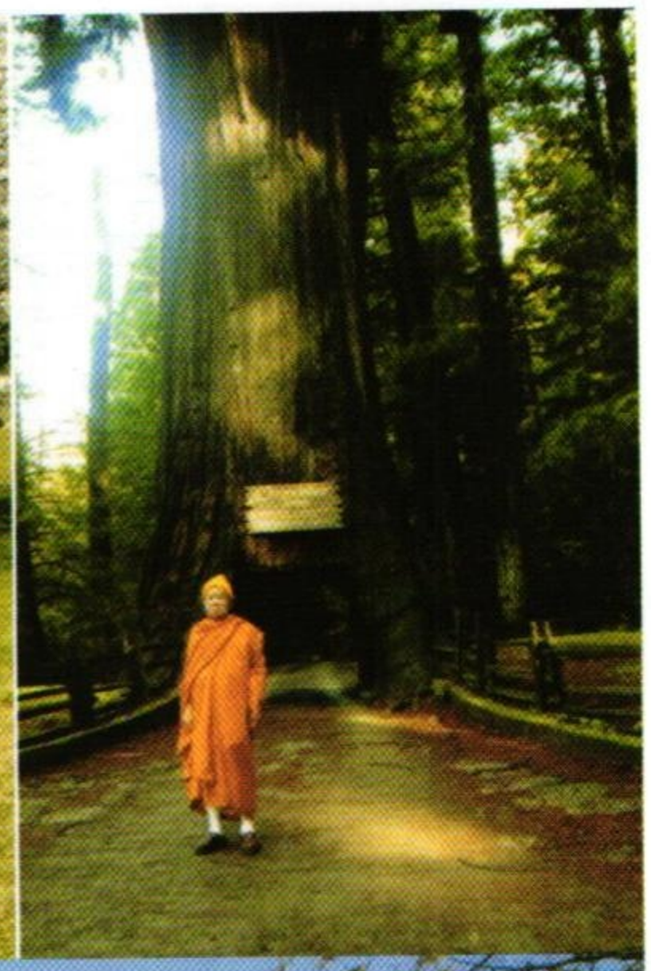

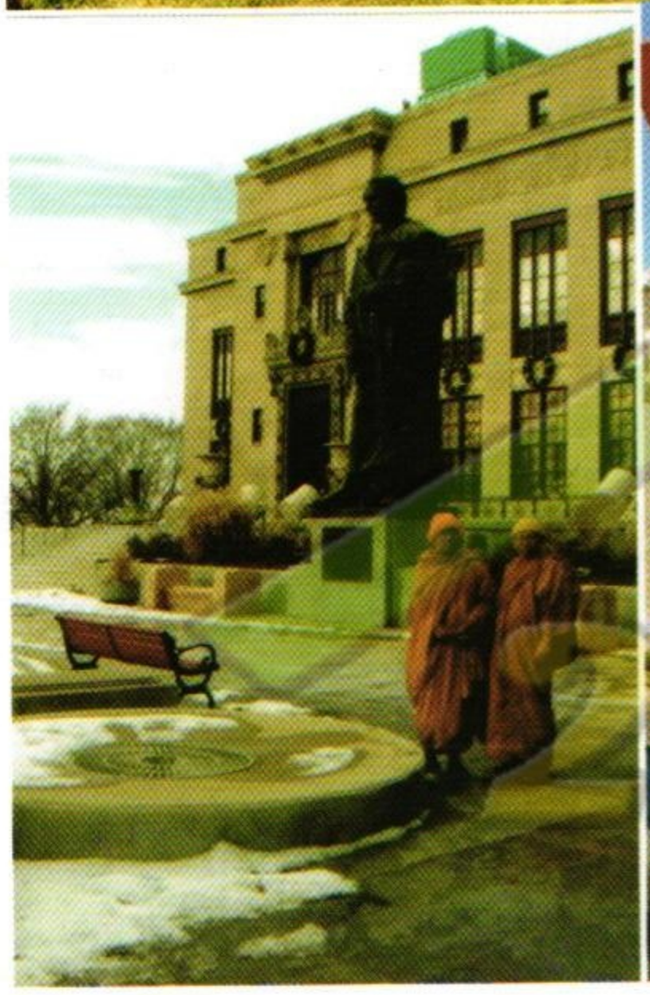

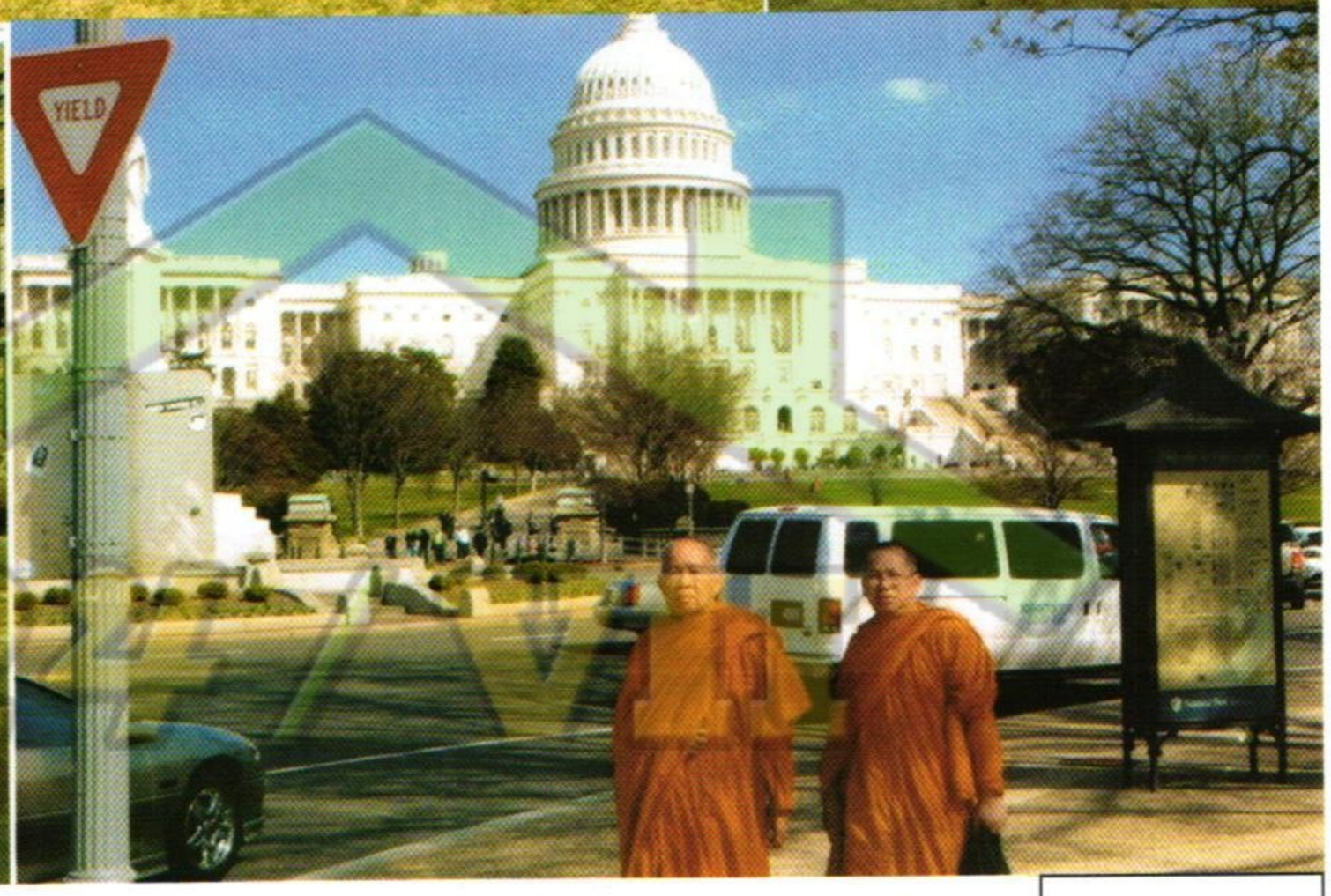

ພົບພະນະທ່ານເອກອັກຄະລັດຖະທູດລາວ ປະຈຳອາຊີໃຕ້ ທີ່ເມືອງຫລວງນິວເດລີ ປະເທດອິນເດຍ ວັນທີ 25/03/2011

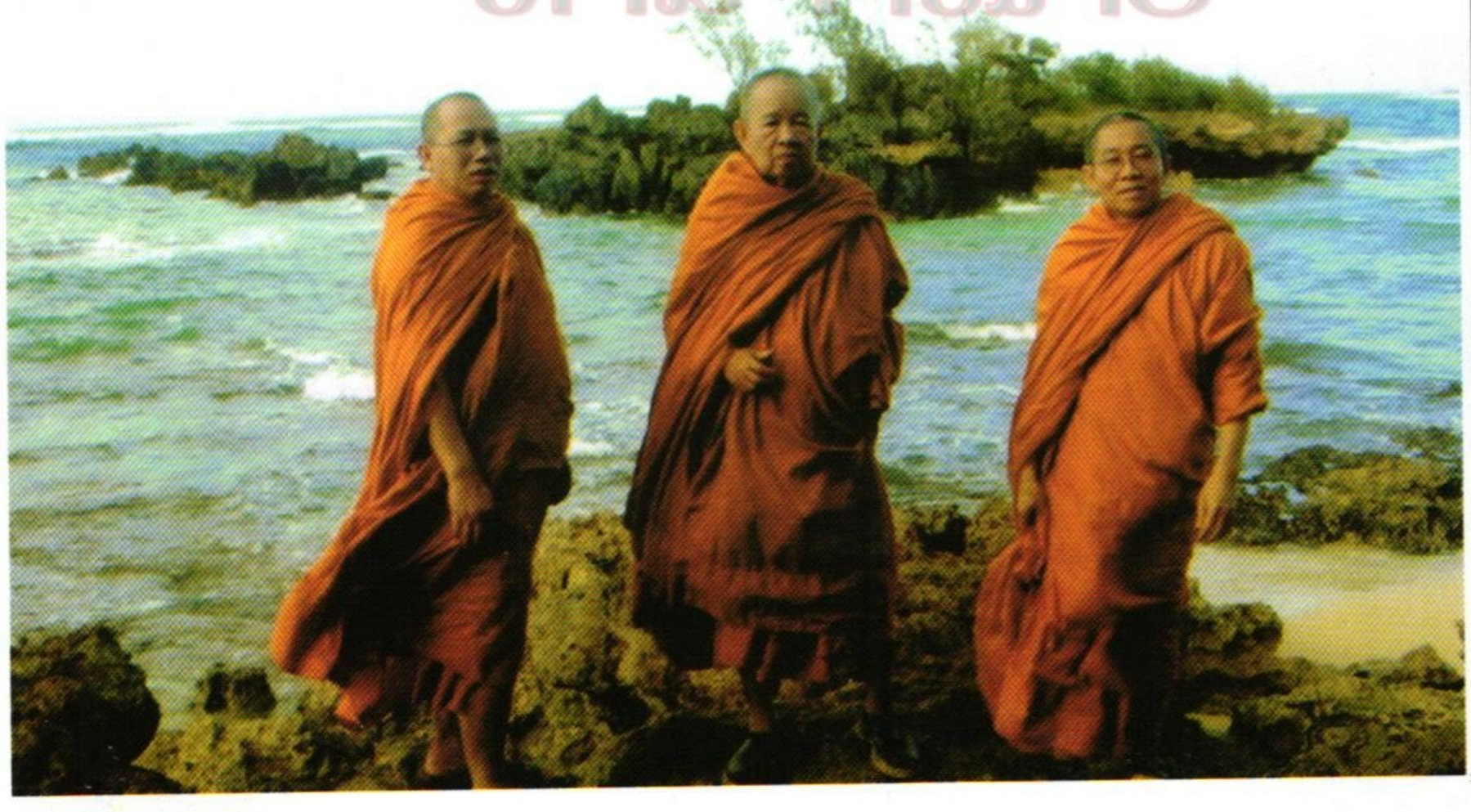

ห้ามจำหน่าย

ພຣະເດດ
ພຣະຄຸນ
ຍາທ່ານ
ໃຫຍ່ ເຍືອນ
ຕາເວັນຕົກ
ຕາມຄຳອາ
ຣາທະນາ
ນິມົນຂອງ
ພຣະສົງ
ແລະຍາດ
ໂຍມທີ່ນັ້ນ

ພາກທໜຶ່ງ

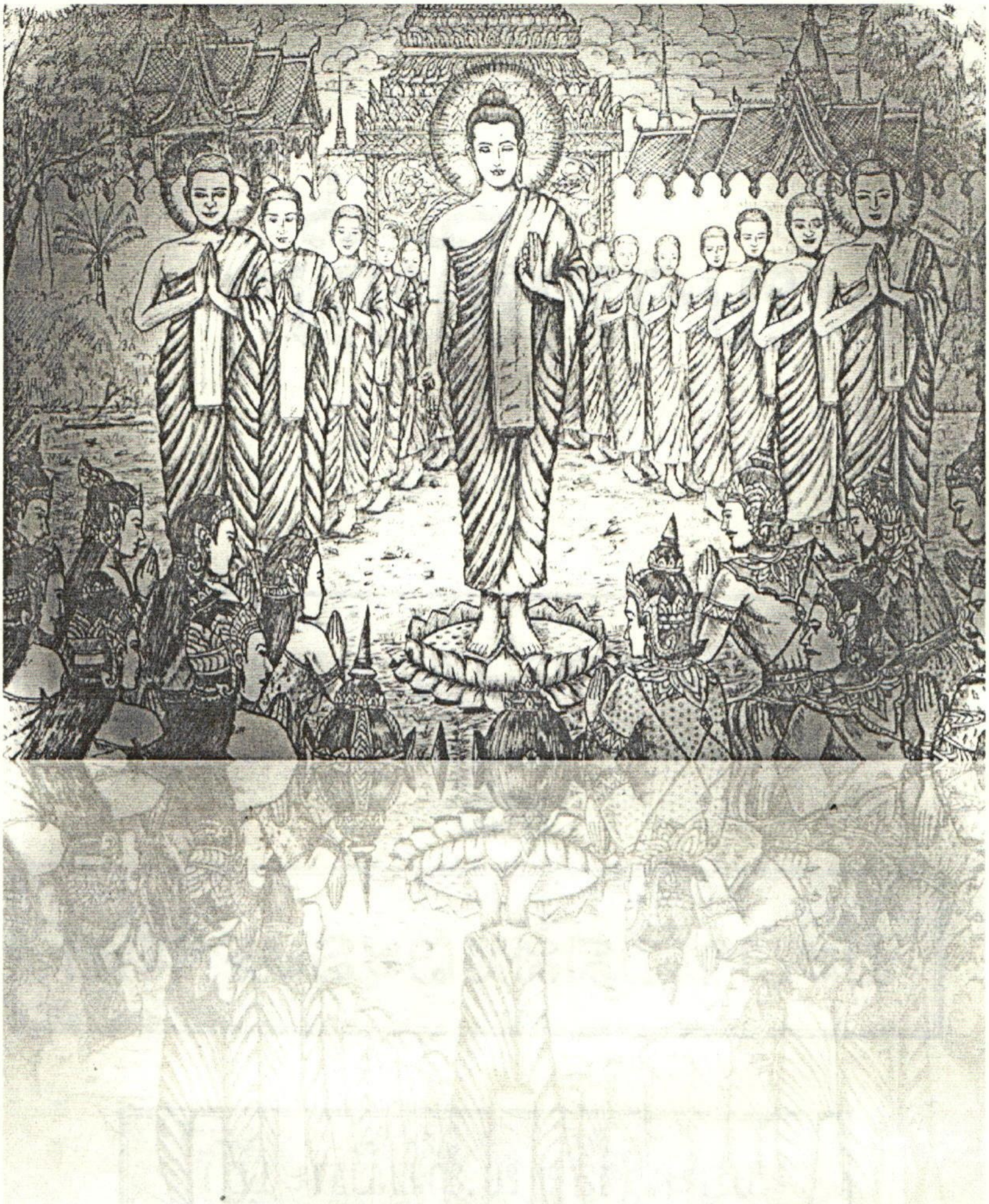
ລຳພຣະເຫວດ-ເທດມະຫາຊາດ

ຫລື

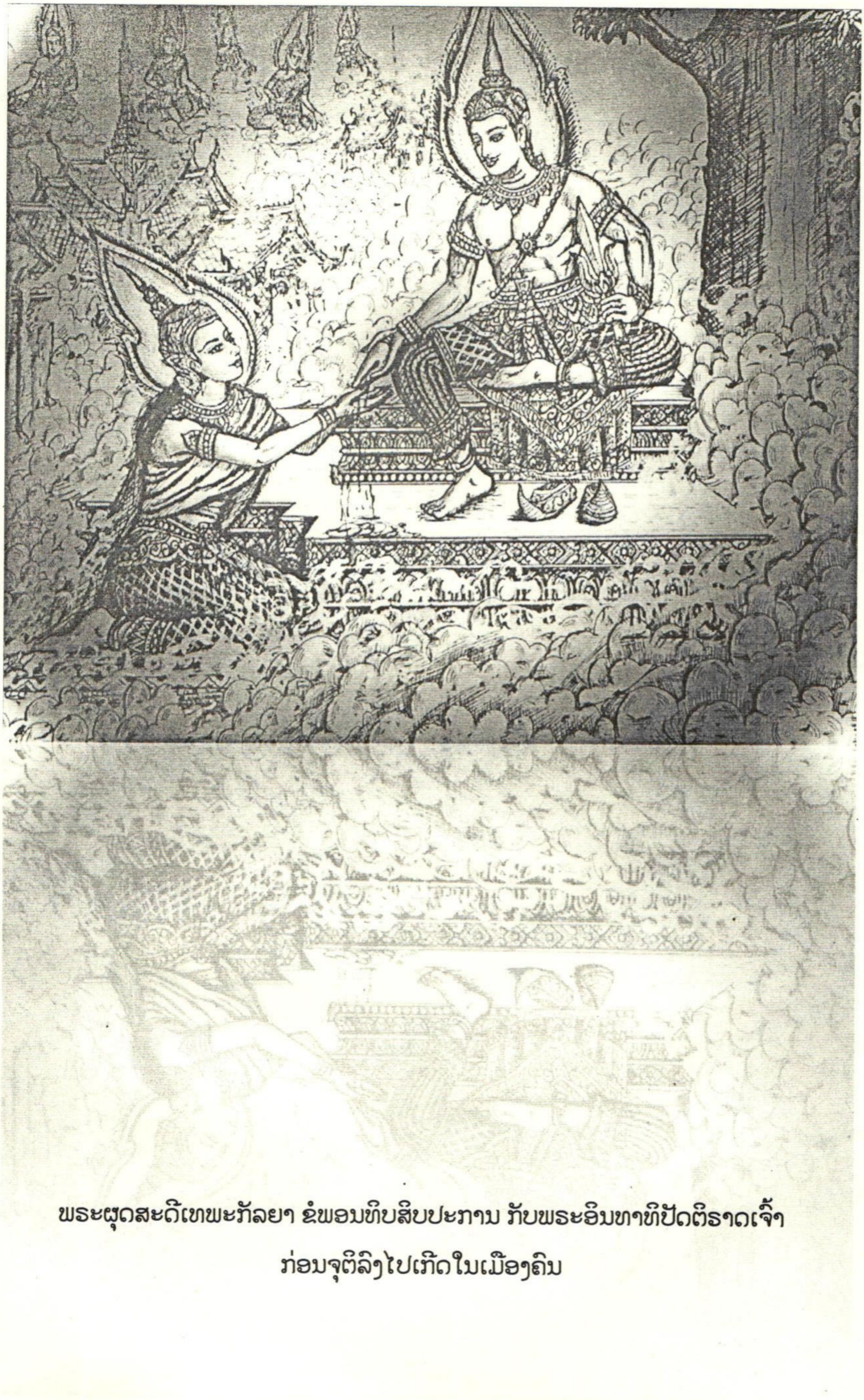
ມະຫາເວສສັນຕະຣະຊາດົກ

ພຣະດຳຣິ ພ.ທັມມິກະມຸນີ

ແປ່ງສຳນວນແລະກວດຊຳຣະ

ພຣະຜູ້ມີພຣະພາຄ ອໍຣະຫັນຕະສັມມາສັມພຸທທະເຈົ້າ ທົ່ງສະແດງທັມເລື່ອງ
ມະຫາເຫວດສັນຕະຣະຊາດົກ ແກ່ພຣະພິກຂຸສົງເຈົ້າ ແລະພຣະປະຍູຣະຍາດທັ່ງຫລາຍ

ພຣະພຸດສະດີເທພະກັລຍາ ຂໍພອນທິບສິບປະການ ກັບພຣະອິນທາທິປັດຕິຣາດເຈົ້າ

ກ່ອນຈຸຕິລົງໄປເກີດໃນເມືອງຄົນ

ลำพระเทวด-เทดมะหาชาด
ทล
มะหาเวสสันตะระชาดิก

1. ทัดสะพอม

มะโม ตัสสะ พะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุททัสสะ (ว่าสามเที่อ)

ผุสสะติ วะระวัมนาเพติ อิทัง สัตถา กะปิละวัตถุง อุปะนิสสายะ
นิโครทาราเม วิหะรันโต โปกขะระวัสสัง อาธัพพะ กะเถสิ

สาทะโอ ดูราสับปุริสาเจ้าทั้งหลาย **สัตถา** อันว่าพระสับพันยูเจ้า อาใสเซิ่งเมืองกะปิละวัดถุ มะคอม เปันที่โคจอมบินทะบาดแล้วแลยู่สำราม **อาธัพพะ** พระทามทิงผาธิบเซิ่งท่าฝันโบกขะระพัด อันขะจัดติกลิงมาในที่ชุมนุมยาติกานั้น ให้เปันเหดแก่ยาม **กะถาสิ** พระกำทิงปะอุดติเทสะนายังมะหาเวดสันตะระชาดิก อันปะดับปะดาไปด้อยพระคาถาพันหึ่ง อันพระทามกิดด้อยคาถาบิดต้นว่า **ผุสสะติ วะระวัมนาเพ** ดั่งนี้แล

เหดที่ทิงสะแดงมะหาเทวดสันตะระชาดิก

ด้อยแท้ **สัตถา** อันว่าพระสับพันยูเจ้า **ปะวัตติตะปะวะระทัมมะจักโก** มิทัมมะจักดวงปะเสิดทามปะอุดติเทสะนา **ตันตะวา** กำสะเด็ดไปสู่เมืองราชะคะหะมะคอม **อะนุกกะเมนะ** โดยลำดับพระสับพันยูเจ้ากำทิงยั้งยู่สำราม ในเมืองราชะคะหะมะคอมที่นั้น ให้สังละดูหมาอ **วิสะติสะทัสสะขิมาสะวะปะริวุตโต** อันมีหมู่อะระหันตาอันได้สองหมื่น หามสะพัดแวดล้อมเปันปะริวาม อันมีอุทายิเถระเจ้าเปันมักคะนายิก สำแดงยังหินทางไปก่อนหน้า **อะคะมาสิ** กำเข้าไปสู่เมืองกะบิละพัด **ปะถะมะคะมะเนนะ** ด้อยอันไปเปันปะถะมะหิวหิ **ยะหา** ในกาละยามใด **ตะหา** ในกาละยามนั้น

สากะยะราชาโม อันว่าท้าวพระยา ชาวสากะยะราดทั้งหลาย **สันนิปะติตะวา** มาประชุมนุมกันว่า **มะยัง** อันว่าเราทั้งหลาย **ปัสสิสสามะ** กำจักได้เห็นยังเจ้าสิทาดราดชะกุมาน อันเป็นหลานรักผู้ปะเสิด เกิดในกะกูลวิงสา **อัมหากัง** แห่งเราทั้งหลายบัดนี้แล. ท้าวพระยาทั้งหลาย ต้านจาระจากันดั่งนี้แล้ว จึ่งพิจาระนายังสะถาน เป็นที่สำราน แห่งพระสับพันยูเจ้า **สัลลักเขตตะวา** แกอดกิดหมายรู้ว่าดั่งนี้ **อาราโม** อันว่านิโลดทะอาราม **รัมมะนีโย** ดวนสะพุกชื่นยินดี พิจาระนาดั่งนี้แล้ว **ภัตตะวา** จึ่งกะทำชำระกวาดแผ้วบ้ระบวน ในนิโลดทะอารามที่นั้น **ดันทะปุปผาทิทัตถา** มีมีถี่เถื่องกียาบูชาทั้งหลาย หมายมีปะทูบไต้ ดอกไม้กะจอมจัน ดันทะริดสะของหอมเป็นเค้า เข้าไปต้อมรับสับพันยูเจ้าแล้ว **ปะทินิงสุ** กำใช้ไปยังกุมาระกุมารีทั้งหลาย อันเป็นลูกชาวเมืองทั้งหลายฝูงยังหนุ่มน้อย มีตินอันปะดับปะดาอาพอน แล้วแลไปก่อนหน้า ถัดนั้น ท้าวพระยาสากะยะราดทั้งหลาย กำยายกันไป ในละหว่างแห่งกุมานทั้งหลายฝูงนั้น **ปูชายะมานา** บูชายังพระสับพันยูเจ้า ตินมีริดสะมิงามใสสุด ดุดดั่งจันมะคำ ด้วยเถื่องบูชาทั้งหลาย หมายมีปะทูบไต้ ดอกไม้กะจอมจัน ดันทะริดสะของหอมเป็นเค้า เข้าไปโอกาดราดทะนา พระสับพันยูเจ้า ในนิโลดทะอารามที่นั้น.

พะคะวา อันว่าพระสับพันยูเจ้า อันมีพระอ้ระทันตาฮินาสะวะเจ้าสองหมื่น หากสะพัดแวด ล้อมอ้อมเป็นปะริวาน **นิสีทิ** เจ้ากำนั่งอยู่เหนือเสื่อสาดอาสะนา อันท้าวพระยาหากปูแปงไว้ ในนิโลดทะอารามที่นั้น **ตะทา** ในกาละยามนั้น ท้าวพระยาชาวสากะยะราดทั้งหลาย ทงมย่อมมีปกกะติมานะถือกะด้างแขง ด้วยชัดติยะราดกะกูล ทั้นแล. **เต ราชาโน** อันว่าท้าวพระยา ฝูงปะกอบด้วยชัดติยะวิเสด **จินเตตะวา** ริ่มเพิงว่าดั่งนี้ **อะยัง สิหัตตะกุมาโร** อันว่าเจ้าสิทาดราดชะกุมาน ตินนี้ **ทะหะระตะโร** ยังหนุ่มยังน้อยกว่าเราทั้งหลาย **กะนิตโถ พาลิเมยโย** ดวนเป็นน้อง ดวนเป็นลูกน้องยิง **ปุตโต นัตตา** ดวนเป็นลูกเป็นหลานแห่งเราทั้งหลายแล ดันริ่มเพิงดั่งนี้แล้ว จึ่งก่าวเชิ่งกุมานทั้งหลายฝูงหนุ่มน้อย ว่าดั่งนี้ **ตุมเห** อันว่าเจ้าทั้งหลาย **วันทะถะ** กำจิ่งไหว้ยังพระสับพันยูเจ้าตินเป็นครู ตูทั้งหลายจักนั่งอยู่แต่กำ้หลัง **ตุมหากัง** แห่งท่านทั้งหลายแล.

เตสุ ในเมื่อท้าวพระยาทั้งหลายแล บ่ไหว้ยังพระสับพันยูเจ้า แลนั่งอยู่ดั่งนั้น บันพระสับพันยูเจ้า ตินเป็นบุริมคูแห่งมนระเทพา **โอโลเกตะวา** พระกำหลิงดูอัดชาใส ใจแห่งท้าวพระยาทั้งหลาย **จินเตตะวา** จึ่งริ่มเพิงว่า **ยาตะโย** อันว่ายาดพี่น้องทั้งหลาย **มะ วันทันติ** กำบ่ไหว้ยังกู บัดนี้ กูจักกะทำให้ไหว้ยังกูนี้ จิ่งดวนแท้ดีหลิ **สะมาปัชชิตะวา** เจ้ากำเข้ายังจะตุดถะชานแล้ว **อัพพุดดันตะวา** กำสะยองขึ้นสู่พื้นอากาด เหมือนดั่งโรยรวาดผายลิง ยังผิงเผ่าเท้าทุลีอันติดปากา ให้ตีกลิงมารำหิวเกดเก้า แห่งท้าวพระยาสากะยะฝูงเป็นยาติกา เจ้ากำกะทำปาติหาน มีสะถานอันงามบ้ระสุด ดุดดั่งปาติหานเป็นคู่ลำนำ้ลำไฟ เร่ยรอายไปที่ออากาดมีนทิน พายบินข่องไม้ม่องดันหามะพึก อันจ่าสอนผู้ซื่อว่าดันหามะพะหากรักสา นั้นแล.

ตะทา ในกาละยามนั้น **สุทโทหะนะมะหาราชา** ส่อนดั่งพระยาสิสุดโทหะนะมะหาราชา อันเป็นพุดทะบิดา **ทิสะวา** เห็นอัดสะจันอันนั้น **อาหะ** กำจิ่งก่าวอ่า **พันเต** ข้าแต่เจ้าตินวิเสด ในอันอัน

ເຈົ້າກູອອກມານັ້ນ ແມ່ນິມທັ່ງຫລາຍນຳໄປເພື່ອຈັກໃຫ້ໄຫວ້ ກາລະເທວິນຮັດສີດັ່ງນັ້ນ ຕົນແທ່ງເຈົ້າກູແລກັບຕັ້ງຢູ່ເໜືອຫົວ ແທ່ງເຈົ້າຮັດສີຕົນນັ້ນ ຜູ້ຂ້າເຫັນອັດສະຈັນອັນນັ້ນ ຂ້ານ້ຳໄຫວ້ຍັ່ງຕົນແທ່ງເຈົ້າກູແລ **ອະຍັ່ງ ເມ ປະຖະມະວັນທະນາ** ອັນນີ້ເປັນອັນໄຫວ້ປະຖົມຫົວທີແທ່ງຜູ້ຂ້າແລ. **ວັປປະມັ່ງຄະລະທິວະເສ ຊຸມພຸສາຍາຍະ ສິຣິສະຍະເນ** ປະການໜຶ່ງ ຜູ້ຂ້າໄຫວ້ພຣະສັບພັນຍູເຈົ້າ ໃນເມື່ອເຈົ້າກູຍັ່ງນ້ອຍ ອັນແມ່ນິມທັ່ງຫລາຍຫາກໃຫ້ນອນຢູ່ ເໜືອເສື່ອສາດອາສະນາ ໃນຮິ່ມໄມ້ຊຸມພູ ໃນວັນປູກເຂົ້ານັ່ງຄະລະນັ້ນແລ ຮິ່ມໄມ້ຊຸມພູອັນນັ້ນ ກໍບໍ່ກັບກ່າຍຍ້າຍໄປມາ ຜູ້ຂ້າເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຂ້ານ້ຳໄຫວ້ຍັ່ງຕົນແທ່ງເຈົ້າກູແລ **ອະຍັ່ງ ເມ ທຸຕິຍະວັນທະນາ** ອັນນີ້ເປັນອັນໄຫວ້ຖ້ວນສອງທີແທ່ງຜູ້ຂ້າແລ. **ອິທານິ ອະທິຕຖະປຸພພັ່ງ ປາຕິຫາຣິຍັ່ງ ທິສະວາ** ບັດນີ້ ຜູ້ຂ້ານ້ຳມາເຫັນຍັ່ງປາຕິຫານແທ່ງເຈົ້າກູ ອັນຜູ້ຂ້າບໍ່ທ່ອນໄດ້ເຫັນ ໃນກາລະເມື່ອກ່ອນສັກເທື່ອ ຜູ້ຂ້ານ້ຳໄຫວ້ຍັ່ງຕົນແທ່ງເຈົ້າກູ **ອະຍັ່ງ ເມ ຕະຕິຍະວັນທະນາ** ອັນນີ້ເປັນອັນໄຫວ້ຖ້ວນສາມທີແທ່ງຜູ້ຂ້າແລ. **ຣັນໂຍ ປະນະ ວັນທິເຕ** ເມື່ອພຣະຍາສີສຸດໂທທະນະມະຫາຣາດ ໄຫວ້ຍັ່ງຍອດແກ້ວພຣະສັບພັນຍູເຈົ້າແລ້ວ ຕັ້ງຢູ່ດັ່ງນັ້ນ **ເອກະສາກິໂຍປິ** ແມ່ນວ່າທ້າວພຣະຍາສາກະຍະຣາດຕົນດຽວໜຶ່ງ ກໍດີ ອັນບໍ່ໄຫວ້ຍັ່ງພຣະສັບພັນຍູເຈົ້າ ແລຫາກຈັກຕັ້ງຢູ່ກໍບໍ່ມີຈັກຄົນແລ **ສັພເພປິ ເຕ ວັນທິ່ງສຸເຍວະ** ທ້າວພຣະຍາສາກະຍະຣາດທັ່ງມວນ ກໍໄຫວ້ຍັ່ງພຣະສັບພັນຍູເຈົ້າແລ້ວແລຕັ້ງຢູ່ທຸກຄົນ ທັ້ນແລ.

ອິຕິ ພະຄະວາ ຍາຕະໂຍ ວັນທາເປຕະວາ ອັນວ່າພຣະສັບພັນຍູເຈົ້າ ຕົນເປັນເທ້ົ້າແທ່ງຄົນແລເທວະດາ ຄັນວ່າໃຫ້ຍາຕິກາວິງສາໄຫວ້ຍັ່ງຕົນ ດ້ວຍປະການດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈ່ຳລົງມາຈາກອາກາດ ແລ້ວມານັ່ງຢູ່ເໜືອພຸດທະອາສະນາ ອັນທ້າວພຣະຍາທັ່ງຫລາຍຫາກປູແປງໄວ້ແລປະເສີດຍິ່ງໜັກໜາ **ນິສິນເນ ຈະ ປະນະ ພະຄະວະຕິ** ໃນເມື່ອພຣະສັບພັນຍູເຈົ້າ ແລສະຖິດນັ່ງຢູ່ສຳຣານດ້ວຍປະການດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນກະຣິຍາອັນມາປະສົບພົບກັນດ້ວຍຍາຕິກາວິງສາ ກໍເຖິງເຊິ່ງອັນບໍຣະບອນໃນກາລະຍາມນັ້ນແລ **ສັພເພ ເອກັຄຄະຈິຕຕາ** ທ້າວພຣະຍາຊາວສາກະຍະຣາດທັ່ງມວນ ກໍມີຈິດໃຈຕັ້ງຢູ່ດ້ວຍດີ ບໍ່ມີຄຳກັ່ງວົນສັ່ງ ກໍນັ່ງຢູ່ທຸກຄົນ ທັ້ນແລ.

ຕະໂຕ ມະຫາເມໂຄ ຖັດນັ້ນອັນວ່າ ມະຫາເມກເປັນທ່າຝົນອັນໃຫຍ່ ກໍຂຶ້ນສູ່ເວຫາ ເປັນໂບກຂະຣະພັດ ກໍຂະຈັດຕົກລົງມາ ເປັນຕາມພະວັນ ມີວັນນະອັນແດງ ກະທຳຍັ່ງສຽງດັ່ງຮ້ອງກ້ອງອາກາດແລ້ວ ແລໄຫລຫລັ່ງລົງໄປສູ່ປະຖະເພນີ **ເຍ ເຕມິຕຸກາມາວະ ເຕ ເຕເມນຕິ** ຄົນທັ່ງຫລາຍຝ່ຽງໃດ ມັກໃຄ່ຊຸ່ມໃຄ່ອິ່ນກໍຈ່ຳໆຊຸ່ມຈ່ຳໆອິ່ນ ບຸກຄະລະທັ່ງຫລາຍຝ່ຽງໃດ ບໍ່ມັກໃຄ່ຊຸ່ມໃຄ່ອິ່ນ **ເອກະພິນທຸມັຕຕັມປິ** ແມ່ນມາຕາວ່າຕ່ອມນ້ຳດຽວ ກໍບໍ່ຕິດຄ້ຳຢູ່ໃນເນື້ອຕົນ ແທ່ງຄົນທັ່ງຫລາຍຝ່ຽງນັ້ນແລ ອຸປະມາເໝືອນດັ່ງລີ? ຄືດັ່ງນ້ຳຄາດໃບບົວນັ້ນແລນາ **ສັພເພ ຣາຊາໂນ** ທ້າວພຣະຍາຊາວສາກະຍະຣາດທັ່ງມວນ ເຫັນທ່າຝົນອັນນັ້ນ ກໍບັ່ງເກີດຄຳອັດສະຈັນງຶດງໍ້ວ່າ ບໍ່ທ່ອນມີເມື່ອກ່ອນ ແທ້ດີຫລີແລ.

ພິກຂູ ທັມມະສະພາຍັ່ງ ຖັດນັ້ນ ເຈົ້າພິກຂຸທັ່ງຫລາຍ ກໍບັ່ງເກີດຄຳຈາຣະຈາ ໃນທັມມະສະພາຄະສາລາວ່າ ດູຣາເຈົ້າທັ່ງຫລາຍ **ອິທັ່ງ ກາຣະນັ່ງ** ອັນວ່າເຫດອັນທ່າຝົນໂບກຂະຣະພັດ ອັນມີສະພາວະປານດັ່ງນີ້ ແລຕົກລົງມາໃນທີ່ປະຊຸມນຸມຍາຕິກາວິງສາ ແທ່ງສັບພັນຍູເຈົ້າຕົນປະເສີດ ດ້ວຍອານຸພາບແທ່ງພຣະສັບພັນຍູເຈົ້າຕົນນັ້ນ ຕັ້ງຄວນອັດສະຈັນແທ້ດີຫລີແລນາ. **ຕັ່ງ ສຸຕະວາ ສັຕຖາ** ອັນວ່າພຣະພຸດທິເຈົ້າຕົນເປັນຄູ ສະຖິດນັ່ງຢູ່ໃນພຣະຄັນທະກຸດີ **ສຸຕະວາ** ໄດ້ຍິນຍັ່ງຄຳຂອງເຈົ້າພິກຂຸຕ້ານຈາຣະຈາອັນນັ້ນ ດ້ວຍທິບພະໂສຕະວິນຍານທາດ

อาถันตะวา ก็สะเด็ดลีลาดมาสะถิดเหนือหัมมาด ดูอิ่งอาดด้วยพุดทะลีลา **ปุจสิตะวา** จิ่งทิ่งถามว่า **พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย มานั่งชุมนุมกันในสาลา ในกาละบัดนี้ ด้วยกะถาถำจาระจาอันใดนี้จา? **อิมายะ นามาติ อุตเต** ถัดนั้น บั้นเจ้าพิกขุตินอิ่งอาด สะหลาดด้วยพุดทะโอหาน ก็ขานรับยังถำพระสับพันยูเจ้าว่า **พันเต** ข้าไทอ้พระสับพันยูเจ้า อันว่าฝูงข้าทั้งหลายมาชุมนุมกัน อันจาเถิงท่าฝินโบกขะระพัด อันขะจัดติกลิ่งมา ด้วยอานุพาบแห่งพระสับพันยูเจ้านั้น ก็ข้าแล **อัตะวา** พระพุดทิเจ้าทิ่งก่าวอ่า ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย **มะหาเมโถ** อันว่าเมกอันใหย่ติกลิ่งมา เป็นท่าฝินโบกขะระพัด ขะจัดติกลิ่งมา ในที่ชุมนุมยาติกาอิ่งสา แห่งพระตะถาคะตะ ท่ำจักมีในกาละบัดนี้สี่ๆ ดุง อ ก็บ่มีแล **ปุพเพปิ** แม่นว่าในกาละเมื่อก่อนพุ้น ก็ยังมีแท้ดิหลิแล. พระพุดทิเจ้า ก่าอดั่งนั้นแล้ว ลอดกิดธิดสะทัมมะเทสะนาไว้ท่ำนี้ **เตหิ ยาจิโต** อันว่าพิกขุทั้งหลายฝูงนั้น ตินอิ่งอาด หากโอกาด อาธาทะนา **อาทะธิ** พระสับพันยูเจ้าก็จิ่งนำเอ็ามา **อะติตัง** ยังมะหาเทอดสันตะระชาดิก อันเป็นทัมมะเทสะนา อันล่วงแล้วแลมาเทสะนาว่า:

อะดิดนิทานมะหาเทอดสันตะระชาดิก

อะติเต พิกขะเว สิวิรัตเถ เขตุตตะระนะคะเร สิวิมะหาราชา นามะ รัชชัง การเรสิ ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย ในกาละเมื่อล่วงแล้วไปพุ้น ยังมีพระยาตินหนึ่งๆ ชื่อ่าสิวิมะหาราด **รัชชัง การเรสิ** ก็ได้สะเทอ้ยราดสิสิมบัด เป็นเจ้ากะสัดตินอิ่งอาด ในเมื่องเขตุดตะระราดชะหานี อันมีในเขดอิ่งกิ่งเมื่องสิวิราด **ปะติละพิ** พระก็ได้ยังลูกชายผู้หนึ่งๆ ชื่อ่าท้าวสินไชราดชะกุมาน **อาเมตะวา** พระยาก็ให้ไปนำโอมเอ็ามา ยังลูกสาวพระยามัดทะราดเจ้า ชื่อ่านางนาดเทวี้าผุดสะดิ สิสุพันกันละยา มาให้แก่ท้าวสิสินไช อันเถิงเซิ่งไวขึ้นใหย่มา **นิยยาเทตะวา** พระก็มอบเอนเดนยังราดชะสิมบัด ให้แก่ท้าวสินไชราดชะกุมานแล้ว แลมุดทาพิเสกยังนางสุพันกันละยา ผู้ชื่อ่าผุดสะดิ ให้เป็นราดชะเทอิ ทันแล.

ตัสสาปิ อะยัง ปุพพะปะโยโค ด้อยแท้ บุนสิมพานแห่งนางสิสุพันกันละยา ผู้ชื่อ่าผุดสะดิ ผู้มีผะหยาเพิ่งรู้ดั่งนี้. **อิโต ทิ เอกะนะวุติกัปปาวะสาเน** ในเมื่อล่วงแล้ว 91 กับ นับแต่พัดทะกัปอันนี้ถอยคืนเมื่อหลัง ยังมีพระเจ้าตินหนึ่งชื่อ่าวิปัดสิ **อุทะปาทิ** ก็เกิดมาในโลกนี้ **เอโก ราชา** ยังมีพระยาตินหนึ่งชื่อ่า **พันทุมะราด** สะเทอ้ยสิสิมบัด เป็นอาดในเมื่องพันทุมะตินะคอนที่นั้น **สัตถา** อันว่าพระพุดทิเจ้า ตินชื่อ่าวิปัดสิ ก็อาใสเซิ่งเมื่องพันทุมะตินะคอน เป็นที่โคจอมบินทะบาด แล้วแลยู่สำราน ในป่าอิสิปะตะนะมิคะทายะวัน อันปะเสิดกะเสิมดิ ในกาละยามนั้น **เอโก ราชา** ยังมีพระยาชื่อ่าสามินตะราดตินหนึ่ง **เปเสสิ** ก็ใช้ให้แปงยังดอกไม้คำอันคอมค่าได้แสมคำ กับทั้งแก่นจันแดง อันคอมหาค่าบ่ได้ มาเป็นบันนากานของฝาก ให้แก่พระยาพันทุมะราด **รันโย ปะมะทะเว ทีตะโธ อะเหสุง** ด้วยมีแท้ ลูกสาวพระยาพันทุมะราด มีสองคิน **โส ราชา** อันว่าพระยาพันทุมะราดตินนั้น **ทาตุกาโม** มักใค่เพื่อจักให้บันนากานอันนั้น แก่สองกะสัดขัดติยะทีตา **อะทาสิ**

ภ์ให้ยังแก่นจันแดง อันแพงค่ามากแก่ธาดชะทิตา **เชตถะกา** ผู้ตินเป้นพี่ **อะทาสิ** ภ์ให้ยังดอกไม้คำแก่ธาดชะทิตา **กะนิตถา** ผู้ตินน้อง.

ตา อุโพปิ ส่อนดั่งสองกะสัดชัดติยะทิตา มิพระธาดจินดาจาระจากันว่า เถื่องบันนากามอันพ่ำเป้นเจ้า หากได้ให้เป้นทานนี้ ราบ่ถอนจักเอิามาปะดับ กับด้วยเมื้อตินแห่งราทั่งสองแล ถอนราทั่งสองเอิาไปบูชา พระทัดสะพินตินปะเสิดเท้าอันเทิ้น. นางทั่งสองมิพระธาดจินดาจาระจากันดั่งนั้น แล้ว จิ่งนำเอิาเทดอันนั้น เมิอถวายแก่พระยาตินพ่อว่า **ตาตะ** ข้าไทอ้พระอ์ระปิตาเป้นเจ้า **มะยั่ง** อันว่าเผิอข้านัอยทั่งสอง จักไปบูชายังพระพุดทิเจ้า ตินทะริ่งทัดสะยาน 10 ปะการ ด้วยแก่นจันแดงและดอกไม้คำอันนี้ ภ์ข้าแล มะหาธาดเจ้า จิ่งให้อะนุยาดแก่เผิอข้านัอยทั่งสองเท้าอันเทิ้น. ถันว่านางทั่งสองก่าวดั่งนั้น บั้นพระยาตินพ่ ได้ยินคำสองพ่นสะเหน่หาลูกแก้ว แล้วภ์ยินดีรับเอิาว่าดีๆ ภ์พ่แล. **เชตถะกา** พระธาดชะทิตาตินผู้พี่นั้น **ภาเรตะวา** ให้ข้าบ์ริจากแห่งติน มาฝินยังแก่นจันแดง แปงให้เป้นกะจอมอันอ่อมสุขุมาน แล้วแลพ่ำเพ็งใส่ในกะอูบคำงามยิ่ง ให้ข้ายิงจำนำถิ. **กะนิตถะพะถินิ** ธาดชะทิตาตินน้องนั้น **ภาเรตะวา** ให้ยังช่างคำผู้สะหลาด มาแปงแต่งยังดอกไม้คำอันนั้น ให้เป้นเถื่องสังวามปะดับเอิก แล้วแลพ่ำเพ็งใส่ในกะอูบคำ ให้ข้ายิงจำนำถิ. ที่นั้น ส่อนดั่งนางกะสัดชัตติยะทิตาทั่งสอง จำถินให้กะทำปะการนั้งนี้แล้ว ภ์เข้าไปสู่ป่าอิสิปะตะมะมิคะทายะพะนะมะหาอิทาม อันเป้นที่สะถิดสำธานยู่แห่งพระสับพันยูเจ้า.

ลำนางทั่งสองนั้น **เชตถะกา** อันว่านางผู้ตินพี่ ภ์เอิากะจอมจันถันทะธิด อันบิดแหลกย่ิงพันภาพา ถวายบูชายังพระสับพันยูเจ้า ตินจอมทัมอันมิอันมะอันงามสุดดุดดั่งอันคำ ที่เหลิอกว่านั้น นางภ์โรยธวายผายใส่ ในพระถันทะกุติสิสะถานแล้ว นางแก้วภ์ตั่งปะนิทานคำปาถะนาว่า **พันเต** ข้าไทอ้พระสับพันยูเจ้าตินปะเสิด **อะทั่ง** อันว่าผู้ข้า **มาตา พาเอยยั่ง** ขอให้ผู้ข้าได้เป้นแม่พระเจ้าอิงพ่ึง เทันมาปานดั่งพระสับพันยูเจ้านี้ภ์ข้าเทิ้น ว่าดั่งนี้แล้ว นางจิ่งก่าวถาถาว่า. **เอสา จันทะมะ จุนเมมะ ปูชา ตุมเหสุ เม ภะตา** ดั่งนี้เป้นเถ้า ข้าไทอ้พระสับพันยูเจ้า ด้วยผะทลาอานิสิง อันผู้ข้าได้เอิายังกะจอมจันผิง ถวายบูชาอิงพระสับพันยูเจ้านี้ ขอให้ผู้ข้าได้เป้นแม่พระเจ้าอิงพ่ึง เทันมาปานดั่งเจ้าภูนี้ ในกาละอันจักมาพายหน้าพุ้นเทิ้น. **ภะนิตถา** ส่อนดั่งธาดชะทิตาตินน้องนั้น ภ์ถวายยังอุธัจสะทาสุวันมะมาลา มาบูชายังพระสับพันยูเจ้า อันมิวันมะอันใสงามสุดดุดดั่งคำ แล้วชำปาถะนาว่า ข้าไทอ้พระสับพันยูเจ้า ตาบใดผู้ข้าไป่ได้เถิงอ์ระทันตะผะละยาน เถื่องสังวามย่าได้ถาดจากเมื้อติน แห่งผู้ข้านี้สักเทื่อภ์ข้าเทิ้น ว่าดั่งนี้แล้ว จิ่งก่าวถาถาว่า **พันเต สุวันมะมาลายะ มะยา ตะวั่ง ปูชิโต อะสิ** ดั่งนี้เป้นเถ้า ข้าไทอ้พระสับพันยูเจ้า ผู้ข้าได้เอิาดอกไม้คำอันงาม ปะสิ่งมาถวายบูชายังพระสับพันยูเจ้า ด้วยผะละบุนอันนี้ ขอให้ดอกไม้คำ มิลำนำอันปะเสิด จิ่งบั่งเกิดมีแก่ผู้ข้าทุกพิบทุกชาด ภ์ข้าเทิ้น. **สัตถา** อันว่าพระสับพันยูเจ้า ตินเป้นเทว้าชื่อว่าอิปัดสิ ภ์ทิ่งอะนุโมทะนา แก่สองกะสัดตาพี่น้องว่า **ยา เจตถะ ทะอิทิ ตุมเหทิ ปูชา มัยทั่ง ปะติตถิตา** ดูธาธาดชะทิตาทั่งสอง เถื่องสักภาธะบูชา อันสองสาวกะสัด **ปะติตถิตา** หากมาตั่งไว้แก่เธิาพระตะถาคะตะ

ในสะถานที่นี้ นางทั้งสองมีคำปาถะนา ด้วยปะการนสันใด ก็จิ่งให้สิมในลิไทบ่ระบอมแก่นางทั้งสอง ด้วยผะหลาอานิสิงอันมาบูชายังเราพระตะถาคะตะนี้ ด้วยปะการนสันนั้นเทิ้น.

ตา อุโพปิ ส่อนดั่งธาดุชะทิตาทั้งสองนั้น ก็ตั้งยู่แดนอายุแห่งติน ในเมื่อแล้วอายุแห่งตินแล้ว ก็จุติม่ระนาด ลาดจากชาดอันเป้นดิน ก็ได้เอิาตินเมือเกิดในสะหวันเทอะโลกแล **ตาสุ** ลำ้สาวกะสัดทั้งสองนั้น **เขตถา** อันว่าธาดุชะทิตาผู้พี่นั้น ตายจากเมืองฟ้า ก็ได้มาเกิดในเมืองดิน ตายจากเมืองดิน ก็เอิาตินเมือเกิดในเมืองฟ้า นางทิอระอัดพัดไปมา แต่พระเจ้าอิปัดสินั้นมาได้ 91 กับ ในพัดทะกับอันนี้ จิ่งได้มาเป้นแม่พระตะถาคะตะ มีชื่อ่าสิมะหามายา ในกาละบัดนั้นนี้แล. **กะนิตถะพะถินิ** ส่อนดั่งธาดุชะทิตาตินน้องนั้น ก็ทิอระอัดพัดไปมา ด้อยปะการนสันดังอนั้นแล เมื่อพระเจ้ากัดสะปะทะสะพินตินปะเสิด อุบัดเกิดมาในโลกนี้ นางก็ได้มาเกิดเป้นลูกสาวพระยากิงกิดสะธาด ได้ชื่อ่า นางนาดอุธัจสะทาธาดุชะทิตา เทดอ่านางเกิดมามีเอิก อันปะดับปะดาไปด้อยอุธัจสะทามาลา เทมือนดั่งช่างแต้มทาก็มาธิจะนาชิดขุมเอิาไว้ จิ่งได้ชื่อ่าอุธัจสะทา **อะยัปปัตตา** นางขึ้นใหย่มาได้ 16 ปี ได้ฟังธิดสะทัมมะเทสนา พัตตานุโมทะนา แห่งพระสับพันยูพุดทิเจ้า นางก็ได้ตั้งยู่ในโสดาปัตติผะละยาน **อะปะระพาเถ** ในกาละพายหน้าแต่บัดนั้น **สุตะอา** นางก็ได้ฟังยังทัมมะเทสนา กับดอมพระอ่ระปิตาตินพี่ นางก็ได้เถิงอ่ระทัตตะผะละยาน ในอันอันพระยาตินพี่ได้เถิงโสดา **ปัพพะชิตะอา** นางได้ออกบอดแล้วก็มิระพามไป ทั้นแล. **กิงกิสะธาชา สัตตะ ทิตะโธ ละพิ** ถัดนั้น พระยากิงกิสะธาด ก็ได้ยังธาดุชะทิตา สิบเชื้ออ่างสามา ปะมามว่าได้ 7 ดิน จิ่งปะสิงปิงนามะกอมแห่งธาดุชะทิตา ผู้มีผะหยาเพิ่งรู้ดั่งนั้น. **สะมะนิ สะมะนะโถตตา** ผู้หนึ่งชื่อ่าสะมะนิ ผู้หนึ่งชื่อ่าสะมะนะโถตตา ผู้หนึ่งชื่อ่าพิกขุนิ ผู้หนึ่งชื่อ่าพิกขุหาสิกา ผู้หนึ่งชื่อ่าทัมมา ผู้หนึ่งชื่อ่าสุทัมมา ผู้หนึ่งชื่อ่าสังคะหาสิกา **สัตตะมา** เป้นผู้ถ้อมเจัดแล. **ตา อิมัสะมิง พุทหุปปาเท** ธาดุชะทิตาทั้งเจัดดินนั้น เกิดมาร่อมพุดทะบาดสาสะนา พระเจ้าโถดิมบุริมสัตถา ผาทิดด้อยนามะกอม ผู้หนึ่งชื่อ่าเขมา ผู้หนึ่งชื่อ่าอุปะละวันนา ผู้หนึ่งชื่อ่าปะตาจาธา ผู้หนึ่งชื่อ่าโถตะมี ผู้หนึ่งชื่อ่าทัมมะทินนา ผู้หนึ่งชื่อ่ามะหามายา ผู้หนึ่งชื่อ่าวิสาขา **สัตตะมา** เป้นผู้ถ้อมเจัดแล.

พระนางเจ้าผุดสะดี ได้เป้นมะเทสีพระยาอิน

ตาสุ ลำ้สาวกะสัดขัตติยะทิตาทั้ง 7 ดินนั้น ส่อนดั่งนางสุทัมมาธาดุชะทิตา ได้ส้างสิมพาน มิต้นอ่าให้หาน รักสาสิลบ่ขาด ทุกชาดพ่ำเพ้งมา **ผุสสะติ นามะ กุมาธิกา** ลอดได้ชื่อ่าผุดสะดีธาดุชะกุมาธิ เทดอ่านางเกิดมา มิเมื็อตินอันงาม เทมือนดั่งโธยธวายผายใส่ ด้อยกะจอมจันแดงแพงล่ามากยิ่งหันหนา ด้อยผะหลาอานิสิงแห่งนาง หากได้เอิากะจอมจันผึง ถวายบูชาแก่พระพุดทิเจ้าตินชื่อ่าอิปัดสิ **สังสะรันติ** นางทิอระไอไปมาในเมืองดิน แล้วเอิาตินเมือเกิดในเมืองฟ้า พายหน้าแต่นั้น จิ่งได้เกิดมาเป้นอักคะมะเทสีเทวี แห่งพระยาอินสุธินทาทิธาด ตินเป้นอาดในชั้นฟ้าสองสะหวัน. **อะถัสสา ยาวะตายุกัง ถัตะวา** เมื่อธาดุชะผุดสะดี สะเหวียสีสิมบัด ถัดแดนอายุ

สังฆาม ในเมื่อบุบพะนิมิด 5 ปะการ มิเสโทโมจะมา เหื่อไหลออกจากกาย เป็นเค้า **อุปปัมเมสุ** แลเกิดมิเป็นปะจัก **สักโก** อันว่าอินทาทิราดตินวิเสด รู้จักเทดอันมาๆสิสุพันกันละยา จักลาดลา จากเมืองสะหวันชั้นฟ้า **อาหายะ** พระอินกำถืเอ้ายังมาๆ กับด้วยยิดสาปะธิวานอันมากพักพา **ลันตะวา** สะเด็ดไปสู่สอมนันทะมะอุทะยาม ให้มาๆนอมอยู่สำราม เพื่อเสื่อสาดอาสะนา อันปะดับปะดาดิ **นิสิทิตะวา** พระยาอินกำนั่งอยู่ฝ่ายข้างที่นอมกำ้ขวา **อาหะ** จิ่งก่าวเชิ่งมาๆว่า **พัทเท** ดูราเจ้า ผุดสะดิสิสุพันกันละยา **อะทัๆ** อันว่าเราพี่ **ทะหามิ** จักให้ยังพอมทิบ 10 ปะการแก่เจ้าแล **ตะวัๆ** อันว่ามาๆเจ้า **ปะติลันหาทิ** จิ่งถืเอ้ายังพอมทิบ 10 ปะการ นั้นเทิ้น อ่าดั่งนี้แล้อ จิ่งก่าวลาถา อันเป็นปะถะมะทิอทิ อันมีในมะหาเวสสันตะระทัมมะเทสนา อันปะดับปะดาไปด้อยลาถาพันหนึ่งว่า:

ผุสสะติ อะระวันนาเพ **อะรัสสุ ทะสะหา อะเร**
ปะถัพะยา จารุปุพพังคิ **ยัๆ ตุยทัๆ มะนะโส ปิยัๆ**

ดั่งนี้ ดูราเจ้าผุดสะดิ อันมีรัดสะมิสีอัน พันมะเมื้อตินๆามใสสุด **จารุปุพพังคิ** มิอิดถือะระลัก อักละกันละยา รูบกายผายผิวผ่อๆ ถื้อลาดล้อมก่อๆดำกม นิมทังสอๆตั้งเต้า ถันเจ้าตุ่มตั้งสิมผาๆ ถิงบาๆแอวกี่อราบส้อย มื้อน้อยส้อยสิ่งลำๆ **ยัๆ อะรัๆ** อันว่า สิดทิพระพอมแก้อ อันจักให้แล้อดั่งๆ ลำปาถะนาอันใดแล จำเริมใจแห่งเจ้า อันมีในมะนุดสะโลก เมืองถินพายลุ่มพุ้น เจ้าจิ่งถืเอ้าสิดทิพระพอมอันนั้น กำพี่เทิ้น อินทาทิราดก่าวดั่งนั้น นั้นมะหาเวสสันตะระทัมมะเทสนา **ปะติตถาปิตา** ได้ชื่อว่าพระสับพันยูเจ้า ตั้งไว้ในสะหวันเทอะโลกแล.

สา อัตตะโน จะอะนะทัมมะตัๆ อะชานันติ ส่อนดั่งนาๆผุดสะดิสิสุพันกันละยา บ่รู้ว่าตินจักได้ ลาดจากเมืองสะหวัน ลอดมาปะหมาด จิ่งก่าวลาถาอันถ้อมสอๆ กับดอมพระอินทาเทอะราดว่า:

เทอะธาชะ นะโม ตะยัตถุ **กิๆ ปาปัๆ ปะกะตัๆ มะยา**
รัมมา จาเอสิ มังๆ ถามา **อาโตวะ ทะระนิรุทัๆ**

ดั่งนี้เป็นเค้า ข้าไหว้จอมเทอะราดเจ้า ตินเป็นเหงื้าแก่เทอา กะธิยาอันน้อมนะมัดสะกามแห่งๆ ผู้ข้า กำจิ่งมีแก่สิมพามมะหาราดเจ้า ส่อนดั่งผู้ข้านี้ มิล่าว่าบ่อระบัด บ่ชอบบ่ปะกอบพระหีระไทยิ่งๆ สิ่งสันใด มะหาราดเจ้าจิ่งมากำจัดยังข้าน้อยหิ จากที่อันอุดมถอมพิรมมีมาก ดุดดั่งลมกับอินาด อันมาฟาดยังติ้มไม้ อันละๆอกออกมาแต่พื้นทำระนิ ให้เป็นผิงเผ่าเถ่าทุลีแลลิ้มท่าอต่าอไปมา ดั่งนี้นั้นกำข้าจา?

สักโก อันว่าอินทาทิราด รู้ว่ามาๆปะหมาดยิ่งพักพา จิ่งก่าวลาถาว่า **นะ เจอะ เต กะตัๆ ปาปัๆ นะ จะ เม ตะวะมะสิ อัปปิยา** ดั่งนี้เป็นเค้า ดูราเจ้าผุดสะดิเมยรักพี่ เจ้าจักได้กะทำทุจะริด ผิดแก่พระหีระไทพี่กำบ่มีสังสักสิ่ง แลจักเป็นที่ชังแก่เราพี่กำบ่มี ตั้งยังเป็นที่รักลำ้เลิด พี่บ่ได้เปิดเจ้าสังสัก

ยาม ท่ำว่าบุนสิมพานแห่งเจ้าหากหมิดท่ำนี้แล้อ เจ้าจักได้พัดพากจากเธ้าพี่ไปไภ บัดนี้เจ้าจิ่งถิเอ้า ยังพระพอนแก้อ อันจักให้แล้อยังคำปาถะนาทั้งมอน ก่ำพี่เท้ำน.

พระนางเจ้าผุดสะดิทิงข่พอน 10 ปะกาน

สา สักกัสสะ อะจะนัง สุตะอา เมื่อนั้น ขันสิสุพันกันละยา ได้ยินยังคำพระอินทาทิราด จิ่งรู้ว่า ตินจักลาดจากเมิองสะหวัน เป็นอันแจ้งยิ่งแท้ดิหลิ **ลันทันติ** อันจักถิเอ้ายังพระพอนแก้อ อันให้แล้อดั่งคำมักคำปาถะนา จิ่งก่าอลาถาว่า **อะธันเจ เม อะโห สักกาะ สัพพะพุตานะมิสสะระ** ดั่งนี้ เป็นเค้ำ ข้าไทอ้สิมเด้ดอินทาทิราดเจ้า ตินเป็นเทง้ำแห่งสองสะหวัน ผิว่าอิงสิมเด้ดมะหาราดเจ้า แลจักให้ยังพระพอนทิพ 10 ปะกาน เพื่อเป็นทานแก่ผู้ข้าแท้ ดั่งนั้น **อะทัง** อันว่าผู้ข้า ก่ำรับเอ้าบัดนี้ ลันว่าผู้ข้าลาดจากมะหาราดเจ้าท่ำนี้แล้อ:

1. ข่ให้ผู้ข้าได้ไปเกิดเป็นอักคะมะเทสิเทวิ สะเทวิยราดสิสิมบัดในปางคำผาสาด แห่งพระยาสิวิราด แลผาสาดอันนั้น ข่ให้มีนิกยูงยางกางแอ่น แล่นไล่ลิง ทิงขุงนถิ่นเค้ำ นิกแขกเต้ำ และสานกา พ้อมกันมาฟ้อนฟ่ายยายร้อง ถ้องขานขันเชิ่งกันไปมา แลปะกอบไปด้อยนาง ขับแลนางฟ้อน ย้อนดาบแกว่งละเม้ง ขับก่อมเพงและต่อยพาด เดยละดาดเต้มไปด้อยถิ่น เปียและถินถ่อมทังหลาย ให้ยายไปด้อยชาอมะถิด ย่อมผากิดมาเป็นขุนถือป้อแลงงาย ยุยกถวายแก่ผู้ข้า แลผาสาดอันนั้น ข่ให้มีแขขอนกอนป่องยั้งมสิทะเป้งขอน อันพิจิดริด จะนาแล้อ ด้อยแก้อ 7 ปะกาน มิสันถานงามดิ แลมิสงม่อนใสสุด เหมือนดั่งว่าตุริยะนิน ติสะหวัน ในกาละเมื่อทับแลไข ข่ให้มีอามาดผู้สะหลาด ติกแต่งเหล้ำยา ชิ้นปาอาหานทุก เมื่อ ผู้ข้าข่พอนอันนี้ดอมมะหาราดเจ้า เป็นพอนเค้ำก่อนทั้งมอน ก่ำข้าแล.

2. **นิละเมตตา** ข่ให้ผู้ข้ามิคู่พระเมด ตาอิเสดเลิดลำ้ ดำขงางามบ่ระสุด ดุดดั่งว่าตาลูกเมื้ออัน เพิงออกมาได้ปีหนึ่งนั้น ก่ำข้าเท้ำน กะริยาอันผู้ข้าปาถะนาดั่งนี้ เป็นพอนอันถ้อมสอง อันผู้ข้า ข่แล้อ พระติมแก้อจิ่งปะทานให้ ก่ำข้าแล.

3. ปะกานหนึ่งโผด **นิละพะมู** ข่ให้ผู้ข้ามิถื้อลาดก่องกิมงามบ่ระสุด ดุดดั่งขาทะมูอิม แลขงองามดั่งดอกนิลุบินบานแบ่ง งามแพ่งพ้อมกับกิบไกสอม พอนอันผู้ข้าข่ไว้อันนี้ เป็นพอนอันถ้อมสาม ตามปะนิทานเขด ปะเทดปาถะนา ก่ำข้าแล.

4. ปะกานหนึ่ง **ผุสสะติ นามะ นาเมมะ** ข้าแห่งพระเทอะราดเจ้า ตินเป็นเทง้ำกว่าเทอา ได้ให้ทานมาในเมื่อก่อน ผู้ข้าน้อยอ่อนแล ได้ไปเกิดในมะนุดสะโลกาวิงสา ข่ให้ได้ชื่อว่าผุดสะดิสิสุพันกันละยา ตามพาสาชื่เก่ำเค้ำเดิม ผู้ข้าปาถะนาดั่งนี้ เป็นสิดทิพระพอน คำสอนอันถ้อมสี่ ก่ำข้าแล.

5. **ปุตตัง ละเพถะ อะระทัง ยาจะโยถัง อะมัจสะริ๋ง**
ปูชิตัง ปะติธาซูหิ กิตติมันตัง ยะสัสสิมัง

ຂໍໃຫ້ຜູ້ຂ້າມີລູກຊາຍແກ້ວຜູ້ປະເສີດ ເກີດມາໃນທ້ອງຜູ້ຂ້າ ແລລູກຊາຍຜູ້ນັ້ນ ຢ່າຮູ້ຕະໜີ່ຖີ່ໃນເຂົ້າຂອງ ກອງແກ້ວ ອອກມາແລ້ວຈຶ່ງຮູ້ໃຫ້ທານ ແລເປັນທີ່ອາໃສເຂົ້າໄປຫາໄປສູ່ ແຫ່ງໝູ່ຍາຈິກາວັນນິພິກຄົນ ຂໍທານ ແລລ້ຽຊາຜາກິດ ມີຍິດສັກກຸດໄກ ເປັນທີ່ໄຫລເຂົ້າມາສູ່ມາຫາແຫ່ງໝູ່ທ້າວພຣະຍາ ມາພ່ຳ ພ້ອມນ້ອມຕໍ່ພຣະຣາດຊະສົມພາມ ຖວາຍບັນຈາການທຸກເມື່ອ ກໍຂ້າເທີ້ນ ອັນນີ້ເປັນພອນອັນຖ້ວນທ້ຳ ແຫ່ງຜູ້ຂ້າ ກໍຂ້າແລ.

6. **ถัพพัง เม ทาระยันติยา มัฆชิมังถัง อะนุนนะตัง** ເມື່ອຜູ້ຂ້າທະຣິງຄັບພະລູກແກ້ວຜູ້ປະເສີດ ເກີດ ມາດ້ວຍບຸນຍະສົມພານ ຂໍຢ່ຳໃຫ້ທ້ອງຜູ້ຂ້າໃຫຍ່ຍວດສວດລົ້ນພົ້ນປະມານ ດັ່ງຍິງສາມານທົ່ວໄປ ຂໍໃຫ້ ທ້ອງນ້ອຍແອອກ້ວກົມງາມບໍຣະສຸດດັ່ງຂາທະນ ອັນຊ່ຳງຜູ້ສະທລາດທາກມາຊູດເກົຳ ເທລົ້ງກ້ຽງກ່ອມ ກົມງາມນັ້ນ ກໍຂ້າເທ້ີນ ອັນນີ້ເປັນພອນອັນຖ້ວນທຶກແຫ່ງຜູ້ຂ້າແລ.

7. **ถะนา เม นัปปะวัตเตยยุ** ເມື່ອຜູ້ຂ້າແລປະສູດລູກແລ້ວ ຂໍໃຫ້ຜູ້ຂ້າມີນົມຕຸ່ມຕັ້ງເຕັມງາມ ເທົມອນ ດັ່ງສາວນ້ອຍງາມຂຶ້ນໃຫຍ່ມາໄດ້ 16 ເຂ້ຳ ຂ້ານ້ອຍຂໍພອນອັນນີ້ ດອມມະຫາຣາດເຈ້ົາ ເປັນພຣະພອນ ຄົມຣິບເຈັດ ກໍຂ້າແລ.

8. **ปะลิตา นัสสันตุ อาสะวะ** ຂ້າແຫ່ງອິນທາທິຣາດເຈ້ົາ ຂໍໃຫ້ຜູ້ຂ້າມີພຣະເກດເກ້ົາໂມລິເກສິງາມຊຽວ ສຸດຂະໜາດ ຕັ້ງແຮກແຕ່ຊາດເກີດມາເຖິງເທ້ົາຊະຣາ **ปะลิตา** ຜົມເສ້ັນຫຽອກ ຢ່ຳໄດ້ອອກມາແກມ ເກ້ົາ ແມ່ນວ່ຳເຖ້ົາແລ້ວກໍໃຫ້ດຳດີແລດູງາມດັ່ງສາວຣາມ ຜູ້ຂ້າຂໍພອນອັນນີ້ເປັນທີຖ້ວນແປດ ກໍຂ້າແລ

9. **กาเย ระโช นะ ลิมเปถะ** ຂໍໃຫ້ຜູ້ຂ້າມີພຣະກາຍກົງອົງຄະເນ້ືອຕິນໃສສ່ອງ ກັງງຜ່ອງຫລາຍຜິວ ຢ່ຳ ໃຫ້ຜົງທຸລີປິອຕິດໄດ້ ອັນນີ້ເປັນພອນອັນຖ້ວນເກ້ົາ ມະຫາຣາດເຈ້ົາຫາກໃຫ້ເປັນທານແກ່ຜູ້ຂ້າແລ.

10. **อัฆชันจาปิ ปะโมจะเย** ປະການໜຶ່ງ ຂ້າໄຫວ້ອິນທາທິຣາດເຈ້ົາ ຄົມທັ້ງຫລາຍຝູງໃດບິວລະບັດຜິດ ທຸຈະຣິດກັມສາມປະການ ມີຕົ້ນວ່ຳປານາຕິບາຕ ອະທິນນາທານ ມີຈສາຈຳຣໃຈໂທດ ໂທດຝູງນີ້ຜູ້ຂ້າຂໍ ອະໄພ ໃຫ້ພົ້ນຈາກຄອກຂັງກັງຄາ ຜູ້ຂ້າປາຖະນາເອົາພອນທິບອັນຖ້ວນສິບ ແລ້ວທັ້ງມວນກໍຂ້າແລ.

พระอินทาทิราดเจ้าทิ๋งปะสาดพระพอน

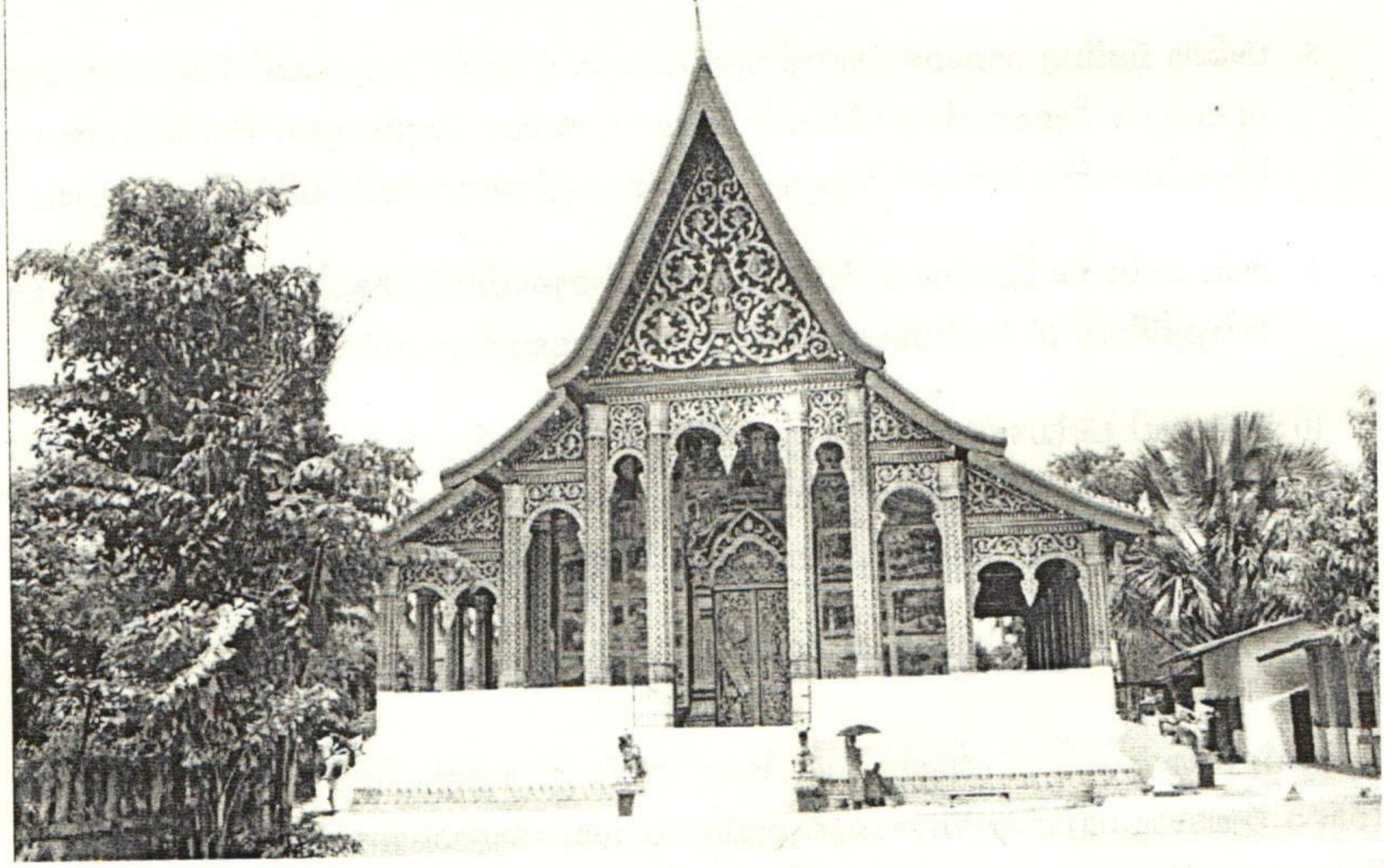
สักโก อาหะ ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນພຣະຍາອິນທາທິຣາດ ຈັກໃຫ້ນາງນາດສີສຸພັນຍິນດີ ດອມຣາດຊະໄມຕີຂອດ ໄວ້ແລ້ວ ຍັງພຣະພອນແກ້ວ ອັນຈັກໃຫ້ແລ້ວດັ່ງຄຳມັກຄຳປາຖະນາ ຈຶ່ງກ່ຳວຄາຖາວ່ຳ **เย เต ทะสะ อะระ ทินนา มะยา สัพพังคะโสพะเม** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄ້ົາ ດູຣາເຈ້ົາສີສຸພັນກັນລະຍາ ອັນປະກອບດ້ວຍເຜ່ົາຜຳ ກຳ ຕິນອົງຄະໃຫຍ່ນ້ອຍ ງາມຍ່ົງຍ້ອຍສຸດປະມານ ພອນທິບ 10 ປະການຝູງໃດ ອັນເຮົາຜູ້ພີ່ຫາກໄດ້ໃຫ້ເປັນທານ

แก่เจ้า ติมเจ้าจักได้ยังพอมทังมอมฝูงนั้น ในเขดฮิงมุมทงมแห่งพระยาสีวิราด โดยดั่งเจ้าปาถะนา บ่สิงกา กำพี่แล.

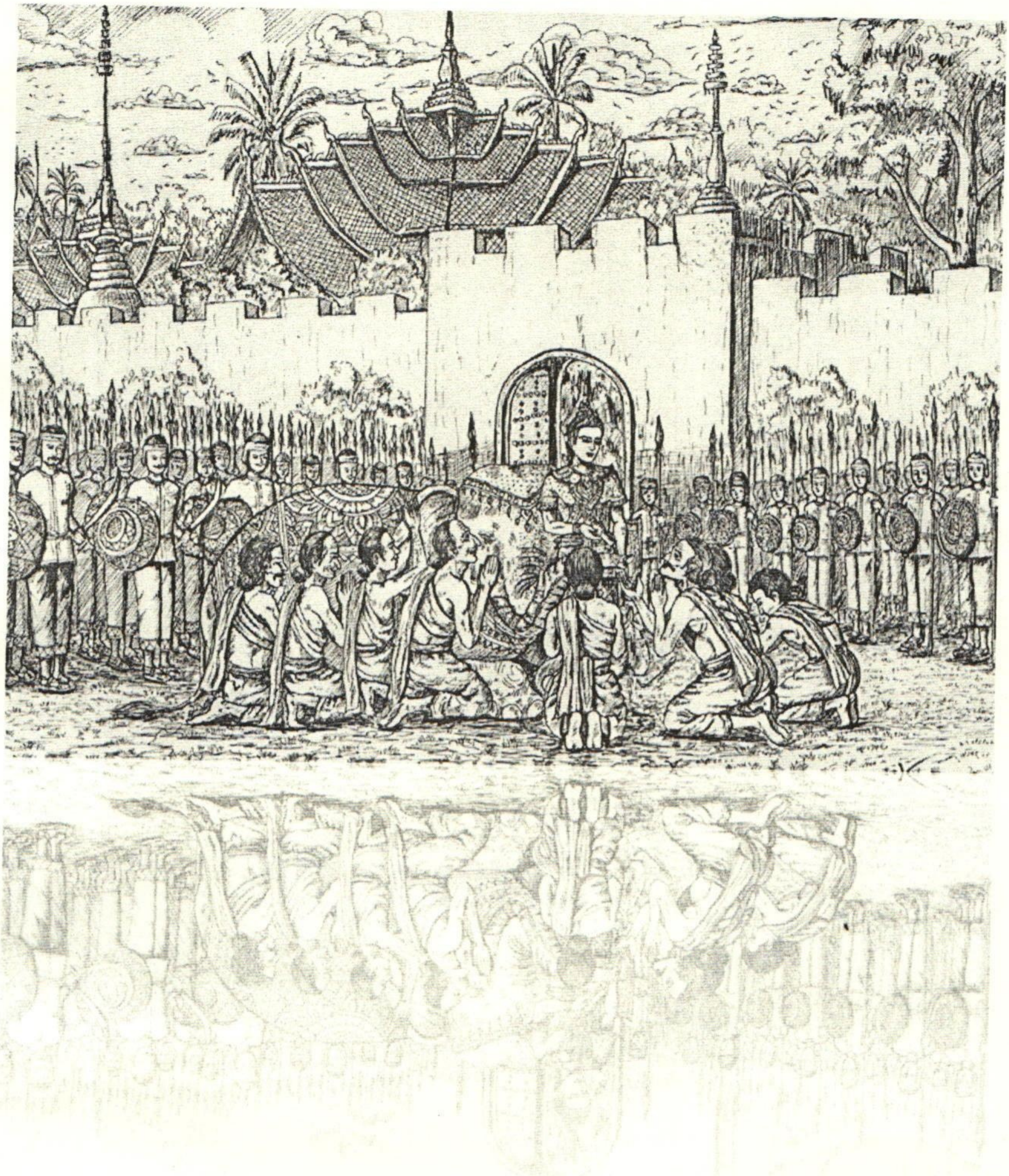
ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ พระทะสะพินติมเป้นคูสั่งสอม ยังสัตตะมิกอมบ่ขาด ให้พ้นจากชาดโอถะสิงสาม ให้เถิงมิระพานจิไจอ้-จิไจอ้ จิ่งได้ชื่อ่าสัดถา **ปะกาเสมโต** อันจักสำแดงยังอัดถะทัมดองนั้นให้ผากิด จิ่งก่าอเป้นธิดสะถาถาอ่า.

อิทัง วัตะวามะ มะถะวา เทวะราชา สุชัมปะติ พิกขะเว ดูราเจ้าพิกขุสิง ติมทะธิงสิลใส สะอาด **มะถะวา** อันอ่าพระยาอิมสุธิมทาทิราด อันเป้นผิวมางน้อยมาดสุชาดา ได้ชื่อ่ามะถะวามตามบุบพะโอทามเมื่อก่อม ถันอ่าก่าวพระราดชะถาถาอันนี้แล้อ แลให้ยังพอมแก้วทิบ 10 ปะการเป้นทามแก่มางสิสุพันผุดสะดิ กำมีใจชื่มชื่นยินดีมากพักหนาแล.

ทะสะวะระถาถา กะธิยาอันพันละมายังทัดสะพอม **เอกูมะวิสะติถาถาปะติมันดิตา** อันปะถับปะดาไปด้อยถาถาทังหลาย 19 ถาถา **นิตถิตา** กำสะเด็ดบំระบอม ถอมแล้อท่ำนี้ก่อมแล.

วัดมะโนธิม อំระวิหาม พระมะถอมหลวงพระบาง สปป ลาว

ພຣະເຫວດສັນດອນເຈົ້າ ທານຊ້າງປັດຈັຍນາເຄນ ໃຫ້ແກ່ພຣາມທັງແປດ ຈາກເມືອງກະລິງຄະ

2. ทิมะพามต์

1. บันติม

อิติ สา อะเร ถะเทตะอา ตะโต จุตา มัททะรันโย อัถถะมะเทสิยา ภุจสิมหิ นิพพัตติ

พระนางเจ้าผุดสะดี ได้เป็นมะเทสีของท้าวสิมไธเจ้า

สาทะโอ ดูธาสับปุริสาทั้งหลาย ส่วนดั่งผุดสะดีสิสุพันกันละเยด **ถะเทตะอา** ระับจับเอ๋าแล้อ ยังพอมแก้อโดยปะสิงจิงมัก ในสำพักบุริมอิม สุริมทาทิธาด **ตะโต จุตา** ถันว่ามีระนาด ถาดจาก ทิบพะสิมบัด **นิพพัตติ** ทำลิงมาทำเมิดเกิดในอุทอมอ๋ระมะเทสิ ธาดอุะเทอิแห่งพระยามัดทะธาด **ชายะมานายะ** ในเมื่อสิสุพันอ๋ระนาด **ชาตัตตา** เกิดมามิอ๋ระอิงปะจิงผิวผ่องใสสะนิด เหมือมดั่ง ปะจิดไปด้อยกะจอมจันถันทะเทด เทดดั่งนั้น บั้นธาดอุะอิงสาทั้งหลาย ทำหมายเอ๋าชื่อ่าผุดสะดี มิ ในอันอันกะทำมังถะละ **สา มะทันเตมะ ปะธิอาเธมะ วัททิตะอา** ส่วนดั่งพระนางผุดสะดีสิสุพัน กันละยา **วัททิตะอา** ทำจำเริมขึ้นใหย่มาด้อยปะธิอามยิดแห่งติม มะทิมมะทุด **อุตตะมะรูปะทะธา** ทะธิงโสมสิสุดทะยิ่ง สิ่งฟากฟ้าสาอสะหวัน ในนันทะนะอุดทิยาน ในกาละเมื่อมาๆเพ้งพระกาย ได้ 16 เข้านั้น แท้ดิทสิ.

อะถะ นัง สิวิมะหาราชา ในกาละบัดนั้น บั้นสิวิมะหาราชาพูมินทา **อาเมตะอา** นำมาแล้อยัง นางแก้อผุดสะดีสิสุพันกันละยาหน่ำกะสัดตาติมลิสาย **ภุมาธัสสัตถายะ** เพื่อปะโยอุะนะแก่เจ้าธาด อุะอิง อิงทะธิงนามอิเสด ชื่อ่าท้าวจอมเทดสิมไธธาดอุะบุด **อุสสาเปตะอา** กำมอบเอมเถมให้ยัง ธาดอุะสิมบัด **ภัตะอา** กะทำยังนางสิสุพันกันละยาจารุทัดสะนิเยด **เขตถะกัง** ให้เป็นปะทามแก่ นางนักสะนิมบุริมกันละยาทั้งหลาย หมายอ่าได้หมื่นทิกพัน แล้อตั้งไอ้ในถานันตะระสักอักถะมะ เทสิ กำมีแล. **เตมะ อุตตัง** เทดดั่งนั้น บั้นพันทะถาถา พระเจ้าเทสะนาในจะธิยาปิดิก บุบพาจารย์ เจ้าหายิกมาเป็นสาทิกไอ้ให้ลิชาอ่า.

ตะโต จุตา สา ผุสสะตี **ฐิตัยเย อุปปัชชะถะ**
เขตุตตะรัมหิ นะถะเธ **สันธะเยมะ สะมาถะมิ**

ดูธาเจ้าสาธิบุด! ส่วนดั่งนางผุดสะดี สิสุพันกันละยา **ตะโต จุตา** ถันว่าสุระถุดจุติจากทิบพะ สิมบัด **อุปปัชชะถะ** กำได้มาเกิด ในกะกูลเจ้ากะสัดมัดทะธาดอุะอิงสา **สะมาถะมิ** กำได้สิมสู่อยู่กับ

ดอมท้าวสินไชธาดชะบุด ในเมืองเชตุตตะระธาชะหานิ กำมิแล. **สา** ส่วนบางผุดสะดีตินนั้น กำเป้นที่รักที่จำเธินใจ แห่งท้าวสินไชอ๋ระธาด แท้ดีหลิ. **อะถะ สักโก** ในกาละยามนั้น บันบุธิมสุธิมทะเทโอ **อาวัชชะมาโน** อันพิจาระนา **ทิสะวา** รู้เห็นด้วยทิบพะปันยาว่า **ทิมเมสุ อะเธสุ** ลำพอมทิบ 10 ปะการ อันภูหากปะสาดให้เป้นหาน แก่ผุดสะดิธาดชะกัลยา **มะอะ อะธา** พอมทั้ง 9 ปะการ กำเป้นอันบ๋ระบอมแก่นางแก้ว ยังไปแล้วท่ี่ห้องแห่งนางข๋อ๋ระบุด อุตตะมะผู้ปะเสิด อันเกิดกับอิก ถอมภูบุธิมบุพิด **สะมิชชาเปสสามิ** จักให้สัมลิดบ๋ระบอม แท้ดีหลิ อันนี้ กะธิยาพระยาอินหากามิ พระธาดจินดา.

ตะหา มะหาสัตโต ในกาละยามนั้น บันบุธิมพุดทั้งภูมบุพิด ยังสะถิดในตาอะติงสา อายุสังขาน เจ้ากำหมิด กิดเป้นปะธิกิขินา **ยัตะวา** พระยาอินเจ้ากำรู้ยังเหดอันนั้นโดยพะลัน **ถันตะวา** สะเด็ด ไปสู่สำนักอักคะมะหาสัด **วัตะวา** กำก่าวข๋อ๋ระธาหะนาว่า **มาธิสะ** ดูธาเจ้าเหบพะบุด **มะนุสสะโลกัง ถันตุง** ถอมเจ้าลิงไปสู่มะนุดสะโลกจากสองสะหวัน **ถันทิตุง** เพื่อถิเอ๋ากำเนิด เกิดในอุทอม อ๋ระมะเหสักอักคะธาดชะเหวิ แห่งพระยาสิวิธาดตินวิเสด. **ถะเหตะวา** พระยาอินเหล่ำถิเอ๋าปะตินยาน แห่งเหบพะบุดทั้งหลาย หมายว่าได้หิกหมื่น ตินมีสะพาวะอันจักลาดจากสะหวัน ทันพ้อมพระโพทิสัดเจ้า แล้วเล่ำสะเด็ดสู่ธาดชะนิเวสะมะแห่งติน กำมิแล.

ปะสูดพระเทวดสันดอมเจ้าออกจากพระถัม

มะหาสัตโตปิ แม่นว่าหมื่พุดทั้งภูมบุพิด **จะวิตะวา** กำลาดจากเมืองสะหวันอันปะเสิด มาเกิดในอุทอมพระธาดชะมานดา **เสสะเทวะปุตตาปิ** แม่นว่าปะธิวานเหบพะบุด จุติจากชั้นฟ้าตาอะติงสา **อะมัจจานัง เถเทสุ นิพพัตติงสุ** กำมาเอ๋ากำเนิด เกิดในเธือมอามาด สิวิธาดบิวละบัด **สัตถิสะหัสสานัง** อันได้หิกหมื่นหัด **มะหาสัตเต มาตุภุจฉิถะเต** ในเมื่อมะหาสัดเจ้าบุพิด ยังสะถิดในอุทอมพระธาดชะมานดาดั่งนั้น บันสิสุพันผุดสะดี **โหหะลินี หุตะวา** กำมีพระธาดอัดชาใสสะมิด ติดกับด้วยหามะเจด **มาธาเปตะวา** มักส้างสาลาหานหิกหลัง แหบปักตูอังแลท่ามกางองง แลมะถอมหวานทั้งสี่เขด **วิสสัชเชตะวา** มักปิงธาดชะสิมบัดพ่ำเพ็งหามะวัด แลวันแลหิกแสมถำไปบ่ำหล่าถา **ธาชา** เมื่อนั้น บันพระสิสินไชไอสำอ๋ระมะนุด **สุตะวา** ได้ยินยังพระธาดอัดชาใสสะมิด **เมมิตตะเภ ปักโภสาเปตะวา** พระจิ่งให้ทันมายังพรามทั้งหลาย ฝูงรู้หวายมิมิด แล้วถามตามธาดชะกิดจา **พรามะนา** พรามทั้งหลายฝูงจิบเพด ผู้รู้เหดแจ้งจิง **พะยากะธิงสุ** กำทูนถวายหวายว่า **เหวะ** ข้าไหว้พระสิมมุดติเทโอ **หามาพิธะโต** สัดติอุดิมอันพิธิมในหามะอัดภัตติกา **หาเม** หากบ่รู้อิ่มในหานแห่งติน กำมาเอ๋าปะติสินทิในอุทอมพระเทวิ กำข้าแล.

เมื่อพรามทั้งหลายหวายดั่งนั้น บันบุธิมธาชา **สุตะวา** ได้ยินยังพะยากอมมิมิด กำมีจิดยินดีพิธิมหะหะเยด **หาธาเปตะวา** ให้ส้างสาลาหานหิกหลัง แล้วแลตั้งไว้ยังกองหานอันสะมิด ตามจิดพระเทวิบ่ขินสัง **อายัปปะมาณัง** อันว่าปะมานส่อยไธ อันเกิดแก่สินไชมะหาธาด บ่อาดจักนับได้

ตั้งแรกแต่มาเอิาปะติสิน แห่งตินบໍระสุดพุดทังกุโร **สะกะละชัมพุทิปะราชาโม** แม่นว่าท้าว พระยาสามันปะเทด อันยู่ในขิงเขดชุมพูทิบ กໍริบนำราดชะบันมากามมาถวาย ด้วยอานุพาบบุน สิมพาน แห่งบุริมสุนทะระมะหาสัดเจ้า แท้ดิทลิแล.

สา มะทันเตมะ ปะริวาเรมะ ตัพพัง ทาเรมติ ส่วนดั่ง สิสุพันราดชะวิงทะริงยังคับ กับด้วย ปะริวานยิดยิ่งหักหนา **ทะสะมาเส ปะริปุนเม** ในเมื่อสิบเดือนแลบໍระบวนแล้วดั่งนั้น บั้นสิสุพันมะ พิมพา **ทัตถุกามา** มักใค่จักหอดพระเนดลำหลิงดู ยังพระบุริอันผ่องผาย กໍจิ่งถวายยังเทด แก่อิงวิ เสดวໍระสามิกา. **ราชา** อันว่าพระกะสัด มิราดชะอานัดให้ปะดับพระบุริ สิวໍระชุดอุตตะมะโสพัง **เทวะมะณะรัง วิยะ** เหมือนดั่งว่าเมืองสะหวัน อันเป็นที่พิริมสะหุกยินดียิ่ง จิ่งให้พระเทวิสะถิด เหนือราดชะริด เหลั้มปะดับสับพะอาลังการ แล้วแลกะทำมะถอนปะทักขิน กับริพิมพะทินเสมา. **กัมมะชะวาตา** อันว่าลมกัมชะวาด อาดกะทำดับพะให้พิกติกไป **จะลิงสุ** กໍหวั่นไหวในอุทอนแห่ง นางกะสัด **มัชชะสัมปัตตะกาเล** ในกาละเมื่อไปรอดท่ามกาง ทินทางแห่งพ่ำค้าทังหลาย **อะมัจจา** อามาดทังหลาย กໍทูนถวายยังเทด แก่อิงวิเสดพระสิมมุดติเทโว. **โส ราชา** อันว่า พระบุริมสิสิน ไชตินอิงอาด จิ่งมีพระราดชะอานัด ตัดสั่งให้กะทำ ยังโรงปะสูดพระวໍระบุต ในท่ามกางทางที่นั้น **ลันทาเปสิ** กໍให้แทนแห่พิพักอักคะราดชะกันยา **สา** ส่วนดั่งสิสุพันมะผุดสะดิ **ปุตตัง วิชายิ** นางกໍ ปะสูดพระลูกแก้วสายสะเหม่หา.

เตมะ วุตตัง เหดดั่งนั้น บั้นพันทะดาถา พระเจ้าเทสนาในจะริยาปิดิก บุบพาจารย์เจ้ายิกมา เป็นสาหิกไว้ให้ลือชาว่า:

ทะสะมาเส หาระยิตะวานะ **กะโรนติ ปุรัง ปะทักขิณัง**
เวสสานัง วิถิยา มัชเช **ชะเนสิ ผุสสะติ มะนัง**

ดูราเจ้าสาริบุด! ตินบໍระสุดด้วยดี ยินดีลำ้ในสาสนา ส่วนดั่งสิสุพันกันละยา **หาระยิตะวานะ** ทะริงยังคับ นานนับว่าได้สิบเดือนแล้ว สะเด็ดองมองแก้วปะเชตุตตะระ **ชะเนสิ** นางกໍประสูดยัง อิงพระตะถาคะตะ ในท่ามกางทินทางแห่งพ่ำค้าทังหลายดีหลิ. **มะหาสัตโต** อันว่ามะหาสัดเจ้าติน ทะริงสิมพานวิเสด **นิกขะมันโต** สะเด็ดออกจากอุทอนพระมานดา **วิสุทโท ทุตะวา** มิพระกายกิง บໍริสุดหักหนา **อุมมิเลตะวา** มืนพระเนดทังคู่แล้วแลออกมา **ปะสาเรตะวา** ยื่นมือไปหาพระมานดา **อาหะ** กໍกำาวว่า ข้าแด่แม่เป็นเจ้า แม่เป็นเจ้าจิ่งให้เข้ำของแก่ผู้ข้าโดยอันมี **อะทัง** อันว่าผู้ข้าสาย กะสัด **ทัสสามิ** กໍจักให้ทานแท้ดิทลิ. **อะถะ** ในกาละยามนั้น บั้นพระมานดา **อาหะ** กໍกำาวว่า ดูรา เจ้าลูกรักอักคะสายสะเหม่หา **เหหิ** ลูกเจ้าจิ่งให้ยังทานตามอัดชาใสใจจิงมักแห่งเจ้า เท้าวันเทิ้น. ตันกำาวดั่งนี้แล้ว กໍตั้งไว้ยังถิงคำพันหนึ่ง เหนือมืออันหยงดออกมาหา. **มะหาสัตโตปิ** พระมะหาสัด วໍระบาถา มาตาว่าออกมาแล้ว แลเจระจาต่ำพระมานดา มิในถานะสามชาด คือเมื่อพระมาเป็น มะโหสิดผู้วิเสด แลเทวดสันตะระราด และสิดหาดราดชะวิงกะสัด อัดตะพาวะอันช้อยนั้น แท้ดิ

ทลิแล. **อะถะ** ยามมั้น ปั้นยาติภาวิงสาปะโรหิด ภำภิดตะมาหาชื่ ในวันอันภะทำมังคะละวิเสด **เวสสันตะโร อิติ** ได้ชื่อว่า เทอดสันตะระราชา **ชาตัตตา** เทดอ่าเกิดมาในท่ามภางทิมหางแห่งพ่ำค้า ทังหลาย ทั้นแลมา. **เตมะ อุตตัง** เทดดั่งมั้น ปั้นพันทะคาถา พระเจ้าเทสมาในจะธิยาปิดิภ บุบพาจารย์เจ้า ยิกมาสาทิกไว้ให้ลิชาว่า:

มะ มัยหัง มัตติกัง นามะ　　มะปิ เปติภะสัมพะวัง
ชาโตมหิ เวสสะวิถิยา　　ตัสะมา เวสสันตะโร อะหุง

ดูราเจ้าสาริบุด! ติมบໍระสุดด้วยปันยา อันว่าชื่แห่งพระตะถาคะตะปางมั้น จักติดเมื่องไปกับด้วยเชื้ออวิงสา ปักขะภำพ่แลภำแม่ ภำบ่มีสัง **อะหัง** อันว่าพระตะถาคะตะ **ชาโต** เภิดในท่ามภาง ทิมหางพ่ำค้าทังหลาย เทดดั่งมั้น จึ่งได้หมายชื่ว่า **เวสสันตะระ** แท้ดิหลิ.

พระเทอดสันดอมเจ้าทิงได้ช้างปัดจะยะมาเถม

เอภา ภะเรนุภา แลในอันอันเภิดมาแห่งมะหาสัดเจ้ามั้น ยังมีแม่ช้างติอหึ่ง มีปิภาภะติดว่าเดิน ไปเหืออาภาดเอหา **อาเมตะอา** นำมายังลูภช้างติอขาวพาอบໍริสุด เหมือนดั่งเขิาไภลาด อาดเป็น มังคะลา **ถะเปตะอา** มาตั้งไว้ในที่อันเป็นช้างมุงคุน อะตุลละมะหาสัด ถัดวันแห่งมะหาสัดเจ้ามั้น อันเภิดมา **ปัภภามิ** ภำลาหนีไปภำมิแล. **อะมัจจา** อันว่าอามาดผู้สะหลาด สีวิราดเถียคะนิง **ภะริงสุ** ภำใส่ชื่ว่าปัดจัยภุนขะเรด เทดเภิดมาดำ้คิง อิงภะสัดขัตติยะวิงสา. **ราชา** เมื่อมั้น ปั้นปิตุราดมะหาภะสัด **อุปัตถะเปสิ** ภำตั้งไว้ยังแม่นิมทังหลาย หมายว่าได้หิภสิบสี่คืน มิติมบ่ตำ่บ่สูงพิ้น บ่ลิ้นที่ผอมพิ แลมินิมอันตั้งดิเต็มเต็ำ บ่ถ่อยเถ้ายอมยาน แลมินำ้นิมหวานบໍระสุด แก่เจ้าราดขะบุด อໍระไอ. **ราชา** พระบุริมสินไชเทโอ **หาตีโย ถะเปสิ** เล่าให้ตั้งไว้ยังแม่นิมทังหลาย หมายว่าได้หิภหมื่นคืน แก่ภุมานทังหลายอันได้หิภหมื่น ชิมชื่นเภิดมาปะดับ กับด้วยเจ้าราดขะบุดพุดทังภุโร **โส** อันว่ามะหาสัด **วัทหะติ** จำเริมด้วยปะริวานยิด ภิดได้หิภหมื่นคืนมะมา. **อะถัสสะ ราชา** ในภาละยามมั้น ปั้นปิตุราดมໍริมหา **ภาราเปสิ** ให้ภะหำยังสังวานปะดับ นับล่าได้แสนคำ จำมำถวายให้แก่พระมะหาสัด ราดขะโอระสา.

โส ภุมาโร อันว่าเจ้าราดขะวิงติมหะริงสิมพานบุน **โอมุนจิตะวา** ลาลิดปิดออกยังเถื่องปะดับกับติม แล้วแลให้เป็นหานแก่แม่นิมทังหลาย ในภาละยามเมื่อเพังพระภายได้สี่ปี แลพระพูมิราดขะโอริด อันแม่นิมทังหลายหาภถวายเถื่องปะดับกับคืน เจ้าภำบ่รับเอิาสัง เทดพระอิงทิงภูมา. **ตา หาตีโย** อันว่าแม่นิมทังหลาย เขิาภำถวายยังเทด แก่อิงวิเสดวໍระปิตา. **ราชา** อันว่าพระบุริมสิสิน ไชไอสໍวໍระมะนุด **สุตะวา** ได้ยินยังปะอุดติข่าวสานอันมั้นโดยถะนัด **วัตะวา** ก่าวว่า **ยัง ทะนัง** อันว่าเขิ้าของอันใด อันเจ้าบุดตะราด หาภปะสาดให้เป็นหาน เขิ้าของอันมั้น จิ่งไว้เป็นมุงคุนสุนทะระวໍระสิมบัดแก่ท่านทังหลาย เท้าอันเทิ้น. ถันเจ้าทะริงพระราดภูมา ดั่งนี้แล้ว **ภาราเปสิ**

ก็ชำ้ให้ทำยังเถื่องปะดับอันใหม่ ให้แก่เจ้าราดชะบุด อุตตะมะสะเหม่หา. **ภุมาโธ** อันว่าพระภุมาม มะหาทัม เล่ำชำ้ให้เถื่องปะดับเหล่ำนั้นเป็นหาม แก่แม่นิมทั้งหลาย ก็มิแล. ในกาละเมื่อมะหาสัด เจ้า ยังเป็นพระภุมามน้อย เจ้าก็ได้ให้ยังเถื่องปะดับเป็นหาม แก่แม่นิมทั้งหลาย หมายอ่าได้เก้ำ ดาบ แท้ดิหลิแลมา.

มะหาสัตโต อันว่าเหวดสันตะระมะหาสัดพิจิด มิชีวิดจำเริมได้แปดซอบเซ้ำ เจ้าก็สะถิดอยู่ เหนือธาดชะบันทิม อันพิธิมในผาสาด สีวิธาดพูมิน **จินเตสิ** ก็ริ่มเพิ่งเถิงทำมองดองวัด แห่งโพทิ สัดเจ้าแต่ทิมหลังว่า **อะทัง** อันว่าภู **เหมิ** ก็ให้ยังหามพายมอกซอกขันทะสันตาม แลหามอันมั้นบ่ อาดจักให้บังเกิด ยังคำพิธิมสิมพระจิด ภูบุพิดมักจักให้ยังอิงละกาโย **โภจิ ยาจะโภ** ยาจิกผู้ใด ผิ แลมาขอ้วระทีระไทในเมดทังคู่ **อะทัง** อันว่าภูมะธิม **พิมทิตะวา** ดวักพระไทในเมดออกแล้อ จัก ให้เป็นหาม ปะกามหนึ่ง **โภจิ ยาจะโภ** ยาจิกผู้ใดผู้หนึ่ง ผิแลมาขอภูอิงกะสัด ให้บิอละบัดเป็นข้อย ข้าหาสัง **อะทัง** อันว่าภูจักสอมยังติมภู ให้ยู่ในพุดทังภุระวัด **ตัสสะ ทะเหยยะ** จักบิอละบัดแก่ ยาจิกผู้นั้น บ่แหมงสัง.

ตัสเสวัง สะพาวัง จินตะยันตัสสะ ในเมื่อเหวดสันตะระมะหาสัด ตัดละมิงเถิงปะเวมีอันอุดิม แห่งบุธิมโพทิสัดเจ้าแต่ทิมหลัง ดั่งนั้น **มะหาปะถะวิ** อันว่าแผ่นดินหลอง ลองหนาสังขะหยาว่าได้ สองแสนสิหมื่นโยชะนะ **ถัชชะมานา** ก็ร้องก้องหวั่นไหวไปมายิ่งหนักหนา **มัตตะวะระวาระโม** เหมือนดั่งช้างสามตือปะเสิดอันเมำมัน แล้วแลมาร้องก้องสะเทือน ทงมหันเงียงองง่ำอต่ำอไปมา **สิเนรุปัพพะตะราชา** อันว่าพระยาเขำหลองสิเนโรธาด อันเป็นอาดแก่จะตุระทิสา **โอมะมิตะวา** ก็อ่อนน้อมถ้อมทิอละหาย เหมือนดั่งว่ากะไหซาย บายเอ็ายอดหวายมาลิมไฟให้อ่อน ภวัดแภว่ง ฟ้อมธิมเธ **เชตุตตะระนะคะราพิมุโข** ออ่ายหน้าธ่ำต่ำพระปะเชตุดตะระราชะหานิ **อัตถาสิ** ก็ตั้งยู่ สะพู่พ้อมปำโมดโช **เหโว** สงเมกดังก้องอากาด ถัดตะนาดแผ่นดินดัง **ชะนิกะวัสสัง** ก็ให้ยังถ่อง แถอฝินติกลิงมามิมาก อัดสะจันดูหลากทั่วทุกพาย มิทังสายฟ้าฟาดเวหา บ่ใช้กาละเมื่อแมบก็ แมบเมื่องๆ เธื่องรุ่งทั่วโลกา **สาคะโธ** นำ้สะมุดก็ติฟองมองเมื่องนัก **สักโก เทวะราชา** พระยา อินสุธิมหาไตพิบ **ปัปโผเตติ** ก็ติบมือน้อมบูชา **มะหาพธิมา** ท้าวมะหาพธิมชั้นฟ้า น้อมหน้าต่ำยมือสังง สาทุกาม เช่ิงหามเจด อันอิเสดอักคะโธ **เอกะโภลาหะลัง** สงโภลาหิมเค้ำดื่น สงแตกติ่นเป็นอัน หนึ่งอันดองกัน **อะโหสิ** ก็เกิดมีตั้งแธกแต่เมื่องดินเถิงพธิมมะโลก แท้ดิหลิ. **เตนะ วุตตัง** เหดดั่งนั้น บั้นพันทะคาถา พระเจ้าเหสมาในจะธิยาปิดิก บุพพาจารย์เจ้า ยกมาสาหิกไว้ให้ลือว่า:

ยะหาหัง หาระโภ โหมิ **ชาติยา อัตถะวัสสิโภ**
ตะหา นิสัชชะ ปาสาเห **หานัง หาตุง วิจินตะยิง**

ดูราเจ้าสาธิบุด! อันว่าพระตะถาคะตะ ปางเมื่อเป็นเหวดสันตะระ **หาระโภ** อันยังเป็น หาระกาได้แปดปีแต่เกิดมา **ยะหา** ในกาละยามใด **ตะหา** ในกาละยามนั้น บั้นพระตะถาคะตะ

ฮันยังสะถิดอู่ในผาสาด สิวิราดพูมะธิน **วิจินตะยิๆ** กำติละนิๆในใจเถิงหามะอัดด้วยคำว่า **ทะทะยัๆ ทะเทยยัๆ จักขุๆ** ดั่งนี้ ผิแลบุกละละผู้ใดมาฮ่ยังหีระไทไมเมดทังคู่ **อะทัๆ** ฮันว่าติมกูหากมิใจใส **ทะเทยยัๆ** กำจักให้ยังทะไทไมเมดทังคู่ แก่บุกละละผู้นั้น ปะกามหึ่งๆ ผิแลบุกละละผู้ใด มาฮ่ยังชิ้น แลเลือด **อะทัๆ** ฮันว่ากูมีระราด ปาดออกแล้วจักให้เป็นหาม แก่บุกละละผู้นั้น ปะกามหึ่งๆ ผิแล บุกละละผู้ใดแลมาฮ่กูติมกะสัด ให้บิอละบัดเป็นฮ้อย **อะทัๆ** กูกำจักสอมติมกู ให้รู้ยังสะพาวะฮัน เป็นฮ้อย แล้วแลจักถ่อยบิอละบัดแก่บุกละละผู้นั้น บ่มิฮิมสัๆ **สะพาวัๆ จิมตะยันตัสสะ** ในเมื่อ พระตะถาละตะ ติละนิๆในใจริ่มเพิงหา ยังฮัดฮุดติกะหามฮัดฮาใสฮันสะมิด ตามจารีดโพทิสัด เจ้าแต่พายหลัๆ **อะกัมปิตัๆ โลพาทิทิ อุปะกิเลสะทัมมะทิตัๆ** ฮันบ่หอั่นไทอด้อยกิเลดทังหลาย หมายมิโลพาเป็นเค้า **อะสันถิตัๆ** ทังเหล่าบ่ทิดหย้ำหู้อู่ด้อยมัดเสระทัมดั่งนั้น **ยะหา** ในกาละยาม ใด **ปะถะวิ** ฮันว่าแผ่นดินหมา มิป่าทิมะพาม แลเฮ็าสะเมมเป็นยอด กำหอั่นไทอไปมา **ตะหา** ใน กาละยามนั้น.

อะพิเสกาพระเทอดสันดอมกับพระนางมัดทิ

มะหาสัตโต ฮันว่าเทอดสันตะระมะหาทัมเจ้า **วัททิตะอา** จำเริมเพิงพระกายได้สิบทึกเฮ็า เจ้ากำเถิงที่แล้อ แห่งสาดตะสินทังมอม **อะถัสสะ ปิตา** ในกาละยามนั้น บั้นพระปิตุราดฮะเทโอ **หาตุกาโม** มักใล่ให้ราดฮะสิมบัด แก่พระกะสัดอิงวิเสด **มันเตตะอา** จิ่งต้ามจาระจาต่ำพระเทวิสี สุพันกันละยา **อาเมตะอา** แล้วแลนำมายังนางมัดทะรัดราดฮะวิๆ ทะริมามชื่อว่ามัดทิ ฮันเป็นลูก สาวสิมาตุละราด แต่มัดทะราดฮะวิงกะสัด **ภัตะอา** กะทำให้เป็นปะหามแก่บุริมกันยา สังฮะหยา ได้หมื่นทึกพัน แล้วแลตั้งไว้ในฤามันตะระสัก ฮักละมะเทสีแห่งพระพูมิ **อะพิสินจิ** จิ่งทิดสิงอิง กะสัด **รัฮเฮ** ในราดฮะสิมบัดแหมติม. **มะหาสัตโต** ฮันว่าพระพูทะระมะเรม **วิสสัฮเฮมโต** ปิๆ พระราดฮะสิมบัดให้เป็นหาม แลวันแลทึกแสมคำเป็นปะทัด ตั้งแรกแต่ได้พระอิงทะริงราดฮะ สิมบัด **ปะวัตเตสิ** กำให้เป็นไปยังมะหาหามฮันมากพันท ทั้นแล.

อะปะระพาเถ พายหน้าแต่นั้น บั้นราดฮะมัดทิ **วิฮายิ** กำปะสูดลูกฮายสายสะเหม่หา **ฮะนา** ราฮะ วันละพะทังหลาย **สัมปะติจสิๆสุ** กำรับเอ็าด้อยฮ่ายคำ ตามลำนำฮัดติเยด เทดดั่งนั้น บั้นวำระวิงสา ทังหลาย จิ่งหมายชื่อว่าท้าว**ฮาลิ** มิในวันฮันกะทำมังคะละกิดตะนา **ตัสสะ ปะทะสา ละมะนะกาเล** ราดฮะมัดทิเล่าปะสูดลูกยิๆ ในกาละเมื่อพ่รู้ย่างแห่งท้าวฮาลิ **ฮะนา** ฮันราดฮะวันละพะทังหลาย **สัมปะติจสิๆสุ** กำรับเอ็าราดฮะทิตาด้อยหังเทันอึ้ม ฮันโลกหากสิมมุดว่าเป็นมังคะลา **นามัคคะ-ทะนะทิวะเส** ในวันฮันจักกิดตะนาหาชื่นั้น บั้นยาติกาวำระวิงสาทังหลาย กำหมายเอ็าชื่อว่าเจ้า **กันหา** ทั้นแล. **อะถะ** ในกาละยามนั้น บั้นมะหาสัดฮัตติยะโสพัๆ **อะลังกะตะทัตถิกัมทะวะระ-ละโต** ฮันทะริงคำวำระปัดจัยมุๆคุนกุนฮะระนาโล **โอโลเกสิ** มิปิกาละติสะเดัดไปหอดพระเมดล่ำ สาลาหาน แลเดือนแลทึกทิ กำมีแล.

เมืองกาลิงคะราดอีดยาก

ตะหา กาลิงคะรัตเถ ทุวุตถิกา ในกาละยามนั้น อันว่าฝนก็บ่ตกตามธีดแต่ปุบเพ **อะเหสุ๎** ก็มิ ในเมืองกาลิงคะราด **สัสสามิ** เข้าก้าทั้งหลายก็บ่ดี บ่บริบอนสักอัน **มะทันตั๎ง สาตะกะพะยั๎ง** โพย พัยอันอีดยากเข้าก็มีมากยิ่งหนักหนา **มะนุสสา** คินทั้งหลายเป็นอันแล้นเคืองนัก **อะสักโกมตา** บ่อาดจักลั๎งชีวิดได้ ลอดเข้าเฮือกเป็นโจม **ชะนะปะทา** ชาวชินนะบิดทั้งหลาย อันทุบพิกะพัยหากบิบถั้น **สันนิปะติตะวา** มาปะสุมชุมนุมกันในพระธาดเจ้า **อะกั๎งสุ** ก็ทุ่ยถาง่ะต่อเจ้ากะสัดให้ภูมา **ตั๎ง สุตะวา** เจ้ากะสัดได้ยินสั๎งอันนั้นแล้วแลถามว่า สูท่านทั้งหลายพ้อมกันมาทูนภูบุพิด มีมิดเทด อันใดจา? **มะนุสสา** อันว่าคินทั้งหลายก็ถวายเทดให้แจ้งแก่เจ้ากะสัด. **อะถะ ราชา** ยามนั้น บั้น พระกะสัด **วัตะวา** ก่าว่า ดูราชาวเมืองทั้งหลาย พิเทดแลมิดั่งนั้น บ่เป็นสั๎ง **อะหั๎ง** เรากะสัด **วัสสาเปมิ** จักให้ห่าฝนตกตามหำนอง ดิหลิ. พระยาก่าวดั่งนั้นแล้ว จิ่งสั่งหนิยังชาวชินนะบิดฝูงนั้น ก็มีแล. **โส ราชา** ส่วนดั่งกาลิงคะราดตินพระกะสัดเจ้าแผ่นดิน **สะมาหิมนะสิโลปิ** แม่นว่า สะมาหานเอ๊ายังสิลแล้ว แลจำอุโปสิดอยู่สั๎งเจัดวัน **นาสักขิ** ก็บ่อาดจักให้ฝนตกได้ ด้วยคองๆ วัตตะจะริยา **โส ราชา** พระกะสัดเจ้าปะเทด **สันนิปาเตตะวา** ให้ชาวเมืองมาปะสุมชุมนุมกัน แล้ว มีพระธาดชะกะถาว่า **อะหั๎ง** เราอิงกะสัด มิดองวัดหากได้สะมาหานแล้ว แลจำอุโปสิดถ้วน กำหนิดเจัดวัน ตามจารีดแต่ปุบเพ **เหวั๎ง วัสสาเปตุ๎ง นาสักขิ๎ง** ก็บ่อาดเพื่อจักให้ฝนตกได้ตามคำ ละนิ๎ง **กิ นุ โข กาตัพพั๎ง** บัดนี้ เราทั้งหลายจักทำสิ่งใดลือนั้นจา? เมื่อพระกะสัดตัดต่ำดั่งนั้น บั้นชาว เมืองทั้งหลายทูนว่า **เทวะ** ฝูงข้าไทอ้มะหาราดเจ้า **ตะวัง** เจ้ากะสัด ผิบ่อาดจักให้ฝนตกได้ดั่งนั้น ฝูงข้าทั้งหลายจักถวายเทดให้แจ้งแก่พระเทโอ **ปุตโต** อันว่าลูกชายพระกะสัดสินไชลิเดด ชื่อว่า เทอดสันตะระมะหาสัด **หามาพิระโต** อันภัดติบ่อิ่มในหามะอัด อยู่สะเทวิยราดชะสิมบัดในเมือง เชตุดตะระมะดอม แท้ดิหลิ **มั๎งคะละทัตถิ** ส่วนดั่งช้างมุงคุมกุมชะระสามตีวเผือก แห่งเจ้า กะสัดอิงนั้น ถันไปในสะถามที่ใด ฝนก็ตกในสะถามที่นั้นสู่ยาม **พรามะเม เปเสตะวา** พระกะสัด เจ้า จิ่งใช้พรามทั้งหลาย ให้ไปขอวระทัดถีตีวนั้น แล้วแลมำมา ถวมก็ช้าแล.

เมื่อชาวเมืองทั้งหลายทูนดั่งนั้น บั้นพระกะสัดบุพิด **สัมปะติจสิตะวา** รับเอ๊าด้วยคำว่า สาทุ ดี ดิ ดั่งนี้แล้วก็ยั้งอยู่พ่อยาม **พรามะเม สันนิปาเตตะวา** จิ่งชุมนุมยังพรามทั้งหลาย ในผาสาดมุมหงม บ่พิดกะสัดตา **ปาติปาติยา วิจินิตะวา** เลือกให้พรามแปดคืน รู้มินทินสุดชะหาด ตินสะหลาดด้วย โอหาม อาดจะทูนสิมพามบุพิด **ยาจิตั๎ง ละชั๎ง เตสั๎ง นามั๎ง** ด้วยแท้ ชื่แห่งพรามทั้งหลายฝูงนั้น อัน ผู้มิผะหยาเพิ่งรู้ดั่งนี้ **ราโม** ผู้หนึ่งชื่อ่ารามะ ผู้หนึ่งชื่อ่าโทชะ ผู้หนึ่งชื่อ่าลักขะนะ ผู้หนึ่งชื่อ่าโชติมันตะ ผู้หนึ่งชื่อ่ายันยะ ผู้หนึ่งชื่อ่าสุชาตะ ผู้หนึ่งชื่อ่าสุยามะ ผู้หนึ่งชื่อ่าโกมทันยะ. **เตสุ** ลำพรามทั้งแปดคืนฝูงนั้น **ราโม** อันว่าพรามผู้ชื่อ่ารามะ **ปาโมกโข** เป็นปะหามแก่พรามทั้งเจัด ทั้นแล. **ราชา** กา ลิงคะรัดถะมะหากะสัด **หัตะวา** ให้เข้าถึงแก่พรามทั้งหลายแล้ว ก็มีอาดยาอามัดแก่พรามว่า

ตุมเห ท่านทั๎งหลายอันสะหลาดในยาจะมะวัด **ถัจสะถะ** จิ่งไปขอ๋อ๋ระกุนชะเรดเสดถะกุนชอม เอิ๋ง เจ๎าเหวดสันดอมกะสัด **ลัหหา** ได้แล้อแลจิ่งนำมาโดยพะลันเทิ้น.

อะถะ พรามะมา ยามนั้น ขั้นพรามทั๎งหลาย อันเจ๎ากะสัดหากอานัด **ปัตะวา** ไปรอดจอดเถิง เชตุตตะระราดชะหานิ ด้อยอันลำดับราตีหิอามักคา **พุนชิ๎ตะวา** พรามทั๎งหลายกินยั๎งเข๎าในสาลา หานแห่งกะสัด **ภัตะวา** กะทำติ๋นให้หมิ่นหมอ๎งด้อยผึ๎งเผิ่าเท่าทุลิ เพื่อให้มิสันยาว่ามาแต่ปะเทด เชดอะรันยะรัด **หัตถิ๎ง ยาจิตุกามา** มักจักขอ๋ยั๎งอ๋ระถุดชะสาน ในกาละเมื่อสะเด็ดไปหอดพระ เมดหานะอัด แห่งเจ๎ากะสัดมะเหสัก **อะถะมั๎งสุ** เข๎ากำเข๎าไปสู่มะถอมหอานกำ๎ปาจิน. **อะถะ ราชา** ยามนั้น ขั้นพระพูทอมอ๋ระอิ๎งอิ๎งฮัดติเยด **จินเตตะวา** มิพระราดชะจินดาว่า **อะหั๎ง** อันว่ากูพูมิน หา **โอโลเกสสามิ** จักไปหอดพระเมดลำ่ดูสาลาหาน ในวันหน้าเช๎า ดิหลิ ทิยาพระยามิพระราดชะ จินดาดั่งนี้ **นะหาตะวา** อาบอิ๎งสิงเกดแต่เช๎า แล้วแลสะเหวียเข๎านำ๎อันปานิด **อะลั๎งกะริตะวา** ปะดับสับพาลั๎งกานอันอุดิม สิมทับด้วยรูบทุกสิ่ง แล้วจิ่งข๎นทะริ๎งคำ๋อ๋ระหัดถิ **อะถะมาสิ** สะเด็ดไป สู่มะถอมหอานกำ๎ปาจิน หั้นแล.

พรามะมา ส่วนดั่งพรามทั๎งหลาย **อะละพิตะวา** บ่ได้เพื่อจักขอ๋ระถุดชะหานดอมพระบาด ใน โอกาดหอานกำ๎ปาจินที่นั้น **ถันตะวา** จิ่งไปสู่ปักตูอ๎งกำ๎ใต้ แล้วแลจักขอ๋ กำตั๎งอยู่ในปะเทดที่สูง สำ แดงติ๋นให้ผากิดในเขด ข้อ๎งพระเมดเจ๎ากะสัด **หักขิมะหัตถัง ปะสาเรตะวา** ยู่ดไปยั๎งมือกำ๎ขอา แล้วแลถอายยั๎งไชยะพระพอม ตามคำสอมพาสาแห่งพราม ยามอ๋ระบุพิดสะเด็ดเถิงว่า **ชะยะตุ พะวั๎ง, ชะยะตุ พะวั๎ง เวสสันตะระ** ข้าแด่บุริมบุพิดอิชิดกุมไภ **ชะยะตุ พะวั๎ง** เจ๎ากะสัดติมอิ๎งอาด มิอำนาดแก่สากิน ปะชาชิมไพ่ฟ้า มานัอมหน้าต่ำสิมพาม เป็นพูบานลือเดด ร้อยเอ็ดปะเทดสิ่งสามมา ถอาย สิมพานหลายเหลือโภด อายุโยดยืนยาอ อันมะพาอผิอผ่อๆ สุขะสะหวัดสะดิส่อๆเหยระถา พะลาตามติมราด ย่าถาดแถ้อหะริ๎งสิ เหวิทุมแฝงเฝ้า เป็นเจ๎าฟ้าลิสาย ย่าได้มิอินตายแลพะยาด อุบาดไข้บุมติม · ย่าได้มิกั๎งอินสั๎งสักสิ่ง เป็นเจ๎ายิ่งยู่สะบุม กำข้าเทิ้น ฝูงข้าทั๎งหลาย ถอายพระพอมแก่อิ๎งลิเดด เหวดสันตะระกะสัดตา กำข้าแลมา. **มะหาสัตโต** ยามนั้น ขั้นมะหา กะสัดบุพิด **หิสะวา** เห็นยั๎งพรามทั๎งหลาย ถอายพอมข้อ๎งพระเมด **เปเสตะวา** ไสข้างไปในที่ให้ถัด **หัตถิภัมเห นิสีมโมอะ** อันยั๎งสะถิดยู่เหือถำ อ๋ระปัดจัยมุงคุมกุมชอมราชา **อาหะ** กำก่าอยั๎งปะถะ มะคาถาว่า:

ปะธูละหะกัจสะมะขะโลมา **ปั๎งกะหัมตา ระชัสสิรา**
ปัถลัยหะ หักขิมั๎ง พาหุ๎ง **กิ๎ง มั๎ง ยาจันติ พรามะมา**

ดั่งนี้ ดูราพรามทั๎งหลาย! **ตุมเห** อันว่าท่านทั๎งหลาย **ปะธูละหะกัจสะมะขะโลมา** มิขิมรักแร้ แลเลับมียาอ **ปั๎งกะหัมตา** มิแข้ออันขาอ แลมิหิออันก็อเก๊า ไปด้อยผึ๎งเผิ่าเท่าทุลิ มิติมอันหมิ่น

ทมอางนัก **ปัถถัยหะ** เลิกขึ้นยังกะพุ่มมือขอา แล้วแลฮ่อระธาดชะหามอันใดเซิ่งภูนี้จา? **พธามะนา** ยามนั้น บั้นพธามทั้งหลาย กำทูนถวายว่า:

ธะตะนัง เหอะ ยาจามะ **สิวินัง ธัตถะอัหหะนัง**
หะหาหิ ปะอะธัง นาถัง **อิสาทันตัง อุธุละหะอัง**

ดั่งนี้ **เหอะ** ข้าไหอ้บุพิดอิงเป็นเจ้า **มะยัง** ฝูงข้าทั้งหลาย **ยาจามะ** กำฮ่อระปัดจัยมุงคุม กุมซอมติอดี **อิสาทันตัง** มิงางอมงิงอิงอาด สามาดให้แล้วดั่งคำมักเป็นกุมชะลักติอปะสิง เป็นช้างหะธิงติอปะเสิด เกิดกับดอมพระบาด สีวิธาดจำเธินเธือง **ตะวัง** พระจอมเมืองกะสัดบุธิมมาด จิ่งปะสาดให้แก่ฝูงข้าทั้งหลาย เท้าอันกำข้าเทิ้น.

ทิงพระธาดชะหามช้างปัดจัยนาเถม

เมื่อพธามทั้งหลายถวายคำมักดั่งนั้น บั้นมะหากะสัดฮัดติยะมะนุด **สุตะวา** ได้ยิน **จิมเตตะวา** มิพระธาดจิมดาว่า **อะหัง** อันว่ากูพระกะสัด **อัฮะฮัตติกะหานัง หาตุกาโม** มักใล่ยากให้หานอันมิพายในฮันหะสันตาน มิหือเป็นเถ้า ให้เป็นหานะวัด บัดนี้พธามทั้งหลาย กำมาฮ่อระถุดชะหาน อันเป็นพายนอกนี้จา **ตะถาปิ** แม่นดั่งนั้นกำดี **อะหัง** กูพูหอมฮัดติเยด **ปูเรสสามิ** กำจักพ่ำเพ็งตามคำมัก แห่งพธามทั้งหลายฝูงนี้ บ่ให้ถาฮัด **หัตถิกันหะวะระคะโต** อันยังสะถิดอยู่เหมือถ่ำช้าง **อาหะ** กำก่าวถาถาอันนี้ว่า:

หะหามิ นะ วิกัมปามิ **ยัง มัง ยาจันติ พธามะนา**
ปะพินนัง กุมชะรัง หัมติง **อุปะวัยหัง ถะฮุตตะมัง**

ดูราพธามทั้งหลาย! **พะวันตา** ท่านทั้งหลาย **ยาจันตา** กำยายกันเฮ้ามาฮ่อระปัดจัยมุงคุมกุมซอมติอดี มิงางอมงิง อันผิงลิงมัน เป็นช้างสามติอปะเสิด เลิดกว่าช้างทั้งมวน ถวมนำห้าวพระยาไป เป็นปัดจัยปะสิงอิงอาด ถวมถ่าถ้ำถิงเมืองสีวิธาด ชื่อ่าปัดจัยนาถัง **อะหัง** กูผู้ปะโหยดด้วยโพหิสิมพาน **หะหามิ** กำให้ยังช้างสามบัดนี้ ด้วยสัดหาหัม **นะ วิกัมปามิ** กำบ่มิสะขั้นด้วยโลพะมัดเสระหัมจำพระจิด.

ปะติชานิตะวา จะ ปะนะ จาถาหิมามะโส โพหิสัดเจ้า มิจิดใจตั้งห่ำต่ำหาม ให้ปะติมยามแล้ว **โอรุยหะ** เจ้าสะเด็ดลิงจากถ่ำช้างแก้วติอปะจิง ลิงลุบดูยังที่อันมิเถื่องปะดับยังเต็มล้วม ถ้วมถิบลิบสามหิ **อะหิสะวา** กำบ่เห็นที่ถวมปะดับอันยังเสด **ถะเหตะวา** หวายบายเอ้ายังมำเต้าแก้วถันหิถำ อันพ่ำเพ็งเต็มไปด้วยมำกะจวมจันถันหะธิดมาลา **อาหะ** กำก่าวว่า **อิโต เอถะ พธามะนา** ดูราพธามทั้งหลาย **ตุมเห** ท่านทั้งหลาย จิ่งเฮ้ามาแต่ที่นี้ เท้าอันเทิ้น. ถันก่าวดั่งนี้แล้ว **ถะเปตะวา** กำตั้งไว้แล้วยังงวงช้างอันงามบริสุด ดุดดั่งลาดเงินลวง ธงไว้ในมือพธาม ยามเมื่อจักปะวัดถุดชะ

เรด **ปาเตตะอา** หลั่งลิ๎งยังบ่ำยาดหมายหาม ยามะสับพันยูบ่ำให้ถาดถา **อะหาสิ** ภำปะสาดให้ยังข้าๆ แก้วติอปะดับสับพะอะลังกาม เป็นหานแก่พรามยามนั้น ขั้นแล.

จะตูสุ ปาเทสุ อะลังการะ ด้อยแท้ เถื่องปะดับตินทั๎งสี่แห่งข้างติอนั้น **อัดถันติ** ภำถอนถ่าได้สี่ แสนคำ **อุโพสุ ปัสเสสุ อะลังการะ** เถื่องปะดับกับฝ่ายข้างทั๎งสองนั้น **อัดถันติ** ภำถอนถ่าว่าได้สอง แสนคำ **เหตถา อุทะเธ รัตตะกัมพะลัง** ยังผ้ากัมพะละแดงอันลอาดพื้นท้องข้างถอนถ่าว่าได้แสน คำ **ตินิ ชาลานิ** ข่ายสามผืน คือข่ายมุก ข่ายแก้ว ข่ายคำ อันเป็นเถื่องปะดับกับหลังข้างนั้น **อัดถันติ** ภำถอนถ่าว่าได้สามแสนคำ **อุโพสุ กันเนสุ อะลังการะ** เถื่องปะดับกับแก้มทั๎งสองนั้น **อัดถันติ** ถอน ถ่าว่าได้สองแสนคำ **ปิตถิยัง อัตถะระนะกัมพะลัง** ผ้ากัมพิลอันลอาดหลังข้าง ถอนถ่าอ้างได้แสน คำ **กุมพาลังกาโร** เถื่องปะดับกับพุ่มพองข้าง ภำถอนถ่าว่าได้แสนคำ **ตะโย วะตังสะกา** สาย สะพายสามเส้น คือผ่านอิก ผ่านท้อง ผ่านหาง ภำถอนถ่าว่าได้สามแสนคำ **กันนะจูลาลังการะ** เถื่อง ปะดับกับยอยหูทั๎งสอง ถอนถ่าว่าได้สองแสนคำ **ทะวินนัง ทันตานัง อะลังการะ** เถื่องปะดับกับงา ทั๎งสอง ถอนถ่าว่าได้สองแสนคำ **โสวัตถิกาลังกาโร** เถื่องป้องคำปะดับแก้ว อันสิมแส้วแล้วด้วย ไหมคำ ลำนำกั๎งวางข้าง ภำถอนถ่าอ้างได้แสนคำ **นังคุตถาลังกาโร** เถื่องปะดับกับหางข้าง ภำถอน ถ่าอ้างได้แสนคำ **อาโรหะนะนิสเสนิ** ขั้นไดก่ายขึ้นหลังข้าง ภำถอนถ่าอ้างได้แสนคำ **พุมขะนะกะ-ตาทัง** อ่างคำอันกะทำใส่บ่ำให้ข้างกิน ภำถอนถ่าได้แสนคำ **อิทัง ทะนัง** เข้ำของฝูงนี้เป็นอันยิ่งหนัก หนา สังขะยาการเข้ำกันได้สองล้านสี่แสนคำ เป็นราดขะสิมบัดตามทัม แห่งพระพูทอมขัดติเยด **ถะเปตะอา** ท่ำเอ้นไว้ยังอัดถุเจัดปะการ อันกิดถ่าบ่ำได้ **สัตตะปินดิยัง** คือแก้วปะดับพุ่มเสดตะสัดแล แก้วปะดับยอดเสดตะสัด แก้วปะดับขอข้าง แลแก้วมุกดาหาม เป็นสังวานคอข้าง แลแก้วปะดับพุ่ม พองห็อ แลติอข้างปัดจัยมุงคุม อัดถุเจัดปะการนี้ กิดเป็นอะนัดถา **อะหาสิ** บุพิดตะอำระนาด ภำปะ สาดให้เป็นหาม กับทั๎งกะภูมข้างห้ารร้อย แลถวายข้างกับทั๎งหมอข้าง อางให้เป็นหามบ่ำไว้ เพื่อให้ได้ เป็นพระในการะพายหน้า บ่ำให้ถาดถา **ปะถะวิกัมปาทะโย** อัดสะจันทั๎งหลาย หมายมีแผ่นดินไหว เป็นเค้า ตาบต่ำเท้าพะอักถะพิม มีนิยมดั่งในอันได้ก่าวแล้วแต่พายหลัง ภำเกิดมีในขะนะบัดนั้น ขั้น เทอดสันตะระมะหาอิง ปิงลิ๎งยังหามะอัด.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ พระเจ้าจักสำแดงแจ้งยังนิหาม อันพระพูบามปะอัดปาๆ นั้นให้ลือชา **อาหะ** ภำก่าวเป็นถาถาว่า:

ตะหาสิ ยัง พิงสะมะกัง **ตะหาสิ โลมะหังสะนัง**

ดั่งนี้เป็นเค้า ดูราเจ้าพิกขุสิง ผู้หะริงสิละอัด **หัตถินาเค** ในเมื่องข้างมุงคุม ทุมขะระถุดขะเรด อันพระเทอดสันตะระราด หากปะสาดให้เป็นหาม **ยะหา** ในการะยามใด **พิงสะมะกัง** อัดสะจันทั๎งมอน ถอนพะลึกสะเพิงกือหังหือสั่น แผ่นดินหลวงไหวหวั่นที่อสากิน เป็นโกลาหินขำเขือก ภำมีมากยิ่งหนักหนา **ตะหา** ในการะยามนั้น.

พรามะนา อันว่าพรามทั๎วหลาย **ละพิตะอา** รับเอิายังอ๋ระคุดขะหาม แหบมะถอมหวามกำ๋ใต้ ได้แล้วธิบมำหิ **นิสิทิตะอา** พากันขึ้มนั่งยู่เหิอหลังข้าวติวดิ มิหมู่คิมเปันอันมาก หากเปันบ๋ริวาม ใจชื่มบามโมหะเจด เหดได้ข้าวดั่งใจถะนิว **ปะลายิวสุ** กำไสหิไป ภาวอวงไขบ่ขามสัว. **ตัว ทิสะอา มะหาขะนา** ถิมทั๎วหลายเห็มข้าวมุวคุมติอวามม อันพรามหากมำหิไปบ่ยั้ว **อาทั๎วสุ** เอิากำก่าวถามว่า ดูราพราม **ตุมเห** ท่ามทั๎วหลาย ตั้วบ่ย้ามอำมาด ขึ้มขี่ข้าวพระบาดมะหาวิวนิ้จา **อะยัว ทัตถิ** อันว่าข้าวติวถ่าตี้ ฝูวท่ามซื้หลิรู้ว่าข๋มามนิ้จา **พรามะนา** เมื่อมั้มพรามทั๎วหลาย **อัตะอา** ก่าวกึกแจ้วต่ำขาว เมิองว่า ท่ามทั๎วหลายมิชื่ดั่วลิ แลท่ามทั๎วหลายย่าฟ้าวก่าวถำแขว ส่วมดั่วข้าวติวแพวคุดขะธาด พระบาดเจ้ามะหาวิว หากปะสิวปิวเปันหาม บ่ใช้ามอันท่ามทั๎วหลายจักหวางห้ามธาดขะสิมบัด. **ถะเตมตา** กำไกอ่กอัดลัดมิ ถืดถิ่วกิ่วแขมให้แก่ถิมทั๎วหลาย อันยื่มถามยู่ในเขด **ปาเขตะอา** ไสข้าว ไปชิ๋ขาด บ่ย้ามอาดขามแขว เอิาได้ข้าวติวแพวล่าล้าม บ่ย่อมย้ามใผสักสิ่ว **นิกขะมิวสุ** กำออกไป โดยปักตูอวงไขกำ๋หิมเหิอ กำมิแล.

ปะถะมะหิมะอันตะอันมะนา ภะธิยาอันพันละนายังหิมะพามต์บั้มต้ิม
นิตถิตา กำสะเด็ดบ๋ระบวมถวมแล้วห่ำนิ้ก่อมแล

2. หิมะพามต์

2. บั้มปาย

ตะหา นาถะธา เหอะตาอัตตะเมมะ โพหิสัตตัสสะ ภุหหา

ขาอสิพิสะแดวปะขามะติขับไล่พระเหอด

ตะหา ในกาละเมื่อพรามทั๎วหลายได้แล้อ ยังข้าวแก้วมำหิ แลมิดั่วนั้ม **นาถะธา** อันว่าขาวสิพิธาด อามาดพ้อมเสมา อันเหบพะดามาบันดิมสิมจิด ให้มิวิปะธิดสันยา **ภุหหา** พ้อมกันลวด บ้วบวดพ้อมกันขังแลปังข้า แก่เหอดสันตะระบุพิด **สันนิปะติตะอา** เอิาจิ่วไปปะสุมขุมนุมกัน แหบปักตูคุ้มธาดขะอัว **อะกันสุ** กำกะหำยังสวงอันร้อวร่ำ ก่โหดต่พระบุธิมสิสิมไข มิ่วจอมไตธแก่นเหิ๊า ว่า เหอดสันตะระเจ้ากะหำผิด บิอละบัดพิธุด **เตมะ อุตตัว** เหดดั่วนั้ม บั้มถาถาพันทะดอวนิ้ พระเจ้า เหสมา แก่พระทัมเสมาปะติสาธิบุตเถระเจ้า ในจะธิยาปิดิกว่า:

สะมากุลัง ปุรัง อาสิ โถโส จะ วิปุโล มะหา ดั่งนี้เป็นเถ้า ดูราเจ้าสาธิบุด ติมบ่อธิสุดด้วยปันยา **ทัตถิมาเถ** ในเมื่อช้างแก้วปัดจัยมาเถมติมวิเสด อันเทวดสันตะระกะสัด **ปะทิมนัมหิ** หากปะสาด ให้เป็นหานแก่พราหมทังหลาย แลมิดั่งนั้น **มะถะรัง** อันว่าปะไชเชตุดอุตตะมะบุริ **ขุพิตถะ** กำขำเฮือก เยือกเป็นโกลาหินมี่ก้องๆ สงๆโห่ร้องนันเมือง ชาวเมืองผันธีรื่น ฟ้าฟาดติ่นเมือบินจินอากาด เวหา **เพระโอ** ถวนพะลึกสะเพิงกิว หังหิวพองสะหยองเสั่นฮินลุก อุกขะลุกมี่ก้องสงสะนั่นท้องมะถอนไช ไอสำวำระพิวัด. **อะถะ สิวิโย** ในกาละยามนั้น ขั้นชาวเมืองสิวิราด อามาดหมู่เสนา ราดชะบุดตาทุกหมู่ ชุนค้าคู่มินติ เสดถิแลถวามช้างๆ นายม้าอ้างสาระถี นายธิดมิหลายหลากเสนาแล่นหางติ่นมายมาก ถ้วนทุกพาย กับทังพราหมะนาปะโรหิดหลายหลาก ทุกพากพ้อมชาวเมืองๆ **สะมาถะตา** เมืองกันมาสู่เทด เทดว่าเฮาเห็นแล้ว ยังช้างแก้วติวงาม อันพราหมหากติดตามขำได้แล้ว ขี่ช้างแก้วหีไป **เต สิวิโย** อันว่าชาวมะถอนไชแลอามาดสิวิราดทังหลาย **ปะติเวหะยุๆ** เฮากำยายกันสินสั่ ก่โหดต่บุริมสีสินไช ไอสำวำระปิตาว่า **เหวะ** ฝูงข้าไหว้มะหาราดเป็นเจ้าอิงวิเสด ส่วนดั่งเทวดสันดอมวำระบุด มากะทำพิรุดอะปะราหะทัม ถือกะทำผิด **วิหะมังๆ** ตั้งจักให้บ้านเมืองๆ เซินขาด วินาดบ่สิงใส **อัยยะปุตโต** ลูกแห่งมะหาราดเจ้าอิงวิเสด ถือว่าพระเทวดสันตะระ **มะถังๆ ทัฆชา** ดั่งลีมาปะสาดให้แล้ว ยังช้างแก้วมุงคุม แห่งเรำเจ้าข้าเป็นหาน แก่พราหมทังหลาย นั้นจา ? แลช้างติวนั้น **ถะชุตตะมังๆ** ตั้งหากเป็นพระยาช้างติวปะเสิด ลำเลิดกว่าช้างทังหลาย เป็นกุมชอมพายเพิด งามลำเลิดยิ่งหันหนา อันชาวเมืองหากบูชาทุกเมื่อ เกิดมาเพื่อบุนคุม **อุรุลหะวังๆ** ยังผิงขึ้นใหย่เพังพี **อิสาทันตังๆ** มิงาวิงงามอิงอาดดั่งหิวราดชะธิด เป็นช้างติวผากิดที่อปะเทด **เฉตตันยุๆ** อันอาดรู้ที่ธิบที่ชินสู่สะบับ **สัพพะเสตังๆ** อันมิติวขาวพาวบ่อระสุด ดุดดั่งเฮาไกลาด อันเถยละดาดดูวิลาดเต็มไป ด้วยผ้าธัตตะมะกัมพะละ **ปะพินนังๆ** อันแตกเป็นสามสามแห่ง **สัตตุมัทหะนังๆ** อันอาดจักแข่งย่ำยีติเสย ยังข้าเสิกฝูงหมู่สัดตู ในสะกันชุมพูทุกแห่ง ไว้เป็นแพ่งแขงเมืองๆ **สะวาละวิชะนิ** อันเรืองงามตามชอบ ปะกอบด้วยหางอันมิฟอยงามบ่อระสุด ดุดดั่งหวายจามะธิ **สะเสตัจสัตตังๆ** มิทังเสดตะสัด **สะปัตเถยยังๆ** มิทังเถื่องปูลาดแลเถื่องปะดับ **สะถัพพะนังๆ** กับทังหมอนข้างแลถวามช้างกับทังปะธิวามห้าร้อย กับทังส้อยสังวาม ปะดับวำระถุดสามงามยิ่งหัก **อัถถะยานังๆ** เป็นยานอันลำเลิด เกิดมาเป็นยานสำหลับกับมะหากะสัด ขัตติยะวิงสา **อะหา** เทวดสันตะระเจ้า เล่ามาให้เป็นหาน แก่พราหมะนาจารย์บ่อระเทด เป็นเทดอันถวนผิด.

ฝูงข้าไหว้บุพิดตะเทโว **โส ปุตโต** อันว่าลูกสืมเถ้ดบุธิมบุพิดแก่มเทวี้า เทวดสันตะระเจ้าจอมกะสัด **ทัฆชา** ท่ถวนให้เข้านำโพชะนะอาหาม เข้าเปือกเข้าสาม อันตะกามด้วยเสื้อผ้าเป็นหาม ด้วยอันน้อย กำหากล่อยสืมถวนงาม แม่นว่าฝูงพราหมผู้รับหานกำดูชอบ ปะกอบแท้ดิหลิ ส่วมว่าพระพูมิปุตตะราด เป็นเชื้อชาดขัตติยะวิงสา **มะถังๆ พาเชติ** ดั่งลีแลมาให้แล้ว ยังช้างแก้วคูมเมืองๆ แก่พราหมฝูงเดินเทด เทดหามสิ่งใดนี้จา? **สันชะยะ** ข้าไหว้พระยาสีสินไชยะราด ดั่งฝูงข้าทังหลายจักถวายสาม เป็นอาหามอันเถือดร้อม ถำทุกข้อมทัดทะยัง **ตะวังๆ** อันว่าสืมเถ้ดอำระบุพิด **นะ มะริสสะสิ** ผิแลบ่มะทำ ตามถำแห่งชาวสิพิราด อามาดหมู่สินเท **มันเย** ดั่งฝูงข้าทังหลายจัก

ใส่ใจดูนี้ **สิวิโย** อันว่าชาวสิพีราด อามาดพ้อมเสนา **ภุทหา** มีใจก้อโกด สาโทดว่าลูกมะหาราด เจ้ามะทำผิด **มะธิสสะเธ** ก็เพิ่งว่าจักมะทำยังมะหาราดเจ้า กับทั่งลูกเต้า เอาไว้ในเงื้อมมื แห่ง ชาวเฮาทั่งหลาย บ่ถาดบ่ถา แท้ดีหลิแลนา. **ตัง สุตะวา ราชา** เมื่อนั้น บั้นพระบุริมสิสิมไชพูมิม ได้ยินอะจะมะถะดีดั่งนั้นด้วยอุบาย **สันยายะ** เจ้าก็แกวดก็ดหมายรู้ว่าดั่งนี้ **เอเต สิวิโย** อันว่าชาวมะถอมอาสิ **อิจสันติ** ก็มักจักมาทำจัดเจ้าราดชะบุด อุตตะมะโอระสาแห่งภูบัดนี้ แท้ดีหลิ เจ้าแกวด ก็ดหมายรู้ดั่งนี้แล้ว **อาหะ** ก็ก่าออ่า **โพมโต บาถะธา** ดูราชาวเมืองทั่งหลาย **มาสิ** สูท่านทั่งหลาย ย่าได้มาก่าอไปดั่งนั้น แม่นว่าชิมมะบิด อันเป็นเฮ้าของแห่งภูทั่งมวน ถวนจักเป็นเยื่องใดก็ช่างเยิ ปะกานหนึ่ง **ธัตถัง** อันว่าราดชะกานบ้านเมืองทั่งมวน ถวนจักจิบหายยิ่งสิ่งสันใดก็ช่างเยิ **อะหัง** อันว่าภูกะสัด **มะ ปัพพาเชยยัง** ก็บ่เพิ่งว่าจักมาทำจัดเจ้าราดชะบุด ติมบ่ระสุดแลหาโทดบ่ได้ ให้หนี จากพากราดชะสิมบัด **สิวินัง อะจะมา** ตามถ้อยคำแห่งชาวมะถอมธัดสิวิราด อามาดพ้อมเสนา ได้ แท้ดีหลิ ส่วมดั่งพระเทอดสันตะระพูมิสิวิสุด **ปุตโต** เป็นอักถะบุดผู้ปะเสิด เกิดมาแต่ทะทะยัง **อะหัง** อันว่าเธิาพระกะสัด ก็บ่ถวมทำจัดให้พัดพาก เจยระจากพากท้องบุธิ เทอดสันตะระพูมิ โพทิราด เป็นนักปาดทะธิงสิล เป็นอาจิมก่ำกว้าง ทุกเมื่อส้างสิมพาน **สะเจ ทุพเพยยัง** ผิภูแลมะทำ โทด ผางร้ายโทดระหนี แก่พระพูมิปุตตะราด ตามชาวสิวิราดหากสิมเท **ปะสะเว** ภูก็เพิ่งว่าจักได้ สะเทวิยยังบาบ บ่โสพาบในทัม อันว่าถำนิมหาถ่ระหา ก็จักมีที่อทิสาทิสัง **มะถัง ถาตะยามะเส** ดั่งลิภูจักมะทำทำจัดราดชะบุด ด้วยสัดตาอุด เป็นวิรุทะทัม ตามถ้อยคำแห่งสูท่าน อันมาต้านต่ำส่ำ สิม ยังติมภูปิตุราด จักให้ชาดราดปะเวมีได้ มี้จา ?

ตัง สุตะวา สิวิโย ชาวเมืองสิพีราด ได้ยินคำพระบาดบ่กับตาม เฮาจิ่งทูมถำๆามหน่ำไห้ว่า **เทวะ** ฝูงข้าไทอ้บาดพูทอม ส่วมดั่งเทอดสันดอมบุดตะราด ลูกพระบาดไห้พูมี เธิาทั่งหลายบ่ถวมติด้วย ถ้อม บ่ถวมให้เถือดร้อมด้วยสัดตรา บ่ถวมพันทะนาผูกมัดไว้ แท้ดีหลิ **ปัพพาเชหิ** มะหาราดเจ้า จิ่งฮับหนี จากบุริธัดตะมาด จากผาสาดมะถอมสิ **อะสะตุ** จิ่งให้หนีไปอู่ในแก้วกู่อิงก็ดบับพะถีธิ แท้ ดีหลิ ก็ข้านา.

ทิงสั่งเมธะเทดพระเทอดสันดอมเจ้า

ตัง สุตะวา ราชา ที่นั้น บั้นบุริมกะสัด ขัตติยะวังระมะนุด **สุตะวา** ถันว่าได้ยินถ้อยคำนั้นแล้ว ติมผ่านแผ้วจิ่งจาธะจาว่า **โพมโต บาถะธา** ดูราชาวสิพีราด อามาดหมู่เสนา **เอโส สันโห** ถำมัก เยื่องนั้นผิแลมิ แก่ชาวสิพีราดทั่งหลาย ก็หากเป็นอุบายด้วยชอบ เธิาหากจักปะกอบตามถำ มำ สันทะเยื่องนั้น ดีหลิ ห่อว่าด้วยมีแท้ **โส** เทอดสันตะระมะหากะสัด **อะสะตุ** สูท่านจิ่งให้อยู่สังราติ ติมนี้ก่อน **กาเม ปะธิพุนธิตุง** เพื่อจักให้สะเทวิยกามะสุข สะพุกท้าปะกาม ในรัดตะมะวิมานถืม รุ่ง **อะนุสาสิตุง** เพื่อจักให้สั่งสอมยังลูกแก้วแลเมยมิ่งมะเทสิ **วิวะสะเม** ในเมื่อสังราติถืมรุ่ง สาย

สุริพุ่งข้ึนมา **สะมัดถา สีวิโย** ชาวสีพีราด ทั้งอามาดพ้อมมำกัน **ปัพพาชะยันตุ** จิ่งขับหี ยังวໍระพูมิ บุดตะราด จากผาสาดแห่งตินเหิ้น.

เมื่อนั้น ขั้นชาวสีพีราด กับทั้งอามาดหมู่เสนา **สัมปะติจสิงสุ** ก็รับพระราดชะกะถาว่า **เทอะ** ฝูงข้าไหว้พระบาดไท้เทโอ **เอสสันตะโร** อันว่าเทอดสันตะระกะสัด **อะสะตุ** ก็จิ่งยู่สะเทวิยราด ในทิบพะอาดถืนดงอนี้ก็ดีเหิ้น. **อะถะ** เมื่อนั้น ขั้นบุริมสีสินไชตินลีเดด **อุยโยเชตะอา** สิ่งให้ชาวเมืองลิงหีแล้ว **เปเสนโต** จักใช้ให้ถืนไปให้สันยา แก่ราดชะบุดอุตตะมะสะเหม่หา **อามันเตตะอา** จิ่งมีพระราดชะกะถา กับดอมมายนักกามผู้สะหลาด ข้อยหัดถะบาดมูเล **เปเสสิ** ก็ใช้ให้ไปสู่สำหนัก อักถะวໍระโอระสา.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ พระพุดทิเจ้า จักสำแดงอัดถะทัมดวงนั้นให้ผากิด จิ่งก่าวเป็นริดสะดาถาว่า **อุตเถหิ ภัตตา ตะระมาโน** ดังนี้เป็นเด้า **พิกขะเว** ดูราเจ้าพิกขุทั้งหลาย **ราชา** อันว่าพระยาบุริมสีสินไชปิตะเร **เปเสสิ** ก็ใช้ให้นายนักกามผู้สะหลาดด้วยโอหามนั้นไป ด้วยคำว่า ดูรานักกามผู้สะหลาด ท่านจิ่งลุกผันผาดโดยพะลัน **ถันตะอา** ไปสู่สำหนักอักถะวໍระโอระสา **วะหะ** ท่านจิ่งก่าอะขาบทูนว่า **เทอะ** ข้าไหว้บาดสิมเด็ดมะหาราดเจ้าติมบุนมี **สีวิโย** ชาวสีพีราด อามาดหมู่เสนา **เนคะมา** ชาวนิคมกะดุมพิด ทอยค้าแลเสดถี ทั้งมุนตีแลไพ่ฟ้า ถ้อมหน้าหมู่ชาวเมือง เมืองกันมาพ้อมพ่ำ ทุกสำหมู่เสนา **ภุหหา** พ้อมกันถูด บ้างบูดด้วยโกหา **รัตะยา วิวะสะเม** ในเมื่อราตีถืนนี้รุ่ง แสงสุริพื้นพุ่งข้ึนมา **ปัพพาชะยันตี** เอ๋าว่าจักพ้อมกันมาขับมะหาราดเจ้า ให้หนีจากบุริริมะมาด ท่านจิ่งทูนบาดบุดตะราดแห่งภู สันนี้ เท้าอันเหิ้น.

โส ภัตตา อันว่านายนักกามผู้สะหลาด อันพูอะมาดบุริมสีสินไชมะริมหา หากมีพระราดชะอานัด ให้ไปทูนกะสัดโอระสา **ตะระมาโน** ก็ลุกโดยพะลัน **สีสันนะหาโต** อาบนำ้ดำผิม สิมผัดขัดสี **สุนิวัตโถ** นุ่งผ้าผืนดี มีตินอันไล้หาด้วยกะจอมจัน ถันทะของหอมอันเลิดแล้ว มีต้างแก้วสอดสินหู **อุปาคามิ** จิ่งเข้าไปสู่ราดเอนิสินผาสาด แห่งเทอดสันตะระราดพูมิ อันถอมชิมชื่นยินดีสุดชะหาด ดูพิลาดยิ่งหักหา **โส ภัตตา** นายนักกามผู้สะหลาด **อัททะสะ** ก็เห็นเทอดสันตะระราดโพทิสัด อันสะถิดโสมะนัดอิงอาด มีฝูงหมู่อามาดสะทะชาดหากแวดล้อม อ้อมเป็นยิดสักปะริวาน ยังผิงกิตะมาหามในผาสาด ดูอิงอาดสะเหมิอิน สุริมหาหิปัดติราด ติมเป็นอาดในตาอะติงสา มีหมู่เทอะดาหากแวดล้อมเป็นปะริวาน เป็นนิดจะกามบ่มีขาด **โส ภัตตา** นายนักกามผู้สะหลาด ข้อยหัดถะบาดปาทะมูลา **วันทิตะอา** ก็ขาบทูนพระบาด พูอะมาดจอมหัม มันก็มีคำอิมดูแลร้องไห้ เทดว่ารักพระบาดไท้จอมสี พระพูมิเทอดสันตะระ **อัพะระวิ** ก็จิ่งก่าวถวายเทดสามอากามอันเดือดร้อน เป็นทุกข้อมสินเทว่า **ระเถสะพะ** ข้าไหว้บาดพูอะมาดจอมหัว **อะหัง** ส่อมติมติอผู้ข้า **เวทะยิสสามิ** ก็จักบอกปะวุดติกาม ข่าวสามอันเป็นทุกสุดชะหาด แก่มะหาราดเจ้า **ตะวัง** สิมเด็ดบุพิดแก่นเหง้า เป็นเจ้าแก่ผู้ข้าแต่หลังมา **สัพพะกามะระสาทะโร** ทงมย่อมให้ราดชะสิมบัดตามใจมัก พระจอมจักย่าได้ถูด บ้างบูดหน้าซอมซัง **มัง** ยังผู้ข้า จิ่งให้ยินดี **สีวิโย** บัดนี้

ชาวมะคอนสีพีราด อามาดพ้อมเสนา ราดชะบุดตาทุกหมู่ พิมพวกคู่มินติ ทั้งเสดถีแลทวยค้า ถ้วนหน้าหมู่นิคิม ฝูงพรามสิมแลนายช้าง นายม้าอ้างสาระถี นายธิดมิหลายหลาก เสนาแล่นหาง ตินมากเหลือหลาย ถ้วนทุกพายทุกสำ ทุกทิบกำ้มวนมา **ภุทหา** เธิาทำพ้อมกันฎูด บังบูดเจ้าสำ่สิน ชาวเมืองธินโทดใหย่ มาใส่เจ้าจอมทัน **ปัพพาชะยันติ** เธิาจักชับไล่มะหาราด เจยระจากจอมหิ พัดพากท้องมะคอนสิ ในราตีแลมื้รุ่ง มุ่งเห็นหน้าสุริยา **ตุมเท ชานาถะ** มะหาราดเจ้าจิ่งรู้ ด้วย ปะการดั่งนี้ เทิ้น.

ตัง สุตะวา มะหาสัตโต เมื่อนั้น บั้นเทอดสันตะระพูมิน ได้ยินคำนายนักการผู้สะหลาด ข้อย หัดถะบาดปิตา หากใช้มาให้ข่าวสาน อาการอันเป็นทุกขะขาด **อาหะ** พระบาดท้าวกิจ่ากาวว่า **ภัตเต** ดูรานายนักการ ท่านมำกะตุกสานมาก่าว ให้รู้ข่าวร้ายแลถิ **สิวิโย** บัดนี้ชาวมะคอนสิ พิราด อามาดหมู่เสนา **ภุทหา** พ้อมกันฎูด บังบูดหน้าชังภูพระกะสัด ชัตติยะบุพิด นิมิดเหดอันใด ว่าจักใส่ปับพาชะนิยะกัม กำจัดภูหิจาก พัดพากท้องราดชะนิเวสะมะ แลบังคับผาสาด กับทั้ง วำระนาดกันละยา กับทั้งยาติกาหลายสำ่ ทุกทิบกำ้วำระวิงสา **วิยาจิกขะ** ท่านจิ่งบอกยังเหด อุปะ เหดภูกะทำผิด ทุจะริดแลบ่ชอบ บ่ปะกอบด้วยคองเมือง ว่าให้เถืองแก่ภูบัดนี้.

ภัตตา อาหะ เมื่อนั้น บั้นนายนักการผู้สะหลาด จิ่งชานคำพระบาดพูอะนาดทูนสานว่า **เทวะ** ข้าไทเว้เจ้าจอมราดชะพูมิ **สิวิโย** ชาวมะคอนสิพิราด อามาดแลเสนา **ภุทหา** พ้อมกันฎูด บังบูด หน้าเจ้าจอมบุน ตินทะริงคุนบุพิด ด้วยนิมิดอันให้ช้างเป็นทาน ว่าเป็นการอันบ่ชอบ บ่ปะกอบใน ทิดสะราดชะทัน **ปัพพาชะยันติ** เธิาจิ่งจักชับมะหาราดเจ้าหิเจยระจาก พัดพากท้องบุริ ด้วยนิมิด เหดปะเหดแห่งคองผิด นิมิดที่นี้ก็ข้าแล.

ตัง สุตะวา มะหาสัตโต พระมะกะสัด ชัตติยะพูมิน ได้ยินคำสันนี้ กำมิมะทันตะปิติโสมะนัด **วัตะวา** จิ่งก่าวว่า **ภัตเต** ดูรานายนักการผู้สะหลาด บ่ที่ให้ช้างแก้วอาดเป็นทาน กับทั้งเถืองอะลัง การนัดตะบาด แก้วแหวนอาดเรืองรวาย อันเป็นของกายพายนอก ขอกขันทะสันดาน บ่เป็น ปะระมัดถะทานอันยิ่งยวด ภูจักบ่มักอวดอ้างย่ติน ภูจักขืนขวายหายอดแก้ว ดวงผ่านแผ้วสับพัน ยุดตะยาน เป็นการอันได้ยาก คืนใดหากมาข่ ยังวำระทะไทไมเมด แขนซ้ายแลแขนขวา หิวแล ตาทั้งคู่ ภูจักตัดให้เป็นทาน บ่แหนงสัง **อะทัง** อันว่าภูมะหาทัม **มะ วิกัมปามิ** กำบ่หวั่นไหวไปมา ด้วยสามัดถะแห่งมัดเสระโลโพ **มะโน** ราดชะทะลิไทอัดชาใสแห่งภูนี้ **ระมะติ** กำยินดีในหามะ ปาระมิ กะริยาอันให้ทานนั้นสิ่งดูว **สัพเพ สิวิโย** อันว่าชาวสิพิราดทั้งหลาย หมายว่าภูเป็นโหด ทำร้ายโหดระหิ **ปัพพาเชนตุ** กำจิ่งชับภูหิโดยนิยม สิมคำมักแห่งเธิา ปะการหนึ่ง **สิวิโย** ชาวสิ พิราด อามาดหมู่เสนา **กามัง** แลมักใค่เพื่อจักข้ายังภูให้มำระนา **ทะนันตุ** กำจิ่งให้เธิาข้าภูกะสัด มัก จักตัดคำภู ให้เป็นเจัดขั้นเจัดท่อน ภูกำบ่ห่อนเสยดายสัง **อะทัง** อันว่าภูบ่พิด **เนวะ วิระมิสสัง** กำบ่จัก เว้นจากกะริยาอันให้ทานนั้นได้ แท้ดิหลินา.

ตัง สุตะวา ภัตตา เมื่อนั้น ขั้นนายนักกานผู้สะหลาด ได้ยินยังคำพระบาดไท้ พูอะมาดมันธิมโท **กะเถนโต** อันจักทูนถวายยังข่าวสานอันอื่น ลื่นกว่านั้น อันพระยาบุธิมสิสินไช แลชาวเมืองบ่ได้ อานัด **อัตตะโน มะติยา** ด้วยอะทิบายคำมักแห่งตินว่า **เทวะ** ข้าไทอ้สิมเดัดมะหาธาดเจ้า **สิวิโย** ชาวมะคอมสิพิธาด กับทังอามาดพ้อมเสนา **อาหะ** เฮาก็ก่าอยังบุธามะทัมแห่งนักปาดพายหลังว่า **โปธามะภะธาชาโน** ท้าวพระยาทังหลายแต่ก่อน **ปัพพาชิตา** อันชาวเมืองว่าร้ายบ่ดี หากลับหนี เจยระจาก พากแห่งท้องบุธิ **ปะติ** ก็อว่ายหน้าสำเพาะ ต่เฮาอาธันชะระถิธิ อันมิแทบฝังแม่นำโทม ติมาธามะที อันไทลไปสู่เฮาอิงกิดถิธิ **ถัจสันติ** ก็ไต่ไป **เยนะ มัถเถนะ** ด้วยทินทางอันใด **โส เวสสันตะโธ** อันว่าเทอดสันตะระกะสัด **ถัจสะตุ** ก็จิ่งไป **เตนะ มัถเถนะ** ด้วยทินทางอันนั้นเทิ้น. ถำอันนี้ เทอะดาหากบันดินสินใจ ให้นายนักกานทูนถวายสาน แก่บุพิดลิสายตินวิเสด.

ทิงข่บ่ธิจากสัดตะสะดิกมะหากาม

ส่อนดั่งเทอดสันตะระมันธิมหา **สุตะวา** ได้ยินแล้อ พระตินแก้อจิ่งก่าอว่า สาหุ! บ่เป็นสัง **อะทัง** อันว่ากูพระอิงอ์ระบ่พิด **ถะมิสสามิ** ก็จักไป ด้วยทินทางอันบุธามะกะสัด บิอละบัดบ่แม่นทำมอง ถองวัด ชาวเมืองหากมากำจัดหนีนั้น แท้ดีหลิ ท่ำว่าด้อยมีแท้ **นาถะธา** อันว่าชาวเมืองทังหลาย **ปัพพาเชนติ** ก็บ่ได้ลับหนียังกูนี้โสด **อันเยนะ โทเสนะ** ด้วยโทดอันอื่น เฮาว่าจักลับหนี ด้วยเทด อุปะเทดอันให้ข้างแก้วเป็นหานนั้นสิ่งดาว **อะทัง** อันว่ากูกะสัด **ทัสสามิ** ก็จักซำ่ให้ ยังสัดตะสะดิก มะหากามอันยิ่ง แลสิ่งแลเจัดร้อย ในอันหน้าเช้าให้เต้มจิด **ถะมิสสามิ** ก็จักสะเดัดหนีจากบุธิในอัน ถ้อมสาม ตามถำชาวเมืองสิพิธาด ชาวเมืองจิ่งให้โอกาด เพื่อได้ให้หานสังอันหนึ่งถืนหนึ่งก่อน เทิ้น. **ตัง สุตะวา** นายนักกานทัดถะบาด ได้ยินถำพูอะมาดบ่ขืนขัด **วัตะวา** ก็ก่าอว่า **เทวะ** ข้าไทอ้ พระกะสัด ขัตติยะโอระสัง **อะทัง** อันว่าผู้ข้า **วักขามิ** ก็จักนำพระธาดอะกะถาเยื่องนี้ เมื่อถอบ พระธาดอะปิตาแลชาวเมืองทังหลาย โดยนิยม แห่งสมเดัดมะหาธาดเจ้าหากก่าอนั้น ให้แจ้งเป็น ปะจัก **ปักกามิ** นายนักกานรับพระธาดอะกะถาดั่งนี้แล้อ ก็ลาหนีมีแล.

มะหาสัตโต เทอดสันตะระโพทิธาด ถันว่าสิ่งอามาดข้อยทัดถะบาด แห่งพระบุธิมสิสินตินพ่ำ เมื่อแล้อ พระตินแก้อจิ่งให้ทันมา ยังเสนาผู้สะหลาด อาดให้แล้อยังธาดอะกิดแห่งเจ้ากะสัด **วัตะวา** จิ่งก่าอบังถับว่า ดูธาอามาดธาดอะอัด **อะทัง** อันว่ากูกะสัด **ทัสสามิ** ก็จักซำ่ให้ ยังสัดตะสะดิก สะดิกมะหากามอันยิ่ง แลสิ่งแลเจัดร้อย ในอันหน้าเช้า ดูธาเจ้าเสนา **ปะติยาเทหิ** เจ้าจิ่งติกแต่ง สับพะแย่งเถื่องของหาม ดู ตะกามแอมยิ่ง ให้ได้แลสิ่งแลเจัดร้อย **สัตตะหัตถิสะตามิจะ** ถือว่าข้างก็ให้ได้เจัดร้อย ม้าก็ให้ได้ เจัดร้อย ธิดก็ให้ได้เจัดร้อย นางก็ให้ได้เจัดร้อย แม่งือนิมก็ให้ได้เจัดร้อย ข้าชายก็ให้ได้เจัด ร้อย ข้ายิงก็ให้ได้เจัดร้อย **อุปัตถะเปหิ** ท่ามจิ่งติกแต่งไว้ อย่าให้ไร้หมู่อาหาม โพชะนาหามทุกสิ่ง ของกินยิ่งสับพะสัน **อันตะมะโส** ลองสุดไป แม่นว่าเหล้าแลยา อันบ่ถอมให้หานก็ดี ท่ามก็จิ่งติก

ແຕ່ງແປງຢາຂົມແຂງສຸດຂະໜາດ ຈິ່ງຕົກແຕ່ງໄວ້ໃນກາດສາລາ ຄົນໂຖງມາຊີຊວາດ ຕັກຢາຍຢາດລວດໃຫ້ເປັນທານ ທຸກຕົນທຸກຄົນເທີ້ນ.

ດ້ວຍແທ້ ວັດຖຸອັນບໍ່ຄວນໃຫ້ທານ ມີຫ້າປະການຄືວ່າ ມັຊຊະທານ ສະມັຊຊະທານ ອິຕຖິທານ ອຸສຸພະທານ ຈິຕຕະກັມມະທານ ອັນນີ້ບໍ່ເປັນທານອັນວິເສດ ເທດສົມດັ່ງພຣະເຈົ້າເທສນາວ່າ **ปันจะ ทานานิ อะปุนยานิ ปุนยะสัมมะตานิ โลกัสะมิง มัชฌะหานัง สะมัชฌะหานัง อิตถิหานัง อุสะพะหานัง จิตตะกัมมะหานัง** ດັ່ງນີ້ ແມ່ນວ່າເທວດສັນຕະຣະກະສັດ ຕຣັສຮູ້ສິ່ງນີ້ ກໍຍັງເລົ່າໃຫ້ຕົກແຕ່ງ ຖ້ວນທຸກແຫ່ງຂອງທານ ດູຕະການສົມປະປິ ເພື່ອໃຫ້ພົ້ນຈາກຄຳອະຣິນິນທາ ແຫ່ງຄົນທັງຫລາຍດ້ວຍອຸບາຍດັ່ງນີ້.

พระเทวดสันดอมเจ้าอำลาพระนางมัดที

ຄັນວ່າມະຫາກະສັດຕົນວິເສດ **วิจาเรตะวา** ພິຈາຣະນາອານັດຍັງສັດຕະສົດກມະຫາທານ ດູຕະການຕົກແຕ່ງ ຖ້ວນສູ່ແຫ່ງສັບພະທານ ໂດຍປະການດັ່ງນີ້ແລ້ວ ແລສິ່ງເສນາອາມາດລົງໜີ **มัทหิยา อะสะนัตถา-นัง คันตะวา** ຈິ່ງສະເດັດໄປສູ່ປາງຄຳຜາສາດ ນາງແກ້ວຣາດຊະມັທທີ **นิสีทิตะวา** ເຈົ້າກໍສະຖິດຢູ່ເໜືອ ວໍຣະອາສນາ ທີ່ນອນອັນມີສີສະວັດດີ **ปะวัตเตสิ** ກໍຕ້ານຈາຣະຈາ ກັບດອມພຣະຣາດຊະມັດທີສີວໍຣະກະສັດ.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ ພຣະເຈົ້າຈັກສຳແດງ ຖະແຫລງສາຣະໄນອັນສະນິດ ແຫ່ງບຸພິດ ໃຫ້ລືຊາ ຊ້ຳກ່າວເປັນຣິດສະຄາຖາວ່າ **อามันตะยิตถะ นัง** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ **พิกขะเว** ດູຣາເຈົ້າພິກຂຸສົງ ຕົນ ທະຣົງສິລາວິເສດ **เวสสันตะโร ราชา** ອັນວ່າເທວດສັນຕະຣະບຸພິດ **อามันตะยิตถะ** ກໍຕ້ານຈາຣະຈາ ເຊິ່ງນາງແກ້ວຣາດຊະມັດທີ ສີວໍຣະລັກຂະນາວ່າ **พัทเท** ດູຣາເຈົ້າມັດທີສີວໍຣະສະເໜ່ທັງ **ยัง กิญจิ ทะนัง** ອັນວ່າ ເຂົ້າຂອງເງິນທອງອັນໃດ **มะยา ทินนัง** ອັນເຮົາພີ່ທາກໄດ້ປະສາດໃຫ້ ແກ່ນ້ອງແກ່ນໄທ້ມັດທີ **ทิรันยัง** ຄືວ່າ ເງິນຄຳມຸກດາທານ ແລແກ້ວພິທູນເທລີອທລາກ ແລທາກເປັນຂອງພຣະປິຕຸຣົງປົງໃຫ້ **ตะวัง** ອັນວ່ານ້ອງ ແກ່ນໄທ້ກະສັດ ຈິ່ງຝັງໄວ້ຍັງຣາດຊະສົມບັດ ຣັດຕະນະວັດຖຸຝູງນັ້ນ ໄວ້ໃນທີ່ອັນຄວນງາມ ກໍພີ່ເທີ້ນ. ເມື່ອ ພຣະກະສັດ ກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວ ບັ້ນນາງແກ້ວຣາດຊະມັດທີ ອັນເປັນລູກສາວສີພຣະຍາມັດທະຣາດ ຈິ່ງນົບນອບ ບາດຂໍໂອວາດໃຫ້ບອກຟັງວ່າ **เทวะ** ຂ້າໄທອ້ມະຫາຣາດເຈົ້າ **อะหัง** ອັນວ່າຂ້ານ້ອຍມັດທີ **นิทะเทยยามิ** ຈັກ ຄວນຝັງຣັດຕະນະວັດຖຸຝູງນັ້ນໄວ້ ໃນສະຖານທີ່ໃດ ຂໍແກ່ພຣະຈອມໄຕຣມະຫາຣາດເຈົ້າ ເຊື້ອຊາດເທ້ງ້ຳມະເທ ສັກ **อักขาหิ** ຈິ່ງບອກແກ່ຜູ້ຂ້າມັດທີ ບັດນີ້ເທີ້ນ. **เวสสันตะโร ราชา อาหะ** ທີ່ນັ້ນ ບັ້ນເທວດສັນຕະຣະບຸ ພິດອິດສະຫລະບຸຣິ ກ່າວເຊິ່ງຣາດຊະມັດທີສີວໍຣະສະເໜ່ທາວ່າ **ตะวัง** ອັນວ່ານາງກະສັດ **ทัชเชสิ** ເຈົ້າຈິ່ງສະ ສວ້ງວ້ງໄວ້ ຍັງສີສົມບັດຣັດຕະນະວັດຖຸໃຫ້ເປັນທານ ແກ່ສະມະນະພຣາມະນາຈານເຈົ້າທັງຫລາຍ ຝູງມີສິລ ອິນຊີຍະສັງວະຣະ **ยะถาระหัง** ໂດຍດັ່ງອັນສົມຄວນ ກໍພີ່ເທີ້ນ. **อะปะรัง** ທັມມະຊາດອັນອື່ນ ທີ່ລົ້ນກວ່າທານ ແລຈັກເປັນທີ່ເພິ່ງແກ່ສັບພະສັຕທັງຫລາຍ ກໍບໍ່ທ່ອນມີ ກໍພົ້ນາ. ເມື່ອເທວດສັນຕະຣະກະສັດ ໃຫ້ໂອວາດດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນຣາດຊະມັດທີ **สัมปะติจฉิ** ກໍຮັບເອົາວະຈົນຄະດີ ແຫ່ງພຣະເທວດສັນດອນພູມີວ່າ ສາທຸ! ດີ ດີ! ກໍຂ້າແລ.

อะถะ ในกาละเมื่อนั้น ขั้นเทอดสันตะระมะเทสักขะอะโร **โอวาทันโต** อันจักให้โอวาทา นุสาสะนิ แก่ราดชะมัดทีสิอ๋ระกันละยาเป็นอันยิ่ง **อาทะ** จิ่งก่าวอ่า **มัทที** ดูราเจ้ามัดที เจ้าจิ่งกะทำไมติ ในสองสิบุดตะราด กับทังอ๋ระนาดพระมานดา แลพระอ๋ระปิตาทิราด ย่าถาดแถ้อสะเนโท **โภจิ ปุริโส** อันว่าชายผู้ใดผู้หนึ่งๆ อันเป็นขัดติยะราด แลปาถะนามักยังเจ้า ผู้แก่นเหง้ำกัลยา **อุปัตถาทิ** เจ้าจิ่งอุปัดถามยังท้าวพระยาผู้นั้น ด้วยลองวัดอันดีวิเสด เทดพี่จักได้พัดพาก จ๋ระจากเจ้าไกกัน **อันยัง พัตตาธัง ปะธิเยสิ** ผิบ่มีดังนั้น เจ้าจิ่งสะแหวงหายังชายผู้อื่น มาชิมชื่นช้อนสะเหน่หา **มะยา วินา** กะธิยาอันพี่จักได้พัดพากจากเจ้า ย่าได้โสกเสร้าอยู่ลุนหลัง กำพี่เทิ้น. **อะถะ** ในกาละเมื่อนั้น ขั้นราดชะมัดที สิอ๋ระกันละเยด **จินเตตะวา** จิ่งมิพระราดจินดาว่า **เอโส** พระเทอดสันตะระดินวิเสด เทดใดแลมาก่าว ยังถ้อยคำอันบังบังดสงดหัวใจ สันนี้จา? มิพระราดจินดา ดังนี้แล้ว นางแก้วจิ่งทูนถามว่า **เทวะ** ข้าไทอ้เจ้ากะสัด **ภัสะมา** เทดดังลื **ตะวัง กะเถสิ** มะหาราดเจ้า แลมาก่าวยังถ้อยคำอันบ่สิม ผิดนิยมบุรานะวาด เทมือนดั่นขาดสายสะเหน่หา นี้จา ?

มะหาสัตโต เมื่อนั้น ขั้นเทอดสันตะระมะหากะสัด **วัตะวา** เจ้าจิ่งก่าวว่า **พัทเท** ดูราเจ้าราด ชะมัดที **วิสิโย** ชาวสิพิราด กับทังอามาดพ้อมหมู่เสนา **ภุทหา** เข้ากำพ้อมกันฎด บังบดหน้าชอม ชัง มาปังข้าหายังคำสินสุ่ดพ่ว่า พี่นี้กะทำผิด นิมิดอันให้ช้างแก้วเป็นหาน ธมว่าผิดบูรานราชะวัด **ธัตถาปัพพาเชนติ** เข้าจักขับพี่ไล่หนีเสยเจยระจาก พัดพากบ้านเมืองดิน ให้เป็นสาละอ็นยิ่งถะนัด **ทัตะวา** พี่จักให้สัดตะสะดิภมะหาหาน แลสิ่งแลเจัดร้อย บ่ถาดถ้อยสิงกา **นิกขะมิสสามิ** พี่กำจักออกหนี จากบุริริมราด ทังผาสาดมะถอนไช ไปในอันถ้อมสามบ่ถาดบ่ถา ดูราเจ้ามัดที **อะทัง** อันว่าเราพี่ **ถัจสามิ** กำจักไปสู่ป่าใหย่ไพชงอ เป็นยู่ผู้ดงอทุกถ่ำเช้ำ ยินโสกเสร้าบ่เห็นใผแลมา แล ป่าไม้อันนั้น **โถรัง** อันถอมพะลึกสะเพิงกิว มิหมู่งิวเถื่อนแลแรดช้าง เสือปากกว้างข้างมันลาย หมิเหมือยร้ายหลายเดยระดาด ทัมมะชาดร้ายราอิ มียู่ทุกหมู่ไม้ไพพะนัง **ชีวิตัง** แม่นว่ามีชีวิดกำติดกับด้วยสิงกา ในไพหนาทึมะเอด เทดว่าเป็นผู้หนึ่งผู้ดงอ พี่จักไปสู่ไพชงอป่ากว้าง ไปยู่ส้างเป็นชิเป็นระสิบ่ถาถาด กำพี่มา.

พระนางมัดทีเจ้าข่ตามสะเด็ด

เมื่อนั้น ขั้นพระราดชะมัดที ลูกสาวสิพระยามัดทะราด **อัพะระวิ** จิ่งก่าวเชิ่งพระบาดไห้ผิวดินว่า **เทวะ** ข้าไทอ้มะหาราดเจ้า ดินเป็นเหง้ำผิวะวัน เทดสันใดแลมาก่าว ยังถ้อยคำอันบ่สิม ผิดนิยมสะอาด ผิดราดชะปะเพมิแต่พายหลัง **ตะวัง** อันว่าพระบาดเจ้า เป็นผู้หนึ่งดินดงอย่างถะนัด **ถัจเสยยาสิ** แลจักไปสู่ป่า **เยนะ สะพาเวนะ** ด้วยสะพาวะอันใด **เอสะ เอโส สะพาโว** อันว่าสุพาวะอันนั้นแลจักเป็นทำนอๆ ถองราดชะปะเพมิแต่ก่อน กำบ่ห่อนมิ **ตะวัง ถัจสะสิ** พระพูมิเป็นเจ้าแลจักเข้าไปสู่ป่า **เยนะ มัถเถนะ** ด้วยหินทางอันใด **อะทัง** อันว่าข้าน้อยมัดที **ถัจสามิ** กำจักไปกับพระบาดเจ้า ด้วยหินทางอันนั้น ปะการนหนึ่งๆ ข้าไทอ้มะหาราดเจ้า **มะระนัง วา ตะยา สัทธิง**

ภะธิยาอันยู่ลุนหลังมะหาธาดมิสุขสุดขะขนาด แลภะธิยาอันไปกับพระบาดแล้วจิบหาย เสยติ่นตายม่ระเนด ลำเทดสองปะภาม ภะธิยาไปนำพระพูบามจอมมิ่ง ทุกแสมสิ่งบ่กินแหนๆ ภะธิยาไปนำพระจอมแพงพูอะนาด ชีวิดขาดตายไป **เสยโย** แอมปะเสิดลำเลิดแห้ดิหลิ ปะภามหนึ่งๆ ภะธิยาอันผู้ข้าถังไฟให้ลุกเป็นแปอ แล้อแลโตมตายเข้ำไป ในกองไฟที่นั้น **เสยโย** แอมปะเสิดกว่ามีชีวิด แลพัดพากจากมะหาธาดเจ้ำ แห้ดิหลิ ดั่งข้าน้อยมัดทิ จักอุปะมาทงมดั่งนี้ **ทัตถิมิ** แม่ข้างติวดิ มิใจรักในคู่ อันยู่ในไพ **อันเวติ** ก็ไปตามช้างสามติวอาด ทัมมะชาดช้างยู่ธาวเข้า มิแต่สองพ่มเพ้าเป็นคู่ อันนั้นแลจักอุปะมาสันใด **อะหัง** อันว่าผู้ข้า จักอู้มเอาลูกหล้าน้อยสองสะเหม่หา **อะนุถัจสามิ** ก็จักไปกับบาด มะหาธาดเจ้ำย่าเถ้องสัง **อะหัง** ข้าน้อยมัดทิ **สุพะธา** อันพระพูมิเจ้ำหากล้างง่ายก็จักมิ ผู้ข้านี้ อันพระพูมิล้างยาก ก็บ่ห่อนหากจักมิ ปะภามหนึ่งๆ **มะยัง** อันว่าราเจ้ำข้าสองภะสัด **ถัจเสยยามะ** ก็จักไปกับลูกกำ่พ้าสองสิ ให้ยินดีชื่มชื่น ทุกหมื่นชั้นบ่แหนงสัง.

พระนางมัดทิเจ้ำพันละนาป่าทิมะพาน

เอมจะ ปะมะ วัตะวา พระธาดุชะมัดทิกำ่าดั่งนั้นแล้อ **ปุนะ วันเมนติ** เมื่อพายลุน นางจักพันมะนายอ้างยำ ยังอะรันยะปะเทด เขดป่าทิมะพาน เหมือนดั่งอากานตินได้เห็นมา แต่ในกาละเมื่อก่อนเป็นอันยิ่ง **อาหะ** จิ่งกำ่าอถาถาว่า อิเม ภุมาเธ ปัสสันโต มันชุเก ปิยะพานิเม **ดั่งนี้เป็นเด้ำเทอะ** ข้าไทวัสิมเด้ดมะหาธาดเจ้ำ เมื่อติมแก่นเทงิ้ำไปสะถิดในป่าทิมะพาน ปัสสันโต ก็หากจักเห็นวำระวิงสาเลิดแล้อ ลูกแก้วสองสะเหม่หา อันยู่ในสาลาแลคุ่มไม้ สองแก่นไท้ต้ามสงๆใส เป็นที่ละเมิาเอิาใจสุดยิ่ง สองแก้วกิ่งวำระวิง อันหะริงดวงดอกไม้ ในที่ใก้อาสิม สองอุดิมฟ้อมฟ่าย ขับหลิ้มม่ายไปมา ยะหา ในกาละยามใด มะ สะริสสะสิ มะหาธาดเจ้ำ บ่ร้างว่าจักละนึกคิดเถิง บุธิริมผาสาด ธัดตะมาดแก้วภัลยา ตะหา ในกาละยามนั้น. ยะหา ทักขะสิ มาตังคัง มะหาธาดเจ้ำหากจักเห็น ภุมชะธัง ยังช้างสามติวปะเสิด อันเกิดมาแต่อิงติวแม่ บ่แก่ผิงเพ้งพิ มิหมู่พึงคะนาหัดถิแวดล้อม ช้างถ่าวอ้อมตามหลัง ในอะรันยังป่ากว้าง แม่ช้างค่อยนำไป ในไพยงอะรันเยด ยิงเขดห้องทิมะวา ยะหา ในกาละยามใด มะ สะริสสะสิ มะหาธาดเจ้ำ บ่ร้างว่าจักละนึกคิดเถิง ยังธาดชะสิมบัดผาสาด ปิตุธาดแลมามดา ตะหา ในกาละยามนั้น.

ยะหา ทักขะสิ ภุมชะธัง ปะภามหนึ่งๆ มะหาธาดเจ้ำหากจักได้เห็น ยังวำระถุดชะสามติวขะขนาด เป็นอาดแก่หมู่ช้างถ่าวแลช้างธาม ตามไปด้วยแม่ช้างๆ สองตาบข้างมักดา ภาหะติ ภะหำสงร้องก้องสะเทือนเทือนแท่น ระรื่นแล่นไปมา ในอะมาแลเถื่อนถ้ำ ในท่านำ้แลธาวเข้า เมื่อเช้ำแลเมื่อถ่ำ ตาเว้นต่ำลับจอมผา ยะหา ในกาละยามใด มะ สะริสสะสิ มะหาธาดเจ้ำ บ่ร้างว่าจักละนึกคิดเถิง ยังวำระวิงสาผาสาด สะหายธาดหมู่หาสา ตะหา ในกาละยามนั้น. อุโพ อะมะอิภาเส ยะหา ทักขะสิ ภามะทัง ปะภามหนึ่งๆ เจ้ำภะสัดชัตติยะมะหาสัก ทักขะสิ หากจักเห็น ยังถ่องแถวป่าไม้มะนิอัน มิพันชุงวิลาด งามสะอาดแก่ตา อันมีในสองตาบข้างมักดา แลอาภุมเดยธะดาด

ເຕັມໄປ ດ້ວຍໄມ້ອັນເປັນຫມາກຕະການ ເປັນດອກບານໆງາມຍິ່ງ ສິ່ງຕັ້ງໄວ້ເປັນຖັນ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍເນື້ອ ຄະນອງຂອງປ່າ ແຮດຮ້າຍຄ່ວ່າທິວຣະພີ ມີທັງຫມີເຫມືອຍມີກຄະຣາດ ເດຍຣະດາດຫມູ່ເຍືອງຜາ ທ່ຽວໄປມາ ເຕັ້ນຕັ້ນ ຣະຮື່ນພ້ອມພຶງຄະນາ ยะทา ໃນກາລະຍາມໃດ ນะ สะธิสสะสิ มะหาธาดเจ้า ບ່ຮ້າງວ່າຈັກ ລະນຶກຄຶດເຖິງ ຍັງຣາດຊະສົມບັດເປັນພຣະຍາ ตะทา ໃນກາລະຍາມນັ້ນ ກໍຂ້າແລ.

ເທอะ ຂ້າໄທວ້ມะหาธาดบุพิด ทิสะอามะ ຄັນວ່າເຈົ້າເຫັນແລ້ວ ຍັງຫມູ່ເນື້ອແລລີ່ງກັງ อาถะตัง ອັນມາ ດູດກິນຍັງນ້ຳ ໃນແມ່ນ້ຳຊື່ວ່າປັນຈะมาลิมินะที แลมີກິນນะธิกิมนะธอมເປື້ອງປີກປ່າຍ ມ່າຍທິวธะหวาย ຢາຍກັນໄປຮຽງແຮມ ແຄມຝັ່ງນ້ຳนะที่ເມື່ອตาเวັนเຢັນยามค่ำ ยะทา ໃນกาละยามใด ตะวัง สิมเด้ดบุ ພิด นะ สะธิสสะสิ ກໍบ่ร้าๆว่าจักละนึกคิดเถิง ยังบุธิธิมธาด สะหะชาดหมู่โยหา ตะทา ໃນกาละ ยามนั้น แลมา. ปะกามหนึ่ง มะหาธาดเจ้า ติมให้แล้วยังหิตะปะโหยด โสสสะสิ หากจักได้ยินยัง สุงแม่น้ำสินทุวา ອັນไหลมาแต่ราวเขົาบ่ขาด ถัมพิธา ອັนเลิกพิลาด เดยธะดาดเต็มไปด้วยเต่า แลปาไม ปาใหย่ทังปาปิก ลอยยิกติมแถมหาด ปามัอยยาดยายตาม เถิงยามเขົาออกบ้อมย้อม หาๆข็นติฟอๆ เถิงเมื่อยามมน้ำนองดังชิชวาด ข็นลวาดฝั่งนะที ดังทิทิดทิทิม ถวมพิธิมจิดเจด ใน ท้องเทดหิมะพาน พระพูบานบุดตะธาด โสสสะสิ หากจักได้ยิน ถิตัง ยังสุงยับตามสะบับร้องร่ำ ยินวอน กิมนะธอมยับสุงอ่อน ทิบพระยาทอมยับเธร่อมสุงหวาม กิมนะธิขามยับรับร่ำ ทุกส่ำ ฟ้อมไปมา เป็นที่ถวมจิมดาสุดชะหาด เป็นที่ลำดูอาดแก่ตา ยะทา ໃนกาละยามใด นะ สะธิสสะสิ สิมเด้ดบุพิดเป็นเจ้า ก็บ่ร้าๆว่าจักละนึกคิดเถิง ยังวໍระบังคับผาสาด สะนิมมาดหมู่เถีย ยับ สับสุงปี่แลขุ่แถน กับทังกะสิงแพนฟ้อมเสบ วໍระเทบไท้แต่พายหลัง ตะทา ໃนกาละยามนั้น.

ปะกามหนึ่ง ตะวัง สิมเด้ดพระพูมิน ได้ยินสัดทะสำนุงสุงถิ่นก้อง สะนั่นทั่วท้องถิธิ เทมือนดั่ง สุงผีปากเว้า แห่งนิกเค้าแลพืดพึง มะทึงสาถวายเถื่อน วิวล้านเลื่อนทิวธะพี กับทังธาชะสีแลเสือ โถ่ง ร้องสุงสิ่งนันเมือง ในอะรันยาเยืองขิงเขด ปะเทดท้องพูผา ยะทา ໃนกาละยามใด นะ สะธิสสะสิ มะหาธาดเจ้า บ่ร้าๆว่าจักละนึกคิดเถิง ยังนะถอนไชวໍระเทด ขิงเขดท้องแต่หลังมา ตะทา ໃนกาละยามนั้น. โมธิหิ ปะธิกินนัง ปะกามหนึ่ง มะหาธาดเจ้า ติมผ่านเทึ่ามะหาสัก ทักาขะ-สิ ก็จักได้เห็นยังนิกยูง ถໍขุวสูงละไม่ อันเกิดมาแต่ไข่ดูสะนิด มีปีกหางปะจิดด้วยลิ่งลายยิ่ย่อๆ หอมตั้งถ่องสิมกัน มีพันนะพิลาด เดยระดาดด้วยแม่นิกยูง ติวงามสูงแวดล้อม ย้อมเป็นปะธิวาน จับจอมดอยหิมะพานฟ้อมฟ่าย เปื้องปีกป่ายมินหิน ในไพสินร้องร่ำ บ่รู้จักร้อยสำโมธิ ยะทา ใน กาละยามใด นะ สะธิสสะสิ สิมเด้ดมะหาธาดเจ้า บ่ร้าๆว่าจักละนึกคิดเถิง ยังนะถอนหลวงผา สาด สีวิธาดธิมยา ตะทา ໃนกาละยามนั้น.

ยะทา ทักาขะสิ เหมันเต ปะกามหนึ่ง พระกะสัดเจ้าติมหะธิงคุนมะเหสัก ทักาขะสิ หากจักเห็นยัง แถวถัน สุดันหาหมู่ไม้ บ่ไร้กิ่นสุธะพี มิดอกจิจูมบานหอมรื่น ถวมชิมชื่นยินดี มีกิ่นละอองฟองไกสอม อันลิมหากมาพัดฟาด เดยระดาดเต็มไป หอมทั่วไพปะเทด ในเขดท้องละดูหาว.

ปะการนหึ่ง สิมเด้ดมะหาธาด กับทั้งข้อยพระบาดแลลูกน้อยนาดสองสิ เมื่อไปยู่ถิธิปะเทด ข๋งเขด ท้องวิงกิดบันพิดถิธิ ทักขะสิ พระพูมิหากจักเห้น เมหะนิๆ ยังแผ่นดินฆ๋องพิลาด เดยระดาดเต้มไป ด้วยหย้าแผก บ่อาดแกวดกิดหมายได้ แลเดยระดาดไปด้วยแมงค่อมคำ มิลำนำทุกหมู่ เป้นคู่พ้อมพิธิม ถวนฆิมชื่นทุกค่ำเช้า บ่โสกเสร้าโสกา ยะหา ในกาละยามใด นะ สะธิสสะสิ มะหาธาด เจ้า บ่ร้างว่าจักละนึกถึด เถิๆ ยังธาดขะนิเวสะนะ พะหินโยหาเสนาแลอามาด ทั้งหมู่กันละยาน้อย นาดหมู่สะนิม บุธิมธาดแต่หลังมา ตะหา ในกาละยามนั้น ก็ข้าแล.

ปะทุมานิ ปะการนหึ่ง ข้าแต่สิมมุดติเทอะธาด ติมเป้นนักปธาดจิ่งฟัง ทักขะสิ มะหาธาดเจ้า กำหากจักเห้น เป้นอันบ๋ริสุด ยังมุจะลินทะสะงามพิลาด เดยระดาดเต้มไป ด้วยดอกบัวหลวง แลดอกอุปะละทั้งหลาย บานโรยรวายแล้วแลหลิ่น ตะการนจิ่มเจือเหมือดิน แมงพู่บินสว่านแส้ว ลางผ่องแอ่วเอ๋าละออง ฟองไกสอนติกที่วพื้น หอมรื่นเร้าสุถินทา ดอกดิกหางามข้อยโฉด ดูวิโรดพิธิมมา ยะหา ในกาละยามใด นะ สะธิสสะสิ สิมเด้ดมะหาธาดเจ้า บ่ร้างว่าจักละนึกถึด เถิๆ ยังนะถอมขวางแลบังถับผาสาด กับทั้งหมู่นางนาดสาวสะนิม วอระบันทิมหลวงรัดตะนาด สิมบัดธาดแต่พายหลัง. เอวัง มัทที ทิมะวันตะวาสินี วิยะ พระธาดุะมัดทิสิวอระโสพัน วันเมสิ กำพันละนายังวอระปะเทด เขาเขดวิงกิดบันพิดถิธิ มิในพูมมะสะถานทิมะวันตะปะเทด เขดป่าใหย่ไพหนา เอตตะกาทิ ถาถาทิ ด้วยถาถาทั้งหลาย หมายมิปะมานท่นี้ เหมือนดั่งได้เห้นแจ้งบ๋ริสุด เป้นปะดุดดั่งติมได้ยู่แลได้เห้น แต่ในกาละเมื่อก่อน บ่ย้านย่อมข๋ไป ตามวิสัยจอมเกด พระเทอดสันตะระเจ้าติ่มหลัง เอวัง โดยปะการนดั่งก่าอมานี้แล. ทุติยะทิมะวันตะวันมะนา กะธิยาอันพันละนายังทิมะพานต์บั้นปาย จะตุติงสาทิกะสะตะถาถาปะติมันดิตา อันปะดับปะดาไปด้วยถาถาทั้งหลาย 134 พระถาถา.

นิตถิตา กำสะเด้ดบ๋ระบอมถวนแล้วท่นี้ก่อนแล.

ພຣະເຫວດສັນດອນເຈົ້າ ທົ່ງບໍຣິຈາກຣາດຊະຣິດແກ່ພຣາມທັ້ງສີ່

3. ทามะขันท์

1. บั้นต้น

ผุสสะติปิ โข เทวิ ปุตตัสสะ เม ภะตุภะสาสะนัง อาถะตัง, ภินนุ โข ภะโรติ, อะทัง ถันตะวา ชานิสสามีติ

พระนางเจ้าผุดสะดีฝังมพระเทอดสันดอน

สาทะโอ ดูธาสับปุริสะทังทลาย **ผุสสะติปิ โข เทวิ** ส่อนดั่งนางสิสุพันผุดสะดิ ธาดชะเทวิติน เป็นแม่แห่งเทอดสันตะระนิธิน **จินเตสิ** จิ่งมิพระธาดชะธึ่มเพิ่งว่า **ภะตุภะสาสะนัง** อันว่าปะอุดติ ภามข่าวสามอันเถือดร้อนยิ่งพักพา **อาถะตัง** ภ็มาเถิงแก่ลูกเจ้าเทอดสันตะระภะสัด บัดนี้ **ปุตโต** อันว่าลูกภูเจ้าเทอดสันตะระอ็ระบุด **สุตะวา** ได้ยินแล้วยังข่าวสามอาภามอันนั้น **ภิง ภะโรติ** จักภะทำดั่งลินั้นจา? **อะทัง** อันว่าภู **ถันตะวา** ไปดูแล้ว **ชานิสสามิ** ไปดูแล้วหาภจักรู้เทด อันเทอดสันตะระภะสัดหาภภะทำ ถันว่าธึ่มเพิ่ง ดั่งนี้แล้ว **ถันตะวา** นางแก้วจิ่งสะเถิดไปด้วยธิดอันกั้งบังดิ **ถิตา** ภ็ยืนยู่แทบปักตูห้องห้องที่นอน แห่งนางธาดชะมัดทิ อันมิสิสะหวัดดิ **สุตะวา** นางได้ยินสย่างต้ามจาระจา แห่งมะหาภะสัดทั้งสอง อันเป็นลูกธัก ว่าจักหนีจาภบุริ **ปะธิเทเวสิ** นางภ็ร้อง ไห้ธ่ำไธไปมา ถอมอินดูภูมายิ่งถะนัด.

ตะมัตถัง ปะภาเสมโต สัตถา อาหะ พระทิดสะพินติมผายผ่อง ตัดส่องแล้วฝูงโลภลิชา **ปะภา-เสมโต** จักสำแดงยังอัดถะทัมดองนั้นให้ปากิด **อาหะ** จิ่งท่าวเป็นธิดสะดาถาว่า **เตสัง ลาละปิตัง สุตะวา** ดั่งนี้เป็นเถ้า **พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุสิงทั้งหลาย **ธาชะปุตติ** อันว่านางผุดสะดิสิสุพัน ถันว่าได้ยินแล้ว ยังสย่างต้ามจาระจาเชิ่งกันไปมาแห่งลูกธักอักถะอ็ระบุด อุตตะมะโอระสา ถือว่าพระยาเทอดสันตะระ แลธาดชะมัดทิ สิสะไพ้แห่งติม ดั่งนั้น **ปะธิเทเวสิ** นางภ็ร้องไห้ธ่ำไธไปมา ถอมอินดูภูมายิ่งพักพา ด้วยคำว่า **วิสัง เม ขายิตัง** ภูภินง้วมพิดแล้วแลตายไป **เสยโย** แอมปะเสิดภว่า อันมิชีวิดยู่ ดีหลิแลมา. ปะภามหึ่ง **อะทัง** อันว่าภู **ปะติตะวา** โตมจาภผาสาด ถาถาดแล้วแลตายไป ปะภามหึ่ง ภูผูกมัดรัดถ่ดวยเชือกแล้วแลตายไป **เสยโย** แอมปะเสิดภว่าอันมิชีวิด แลปาสะ

จากบุพิดแลลูกรักทั้งสอง แท้ดิหลิ **สิวิโย** อันว่าชาวสีพิราด อามาดหมู่เสนา **ภัสะมา ปัพพาเขมติ** เทดดั่งลิแลจักกะทำกำจัด ยังลูกรักอักคะสะเข่หา อันบ่มีโทด ถือว่าขับไล่เจ้าเทอดสันตะระกะสัด ให้พ้นพากจากราดชะสิมบัด สีพิรัดปะเทด แลเจ้าเทอดสันตะระติมนั้น **อัชชายิกัง** อันรู้วิเสดจิบไตรเพดทั้งสามปะการ **ทานะปะติง** อันให้ทานแก่ยาจิกอันมีพิกถินอ่ทั้งหลาย ยายให้เป็นทานทุกเมื่อ ใจผายเผื่อภูนา **ยาจะโยคัง** ปะกอบด้วยอันถอมอ่ แท้ดิหลิ **อะมัจสะริง** บ่รู้ถะหนี่ยังสิมบัด เป็นเจ้าราดชะกะสัดมิยิดสักกงไท เป็นที่ไหลมาแห่งหมู่ท้าวพระยา **มาตาเปติพะรัง** อันมีปกกะติล้างดูแม่และพ่ ตั้งใจต่ปะเอมิแต่เกิดมา **เชตถาปะจายินัง** อันกะทำถิมธิบยำแยง ยังบุกคะละผู้เถ้าผู้แก่ในกะกูนวิงสา **อะภูสะกัง** อันหาถวามผิดบ่ได้ แลกะทำให้เป็นปะโทยดแก่บุธิมสิสินไชติมพ่ บ่ท่แต่นั้น เล่ากะทำให้เป็นปะโทยด แก่สิมมุดติเทอาแลอุบบัดติเทอา กะทำให้อุดหิจำเรินแก่ยาติกาพี่น้อง แลมิดสะหายทั้งหลาย แลกะทำให้เป็นปะโทยดแก่ชาวสีพิ ลูกภูมิคุมอันวิเสด เทดดั่งลิแล ชาวสีพิราดทั้งหลาย หมายมิพระยาบุธิมสิสินไชติมพ่ เป็นเค้า มาเข้าใจสิ่งสันใด **ปัพพาเขมติ** แลมากำจัดเทอดสันตะระกะสัด ให้พ้นพากจากห้องแห่งบุธิ มีจา ?

พระนางเจ้าผุดสะดิขอให้อะพัยโทดพระเทอดสันดอม

อิติ สา กะลูนัง ปะธิเทวิตะวา นางผุดสะดิสิสุพันติมแม่ แลร้องไห้ร่ำไรไปมา ด้วยปะการดั่งมี้แล้ว **อัสสาเสตะวา** นางกำเล้าโลมแล้วยังลูกแก้วทั้งสอง ถือว่าเทอดสันตะระกะสัดแลราดชะมัดทีถ้อย ถ้อย ท่าวอิ่มอ้อยเอ้าใจ แล้วนางแก้วจิ่งเข้าไปสู่สำนัก อักคะอ่ระบุธิมสิสินไช ไอสวมอ่ระสามิกา **อาหะ** กำท่าวว่า **เทวะ** ข้าไทอ้บุพิดเป็นเจ้า **มะหูนิ** อันว่าธองเผื้ง **อะเนละกัง** อันหาแม่หวางแหนบ่ได้ กำเป็นสาหานแก่สัดทั้งหลาย **อิวะ ยะถา** อันนั้นแล จักอุปะมาสันใด **อัมพา** อันว่าหมากม่วงทั้งหลาย อันหล่นติกเสยเหนือแผ่นดิน กำเป็นสาหานแก่สัดทั้งหลาย **ยะถา** อันนั้นแลจักอุปะมาสันใด **สิวิโย** อันว่าชาวสีพิราดทั้งหลาย **ปัพพาเขม ติ** กำจักขับหนียังเจ้าเทอดสันตะระพูมิจากสีสิมบัดบ้านเมิองแห่งติม ดั่งนั้น **รัตถัง** อันว่าราดชะกานบ้านเมิอง แห่งมะหาราดชะเจ้าติมอิเสด **เทสสะติ** กำจักเป็นสาหานแก่ท้าวพระยาทั้งหลาย **เอวัง ตะถา** กำอุปะไมไปดั่งนั้น กำข้าแล. ปะการหนึ่ง **ทัง โส** อันว่าพระยาทิงติมชื่ทะตะรัตถะ **นิกขิมะปัตโต** มิปีกแลหางอันหล่นเสย ยากหนีกำหนีบ่ได้ **นิสันโน** กำชิบเชิาเทงียู่ในสะ **อะนูทะเท** อันหานก้บ่ได้ กำเป็นอันลำบากยิ่งหนักหนา **ยะถา** อันนั้นแล จักอุปะมาสันใด **ตะวัง** อันว่าสิมเด้ดมะหาราดเจ้า **เอโก ราชา** อันเป็นพระยามะหากะสัดติมดงอ แลยู่สะเหวียราดสิสิมบัด **อะมัจเจหิ** อันเสนาอามาดราดชะมินติทั้งหลาย บ่เข้ามาถิมธิบอุปัดถาก กำจักลำบากยิ่งหนักหนา **ตะถา เอวัง** กำอุปะไมไปดั่งนั้น กำข้าแล. ข้าไทอ้มะหาราดเป็นเจ้า **อะหัง** อันว่าผู้ข้า กำท่าวอุปะไม ด้วยไมสองปะการนี้ ให้มะหาราดเจ้าฟังแจ้งแท้ดิหลิ. ข้าไทอ้บุพิดพูมิ **อัตโถ** อันว่าปะโทยดแลคำอุดหิสิสะหวัดดิ **มา อุปัชชะถา** ย่าได้ล่องลื้นพื้นจากสิมเด้ดมะหาราดเป็นเจ้า เท้าชีวิดปะธิโยสาน **ตะวัง** พระพูบานเป็นเจ้า **มา ปัพพาเชสิ** ย่าได้ว่าจักกำจัด ยังเจ้าเทอดสันตะระกะสัดให้พ้นพาก หนีจากราดชะบุธิ สิสิมบัดแห่งติม กำข้าเทิ้น.

ตัง สุตะวา ราชา ที่นั้น ขั้นบุธิมสิสิมไธมิธิมหา **สุตะวา** ได้ยินแล้อ ยังถ้อยคำแห่งมางแก้วผุดสะดิ สิอิระภัลยา **อาหะ** ภ์จิ่งก่าวอ่า **พัหเห** ดูธามางแก้วธาดชะเทวิ คำอันนี้เจ้าจักว่าแก่เธ้าสัง **อะหัง** อันว่าเธ้าภะสัด แลจักภำจัดเทอดสันตะระภะสัด **หะชัง** อันผาภิดแก่ชาอสิพิทังหลาย ดั่งนี้ เธ้าพี่ภ์ภะหำคิมธิบธักสา ยังบูธามปะเอมิในเมืองอันนี้ เทดอ่าท้าวพระยาทังหลาย มิลูกชายหาก ได้ภะหำผิดภิดปะเอมิ ชาอเมืองย่อมขับหนี ภะธิยาอันภะหำดั่งนี้ หากเป็นธิดสองในเมืองอันนี้ แท้ ดิหลิ ผิแลเธ้าพี่บ่ภะหำสันนี้ ได้ชื่อ่าม้างธิดสองอันนั้นเสย. อันหนึ่ง ชาอเมืองทังหลาย บ่ร้างว่าจัก ไอ้หน้า หากจักข้าให้ตายบ่สิงใส ภะธิยาละลูกไอ้ให้ตาย บ่สิมบ่ดอม ส่อมว่าเทอดสันตะระภะสัด ภ์เป็นที่รักลำ้ยิ่ง กว่าชีวิดตินทีแห่งเธ้าพี่นี้ ดิหลิ เทดดั่งนั้น เธ้าพี่จิ่งธำ่เพิงว่า หนิดีกว่าอยู่ **ปัพพาเชมิ** เธ้าพี่จักภำจัด ยังเทอดสันตะระภะสัดลูกรัก ตามใจมักแห่งชาอเมือง เจ้าย่าได้เถืองโสกาเส้าเสย ใจสัง **มะยัง** เธ้าทังสองหาพะยาดบ่ได้ ยังจักได้เห็นหน้าลูกธา ในกาละอันหนึ่งบ่สิงใส ภ์พี่แล.

พระนางเจ้าผุดสะดีทิงธ่ำธอม

ตัง สุตะวา สา ผุสสะติ ส่อมดั่ง นางผุดสะดีสิสุพันมะทัลยา **สุตะวา** ได้ยินยังถ้อยคำอันนั้นแล้ว **ปะธิทะอะมานา** นางภ์ธ้องไห้ธ่ำไธไปมาว่า เทอะ **ข้าไทอ้สิมเด้ดมะหาธาดเจ้า** ทะชัดถามิ **อันว่า** ปายปะถีไธเดยธะดาด **อันช่างผู้สะหลาดหากต่ำแล้วด้อยไทมคำ** มิอันมะเทลืองงามลำ้ยิ่ง สิ่ง ดอกกันนิกาไกว่กิ่งค้อม บานแบ่งพ้อมดองใส เถียตามไปทุกแง่ แทนแห่ลูกข้าผู้ใด ในกาละเมื่อ ก่อนแต่หลังมา บัดนี้ พระภะสัดตาตินเลิดฟ้า จักก้มหน้าเธ้าสู่ไพยอ ไปถินดงอจักลำบาก แลนา. ทะชัดถามิ อันว่าปายปะถีไธสิ่งหนึ่ง มิอันมะยองงามสุดละหาด ดั่งชาดป่าไม้กันนิกาก์งแก้อ งาม เลิดแล้วด้อยดอกแกมใบ เถียตามไปทุกแง่ แทนแห่ลูกข้าผู้ใด ในกาละเมื่อก่อนแต่หลังมา บัดนี้ พระภะสัดตาตินวิเสด จักเธ้าสู่เธดไพยอ แต่ถินดงอแสนโสดแลนา. อะนิกามิ อันว่าพินเสนา ทังหลาย หมายมิเสนาเจ้าข้าๆ แลเจ้าม้าเป็นเถ้า อันเธ้ามาถำนับ ปะถับอาพอนเทลืองเธืองยิ่ง สิ่ง ดอกกันนิกา ปุปผิตา บานแบ่งสอย ข้อยล้อยดอกแกมใบ เถียตามไปทุกแง่ แทนแห่ลูกข้าผู้ใด ในกาละเมื่อก่อนแต่หลังมา บัดนี้ พระภะสัดตาตินเลิดฟ้า จักก้มหน้าเธ้าสู่ไพสิน ถินดงอดายดูยาก แลนา. อะนิกามิ อันว่าพินเสนาจำพอกหนึ่ง อันเธ้ามาถำนับ ปะถับด้วยอาพอนยองงามสุดละหาด ดั่งชาดป่าไม้กันนิกา ใบดิกหาก์งค้อม โอนอ่อนน้อมดูงาม เถียไปตามทุกแง่ แทนแห่ลูกข้าผู้ใด ในกาละเมื่อก่อนแต่หลังมา บัดนี้ พระภะสัดตาตินวิเสด จักเธ้าสู่เธดไพหนา บ่มิหมู่เสนาแทนแห่ ท่ำแต่ลูกถินดงอ แลนา.

อะมัจจา **อันว่าอามาดแลฝูงเสนาหมุ่นหน้า** ฝูงมุ่งผ้าผืนใหม่ไทมคำ มิอันมะยองงามลำ้ยิ่ง สิ่งดั่ง ปีกแมงถับคำ ปันดุกัมพะลา บางผ่องมุ่งผ้ากัมพะละแดงเธือง อันเกิดในเมืองถันทาระธาด ถันว่า ลูกข้ายิอระยาดถาไถ เสนาไทลแทนแห่ล้อม สะพาดพ้อมดาวเธือง บัดนี้ พระจอมเมืองลูกข้า จักก้มหน้าสู่ไพสิน ท่ำแต่ถินดงอดายถ้อยถาด ปาสะจากอามาดแลเสนา แลนา. ทัตถิมา ยาติ ลูก

ข้าพระเทวถสันตะระกะสัถ มิปิกกะติเถียไปด้วยยวถยานข้างม้า ราถชะธิถแลเก้าอี้สีวิกายทั้ง ทลาย กะถัง ดั่งลิแลจักไปด้วยบาถย่างเปิ่าดายได้มี้จา ? โส ปุตโต อันว่าลูกข้ามึ่งจอมขวัน จันทะมะลิตตังโถ มิปิกกะติไล้ทาด้วยกะจวมจันทอมธื่น ธิถช้อยชื่นเอิาใจ กะถัง ดั่งลิจักมำไปยัง แชกแลถาม กับทั้งขวานแลมำ้เต้า เข้าไปสู่ป่าไม้ ทะธิงเทื่อแลไถได้มี้จา ? มัจจะถีตัปปะโพทะโม ลูกข้าพระเทวถสันถอม เถียชื่นบานด้วยถืมขับแลถืมฟ้อม ย้อมละเม้งอันวิเสถ เทถดั่งลิแลจักไป นุ่งยังผ้าเปือกไม้แลหังเสือ อันเป็นเถื่องดาบิดรัถสีได้มี้จา ?

สุนิสา ลูกสะใพ้ภูเจ้ามัดทิ เถียทะธิงผ้ากะสิกะพัถ โขมะพัดแลอุทุมพอนผืนวิเสถ อันเกิดใน ปะเทถเมืองกาสี เป็นผืนดีแพงล่า กิดว่าได้แสนถำ แลราถชะมัดทิผู้นั้น ดั่งลิจักมาละปะไว้ไปนุ่ง ผ้าเปือกไม้ได้มี้จา ? สุนิสา ปะธิยายิตะวา ลูกสะใพ้ภูเจ้ามัดทิ มิปิกกะติเถียไปด้วยยวถยานถาม หาม แลเก้าอี้สีวิกายราถชะธิถ อันปะดับแล้วด้วยแก้วแลถำ บัดนี้ เจ้ามัดทิผู้นั้น กะถัง ถัจสะติ ดั่งลิ แลจักไปสู่ทินทางไกพื้นวิใส ด้วยตินอันเปิ่าดายได้มี้จา ? ยัสสา ลูกสะใพ้ภูผู้ข้าเจ้ามัดทิผู้ใด มุทุตะลา หัตถา มิพื้นตินแลมีอันอ่อนสุขุมานสะนิดดี เป็นดั่งสำลีฝ้าย สุเข ถิตา เถียอยู่สุขุมาน ใน วโรสะถานบังถับผาสาด สุพันนะราถชะมุนทงนแห่งติน บ่มีถำกังวินสังสัทยาด ทัมมะชาดกะสัดติ สา ราถชะมัดทิสิสะใพ้ภูผู้นั้น อะนุชชังถิ มิอิงถะตินอันส้วยสมกิมงามยิ่งหักหนา ปาทุภาทิ เถีย ทะธิงเกิบถำงามสุดชะหาด ทัมมะชาดชัตติยะกัลยา มาลินิ มิปิกกะติเถียทะธิงทัดดอกไม้ ไว้ใน เทถอุดิม แล้วแลไปก่อมหน้านางนักสะนิมบุธิมกัลยา สังชะทยาได้หมื่นหิกพันเป็นปะหัด อัชชะ ในวันนี้ สา สุนิสา อันว่าลูกสะใพ้ภูเจ้ามัดทิ กะถัง ถัจสะติ ดั่งลิแลจักไปสู่ป่าอันไก สุดวิใสหิมะ เวดได้มี้จา ? สา สุนิสา อันว่าลูกสะใพ้ภูเจ้ามัดทิผู้นั้น อะสันติ อันเถียอยู่สุขุมาน ในวโรสะถานบัง ถับผาสาด ราถชะนิเวสะนะแห่งตินแต่ใดมา สุตะวามะ ถันว่านางได้ยินแล้ว ย้างสย้างแห่งหมา จิกจอกแลนิกเถ้าร้อง สย้างมี่ก้องไปมา พิตา นางกำจักย้ามสะท้ามติกใจกิวยิ่งหักหนา แลมีตินอัน สะบั้นสั่นสายไปมา วารุนิ อิวะ เป็นปะดุดดั่งแม่มิดผู้ผิเข้า มัดเก้าเร่ยรวายไปมา นั้นแลมา.

สา อันว่า ลูกสะใพ้ภูผู้ข้าเจ้ามัดทิ อันมิปิกกะติย้ามสะท้ามตื่นติกใจกิวยิ่งหัก กะถัง ถัจสะติ เทถสันใดแลจักไปยู่ในป่ากว้าง ทุกเมื่อส้างเป็นรัดสีได้มี้เด? ปุตเต ในเมื่อลูกภูเจ้าเทวดสันตะระ ถะเต แลจักหนีไปดั่งนั้น อะทัง อันว่าภูผู้ข้ามาสู่บังถับผาสาดอันเก่า สุนยัง เป็นอันเป่าหว่างจากลูก ทั้งสองสะเหม่หา ชายิสสัง กำจักชิบเชิาเหงิายู่ ด้วยโสกเส้าโสกา จิรัง สังงกาละนานยิ่งหักหนา แท้ดิหลิ สะกุนิ อิวะ เป็นดุดดั่งแม่นิกกะออกแลสามาน อันท่านหากข้าลูกเสยแล้ว แลมาเห็นรวง รัง สุนยัง กำเป็นอันเป่าจากลูกเต้าแห่งติน ชายะติ กำจักชิบเชิาเหงิายู่ ด้วยโสกเส้าโสกา จิรัง สังง กาละนานยิ่งหัก แท้ดิหลิ. ปะกานหนึ่ง จักกะวากิ อันว่าแม่นิกจากกะพาก มิลูกอันท่านหากข้า เสย ปะหาอะติ กำบินแล่นลัดพัดไปมา เหมือเปือกติมอันมิในสะ อะนุทะเก อันหานำ้บ่ได้ กำลำบาก ยิ่งหักหนา ยะถา แลอุปะมาสันใด อะทัง อันว่าภูผู้ข้า อะปัสสะติ อันบ่เห็นย้างหน้าลูกรักอัถถะสะ เหม่หา ปะหาวิสสัง กำจักแล่นลัดพัดไปมา ตะถา กำอุปะไมไปดั่งนั้น แลมา.

มะหาราชะ ข้าไทอ้บาดมะหาธาดเจ้า **เม** ในเมื่อผู้ข้า **วิละปันติยา** แลเป็นทุกมาก หากร้องไห้เทตอิ่นดูลูกแก่นไห้ทั้งสองสะเหม่หา **ตะวัง** อันว่าสิมเด้ดมะหาธาดเจ้า ตินเป็นเทว้าสามิกา **ปัพพา-เชสิ** ผิแลมาฮับหิ ยังพระเทอดสันตะระอันหาโทดบ่ได้ จากธาดชะกามบ้านเมิอๆ เถ้อๆพระธาด ชะทิระไทดั่งนั้น **มันเย** ดั่งผู้ข้าจักใส่ใจดูนิ้นา **อะทัง** อันว่าผู้ข้า **เทสสามิ** ก็ห่วงว่าจักละชีวิดตาย จากบาดสิมเด้ดมะหาธาดเจ้าบ่สิงกา ก็ข้ามา.

ชาวอังโสกเสิ้นนำพระเทอดสันตะระเจ้า

สัพพา สิวิกันยาโย เมื่อนั้น นางนักสะนิมบุริมกันยา แห่งพระยาบุริมสีสินไชนะริมหา **สุตะวา** ได้ยินแล้อ ยังสงไห้แห่งนางแก้วผุดสะดิสิวอระมาดา **ปะริเทวิๆสุ** ก็ร้องไห้ระ่ำไรไปมา ถัดนั้น นาง ธาดชะกันยาอันอู่ในผาสาด แห่งพระบาดไห้เทอดสันตะระอ่ระบุด **สุตะวา** ได้ยินแล้อยังสงไห้ แห่งนางนาดไห้บุริมกันยาทั้งหลายฝูงนั้น **ปักกันทิๆสุ** เขิาก็ร้องไห้พ้อมกัน สงนี่นันบ่ขาด **โภจิ** บุก ละละผู้ใดผู้หนึ่งๆ อันอู่ในผาสาด แห่งพระบาดบุริมกะสัดทั้งสองสะเหม่หา **อะสักโกนโต** บ่มิอาดจะ ทำนิงหะริงติมอู่ได้ **ปะติตะวา** ก็ร้องไห้แล้วแลลิ้มห่าอต่าอไปมา เป็นปะดุดดั่งป่าไม้ริ้ง อันกำลัง ลิมยุดันหะอาด เมื่อจักม้างยังกับ หากมาพัดดัดหะนา ไห้ลิ้มห่าอต่าอไปมา นั้นแลนา.

ตะนัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พิกขะเว ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย **สัพพา สิวิกันยาโย** อันว่า นางนักสะนิมบุริมกันยา แห่งพระยาบุริมสีสินไชนะริมหา **สุตะวา** ได้ยินแล้อยังสงร้องไห้ แห่ง นางนาดไห้ผุดสะดิ สิวอระมาดา **สะมาดะตา** ก็มาปะสุมชุมนุมกันด้อยเหดอันนั้นแล้อ **ปันชะลิ-กะโต** ก็เลิกขึ้นยังแขนทั้งสองไว้เหือชะหม่อม **ปะริเทวิๆสุ** แล้วก็ร้องไห้ระ่ำไรไปมา **ปุตตา จะ ทาธา จะ** อันว่าลูกแลเมยแห่งเสนาแลอามาด อันมีในผาสาดแห่งพระยาเทอดสันตะระธาชา **ปะติตะวา** ก็ลิ้มห่าอต่าอไปมา **โอโรทา จะ** นางเธือนหลวงช่วงผาสาด ธาดชะกุมามกุมาธิก็ดี **เวสิยา จะ** หวยค้าแลพรามะนะปะโรหิดทั้งหลาย ก็ดี **ทัตถาโรทา จะ** เสนาเจ้าช้างแลเสนาเจ้าม้า เสนาเจ้าริดแลเสนาต่ำแผ่นแล่นหางติน แห่งพูอะนาดเทอดสันตะระพูมิ **ปักกันทิๆสุ** เขิาก็พ้อมกันเลิกขึ้นยังแขนไว้เหือชะหม่อม แล้วแลร้องไห้สะหลับทิบห่าอต่าอไปมา **สาลา อิวะ** เหมือน ดั่งป่าไม้ริ้งงามชะหาด อันลิมยุดันหะอาด หากมาฟาดพัด กะจัดทักพ้อมกัน นั้นแลนา.

ตะโต รัตะยา อิวะสะเม ในกาละเมื่อสังแห่งราตีดืนนั้นแลรุ่ง แสงพระสุริยะพื้นพุ่งขึ้นมา **หามะเวยยาวะติกา** อันว่าเสนาอามาด ผู้สะหลาดในอันติกแต่งแห่งมะหาหาม **อาโรเจสุๆ** เขิาก็ เมื่อทูนถวายเหด แก่มะหาเทอดสันตะระเจ้าว่า **เทวะ** ข้าไทอ้บุพิดมะหาธาดอิงเป็นเจ้าแก่ผู้ข้า **หานัง** อันว่าสัดตะสะดิกมะหาหาม แห่งพระพูบามผู้เป็นเจ้า เชื้อชาดเทว้าอ่ระนายิก ผู้ข้าหากติก แต่งแล้วสู่ปะกาม ก็ข้าแล. **อะถะ มะหาสัตโต** ในกาละเมื่อนั้น บั้นเทอดสันตะระธาชาติมอิเสด **มะหาเปตะวา** ชำระสะสิงอิงเกด **โพเชตะวา** เจ้าก็สะเหวียเข้ามำโพชะนะอาหาม มิหลายปะกาม ต่างๆ ดูสะนิด **อะลังกะริตะวา** ปะดับปะดาอิงคะเมื้อติม ด้วยเถื่องอะลังกาม มิหมู่เสนาหามแลอา

มาดสะหะชาดโยหา เอิากันมาเป็นปะธิวานแวดล้อม แหนแห่อ้อมตามหลัง **หานะสาลัง อุปาถะมิ** กำสะเด็ดเข้าไปสู่สาลาหาน เพื่อจักปะสาดให้ ยังมะหาหานอันยิ่ง แลสิ่งแลเจ็ดร้อยเป็นปะทัด.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. พิกขะเว ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย ในเมื่อสังวราตีถีนั้นแล รุ่ง แสงสุริยะพื้นพุ่งขึ้นมา พระมะหาสัดตินวิเสด ถือว่าเทวดสันตะระธาชา **อุปาถะมิ** กำสะเด็ดเข้าไปสู่สาลาหาน **อานาเปนโต** จักมีพระธาดุระอานัด ยังอามาดสะหะชาดหมู่เสนา สังขะหยากาว่าได้ทิกหมื่น หน้าช้อยชื่นโสพา **อาหะ** เจ้ากำก่าวอ่า **โพนโต** ดูธาฝูงอามาด ผู้สะหลาดแต่งของหาน ดูตะกานหลายสิ่ง เถื่องหานยิ่งหลายขุม **ตุมเห** เจ้าทั้งหลาย **เหถะ** กำจิ่งให้ **อัตถานิ** ยังเถื่องหาน ทั้งหลาย หมายมีเสื้อผ้าดีทุกเยื่อๆ เถื่องปะดับปะดา **อัตถะกามานัง** แก่คนทั้งหลายฝูงมักเอิายัง เสื้อแลผ้า แลเข้ามาขอแต่เช้า **เหถะ** เจ้าทั้งหลายจิ่งให้ ยังเข้านำโพขะนะอาหานหลายสิ่ง เหลือยา ยิ่งทุกปะกาน แก่คนทั้งหลายฝูงมาขอ วอระธาดุระหานด้วยดี ย่าธาวิบูดบูมเอิาฝูงขะมอด อันเข้า มาธอดจอดในสาลา **อะนิพพะเท** ยังยาจิกอะนิพิกคนขอทั้งหลาย อันยายยังเข้ามารับ **ตัปเปถะ** จิ่งให้อิ่มไปด้วยเข้านำโพขะนะอาหาน **อะนิพพะกา** อันว่าหมู่ยาจิกอะนิพิกคนขอทั้งหลาย **ปะติปูชิตา** อันเธิาหากบูชาด้วยหานะอัด **ถัจสันตุ** จิ่งให้เอิาหีไป ตามวิใสแห่งเอิาทุกคน เท้าวันเที้น.

พวกยาจิกทั้งหลายเส้ำใจ

อะถะ ตะหา ในกาละยามนั้น **อะนิพพะกา** อันว่ายาจิกอะนิพิกคนขอทั้งหลาย **อาจิกจิ๋สุ** เอิากำ บอกข่าวสานอากานว่า **โพนโต** ดูธาชาวเธิาทั้งหลาย **อิหานิ** ในกาละบัดนี้ ส่วนดั่งเจ้าเทวดสัน ตะระกะสัด **หัตะวานะ** เจ้ากำให้แล้วยังมะหาหานอันมากยิ่งหนักหนา **หัตะวา** จักกะทำยังเธิาทั้ง หลาย ให้หาที่เพิ่งบ่ได้ **กิธะ นิกขะมะติ** ดั่งได้ยินว่าจักออกหนี จากบุธิธิมธาด จักละทั้งผาสาด แก้วธาดรัดตะนา ไปอยู่ในไพหนาป่าไม้พูพะนัง **มะยัง** เธิาทั้งหลายจักยายกันเอิาไปสู่สำนักแห่ง บุกคะละผู้ใด จักให้อาใสล้างชีวิดยิ่ง เหมือนดั่งสิ่งเจ้าจอมมึงเทวดสันตะระกะสัดนี้จา? คันว่า เอิาต้านจาระจากันดั่งนี้แล้ว **ปะธิเหวิ๋สุ** กำร้องไห้ธำไธไปมายิ่งหนักหนา. **ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย ตินหะธิงสิลาสาวิกพุดโห

เวสสันตะโธ ในเมื่อเทวดสันตะระมะหากะสัด **ธัตถะวัหหะเม** อันให้จำเธินรุ่งเธืองๆ แก่บ้าน เมืองแลชาวสีพี **นิกขะมันเต** จักสะเด็ดออกหนีจาก พากแห่งห้องปะเชไช ไปอยู่ในไพฆองแก้วกู่ อยู่ แห่งห้องวิงกิดบันพิดถิธิ มีในกาละยามใด **อะนิพพะกา** อันว่ายาจิกอะนิพิกคนขอทั้งหลาย เอิากำ ยายกันมาโสกเส้ำ ดอมมะหาเทวดสันตะระเจ้าจอมหัม **สัมปะตันติ** เอิากำสะหลับหิบท่าว ลิ้มปื้น ต่าวไปมา ด้วยพาสาร้องไห้ต่ำกันว่า **โพนโต** ดูธาชาวเธิาเจ้าข้าทั้งหลาย **ขะมา** อันว่าคนทั้งหลาย **อัจเสจสุ** กำมาตัดเสยยังไม้กาละพืกต้นใหย่ อันหะธิงลูกแลหมาก ธิดหอมหวานลำเลิด เกิดมา เหนือแผ่นดินมะหินทะธาด อันอาดให้แล้วยังคำมักคำปาถะนา **สัตตานัง** แก่สัดทั้งหลาย **ยะถา** อัน นั้นแลจักอุปะมาสันใด **สิวิโย** ชาวสีพิธาดทั้งหลาย หมายมีเสมาแลอามาด ข้ามะหาดหมู่กะหำ

เอม **ปัพพาเชนติ** กำมากำจัดยังเจ้ากะสัดเทอดสันตะระ อันหาโทดบ่ได้ ให้จากธาดชะกามบ้าน เมืองๆ เถืองพระทีระไทยิ่งหนักหนา **ตะถา** กำอุปะไมไปดั่งนั้นแลนา **มะหาธาเช** ในเมื่อพระกะสัดติน วิเสด ถือว่าเทอดสันตะระมะหาทัม ตินให้จำเธินยังบ้านเมืองแก่ชาวสีพี จักสะเด็ดออกพีจากพากแห่งท้องบุธิ ในกาละยามใด **อุดทะชะนา** อันว่าถินทั้งหลาย ฝูงเถ้าแก่แลปานกาๆ ยิงชาย ธามน้อยหนุ่ม เนื้อหนังอุ่มสาวธามกำดี **อะติยักขา** แม่มิดกับทั้งหมู่ขับผีแลถินฟ้อน ฝูงยู่ต้อมกางหาๆ ทั้งหลายกำดี **อิตถิคาธา** นางเธือมหลองฮ่องผาสาด อามาดหมู่เสมา อันเกิดมาเป็นหมู่สุระโยทา อาสามาทูมธาด อาดจักปะจิมแพ้ฮ้าเสิกตางเจ้า อาสาเฝ้าบุพิดเจ้าธาชา นางพระยาแลอามาด ฝูงสะหลาดบ่อละบัดเป็นอันดี ฝูงนักบอดเป็นซิเป็นติดถิยะพายนอก ออกบอดสิมมุดเป็นพรามกำดี **อันเย อาปิ** แม่นว่าถินทั้งหลายฝูงอื่น ลื่นลำ้กว่าจะสังละทยา **สะมาคะตา** เธิากำมาปะสุมชุมนุมกัน เป็นเอกะสันหา **ปัคคัยหะ** กำเลิกขึ้นยังแขนทั้งสอง แล้วแลร้องไห้ธ่ำไธไปมา ด้วยคำว่า **โพนโต** ดูธาชาวเธิาทั้งหลาย **อะทัมโม** อันว่าสุพาวะบ่ชอบ บ่ปะกอบธาดชะปะเวนิทัม แห่งอะริยะบุกคะละเจ้าทั้งหลาย **กิธะ วัตตะติ** ดั่งได้ยินว่าเป็นไปในโลกนี้แล. ถินทั้งหลายร้องไห้ดอมพระเทอดสันตะระเจ้า ด้วยปะกามดั่งนี้ แลนา.

ทิงบริจากสัดตะสะดิกมะหาหาม

เวสสันตะโธ ธาชา อันว่าพระยาเทอดสันตะระเจ้ากะสัด **ยะชะมาโม** อันจะสะสวางวางให้ยังธาดชะสิมบัด อันมีในปางคำผาสาด ธาดชะนิเวสะนะแห่งติน แลสิ่งแลเจัดร้อย แล้วออกพีจักจากธาดชะสิมบัด **อะจะนา** ตามวัดจะนะถ้อยคำ แห่งชาวสีพีธาด ดั่งนั้น **ทัตะวา** เจ้ากำปะสาดให้ **สัตตะทัตถิสะเต** ยังช้างทั้งหลาย กิดหมายว่าได้เจัดร้อย แลช้างทั้งหลายฝูงนั้น อันรุ่งเธืองไปด้วยเถื่องปะดับ สับพาลังกามเป็นปะทัด **สุวันนะกัจเส** มีสายสะพายรัดคาดลุม วมไปด้วยปะโดมคำ **มาตังเค** อันเกิดมาแต่อิงคะแม่ช้างมังคะลา **เหมะกัปปะนิวาสิเส** อันมีแผ่นผ้าปิกหัวช้างๆ อันปะจิดไปด้วยลายคำ **อาธุละเห ถามะนิเยหิ** อันนายช้างทั้งหลาย มีมือถือดันฮ่กับหอก หากขึ้นขี่พ้อมทุกตัว แลพระยาเทอดสันตะระกะสัด **ทัตะวา** กำปะสาดให้ **สัตตะอัสสาสะเต** ยังม้าทั้งหลายกิดหมายว่าได้เจัดร้อย อันรุ่งเธืองไปด้วยเถื่องปะดับปะดา **อาชานิเย** อันเป็นม้าอาชาไนตัวปะเสิด อันเกิดมาแต่กะภูนแม่ม้าสินทุวาปะเทด อันเป็นม้าวิเสดตัวดี มีกำลังแขงแธงยิ่งทูมพะลัน **ถามะนิเยหิ** อันนายม้าทั้งหลาย มีมือถือทะนูกับแส้ ขึ้นขี่แท้ทุกตัว แลเทอดสันตะระมะหากะสัด **ทัตะวา** กำปะสาดให้ **สัตตะธะถะสะเต** ยังธิดทั้งหลาย กิดหมายว่าได้เจัดร้อย **สันนัทเท** อันถาดลุมวมไป ด้วยหนังเสือโต่งแลเสือเทลืองๆ รุ่งเธืองไปด้วยทุงเจ้ยแลทุงไธ ปุกกางไปเหนือหัวธาดชะธิด ผากิดไปธอดทุกกำ้ทุกพาย แลดูงามด้วยเถื่องปะดับปะดา อันนายสาระถี มีมือถือทะนูกับแหล่ง ขึ้นขี่พ้อมทุกเทลั้มเป็นหาน บ่ห่แต่นั้น พระพูบานเทอดสันตะระกะสัด **ทัตะวา** กำเล่าปะสาดให้ **สัตตะอิตถิสะเต** ยังนางทั้งหลาย กิดหมายว่าได้เจัดร้อย แลนางทั้งหลายฝูงนั้น กำให้ขึ้นขี่ธิดถินเทลั้ม งามเลิดเลั้มยิ่งหนักหนา **สันนัทหา** อันถาดลุมไปด้วยผ้ามังคะละ ในตินสินแส่อแล้อ

ด้อยไหมคำ **อะลัง กะตา** แลปะดับปะดาด้อยอาพอมทั้งหลาย หมายมิว่าม้าวใส่แขม แหวมใส่ก้อย ปัดม้อยส้อยสังวาม แลมิผ้านุ่งผ้าสะใบ ปะดับไปด้อยเถื่องเหลืองเหืองงาม แลนางทั้งหลายฝูงนั้น **อาลาระปะมุขา** มิหน้าอันกว้างแลขาวงาม มิถ้ำกางตินอันกิมงาม รอดทุกภ้ำทุกพาย เปันที่บาดตาชายลำยิ่ง เหมือนสิ่งนางเทพะดา ในตาอะติงสา ทั้นแล แลนางทั้งหลายฝูงนั้น มิหน้าตาถิ่มเฟือนฟาด มิทั้งริมปากอันแดงงาม ชายใดตามถือกต้องกำหายโสกร้อนริมมะนา หน้าตาใสสะแล้ม แย้มๆ แล้วจึ่งต้านจาระจา **สุสันยา** มิสันยาอันดี มิท่ามกางถึงอันราบ กำเอ้าให้เปันทาน แลพระพูบามเทอดสันตะระกะสัด **ทัตะวา** เล่าปะสาดให้ **สัตตะเหนุสะเต** ยังแม่งือนิมทั้งหลาย กิดหมายว่าได้เจัดร้อยติอ มิงืออุสุพะราด ติอเปันอาดแก่แม่งือนิมทั้งหลาย แลมิพาดุะมะไตถำอันสำหลับรับรองเอ้านำนิมงือนั้น กำให้เปันทานบ่เสดสะหลำแล พระเทอดมำระกะสัด **ทัตะวา** เล่าปะสาดให้ **สัตตะหาสิหาสาสะเต** ยังข้ายิงทั้งหลาย หมายว่าได้เจัดร้อย ข้าชายกว่าได้เจัดร้อย แลข้อยทั้งหลายฝูงนั้น อันเจ้าหากสั่งสอนดีแล้อ พระตินแก้วจิ่งให้เปันทาน แลพระพูบามเทอดสันตะระกะสัด **ทัตะวา** ให้ยังมะหาทานอันยิ่ง แลสิ่งแลเจัดร้อยดั่งนี้แล้อ พระตินแก้วจิ่งออกหนี จากบุริสิสิมบัด กำมิแล.

มะหาหาเม ในเมื่อสัดตะสะดิกมะหาทานอันยิ่ง แลสิ่งแลเจัดร้อยอันอิเสด อันพระยาเทอดสันตะระมะหาทัม **ปะทินนัมหิ** แลปะสาดให้เปันทานแล้อ ดั่งนั้น ขั้นพระเทอดสันตะระอำระจอม ทัน **ปันดุะลิกะโต** เจ้ากำเลิกขึ้น ยังกะพุ่มมิไว้เหืออะหม่อม น้อมมะมัดสะกามไหอ้มะหาหาม อันตะกามแอมยิ่ง ถ้อมทุกสิ่งสับพะสัม แล้วแลจักออกหนีไป แลมิในกาละยามใด **เมหะนิ** อันว่าแผ่นดินหลอง ลองหนาสังขะหยาได้สองแสนสี่หมื่นโยชะนะ หาจิดเจตะนาบ่ได้ **สะมะกัมปะถะ** กำหอั่นไหวไปมารอดทุกภ้ำ นำ้สะมุดกำลำเลือกเยือกตีฟอง นองระรื่นฟาดฝั่งติ่นไปมา ทั่วเอหาอากาด เอ้าสิเนโรราด กำอ่อมน้อมถ้อมไปมา **ตะหา** ในกาละยามนั้น **พิงสะนะกัง โลมะหังสะนัง** อันว่าอัดสะจันทั้งมวน ถวมพะลึกสะพึงกิว หังหิวพองสะยองเสั้นขินลุก **ชาตา** กำเกิดมิในกาละยามนั้น.

ตัสะมิง ในเมื่อเทอดสันตะระมะหากะสัด **ทะหะมาเม** หากให้ยังมะหาหามแลมิดั่งนั้น ขั้นบุกคะละทั้งหลาย หมายมิห้าวพระยาแลพรามะมาจามเปันเค้า อันอู่ในเมืองเชตุตตะระราดชะหานิ **ปะธิเทวิงสุ** กำร้องไห้ระ่ำไรไปมา ถวมพระกะสัดตาตินอิเสดว่า ข้าไหว้สิมเด้ดมะหาราดชะพูมิ **สิวิโย** ชาวสิพิราดทั้งหลาย **ปัพพาเชนติ** แลมากำจัดมะหาราดเจ้า ให้พัดพากจากบุริ หนีจากมะถอมปะเทด เทดให้ช้างติอปะเสิดเปันทาน **ปุนะเทสิ** บัดนี้ พระพูบามเปันเจ้า ยังเล่าซำ้ให้ยังหามอันยิ่งสิ่งนี้ กำข้าแล.

เตนะ อุตตัง เทดดั่งนั้น ขั้นถาถาพันทะดวงนี้ พระเจ้าเทสนาแก่มะหาสาริบุดว่า **อะเถตถะ วัตตะติ สัทโท** ดั่งนี้เปันเค้า ดูราเจ้าสาริบุด ตินบ่ระสุดด้อยปันยา ปางเมื่อพระตะถาถะตะเปันเทอดสันตะระกะสัด **ทัตะวา** ให้แล้อยังช้างแก้วปัดจัยเปันทานแก่พราม ชาวเมืองทั้งหลายว่าบ่ชอบ บ่ปะกอบด้อยปะเวนี จิ่งขับหนีเจยระจาก พัดพากห้องบุริสิสิมบัด พระกะสัดพัดเล่าให้ทานบ่

น้อย แลสิ่งแลเจัดร้อยเป้นปะมาน ฮอๆมะหาทานอันปะเสิด ให้บังเกิดอัดสะจันทังหลาย หมายมิ แผ่นดินไหวเป้นเค้า ตาบต่ำเท้านำ้มะหาสะมุด แลเข้าสะเมรุเป้นจำหมาย ดินทังหลายฮำเฮือกตื่น ฟ้าร้องถื่นบิดฝน สินละอินมิมาก ดินหากไห้เมืองกัน แสมนางันกิ้งเกือก อุกฮะลุกเฮือกไปมา เทอดสันตะระเจ้า กำเล่าฮำ้ให้ยังทานอันปะเสิด เพื่อให้บังเกิดผะหยาสับพันยุตตะยาน กำมิแล.

อะถะ ในกาละเมื่อนั้น บั้นดินทังหลายฝูงมารับพระธาดุฮะทาน เข้ากำบอกฮ่าวสานแก่กันว่า **โพนโต** ดูธาชาวเฮาทังหลาย **อิทานิ** ในกาละบัดนี้ ส่วนดั่งเทอดสันตะระกะสัด **ทัตะวานะ** เจ้ากำ ให้แล้วยังมะหาทานอันยิ่งหันหนา **ภัตะวา** กะทำยังเฮาทังหลาย ให้หาที่เพิ่งบ่ได้ **ภิธะ** ดั่งได้ยินมา ว่าเจ้าจักออกหนีจากบุธิธิมธาด จักละผาสาดแก้วธัดตะนา เข้าไปยู่ในไพหนาป่าไม้ ในแห่งห้องพู พะนัง ตั้งแรกแต่นี้เมือหน้า **มะยัง** อันว่าเฮาทังหลาย จักยายกันเข้าไปสู่สำนัก แห่งบุกถะละผู้ใด ได้อาใสล้างชีวิดนี้จา ? ดันว่าต้านจาระจากันดั่งนี้แล้ว **อาวัตตันตา** กำสะหลิบลื้มห่าวทังยืน เหือ พื้นพะสุทา **วัถถา** เป้นพวกเป้นหมู่ เป้นคู่กิ้งกับไปมา **สิมมะปาทา วิยะ** เหมือนดั่งมิมิติน อันห่าน หากตัดขาด แลบ่อาดจักอิดยู่ได้ **ปะธิเทวิๆสุ** กำร้องไห้ธำ่ไธไปมา ยิ่งหันหนา.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พิกขะเว ดูธาเจ้าพิกขุทังหลาย ดินทะธิงสิลาๆามมาด **มะหาธาฮะ** ในเมื่อเทอดสันตะระมะหากะสัด **ธัตถะวัดทะเม** ดินกะทำจำเธินเธือๆ แก่บ้านเมืองๆ แลชาวสีพี **นิกขะมันเต** จักออกหนีจาก พากแห่งห้องเชตุตตะระมะถอนไฮ ไปยู่ในไพฮวกแก้วกู่ ยู่ แห่งห้องวิงกิดบันพิดถิธิ มิในกาละยามใด **อะนิพพะกา** อันว่ายาจิกอะนิพิกดินฮังทังหลาย เข้ากำ ยายกันมาโสกเสำ้ ถอมเทอดสันตะระเจ้าจอมทัม **สัมปะตันติ** กำสะหลิบทิบห่าว ลื้มปื้นต่าวไปมา **ตะทา** ในกาละยามนั้น แลนา. **ตะทา เทวะตาโย** เมื่อนั้น บั้นเทพะดามะเทสักขา **อาโรเจสุๆ** กำไป บอกฮ่าว ก่าวแก่ท้าวพระยาทังหลาย อันยายยังยู่ ในสะกินฮุมพูทิบ กำธิบนำมาด้วยถำว่า พระ เทอดสันตะระกะสัดเจ้า **เหติ** กำเล่าฮำ้ให้สัดตะสะดิกมะหาทาน มิปะกามแลสิ่งแลเจัดร้อย ทัง ข้อยข้าบ่อนาๆ เงินถำสางเสื้อผ้า ทังฮ้างม้างัวถวาย ธิดยั่งยายนายฮี้ พ้อมทุกที่ดีหลิ แลนา. **ฮัตติ-ยา** เมื่อนั้น บั้นท้าวพระยาสามันตาธาด **ฮิปปะมาถันตะวา** เอากันมาโดยพะลัน ให้ทันยังมะหา ทานอันมาก ด้วยอานุพาบแห่งเทพะดา มะเทสักขาทังหลายฝูงวิเสด **ถะเทตะวา** รับจับเอานาๆ างามผู้สะหลาด ถื่อถ้อมถาดแอวกิม ยูท่างชิมโลมลูบไล้ กับทังข้อยนาดไห้ยิงชาย ทังธิดหลายชิม ชื่น ทังม้าทื่นสาระถี เสื้อผ้าดิถอมถ่า สุขย้อมบุนเจ้าฟ้าเทอดสันถอม ในมะถอมไฮบุธิมนาด เจ้ากำ ปะสาดให้แล้วสิ่งหนี เข้ายินดียุ้มหิว ยูท่างก็อมนางงาม ผิงนิงธามขึ้นใหย่บ่ใส่พ้อปะมาน แมอสามาน อามาด ท้าวพระยาอาดอาสา เข้าได้แล้อ ยังทานแก้วพระพูมิ **ปักกามิๆสุ** กำหนีไป ตามวิใสบ่ธะ เทด เข้าสู่เขดเมืองติน กำมิแลนา.

อะถะ ในกาละยามนั้น **ทาเน** ในเมื่อสัดตะสะดิกมะหาทานอันวิเสด อันพระเทอดสันตะระ โพทิธาด หากปะสาดให้เป้นทาน มากยิ่งหันหนา **อะถะมาสิ** เจ้ากำสะเดัดเข้าไปสู่ปางถำผาสาด แห่งติน แล้วจิ่งมิพระธาดจินดาในทิธะไหว่า **อะหัง** อันว่ากูกะสัดตาฮัตติยะโสมะพัน **วันทิตะวา**

จักไปไหว้ยังพระอ๋ระปิตุราดแลมาดา **นิฮะมิสสามิ** กำจักออกหนีจาพามะคอมบุธิ ไปบอดเป้นธัดสิ ในอันพุ่งเช้า เจ้ามีพระธาดจินดา ดั่งนี้แล้อ **ฮะโต** กำสะเด้ดไปสู่ปางคำผาสาด แห่งพระบาดไห้ อ๋ระธาดปิตา ด้อยธิดอันปะดับปะดาดิ **มัทหีปี** แม่นอ่าธาดชะมัดทีสิอ๋ระทัลยา กำมีพระธาดจินดา ในหีระไทอ่า **อะหัง** อันอ่ากู กำจักไปไหว้สั่งยังพระอ๋ระปิตาแลราดชะมาดา ขอคำลาอะนุยาด ขำโอ กาดอันจักออกหนี ไปบอดเป้นระสินี ดอมพระพูมิแก่นเหง้า ติมเป้นเจ้าผิวฮวัน ถันอ่านางร่ำเพิง สันนี้แล้อ นางแก้วธาดชะมัดที สิอ๋ระทัลยา **ถะตา** กำเข้าไปสู่สำนัก แห่งอักถะอ๋ระบุธิมสิน ติมเป้น พ่ผิว ทูนไว้เหนือหัวก้มฮาบไหว้ พระบาดไห้ธาดชะปิตา กำมีแลนา. **มะหาสัตโต** อันอ่าเทอดสันตะระบุพิด **อุปะสังกะมิตะอา** ถันอ่าเข้าไปแล้อโดยพะลัน **อันหิตะอา** กำไหว้ยังพระกะสัดทั้งสอง อันเป้นพ่แลแม่แห่งติมแล้อ **กะเถสิ** กำก่าอยังสะพาอะถะมะนะกะธิยา อันจักออกหนีจาก พากมะคอม บุธิสิสิมบัด.

พระเทอดสันดอมทูนลาพระยาสิสินไซเจ้า

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. พิกขะเว ดูราเจ้าพิกขุทั้งหลาย ฝูงทะธิงใสสะอาด ในเมื่ออิงพระตะถาถะตะ ปางเมื่อเป้นเทอดสันตะระกะสัด จักได้ละธาดชะสิมบัด ตามอัดจะนะ ถ้อยคำแห่งชาอสิพี แล้วจักออกหนีไปบิอระบัดเป้นธัดสิ ในถิธีปับพะตา **อามันตะยิตถะ** เจ้ากำต้าม จาระจาไหว้สั่ง ยังพระยาบุธิมสิสินไซ ไอสำอ๋ระปิตาว่า **เหอะ** ข้าไหว้พระปิตาทิธาด ดั่งข้าน้อย นาดจักริ่มเพิงดู พระพูมิติมพ่ ท่ำรู้ฟังคำสั่ชาอสิพิธาด อามาดหมู่เสมา ว่าผู้ข้าบิอระบัดบ่ชอบ บ่ปะกอบในทิดสะธาดชะทัม มาใส่ปับพาชะนิยะทัม จำผู้ข้าหนีเจยระจาก พัดพาทห้องธาดชะหานิ สิอ๋ระสิมบัด ถัจสามิ ผู้ข้าจักได้ออกหนีไปสู่ถิธีวิงกิด จักถ่อยอิดเป้นธัดสิยู่ต่ำเถ้า ขอแก่บุพิดเจ้าจิ่งให้ อะนุยาด ทะธิงพระธาดชะโออาดใส่หิว ดั่งติมติวผู้ข้า หากเถียเป้นกำ่พ้า บ่หลอมว่าจักได้เห้น หน้าพ่แม่ทั้งสอง ดั่งผู้ข้าจักหลองฮาบไหว้ พระบาดไห้ปิตา.

เหอะ ข้าไหว้พระบิดาจอมเทด เย เทจิ ธาชาโม อันว่าท้าวพระยาฝูงใด อะติตตา อันบ่รู้อิ่ม ด้วยกามะคุนห้าปะการ ลอดบ่มักให้หานสังสักยาด ท่ำรู้ปะหมาดในฮองทัม บ่ถิมธิบยำแยงพ่แม่ เถ้าแก่ในกะภูม ฝูงมีบุนคุนยิ่งถะนัด ถัจสันติ ท้าวพระยาทั้งหลายฝูงนั้น ทงมย่อมได้ไปเกิด เอ้า กำเนิดในอะบาย ในเมื่อหายจิดตะมำระเนด ลางเทื่อหายเกิดเป้นเผด เทดโลพะจิดติดฮ้องยู่ในกา มะตันหา สังฮะหยานับบ่ได้ ลางเทื่อลอดไปไหม้ยู่ในอะวิจิ ถำทุกมิบ่น้อย ทุกถีถ้อยหลายปะการ ลางเทื่อเป้นสัดเดยระสานหลายสำ่ เทดถึดร่ำหาฮอง มิเงินหองเป้นติ้น ใจโลบล้นสันหาโหสะจิด โมหะผิดไหลหลิง บ่ปะสิงหาถองนักปราด ย่อมวินาดจิบหาย ผู้ข้ารู้อุบายดั่งนี้ยิ่งถะนัด ยะชะมา-โน ผู้ข้าจิ่งสะสอางอางไปแล้อ ยังช้างแก้วเป้นหาน กับทั้งเถื่องอะลังการนวิเสด เทดว่าเป้นช้าง แก้วมิ่งมุงคุน อันเกิดกับบุนแห่งผู้ข้า ถืมลุ่มฟ้าว่าบ่ดี ทั้งมุนตีแลไพ่ฟ้า ชุนถ้าแลเสดถี ถำทะปะตีแล พาลา อะพิสสะสิง เฮิาว่าผู้ข้าบงดบงน จิ่งใจองมะหำโทด ชาวเมืองโสดกำจัด นิรัชชะทั้ง ผู้ข้ากำ

ลาออกพิ จากบุธิธิมธาด ตามอาดแห่งชาวสีพี ว่าบ่ดีฮีนโทดใส่ เป็นดวามใหย่สินเท อะทัๆ อันว่า ผู้ฮ้า ปะติเสวิสสัๆ ก็จักไปเสบทุกยู่ในหมู่ไม้ไพฮฺวอ ทุกตินดฺวอผู้ฮ้า เป็นกำพ้าหมิ่นหมองๆใจ เป็นดินดฺวอบ่มีใผเพื่อนฮ้าๆ ท่ำมีฮ้างป่ายู่นันเนืองๆ ทังเสือเหลืองมิกถะธาด เดยธะดาดเต็มไป ด้อยหมู่หมาไนแลเสือโถ่ๆ ร้องสฺงสี่งสะเพิงกิว มิหมู่งิวแลดวายเถื่อน แรดร้ายเลื่อนหิวธะพี เฮิาธิแหลม สุดฮะหฺาด ฝูงชาดเฮื้อเป็นบ่ธิวาน ยู่ในหิมะพานที่วปะเทด หากเสบยู่เป็นปิกกะติ กะโธมิ ผู้ฮ้าไป ธอดแล้ว ในกู่แก้วอิงกิด จักถ่อยอิดกะทำบุนบ่น้อย ใจชื่นฮ้อยพาอะนา สี่งบุนหาพระปิตุธาด กับทังวอระนาดแก้วมาดา ผู้ฮ้าปาถะนาเอิาโพทิยานยิวะยิ่ๆ แสนทุกสี่งบ่แหนๆสัๆ ตุมเท ส่วนดั่ๆ ปิตุธาดพูมิ สิทะถะ หากยังจิมยู่ในหมู่นำ้สาถะธา ก่าวถือว่าตันหาอันติดฮ้อๆ ยู่ในท้อๆสิๆสาน ตาม บูธานสะเทวิยธาด ย่าปะหมาดดอๆทัม จิ่งจำนำทุกถ่ำเฮื้า มะหาธาดเจ้าจิ่งกะทำบุน ให้เป็นคุนอัน ปะเสิด สิลท้าเลิดรักสา ทังอุโบสิดสิลาแวนฮะหฺาด ปิตุธาดเจ้าจิ่งสี่งบุน ให้เป็นคุนเถิงผู้ฮ้า อันจัก เป็นกำพ้า พัดหน้าพ่ำแม่ยู่เหิงนาน จักได้ไปยู่หิมะพานทุกถ่ำเฮื้า มะหาธาดเจ้า กับทังเหงิ้าวอระมาน ดา จิ่งยู่สะหวัดดิ กำฮ้าเหิ้น.

ปะถะมะหามะฮันทัๆ กะธิยาอันพันมะนายังหามะฮันบั้นติ้น
นิดถิตัๆ กำสะเด็ดบำธะบอนดอนแล้วท่ำนิ้ก่อนแล

3. หามะฮันท์

2. บั้นปาย

พระเทอดสันดอนเจ้าทูนลาพระมาๆเจ้าผุดสะดิ

อิติ มะหาสัตโต อิมาหิ จะตูหิ ถาถาหิ ปิตะธา สัทหิๆ กะเถตะอา. มะหาสัตโต พระบุธิมโพหิสัดตินวิเสด **กะเถตะอา** ต้ามจาระจา **ปิตะธา สัทหิๆ** กับดอมพระอำระปิตาหิธาด ด้วยบาดถาถา ทังหลาย สี่ปะหามฝูงนี้แล้ว **ถันตะอา** เจ้ากำสะเด็ดเฮ้าไปสู่บังถับผาสาด แห่งพระธาดผุดสะดิสี สุพันวำระมาดา **วันหิตะอา** กำไหว้นิบถิมธิบยำแยงยิ่งหันหนา **อะนุชานาเปนโต** ยังพระธาดชะมา ดาจักให้อะนุยาด ยังกะธิยาอันจักบอด ส้างผะนอดเป็นธัดสี ในถิธีไทยิ่ๆ **อาหะ** เจ้ากำจิ่งต้ามจาระ จาว่า **อัมมะ** ข้าไหว้พระธาดชะมาดาเป็นเจ้า วำระแก่นเหงิ้ามาตา **อะนุชานาหิ** ขอแม่เป็นเจ้าจิ่ๆ

ອະນຸຍາດ ຍັງການຈັກບວດແຫ່ງຜູ້ຂ້າ ແດ່ເທີ້ນ. **ปัพพัชชา** ອັນວ່າກະຣິຍາອັນບວດນັ້ນ ກໍເປັນການອັນບໍຣິສຸດ **ธุจจะติ** ກໍເພິ່ງແກ່ໃຈຜູ້ຂ້າ ເທດວ່າເປັນກຳພ້າ ພັດໜ້າພໍ່ແມ່ລຸນຫລັງ **อะหัง** ອັນວ່າຜູ້ຂ້າສາຍກະສັດ **ยะชะมาโน** ອັນສະສວາງວາງໄປແລ້ວ ຍັງຂ້າງແກ້ວມີ່ງມຸງຄຸນ ອັນເກີດກັບບຸນຜູ້ຂ້າໃຫ້ເປັນທານ ດ້ວຍຂັນທະສັນ ຕານອັນສະນິດ **อะพิสสะสิง** ໄພ່ທັງເມືອງວ່າຮ້າຍ ຫຍາບຍ້າຍສໍ່ທັງເມືອງ ຊຳ້ຫາຍັງຄຳເຄືອງແຄນເດືອດໄຫມ້ ວ່າຜູ້ຂ້າໄດ້ບຸງດບຸງນ ຈິ່ງໃຈວຸ່ນກະທຳໂທດ ຊາວເມືອງໂສດກຳຈັດ **นิรัชชะหัง** ບັດນີ້ ຂ້າຂໍລາແມ່ອອກໃຫ້ແວນໜີ ແລນາ. **อาณะตัง** ເຂົ້າໄປໃນໄພສົນສູ ລ້ຽງຕົນຢູ່ກາງໄພ **อะเน** ໃນພົ້ງໄພຍິ່ຍາບ ເນື້ອເຂື່ອງຂາບ ຫລວງຫລາຍ **ขัคคัง** ກວາງຫວາຍຟານເຫັນລະເລື່ອນ ແຮດຮ້າຍເພື່ອນເສືອສິງ **โสหัง** ຂ້າຈັກຄະນິງປອງເປັນແພ່ງ ຕັ້ງໃຈຕົກແຕ່ງກະທຳພຸນ **ตุมเห** ພຣະຈອນວຸນອອກທ້າວ ເຈົ້າຈິ່ງພາກັນຢູ່ສະເຫວີຍກາມແດ່ທະລາ **อะนุชานาหิ** ຂ້າຂໍລາພຣະບາດ ອະນຸຍາດແທ້ດີຫລິ ຈາກບຸຣິຣົມຣາດ ຕາມວາດແຫ່ງຊາວສີພີ **ปะติเสวิสสัง** ຂ້າຈັກໄປເສບທຸກຢູ່ໃນໜູ່ໄມ້ພົ້ງໄພ ໃນຄີຣິຖ້ຳເຖື່ອນ ລ້ຽງຕົນເພື່ອນກວາງຫວາຍ **อะเน** ເນື້ອປ່າຫລວງຫລາຍ ເຫລືອແຫລ່ ເຕັມທຸກແງ່ດົງຂວາງ **ขัคคัง** ເສືອສາງໜ່ວຖ້ຳຖ່ອງ ແຮດຮ້າຍຮ້ອງສຸງແຂງ **อะหัง** ຜູ້ຂ້າຈັກໄປສະແຫວງສືບສ້າງ ຢູ່ປ່າກວ້າງຕົນດຽວ **วังกัง** ຕົນເຂົາຂຸງວຂອບຟ້າ ຖ້ວນໜ້າວ່າວົງກົດຄີຣິ ກໍຂ້າແລ.

ตัง สุตะวา ผุสสะติ ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນຣາດຊະຜຸດສະດີສີວໍຣະມາດາ **สุตะวา** ໄດ້ຍິນແລ້ວ ຍັງຄຳແຫ່ງລູກແກ້ວກ່າວອຳລາ **อาหะ** ນາງກໍກ່າວວ່າ **ปุตตะ** ດູຣາເຈົ້າຣາດຊະບຸດ ອຸຕຕະມະໂອຣະສາ **อะนุชานามิ** ແມ່ກໍອະນຸຍາດແລ້ວ ລູກແກ້ວແມ່ຈິ່ງໄປດີ **ปัพพัชชา** ໄປບວດເປັນຊີທະຣິງຜະນວດ ເຈົ້າຈິ່ງບວດແວນຍິນກໍແມ່ເທີ້ນ ທ່ວ່າດ້ວຍມີແທ້ **อะยันจะ มัทหิ** ອັນວ່າຣາດຊະມັດທີສີສະໃພ້ແມ່ ງາມທຸກແງ່ໃສສີ ມີເລົາຄີ່ງງາມເອື້ອເຊື້ອເທມືອນສິ່ງເນື້ອອອກໃຫມ່ດູງາມ **สุสันยา** ມີສັນຍາດີແວນຍິ່ງ ຈິ່ງໃຫ້ຢູ່ດອມລູກແກ້ວກົ່ງສາຍໃຈ **อะรันเย** ແມ່ນນາງໄປໃນໄພກໍຈັກຍາກ ຈັກອຸປັດຖາກເຈົ້າໄດ້ສັນໃດ ກໍແມ່ຈາ ?.

เวสสันตะโร ราชา ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນເຫວດສັນຕະຣະຣາຊາ **อาหะ** ກໍກ່າວວ່າ **อัมมะ** ຂ້າໄຫວ້ແມ່ເປັນເຈົ້າຕົນແກ່ນເຫງົ້າວໍຣະມາດາ **นาหัง** ຂ້າຍິງຊາຍເລັກນ້ອຍ ມະຫາດຂ້ອຍທັງໄຫ ບໍ່ມັກໄປແລ້ວກໍຢ່າ ເຖິງປ່າພຸ້ນຕາມໃຈ **สะเจ อิจฉะติ** ຜິແມ່ມັດທີຍັງໃຝ່ຫ້ອຍ ກໍຈິ່ງຄ້ອຍຄ້ອຍ ໃຄ່ໄປຕາມ ຜິວ່ານາງນິ່ງຮາມບໍ່ມັກໄປເປັນຄູ່ ກໍຈິ່ງໃຫ້ນາງຢູ່ລຸນຫລັງ ກໍຂ້າເທີ້ນ.

พระเจ้าสีสินไชยทิ่งห้ามพระนางเจ้ามัดที

ตะโต ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນບຸຣິມສີສົນໄຊຜູ້ໃຫຍ່ ມັກໃຄ່ຫ້າມນາງງາມວ່າ **ยาจิตุง** ດູຣາເຈົ້າມັດທີສີໜ້າໜໍ່ ລູກສະໃພ້ພໍ່ຢ່າວ່າຈະໄປ ນາງຫາກເຄີຍໄລ້ລາຫາຈວງຈັນລູບໄລ້ ທັດດອກໄມ້ຂອງຫອມ **ระโชชัลลัง** ຢ່າໄປຕາມເນີເຈົ້າແມ່ ເທື່ອຍ້ອຍແຄ່ເຕັມຕາ **ภาสิยานิ** ນາງງາມເຄີຍສຸບສອດ ຜ້າແກ້ວຍອດໃຍໄຫມ **ทุสะจีรัง** ຢ່າໄປທະຣິງຜ້າຄາຍເຂືອງຂາບ ຜ້າເປືອກໄມ້ຫຍາບຂອງຄາ **ทุกโข** ຄືວ່າຢູ່ລ້ຽງຕົນໃນກາງປ່າ ອົດຢາກຄວ່າແສນທຸກ **มา หิ ตะวัง** ແໜງວ່າຢູ່ສຸຂທຸກຄ່ຳເຊົ້າ ແມ່ເຈົ້າຈິ່ງຢ່າໄປ ພໍ່ເນີ. **ตะมัพพะระวิ** ຣາດຊະມັດທີສີສະຫລາດ ກໍຈິ່ງກົ້ມຂາບໄຫວ້ ຂານຕອບໃຫ້ຄຳດີວ່າ ພຣະຈອມສີເຮັຍເຈົ້າປູ່ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຢູ່ຂໍໄປຕາມ **นาหันตัง** ຄວາມສຸຂຂ້ອຍມີບໍ່ນ້ອຍ ຄ້ອຍຄ້ອຍໃຝ່ຊົມຜິວ ແລນາ ຄັນວ່າພຣະຈອມຫົວເຈົ້າຟ້າ ຈັກລະເມຍກຳ່ພ້າ ແໜງສູ້ຂ້າຂໍຕາຍ ກໍຂ້າ

ແລ. **ตะมัพะระวิ** ພຣະລິສາຍມະຫາຣາດ ພຣະບາດເຈົ້າສົນໄຊ ຈຳເຣີນດີໃຈກວ້າງ ບຸນທ້າວຂວ້າງສີພີ ຈິ່ງມີ ວາຈາຕ້ານຕໍ່ ລູກສະໃພ້ໜໍ່ມັດທີວ່າ ດູຣາມັດທີສີໜ້າໜໍ່ ເຈົ້າຈິ່ງຟັງຄຳພໍ່ ທ້າມເທົ້ຳໜໍ່ມັດທີ **อะเม** ทุกใดมีใน ป่า มา! ພໍ່ຈະວ່າໃຫ້ນາງຟັງເນີ **พะหู กิตา** ทานตองเตียติอเติบร้าย แรงผันผ้ายจับขา **มะหุมักขิกา** แมงอันแตนเผิ้งต่ำ ผิดร้อนห่ำปานไฟ **เตปิ ตัง** จับตอมไปทุกทำ้ เมื้อกำ่เส้ำติ้นหมอง **ตันเต** เป้น ทุกถองบ่ม้อย หน้าชื่นช้อยย่าสุไป พ่ำนา.

อะปะเร นางจักได้เห็นยังสัดทังหลาย ฝูงใดได้เดือดร้อน มองเมดข้อนกะทึมหวาย เมื้อป่า หลายเหลือหลั่ง แฝงฝั่งนำ้พันพวง **สัปปา** งูเหลือมหลองพักไพ่ ติอใหย่ห่ำลำตาม **อะวิสา** ทันดาม ผิดบ่กว้าง แต่ว่าแรงห่ำช้างดิหลิ **มะนุสสัง มิถัง วาปิ** ฝูงหมู่ถืนแลเมื้อ ขอันบ่เอื้อจำตาย **อะปิจะ** ถืนใดมายพิบฮู่ง งูเหลือมพุ่งพันมาง ยำปายหางถอ่าฟาด ทุมกังวกอดกืนกิน. **อะปะเร** อันสัดในไพ แหล่งหล้า ถ้อนหน้าย่อมใจฮึม **นะทีนัง** สงงละงึมถับถั่ง ริมฝั่งนำ้ติ้นผา เฮาสะแหวงหาใส่ปาก ยากบำ้เพื่อจักกิน **ปะริภิปิตะวา** ไกวหางไปถอ่าฟาด กังวบ้องบาดวิงถืน **อะสะมาเนนติ** ซักหางถืนมา ไว้ เถิงที่ใก้ถอยถืน. **อันเยปิ** สัดสิ่งหนึ่งเฮืองขะหนาด ฮึนดำหยาบฮูยฮาย **อัจฉา นามะ** ถืนทังหลาย เอิ้นว่าหมิเหมิอยป่า เป้นเมื้อใจก้าจังไร ถืนใดไปในป่า หมิอ้ายถว่าหลิงเห็น ดูบ่เป้นแล่นฮื้นต้ืน ไม้ ก็บ่มิ้มจากมันได้ดิหลิ. **สังถัตตะยันตา** สัดสิ่งหนึ่งนั้น เฮามันธิแหลมงับง้าง ห่วงป่ากว้างดิงแฮม **ติกฮันจะ** เฮามันแหลมฮึนแม้น ฮึนแม้นถิกเถือหวาย **มะหิงสา** เฮาธงกว่าถวายป่า เถินด้าวถว่า สะแหวงฮึน **นะหิง** เธริมถอยทุกทำ้ แฝงฝั่งนำ้เพิงกิว **ถะวัง** งิวเถิกห่วงถั้นถว่า ในป่ากว้างเล้มกวง **หิสะวา** นางมวงเห็นหมู่เมื้อ กินยู่เธื้อปุนกิว **เหมุอะ** มิงนางถีดั่งแม่งิวรักลูกน้อย ถ้อยถ้อย ใถ่ฮึม ผิวแลมา. **ภะถัง** พ่ำห้ามเลียบ่ย่า ถ้อยถ้อย ว่าจักไป มื้จา ?

หิสะวา นางกำจักเห็น ยังหมู่ลิงหลวงแลถ่าง บ่างลอ้าแลลิงลึม เห็นถืนฮึมยั้มหยอก ผิงตา หลอกไปมา **อะเฮตตันยายะ** นางงามโสมขะฮ่อน บ่ห่อนได้เถียเห็น **พะวิตัง** กำจักเป้นทุกแสนสิ่ง นางแก้วกิ่งย่าไป พ่ำเมิ **ยา ตะวัง** มิงนางได้ฟัง ยังสงงดังมี่ก้อง หมาจิกจอกร้องเพิงกิว ติกใจมิ่อ ไหอหอั่น ไห้ดิ้นดั่นกางหาง **สา ตะวัง** มิงนางไปเถิงป่า ธอดถ่องถว่าเฮาฮอ ถิงดงอดั่งลีจักอิดยู่ได้ อิกแตกไหม้ตอมตาย แลมา. **ถิเต มัฉฉันติเก กาเล** ในเมื่อตาเอ้นแฮงผิงห่วง มิกธู้สงงบินมา จับ สาขากิ่งไม้ ร้องไจอ้ๆ สิ่งสงงออม **สะมะเต** สงงมิกบินสอาดสว่า ทิ่วท้องป่าอิหิ **ตัตถะ** เหดดั่งลิมิง นางสังมาใถ่ห้อย ถ้อยๆ ใถ่ไปตาม มื้จา ?

พระนางเจ้ามัดทีหิงพันละนาโหดแม่ร้างๆ

ตะมัพะระวิ ราดชะมัดทีสีพายเพิด ใต้ฟ้าเลิดลีชา ยำมีสาใส่เกดเก้า ขาบจอมเจ้าพูมิว่า **เหวะ** ข้าไหว้มะหาราดเจ้าจอมไตร **ยามิ** ถวามใดมีพ่ำ่ำ ข้าน้อยพ่ำเห็นเอง ข้าน้อยบ่เกงสังในราวป่า บ่ ย้ามว่าจักกิว แลมา. **ยามิ สัพพามิ** แม่นว่าทุกใดมีห่ำฟ้า ข้าน้อยจักกึ้มหน้าถ่อยอิดเอิา ขอตามเง้าถะ ถ้อย ผิวแต่น้อยอุดิม หย้าถึมปาวแกมแฝก หย้าถาแพดฮึมหมู หย้าป้องฟูงสะล้าย กับทังหย้ามุง

ภะต่าย ทย้ายุงร้ายถิ่มบาง ข้าจักภาวอิกพาวพานเพิก ให้ทย้าลิ้มเลิกเป็นถอง ข้าจักปองไปบ่ให้ยาก บ่ให้ลำบากแก่ผิวติน แลนาพ่ะเธีย. **ยา สา พะทูทิ** ข้าแด่พ่ะพระยาเธียเป็นเจ้า ข้าน้อยจักเล่าแต่เค้าถำมิ ฝูงยิงนี้นา ลาวถิ่มกอยมายายิ่งแย้ม เฮ้าหมั้นแต้มเจือจัน หานำ้มันให้เนื้ออุ่ม มักใส่ได้บ่าวหนุ่มโสมสาย เถิงเมื่องายบ่กินเฮ้า อิดแต่เฮ้าเถิงสวาย รอบแอวหวายกังวกอด เพื่อบ่ให้ท้องน้อยสวดสูงภาๆ อัถถิสสะ ฝิงไฟปางยามร้อน เพื่อให้เนื้ออ่อนออกเป็นสาว ยามหนาวลิงอาบนำ้แต่เฮ้า ผิวบ่เสี้าใสงาม ถือสาวรามผิงแก่ ถันว่าเป็นแม่ร้าๆ ผิวพากข้างรามนอน ให้ข้าไกพระพูทอนเป็นข้าๆ ก่วกะด้างสิกินตาย ผิวดูงวดายกำ่พ้า ข้าจักกิ้มหน้าถอ่าไปตาม แลนาพ่ะเธีย. อะปิสสา ฝูงชายรามยังบ่าว ผิงถ้านถ่าวถิ่นถิง รูบโสมตินผะแผ้อ นุ่งผ้าแล้วแอ่วทูงหาๆ ถันเห้นยิงร้างหม้าย เธ็ดเพดเจี้ยจ้ายเชิมชาม ฝูงชายรามเอิ้นก่าว แม่ร้างต่าวหลูงหลัง ชายลังตังเฮ้ามารอด เต้นจับกอดกุมบาย ยิงบ่มักสันใดกำดาย ชายรามกำหากหน้าว แม่ร้างอ่าวยินทุก อุกอะลุกบ่แล้ว ร้องแจ้วๆ กำหากรุนดาย แลนา. เวทัพะยัง ภะริยาอันเป็นแม่ร้าๆ ย่อมอวดอ้างเอาผิว สุกะัจสะวิ อันมีติวบ่พ้อม หลอมห่สัอมขัดสิ เสื้อผ้าดิปะสิงใส่ ให้เฮาก่าวย้องว่าติวงาม ปามสาวรามชื่นช้อย ทัตะวา ชายให้เฮ้าของแลเล็กน้อย อ้อยอิ่นให้เอาใจ ยิงใดเป็นแม่ร้าๆ ติกถ่อยอ้าๆ แก่ผู้ชาย ข้ายินอายบ่ยู่ ขอไปเป็นคู่แก้วผิวขวัน พ่ะเธีย.

เภสัถถะหะนัง ข้าแด่พ่ะพระยาเธียเจ้าฟ้า แม่นว่าเป็นร้างหม้าย ผางร้ายยิ่งหนักหนา อิตถิยาเธีย ยิงแก่ หนุ่มน้อยแลปามภาๆ ยิงสาหานร้างหม้าย ย่าว่าร้ายดีหลิ อิตถิเธียย่าได้ญง ย่าบ้วบงดโกหา ชักหงมมาให้ภว้าๆ เป็นร้างหม้ายติกต่ำร้ายดีหลิ แลนา. ลาวเหื่อข้อยห้าวพระยาฝูงบ่าว เฮ้อชายถ่าวละเลง หงวหาๆเองแอ่วหลิ้น แล่นดิดเต้นตามกัน ถันเห้นยิงร้างใหม่ ชุดเฮ้าใก้ก่าวมายา ถวาจับผิมกังวกอด ลอดบ่พื้นกุมชิม บายยุบนิมยักย่น-ยักย่น ข้นขี่ถั้นย่ำหัวอิก หากเป็นทุกใช้น้อยติกต่ำถ้อยแก่ฝูงชาย ร้างถิ่นดายหมิเปล่า ฝูงบ่าวเย้าใยตือะ พระยู่หัวเธียเป็นเจ้า ผิวข้าน้อยเฮ้าไพสิน ข้าจักขอเอาตินตามบาด พูอะนาดใก้อิงญาว แลนา.

เวทะเวธา ฝูงชายมักร้างหม้าย นุ่งผ้าฝ้ายแกมไหม ไสโถงไปบิหชื่น สานต้านยิ่นชิมแพง แปงผิมหยองลูบไล้ ทัดดอกไม้มาลา หาจวงจันหอมรื่น หน้าช้อยชื่นมายา สะแหวงหายิงร้างหม้าย ถันว่ามาม่ายแล้วลวดชื่มเหัง ชายละเลงโลมกอด แม่นบ่มัก มีมันลักสอดน้าวถ้อชิม บายยุบนิมยักย่น-ยักย่น แม่ร้างสั่นกิวตาย ถือถังกาทังหลายบินไต่เต้า ไล่นกเค้าเมื่อกางเวัน ฝูงยิงอันยู่ร้างผิวพากข้างปานตาย ผิวดูงวดายข้าบ่ยู่ ข้าน้อยจักไปตามคู่แก้วผิวขวัน พระจอมทันเธียแหล่งหล้า ถันว่าบ่เห้นหน้าพระยอดฟ้า กำห่วงว่าจักตาย แลนา. อะปิ ยิงฝูงใดเป็นแม่ร้าๆ ผิวพากข้างไกตา ไปยู่ดอมวิงสาชาวแม่ ทุกหนักแท้ดีหลิ แม่นว่ามีเฮ้าของเมืองนองหลายสิ่ง ข้างม้ามี่งงิวถวายเงินคำหลายเหลือแหล่ง เถื่องกินแต่งพาถำ สะบายบานบ่ไร้ กำหากยังได้ถำป้อยด่า แห่งยาติกาวิงสา ฝูงตามายแลพี่น้อง เกิดร่วมท้องหมู่ยิงชาย มิดสะหายดูหมิ่น นักชิ้นชำ้บ่ยำ ยิงละลำร้างหม้าย ฝูงชายร้ายย่อมดูแถวน ข้าขอไปตามแดนสู่ด้าว เป็นคู่ท้าวอิงญาว พ่ะเธีย. นัถถา มะหิ แม่นำ้

ใดน้ำเซินขาด ย่อมเป็นหาดชายมูน เมืองใดพระชุนพินใส่ร้าๆ ข้าเสิกอ้างว่าจักฟัน ยิงกะสันร้าๆ หมาย ชายกำอ้างว่าจักเอิา แลมา. แม่นว่ามีพี่ชายติน ได้สิบคินชาวคินดูดายเป่า นอนผู้เฮ่าตาย หนาว เพิ่นหยาวหยันร้าๆหมาย ยินร้ายยิงหักหนา ข้าขอลาพระพ่ ก็มหน้าต่ำตามผิว แลมา.

ทะโธ ระถัสสะ ซ่ำทุๆไชไกวแกว่งเปื้อๆ ลิมพัดเหลื้อมผันดิ อักดิเรืองรุ่งฟ้า ถ้อมหน้าว่ากองไฟ ผากิดไปที่วด้าว ชุนหน่ำท้าวสะเทวิยเมืองๆ ทะธิงยิดสักเรืองบ่น้อย ร้อยท้าวย่อมลิชา **สามิโก** ผิว ตินผู้ปะเสิด หากบังเกิดผากิด ลิยิดแก่ฝูงไพ่ ทังน้อยใหย่แก่ผู้ยิงๆ ถอมถะนิงถีถ้อย-ถีถ้อย ข้าน้อย ได้นิทาม ขอแก่พระพูบานตินพ่ ข้าน้อยหน่ำบ่มีฟังๆ แลมา. **เวทัพะยัง** กะธิยาอันเป็นร้าๆหม้าย ยินร้าย เผือลักอาย แก่คินทังหลายลุ่มฟ้า ข้าจักก็มหน้าถอ่านำผิว แลมา. **ยา ทะลิทที** อันว่ายิงผู้ใด เกิดมา ในเมืองคิน เห็นผิวตินติกถ่อยข้า ลำบากหน้าขินใจ บ่มีเข้าของอันใดสังสักสิ่งๆ หอดไร้ซิ่งรุนดาย ทงมย่อมไปขินขวาย ลังๆตินชายจีไจอ้ แม่นว่าผิวซีไร้ ก็บ่ได้ว่าจักหี ยามเมื่อผิวเป็นดิมูนมั่งๆ เมย ก็เป็นเจ้านั่งปุนปองๆ มีข้อยสองข้อยสามช่วงใช้ บ่มีได้ไร้สังสักอัน. ส่วนว่าเทพะดาในสะหวันชั้นฟ้า ก็หากย่อมอว่ายหน้าย้องยุ่นุน นางใจบุนหายาก ทงมย่อมลำบากด้วยผิวติน ในเมืองคินหายาก ลางผ่องหากหลุมี ในเมื่อผิวตินติบถ่อย ก็มหน้าถ่อยอิดดาย เทพะดาทังหลายทุกปาก ทงมย่อม หากสันละเสิน ยิงจำเธินผิวมิ่งๆ ยิงแก้วกิ่งฝูงดี **อะทัง** ข้าน้อยมักทีนี้นา ก็บ่มีให้ผิวไปติกถ่อยข้า เป็นกำพ้าพากพ่ยาม ข้าจักขอไปตามบาดไท้ ในป่าไม้ดิงดาย แม่นว่าผิวข้าหากตาย เหือแผ่นดิน ดายมระนาด ใจข้าน้อยก็จักขาดมระนา แม่นว่าแผ่นดินหนาบ่แตก ถิงซ้ำแซกเป็นถองๆ ข้าจักปองๆ ไปตามคู่ ถันเมื่อเห็นหน้าผิวข้าอยู่สันใด ข้าขอไปตามพระบาด บ่ถ้อยถาดสักยาม โตนตายตาม พระบาด ลูกมะหาธาดเจ้า ดิหลิ.

อะปิ แม่นว่าแผ่นดินหนาใหย่กว้างๆ เถิงท่าท้างสะมุดสาถอมก็ดิ เงินคำมองสะพู่ อันจักให้ข้าน้อยอยู่ปุนปองๆ แก้วแหวนกองเท่าช้างๆ สิมบัดอ้างแสนเยย อ่าจักให้ข้าน้อยหิเสยจากผิวแล้ว แลอยู่ ข้าน้อยก็บ่สู่สังสักอัน ขอแก่พระจอมทันแก่นเหง้า ข้าน้อยจักขอไปถอมลูกเจ้า พ่อิงดาว แลมา. **ภะถัง** ข้าแด่พ่พระยาเธียเป็นเจ้า ข้าน้อยมักทีจักเล่าเหด ให้รู้เพดแห่งฝูงยิงๆ ฝูงยิงลางคินหลิงเห็นผิวติน หาเข้าของบ่ได้ เห็นผิวไร้ทุกยิ่งดิหลิ บ่มีคำอินดูสังสักยาด ร้ายพื้นขะหาดยิ่งหักหนา บ่มีคำจาระจาดีสักสิ่งๆ ข่มไว้ยิ่งสามิกา ก็ห่สะแหวงหาชายฝูงอื่น หน้าช้อยชื่นใจภะสัน ละผิวอวันเป็นทุก ลามุกแก่ผิวติน ยิงนั้นเป็นคินบาบ หยาบช้าว่าอาทัม **อะทัง** อันว่าข้าน้อยมักทีนี้นา อันว่าคำสิ่งนั้นข้าน้อยบ่ยินดีสังสักสิ่งๆ ขอแก่เจ้าจอมมิ่งปิตา จิ่งภูมาผายขะหาด อะนุยาดแด่ดิหลิ ข้าจักขอไปเป็นชีในเถื่อน เป็นกำพ้าเพื่อมผิวอวัน แลมา.

นิภะมันเต ข้าไหว้พระจอมหิอพูอะนาด ส่วนดั่งลูกมะหาธาดเจ้าอิงดิ สะเทวิยเมืองสีพีใหย่กว้างๆ ท้าวนั่งสร้างปุนปองๆ บ่ผิดถองสังสักสิ่งๆ ไพ่ฟ้าใดจิ่งแขงขับหิ ส่วนดั่งตินข้าน้อยมักทีนามหน่ำ ก็หากเป็นลูกสะใพ้พ่ดิหลิ ถันว่าผิวข้าน้อยหิ ข้าน้อยมักทีก็บ่ยู่ จักก็มหน้าเข้าสู่พิงไพ พระสินไชเธียเจ้าข้อย ย่าได้ห้ามข้าน้อย แม่นว่าห้ามถ้อยๆ ข้าน้อยก็บ่ฟังๆ แลมา.

ພระเจ้าสีสินไชยอ่สอๆพระกุมามไว้

ตะมัพะระวิ เมื่อนั้น ขั้นพระยาบุริมสีสินไชยติมพ่ จิ่งต้ามต่ำราดชะมัดทิว่า ดูราเจ้ามัดทิสิหน้าหม่ สะใพ้พ่อิงดงอ ส่อมว่าสอๆสิสะหลงวลูกแก้ว รักบ่แล้วสะเหมิตา ถิกันหาชาลิหลามรักปู่ สองแก้ว คู่ทงมตา จิ่งให้สองขาหลามยู่ก่อม ยังอ่อมพิ้มบ่เถียหาๆ เจ้าจิ่งวางยังกุมามหังคู่ ไว้ปู่ลังลุมหลัง เทาะมา. **ตะมัพะระวิ** ส่อมดั่งราดชะมัดที ลูกสาวสิพระยามัดทะราด ไหว้พระบาดสินไช ว่าสอง นิงไวหังคู่ หลามแก้วปู่สองสิ ถิว่าห้าวชาลิแลมาๆกันหา ๆามสะเหมิตาทงมข้าๆ แม่มว่าทุกท่ำข้าวกำ หากหาย ข้ามน้อยนิ้บ่ตายจักเอ้าติมถว่า ไปยู่ป่าเป้นชิ ดอมพระรัดสิทุกถ่ำเช้ำ ถันว่าเห้นหน้าสาม แจ่มเจ้า แล้อยู่ยินดิ พระพูมิเธียเจ้าปู่ แม่มว่าเผือพ่แม่ไปยู่ด้อยสันใด ส่อมดั่งสองสิไวหังคู่ กำจัก ตั้งติมยู่สันดงอ แลมา.

สันชะโย ราชา ส่อมดั่งพระยาบุริมสีสินไชยติมสักชาด สะเหวียราดสิพิ ห้าวกำอมมางมัดทิจิ ไจอ้ เพื่อบ่ให้สองแก่มไห้ดิ้นไป ท่ำว่าสองนิงไวหังคู่ ให้เจ้ายู่สะเหวียเมือๆ บ่มิถำเถ้องอันใดสังสัก สิ่ง เหลือหลายยิ่งดิหลิ เข้ำสาลิขาวๆามชะช่อม ชิ้มปาอ่อมทุกอัน ขอๆจิ้มมันชิชวาด สองเจ้ำราด เถียสัน สองอะโมมพันแก่มไห้ จะไปกินลูกไม้ดั่งลิดิ หลามสองสิหังคู่ หลามรักปู่ทงมตา สองขา เถียสะเหวียอาหามเหมือไตแก้ว อันช่างผู้เลิดแล้อหากจิดระมาด้อยลิงลาย บัดนี้สองโสมสาย แก่มไห้ จักไปเดินป่าไม้ไพหมา บ่มิเผือมพาแลถ้อย ท่ำแต่ใบก้อยกาดต่างพา ดั่งลิขาจักมากินได้ หลามปู่จักไห้เธรินี แลมา. **กาสียามิ** สองกุมามหลามปู่ เถียสะมุกยู่เหยธะถา เถียมุ่งผ้ากับปาสิผืม ขะหาด โธมะพัดอาดผืมแพๆ มิวันมะอันแดงยิยาบ ผ้าอุทุมพะราดพ้อมเธืองรวาย มิหังรูบลาย ต่างๆ ฝูงชุมช่างธิดจะมา บัดนี้ สองกะสัดตาละไว้ จักไปมุ่งผ้าเปือกไม้ดั่งลิดิ จักบาดหลังสองสิ แก่มไห้ ขาจักไห้หอดหิวตาย แลมา.

วัยหาหิ สองสิถามหังคู่ เถียขึ้มสู่ยามถำ ริ่มถำนำสะพาด ทั้งอากาดพายบิน บัดนี้หลามสองถิ่ม หังคู่ จักเข้ำสู่ไพสิน ตะเดินดิงดั่งลิได้ ขาจักร้องแอ่วไห้อี่ออม สองพูทอมพ่แม่ อู้มแอ่วแห้หันหมา สองกะสัดตาจักลำบาก สองเจ้าหากเดินทาง แลมา.

ภูตาถาเธ **ส่อมว่าสองสะเหม่หาจอมมาด ขาเถียเม็ามอมในผาสาด ผ้าทั้งลวาดพิดาม แป้นฝา** หวานหน้าห้อง ลิมบ่ต้องสักยาม บัดนี้สองนิงธามเจ้าอ่อม ขะช่อมหน้าบิวไข จักไปมอมป่าไม้ หมาว หม่องไช้ตอมตาย อันว่าสองโสมสายงามแง่ เจ้าจิ่งไว้แก่สองเผือ ปัลลังเกสุ สองเจ๊อจันเถียมอม เหมือแห่นแก้ว ๆามเลิดแล้อเหลื้อมพายๆ ผ้าสะเพิาลายพักพุ่น เสื้อผ้าอุ่นมอมดิ บัดนี้หลามสองสิ หังคู่ จักไปมอมก้วยู่เหมือฝุ่นทุลิ บ่มิดีสักยาด ใบไม้ลวาดธองดิน หมาวกุ่วกินไช้ข้อม บ่ห่างว่าจัก เสยสองเจ้าอ่อมหลามภู จิ่งให้มางคิดดูติงถี่ บ่หล้างว่าจักเสยน้องพี่ในไพ นั้นจา.

ຄັນທະເກນະ ໜຸ່ມສາວສີເຄັຍມາພ່ຳພ້ອມ ທຽນຍ່ອມມານັ່ງລ້ອມສອງເຈົ້າຢູ່ທຸກວັນ ທາຈວງຈັນ ທອມຮິ່ນ ຣົດຊ້ອຍຊື່ນເອົາໃຈ ມາລາໃສດອກໄມ້ ມີຂ້ອຍນາງຊ່ວງໃຊ້ ບ່ໃຄ່ໄຮ້ເມືອງນອງ ຂາທັງສອງບ່ເຄັຍໄປສັກເທື່ອ ຈັກທະຣິງເທື່ອແລໄຄ ຍ້ອຍລາມໄຫລຄາດເນື້ອ ທຸກຢູ່ເຮື້ອຜິວດຳ ບ່ຫລ້າງວ່າຈັກເສຍຄ່ຳຄຳຊະຊ່ອນ ເຈົ້າຈິ່ງປະ ຫລານອ່ອນໄວ້ໃນເມືອງ ເທາະນາ. **ຈາມະຣະໂມຣະທັຕເຖທິ** ຝູງໜູ່ສາວຣາມໜຸ່ມເໜົ້າ ມານັ່ງເຝົ້າຢູ່ສູ່ວັນ ມາ ນັ່ງທັນທຸກເມື່ອ ໜ້າຕາເຮື່ອຊອນລອນ ຈຳນອນວິໄກວແກວ່ງ ທົ່ວທຸກແຫ່ງນາງຣາວ ທາງຍູງຍາວງາມວິ ວາບ-ວາບ ສະພາດພ້ອມຊ້າຍຂວາ ຖືຈາມະຣິດິດານັ່ງເຝົ້າ ບ່ໃຫ້ສອງເຈົ້າເຄືອງລຳບາກ ບ່ໃຫ້ສອງເຈົ້າຍາກດິ ຫລິ. ອັນໜຶ່ງໃນປ່າຄີຣີໄມ້ ເຫລືອກຮົ້ນຮ້າຍຍຸງຕອມ ຂົບຜິວຜອມດຳເລົ້າ ເນື້ອອ່ອນເຈົ້າເປັນຫລິນ ໄຫ້ທຸກຄືນ ດົ້ນດັ່ນ ສອງເຈົ້າສັ່ນເຮຣົນ ຂາສອງຄົນຫລານແກ້ວ ຮ້ອງໄຫ້ແລ້ວຫລໍຕາຍ ແລນາ.

พระนางมัทหิเจ้าหิงสั่งลา

ເອວັງ ຣາຊາ ໃນເມື່ອພຣະຍາບຸຣິມສີລົນໄຊຜູ້ເທົ້ຳ ຈາກັບດອມເຈື່ອງເຈົ້າມັດທິ ສ້ຳງຣາຕີແລ້ວແລຮຸ່ງ ແສງ ພຣະສຸຣິພົ້ນພຸ່ງຂຶ້ນມາ **ມะหาธะฤา** ສ່ອນວ່ານາຍຣົດຜູ້ແກ່ວກ້າ ແຮງຂີ່ມ້າອັດສາ ເຂົ້າຈິ່ງປະດັບປະດາແລ້ວ ຍັ້ງຣົດແກ້ວເຫລັ້ມປະເສີດ ອັນມະຫາສັດເຈົ້າຕົນລ້ຳເລີດເຄັຍຂີ່ ງາມພົ້ນທີ່ແສນຄຳ ອັນຈຳນຳໜຸມໄປ ດ້ວຍມ້າ ສິນທຸວະຣາດ ທັງສີ່ຕົວງາມສຸດຂະໜາດ ນຳມາໄວ້ປັກຕູຄຸ້ມຣາດຊະວັງ **มัทหิมจะ** ສ່ອນດັ່ງນາງມັດທີສີໜໍ່ ແກ້ວ ນາງກໍສ້ຳງອຳລາແລ້ວ ຍັ້ງພໍ່ຜິວຕົນແກ້ວແລແມ່ຜິວ ທັ້ງບ້ອນາງທຸກຄົນທຸກໜູ່ ວ່າສູເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ ຈິ່ງຄ່ອຍ ພາກັນຢູ່ສະຫວັດດີ ແດ່ເນີ ຄັນວ່ານາງມັດທີສ້ຳງແລ້ວ ກໍອູ້ມເອົາລູກແກ້ວສອງຄົນ ໄປຢູ່ຖ້ຳຜິວຕົນໃນຣົດເຫລັ້ມ ປະເສີດ ນາງແກ້ວເລີດມັດທິ ຊົມສອງສີທັ້ງຄູ່ ຄ້ອຍໆ ຢູ່ຄອງຜິວ ແລນາ.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พิกขะเว ດູຣາເຈົ້າພິກຂຸສົງ ຕົນທະຣິງສີລາໃສສະອາດ ສ່ອນດັ່ງ ນາງແກ້ວຣາດຊະມັດທິ ຍໍເອງຊຸລີໃສ່ເກົ້ຳ ໄຫວ້ຈອມເຈົ້າຖວາຍສານວ່າ ຂ້າແດ່ພຣະພູບານເຮັຍຕົນປູ່ ຢ່ຳໄດ້ ຫ້ຳມຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃຫ້ຢູ່ໃນເມືອງ ຢ່ຳໄດ້ເຄືອງດອມຫລານປູ່ແດ່ ສ່ອນວ່າເຜືອຂ້າພໍ່ແມ່ ໄປຢູ່ແຕ່ສັນໃດ ສອງສີໄວ ທັ້ງຄູ່ ກໍຈັກຕັ້ງຕົນຢູ່ສັນດຽວ ແລນາ ສ່ອນອັນວ່າຕົວຂ້ານ້ອຍກໍຈັກທົວຣະທຽວ ໄປຂຽວຫາທົວມັນແລລູກໄມ້ ມາ ລ້ຽງພຣະແກ່ນໄຫ້ຜິວຕົນ ກັບທັ້ງຂາສອງຄົນລູກແກ້ວ ຄັນວ່ານາງສ້ຳງແລ້ວປະນົມກອນ ວ່າພຣະພູທອນເຮັຍຕົນ ພໍ່ ເຈົ້າຢ່ຳໄດ້ເຄືອງໃຈຕ່ຳຄະນິງຫາພໍ່ເຮັຍ **อิทัง วัตะวานะ** ຄັນວ່ານາງພຣະຍາກ່າວແລ້ວ ກໍຈິ່ງອູ້ມເອົາລູກແກ້ວ ສອງສີ ຂຶ້ນສູ່ຣົດທອງດີເຫລັ້ມສະອາດ ອອກໄປຢູ່ຖ້ຳຣາດຊະຜິວຕົນ ໃນທີ່ທົນທາງອັນພຣະຍາເທວດສັນຕະຣະ ເຈ້ຳ ຈັກໄຕ່ເຕົ້ຳເຂົ້ຳໄປຕາມ ກັບທັ້ງສອງນິງຣາມລູກແກ້ວ ຄັນວ່າໄຫວ້ພໍ່ແລ້ວລາໄປ ກໍມີແລນາ.

พระเทวดสันดอมเจ้าหิงสั่งลา

ตะโต ຖັດນັ້ນ ບັ້ນພຣະເທວດສັນຕະຣະຕົນອິງອາດ ພຣະບາດທ້າວຍົນດີເຊິ່ງທານະປາຣະມີດວງເລີດ ແລ້ວ ພຣະໜໍ່ແກ້ວພູມີ ກ່າວເຊິ່ງພຣະກະສັດຕີຕົນອິງອາດ ເຈ້ຳຈອມຣາດຊະປິຕາ ກັບທັ້ງມາດາຕົນແມ່ ອຳລາ ແກ່ພູມີ ຍໍເອງຊຸລີໃສ່ເກດເກົ້ຳ ນົບນອບເຈົ້າທັ້ງສອງ **อารุยหะ** ຂຶ້ນສູ່ຣົດທອງດີຍອງຢູ່ ມ້າສອງຄູ່ທຸມໄປ ສິນທຸວາໄວວ່ອງ ເຢາະຢອງເຕັ້ນເຮຣົນ **ตะโต** ພຣະຈອມທັມຕົນແຫລ່ງຫລ້ຳ ຮັກໄພ່ຟ້ຳຍິ່ງໜັກໜ່ຳ **เยมะ**

ເອີ້ນສ່ຽງຈາມາບໍ່ຂາດ ໃຫ້ໂອວາດຫມູ່ຍິງຊາຍວ່າ **ອາມັນຕຸ** ສູເຈົ້າທັ້ງຫລາຍເຮີຍ ຈົ່ງຄ່ອຍເອົາກັນຢູ່ ເຮົາຈັກເຂົ້າໄປສູ່ໄພສົນ ກ່ອນແລນາ. **ອະໂຣຄາ** ພະຍາທິທັ້ງຫລາຍຢ່າໄດ້ບັງເກີດ ສຸຂລ້ຳເລີດທຸກຄົນ ເທາະເນີ.

ເອວັ ໃນເມື່ອພຣະມະຫາສັດຕົນຜ່ານແຜ້ວ ເຈົ້າສັ່ງແລ້ວຍັງຄົນທັ້ງຫລາຍ ວ່າຢ່າໄດ້ມີອົນຕາຍສັ່ງສັກຫມູ່ສູຈົ່ງພາກັນຢູ່ສະຫວັດດີ ຈົ່ງມີສະຕິຢ່າໄດ້ປະຫມາດ ຈົ່ງມີໃຈສະຫລາດກະທຳບຸນສູ່ຄົນ **ຄັຈສັນເຕ** ສ່ວນວ່າຜຸດສະດີຕົນເອກທ້າວ ເຈົ້າຈົ່ງບອກກ່າວເວົ້າເດົ່າດ່າ ຈັດຫາສາໄປສົ່ງ ກຸງນແກ້ວກົ່ງກັນໄປ ໃສ່ເງິນຄຳເສື້ອຜ້າ ໃຫ້ຂ້າຮິບນຳໄປຖວາຍ ແກ່ພຣະຈອມໄຕຣຕົນລູກ ເຈົ້າສັ່ງຖືກຄອງທັມ ນຳໄປຖວາຍພຣະບາດ ເຈົ້າຈົ່ງປະສາດໃຫ້ເປັນທານກໍແມ່ເທີ້ນ. **ມะหาสัตโต** ສ່ວນວ່າພຣະພູບານຕົນລ້ຳເລີດ ໃຈທ້າວເກີດຍິນດີ ເຊິ່ງປາຣະມີບໍ່ຮູ້ເປີດເຈົ້າຟ້າເລີດຈອມໄຕຣ ບໍ່ອາໄລສັ່ງສັກສິ່ງ ກໍຖວາຍເຄື່ອງຍິ່ງໃນຕົນ ໃຫ້ແກ່ຄົນທຸກຫມູ່ ອັນມາຕ້ອນຢູ່ຖ້າດາຂໍ ບໍ່ຫລໍສັ່ງສັກສິ່ງ ເຈົ້າຈອມມົ່ງຫານໄປ ແລນາ. **ຄັນตะอามะ** ໃນເມື່ອທ້າວອອກໜີໄປແລ້ວ ພຣະຕົນແກ້ວຜໍ່ເມືອເມືອງ ເຫັນລາຍເຮືອງຜາສາດ ອັນເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງເຈົ້າຈອມຣາດ ຄືຣາດຊະມຸນທຸນ ແຜ່ນດິນວຸງນໄຫວຫວັ່ນກ້ອງ ແຕກເປັນຊ່ອງກົ່ງໄກວ ອາໃສເຊິ່ງໃຈໜໍ່ທ້າວ ດິນແຕກທ້າວເປັນລຸງນ ພໍຣິດກວຸງນວຸງນປິ່ນໄດ້ ພຣະບາດໃຫ້ຫລິງດູ ກໍມີແລນາ.

เตมะ อุตตัง ເຫດດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນຄາຖາພັນທະອັນນີ້ໂສດ ພຣະສັມໂພທິຍານຈົ່ງເທສນາ ເປັນໂວຫານໃຫ້ແຈ້ງ ແກ່ມະຫາສາຣິບຸດເຈົ້າ ຕົນບໍຣະສຸດດ້ວຍສິລາ ເປັນຣິດສະຄາຖາວ່າ **นิกขะมิตะอามะ มะคะธา** ດັ່ງນີ້ ເປັນເຄົ້າ **โพ สาธิปุตตะ** ດູຣາເຈົ້າສາຣິບຸດຕົນວິເສດ ເຫດດັ່ງນັ້ນ ພຣະຕະຖາຄະຕະຈົ່ງເທສນາສອນໄວ້ ປາງເມື່ອເທວດສັນຕະຣະແກ່ນໄທ້ອອກຈາກເມືອງຫລັງ ໃຈເຈົ້າຫວັ່ງຜາຍຜໍ່ ອວ່າຍໜ້າຕໍ່ມາເມືອງ ດູຮຸ່ງເຮືອງສະອາດ ຜາສາດແກ້ວມຸງມະນີ ທໍຣະນີໜາໄຫວຫວັ່ນກ້ອງ ຟ້າຮ້ອງລັ່ນໄປມາ **สิเนรุราชา** ພຣະຍາດອຍດວງຂະໜາດ ໄຄວຄາດຄ້ອມສາທຸການ ເຊິ່ງສະເພົ້າທານພຣະບາດ ຂຸນທ້າວຣາດອົນທາ ກັບທັງຍົມມະຣາຊາໃຫ້ບັງເກີດ ດວງປະເສີດ ແທ້ດີຫລີແລນາ. **สะยัง** ສ່ວນວ່າພຣະກະສັດຫລິງດູແລ້ວ ຈົ່ງບອກໃຫ້ນາງແກ້ວລ່ຳແຍງດູວ່າ ດູຣາເຈົ້າມັດທີສີໜ້າໜໍ່ ເຈົ້າຈົ່ງຜໍ່ດູເມືອງ ອັນປະຈິດເຮືອງລ້ຳເລີດ ດູປະເສີດແຫ່ງສອງຣາ.

ມะหากะสัตຕົນສະຫລາດ ສັ່ງອາມາດຄວາມດີ ໃຫ້ຄົນໜີທຸກຫມູ່ ວ່າສູເຈົ້າຈົ່ງອວ່າຍໜ້າສູ່ເມືອເມືອງເທາະນາ. **ธะถัง** ຄັນວ່າອາມາດຄືນເມືອແລ້ວ ຣິດແກ້ວຣາດເຂັນໄປ ທ້າວຈົ່ງຈາສີໃສນ້ອງນາດວ່າ **อิงคะมัทที** ດູຣາເຈົ້າມັດທີສີໜ້າໜໍ່ ເຈົ້າຈົ່ງຫລິງລ່ຳຜໍ່ມັກຄາ ຫລອນວ່າເຫັນຍາຈົກມາຕາມຫລັງເຮົາພໍ່ ເຈົ້າຈົ່ງລ່ຳດູຖີ່ບອກເຮົາໂດຍພະລັນ ເທົ່າວັນເທີ້ນ. **สาปิ** ສ່ວນວ່າຣາດຊະມັດທີກໍແລຫລິງລ່ຳ ທຸກສ່ຳຫມູ່ພາຍຫລັງ. ຖັດນັ້ນຍັງມີພຣາມະນາຈານທັ້ງສີ່ ຈົບເພດທີ່ອາຄົມ ອັນຢູ່ໃນແດນດົ່ງດ້າວເຂດ ມາບໍ່ທັນເທວດສັນຕະຣະເຈົ້າໃຫ້ມะหาทาน ບໍ່ທັນນານໄຂຂ່າວ ຮ້ອງເອີ້ນກ່າວຂໍທານ ວ່າພຣະພູບານຕົນວິເສດ ໄປດ້າວເຂດແດນໃດນັ້ນຈາ ? ໃນເມື່ອພຣາມຖາມຂ່າວ ຝູງຊາວເມືອງຈົ່ງເອີ້ນກ່າວແກ່ພຣາມວ່າ ພຣະພູບານຕົນຜ່ານແຜ້ວ ໃຫ້ທານແລ້ວອອກໜີໄປແລນາ ພຣາມເອີຍ. **ภิง คะเหตะวา** ຝູງພຣາມຊ້ຳພັດເລົ່າ ຖາມວ່າພຣະຜູ້ເຫົ້າຈອມໄຕຣ ຍັງເອົາອັນໃດໄປແດ່ ນັ້ນຈາ ? ຄົນທັ້ງຫລາຍຈົ່ງເລົ່າ ວ່າພຣະຜູ້ເຫົ້າທະຣົງຍົດ ກໍຂຶ້ນຂີ່ຣົດແກ້ວ ອັນທຸງມແລ້ວດ້ວຍມ້າສິນທຸໄວ ເຈົ້າໜີໄປບໍ່ຢູ່ ອວ່າຍໜ້າສູ່ວົງກົດ ພຸ້ນແລ.

พระเทวถทิ์งพระธาถชะหามม้าแก้ว

อะถะ ตัง สุตะวา พรามทั้งหลายได้ยินแล้ว จักไปขໍม้าแก้วมิ่งมุงคุน เขົาทໍปุนกันแล่น ทันแก่น ไท้พูบาม มางสิถามหน้าหน่ เจ๊าจิ่งหลิงล่ำผ่ำมักถา **ทิสะวา** เห็นพรามมาไต่เต๊า มางจิ่งก่าวเชิ่งเจ๊าผิว ขอันว่า พระยู่หิวเธียเจ๊าฟ้า บัดนี้ ข้าน้อยหากเห็นมา **ยาจะกา** อันว่ายาจิกทໍมาสะสู่ เจ๊าทໍกิดธิดยู่ บ่มีไป ฝูงพรามลุกแล่นไกมารอด มาขໍเอ๋าม้าแก้วยอดสินหุไว เขົาจิ่งไขมะโมขาบไหว้ พระบาด ไท้ธาชาว่า บัดนี้ฝูงข้าทั้งหลาย มาขໍเอ๋าม้าติวอาถ เชิ่งเจ๊าธาถจอมพิน ทໍข้าแล. **มะหาสัตโต** อันว่าพระมะหาสัดตินสะอาถ ทໍจิ่งให้ม้าแก้วธาถเป้นหาม แก่พรามะมาจามทั้งสี่ เขົาทໍได้ม้าขี่ถืม ติว แลมา. **ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พิกขะเว** ดูธาเจ๊าพิกขุสิง ฝูงทะธิงสิลาใสขุะข่อม ในกาละเมื่อก่อมเทิงมาม ส่วมว่าพระพูบามตินผ่ามแผ้อ เจ๊าทໍให้หามม้าแก้วแก่ฝูงพราม ด้วยใจ งามชื่มชื่น บ่ต้องตื่นตกใจกิว เจ๊าทໍบ่ยินมิวอาไลสังสักยาถ ทໍจิ่งปะสาถให้ ยังม้าแก้วธาถไห้เป้น หาม พรามะมาจามได้แล้อ เขົามิบมอบพระจอมแก้วอำลา ไถวถวาหิบ่ช้า ข๊ามขี่ม้าแก้วออกหิ ไป ลำ้อิไสสุถเขถ ด้วยเถถขໍหาม ทໍมิแล.

ธะถะหุวัง ส่วมว่าหิวธาถขุะธิถ ทໍผากิดยั้งตั้งยู่ในอากาถ บ่ได้ถาดติกลิงดิน แลมิในกาละเมื่อ พรามทั้งหลาย เขົาหากบายเอ๋าม้าแก้ว แล้วแลหิไปดั่งนั้น บั้นเทอะบุดตินอิเสถ ทໍจิ่งมิธะมิถเพถ โดยพะลัน **ถันตะวา** เหมือนดั่งละมั่งถำติวอิงอาถ เข๊ามาขูหิวธาถขุะธิถนำไป พระจอมไตรติน สะหลาถ เจ๊าทໍรู้สะพาวะอันเป้นเทบบุดตินสักขาถ ท้าวทໍบอกแก่มางแก้วธาถขุะมัดทิว่า **อิงถะ มัทหิ** ดูธาเจ๊ามัดทิสิหน้าหน่ เจ๊าจิ่งหลิงล่ำผ่ำมักถา รูบอันนั้นมางงามสะอาถ ถีดั่งช่างผู้สะหลาดหาก ทะทำ ถีหวายถำพ้อมแพก ผันผ้ำงแปกอัดสะดอม เลียเข๊ามาเอ๋าถໍขอมทำมแอก แล้วแลแบกเข้น ไป เหมือนดั่งอาชาไนแต่ทัมมะชาถ อันนายม้าอาดสาระถิ หากสั่งสอนดีจิใจอ้.

ทิงพระธาถขะหามธิดพระที่นั่ง

อะถะ ในเมื่อพระแก่นไท้นิงไอ ขับธิดไปบ่ยู่ ยังมีพรามเถ๊าปู่ถว่าเดินมา เถิงมักถาพายหน้า มัน ทໍเข๊าสู่เจ๊าฟ้าพระยาเทอดสันดอม ขໍออมเอ๋าธิดแก้อ อันปะดับปะดาแล้วด้วยลิงลาย งามโสมใส สะอาถ ดอมท้าวทิธาดราชา ส่วมดั่งพระทะสัดตาแก่นไท้ เจ๊าทໍได้ยินถำพรามก่าว ถามขໍเอ๋ายัง ธาดขะธิด ท้าวจิ่งปิงปิด ยังธาดขะธิดเหลั้มปะเสิด ไท้แล้วเลิดเป้นหาม ทໍมีแลมา **ราชา** อันว่า พระบาดท้าวทໍจิ่งอู้มเอ๋าท้าวชาลิ มางมัดทิอู้มเอ๋ามางทันหาแก่นไท้ พระได้ให้แล้วยังธิดแก้วมุง คุน แก่พรามผู้มาลุนถ่อยช้า ตั้งหน้าถ่อยตามมา **ธะเถ** ในเมื่อธิดถำงามเหลั้มสะอาถ อันท้าวปะ สาดให้เป้นหาม แก่พรามะมาจามดั่งนั้น บั้นเทบบุดตินอิเสถ ทับเพดหน้าบ่มีนาม ขึ้นสู่อิมานทั้งสี่ สะหมุกยู่ที่ตินทะธิง ทໍมีแลมา.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ สิมเดัดพระเจ้ายอดส้อย จักสำแดงอัดอันข้อยให้ผาภิด จิ่งก่าอเป็นธิดสะดาถาว่า **อะเถตถะ ปันจะโม อาดา** ดั่งนี้เป็นเค้า **พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุทังหลาย อันมายายยังอยู่ สะพู่ถ้าฟังทัม ยังมีพรามผู้ถ้อมห้า ติกถ่อยข้าตามหลัง เถิงพระหานังพูอะนาด ขอ เอาธิดแก้วธาดเงียงาม กับดอมพระนิงธามโพทิธาด ห้าวกำปะสาดธิดแก้วให้หาม ยอเองขุลิสวาม ใส่เก้า พระบาดเจ้ายินดี. **ตะโต** ส่วนดั่ง เทวดสันตะระพูมิตินลำเลิด ห้าวกำบังเกิดใจหวาม ให้ ยังธิดเป็นหานเลิดแล้ว เจ้ากำเอายังลูกแก้วสองสี กับทังนางมัดทีเมยมิ่ง ลิงจากธิดแก้วกิ่งเงียงาม ให้หานพรามไปบ่ไว้ พรามได้แล้วลวดสั่งอำลา **ปักกามิ** กำหนีไป มิแล.

ตะโต ตั้งแรกแต่นั้นไปพายหน้า เจ้ายอดฟ้าธาชา กำอู้มเอาสองบุดตาจอมนาด เมยแก้วธาดสะ เทมิใจ เอากันไปด้วยตินเป่า ก็วผิงเผ่าเท่าทุลิ. เมื่อนั้น บันพระกะสัดตาผู้เทว้า จากับเจื่องเจ้า มัดที ห้าวกำทอดปะเอมิทัมดวงขะหนาด ด้วยบาดถาถาว่า **ตะวัง มัทที** ดูธาเจ้ามัดทีสีหน้าหม่ เมย รักห่พี่อิงดาว ส่วนว่าสองสีสะหลวงงามขะข่อน กำหากยังเด็กน้อยอ่อนสุดใจ ขาบ่รู้ตามอันใดสัง สักสิ่ง กำห่อยู่สะมุกยิ่งในปาๆ เจ้าจิ่งอู้มเอานางกันหาอ่อนน้อย อันเป็นน้องหล้าข้อยแถวนเบา **อะทัง** อันว่าเธาผู้พี่ กำจักอู้มเอายังเจ้าชาลีผู้พี่ ดูพื้นที่หักหนา. **เอวันจะ ปะนะ วัตะวา** ถันว่าห้าวก่าว แล้ว กำอู้มเอาลูกแก้วใส่แอวไป กำมิแล.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. พระเจ้าโถดิมตินวิเสด ตัดสะรู้เทดสามปะการ จักไข อัดถะนิทานอันชิมชื่น แก่พิกขุสิงสองหมื่นอ่ระทันตาเจ้า จิ่งปิงเป็นเค้าพระถาถาว่า **ธาชา กุมาระ มาหายะ** ดั่งนี้เป็นเค้า **พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุทังหลาย หมายว่าได้สองหมื่น ชิมชื่นด้วยกะกูน หมื่นหนึ่งเป็นลูกชาวเมืองขุนมะถิดธาด หมื่นหนึ่งเป็นลูกชาดเชื้อกะปิละอัดถุมะถอน ปางเมื่อห้าว เทวดสันดอน ตินทะธิงมะถอนแวนยิ่ง เพิ่นว่าร้ายจิ่งขับไล่หนี ห้าวกำเอาสองสีแลเมยแก้ว ออกไป แล้วจากวงไข พระจอมไตรผ่านแผ้ว **อาหายะ** กำอู้มเอาลูกแก้วหน่อชาลี สีสะเหน่หา **สา มัทที** ส่วน ดั่งนางมัดทีสีอ่ระทัลยาตินแม่ **อาหายะ** กำอู้มเอาแล้ว ยังนางแก้วกิ่งกันหา สองธาชาตินยิ่ง อู้มเอา ลูกแก้วกิ่งสองสะเหน่หา **สัมโมทะมานา** มิใจชิมชื่นยินดี เอิ่งหานะปาระมิ ก่าวปิยะวะจะมะถะดี กับดอมสีอ่ระบุด อุตตะมะสะเหน่หาปาโมด. มะหาอุตตะมะโถดทังสี่พระอิง ขัตติยะอ่ระวิงอิงปะ เสิด ลำเลิดกว่าชาวสีพี **ปักกามุง** กำสะเด็ดไปอยู่หิมะเวด เข้าสู่เขดพิงไพ หินหางไหไปในเถื่อน กำบ่ มีผู้พ้อมเพื่อนมักถา ห่แต่ผัวแลเมยหากจาระจาลูกน้อย ถ้อยถ้อย ใถ่ชิมหาน ตั้งต่หิมะพานเป็น นักบวด ให้หานแล้วลวดบ่กินแหงสัง โดยปะการดั่งก่าวมานี้แล.

ทุติยะหานะขันทัง กะธิยาอันพันมะนายังหานะขัน บันปาย

มะอุตตะระหะเวสะตะถาถาปะติมันทิตัง

อันปะดับปะดาด้วยพระถาถาทังหลาย 209 พระถาถา

นิตถิตัง กำสะเด็ดบ่ระบอมถวมแล้วห่นี้ก่อนแล

ພຣະມະຫາເທວດສັນດອນເຈົ້າ ພຣະນາງເຈົ້າມັດທີ ພຣະຊາລີຣາດຊະກຸມານ ແລະພຣະນາງກັນຫາຊິນາ

ອອກໜີຈາກພຣະນະຄອນປະເຊໄຊ ໄປສູ່ເຂົາຄິຣິວິງກົດ

4. อัมมะปะเอสม์

เต ปะติปะเถ อาถัจสันเต มะนุสเส ทิสะวา ภุทิ๋ง อังภะตะปัพพะโตติ ปุจสันติ

โพ สาทะโอ ดูธาสับปุธิสาเจ้าทั๋งหลาย **เต จัตตาโร ขัตติยา** อันว่าพระกะสัดทั๋งสี่พระอิ๋ง ทะธิ๋งนามอิเสด ถือว่าเทอดสันตะระกะสัด แลธาดขะมัดทิ ท้าวชาลิ นาๆสิอ๋ระกันหา **ทิสะวา** เห็น แล้วยั๋งถืมทั๋งหลาย อันไต่เต้าเข้ามาในทืมทางตามกัน **ปุจสันติ** ก๋ถามเซิ๋งถืมทั๋งหลายว่า ดูธาเจ้าทั๋งหลาย **อังภะตะปัพพะโต** อันว่าเขาอิ๋งภิดบันพิดถิธิ มีในที่อันให้ลืรู้ว่ามีในที่ไกยิ่งสิ่งสันใดนั้นจา **มะนุสสา** อันว่าถืมทั๋งหลายฝูงเข้ามาตามกัน **อะทันติ** ก๋ทูนถวายว่า **เทอะ** ฝูงข้าไทอ้บุพิดเป็นเจ้า **อังภะตะปัพพะโต** อันว่าเขาอิ๋งภิดบันพิดถิธิ ก๋มีในที่ไภ บ่เป็นอิใสพระกะสัดเจ้า จักเข้าไปด้อยติม อันบ๋ระสุด **เตมะ อุตตัง** เทอดดั่งนั้น ขั้นถาถาพันทะดอางนี้ พระพุดทิเจ้าติมอิเสด **อุตตัง** หากปะอุดติเทสะนา แก่พระทัมมะเสนาปะติสาธิบุด ติมบ๋ระสุดด้อยปันยา ในจะธิยาปิดิภ อันพระสังถายะนาจารย์เจ้ายิกมาเทสะนา ในมะหาเทอดสันตะระชาดิกว่า:

ยะทิ เภจิ มะนุชา เอมติ **อะนุมัคถา ปะติปะเถ**
มัคคันเต ปะติปุจสามะ **ภุทิ๋ง อังภะตะปัพพะโต**

โพ สาธิปุตตะ ดูธาเจ้าสาธิบุด! ติมบ๋ระสุดปันยาดี **เภจิ มะนุชา** อันว่าถืมฝูงใดฝูงหนึ่ง ผิแลไต่เต้าเข้ามาในทืมทาๆ ตามกันมาพายหน้าแลพายหลัง **มะยั๋ง** อันว่าตูทั๋งหลาย ปาๆเมื่อเป็นเทอดสันตะระกะสัด **ปะติปุจสามะ** ก๋ถามหายั๋งทืมทาๆ อันจักไปสู่เขาอิ๋งภิดบันพิดถิธิ ด้อยถ้อยคำอันถอมอืมดูภูมานามากยิ๋งหันกหนา **เต มะนุสสา** อันว่าถืมทั๋งหลายฝูงนั้น อันปะกอบด้อยกะธุมาจิด **ปัสสิตะวา** เห็นแล้วแลยั๋งตูทั๋งหลายอันไปดั่งนั้น **ปะธิเทอะยุ๋ง** ก๋ร้อๆไท้ แล้วบอกยั๋งทืมทาๆ อันไปสู่เขาอิ๋งภิดบันพิดถิธิ ด้อยอันเป็นทุกยิ่งหันกหนา. **หาระกา** อันว่าธาดขะบุดทั๋งสอๆพระอิ๋ง ทะธิ๋งนามอันดี ถือว่าท้าวชาลิ และนาๆสิอ๋ระกันหา **ทิสะวา** เห็นยั๋งไม้ทั๋งหลาย อันยายยั๋งยู่สอๆฝ่ายข้าๆทืมทาๆ อันปะกอบด้อยลูกแลดอกบานตะการางามยิ่งสิ่งตั๋งไว้เป็นถัม **โรหันติ** ก๋ร้อๆไท้ เทอดยากได้ยั๋งหมากไม้ทั๋งหลายยิ่งหันกหนา **รุกขา** อันว่าฝูงไม้ทั๋งหลาย อันปะกอบด้อยลูกแลดอกอันพิจิด **โอนะมิตะวา** ก๋อ่อนน้อมถ้อมลิ๋งมาเถิ๋งทัดถะปะเทด เขดพ๋มือยื้เอาได้ ด้อยอานุพาบแห่ๆพระแก่นไท้เทอดสันตะระกะสัด **มะหาสัตโต** ส่อนดั่งเทอดสันตะระอ๋ระบุพิด **อุจจินิตะวา** หวายบายเอาๆยั๋งหมากไม้ทั๋งหลายฝูงนั้นแล้ว ก๋ให้แก่ลูกแก้วทั๋งสอๆกะสัด **มัทหิ** ส่อนดั่งธาดขะมัดทิ อันปะกอบด้อยอิดถิอ๋ระลักขะนะอันพิจิด **ทิสะวา** เห็นแล้วยั๋งอัดสะจัน อันอ่อนน้อมแห่ๆไม้ เหมือนดั่งมีจิดใจ นาๆก๋ให้เป็นไป ยั๋งสุ๋งสาทุกามยิ่งถะนัดอัดเสระยุด **เตมะ อุตตัง** เทอดดั่งนั้น ขั้นถาถาพันทะ

ดวงนี้ พระพุดทิเจ้าตินอิเสด หากปะอุดติเทสะนา แก่พระทัมมะเสนาปะติสาธิบุด ตินบໍ่ระสุดด้วย สิลา ในจะธิยาปิดิกว่า: **ยะทิ ปัสสันติ ปะวะเน หาระกา ผะลิเต ทุเม.**

ดูราเจ้าสาธิบุด! ปางเมื่อกูพระตะถาคะตะเป้นเทวดสันตะระมะหาทัม นำลูกแก้วแลเมยรักไปสู่ป่าใหย่ไพหนา **หาระกา** อันว่าเจ้ากุมานน้อยทั้งสองกะสัด **ปัสสันติ** กໍเห้นยังฝูงไม้ทั้งหลาย อันปะกอบด้วยลูกแลดอกบานสะพู่ สิ่งตั้งยู่เป้นถัม **อุปะโรทันติ** กໍร้องไห้แอ่อปิตามาดา เทดยากได้ยังหมากไม้ทั้งหลายฝูงนั้นยิ่งหนักหนา **ทุมา** อันว่าฝูงไม้ทั้งหลาย มิลำต้นอันใหย่แลสูงสุด ดุดมีจิดเจตะนา **ทิสะวา** เห้นแล้วยังธาดุชะบุดทั้งสองพี่น้อง กໍอ่อนน้อมถ้อมทิวระทวาย ปายลิงมาธໍ่ต่ໍ่พ้จับ **สัพพังคะโสพะนา** ส่อนดั่งธาดุชะมัดทิ อันปะกอบด้วยอิดถิลักขะนาทุกแห่ง **ทิสะวา** เห้นกิ่งไม้ถ้อมแบ่งลิงมาเป้นอัดสะจัน ดั่งนั้น นางกໍมิลำยินดีแลยิ่ง จิ่งให้เป้นไปยังสาทุกามมากหนักหนา ด้วยไนอาจาว่า **ทุมา** อันว่าไม้ทั้งหลาย อันหาจิดเจตะนาบໍ่ได้ อาใสเชิ่งอันร้องไห้ แห่งแม่นไห้กุมานทั้งสอง กໍอ่อนน้อมถ้อมลิงมา **เวสสันตะรัสสะ เตเชนะ** ด้วยเตชะบุนสิมพานแห่งเทวดสันตะระกะสัด **โลกัสะมิง อัพพูตัง** ตั้งเป้นอัดสะจัน บໍ่ห่อนเกิดมีในโลกนี้ แท้ดีหลิแลนา.

ไลยะทินทางไปมาตุละมะถอม

ที่นี้จักจาเถิงมักถา อันมะหาสัดเจ้าจักไต่เต้าเข้าไป ก่อนแล **ปัพพะโต** ดอยอันหนึ่งชื่อ่าสุวันนะคิริ มิในที่ไกได้ห้าโยชะนะ แต่เมืองเชตุตตะระธาชะทานิ **นะทิ** แม่นกໍอันหนึ่งชื่อ่าโกนติมาธานะที มิในที่ไกได้ห้าโยชะนะ **ตะโต** นับแต่ดอยสุวันนะคิริมา **อาธันชะระคิริ ปัพพะโต** ดอยอันหนึ่งชื่อ่า อาธันชะระคิริ มิในที่ไกได้ห้าโยชะนะ **ตะโต** นับแต่แม่นกໍโกนติมาธานะทินั้นมา **พธามะนะถา-โม** ยังมิบ้านพธามอันหนึ่ง ชื่อ่ามาลิกะทันทะ มิในที่ไกได้ห้าโยชะนะ **ตะโต** นับแต่ดอยอาธันชะระคิริมั้นมา **มาตุละนะถะธัง** เมืองมาตุละนะถอม มิในที่ไกได้สิบโยชะนะ **ตะโต** นับแต่บ้านพธามมั้นมา. แลเมืองมาตุละนะถอม มิในที่ไกได้สามสิบโยดถินนะนา สังขะทยาจากับด้วยลำดับนับแต่แธก แทกแต่อางพระเชตุตตะระธาดชะทานิมา. **เทวะตา** ส่อนดั่งเทวะดาอารักมะเทสักา **มัดถัง สังฆิปิงสุ** กໍทยั้ยังทินทางไกไปสู่คิธิปะเทด เทดอินดูภูมายังธาดชะบุด อุตตะมะมะหากะสัด **เต จัตตาโร ขัตติยา** พระกะสัดทั้งสี่พระอิง ทะธิงนามอิเสด ถิ เทวดสันตะระกะสัดแลธาดชะมัดทิ ท้าวชาลิ นางสิวໍระกันหา **สัมปาปุนิงสุ** กໍไปธอดจอดเถิง ยังอางมาตุละปุธิ ด้วยสะหวัดดิ ในอันดงอมั้นแลนา **เตนะ อุตตัง** เทดดั่งมั้น บั้นถาถาพันทะดวงนี้ พระพุดทิเจ้าเทสะนา ไนจะธิยาปิดิกว่า **สังฆิปิงสุ ปะถัง ยักขา อะนุกัมปายะ หาระเก.**

โพ สาธิปุตตะ ดูราเจ้าสาธิบุด ตินบໍ่ระสุดด้วยปันยา **ยักขา** อันว่า เทพะยะดาอารักทั้งหลาย อันยายยังยู่ลู่หมู่ไม้พูพะนัง **สังฆิปิงสุ** กໍทยั้ทินทางไก ไปสู่ทิมะอันตะปะเทด เทดอินดูภูมา ธาดชะบุดทั้งสองกะสัด **เต จัตตาโร** อันว่าพระกะสัดทั้งสี่พระอิง ทะธิงนามอิเสด มิเทวดสันตะระกะสัดเป้นเค้า กໍเอ้ากันสะเดัดออกจากเมืองปะเชตุตตะระธาชะทานิ มิกาละพໍ่นกินเข้างายเป้นปะทัด

สัมปัตตา ทำไปรอดจอดเถิงอ่างมาตุละบุริ ฮันมีในเขดข่ิงกิ่งเมิองเจตะราด เมื่อกาละยามเย็น เป็นกาละสายัน ในฮันดุ่อกันนั้นแลมา. **ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พิกขะเว** ดูราเจ้าพิกขุทั่งหลาย **เต จัตตาโร ขัตติยา** ฮันว่าพระกะสัดทั่งสี่พระอ่ิง ทะริ่งสิมพานผ่านแผ้ว **ถันตะวา** ไปแล้วสั่งทินทางฮันยืดยาวถาวไกยิ่ง ทำจิ่งไปรอดจอดเถิงเมิองเจตะราด ฮันเป็นอาอาดที่ยู่ แห่ง หมู่ถินทั่งหลาย ฮันสิมลิดทิเป็นฮันดี มิเข้ำของฮันมูนมาก หากปะกอบไปด้วยบ้านนอกของกินิคม ทั่งมวน บริระบอนด้วยเข้ำแลเหล้ำยา ชิ้นปาอาหานมากหักหฺา.

ชาวเมิองเจตะราดต้อนรับพระกะสัดเจ้าทั่งสี่พระอ่ิง

ตะหา ในกาละยามนั้น **สัตถิขัตติยะสะหัสสานิ** ฮันว่าห้าวพระยาชาวเจตะราดทั่งหลาย หมายว่าได้หิกหมื่นหัด **อะสันติ** ทำบิวระบัดเป็นเจ้ำกะสัด ยู่ในเมิองมาตุละมะถอม นั้นแลมา **มะหาสัตโต** เทอดสันดอมอ่ริระบุพิด **อุปะวิสิตะวา** ทำบ่เข้ำไปพายในอ่างไช **นิสีทิ** เจ้ำทำสะถิดยู่ในสาลาหาน ฮันมีในที่ให้ปักตูหวานอ่าง นั้นแลมา **มัทที** ส่อมถั่งพระราดชะมัดทิ สิอ่ริระกัลยา ผู้มีสิลาทิคุน **ปุนชิตะวา** ทำเช็ดเสยแล้วยั่งผิงเผ่ำเท้ำทุลิ ฮันติดบาดยุถะละทั่งสอ่ง แห่งพระเทอดสันตะระมะหาทัม **สัมพาหิตะวา** ทำนวดฟั้นถั้นปาหาทั่งสอ่ง แห่งพระกะสัดติมวิเสด **จิมเตตะวา** มาจิ่งมีราดชะจิมดาในทิระไทว่า **อะทัง** ฮันว่ากูมัดทิ ทำห้าวพระยาชาวเจตะราดทั่งหลาย จักให้รู้สะพาวะฮันเจยระจากพากเมิองมา แห่งพระยาเทอดสันตะระเจ้ำดิหลิ มาจมีราดจิมดาดั่งมี้ในจิด **นิกขะมิตะวา** มาจทำย่อระยาดย้ายลิลาออกจาก พากบันนะสาลา **อัตถาสิ** ทำสะถิดยู่ข่อจพระเนด แห่งเทอดสันตะระพูมิ. **อิตถิโย** ฮันว่าผู้ยิ่งชาวเจตะราดทั่งหลาย ฮันเข้ำไปอ่าง แลออกจากเมิอจมา **ทิสะวา** ถันว่าเห็นแล้ว ยังมาจแก้วราดชะมัดทิ **ปะริวาระยิ่งสุ** ทำมาแวดล้อมอ้อมเป็นบริวาน แห่งมาจแก้วราดชะมัดทิสิอ่ริระกะสัด.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พิกขะเว ดูราเจ้าพิกขุทั่งหลาย ติมทะริ่งสิลใสเรือจเดด **เจติโย** ฮันว่าผู้ยิ่งชาวเจตะราดทั่งหลาย **ทิสะวา** เข่ำเห็นแล้วยังมาจแก้วราดชะมัดทิ **ปะริกะริ่งสุ** ทำมาแวดล้อมอ้อมเป็นปะริวาน แห่งราดชะมัดทิเป็นฮันยิ่ง จิ่งก่าวเซิ่งกันว่า ดูราชาวเริาทั่งหลาย **อะยัง อัยยา** ฮันว่าพระแม่ราดชะเทอวีมัดทิเป็นเจ้ำ เถียเมิาอยู่สะหวัดดีในบุริผาสาด ทะริ่งเทิบถำอาดฮันงามยิ่งแย้ม สุขอยู่แทบบุริ บัดนี้พระราดชะเทอวีเป็นเจ้ำ ถ่วามาด้วยปาหาฮันเป่ำสันนี้นั้นจา **วัยหาหิ** เมื่อก่อนพระราดชะเทอวีเป็นเจ้ำ เมิาอยู่ในผาสาดราดชะบุริ หากมีปีกกะติไปด้วยยอดยานถานหาม เก้ำอี้สีวีกายราดชะริด ฮันประดับประดาดีย่ิงถะนัด บัดนี้ พระราดชะเทอวีเจ้ำ มิยุถะละบาด ฮันปาสะจากเทิบติมถำ บ่ทะริ่งสัง ดั่งลิแลจักไป สู่ป่าใหย่ไพหฺาได้นี้จา?

มะหาชะนา ฮันว่าถินทั่งหลายเป็นฮันมาก เห็นหานเจยระจากยังพระกะสัดตาเจ้ำ กับทั่งลูกเต้ำแลเมยชวัน ฮันไปบ่มีที่จั้งที่อาใสสังสักฮัน **ถันตะวา** เข่ำกำเมิอโดยเรอริบ ถือพะลันย่ิงหักหฺา **อาโรเจสุ** ทำทูนถวายเทดนั้นให้แจ้ง แก่ห้าวพระยาชาวเจตะราดทั่งหลาย **ราชาโน** ฮันว่าห้าว

พระยาทั้งหลาย ทมายว่าได้ทิกหมื่น เต้ำติ่นพ้อมดอมกัน **โธทันตา** กำร้องไห้ธร่ำไธไปมายิ่งหักหมา **อาถะมิงสุ** กำเข้ำไปสู่สำหักแห่งเทอดสันตะระกะสัด.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. พิกขะเว ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย **ธาชาโม** อันว่าท้าว พระยาชาวเจตะธาดทั้งหลาย ทมายว่าได้ทิกหมื่นคืมนะมา **เจตะปาโมกขา** ติมเป้นใหย่กว่าชาว เจตะธาด อันอาดให้แล้วยังธาดขะกิด **ทิสะวา** เห้นพระกะสัดตาทิธาด อันถ้อยดาดจากเมืองไป เขำกำมีใจอิมดูภูมา **โธหะมามา** เขำกำเอำกันมาร้องไห้ แล้วแลปะติสันถาม ต้ามจาระจากับดอม เทอดสันตะระกะสัด **กัจจิ นุ เภอะ กุสะลัง** ดั่งนี้เป้นเถ้ำ ข้าไทอ้บุธิมบุพิดเป้นเจ้า **กุสะลัง** อันว่า สะพาอะหาพะยาทิโธถาบ่ได้ กำยังมิแก่พระบาดไห้พูมิ กำข้าลี ? **อะนามะยัง** สะพาอะหาทุกสอง ปะกามบ่ได้ ถือว่ากายิกะทุก แลเจตะสิกะทุก กำยังมิแก่พระบาดไห้บ่ขาด มะหาธาดเจ้ายังถ่อยยู่ สะหวัดดี กำข้าลี? **ปิตา** พระอ้ระปิตาติมแก่นเหง้ำ กำบ่เข้ำพะยาทิโธถาสัง ยังถ่อยยู่สะหวัดดี กำข้าลี? **สีวีนันจะ อะนามะยัง** แม่นว่าชาวสิพิธาดทั้งหลายกำดี กำบ่มิถำเถ้องโหมะนัด ขัดด้วยธาดขะกามสัง กำหากยังถ่อยยู่สะหวัดดีบ่มิทุกสัง กำข้าลี? **พะลัง** อันว่าธิพินพะทินเสมา ช้างม้าแลธาดขะธิดทั้งหลายแห่งพระอิง หากฆายยังตั้งไว้ในที่ใด แล้วแลเข้ำมาสู้งทินทางอันยืดยาวถาวไกยิ่ง ขะหนาด ปาสะจากช้างม้าธาดขะธิดสันนี้จา? **ตะวัง** บุพิดเจ้าเข้ำมานี้ มิถ่าว่าข้าเสิกสัดตู หากมาฆู กำจัด **อะนุปปัตโต** จิ่งหลิงมาธอดจอดเถิง ยังบ้ามเมืองแห่งข้าทั้งหลายนี้ กำข้าลี ?

อะถะ เมื่อพระยาชาวเจตะธาดทั้งหลาย ปะติสันถามต้ามจาระจา ถามหาอาถะมะนะอัด เชิ้ง มะหาเทอดสันตะระกะสัดดั่งนั้น ขั้นมะหากะสัดติมอิเสด จักเล่ำยังเทดแห่งติมมา **อาหะ** จิ่งก่าว ถาถาว่า **กุสะลันเจอะ เม สัมมา** ดั่งนี้เป้นเถ้ำ ดูธาเจ้าทั้งหลาย **กุสะลัง** อันว่าสะพาอะหาพะยาทิ โธถาบ่ได้ กำยังมิแก่เฮาแล ปะกามหนึ่ง **อะนามะยัง** สะพาอะหาทุกสองปะกามบ่ได้ กำยังมิแก่เฮา แลมา **ปิตา** อันว่าพระบุธิมสินไชติมพ่อแห่งเฮา กำบ่มิพะยาทิโธถาสัง ยังถ่อยยู่สะหวัดดี แม่นว่า ชาวสิพิธาดทั้งหลายกำดี กำบ่มิถำเถ้องโหมะนัด ขัดด้วยธาดขะกามสัง ยังถ่อยยู่สะบายดี ท่อว่าด้วย มิแท้ **อะทัง** อันว่าเฮากะสัด **ทัฆัง** กำได้ให้แล้อ ยังช้างแก้วปัดจัยมุงคุม กุมขอมติวดี **อิสาทันตัง** มิ งางอมงิงอิงอาด เหมือมดั่งหิวธาดขะธิด ผากิดใหย่เพ้งพี เป้นอ้ระทัดถีติวขะหนาด อาดรู้ที่ธิบที่ ชินสู่สะบับ **สัพพะเสตัง** มิติมอันขาวทั้งมอม ถอมปะเสิดกว่าช้างทั้งหลาย อันยายยังเถยระดาด มิ ผ้าธัดตะมะกัมพินลวาดเหมือหลัง **ปะพินนัง** อันแตกเป้นสามสามแห่ง **สัตตุมัททะนัง** อาดจักแล่ง ย่ำยี่ตีเสยยังข้าเสิกสัดตู ในสะกินชุมพูทิบโดยพะลัม **ทันติง** มิงาทั้งสองอันงามสุดขะหนาด เป้นที่ อาดแก่ตา **สะวาละวิขะนิง** มิม้อมหางงามบ้ริสุด ดุดดั่งหวายจามะริ มิติวอันขาวพาวบ้ริสุด ดุด ดั่งเขำไกลาด งามอิงอาดดิหลิ **สะเสตัจฉัตตัง** มิทั้งเสดตะสัด **สะปัตเถยยัง** กับทั้งหมั่นแลถวามข้าง กับทั้งปะธิวามท้าร้อย กับทั้งล้อยสังวาม ปะดับว้ระดุดขะสามงามยิ่งหัก **อัถถะยานัง** เป้นยามอัน ปะเสิด ลำเลิดยิ่งหักหมา **ธาขะวาหิง** อาดนำท้าวพระยามะหากะสัดไปสู่ที่ทั้งหลาย อันเป้นธาด ขะกาม เธิาได้ให้เป้นทาม แก่พรามทั้งหลายแท้ดีหลินา. ดูธาเจ้าทั้งหลาย เมื่อเธิาให้ช้างปัดจัยมุง

ຄຸນຕ໊ວດີ ດັ່ງນັ້ນ **ສີວິໂຍ** ຊາວສີພີຣາດທັ້ງຫລາຍ ຫມາຍວ່າເຮົາກະທຳກັມອັນຄົດ **ກຸທທາ** ພ້ອມກັນໂກດເຄືອງ ຍິ່ງໜັກໜາ **ປິຕາ** ພຣະບຸຣິມສີສົນຕົນພໍ່ ລວດຟັ້ງຄຳສໍ່ແຫ່ງຊາວສີພີ **ອະວະຣຸທທະສິ** ກໍກຳຈັດເຮົາໜີຈາກ ພາກແຫ່ງທ້ອງຣາດຊະທານີສີສົມບັດ **ຄັຈສາມິ** ເຮົາກໍຈັກໄປສູ່ເຂົາວິງກົດຄິຣິ ເປັນຣັດສີຢູ່ໃນປ່າໄມ້ ໃນແຫ່ງທ້ອງພູພະນັງ **ມະຍັງ** ຕູຂ້າທັ້ງຫລາຍ ທັ້ງລູກແກ້ວແລເມຍຮັກ ຈັກໄປຢູ່ໃນປ່າໃຫຍ່ໄພໜາທີ່ໃດ **ຕຸມເທ** ເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ ຈົ່ງກົດຫມາຍຮູ້ຍັ້ງທີ່ນັ້ນເທີ້ນ.

ເມື່ອກະສັດຕົນວິເສດ ເລົ່າເທດແຫ່ງຕົນໜີດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນທ້າວພຣະຍາຊາວເຈຕະຣາດທັ້ງຫລາຍ **ອາທັ້ງສຸ** ກໍ ກ່າວວ່າ **ສະວາຄະຕັນເຕ ມະຫາຣາຊະ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ຂ້າໄທວ້ບຸພິດເປັນເຈົ້າ ກະຣິຍາອັນມະຫາຣາດເຈົ້າ ເຂົ້າ ມາສູ່ບ້ານເມືອງແຫ່ງຝູງຂ້າ ກໍເປັນອັນດີຍິ່ງໜັກໜາ **ອະທຸຄາຣະຕັ້ງ** ກໍບໍ່ຣາມປະໂຫຍດສັ້ງສັກອັນ ແລດູສະນິດ **ອິສສະໂຣ** ສົມເດັດມະຫາຣາດເຈົ້າ ຫາກເປັນເຈົ້າເປັນໃຫຍ່ ແຫ່ງຝູງຂ້າມາແຕ່ຫລັ້ງ **ຍັ້ງ ທະນັ້ງ** ອັນວ່າສົມບັດ ເຂົ້າຂອງອັນໃດ ອັນມີໃນອານາເຂດປະເທດບ້ານເມືອງ ແຫ່ງຝູງຂ້າທັ້ງຫລາຍນີ້ ຜິແລມະຫາຣາດເຈົ້າ ມີປະ ໂຫຍດດ້ວຍວັດຖຸເຍື່ອງໃດກໍດີ ຈົ່ງມີພຣະຣາດຊະອາດຍາ ແກ່ຝູງຂ້າທັ້ງຫລາຍ ແລຝູງຂ້າທັ້ງຫລາຍຫາກຈັກບິວ ລະບັດ **ປະຕິຍາເທຕະວາ** ຈັກຕົກແຕ່ງຍັ້ງຣາດຊະສົມບັດວັດຖຸອັນນັ້ນຕື່ມອາດຊະຍາ **ອາຄະຕາ** ກິຍາອັນມາ ແຫ່ງມະຫາຣາດເຈົ້າ ກໍເປັນອັນດີແກ່ຝູງຂ້າທັ້ງຫລາຍ **ມະຍັງ** ຝູງຂ້າທັ້ງຫລາຍກໍມີປິຕິໂສມະນັດ ທັດທະຍະມະ ນຸນຍາ **ປະຣິພຸນຊະ** ສົມເດັດມະຫາຣາດເຈົ້າຈົ່ງສະເຫວີຍ ຍັ້ງຜັກແລເຫງົ້າບິວຫ໊ວພ້າວ ເຂົ້າສາລີຂາວພາວ ບໍຣະສຸດດີ ນ້ຳເຜົ້ງມີຫລາຍຫລາກ ຊິ້ນປາມາກສູ່ອັນ ກໍຂ້າເທີ້ນ. **ຕະວັ້ງ** ອັນວ່າສົມເດັດມະຫາຣາດເຈົ້າ ຫາກ ເຂົ້າມາເປັນແຂກແກ່ຝູງຂ້າທັ້ງມວນ ຄວນລ້ຽງດູແທ້ດີຫລີ ແລນາ.

ເມື່ອທ້າວພຣະຍາຊາວເຈຕະຣາດທັ້ງຫລາຍ ກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ **ມະຫາສັຕໂຕ** ບັ້ນເທວດສັນຕະຣະຣາຊາ **ອາທະ** ກໍກ່າວວ່າ **ປະຕິຄະທິຕັ້ງ ຍັ້ງ ທິນນັ້ງ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ດູຣາເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ **ຍັ້ງ ວັຕຖຸ** ອັນວ່າເຂົ້າຂອງ ເຄື່ອງບູຊາແຂກອັນໃດ ມີຜັກແລເຫງົ້າບິວເປັນເຄົ້າ ອັນເຈົ້າທັ້ງຫລາຍຫາກຕົກແຕ່ງເດົາດາ ແລ້ວນຳມາໃຫ້ແກ່ ເຮົາດ້ວຍດີ **ປະຕິຄະທິຕັ້ງ** ເຮົາກະສັດກໍຮັບເອົາບັດນີ້ດີຫລີ ກະຣິຍາອັນລ້ຽງດູແລບູຊາແຂກດັ່ງນີ້ ອັນເຈົ້າ ທັ້ງຫລາຍຫາກກະທຳເປັນອັນດີແລ. ດ້ວຍແທ້ **ຣາຊາ** ອັນວ່າພຣະຍາບຸຣິມສີສົນໄຊຕົນພໍ່ ຟັ້ງຄຳສໍ່ຊາວສີພີ ກຳຈັດເຮົາໜີເສຍຈາກ ພາກແຫ່ງທ້ອງບຸຣິສີສົມບັດ **ຄັຈສາມິ** ເຮົາກໍຈັກໜີໄປສູ່ເຂົາວິງກົດຄິຣິ ເປັນຣັດສີຢູ່ໃນ ປ່າໄມ້ ໃນແຫ່ງທ້ອງພູພະນັ້ງ **ມະຍັ້ງ** ຕູຂ້າທັ້ງຫລາຍ ທັ້ງລູກເຕົ້າແລເມຍຮັກ ຈັກໄປຢູ່ໃນປ່າໃຫຍ່ໄພໜາທີ່ໃດ **ຕຸມເທ** ເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ ຈົ່ງກົດຫມາຍຮູ້ຍັ້ງທີ່ນັ້ນເທີ້ນ.

ເຕ ຣາຊາໂນ ທ້າວພຣະຍາຊາວເຈຕະຣາດທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ **ອາທັ້ງສຸ** ຈົ່ງຂໍໂອກາດຣາທະນາ ດ້ວຍຄາຖາ ວ່າ **ອິເທວະ ຕາວະ ອັຈສັສສຸ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ຂ້າໄທວ້ບຸພິດເຈົ້າ **ເຈຕາ** ຊາວເຈຕະຣາດທັ້ງຫລາຍ ມີສັນທະພ້ອມ ກັນ **ຄະມິສສັນຕິ** ກໍຈັກເຂົ້າເມືອ **ຍາຈິຕຸ** ເພື່ອຈັກຂໍວໍຣະອະໄພ ແກ່ພຣະຍາບຸຣິມສົນໄຊຕົນພໍ່ ອັນຟັ້ງຄຳສໍ່ແຫ່ງ ຊາວສີພີ **ນິຊຊາເປຕຸ** ໃຫ້ຮູ້ວ່າມະຫາຣາດເຈົ້າບໍ່ມີໂທດ ໃຫ້ຜາຍໂຜດກູນາ **ຕະວັ້ງ** ມະຫາຣາດເຈົ້າຈົ່ງສະຖິດຢູ່ ໃນເມືອງເຈຕະຣາດທີ່ນີ້ກ່ອນເທົ່າວັນເທີ້ນ. ຄັນວ່າຊາວເຈຕະຣາດທັ້ງຫລາຍ ມີໃຈຍິນດີປິຕິໂສມະນັດ ທັດທະ ຍະອະໄພຫາກໄດ້ແລ້ວ ໃນສຳນັກແຫ່ງພຣະຍາບຸຣິມສີສົນໄຊວໍຣະປິຕາ **ປຸຣັກຂິຕະວາ** ກະທຳບຸພິດເປັນເຈົ້າໃຫ້ ເປັນປະທານ ແລ້ວແລແວດລ້ອມພ້ອມ ຍ້ອງຍໍຍົດມະຫາຣາດ ໃຫ້ອົ່ງອາດຮຸ່ງເຮືອງ ໃຫ້ເມືອເມືອງສະເຫວີຍ

ธาดชะสิมบัด ເປັນເจົ້າກະສັດໃນເຊຕຸຕຕະຣະธาดชะทานิ ขໍมะหาธาดเจ้าจิ่งรู้เทดดั่งนี้เทิ้น. ถันท้าวพระยาชาวเจตะธาดทั้งหลาย ก่าวดั่งนี้แล้ว **มะหาสัตโต** ส่วมดั่งเทวดสันตะระธาชา **อาทะ** กໍก่าวว่า **มา โอ ธุจจิตถะ ถะมะนัง** ดั่งนี้เป็นเค้า ดูธาเจ้าเจตะธาด ติมเป็นอาดในมาตุละมะถอม ทั้งหลาย **ถะมะนัง** อันว่ากะธิยาอันไปสู่สำนักแห่งบุธิมสิสินไช **นิชชาเปตุง** เพื่อจักขໍอะพัยโทด ให้รู้ว่าเธົาบ่ได้กะทำผิด **มา ธุจจิตถะ** ย่าได้เพิ่งใจแก่เจ้าทั้งหลาย เท่าอันเทิ้น. **ธาชา** พระยาบุธิมสิมไชอໍระปิตา **นะ อิสสะโร** นับท่ำเป็นพระยาสะเทวิยธาด กໍบ่ได้เป็นอาดแก่ท่านดิทลิ **สิวิโย** อันว่าชาวสิพิธาด อามาดหมู่มุนติ **เมถะมา จะ** ชาวนิคมกะดุมพิด ทวยถ้าแลเสดถิ เธົามิใจเธิ่งยุดย่างหัก กໍมักเพื่อจักกะทำกำจัด ยังพระบุธิมสิสินไช ให้หมิเสยเจยระจาก พามาแห่งห้องธาดชะทานิ อันวิเสด เทดเธົาผู้ดูงอนี้ แท้ดิทลินา.

เต ธาชาโน เมื่อนั้น ขั้นพระยาชาวเจตะธาดทั้งหลาย จักขໍโอกาดธาทะนา ยังพระมะหาสัด ให้สะเทวิยธาชะสิมบัด เป็นพระยาในเมืองแห่งติม **อาทังสุ** จิ่งก่าวว่า **สะเจ เอสา ปะวัตเตตถะ** ดั่งนี้เป็นเค้า ข้าไทอ้บุพิดเป็นเจ้า **เอสา ปะวัตติ** เทดกามอันยิ่งสิ่งสันนี้ ผิแลมีในเชตุตตะระธาดชะทานิ **อิเทวะ รัชชัง กาเรหิ** มาหาธาดเจ้าจิ่งสะเทวิยธาดชะสิมบัด เป็นเจ้ากะสัดในเมืองที่นี้ กໍข้าเทิ้น **อิทัง รัตถัง** เมืองเจตะธาดที่นี้ กໍเป็นไปด้อยสับพะสิสิมบัดรัดตะนะเงินคำเป็นปะทาน ปะกอบไปด้อยชิมนะบิดชื่มบาน ตะกามงามทุกเยื่อง มิเถื่องบໍระโพก พ้อมยิ่งหักหา **มะหามะติง กะโรหิ** มะหาธาดเจ้า จิ่งกะทำตามคำมักคำปาถะนา จิ่งเป็นพระยายิดใหย่ แก่ไพ่ฟ้าแลฝูงข้าทั้งหลาย ทั้งยิงชายน้อยใหย่ บ่ใช้เชื้อสามาม แมวพูบามเป็นเจ้า ดั่งลิมาละผาสาดเส้าเสยสิ มาละบุธิธิมปะเป้า มาละเผ่าเชื้อหมู่วิงสา มาละกัละยาหมุ่มเหบ้า มาละเธ้านำ้โพธะนะสาลิ ธองกินดิวางไว้ ดั่งลิจักไปกินลูกไม้หมู่หิวมัน บ่ถอมที่พระจอมทันแก่นไท้ มาละฝูงข้าไว้เป้าดาย ฝูงข้าทั้งหลายกໍขໍอໍระธาทะนา ยังบุพิดติมบุนกว้าง จิ่งยู่สิบส้างบิอระบัด เป็นเจ้ามะหากะสัดสั่งสอม ยังสัดตะนิกอม เมือหน้า ให้ไพ่ฟ้ายินดี ในเจตะธาดบุธิที่นี้ กໍข้าเทิ้น.

พระเทวดสันดอมเจ้าบ่ยู่เมืองเจตะธาด

ถันท้าวพระยาชาวเจตะธาดทั้งหลาย ขໍอໍระธาทะนาดั่งนี้แล้ว **มะหาสัตโต** อันว่าเทวดสันตะระธาชา **อาทะ** กໍก่าวว่า **นะ เม สันโท มะติ อัตถิ** ดั่งนี้เป็นเค้า ดูธาเจ้าทั้งหลาย จิ่งคิดดูถ้อยคำอันเธົาจักก่าวนี้เท้าอันเทิ้น สันทะคำมักเพื่อจักสะเทวิยธาดชะสิมบัด เป็นเจ้ามะหากะสัดขัดติยะธาชา **อะนุสาสิตุง** เพื่อจักสั่งสอมยังสัดตะนิกอมทั้งหลาย กໍบ่มีแก่เธົากะสัด อันชาวสิพิธาดหากกำจัดจาก พามธาดชะทานิ กะธิยาอันไปบวดเป็นรัดสิ ส้างพธิมจารีย์ยู่ในป่า กໍหากเพิ่งใจแก่เธົาแท้ดิทลิแลนา. ดูธาเจ้าทั้งหลาย **ตุมเห** อันเจ้าทั้งหลายจิ่งฟัง ยังถ้อยคำอันเธົาก่าวนี้เทิ้น ผิแลเธົายู่สะเทวิยธาดชะสิมบัด เป็นเจ้ากะสัดในเจตะธาดที่นี้ **สิวิโย** อันว่าชาวสิพิธาด อามาดแลมุนติชาวนิคมกะดุมพิด ทวยถ้าแลเสดถิ จักมิใจบ่ยินดีทุกเยื่อง อันเมื่องหาคำผิด ติดกับเจ้าทั้งหลาย

ว่า **เจตา** ว่าชาวเจตะราดทั้งหลาย **อะพิเสจะยุง** ดูดั่งได้ยินว่าราชาพิเสภ ยังเทอดสันตะระกะสัด อันเริาหากกำจัดหนี จากบุริธิมนาด บัดนี้ชาวเจตะราดให้เป็นเจ้าแห่งเฮิา แท้ดีหลิ **อะสัมโมทิยังปิ** กะธิยาอันบ่ชิมชื่นยินดี แห่งชาวสิพิราด กำจักมีกับด้วยเจ้าทั้งหลาย อันเป็นสะหายกัน **พันทะนัง** กะธิยาอันผิดฤงกัน ด้วยกำลังชาวสิพิราด แลเจ้าทั้งหลาย กำบ่เพิงใจแก่เริาแลนา กะธิยาอันเจ้าทั้งหลายผิดฤงกัน อันพะลึกสะเพิงกิวด้วยยุดทะกัม **สัมปะหาโธ** กะธิยาอันข้าฟันกันเป็นกินละทิน ถินตายเป็นอันมาก จากชีวิดจิดตะเจด เทดแห่งเริาผู้ดงอ กำจักมีบ่สิงใสสัง **อัถถิยัง** เถื่องบูชาแฮกอันใด อันเจ้าทั้งหลายหากติกแต่งเถิาดา แล้วแลนำมาให้แก่เริาด้วยดี **ปะติถถะหิตัง** เริากำรับเอิาบัดนี้ด้วยดี กะธิยาอันเจ้าทั้งหลาย หากล้างดูตูข้าฝูงเป็นแฮกนั้น กำหากเป็นอันดีแล. ด้วยแท้ **ราชา** อันว่าพระยาบุริมสีสินไชติมพ่ำ อันฟังถำสั่แห่งชาวสิพิ **อะวะรุทหะสิ** กำกำจัดเริาหนีจากพากราดชะหานิสีสิมบัด **ถัจสามิ** เริากำจักหนีไปสู่เฮิาอิงกิดถิธิ ตามปะเอนิบุรานะกะสัดตั้งแต่ก่อน **ตุมเห** เจ้าทั้งหลาย ผิแลรู้ที่ผู่อันนั้น กำจิ่งบอกแก่เริา เท้าอันเทิ้น.

มะหาสัตโต อันว่าเทอดสันตะระกะสัด **อัตะวา** ถันว่าก่าอยังถ้อยถำดั่งนี้แล้อ พระติมแก้อเทอดสันตะระราชา อันท้าวพระยาชาวเจตะราด หากขอราทะนาด้วยเทดอันมาก ยากให้แล้อยังราดชะกิด **นะ อิจสะติ** เจ้ากำบ่มักสะเทอียราดชะสิมบัด เป็นเจ้ากะสัดในเมืองเจตะราด อันชื่นบานตะกานงาม **อะถะ** ยามนั้น บั้นท้าวพระยาชาวเจตะราดทั้งหลายฝูงนั้น อันถิมธิบยำแยงยิ่งหักหา **สักกาธัง กะธิงสุ** เฮิากำกะทำสักการะบูชายังมะหาสัดเจ้า ติมเป็นเผ่าแห่งพระบุริมสัดถา. **มะหาสัตโต** ส่อมดั่งเทอดสันตะระอ่ำระบุพิด **นะ อิจสะติ** กำบ่มักจักเฮ้าไป ในเมืองเจตะราดอันชื่นบานตะกานงาม ยามนั้น บั้นท้าวพระยาชาวเจตะราดทั้งหลาย ฝูงให้แล้อยังราดชะกิด **อะลังกะธิตะวา** กำปะดับปะดายังสาลา **ภัตะวา** กะทำแอดล้อม อ้อมไปด้อยผ้าทั้งผืนขาวดีวิเสด **ปันยาเปตะวา** ให้ปูไว้ยังราดชะอาดผืนอุดิม สิมแก่มะหาสัดเจ้า ติมปะกอบด้วยยิดสัก **อาธักขัง กะธิงสุ** กำพิพักธักสา ยังมะหาสัดเจ้ายิ่งหักหา. **มะหาสัตโต** เมื่อนั้น บั้นเทอดสันตะระราชา **สังถะหิตาธักโข** อันท้าวพระยาเจตะราดทั้งหลาย หากพิพักธักสา **อะสิตะวา** เจ้ากำสะถิดอยู่ในสาลาสังงราติถินนั้น **ปุนะ ทิวะเส** ในเมื่ออันลุนรุ่งเช้า เจ้ากำอาบอิงสิงเกดเก้า สะเทอียเข้านำ้โพชะนะอาหานอันมีริดสะหลายปะกาน แลเถื่องหวานอันบ่ระสุด **เตหิ ปะริวุโต** อันท้าวพระยาชาวเจตะราดทั้งหลาย หากแอดล้อมอ้อมเป็นหมู่สูระโยหา **นิกขะมิตะวา** เจ้ากำสะเด็ดออกจาก พากแห่งห้องสาลา แห่งมาตุละนะถอม ทันนิกมแล.

พระยาเจตะราดตามสิ่งสะเด็ดทั้งสี่พระกะสัดเจ้า

สัตถิสะหัสสา ขัตติยา ท้าวพระยาชาวเจตะราดทั้งหลาย หมายว่าได้หิกหมื่นถินนา **ถันตะวา** กำไปสิ่งมะหาสัดเจ้า ตาบต่ำเท้าเถิงปักตูป่าหิมะพาน สังงหินหางอันยืดยาวถาวไก ได้สิบห้าโยชะนะเป็นปะหัด **ถิตะวา** กำยืนผู่แถมปักตูป่าหิมะพานพายนอก เมื่อจักบอกยังหินหางไกไปพายหน้า

ອັນໄດ້ສິບທ້ຳໂຍຊະນະຄົນນະນຳ **ອາທັ໋ງສຸ** ກໍກ່ຳວ່ຳ ຂ້ຳໄທວ້ບຸພິດເປັນເຈົ້ຳ **ມະຍັ໋ງ** ອັນວ່ຳຝູງຂ້ຳທັ໋ງຫລຳຍ ອັນສະຫລຳດໃນທິນທຳງໄກ ໄປສູທິມະວັນຕະປະເທດເຂດວົງກົດບັນພິດຄິຣິ ມີດ້ວຍປະກຳນສັນໃດ **ມະຍັ໋ງ** ຝູງ ຂ້ຳທັ໋ງຫລຳຍມີສະເໜ່ຫຳທັມ ຄຳຮັກໃນບຸພິດເປັນເຈົ້ຳຍິ່ງໜັກໜຳ **ອັກຂຳມະ** ກໍຈັກບອກຍັ໋ງທິນທຳງໄກ ໄປສູ່ ດອຍວົງກົດບັນພິດຄິຣິ ມີດ້ວຍປະກຳນສັນນັ້ນ ແລນຳ. **ມະຫຳຣຳຊະ** ຂ້ຳໄທວ້ບຸຣົມບຸພິດເປັນເຈົ້ຳ **ຣຳຊຳໂນ** ອັນວ່ຳທ້ຳວພຣະຍຳທັ໋ງຫລຳຍ ໃນກຳລະປ່ຳງກ່ອນ ອັນທະຣົງຜະນວດບວດເປັນຣັດສີ ມີເຄື່ອງໄຕ້ບູຊຳໄຟ ແລ ປະສົງຈົ໋ງໃຈໃນເອກຳຣົມ ສ້ຳງສົມນະທັມ **ສັມມັນຕິ** ກໍຢູ່ໃນກູ່ແກ້ວວົງກົດບັນພິດຄິຣິ ມີໃນທີ່ໃດ **ເອສະ** ມັກວ່ຳ **ເອໂສ ປັພພະໂຕ** ອັນວ່ຳດອຍອັນນັ້ນ ຊື່ວ່ຳຄັນທະມຳດ ຊຳດເສລຳ ປະດັບປະດຳດ້ວຍຄັນທະທິບພະສິບສິ່ງ ຈົ່ງ ໄດ້ຊື່ວ່ຳຄັນທະມຳທະນຳ.

ເຈຕຳ ອັນວ່ຳທ້ຳວພຣະຍຳຊຳວເຈຕະຣຳດທັ໋ງຫລຳຍ ມີໜ້ຳອັນຮ້ອງໄຫ້ ແລເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳຕຳ ເມື່ອຈັກ ບອກມັກຄຳໄປພຳຍໜ້ຳ ແກ່ມະຫຳສັດເຈົ້ຳເປັນອັນຍິ່ງ ຈົ່ງກ່ຳວວ່ຳ ຂ້ຳໄທວ້ບຸຣົມບຸພິດເປັນເຈົ້ຳ **ຕະວັ໋ງ** ອັນວ່ຳ ພຣະກະສັດເຈົ້ຳ ກັບທັ໋ງລູກເຕົ້ຳແລເມຍຮັກ ມັກໄປຢູ່ໃນວົງກົດບັນພິດຄິຣິ ມີໃນທີ່ໃດ? **ຕະວັ໋ງ** ບຸພິດເປັນເຈົ້ຳຕົນ ບໍຣະສຸດ **ອຸຕຕະຣຳພິມຸໂຂ** ຈົ່ງອວ່ຳຍໜ້ຳສຳເພຳະຕໍ່ທິສຳທິນເໜືອ ແລ້ວແລລຸງບໄປດ້ວຍຕົນດອຍຄັນທະມຳ ທະນະທີ່ນັ້ນ ເປັນອັນຊື່ຍິ່ງໜັກ **ທັກຂະສິ** ມະຫຳຣຳດເຈົ້ຳຫຳກຈັກເຫັນ ຍັ໋ງດອຍອັນໜຶ່ງຊື່ ວ່ຳວິປຸລະບັນພິດ ອັນ ຜຳກິດເດຍຣະດຳດເຕັມໄປ ດ້ວຍໝູ່ໄມ້ໄລ່ພູພະນັ໋ງ **ຕັ໋ງ ອະຕິກກະມະ** ຄັນວ່ຳບຸພິດເປັນເຈົ້ຳ ຂວ້ຳມມົ໋ມດອຍ ອັນນັ້ນແລ້ວດ້ວຍດີ **ທັກຂະສິ** ກໍຫຳກຈັກເຫັນຍັ໋ງແມ່ນ້ຳອັນໜຶ່ງ ຊື່ວ່ຳເກຕຸມະຕິນະທີ **ຄັມພີຣ໋ັ໋ງ** ອັນເລິກແລໃສ ໄຫລມຳແຕ່ຮ່ອມທ້ວຍແລເຊີ໋ງຜຳ ເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງຝູງໝູ່ເຕົ້ຳແລປຳ ມີທ່ຳອັນຮຳບຮ໋ງພ໋ງ໋ຳມມີນ້ຳເຢັນສະອຳດ ມະຫຳຣຳດເຈົ້ຳຈົ່ງດື່ມກິນ ແລອຳບອົ໋ງສົ໋ງເກດເກົ້ຳ ພ້ອມທັ໋ງໂລມລູກເຕົ້ຳແລເມຍຮັກໃຫ້ຊົມຊື່ນຍິນດີ **ທັກຂະສິ** ມະຫຳຣຳດເຈົ້ຳຫຳກຈັກເຫັນ ຍັ໋ງໄມ້ນິໂຄດຕົ້ນໜຶ່ງ ອັນຢູ່ເໜືອຈອມດອຍ ກໍມີລູກອັນສຸກຫອມຫວຳນຍິ່ງຖະນັດ **ສິຕັ໋ຈສຳຍັ໋ງ** ມີຮົ່ມອັນເຢັນດີ ເປັນທີ່ລະເມົ້ຳເອົ້ຳໃຈຍິ່ງນັກ **ທັກຂະສິ** ແຕ່ນັ້ນມະຫຳຣຳດເຈົ້ຳຈັກເຫັນຍັ໋ງດອຍອັນ ໜຶ່ງ ຊື່ວ່ຳນຳລິກະບັນພິດ ອັນຜຳກິດເດຍຣະດຳດເຕັມໄປ ດ້ວຍເນື້ອແລນິກທັ໋ງຫລຳຍເປັນໝູ່ ເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງໝູ່ ກິນນະຣີກິນນະຣອນທັ໋ງຫລຳຍ **ມຸຈະລິນໂທ ນຳມະ ໂສ ສະໂຣ** ມີສະອັນໜຶ່ງຊື່ວ່ຳມຸຈະລິນທຳ ມີໃນທິສຳເບື້ອງ ອີສຳນແຫ່ງດອຍນຳລິກະແລສະອັນນັ້ນ **ສັນສັນໂນ** ເດຍຣະດຳດເຕັມໄປດ້ວຍດອກບົວຫລວ໋ງ ດອກອຸບົນຂຳວ ແລດອກຈົ໋ງກອນທັ໋ງຫລຳຍມຳກໜັກໜຳ. ຂ້ຳໄທວ້ມະຫຳຣຳດເຈົ້ຳ ດັ໋ງຝູງຂ້ຳທັ໋ງຫລຳຍຈັກຖວຳຍອຸປະມຳນີ້ນຳ **ສີໂທ** ອັນວ່ຳໄກສອນຣຳຊະສີ ມີຈິດກັດຕິກຳໃນອຳມິດ ແລ້ວແລເຂົ້ຳໄປສູ່ຣຳວປ່ຳ ອັນຊື່ນບຳນຕະກຳນ໋ງຳມຍິ່ງ ໜັກໜຳ ອັນນີ້ແລອຸປະມຳສັນໃດ **ໂສ ຕະວັ໋ງ** ອັນວ່ຳບຸພິດເຈົ້ຳ ອັນປະສົ໋ງຈົ໋ງໃຈຍິ່ງຖະນັດ ກັດຕິກຳໃນກຸສະລະ **ວິຄຳຫະຍະ** ແລຈັກເຂົ້ຳໄປສູ່ຣຳວປ່ຳ ອັນຊື່ນບຳນຕະກຳນ໋ງຳມ ດ້ວຍໄມ້ສອ໋ງຈຳພວກ ຄືວ່ຳເປັນດອກແລເປັນ ຫມຳກ ຫຳກເດຍຣະດຳດເຕັມໄປ ດ້ວຍຫຍ້ຳແຜດທັ໋ງຫລຳຍ ມີວັນນະອັນຂ໋ຽວຍິ່ງ ສົ໋ງຈອມຜຳແລຈອມເມກ ດູ ງ໋ຳມວິເສດສຸດວິໃສ ກໍອຸປະມຳໄປດ້ວຍໄມສັນນັ້ນ ດີຫລິນຳ. ຂ້ຳໄທວ້ບຸຣົມບຸພິດເປັນເຈົ້ຳ **ພະຫູ ທິຊຳ** ອັນວ່ຳນິກ ທັ໋ງຫລຳຍ ມີວັນນະຕ່ຳ໋ງໆ ຄືວ່ຳດ່ຳ໋ງແລນິນ **ພິນທຸສສະຣຳ ວັຄຄູ** ກໍຮ້ອງມີສ໋ງອັນກ້ຶ໋ງກ້ຶ໋ມ ຄວນພິຣົມຊົມຊື່ນຍິນ ດີ **ອຸປະກູຊັນຕິ** ກໍເຂົ້ຳໄປໃກ້ຊອມຊອນ ຈັບຮ໋ງຄອນຕົວແມ່ ຮ້ອງຖ້ອງແຜ່ໄປມຳ ເພິ໋ງຄະນຳຍິນຊົມຊື່ນ ຣະຣື່ນ ພ້ອມດອມກັນ **ອຸຕຸສັມປຸປຜິເຕ ທຸເມ** ເໜືອປຳຍໄມ້ ອັນປະກອບໄປດ້ວຍດອກບຳນຕະກຳນ໋ງຳມ ໃນກຳລະ ເມື່ອລະດູແລນຳ. ຂ້ຳໄທວ້ບຸພິດພູມິນແກ່ນເຫ໊ົ້ຳ ຄັນບຸຣົມບຸພິດເຈົ້ຳກຳຍສະມຸຈະລິນແລ້ວ ກໍຫຳກຈັກເຫັນຍັ໋ງ

สะโบกะระนิอันมีสี่จะตุริด ผากิดสะเหมิกัน **กะรันชะกะกุหายุตัๆ** อันเดยระดาดเต้มไป ด้อยไม้ไค้แลไม้กุ่มบก้ำทั้งหลาย หมายมิในทิสาหิมอิสานที่นั้น อันเบิ่งวิโรดโชดตะกามๆมยิ่งหันหนา แล สะโบกะระนิที่นั้น กำมิท่าอันธาบธยงพยงๆาม มินก้ำอันเย็นใสสะอาด เดยระดาดด้อยหมู่เต่าแลปา **มาปะยะ** มะหาธาดเป็นเจ้าจิ่งเข้าไปแปงบันมะสาลา ในทิสาหิมอิสาน แห่งสะโบกะระนิที่นั้น **มาเปตะอา** ถันว่ามะหาธาดเป็นเจ้า แปงบันมะสาลาบ่ระบวมแล้วเป็นอันดิ **อิหะถะ** จิ่งถ่อยกะทำพูมสะแหองหา ถอ่ายังหือมันแลลูกไม้ มาไอ้ลังลูกแก้วแลเมยรักสะเหมิจิด แห่งบุธิมบุพิดเป็นเจ้า เท่าอันเทิ้น.

ท้าวพระยาเจตะธาดเจ้าหิงตั้งพามเจตะบุดรักสาด่าม

เอวัง เจตะธาชาโม อันว่าท้าวพระยาชาวเจตะธาด ผู้สะหลาดในกิดจามุกิด **อาจิกขิตะอา** ถันว่าบอกแล้วยังหินหางไก ไปพายหน้าได้สิบห้าโยชะนะ แก่มะหาสักติมอิเสด **อุยโยเชตะอา** กำสิ่งไปแล้วยังเหอดสันตะระธาชา **จิมเตตะอา** มิธาดชะธึ่มเพิงว่า **โภจิ ปัจจามิตโต** ข้าเสิกผู้ใดผู้หนึ่ง อันปะกอบด้อยอาถาด ผิแลได้โอกาดอันจักกะทำอินตาย ดั่งนั้น มันจักกะทำอินตาย แก่มะหาธาดเจ้าถิหลิ ธึ่มเพิงดั่งนี้แล้ว จิ่งมิพระธาดชะอาดยา ให้ทันมายังมายพามเจตะบุดผู้หนึ่ง อันสะหลาด อาดรู้ในสาดตะสิมเป็นอันดิ แล้วจิ่งมิพระธาดชะอาดยาสั่งว่า ดูธามายพาม! ท่ามจิ่งพิจาระนาดูยังถินทั้งหลาย อันจักเข้าไปแลออกมา จากป่าหิมะพาม จิ่งพิจามดูถี่เท่าอันเทิ้น. ถันมิพระธาชะอาดยาดั่งนี้แล้ว กำจิ่งตั้งไว้ยังมายพามเจตะบุด ผู้ปะกอบด้อยกุสินเจตะนา เพื่อให้พิพักรักสายังพระกะสักเจ้า ให้ยู่เผ้าปักตูหิมะวัน **ปัจจาถัจสันถิ** กำสะเด็ดถินเมือเมืองแห่งถิน กำมิแล.

เวสสันตะโรปิ ส่อมดั่งเหอดสันตะระกะสัด กับทั้งลูกแก้วแลเมยรักอักถะสะเหม่หา **ปัตะอา** กำไปรอดจอดเถิง ยังดอยถันทะมาทะนะ **อะสิตะอา** เจ้ากำยู่ในที่นั้นสังๆอันหนึ่งแล้ว พระถินแก้วเจ้ากะสักตา **อุตตะธาพิมุโม** กำอ่ายหน้าสะพู่สู่ทิสาหิมเหือ แล้วแลลงไปด้อยถินดอยอันหนึ่ง ชื่อว่าวิปุละปับพะตา **นิสิทิตะอา** กำสะถิดยู่แหบตะหลิงนก้ำชื่เกตุมะถินะที **ขาทิตะอา** เจ้ากำสะเหวียยังชิ้นเนื้อมิธิดอันหวาน อันนายพามหากถวายแก่พระกะสัด **ทัตะอา** เจ้ากำให้ปิ่นเก้าถำอันหนึ่งเป็นหาม แก่นายพามผู้นั้น **นะหาตะอา** เจ้ากำลิงอาบอิงสิงเกด ในแม่นก้ำเกตุมะถินะที อันมิถำร้อนหากละงับบ่ระสุด **อุตตะริตะอา** เจ้าสะเด็ดออกจากแม่นก้ำเกตุมะถิ **นิสิทิตะอา** กำสะถิดยู่แหบเถ้าไม้มิโดด อันตั้งยู่เหือจอมผา **ขาทิตะอา** เจ้ากำสะเหวียยังหมากไม้มิโดด แล้วแลอ่ายหน้าสะพู่ สู่ทิสาหิมเหือ **ปัตะอา** เจ้ากำไปรอดจอดเถิง ยังดอยอันหนึ่งชื่อว่ามาลิกะ **ปะธิหะธันโต** เจ้าลงบไปยังถินดอยอันนั้น **ถันตะอา** กำไปรอดจอดเถิง ยังสะอันหนึ่งชื่อว่ามุจะลินทะ แล้วแลไปสู่ทิสาหิมอิสานแห่งสะอันนั้น **ปะวิสิตะอา** เจ้ากำสะเด็ดเข้าไปสู่ธาอป่า ด้อยหินหางพ่ธอยถินผู้ดงอหงอไปมา **อะถิกกะมิตะอา** ขอ้ามมื้มธาอป่าอันนั้นแล้ว **สัมปาปุนิ** เจ้ากำไปรอดจอดเถิง ยังสะพังวังโบกะระนิ อันมิสี่จะตุริด ผากิดสะเหมิกันเป็นปะทัด.

ພຣະອິນທາທິປັດຕິຮາດເຈົ້າທົ່ງສ້າງບັນນະສາລາ

ຕັສະມິງ ຂະເນ ໃນຂະນະບັດນັ້ນ ບັ້ນທີນບັນດຸກັມພະລະສິລາບາດ ອັນເປັນທິບພະອາສະນາ ແຫ່ງພຣະຍາອິນສຸຣິນທາທິປະຕິ **ທັສເສສິ** ກໍສຳແດງອາການອັນຮ້ອນແລກະດ້ຳງ ມ້ຳງຈາກປົກກະຕິອັນອ່ອນສຸຂຸມານດ້ວຍບຸນສົມພານພິເສດ ແຫ່ງເທວດສັນຕະຣະກະສັດ **ສັກໂສ** ພຣະຍາອິນຕົນວິເສດ ປະກອບດ້ວຍທິບພະເນດເຫັນເຫດອະນາຄົດອັນໄກ ອັນຈັກໃຫ້ເປັນໄປ ຍັ້ງສຸຂແລທຸກອັນນັ້ນ **ອາວັຊເຊນໂຕ** ກໍພິຈາຣະນາດູຍັ້ງເຫດອັນກະດ້ຳງ ແຫ່ງທິບພະອາສະນາ **ຍັຕະວາ** ກໍຮູ້ຍັ້ງເຫດ ອັນພຣະເທວດສັນຕະຣະກະສັດ ເຂົ້ຳໄປສູ່ປ່ຳໃຫຍ່ໄພໜາ **ຈິນເຕຕະວາ** ຈິ່ງມີພຣະຮາດຊະຣິ່ມເພິ່ງວ່ຳ ກະຣິຍາອັນເທວດສັນຕະຣະແກ່ນໄທ້ ໄດ້ຍັ້ງທີ່ຢູ່ອາໃສອັນສະບາຍຄວນແທ້ດີຫລີນາ ຄັນວ່ຳພຣະຍາອິນສຸຣິນທາທິປະຕິ ມີພຣະຮາດຊະຣິ່ມເພິ່ງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ **ອາມັນເຕຕະວາ** ຈິ່ງມີພຣະຮາດຊະອານັດ ກັບວິດສຸກັມເທອະບຸດວ່ຳ ດູຣາເຈົ້າວິດສຸກັມເທອະບຸດຕົນເຮືອງລິດ ເຈົ້າຈິ່ງລົງໄປນິຣະມິດຍັ້ງບັນນະສາລາອາສົນ ໃນສະຖານອັນຄວນພິຣົມຊົ່ມຊື່ນຍິນດີ ມີໃນທ້ອງທ້ອງວົງກົດບັນພິດຄິຣີ ເທ່ຳວັນເທິ້ນ. ຄັນວ່ຳມີພຣະຮາດຊະອາດຍາດັ່ງນີ້ແລ້ວ **ເປເສສິ** ກໍສົ່ງໃຫ້ລົງມາ ມີແລ.

ໂສ ວິສສຸກັມໂມ ສ່ວນດັ່ງວິດສຸກັມ **ສັມປະຕິຈສິຕະວາ** ກໍຮັບເອົ້ຳແລ້ວ ຍັ້ງພຣະຮາດຊະອາດຍາແກ້ວ ແຫ່ງພຣະຍາອິນທາທິຮາດວ່ຳ ສາທຸ ດັ່ງນີ້ **ໂອຕະຣິຕະວາ** ກໍສະເດັດລົງມາຈາກຊັ້ນຟ້ຳຕາວະຕິງສາ **ມາເປຕະວາ** ນິຣະມິດໄວ້ແລ້ວ ຍັ້ງກູ່ແກ້ວພຣະບັນນະສາລາສອງຫລັງ ກັບທັງທີ່ຈົມກົມສອງອັນ ອັນເປັນທີ່ຢູ່ທີ່ທຽວ ເມື່ອຄົນແລເມື່ອວັນແຫ່ງພຣະບຸຣິມກະສັດ **ຕັຕຖະ** ໃນວົງກົດບັນພິດຄິຣີທີ່ນັ້ນ ແລ້ວຈິ່ງສຳແດງນິຣະມິດໄວ້ ຍັ້ງປ່ຳກວ້ຍແລປ່ຳໄມ້ທັງຫລາຍອັນພິຈິດ ຕິດກັບດ້ວຍດອກໄມ້ຫລາຍປະການ ໃນສະຖານທີ່ນັ້ນ ອັນຢູ່ໃກ້ເງື່ອນຈົມກົມແລອາສົນບົດສາລາ **ປະຕິຍາເທຕະວາ** ຕົກແຕ່ງໄວ້ຍັ້ງຜ້ຳເປືອກໄມ້ແລໜັ້ງເສືອ ອັນເປັນເຄື່ອງດຳບົດອັນວິຈິດ **ລິຂິຕະວາ** ຂຽນໄວ້ຍັ້ງໜັ້ງສືວ່ຳ **ເຍ ເກຈິ ຂະນາ** ອັນວ່ຳຄົນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ອັນມັກຈັກບວດເປັນຣັດສີ ຢູ່ໃນຄິຣິປະເທດເຂດປ່ຳທິມະພານ **ຄັນທັນຕຸ** ຈິ່ງມາຖືເອົ້ຳປະຣິກຂານທັ້ງຫລາຍຝູງນີ້ເທິ້ນ. ຄັນວ່ຳຂຽນໜັ້ງສືດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍຈິ່ງທຳຜີເສື້ອແລເນື້ອນົກທັ້ງຫລາຍ ອັນມາຮ້ອງມີສຽງອັນພະລຶກສະເພິ່ງກ້ວ ໃຫ້ຫລີກຜົກໜີໄປຈາກສະຖານທີ່ນັ້ນ ແລ້ວຈິ່ງສະເດັດເມືອສູ່ທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນ ໃນສະຫວັນຊັ້ນຟ້ຳຕາວະຕິງສາ ກໍມີແລ.

ທັ້ງສີ່ພຣະກະສັດຕາທິຮາດເຈົ້າທົ່ງຜະນວດ

ມະຫາສັຕໂຕ ອັນວ່ຳເທວດສັນດອນວໍຣະບຸພິດ **ທິສະວາ** ເຫັນແລ້ວຍັ້ງທົ່ນທາງ ພໍຮອຍຕົນດຽວທຽວໄຕ່ ໃນທ້ອງທ້ອງປ່ຳທິມະພານ **ສັລລັກເຂຕະວາ** ເຈົ້ຳກໍແກວດກົດໝາຍວ່ຳສະຖານທີ່ນີ້ ເປັນທີ່ຢູ່ແຫ່ງນັກບວດເຈົ້ຳທັ້ງຫລາຍ ຮ້ອຍວ່ຳມີບໍ່ສິ່ງກາດີຫລີແລນາ ກະຣິຍາພຣະກະສັດຮູ້ດັ່ງນີ້ແລ້ວ **ຖະເປຕະວາ** ຈິ່ງຕັ້ງໄວ້ຍັ້ງລູກແກ້ວແລເມຍຂວັນ ແຄມປັກຕູບັນນະສາລາ **ປະວິສິຕະວາ** ເຈົ້ຳກໍເຂົ້ຳໄປສູ່ອາສົນບົດວິເສດ **ໂອໂລເກຕະວາ** ກໍລ່ຳຫລິງດູຍັ້ງໜັ້ງສື ອັນວິດສຸກັມທາກກະທຳປະຈົດໄວ້ ໃກ້ປັກຕູບັນນະສາລາ **ຍັຕະວາ** ກໍຮູ້ແລ້ວວ່ຳ **ອະທັງ** ອັນວ່ຳ ກູກະສັດຕາ ອັນພຣະຍາອິນສຸຣິນທາບຸພິດ **ທິຕໂຖ** ທາກເຫັນແລ້ວ ຮ້ອຍວ່ຳບໍ່ສິ່ງໃສແທ້ດີຫລີແລນາ. ຄັນວ່ຳພຣະມະຫາກະສັດຮູ້ດັ່ງນີ້ດ້ວຍປັນຍາ **ວິຈະຣິຕະວາ** ໄຂເສຍຍັ້ງປັກຕູບັນນະສາລາ **ປະວິສິຕະວາ** ເຈົ້ຳກໍເຂົ້ຳໄປ

ในขันมะสาลาอันอิเสด **อะปะเมตะวา** ก็มำออกไว้แล้ว ยังทะมูแลสิขันไซมุงคุม **โอมุนจิตะวา** เจ้าก็ลาลิดปิดไว้ ยังผ้าผืนขาวพาวบริสุด ดุดดั่งอันมะสังขา **นิวาเสตะวา** เจ้าก็ทะธิ์งผ้าเปือกไม้อันมีอันมะดั่งคำ ทะทำหนังเสือไว้เหนือบ่าก็ซ้ายให้พิจิด **พันทิตะวา** ขอดเก็ำเป็นสะตา **ถะเหตะวา** ถือเอิายังเพดเป็นรัดสิ มิมือถือไม้เท็า เจ้าก็ออกจากขันมะสาลา ด้อยเพดอันเป็นนักบอดตืน บริสุด **สะมุตถะทันโต** ให้บังเกิดยังสิอันเป็นนักบอดตืนอิเสด **อุทาเนตะวา** เจ้าก็เร่งเปิ่งออกยังคำชืมชื่นยืนดีว่า **ปัพพัชชา** อันว่ากะธิยาอันเป็นนักบอด อันภูหากได้เถิงบัดนี้ ก็หากเป็นอันดิลำ้ยิ่งแท้ดีหลิ. ดันว่าพระกะสัดรัดสิ เร่งเปิ่งออกยังคำยืนดีดั่งนี้แล้ว **อารุยหะ** เจ้าก็สะเดัดขึ้นสู่จืมกืม แก้ว แล้วแลทงอไต่ไปมา **อะถะมาสิ** ก็เข้าไปสู่สำนักแห่งลูกแก้วแลเมยรัก ด้อยอินชีอันสั่งสอนดี บริสุด ดุดดั่งพระปัดเจกะโพทิตืนทะธิ์งสิละวัด.

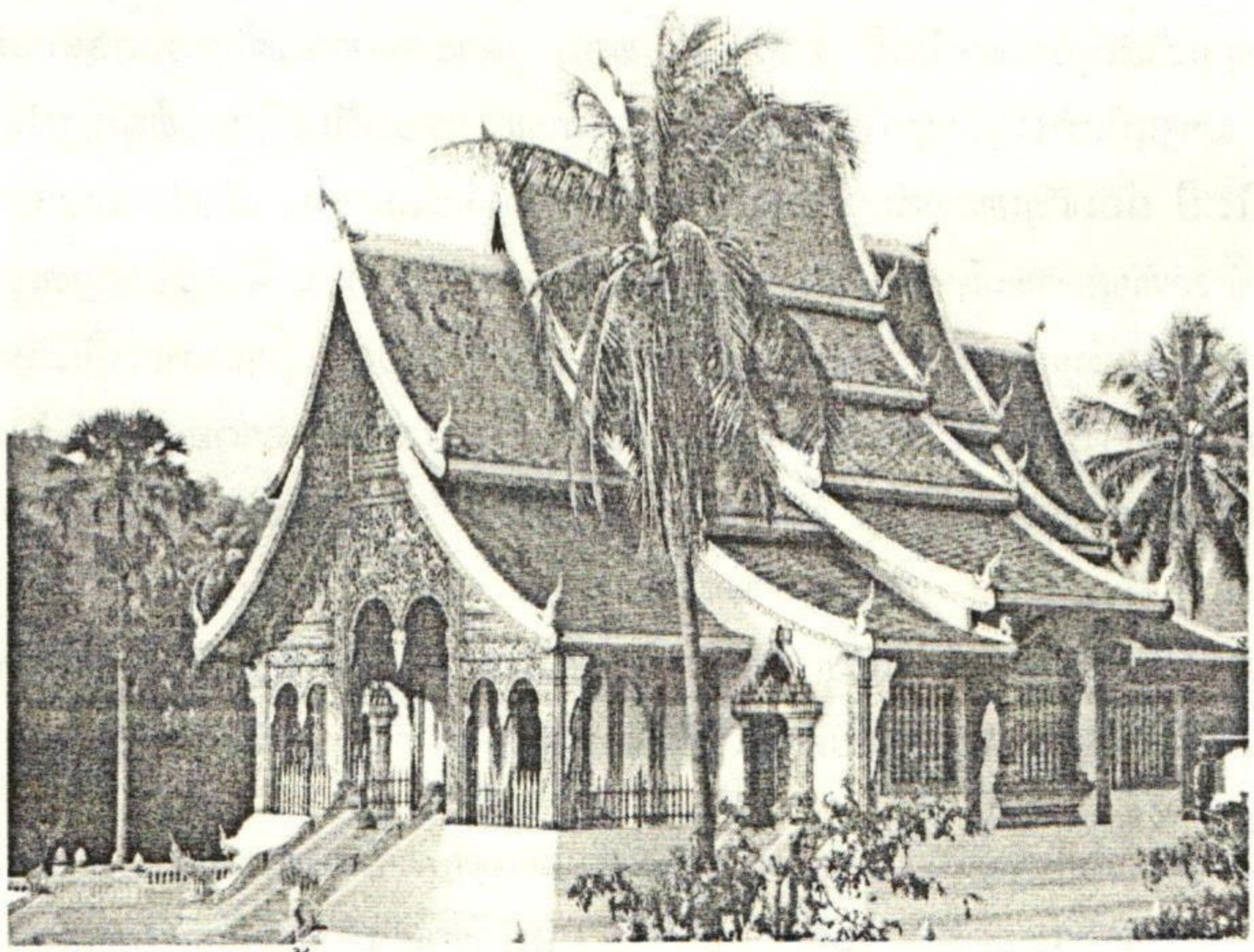
มัทที เทวิปี ส่อนดั่งว่าธาดชะมัดที สิวิระทัลยามะหาเทวิ **โอโลเกนติ** ก็พิจาระนาดูแลรู้แล้วยังพระตืนแก้วบุพิด **นิปะติตะวา** นางก็กืมขาบไหว้ให้บาดไห้ปาหา แห่งมะหาเทวดสันตะระบุพิด **วันทิตะวา** พระธาดชะมัดทีไหว้แล้ว ก็เข้าไปสู่กู่แก้วขันมะสาลา กับดอมเทวดสันตะระกะสัด **ถันตะวา** นางกะสัดตาจิ่งไปสู่ขันมะสาลาแห่งตืน แล้วก็ถือเอิายังเพดเป็นรัดสินี เมื่อพายลุนก็มีแล. **อุโพ** พระกะสัดทังสองพระอิง ทะธิ์งสามักถีพิธืม **กะธิ์งสุ** ก็กะทำสองอุดืมธาดชะบุดให้เป็นดาบืดน้อย เมื่อพายช้อยพายลุน แล้วก็ชืมชื่นยืนดี ยู่ในอิงกิดขันพิดถีธี อันชื่นบานตะการางาม ยามนั้น ขันพระธาดชะมัดทีสิวิระทัลยา **ยาจิตะวา** ก็ขอวิระพระพอน เชิ่งพระพูทอนตืนอิเสดว่า ข้าแด่บุพิดเป็นเจ้า ตั้งแรกแต่นี้เมือหน้า มะหาธาดเจ้าย่าได้ไปสู่ป่าไม้ใหย่ไพหนา เพื่ออ่าจักนำเอิามา ยังลูกไม้แลหือมันสัง **ตะวัง** บุพิดเจ้า จิ่งเอิาลูกเต็ารักทังสองแลยู่ ในพระกู่แก้วขันมะสาลา **อะหัง** อันว่าข้าน้อยมัดทีนี้นา ก็จักไปนำเอิามายังหือมันแลลูกไม้ มาบิอระบัดพระแก่นให้ทังสามแท้ดีหลินา ตั้งแรกแต่พระธาดชะมัดที ขอวิระพระพอน เชิ่งพระเทวดสันดอนวิระกะสัด ดั่งนี้แล้ว **อาทะธิตะวา** นางแก้วก็ไปเอิาลูกไม้แลหือมัน มาล้างพระจอมทันทังสามพ่ำลูก เป็นนิดจะกานก็มีแล. **โพทิสัตโตปิ** ส่อนดั่งเทวดสันดอนรัดสิ **ยาจิ** ก็ขอวิระพระพอน เชิ่งพระธาดชะมัดทีว่า ดูราเจ้ามัดที บัดนี้ ราทังสองทะธิ์งผะมอดบอดเป็นรัดสิ **อิตถิโย นามะ** ชื่อ่าผู้ยิงทังหลายนี้ ทงมย่อมให้หมิ่นหมอง แก่บุกถะละผู้สางพริมะจารี **ตะวัง** อันว่าเจ้ามัดที ตั้งแรกแต่นี้เมือหน้า เจ้าย่าได้เข้ามาสู่สำนักเราพี่ ในอันบ่ใช้กานอันถอมมา ก็พี่เทิ้น. **สา** ส่อนดั่งธาดชะมัดที **สัมปะติจฉิ** ก็รับเอิาด้อยถ้อยคำว่า สาทุ สาทุ ดั่งนี้ก็มีแล. ตั้งแรกแต่พระกะสัดทังสอง มิพระธาดชะอามัดเชิ่งกันดั่งนั้น **สัพเพ ติรัจฉานา** อันว่าสัดเดยระสานทังหลาย หมายมีเนื้อแลนกเป็นเถ้า อันยู่ในหิมะวันอะรันยะปะเทด เขดแผ่เมดตาทัมแห่งมะหาสัดเจ้า ได้สามโยชะนะ **ปะติละพิงสุ** ก็ได้ยังจิดอันเป็นมิดเชิ่งกันไปมา ด้อยอานุพาบเมดตาทัมกัมมัดถาน แห่งพระพูบานเทวดสันดอนรัดสิ.

มัทที ส่อนดั่งพระธาดชะมัดทีสิยิ่งแย้ม งามปานแต้มผิวคำ สองตาดำงามเนื้อคู่ ผู้มิดองวัดอันบริสุดบ่ขาด แห่งพระเทวดสันตะระเจ้าตืนบริสุด **อุตถายะ** นางก็ลุกแต่เช้าแล้วแลนำเอิามาตั้ง

ไว้ ยังบ่ำกินแลบ่ระโพก แต่ห้องสะพังวังโบกะระนิ แลมิปิกกะติไปบ่ำเอามา ยังบ่ำส่วยหน้าแล ไม้สีฟัน แก่พระจอมทันเทอดสันตะระกะสัด **สัมมัชชิตะวา** มาๆกำชำระกวาดแผ้ว ยังข่วงแก้วอาสิมบิดสาลา ทังสี่กะสัดตาทิงผะมอดบอดสิบสิลล้างๆ **ถะเปตะวา** พระมาๆแก้วมัดทีสีทันลยา กำตั้งไว้ยังลูกรักทังสองสะเหมิตา ในสำนักเทอดสันตะระกะสัด **อาหายะ** อันว่าพระราดชะมัดทีสีหน้าหน่ำ กำถือเอายังกะเช้ำแลขอแลสงมบ้อง อันจักตองลูกไม้แลหัวมัน **อะรันยัง** กำจิ่งเข้ำไปสู่ป่าใหย่ไพหมา เพื่อว่าจักมำเอามายังหัวมันแลลูกไม้ พ่ำเพิ่งใส่ในกะต่า แล้วจิ่งเข้ำมาสู่พระภู่แก้วบันมะสาลา ในกาละเมื่ออัดสะดิงตีกลิงต่ำ ถ่ำไปแล้วแห่งสุริยา **ถะเปตะวา** มาๆกำตั้งไว้ยังกะต่าหมากไม้แล หัวมัน ในบันมะสาลา **มะหาตะวา** จิ่งอาบอิงสิงเกด ชำระเผดเสยแล้ว จิ่งปะจิงสิงขัดสิ ยังลูกรักอักคะบุดทังสองกะสัด.

เต จัตตาโร ขัตติยา พระกะสัดทังสี่พระอิง ทะธิงกัลยามะมิด **นิสีทิตะวา** กำสะถิดอยู่ให้ปักตูภู่แก้วบันมะสาลา **ปะธิพุมขันติ** เจ้าทังสี่กำสะเหวียยังลูกไม้แลหัวมันฝูงนั้น ถันว่าสะเหวียแล้ว มาๆแก้วธาดชะมัดทีสีอำระกัลยา **ถะเหตะวา** กำอุ้มเอายังลูกรักทังสองเข้ำไปสู่ที่อยู่ ในภู่แก้วบันมะสาลาแห่งตัน กำมีแล. **เต จัตตาโร ขัตติยา** พระกะสัดทังสี่พระอิง ทะธิงสะมะมะอัด **สัตตะมาเสวะสิงสุ** กำอยู่ในอิงกิดบันพิดถิธีนาม ปะมานว่าได้เจัดเดือนโดยนิยม สิมดั่งก่าวมานี้ กำมีแลมา.

อะมะปะเวสะมะกันทัง กะธิยาอันพันมะนายังวันมะปะเวด
สัตตะปันนาสะถาถาปะติมันทิตัง ปะดับปะดาด้วยพระถาถาทังหลาย 57 พระถาถา
นิตถิตัง กำสะเดัดบำระบอมถอมเท่านี้ก่อนแล

อัดทำพระบางเจ้า พุดทะลาวัม พระมะถอมทลวงพระบาง สปป ลาว

24/7
ห้ามจำหน่าย

พรามฆูฆะกะได้มาๆอะมิตะตา ເປັນຄ່າໜີ້ທີ່ສະຫາຍຕິດຄ້າງຕົ້ນ

5. ชูชะกะ

ลำดับพระทัมมะเทสะนา ฮันมาแต่ทัดสะพอมกันเถ้า นักปราดเจ้าสาทุกาม หิมะพานบิดกอ้างๆ พรามก่าวอ้างอัดสะจัน หานะฮันบิดถี่ นำ้ตาถอิ่รำอิก นางยินทุกร้องไห้ เทดว่าสิแก่นไห้พัดพากจากห้องบุริ อะนะปะเวสะนิสิห่อมห้าว น้าวสองอ่อนไปไกล สุดวิไสยาวโยด เทพะดาโผดภูมา หยั้มักคาให้หิด ไปรอดเขาวิงกิด เจ้าลาลิดปิดออกยังเถื่องเพด เถื่องพิเสดฮันเป็นพระยา มาบวด เป็นรัดสิ แผ่ไมตีทุกลำ่เช้า บัดนี้ มารอดเถ้าผู้หนึ่งชื่ว่า**ชูชะกะ** แลนา.

กำเนิดชูชะกะ หลืชูชิกพราม

ตะทา กะลิงคะรัตเถ ทุนนะวิตถะพรามะนะคามะวาสิ ชูชะโก นามะ พรามะโน อะโหสิ. โพสาหะโว ดูราสับปุริสาเจ้าทังหลาย นิระยิงชายหนุ่มเหน้า กะทำบุนย่าได้เรัดหน้าเส้า จักได้ผิวผู้เถ้า เอ้ามากอดถิงชา เป็นดั่งนางอะมิตะตา มันกะทำบุนเรัดหน้าเส้า เลียได้ผิวเถ้ากอดชาถิง ติงตินหนิบ่ได้ ฃี้ไร้หินะพราม มันติดตามบ่ขาด นักปราดเจ้าทังหลาย กะทำบุนให้เรัดหน้าจุ่ม จิงได้ผิวหนุ่มมากอดอ่อนถิง แท้ดีหลิแลนา. **ตะทา** ในกาละเมื่อนั้น บันพระกะสัดทังสี่พระอิง ทะริงนามอิเสด ถือว่าเทอดสันตะระพูมิ พระนางมัดที ท้าวชาลิแลสิวอระกันทา พากันหนีไปยู่ป่าเขาวิงกิดบันพิดถิริ นามปะมามอ่าได้เจัดเดือน แลมิดั่งนั้น ยังมีเถ้าผู้หนึ่งชื่ว่าชูชะกะพราม โสมบ่างามไหล่หลูบรูบร้าย แรงล่ายลังอโมโห กะทำโหทาสาโหด ใจกื้อโหดปานผี มันยู่เมืองพาราณะสิพายใต้ บาบมันให้บุนมันไกล ไฟทากไหม้เรือนมันเสยหมิดทุกสิ่ง มันจิ่งหนีไปยู่เมืองกาลิงคะราด ในอาวาดบ้านอันหนึ่ง ชื่ว่า **ทุนนะวิดถะคาม** กาละบัดนี้ จักเล่าตามแนวนามเชื้อชาด ให้นักปราดเจ้าฟังก่อนเมิ. แม่พรามผู้นั้น ชื่ว่าอิจันที ผู้ดียู่จึกปึก พ่อมันชื่ว่าเถ้าบูริก นักปราดเจ้าจิ่งยกใส่ชื่มันว่า **ชูชิกพราม** ตามแนวนามเชื้อชาด บ่ให้ขาดวิงสา แห่งเถ้ากาละกินีผิเผด เทดมันกะทำบูชายันกินจ้าง แห่งคืนทังหลายบ่ขาด มันปะมาดพาโล **โส พรามะโน** อันว่าพรามเถ้าหลังลาย พายถิงถิไม้เท้า สุบเกิบเข้าปาทา ไปสะแหวงหาข้มาจิไจอ้-จิไจอ้ **ละพิตะวา** มันกำมาได้ยังคำร้อยหนึ่ง เป็นกะหาปะนะ ผิจักตาเป็นเงิน ได้แปดร้อยบ่ผิด **อิสสะโร** เรือนมันมีสี่เสาย่องแย่ง หมาข็นแกว่งหางกำไหว แมวจามไอกำเขซ้าย มันจักย้ายคำไปไว้ที่ใด กำว่าเป็นป่อง เอ้าไปไว้หน้าห้องลีกำว่ามีผี จักไปไว้หน้าถีไฟกำว่าร้อน จักไปไว้ก้อนเส้ากำว่ามีไฟ จักเอ้าไปหมูนหือไว้ลีกำว่าย้านโจนมาจิก **ถะเปตะวา** มันจิ่งยกไปฝากไว้ดอมพรามผู้หนึ่ง อันเป็นมิดสะหายกัน **ตะโต** มันกำหนีไป **ปะธิเยสะนัตถายะ** เพื่อจักถว่าสะแหวงหา ยังเข้าของอันอื่น ลื่นกว่าคำร้อยนั้นกำมีแล **ปุนะ** เมื่อพายลุน **ตัสะมิง ชูชะเก** ใน

ເມື່ອເຖົ້າຊູຊົກພຣາມ **ຈິຣາຍັນເຕ** ໄປຄວ່າຂໍນານມາດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນພຣາມຜູ້ນັ້ນ **ອະລັນເຊຕະວາ** ລວດມາຈ່າຍກົນເສຍແລ້ວ ຍັງຄຳຮ້ອຍນັ້ນບໍ່ຜິດ **ອິຕະເຣນະ ຊູຊະເກນະ** ໃນເມື່ອເຖົ້າຊູຊົກພຣາມ **ອາຄັນຕະວາ** ມາແລ້ວເມື່ອພາຍລຸນ ມັນກໍມາຖາມເອົາຍັງຄຳຮ້ອຍນັ້ນ **ໂສ** ພຣາມຜູ້ນັ້ນ **ອະສັກໂກນໂຕ** ກໍບໍ່ອາດຈັກແທນຍັງຄຳຮ້ອຍນັ້ນໄດ້ແທ້ດີຫລີ **ອະທາສິ** ກໍຈິ່ງມາໃຫ້ **ທິຕະຮັງ** ຍັງລູກສາວແທ່ງຕົນຜູ້ໜຶ່ງ ຊື່ວ່ານາງອະມິຕະຕາໜຸ່ມນ້ອຍ ເນື້ອຊຸ່ມຊ້ອຍໃສງາມ ແກ່ຊູຊົກພຣາມກໍມີແລ. **ໂສ ພຣາມະໂນ** ອັນວ່າຊູຊົກພຣາມ **ອາທາຍະ** ມັນກໍຖືເອົາແລ້ວ ຍັງນາງແກ້ວອະມິຕະຕາ ຄວ່າຄີໜີຟັ່ງຟ້າວ ໄປສູ່ດ້າວທຸນະວິດຖະຄາມ ຕາມປະເທດເຂດເມືອງກາລິງຄະຣາດ **ວະສິ** ມັນກໍຢູ່ດອມອັກຄະຊາຍາ ແທ່ງຕົນກໍມີແລ. **ອະມິຕຕະຕາປະນາ** ສ່ວນດັ່ງນາງອະມິຕະຕາ ຜູ້ໂສມງາມບໍຣະສຸດມັນໄດ້ເຖົ້າພິຣຸດເປັນຜິວ ເຫດມັນໄດ້ເອົາດອກບົວບານທຸບແລ້ວ ເມື່ອບູຊາແກ້ວພຣະປັດເຈກະໂພທິ ເມື່ອຍາມຄ່ຳຄ້ອຍ ບຸນນ້ອຍແລຕ່ຳ ຈິ່ງໄດ້ຜິວເຖົ້າພ່ຳສາມຊາວ ທັ້ງແຂ້ວຂາວແລຕາເຫລືອກ ເສືອກເພືອກຂີ້ແມ່ງວັນປະມານທ່ຳທມາກທັນແລທມາກກອກ ທມາກພອກແລນາວການ ນາງກໍບົວຣະບັດຕາມບູຮານທຸກຄ່ຳເຊົ້າ ແກ່ຜິວເຖົ້າຊູຊະກະພຣາມເປັນທັມມະດາ ກໍມີແລນາ.

ເມຍຂອງພຣາມໜຸ່ມທັ້ງຫລາຍຂັບໄລ່ນາງອະມິດຕະຕາ

ອະຖະ ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນພຣາມໜຸ່ມທັ້ງຫລາຍ **ທິສະວາ** ເຂົາກໍມາເຫັນ ຍັງຄອງວັດບົວຣະບັດ **ຕັສສາ** ແທ່ງນາງອະມິຕະຕາເປັນອັນດີ **ຕັຊເຊນຕິ** ເຂົາກໍເມືອກຳຣາບ ນາບຍັງເມຍແທ່ງເຂົາວ່າ ດູຣາທ່ານທັ້ງຫລາຍເຮີຍ ສູນີ້ຕັ້ງມາປະມາດແລດູແຄວນ ຍັງຕູທັ້ງຫລາຍຍິ່ງໜັກໜາ **ອະຍັງ ອະມິຕະຕາປະນາ** ສ່ວນດັ່ງນາງອະມິຕະຕາຜູ້ນັ້ນ ມັນກໍບົວຣະບັດຜິວເຖົ້າ ທຸກຄ່ຳເຊົ້າເປັນທັມມະດາ ແທ້ດີຫລີນາ. **ຕັງ ສຸຕະວາ** ນາງພຣາມໜຸ່ມທັ້ງຫລາຍ ເຂົາກໍໄດ້ຍິນຍັງຄຳຜິວເຂົາດ່າປ້ອຍ ຍິນຄຽດຄ້ອຍຍິ່ງໜັກໜາ **ສັນນິປະຕິຕະວາ** ເຂົາກໍໄປຊຸມນຸມກັນໃນທີ່ທັ້ງຫລາຍ ທມາຍມີທາງຫລວງແລທ່ານຳເປັນເຄົ້າ ເຂົາກໍເວົ້າຈາກັນວ່າ ເມື່ອກ່ອນແຕ່ຫລັງ ຜິວເຮົາບໍ່ທ່ອນຊ້ຳແລດ່າປ້ອຍ ບໍ່ທ່ອນຂ້າແລຕ່ອຍຕີ ແຕ່ອີກາລະກິນີຜີເຜດມາຢູ່ບ້ານເຮົານີ້ໂສດ ຜິວເຮົາຈິ່ງໃສ່ໂທດ ວ່າເຮົານີ້ປະມາດແລດູແຄວນ ຄຳອັນນີ້ຍິນແຄວນໃຈເດືອດຮ້ອນ ເຫມືອນດັ່ງຄ້ອນໜັກຫມື່ນມາຕີແທ້ດີຫລີ ແລນາ. ມາ! ເຮົາພ້ອມກັນໄປປ້ອຍໄປດ່າຍັງນາງອະມິຕະຕາ **ປະລາເປສສາມະ** ໃຫ້ມັນພ່າຍໜີຈາກບ້ານແທ່ງເຮົາ ເຂົາຈາກັນດັ່ງນີ້ແລ້ວບໍ່ຊ້າ **ປະຣິພາສິງສຸ** ເຂົາກໍພ້ອມກັນໄປປ້ອຍໄປດ່າ ຍັງນາງອະມິຕະຕາ ຄັນວ່າພໍ້ທິ່ນຳເຂົາກໍດ່າຈວບທີ່ທ່າເຂົາກໍຮານ ລາງຄົນເວົ້າໂວຫານແລດ່າສງດ ດ່າບັ້ງບຽດເຖົ້າຊູຊົກ.

ຕະມັຕຖັງ ປະກາເສນໂຕ ສັຕຖາ ອາຫະ. ພຣະສັບພັນຍູເຈົ້າຕົນເປັນຄູແທ່ງນໍຣະເທພາ ຈັກໄຂຍັງອັດຖະປາງເມື່ອນາງອະມິຕະຕາ ລົງໄປຕັກນ້ຳໃນທ່າ ນາງພຣາມດ່າໂຍະໃຍ ຫຍໍ້ຫຍັນໃຈທຸກສິ່ງ ຈິ່ງກ່າວເປັນຄາຖາວ່າ **ອະຫຸ ວາສິ ກະລິງເຄສຸ ຊູຊະໂກ ນາມະ ພຣາມະໂນ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ **ພິກຂະເວ** ດູຣາເຈົ້າພິກຂຸສິງຕົນທະຣົງສິລາໃສບໍ່ເສົ້າ ຍັງມີພຣາມເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງ ຢູ່ໃນເມືອງກະລິງຄະຣາດ ຕາມເຊື້ອຊາດວົງສາ ຊື່ວ່າຊູຊົກພຣາມ ນາງອະມິຕະຕາເກີດເດືອນສາມ ເຖົ້າຊູຊົກພຣາມເກີດເດືອນສິບສອງ ລັກຄະນານາງອະມິຕະຕາຢູ່ເມດ ລັກຄະນາເຖົ້າຜີເຜດຢູ່ໃນດຸນ ອັນເປັນຄຸນ ຂາກໍມາໄດ້ກັນເປັນຄູ່ຢູ່ທຸງມສອງ ເມຍມັນໄດ້ສິບຫົກເຂົ້າ ຜົງເປັນສາວຮາມນົມມັນງາມໄຂກາບ ເນື້ອກ້ຽງຮາບຄ້ຽງບາງ ເມື່ອນາງຍິ້ວລະຍາດ ຄືດັ່ງຢາດແຕ່ຟ້າລົງມາ ຊື່ວ່ານາງອະມິດ

ตะตา. **ยา อิตถิโย** อันว่าเมยพรามหนุ่มทังหลายฝูงใด ไปตันท้ำในท่า เอิาก๋ำพ้อมกันด่า สังอุกะลุกมี่นัน บางผ่องตังมขอันแลด่าสังดบังบังดด้วยโอหามว่า ดูรามางอะมิตะตาเธีย **เย มาตาปิตะโร** อันว่าพ่แลแม่แห่งมิงมางฝูงใด **ปาทังสุ** แลมาให้ยังมิงมางอันยังหนุ่มยังน้อย บ่ถอนให้มาเป็นข้อย บิอละบัด **ชินนัสสะ** แก่เถ้าผิพาย มาเสยดายเด! เสยดายมางหนุ่มเหน้า ได้ผิอเถ้าหลังโก่มมาชิม มิบายนิมลูบไล้ ดั่งลิมิงมาอิดอู่ได้สันใดนี้จา **เต มาตาปิตะโร** อันว่าพ่แลแม่แห่งมิงมางฝูงนั้น **มูนะ** ร้อยว่าเป็นข้าเสิกสัดตู แก่มิงมางบ่ถาถาด ทัมมะชาดกะท้ำมิง จิ่งขายลูกกินบ่ไว้ ฮี้ไร้ยิ่งหันหนา **อะทิตัง** ดูรามางอะมิตะตาเธีย **เย ยาตะโย** อันว่ายาดพี่น้องแห่งมิงมางฝูงใด **ปาทังสุ** ก๋มาให้ยังมิงมาง **ทะหะธิยัง** อันยังหนุ่มน้อยเป็นสาว **ชินนัสสะ** แก่เถ้าสามชาวผิดสำ่ เถ้าร้ายกำ่ปามกา **เต ยาตะโย** อันว่ายาดพี่น้องมิงมางฝูงนั้น เอิ้าไปต้ามจาระจากันในที่สะหงัด **อะทิตัง** อันบ่นำมายังสุข **ทุกกะตัง** อันกะท้ำผิดบ่จำเธินใจ เป็นลามุกพายในขะหนาด ยาดพี่น้องทังหลาย เอิาขายมิงกิน แต่น้อยๆ เหมือนดั่งข้อยกางเธือน แท้ดิหลินา. **ตะวัง** อันว่ามิงมางมีโสมสีบ่เสิ้า ได้ผิอเถ้าพาอาย แหมงว่ามิงตายเป็นผี แอนปะเสิด เกิดชาดหน้าแอนดี. **ภัลยานิ** ดูรามางอะมิตะตาผู้ได้ผิอเถ้า เจ้ายังเป็นสาว เอิาชิเอิ้นมิงว่า อิย่า-อิย่า เหดว่าได้ผีป่ามาเป็นผิอ แลนา. **เย มาตาปิตะโร** อันว่าพ่แลแม่มิงมางฝูงใด ร้อยว่าหาผิอหนุ่มมาให้มิงมางบ่ได้นั้นจา **ปาทังสุ** ก๋มาให้ยังมิงมาง **ชินนัสสะ** แก่พรามชะราคาม เถ้าหังยามตาบชาบ เหมันสาบร้ายถีผี **เต มาตาปิตะโร** อันว่าพ่แลแม่มิงมางฝูงนั้น ก๋หากว่าหาผิอหนุ่มบ่าอราม มาให้มิงมางบ่ได้ แท้ดิหลิ จิ่งมาให้เป็นเมยพรามเถ้า มาถ่อยเสิ้า เสยสิ แลนา.

ปะคามหนึ่ง **ทุยิตถัง** อันว่าบูชาไฟบ่ดี ร้อยว่าแม่นธิดตะติดถิเดือนแรมเก้าคำ่ อันเสิา ผิบ่มิดังนั้น ร้อยว่าแม่นคางอัดสาเดือนเก้า คาติอเถ้าชินดำ บินมากินเดื่องพะลิก๊มบูชา มิงหากกะท้ำผิดเป็นนิมิดได้ผิอเถ้าถอยกำลัง **อัคถิหุตตัง** อันว่าบูชาไฟติ่มขะหนาด อาดให้แล้วยังคำปาถะนาทุกสิ่ง ให้ได้ผิอแก้วกิ่งกับติน **อะกะตัง** อันมิงบ่ได้กะท้ำแต่ก่อนแล. ปะคามหนึ่ง **ยา ตะวัง** อันว่ามิงนางผู้ใด แลมาปะกอบด้วยอิดถิลักขะนะ **ชินนัสสะ** ก๋มาได้ผิอผู้เถ้า **สา ตะวัง** อันว่ามิงนางผู้นั้น **อะพิพาสะสิ** ร้อยว่าได้ด่ายังสะมะนะพรามเจ้าทังหลาย ฝูงมีสิลบ๋ระสุด **พะหุสสุเต** อันได้สูดยงนดีเถิงขะหนาด ทัมมะชาดอะธิยะสิง **พธิมะจะธิยะปะเธนะ** อันทะธิงอะธิยะคุนปะออมทักขิไนยะเจด เหดอะจิทุจะธิดกัม อันมิงนางหากได้กะท้ำมาก อิบากแห่งมิงจิ่งมาได้ผิอผู้เถ้าจา **ปะติเอธัง** จิงเป็นเอนองมถอบ บาบร้ายตอบแต่พายหลัง **สา ตะวัง** อันว่ามิงนางผู้นั้น **วะสะสิ** ก๋จิ่งได้มาอู่กับถอมผิอผู้เถ้าชอดชะราคาม **ยัง ทุกขัง** ทุกอันใด อันงูเท่าติอเท่าง้อมไถ เพินถ๋ลุกแต่ไหมาชิกิ๊กชิกตอด ก้องกอดชิบตินมิ พิดมันถิไว้ถิงอ่อนเมื่อย **นะ ทุกขัง** ก๋บ่เป็นทุกยิ่งยอด บ่ปานพรามเถ้าก้องกอดมิงนอม แลนา. **ยัง ทุกขัง** ทุกอันใด อันถ๋มหากมาสงบมาแหง ด้วยหอกดองก้าพ้าดองถ๋ม **ตัง ทุกขัง** ทุกอันนั้น **นะ ทุกขัง** ก๋บ่เจับบ่ปวด บ่ปานหมอดพราม ปักมิงนาง **ยัง ปัสเส ชินนะกัง ปะติง** ทุกอันใดแลมาได้เห้นหน้า ได้มอมซ้อมผ้าแห่งผิอเถ้าชอดชะราคาม ก๋หากเป็นปางทุกยิ่งหันหนา **ติพพันจะ** แลเป็นอันเถือดร้อน ข้อนกะหายแลหิวหอด ยิ่งกว่างูเท่าตอดแลท่านแหง แท้ดิหลินา.

ໂສພະເນ ດູຣານາງອະມິຕະຕາເຮີຍ **ຂິທທາ** ອັນວ່າກະຣິຍາອັນຫລິ້ນກາມະຄຸນກັບດອມຜູ້ເຖົ້າ ປາກເວົ້າ ຈາຣະຈາ ມີຄວາທາບາຍນິ້ມ ແລກອດຄໍໂລມລູບ ກົ້ມໜ້າຈູບຈອມຂວັນ ເທມັນຂີ້ຟັນທັ້ງຂີ້ແຂ້ວ ຈູບບໍ່ແລ້ວມັນ ກໍບໍ່ມີວາງ ມີທັ້ງຄາງເວົ້າວ໋ໍ. **ຊັຄຄິຕັງ** ອັນວ່າກະຣິຍາອັນພຣາມເຖົ້າທ໊ວແລຍົກຄິ້ວ ໜ້າເຖົ້າທ໊ວບິດເບ້ອນ ເທມ໊ອນດັ່ງຜີໂຂນມາທລອກ ຕາແຮ່ງປອກ ແຂ້ວແຮ່ງພົ້ນອອກ ເປັນດັ່ງແຂ້ວໜູທອກ ໜວດແຮ່ງພົ້ນອອກຊ່ວຍ ຊາຍ ເປັນທີ່ຄຳລັກອາຍ ແກ່ຊາຍຝູງໜຸ່ມ ເນື້ອນ້ອຍຊຸ່ມສະເທມິນາງ ແລນາ. **ຍະທາ** ໃນກາລະຍາມໃດ ຍິງແລ ຊາຍຝູງໜຸ່ມເໜ້ົາ ເຂົ້າໄປເວົ້າຈາຣະຈາກັນ ໃນທີ່ອັນສະຫງັດ ດ້ວຍມາຍາຄຳອັນນ໋ວນ ທຸກໂສກເສົ້າສ໋ວນຫາຍ ເສຍ ແລນາ. **ຕະວັງ** ອັນວ່າມິງນາງ **ຄັຈສະ** ຈົ່ງລະປະເສຍ ໜີເມ໊ອຫາພໍ່ແມ່ພີ່ນ້ອງແຫ່ງມິງນາງເທ໊ນ. **ອະຍັງ** ອັນວ່າພຣາມຜູ້ນີ້ **ຊິນໂນ** ເຖົ້າແກ່ຮ້າຍຊວດຊະຣາ ຕາໜຶ່ງບານຫິບຮິ່-ຫິບຮິ່ ຕາໜຶ່ງຕິ່ພາມລານ-ພາມລານ ເນື້ອ ໜັງຍານກອຍເດ້ັ ປູມເພ້ັງທໍ່ໄຫໄພ ເມ໊ືອມັນໄປ ມັນກໍໄກວໂອ້ນເອ້ັນ-ໂອນເອ້ັນ ໂຍ້ນເຍ້ັນໄປມາ ຂີ້ຕາປານ ເກັດເຕົ່າ ເທມັນຂີ້ແຮ້ປານນ໋ໍເໜົ່າຜີຕາຍ ດັ່ງລີມິງນາງແລມາທານເປັນເມຍມັນໄດ້ນີ້ຈາ?

ອັນໜຶ່ງ ບ່າວບ້ານເໜ໊ືອມີເງິນຄຳພໍທມ໊ັ້ນ ໜ້າຊ້ອຍຊົ່ນໂສມເພົ່າ ເລົ່າຄ້ັງງາມຍິ່ງແຍ້ມ ຕ້ັງແກ້ວກ່າຍເອງ ຊັ້ນ ຜ໊ືອພັນງາມກ້ານເກດ ຈ໊ືບເພດພ້ອມທັ້ງນວນ ໜ້າສົມຄວນຊ້ອຍຊົ່ນ ຍ໊ືຍົກຍົ້ນໄຫເຫລ້ືາມາໂອມມ໊ືງ ມ໊ືງກໍ ວ່າບໍ່ເອົ່າ-ບໍ່ເອົ່າ. ອັນໜຶ່ງ ອັນວ່າບ່າວບ້ານໃຕ້ ມີຂ້ອຍຊ່ວງໃຊ້ພໍພັນ ຄ້ັງຂາວຈັນລູບໄລ້ ສອງໄຫລ່ເຫລ້ືອມທ໋ວນ ທ໋ວາຍ ເທ໊ອນທ໊ັ້ງຄຳພາຍຂ້ົ້ນແທ່ນ ແປ່ນແວ້ັນໜ້າບ໊ົ່ວໄຂ ສາວໄຫໄກຍໍ້ຍ໊ອງ ປາກກ່າວຕ໊ອງໂວຫານ ຕ້ັງຫາກ ແມ່ນລູກຫລານແທ່ງຕູ ຕູຈ່ົ້ງໄດ້ແຕ່ງທໍ່ຫມ໋ວກໄປໂອມມ໊ືງ ມ໊ືງກໍ່ວ່າບໍ່ເອົ່າ-ບໍ່ເອົ່າ. ອັນໜຶ່ງ ບ່າວບ້ານນອກ ຢູ່ກ໋ໍ ຕາເວ້ັນອອກ ມີຂ້ອຍຄອກເງິນແສນ ຫາຄຳແຄມບໍ່ໄດ້ ສາວຢາກໄດ້ຍົນດີ ຜູ້ມີສອງກໍ່ຍັງຈາຈັກຮ້າງ ທຸກປາກ ອ້າງຊົ່ນບານ ຄ້ັງຟ່ອງງາມໄຂກາບ ເນື້ອກ້ັງຣາບເພ້ັງແພງ ເພ້ີ່ນແຕ່ງເຄ້ືອງມາໂອມມ໊ືງ ມ໊ືງກໍ່ວ່າບໍ່ເອົ່າ-ບໍ່ເອົ່າ ມ໊ືງກໍ່ວ່າເດ້ືອນບໍ່ດີປີ່ບໍ່ຊອບ ຂໍ່ໃຫ້ໄວ້ປີໜ້າ ປີນີ້ຂ້າເພ້ັ່ງງ໊ວ ຈັກເອົ່າຜ໊ືວກໍ່ວ່າເຄາະຮ້າຍ ມ໊ືງຫ້ານເວົ້າຄຳປ່າຍຍ້ານ ໄປມາ ວ່າຊາຕາຂ້ອຍນີ້ບໍ່ຫມ໊ັ້ນບໍ່ແກ່ນ ບໍ່ແມ່ນກະທຳກ້ານເຮ້ືອນ ບັດນີ້ມາໄດ້ເຖົ້າຕາເບ້ືອນສ່າວຫລ່າວ ທ້ັງຂ້ານ ປ້ານແລດ້ັງໂມ **ນະ ໂສພະຕິ** ກໍ່ບໍ່ດູດີດູງາມແກ່ມ໊ືງນາງ ແລນາ ຫ໊ໍ! ໜ໋ຳໃຈກູເດ ດີໃຈກູເດ່. ນາງພຣາມໜຸ່ມ ທ້ັງຫລາຍ ພ້ອມກັນມາປ້ອຍມາດ່າ ຍັງນາງອະມິຕະຕາ ລາງຄົນບາຍເອົ່າຄ້ານເງ໊ືອດງ໋ໍໄວ້ ລາງຄົນໄດ້ໄມ້ຄ້ອມ ຖ໊ືໄລ່ຕ້ອນແທ່ຕິ ຍັງນາງອະມິຕະຕາ ກໍ່ມີແລນາ.

ຊູຊິກພຣາມຖາມນາງອະມິດຕະຕາ

ສາ ອະມິຕຕະຕາ ສ່ວນອັນວ່ານາງອະມິຕະຕາ **ລະພິຕະວາ** ກໍ່ມາໄດ້ຍັງຄຳປ້ອຍຄຳດ່າ ແທ່ງນາງພຣາມ ໜຸ່ມທ້ັງຫລາຍ **ອາທາຍະ** ມັນກໍ່ຈ່ົ້ງຖ໊ືເອົ່າຍັງໄຫນ໋ໍແທ່ງມັນ **ໂຣທັນຕິ** ກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ໜີເມ໊ືອເຮ້ືອນ. **ເມ໊ືອນ້ັນ**ເຖົ້າຕາ **ເບ້ືອນເອ້ີນວ່າ ມາເປັນດັບເປັນວາຍເສຍນີ້ດາຍ!** ດູຣານາງຜູ້ເປັນເມຍຮັກອ່ີເຖົ້າ **ອ່ີເຈ້ົ້າໄປຕັກນ໋ໍໃນທ່າສູ່ມ໊ືບໍ່ ເປັນສ້ັງ? ມ໊ືນີ້ ສ້ັງມາເຮັດໜ້າຫລ່າບ້ັງຍ້ັງ-ບ້ັງຍ້ັງ ໃຜວ່າສ້ັງແກ່ອ່ີເຈ້ົ້າກູເດ? ລີຮູ້ວ່າ ອ່ີເຈ້ົ້າກູໄປຈ໊ກໂກນໄມ້ເຮ້ັຍ ແຕນເຈ້ັຍມາຢອດໄລໃສ່ມ໊ື ອ່ີເຈ້ົ້າກູລ໊ື ອ່ືນາງກູລ໊ື? ຮູ້ວ່າອ່ີເຈ້ົ້າໄປຈ໊ກໂກນໄມ້ຊອດ ແມ່ງອດຢອດໄລໃສ່ມ໊ື ອ່ີ ເຈ້ົ້າກູລ໊ື ອ່ືນາງກູລ໊ື? ຮູ້ວ່າອ່ີເຈ້ົ້າກູໄປຈ໊ກໂກນໄມ້ຊາງ ງຈ໊ງອາງຕອດມ໊ື ອ່ີເຈ້ົ້າກູລ໊ື ອ່ືນາງກູລ໊ື? ຮູ້ວ່າອ່ີເຈ້ົ້າກູໄປ ຈ໊ກໂກນໄມ້ດູ່ ແມ່ງພູ່ຂ໊ືບມ໊ື ອ່ີເຈ້ົ້າກູລ໊ື ອ່ືນາງກູລ໊ື? ຮູ້ວ່າອ່ີເຈ້ົ້າກູໄປຈ໊ກໂກນໄມ້ແຕ ກັບແກ້ຂ໊ືບມ໊ື ອ່ີເຈ້ົ້າກູລ໊ື? ຮູ້

ว่าอี่เจ้ากูไปจิกโกนไม้สา มิกกะบาຂิบมิ อี่เจ้ากูลิ? รู้ว่าอี่เจ้ากูไปจิกโกนไม้บาก ถันถากຂิบมิ อี่เจ้ากูลิ? รู้ว่าอี่เจ้ากูไปจิกโกนไม้เดื่อ แมงย่าเต๋อຂิบมิ อี่เจ้ากูลิ? รู้ว่าอี่เจ้ากูไปจิกรูปู ปูหิบมิ อี่เจ้ากูลิ? รู้ว่าอี่เจ้ากูไปพะลาดลิ้ม ก็มเบิ่งแต่ຂองโต บักขุ่งโก้มันไล่หยอก ก่ำปั้นตอกกาๆหลัง อี่เจ้ากูลิ? รู้ว่าอี่เจ้ากูไปได้ยินถ้ำสุดใส่ ไหม้ใจยิ่งสิ่งสันใด จิ่งมาร้อๆไห้หลิงไหล อาวอมใจกูพี่ แท้ดีหลิแลบา.

นางอะมิดตะตาต้ามตอบซูซิกพราม

เมื่อพรามถามดั่งนั้น ขั้นนางอะมิตะตา **อาหะ** ก็ก่าวอ่า **นะ เต พรามะนะ** ดั่งนี้เป็นเด้า กูจักเล่าแก่อี่เถ้าพรามเม้ (เฮ้! เล่ามาเย้) ຂี้เຂับก็บ่ได้ตอด แมงงอดก็บ่ได้ຂิบกูมา อี่เถ้าเรีย ตั้งแรกแต่นี้เมือหน้า **นะ ลัจสามิ** กูก็บ่ไปตักมำ้ในห่ามาให้ห่ามอาบ บ่หาบมำ้มาให้ห่ามกิน แท้ดีหลิแลบา. **ยา อิตถิโย** อันอ่าเมยพรามหนุ่มทั้งหลาย เຂົาก็มาด่ากูทุกแห่งยิ่งหักหา **ตะยา ซิมเมนะ** เຂົาอ่าห่านนี้เถ้าร้าย บ่ถอนเป็นผิวขวัน แลบ่แม่นถองทัม. เมื่อนั้น เถ้าใจดำอู่ร้อม มันลุดต้อมอ่าแม่นผู้ใดกับอี่ใด มันมาด่าเจ้า ผู้เถ้าลิรู้อ่าแม่นผู้สาว ถืมขาวลิรู้อ่าถืมดำ ถืมต่ำลิรู้อ่าถืมปามกาๆ อี่นางจิ่งบอกมาให้ถ้อมให้ถี่ อี่พี่จักไปเอ๊าเจ้ากวามเมืองพารานะสิ มาใส่สินไหม อี่เถ้าบ่ยอมใจง่าย แลบา.

เมื่อพรามถามดั่งนั้น **อะมิตตะตา** ขั้นนางอะมิตะตา **อาหะ** ก็ก่าอ่า เຂົาฝูงด่ากูนั้น ก็มีมากกว้างหลองหลาย เต็มดอนซายแลริ่มไม้ กูก็บ่จี่หน้าเຂົาได้สู่ถืม แลบา. มา! จักบอกแต่ผู้จี่ได้ แล เถียเห็นกัน ให้ห่านฟังก่อนเม้ (เฮ้! บอกมาเย้) **อี่หนึ่งนั้น ชื่อ่าอี่เถ้าสับปะแจะ** แม่ถ้าสิ้มปาแบะ นั่งอู่แจะแพะกางทางหลอง อี่นั้นก็ร้ายหนึ่ง กับทั้งอี่เถ้าสับปะจิกแຂนงอก นั่งขายสิ้มหมากพอก ปากร้ายผอกปานผี อี่นั้นก็ร้ายหนึ่ง กับทั้งอี่เถ้าสับปะเจิกแม่ถ้าหมู่ง กิกเก้ากู่งปานผีโพงเลย เปยเยย-เปยเยยเร็ดหน้าซุ่ม บ่าวหนุ่มเຂົาบ่ถอย สอยวอยสิ้นขาดกิ้น อี่นั้นก็ร้ายหนึ่ง กับทั้งอี่ตาเบือบขาห้าน อู่ร่วมบ้านเຂົาก็โรมซัง มันก็มาติบหลังแลปิดสิ้น เร็ดซะมื้นกิ้น-ซะมื้นกิ้นไปมา อี่นั้นก็ร้ายหนึ่ง กับทั้งอี่ถืมสูงเอ๊าเป้า นิมมันห่ก้อนเส้า เต้ามันห่แม่มื อี่นั้นก็ร้ายหนึ่ง กับทั้งอี่ปากกว้างหูริ สูงดำปานหมี ผิวมันดีแลหนุ่มเหน้า มันบ่เอ็อผิวเถ้าดั่งกู อี่นั้นก็ร้ายหนึ่ง กับทั้งอี่แม่ถ้าเข้าสาน มันมามหางสามหิ ดอมบ่าวเรือนน้อย ปากจ้อยๆ สุงจาๆ กับทั้งอี่ตาฟาๆ หิวล้านสะแมะแຂะ หินหางแวะเข้าบ้าน มันจาเอ๊ากวานมาใส่ไหมกู กับทั้งอี่จุนจูผอมเหลือร่างร้าย อี่นั้นแร่งสะหาว ยามเมื่อมันเป็นสาว มันแร่งล่ายฟ้า อ้าปากกว้างได้สามกำ กับทั้งอี่ถืมขาว สูงดำต่ำอ้ปั้ นั่งยองยั้เร็ดหน้าถืมแมว แถวแอวทั้งคางอ้ ๆก้ปากชี้หน้ากู กับทั้งอี่ปุนปูสิบเตือย เปื่อยเยื่อยสุงล่ายไฟ อ้าปากกว้างๆ อ่านหังสื อี่นั้นก็ร้ายหนึ่ง กับทั้งอี่แม่เรือนใต้ ถีต้างใหย่พานลาน-พานลาน นิมมันยานตวายซวัย ผิวมันเถ้าร้ายยิ่งกว่าหม่อมซายกู อี่นั้นก็ร้ายหนึ่ง กับทั้งอี่แม่ร้างเรือนรื่อ มันมาถอยเอิ้นด่า เก้ามันทัดดอกซ่าทั้งทวน หาจวนจับลูบไล้ ถีต้างใหย่โรงโรง ร้างซายโถงผู้หยุ้งใหย่ มันก็มาไล่ปิดผ้ามาชี้หน้ากู มาบายนิมกู มาจี้นิมกู มายิกนิมกู ว่าดูธานางอะมิตะตาผู้เป็นย่าเถ้า นิมเจ้านี้สังมาเป็น

ฟันลืน ผิวเถ้ำกุมกอดเจ้าเมื่อกางคืน นิมเป้นหลืนกำ่เสี้ำ ทังสองเต้ำห่ำวยานลิ้ง มันว่ำดั่งคำอันนี้ ยินแถวนใจเดือดร้อน เหมือนดั่งถ้อนพักหมั่นมาติ แต่ภูรู้มิห่นี้แล้ว เถ้ำพรามเอิย.

ซูซิกปอบใจนางอะมิตตะตา

ซูซะโก อาทะ เมื่อนั้น บันซูซิกพรามจิ่งก่ำวอ่ำ **มา เม ตะวัง** ดูรำเจ้ำนางพราม โสมสิงำมหนุ่ม น้อย พี่กำบ่ได้อ่ำเจ้ำเป้นข้อยข้ำหำสำสังสักยำด บ่แม่นทัมมะชำดหำสิ ดั่งว่ำบุนพี่มีจิ่งได้ ก็งก่อม ให้โดยถะนิง นับแต่ผู้ยิงเมืองลุ่ม ยังหนุ่มน้อยเป้นสาว ทะธิงโสมพาวแวนย่ิง ได้เป้นเมยแก้วก่ิงสะ เหมิใจ **มา เม ตะวัง** เจ้ำย่ำได้ทะทำอันใดแก่เธำพี่เทิ้น. ปะกานหนึ่ง **ตะวัง** อันว่ำเจ้ำหล้ำข้อยบิว ไข **มา อาทะธิ** เจ้ำย่ำได้ไปตักนำ้ในท่ำ **นางพรามหนุ่มจักด่ำฮับหนิ เทดว่ำเจ้ำได้ผิวผู้ดิเฮ็ำญด อะทัง** อันว่ำภูพี่ **อาทิสสัง** หากจักตักเอิำมา ยังนำ้แต่ท่ำบ่คือยากสัง ตามกำลังภูพี่ผู้เถ้ำ ได้เมยหนุ่ม เหน้ำเป้นสาว เถ้ำสามชาวจักอุปัดถาก บ่มิให้ยากแก่เจ้ำสังสักอัน แลนา. **มา ภุปปิตา** เจ้ำย่ำได้ ญดถ้อย ไห้ยิมย้อยเสยนำ้ตา กำพี่เทิ้น.

พรามะนิ อาทะ เมื่อนั้น บันนางอะมิตะตากำก่ำวอ่ำ ดูรำท่ำนพรามเธิย มาภูจักเล่ำปยบทยบให้ ท่ำนฟังเมิ **ปุริโส** อันว่ำชายผู้ใด **สามิโก** อันได้เป้นเจ้ำเป้นผิวแก่ยิงทังหลาย **ภะโธนโต** มาทะทำ กานอุปัดถาก เพาะมาเข้ำลุกอำนาดแห่งเมยตินข่มย่ิงหนัก แลมาตักนำ้ให้เมยอาบ หาบนำ้ให้เมย กิน แลบิวระบัดเมยติน แลมิในภะภูมอันใด **อะทัง** อันว่ำภู **นะ ชาตา** กำบ่ปาถะนาเกิด ในภะภูมอัน นั้นแท้ดีหลิ. ผิว่ำท่ำนบ่ไปหา ยังข้ำยิงแลข้ำชายมาให้ ได้ไว้ใช้ตางตินภู ภูกำบ่หล่อนจักเย็อนยู่ ดอมท่ำนได้ แท้ดีหลิแลนา. **ตะวัง** อันว่ำท่ำน **มา อาทะธิ** กำย่ำได้ตักเอิำมา ยังนำ้แต่ท่ำมาให้ภู **อัตโถ** อันว่ำปะโยชะนะด้วยนำ้อันท่ำนตักมานั้น **นัตถิ** กำบ่มีแก่ภูแท้ดีหลิ **ตะวัง** อันว่ำท่ำน **ชานาหิ** จิ่งรู้ยังสะพาวะอันมีข้ำยิงข้ำชายนั้นเทิ้น. **สะเจ นะ อานะยิสสะสิ** ผิท่ำนบ่ได้นำเอิำมายังข้ำยิงแล ชายนั้นให้ได้ ไว้ใช้ตางตินภู ดั่งนั้น **อะทัง** อันว่ำภู **นะ วะสิสสัง** กำจักบ่ยู่ดอมท่ำนพำนานได้ แท้ดีหลิ แลนา. นางอะมิตะตา ก่ำวดั่งนั้นแล้ว.

ตะทา ในกาละเมื่อนั้น บันเถ้ำซูซิกพราม โสมถำงามอิ่นอ้อย เนื้ออ่อมข้อยมันปู เจ้ำภูมักอัน ใด พี่หากจักส้ำง เจ้ำพี่มักหน้ำต้ำงใส่ติวทิง แหวนทำมะธิงสุบนิ้ว สิ้นหมี่สื่อแลแพแสสะไบแธญม คาด ต้ำงหน้ำปาดแส่วลายถำ พี่จักกะทำให้เจ้ำทุกสิ่ง พี่บ่ขืนน้องแก้วก่ิงชายา แลนา. **อาทะ** นาง อะมิตะตากำก่ำวอ่ำ อัดถุฝูงนี้ ภูกำบ่มักจักอัน จิ่งให้มิงไปทันหามา ยังข้ำยิงแลข้ำชาย มาให้แก่ภู เทิ้น ท่ำนชายเธิย. **เถ้ำผิพายร้องว่ำ โอยนำ! เจ้ำยอดแย้มแก้มอ่อนๆ ยอดถำทิบ ติบนวดอี่พี่นี้** นัตถิ เม **ดูธานาๆ ตั้งแธกแต่ภูพี่เกิดมาเป้นผู้ชาย พ่ำแม่ตายแต่น้อยๆ กำบ่ห่อนมิข้อยข้ำ ท่ำแต่รู้ถ่ำ ขำกิน** สิปปัง **อันว่ำสาดตะสินมินกินจ้ำๆ ภูพี่กำบ่ได้ธยงสังสักยาด หล่ำเหลักให้เป้นทัมมะชาด ภูพี่กำบ่ ได้ธยง บิดมาดให้เป้นหาๆ ภูพี่กำบ่ได้ธยง หล่ำฆาๆให้เป้นบั้งไฟดอก ภูพี่กำบ่ได้ธยง นั่งฟ้อมหอกเต้ิม ย็อกแย็กยู่กาๆสะหนาม ภูพี่กำบ่ได้ธยง มินยำแยงปำ้ข้ำๆ ภูพี่กำบ่ได้ธยง มินฆ้ำนนำ้เอิำปา ภูพี่กำบ่ได้

ຮຽນ ມິນເຮັດນາກິນເຂົ້າ ກູພີ່ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນ ເຊີງຊ່າງເວົ້າມາຍໆ ກູພີ່ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນ ຟ້ອນລີລາໃຫ້ຫາຍໂສກ ຂັບໂຍກ ເຍກເອົາເຫລົ້າມາກິນ ກູພີ່ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນ ຝັ້ນນ້ຳໃຫ້ເປັນເຊືອກເຮືອ ກູພີ່ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນ ເຝືອຊາຍໃຫ້ເປັນເຊືອກຊ້າງ ກູພີ່ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນສັງສັກສິ່ງ ເຕາະຕ່ອຍຕ່ຳສີຊໍ ສຽງລະອໍ່ອ້ຳອີງ ສຽງກ່ອມກົ້ງເອົາໃຈສາວ ກູພີ່ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນສັງ ພີ່ຍັງ ໄດ້ຮຽນແຕ່ມິນເສກຊ້າງໃສ່ສາວບົດໜຶ່ງວ່າ ໂອມ! ສະເນຫັງ ສະເນຫາ ປິຍັງ ປິຍາ ມະມະ ສາວໄປໄຮ່ໃຫ້ຖາມ ຫາ ສາວໄປນາໃຫ້ຖາມຂ່າວ ສາວແມ່ຮ້າງແມ່ຫມ້າຍ ຢູ່ບ້ານໃຫ້ອ່າວເຖິງກູເນີ ໂອມ! ສະຫຸມຕິດ **ຊິດໃສ່ສາວ** ໜຸ່ມນ້ອຍ ໜ້າຊື່ນຊ້ອຍບ໊ວບານ ຮຽນແຕ່ພໍປະມານສະເລັກສະນ່ອຍ ຮຽນແຕ່ພໍນ້ອຍໆ ໃສ່ຫລົ້ນສາວຮາມ ແລນານາໆເຮີຍ. ປະການໜຶ່ງ ທະນັງ ອັນວ່າເງິນທອງ **ເຂົ້າຂອງສັບພະສິ່ງ ຊ້າງມ້າມີ່ງງົວຄວາຍ** ທັນຍັງ **ທັງ ເຂົ້າສານແລເຂົ້າເປືອກ ສວນເຮືອກແລໄຮ່ນາ ກູພີ່ກໍ່ບໍ່ມີສັງ** ອະຫັງ **ອັນວ່າກູພີ່** ອານະຍິສສາມິ **ຈັກໄປນຳເອົາມາ** ຍັງຊ້າຍິງຊ້າຊາຍແຕ່ທີ່ໃດ ມາໃຫ້ແກ່ເຈົ້ານີ້ຈາ ໂພຕິ **ດູຣານາງ** ອະຫັງ **ອັນວ່າເຮົາພີ່ ຈັກອຸປັດຖາກເຈົ້າ ທຸກຄ່ຳ** ເຊົ້າຂົນຂວາຍ ນາງຈົ່ງຢູ່ສະບາຍໃນຫ້ອງ ຢູທ່ຽງຍ້ອງເປັນຂຸນ ມາ ກຸປປິຕາ **ນາງຢ່າໄດ້ຄຸງດຄ້ອຍ ໄຫ້ຍິ່ມຍ້ອຍ** ສຸງດຫົວໃຈແກ່ເຮົາ ກໍພີ່ເທີ້ນ.

ພຣາມະນີ ອາຫະ ເມື່ອນັ້ນ ນັ້ນນາງອະນິຕະຕາ ກໍ່ກ່າວວ່າ ດູຣາທ່ານພຣາມເຮີຍ ມາ! ກູຈັກບອກແກ່ທ່ານ ເນີ (ເອີ! ບອກມາເຍີ ບອກມາເທີ້ນນາ) **ເອສະ ເອໂສ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ** ຍັງມີພຣະຍາຕົນໜຶ່ງ ຊື່ວ່າ ເທວດສັນຕະຣະ **ວະສະຕິ** ກໍພາລູກແກ້ວແລເມຍຮັກໄປຢູ່ ໃນກູ່ແກ້ວວິງກົດ **ຕະວັງ** ທ່ານຈົ່ງອົດໄປຂໍເອົາ ຍັງລູກ ຮັກອັກຄະບຸດທັງສອງ ດອມພຣະຍາຕົນນັ້ນ **ໂສ ຂັຕຕິໂຍ** ອັນວ່າພຣະຍາເທວດສັນຕະຣະຕົນນັ້ນ ກໍຫາກຈັກ ໃຫ້ ຍັງລູກຮັກອັກຄະບຸດທັງສອງເປັນທານ ແກ່ທ່ານບໍ່ສົງໃສ ແທ້ດີຫລີແລນາ.

ຊູຊະໂກ ອາຫະ ເມື່ອນັ້ນ ນັ້ນຊູຊະກະ **ອາຫະ** ກໍ່ກ່າວວ່າ ໂອຍໆ ນາງອະນິຕະຕາເຮີຍ ກູນີ້ເຖົ້າແກ່ຊວດ ຊະຣາ ຫາແຮງໄປແຮງມາບໍ່ໄດ້ ເທດວ່າເຖົ້າລົ້ນພົ້ນວິໃສ ຫົນທາງໄກເດີນຍາກ ລຳບາກຫມູ່ຫົນຊາ ຜາກໍແຮ່ງ ຄົມ ດັ່ງລີຈັກໃຫ້ງົມງວາໄປໄດ້ ໃນປ່າໄມ້ດົງເຢັນ ຫລອນວ່າເປັນອົດເປັນເມື່ອຍ ເໜື່ອຍແຄ່ງເໜືອຍຂາ ປວດ ຫົວມົວຕາ ເຈັບດູກເຈັບຫລັງ ຫລອນວ່າເປັນສັງເສຍໃຜກໍ່ຮູ້ ງູຕອດເສືອຂົບເສືອກິນ ຕາຍເສຍກາງທາງ ກາງ ໄພສົນປ່າກວ້າງ ນາງຈັກເປັນແມ່ຮ້າງ ເພິ່ນຈັກດູຜາຍດູງ່າຍ ນາງຈັກເປັນແມ່ຫມ້າຍເພິ່ນຈັກດູແຄວນ ເຂົາ ຊິບາຍສອງແຂນເຈົ້າເຂົ້າປ່າ ເຈົ້າຊິຮ້ອງວ່າຢ່ານາ-ຢ່ານາ ເຂົາກໍ່ບໍ່ມີຟັງ **ທຸກຂັ້ງ** ກໍເປັນທຸກຍາກ ລຳບາກແກ່ນາງ ແລນາ. **ໂພຕິ** ດູຣານາງນ້ອຍນາດບ໊ວບານ ຈົ່ງພິຈານດູຖີ ກູພີ່ຈັກອຸປັດຖາກເຈົ້າຈີ້ຈ້ອຍ-ຈີ້ຈ້ອຍ ຍິ່ງກວ່າຂ້ອຍ ສິບຄົນ ເຈົ້າຢ່າໄດ້ກັງວົນອັນອື່ນ ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີ ກູພີ່ຈັກຫຍຸບອັນໃດກໍ່ບໍ່ມາ ຄວາອັນໃດກໍ່ບໍ່ໄດ້ສັງ ນາງເຮີຍ.

ນາງອະນິດຕະຕາກ່າວຕໍ່ວ່າຊູຊິກ

ເມື່ອນັ້ນ ນັ້ນນາງອະນິຕະຕາຈົ່ງກ່າວວ່າ ດູຣາພຣາມເຖົ້າ ທ່ານຈົ່ງຟັງຍັງສັງຄາມອຸປະມາ ອັນກູຈັກກ່າວແກ່ ທ່ານເທີ້ນ. **ໂຍທາ** ອັນວ່າຊາດໂຍທາທານມີສີ່ຈຳພວກ ໃນໂລກນີ້ແລ. ສ່ວນດັ່ງໂຍທາທານຜູ້ໜຶ່ງ ນັບວ່າເປັນຜູ້ ຊາຍແຕ່ຊື່ ຫລອນວ່າເປັນໂຍທາ **ອະຄັນຕະວາ** ບໍ່ໄດ້ໄປສູ່ສົງຄາມ ແຕ່ຮູ້ຂ່າວເສິກ ກໍຫາກສະທົກສະທ້ານຢ້ານ ສັ່ນສາຍ ຈາພ່າຍໜີແຕ່ໄກ. ໂຍທາທານຜູ້ໜຶ່ງ ເຂົ້າໄປສູ່ສົມຄາມ ແລສະທ້ານຢ້ານສັ່ນສາຍແລ້ວພ່າຍໜີໄປ. ໂຍທາທານຜູ້ໜຶ່ງ ຮົບສົມຄາມເພື່ອນແພ້ ແລ້ວແລພ່າຍໜີ. ໂຍທາທານຜູ້ໜຶ່ງຮົບສົມຄາມ ປະຈົນແພ້ຂ້າເສິກ

สัดตูทังมอม. ลำโยหาหานสี่จำพวกนี้ ผู้ได้แต่ชื่หลอมว่าเปันคิมหาน บ่ทันเอ้ามานจักสิ่ง ผู้มีร้ายยิ่งกว่าทังมอม **ยะถา** อุปะมาสันใด **ตะวัง** อันว่าท่าน **อะคันตะวา** บ่ทันไปซิมขวายหา กำมาแก้ว่า เถ้าแก่พิ้นชะรา กำอุปะมาดั่งคิมซี้ย้านนั้นแท้ดีหลิ. ผิแลท่านบ่ไปหามา ยังข้ายิงแลข้าชายมาให้แก่ภูแท้ดั่งนั้น อันภูกำบ่หลอมจักเยื้อมยู่ดอมกับท่านได้แลนา. **อะหัง** อันว่าภู **ทะธิสสามิ** กำจักทะทำ **อะมะนาปัง** ยังอันบ่จำเธินใจแก่ท่านแล. **ตะวัง** อันว่าท่าน **หักขะสิ** หากจักเห็นยังภู อันปะดับปะดาดี หวิหิวแลใส่ข้อง ทิงเคื่องย้องต่างพาสา มิภุนทินต้างแก้ว สุบสอดแล้วในขู ถอมดูงามชื่นข้อย ปัดน้อยส้อยสังวาน **นักขัตเต** ในสะถานหลิ้มข่องมะโหสิบ พิบหลิ้มดอมชายหนุ่ม เนื้อน้อยอุ่มสะเหมิกัน กิ่นยาถวันกำยังยิ่งกว่าหมาก ปากดอมซู้กำยังม่อนกว่าผิว หางอกเต้มหิวแห่งท่านซ้ำเธิ่งออกมา แลนา. **วังกา จะ** อันว่าหลังขิดโขแห่งท่าน **พียโย เหสสันติ** กำหากโขถ้ดยิ่งหักหนา **ปะลิตา จะ** อันว่าผิมเส้นหางอก กำหากออกมาในหิวแห่งท่านเถ้า แลนา. **ตัง สุตะวา** เมื่อนั้น บั้นพรามเถ้า เค้าเม้าบ่เว้าบ่จา ได้ยินถำนางอะมิตะตาก่าวเปันอันหลาก มันหากย้ามยู่สิงลิง แลนา.

ขูชิกบอกให้นางอะมิดตะตาจัดสะบ่าง

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พระทัดสะพิมติมบามด้วยปาระมิสามสิบสิ่ง ยิ่งด้วยอะปะธิมิตะคุมพิเสด จักสำแดงเหดนั้นให้ผากิด จิ่งก่าวเปันธิดสะดาถาว่า **ตะโต โส พรามะโม พิโต. พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุทังหลายติมสาวะกะ **ตะโต** เมื่อนางอะมิตะตา แลยิวะยิงจิงใจพรามผู้เปันผิวดั่งนั้น บั้นขูชะกะพราม **พิโต** กิวย้ามแลเข้าลุกอำนาดด้วยราคะตันหา **อัพะระวิ** กำก่าวยังคำอันหนึ่ง เซิ่งนางพรามว่า **พักเห** ดูธานางหนุ่มเหม้า ผิว่านางจักให้ภูเถ้าไปแท้ดั่งนั้น **กะโรหิ** จิ่งติกแต่งเดิดา **ปาเถยยัง** ยังเข้าไถ่แลเข้าถิงมาให้แก่เถ้าภู **สังกุโล** ถิว่าเข้าหิมแดงๆ **สังคุลานิ** เข้าหิมหม่อยถิ่อ อิ่วใส่ชิ้นปา **มะทุปินทิกา** เข้าหิมอันหวาน เจือจานด้วยนำ้เผิ้งนำ้มิ้ม **สุกะตาโย** จิ่งติกแต่งดีแถอมมาก ทังเข้าตากเต้มถิง ถอมนางจิงปะสิงให้แซบยิ่งหักหนา **สัตตุพัตตัมจะ** ถิว่าเข้าสัดตุก้อมสัดตุย่อย หังขิบผ่อยขิงตำ ทังชิ้นยำของกินหลาก ทังเข้าหิมหมากพ้าว เข้าจ้าวแลปายำ ของกินลำ่หลายหลาก จิ่งติกแต่งแถอมมากถอมหลาย ภูจักกินมื้แลงมื้งายให้ได้ ย่าให้ไร้สังสักอันเมินางเมิ. อันหนึ่ง ให้เจ้ายอดข้อย เอ้าผ้าสะไปดำน้อยๆ อันเจ้าห้อยบ่าไปมานั้น ใส่ถิงให้ข้อยเถ้า เหมือนดั่งเห้นหน้าเจ้า ทุกดำ่เช้าเล่ามิแธง น้องหล้าน้อยตอนดำสุกแดง พี่บ่เห้นหน้าจอมแพงใจภูจักขาด เหมือนดั่งเปันพะยาดไข้ได้แสมอัน เจ้าจิ่งเอ้าขวันอี่พี่นอมกอด ยามเจ้าถืดธอดอี่พี่นามมา **อะหัง** อันว่าภูพี่ **อามะยิสสัง** หากจักมำมา **หาสะกุมาธะเก** ยังข้ายิงข้าชาย อันสะเหมิดั่งกะภูน อันใหย่ขะหาด เชื้อชาดห้าวพระยา ภูพี่หากจักมำมาบ่มิยาก ให้เปันข้อยอุปัดถากแก่เจ้าทุกดำ่เช้าอันถืน กำพี่เหิ้น. **สา** อันว่านางอะมิตะตาหนุ่มเหม้า ได้ยินดำผิวเถ้าว่าจักไปดั่งนั้น **ปะติยาเหตะวา** ธิบมาติกแต่งเดิดา **ปาเถยยัง** ยังเข้าไถ่แลเข้าถิง ให้ทงวพะลัน พ้อมสู่อันใส่ให้ถัด ยัดใส่ให้เต้มถิง แล้วแลลากมาปิงต่หน้า **อาโรเจสิ** กำบอกแก่ขูชิกพรามว่า อิ! เอ้ากำเอ้าไปเมิ บักเถ้าผิเผดผิพาย ภูบ่เสียดายมิงแล้อ เถ้ากำ่แก้วพัดแธ่งยินดี กำมีแลนา.

ซูซิกพรามก่าวอำลามาๆอะมิตตะตา

โส ซูซะโก อันว่าซูซะกะพรามผู้นั้น เมื่อมันจักไปขอเอิา ยังข้ายิงแลข้าชาย มาให้แก่มาๆอะมิด ตะตา **ภัตตา** มันจิ่งมาถ๎ำที่ทักที่เพ **เถเท** ในเรือนให้หมั้นถิ๎ง มันกำเอิาขวานลิ๎งไปป๎ำเอิาหนามหมากแถว้ๆ แอ้งแม้งไปเอิาหนามหมากทัน ฟันมาตันปักตูรูซ่อๆ ป่อๆลุ่มแลป่อๆเหิ๎ง ทั๎งข้าๆข้ายแลข้าๆขวา กำ๎หน้าแลกำ๎กอย บ่ให้ถอยจักป่อๆ บ่ให้ส่อๆจักรู ปักตูมันกำผูกไว้ให้ถัด มัดไว้ให้ถี ทั๎งพายบิน พายลุ่ม เพื่อว่าย๎ามบ่าวหนุ่มมาหาเมยถิน อันหนึ่ๆ ย๎ามแต่โจมอินาด จักมาทะทำร้ายกาดแห่ๆเมยถิน มันกำไปฮิมขวายหามา ยังหล๊อแลฟืนแต่ป่า มำ๎แต่ท่ามันกำไปตักมา **ปูเธตะวา** พ่ำเพิ๎งใส่ให้เต็มในหม้ไหไตพาด มาตากับเฮ็มมันกำใส่ไว้ให้สะบาย เพื่อว่าจักหมีไปฮิมขวายพายหน้า เมยอยู่ถ้ำลุมหลัๆ **ตาปะสะเวสัๆ** มันกำเอิาเผดเป็นดั่งธัดสิ กำเพาะเมยมันถีแพ้ ด้วยแท้บ่มีสิลจักติอ กิอท่ำเมยหมีจาก หากเอิายากเข้ำโถๆโต **โอวะทิตะวา** มันกำเล่าสั่งสอนยังเจ้ามาดน้อย **อ่อยท่อยหน้าเถือนเพิ๎ๆ** ว่า พัทเท **ดูธานาๆหนุ่มหน้าจอมใจ** ตั๎งแต่อี่ปู่ ได้เจ้ามาเป็นคู่ธยิงหมอน **กำบ่ห่อนได้ไปลับตา บ่ห่อนได้ลาจากข้าๆ บัดนี้ พี่จักได้พัดพากเจ้าแพงล้าน** ปามดั่งไฮ้แสมอัน อันนี้ เหมือนดั่งบุนพี่หากหมิดจากเจ๊า บ่เถียฮิมหนุ่มเหม้าสายใจ. มันลุกมาไวบ่ช้า ธิบปิดผ้าบายนิม กอดถ๋ฮิมโลมลูบ กิ้มหน้าจูบจอมขวัน นำ๎ตามันกำไหลติกลิ๎งยู่โจกๆ เถ้ำโถกไกอสั่นสาย มันดิ้นตายยู่เจดเดด อีผีเผดมันบาย เอิาแขน อีแสมแวนเอิาเถ้ำพรามลุกนั่ง มันจิ่งร้องไห้สั่งว่า อื่นาๆเธีย อื่นาๆเธีย! ถ่อยอิดยู่อิดกิน เมิ เสิาเธือนตั๎งดินรู้ไป เจ้าจิ่งไป ไฟรู้ถอ่าจิ่งถอ่า ฟ้าร้องย่าได้ลิ๎งเธือน เถือนดำ๎ย่าได้ไปถอาถ่ำลำ่มะโหสิบ ให้ถ่อยอิดรั๎งธิบ สิบหูกแลทำ๎ไหม เมินาๆเมิ. อันหนึ่ๆ ฟ้าแมบเจ๊าย่าได้ออกนอกฤๅ ฟ้าสะมฺๅย่าได้ออกนอกต้าย ต้อๆผู้ร้ายเฮิาฮิใส่แบกไถ เจ๊าละไลต้อๆไหไก เฮิาฮิใส่แบกหอก ต้อๆไหนอก เฮิาฮิใส่กอๆทุยเจ๊า กำพิ่นา. อันหนึ่ๆ ฝันติกย่าได้ออกนอกเธือน เถือนดำ๎ย่าได้ออกนอกบ้าน เจ๊าฮี้ถ้านให้นอนยู่เย็นใจ. อันหนึ่ๆ ให้เจ๊าลุกแต่ท่ามาเธือน ลุกแต่สอนมาบ้าน ฮี้ถ้านให้เจ๊านอนยู่ อี่ปู่บ่ว่าสัๆ. อันหนึ่ๆ เจ๊าย่าได้ถีต้าๆหน้าปัดปะดับไปลาด ย่าได้ถีต้าๆหน้าปาดไปนา ย่าได้บิๆลุลาหาเฮ็าหมื้น เจ๊าย่าได้นุ่งสิ้นสื้อผืนดี ย่าได้หวิหิอแต่เฮ็า เก้ำหว่ๆซ้ายเมือขวา ตาดำ๎หวานปานนำ๎เผิ๎ๆ ไปเบิ่งผู้หาโถๆ แหวนหำ๎มะธิๆสอดก้อย น้อๆหล้าฮ้อยบิวไฮ อี่พี่เธีย! ย่าได้ถีวิดำ๎นั่งเท้าซ้าย ย้ายเธัดหยับๆ แลพับตาถิมแมว เป็นหลายแถวฟ้าเหลื้อมแมบ ผิวแจบแจ้งโกไส ไกวแขน แพนต่ำ๎ใต้ บ่าวเฮ็าให้บายนิม ฮ่ฮิมขวันแลดิมแก้ม ฮับแขมฮ้อนเมืองนอๆ สองพ่ำกันจิ่งได้ลิ๎งลายม้วน บ่าวสาวผู้จิ่งได้เป็นผัวเมย ยิงมักดายชายมักได้ มิๆจักร้องไห้หาภู ว่าบักซูเธีย บักซูมาห้อนบักซูมาห้อน! ยฺวอ่าขวันดิบภูจักมาบ่รู้แล้ว ภูนี้เป็นห้าวแก้วเพิ๎งพาว สาวรามซูพาบร้อย สาวน้อยซูพาบพัน ตาขาวแลลับลุ่ม สาวหนุ่มหากมาซู ภูเถ้ำบายนิมมอดถั้น ร้องจั้นๆ โยมฮ่ แม่สายถ่ฮ่อมไหวั้ น้องแก่นให้ถ่อยฟังถวาม อัปปะมัตตา เจ๊าย่าได้ปะมาด ย่าได้ถิบยิงโถๆแลแม่ร้าๆ ย่าได้ก่าวอ้าๆบ่ดี จิ่งถ่อยสุฮิยู่ในเธือน ย่าได้โสกเสิ้า ตาบต่เท้าภูพี่ถืนมา เจ๊าย่าได้สิงกาว่าบ่ได้ กำพี่เหิ้น. ถันพรามสั่งแล้วธิบพายถิๆ ลิ๎งเธือนไปถะยุกถะเย่ำ เป็นดั่งเต่าปินผา เถ้ำๆมๆอาหาไม้เท้า

สุบเกิบเอ้ำปาหา **ภัตะอา** มาอุมอัดปะทักอิม เอิ่งมาๆอะมิตะตาสามรอบ ถอบสามที มิตาอันเต้ม ไปด้อยน้ำตา จาระจาอิ่มอ้อย สั่งจ้อยๆ เอิ่งเมยติม **ปักกามิ** มันก๋หมีไป มิแล.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. พระเจ้าติมผ่านเหง้าสิงสาม นำสัดเอ้ำสูมิระพามจิไจอ้-จิไจอ้ จิ่งได้ชื่อ่าสัดถา **ปะกาเสมโต** จักสำแดง ยังอัดถะทัมดองมั้นให้ปากิด จิ่งก่าวเป้น ธิดสะถาถา ว่า **อิทัง ภัตะอา พธิมะพันทุ. พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุทังหลาย **พธิมะพันทุ** อันว่าเถ้าซูซิกพราม ตามเชื้อชาดพริมะวิงสา **ปะติมุนจิ** ก๋สุบสอดยังเกิบใส่ติมแลพายถึง ทะธิงเพดเป้นธัดสี ลิลาอากับไปมา **อามันตะยิตะวามะ** ต้ามจาระจาบ่ขาด ให้โอวาดแก่มาๆอะมิตะตา **รุมมะมุโข** มิหน้าอันร้องไห้เต้มไปด้อยน้ำตา มันก๋มิใจโสกเส้าโสกา **สะหิตัพพะโส** ทะธิงเพดติมเป้นดาบิดพายนอกสาสมา **ภัตะอา** มันก๋มากะทำอุมอัดปะทักอิม เอิ่งเมยติมสามรอบถอบสามที **ปักกามิ** มันก๋หมีไปอว่ายหน้าสะพู่ สู่เมิองสีวิธาด เพื่อให้ได้โอกาดสะแหวางหา ยังข้ายิงแลข้าขาย. **เย ขะมา** อันว่าถ้มทังหลายฝูงใด ชุมนุมกันยู่ในสะถามที่ใด พรามเถ้าก๋เอ้ำไปในที่นั้น มันก๋ก่าวเอิ่งถ้มทังหลายฝูงนั้นว่า ดูธาเจ้าทังหลาย ข้าเถ้าอิ่มเท้าตะเดินมา **เวสสันตะโร ธาชา** อันว่าพระยาเทอดสันตะระเจ้า ติมข้าเถ้าปะสิงหานั้น ยู่ที่ใดจา? **อะหัง** อันว่าเริาผู้เถ้า **ปัสเสมุ** ก๋มักเพื่อจักเห้น ยังพระกะสัดเจ้าติมนั้น แลมา. **เต ขะมา** อันว่าถ้มทังหลายฝูงนั้น **อาหังสุ** ก๋ก่าวเอิ่งพรามเถ้าว่า ดูธาพรามเถ้าเจ้าแห่งตู สูแลมาบุดบุมให้จิบหายเสย ด้วยอันมาขโลบลิ้มพื้นปะมาม เป้นหามอันยิ่ง **ปัพพาชิโต** ชาวเมิองจิ่งว่าบ่ดี จิ่งฮับหมีเจยระจาก พามแห่งห้องบุธิริม พาโสมสีเมยมิ่ง ลูกแก้วกิ่งกับติมไปยู่ในไพสินป่ามอ้างๆ ในแห่งห้องวิงกิดถิริ บัดนี้ สูเล้ามาถามหาสันนี้จา?. **เลหหุทันหาหิหัตถา** ถ้มทังหลายฝูงนั้น ก๋มีมือถือไม้ค้อมก้อมดิน **อะนุพันหิงสุ** เอิาก๋ไล่ไต่ตาม ติซูซิกพรามผู้เถ้า มันเอ้ำป่าเอิาก๋นำหา มันเมื่อมาเอิาก๋ไล่ต้อม ไม้ค้อมเอิาโหม้งใส่หิว สงๆดั่งผิอะๆ โอยมา โอยมา! ภูมาตาย ถอบแม่ยิงขี้ร้าย ตั้งจำอี่อ้ายให้มาตาย แท้ดีหลิแลมา. มันพายถึงถือไม้เท้า แล้วแลแล่นลอดปอดสะแหวางหมี ไปสู่ดอยถิธีวิงกิดปะเทด เทดเพาะเทพะดาหาก๋บันดิมใจให้มัน ก๋มีแลมา.

หมามายพามเจตะบุดไล่ฮบซูซิก

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. พระสับพันยูเจ้า ติมเป้นเหง้าแก่น้ำระเทพา **ปะกาเสมโต** อันจักสำแดงยังอัดถะทัม ปางเมื่อมาๆอะมิตะตาหนุ่มเหม้า จำพรามเถ้าไปถ่าขอให้ผากิด จิ่งก่าวเป้นธิดสะถาถาว่า **โส โจทิโต พธามะนิยา. พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุทังหลาย **โส พธามะโน** อันว่าซูซิกพรามผู้นั้น **กามะถิหทิมา** อันขยวข้องยู่ในกาม มาๆพรามหากจำไปถ่าขอ มันก๋ไปต้องทุกยากลำบากในป่าใหย่ไพหนา **วาละมิถาทินเน** อันอากงมเดยระดาด เต้มไปด้อยเนื้อถะมองถองป่า เนื้อร้ายถ่าทิวระพี หมิเหม้อยแลแรดช้าๆ ยู่เขดข้างทิมะพาน **อาหายะ** มันก๋ถือเอายังไม้เท้า มำเต้าทับเหลักไฟ **ปาวิสิ** ก๋เอ้ำไปในป่าใหย่ไพหนา. **โภภา สุมะขา** อันว่าหมาทังหลาย แห่งมายพามเจดตะบุด มิสิบตัวร้ายยิ่งหักหนา ตัวหนึ่งชื่อ่าบักตาบต้วาๆ มันก๋ธิดหาม ไล่กวางฟามแลหมิเหมั้น

ຄະໂຍງເຕັ້ນຂົບຖຶງພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າປືນຣາມແຫລ່ງ ທາມແມ່ນແມ້ງມະໂນພານ ເຂົ້າປ່າທາມສຸດຍິ່ງ ໄດ້ທຸກ ສິ່ງບໍ່ມີຄາ ເຫັນພຣາມມາຊີຊົບ-ຊີຊົບ ຄະໂຍງຂົບກຸບພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າບັກຫຸບຫາບ ຄັນວ່າມັນໄດ້ຄາບມັນ ກໍບໍ່ມີວາງ ເອົາສັນພ້າໄຖ້ຄາງ ກໍຈິ່ງວາງອອກໄດ້ ມັນໄລ່ຈ່ອງຖຶງພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອ້າຍທອກຕາແດງ ຍ່ອມ ສະແຫວງຫາທຸກພຸ່ມໄມ້ ມັນແລ່ນໄລ່ຂົບວີພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອ້າຍຫາງງໍຫາງງອດ ນາຍພານຈອດກັ້ງເຫລັກ ໃສ່ຫລັງ ມັນກໍເຮັດຮັ່ງໆ ຫຍິ້ງແຂ້ວແລຂົບໜຽວ ມັນແວນປຽວພົ້ນເພື່ອນ ຂົບຊ້າງເຖື່ອນກໍຕາຍ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອີ່ ກ້ອມ ມັນແລ່ນອ້ອມຂົບພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອີ່ແດງ ນາຍພານແພງສຸດຍິ່ງ ເຂົ້າປ່າສິ່ງລົມພັດ ມັນແລ່ນລັດໜ້າເຖົ້າພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອ້າຍ ພຣາມ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າບັກຂີ້ຄ້ານ ເຫັນຫົວລ້ານໄລ່ຄຸງເຮືອນ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອ້າຍຕາເບືອນ ມັນກໍເຮັດເຊືອນໆ ເຫມືອນດັ່ງຈັກເທົ່າ ຕົວນີ້ເປັນທມາເກົ່າແຫ່ງນາຍພານ. ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອ້າຍລັກລານ ແຮງທະຍານຂຶ້ນຕົ້ນໄມ້ ມັນ ຢາກໄດ້ບໍ່ມີຄາ. ທມາທັ້ງຫລາຍຝູງນີ້ ແລຕົວມີຄຸນສາມປະການ ເຕັ້ນປານຟານ ເມື່ອມັນຄາງປານເສືອອອກ ເຫລົ່າ ຕີນມັນຫຍຸບຫລັງເຕົ່າ ປາກມັນເທົ່າຫາແລນ ຕາມັນແຫງນຫາເຜົ້ງຫາມົ້ມ ຫາງມັນຈີ້ມຮູໜູ ຫູມັນຟັງ ເຈົ້າຂອງມັນຮຽກ ກົ້ນຂີ້ເກືອກເອົາຫມູເອົາກວາງ **ປະຣິວາຣະຍຸງ** ມັນກໍມາແວດລ້ອມ ອ້ອມຍັງພຣາມເຖົ້າ ອັນ ເຂົ້າໄປສູ່ປ່າໄມ້ໄພໜາ[1]. **ສຸນະຂາ** ທມາແຫ່ງນາຍພານເຈຕະບຸດຝູງນັ້ນ ຕົວດຳແລ່ນໄປກ່ອນຈອກພອກ-ຈອກ ພອກ ຕົວດອນແລ່ນອອກນຳຫລັງຄົມມົມ-ຄົມມົມ ອີ່ແດງແລ່ນວົກໄວ ຕົວໜຶ່ງຂົບຄະນ່ອງ ຕົວໜຶ່ງຈ່ອງຖຶງພາຍ ພຣາມຢ້ານຕາຍຮ້ອງໄຫ້ ຟ້າວຂຶ້ນຕົ້ນໄມ້ທຽວພະລັນ ມືຄວາຈັບຫງ່າຊັນ ສອງຕີນຫຍັ່ນຫງ່າເຄົ້າ ໄມ້ເທົ້າແກວ່ງ ກວັກກວາ ຕອກຫົວທມາວ່າ ເສະນາ-ເສະນາ! ທມາຂີ້ຄາບ ມາໄລ່ຄາບຖຶງກູດູບໍ່ດີ ຊູຊົກພຣາມເຖົ້າ ກໍປົບປ່ວງ ເຂົ້າໃນດົງ ພາຍຖຶງຖືໄມ້ເທົ້າ ທມາໄດ້ກົ່ນເຖົ້າແລ່ນນຳ ມັນຈິ່ງມາຄຶດໄດ້ ຍັງມົນຢຳຜາບທມາບົດໜຶ່ງວ່າ **ໂອມ! ສິທທິຕຖະ ນິຈະຣາ ພາຈະເຣ ໂອມ! ສະວາຫະ.** ໜີໄປໄກ ໄສໄປອື່ນຢ່າໄດ້ຄືນມາ ທມາກໍບໍ່ຢ້ານສັກແປະ ມັນ ຈິ່ງແຫະຂຶ້ນຕົ້ນສາ ຕົ້ນສາກໍຄາມ ມັນຈິ່ງແລ່ນຂຶ້ນຕົ້ນສ້ານ ຕົ້ນສ້ານກໍເພ ເຕເຍຈັບຫງ່າກອກ ຊ້ຳພັດແມ່ນຫງ່າ ດອກເລີຍຕົກລົງຕູມ! ທມາທັ້ງຫລາຍຫຸ້ມພົກໃສ່ ຫົ! ດັບມົງແລ້ວບັກຊູເຮັຍບັກຊູ ມັນຈິ່ງບູຍູຂຶ້ນຕົ້ນພອກ ໄມ້ ເທົ້າຍອກຄືນຫລັງ ຖືກດັ່ງທມາຮ້ອງເທງ-ເທງ ຫົ! ກູຈັກຖືແພ້ມົງ ກໍຫາກຍັງມີແທ້ນໍ.

ຊູຊົກພຣາມຈິ່ມເສຍດາຍຂອງ

ພຣາມກໍຄວາເບິ່ງດູກົ້ນຖຶງ ກົ້ນຖຶງກໍຮ່ອ ເຫັນຫົວຜັກບົ່ວເຮ່ຍຮວາຍ ພຣາມຈິ່ມເສຍດາຍຂອງທຸກສິ່ງ ມັນຈິ່ງ ຄວາມືຫຍຸບຫງ່າເຄັ່ງ ທອດຕົນເຕັ່ງຕົ້ນໄມ້ ຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ເວີຍໆ ວ່າ ໂອນ! ຕາດທອງແລມີດນ້ອຍກູກໍເສຍ ມວຍ ທອງແລໂປະຫມ່າເຂົ້າປາກຜາຍກູກໍເສຍ ວີລາຍກວັດແກວ່ງຮີ້ນກູກໍເສຍ ຖ້ອຍປາກບິ່ນໃສ່ແກ່ງຜັກຫົມກູກໍເສຍ ແກ່ງຂົມໃສ່ຫມາກແຄວ້ງກູກໍເສຍ ແກ່ງສົ້ມໃສ່ເຂົ້າເບືອ ທມາກເຂືອກັບປາແດກ ທມາກແປບກັບນ້ຳຜັກກູກໍ

---

[1] **ສະບັບທລວງພຣະບາງວ່າ**: ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອ້າຍຕາບຕວ້າງ ຫູຫາງມັນພ່ຳພ້ອມ ມັນຍ່າງເຮັດກະຕ້ອມ-ກະດ້ອມ ຂົບຖຶງພຣາມ ຕົວ ໜຶ່ງຊື່ວ່າສາຍທະນູຟາດ ທັມມະຊາດແມ່ນທມາດີ ຄະໂຍງຂົບວີພຣາມເຖົ້າ ຈີກຄວາກ-ຄວາກ ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າປືນທລົງແຫລ່ງ ທາມ ແມ່ນແມ້ງມະໂນພານ ເຕັ້ນທະຍານມາຂົບປູມພຣາມ ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າປ່າແຜ້ວ ແລ່ນສອດແສ້ວຂົບໄມ້ເທົ້າເຖົ້າພຣາມ ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອ້າຍ ທັບທາບ ຈາວ່າມັນໄດ້ຄາບ ມັນກໍບໍ່ມີວາງ ພ້າງ້າງຄາງ ກໍຈິ່ງວາງອອກໄດ້ ມັນໄລ່ຈອງຖຶງພຣາມ ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອີ່ແດງ ນາຍພານແພງ ສຸດຍິ່ງ ເຂົ້າປ່າສິ່ງລົມພັດ ແລ່ນລັດໜ້າເຖົ້າພຣາມ ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອີ່ປ່າດຳ ຕີນມັນໄດ້ສາມກຳ ຈິ່ງຮຽນອອກປ່າ ມັນກໍອ້າປາກເຮັດຮັ່ງໆ ຫຍິ້ງແຂ້ວແລຂົບໜຽວ ມັນແວນປຽວພົ້ນເພື່ອນ ຂົບຊ້າງເຖື່ອນກໍຕາຍ ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າບັກຕາທອກ ສູງສາມສອກຈິ່ງມີນຕາ ຍາວສາມວາ ຈິ່ງມີແຂ້ວ ຕົວໜຶ່ງຊື່ວ່າອ້າຍລັກລານ ແຮງທະຍານຂຶ້ນຕົ້ນໄມ້ ມັນຢາກໄດ້ບໍ່ມີຄາ

ເສຍ ເຂັມທັກຂອງບ່ຳສ້ຳນກູກໍເສຍ ກຸບຫ້ຳນໆ ແມ່ງດາແຕ່ອີປູ່ກູກໍເສຍ ທູ່ນ້ອຍໆ ຕ່ຳງມີກູກໍເສຍ ເຫລົ່ຳໄມ້ໄຜ່ ເກ່ຳຫລັ່ງກູກໍເສຍ ຫອຍສ້ຳງເກ່ຳຂີ້ກ່ຳກກູກໍເສຍ ຕະບັນຫມ່ຳກຈິກ່ຳງກູກໍເສຍ ອອບນ້ຳມັນຢ່ຳຫ່ຳເອັນຄະນ່ອງກູກໍ ເສຍ ກ່ອງເຂ້ຳນ້ອຍລ່ຳຍອ່ຳກູກໍເສຍ ຂອງກິນຮ່ຳຫມ້ຽງຫມີ ອັນອີ່ເຈ້ຳນ່ຳງນ້ອຍກູຫ່ຳກແຕ່ງແປ່ງມ່ຳ ກູກໍເສຍ ຊອງພູໄມ້ດູ່ກູກໍເສຍ ໄມ້ຊູ້ຫລູ້ໄລ່ແມ່ງວັນກູກໍເສຍ ຫມ່ຳກທັນແຊ່ນ້ຳອ້ອຍກູກໍເສຍ ເສຍທ້ຳງນ້ຳເຕ້ຳແລເຫລັກໄຟ ທ້ຳຍ່ຳໄອອັນຕັດເສດ ຊະເອມເທດເປັນຮ່ຳກຊອນແຊມ ເສຍທ້ຳງແກ່ງກັບຫມໍ້ ເມ່ືອບ່ໍຈ່ືມລືກ່ຳຫ່ຳກຍ້ຳງເລ່ຳເສຍ ດ່ຳຍ ເສຍທ້ຳງຫມ່ຳກຈັບແຊ່ນ້ຳອ້ອຍ ຫວ່ຳນແຊບຊ້ອຍເຖ່ືງໃຈ ເສຍທ້ຳງເຫລັກໄຟດ່ວງດີຂະໜ່ຳດ ຕ່ອຍຈ່ືນແຂມ ກ່ືດແຂນຂ່ຳດ ຈ່ືງພ່ຳດລ່ຳດອອກດ້ຳມແສງ ຕ່ຳເວັນແດ່ງຈ່ືງໄດ້ໜ່ືງເຂ້ຳ ຄັນຊ່ືບ່ເວ້ຳກ່ຳຫ່ຳກຄ່ືດເສຍດ່ຳຍ ເສຍທ້ຳງ ແຈ່ວຫ່ວຍແລເຂ້ຳຂ່ືວ ເສຍທ້ຳງສ່ືມຜັກບ່ວໃສ່ຕີນຄ່ວຍ ເສຍທ້ຳງບ່ວຍຕັກນ້ຳ ເຂ່ຳະຂ່ອດຊ້ຳທ້ຳງຄ່ືວ ຊ້ຳບ່ໍພ່ໍຕ່ືວ ກ່ໍຈັກຕ່ຳຍ ເສຍຂ່ອງຫລ່ຳຍກ່ວ່ຳເກ່ຳ ພັດເລ່ຳວ່ຳໄດ້ບ່ໍທ່ໍເສຍ ຄ່ືນເມ່ືອເຮ່ືອນເມ່ຍຫລ້ຳງຈັກດ່ຳ ອ່ີເຈ້ຳນ່ຳງນ້ອຍ ບ່ໍຮ້ຳງວ່ຳຈັກໃຫ້ເຂ້ຳຜ້ຳທ່ີ່ມຊ້ອນນອນດອມ ແລນ ໂອນ! ກ່ະດ້ຳງຕ່ຳຍແລນ! ໜ່ຳວເຢ່ືນຕ່ຳຍແລນ! ໂອຍພ່ອຍ ເລ່ຳຈັກໄປເສຍຜ້ຳສ່ະໄບດ່ຳນ້ອຍໆ ລ່ຳຍທັກພ້ອຍ ອັນເຈ້ຳນ່ຳງນ້ອຍແຕ່ງໃສ່ຖ່ືງມ່ຳນັ້ນ ຫລ້ຳງຈັກກັ້ນໃຈຕ່ຳຍ ເສຍຂ່ອງຫລ່ຳຍດ່ີທ່ໍ່ຍ້ຳງແມ່ນອັນອ່ືນ ແພ່ງພ້ືນລ່ືນກ່ໍແຕ່ຜ້ຳຜ່ືນດ່ຽວນ້ືນ່ຳ ໂອນ! ເສຍທ່ີກູຂ້ຳມຂອນບ່ໍມ່ືນ ພ່ະລ່ຳດລ້ືມກ່ືນຂ່ືທ່ັ່ງທ້ັງແຮ່ງນັ້ນລ ຮ່ຽວ່ຳເສຍບ່ອນກູພ່ຳຍຫມ່ຳໄລ່ຍ້ຳຍນັ້ນລ ບ້ກຊູເຮ່ຍ ບ້ກຊູ! ເຄ່ຳະມ່ຶງແລ້ວ ກ້ມມ່ຶງແລ້ວ ຍ່ຳມເມ່ືອກູລ່ຶງເຮ່ືອນມ່ຳ ກູກ່ໍບ່ໍໄດ້ເສຍເຂ້ມກ້ຳຕ່ຳເວ້ນອອກ ກູກ່ໍບ່ໍໄດ້ບອກຜ່ືຫລ່ວງກ້ຳຕ່ຳເວ້ນຕ່ືກ ນ່ືກໄສ່ກ່ໍມ່ຳຮ້ອງຢູ່ແກ່ວໆ ແມ່ວກ່ໍມ່ຳໄອຢູ່ຂ່ຳກໆ ໄກ່ກ່ໍມ່ຳກ່ະຕ່ຳກຢູ່ກ້ຳຂ່ວ່ຳ ຂ້ຳງກ່ໍມ່ຳຈ່ຳມຢູ່ກ້ຳຊ້ຳຍ ກ່ະຜ່ືດ-ກ່ະຜ່ືດ ໜ່ຳກ່ໍມ່ຳປ່ວດຄ່ະຍ່ືກ່ະຫ່ືດ-ກ່ະຫ່ືດ ຕັນຫ່ືນທ່ຳ ແກ່ວ່ງຫ່ວທ່ຳງຫລ່ືກຫລັກ-ຫລ່ືກຫລັກ ທ່ຳກເປ່ັນລ່ຳງ ອັນຫລ່ຳກຮ້ຳຍອ່ະວ່ືໃສ ເມ່ືອກູຫລ່ຶງເມ່ືອຮ່ອດເມ່ືອງປ່ະເຊ່ໄຊ ເຂ່ົ້ຳກ່ໍໄລ່ຂ້ຳສ່ະແມ່ງຕ່ຳຍ ຢ່ຽວ່ຳທ່ຳຍເຄ່ຳະທ່ໍ່ ນັ້ນ ແລ້ວກ່ໍຍ້ຳງບ່ໍ່ທ່ຳຍ ໜ່ຳທ້ຳງຫລ່ຳຍກ່ໍຊ້ຳພັດມ່ຳຂ່ົບກູ ດູເຫລ່ືອແຮ່ງກູແທ້ ຜ່ືວ່ຳບ່ໍ່ມ່ືມ່ຳຍ່ຳແຢ່ງແກ້ຊ່ອຍຄ້ຳ ຫລ້ຳງຈັກຊ້ຳທ້ຳງຕ່ືວ ດ່ົບອ່ຳຍຕ່ືວຄ່ອບແມ່ຍ່ຳງຂ່ີ້ຮ້ຳຍ ມ່ັນຫ່ຳກຈ່ຳອ່ີ້ອ້ຳຍມ່ຳຕ່ຳຍ ແທ້ດ່ີຫລ່ືນ່ຳ.

ຊູຊ່ືກຮ້ອງໄຫ້ຫ່ຳພຣະເທວດສັນດອນເຈ້ຳ

ໃນເມ່ືອພຣ່ຳມເຖ້ຳຂ່ຶ້ນຕ່ືນໄມ້ ຈ່ືມໃນດ່ຶງຢູ່ພ່ຶມໆ ຄ່ຳໜ່ຶ່ງແລ້ວຄ່ຳສອງ ຈ່ືງປ່ອງເປ່ັນຣ່ຶດສ່ະຄ່ຳຖ່ຳວ່ຳ **ໂກ ຣ່ຳຊ່ະປຸຕ່ັ ນ່ິສ່ະພ່ັ** ດ່ັ່ງນ່ີ້ເປ່ັນເຄ້ຳ **ໂກ ປຸຄ່ະໂລ** ອັນວ່ຳບຸກ່ຄ່ະລ່ະຜູ່້ໃດ **ວ່ິຫູ** ອັນຮູ່້ຍ້ຳງທ່ີ່ຢູ່ ແຫ່ງພ່ຣ່ະເທວດ ສັນຕ່ະຣ່ະເຈ້ຳຕ່ິນປ່ະເສ່ິດ **ຊ່ະຍັນຕ່ັ** ອັນຜ່ະຈ່ືນແພ້ຂ້ຳເສ່ິກສັດຕູ **ທ່ຳຕ່ຳຣ່ັ** ອັນໃຫ້ຍ້ຳງສຸຂ່ກ່ະເສ່ິມເຕ່ິມໃຈມ່ັກ ແກ່ສັດທ້ັງຫລ່ຳຍ ໃນກ່ຳລ່ະເມ່ືອໂພຍໄພເກ່ິດມ່ີ **ອ່ຳຈ່ິກ່ຊ່ະຕຸ** ກ່ໍຈ່ືງບອກແກ່ຜູ່້ຂ້ຳເຖ້ົ້ນ. **ໂຍ ເວສ່ັນຕ່ະໂຣ** ອັນ ວ່ຳພ່ຣ່ະເທວດສັນຕ່ະຣ່ະເຈ້ຳຕ່ິນໃດ **ປ່ະຕ່ິຕຖ່ຳ** ອັນເປ່ັນທ່ີ່ຈ້ັ່ງທ່ີ່ເພ່ິ່ງ **ພູຕ່ຳນ່ັ** ແກ່ສັດທ້ັງຫລ່ຳຍ **ທ່ະຣ່ະນ່ິ ອ່ິວ່ະ** ເປ່ັນປ່ະດຸດ່ັ່ງແຜ່ນດ່ິນໜ່ຳ ສ່ັ້ງຊ່ະຫ່ຍ່ຳຕ່ຳວ່ຳໄດ້ສອງແສນສ່ີ່ຫ່ມ່ືນໂຍຊ່ະນ ອັນເປ່ັນທ່ີ່ຈ້ັ່ງທ່ີ່ເພ່ິ່ງແກ່ປ່ຳນ ສັດ ທ້ັງຫລ່ຳຍ ປ່ະກ່ຳນໜ່ຶ່ງ **ໂຍ** ອັນວ່ຳພ່ຣ່ະຍ່ຳເຫວດສັນຕ່ະຣ່ະເຈ້ຳຕ່ິນໃດ ເປ່ັນທ່ີ່ເຂ້ຳໄປສູ່ໄປຫ່ຳ **ຍ່ຳຈ່ະຕ່ັ** ແຫ່ງ ໜ່ມ່ຍ່ຳຈ່ິກ່ຄ່ິນຂ່ໍທ້ັງຫລ່ຳຍ **ສ່ະວ່ັນຕ່ິນ່ັ ງ່ວ ສ່ຳຄ່ະໂຣ** ເປ່ັນດ່ັ່ງນ້ຳສ່ະມຸດສ່ຳຄ່ອນ ອັນເປ່ັນທ່ີ່ໄຫລໄປສູ່ໄປຫ່ຳ ແຫ່ງແມ່ນ້ຳນ້ອຍໃຫ່ຍ່ທ້ັງຫລ່ຳຍຫ້ຳປ່ະກ່ຳນ ຄ່ືວ່ຳຄຸງຄ່ຳ ຍ່ະມຸນ່ຳ ສ່ະຣ່ະພູ ອ່ະຈ່ິຣ່ະວ່ະດ່ີ ມ່ະຫ່ີ **ສ່ັ ງ່ຊ່ຳຕ່ຳນ່ັ ງ** ຄ່ືວ່ຳຄຸງຄ່ຳກວ້ຳງໄຫລຟ່ອງ ຍ່ິມມ່ະນ່ຳມ່ອງນ່ິນ່ຳດ ອ່ະຈ່ິຣ່ະວ່ະດ່ີຟ່ຳດຟ່ອງຫລ່ວງ ສ່ະຣ່ະພູມ່ອງແປ່ວເປ່ັ່ງ ມ່ະຫ່ີ ນ່ອງເນ່ັ ງ່ຍ່ຳນຍ່ຳວ່ໄກ ໄຫລແຕ່ທ້ຳງ່ອ່ະໂນມ່ຳ **ສ່ັ ພ່ພ່ະສ່ັ ຕ່ະ ຄ່ະ ນ່ະ ນ່ຳ** ສັດທ້ັງມ່ວນຫລ່ຳຍສ່ຳ ບ່ໍ່ຮູ່້ຈ່ັກຮ້ອຍພ່ຳ

มิคา **มะนุสสา** ถิมทั่งหลายอันลำบาก ถำร้อมหากหิมหวาย พากันยายยั่งรอบ ยื่นมือบตักเอิา พำแรงเข้าหื้อหาบ ลางถินอาบแลกิน สิมทุนะทิเยันซ้อยโฉด นำ้นั้นโสดสิใส ถิดั่งพระจอมไตลำ้เลิด สัดหาเกิดแก่ชาวสิพิ.

อันหนึ่งเล่าจักอุปะมา ถิดั่งโพไฉสิเมื่อยามแล้ง ติ้มบ่แห้งกิกซุ่มใบหา **อัมพา** ไม้หมากม่วง กิก บ่ห่วงดิกหมา **นิโครธา** ไม้นิโครดลำหลวง ไม้ร้ายวงริ่มกว้าง เกิดขอกข้างหางหยาว **สิตัจสายัง มะโนระมัง** มิริ่มอันเยันเป็นที่ชิมชื่นยินดิ เป็นที่เพิ่งละงับยังถำร้อมลำบากแลเป็นทุก แก่บุกถะละทั่งหลาย อันร้อมข้อมกะหาย ด้วยอันว่าหยาวหาง เป็นดั่งพระบุนกว้างแก่นเหง้า เป็นเจ้าแก่ยาจิก อะนิพิกถินขໍทั่งหลาย ให้หายถำอินตายทุกสิ่ง จิ่งอุปะมาดั่งนี้ กำมีแล. เม ในเมื่อภูแลมาหลิงป่าไม้ ร้องไห้ก่าวถามหา ยังพระยาเทวดสันตะระเจ้าติมนั้น **โภ ปุถะโล** อันว่าบุกถะละผู้ใดแลมีใจสัดหา **วัชชา** แลมาบอกยังที่อู่ โรงแก้วภู่บันนะสาลา แห่งพระยาเทวดสันตะระมะหากะสัดเจ้า **ปะสะเว** กำเพิงว่าจักได้สะเหวียสุขเป็นอันมาก ด้วยถำปากแห้ดิหลิ แลนา.

นายพานเจตะบุดพิบกับพรามชูชิก

ตัสสะ ตัง ปะธิเทอะมะสัททัง สุตะวา ในเมื่อพรามขึ้นติ้มไม้ ร้องไห้อยู่ในดิง จิ่มเสยดายถิงจิไจอ้-จิไจอ้ ร้องไห้ก่าวถามหา ยังพระยาเทวดสันตะระเจ้า ดั่งนั้น **เจตะปุตโต** อันว่านายพานเจตะบุด **สุตะวา** ได้ยินสางพรามร้องไห้ ถิหน้าไม้แล่นไปหา ด้วยถำจินดาริ่มเพิงหนัก จักทักว่าหมาลิกบ่มิหาง จักว่ากวางลิกมาขึ้นติ้มไม้ จักว่าไก้ลิกบ่มิขิม จักว่าถินลิกมาถีผิป่า ถันว่าเบิ่งถักแห้จิ่งรู้ว่าเป็นพราม แลนา. **จินเตตะวา** นายพานจิ่งริ่มเพิงว่า **อะยัง พรามะโม** อันว่าพรามผู้นี้ดั่งลิแลมาร้องไห้ ในป่าไม้ไพหา ขึ้นติ้มไม้จิ่มหา ยังพระยาเทวดสันตะระเจ้า **นะ อาถะโต** มันบ่ร้างว่าจักเข้ามาด้วยชอบ มันมีปะกอบด้วยโลพา ร้อยว่ามันจักมาขໍเอิา ยังลูกเต้าแลเมยรัก ดอม พระยาเทวดสันตะระกะสัดเจ้าบ่สิงใส ภูบ่มีให้มันไปพายหน้า **มาเรสสามิ** ภูจักข้ามันเสยแลนา. นายพานริ่มเพิงแล้วบ่ช้า ริบขึ้นหน้าไม้ตามปืน ยืนย่องไปยั้มผ่ ยໍปายปืนรໍ่ปูมพราม นายพานบ่ขามกำราบ นาบสางแขงว่า เถ้าขี้ดาบดังแดง บักผู้เถ้าถ่อยแรง มิงบ่หวังจักได้แยงพื้นจากมือภู แล นំ. **นะ ทัสสามิ** ภูกำบ่ให้ชีวิดแก่มิง แลนา.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. ตัสสะ เจตะปุตโต ปะติสโสสิ อะรันเย ลุทธะโก จะโร. พิกขะเว ดูราเจ้าพิกขุทั่งหลาย ฝูงทะริงสิลาวิเสด **เจโต** อันว่านายพานเจตะบุด **ลุทธะโก** อันเป็นนายพานเนื้อ ชั้นเชื้อชาด พานเจดตะราดถว่าในดิง ได้ยินสางพรามหลิงร้องรำ่ไห้ กิ่งหน้าไม้ตามปืน เข้าไปยืนต่ำหน้า ดาจักข้ายังพราม บ่มีขามกำราบ นาบสางแขงว่า ดูราพรามเถ้า **ขัตติโย** อันว่าพระยาเทวดสันตะระเจ้าแห่งตู สูทั่งหลายนี้แลมาให้จิบหายเสย ด้วยอันขໍโลบลื้นพื้นปะมาน ชาวเมืองพานว่าบ่ดี จิ่งขับหนีออกจาก พากแห่งท้องบุริ มาอู่ในถิริป่าไม้ สูได้รับทานแต่บ้านกำเป็นอันมาก แล้วกำไปพ่ ยังเล่ามาขໍรอดที่นี้ จานំ. พรามเถ้าเรีย **ทุมเมโท** ท่านนี้ตั้งหาผะหยาบ่ได้ เข้า

มาสู่ป่าไม้พูผา มาสะแหวงหายังเจ้าธาดุะบุด อิงหั่พุดทังภูม มาซิกมิกดีดั่งมิกเจ่ำแลมิกยาๆ อันสะแหวงหาปาในมถ้ แท้ดิหลิมา. **อะยัง สะโร** อันว่าปืมภูเหลั้มมี้ หามหาด้อยหน้อๆ ภูจักยิงใส่ท้อๆ มิงดังผูดๆ ให้ดูดกินยังเลือดแห่งมิงุะแล. **วัฌุะยิตะวามะ** ภูจักข้าตายแล้วจักตัดหือมิงสูบไม้ ท้อยไว้บูชาแก่เทพะดาป่าไม้ **ปันถะสะภุมัง** จักบูชาเทพะดาอันรักสาหิมหางที่นี้ **ตุยหัง มังเสมะ** ด้อยชิ้นแห่งท่าน **มัตถะลุงเดมะ** ได้ภะดูกะขะหมองหือแห่งท่านชาย เมื่อมิงตายไป ไก่จักตอดชิ้น แดง แร้งจักมาชักขา กาจักมาถาบไส้มิง ดิงไปมาเร่ยรวาย แท้ดิหลิมา. **เสตะวามะ** ภูกำจับปาดหือใจมิงบูชา แก่ฝูงเทพะดาทังหลาย อันยายยังยู่คู่หมู่ไม้ไพพะนัง **ตะวัง** อันว่าท่าน กำบ่จักได้นำหนี ยังธาดุะมัดทีแลธาดุะบุดทังสอง แท้ดิหลิแลมา.

ภูชิกพรามหลอกลวงมายพามเจตะบุด

ตัง สุตะวา เมื่อนั้น ขันพรามเถ้าพิรุด ได้ยินถำมายพามเจตะบุดมาบสูงแขง ยำหะมูแยงจักข้า ติมดั่งนั้น มันกำสะขั้นสั่นสาย ย้ามกือแต่ถำตาย มันจิ่งพายถึงถือไม้เท้า ก่าวถำเว้าอุบายมุสาวาด ปูบนักปธาดแต่พายหลัง มาติอะยังมายพามเจตะบุดว่า ดูธามายพาม **ตะวัง** อันว่า เจ้าย่าได้มาบ ข้าเถ้าสูงแขง ข้าเถ้านี้ตั้งถวมแพงล่าล้าน พระยาบุธิมสินติมยู่บ้าน หากใช้ภามให้ข้าเถ้ามา ข้าเถ้ากำจิ่งเข้ามาสู่พูผาหิมะเวด เทดว่ามีพระธาดุะอาดยา ให้มาธาหะมาพระธัดสี ให้กับถืมเมือสะเหวียบุธิสินะถอมไขดั่งเก่า แท้ดิหลิมา ข้าเถ้า ตั้งเข้ามาเอิาธาดุะภามดั่งนี้โสด จักว่าข้าเถ้านี้เป้นโทด จักข้าเสยกำตาย ถันว่าพรามก่าวดั่งนั้น มายพามเจตะบุดกำบ่ฟัง ยังว่าจักข้าให้ตาย มันกำซ้ำก่าวหลอกลวงว่า ถันว่าจักข้าแท้กำตาย ห่แต่ว่าด้วยมีแท้ ข้าเถ้าจักเล่าถองบูธามให้ท่านฟังก่อนเมิ ดูธามายพาม **พรามะโม** อันว่าพรามดั่งภู **ภูโต** หากเป้นธาดุะภูด ดั่งข้าเถ้านี้ ตั้งหากว่าบ่ถวมข้าแลฮิ่มเห้ง แท้ดิหลิมา. **ตัสะมา** เทดดั่งนั้น ถืมทังหลายผู้มีผะหยาจิ่งบ่ห่อมข้า ยังภูตาถืมใช้ฆ่องแลมา.

เอสะ ทัมโม อันว่าสะพาวะบ่ห่อมบักถะน่องม้า บ่ห่อมข้านายเมืองๆ หากเป้นทัมมะดาจารีด แต่บูธาม **ลุททะกะ** ดูธาเจ้านายพาม ปะกามหึ่งดั่งข้าเถ้าจักเล่า ยังปะอุดติฆ่าวสาม อากามอันมี ในเมืองปะเชไชอุดตะมะบุธิ ให้หลามผู้ดีเป้นเจ้าฟังก่อนเมิ. **สิวิโย** บัดนี้ชาวสีพิธาดทังหลาย กำหายถำญด บ่บังบูดจิงชัง **ปิตา** ส่อนดั่งพระยาบุธิมบุพิดสีสินติมพ่ำ กำมักใถ่เห้นหน้าลูกแก้วหน่ำสายใจ **มาตา** อันว่าผุดสะดิติมแม่แก่นไท้ กำไท้โสกเสำถะนิงหา **จักขูนิ** อันว่าพระเมดตาแห่งพระมาดาทังคู่ กำดูเสำบ่ใสดีดั่งเก่า ดั่งเมื่อเจ้ายัง **อะทัง** อันว่าข้านี้ **ภูโต** เป้นอาดธาดุะทัดถะบาด **เตสัง ปะทิโต** อันพระกะสัดตาทิธาดเจ้าทังสอง หากใช้มาด้วยถือจำนำพระธาดุะสาม มาทูมตามถำพ่ำเพื่อจักมำลูกแก้วหน่ำเมือเมืองๆ แลมา. **ตะวัง** อันว่าเจ้า ผิว่ารู้ยังที่ยู โรงแก้วภู่จำสิล แห่งพระยาเทวดสันตะระเจ้า จิ่งบอกแก่ข้าเถ้า แด่เทิ้น.

มายพามเจตะบุตต้อมรับซูชิก

ตะหา ในเมื่อเถ้าซูชิก ยิกอะทิกอม คำสอมเป็นอันม่อมอันดิ เป็นจาริดอันมิแต่บูรามมาติอะมายพามเจตะบุดดั่งนั้น **เจตะปุตโต** อันว่ามายพามเจตะบุด ลอดเซื่อยังคำแห่งซูชิกพราม ก็มิใจชื่นบามยินดียิ่งพักหนา ได้มิคำริ่มเพิงว่า **อะยัง พรามะโม** อันว่าพรามผู้นี้ **อาคัจฉะติ** ก็เข้ามาเพื่อจักมำเมือ ยังพระเทอดสันตะระเจ้า ตั้งว่าเข้ามาเป็นปะโทยด แท้ดิหลิมา **พันทิตะอา** มายพามก็จิ่งผูกหมาไอ้ ในพุ่มไม้ไพหนา **โอตาเรตะอา** ให้พรามลิงจากต้นไม้ แล้อให้นั่งเหมือฟิดไม้ อันปูลาดไอ้เหมือดิน **ภะโรมโต** มายพามจักปะติสันถามต้ามจาระจา **อาหะ** จิ่งก่าอยังคาถาว่า **ปิยัสสะเม ปิโย ทูโต ปุมมะปัตตัง ทะหามิ เต** ดั่งนี้เป็นเค้า ดูราพรามผู้ใหย่ **ทูโต** ท่ามเป็นคนใช้ แห่งพระยาบุริมสีสินไชติมเป็นอ้ระปิตา ให้มาราหะมาพระเทอดสันตะระเจ้า **ปิโย** ก็เป็นที่รักแก่เรายิ่งพักหนา **ทะหามิ** เรากำให้บัดนี้ **ปุมมะปัตตัง** ยังห่เข้าแลชิ้นปา กับทังขากะหวายแท้ง อันกะแด้งด้วยแดดแลแปอไฟ **ปาเถยยัง** เพื่อให้เป็นเข้าไถ่แลเข้าถิง กับทังกะทิงน้ำเผิ้งอันนี้ ให้แก่เจ้าไปกินในหินทางพายหน้า ตาบต่ำเท้าระอดพระเทอดสันตะระรัดสี ติมผู้หะริงทัมพาอันมาจำสิลยู่ ในภู่แก้วบันมะสาลา **อะทัง** อันว่าข้า **วักขามิ** ก็หากจักบอก ยังสะถามที่ยู่ แห่งพระเทอดสันตะระเจ้าติมนั้นแก่ท่าน แท้ดิหลิแล.

ซูชะกะปัพพัง กะริยาอันพันมะมายังกันซูชะกะ

เอกูนาสีติคาถาปะติมันทิตัง อันปะดับปะดาไปด้อยพระคาถาทังหลาย 79 พระคาถา

นิตถิตัง ก็สะเด็ดบริระบอมถอมแล้วห่นี้ ก่อมแล

วัดห่ซ่าง พระมะถอมหลวางพระบาง สาทาระมะลัด ปะชาทิปะไต ปะชาชิมลาว

ພຣາມຊູຊິກ ຖືກຫມາຫມາຍພາບເຈຕະບຸດໄລ່ແລ່ນຂຶ້ນຕົ້ນໄມ້ ແລ້ວຕົວະວ່າເປັນທູດ
ຂອງພຣະເຈົ້າສີສິນໄຊ ນຳພຣະຣາດຊະສານໄປເຊີນພຣະເຫວດເຈົ້າກັບຄືນເມືອງ

6. จุละพิม

เอวันเจตะปุตโต พรามะนัง โพเธตะอา ปาเถยยัสสัตถายะ ตัสสะ มะหุโม ตุมพันเจอะ ปักกะมิถะสัตถิมจะ ทัตะอา.

โพ สาทะโอ ดูราสับปุริสาเจ้าทั้งหลาย **เจตะปุตโต** อันว่านายพานเจตะบุด **มิถะลุททะโก** อันเป็นนายพานเมื้อ สิบเชื้อชาดชาวเจตะราด อันท้าวพระยาทั้งหลาย หากถาดไว้ให้รักสา ปักตูป่าหิมะพาน มันกำกะทำปะติสันถาม ต้านจาระจาผาธิบนิมิดสะนิดสะเหม่หา จากับดอมดูธะกะพราม ตามเทด **โพเธตะอา** ให้พรามกินชิ้นเมื้อแลอาหาม ปะมานพ่อิ่มท้องให้ถัด **ทัตะอา** มันกำให้แล้ว **มะหุโม ตุมพันเจอะ ปักกะมิถะสัตถิมจะ** ยังกะหิงน้ำเผิ้งใหม่อันหวาน กับหังขากะหวายแห้ง อันกะแด้งไปด้อยแดดแลแปวไฟ **ปาเถยยัสสัตถายะ** เพื่อให้เป็นเข้ำไก่แลเข้ำถึงแก่ชิมนะพราม เพื่อบ่ให้ขาดเซิน อันจักเดินหางไก พื้นอิใสหิมะเวด เข้ำสู่เธดพูพะนัง **เธอัง** ดั่งนี้แล.

นายพานเจตะบุดพันละนาพูเธ้าแลป่าไม้

ถัดนั้น ขั้นนายพานเจตะบุด จักสำแดงยังวัดสะโมกาด อาอาดที่สำราม สะถานอันอิเสด แห่งพระเทอดสันตะระเจ้า ให้แจ้งแก่เถ้าธูธะกะ **ถะเปตะอา** มันกำตั้งไว้ยังพราม ในท่ามกางหินหาง หิมะเวด เมื่อจักบอกยังปะเทดเธดพูผา **อุกถิปิตะอา** มันก็ยิกย่อขึ้น **ทักถิมะทัตถัง** ยังแขมกำ้ขวา **อาหะ** กำก่าอว่า:

เอสะ เสโล มะหาพราเม ดั่งนี้เป็นเถ้า **มะหาพราเม** ดูราท่านพรามผู้ใหย่ **เอสะ** มักว่า **เอโส ปักพะโต** อันว่าดอยอันนั้น **เสโล** มักว่า **เสละมะโย** ทงมย่อมแล้วด้อยหินหังแห่ง อันโลกหากตั้งแต่งไว้แต่ปะถิมมะกัน **ถันทะมาหะโน** อันปะถับปะดาไปด้อยถันทะธิดสะของหอมหิบพะสิ่ง จิ่งได้ชื่อว่าเธ้าถันทะมาหะมะบันพิด กำผาทิดเหันมา **เวสสันตะโธ ราชา** อันว่าพระยาเทอดสันตะระวำระกะสัดเจ้าตินนั้น **สัมมะติ** กำยู่ **สะหะ ปุตเตหิ** กับดอมลูกแก้วอำระบุด อุดตะมะชายา มะหาเทวีสิกะสัด **ยัตถะ อัสสะเม** ในอาสิมบิดสาลาที่ใด **สักกะหัตถิเย** อันพระบุธิมอินหา หะธิงกูมาให้วิดสุกัมเทพะบุด ตินๆามดีพิจิดธิจะนา ลิงมามิธะมิดไว้ทั้งมอม บำระบอมด้อยเถื่องสะมะนะปะธิขาม เป็นสะถานอันอุดิม ถอมชิมชื่นยินดีบ่ขาด เป็นอาอาดสำๆสิมมะหัม **ตะวัง** อันว่าท่าน **อุตตะรา-พิมุโข** จิ่งอว่ายหน้าสำเพาะ ต่ำทิสาหินเหนือ แล้วแลลงบไปด้อยตินดอยอันนั้น **ปัสสะสิ** ท่านหากจัก

ເຫັນຍັງອາສົມບົດສາລາ ແຫ່ງພຣະຍາເທວດສັນຕະຣະເຈົ້າຕົນນັ້ນ **ทาเรมโต** ເຈົ້າກໍທະຣົງ **พรามะมะอันมัง** ຍັງເພດອັນເປັນນັກບວດເຈົ້າຕົນປະເສີດ ອັນທະຣົງຜະນວດບວດເປັນຊີ **อาสะทันจะ** ມີມືຖືຂໍເກາະກ່ຽວ ໜ່ຽວ ຫມາກໄມ້ແລຫົວມັນ **มะสันฉะตัง** ອັນມີເຄື່ອງໄຕ້ບູຊາໄຟ ທະຣົງຜະນວດກວດເກົ້າເປັນຊະຕາ **จัมมะอาสิ** ເຈົ້າກໍນຸ່ງໜັງເສືອ ອັນທ່ານຫາກເຖືອລອກ ປອກອອກທັງເລັບ ເກັບຈີບໄວ້ເປັນສັງຄາຕິ **สะมาเสติ** ເຈົ້າກໍນອນ ຢູ່ ເໜືອແຜ່ນດິນດາຍບໍ່ມີສາດ ມີແຕ່ໃບໄມ້ກາດຮອງຫລັງ **ฉาตะเอทัง มะมัสสะติ** ເຈົ້າກໍນ້ອມໄຫວ້ບໍ່ຂາດ ຍັງຊາດແປວໄຟ ອັນເຫລືອງເຮືອງເຮື່ອເພື່ອໃສ່ໃຈວ່າ ຜ້າພຣະປັດເຈກະໂພທິເຈົ້າ ໄຫວ້ຢູ່ທຸກຄ່ຳເຊົ້າຕະຫລອດ ການ ຕາມບູຮານພຣະຣັດສີມາແຕ່ກ່ອນ ນັ້ນແລນາ.

พรามเม ດູຣາທ່ານພຣາມ **เอเต ทุมา** ອັນວ່າໄມ້ທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ **นิลา** ອັນຂຽວງາມ **นานาผะละทะรา** ອັນທະຣົງລູກແລຫມາກຕ່າງໆ ພ້ອມສູ່ຢ່າງຜະລາຫລາຍ **อุถถะตา** ມີລຳອັນສູງຍາວຍິ່ງ ກິ່ງນ້ອຍສ້ອຍສາຂາ **อัพพะฆูตาวะ** ເຫມືອນດັ່ງຈອມຝ້າຈອມເມກອັນໜາ **นิลา** ອັນຂຽວງາມ **อันฉะนะปัพพะตาอิวะ** ເຫມືອນ ດັ່ງເຂົາເອງຊັນ **ปะทิสสันติ** ກໍຜາກົດເຫັນມາ **ทะวา** ຄືວ່າໄມ້ຕະແປກໄຕ້ຕາງທຸມ **ฉะทิรา** ໄມ້ສະຄຸມແກ່ນ ແຂງຂະໜາດ **อัสสะกันนา** ເດຍຣະດາດໄມ້ທູກວາງໃບຊ້ອງ ໄມ້ຫມາກຕ້ອງໃບໜາ **มาลุวา** ໃບຍາງພາຍ ປາຍມັນສູງພົ້ນເພື່ອນ ນົກນ້ອຍເລື່ອນລົງຫາ **สาลา** ໄມ້ຮັງຫລວງຮົ່ມກວ້າງ **ผันทะนัง** ໄມ້ຄໍ້ຂວ້າງແຄມທາງ **เต ทุมา** ໄມ້ທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ມີລຳອັນສູງຍາວຍິ່ງ ກິ່ງນ້ອຍສ້ອຍສາຂາ **วาเตนะ** ອັນລົມຫາກມາພັດກວັດ ແກວ່ງ ໃຫ້ອ່ອນນ້ອມຄ້ອມໄປມາ **สะกิง ปิตาวะ มานะวา** ເຫມືອນດັ່ງຊາຍໜຸ່ມເໜົ້າອັນໂຖງເຫລົ້າ ເຂົ້າມາ ພ້ອມທີໜຶ່ງດຽວກັນ ແລ້ວແລກົ້ມດູດກິນຍັງນ້ຳເຫລົ້າ ອັນຂົມກົ້ວເກົ້າເມົາມົວ ແລ້ວລົ້ມກົ້ມເງີຍພ້ອມກັນນັ້ນ ແທ້ ດີຫລີ ແລນາ.

พรามเม ດູຣາທ່ານພຣາມ **สะกุนา** ອັນວ່ານົກທັ້ງຫລາຍ **อุปะริทุมะปะริยาเยสุ** ອັນຢູ່ເໜືອຫ່ຳໄມ້ ແລ້ວແລຮ້ອງຖ້ອງຂານຂັນ ເຊີ່ງກັນໄປມາ ດ້ວຍສຽງອັນມ່ວນກ້ຽງກົມ ຄວນພິຣົມຊົມຊື່ນຍິນດີ **สังคีติโยอะ สุยยะเร** ກໍຜາກົດໄດ້ຍິນມາ ທົ່ວທິສາບໍ່ຂາດ ເຫມືອນດັ່ງຊາດສຽງຂັບທິບ ພ້ອມຕຸຣິຍະນິນຕີ ສີວໍຣະຄັນທັບ ຂັບເສບ ເທບໄທ້ອິນຕາສຸຣິນທາທິປະຕິພູວະນາດ ແທ້ດີຫລີແລນາ. **นัจจุทา** ຄືວ່ານົກໂພນໂດກ ຮ້ອງກ້ຽໂຄກ ຍາມເດີນດົງ **โกกิลา** ນົກຕາເວົ່າ **สังฆา** ນົກໄສ່ **สัมปะตันติ** ຮ້ອງແລ້ວແລເຕັ້ນໄຕ່ໄປມາ **ทุมา** ຈາກໄມ້ຕົ້ນ ຫລັງ **ทุมัง** ສູ່ໄມ້ຕົ້ນໜ້າ **เต ทุมา** ອັນວ່າໄມ້ທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ **สาขาปัตตะสะมิริตา** ອັນມີກິ່ງຫ່ຳແລໃບ ອັນ ດົກໜາເດຍຣະດາດ ອັນລົມຫາກມາຟາດພັດຄັດທະນາ ເຮັ່ງເປ່ງອອກຍັງສຽງອັນມ່ວນ ຄວນຊົມຊື່ນຍິນດີບໍ່ ຂາດ ບໍ່ອາດຈັກໃຄ່ຄືນມາ **อะอะทะยันเตวะ** ເປັນເຫມືອນດັ່ງຮູ້ຮຽກຮູ້ຫາ ໃຫ້ມາໃກ້ມາຖັດ **ถัจจันตัง** ຍັງຄືນ ຝູງມາໃຫມ່ **ระมะยันเตวะ** ເຫມືອນດັ່ງໃຫ້ຊົມຊື່ນຍິນດີ ຍັງຄືນຝູງຢູ່ເກົ່າ ເລົ່າບໍ່ໃຄ່ຈັກໃຫ້ຄືນໜີ ທຸ່ນຍ່ອມໃຫ້ ຍິນດີທາຍໂສກ ບໍຣະໂພກພ້ອມອາຣົມທຸກສິ່ງ ຍິ່ງກວ່າຢູ່ບ້ານເມືອງແຫ່ງຕົນ ນັ້ນແທ້ດີຫລີແລນາ.

พันละนาอาสิมบิดสาลา

ນາຍພານເຈຕະບຸດ ສຳແດງຍັງປະເທດ ເຂດປ່າຫິມະພານ ອັນຄວນຊົມຊື່ນຍິນດີ ດ້ວຍປະການດັ່ງນີ້ແລ້ວ ບັດນີ້ ຈັກສຳແດງຍ້ອງຍໍຍັງປະເທດ ເຂດອາສົມບົດສາລາ ຖານະອັນວິເສດ ແຫ່ງພຣະເທວດສັນດອນວໍຣະບຸດ

ฮุตตะธิ์ๆ เป็นอันยิ่งๆ จิ่งก่าวอ่า **อัมพา กะปิตะถา ปะนะสา** ดั่งนี้เป็นเถ้า **พราเม** ดูราท่านพราม **ทุเม** อันไม้ทั้งหลาย อันยายยั้งอยู่ สะพู่พ้อมเป็นถัน แลแวดล้อมอ้อมพระบันนะสาลา แห่งมะหาสัดเจ้าตินนั้น **อัมพา** คือว่าไม้ม่วงๆ ใบบ่ร่วงดิกหนา **กะปิตะถา** ไม้หมากขวิดเผือกหอมผา **ปะนะสา** ไม้หมากมี่ **ชัมพู** ไม้หว้า **วิเพทะกา** ไม้หมากแหน **ทะธิตะกิ** ไม้หมากสี้มม่อ **อามะละกา** ไม้หมากขาม ป้อม **อัสสัตถา** ไม้ปาแป้ง **พะทะรานิ จะ** ไม้หมากทัน **จารุตีมพะรุกขา** ไม้หมากถับหอๆ มีลูกสุกงามช้อยโฉด **นิโครทา** ไม้นิโครด เป็นลูกสุกเข้มดิกหนา **อุทุมพะรา** ไม้หมากเดื่อ มีลูกสุกเรื่อๆเรื่อๆงามพิลาด เดยระดาดแต่เถ้าเท้าเถิงปาย บ่มิได้ขึมขวายอันจักขึ้น ท่ำอยู่ที่พื้นที่ต่ำ ยำ่พระท่ำระนิแผ่นดิน ปิดกินยังลูกอันสุกแลหวาน สิมสะถานดั่งน้ำเผิ้งน้ำมี้มนั้น แท้ดีหลีแลนา.

พราเม ดูราท่านพราม **กะกะลิโย** อันว่าฝูงตี้นก้อยทั้งหลาย อันยายยั้งอยู่สะพู่พ้อมเป็นถัน แลแวดล้อม อ้อมพระบันนะสาลา แห่งมะหาสัดเจ้าตินนั้น มีอันนะสิ่จำพวก **ปาเรอะตา** อันหนึ่งๆ คือว่าฝูงหมู่ตี้นก้อยฝ้ายก่ดี **พะเวยยา จะ** คือว่าฝูงหมู่ก้อยก้านบุ่นก่ดี ก้อยเอิาแบ้มีหลายหลาก ก้อยง้าวหมากเถือหลวงก่ดี **มะทุตถิกา** ก้อยตีบสุกพ่ดีกินหวาน ล้ำงเด้กน้อยเป็นซางก่ใหย่ บ่ใช้ก้อยสามาน แลก้อยทั้งหลายฝูงนี้ มีหมากสุกหวาน หลายปะกานทุกเยื่อๆ เถื่องปะดับกับป่าหิมะพานมีมาก ถ้อนทุกพากเหลือหลาย แท้ดีหลินา. **พราเม** ดูราท่านพราม **มะหุๆ** อันว่ารวงเผิ้ง **อะเนละกัๆ** อันหาแม่หวงแหนบ่ได้ บ่ไร้บ่ยาก มีมากแท้หักหนา **มะนุสสา** อันว่าฝูงหมู่คินทั้งหลายอันเอิ้ามา **ทิสะวา** เห็นแล้วเมื่อก่อน บ่ห่อนจักก่าย **อาหาระ** ถือเอิาแล้ว ยังรวงเผิ้งอันเกิดกับบุน **พุมขะเธ** ก่กินยังรวงเผิ้งนั้นแล.

พราเม ดูราท่านพราม **นานา อัมพา พะหุวิหา** ไม้ม่วงทั้งหลาย มีปะกานต่างๆ **อันเย อัมพา** ไม้ม่วงจำพวกหนึ่งๆ **ปุปผิตา** ผิงเป็นดอกตั้งช่ำก่เป็นจิ มีแต่ปายเท้าเถิงกิก เป็นหมากดิกหนา **อันเย อัมพา โหวิลา** ไม้ม่วงจำพวกหนึ่งๆ มีลูกอ่อมน้อยส้อยสาขา **อันเย อัมพา** ไม้ม่วงจำพวกหนึ่งๆ **ปักกา** มีหมากสุกเข้มแลหวานยิ่งๆ สิ่งน้ำอ้อยน้ำตาน **ตะหุพะยัๆ** ไม้ม่วงสองปะกานนั้น **เผละวันนา** มีหมากดิบขงองามยิ่งๆ สิ่งหลังขงดตะปาด มีหมากสุกงามพิลาดบริสุด ดุดดั่งอันนะคำ **เต อัมพา** อันว่าหมากม่วงทั้งหลายฝูงนั้น **อามานิ เจอะ** ฝูงหน่อยดิบก่ดี **ปักกานิ จะ** ฝูงหน่อยสุกก่ดี **วันนะ-ถันทะระสุตตะมา** ปะกอบด้อยอันนะอันเงางามแลหอมรื่น ถวนที่ชิมชื่นยินดี มีริดสาอันหวานดีสุดระหาด มาตาว่าผู้ชาย อันเอิ้าไปสู่ที่จิ่มให้ใจปะเทด **เทตถา** ในพายใต้ แห่งตี้นหมากม่วงทั้งหลายฝูงนั้น ก่มีใจชิมชื่นยินดี มีมือถือเอิาแล้วแลบริระโพก เต้มอิกใจมัก บ่ยากบ่ลำบากสังแล. **พราเม** ดูราท่านพราม **อัจฉะริยัๆ** อันว่าอาริมทั้งมวนมีมาก หลายหลากแก่ผู้ชายทั้งหลาย อันเอิ้าไปให้แล้วแลลำ่หลิงเห็น เป็นที่สัมบวน ถวนชิมชื่นยินดีมีสู่อัน อัดสะจันหลายหลาก มีมากแท้ดีหลิ. **ทิงกาโร** อันว่าสงอันดั่งที่งๆ เหมือนดั่งสงกะดิงหอๆ ดังมี่ก้องร้องเร่ิงริไร ในไพสินดูระรื่นถือถื่นก้องท่อสากิน เหมือนดั่งสงคินทับขับเสบ เหบพะไท้ไตอะติงสาสะหวัน เหมือนดั่งสวนมันทะวันสะหวันสุข สะพุกยิ่งหักหนา แห่งเทพะดาทั้งหลาย นั้นแลนา.

พราเม ดูราท่านพราม **มาลา** อันว่าถ่องแถวดอกไม้ทั้งหลาย อันฝายเดยระดาดลาดลงมกัน เป็นถ่องถันแถวถี่เรือยสิอัน **ลันถิตาอะ** ดูงามยิ่งสิ่งรอดดอกไม้ อันนายช่างผู้สะหลาด หากมาปะดับปะดาให้พิจิด ธิดจะมาร้อยถ้อยไว้เป็นคำงาม นับลำดับลงมกัน **ติตถันติ** ก็ตั้งยู่แลดูเงิงามพิจิด **ทิสสะเธ** ก็ผากิดเห็นมา **ทะชัถถาเมอะ** เหมือนดั่งปายซ่ำปายทุงนั้น แท้ดิหลิแล. **ตัง อะนัง** อันว่าป่าอันนั้น **โสพะติ** ก็ดูรุ่งเรืองงาม **นานาอันเมหิ ปุปเผหิ** ด้อยดอกไม้ทั้งหลาย อันมีพันอันมะต่างๆ หลายปะหามเดยระดาด แลดูงามสะพาด เหมือนดั่งอากาดอันเต็มไปด้อยหมู่ดาอ อันเรืองรุ่งพุ่งอับพา ทั่วทิสาทุกแห่งนั้น แท้ดิหลิ. **ภุตะชิ** ถือว่าไม้มูกน้อยลงมถัน **ภุตฆา** ถือว่าไม้โภดสำ **ตะถะรา** ไม้ตะถันจันหอม **ปาตะลิโย** ไม้แถฝอย **ปุปผิตา** อันปะกอบด้อยดอกบานงาม **ปุนนาคา** ไม้บุนนาก (หมากเอ่) ก็ดี **ถิธิปุนนาคา** ไม้นาอกามลูกบ่น้อย แลทองหลางส้อยโสพา **ปุปผิตา** ปะกอบด้อยดอกบานงามบริสุด **อุททาละกา** ไม้ลิมแล้ง **โสมะรุกขา** ไม้หมากเกือ **อะถะรุ** ไม้เกดสะหา **พัลลิยา** ไม้สิ้มโรง **พะหู** ก็มีมากหักหา **ปุตถะชีวา** ไม้อี้งไก่ **กะกุทา** ไม้กุ่มนก้ **อะสะนา** ไม้ดู่ลาย **ปุปผิตา** มีดอกบานสะพั่งงาม **ภุตะชา** ไม้มูกหลวง **สะละลา** ไม้จอง **นิปา** ไม้ที่มนก้ **โกสัมพะละพุชา** ไม้หมากเอ่แลไม้ซ้ **สาลา** ไม้รัง **ปุปผิตา** มีดอกบาน สะพั่งงามเดยระดาด เหมือนดั่งเฟืองอันถืมหาลาดไว้เหมือลานเข้า นั้นแท้ดิหลิแล.

พันละนาสะโบกขะระนิหลวง

พราเม ดูราท่านพราม **โปกขะระนิโย** อันว่าสะพังวังโบกขะระนิทั้งหลาย **ปะทุมุปปะละสันสันนา** อันเดยระดาดพิลาดเต็มไป ด้อยดอกบัวหลวงทั้งหลาย อันบานเรืองเรื่อเมื่อละดู **พูมิพาเถมะโนระเม** ในพื้นอันราบรงพงงาม **สุถันโท** อันมีกิ่นหอมรื่น ถวนสะพุกชื่มชื่นบาน อันมีในที่บ่ไกปะเทด เขดอาสิมบิดสาลา แห่งพระมะหาสัดเจ้าถิมนั้น แลปะเทดที่นั้นเป็นที่สิมบวม ถวนชื่มชื่นยินดีบริสุด ดุดดั่งสวนนันทะมะอุดทิยาม สะถานฮ่องทิบแห่งเทพะดาทั้งหลาย นั้นแท้ดิหลิ. **พราเม** ดูราท่านพราม **โภกิลา** อันว่านิกตาเอ้าทั้งหลาย **ปุปผะระสะมัตตา** อันก็อเก็าม้อเม็าไปด้อยกิ่นดอกไม้ทั้งหลาย **อุตุสัมปุปผิเต ทุเม** อันจับยู่เหนือหง่าไม้แลปายไม้ อันผิเป็นดอกออกบานสะพั่งงาม ในกาละเมื่อละดู **มันชุพานิกา** ก็ร้องมีสงอันม่วนเพาะเสาะใสแลก้งกึม ถวนพิธีมชื่มชื่นยิ่งหักหา **อะพิปปะนาเทนติ** ก็ร้องชีชว่า-ชีชว่าเป็นสงดงอ ในไพยวกว้างกางป่า ทงมช้างท่าโบกขะระนิ เธ็ดป่าที่นั้นให้สะพุกชื่มชื่นยินดีมากหักหา.

อะถะ ปะกามหึ่ง **พราเม** ดูราท่านพราม **เธมุ** อันว่าละออง ฝองไกสอมแห่งดอกบัวทั้งหลาย อันบานสะพั่งงาม ในกาละเมื่อกางเอ้น **พัสสันติ** ก็ฟุ้งขึ้นสู่พื้นปะตุลาอากาด **มะกะรันเทหิ** แต่พายในกาบไกสอมสู่อัน **ปะตันติ** ก็ติกลิงมา **โปกขะเธ** เหือใบบัวพายลุ่ม แล้วแลชุ่มไปด้อยน้ำค้างดาด บ่ขาดเจือจาน หวานดั่งน้ำผึ้งน้ำมื้ม อันหวานยิ่งยอด ลอดได้ชื่ว่าโบกขะระนิมะหุ ก็มีแล. ปะกามหึ่ง **วาตา** อันว่าลิม **วายันติ** ก็พัดฟ้งตะหลิบอิบไปมา ยังถันทะชาดอันดี สุระพิหอมรื่น

ถวมชิมชื่นยินดียิ่งหนักหนา ท่อทิสาทุกแห่ง ถือว่าแบ่งไปตาเว้นตึกแลอออก ทางขอกใต้แลทิมเหนือ เจือไปในข่วงเขด ปะเทดอาสิมบิดสาลา แห่งมะหาสัดเจ้าตินนั้น ก๋มีแล.

พธาเม ดูธาท่านพธาม **อัสสะโม** อันว่าอาสิมบิดสาลา แห่งพระยาเทอดสันตะระเจ้าตินนั้น **โอกิมโม** อันเกือมกาดเถยระดาดเต้มไป **ปะทุมะกิมฆักขะเรนูหิ** ด้วยละอองฝองไกสอมดอกบัว ทังหลาย รอดทุกกำทุกพายนั้นแล. **สิงคาตะกา** อันว่าหมากกะจับทังหลาย **กูลา** มิห่อยอันใหย่ห่อ หือถวาย ก๋มีมากมายหนักหนา **สังสาหิยา** อันว่าเฮ้าสาลิ **ปะสาหิยา** อันถิมบ่ได้ปูก หากเป้นลูกเป้น หมากเป้นธากเป้นธองด้วยติ้ม เป้นมิดจะกามบ่ขาด ทัมมะชาดเฮ้าขาวพาวบริสุด มิโอชาธิดอันย่ิง สิ่งเฮ้าหิบแห่งเทพะดา **มัจฉะกัจฉะปา** อันว่าปาแลเต่าทังหลาย **พะยาวิหา** อันลอยแล่นไปในน้ำอันใสสุด ดุดดั่งหน้าแอ่นนั้นแลมา. อันว่าเต่าแลปาทังหลายฝูงนั้น อันอาใสหงอไปมา ก๋ผากิด เห้นเป้นอันมาก ทลายทลากมามา **มูปะยามะกา** อันว่าปูทังหลาย **พะหู โหนติ** ก๋มีหลายมอนมาก **เอตถะ เอติสสัง โปกาขะระนิยัง** ในสะพังอังโบกาขะระนิที่นั้น **มะหุ** อันว่าธิดสะอันหวาน **สะวะติ** ก๋ไหลออก **พิงเสหิ** แต่เหง้าบัวทังหลายก๋ดี **มุลาลิพิ** แต่ธากบัวทังหลายก๋ดี อันมิธิดสะอันหวานสิมสะถานดั่งน้ำสัปปิเม๊าอะมิด แลน้ำนิมงือนั้น แท้ดีหลิ.

พันละนานิกทังสี่เหล่า

พธาเม ดูธาท่านพธาม **ตัง อะนัง** อันว่าป่าอันนั้น **สุระพิ** มิกิ่นอันหอม **นานาคันทะสะมิธิตัง** อันลิมหากมาพัด ยังกิ่นอันหอมต่างๆ ให้ฟิ้งตะหลิบอิบไปท่อทิสาทังมวน ถวมชิมชื่นยินดิบ่ขาดสาย แก่ผู้ชาย อันเฮ้าไปรอดจอดเถิงที่นั้น แลบ่อาดจักหนีได้ **ปุปผะคันเทหิ** ด้วยกิ่นดอกไม้ทังหลายฝูงนั้น แลมา. **พะมะธา** อันว่าแมงพู่ทังหลาย **อะพินาหิตา** อันเฮ้ามาลิ้มเลยกิ้งกินชิมเอิา ยังละอองไกสอมดอกไม้อันหอมรื่น ถวมพิธิมชิมชื่นยินดี ด้วยกิ่นสุระพิ แล้วแลร้องร่ำเธรอม บินส่อมแส้วไปมา **สะมันตา** รอดทุกกำทุกพาย **อะถะ** ปะกามหนึ่ง **สะกุนา** อันว่านกทังหลาย **หิชา** อันเกิดมาสองคาบ **นานาวันนา** มิอันนะต่างๆ กัน **โปกาขะระนิคะธา** อันแปงธองร้งอยู่จิ่มใก้ไขปะเทด เขดฝั่งสะพังอังโปกาขะระนิ อันมิสี่จะตุธิด ผากิดสะเหมิกัน **อันยะมันยัง ปะกุชิโน** กงมย่อมร้องถ้องขานขันเชิ่งกันแลกันไปมา **โมทันติ** ก๋ชิมชื่นยินดี กับด้วยนิกต๊อเป้นเมย แล้วแลอยู่มิเมยมิหน่ำ พ้อมพ่ำร้องเธร่ำพึงคะนา แลนิกทังหลายฝูงนั้น กงมย่อมเฮ้ามาน้อมนิบถิมธิบบาดถวายพอม แก่พระยาเทอดสันดอมอริยะกะสัด ขัดติยะวังอังพุดทังภูม มะหาสิมมะเจ้าตินนั้น แล้วแลตั้งอยู่ในทิสาทังสี่ แลเล่ามาเฝ้า ทุกคำเช้าบ่ขาดสายอะแล. ด้วยแท้ นิกทังหลายฝูงนั้น มิสี่หมู่ พ้อมกันอยู่พึงคะนา หมู่หนึ่งชื่อว่า **นันทิมา** หมู่หนึ่งชื่อว่า **ชิอะปุตตา** หมู่หนึ่งชื่อว่า **ชิอะปุตตาปิยาชิโน** หมู่หนึ่งชื่อว่า **ปิยาปุตตาปิยานันทา** แลนิกทังหลายสี่หมู่นั้น แลหมู่เป้นปัดเจกเอกะธาดพึงคะนา สังขะทยานับด้วยหมื่น ชิมชื่นพ้อมกันมา.

ວາຣະນາ ມີນິກຫັດສະດີລ້ງເປັນເຄົ້າ ໂຕເປັນເຈົ້າຫມູ່ອັນປະຖົມ ນິກທ້ງຫລາຍມາແວດລ້ອມ ອ້ອມເປັນ ປະຣິວານ ມີທ້ງນິກກົກແລນິກແກ ງຸມແຊງແລຄໍ່ກ່ານ ທ່ານຟ້າແລອິນທິ ອ້ຽງຄີແລນິກພິດ ນິກປົດແລນິກເຂົ້າ ຕາເວົ້າແລກະອອກ ຈອກຟ້າແລສາລິກາ ວາຣະນາ ມີນິກຫັດສະດີລ້ງເປັນແກ່ ເຂົ້າມາແຕ່ທູຣະສະຖານ ກັບທ້ງ ປະຣິວານພ່ຳພ້ອມ ນ້ອມຍ້ງປົກແລຫາງ ກາງເອິກເລິກເອງຄະຊຸລີ ຖວາຍບ້ງຄົມແກ່ພຣະຣັດສີເຈົ້າວ່າ ຝ້ງຂ້າ ໄທວ້ບາດບຸພິດເປັນເຈົ້າ ພະວ້ງ ສົມເດັດມະຫາຣາດເຈົ້າ ບັດນີ້ເຂົ້າມາທະຣ້ງຜະນວດບວດເປັນຣັດສີ ເຈົ້າກູຢ່າ ໄດ້ຄຶດເຖິງທ້ອງບຸຣີຣົມຣາດ ຢ່າໄດ້ຄຶດເຖິງຜາສາດແກ້ວວິໄຊຍົນ ຢ່າໄດ້ຄຶດເຖິງຫມູ່ຣິພົນແລອາມາດ ຢ່າໄດ້ ຄຶດເຖິງວໍຣະນາດແກ້ວກັນຍາ ຢ່າໄດ້ຄຶດເຖິງປີຕຸຣາດຊາດເຊື້ອອັນຢູ່ໃນຣັດຖ້ງ ພະວ້ງ ສົມເດັດມະຫາຣາດເຈົ້າ ຈ່ຶ້ງຊົມຊື່ນຍິນດີ ເຊ່ິ້ງປາຣະມີທັມ ກັມອັນເປັນປະໂຫຍດ ຄ່ອຍອົດສົບສ້າງໂພທິສົມພານ ກໍຂ້າເທ້ີ້ນ. ນິກທ້ງ ຫລາຍຖວາຍຍ້ງຄຳຍິນດີ ແກ່ພຣະຣັດສີເຈົ້າຕົນວິເສດ ເຫດດ້ັ່ງນ້ັ້ນ ນິກຊຸມນ້ີ້ຈ່ຶ້ງໄດ້ຊ່ື້ວ່າ ນັນທິກາ. ແລນິກທ້ງ ຫລາຍຝ້ງນ້ັ້ນ ທ້ງນ່ອມມານ້ອມນົບ ຄົມຣົບພຣະບາດເຈົ້າ ທຸກຄ່ຳເຊົ້າເຝົ້າເບ້ືອງປາຈົນ ກໍມີແລ.

ຕະໂຕ ຖັດນ້ັ້ນ ທຸຕິໂຍ ສະກຸນະສ້ງໂຄ ອັນວ່ານິກຊຸມຖ້ວນສອງ ທ້ງສະຣາຊະປາໂມກໂຂ ມີພຣະຍາຫ້ງ ເປັນແກ່ນເປັນປະທານ ມີທ້ງນິກເຈ່ົ້າແລນິກຍາງ ນິກກາງແລພາຍກວາກ ຈາກະພາກແລຕາຫລຸມ ນິກກະຊຸມ ແລໂພນໂດກ ຊະໂພກແລຄັບແຄ ແຕຫວັດ ສັດທ້ງຫລາຍຝ້ງນ້ີ ເປັນປະຣິວານແຫ່ງພຣະຍາຫ້ງ ມາພ່ຳພ້ອມ ນ້ອມຍ້ງປົກແລຫາງ ເລິກເອງຊຸລີຖວາຍບ້ງຄົມ ແກ່ພຣະຣັດສີພູວະນາດເຈົ້າວ່າ ເທວະ ຂ້າໄທວ້ບາດບຸພິດເຈົ້າ ພະວ້ງ ບັດນ້ີ້ສົມເດັດມະຫາຣາດເຈົ້າ ມາເຂົ້າປ່າເປັນຣັດສີ ເຈົ້າກູຢ່າໄດ້ປະມາດ ສົມເດັດມະຫາຣາດເຈົ້າ ຈ່ຶ້ງມີ ອາຍຸຍືນຍາວຍ່ິງ ກັບດອມລູກແກ້ວກ່ິງແລຊາຍໆ ກໍຂ້າເທ້ີ້ນ. ນິກທ້ງຫລາຍ ຖວາຍຍ້ງຄຳວຸດທິ ສີສະຫວັດດີ ແກ່ພຣະຣັດສີຕົນວິເສດ ເຫດດ້ັ່ງນ້ັ້ນ ນິກຊຸມນ້ີ້ຈ່ຶ້ງໄດ້ຊ່ື້ວ່າ ຊີວະປຸຕຕາ ທ້ງນ່ອມເຂົ້າມານ້ອມນົບ ຄົມຣົບ ພຣະບາດເຈົ້າ ທຸກຄ່ຳເຊົ້າເຝົ້າຢູ່ເບ້ືອງທັກຂິນ ກໍມີແລ.

ຕະໂຕ ຖັດນ້ັ້ນ ຕະຕິໂຍ ສະກຸນະສ້ງໂຄ ອັນວ່ານິກຊຸມຖ້ວນສາມ ມະຍູຣະປາໂມກໂຂ ມີນິກຍູງເປັນແກ່ ເປັນປະທານ ມີທ້ງໄກ່ເຖ່ືອນແລໄກຂວາ ໄກ່ນາແລກ໊ົດປູດ ສີທູດແລເປ້ົາໄຟ ຕາໄນແລນິກຈາບ ກາລາບແລກາ ແກ ນິກປະຫ໊ົດປະທ້ຽນ ຕົນທ້ຽນແລເປ໊ົດນ໊ົ ຝ້ງຢູ່ຖ໊ົແລພູຜາ ພ້ຶງຄະນາມີມາກ ພົ້ນຈາກພາກສ້ງຂະຫຍາ ມີທ້ງ ກາແລແຮ້ງ ມາພ່ຳພ້ອມ ນ້ອມຍ້ງປົກແລຫາງ ເລິກເອງຊຸລີ ຖວາຍບ້ງຄົມແກ່ພຣະຣັດສີເຈົ້າວ່າ ເທວະ ຂ້າໄທວ້ ບຸພິດເຈົ້າ ບັດນ້ີ ເຈົ້າກູມາບ໊ວຣະບັດ ດ້ວຍຄອງວັດອັນເປັນຣັດສີ ເຈົ້າກູຈ່ຶ້ງມີອາຍຸຍືນຍາວ ຢ່າໄດ້ໂສກເສ້ົາ ນ ຳ ລູກເຕ້ົາເພ່ືອນຂ້າງກັບດອມເມຍ ກໍຂ້າເທ້ີ້ນ. ນິກທ້ງຫລາຍ ຖວາຍຍ້ງຄຳວຸດທິສະເໜ່ຫາ ຜາຣົບສຸຂສະຫວັດດີ ແກ່ພຣະຣັດສີທັມມິກະຣາດ ຂັດຕິຍະຊາດພູທອນ ລວດໄດ້ນາມະກອນຊ່ື້ວ່າ ຊີວະປຸຕຕາປ໊ຍາຊ໊ິໂນ. ແລນິກ ທ້ງຫລາຍຝ້ງນ້ັ້ນ ທ້ງນ່ອມມາຖວາຍພອນທຸກຄ່ຳເຊົ້າ ແກ່ພຣະບຸພິດເປັນເຈົ້າ ເຝົ້າຢູ່ເບ້ືອງປັດສິມ ກໍມີແລ.

ຕະໂຕ ຖັດນ້ັ້ນ ຈະຕຸຕໂຖ ສະກຸນະສ້ງໂຄ ອັນວ່ານິກຊຸມຖ້ວນສ່ີ ກະຣະວິກະປາໂມກໂຂ ມີນິກກໍຣະວິກເປັນ ເຄົ້າ ເປັນເຈົ້າຫມູ່ພ້ຶງຄະນາ ມີທ້ງນິກຜ໊ົດພ້ຶງແລນິກແຫກ ນິກແຂກແລນິກຫາ ສ້ງກາແລນິກອ້ຽງ ຮູ້ປາກກ້ຽງສ້ຽງ ຕ່າງພາສາ ໄກ່ຂວາແລໄກ່ກຸ້ມ ນິກຊຸ້ມແລອຸມລວາ ນິກຖ໊ວແລແຂກເຕ້ົາ ເຂົ້າໄຟແລເຈຍບາງ ກ່າງກ໊ີ້ແລນິກ ແຊວ ເຄ້ົາແມວແລຊຸ້ມມ້ັ ໄກ່ຟ້າແລໄກ່ໂອກ ຈ໊ິບໂຈກແລນິກຊັ້ນແດ ແຊງແຊວແລຈ໊ີ້ຈູ້ ເຂົ້າຄູ້ແລເຂົ້າລານ

ນົກທັ້ງຫລາຍຝູງນີ້ ເຂົາກໍມາຂານຂັນແລຮ່ຳຮ້ອງ ສຽງສະນັ່ນກ້ອງໃນໄພ ຍິນສະອອນໃຈມີມາກ ບ່ຮູ້ຈັກຮ້ອຍ ພາກພຽງຄະນາ ສັງຂະຫຍານັບດ້ວຍຫມື່ນ ຊົມຊື່ນເຕົ້າຍິນດີ ພາກັນມາພ່ຳພ້ອມ ນ້ອມຍັງປີກແລຫາງ ເລີກ ເອງຄະຊຸລີຖວາຍບັງຄົມ ແກ່ພຣະຣັດສີພູວະນາດເຈົ້າ ຢູ່ວີ້ວ່ອນ-ວີ້ວ່ອນ ຮ້ອງສຽງອ່ອນອໍຣະຊອນວ່າ ເທວະ ຂ້າ ໄທ້ເທວດສັນຕະຣະເຈົ້າຕົນວິເສດ ບັດນີ້ເຈົ້າກູມາລະປະໄວ້ ຍັງຣາດຊະເພດອັນເປັນພຣະຍາ ແລ້ວແລມາ ທະຣົງເຄື່ອງວິເສດອັນເປັນສົມ ສ້າງພຣົມວິຫານວຸດທິທັມດວງລ້ຳຍິ່ງ ກັບດອມລູກແກ້ວກົ່ງເມຍຕົນ ເຈົ້າກູຢ່າ ໄດ້ກັ້ງວົນອັນອື່ນ ຈົ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີ ຮັກສອງສີຄີ້ຍ-ຄີ້ຍ ກັບດອມລູກນາດນ້ອຍແລຊາຍາ ກໍຂ້າເທີ້ນ. ນົກ ທັ້ງຫລາຍ ຖວາຍຍັງສຸຂະນິວາສາພິຣົມ ຣຸຈະນາທັມດວງວິເສດ ເຫດດັ່ງນັ້ນ ນົກຊຸມນີ້ຈົ່ງໄດ້ຊື່ວ່າ ປິຍາປຸຕຕາ-ປິຍານັນທາ. ແລນົກທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ທຸ່ນຍ່ອມມາຮ້ອງຖ້ອງຂານຂັນ ເຊິ່ງກັນແລກັນໄປມາ ດ້ວຍສຽງອັນກ້ຽງ ກົມ ຄວນພິຣົມຊົມຊື່ນຍິນດີທຸກຄ່ຳເຊົ້າ ເຝົ້າພຣະບາດເຈົ້າຢູ່ທາງເບື້ອງອຸດອນ ກໍມີແລ.

ພຣາເມ ດູຣາທ່ານພຣາມ **ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ** ອັນວ່າພຣະຍາເທວດສັນຕະຣະເຈົ້າຕົນນັ້ນ **ສັມມະຕິ** ກໍຢູ່ **ສະຫະ ປຸຕເຕຫິ** ກັບດອມລູກແກ້ວອໍຣະບຸດ ອຸດົມຊາຍາມະຫາເທວີ ສີວໍຣະກະສັດ **ຍັຕຖະ ອັສສະເມ** ໃນ ອາສົມບົດສາລາທີ່ໃດ **ໂສ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ** ອັນວ່າພຣະຍາເທວດສັນຕະຣະເຈົ້າຕົນນັ້ນ **ທາເຣນໂຕ** ອັນທະຣົງ **ສະມະນະວັນນັ** ຍັງເພດອັນເປັນນັກບວດເຈົ້າຕົນປະເສີດ **ອາສະທັນຈະ** ມີມືຖືຂໍເກາະກ່ຽວ ໜ່ຽວ ຫມາກໄມ້ແລຫົວມັນ **ມະສັນຊະຕັ** ອັນມີເຄື່ອງໄຕ້ບູຊາໄຟທະຣົງຜະນວດ ກວດເກົ້າເປັນຊະຕາ **ຈັມມະວາສີ** ກໍ ນຸ່ງໜັງເສືອ ອັນທ່ານຫາກເຖືອລອກປອກອອກທັ້ງເລັບ ເກັບຈີບໄວ້ເປັນສັງຄາຕິ **ສະມາ ເສຕິ** ກໍນອນຢູ່ເໜືອ ແຜ່ນດິນດາຍບໍ່ມີສາດ ທໍ່ເອົາໃບໄມ້ລວາດຣອງຫລັງ **ຊາຕະເວທັ ນະມັສສະຕິ** ກໍນ້ອມນະມັດສະການໄທ້ບໍ່ ຂາດ ຍັງຊາດແປວໄຟອັນເຫລືອງເຮືອງເຮື່ອ ເພື່ອໃສ່ໃຈວ່າ ເປັນຜ້າພຣະປັດເຈກະໂພທິເຈົ້າ ໄທ້ທຸກຄ່ຳເຊົ້າ ເປັນນິດຈະກາລ ຕາມບູຣານຣັດສີມາແຕ່ກ່ອນ ກໍມີແລ.

ວະສະນັຕຖາເມ ໃນເມື່ອວັດສະໂນກາດ ອາວາດທີ່ສຳຣານ ສະຖານອັນວິເສດ ແຫ່ງພຣະຍາເທວດສັນຕະ ຣະເຈົ້າຕົນນັ້ນ ອັນນາຍພານເຈຕະບຸດ **ອັກຂາໂຕ** ກໍທາກບອກກ່າວດັ່ງນັ້ນ **ຊູຊະໂກປິ** ສ່ວນດັ່ງຊູຊະກະພຣາມ **ຕຸສິຕະວາ** ລວດມີໃຈຊົມຊື່ນຍິນດີ **ກະໂຣນໂຕ** ຈັກກະທຳປະຕິສັນຖານ ຕ້ານຈາຣະຈາປາໃສ ໄປຕາມຣີດຄອງ ສະໜອງຕອບບຸນຄຸນ ແຫ່ງນາຍພານເຈຕະບຸດ ອັນກູນາບອກຍັງຫົນທາງ ອັນຈັກໄຕ່ເຕົ້າ ເຂົ້າໄປສູ່ສາລາ ແຫ່ງ ພຣະຍາເທວດສັນຕະຣະທັມມິກະຣາຊາ **ອາທະ** ກໍກ່າວວ່າ **ອິທັນຈະ ເມ ສັຕຕຸພັຕຕັ ມະທຸນາ ປະຕິສັ ງຍຸຕຕັ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ດູຣາເຈົ້ານາຍພານເຈຕະບຸດ **ອິທັ ງ ສັຕຕຸກັຕຕັ** ອັນວ່າເຂົ້າສະຕຸກ້ອນສະຕຸຍ່ອຍອັນເມຍນ້ອຍ ແຫ່ງຂ້າ ອັນຢູ່ໃນເມືອງກະລິງຄະຣາດ ຊື່ວ່ານາງນ້ອຍນາດອະມິຕະຕາ **ເມ** ແຫ່ງຂ້າ **ມະທຸນາ ປະຕິສັ ງຍຸຕຕັ** ອັນສົມຄົນໄປດ້ວຍນ້ຳເຜິ້ງແລນ້ຳມື້ມ ອັນຫວານແລຫອມຮື່ນ ຄວນຊົມຊື່ນເອົາໃຈ ພາຍໃນຫວານແຊບຊ້ອຍ ອັນນາງພຣາມນ້ອຍແຫ່ງຂ້າ ຫາກກະທຳຕົກແຕ່ງແປງດີດາ ເພື່ອໃຫ້ເປັນເຂົ້າໄຕ່ແລເຂົ້າຖົ ງ ປະສົ ງໃຫ້ທ ງວທາ ງ ກໍມາກແທ້ໜັກໜາ **ທະທາມິ** ຂ້າກໍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ບັດນີ້.

ເມື່ອຊູຊົກພຣາມກະທຳຄຸນຕອບ ມອບຂອງຝາກແຫ່ງຕົນດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນນາຍພານເຈຕະບຸດ **ສຸຕະວາ** ໄດ້ຍິນ ຍັງຖ້ອຍຄຳແຫ່ງເຖົ້າຊູຊະກະພຣາມ ອັນຕ້ານຈາຣະຈາ **ອາທະ** ກໍກ່າວວ່າ **ຕຸຍເຫວະ ສັມພະລັ ງ ໂຫຕຸ ນາທັ ງ ອິຈສາມິ ສັມພະລັ ງ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ **ພຣາເມ** ດູຣາທ່ານພຣາມ **ສັມພະລັ ງ** ອັນວ່າເຂົ້າໄຕ່ແລເຂົ້າຖົ ງ ອັນເມຍທ່ານ

หากปะสิงให้ทงอทาง **โหตุ** ก็จิ่งไอ้แก่ท่านเทิ้น. **อะหัง** อันว่าข้า **นะ อิจสามิ** ก็บ่มักเพื่อจักถือเอิา ยัง เข้าไถ่แลเข้าถึงของท่านแล. **ตะวัง** อันว่าท่าน อันเกิดในพาระทะอาชะโถด มีปะโหยดด้วยอันทงอทาง อันยืดยาวถาวไก ท่านจิ่งไปตามวิใสแห่งท่าน ย่าได้ช้าได้นาน หอมล้อมพ่ปะมานเข้าถึงท่าน เท้าอันเทิ้น. **อะยัง มัคโค** อันว่าหินทางอันนี้ **เอกะปะทิ** ก็พ่แต่ระอยตินดินดงอทงอไต่ **อุชุง คัจสะติ** ไปก็เป็นอันซื่จือบ่หลิง ทงมย่อมเป็นอันดีจิงจอด เท้าระอดอาสืมบิดสาลาเป็นอันดี **อิสิ** ยัง มีรัดสิเจ้าตินหนึ่ง **อัจจุโต นามะ** ชื่ว่าอะจุตะรัดสิ **ปังกะทันโต** มีแข้วอันขาวพาวบ่ระสุด ดุดดั่งนก้ำ นิมงิว **ระชัสสิโร** มีหิวอันก้วเก้า ไปด้วยผิงเผ่าเท่าทุลิ **วะสะติ** ก็อยู่ในละหว่างอันนั้น แลเจ้ารัดสิตินนั้น **หาเรนโต** อันทะธิงยังเพดเป็นมักบวดเจ้าตินปะเสิด **อาสะทันจะ** มีมีถิ่อเกาะก่งอ หน่งอ หมากไม้แลหิวมัน **มะสันชะตัง** อันมีเถื่องไต้บูชาไฟ จิงผิมแลหนวด กวดเก้าเป็นชะตา **จัมมะวาสิ** เจ้าก็นุ่งหนังเสือ อันท่านหากเถือลอกปอกออกทังเลับ เกับจิบไว้เป็นสังคา **สะมาเสติ** ก็นอนอยู่เหนือแผ่นดินดายบ่มีสาด ใบไม้ลาดรองหลัง **ชาตะเวทัง นะมัสสะติ** ก็น้อมไหว้บ่ขาด ยังชาดแห่งแปวไฟ อันเหลืองเรืองเรื่อ เพื่อใส่ใจว่า ผ้าพระปัดเจกะโพทิเจ้า ไหว้ทุกค่ำเช้าเป็นนิดจะกาม ตาม บูรามรัดสิมาแต่ก่อน ก็มีแล. **ตะวัง** อันว่าท่าน **คันตะวา** เข้าไปแล้วย่าได้เอ้น ท่านจิ่งไปตามเส้นทางอันนี้ ท่านหากจักเห็น ยังเจ้ารัดสิตินนั้นบ่สิงใส ผิว่าท่านยังมักใค่ไปพายหน้า ย่าได้ช้าถวาม **ปุจสะ** ท่านจิ่งถามหา ยังหินทางเซิ่งเจ้ารัดสิตินนั้นเทิ้น. **โส อิสิ** อันว่าเจ้ารัดสิตินนั้น อันท่านหากไหว้สาทุกามทุกเมื่อ เชื่อยังคำแห่งท่านแล้วบ่ยาก หากจักบอกยังหินทางแก่ท่าน ละแล.

เตนะ วุตตัง เทดดั่งนั้น ขันถาถันทะอันนี้ อันพระสับพันยูเจ้าเทสะนา แก่มะหาสาริบุด ติน บ่ระสุดด้วยสิลา มีในจะธิยาปิดิก อันพระสังถายะนาจารย์เจ้า หากยกออกมาเป็นสาหิกไว้ ในเทอดสันตะระชาดิกว่า **อิทัง สุตะวา พริมมะพันทุ เจตัง ภัตะวา ปะทักขินัง** ดั่งนี้ **สาริปุตตะ** ดูรา เจ้าสาริบุด! **พริมมะพันทุ** อันว่าเถ้าอูชิกพราม ตามแมอนามเชื้อชาดแลปะเทด ที่เกิดที่อยู่แห่งมันอยู่ในเมืองพารานะสิพายใต้ ไฟหากไหม้เรือนมันเสยแล้ว มันลอดหนีมาอยู่ในเมืองกาลิงคะราด จิ่งมาได้นางน้อยนาดอะมิตะตา มันเข้าลุกอำนาดแห่งตันหา อันนางอะมิตะตาเมยมัน หากจำให้ไปขินขวายหา ยังหาสิแลหาสา **สุตะวา** ได้ยินแล้ว **อิทัง อะจะนัง** ยังถ้อยคำแห่งนายพามเจตะบุด **อุทัคคะจิตโต** มีจิดใจพิริมชิมชื่นยินดียิ่งหักหนา **ภัตะวา** มันก็ากะทำ **ปะทักขินัง** ยังอันองมอัดปะทักขิน เซิ่งนายพามเจตะบุด **อัจจุโต** อันว่าเจ้าอะจุตรัดสิ มีในสะถานที่ใด **ปักกามิ** มันก็หนีไปในสะถานที่นั้น ก็มีแล.

จุละอะนะอันนะนา กิยาอันพันนะนายังกันจุละพิน

ปันจะติงสะถาถาปะติมันทิตา อันปะดับปะดาไปด้วยพระถาถาทังหลาย 35 พระถาถา

นิตถิตา ก็สะเดัดบ่ระบอมถอมแล้วท่นี้ก่อนแล

ອະຈຸຕຣັດສີ ອະທິບາຍບອກທາງໄປສູ່ເຂົາຄິຣິວິງກິດແກ່ຊູຊິກພຣາມ

7. มะหาพิม

ถัจสันโต โส พาธัทะวาโธ
ทิสะวามะ ตัง พาธัทะวาโธ

อัททะสะ อัจจุตัง อิสิง
สัมโมทิ อิสินา สะทะ.

ดูชิกาสินทะนากับอะจุตตะธัดสิ

ดูธาสับปุธิสาเจ้าทั้งหลาย **โส พาธัทะวาโธ** ส่อนดั่งดูชะกะพธามผู้นั้น **ถัจสันโต** มันกำไปตาม ทินทางไกบ่ธู้ที่สุด แต่นายพานเจตะบุดทากบอก **อัททะสะ** กำทากเห็น **อัจจุตัง** ยังเจ้าอะจุตธัดสิ **สัมโมทิ** กำมีใจชิมชื่นยินดี กับดอมเจ้าธัดสิเป็นอันยิ่ง **ปุจฉิ** กำจิ่งถามทายังสุขะสะทัดดี เชิ่งเจ้าอะจุตธัดสิ เป็นคำไมติอันม่อนว่า **กัจจิ นุ โพโต กุสะลัง** ดั่งนี้เป็นเค้า ข้าไทว้เจ้าธัดสิ เจ้ากูมายู่ในถิธิ เป็นถองอันดิบ่ธะสุด **กุสะลัง** อันว่าสะพาอะอันทาพะยาทิบ่ได้ ถือว่าไข้สั่นนิบาดแลเจ็บหิว **อะนา-มะยัง** อันว่าถำกิอแลทุกสองปะกานกำทาบ่ได้ แก่พระบาดไท้จอมหิว? กำข้าลิ **ยาเปถะ** เจ้ากูยังถ่อยลังชีวิด ติดกับด้วยถว่าสะแหวงหา ยังหิวมันแลหมากไม้ ยังถ่อยได้พ่สัน กำข้าลิ **มูละผะลา** หิวมันแลหมากไม้กำยังมีมาก บ่ลำบากด้วยอันถว่าสะแหวงหา กำข้าลิ? **ทังสา จะ มะกะสา** เหลือก แลยุงยองร่อมป่า กำบ่มาถว่าให้ตอมติม **สิธิงสะปา** สัดติอธิแรงตอด งูงอดถว่าดิงดอม กำบ่มา โถจอมเข้าใก้ พระบาดไท้ธัดสิกำข้าลิ **ทิงสา** อุปัดทะอะอินตาย อันเกิดแต่เมื้อป่าท้าถะบอง ถือว่า ธาชะสิเสือเถื่อม แธดร้ายเพื่อมพึงถะบา กำบ่มาธาวิกะทำโทด ธามปะโทยดพาอะบา **สิธิงสัปปา** สัดติอจังไธแรงตอด งูงอดถว่าดิงดอม กำบ่มาโถจอมเข้าใก้ พระบาดไท้ธัดสิ กำข้าลิ?

ตาปะโส เมื่อนั้น บันเจ้าอะจุตธัดสิ **อาทะ** ท่าวว่า **กุสะลันเจวะ เม พธาเม** ดั่งนี้เป็นเค้า **พธาเม** ดูธาท่านพธามผู้เถ้า **กุสะลัง** เธิาพระบาด กำบ่ได้ต้องพะยาทิอันใดสัง **อะนามะยัง** กำยังถ่อยสะบาย ทายจากทุกสองสิ่งแท้ดิทลินา **ยาเปมิ** เธิากำยังลังชีวิด ให้เป็นไปบ่ถอยสัง ด้วยกำลังอันสะแหวง หาหมากไม้ ยังถว่าได้พ่สัน **มูละผะลา** หิวมันแลหมากไม้กำยังมีมาก บ่ลำบากด้วยอันถว่าสะแหวงหา **ทังสา จะ มะกะสา** อันว่าเหลือกแลยุงยองติวปิกปั้น ธิ้นติวน้อยขิบถัน สับพะสัน

ອະສໍຣະພິດ **ນະ ວິຊຊັນຕິ** ກໍຫາບໍ່ໄດ້ ເພື່ອວ່າເຮົາມາຢູ່ປ່າໄມ້ທີ່ນີ້ແຜ່ໄມຕິ **ທິງສາ** ອຸປັດທະວະອິນຕາຍ ອັນເກີດ ແຕ່ສັດທັງຫລາຍ ຫມາຍມີຣາຊະສີເປັນເຄົ້າ ກໍບໍ່ເຂົ້າມາຣາວີ ໃນຄິຣີຂິງເຂດ ເທດວ່າເຮົາທິງທັມ ພຣົມວິຫານ ຜາຍແຜ່ຮອດ ບໍ່ຂອດໄວ້ເອຣາ **ພຣາເມ** ດູຣາທ່ານພຣາມເຖົ້າ ເຮົາກໍມາຢູ່ໃນພູຜາປ່າໄມ້ ພ່ຳວ່າໄດ້ຫລາຍປີ **ນາພິຊານາມິ** ເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ຈັກຍັງສະພາວະອັນເປັນພະຍາດ ເຈັບບາດເປັນໄຂ້ອັນໃດສັງ **ພຣາເມ** ດູຣາທ່ານພຣາມ **ອາຄະຕັງ** ອັນວ່າກະຣິຍາການມາແຫ່ງທ່ານນີ້ ກໍເປັນອັນດີຍິ່ງໜັກໜາ **ອະທຸຣາ ຄະຕັງ** ມາບໍ່ເສຍປະໂຫຍດສັງ **ພັທທັງ** ອັນວ່າຄຳວຸດທິສະຫວັດດີ ຈິ່ງມີແກ່ທ່ານເທີ້ນ. **ຕະວັງ** ອັນວ່າທ່ານ **ປະວິສະ** ຈິ່ງເຂົ້າໄປໃນສາລາໂຮງນ້ຳ **ປັກຂາລະຍັສສຸ** ທ່ານຈິ່ງລ້າງເສຍ ຍັງຜິງເຜົ່າເທົ່າທຸລີ ອັນຕິດແປດປາຫາ ໃນສາລາໂຮງນ້ຳ **ພຸນຊະ** ທ່ານຈິ່ງຊຳ້ ເລືອກກິນ **ຕິນທຸການິ** ຍັງຫມາກຄັບທອງຫວານຖ້ວນທຸກພາກນານາ **ມະທຸເກ** ຫມາກຊາງລ້ວນສຸກເຫລືອງດີ **ປິຍາລານິ** ຫມາກຫາດຈີ່ຈໍ່ພ້ວ **ກາສະມາຣິໂຍ** ມ່ວງຫມິ້ນດົ້ວດົກໜາ **ຊຸທທະກັປປານິ** ມີຣົດຫວານສຸດຍິ່ງ ສິ່ງນ້ຳ ເຜິ້ງນ້ຳມ້ຶ້ມໃສ່ເຈືອຈານ **ປິວະ** ຜິທ່ານຢາກຈິ່ງດູດກິນ **ອິທັງປິ ປານີຍັງ** ຍັງນ້ຳກິນອັນນີ້ **ສີຕັງ** ອັນເຢັນດີຊັກໄຊ ດູດກິນແລ້ວໄດ້ແຮງມາ **ຄິຣິຄັພພະຣາ** ອັນເຮົາຫາກຕັກມາ ແຕ່ທ້ອງຫ້ອຍຣາວເຂົາ ເທົ່າວັນເທີ້ນ.

ຊູຊະໂກ ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນຊູຊະກະພຣາມ **ອາຫະ** ກໍກ່າວວ່າ **ຍັງ ວັຕຖຸ** ອັນວ່າວັດຖຸອັນໃດ **ສັພພັງ** ອັນທັງມວນ **ຕະທາ** ອັນເຈົ້າກູຫາກກະທຳ **ອັຄຄິຍັງ** ເປັນເຄື່ອງບູຊາແຂກ ອັນເຈົ້າກູຫາກແຕ່ງແຈກມີຫລາຍປະການ ຂອງ ຫອມຫວານທຸກສິ່ງ ສັບພະສິ່ງພ້ອມທັງມວນ **ຕັງ ວັຕຖຸ** ອັນວ່າວັດຖຸອັນນັ້ນ **ມະຍາ ປະຕິຄະຫິຕັງ** ຜູ້ຂ້າກໍຮັບ ເອົາທັງມວນກໍຂ້າແລ ທ່ໍວ່າດ້ວຍມີແທ້ **ອະທັງ** ອັນວ່າຜູ້ຂ້າ **ທັສສະນັງ** ກໍມັກໃຄ່ເຫັນໜ້າ ແຫ່ງພຣະຍາເທວດສັນ ຕະຣະເຈົ້າ ກໍຈິ່ງໄດ້ຂົ່ມເທົ້າຄວ່າເດີນມາ **ຍະທິ ຊານາສິ** ຜິເຈົ້າກູແລຮູ້ຍັງທີ່ຢູ່ ໂຮງແກ້ວກູ່ຈຳສີລ ແຫ່ງພຣະນໍຣິນ ເຈົ້າຟ້າ ເຈົ້າກູຈິ່ງບອກແກ່ຜູ້ຂ້າ ພໍໃຫ້ໄດ້ເຫັນໜ້າ ພຣະຍາເທວດສັນຕະຣະເຈົ້າຈອມທັມ ກໍຂ້າເທີ້ນ.

ອັຈຈຸໂຕ ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນອະຈຸຕຣັດສິ ໄດ້ຍິນຄຳບໍ່ດີແຕ່ເຄົ້າ ເຈົ້າຈິ່ງກ່າວວ່າ ດູຣາທ່ານພຣາມ ທ່ານມາຖາມ ຫາ ຍັງພຣະຍາເທວດສັນຕະຣະເຈົ້າ ດ້ວຍອັນຊອບນັ້ນກໍບໍ່ມີແລນາ ຮ້ອຍວ່າທ່ານປາຖະນາຢາກໄດ້ ຍັງນາງ ນາດໃຫ້ມັດທີ ຜູ້ມີຄອງບໍລະບັດດີເຖິງຂະໜາດ ແກ່ເທວດສັນຕະຣະຣາດຜິວຕົນ ແທ້ດີຫລີ. ອັນໜຶ່ງ ຮ້ອຍວ່າ ທ່ານປາຖະນາຢາກໄດ້ ຍັງແກ້ວແກ່ນໃຫ້ກັນຫາ **ຫາສິງ** ໃຫ້ເປັນຂ້ອຍຍິງແຫ່ງທ່ານ ຜິບໍ່ມີດັ່ງນີ້ ຮ້ອຍວ່າທ່ານ ປາຖະນາຢາກໄດ້ ຍັງທ້າວໜໍ່ໄທ້ຊາລີ ໃຫ້ເປັນຂ້ອຍຊາຍແຫ່ງທ່ານບໍ່ຄາດບໍ່ຄາ. ປະການໜຶ່ງ **ຕະວັງ** ອັນວ່າ ທ່ານເຖົ້າ ອັນຂົ່ມເທົ້າຄວ່າເດີນມາ **ອາເນຕຸງ** ເພື່ອຈັກນຳໜີ ຍັງນາງມັດທີກັບທັງສອງສີ່ອ່ອນນ້ອຍ ໄປເປັນຂ້ອຍ ແຫ່ງທ່ານບໍ່ສົງໃສ ແທ້ດີຫລີແລນາ. **ໂພຄາ** ອັນວ່າເຂົ້າຂອງສິ່ງສົມບັດ ວັດຖຸເງິນຄຳອັນລ້ຳເລີດ ແກ້ວປະເສີດ ເຈັດປະການ ແຫ່ງພຣະພູບານຕົນນັ້ນ **ນະ ວິຊຊັນຕິ** ກໍບໍ່ມີສັງສັກສິ່ງ ມີແຕ່ລູກແກ້ວກົ້ງແລເມຍມົ່ງຢູ່ດອມອົ້ງ ຮ້ອຍວ່າທ່ານປະສົງຢາກໄດ້ທໍ່ນັ້ນ ທ່ານຈິ່ງຊຳ້ມາຖາມຫາ ຍັງພຣະຍາຈອມເຈົ້າບໍ່ຢ່າຊະແລ.

ຊູຊິກພຣາມຕິວະຫລອກອະຈຸຕຕະຣັດສິ

ຊູຊະໂກ ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນຊູຊະກະພຣາມ ຈິ່ງກ່າວຕາມພາສາເຖົ້າຖ່ອຍ ກ້ຽງລົ້ນລ່ອຍອ່ອຍດ້ວຍຜະຫຍາວ່າ **ອະກຸທທະຣູປາທັງ ໂພໂຕ** ຂ້າໄທ້ວ້ພຣະຣັດສິເຈົ້າ ຂ້າເຖົ້ານັ້ນກໍບໍ່ມີຄຳເຂິ່ງຄຸງດ ບັ້ງບຸງດໜ້າຊັ່ງໃຜນັ້ນແລນາ

มะ อาถะโต ข้าเถ้าบ่ได้เข้ามาว่าจักฮ่ ยังมีระทับพะสิมบัดสัง **อะทัง** อันว่าข้านี้เป็นคนดีสีฮอบปะกอบด้วยใจบุน ข้าก็ท่ำละนึกเถิงคุนแก้วสามปะการเป็นปกกะติ **ทัสสะนัง** อันว่ากะริยาอันได้เห็น ยังอะริยะสับปุริสะเจ้าตินปะเสิด **สาทุ** ก็เป็นอันดี มีปะโหยดยิ่งหนักหนา **สันนิวาโส** อันว่ากะริยาอันได้ปะสิบ พิบกับดอมอะริยะสับปุริสะเจ้าตินปะเสิด **สุโข** ทงมย่อมได้ไปเกิดสะเหวียสุข พ้นจากทุกในสิงสาม ข้าก็คิดเถิงสิมพาม พระพูบานเจ้าแอนยิ่ง ข้าจิ่งได้สักไม้เท้า เข้ามาสู่สิมพามพระพูบานเจ้าบุพิด แลจักได้เห็นด้อยอามิด จักติดกับด้อยอันยากได้ ยังลูกแก่นไท้แลเมยฮวันแห่งพระจอมทันเจ้าตินนั้น ก็บ่มีแล. ปะการหนึ่ง **สิวิราชา** อันว่าพระยาเหวดสันตะระเจ้าตินนั้น อันพระกะสัดตาตินพ่ ฟังคำสั่ฮาวสิ ก็จิ่งฮับเจ้าหมิ จากบุริมาบอด ส้างผะนอดเป็นรัดสิ ในคิริดิงหนา **อะทิตถะปุพโพ** แต่กาละเมื่อก่อน ผู้ฮ้าบ่ห่อนได้เห็นจักเที่อ แท้ดีหลินา **อะทัง** อันว่าข้าเถ้า **อาถะโต** จิ่งได้ฮี่มไม้เท้าเข้ามา เพื่อจักได้เห็นยังเจ้ากะสัดตินนั้น แท้ดีหลิ. **ยะทิ ชานาสิ** ผิว่าเจ้ากูยังรู้ที่อยู่ โรงแก้วภู่จำสิล แห่งพระมินิมแก่นเทง้ำ จิ่งบอกแก่ฮ้าเถ้าโดยพะลัน ก็ฮ้าเทิ้น.

อะจุตตะรัดสิ พันละนาพูเฮ้าแลป่าไม้

ตัสสะ อะจะนัง สุตะวา เมื่อนั้น บั้นอะจุตรัดสิ ได้ยินคำแห่งพราม เป็นไมตีอันม่อนเพาะเสาะใส ลอดเชื่อใจเป็นอันยิ่ง จิ่งก่าวว่า **พรัมเม** ดูราท่านพราม ตามอากานดั่งท่านมาก่าว เฮิ่งเรานี้ก็เป็นอันดี เหมือนดั่งพรามทังหลาย เรากำหายสิงกาทุกสิ่ง แท้ดีหลิ. **อะสาหิ** ท่านจิ่งยู่ ในแก้วภู่สาลา กับดอมเรากืนหนึ่งนี้ก่อน เท้าอันเทิ้น. **สันตัปเปตะวา** เจ้าอะจุตรัดสิ ให้พรามผู้นั้น อิ่มเต็มไปด้อยหมากไม้แลหือมัน **สะยาเปตะวา** ก็ให้นอนยู่ในสาลาถืนรุ่ง เท้าพระสุริพุ่งพื้นเรืองมา **ปะสาเรตะวา** เจ้าจิ่งหยงดไป **ทักขินาทักถัง** ยังแขนกำ้ขวาชี้บอก **มัคถัง** ยังทินทางแก่พรามว่า:

เอสะ เสโล มะหาพราเม ปัพพะโต คันทะมาทะโน ดั่งนี้เป็นเค้า **มะหาพราเม** ดูราท่านพรามผู้ใหย่ **เอสะ** มักว่า **เอโส ปัพพะโต** อันว่าดอยอันนั้น **เสโล** มักว่า **เสละมะโย** ทงมย่อมแล้วด้วยหินทังแห่ง อันโลกหากตั้งแต่งไว้แต่ปะถิมกับมา **คันทะมาทะโน** ชื่อว่าคันทะมาทะมะบันพิด ผาก็ดเป็นที่เกิดแห่งของหอมทังหลาย แท้ดีหลิแลนา. **มะนุสสา** อันว่าคนทังหลาย คันว่ามาเถิงที่นั้นแล้ว ก็ให้ก็อเก้ามือเมิาไป ด้วยคันทะทิบสิบสิ่ง จิ่งได้ชื่อว่าเฮ้าคันทะมาลา อันพระกะสัดตาตินบุนกอ้าง ยู่สิบส้างทะริงสิลตามกะบินบ่ระสุด **สะหะ ปุตเตหิ** กับทังลูกแก้วแลเมยรัก **ยัตถะ อัสสะเม** ในอาสิมบิดสาลาที่ใด **ตะวัง** อันว่าท่าน **อุตตะราพิมุโข** จิ่งอว่ายหน้าสะพู่ สู่ทิสาหินเหนือ แล้วแลลุบไปด้อยตินดอยอันนั้น ท่านหากจักเห็น ยังอาสิมบิดสาลา แห่งพระยาเหวดสันตะระเจ้าตินวิเสด **หาเรนโต** อันทะริงเผดเป็นเจ้ารัดสิ **อาสะหัมจะ** มีมือถือเกาะก่วอหม่วอหมากไม้แลหือมัน **มะสันชะตัง** มีเถื่องไต้บูชาไฟ ในหิมะอันปะเหด ของดเกดเก้าเป็นชะตา **จัมมะวาสิ** ทงมย่อมหุ่งหนังเสือ อันท่านหากเถือลอกปอกออกทังเลับ เกับจิบไว้เป็นสังคาติ **สะมา เสติ** ก็นอนยู่เหนือแผ่นดินดายบ่มีสาด มีแต่ใบไม้ลวาดรองหลัง **ชาตะเวหัง มะมัสสะติ** ก็น้อมมะมัดสะการไหว้บ่ขาด

ยังชาดแปวไฟอันแดง สุกเป็นแสงใสยิ่ง สิ่งผ้าพระปัดเจกะโพทิเจ้าจอมไตร เพื่อให้เป็นปัดใจกำเนิด ในชั้นฟ้าเลิดมะหาพริม แท้ดีหลิ.

พรัมเม ดูธาท่านพราม **เอเต ทุมา** อันว่าไม้ทั้งหลายฝูงนั้น **นานาผะละทะธา** อันทะธิงยังลูกแลหมาก มิผาภิดหลากมากเหลือหลาย แต่ปายเท้าเถิงภิภ เป็นหมากม่วยดิภหนา **ปะทิสสันติ** กำยังผาภิดเห็นมา **อุถเถะตา** มิลำอันสูงสุดยิ่ง สิ่งจอมฝ้าพื้นเมภอันหนา **นิลา** อันชิงงาม **อันชะนะปัพพะตา อิวะ** เป็นเหมือนดั่งเขิาเองฉัน **ปะทิสสันติ** กำยังผาภิดเห็นมา เป็นอันงามพ่ำพ้อมยิ่งพักหนา **ทะวา** ถือว่าไม้ตะแบกถ้อมใบหนา **อัสสะกันนา** ไม้หูกวางแกมไม้ก่ำ **ขะทิรา** ไม้สะญีมจ่ำบุบผา **สาลา** ไม้ร้างหนารื่มกว้าง **ผันทะนัง** ไม้ถ่อชว้างริมทาง **มาลุวา** ไม้ยางพาย ปายมันสูงพื้นเพื่อม นิกน้อยเลื่อมลิงหา **วาเตนะ** อันลิม **สัมปะเวเทนติ** หากมาพัดภวัดแภว่ง ห่างถ้อมแบ่งไปมา **สะภิงปิตาอะ มานะวา** เหมือนดั่งชายหนุ่มเหน้า อันโถงเหล้า น้อมนำมายังภำเหล้า แล้วแลดูดกิน ยังนำ้เหล้าอันชิม แล้วแลเมิาลิ้ม ก็มเงียพ้อมกัน นั้นแลนา.

พรัมเม ดูธาท่านพราม **วัสสะนะสัทโท** อันว่าสงงอันร้องถ้องชานฉัน **สะกุนานัง** แห่งฝูงนิกทั้งหลายต่างๆ ร้องแล้วจับค่งบย่างไปมา เหือสาขาห่างไม้ **สุยยะเธ** กำผาภิดได้ยินมา ทั่วทิสาบ่ขาด **สังคีติโยวะ** เหมือนดั่งชาดสงงทิบพะสังคิด พ้อมตุริยะนินติ สิถินทับฉับเสบ เทบพะไท้ไตวะติงสา แห่งสุธินทาทิปัดติธาด นั้นแลนา. นิกทั้งหลายฝูงนั้น **นัชชุหา** ถือว่านิกโพนโดก ร้องกางโดกยามเดินดิง **โกกิลา** นิกตาเอิาอิงแอดเหล่า **สังคา** นิกไส่เล่าเหดกาน ยังข่าวสานทุกสิ่ง บอกแล้วจิ่งบินหิ **สัมปะตันติ** ร้องแล้วแลเต้นไต่ไปมา **ทุมา** จากไม้ต้นหลัง **ทุมัง** สู่ไม้ต้นหน้า จับค่งมห่างถ้าเอิากัน นิกเมืองนันมีหลายสิ่ง ห่างไม้ก่งดิภหนา **สาขาปัตตะสะมิริตา** อันลิมหากมาพัดถีกต้อง นิกซำ้ร้องชานฉัน **อะวะทะยันเตวะ** เป็นเหมือนดั่งรู้ธงกรู้หา ให้มาให้มาถัด **ถัจสันตัง** ยังถินฝูงมาใหม่ ตั้งใจใฝ่ยินดี **นิวาสะนัง** ทำถินฝูงยู่เก่า **โมทะยันติ** ซำ้เล่าให้ยินดีแลหายโสก บ่ธะโพกพ้อมอาธิมทุกสิ่ง ยิ่งกว่าในบ้านเมืองแห่งติน ดีหลิแลนา. **เวสสันตะโร ราชา** พระยาเทอดสันตะระเจ้าตินนั้น **สัมมะติ** กำยู่ **สะทะ ปุตเตหิ** กับดอมลูกแก้วอ่ธะบุด อุดตินชายามะหาเทวิ สิวำธะกะสัด **ยัตถะ อัสสะเม** ในอาสิมบิดสาลาที่ใด **สักกะทัตติเย** อันอินทาทิธาด หากอานัดให้วิดสุกัม ลิงมาสำงให้แล้ว ยังกู่แก้วบันมะสาลา **ตะวัง** อันว่าท่าน **ถัจสาหิ** จิ่งลงบตินดอยอันนิ้ไป หากจักเห็นยังอาสิมบิดสาลา แห่งพระยาเทอดสันตะระเจ้าตินนั้น บ่ย่าชะแล.

พันละนายังสะโบกาขะระนิทลวง

อัจจุโต อันว่าเจ้าอะจุตรัดสิตินวิเสด **วันเมตะวา** จะพันละนาย้องยำ ยังสะพังวังโบกาขะระนิแล ป่าไม้ ในที่ใก้อาสิม ถอมพิริมลำ้ยิ่ง **อาหะ** จิ่งก่าวว่า **กิเรริมาลา วิถะตา พูมิพาเถ มะโนระเม** ดูธามะหาพราม ในพื้นข่วงอาสิม ถอมพิริมสุดขะขาด แลเดยระดาดเต็มไป ด้วยดอกกุ่มเทดแล

จำปา **สัททะลา ทะธิตา** ອັນຂຽວງາມດ້ວຍຫຍ້າແຜດ ບໍ່ຫ່ອນຕິດແປດດ້ວຍຜົ້ງທຸລີ **ระโธ** ອັນວ່າຜົ້ງເຜົ້າເທົ່າ ทุลิ **นะ อุทหัง๎สะเต** ກໍບໍ່ປ້ອຟົ້ງຂຶ້ນ ในพื้นฆ่องอาสิมที่นั้นได้แลนา. **ตูละผัสสะสะมูปะมา** ມີຫຍ້າອັນ ອ່ອນสุขุมาน ມີสันถานดั่งสำลีฝ้าย ลอๆสูงได้สี่นิ้วมือขอๆ **มะยุระถิ๎อะสัง๎กาสา** ອັນມີวัมนะอันข฽าว เหลื๎อมใสสิ้อ เหมือนดั่งถิ๎อถำมิกยูง **สะมันตา** ลอๆสูงสะเหมิกัน ระอดทุกกำ้ทุกพาย แลนา.

พรัมเม ดูราท่านพราม **รุกขา** ອັນว่าไม้ทังๆหลาย **อัมพา** ถิ๎ว่าไม้ม่วๆ ใบบ่ร่องดิกหนา **ชัมพู** ไม้ หว้า **กะปิตถา** ไม้หมากขวิด **อุทุมพะรา** ไม้หมากเดื่อ มิหมากสุกเรืองเรื่อแต่เค้าเท้าเถิงปาย บ่มิ ได้ขืมขวายอันจักขึ้น ท่ำอู่พื้นพระทำระนิ หม่วอเอิาตามใจมักบ่ยากสัง. **ตัง๎ อะนัง๎** ອັนว่าป่าอันนั้น **ระติวัทหะนัง๎** ท฽มย่อมจำเรินถำยืนดีบ่ขาด ด้วยชาดไม้ทังๆหลาย อันเปันของถอนหยำ้ถอนกิน มิ ปะกามต่างๆ ອันเกิดเหมือหว่างปายผา **อาโป** ອັนว่านำ้นองไหล ในไพสิมที่นั้น **เอลุริยะวันนะสัน-นิพัง๎** มิวัมนะอันใสสุดยิ่ง แลดูงามบริสุด ดุดดั่งแก้วผิทูม ອันใสดิบ่เสำ้ **มัจฉะคุมพะนิเสวิตัง๎** ອัน ฝูงเต่าแลปาทังๆหลาย หากอาใสไปมาทุกเมื่อ แลนำ้อันนั้น มิกิ่นอันหอมยิ่งหักหนา **สันทะติ** ไหล มาแต่ท้องดอย บ่รู้จักบิกจักขาดสัง เท้าระอดสะพังวังโบกขะระนิที่นั้น แลสะโบกขะระนิ ອันมีใน อาสิมบิดสาลา แห่งพระยาเทอดสันตะระเจ้าตินนั้น **ปะทุมุปปะละสันสันนา** เดยระดาดเต้มไป ด้วยดอกบัวหลวง แลดอกอุบินทังๆหลายสามปะกาม ถิ๎ว่า อุปะละข฽าวบานบ่เสำ้ ดอกขาวแดงบาน เมื่อเช้ำลุมกัน ยายเปันถัมยู่มนำ้ **โลหิตะเสตานิลา** มิวัมนะอันข฽าวขาวแดงต่างๆ ตั้งยู่พ่างเปันถัม **นันทะโปกขะระนิ อิวะ** เหมือนดั่งนันทะโบกขะระนิ ອันมีในเมืองสะหวันฟากฟ้า นั้นแลนา.

พันละนายังสะมุจะลินท์

เอวัง๎ จะตุรัสสะโปกขะระนิง๎ วันเมตะวา ถันเจ้าอะจุตรัดสิตินนั้น พันละนาย้องยำ ยังสะพังวัง โบกขะระนิ ອันมีสี่จะตุริด ผากิดสะเหมิกัน ອันมีในที่ใก้โรงแก่นไท้จำสิล แห่งพระมำรินตินอิเสด บริระบอมดั่งนี้แล้อ. บัดนี้ จักพันละนาย้องยำยังสะมุจะลิน ອันมีสี่จะตุริด ผากิดสะเหมิกัน **อาทะ** เจ้าจิ่งก่าออ่า **โภมาวะ ตัตถะ ปะทุมา เสตะโสถันทิเยหิ จะ** ดั่งนี้เปันเค้า ดูราท่านพรามผู้เถ้า **ปะทุมา** ອันว่าดอกบัวบานงามสะพาด เหมือนดั่งลอาดด้วยผ้าโฆมะพัดเหลื๎อมเปันวัน **โส สะโร** ອันว่าสะมุจะลินที่นั้น **สันสันโน** ອันเดยระดาด เปันดั่งผ้ากัมพะละลอาดเปันถัม **กะลัมพะเกหิ** ด้วยดอกมิลุบินแกมผักบั้ง เถือถว่าหยุ้งกางวัง **เสตัง๎** ดอกบัวขาวแวดล้อม ดอกปุมทะริกอ้อมที่อ ทุกพาย แลดอกไม้ทังๆหลายฝูงนั้น **ถิมหา เหมันตะกา ผุลลา** ອันบานในเมื่อละดูร้อมแลละดูหนาว **อะปะริยันตาวะ** เหมือนดั่งหาที่สุดบ่ได้ **ชานุตัถถา** ອันเกิดมาในนำ้ปะมานพุงหัวเข่า เหมือนดั่ง ถินหากปูกไว้เล่าดูงาม. **พรัมเม** ดูราท่านพราม **ปะริวารา** ອันว่าปะริวานแห่งสะทังๆหลายฝูงนั้น **วิจิตะรา** ອันพิจิดไปด้วยดอกไม้ทังๆหลายต่างๆ ลุมล้อมฝั่งมุจะลิน **สุระภิ** มิกิ่นหอมร่องเร้ำ ฟุ้ง ตะหลิบอิบเอ้ำไปมา **มะทุพะมะรา** เปันที่แมงเผิ้งแลแมงพู่ ร้องชิ่ชู่บินชิม ถิมเอ้าไกสอมทุกถ่ำเช้ำ บินเข้าออกเอ้าอาย **สะมันตา** ท่อทุกกำ้ทุกพาย บ่มิขาดแลนา.

พันละนายังไม้ทังหลาย

พรัมเม ดูธาท่านพธามผู้เถ้า บ่ท่แต่เท่านั้น ธุกขา อันว่าไม้ทังหลายต่างๆ ตั้งยู่พ่างแถมสะพัง กะทัมพา คือว่าไม้ที่มค้อมใบหา ปาตะลิโย ไม้แถฝอยเฝือแผ่งฝั่ง บุบผาหลั่งบามขาว อาธะมา ไม้มาวกามแกมกุ่มมก้ ดอกจ่จ้แกมใบไขกะจอม ตั้งซอมลอมสะพั่ง ลุบฝั่งท่ามุจะลิม สิธิสา ไม้พันชิแลไม้กอก ปะทะมะกา ไม้ขอกมอกแลยิมผา อายันติ มีกิ่นอันหอมอ่อม ฟ้งตะหลิบร่อมโธย ธวาย มิถสันทิ ไม้ยาๆพายดำไกวกิ่งค้อม ยางพายขาวน้อมมูเมือ กิงสุกา เถือจามเจือกังวกิ่ง พวงตาหลี่งบามงาม มีอันมะแดงบ่เสี้า กังวแต่เถ้าเท้าเถิงปาย ปัฐฉะลันเตอะ เหมือนดั่งไฟลามลุก เป้นแปว ตั้งเป้นแถวเถยธะดาด พะทุลา ไม้แก้วกาดเป้นฆุม โสพันธะมา ไม้อี่ธุมแลกันนิกากาม เกด จำปาเทดแลทองหลาง อัสสะกันมา ไม้ทูกวางแกมไม้ถ้ อัฐฆุมา ไม้ลิงงี้แลหมีฆ้าง มะหามา-มัง ไม้ตูมตังแกมไม้ต้อง ฉะพุนฆ้องหม่วยหามหา ปังกุธา ไม้ก้ามเหลืองแลสิ้มกิบ งามฆิบลิบลุงกัน มะธะหา ไม้จวงจันเจือจูมดอก ลุงมล้อมฉอกสะมุจะลิม สิมพลิธุกขา ไม้งิ้วใหย่ลำสูง สัลละ-กิโย ไม้ตะยูงใบมาก ไม้ถันถากแลพังดำ แลอ้อยช้าง ไม้ธิ่มกว้างธังหลวง กุสุมพะธา ไม้ดอกดำ ถวิ่เต้มดิง ปิยังแลกาวเทด ตะถะธา ไม้วิเสดเกดสะหากาลำพักอันหอมยี่ง มีทังโกดสำสิ่งดำขาว อาธะมา ไม้กาสะทิงพาวแลตาวธ้าง กะเตธุหา ไม้ฝางแดง ฆุมแสงแลตังสัง มะทุถันทิยา ไม้อิลุงมแลโยถิกา อัจสิปา ไม้หมากไฟแลไม้ถู่ สะพู่ตั้งเป้นแถวหลาย อะสะมา ไม้ถู่ลาย ผุลลา มิดอกแต่ปายเท้าเถิงกิก เป้นดิกเป้นหา เต ธุกขา อันว่าไม้ทังหลายฝูงนั้น อะกุติลา มิลำบ่ถิด งามจ็ดทิ็ดลุงมกัน ตั้งเป้นถันสะพั่งแถมฝั่งน้ำมุจะลิม ดูงามยี่งสุดทิวใจ อัถยาถาธัง วิยะ เหมือนดั่ง โธงไฟติดตามไต้ เธืองธุ่งไหมักวายๆ นั้นแลมา.

พธัมเม ดูธาท่านพธาม ปะกามหนึ่ง **มุถถะติโย** อันว่าถ่อทังหลาย คือว่าถ่อเงินถ่อถะนิมแลถ่อถวัาง **กะธะติโย** ถ่อแปบค้างเมืองเถือ **สีสะกัง** ถ่อตาเสือถ่อดำแลผักกาด มิทุกพากแถมสะพัง **ตัง อุทะกัง** น้ำเมืองมองเต้มฝั่ง **จาตาทะตัง** ลิมฟาดทั่งเป้นฟอง **อุทกาปะวัตตัง** ฝั่งบ่พังทากหมั้นยี่ง หักหา **พะมะธา** แมงเผิ้งแลแมงพู่ทังหลาย มีอันมะท้าปะกาม คือว่าขาว ฆอ แดง เหลือง แหล้ **ทิงฤฆาลิกา** เกิดมาเธียกะแอ่อ บินสว่านแล้วไปมา **มะทุสสะธา** ร้องมีสงอันม่วม ถวมชื่มชื่นยิน ดีเป้นอันยี่ง สิ่งสงเสบสาธะเพง นั้นแลมา.

พธัมเม ดูธาท่านพธาม **เต ธุกขา** อันว่าไม้ทังหลายฝูงนั้น **เอกะลัมพะธุกขาทิ สันสันนา** อันเดยธะดาดเต้มไป ด้อยเถือเธิาทังหลาย ทากกังวกอดสอดสินกัน **ถันโท** อันว่ากิ่นแห่งดอกไม้แล เถือเธิาทังหลายฝูงนั้น **กาธิยะมามานัง** อันถินทังหลายทากทิงทัด **สัตตาทัง ปันนะธะสัง** สังว่าได้เจัดอันแลสิบห้าอันกำดี **นะ สิฆฆะติ** กำบ่รู้เทียหาย ดั่งดอกไม้ทังหลายฝูงอื่น ยังเล่าหอมริ่นยี่ง สิ่งไพพะนอม นั้นแลมา. **เสตา** อันว่าสะที่นั้น มิทังแธ่แลชายขาวพาอบ๋ธะสุด ดุดดั่งเงินลางยู่ธางแธบ แหบฝั่งน้ำมุจะลิมที่นั้นแลมา แลสะอันนั้น **กะเธทิ ปุปผิทิ สันสันนัง** อันเดยธะดาดเต้มไป ด้อย

ดอกไม้ทังหลาย ถือว่าดอกชอๆแมวบานหอมอ่อน ดอกซ้อนบานหอมดีเป็นถัน ชาดดอกเองซันมี สามสิ่ง ถือว่าเองซันชาวชงอย่างเหลืองดี มีอันมะงามสะพาด เหมือนดั่งช่างผู้สะหลาด หามาแต้ม แต่งธิดจะมานั้นแลมา. **ตัง อะนัง** อันว่าป่าอันนั้น **สัมปัตตัง** ยังถิ่นฝูงไปรอดจอดเถิง **สัมโมหิเตอะ** กำให้ชิมชื่นยินดี **ปุปผะสาชาหิ** ด้วยดอกแลกิ่ง มีทุกสิ่งอันหอม แลมา.

พรัมเม ดูราท่านพราม บ่ห่แต่นั้น **ตินิ ทักภาธุชาตานิ** อันว่าหมากฟักใหย่ทังหลายสามปะการ **เอกา** ถือว่าหมากฟักจำพอกหนึ่ง หวานดีสุดย่าง ใหย่พ้างสิ่งไหไพ **อุโพ** หมากฟักสองปะการนั้น **มุอะมัตตานิ** มีปะมานห่แม่พาด **สาสะโป** อันเจือไปด้อยผักกาดแลหอมหวม **หะริตายุโต** ผักฮี ลวมซ้อนผักบ่อ เดยระดาดเต้มท่วถิ่น **อิมหะอะรา** ผักติบนิมชงอ่อม มีทังดอกซ้อนแลดอกจำปี **มะลิกา** ดอกสะเดื่อ **กะนะวิรา** ดอกไม้เรื่อแดงงาม **อัปโปตา** ดอกอำพามแกมเบ้างมาด ดอกเอื้องๆ อาดอะโนชา **โกลิยา สุมะนา** ดอกซ้อนห้อยแลดอกมาๆกาย **ฃุหหะปุปผิโย** ดอกเกดสะมาๆามปุม เบ่ง เป็นดั่งสายสะเองแก้วรัดแอวถิ่น นั้นแลมา **ปะทุมุตตะโร** ดอกมิลุบินแลดอกต้าๆ **โกรันหะกา** ดอกหางช้างแลดอกแซวคำ **นิลิยา** ดอกถามคำๆามละไหม่ **พันทิกา** ดอกหม้ามไก่งามแกมใบ **สะมุหหะภัปปาสิ** ฝ้ายติ้นพุ่มเมืองเถือ ฝ้ายจันเจือจูมดอก ตั้งยู่ฃอกท่ามุจะลิน นั้นแลมา. **พราเม** ดูราท่านพราม **โส** อันว่าสะมุจะลินที่นั้น **มะโหหะกา** มีน้ำเย็นใสสุดย่าง **วาริโถจะรา** ปะกอบด้วยสัดสิ่งปูปา มีทังมาลาหลายเต้นตื่น ฃิมฃื่นแกว่งไกวหาง **โรหิตา มะละเปสิงคู** มีทังปาปีกแลปาปาก ปาสะมากแลปาสะพุมไฟ มังกอนไปแกมแฮ้ มีหมู่แห้หมู่มัดสา **สัพพา สัตตา** อันว่าสัดทังมวนฝูงยู่มน้ำ มีพ่ำพ้อมทุกสิ่งดีหลิ ในโบกขะระนีที่นั้นแล. **พราเม** ดูราท่านพราม **มะหุ** อันว่าธองเผิ้ง **อะเนละกัง** อันหาแม่หองแหมบ่ได้ **พะหู โหนติ** กำมีมากบ่ไร้บ่ยากสัง **ตัง อะนัง** อันว่าป่าอันนั้น **สะมิฃะติ** กำสิมลิดทีไปด้อยยาหิบทังหลาย **ตาลิยา** ถือว่ายามางเถือกังองกอด ปิยิงยอดงามดี แห้อ หมูมีรากพื้อ สัดตะบุดดื้อกำงาม **ตุงคะวัลลิโย** ปิดปีดงแลตะพองเพ็ด ฃะเอมเทดแลสุระพี เทบ ซาลิแลตะคัม **ปะทะมะกา** ไม้ฃัดหมอมเดยระดาด **ชามะกา** ไม้หาดคำแลมอดมน้ำ **ถัมทะสิลา** ดินปูนล้ำพันถัม **มะโนสิลา** ทะระดามคำแลการะบูม ทวมฃะมุดฃาวแลทวมฃะมุดแดง ทวมแกบแล ทวมคำกำมีมาก ในป่าหลากอะรันเย.

พันละนายังสัดป่าทังหลาย

อะเถตถะ สิงหา พะยัคฆา จะ ปะริสาลู จะ หัตถิโย ดูราท่านพราม สัตตา อันว่าสัดทังหลาย อันยู่เหมือบิกกำมีมาก สีหา ถือว่าราฃะสีเต้นตื่น เสือโถ่งถิ่นลายแดง แม่ยักฃินีแฝงหน้ากว้าง มีทังหมู่ ช้างพึงคะนา เฮเนยยา หวายเอมแลเห้นอิ้ม ละมั่งกิ้มเล้มกวง สะระพา ฟานแดงดวงสะเดิดเต้น หมูหอกเหมั้นแลหมาไน มีทังฃะนีไปแกมถว่าๆ ลิงค่างเต้นโถจอม มะกุลา พังพอนหมู่บ่างรอก โลหิตะมะละเปสิงคะโร หมาจิกจอกหมู่ดำแดง จัปปะกา หิวฃวยนั้นปอมฃาง กาละกา อิ้นช้างนั้น แถวนใหย่ ตะโล อิ้นไล่นั้นติวแดง โถมะสิรา งิวแดงพึงคะนาด ฃุสุพะลาดเป็นเจ้าหมู่ชื่อว่าละเมีย

ทลวง มะทิงสา ถวายเฮ็ายวงพะนอมเถื่อน ขัถถา แรดร้องเกื่อนสูงดัง อิกกา หมีดำปังแลเสือฮ้ายวิปิโย เสือลายลังวเถียถว่าไพหฆา วะธาหา หมูป่าแรง สองแฮ้วแฮงฮะหฆาด เปละกา มิหังกะต่าย กะแต กะเล็นเต็นพะลาดไปมา จามะธิ หวายจามะธิแลมอมม่าย อากุจจา จะ ปะลากา แลนลิ่นลายแลเห้ย ตินต่ำเปียถว่าเดินดิ่ง ถีตา เวลุมหิ ปัมปะกา มิหังอื้นหิก อันตั้งยู่กิกไม้ไผ่หฆามหฆา แวดล้อมสาลารอดทุกภาทุกพาย กำมิแล.

พันละนายังนิกหังหลาย

พรัมเม ดูธาท่านพธาม บ่ท่แต่นั้น สะกุนา อันว่านิกหังหลาย พะหู โหนติ กำมิมาก เหลือหลาย หลากนานา ถิชชา ถือว่าแร้งเธร่อนบินสูง โมธา นิกยูงวอนหาคู่ สะพู่เหลื้อมหลายวัน กุกกุตา ไก่ป่าขันฮุ้มอึด นิกกิดปีดร้องสิ่งสูงไป นะละกา จิบจาบไฟแลจอกฟ้า มิหังนิกถิวข้าแลฮวาฮ่อินหิ อุปะกูชิโน ร้องเซิ่งกันก้องเถื่อน ละเลื่อนธว่านไปมา พะกา นิกยาๆฮาวเฝือแฝงฝั่ง จังโกธา เฮ็าเถ้อยหลั่งเหมือดิน ทินทิพา นิกเต้นบินเหาะแอ่น แต้หวัดแล่นชิมวูม โกนจา นิกฮูมแลยูวออด บินสอดแล้วเอ็าปา จัปปะกา นิกถอนหอยแลปะหิด ติตติธาโย นิกกะหาฮันสูงแผด กะปิมฮะธา นิกแถบแถแวดวูมแถว เจลาอะกา นิกแฮวฮอมลูบเหล่า ฮ้ำๆาเล่าโลมสูง สาละกา กูงแกม แฮก นิกฝูงมี้รู้ร้องแปกสูงถิ่น มันทาละกา นิกแจมแวมอินดิ้นดั่น นิกหวักถอั่นหาเมย ฮ้ำถะเหตุ-กา นิกอามพามตามไต่ร้อง กำธะวิกร้องสิ่งสูงวอม ปิงคุลาโย นิกแฮวกูงหาๆแกวก ฮุลูกา นิกเถ้า รู้ร้องแปกสูงแมวกำมิ พะลิยักขา นิกกิกแกงกุกก่อมลูก นิกเถ้ากูกเอ็าฮวันกำมิ ถันทิกะธา นิกฮุมแลถ่าน ท่านฟ้าแลตะหลุม โปกฮะธะสาตะกา นิกเป้ดฮุมแลกานท้ กิดร้องฮ้ำฮิมถอม ทะลิทหา นิกเหลือๆอ่อมเฮ็าหมื้น ร้องธว่านหลิ้นฮิมถอม โลหิตา เป้าไฟมอมแกมกิ่ๆ โอดโอ้ยิ่งหักหฆา วาธะนา นิกหัดสะดิลิงเงียหง่ายอก กุกกุสา นิกกะออก หยอๆปีกหยอกยูวถอม กะออกฮาวมอม เมืองเหล่า ปะธิอะเหนติกา นิกเจ่าลั้งลูบๆอมปา สัพเพ สะกุนา อันว่านิกหังมวนฝูงนั้น อะพิรุหา ร้องมีสูงอันม่วนเพาะ เสาะใสยิ่งหักหฆา ถวนจินดาเถิงฮะหฆาด อุปะกูชิโน หูมย่อมร้องธ่ำฮาน เป็นยาม ถือว่ามื้เฮ็าร้องสูงหวาน มื้ถ่ำฮานสูงอ่อน ร้องแล้วก่อมกันมอน จับถอมยู่ที่จี่มไก้ใฮ สะพัๆ วังโบกฮะธะนิที่นั้น แลนา.

พธาเม ดูธาท่านพธาม ปะกานหึ่ๆ **สะกุนา** อันว่านิกหังหลายฝูงนั้น **หิชา เสตา** อันเกิดมาเถียมิตินอันฮาว กำฮาวพาวบ่ธะสุด **เต สะกุนา** อันว่านิกหังหลายฝูงนั้น **เสตักขิกูตา** มิหิวตาแลหาๆตาอันฮาว **พัหธะมุขา** มิหน้าตางามสุดยิ่ๆ สิ่งดั่งช่างผู้สะหลาด หากมาแต้มธิดจะนา **อันหะชา** อันเกิดมาแต่เปือกไฮ่ อันแม่หากถาบกิ่งไม้ มาไฮว่ฮว้างแปงธัง **จิตธะเปกขุนา** มิปีกหางลายลูมงาม ลวาดลิ้น **สิฮินหิ** มิหอนตั้งฮื้นพื้นยู่พ่างาม **นิละถิวาหิ** มิลายถ่ถางงามฮูงวอ่อม **นานาวันนา** มิวันนะหลายต่าๆ ลางฆ่องด่างเหลืองแดง **อุปะกูชิโน** ร้องสูงแฮงขันหลายหลาก มื้วพากหลิ้มกับดอมเมย ยู่นิเมยนิหน่ำ ในป่าไม้พ่ำอะธันเย. **สัพเพ สะกุนา** อันว่านิกหังหลายฝูงนั้น **หิชา** อันเกิดมาสองๆ

ตาบ **ภะระวิกา นามะ** ชื่อ่านิกาภำระวิก **นิกูชันติ** ภำร้องมิสงๆอันม่อนยิ่งหันกหนา **อุพะโต** ยู่แต่สอๆ ตาบข้างๆ แดมฝั่งกอ้างมุจะลิน นั้นแลนา.

พรัมเม ดูราท่านพราม **ตัง วะนัง** อันว่าป่าอันนั้น **เอเมยยะ ปะสะตาทินนัง** อันอากงมเดย ระดาดเต้มไป ด้อยหวายเอันแลเห้นชะมุดห้างหลาย **พะหู โหนติ** อันมิมาก ในป่าหลากอะรันยา **นาคะสังคะนิเสวิตัง** มิหมู่ช้างหากเสบยู่ทุกเมื่อทุกวัน **สันสันนัง** อันเดยระดาดเต้มไป ด้อยเถือเข้าห้างหลายต่างๆ หากยู่พ่างแดมสะพัง นั้นแลนา. **พราเม** ดูราท่านพราม **ตัง วะนัง** อันว่าป่าอันนั้น อันปะกอบไปด้อยเข้าห้างหลายต่างๆ **สามา** อันว่าเข้าเถือยห้างหลาย ภำมิมากหันกหนา **นิวาโระวะระโก** ถือว่าเข้าฝ่างหางซ้าง แลเข้าฝ่างหางม้า **อะภัตถะปาโก** เข้าสาลีฝูงนั้น อันหาแกบบ่ได้ หากเกิดมาด้อยติน อันถินบ่ได้ปูก หาเป้นลูกเป้นหมากเป้นรอง **ตัง วะนัง** แลป่าอันนั้น **สันสันนัง** เดยระดาดเต้มไป ด้อยอ้อยห้างหลาย มิลำใหย่ยิ่งหันกหนา มิอ้อยหีกแลอ้อยปาเป้นเค้า ภำมิแล.

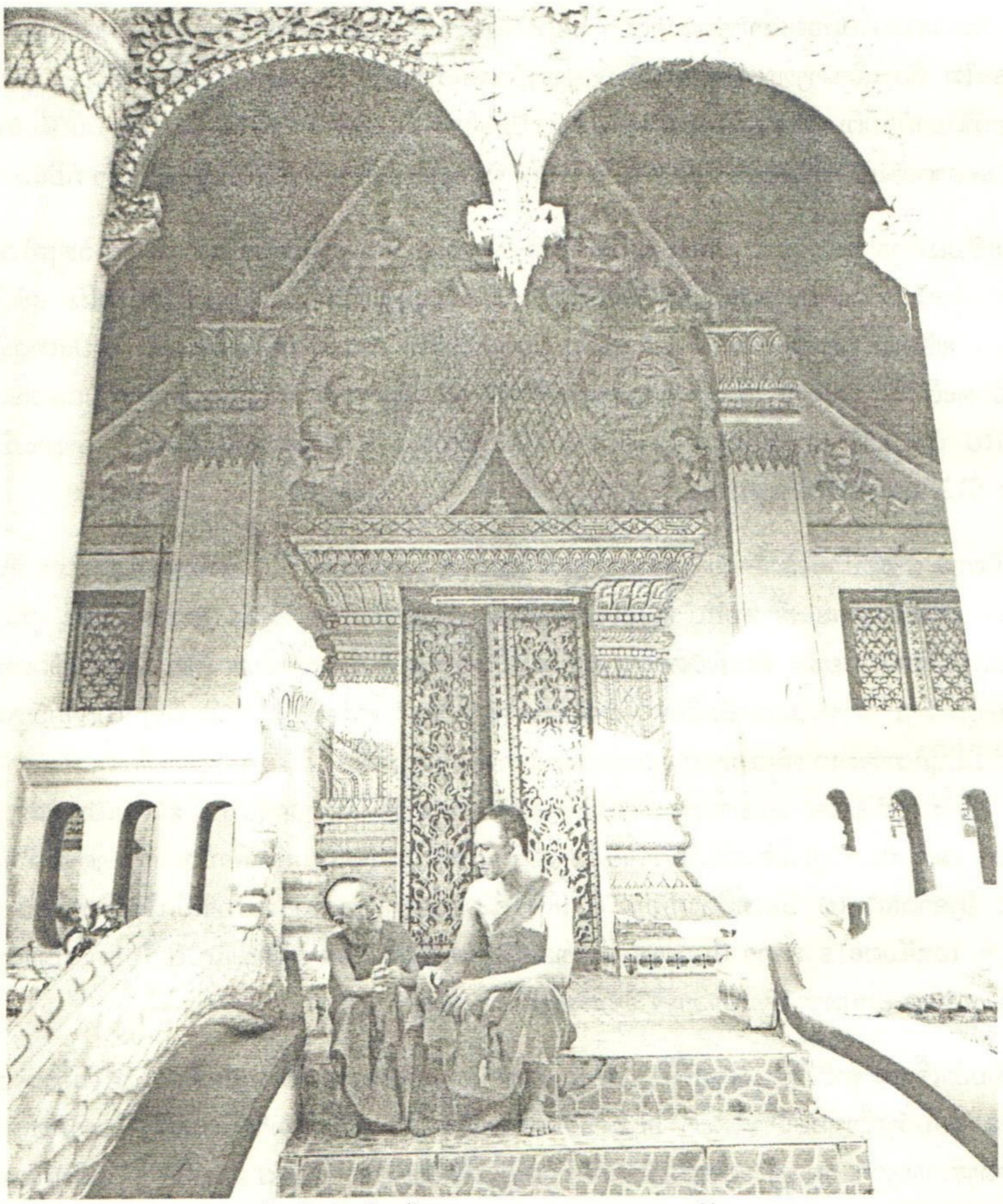
พรัมเม ดูราท่านพราม **อะยัง มัคโค** อันว่าหินหางอันนี้ **เอกะปะทิ** พ้อยตินผู้ดงอหงอไต่เต้า เข้าไปสู่อาสิมบิดสาลา แห่งพระยาเทอดสันดอมรัดสี **อุชุ** หางนี้ไปรอมร่ ชื่ไปต่ออาสิม แห้ดีหลิ แลนา. **พรัมเม** ดูราท่านพราม **โย ชะโน** อันว่าถินผู้ใด อันเข้าไปรอดจอดเถิง ยังปะเทดที่นั้น **นะวินทะติ** ภำบ่ได้ลำบาก อึดยากด้อยอาหานสัง **ตัง ปะเทสัง** แลปะเทดที่นั้น อันอากงมเดยระดาด เต้มไป ด้อยไม้ห้างหลายมิมาก ฝูงเป้นดอกแลเป้นหมาก มิผักหลากหลายปะกาม อาหานมิทุกพาก บ่ไร้บ่ยากสังสักอัน แลนา.

ยัตถะ เวสสันตะโร ราชา สะหะ ปุตเตหิ สัมมะติ ดูราท่านพราม **เวสสันตะโร ราชา** อันว่าพระยาเทอดสันตะระเจ้าตินนั้น **สัมมะติ** ภำยู่สิบส้างๆ ในป่ากว้างหะริงสิล **สะหะปุตเตหิ** ยู่กินกับดอมลูกแก้วแลเมยรัก **สักกะทัตติเย** ในอาสิมบิดสาลา อันพระยาอินทาทิราด หากให้วิดสุกัม เทอะบุด ลิงมาส้างยังสาลาอันวิเสด **เวสสันตะโร ราชา** เจ้าภำยู่ขินขวายสิบส้างๆ ในป่ากว้างเป้น รัดสี มิมีถีขำเกาะก่วอ หม่วอหมากไม้แลหัวมัน สะเหวียสันทุกเยื่อๆ มิเถื่องไต้บูชา ห้างชะตาขอดเกด เก้า เจ้าภำมุ่งหังเสือ อันท่านหากเถือลอกปอกออกห้างเลับ เกับมาพับกับ ลำดับเป้นผ้าสังคาติ **สะมา เสติ** ภำนอนยู่เหือแผ่นดินดายบ่มิสาด มิแต่ใบไม้ลวาดลงมปู เจ้าภำถวายเองคะฮุลีไหว้บ่ ขาด ยังชาดแปวไฟ อันเหลืองเรืองเรื่อ เพื่อใส่ใจว่ายากเมื่อเกิด เอ้ากำเนิดในเมื่องพริม พุ้น แลนา. **เวสสันตะโร ราชา** อันว่าพระยาเทอดสันดอมรัดสี อันละเมื่องหีไปยู่ ในแก้วกู่สาลา ที่นี้อข้านี้ชี้บอกออมหาง ท่านย่าวางจี่ให้ลัก เห้าอันเห้น.

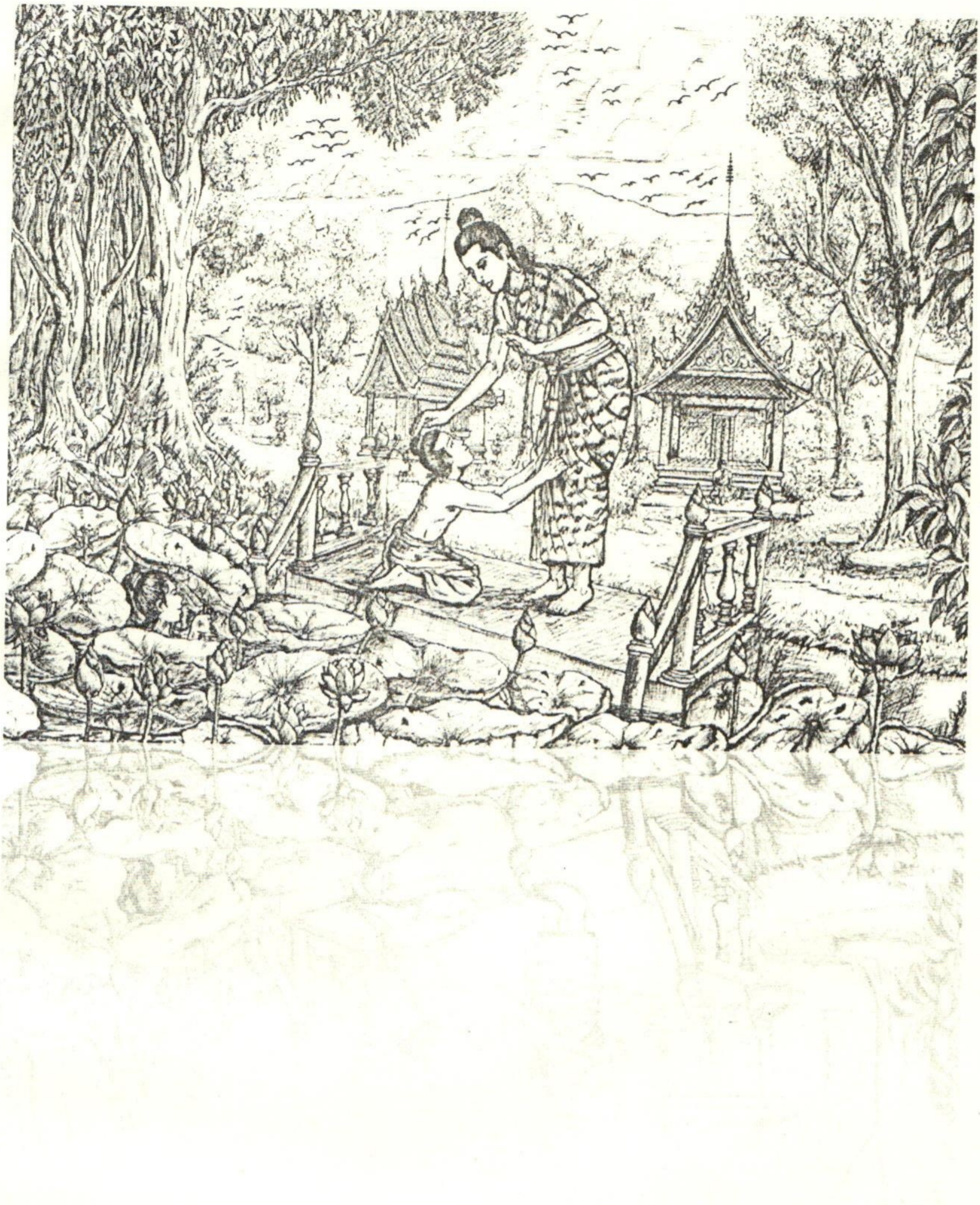
ลันว่าเจ้าอะจุตรัดสี มิใจภูมา บอกมักคาหางเทด ให้แก่เถ้าผีเผดขินใจ โดยไมดั่งก่าอมา **พาโล** ส่อมดั่งเถ้าถ่อยร้ายโลพา มันมิคำจินดาชิมชื่น เหมือนดั่งได้คำหมื่นมาถึง เมยมันหากจำมาหลิงหินหางลำบาก เพาะว่าทุกไร้ยากบ่กือตาย เถ้าผีพายชากจอบเมยหุ่มเหน้า นั้นดีหลิแลนา. **ปะทักขิณัง ภัตตะวา** มันกำหำองมวัดปะทักขิมมิบมอบ ดอบสามที เชิ่งเจ้าอะจุตรัดสีตินวิเสด เถ้าผี

ເຜດລິ້ມຕາຍ ເທດວ່າມັນເສຍດາຍນາງໜຸ່ມເໜີ້ຳ ມັນກໍບາຍເອົາໄມ້ເທົ້າແລຖິ້ງລາຍ ພາຍໂຊມເຂົ້າໄປຊຸມຊູ່ ແຍງສູ່ທີ່ຢູ່ແຫ່ງພຣະເທວດສັນດອນຣັດສີ ກໍມີແລ.

ມะหาอะมะอัมมะมา ภะริยาอันพันละนายังกันมะหาพิม
อะสีติคาถาปะติมามันทิตา อันปะดับปะดาไปด้อยพระคาถาทั้งหลาย 80 พระคาถา
มัตถุตา ภสะเดดประบ่องถ่อมแล้วหมักอ่อมแล

ພຣะอุโบสิดวัดใหย่ไชยะพูมาราม แขวงสะหวันมะเขด

ພຣະເຫວດສັນດອນເຈົ້າທົ່ງໃຫ້ໂອວາດພຣະໂອຣົດ ກ່ອນໃຫ້ທານແກ່ພຣາມຊູຊົກ

8. ภุมาธ

1. ขั้นต้น

ฆุฉะโภปิ อัจจุตะตาปะเสมะ ภะถิตะมัถถัง ยาวะ จะตุรัสสะโปภาฉะระนิติรัง ปัตะวา จินเตสิ

โพ สาทะโอ ดูธาสับปุริสาเจ้าทั้งหลาย **อัสสะโม** อันว่าอาสิมบิดสาลา สะถานะอันวิเสด แห่งพระเทอดสันตะระทัมมิภะรัดสี มิทีนทางอันยืดยาวถาวไภ มิปะมานท่ำใด **ฆุฉะโภปิ** ส่อมถั่งจิน นะพะธามผู้ทีนะชาด มันท่ำเข้าลุภอำนาดแห่งมาตุถาม **ถัจสันโต** มันภำไปตามอิไส ทีนทางไภแต่เถ้า อันเจ้าอะจุตรัดสิทาภภิดตะนา **ยาวะ จะตุรัสสะโปภาฉะระนิติรัง ปัตะวา** มันภำไปรอดจอดเถิง ยัง ฝั่งน้ำสะพังอังโบภาฉะระนิ อันมีสี่จะตุริด ผาภิดชื่อว่ามุจะลิน **จินเตสิ** มันภำติถะนิงว่า **อัฉฉะ อะติ-สายันเท** ในอันนี้ดูถั่งถ่ำพื้นเอลาพ่ดี ร้อยที่ธาดฉะมัดทีมาแต่ป่าบ่ถาด ชาดมาตุถามมี้โสด บ่ห่อม ไห้เป้นปะโทยดแก่ผู้ชาย ทุมย่อมภะทำไห้เป้นอินตาย แก่ทายิภแลยาจิภ อะนิพิภถินฉ่ทังหลาย แท้ดีหลิ อันนี้ทาภเป้นบูธามมาแต่บุบเพ **สะเอ** ในเมื่ออันพุภเช้ามื้มธาตี เมื่อธาดฉะมัดทีหีไปป่า ไม้ไป่ทันมา **ยาจิตะอา** ภูเข้าไปแล้อ จักฉ่เอ้าลูภแก้อทั้งสองหีไปเท่าอันเทิ้น. เมื่อจินนะพะธามแล พิจาระนา ยังเอลาภาละบ่สัมบอม เทดจักมีอินตายมาภุภภอมยิ่งหักหนา **อาธุยหะ** มันภำขึ้นสู่สะเทิมดอยอันหนึ่ง เทดมันย้ามแต่เมื้อป่าก้าถะมอ มันภำติป่องหายังสะถามที่สำธาม ถามเข้าไปสู่ที่ถับ ทับด้อยก้อมหินอันไหย่ใส่ไห้ถัด **นิปัจจิ** มันภำนอมอู่ฉิดฉะถู้ข้างตินดอย ภำมีแล.

พระนางมัดทีเจ้าจิงพระสุบินนิมิด (ฝัน)

ตัง ปะมะ ธัตติง ส่อมถั่งธาดฉะมัดทีสิภะสัด **อัททะสะ** ภำเห็น **สุบินัง** ยังนิมิดถำฝันอันบ่ดี **ตัง ปะมะ ธัตติง** ในธาตีถืนอันนั้นแล ด้อยแท้อุบปะติเทด ปะเทดแห่งถำฝันมีสี่ปะการ อันหนึ่งหาดฉำเฉือกในอัน ฝันบินบินอากาด พะลาดติกถิ้นไม้แลเทอฉัน ฝันสิ่งนี้ชื่อว่าหาตุโฉพะ ภำบ่มีผะละ พระเจ้าบ่นิยม อันหนึ่งฝันเห็นบุบพาธิม อันได้บ่ธะโพภาเมื่อก่อนเจยธะการ ในมะโนหวามมีสู่อัน ฝันสิ่งนี้ชื่อว่าอะนุพูตะนิมิด ภำยังผิด เทดรู้ถาดถา อันหนึ่งฝันเห็นเทอะดาสะแดงยังกัม อันเป้นปะโทยด แลเป้นโทดจิบหาย ด้อยอุบายอันใดอันหนึ่ง ฝันสิ่งนี้ชื่อว่าเทพะดาสังหอมนิมิด ลางเทื่อภำยังผิด ลาง

ເທື່ອກໍຍັງແມ່ນ ອັນໜຶ່ງນິມິດເຫດແຫ່ງກຸສະລະແລອະກຸສົນກັມ ອັນໄດ້ຫອມຮັບກັບຕົນມາບໍ່ຂາດ ອາດຈັກໃຫ້ຜະລະເປັນສຸຂແລທຸກ ຝັນສິ່ງນີ້ຊື່ວ່າບຸບພະນິມິດ ກໍບໍ່ທ່ອນຜິດ ທ່ໍວ່າຕິດດ້ວຍເຫດສອງປະການ ຄືອຸດທິແລວິນາດ ເມື່ອອຸດທິນັ້ນ ອາດຈັກໃຫ້ຜະລະເປັນອິຕຖະ ກັນຕະ ສຸຂະ ທະຫະຍາພິຣົມ ດັ່ງສົມເດັດພຣະໂພທິຣາດເຈົ້າ ເຫັນຍັງປັນຈະບຸບພະນິມິດຫ້າປະການ ເມື່ອຈັກໄດ້ຕັດຜະຫຍາສັບພັນຍຸຕະຍາມນັ້ນແລ ລ້ໍອຸດທິແລວິນາດ ບັດນີ້ ຣາດຊະມັດທິເຫັນບຸບພະນິມິດ ດ້ວຍວິນາດສະທັມ ຄໍາອັນຈັກໄດ້ພັດພາກ ຈາກລູກແກ້ວທັງສອງ ຄອງປິຍະວິປະໂຍກທຸກທັງມວນ ອັນຈັກໄດ້ສະເຫວີຍມາກຫາກມາທັນ **ເອວະຮູໂປ ສຸປິໂນ** ນິມິດຄໍາຝັນອັນບໍ່ດີ ມີສະພາວະປານນີ້ **ເອໂກ ປຸຣິໂສ** ຝັນເຫັນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ **ກັນໂຫ** ມີວັນນະອັນດໍາເໝືອນດັ່ງກາ **ປະຣິທະທິຕະວາ** ນຸ່ງທະຣົງຍັງຜ້າຍ້ອມຝາດສອງຜືນ ມີວັນນະອັນງາມດີ **ປີລັນທິຕະວາ** ມັນກໍທະຣົງທັດ **ປະທຸມັງ** ຍັງດອກບົວແດງທັງຄູ່ ໃນຫູທັງສອງ **ອາວຸທະທັຕໂຖ** ມີມືຖືອາວຸດເຫລື້ອມມາບໆ ນາບແລ້ວແລ່ນເຂົ້າມາ **ອາກັທທິຕະວາ** ກໍ ຊັກທົ້ນທົ້ນເອົາ ຍັງເກດເກົ້າຊະຕາ **ປາເຕຕະວາ** ຍັງຣາດຊະມັດທິ ໃຫ້ລົ້ມທ່າວຕ່າວຕົກທາງາຍ ຕາຍເໜືອແຜ່ນດິນ **ສິນທິຕະວາ** ມັນກໍຕັດເອົາ **ພາທານິ** ຍັງແຂນເບື້ອງຊ້າຍແລເບື້ອງຂວາ **ອຸປປາເຕຕະວາ** ຄວັກຊັກອອກຍັງຈັກຂຸປະສາດ ໃນເມື່ອຣາດຊະມັດທິ ຍັງຜົງຮ້ອງໄຫ້ບໍ່ຂາດສາຍ ຊາຍຜູ້ນັ້ນ **ອາຫາຍະ** ກໍບາຍເອົາ **ຫະຫະຍະ-ມັງສັງ** ຍັງຊິ້ນຫົວອົກ ຈົກເອົາຍັງຫົວໃຈຕົ້ມອັນມັກ **ປັກກາມິ** ກໍໜີໄປ ມີຕ່ອມເລືອດອັນໄຫລຍ້ອຍຍາດ ຕົກບໍ່ຂາດລົງຊິຊຸດ-ຊິຊຸດ **ປະພຸຊຊິຕະວາ** ພຣະຣາດຊະມັດທິກໍສະດຸ້ງຕື່ນຊົ່ນກະຊັງຝັນ **ສາ ມັທທິ** ສ່ວນດັ່ງຣາດຊະມັດທິ **ພິຕະຕະສິຕາ** ອັນສະດຸ້ງຢ້ານ ສະທ້ານຟ້າວຟັ່ງວັງເວ **ຈິນເຕສິ** ນາງກໍຣິ່ມເພິ່ງວ່າ **ທຸສສຸປິໂນ** ນິມິດຄໍາຝັນອັນບໍ່ດີ ອັນກູມັດທິຫາກເຫັນເປັນລາມຸກ ບຸກຄະລະຜູ້ໃດໃນໂລກນີ້ແລຈັກສະຫລາດ ອາດຮູ້ທວາຍຍັງນິມິດ ສະເໝີດັ່ງບຸພິດເຈົ້າທັມມິກະຣັດສີ ກໍບໍ່ມີໃນພື້ນສະກົນຊຸມພູ **ອະທັງ** ອັນວ່າກູ **ປຸຈສິສສາມິ** ກໍຈັກຖາມດູ ຍັງນິມິດເຊິ່ງບຸພິດເຈົ້າແທ້ດີຫລີ ເມື່ອພຣະຣາດຊະມັດທິ ພິຈາຣະນາດັ່ງນີ້ແລ້ວ ລຸກໂດຍພະລັນ **ຄັນຕະວາ** ເຂົ້າໄປສູ່ສາລາ **ອາໂກເຕຕິ** ນາງກໍເຄາະຄ່ອຍໆ ຕ່ອຍຍັງປັກຕູ ແຫ່ງພຣະພູທອນຕົນວິເສດ.

ເມື່ອນັ້ນ ນັ້ນເທວດສັນຕະຣະກະສັດ ຕັດສະຮູ້ຍັງລັກສະນະອັນເຄາະຄ່ອຍໆ ຕ່ອຍປັກຕູ ຜິວ່າເຄາະພາຍລຸ່ມ ແມ່ນສັດເດຍຣະສານອັນຈັກມາຣາວີ ເຄາະພາຍບົນແມ່ນເຜດແລຜີ ອັນນີ້ມາເຄາະທ່ໍາກາງ ດັ່ງຢູ່ຕ່ອງໆ ຮ້ອຍທີ່ແມ່ນນ້ອງແກ້ວຣາດຊະມັດທິບໍ່ມີຜິດ ບຸພິດເຈົ້າບໍ່ສົງກາ **ອາຫະ** ເຈົ້າກໍກ່າວຖາມວ່າ **ໂກ ເອໂສ** ບຸກຄະລະຜູ້ໃດມາເຄາະຄ່ອຍໆ ຕ່ອຍປັກຕູກູນີ້ຈາ? **ສາ ມັທທິ** ເມື່ອນັ້ນ ນັ້ນຣາດຊະມັດທິສີກະສັດ **ວັຕະວາ** ກ່າວວ່າ **ອະທັງ ມັທທິ ເທວະ** ຂ້າໄທວ້ພຣະຣັດສີເປັນເຈົ້າ ຂ້ານ້ອຍນີ້ບໍ່ໃຊ້ເຜດແລຜີ ຫາກແມ່ນນ້ອງມັດທິກໍຂ້າແລ. ເມື່ອນັ້ນ ນັ້ນພຣະເທວດສັນຕະຣະທັມມິກະຣາຊາ ຕົນສະແຫວງຫາຍັງທິຕະປະໂຫຍດ ເຈົ້າຈົ່ງໂຈດຣາດຊະມັດທິດ້ວຍວະຈະນະຄະດີວ່າ **ມັທທິ** ດູຣາເຈົ້າມັດທິ **ມະຍັງ** ເຮົາພີ່ນ້ອງທັງສອງ ອັນຊາວສີພິຣາດທັງຫລາຍ ວ່າຮ້າຍບໍ່ດີ ຈົ່ງຂັບໄລ່ໜີ ມາຢູ່ໃນຄິຣີວົງກົດ ຣາຄ່ອຍອົດສາທະກະທໍາພຸນ ທົ່ງຜະນວດບວດເປັນຣັດສີ ຈະເຮີນເມດຕາພາວະນາດີທຸກຄໍ່ເຊົ້າ ບັດນີ້ເຈົ້າເລົ່າມາມ້ໍາງ ຍັງຄໍາປະສັດກັດຕິກາ ອັນຣາພີ່ນ້ອງທັງສອງ ຫາກໃຫ້ແກ່ກັນແຕ່ກ່ອນ ບໍ່ທ່ອນຄວນຈັກມາ **ອາຄະຕາ** ບັດນີ້ ເຈົ້າເລົ່າເຂົ້າມາ ໃນອັນໃຊ້ກາລະນີ້ຈາ ເມື່ອມະຫາສັດຕະຣັດສີພິຈາຣະນາຍັງໂທດ ໂຈດພຣະຣາດຊະມັດທິ ດ້ວຍວະຈະນະຄະດີມີທ່ໍານັ້ນ ນັ້ນພຣະຣາດຊະມັດທິ ຈັກຖວາຍກົດຕະຄະດີນິມິດ ແກ່ບຸພິດເຈົ້າວໍຣະແກ່ນເທ້ົາສາມິກາ **ອາຫະ** ຈົ່ງກ່າວວ່າ **ເທວະ** ຂ້າໄທວ້ບາດບຸພິດພູມີ ຂ້ານ້ອຍມັດທິ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາດ້ວຍກິເລດຕັນຫາທັມ ກັມອັນຈັກໃຫ້ໝົ່ນໝອງ ຄອງສີລວິນາດ ແກ່ພຣະບາດເຈົ້າສັງສັກອັນ

ทุสสุปิโน นิมิดลำฝันอันบ่ดี ข้าน้อยมัดทิหากเห็นเป็นลามุก ทุกขะหนาดบาดหัวใจยิ่ง ข้าน้อยจิ่งได้เข้ามาถึมธิบ นิบบาดพระธาดขะสิมพาม เพื่อให้หวายยังนิมิด แก่บุพิดเจ้ากำข้าแล เมื่อพระธาด ขะมัดทิสิกะสัด ปะติยามขามดั่งนั้น ขั้นมะหาสัดตะธัดสิเจ้า จักกะทำโอกาด แก่พระธาดขะมัดทิ ด้วยอะจะมะคะดิเป็นอันยิ่ง จิ่งก่าวว่า **มัหทิ** ดูธาเจ้ามัดทิ นิมิดลำฝันอันบ่ดี อันเจ้าหากเห็นเป็นสิ่งใด ในมะโนหวามแต่เถ้า เจ้าจิ่งเล่าตามอันมีแก่เราพี่ เท้าอันเทิ้น. เมื่อเทอดสันตะระมะหาสัดขัตติยะอิ๎ง ท้าวพระธาดขะโอกาดดั่งนั้น ขั้นพระธาดขะมัดทิสิกะสัด หัดทะยาพิธิมยิ๎ง จิ่งถวายนิมิดกิดจะทั๎งมอบด้วยดี แก่มะหาสัดตะธัดสิเจ้า กำมิแล.

มะหาสัตโต เมื่อนั้น ขั้นเทอดสันตะระมะหาสัด ตัดสะรู้ด้วยอะนุมาม ยามผะหยาแห่งติ๋น ด้วยอันสับพะลัน **ปะธิถันทิตะวา** เจ้ากำพิจามว่า นิมิดลำฝันอันนี้เป็นอันดี ร้อยที่ปาระมิทัมแห่งกู จักบ่ระบอมในอันหม้าเช้าบ่สิ๎งใส แท้ดิหลิแลมา **ยาจะโก** อันว่ายาจิกอะนิพิกถินข่ ผู้บาบหยาบช้า ท้าถะมอๆ ถอๆสาโทด ปะกอบด้วยโทสะโลพา **อาถันตะวา** เข้ามาแล้ว **ยาจิสสะติ** กำจักข่เอ๊า ยังลูกรักอักถะบุดทั๎งสอๆแห่งกู บ่สิ๎งใสขะแล ด้วยแท้ **อะทั๎ง** อันว่ากูกะสัด **อัสสาเสตะวา** เล้าโลมยังธาดขะมัดทิแล้วแลสิ่งหนิ เท้าอันเทิ้น. ถันว่าพระมะหาสัดตะธัดสิ มิพระธาดขะริ๋มเพิ๎งดั่งนี้แล้ว จิ่งก่าอเชิ๎งนาๆแก้วธาดขะมัดทิว่า **มัหทิ** ดูธาเจ้ามัดทิ นิมิดลำฝันแห่งเจ้ากูนี้บ่เป็นสัง **จิตตัๆ** อันว่าใจแห่งเจ้า แต่ก่อนเถียยู่สุขุมาม สะถานบุริมราด ในปาๆลำผาสาด ทัมมะชาดเป็นนาๆกะสัด บัดนี้เจ้ามาเป็นทุกยาก ลำบากด้วยทิวระพิมขิมขวาย บ่สะบายด้วยโพชฌะนะอาหาม แลสะถามที่ยู่ที่นอม กำเป็นทุกขอด ลอดให้บังเกิดยังนิมิดลำฝันเป็นสันนี้ เจ้าย่าได้น้อยใจสัๆ กำพี่เทิ้น. พระมะหาสัดตะธัดสิตินอิเสด **โมเหตะวา** ให้พระธาดขะมัดทิ หลิ๎งลืมผายผ่ ตั๎งใจต่เป็นสิม พริมมะอัดด้วยดิ แล้วกำสิ่งหนิ กำมิแล.

พระนาๆมัดทิเจ้าเข้าป่าหาหมากไม้

วิพาตายะ ธัตติยา ในเมื่อธาติถินอันนั้นแลรุ่ง สายอะรุนพุ่งพูขึ้นมา **สา มัหทิ** อันว่านาๆแก้วธาดขะมัดทิสิกะสัด **ภัตะวา** กะทำยังถอๆอัด ปิอระบัดทั๎งมอบแล้ว **อาลิ๎งถิตะวา** อู้มเอ๊าแล้ว ยังลูกแก้วรัก อักถะบุดทั๎งสอๆสะเหม่หา **จุมพิตะวา** นางกำจูบชิมถิมขะหม่อมบ่ขาด ให้โอวาดถำสอนว่า **ตาตะ** ดูธาสอๆสะเหม่หากำพ้า พัดหม้าแม่ลุมหลัง เจ้าทั๎งสอๆย่าได้เดินพะนังเถื่อมถ้ำ ย่าได้ไปถอ่านำ้แลพูผา ย่าได้ท่ๆอไปมาในป่า เนื้อร้ายถว่าทิวระพิ มิทั๎งธาขะสิเสือเถื่อม มิทั๎งแรดร้ายเพื่อมพึ๎งถะนา มิทั๎งเทลือมเทลำสาเท้าห้อม พิดพุ่งต้อๆตอดตายโดยพะลัน **ทุสสุปิโน** อันว่านิมิดลำฝันอันบ่ดี อันกูแม่มัดทิหากเห็น ในธาติถินอันนี้ เจ้าทั๎งสอๆย่าได้ปะหมาด กำแม่เมิ. **สา** ส่วมดั่งธาดขะมัดทิ นางกำชิมสอๆสิถิ้อย-ถิ้อย สั่งลูกน้อยบาดสะเหม่หา **ถันตะวา** นางกำเข้าไปสู่สำหนัก พระมะหาสัดตะธัดสิตินอิเสด **สัมปะติจสาเปตะวา** ให้รับเอ๊ายังธาดขะกุมามทั๎งคู่ ลูกน้อยยู่ดอมติน นางกำมิลำทั๎งอิมหิวไห้ สั่งยังแก่นไห้พระพูบามว่า **เทอะ** ข้าไหอ้บุพิดอ๋ระพูมิเป็นเจ้า ข่ให้

ดูสองสิย่าได้ปะมาด มะหาธาดเจ้าจิ่งรักสา ทิ่งจินดาหลิงลำ่ ทุกสำ่หมู่อิมตาย กำข้าเห็ม. **อาหายะ** พระนางเจ้ากำถืเอิาแล้อ **ฆะฏิตติกัง** ยังสุมขุดมันอันถืมปอด กะต่าน้อยสอดสืมดิ **มุนจันติ** มัดหิ นางกำเซัดนำ้ตาหิอไห้ ถืดเถิงลูกแก่นไห้ อันยู่ลุนหลัง **อะนัง ปาวิสิ** นางกำเข้าไปสู่ป่า ถอ่าหาหมากไม้แลหมู่หิอมัน กำมิแล.

ดูชุกเขามาเถิงอาสมบัดสาลา

ดูชะโกปิ เมื่อมั้น บั้นดูชะกะพราม หลับพ่ยามแล้อติ่น รุ่งเช้าชื่นเอลา **วิวิธิตะวา** ไขเสยยัง ก้อมหิน ปินลิงจากสะเหิมดอย ดิถีดดีเด่า มิหัง่มิขี่มเห้าแลพายถิง ลิงมาจากหิ่ยู่ ออ่ายหน้าสู่สาลา มันกำมิคำจินดาอ่า กาละบัดถืดนี้พ้อมพ่ดี ร้อยหิ่ธาดชะมัดหิหนิไปสู่ป่า ถอ่าหาหมากไม้ไปหันมา บ่ำ ย่าชะแล มันริ่มเพิงดั่งนี้แล้อบ่ำช้า ริบนุ่งผ้าชุยชาย หัางพายถิงแลชัดไถ่ กับหัางก้อมเห้าไต่โตมผา ปินเสลาเหอร่อม ก้อมพ่ร่อมตินดงอ กำมิแล.

มะหาสัตโต เมื่อมั้น บั้นมะหาสัดตะรัดสิ หัมมิกะราชา **นิกขะมิตะวา** ออกจากพระบันมะ สาลา **นิสิหิตะวา** เจ้ากำสะถิดยู่เหนิอแผ่นกะดานหิน อันพ่งรงแรบ แหบปักตูพระบันมะสาลา ดู งามบ่ระสุด ดุดดั่งรูบอันแล้วด้อยคำงามบ่เสำ เจ้ากำจิ่งมิพระราดจินดาอ่า ในกาละบัดถืดนี้ ยาจิก อะนิพิกดินอ จักเข้ามาเถิง เจ้ากำริ่มเพิงบ่ขาดสาย เหมิอนดั่งผู้ชายอันหนุ่มเหน้า นั่งยู่เผิ้าสาอนิงราม นั้นแลมา. **อุโพ ปุตตาปิ** แม่นอ่าพระลูกรักหัางสองกำดี หะริงโสมสีพ่ำพ้อม แล่นหลิ้นอ้อมปาหา **มะหาสัตโต** เมื่อมั้น บั้นพระมะหาสัดตะรัดสิดินอิเสด กำหิงหอดพระเมดลำ่มักคา **หิสะวา** เหัน ยังพรามเถิ้าเข้ามา เจ้ากำมิพระราดจินดาอ่า ส่อมดั่งหามะอัด อันภูกะสัด หากละปะไอ้มินนาม มิ ปะมานอ่าได้เจัดเดือมแล้อ แห้ดีหลิ บัดหะนี้ พรามผู้นี้ เข้ามาเป้นยาจิก เหมิอนดั่งมายิกขึ้น ยัง หามะอัดอันนั้นด้อยดิ ร้อยหิ่ปาระมิหัมแห่งภู จักบ่ระบวนในอันนี้ แห้ดีหลิ เจ้ากำมิคำโสมะนัดสา พิธิม ชิมชื่นยินดียิ่ง จิ่งต้ามจาระจา เชิ่งห้าอชาลิ สิวำระบุดตะราด ด้อยบาดพระคาถาว่า:

อุตเถหิ ตาตะ ชาลิ ดูราห้าอชาลินามหน่ำ ลูกแก้วพ่กะสัดตา เจ้าจิ่งลุกมาโดยพะลัน **พรามะนัง วิยะ ปัสสามิ** ภูพ่กำเหัน ยังถินผู้ใดมาต่าง มันยิกย่างถีสิม หิงลิลาดูอาด มาธิยาดเหมิอนดั่งพราม เข้ามาตามเถิงเขด ช้องพระเมดแห่งเธิา **นันหิโย** อันว่าคำยินดีชิมชาบ เมื่อถิงอาบเต้มไปยังปิติ หิ่อหิระไห แห่งเธิาพ่ อันตั้งใจต่ำยาจิก เหันยังพรามทุกเดินเหด เข้าสู่เขดอาราม กำพ่แล.

ภุมาโธ เมื่อมั้น บั้นห้าอพระชาลิ สิวำระน้อยมาด ได้ยินอาดอะจะมะถะดี แห่งพระพูมิตินพ่ำ **อาหะ** กำก่าออ่า **อะหังปิ ตาตะ ปัสสามิ** ข้าไหว้พระปิตาหิราดเจ้า ข้าน้อยยู่เผิ้าปาหา **ปัสสามิ** ข้ากำ เหันยังพรามเถิ้า อันเดินเข้ามา กำหะธิงสิลาดูอาด เหมิอนดั่งชาดสิมมะพรามผู้สันโดด ร้อยหิ่มิปะ โยชะนา เดินมาถอ่าสะแหวงหาของจ่าย ได้ด้อยง่ายขอหาม กำข้าแล. เจ้าชาลิราดชะภุมาม จักสำ แดงอามานอันถืมธิบ ยังพระวำระปิตามะหามะสัด ขัดติยะพูมิสิวิสุด **อุตถายะ** กำลุกไปโดยพะลัน

ปัจจุคัมตะวา ไปต้อมไปรับยังพราม ถามเถิงยังเถื่องปะริกาขาม ถือว่าเกิบแลสัด ด้วยไมยะสิกขา วัดแห่งตินมิแล. **พรามะโม** เมื่อมั้น ขั้นอูอะกะพรามผู้ถ่อย เห้มอ่อมน้อยชาลิ ทะริงโสมสีอิงอาด ทัมมะชาดเอื้อกะสัด ขัตติยะวิงสา มันกำมิคำจิมดาว่า กุมามผู้มี้รูบโสมงามใช้ข้า ร้อยที่แม่นลูก เจ้าฟ้า พระยาเทอดสันดอม นามะกอมชื่อว่าห้าวอาลิบ่สิงใส กูจักขอเอ้าไปเป็นข้อย แห่งมางน้อย นาดอะมิตะตา มา! กูจักสำแดงอานุพาบ นาบให้มันกือด้อยดี แต่ปะถิมหือที่ก่อมเห็ม. มันริ่มเพิ่ง ดั่งมี้แล้อ ลอดแกอ่างกอัดลัดมื ให้หลิกผิกหนีไปกำมิแล. **กุมาโธ** เมื่อมั้น ขั้นห้าวพระอาลิ จิ่งหลิกผิกหนีหน้อยหนึ่ง แล้อเจ้าจิ่งคำริ่มเพิ่งว่า พรามผู้มี้ ตั้งมาหยาบข้ากำละมอง ดองสาโหด เจ้ากำเห้มยัง ปุริสาโหดสิบแปดปะกาม ในเมื้อตินแห่งพราม ยามมั้นกำมิแล.

อูอะโภปิ ส่อมดั่งอูอิกพรามเถ้า เข้าไปสู่พระมะหาสัดตะรัดสิ เลิกเองละอุลีไว้เหมืออะหม่อม น้อมมะมัดสะกามไหว้พระธาดอะสิมพาม นั่งอยู่ในสะถามที่หนึ่งแล้อ **ปะติสันถารัง กะโรมโต** จักกะทำปะติสันถามต้ามจาระจา ถามหาดองสุอสะหวัดดี เอิ่งมะหาสัดตะรัดสิ จิ่งก่าวดาถาว่า **ภัจจิ นุ โพโต กุสะลัง ภัจจิ นุ โพโต อะบามะยัง** ดั่งมี้เป็นเถ้า ข้าไหว้เจ้ารัดสิติมอิเสด เจ้ากูมาอยู่ในปะเทดเขดถิริ ยังถ่อยอยู่สะหวัดดี บ่มีพะยาดอุบาดไข้บวมติม มิติ้มว่าทุกอะเวด อันมีในเขดกายแล จิดสัง? **อะบามะยัง** สะพาวะทุกสองปะกามกำหาบ่ได้ แก่พระแก่มไห้พูมิลิ พระรัดสียังถ่อยล้วง ชีวิด ติดกับด้วยหมากไม้แลหือมัน อันเป็นหัมมะดาพระรัดสิมาบ่ขาด อาดจักให้แล้วปะโหยดพา อะนา **มูละผะลา** อันว่าหมากไม้แลหือมันกำยังมีมอมมาก บ่ลำบากด้วยอันถว่าสะแหวงหา **ห้าสา จะ มะกะสา** เหลือกแลยุงยองไยป่า กำบ่มาถว่าให้ในขันมะสาลา **สิริงสัปปา** สัดติอริแรงตอด กำบ่มารอดให้ ในอาสิมบิดสาลา **หิงสา** อุปัดทะอะกังวินอินตาย หมายมิราชะสิเป็นเถ้า กำบ่เข้ามารีวิกะทำโหด ให้รามปะโหยดพาอะนา แก่สิมเดัดมะหาธาดเจ้า กำข้าลิ ?.

มะหาสัตโตปิ เมื่อมั้น ขั้นเทอดสันตะระอ่ระธาชา จักสำแดงยังสุอแลทุกอะเวทะนา ให้ผากิดแก่พราม ตามไมยะปุดสา **อาหะ** จิ่งก่าวอ่า **กุสะลันเจอะ โม พราเม อะโถ อะบามะยัง** ดั่งมี้เป็นเถ้า **พราเม** ดูราพรามเถ้า เริามาอยู่ในดิงถิริ เป็นรัดสิมีปะโหยด ตัดปะลิโพดรัดถะกาม ยังถ่อยอยู่สำรามบ่มีพะยาด ปาสะจากทุกสองปะกาม ยังถ่อยอยู่สำรามล้วงชีวิด ติดกับด้วยปัดไจยะชาด เดยระดาดเต้มไป ในป่าใหย่ไพหนา **ห้าสา จะ มะกะสา** เหลือกแลยุงยองไยป่า กำบ่มาถว่าให้ในขันมะสาลา **สิริงสัปปา** ชาดสัดติอริแรงตอด งูงอดถว่าดิงดอม กำบ่มาโดจอมถว่าให้ ในขันมะสาลา **หิงสา** อุปัดทะอะกังวินอินตายเต้มป่า เมื้อร้ายถว่าหือระพี มิหังราชะสิเสือเถื่อมเหมือยร้ายเพื่อมพึงละนา กำบ่มาให้เขด ด้วยเดดเมดตาหัมแห่งเริา อันแผ่ไปไกา สุดหลาไมสามโยด พ้นจากโหดราอิ เริากำยังถ่อยอยู่สะหวัดดี ดั่งมี้แล. **สัตตะโม มาเส อะสะตัง** กะริยาอันเริามาอยู่ ในสะถามที่มี้นาม ปะมามว่าได้เจัดเดือมมารอด กำบ่ได้ขะมอดหอดไร้ด้วยอันใด ห่ว่ามิหือใจเต้มไปด้วยโสก เหดเริาเถียบ่ระโพกเข้าขาวสุดทะสาลิ มิหังของกินดีเดยระดาด สะพาดเหมือพาคำ **ปุพเพ** ในกาละเมื่อก่อม บัดมี้เริากำได้มาสะเหวียหมากไม้ อันผ่อมกว่าอาหาม เป็นกามทุกสุด

ຂະໜາດ ມີຫັ້ງຕອງກ້ວຍຂາດມາຮອງ ກໍຍັ້ງດູໝິ່ນໝອງໃຈເຮົາທໍ່ນີ້ ລ້ຳກວ່ານີ້ກໍບໍ່ເຄື່ອງສັ້ງ **ອະຫັ້ງ** ອັນວ່າເຮົາ **ປັສສາມິ** ກໍເຫັນ **ພະວັນຕັ້ງ** ຍັງທ່ານຜູ້ວິເສດ ທະຣິງເພດເປັນຣັດສີ ມີມືຖືໄມ້ເທົ້າອັນແດງງາມລະໄມ່ ຄືດັ່ງ ໜາກຕູມໄຂ່ອັນສຸກດີ ມີວັນນະໃສດີບໍ່ເສົ້າ ເປັນໄມ້ເທົ້າອັນປະສົງ **ທາເຣນຕັ້ງ** ທ່ານທະຣິງໜັ້ງເສືອດີພິລາດ ເດຍຣະດາດດ້ວຍລິງລາຍ **ອິທັ້ງ ທັສສະນັ້ງ** ອັນວ່າກະຣິຍາອັນເຮົາເຫັນພຣາມເຖົ້າ ເຂົ້າມາດ້ວຍດີ ອັນເປັນປະ ຖົມຫົວທີ **ອາຄະຕັ້ງ** ອັນວ່າກະຣິຍາອັນມາແຫ່ງທ່ານນີ້ ກໍຈັກມີອານິສົງສະອັນມາກ ປາສະຈາກປະໂຫຍດກໍບໍ່ ຫລ້ຳງຈັກວ່ານີ **ພັທທັ້ງ** ອັນວ່າຄຳອຸດທິສະຫວັດດີ ຈົ່ງມີແກ່ທ່ານເທົ້າອັນເທີ້ນ **ຕະວັ້ງ** ອັນວ່າທ່ານ **ກິລະມັນໂຕ** ອັນລຳບາກດ້ວຍແດດແລລົມ ທ່ານຈົ່ງອາບນ້ຳດຳຜົມເສຍ **ປາເທ ປັກຂາລະຍັສສຸ** ທ່ານຈົ່ງລ້ຳງເສຍຍັງຕີນທັ້ງ ສອງ ອັນໝິ່ນໝອງດ້ວຍຜົ້ງເຜົ່າເທົ່າທຸລີ **ປະວິສິ** ທ່ານຈົ່ງເຂົ້າໄປສູ່ປາກມຸກຊົດ ອາສົມບົດສາລາ ໃຫ້ຫາຍຄຳ ລຳບາກ **ພຸນເຊ** ທ່ານຢາກຈົ່ງກິນ **ຕິນທຸການິ ປິຍາລານິ** ຍັງໝາກໄມ້ທັ້ງຫລາຍອັນມາກ ຄືວ່າໝາກຄັບທອງສຸກ ເຂັ້ມ ໝາກຫາດສຸກເລືອກເລັ້ມແຕ່ໜ່ວຍດີ **ມະທຸເກ ກາສະມາຣິໂຍ** ຄືວ່າທມາກຊາງສຸກຫວານລ້ຳເລີດ ໝາກ ມ່ວງເກີດໃນໄພໜາ **ຂຸທທະກັປປານິ** ມີຣົດສາອັນຫອມຫວານ ສົມສະຖານດັ່ງນ້ຳເຜິ້ງນ້ຳມ້ຶ້ມ **ພຸນເຊ** ທ່ານຢາກ ຈົ່ງເລືອກກິນ ຍັງໜ່ວຍສຸກລູກດີເທົ່າວັນເທີ້ນ. **ອິທັ້ງປິ ປານີຍັ້ງ** ນ້ຳກິນອັນນີ **ສີຕັ້ງ** ອັນເຢັນຊັກໄຊ ຄັນວ່າດູດກິນ ໄດ້ແຮງມາ **ຄິຣິຄັພພະຣາ** ອັນໄຫລມາແຕ່ທ້ອງດອຍທີ່ທາດ ບໍ່ຂາດສັກຍາມ **ປິວະ** ທ່ານຈົ່ງດູດກິນຕາມໃຈມັກ ແຫ່ງທ່ານ ເທົ່າວັນເທີ້ນ.

ມະຫາສັຕໂຕ ມະຫາສັດຕະຣັດສີຕົນວິເສດ ຈັກຖາມຫາເຫດອັນມາ **ອາຫະ** ຈົ່ງກ່າວວ່າ **ອະຖະ ຕະວັ້ງ ເກນະ ວັນເນນະ ເກນະ ວາ ປະນະ ເຫຕຸນາ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄ້ົາ ດູຣາມະທັນລະກະພຣາມ ດັ່ງເຮົາຈັກຖາມທ່ານຜູ້ ເຖົ້າ **ອະນຸປັຕໂຕ** ທ່ານເຂົ້າມາສູ່ທິມະວັນຕະປະເທດ ເຂດປ່າໃຫຍ່ໄພໜາ ສະແຫວງຫາຍັ້ງປະໂຫຍດ ບວດ ເປັນຣັດສີ ເພື່ອໃຫ້ມີບຸນຄຸນ ອັນຈັກມາພາຍໜ້າ ລືຮູ້ວ່າທ່ານນີ້ເປັນຄົນທຸກຍາກ ຢາກໄດ້ເຂົ້າຂອງສົມບັດດ້ວຍ ງ່າຍ ເມືອຈ່າຍລ້ຽງຊີວິດ ຕິດກັບດ້ວຍໃຫ້ມີຄຳສະບາຍ ໃນອັດຕະພາວະຊົ່ວນີ້ຈາ ? **ຕະວັ້ງ** ອັນວ່າທ່ານຜູ້ເຖົ້າ ເຮົາພຣະອົ້ງຫາກປະສົ້ງຖາມຫາ **ອັກຂາທິ** ທ່ານຈົ່ງບອກມາໂດຍພະລັນເທີ້ນ.

ຊູຊົກຂາບທູນຂໍພຣະຣາດຂະກຸມານທັ້ງສອງພຣະອົ້ງ

ຊູຊະໂກ ເມື່ອນັ້ນ ສ່ວນດັ່ງຊົນນະພຣາມ ຈັກບອກຄວາມຕາມເຫດ ອຸປະເທດອັນຕົນມາ **ອາຫະ** ຈົ່ງກ່າວວ່າ ຂ້າໄທວ້ບຸພິດບຸຣິມນາດ ຊາດສາຍສຸຣິຍະວົ້ງສາ ພຣະມະຫາກະສັດຕາທິຣາດເຈ້ົາ ຂ້າເຖົ້າເຂົ້າມາສູ່ພຣະຣາດ ຂະສົມພານ ສົມເດັດພຣະພູບານບຸຣິມບຸພິດ ຕິດກັບດ້ວຍປະໂຫຍດ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາສຳແດງໂທດ ແກ່ພຣະພູບານ ຂ້າເຖົ້າມາຂໍວໍຣະຣາດຂະທານ ເຊິ່ງສົມເດັດມະຫາຣາດອົ້ງເປັນເຈ້ົາ ກໍຂ້າແລ. ເມື່ອຊົນນະພຣາມຖວາຍເຫດ ແກ່ພຣະເທວດສັນຕະຣະໂດຍພະລັນ ມັນຈັກສຳແດງມະຫັນຕະມະໂທຣາຣິກັດຊາໄສເຫດ ແຫ່ງພຣະຍາເທວດ ສັນຕະຣະ ວໍຣະທັມມິກະຣາຊາບຸພິດ ຕິດກັບດ້ວຍສາຄຣູປະມາ **ອາຫະ** ຈົ່ງກ່າວຄາຖາວ່າ **ຍະຖາ ວາຣິວາໂຫ ປຸໂຣ ສັພພະກາລັ້ງ ນະ ຂີຍະຕິ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄ້ົາ ຂ້າເຖົ້າໄທວ້ສົມເດັດມະຫາຣາດເຈ້ົາ ຕົນປະກອບໄປດ້ວຍອຸຕ ຕະມັດຊາໄສ ດັ່ງຂ້າເຖົ້າຈັກຖວາຍອຸປະມາອຸປະໄມອັນສະນິດ ຕິດກັບດ້ວຍແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ຫ້າປະການ ຄືວ່າຄຸງຄາ ຍະມຸນາ ສະຣະພູ ອະຈິຣະວະດີ ມະຫີ ແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ຫ້າປະການຝຸງນີ້ ທຸງນຍ່ອມໃຫຍ່ແລກວ້າງ ໄຫລແຕ່ທ້ຳງອະ

ไมมา **รูปา** อันเต้มไปด้อยมำ้ฝิน อันสัดแลถิมฝูงร้อมแลยาก หากดูดกินแลอาบ ตาบต่ำเท้ำเต้มใจ มัก ตักเอ้าหมิด้อยหม้ไหไตพาด ตาดถ้อยมำ้เต้ำแลถิมที่ **มะ ฮิยะติ** กำบ่ถอยบิกเป้นหาด บ่รู้ฮาดเฮิน วัง **สัพพะกาลัง** กำยังพ่ำเพ้ง เต้มดิยู่ดีเก่ำ ทุกเมื่อทุกยาม **ยะถา** อันมั้นแลมิอุปะมา ด้อยปะกามสัน ใด **อะหัง** อันว่าข้ำเถ้ำ รู้จักยังพระธาดอัดชาไส สิมเด้ดมะหาธาดเจ้ำ อันเต้มไปด้อยสัดทาบ่ฮาด ตาบต่ำเท้ำชีวิตักไฮ กำอุปะไมดั่งมั้นแลมา **อาคันสิง** ข้ำเถ้ำจิ่งเฮ้ามาสู่พระธาดอะสิมพานเจ้ำ เพื่อ ฮ่ำทานเฮิ่งสิมเด้ดบุริมบุพิดเป้นเจ้ำ ติมปะกอบด้อยมะเหำลาธิกะ มะหันตะกุสะละเจตะนายามะ สัมปะยุต อุตตะมัดชาไส จิ่งหิ้งพระธาดกูมาให้ ยังพระธาดอะกุมานหัง่คู่ เพื่อเป้นทานแก่ข้ำผู้เถ้ำ อันฮิ่มไม้เท้ำเฮ้ามาฮ่ำมี้ แด่กำข้ำเหิ้น.

มะหาสัตโต เทอดสันตะระอ๋ระธาชา **สุตะวา** ได้ยินแล้อ **โสมะนัสสัปปัตโต** มิปิติโสมะนัดสา พิริมชิมชอบ ปะกอบไปด้อยสัดทา อุปะมาดั่งเมื่อได้ถึงคำพันหึ่ง อันพระธาดอะมานดาหากตั้งไว้ ในมือแห่งติน แล้อแลให้ไปเป้นทานอันปะเสิด ในกาละเมื่อเจ้ำเกิดมา **อะสัชฌิตะวา** เจ้ำบ่ฮ้องยู่ใน โลพะทัม คำมักได้สักยาด **อะวะชิตะวา** เจ้ำบ่เฮ้าลุกอำนาดแห่งมัดเสระโลโพอันใด **อะโนลีนะ-มานะโส** เจ้ำบ่มีใจอันหิดหย้ำ้ไปมา ท่ำมีพระธาดอะหิระไหอันฮื่นบาน ปานดั่งผ้าพิดามมุกมาด อันถิมหากมาแผ่แต่อากาด ดูวิลาดงามดี **ตีธิง** ยังดอยหิมะวันอันใหย่ แลสูงสุดอะหมาด ปาสะจาก จิดตะเจตะนา **นิจสาเรนโต** จักให้เล้ำเป่ำออก ยังสูงอุกถะตะนาด ฟาดพระหำระนี ติกับด้อยอา กาดชาดเอหา เหมือนดั่งเป้นกับด้อยจิดเจตะนา จิ่งก่าอถาถาว่า:

หะหามิ นะ อิกัมปามิ ยัง มัง ยาจะสิ พรามะนะ ดั่งนี้เป้นเถ้ำ ดูราท่านพรามเถ้ำ **ตะวัง** อันว่า ท่านมาฮ่ำเอ้ายังกุมานหังสองผู้ใด เฮิ่งเราดั่งนี้ **อะหัง** อันว่าเรำ **นัปปะติคุยหามิ** กำบ่มิกั้งบังไว้ ยังกุ มานหังคู่ผู้นั้น **มะโน** อันว่าโสมะนัดสะยามะสัมปะยุด กุสะละเจตะนาแห่งเรำ **ระมะติ** กำชิมชื่น ยินดีในทานบาระมีบ่รู้เปิด เพื่ออ่ายากเกิดเป้นพระ ในกาละอันจักมาพายหน้ำ **หะหามิ** เรำกำให้บัด นี้แล้อ ยังลูกแก้วหังสองเป้นทานบ่ยาก ให้เป้นอุปัดถากแก่ท่านพราม **ตะวัง** อันว่าท่าน **อิสสะโร** จิ่งเป้นเจ้ำเป้นผู้เถ้ำแก่ฮาหังสอง **นะยะ** จิ่งนำไปตามอิใสแห่งท่าน เท้ำอันเหิ้น. ห่ำแต่อ่า บัดนี้ **ราชะปุตติ** ส่อนดั่งราดอะมัดทิสิอ๋ระภัลยา **ปาโต ละตา** ไปถอ่าสะแหองหา ยังหมากไม้แลหิอมัน แต่เช้ำ จักเฮ้ามาในกาละเมื่อถ่ำแลมา **กุมารา** ส่อนดั่งราดอะกุมานหังสองสิ อันราดอะมัดทิจัก อาบอิงสิงสีฮัด ทัดดอกไม้ใส่เกสา **นานาผาลาหินเน** อันจักให้อิ่มเต้มไปด้อย หมากไม้แลหิอมัน ด้อยดี แลราดอะมัดทิกำจักชิมสองสิถิด้อย-ถิด้อย สั่งลูกน้อยเพิงใจ **เอกะรัตติง อะสิตะวามะ** ท่านจิ่งยู่ถืนดงอมี้ก่อน ฮ่ำผันผ่อนพ่ำยั้งถ้ำ ให้ฮาได้เห้นหน้ำ แม่กำ่พ้ำได้หินนิม พ่ำให้แม่ได้ชิมสิงจูบ พ่ำให้แม่ได้ลูบเล้ำโลมฮอัน **ปาโต ลัจจะสิ** ท่านได้แล้อ ยังลูกแก้วหังสอง ย่ำได้หมองใจโสกเส้ำ อันหน้ำเช้ำ ท่านจิ่งนำไป ตามอิใสแห่งท่านเท้ำอันเหิ้น.

ฆุชะโก เมื่อมั้น บั้นพรามเถ้ำพาลา **อาหะ** กำก่าวอ่า **มะ วาสะมะพิโรจามิ** ดั่งนี้เป้นเถ้ำ ข้ำไหว้ บุพิดอิงเป้นเจ้ำ ข้ำเถ้ำบ่เพิงใจในอันยู่ ได้กุมานหังคู่หิอระไอ ข้ำจักฮ่ำเอ้าไปในอันนี้แอมเช้ำ ข้ำ

ເຖົ້າໄຫວ້ສົມພານ ຢູ່ມີນນານລຳບາກ ອົນຕາຍຫາກຈັກມີ **ອິຕຖິໂຍ ນາມະ** ຊື່ວ່າຜູ້ຍິງທັ້ງຫລາຍນີ້ ທຸງນຍ່ອມ ກະທຳໃຫ້ເປັນອົນຕາຍ ແກ່ສັບປຸຣິສະເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ ອັນໃຫ້ທານດ້ວຍດີ ເຂົ້ານີ້ຍ່ອມປະກອບໄປດ້ວຍອິດຖິມາ ຍາມິນ ດົນລ້ຽວລັບກັບເອົາ ຍັງຫົວໃຈແຫ່ງຝູງຊາຍທັ້ງຫລາຍ ໃຫ້ໝົ່ນໝອງໂສກເສົ້າ ເຂົ້າລຸກອຳນາດແຫ່ງຕົນ ແທ້ດີຫລີ. ຜີວ່າມະຫາຣາດເປັນເຈົ້າ ຈັກໃຫ້ລູກເຕົ້າເປັນທານແກ່ຜູ້ຂ້າ ຂໍຢ່າໄດ້ຊ້າ ຢ່າໄດ້ໃຫ້ຊາຫັນເຫັນໜ້າ ແມ່ເດີນມາ ນາງຈັກກ່າວພາສາອັນຕ່າງ ອົນຕາຍຫ່າງເສຍທານ ຂ້າໄຫວ້ພຣະພູບານແກ່ນເທົ້າ ຂ້າເຖົ້າຈັກຂໍ ໄປໃນວັນນີ້ ກໍຂ້າແລ. **ຕະວັງ** ອັນວ່າສົມເດັດມະຫາຣາດເຈົ້າ ຕົນປະກອບດ້ວຍສັດທາ **ອາມັນຕະຍັສສຸ** ເຈົ້າຈົ່ງ ສັ່ງຢ່າຊ້າ ຢ່າໃຫ້ຊາຫັນເຫັນໜ້າແມ່ດູນານ ທານມະຫາຣາດເຈົ້າ ຫາກຈັກບໍຣະສຸດດີວິເສດ ເທດປະກອບດ້ວຍ ພຣະຣາດສັດທາທັມ ພ່ຳເພັ່ງປຸດຕະປະຣິຈາກ ທານອັນນີ້ ຫາກຈັກນຳອົງມະຫາຣາດເຈົ້າ ໃຫ້ໄດ້ເມືອເກີດ ໃນ ຊັ້ນຟ້າເລີດຕຸສິດາສະຫວັນສຸພັນພິງ ທະຣົງທິບພະອາຍຸຍືນແຫລ່ງຫລ້າ ພາຍໜ້າຈັກນຳໃຫ້ເຖິງໂພທິຍານ ສຸຣະ ເພັ່ງຍານອັນລ້ຳເລີດ ປະເສີດກວ່ານໍຣະເທພາ ກໍຂ້າແລ.

ເວສສັນຕະໂຣ ເມືອນັ້ນ ບັ້ນພຣະຍາເທວດສັນຕະຣະກະສັດຕາ **ອາຫະ** ກໍກ່າວວ່າ **ສະເຈ ຕະວັງ ນິຈສະເສ ທັຕຖຸ** ດູຣາທ່ານພຣາມ ຜີວ່າທ່ານບໍ່ມັກໃຄ່ຢາກເຫັນ ຍັງຣາດຊະມັດທີສີກະສັດ ຜູ້ມີຄອງວັດບໍ່ອຣະບັດອັນດີ ທ່ານຈົ່ງນຳສອງສີທັ້ງຄູ່ ເມືອຮອດປູ່ ອັນຢູ່ໃນເມືອງແກ້ວກູ່ປະເຊໄຊ **ອັຍຍະໂກ** ພຣະບຸຣິມສີລົນຕົນຜ່ານແຜ້ວ ເຫັນຫລານແກ້ວຮັກສອງສີ ຍິນດີປີຕິໂສມະນັດ **ທັສສະຕິ** ກໍຈັກໃຫ້ຍັງເຂົ້າຂອງເປັນອັນມາກ ເປັນຄ່າຍາກແກ່ ທ່ານບໍ່ສົງໃສ ແທ້ດີຫລີ.

ຊຸຊະໂກປິ ເມືອນັ້ນ ສ່ວນດັ່ງຊຸຊະກະພຣາມເຖົ້າພາລາ **ອາຫະ** ກໍກ່າວວ່າ **ອັຈເສທະນັສສະ ພາຍາມິ** ຂ້າ ໄຫວ້ບຸພິດເຈົ້າ ຂ້າເຖົ້າຢ້ານແຕ່ພຣະຣາດຊະອາດຍາ ຈັກຂົ່ມເຫັງເຕັ່ງອຳນາດ ຂາດເສຍຍັງທາສີທາສາ **ຣາຊາ** ອັນວ່າພຣະຍາສີລົນໄຊນັ້ນໂສດ ຈັກທົ່ງກົ້ວໂກດ ໃສ່ໂທດແກ່ຂ້າເຖົ້າ ວ່າເປັນໂຈນຄ່ວາທາຂ້ອຍ ລັກເດັກນ້ອຍ ມາຄ່ວາຂາຍກິນ ສັນນີ້ຈາ **ທັຊຊາ** ກໍຈັກໃສ່ຍັງຣາດຊະທັນທະກັມ ກະທຳລົນໃຫມແລຜູກຕີ ບໍ່ມີກໍຈັກຂ້າເສຍໃຫ້ ຕາຍ ຂ້າເຖົ້າຈັກຈົບທາຍບໍ່ຄາຄາດ ປາສະຈາກຂ້ອຍຂ້າຍິງຊາຍ ຍິນລັກອາຍແກ່ນາງພຣາມ ມັນຈັກດ່າຣ່ຳໄຮ ສົງໃສຢູ່ບໍ່ໄດ້ ຂ້າເຖົ້າໄຫວ້ສົມພານ ກໍຂ້າແລນາ.

ເວສສັນຕະໂຣ ອັນວ່າພຣະຍາເທວດສັນຕະຣະ **ອາຫະ** ກໍກ່າວວ່າ **ອິເມ ກຸມາເຣ ທິສະວານະ ມັນຊຸເກ ປິຍະພານິເຍ** ດູຣາຊົນນະພຣາມ **ມະຫາຣາຊາ** ອັນວ່າພຣະຍາສີລົນໄຊຕົນເປັນໃຫຍ່ ບໍ່ໃຊ້ພໍປະມານ ຕັ້ງປະ ເສີດລ້ຳເລີດກວ່າຊາວສີພີ **ລັທທາ ປີຕິໂສມະນັສສັງ** ຄັນວ່າໄດ້ເຫັນແລ້ວ ຍັງຫລານແກ້ວຮັກເດີນມາ ຈັກມີພຣະ ຣາດອົນດູກູນາຊົມຊື່ນ ເຈົ້າຈັກຍົກຍົ່ນໃຫ້ຍັງເຂົ້າຂອງເປັນອັນມາກ ເປັນຄ່າຍາກແກ່ທ່ານບໍ່ສົງໃສ ຊະແລ.

ຊຸຊະໂກ ເມືອນັ້ນ ບັ້ນຊຸຊະກະພຣາມເຖົ້າພາລາ **ອາຫະ** ກໍກ່າວວ່າ **ນາຫັນຕັງປິ ກະຣິສສາມິ ຍັງ ມັງ ຕະວັງ ອະນຸສາສະຕິ** ຂ້າໄຫວ້ພຣະພູທອນ ເຈົ້າກູມີຄຳສອນອັນໃດ ວ່າໃຫ້ຜູ້ຂ້ານຳເອົາຣາດຊະກຸມານທັ້ງຄູ່ ເມືອຖວາຍ ແກ່ພຣະຍາບຸຣິມສົນໄຊຕົນປູ່ ອັນຢູ່ໃນເມືອງແກ້ວກູ່ປະເຊໄຊ ຂ້າເຖົ້າບໍ່ຟັງ **ເນສສັງ** ຂ້າຫາກຈັກນຳເມືອເມືອງ ກາລິງຄະຣາດ ໃຫ້ເປັນຂ້ອຍບໍ່ອຣະບັດຢູ່ບໍ່ຂາດ ແກ່ນາງນ້ອຍນາດອະມິຕະຕາ ອັນເປັນພະຣິຍາເມຍມິ່ງ ຮັກ ຂອດສິ່ງສະເທມີໃຈ ກໍຂ້າແລ.

พระราดชะกุมารชาลีและพระสีกันหาทิ์งลี้หลิบพัย

เมื่อชูชะกะพรามเถ้า เถ้าเม้าหน้าเหมือนผี มันก่าวถำชูชีดั่งนั้น **หาระกา** ส่อนดั่งราดชะกุมาน ทั์งคู่ **สุตะวา** ได้ยินยังถ้อยถำแห่งพราม อันหยาบช้าท้าถะนอง ถองอินดูบ่มีสักยาด **พิตา** ก็พากัน ย้านสะท้านสั่นสายไปมา **ปะลายิตะวา** แล่นหนีไปลี้อยู่พายนอก ขอกกำ้หลังบันมะสาลา **พิตา** เล่า ยังย้านท่านพรามเถ้า จักเข้าไปชักออกชอกเอ็าในที่นั้น มิตินอันสะบั้นสั่นสายไปมา **ปะลายิตะวา** ก็แล่นลัดพัดไปมา **ยาวะ จะตุรัสสะโปกขะระนิตีรั์ง ปัตะวา** ขาเจ้าทั์งสองพี่น้อง แล่นไปบ่มีย้ั์ง ตาบต่ำเท้ารอดฝั่งน้ำสะพั์งอั์งโบกขะระนิ อันมีสี่จะตุรัด ผาก็ดสะเหมือกัน **ทัลทั์ง อากะจีรั์ง นิวา-เสตะวา** นุ่งให้ถัดรัดไว้ ยังผ้าเปือกไม้แลหนังเสือแล้ว **โอรุยหะ** ลั์งสู่มำ้ในสะ **ถะเปตะวา** ตั้งไว้ยั์ง ใบบัว เหนือหัวแห่งติน แล้วแลลี้อยู่ พ้อมทั์งคู่ในสะ ก็มีแล.

ตะมัตถั์ง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ: ตะโต กุมารา พะยะถิตา สุตะวา ลุหทัสสะ พาสิตั์ง. พิก-ขะเว ดูราเจ้าพิกขุสั์ง ตินหะรั์งสิลาใสล่อง **ตะโต** เมื่อนั้น บั้นพระราดชะกุมานทั์งสองสี ถือว่าท้าว ชาลี แลพระนาง**สี**วัระกันหา **สุตะวา** ได้ยินแล้ว ยังถ้อยถำแห่งพรามผู้สาโหด โหดมันมากโลพา **พะยะถิตา** ก็สะท้านย้านสั่นสายยิ่งหนักหนา **ปะหาวิ์งสุ** ก็แล่นลัดพัดไปมา ในสะถานที่นั้น ก็มีแล.

ชูชะโกปิ ส่อนดั่งชูชะกะพรามเถ้า **อะทิสะวา** มันบ่เห็นยังเจ้าพระกุมานทั์งคู่ นั่งอยู่เผ้าปาหา **อะปะสาเทสิ** ยังพระยาเทอดสันตะระรัดสี บ่ให้มีถำยินดีสั์งสักยาด มันใส่มุสาวาดมาเต้ั์ง ก่าวขึ่ม เห้ั์งแลปะมาดว่า **โพ เวสสันตะระ** ดูราท้าวเทอดสันดอน เชื้อพูทอนผู้ใหย่ บ่ใช้เชื้อพ่ปะมาน ตั้ั์ง ว่าเป็นท้าวพระยามะหากะสัด ขัตติยะวิ์งสา **ทัตะวา** เจ้าให้แล้ว ยังลูกแก้วเป็นหาม เห็นอากาม ว่าเรา บ่เอาเจ้ากุมานทั์งคู่ เมือสู่เมืองแก้วกู่ปะเชไช ว่าจักมำไปเป็นข้อย แก่นางมาดน้อยอะมิด ตะตา ลอดว่ามีถำจิบดาฤดถ้อย รักยังลูกน้อยถอยเสยดาย กะทำอุบายให้ป่อย โลบล้ั์งถ่อยถำ ปะสัด **ทัตะวา** เล่าให้สันยาอันขะยับตาแลยิกถิ่วกับก่าย ให้ลูกน้อยพ่ายแล่นหนี **นิสิทิ** ก็นั่ั์งอยู่ชื่น บาม เหมือนดั่ั์งอากามบ่รู้ปากสั์งนี้จา. **มันเย** ดั่ั์งเราจักใส่ใจดูนี้ ส่อนดั่ั์งคนในโลกนี้โสด ปะกอบ ด้อยโทดโลพา มายาสาไถล้ั์งอลับสุดขะหาด มุสาวาดรู้ตือะพาั์งยิ่ั์ง สิ่ั์งดั่ั์งพระยาเทอดสันดอนนี้ ก็บ่มีแท้ดีหลีแล.

พระเทอดสันดอนเจ้าทิ์งเอิ้นหาสองพระกุมาร

เวสสันตะโร เมื่อนั้น ส่อนดั่ั์งเทอดสันดอน อ้ระทัมมิกะราชา **สุตะวา** ได้ยินยังถ้อยถำ อัน ชูชะกะพราม หากก่าวถามขึ่มเห้ั์งเต้ั์งปะมาด ใส่มุสาวาดถอบๆำ **ปะภัมปิโต ทุตะวา** ลอดมีติน อันสะบั้นสั่นสายไปมา เจ้าก็มีพระราดจิบดาว่า ส่อนดั่ั์งลูกแก้วพ่ นามมะหนั่สองสี ได้ยินถำบ่ดีแต่ เถ้า พรามเถ้าหากชูชี ร้อยที่ย้านแล้วแลพ่ายหนีบ่สิ์งใสชะแล. เจ้าริ่มเพิ์งดั่ั์งนี้แล้ว **อาหะ** จิ์งก่าว เชิ์งพรามว่า **พราเม** ดูราท่านพราม ท่านย่าได้ร้อมใจสั์ง **อะหั์ง** อันว่ากูพระอิ์ง ทิ์งผะมอดบอด

ເປັນຣັດສີ ບໍ່ມີໃຫ້ເສຍສັດຈະທັມດວງດີວິເສດ **ອາເນສສາມິ** ກູທາກຈັກນຳເອົາມາບໍ່ຊ້າ ຍັງລູກກ່ຳພ້າກູທັ້ງສອງ ມາໃຫ້ແກ່ທ່ານແລ. ຄັນວ່າເຈົ້າກ່າວທ່ຳນັ້ນແລ້ວ ກໍລຸກໂດຍພະລັນ **ຄັນຕະວາ** ໄປສູ່ພາຍນອກ ຂອກກ່ຳຫລັງ ພຣະບັນນະສາລາ **ຍັຕະວາ** ເຈົ້າກໍຮູ້ວ່າສອງສະເໜ່ທາແກ່ນໄທ້ ເຂົ້າໄປສູ່ພຸ່ມໄມ້ທິວຣະໄວ **ຄັນຕະວາ** ເຈົ້າກໍໄປ ຕາມຮອຍຕີນແກ້ວແກ່ນ ເຫັນຮອຍແລ່ນລົງສະສີ ເຈົ້າຈິ່ງມີພຣະຣາດຈິນດາວ່າ ລູກແກ້ວກູ່ທັ້ງຄູ່ ລົງລີ້ຢູ່ໃນສະບໍ່ ຄາດ ພຣະບາດເຈົ້າບໍ່ສົງກາ **ປັກໂກສິຕະວາ** ເຈົ້າຈິ່ງເອີ້ນຫາຍັງທ້າວພຣະຊາລີ ສີວໍຣະຕົນອົງອາດ ດ້ວຍບາດ ພຣະຄາຖາວ່າ:

ເອຫິ ຕາຕະ ປິຍະປຸຕຕະ	ປູເຣຖະ ມະມະ ປາຣະມິງ
ຫະຫະຍັງ ເມພິສິນເຈຖະ	ກະໂຣຖະ ວະຈະນັງ ມະມະ.
ຍາມະນາວາວະ ເມ ໂຫຖະ	ອະຈະລາ ພະວະສາຄະເຣ
ຊາຕິປາຣັງ ຕະຣິສສາມິ	ສັນຕາເຣສສັງ ສະເຫວະກັງ

ຊາລິ ດູຣາທ້າວພຣະຊາລີສິນາມໜໍ່ ລູກແກ້ວພໍ່ຈິ່ງມາ ມາພ່ຳເພັ້ງປາຣະມີທັມແຫ່ງເຮົາພໍ່ ໃຫ້ບໍຣະບວນ ຄວນຈັກໄດ້ເປັນພຣະ ຫະຫະຍັງ ເມພິສິນເຈຖະ ເຈົ້າຈິ່ງມາທິດສົງອົງຄະພາຍໃນທ້ວໃຈແຫ່ງເຮົາພໍ່ ອັນຮ້ອນຮ່ຳ ລຳບາກ ພຣາມເຖົ້າຫາກມາເຕັ້ງ ກ່າວຄວາມຂີ້ມເຫັ້ງໃສ່ມຸສາວາດ ທຸກຂະໜາດໃນມະໂນ ກະໂຣຖະ ວະຈະນັງ ມະມະ ເຈົ້າຈິ່ງມາຕາມຖ້ອຍຄຳແຫ່ງເຮົາພໍ່ ອັນຕັ້ງໃຈຕໍ່ພຣະໂພທິຍານ ທ້ວງສົງສ່ຳນສຸດຍິ່ງ ດ້ວຍສະເພົ້າແກ້ວ ກົ່ງສາຄອນ ກາຍດົງດອນເດຍຣະດາດ ຄືຊາຕິຂະຣາທັມ ນຳເອົາເຮົາພໍ່ໃຫ້ເຖິງຝັ່ງກ່ຳໜ້າ ຄືນິຣະພານ ລອຍ ສົງສານຍາວຢ່ານ ຮອດຍັງຝັ່ງຄືພຣະສັບພັນຍູ ກູພໍ່ກໍຈັກຍົກຍໍ້ອອກຍັງສັດຕະໂລກ ກັບທັ້ງເທວະໂລກ ໃຫ້ມົ້ມ ຈາກໂສກໂອຄະສົງສານ ໃຫ້ໄດ້ເຖິງເມືອງແກ້ວ ກ່າວແລ້ວຄືນິຣະພານ ກໍພໍ່ເທີ້ນ.

ຊາລິກຸມາໂຣ ເມື່ອນັ້ນ ນັ້ນທ້າວພຣະຊາລີສີວໍຣະບຸດ **ສຸຕະວາ** ໄດ້ຍິນຍັງຄຳພຣະວໍຣະປິຕາແກ່ນເທ້ົ້ງ ມາ ຢູ່ເຝົ້າຮຽກຫາ ເຈົ້າຈິ່ງມີຄຳຈິນດາວ່າ **ອະຍັງ ພຣາມະໂນ** ອັນວ່າພຣາມຜູ້ນີ້ ຕັ້ງມີໃຈສາໂຫດ ປະໂຫຍດດ້ວຍ ເຂົ້າຂອງເຕີມໃຈມັກ ແມ່ນມັນຈັກກະທຳສິ່ງໃດ ກໍຈິ່ງໃຫ້ມັນກະທຳ ບໍ່ມີຄຳກິນແໜງສັງ **ອະທັງ** ອັນວ່າກູຊາລີ ສິນາມໜໍ່ ບໍ່ຄວນໃຫ້ພໍ່ເອີ້ນຫາເຖິງສອງທີ ແລນາ. **ນິຫະຣິຕະວາ** ເຈົ້າກໍເລີກເພີກອອກເສຍ ຍັງໃບບົວອັນກ້ົງໄວ້ ເໜືອຫົວ ຕັ້ງຍັງຈິດໃຫ້ບໍຣະສຸດ **ອຸຕຕະຣິຕະວາ** ອອກມາບໍ່ມີຊ້າ **ນິປະຕິຕະວາ** ກໍກົ້ມໜ້າຮໍ່ ຕໍ່ແຄ່ງເບື້ອງຂວາ ແຫ່ງພຣະວໍຣະປິຕາຕົນວິເສດ **ຄະເຫຕະວາ** ເຈົ້າທ້ົງໂທມະນັດສາຫົວຫອດ ກອດຍັງແຄ່ງແຫ່ງພຣະພໍ່ ກົ້ມໜ້າຕໍ່ ບາດມລາ **ປະໂຣຫິ** ກໍສະບັ້ນ ຫົວຫອດກັ້ນຍົມມະນາວ່າ ບັດນີ້ພຣະປິຕາເຈົ້າຟ້າ ຕັ້ງຈັກມາເອົາໃຫ້ເປັນຂ້ອຍ ຂ້າ ແຫ່ງພຣາມຫິນະຊົນ ແລນໍ. **ມະຫາສັຕໂຕ** ເມື່ອນັ້ນ ນັ້ນເທວດສັນຕະຣະວໍຣະຣາຊາ **ປຸຈສິຕະວາ** ຈິ່ງຖາມ ຫາ ຍັງນາງສີວໍຣະກັນຫາ ເຊິ່ງເຈົ້າຊາລີວ່າ **ຕາຕະ ຊາລິ** ດູຣາທ້າວຊາລີສີວໍຣະນ້ົງໜ້າ ນ້ອງຫລ້ານ້ອຍເຈົ້າຢູ່ທີ່ ໃດ ກໍພໍ່ຈາ? **ຊາລິ ກຸມາໂຣ** ເມື່ອນັ້ນ ທ້າວພຣະຊາລີຣາດຊະກຸມານ ຂານຄຳພໍ່ວ່າ ຂ້າໄຫວ້ບາດວໍຣະປິຕາເປັນ ເຈົ້າ **ພະເຍ** ໃນເມື່ອໂພຍໄພອັນຄວນຢ້ານ ຖ້ານຈັກເສຍຊີວິດອິນທີ ເກີດມີເປັນຄອງອິນຕາຍ ຈິບຫາຍເຖິງ ຂະໜາດ ຊາດສັດທັ້ງຫລາຍນີ້ ທຸ້ມຍ່ອມຢ້ານແລແລ່ນໜີໂດຍພະລັນ **ຣັກຂັນຕິ** ກໍຮັກສາຍັງຕົນ ໃຫ້ພົ້ນຈາກ ຄຳກ້ົງວິນອິນຕາຍທັ້ງຫລາຍ ກໍຂ້າແລ **ມະຫາສັຕໂຕ** ເທວດສັນຕະຣະວໍຣະທັມມິກະຣາຊາ **ຍັຕະວາ** ເຈົ້າກໍຮູ້

ด้วยอะนุมานผะหยาว่า ถำภัดติกาพายหน้า อันลูกกำ่พ้ากูทั้งสอง หากให้แก่กันบ่ผิด พระบุพิดเจ้า บ่สิงกา **ปักโกสิตะอา** เจ้ากำธงกหา ยังบางกันหาน้อยนาด ด้วยบาดพระถาถาว่า:

เอหิ อัมมะ ปิยะทิตา ปิยา เม หานะปาระมิ
ทะหะยัง เมพิสิมเจถะ กะโรถะ อะจะนัง มะมะ.
ยานะนาวาอะ เม โหถะ อะจะลา พะวะสาถะเร
ชาติปารัง ตะริสสามิ อุทหะริสสัง สะเหวะกัง.

ดูธาแก้วแก่นไท้กันหา นางหากงามสุดตาลำ้ยิ่ง เหมือนสิ่งเทบไท้สาวสะหวัน อันทะริงโสมพัน เรืองรุ่ง งามพังพุ่งบุนมี เจ้าหากเป็นเชื้อกะสัดตินาดน้อย อันชื่นช้อยโสพี ส่อนดั่งหานปาระมิดวง ปะเสิด เป็นที่รักอันลำ้เลิดแก่เธาพ่ อันเกิดเป็นเชื้อชาดพ่โพทิสัด หะหะยัง เมพิสิมเจถะ เจ้าจิ่งมาหิดสิงอิงถะพายใน หิวใจแห่งเธาพ่ ด้วยนำ้แก้วอะมุดตะเสลา อันเป็นยาละงับโหด พรามสาโหดหากมากอน ก่าอถำผอนผิดร้ายร่ ว่ากูพ่บ่มีสัดจะ กะโรถะ อะจะนัง มะมะ เจ้าจิ่งมาตามถำแห่งเธาพ่ ย่าได้ให้พ่มัวๆ อันสืบสางปาระมิ ลอยโลกิแสมย่าน ด้วยสะเพ้าแก้วผ่านสาถอม กายดิงดอมเถยระดาด ให้พ้นจากชาติชะธา เหมือนดั่งว่าเสลายินเธ้งธิบ ทุกร้ายหมิบเต้งติม เถิงหิดสะพินดวงผ่านแผ้ว ถือยอดแก้วแก่นพระสับพันยู กูพ่เล่าจักย่ยิกออก ยังสัดตะโลกกับทั้งเทอะโลก ให้พ้นจากโสกโอถะสิงสาน ให้เถิงเมืองแก้ว ก่าวแล้วถือนิระพาน กำพ่เท็น.

กันหาชินา ส่อนดั่งนางนาดน้อยกันหา **สุตะอา** ได้ยินแล้อ ยังถำพระอ๋ระปิตาติมแก่นเหง้า มาอยู่เฝ้าเอ้นหา เจ้าจิ่งมิถำจินดาว่า พระอ๋ระปิตาแก่นเหง้า มาอยู่เฝ้าธงกหา กูกันหานามหม่ ถอนบ่ให้พ่เอ้นหาเถิงสองที แลนา. พระนางมิถำจินดาดั่งนี้แล้อ ทำใจแผ้อบ๋ระสุด **อุตตะริตะอา** นางออกมาบ่มีช้า ก็มหน้าร่ต่ำปาหา แห่งพระอ๋ระปิตาเบื้องซ้าย อิงพี่อ้ายท้าวพระชาลิ ทิงโสมสิงามสะอาดนำ้ตาหลั่งย้อยยาดไหลติก ถือถำทุกถีถ้อย-ถีถ้อย ว่าบัดนี้ พระปิตาเจ้าฟ้าแห่งข้าน้อย ตั้งจักมาเอิาให้เป็นข้าข้อย แห่งเถ้าถ่อยท่านพรามะนา แลม่.

เตสัง อัสสูนิ อันว่านำ้ตาติกบ่ขาด แห่งลูกน้อยนาดสองสะเหม่หา **ปาหะปิตเถ** เหือหลั่งติมย้อยยั่ง เหมือนดั่งนำ้ถั่งถาดบอยถำ นั้นแลนา. **อัสสูนิ** อันว่านำ้พระเนด แห่งพระเทอดสันตะระมะหากะสัด ทิงโหมะนัดย้อยยั่ง นำ้ตาหลั่งเป็นถัน **ปะตันติ** กำติกลิงเหือหลัง **เตสัง** แห่งเจ้ากุมานน้อยทั้งสอง อันเหมือนดั่งกะดานทองงามพิลาด ย้อยยั่งยาดเป็นแถว กำมิแล. **มะหาสัตโต** ส่อนดั่งเทอดสันตะระอ๋ระธาชา **วิลิมะมานะหะหะโย** มิพระทีระไท เหมือนดั่งจักเปื่อย จักเสื่อมไปด้อยสะเหม่หาทัม ถำอันรักสุดละหาด โสกดอมลูกน้อยนาดโหมะนัดสา **ปะริมัชชันโต** เจ้ากำลูบยังหลัง **เตสัง** แห่งเจ้าพระกุมานทั้งสอง อยู่ถีถ้อย-ถีถ้อย ก่าอิ่มอ้อยเอิาใจ ยังลูกรักอักถะบุต อุตตะมะสองสะเหม่หา **อุตถาเปตะอา** ให้ลูกน้อยทั้งคู่ ธงกันอยู่ข้องพระเนด เทอดสันตะระอ๋ระกะสัด **อัตะอา** เจ้ากำก่าวอ่า **ตาตะ ชาลิ** ดูธาเจ้าชาลิสิมามหม่ ลูกแก้วพ่จอมใจ มิถ่าว่าเจ้าบ่รู้ พระทีระไทแห่งเธาพ่

ฮันตั้งใจต่ำพระโพทิยาน พ่ำกำมักพ่ำเพ้งหานมาบ่ขาด ตั้งแรกแต่ชาดฮันเกิดมา หากเป้นทัมมะดา แต่พายหลัง แห่งพุดทังภูระโพทิสัด บัดนี้เจ้าทังสอง เรำพ่ำกำว่าเป้นของแพงล้ำยิ่ง รักของดิ่งปานิเจ้าจิ่งอิดฮันติ่ฮ่อยคำ ยังปาระมีทัมแห่งเรำพ่ ผ่ำให้แล้ว ให้พ่ำได้เถิงยอดแก้วสับพันยู กำพ่ำเทิ้น.

พระเทอดสันดอมเจ้าดาดถ่าสองพระกุมาน

ส่วนดั่งเทอดสันตะระวำระกะสัด ขัตติยะบุพิด ยังสะถิดอยู่เหนือฝั่งสะ เจ้าจิ่งมีพระราดชะกำหนิดกิดถ่า แห่งเจ้ากุมานทังสอง เหมือนดั่งเจ้าของแก้ว กิดถ่าแล้วยังสืมบัดแห่งตินว่า **ตาตะ ชาลิ** ดูราเจ้าชาลิสิวำระบุด **พุชิสโส โหตุกาโม** เจ้ามักใถ่เป้นไท พื้นวิใสฮันเป้นข้อยข้า แห่งท่านพราม ตามกำหนิด ฮันเรำพ่ำหากกิดถ่าสังชะหยา **ทัตะวา** เจ้าจิ่งให้ **นิกชะสะทัสสัง** ยังคำมะนิกชะพันหนึ่ง แก่พราม แล้วเจ้าจิ่งเป้นไท กำพ่ำเทิ้น. **พะถินีปี โข ปะนะ** ส่วนดั่งน้องเจ้านางกันหา **อุตตะมะรูปะทะรา** ฮันทะริงรูบโสมงามสะอาด ทัมมะชาดเชื้อขัตติยะกันยา **โภจิ หินะชาติโภ** ชายผู้ใดผู้หนึ่งฮันถ่อย ปะกอบด้วยหินะชาด ปาถะนายากได้ น้องเจ้านางกันหา **ทัตะวา** มันให้เข้าของฮันใดฮันหนึ่งแลสิ่งแลน้อย ให้พื้นจากข้อยว่าเป้นไท **กะเรยยะ** มันจักกะทำ **ชาติสัมเพทัง** ยังกะริยาม้างเสยยังเชื้อกะสัดขัตติยะชาด ให้ขาดราดชะวิงสา. **อันยะตะระ ถะเปตะวา** กำท่อว่าเว้นไว้ยังมะหากะสัดขัตติยะวิงสา กะภูมผู้อื่นลื่นกว่านั้น ฮันอาดจักให้แล้วยังเข้าของฮันมัก แลสิ่งแลร้อยติ่มปะทัด **ตัสะมา** เหดดั่งนั้น **พะถินี** ฮันว่าน้องเจ้านางกันหา **พุชิสสา โหตุกามา** มักใถ่เป้นไท พื้นวิใสฮันเป้นข้อยข้า แห่งพรามตามถวามเรำพ่ หากกำหนิดกิดถ่าสังชะหยา **ทัตะวา** จิ่งให้ **สัพพะสะตัง** ยังเข้าของแลสิ่งแลร้อย **หาสิสะตัง** ถือว่าข้ายิงกำร้อย ข้าชายกำร้อย ช้างกำร้อย ม้ากำร้อย ริดกำร้อย งัวอุสุพะราด ติอเป้นอาดแก่แม่งัวนิมกำร้อย คำมะนิกชะกำร้อยหนึ่ง เข้าของทังมวนกะบวนท่านี้เป้นของใถ่น้องเจ้านางกันหา **พุชิสสา โหตุ** นางจิ่งเป้นไท กำพ่ำเทิ้น.

หิงบริจากสองพระกุมานเจ้าเป้นหาน

เอวัง กุมาเร อัถถาเปตะวา ส่วนดั่งเทอดสันตะระวำระราชา **อัถถาเปตะวา** กิดถ่าลูกรัก อักถะสะเหน่หา **อัสสาเสตะวา** เล้าโลมยังลูกเต้าเจ้ากุมานเข้าสู่พระบันมะสาลา **อามันเตตะวา** ต้านจาระจากับดอมพรามว่า **อัมโพ พรามะนะ** ดูราท่านพราม **หาระกา** ฮันว่าสองสะเหน่หาแก้วกิ่ง กำเป้นที่รักล้ำยิ่งแก่เรำแท้แล. ด้วยแท้ **สัพพันยุตะยามัง** ฮันว่าผะหยาสับพันยุตะยานดองปะเสิด กำเล่าเป้นที่รักล้ำเลิด ยิ่งกว่าลูกแก้วเกิดสองสี ด้วยร้อยเท่าแลแสนที เทอดสันตะระรัดสี จากับดอมพรามดั่งนี้แล้ว **ปาเตตะวา** กำหลั่งลิงยังน้ำยาด เหนือมือแห่งพรามแล้ว **อะหาสิ** กำปะสาดให้ลูกแก้วทังสองเป้นหาน แก่พรามกำมีแล.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ: ตะโต กุมาเร อาหายะ ชาลิง กันหาชินัง จุโพ. พิกขะเว ดูราเจ้าพิกขุสิงทังหลาย **มะหาสัตโต** ฮันว่าเทอดสันตะระวำระกะสัด **ธัตถะวัตหะโม** ตินจำเริน

บ้านเมืองๆ แก่ชาวสีพีราดทั้งหลาย **อาทายะ** พระกำอู้มเอ๊าแล้ว ยังลูกแก้วทั้งสองพระอิ๋ง ทะธิ์งจิด โสมะนัด ปะถะมะอะสังขาระยามะสัมปะยุด วิสุดทิปะนิทานดองปะเสิด ลำเลิดกว่านำระเทพา **อะทาสิ** กำปะสาดให้แล้ว ยังลูกแก้วเป็นทานแก่พราม กำมีแล. **ทุมาเธ** ในเมื่อพระราดชะบุด อุด ดิมโอระสา **รันยา** อันพระยาเทอดสันตะระมะหาทัม **ปะทิมนัมทิ** แลปะสาดให้เป็นทานแก่พราม แลมิดั่งนั้น **มะหาสัตโต** อันว่าพระยาเทอดสันตะระโพทิสัด ขัตติยะรัดสิ กำมีพระราดชะทิระไทยินดี มีปิติโสมะนัด หัดทะยาพิริมชิมชอบ ปะกอบไปด้อยปะสาทะสัดทา อุบเพงคาปิติ **โอกับปะนา** อาบซาบไปทั่อพระอำระทิระไททั้งมวนบ่ขาด ด้อยอะเมกอะนัน **ปันชะลิกะโต** เลิกเองชุลีไว้เหนืออะหม่อม น้อมมะมัดสะกาม เชิ่งปุดตะปะธิจาละทานแห่งพระอิ๋ง **ยะทา** ในกาละยามใด **จะตุมะหุตาทิภัทะวิโยชะนะสะตะสะหัสสะพะทะลา** ส่วนดั่งพะสุทา อันหนาสองแสนสี่หมื่นโยชะนะคืนมะนา วิสาละมะหัน **ถัชชะติ** กำร้องก้องถ้านหวั่นไหวไปมา **ปัพพะตะราชา** อันว่าพระยาดอยดองชะหาด อันเป็นทิบพะอาดอินทา **โอนะมิตะวา** กำอ่อมน้อมทิวระทวาย เหมือนดั่งกะไทชาย บายยอดหวายลิมไฟกวัดแกว่ง ทิ่วทุกแห่งสาทุกาม เชิ่งปุดตะทานอันบริสุด **สะมุทโท** น้ำมะหาสะมุดอันปะเสิด เป็นที่เกิดแห่งเทบพะถะนา **สังขุพี** กำขำเขือกเยือกไปมา ด้อยปูปานาถาถุด มะนุดสะเทพา **เอกะโกลาหะลัง** สงงอุกชะลุกมี่นัน เป็นอัดสะจันอันปะเสิด บังเกิดแต่พระทำริ ติขึ้นเบื้องบิน จินเถิงอะกะนิดถาพริม สงงละงิมดีดิ้น อินพริมชื่นตื่นตีบมีโมทะนา สาทุกามทุกติม ท่าฝนชิมละทา กำติกไหลหลั่งถั่งลิงมา **อะกาละวิชชุละตา** สายฟ้าอันบ่ใช้กาละเมื่อแมบ กำมาแมบเมืองๆ เรืองรุ่งพุ่งทั่วเท้าทำริ **ถิริบังจะ ปะถิสสุตา** สงงแผ่นดินดังบ่ขาด อุกถะตะนาดก้องเอทา สาทุกามดอมปุดตะทานสองพระอิ๋ง แลสั่งขึ้นเท้ารอดพื้นพะอักถะพริม แต่ลองกิมดิดิ้น ฟาดฟ้งตื่นพูพะนัง เหมือนดั่งจักเพผัง ยังดอยทิมะเอด ด้อยเดดสิมพาม ทานแห่งพระกะสัดตา **จะตุปปะทา** อันว่าสัดสี่ตีนทุกหมู่ อันยายยังอยู่ ทุกหมู่ไม้ไพพะนอม จอมเขาสะถุงถา ในถูทาทิมะเอด เขดอิงกิดถิริ มิธาชะสีเสือสาง ทวางทวายแลแรด ร้องแผดก้องละงิม สิมกับด้วยแผ่นดินดังดิดิ้น พากันตื่นสาทุกาม เชิ่งทานบุพิดเจ้า กำมีแล. ส่วนดั่งอัดสะจัน อันพะลึกสะเพิงกิว ทั่วทิสาบ่ขาด ฟาดพระทำระนี ติขึ้นเบื้องบิน จินรอดพื้นอะกะนิดถา กำมาบ่สังสิตะกิดตะนา ย้องยำแลสาทุกาม ยังทายะมะบุพิดเจ้า ตินนั้นกำมี ตะทา ในกาละเมื่อนั้น.

มะหาสัตโต เมื่อนั้น เทอดสันตะระอำระราชา **วัตะวา** จิ่งก่าวอ่า **สุทินนัง อะตะ เม ทานัง** ส่วนดั่งปุดตะทาน อันกูกะสัดทากได้ให้ในบัดนี้ ตั้งบริสุดดีวิเสด เทดจักให้แล้วปะโทยดโพทิสิมพาม บ่ถาด ติ่มชะหาดดั่งหนึ่พุดทั้งกูระโพทิสัดตินวิเสด เจ้ากำทอดพระเมดล่ำหลิงดูบ่ขาด ยังลูกน้อยนาดสองสะเหน่หา **อัตถาสิ** กำสะถิดอู่ มีแล.

ปะถะมะกุมาระปัพพัง อันว่ากะธิยาอันพันละนายังกันกุมารบั้นต้น
นิตถิตัง กำสะเด็ดบริระบวนถวนแล้วที่นี้ก่อนแล

8. ภุมาธ

2. ปั้มปาย

ฐุฉะโกปิ อะมะฤมพ์ๆ ปะวิสิตะวา วัลลิๆ ทันเตหิ สิมหิยะ. **พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุสิๆ ผู้ทะธิๆ สิลาใสสิ **ฐุฉะโกปิ** ส่อมดั่งฮิมมะพธาม มันได้แล้อ ยังลูกแก้วพระกะสัดตา **ปะวิสิตะวา** เข้าไป โดยพะลัม **อะมะฤมพ์ๆ** สู่พุ่มดุ่มป่าไม้แลหนามดิม **สิมหิตะวา** มันกำกัดเอ้ายังเถือเข้าหัม **ทันเตหิ** ด้อยแข้อ ได้แล้อแลมำมา **พันหิตะวา** ผูกมัดรัดพันทะนัง **ทุกขิมะหัตถ์ๆ** ยังแขมเบื้องขวาแห่งท้าว พระชาลิพี่อ้าย มัดกับแขมเบื้องซ้ายแห่งพระนางมาดน้อยกันหา **ถะเหตะวา** มันกำถือเอ้า ยังเงื่อม เถือเข้าแขงขะหาด ฟาดแล้อแลตีไป กำมิแล.

ตะมัตถ์ๆ ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ: ตะโต โส พธามะโม ลุหโห ละตั๋ง **ทันเตหิ สิมหิยะ. พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย โส **พธามะโม** ส่อมดั่งฮิมมะพธามผู้สาโหด มันโลบลื้มพื้นปะมาม เข้าฮ่ำหามได้แล้อ ยังลูกแก้วพระกะสัด ฮัตติยะพูมิม **สิมหิตะวา** มันกำกัดเอ้ายังเถือเข้าแขง ด้วย แข้อแห่งมัน **พันหิตะวา** มันกำผูกยังแขมเบื้องซ้ายแลเบื้องขวา แห่งเจ้ากุมามทั้งสองให้ถัด รัดไว้บ่่ ให้มาย **อาหาย์ะ** มันกำถือเอ้า ยังไม้เท้าแลเถือเข้าแขงขะหาด ฟาดแล้อแลตีไป ในที่ฮ้องพระเนด เฮดทัดสะมะอิใส อันมะหาสัดเจ้ายังล่ำหลิงดู กำมิแล.

สะอิ อันว่าผิวหนัง **เตสั๋ง** แห่งเจ้ากุมามทั้งสองพี่น้องๆ อันจักหว้ายเหดท้องถิ่ **สิฮฉะติ** กำฮาด บาดในที่อันพธามหามติฟาด เลือดย้อยยาดเป้นถ้ม **อันยะมันยั๋ง ปิตถิ๋ง เหมติ** หงมย่อมให้ยังหลัง เฮ็งกันแลกันไปมา ถือว่าพระท้าวฮาลิ สิสะฮาด เห้นพธามติน้องมาด เอ้าหลังมาดรองต่างๆ กำมิแล. **ฐุฉะโกปิ** เมื่อนั้น ส่อมดั่งฮิมมะพธาม ไปตามทางเหอหาด มันกำพะลาดลื้มเหิงผา **ฉะลิตะวา** เถือ เข้าแขงกำหลุด ฐุดจากสอกสองฮา **ปะลายิตะวา** ฮาบ่่ช้าแล่นหนี ย้านพธามติร้องไห้ เข้าไปสู่แก่ม ให้พระพูทอม กำมิแล.

พระฮาลิธาดฉะกุมาธออมไหว้พระเทอดสันดอม

ตะมัตถ์ๆ ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ: ตะโต กุมาธา ปัทกามุๆ **พธามะนัสสะ ปะมุนจิยะ. พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย **กุมาธา** อันว่าพระกุมามทั้งสอง ถือว่าท้าวพระฮาลิแลมาๆสิอ็ธะกันหา **ปะมุนจิตะวา** กำป่อยหลุดฐุดออกจากมีพธาม ฮาบ่่ช้า อ่วายหน้าต่ำสาลา นำ้ตาติมย้อยยั่ง ไหลหลั่ง ออกยิมมา **ปัทกามุๆ** ฮากำเข้าไปสู่เทอดสันตะระอ็ธะกะสัด **อัสสัตถะปัตตั๋งวะ** มีติมอันสะบั้นสั่น สายไปมา เหมือนดั่งไม้ปาแป้งอันยังอ่อน ป่งละลอมใบบาๆ เกิดธิมหางพิลาด ลิมหลอๆฟาดสาฮา ให้หอั่นไหอไปมา **โธทันตา** ร้องไห้ เข้าไปไหว้พระแก่มไห้ สั่งไว้หาแม่แห่งติมว่า **ตาตะ ข้าไหวั๋พ์**

พระยาเป็นเจ้า สา อัมมา อันว่าแม่มัดทีเผือข้า แม่กำพ้ายังทีวระทุง ในไพฮุงป่าไม้ ปะลูกไว้พายหลัง สายัง แม่กำยังจักมา ในกาละเมื่อยามเย็น ขำให้เผือข้าได้เห็นหน้า แม่กำพ้ากินนิม พำให้แม่ได้ชิมสิงจูบ พำให้แม่ได้ลูบไล้อาบสิงสี มีทังสุระพีพวงเพด เถื่องปะดับเกดเกสา กินผะลามูน มาก ลูกไม้หลากอัมพา ปัสสามะ ขำให้เผือข้าได้เห็นหน้า แม่กำพ้ายามดึงก่อน บ่เป็นสัง อะยัง พรามะโม อันว่าพรามผู้นี้ วิกกิเมยยะ แม่นว่ามันจักขาย กำจิ่งให้มันขาย แลกเงินคำแลข้างม้า ทะเมยยะ อา แม่นว่ามันจักข้า กำจิ่งให้มันข้า ตามใจมักแห่งมัน ทุกอันใดแวนยิ่ง อิดสู้สิ่งสะเทมิ ตายแลนา. ปัสสามะ ขำให้เผือข้าได้เห็นหน้า แม่กำพ้ายามดึงก่อน กำข้าเทิ้น.

ตาตะ ข้าไทอ้พ่อพระยาเป็นเจ้า อะยัง พรามะโม อันว่าพรามผู้นี้ พะลังกะปาโท มีฝาตินอันใหย่ เลับมันใส่หิมหนอๆ หังมันพอยยานย่อน พวงชิ้นก้อนถีถึง หิตุตะโธตโท ธิมสิบเบื้องเหิงยาวยั่น แข้อพิ้นลั่นเป็นๆ เมื่อมันจาอ้าปาก นำ้ลายหลากไหลติก พัถถะนาสะโก ดังหักหังปูมใหย่ ท้องมันใส่ห่ไทไพ เมื่อมันไป มันไกวโอ้นเอ้น โย้นเย้นโต้นเต้นสิ่งไปมา พัถถะปิตถิ หลังหักขิด ถ่โก่ม แอวหักโง่มถีผี วิสะมะจักขุ ตาบ่ดีน้อยใหย่ บ่ใช้ดั่งตาถิน หากถีดั่งตาแมวโพงแมวร้าย วินะโต ตินมีโขโงเง่า หังหิวเฮ่าแลแล่งขา หุงไปมาดูกลั่น เนื้อถิงสั่นขิมแขง ทะธิตะเภสา ผิมมัน แดงแกมหงอก หนวดพิ้นออกขูยขาย อะลิมิง ติละกาทะโต ถิงมันลายเป็นตุ่ม หิดกากุ่มฝิไฝ พะระหา ตินมันใหย่ วิใสพิ้นขะหาด หัมมะชาดมาถว่า ว่าแม่นผีป่าชะม่อยดิง หาเรมโต ทะธิๆ ลิลาพิเสด กับเผดหน้าเป็นพราม ถินผู้ใดมาถามว่า มันผู้นี้จักว่าเป็นผี ลือรู้ว่าเป็นถินแท้? เพิงแก้ว่าแม่นผียักหังหงอ หุงไปมาบ่เหือด มีชิ้นเลือดเป็นอาหาม เข้าข่ามได้แล้ว ยังลูกแก้วพ่ไปกิน ดั่งลิ พระนิธินทะตินพ่มาถอยดูได้ ยังลูกแก้วแก่นไท้หังสอๆ เป็นทุกถองเห็นหน้า พ่กำพ้ามาอยู่เย็นใจ นี้จา? อัสสะมา มูนะ เต ทะทะยัง ข้าไทอ้พ่พระยาเป็นเจ้า ส่อนดั่งทิวใจแห่งพ่แลแม่นี้นา หุนย่อมว่าอ่อนมุทุ รู้อินดูภูมายังลูกเต้า ส่อนดั่งทิวใจแห่งพ่เป็นเจ้านี้ เป็นอันกะด้างแก่นแขงยิ่งหักหา เหมือนดั่งแผ่นเสลาก้อนใหย่ เชือกเหล็กใส่พันทะนา นะ ชานาสิ มิถ่าว่าบ่รู้ยังเผือข้าพี่น้องอันบ่มีโทด พรามสาโทดหากดึงติ ดั่งลิ พระนิธินมายินดีได้นี้จา? ตาตะ ข้าไทอ้พ่พระยาเป็นเจ้า กันหาชินา ส่อนดั่งน้องข้านางน้อยนาดกันหา นะ ชานาติ กำบ่รู้ยังทุกสักยาด เหมือนดั่งลูกเนื้อน้อยขาดเขินนิม อิเทอะ อัจสะตุ จิ่งให้ยู่ ในพระแก้วกู่บันนะสาลา ถ้าแม่มาดาขาเห็นหน้า แม่กำพ้าพ่ได้กินนิม กำข้าเทิ้น. เอวัง อะจะเม ในเมื่อถ้อยถำดั่งนั้น อันท้าวพระชาลิหากร้องไห้ ไทอ้พ่แก่นไท้แห่งตินดั่งนั้น มะหาสัตโต อันว่าเทอดสันตะระอ่ระกะสัด นะ กะเถสิ กำบ่กาวยังถำอันใดอันหนึ่งๆ เอิ่งลูกแห่งตินกำมิแล. กุมาโร เมื่อนั้น บันท้าวพระชาลิ อารัพพะ กำผาธิบเอิ่งพระอ่ระปิตามาดาแก่นไท้ อันจักร้องไห้ยู่พายหลัง อาทะ กำกาวว่า:

นะ เม อิทัง ตะถา ทุกขัง ทุกอันใด ยังหุงไปในวัดตะสิงสามหลายชาด บ่ห่อนได้ถาดจากพันทะนา หากเป็นทัมมะดาผู้ชายในโลก บัดนี้ ที่ยังโสกดอมน้องกันหา แต่เกิดมาบ่มีทุกสักยาด บัดนี้ มาปาสะจากแม่ลุนหลัง ยันจะ อัมมัง นะ ปัสสามิ ทุกอันใดบ่ได้เห็นหน้า แม่กำพ้ายู่ลุนหลัง

ตัง เม ทุกขะตะรัง **อันนั้น แถวนเป้นทุกลำ้ยิ่ง พิ้นขอดขิ่งเหลือใจ** ยัง ทุกขัง **ทุกอันใดอันพรามมา ด่า ถ้อมมันผ่ากาๆหลัง** ตัง ทุกขัง **ทุกอันนั้น** ร้อยว่าเป้นถองทุกแห่งผู้ชายในโลก **ทุกยากโสก เหลืออิด อันพรามติลำบาก เวนหากให้แต่พายหลัง** ยันจะ ตาตัง นะ ปัสสามิ **ทุกอันใดบ่ได้เห้น หน้า พ่ำก่ำพ้าอันยู่ลุนหลัง** ตัง เม ทุกขะตะรัง **อันนั้น แถวนเป้นทุกลำ้ยิ่ง พิ้นขอดสิ่งสะเหมิตาย แลนา.** สา อัมมา **แม่มัดที่เผือข้า บ่เห้นหน้าลูกก่ำพ้ากันหา** ๆามสุดตาชิ้นข้อย **ทุกยากห้อยหิวใจ ทุกพายในหิวหอด แม่มัดที่จักมาหอดถิ่งตาย** แลนา จิรัง รัตตายะ รุจสะติ **แม่กำจักถืดเถิงหา สัง วันถืนยู่ถิถ้อย-ถิถ้อย เหมือนดั่งแม่นำ้น้อยขาดเซินชาย นั้นแลนา.** โส ตาโต **พ่อพระยาเจ้าฟ้า บ่เห้นหน้าลูกก่ำพ้ากันหา** ๆามสุดตาแก้วกิ่ง **รักยอดยิ่งหิวใจ ทุกพายในหิวหอด พ่จักหอดถิ่งตาย** จิรัง รัตตายะ รุจสะติ **พ่จักไห้เถิงสวายถืนรุ่ง ถั่งแถ้นลุ่งราติ เหมือนดั่งชินละทิหิวหอด แล้งไข ขอดเซินชาย นั้นแลนา.**

ทันเท **เธีย! ดูธานัองกันหา** อิเม เต ขัมพุกา รุกขา เวทิสา สิมทุวาธิตา **อันว่าไม้ทังหลายฝูงนี้ ถือว่าไม้ขุมพูแลไม้หว้า เบ้นอ้าแลยาๆพาย** ปายปิ่งใบชิ้นข้อย **กิ่งน้อยส้อยสาขา** อัตสัตถา ปะมะสา เจเม **ไม้ปาแป้งใหย่ลำทึม ขะขุนยิมไธเธือก หมากขวิดเผือกหอๆผา** นิโถธหา **แสมสาขานิโถด ใบข้อยโขดดิกหมา** วิวิหานิ รุกขาชาตานิ **ขาดไม้ทังหลายมีปะกานต่างๆ อันเกิดเหมือหว่างพูผา** ขะหามะ **ธาพี่น้องกำจักได้ละปะไว้** ยังป่าไม้แลพูผา อัขขะ **ในอันนี้แลนา.** ทันเท **เธีย! ดูธาน้อง กันหา** อิเม อาธามา **อันว่าอาธามทังหลายฝูงนี้** สีตูทะกา **มีน้ำอันเย็นใสส่อๆ** ดอกก้านก่องบัวบาน **เป้นสะถานๆามธุงธาบ อันธาพี่น้องเถียอาบหลิ้นยู่เย็นใจ** วิวิหานิ ปุปผะชาตานิ **ขาดดอกไม้ ทังหลายฝูงนี้ มีปะกานต่างๆ อันเกิดยู่เหมือหว่างจอมผา** หาเธมะ **ธาพี่น้องเถียปิดลิงแก่มกิ่ง ดอก ไม้สิ่งหลายอัน ปะดับให้เป้นถุมพวงเผด** ร้อยทัดเภดเภสา วิวิหานิ ผะละชาตานิ **ขาดหมากไม้ ทังหลายมีปะกานต่างๆ อันเกิดยู่เหมือหว่างพูผา** พุนขามะ **ธาทังสองพี่น้องหากเถียกินลูกไม้ต่างๆ อาหาน อันสุกหวานลำ้ยิ่ง พ้อมทุกสิ่งอันพา** ขะหามะ **ธาพี่น้องกำจักได้ละปะไว้ ยังหมากไม้แล พูผา ทังผะลาพวงเผด เถื่องพิเสดหิมะพาน ทังสะถานที่ยู่ที่นอน** อัขขะ **ในอันนี้แลนา.** ทันเท **เธีย! ดูธานัองกันหา** อิเม รูปา **อันว่ารูบทังหลายฝูงนี้** ทัตถิกา อัสสา **ถือว่ารูบช้างใหย่ๆาอน รูบอัดสะ ดอนเดินอากาด รูบงิวอุสุพะธาดยู่เวหา** อันพระอ่ระปิตาแก่นไท้ **ถวัดรูบไม้ไว้ให้แก่เธิา** ขะหา-มะ **ธาพี่น้องกำจักได้ละปะไว้ ยังรูบไม้แล้วหนีไป** ทิวธะไวไปเป้นข้า **ก็มหน้าต่นำพราม** อัขขะ **ในอันนี้แลนา. เอวัง ภุมาเธ** ปะธิเหวะมาเน ในเมื่อเจ้าภุมานทังสอง ยังผิงร้องไท้บ่ขาด ต่พระบาด ไท้พูมิ แลมิดั่งนั้น **ธูขะโภปิ** ส่อนดั่งชินมะพราม **อาถันตะวา** แล่นเข้ามาบ่ช้า **ถะเหตะวา** หลูบภุม เอิาลูกเจ้าฟ้า แห่งพระยาเหวดสันตะระกะสัด **ปะติโภเตติ** มันบ่ไอ้ ผูกได้แล้วแลติไป กำมิแล.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ: ตะโต **ภุมาธา** นิยะมานา เต ปิตะรัง **เอตะมัพะธะวุง. พิกขะเว** ดูธาอะธิยะสิงเจ้าทังหลาย เต **ภุมาธา** อันว่าเจ้าภุมานทังสอง **นิยะมานา** อันพรามเถ้า เข้ามาแล้วแลนำไปดั่งนั้น **อัพะธะวุง** กำร้องไท้ ไหว้พ่แก่นไท้ สั่งไอ้หาแม่มาดา **อันยู่พายหลังว่า**

ตาตะ ข้าไทอ้พ่ พระยาเป็นเจ้า **ตะวัง** อันว่าพ่เป็นเจ้า **สุขิ พะวะ** จิ่งถ่อยอยู่ดีย่าได้โสกเส้า ย่าได้ถึด เถิงหน้าลูกเต้า อันอยู่ลุนหลัง **อาโรถะยัง วัชชาสิ** พ่เป็นเจ้า จิ่งเล่ายังสะพาวะแห่งเผือข้าพี่น้อง อันบ่ได้ต้องพะยาดอันใดสัง ท่เป็นทุกพายในลำบาก พรามเถ้าหากจิงชัง **อัมมัง** แก่แม่มัดทีเผือข้า แม่กำพ้าถืนมา **ทิสะวานะ** แม่กำจักเห้นสาลาอันเก่า เป่าจากลูกทังสอง แม่กำจักถองถึดเถิงลำบาก ทุกยากร้อมเรหา **อิเม รูปา** อันว่ารูบทังหลายฝูงนี้ **ทัตถิกา อัสสา** ถือว่ารูบถุดสิงงามไอแอ่น รูบม้า แล่นเทาะเห้น รูบงิวเถ็นชิมแม่ ฝูงเผือข้าพี่น้องเถียแก่หลื้นยู่ชู่อัน ในพระบันนะสาลา **ทัชชาสิ** พระจอมทันเจ้าฟ้า จิ่งให้แก่แม่เผือข้า พ่ให้เห้นเทมือนหน้า ลูกกำพ้าทังสอง แม่จักหายคำถองถึด โสก ละงับเสยยังอิโยก แล้วแลยู่เย็นใจ บัดนี้ บ่มีใผจักมาเถิงใจโลมลูบ ก้มหน้าจูบจอมขวัน ลูกจักหีไปไก พระจอมไตรเจ้าฟ้า กับทังแม่กำพ้ามัดที เถ็นถิธีราวเถื่อน ท่แต่พี่แลน้อง หากพ้อมเพื่อนกันไป ตามวิใสผิบริสาด ไปพายหน้ามันจักยาดกวนกิน ถ่อยยู่ดีเยิพระนิรินแก่นเทง้า ย่าได้ถึดโสกเส้าถะนิงหา เผือข้าเถ็นมักถาลำบาก พรามเถ้าหากถว่าติ เผือข้าทังสอง แม่นจักมีชีวิดกำถึงยาก ทุกลำบากสะเทมิตาย กำข้าแล.

พระเทอดสันดอมเจ้าทิงเส้าโสกหนัก

อะถะ ในกาละเมื่อสองกุมามพระพี่น้อง อันร้องไห้ ไทอ้พระพ่แก่นไห้ แล้วแลหีไป แลมีดั่งนั้น **พะละวะโสโก** อันว่าถวามโสกอันมีกำลัง **อุปปันนัง** กำบังเกิดมีแก่พระเทอดสันตะระกะสัด ตินวิเสด เทถว่าผาริบเชิ่งลูกรักอักถะสะเหม่หา **ทะทะยัง มังสัง** อันว่าข้อหิวใจพระธาดุชะหีไท **อุนหัง อะโทสิ** กำบังเกิดเป็นอันร้อมสุดฉะหนาด **อะสักโกนโต** เจ้ากำบ่อาดจักทำมิง ทะริงติมยู่ได้ ยังวิโยกทุก อุกฉะลุกในใจบ่ขาด เทมือนดั่งถุดชะธาดติวลิงมัน อันไกสอนราชะสี หากมาทันพิบเพิบ สะแหวงแส่วเปิบเอิากัน ผิบ่มีดั่งนั้น เทมือนดั่งพระจันอันเสาะใสงามสุดฉะหนาด แลมาเข้าลุกอำนาด แห่งปากราหูติวดำๆ **ทัมปะมาโน** มิตินอันสั่นสายกายสะบั้น ทุกร้อยชั้นสะเทมิตาย ทิมหวายสุดฉะหนาด โสกดอมลูกน้อยนาดโทมะนัดสา **ปะวิสิตะวา** เจ้ากำเข้าไปสู่พระบันนะสาลา **ปะริเทวะยิ** กำร้องไห้ ถวมอื่นดูภูนา กำมีแล.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ: ตะโต เวสสันตะโร ราชา หานัง **ทัตะวานะ ฉัตติโย. พิก-ขะเว** ดูราเจ้าพิกขุสิง ติมทะริงสิลาวิเสด ในปางเมื่อท้าวพระยาเทวดสันตะระพระพูบาม **หานัง ทัตะวานะ** ถันว่าเจ้าให้หานแล้ว ยังลูกแก้วพระกะสัดตา สองสะเหม่หาแก้วกิ่ง **รักขอดยิ่งสุดใจ ปะวิสิตะวา** เจ้ากำเข้าไปสู่บันนะสาลา ผาริบเชิ่งลูกรักทังสองพระอิง กำทะริงวิปะโยกทุก อุกฉะลุกไหม้ในใจบ่ขาด นำ้ตายากไหลติก ถึดถำทุกถีถ้อย-ถีถ้อย ไท้หาลูกนาดน้อย ถวมอื่นดูภูนา จิ่งท่าอวิลาปะถาถาว่า:

กัง นะวัชชัจจาตา ตะสิตา อุปะรุจเสมติ หาระกา ดั่งนี้เป็นเถ้า **หาระกา** อันว่าสองสะเหม่หา ท่ำพ้า ก้มหน้าต่ดาไป พื้นวิใสจักกำสุด **อุปะรุจเสมติ** จักเข้าใก้ แล้วแลไท้ธ่เชิ่งพ่ผู้ใดในอันนี้จา?

สายัง สังเวสะนากาเล เป็นกาละอันลำบาก ยากหมากไม้แลหิวมันแลนา. **โก ปุถะโล** อันว่าบุกถะละผู้ใด จักมีใจรักถิ่ถ้อย-ถิ่ถ้อย ยังลูกน้อยกูทั้งสองให้ชิมชื่น ร้องรุกยื่นอาหานมี้จา **ทาระกา** ลูกแก้วพ่ำ นามหน่ำสิงสาน อันกูหากได้ให้หานไป พิ้นวิใสจักกำสุด **อุปะรุจเสมติ** จักเข้ำไปให้ แล้วแลร้องไห้ร่ำ เช่ิงพ่ำผู้ใดในวันมี้จา? **สายัง** สังเวสะนากาเล เป็นกาละอันลำบาก ยากหมากไม้แลหิวมัน ด้วยคำว่า **ตาตะ** ข้าไหว้พ่ำแลแม่เป็นเจ้ำ **มะยัง** อันว่าเผือข้าทั้งสองพี่น้อง เกิดร่วมห้องแม่ผู้ดวง ทวงหางไกลลำบาก ยากเข้ำน้ำชอดลิ้มพิ้มปะมาน **เหตุ** จิ่งให้เข้ำแลนำ้เป็นหานแก่เผือข้า อันเป็นกำ่พ้า พัดพากหน้าพ่ำแม่มา นี้เทิ้น. เมื่อลูกกูแลฮ่ถังนั้น **โก** บุกถะละผู้ใด จักมีใจอิ่นดูกูมา แล้วแลนำมา ยังเข้ำนำ้โพชะนะอาหาน เป็นหานแก่ขาเจ้าทั้งสองพี่น้องนี้จา? **ทาระกา** ลูกแก้วพ่ำ นาม หน่ำกะสัดตา **อะนุปาทะนา** เถียยู่สุขุมาน ในวำระสะถานปางคำผาสาด ทัมมะชาดเช็อกะสัด บัดถัดนี้ มาเป็นทุกสุดขะหนาด ปาสะจากยวดยาม ทวงกันดานอันดำ่ ติมน้อยยำ่พูผา **สันตา สูเมหิ ปาเทหิ** มิติมอันสุกเป็นหนอๆ พองเป็นเลือด ทุกบ่เหือดจักยาม พรามชำ้ติน้อยนาด เหมือนดั่งข้อยทาสา **โก เม ทัตเถ ถะเหสสะติ** บุกถะละผู้ใด จักมารักเหมือนดั่งพ่ำ ชิมชื่นต่ำบายแขนมี้จา? **อะยัง พรามะโม** อันว่าพรามผู้นี้ ตั้งหากสาโหดแท้ดิหลิ **อะลัชชิ** ตั้งบ่รู้ลักอายสัง **ปะหะรัง** ดั่งลิแลมาติลูกกูนามมะโดด อันบ่มีโหดสังสักยาด ถ้อมมันฟาดกางหลัง **กะถัง นะ ลัชเชยยะ** ดั่งลิแลมาบ่รู้ลักอายสังนี้จา? **หาสิ ยา** ยังมิข้ายิงกู อันยู่กางผาสาด ทัมมะชาดหาสิ มันรั่งมิบ่ไร้ ไก่ข้อยไว้เมืองนอง ข้อยกูผู้ถ้อมสอง เลายังมข้อย มิบถ้อยร้อยเต็มตาม ข้อยกูผู้ถ้อมสามเชือชาด หัดถะบาดบิอสิ สิมบัดมันมิมอมพ้อม ไก่ข้อยอ้อมอาสา เถิงมาตาว่าข้อยกูผู้ถ้อมสี่ เชื้อชาดก่อยโยโส **ลัชโช** ถ่มผู้รู้ลักอายทั่งหลาย ย่อมย้ำนอาดชะยาก็อผิด **ปะหะริสสะติ** ดั่งลิแลจักมาติได้ ยังข้อยกูผู้ถ้อมสี่ ย่อมปะกอบรู้ลักอายว่า ชายผู้นี้ ตั้งเป็นข้อยแห่งพระพูบานแก่มเหง้ำ อันเป็นเจ้ำแก่ชาวสีพี เรำบ่ถอมติแลด่าป้อย เหตว่าเป็นข้อยผู้ใหย่ถอมยำ แลถ่มทั่งหลาย เฮำกำยำกูสุดขะหนาด มาตาว่าข้อยกูผู้ถ้อมห้า เฮำกำบ่ห่อมด่าแลตีได้ แท้ดิหลิ. **อะลัชชิ วะตะ พรามะโม** อันว่าพรามผู้นี้ ตั้งหากเป็นอะลัดชิถ่อยร้าย ดั่งลิมาก้าวกาย ติลูกกูผู้นามหน่ำ ต่หน้าพ่ำแล้วแลนำไปนี้จา? **อะธิชัสเสวะ เม สะโต** ในเมื่อกูยังหงอไปมา ในอัดตะสิงสาม ส้างสิมพามติเรก ด้วยอะเมกพ้อมแสมมะหากับ ถิกาย อะจิ มะโนปะนิทิตะทัมดวงวิเสด ตั้งแต่เขดปะนิหาม เจยระกามยาวยิ่ง นับด้วยสิ่งอะสิงไข เพื่อให้เป็นปัดจัยนำรอด เถิงยอดแก้วนิระพาน ให้ยังหานแวนยิ่ง พ้อมทุกสิ่งปาระมิลอยโลกิแสนย่าน ตั้งใจผ่านปาถะนา บ่ลาดลาสักยาด ทุกชาดพ่ำเพ็งมา เหมือนดั่งปาหงอเทดในฮิงเขดชินละทิ เฮำไชดิลงนลาด บ่อาดจักมิ้มจากที่อันฮัง **อะยัง พรามะโม** อันว่าพรามผู้นี้ **อักโกสะติ ปะหะระติ** ดั่งลิมาด่าร่ำไรแรงป้อย ติอ่อมน้อยกูเหลือใจนี้จา?.

ปะริวิตักโก อันว่าคำติละนิๆ ทิๆสะมาทิบาดอันหนึ่ๆ กำลอดเกิดมี แต่เทอดสันตะระวำระกะสัดติมวิเสด เทดมาผาธิบเช่ิงลูกรัก อักถะสะเหม่หาว่า **อะยัง พรามะโม** อันว่าพรามผู้นี้ **อะติวิยะ วิเหเถติ** แลมาบงดบง ยังเจ้ากุมานทั้งสองสุดขะหนาด บ่อาดจักอิดได้แก่มัน **อะนุพันทิตะวา** มา! กูจักไปไล่ไต่ตาม ยังพรามผู้นี้แลข้าเสยแล้ว เอาลูกแก้วกูถ่มมาเทิ้น? ถันว่าเจ้าริ่มเพิงดั่งนี้แล้ว

ก็จิ่งริ่มเพิ่งเมื่อพายลุนว่า **อัตถามะเมตัง ภุมาธานัง ปิละนัง** กะธิยาอันพธามเถ้ามาบ่งดบ่ม ยังเจ้า ภุมานทั่งสอง ก็รู้ว่าเป็นคำถองทุกขะขนาด ชาดอันให้ทาน เพื่อแลกาผะทยาสับพันยุตะยามดวงปะเสิด แลมาบังเกิดคำเดือดร้อนกินแหนง แพงไว้เมื่อพายลุนนี้บ่ดี บ่เป็นปะเอนิ แท่งสับปุธิสาเจ้าทั่งหลายแล. ปะธิวิตักกะจินดา ผัดผงนองกันขึ้นว่า **อาหู จาปัง ละเหตะวามะ ขัลถัง พันทิยะ วามะโต** ดั่งนี้เป็นเถ้า เจ้าก็มีพระธาดจินดาว่า มา! ภูจักถือเอาทะนูให้ถัด ขัดพระขันไธสิกำซ้าย ย้ายไล่ไต่ตาม ยังพรามผู้นี้แลข้าเสยแล้ว เอาลูกแก้วภูถืมมาทำลี? ถันเจ้าริ่มเพิ่งดั่งนี้แล้ว จิ่งริ่มเพิ่งเมื่อพายลุนว่า **อัตถามะเมตัง** กะธิยาอันพธามเถ้ามาบ่งดบ่ม ยังเจ้าภุมานทั่งสองนี้ ก็รู้ว่าทุกขะขนาด ชาดอันให้ทาน แลมากินแหนงแพงไว้บ่ดี บ่เป็นปะเอนิสักยาด ชาดโพทิสัดเจ้าทั่งหลายแต่ก่อน บ่ห่อนให้ยังมะหาปะธิจาถะห้าปะทานเป็นทาน แลได้เป็นพระเจ้า ก็บ่ห่อนมีสักอิงแต่พายหลัง **อะทั่ง** อันว่าภูนี้ มีปาธะมิทัม ทากได้พ่ำเพ็งมาบ่ขาด ปาถะนาแต่เถ้า ก็ดเข้าในโพทิสัด **อาทัตะวา** แลบ่ได้ให้ยังลูกรัก อักถะชายาดวงขะขนาด บ่อาดจักให้ได้เกิดเป็นพระ แท้ดีหลีแล เจ้าริ่มเพิ่งเถิงปะเอนิติดต่ำ สินามท่ำโพทิสัดแต่ก่อนมา **อัสสาเสตะวา** เจ้าก็สั่งสอนยังตินให้บ่ระสุด **อุตตะริตะวา** เจ้าก็สะเดัดออกจากพระบันนะสาลา มิถำพระจินดาชื่นบาน อะทิดถานใจให้หมั่นดี **นิสิทิ** เจ้าก็สะถิดอยู่ ให้ปักตูบันนะสาลา ก็มีแล.

พระชาลิธาดขะภุมาธจิ่มเป็นทุก

ภุมาโธ เมื่อนั้น ส่อมดั่งท้าวพระชาลิผู้พี่ พรามมันตีไปบ่ขาด ท้าวบ่อาดจักอิดอยู่ได้ จิ่งร้องไห้ต่ำน้องแท่งตินว่า:

สัจจัง กิเรอะมาทั่งสุ นะธา เอกัจจิยา อิทะ
ยัสสะ นัตถิ สะกา มาตา ยะถา นัตถิ ตะเถอะ โส

ดั่งนี้เป็นเถ้า **กันเท** เธีย ดูธาน้องกันหา เอกัจจิยา นะธา อันว่าถินทั่งหลาย **ลางถินในโลกนี้ ก็ท่าว่า** ยัสสะ นัตถิ สะกา มาตา **เด็กน้อยผู้ใด ตั้งแธกแต่เกิดมา บ่มีแม่มาดาอ้อยอิ่น ทุกหนักชิ่นขินขวาย แม่นจักมีชีวิด ก็หลำตายลำบาก เยื้อนยากหอดหิวนิม ถวามบูธิมว่าไว้ บัดนี้ก็หากมาได้แก่ธาพี่น้องทั่งสอง แลมา.** กันเท **เธีย** ดูธาน้องกันหา เอหิ **เจ้าจิ่งเข้ามา** มะยัง **อันว่าธาทั่งสอง ก็มาเป็นทุกสุดขะขนาด ปาดสะจากแม่ธักสา มาโลมจาอิ่นอ้อย ขิมลูกน้อยมิ่งสายใจ** มะธิสสามะ **ธาจักตายบ่ถาด เทดว่าปาดจากแม่มัดทิ** อัตโถ **อันว่าปะโยขะนา ด้วยชีวิดอินทิ ก็บ่มีแก่ธาสักทยาด เทดว่าปาดจากแม่มาดา อันพระอ่ธะปิตาเจ้าฟ้า ทากให้เป็นข้อยข้า แก่พรามผู้สาโทด ปะโทยดด้วยเข้าของ แลโลบลิ้นพิ้นชูชี** สุมพะติ **มันก็มาติธาไปบ่ย่า เหมือนดั่งจ่าผู้ลำงงิวใจบาบถ้อมมันมาบติไป ยังงิวไวหนุ่มน้อย ละห้อยแล่นตามกัน นั้นแลมา.** กันเท **เธีย ดูธาน้องกันหา** ขะหามะ **ธาพี่น้องทั่งสอง ก็จักได้ละปะไว้ ยังป่าไม้แลพูผา ทั่งสาลาแลท่ากว้าง ทั่งรูบช้างหลีกหนีไป ทิวธะไวไปเป็นข้า ก็มหน้าต่ำพราม** อัชชะ **ในอันนี้แลมา.**

ชูชะโกปิ เมื่อนั้น ส่อมดั่งชูชะกะพราม มันกำไปตามทางๆเทอทาด **ปักขะลิตะอา** มันกำพะลาด ล้มลิงกิ้มขี้ทั่งนั่งเหมือดิมแก่น ถืกแผ่นกะดัน ดังติตุบติตาบ ในที่บ่ราบพูผาชัน **พันทะนัๆ** อันว่าเชือกผูกมัดรัดพันทะนา **มุนจิตะอา** กำหลุดชุดออกจากสอกสองขา สองสะเหม่หา **ทัมปะมานา** มิติมอันสะขั้น หิอหอดกั้นแล่นถิ่มหลัง **อะถะมังสุ** กำแล่นเข้าไปสู่พระอ่ระปิตาเจ้าฟ้า ก็มหน้าไหอ้ปา หา มิติมอันสะขั้นสั่นสายไปมา เหมือนดั่งเสมาติอแหลออออด สับตอดไก่ทังเป้น กำสะขั้นสั่นสาย ไปมา นั้นแลมา.

ชูชะโกปิ เมื่อนั้น ส่อมดั่งชิมมะพราม มันบ่ช้า ริบมุ่งผ้าชุยชาย **อุตถายะ** ลุกโดยพะลัน **วิลลิ-ทันทะหัตโถ** มิมิถือเดือเข้าแลไม้เท้า แล่นเข้าไปไล่ไต่ตามกุมเอ้ายังกุมาน เหมือแผ่นดินดานดังติตุบติตาบ มันกำราบด้อยถ้อยคำ นำกุมานไปบ่ช้า เหมือนดั่งอ่ายามเดือนห้า ไฟไหม้ป่าลามผา **พันทิตะอา** มันกำบ่ไอ้ ถันอ่าผูกได้แล้วแลติหนีไป อ่าเขือนี้ตั้งมาแอนไอขะหนาด มาสะหลาดลัก แล่นหนี แท้ดีหลินำ.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ: ตะโต โส **รัชชุมาหายะ ทันทะมาหายะ พรามะโน. พิก-ขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุสิงถินสาวิกอิงพุดโท โส **พรามะโน** ส่อมดั่งชูชะกะพรามมันผูกได้แล้อ ยังลูก แก้อพระกะสัดตา **อาหายะ** มันกำถือเอ้า ยังไม้เท้าแลเถือเข้าแขงขะหนาด ฟาดแล้อแลติไป ในที่ ข้องพระเนด เขดทัดสะมะอิใส อันมะหาสัดเจ้า ยังลำหลิงดู กำมีแล. **ทุมาเรสุ** ในเมื่อราดชะกุมาน ทังสอง **นิยะมาเมสุ** อันพรามเถ้าเข้ามาข่ แล้อแลถินำไปดั่งนั้น **ทันทาชินา** ส่อมดั่งนางมาดน้อย ยอดส้อยกิ่งกันทา **นิวัตติตะอา** กำก็มหน้าร่ำไห้เชิงพ่แห่งถินอ่า **อะยัง มัง ตาตะ พรามะโน ลัตถิยา ปะติโภเตติ** ข้าไหอ้พ่พระยาเป้นเจ้า **อะยัง พรามะโน** อันอ่าพรามผู้นี้ **ปะติโภเตติ** มันกำมาติยังเผือข้าเหมือนดั่งสัด **ลัตถิยา** ด้อยเงื่อนเถือเข้าแขงขะหนาด หลังข้าน้อยบาดเป้นรอย ดั่งลิพ่พระยามาถอยดูได้? ข้าน้อยยิ่งไห้ มันชำพัดแร่งติ เหมือนดั่งทาสิทาสาเชื้อข้อย **ข้าน้อยเกิดกางเรือน** มัน นั้นแท้ดีหลินา. **อะยัง พรามะโน** อันอ่าพรามผู้นี้ บ่ใช้พรามสักขยาด ชาดที่พรามทังหลายนี้ ทุมย่อมรู้อื่นดูภูมา ยังเด็กน้อยสุดขะหนาด ดั่งลิพระบาดเจ้า จิ่งมาให้แก่มันสัง? **อะยัง พรามะโน** อันอ่าพรามผู้นี้ **ยักโข** ร้อยอ่าแม่นผียักแลผีเผด กับเผดหน้าอ่าเป้นพราม มาถามข่เผือข้า ไปเมื่อ พายหน้า มันจักยาดจิกกิน ข่แก่พระมะธิมเจ้าฟ้า จิ่งเล่าแก่แม่มัดที่เผือข้า อันเป้นกำพ้าอยู่พายหลัง แด่กำข้าเหิ้น.

ทุมาธิกายะ ในเมื่อมาๆมาดน้อยกันทา วิละปันติยา แลร้องไห้ร่ำไหอ้สั่งพ่พระแก่นไห้ แล้อแล หนีไป แลมิดั่งนั้น **พะละอะโสโก** อันอ่าโสกาอันมีกำลัง **อุปปันนัๆ** กำบังเกิดมีแก่เทอดสันตะระอ่ระ กะสัด **ทะทะยัๆ มังสัๆ** กำมีพระราดหิระไห อุนหัๆ **อะโหสิ** เป้นอันร้อนสุดขะหนาด บ่อาดจักหาใจ เข้าออกเป้นปิกกะติได้ **วิสัชเชติ** เจ้ากำหาใจหาๆปาก ร้อนลำบากยิ่งหักหนา **อัสสูนิ โลหิตะพันทูนิ** น้ำตามิต่อมเลือดไหลติกบ่ขาด ย้อยยั่งหยาดเต้มตา เจ้าจิ่งมิพระราดจินดา เถิงถองนักปราด อัน ให้ลูกน้อยมาดเป้นหาน ด้อยอากามอ่า **อิทัง เอวะรูปัง ทุกขัง** ทุกอันมีสะพาอะปานดั่งนี้ บ่ได้เกิด

ມີແຕ່ເທດອັນອື່ນ ຮັກລົ້ນລົ້ນເປັນທຸກ ອຸກຂະລຸກໃນໃຈມີມາກ ຫາກລຳບາກແຄວນຕາຍ ກູຢ່າໄດ້ຂົມຂວາຍອັນໃດ ຈົ່ງແປງໃຈຢູ່ຕະມັດຊັຕອຸເບກຂາ ຢ່າໄດ້ມີຄຳອາໂພກ ຢ່າໄດ້ຄຶດໂສກເສົ້າຄະນຶງຫາເທີ້ນ. ເຈົ້າມີພຣະຣາດຈິນດາ ດ້ວຍຜະຫຍາອັນວິເສດ **ວິໂນເທຕະວາ** ເຈົ້າກໍບັນເທົາເອົາເສຍ ຍັງທຸກໂສກໃນຈິດ **ນິສີທິ** ເຈົ້າກໍສະຖິດຢູ່ແທບປັກຕູແກ້ວບັນນະສາລາ ມີຄຳຈິນດາຊົມຊື່ນ ກໍມີແລ.

ພຣະນາງກັນຫາຣາດຊະກຸມາຣິຈິ່ມເປັນທຸກ

ຄິຣິທະວາຣັງ ອະສັມປັຕຕາ ໃນເມື່ອພຣະຣາດຊະກຸມານທັງສອງພີ່ນ້ອງ ຫວ້າຍເທດທ້ອງຄິຣິ ແລມີດັ່ງນັ້ນ **ກັນຫາຊິນາ** ສ່ວນດັ່ງນາງນາດນ້ອຍ ຍອດສ້ອຍກິ່ງກັນຫາ **ອາລະປິຕະວາ** ເຈົ້າຕ້ານຈາຣະຈາຣໍ ຕໍ່ທ້າວພຣະຊາລີວ່າ **ຊາລິ** ດູຣາເຈົ້າພີ່ພຣະຊາລີສີສະງ່າ **ມະຍັງ** ອັນວ່າຣາ ກໍເດີນມັກຄາວັນຄ່ຳ ຕິນນ້ອຍຍ່ຳພູຜາ **ທີໂຄ ຈະ** ທິນທາງໄກຍາວຍິ່ງ ຮ່ອມຫ້ວຍຫລິ່ງເຫວຊັນ ພູຜາຕັນເຕັ່ງຊ່ອງ ມີທັ່ງຣາກໄມ້ຢ່ອງຜາໜາມ **ນິເຈ ໂອລັມພະເກ** ເຖິງພ່ຍາມຄ້ອຍຄ່ຳ ເວັນຕົກຕ່ຳລັບຈອມຜາ ເປັນເວລາເດັກນ້ອຍ ຜິງອິ່ນອ້ອຍແອ່ວກິນນົມ ບັດນີ້ ບ່ມີແມ່ມາຊົມສິງຈູບ ລູບລ້າງອາບສິງສີ ທິງຄັນທີສິງເກດເກົ້າ ພຣາມເຜດເຖົ້າຫາກຄວ່າຕີແລນາ.

ຊາລິ ດູຣາເຈົ້າພີ່ພຣະຊາລີສີສະງ່າ **ມະຍັງ** ອັນວ່າຣາທັ້ງສອງພີ່ນ້ອງ **ໂອກັນຫາມະເສ** ກໍທ່ໍ່ຂ໋ອນໄຫວ້ ຍັງເທບພະແກ່ນໄທ້ພູຜາ **ສິຣະສາ** ດ້ວຍຫ໋ວແທ່ງຣາທັ້ງຄູ່ **ສຸປະຕິຕເຖ ຈະ ອາປະເກ** ຍັງເທພະດາເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ ຝູງຢູ່ເຝົ້າຍັງສະແລທ່ານ້ຳ ທຸກເຖ່ືອນຖ້ຳແລດອຍດິນ **ຕິນາ ລະຕາ ຈະ** ຍັງເທບພະດາທັ້ງຫລາຍ ອັນຮັກສາຍັ້ງຍ່ອມຫຍ້າ ທັ້ງປ່າໄມ້ແລພູຜາ ທັ້ງຕົ້ນຢາອັນວິເສດ ໃນປະເທດເຂດທ້ອງປ່າຫິມະພານ ດ້ວຍອາການອັນຣາພີ່ນ້ອງຈັກສັ່ງໄວ້ ແກ່ເທບພະແກ່ນໄທ້ທັ້ງຫລາຍວ່າ **ພັນໂຕ** ດູຣາເທພະດາເຈົ້າທັ້ງຫລາຍເຮີຍ **ມະຍັງ** ອັນວ່າ ເຜືອຂ້າທາກເປັນກ່ຳພ້າ ກົ້ມໜ້າຕໍ່ດາໄປ ພົ້ນວິໃສພໍ່ພຣະຍາເປັນເຈົ້າ ພຣາມເຖົ້າທາກຄວ່າຊັ້ງ **ອາໂຣຄະຍັ້ງ ວັຊຊາຖະ** ເທພະດາເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ ຈົ່ງເລ່ົາຍັງສະພາວະແທ່ງເຜືອຂ້າ ອັນຫາພະຍາທິບ່ໄດ້ ທ່ໍເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພຣາມຕິ ແກ່ແມ່ມັດທີເປັນເຈົ້າ ກໍຂ້າເທີ້ນ.

ສາ ອັມມາ ອັນວ່າແມ່ມັດທີແກ່ນໄທ້ ຄັນວ່າໄດ້ຍິນແລ້ວ ຍັງລູກແກ້ວອັນທ່ານນຳໄປ **ອະນຸປະເຕຍຍະ** ຈົ່ງໃຫ້ນຳມາໂດຍພະລັນ ໃນທິນທາງອັນນີ້ເປັນອັນຂ໋ີ້ຈີ່ທາງດຽວ ທ໋ອຣະທຽວໄຕ່ເຕ້ົາ ເຂ້ົາໄປສູ່ສາລາ **ສາ ອັມມາ** ແມ່ມັດທີກ່ຳພ້າ ກໍຈັກໄດ້ເຫັນໜ້າລູກໂດຍພະລັນ **ອະໂທ** ໂອນ໋! ອັດສະຈັນແທ້ດີຫລີນາ. **ສາ ອັມມາ** ແມ່ມັດທີຜູ້ນັ້ນ **ຊະຕິນີ** ແມ່ກໍທະຣົງຜະນວດ ກວດເກົ້າເປັນຊະຕາ ແມ່ກໍຄວ່າຂົມຂວາຍຫາ ຍັງຫ໋ວມັນແລຫມາກໄມ້ ໄດ້ແລ້ວແລນຳມາ **ທິສະວານະ** ແມ່ຈັກເຫັນສາລາອັນເກ່ົາ ເປ່ົາຈາກລູກທັ້ງສອງ ແມ່ຈັກຄອງຄຶດເຖິງລຳບາກ ທຸກຍາກຮ້ອນເຮຫາ **ສາ ອັມມາ** ແມ່ມັດທີກ່ຳພ້າ ບ່ເຫັນໜ້າລູກດວມຕາຍ **ອຸນສາຈະຣິຍາ** ແມ່ຂົມຂວາຍຫາຫ໋ວມັນແລຫມາກໄມ້ ປະລູກໄວ້ພາຍຫລັງ **ອະຕິເວລັງ** ແມ່ມັດທີກ່ຳພ້າ ຢາກເຫັນໜ້າລູກທັ້ງສອງ ແມ່ຈັກຄອງຄຶດເຖິງຄ້ອຍ-ຄ້ອຍ ຍັງລູກນ້ອຍເຖົ້າພຣາມຕິ ເຫມ໋ອນດັ່ງຄາວ໋ີລູກຍັງອ່ອນ ຮ້ອງເຮຮ່ອນຫານົມ ນັ້ນແລນາ.

ຕາຕະ ຊາລິ ດູຣາເຈົ້າພີ່ພຣະຊາລີສີສະງ່າ **ມະຍັງ** ອັນວ່າຣາທັ້ງສອງພີ່ນ້ອງ ອັນພຣາມຫາກຜູກຄ້ອງພັນທະນັງ **ອັມມັ້ງປິ ປັສເມສມຸ** ວັນນີ້ ຣາຈັກໄດ້ເຫັນໜ້າ ແມ່ກ່ຳພ້າຍາມເຢັນ ເປັນກາລະອັນມາແຕ່ປ່າ ຄວ່າ

ทาหิอมันแลหมากไม้ **สา อัมมา** แม่แก่นไห้มัดที เห้นพรามติสองราพี่น้อง แม่หากจักร้องไห้โหมะนัดสา **ทัฆชา** แม่จักให้ยังหิอมันแลหมากไม้อันสุกหวาน เป้นหานแก่พรามเถ้า มันหายคำยากเข้าให้ใจมันดี มันบ่ห่างว่าจักติราไป พิ้นวิใสยิ่งกว่าเก่า แห้ดิหลินา. **ชาลิ** ดูราพี่ชาลิ **ปาหา** อันว่าที่ย่ำติมน้อยหยุบพูผา **โม** แห่งราทั้งสอง **สูมา** อันสุกเป้นหอง พองเป้นเลือด ทุกบ่เหือดจักยาม **อะยัง พรามะโม** อันว่าพรามผู้นี้ มันตั้งบ่รู้อิ่นดูภูมาสัง **พาละทัง ตะระติ** มันบ่ไว้ ผูกได้แล้วแลติไป ตามวิใสแห่งมัน แห้ดิหลินา.

เอวัง กุมารา มาตุคิหหิโม วิละปิงสุ อันว่าเจ้ากุมานทั้งสองพี่น้อง หว้ายเหดห้องคิธิ คิดเถิงแม่มัดทีคิค้อย-คิค้อย ไห้ยิมย้อยค่อยไปนำพราม หนีไปตามวิใสปะเหด พรามเถ้าเผดมันหากจูงหนีสองอ่อมสิ กำคึดเถิงแม่มัดทีอยู่พายหลัง **เอวัง** กำมีด้อยปะการดั่งก่าวมานี้แล.

ทุติยะกุมาระปัพพัง อันว่าภะธิยาอันพันละมายังกันกุมารบั้นปาย
เอกะสะตะคาถาปะติมันทิตา ปะดับปะดาไปด้อยพระคาถาทั้งหลาย 101 พระคาถา
นิตถิตัง กำสะเดัดบริระบอมคอมแล้วห่นี้ก่อมแล

พระอุโบสิด วัดแสนสุขาราม พระนะคอนหลวงพระบาง สปป ลาว ปัดจุบัน

พระนางเจ้ามัดทีกับมาแต่ป่า เทวะดาสามอิงได้แปงกายเปัน ราชะสี เสือเหลือง
และเสือโค่งไปตันทางไว้ เพื่อบ่ให้นางกับสู่อาสิมแต่ยังเอม

9. มัทที

มะมามิ ระตะมะเตยยัๆ

ยัๆ ปะมะ ตัๆ รันยา มะหาปะถะวิๆ อุมมาเทตะอา พรามะนัสสะ ปิยะปุตเตสุ ทินเมสุ ยาอะ พรัมมะโลกา เอกะโกลาหะลัๆ ชาตัๆ อะโหสิ.

โพ สาหะโอ ดูราสับปุริสา ทัลยามะมิด ปัมหิตัดชาไส เถิงยังไตรระตะนัๆ **ยัๆ สัพพันยุตะยานัๆ** อันว่าผะหยาสับพันยุตะยามสุดปะเสิดดวงใด **โพหิสัตเตหิ** อันพระบุริมโพหิสัดเจ้า ติมเป็นหั่พุด ทั้งมูนทั้งหลาย **ปัตเถตัพพัๆ** เพิ่งปาถะนาเอิา **อัตถิ** กำมิ **ปิยะปุตเตสุ** ในเมื่อพระราดชะบุด อุตติม สะเหม่หา **รันยา** อันพระเหวดสันตะระวำระกะสัด **ปัตเถมเตมะ** อันเจ้าหากปาถะนาเอิา **ตัๆ สัพพันยุตะยานัๆ** ยังผะหยาสับพันยุตะยามอันปะเสิดดวงนั้น **มะหาปะถะวิๆ** ให้เซิ่งแผ่นดินหลวๆ ทั้งพระยาดอยดวงชะหาดชาดเอหา น้ำสะมุดสาถอมแลป่าหิมะเวดทั้งมวน **อุมมาเทตะอา** ให้หวั่นไหวไปมาบ่ขาด **ทินเมสุ** แลปะสาดให้เป็นหาน แก่ชินมะพราม แลมิดั่งนั้น **เอกะโกลาหะลัๆ** สยงอุกชะลุกมี่นัน เป็นอันหนึ่งอันดงอกัน แต่ปะถะพิก้องอากาดชาดเอหา **ยาอะ พรัมมะโลกา** ดาบต่ำเท้า เถิงเสิาละสะพะวัถละ อะกะนิตถา **มะหา อะโหสิ** กำมิมากย่งหันหนา.

เทพะดาเจ้ามิระมิดเพดเป็น 3 สัดใหย่

เทอะตาโย ส่วนดั่งเทบพะดา มะเทสักาชาทั้งหลาย อันยายยังยู่ในปะเทด ข่งเชดป่าหิมะพาน เทมือนดั่งมิหิวใจอันจักแตกจักทะลายตายไป เป็นกำสะลิดอิดบ่ได้ เทดได้ยินสยงร้องไห้ แห่งเจ้าแก่นไห้บิอบาน สองกุมานพี่น้อง หว้ายปะเทดห้องถิริ อันพรามหากติแลฝาด น้ำตายากไหลตึก เป็นทุกสุดชะหาด กำบ่อาดจักตั้งติมยู่ได้สังสักอัน **มันตะยิงสุ** กำต้ามจาระจากันว่า **มัทที** อันว่า ราดชะมัดหิ สิอำระทัลยา ผิแลเข้ามาสู่ พระแก้วกู่บันมะสาลา แต่กาละเมื่อยังเอ้ม นางบ่ทันได้เห็นหน้า ยังลูกแก้วหล้าทั้งสอง อันยู่ถองถอยถ้า ในพระกู่แก้วบันมะสาลา **ปุจสิตะอา** นางจักถาม หา ยังสองอำระปุดตาอ่อมน้อย เซิ่งพระยอดส้อยกะสัดตา เทอดสันตะระราชาบ่ขาด ถันว่านางบ่รู้สะพาอะปะสาดให้เป็นหาน แก่ชินมะพรามดั่งนั้น **หาวิตะอา** นางกำจักแล่นลัดพัดไปมา ตาม มักถาอันซี่จี่รอยติน แห่งเจ้ากุมานทั้งสองพี่น้อง หว้ายปะเทดห้องถิริ ด้วยสะเหม่หาหัม ถำรักสุด

ຂะໜາດ ໃນລູກນ້ອຍນາດຈອມໄຕ **ອະນຸພະເວຍຍະ** ນາງກໍຈັກໄດ້ສະເຫວີຍຍັງທຸກຂະເວດທະນາ ນຳພຣະໂອຣະສາແກ່ນເຫງົ້າ ແລຈັກປະພຣະກະສັດເຈົ້າຢູ່ຕົນດຽວ ໃນໄພຂຽວຈັກລຳບາກ ບໍ່ມີຜູ້ອຸປັດຖາກຮັກສາ ຄຳນິນທາແຫ່ງເທພະບຸດຝຽງອື່ນ ກໍຈັກມີບໍ່ສິ້ງກາ.

ເທວະຕາໂຍ ສ່ອນດັ່ງເທພະດາ ມະເທສັກຂາຝຽງວິເສດ **ອານາເປສຸ** ກໍຈິ່ງອຸບາຍຄຳສັ່ງ ຍັງເທພະບຸດສາມຕົນ ດ້ວຍຄຳວ່າດັ່ງນີ້ **ຕຸມເທ** ອັນວ່າເຈົ້າທັ້ງສາມຕົນວິເສດ ຈິ່ງມີຣະມິດເພດເປັນຣາຊະສີ ເສືອໂຄ່ງແລເສືອເຫລືອງ ໄປນອນເນືອງຂະນັນ ຕັນຫົນທາງແຫ່ງນາງແກ້ວຣາດຊະມັດທີ **ຍາຈິຍະມານາປີ** ແມ່ນວ່ານາງຫາກຂໍສິ່ງໃດກໍດີ **ອະທັຕະວາ** ເຈົ້າທັ້ງສາມຢ່າໄດ້ໃຫ້ **ມັຄຄັງ** ຍັງຫົນທາງແກ່ມັດທີແກ່ນເຫງົ້າ ຕາບຕໍ່ເທົ້າອັນຕົກຕ່ຳຄ່ຳໄປ ແຫ່ງພຣະສຸຣິຍະອາທິດ **ອາຄະມິສສະຕິ** ນາງຈັກເຂົ້າມາສູ່ບັນນະສາລາ **ຈັນທາໂລເກນະ** ດ້ວຍຣັດສະມີແຫ່ງພຣະຈັນ **ຍະຖາ** ແລມີດ້ວຍປະການສັນໃດ ເຈົ້າທັ້ງຫລາຍຈິ່ງຮູ້ ຍັງເວລາກາລະປະມານດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຈິ່ງໃຫ້ນາງແກ້ວຣາດຊະມັດທີເຂົ້າມາ ແລຈິ່ງຕົກແຕ່ງພິທັກຮັກສາ ເພື່ອວ່າຢ່າໃຫ້ເນື້ອປ່າ ກ້າຄະນອງທັ້ງຫລາຍໜາຍມີຣາຊະສີເປັນເຄົ້າ ມາບຽດບຽນຍັງເຈົ້າຣາດຊະມັດທີເທີ້ນ.

ຕະມັຕຖັ ປະກາເສນໂຕ ສັຕຖາ ອາໜະ

ເຕສັ ລາລະປິຕັ ສຸຕະວາ — **ຕະໂຍ ວາລາ ວະເນ ມິຄາ**
ສີໂໜ ພະຍັຄໂຄ ຈະ ທີປີ ຈະ — **ອິທັ ວະຈະນະມັພະຣະວຸ.**

ພິກຂະເວ ດູຣາເຈົ້າພິກຂຸທັ້ງຫລາຍ ຝຽງທະຣົງສິລບໍຣະສຸດຜຸດຜ່ອງຜ່າຍ ຈັກໄດ້ກ່າວເຖິງຍັງນິຍາຍອັນນີ້ໂສດ **ເທວະຕາໂຍ** ສ່ອນດັ່ງເທບພະໂຜດທັ້ງຫລາຍ ອັນຢັ້ງຢາຍຢູ່ຄູ່ປ່າໄມ້ແລພູຜາ **ສຸຕະວາ** ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໄຫ້ພຣະແກ່ນໄທ້ທັ້ງສອງກຸມານບໍ່ຂາດ ກໍບໍ່ອາດຈັກທະຣົງຕົນຢູ່ໄດ້ຈັກອົ່ງ **ອັພະຣະວຸ** ຈິ່ງຈາຄຳຄວນສຽງສະອາດເຊິ່ງເທພະຣາດສາມຕົນວ່າ **ຕຸມເທ ພະວັນຕາ** ດູຣາເຈົ້າທັ້ງສາມຕົນວິເສດ ຈິ່ງມີຣະມິດເພດເປັນຣາຊະສີ ເສືອໂຄ່ງແລເສືອເຫລືອງ ແລ້ວໄປນອນເນືອງຂະນັນ ຕັນທາງແຫ່ງພຣະຣາດຊະມັດທີ ສີວໍຣະກະສັດມັດທະຣາດທີ ຕາ **ມາ ເທວະ ອາຄະຕາ** ຢ່າໄດ້ໃຫ້ນາງເຂົ້າມາເມື່ອຍັງເວັນ ແຕ່ທີ່ອັນຫາຫົວມັນແລໜາມາກໄມ້ ໃນຮ່ອມທ້ອຍແລພູຜາ **ສາຍັ** ຕາເວັນວາງຕົກຕ່ຳ ເຂົ້າຍາມຄ່ຳພໍດີ ຈິ່ງໃຫ້ນາງມັດທີຂຽວຄ່ຳ ນາງທ້າວພ່ຳຂຽວມາ ອັນໜຶ່ງ ສ່ອນດັ່ງເນື້ອປ່າກ້າຄະນອງ ຕົວຈັ່ງໄຮຮານເພດ ໃນວິໃສຂົ່ງເຂດ ປະເທດດ້າວແດນເຮົາ ຄືວ່າຣາຊະສີ ເສືອໂຄ່ງແລເສືອເຫລືອງ ຕົວເຮືອງງາມວິເສດ ຢູ່ເງື້ອມເຂດອານາ ຢ່າໃຫ້ມາເທິງສາແສນສ່ຳ ແກ່ໜ້າສ້ອຍສ່ຳບຸນຊົ່ມ ຢ່າໃຫ້ມາບຽດບຽນ ຍັງນາງຄົ່ງກົ່ມສັ່ງສັກໜາຍາດ ຜິແລມາບຽດບຽນດັ່ງນັ້ນ ຄັນວ່ານາງມັດທີມໍຣະນາດ ຊາລິຣາດຫລ້າງຈັກຕາຍຕາມ ທັ້ງກັນຫານາງງາມຍອດຟ້າ ກໍຈັກກົ່ມໜ້າຕໍ່ມໍຣະນາ **ລັກຂະນາ** ອັນວ່າພຣະຣາດຊະມັດທີສີວໍຣະລັກຂະນະຣາດຊະກັລຍາ **ຊິຍເຍຖະ** ກໍເພິ່ງວ່າຈັກຖອຍເສຍ ຈາກປະໂຍຊະນະສອງປະການ ຄືວ່າພຣະໂອຣະສາ ແລທັມມິກະຣາຊາຕົນແກ່ນເຫງົ້າ ແລນາ.

ອະຖະ ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນເທພະບຸດສາມຕົນ **ປະຕິສຸນິຕະວາ** ຈິ່ງຮັບເອົາຍັ່ງຄຳແຫ່ງເທພະບຸດທັ້ງຫລາຍ ດ້ວຍຄຳງາມສະອາດ ອະພິວາດວັນທະນາວ່າ **ສາທຸ** ດີ ດີ ດັ່ງນີ້ແລ້ວ **ສີໂໜ** ຕົນໜຶ່ງ ນິຣະມິດເພດ

ເປັນຣາຊະສີເຕັ້ນຕິ່ນ ຕົນໜຶ່ງນີຣະມິດເປັນເສືອໂຄ່ງຄິ່ນຄະນອງ ຕົນໜຶ່ງນີຣະມິດເພດເປັນເສືອເຫລືອງຄອງຢູ່ ຖ້ຳ ຕັນພາຍໜ້າອັນນາງແກ້ວຈັກມາ ກໍມີແລ.

พระนางมัดทีเจ้าทิงเห้นลางร้าย

มัททีปี โย ส่อนดั่งนางแก้วราดชะมัดที ใจบ่ดีตั้งต่ ถืดร้ายร่ยังคำฝันอันบ่ดิ ในราติถืนนั้น ถิง สะบันสันสายไปมา **อุปะทาเรสิ** นางกำพิจาระนาทา ยังห็อมันแลลูกไม้ ใส่ใจว่าจักริบถืนมา ถืด เถิงพระกะสัดตาพ่ลูก อันทุกยากหยุ้งยู่พายหลัง **ปุพพะนิมิตตัง** อันว่าปุบพะนิมิด เมื่อก่อนบ่ห่อน มี **ฉะนิตติกัง** อันว่าสุมอันยู่ในมือนางถือไว้ กำมาหลุดจุดติกลิง **อุถถิวันจะ** สายกะต่าหมากไม้ ห้อยบ่าไว้กำหลุดติกลิงถ้วนสอง ดั่งเป็นถองอันนางหากจักได้หนีจาก พัดพากลูกไปไกล **ทักขินักขิ จะ** ตาฉะเหมั่นเบื้องขวายู่จิไจอ้-จิไจอ้ เป็นเหดอันนางจักได้ไห้เสยน้ำตา **ผะลิโน รุกขา** อันว่าไม้ ทังหลายฝูงเป็นหมาก ผากิดหลากบ่เห้น ติ้นบ่เป็นเล่าผากิดเห้นสู่ที่ ลำดูถีแห้เล่าบ่เห้นแก่ตานาง เป็นลางอันพระจอมทันยู่บ่ปาก ทิสาหากหลิงหล ำเป็นนิมิดอันนาง จักได้ทะธิงปุดตะอิโยก ทั้นโสก ท่าอทังยืนแลนา. **สา มัทที** อันว่าราดชะมัดทีสิอ่ระกัลยา **จินเตตะอา** นางกำธึ่มเพิงว่า **อิทัง นิมิตตัง** อันว่านิมิดอันนี้ **อัพพูตะปุพพัง** บ่ห่อนเกิดมีเมื่อก่อน กำมาเกิดมีแก่กูในวันนี้จา! **อะยัง** อันว่านิมิด อันนี้ **พะวิสสะติ** ก็จักได้แก่กู ลือรู้ว่าจักได้แก่สองบุนซูลูกน้อย ลือรู้ว่าจักได้แก่พระยอดส้อยจอม ทัม? ถันนางร่ำเพิงหาบ่แล้อ นางแก้วจิงก่าอถาถาว่า:

พระนางมัททีเจ้าทิงร่ำเพิงเถิง 3 พระกะสัต

ฉะนิตติกัง สุมอันยู่ในมือถือไว้ กำมาหลุดจุดติกเสย **อุถถิวันจะ** แม่นว่าสายกะต่าหมากไม้ ห้อย บ่าไว้กำมาขอ้ำขวิดเสย **ทักขินักขิ จะ** ตาฉะเหมั่นเบื้องขวา **ผะลิโน รุกขา** ไม้ทังหลายฝูงเป็น หมาก ผากิดหลากบ่เห้น ติ้นบ่เป็นเล่าผากิดเห้นสู่ที่ ลำดูถีแห้เล่าบ่เห้นแก่ตา **สัพพา ทิสา** อันว่า ทิสาทังมวน อันภูหากหลิงหลายเล่า ถ้อมที่เก่าอินอุมนี้จา? **ตัสะมา สายันหะกาลัมหิ** ในเมื่อภู เดินดิ่งอะอู่เข้าไปสู่พระบันมะสาลา ในกาละเมื่อยามเย็นดั่งนี้ ส่อนดั่งเมื้อถะนองทังสาม กำมา นอนเมืองฉะนันตันหางอันจักเข้าไปสู่ พระภู่แก้วบันมะสาลา แลในกาละบัดนี้กำเป็นอันถ่ำ ตาเอ้น ติกต่ำถ่ำยามดุง ทินหางหุงยาวแวนยิ่ง ร่อมห้อยหลิ่งเหวชัน พูผาตันเต้งซ่อง มีทังรากไม้ยองพู พะนัง **อะทังๆ** อันว่าภูมัดที **หาสังๆ** จักมำเมือ ยังหมากไม้แลห็อมันอันใด ไปถวายแก่พระจอมไตร สามเจ้ากะสัด **เต ฉัตติยา** อันว่าพระกะสัดทังสามพ่ลูก **พุนเฉยยุๆ** กำเพิงว่าจักได้สะเหวิย ยังหมากไม้แลห็อมันอันนั้น. **โส ฉัตติโย** อันว่าเจ้ากะสัดตินั้น **เอโก** เป็นผู้หนึ่งดินดุง อันยู่ในไพ ยุงป่ากว้าง มายู่สร้างสิมมะทันแลจำสิล ถิ่มแก้วภู่ยู่บันมะสาลา **ทิสะวา** เห้นยังภูอันนามมา จักให้ พระโอระสาทังสองถองลำบาก ยากหมากไม้แลห็อมัน สันหมากไม้นั้น ให้ชิมชื่นยินดี แล้วชิม สองสิถิล้อย-ถิล้อย รักลูกน้อยยู่ตินดุง นั้นแลนา.

ปุตตะกา ยามนี้สองนิ่งรามหุ่มเหน้า ร้อยว่าอึดยากเข้ำโรยแรง **ฮีรัง** สองเพิ่งแพงลำบาก ถืดั่งลูกเมื้อน้อยยากกินนิม **กะปะนายะ อะธากิยา** ถืดินดองหิวหอด ก่ำพ้าสอดสุดใจ **สายัง** ตาเอ้นใสละห้อย ติกต่ำถ้อยยามแลง สองเพิ่งแพงพระแม่ ยากนำแต่อ้นสวาย **วัจสา พาลาวะ มาตะรัง** ถืดั่งลูกงิวเงียงามแง่ ยู่ถ้ำแม่ดองฮ้ม **ทังสาวุปะธิปัลละเล** ถืดั่งลูกธาดฉะหิงอันยังอ่อม ร้องเธร่อมเหือติม สองตินกินก่อมก้วง ภูแม่ล้วงโลมฮอัน บัดนี้ ภูแม่หนีไปหาหิวมันแลหมากไม้ ปะลูกไว้ยู่สาลา ปานนี้สองพิมพาเลิดฟ้า จักดองถ้ำแม่มาดา แต่ที่อันบ่ไกอาสิมบิดสาลา นั้นแลนา.

อะยัง มัคโค อันว่าทางอันนี้ **เอกายะโน** อันภูหากหงอ **เอกะปะโถ** เป็นทางดงอบ่กว้าง สองตาบข้างเหอฮัน พูผาตันไปยาก มิหังธากไม้ใหย่ยางไธ มิหังน้ำนองไหลติกตาด มิหังร่อมห้อยฉาดกันดาน ก้อมพะลานผามื่น ทางเส้นอื่นกำบ่มี ดอยอันนี้ชื่อว่าถิธีวิงกิด เหดว่ามิหางถืดไปนานธอดกังวสับสอดไปมา **มิถา** ดูธาพระยาเมื้อหังหลายติอิงอาด หัมมะชาดเป็นพระยา **มะหัพพะลา** มีกำลังหลายพื้นแพ่ง ยู่แห่งห้องไพหนา **นะมัตถุ** ภูย่มีใส่เก้า นิบนอบเจ้าธาชา **พาตะโธ โหถุะ** เจ้าหังหลาย จิ่งเป็นพี่ชายข้าด้วยสามาด ฮั้นเฮื้อชาดสะเหมิกัน ข้านี้ได้เป็นเมยพระจอมหันแก่นเหง้ำทุกถ่ำเฮ้ำรู้ฮินฮวาย บ่ได้ยู่ดอมดายปะมาด ลังขัดติยะธาดเจ้าหังสาม **ธามัง สิตาวะนุพพะตา** เหมือนดั่งนางสิดาน้อยนาด ใจสะหลาดบิวระบัด แก่เจ้าธามะขัดติยะธาดบันดิด นั้นแลนา **ตุมเห** เจ้าหังหลายตินปะเสิด ลิเลิดถ้าวไพหนา **ปัสสะถะ** จิ่งเมื่อลำหลิงดู ยังลูกแห่งเจ้าหังหลาย อันละไว้มีนนาม อึดอาหานเห้ำถ่ำ ข้ากำจักเมื่อลำหลิงดู ยังสองบุนฮูลูกน้อย อันละห้อยหอดหิวนิม สองตินกินลำบาก ยากหมากไม้แลหิวมัน ร้อยว่าเอ้ากันดองแต่เฮ้ำ มานั่งเฝ้าหินหาง แลนา.

อิหัง มูละผะลัง ดองผะลามิหลายหลาก หมากไม้มากแลหิวมัน **พักโข** เป็นเถื่องสันบ่น้อย แฮบฮ้อยแท้ดีหลิ แห่งเจ้าธาฮะสีฮันฮอบ ปะกอบในป่าใหย่ไพหนา **หัสสามิ** ข้ากำจักให้เถิงหื่งแก่เจ้าหังสาม ตามฮันทุกไธ้ เหดยากได้หินหาง **ยาจิตา** ฮันข้ามัดทิหากฮ้อฮ้องหน้า เหดว่าถืดเถิงลูกก่ำพ้า ฮันยู่ลุนหลัง **มัคคัง เม เหถุะ** เจ้าหังหลายจิ่งหลิกหางไว้ เพื่อให้น้องมาดไท้ ได้ถืนเมืฮสู่สาลา แถ่เหิ้น. **ธาฮะปุตติ จะ โม มาตา** ฮันว่าพระอ้ระปิตาแลมาดาแก่นไท้แห่งข้า กำหากเป็นห้าวพระยามะหากะสัดเจ้าฟ้า แม่นว่าเจ้าหังหลาย กำหากเป็นห้าวพระยาติมอิงอาด มิกละธาดยู่ไพหนา **พาตะโธ โหถุะ** เจ้าหังหลาย ฝูงเป็นพี่ชายแห่งข้าด้วยฮอบ ปะกอบด้วยเฮื้อชาดสะเหมิกัน **ยาจิตา** ฮันข้าหากฮ้อจิไจอ้ จิไจอ้ **เหถุะ** ท่านหังหลายจิ่งให้ **มัคคัง** ยังหินหางแก่ข้าเหิ้น. **อะถุะ** ในกาละเมื่อนั้น ขั้นเหพะบุดหังหลายตินวิเสด **โอโลเกตะวา** จิ่งหลิงดูเวลา กาละฮันถวมหอมดีแล้ว **ยัตะวา** กำรู้ว่ากาละบัดนี้ เป็นเวลาฮันถ่ำพ่ำพ้อดี รัดสะมิพระจันผายฆ่อง ทุกทิ่ส่องหินหาง แก่นางแท้วธาดฉะมัดทิ **อะปะคัจสิงสุ** กำจิ่งหลิกผิกหนิ กำมิแล.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ

ตัสสา ลาลัปปะมานายะ **พะหุง กาธุมยะสันทิตัง**

สุตะวา เมละปะติ๎ง วาจัง วาลา ปันถา อะปักกะมุ๎ง

พิกขะเว ดูธาเจ้าพิกขุทั๎งหลาย ติมทะธิ๎งสิลาใสส่อง ๆามผุดผ่องหวยหวาย จักได้ก่าวเถิ๎ง นิยาย ส่อมดั่งเทพะโผดทั๎งหลาย อันยายยั๎งยู่ถู่หมู่ไม้แลพูผา มะเทสักขาติมอิเสด อันมิธะมิดเพด เป็นเนื้อถะมอง มามอมขวาๆยู่เหนือแผ่นดิน **สุตะวา** ได้ยินแล้อ ยังถำมาๆแก้วก่าวถุวายสาม มาๆ ขอามอิ่อม-อิ่อม ถำทั๎งๆอ่อมแลม่อมขู ถวมอึ่มดูภูมามาก ปาสะจากเสเลดแลมำ้ลาย **อะปักกะมุ๎ง** ก็เลียพากจากที่นั๎น หนีไปเสย.

พธะมาๆมัดทีเจ้าทิ๎งไท้ธ่ำไธหาลูก

อะถะ ในกาละเมื่อเทพะบุดได้ผิก ละท้อยหลิกแวมไกดั่งนั๎นแล้อ ส่อมดั่งมาๆแก้วธาดขะมัดที สิอ๋ธะลักอักถะมะเทสิติมอุดิม ก็เข้าไปสู่อาสิมบิดสาลา **ตะทา ปุนมะมิ อุโปสะโถ** อันนั๎นเป็นอันอุ โปสิด ปันมะธิด เมื่อเถือมจ๎งเพ๎งผายผ่อง ทุกที่ส่องบันมะสาลา **ปัตะวา** มาๆก็จิ่งไปธอดจอดเถิ๎ง **จ๎งกะมะมะโกติ๎ง** ยังห้อเงื่อมจิมกิม **ปัสสะติ** มาๆเถียเห็นสองอุดิมลูกหล้า เจ้าเลิดฟ้าทั๎งสอง อัน มาถองยู่ถ้า แม่ก่ำพ้ามัดที **อะปัสสันติ** มาๆก็หลิงล่ำทุกแห่ง ก็บ่เห็นลูกน้อยนาดพ้อมพ่ำแพ่งหาๆใด มาๆหลิงไทลเลียร้องไห้ ถึดได้แล้วก่าวถาถาว่า **อิมัมหิ นัง ปะเทสัมหิ ปุตตะกา ปั๎งสุกุตถิตา** ดั่งนี้ เป็นเถ้า **ปุตตะกา** อันว่าลูกธักอักถะอ๋ธะบุด ทั๎งสองแห่งกู **ปั๎งสุกุตถิตา** อันหลิ้มแต่เช้าเท้าเถิ๎ง สอาย เนื้อถิ๎งลายก้อฝุ่น สีอุ่มเนื้อสะเหม่หา **ปัจจุถัมตะวา** เห็นแม่มาแล่นต้อม ทั๎งพี่แลน้อๆ เอิ้น ธุงกร้องหากัน ว่ากันหาเอียแม่ธามาธอดแล้อ พี่ซาลิเธียแม่มัดทีมาแล้อ **อัจสา พาลาวะ มาตะรั๎ง ทั๎งสาวุปะธิปัลละเล** เหมือนดั่งลูกงิวอันไปแก่ แล่นต้อมแม่แห่งติม แลเหมือนดั่งลูกธาดขะทิ๎งตัว ยังอ่อม ร้องเธร่อมเหนือติม นั้นแลมา.

ปุตตะกา พธะโอธะสาพี่น้อๆ ยู่แห่งท้องสาลา **ปั๎งสุกุตถิตา** อันหลิ้มแต่เช้าเท้าเถิ๎งสอาย เนื้อถิ๎ง ลายก้อฝุ่น สองอุ่มเนื้อสะเหม่หา **ปัจจุถะตา** ทุมย่อมมาต้อมมารับยังกูแม่ แต่ที่บ่ไกอาสิมบิด สาลา **มิถา วิยะ อุกกันมา** เหมือนดั่งลูกเนื้ออันไปแก่ แล่นต้อมแม่กาๆหาๆ ยิกหูหาๆห้อพ้อม แล่น หลิ้มอ้อมทุกพาย กูนี้ละปะไว้ ยังลูกแก่นไท้กะสัดตา ฮิมขอายหาบ่ขาด ลูกไม้หาดห้อมัน มาล้๎ง พธะจอมทันทิ๎งผะมอด พ่ลูกบอดเป็นซิ ในถิธิป่าไม้ ทุกยากไธ้กั๎งวิน แม่นี้ถือดั่งมิกบินบิน ลูกเธริม ร้องไท้ ปะป่อยไว้เหนือดิน อันหนึ่ง **สีโห** ถือดั่งแม่เนื้อแลธาขะสีติวแจ้งจอด เดินด้าวสอดโถจอม ในดิ๎งดอมป่าไม้ ในเถื่อมถ้ำพูผา ทามกะติกาในอาหามจิไจอ้-จิไจอ้ ปะลูกไว้พายหลัง.

อันนี้แม่อ๎งมวิมหาแล้อ ลูกแก้วแม่บ่เห็นมา **ซาลิ** ถือว่าท้าวพธะซาลิสีอุ่มเนื้อ แก้วแม่เกื้อกันหา บ่เห็นมาต้อมแม่ ลูกไปลี้ยู่แต่ที่ใดแม่นา? **อิทั๎ง ปะธักกันตั๎ง** อันว่าธอยติมอันแล่นหลิ้มไปมา แห่ง ขาเจ้าจอมข้อยลูกหล้า **นาถะธั๎ง** เหมือนดั่งธอยข้างน้อยหงอท่อๆ เยาะยองข้ามเขาขงอ อันยู่เหนือ ดอยนั้นแลนา **จิตะกา ปะธิกินนาโย** อันว่าที่ทั๎งมอมในอาวาด เถยธะดาดด้อยกองขาย เต็มข่อๆ

ทลายทุกภ์ แถมฝั่งน้ำสะพัง ก็ยังผาภิดเห็นมาแก่ตา **ปุตตะภา** อันว่าสองพิมพาพี่น้อง ฝุ่นถืกต้อง ตินหมอง กองซายหลิ้มแต่เช้าเท้าเถิงค่ำ บ่หลิงล่ำอินตาย ท่ำแต่รู้ขึมขวายในอันหลิ้ม แล้วแลถ่อ่า ไปมา แม่องมอินทาแล้อ ลูกแก้วบ่เห็นมา บ่เห็นสองปุดตาแล่นต้อม แต่ก่อนก็เถียมา **อะรันยา** ภูเดินไพมารอด เกาะกอดก้องกุมซึม อันนี้บ่เห็นสองอุดมลูกแม่ มิถ่าว่าผิเสื้อนำ้ชักแก่ไปกินแล้อ ก็แม่ลึ? **ถะนา** อันว่านำ้นิมหลายเต้มเต้า เพาะว่าลูกแจ่มเจ้าบ่สะเหวิย **อุโธ** พักอิกเลียจักแตก ม้าๆ เทถว่าพากข้าๆเจ้าจอมสิ **มะ ปัสสามิ** ภูมินตาผายผ่ ลูกแก้วหม่บ่เห็นมา **ชาลิ** ถีท้าวชาลิงาม ปานหล่ไอ้ แก้วแก่นไท้กันหา เห็นแม่มาชึมชื่น แล่นเต้นติ่นแขวนนม **เอโก กุมาโร** อันว่าท้าว พระชาลิสีพักหม่ผู้พี่ ทงนย่อมมาเลือกเล้มไย้บิหือมัน มิหังหมากหันแลหมากกอก หมากพอกแล มาวกาม หมากซางหวานสุกแซบซ้อย เป็นเถื่องหลิ้นเถ้กน้อย แม่กำนำเอ็ามา สองสะเหม่หาเจ๊าแม่ ไปลี้ยู่แต่ที่ใถ? นี้กแม่จาเถ.

อะยัง อัสสะโม **อันว่าอาสิมบิดสาลาอันนี้** ปะถิพาถิ **กำหากเถียผาภิดแก่ตา** สะมัฉโฉ อิยะ **เหมือนดั่งหลิ้นมะโหสิบทุกแห่ง ขับฟ้อนแข่งขานกัน สงงมีนับบ่ขาด แห่งลูกน้อยนาดสะเหม่หา กับดอมพระอ่ระปิตาแก่นเหง๊า ทุกถ่ำเช้าชึมชื่นดอมกัน** อัชชะ **วันนี้** อัสสะโม **อันว่าอาสิมบิดสาลา** พะมะเต อิยะ **ภูหากหลิงล่ำดูทุกแห่ง** เหมือนดั่งแกว่งพะมอนให้ผัน ปั่นไปมารอดทุกภ์ **ถีดั่งจัก ขว่ำขวิดเสยนี้จา.** อิทัง ภาระนัง **อันว่าเหดอันนี้ จักเป็นดั่งลีนี้จา?** อัสสะโม **อันว่าอาสิมบิดสาลา** ปะถิพาถิ **กำผาภิดเห็นมา เหมือนดั่งหาสงงมีนับบ่ได้ แม้ถีหลิ** ภาโลภาปิ **แม่นว่านิกเถ้าแลกาดำ ขอดกันเวนบ่แล้อ บินสอดแส่วหากัน** มะ อัสสันถิ **กำบ่มาร้องว่ากากา-กากา** ทาระกา **สองสะ เหม่หาแก่นเหง๊าแม่มาดา** มะตา มูมะ **ร้อยว่านิกเถ้าแลแร้งทังกา พ้อมกันมาพึงคะนาด สับตอด ยาดไปกินแล้วอันฉะลึ?** อิทัง ภาระนัง **อันว่าเหดอันนี้ จักเป็นดั่งลึ** อัสสะโม **อันว่าอาสิมบิดสาลา** ปะถิพาถิ **กำเล่าผาภิดเห็นมา เหมือนดั่งหาสงงมีนับบ่ได้** สะภุนาปิ **แม่นว่านิกทังหลายในเถื่อม อัน เถียร้องละเล่อมสงงใส เถียยู่หลิ้นกับดอมสายใจแก่นเหง๊า ถือว่าแขกเต้าแลสาละกา นิกหาแล นิกอ้ยง รูปากกังงต่างพาสา พึงคะนาเป็นหมู่ มาหลิ้นยู่สู่อัน** มะ อัสสันถิ **กำบ่มาร้องถ้องขานขัน เชิงกันไปมา** ทาระกา **อันว่าสองสะเหม่หาพี่น้อง เชื้อชาดท้องพระจอมไตร โสมสีวัยเจ๊าแม่ มิถ่าว่านิกร้ายแก่ไปกิน แล้วกำแม่ลึ?**

พระนางมัดทีเจ้าทูมถามพระเทวดสันดอม

อิติ สา วิละปันถิ ส่อมดั่งพระธาดุชะมัดที อันร้องไท้ ถึดเถิงสองแก่นไท้บิอบาม ด้อยปะการ ดั่งนั้นแล้อ **ถันตะอา** นางแก้วกำเช้าไปสู่สำนัก แห่งพระกะสัดตา **โอตาเรตะอา** นางกำปิงลิงไว้ ยังกะต่าหมากไม้แลหือมัน **ทิสะอา** เห็นยังผิอะอันนั่งยู่บ่ปาก ทุกยากแถ้นเหลือใจ บ่เห็นสองสีใส พี่น้อง ในแห่งห้องสาลา **อาหะ** พระนางกำก่าออ่า **กิมิหัง ตุนหิพูโตสิ อะปิ ธัตเตอะ เม มะโม** ดั่งนี้ เป็นเถ้า **เหอะ** ข้าไหอ้เจ้าจอมไตร เหดเป็นสิ่งใด มะหาธาดเจ๊าแลมานั่งยู่บ่ปาก ทุกยากร้อมสัน

ใด? ส่อนดั่งหิอใจแห่งผู้ข้านี้ เหมิอนดั่งจักแตก แยกจักทะลายตายไปในอันนี้บ่คาดคาด เทดว่าบ่เห็นลูกน้อยมาดสองสิ ในราตีคืนรุ่ง ทุกร้ายรุ่งคำฝัน หนีไปหาหิอมันพายหน้า บัดนี้มาเสียลูกกำ่พ้าพายหลังนี้จา! **อัยยะปุตตะ** ข้าไทอ้เจ้าไอยะบุด **มิตา** อันว่าเนื้อถะนองในเถื่อน เหมิอยร้ายเพื่อนพึงถะนา เสือสางหมาติวบาบ **ภัจจิ นุ ขาทิงสุ** มิด่าว่าขิบคู้งอถาบแก่ไปกินแล้วกำข้าลิ ? **เทวะ** ข้าไทอ้มะหาธาดเจ้า **หาธะกา** อันว่าเจ้ากุมานทังคู่ **อาหู ปะหิตา ทูตา** มิด่าว่ามะหาธาดเจ้าใช้ไปหาปู่ อันยู่ในเมิองๆ พระบุนเธิองเจ้าฟ้า ใช้ไท้แก้วกำ่พ้าเมิอสิบเมิองๆ เพื่อไท้หายถำเถื่องโสกเส้ำ แห่งมะหาธาดเจ้าสีสินไช ไอยะโกโพทิธาด ไท้รู้ข่าวว่า พระบาดเจ้าบวดเป้นชิ เป้นธัดสิบ่ปะมาด กินหมากไม้หาดหิอมัน กำข้าลิ ? **อาหู สุตตา** รู้ว่าสองสะเหม่หาแก่นไท้ อิดหมากไม้หอดหิอนิม เข้ำไปในอาสิมลี้ยู่ พ้อมพ่ำคู่กันหา ? **อาหู นิกขันตา** ลิรู้ว่าออกไปพายนอก หลิ้นแต่ขอกสาลา ในคูหาเถื่อนถำ้ รู้ว่าตายเลิกนำ้ในหนอง ลิมฝาดฟองยิย่อง-ยิย่อง รู้ว่าเงือกปากแหล้แข้ปากร้ายจ่องจิมไปแล้วกำข้าลิ? **อะยัง ปะเทโส** อันว่าปะเทดที่นี้ **โอปาโต** เป้นที่ติกลิงมา **สะกุนานัง** แห่งนิกทังหลาย **เต กุมาธา** อันว่าเจ้ากุมานทังสอง **เกนะ นิตา** อันสัดติวใด หากนำไปข้าให้ตาย หงายไว้เหมิอแผ่นดิน กัดคู้งอกินกวนยาด ตินมิขาดไปมา **ขาลิโน** ปะกอบด้วยอันมะงามใสส่อง ดำยิย่องทังผิม บ่เห็นเป้นอาธิมเหมิอนดั่งหน้า ลูกกำ่พ้าแม่ทังสองนี้จา ?.

เอวัง อุตเตปิ ในเมื่อถ้อยถำดั่งนี้ อันพระธาดุะมัดทิหากก่าว ดั่งนั้น **มะหาสัตโต** อันว่ามะหาสัดเจ้า **นะ กะเถสิ** กำบ่ปากต้านจาธะจา ยังถ้อยถำอันใดอันหนึ่ง เซิ่งธาดุะมัดทิกำมิแล. **สา มัททิ** อันว่าธาดุะมัดทิสิวำระทัลยา **อาหะ** ก่าวว่า **เทวะ** ข้าไทอ้มะหาธาดเจ้า **โภ มะมะ โทโส** อันว่าโทดอันใดแห่งผู้ข้า หากได้กะทำผิด ทุจะธิดแลปะมาด สิมเดัดมะหาธาดเจ้า จิ่งบ่ปากต้านจามจา ดั่งนั้น บัดนี้ ข้าจักอุปะมาถวาย **สัลละวิหโท ยะถา วะโน** ส่อนดั่งบาด เจับขะหาดเหลือแธง ปืนชำ้แหงดิ้นดั่น พิดปอดสั่นทังถิง **ยะถา** อันนั้นแลจักอุปะมาสันใด **ยันจะ ปุตเต มะ ปัสสามิ** ทุกอันใดอันบ่ได้เห็นหน้า ลูกกำ่พ้าแม่ทังสอง เหมิอนดั่งมาสงบด้วยปืนเหลั้มขะหาด บัดนี้ มะหาธาดเจ้ามาเล่าบ่ปากต้านจาธะจา อันนี้ย่อมแถวนเป้นทุกยิ่งยวด ปักปอดชำ้ในจิด เหมิอนดั่งสงบด้วยปืนพิดเหลั้มถ้วนสอง เป้นถองทุกลำ้ยิ่ง อิดสู้สิ่งสะเหมิตาย แลนา **มันเย** ดั่งผู้ข้าจักใส่ใจดูนี้ ผิว่ามะหาธาดเจ้า แลบ่ปากแก่ผู้ข้าในคืนนี้ ดั่งนั้น มะหาธาดเจ้าหากจักได้เห็น ยังผู้ข้าอันปาสะจากถำสันยาถ้อยถาด มำธะมาดตายไป **ปาโตวะ** ในกาละเมื่อเช้ำ กำข้าแล.

พระเทวดสันดอมเจ้าก่าวต่อว่าพระนางเจ้ามัดทิ

อะถะ ในกาละเมื่อนั้น **มะหาสัตโต** อันว่ามะหาสัดเป้นเจ้า รู้ว่าพระนางแก้วโสกเส้ำโสกาดอมสองบุดตาลูกรักยิ่งชิวัน อันนางจักแจ้วๆ ไท้คืนรุ่งเถิงสวาย จิ่งกะทำอุบายกำราบ นาบยังนางเมิอง ไท้หายถำเถื่องอาโพก โสกเส้ำหล่าผิวเหลือง พระบุนเธิองเจ้าจอมมิ่ง จิ่งก่าว่า **มะนุ มัททิ** ดูราเจ้าธาดุะมัดทิสิสิบส้อย นางนาดน้อยเพิงแพง โสมใสแสงเธิองรอด ดูยิ่งยอดธาดุะ

ບຸດຕິ ຫາກເປັນລູກສາວສີພຣະຍາມັດທະຣາດ ຍິດຍິ່ງອາດລິຊາ **ปาโต ถะตา** ນາງຫາກໄປສູ່ປ່າແຕ່ເຊົ້າ ຈິ່ງ ເຂົ້າມາເມື່ອຄ່ຳ ຊຸງວຄ່ຳມາເຮືອນ ດ້ວຍຣັດສະມີເດືອນດາວດູຍາກ ຮ້ອຍວ່ານາງຫລິ້ນຫລາກຫລາຍປະການ ໃນປ່າຫິມະພານແຫລ່ງຫລ້າ ທຸງນຍ່ອມມີຄົນກ້າແທ້ດີຫລິ ຄືຣັດສີແລພານປ່າ ຄົນຮ້າຍຄວ່າທິບພະຍາທອນ ພະເນຈອນໃນປ່າໄມ້ ເຂົ້າໃກ້ແລ້ວກ່າວມາຍາ ຫລິງສອງຕາມີກວັກວາດ ຍົກຄື້ວຟາດເມືອງນັນ ແມ່ນວ່ານາງ ກະທຳສັນໃດ ໃຜກໍບ່ມີຮູ້ ແມ່ນວ່ານາງຫລິ້ນຊູ້ ກູກໍບ່ຮູ້ຫົວໃຈນາງແລນາ ເທດວ່ານາງຜູ້ດຸງວ ແລນາທຸງວໃນ ເຖື່ອນ ຮ້ອຍທີ່ມີຜູ້ພ້ອມເພື່ອນພໍສອງ ນາງທ່ຳແປງໃຈວະວູ່ ແລ້ວແລເຂົ້າມາສູ່ສຳໜັກຕົນກູ ປາກຫວານຫູຈ້ອຍໆ ໃຈນ້ອຍນາງຫາກຍັງ ແລນາ.

มัทที ดูຣານ້ອງມັດທີສີສະອາດ **สัสสามิ อิตถิโย นามะ** ຊື່ວ່າຜູ້ຍິງທັງຫລາຍອັນມີຜິວ ແລອັນຫາຜິວບ່ ໄດ້ **โอทายะ** ເລົ່ານາລະປະໄວ້ແລ້ວ ຍັງລູກແກ້ວແຫ່ງຕົນ ເຂົ້າໄປສູ່ໄພສົນແຕ່ເຊົ້າ ຈິ່ງເຂົ້າມາໃນກາລະເມື່ອ ຄ່ຳ ມີສະພາວະປານດັ່ງນີ້ ກໍບ່ມີໃນໂລກນີ້ແທ້ດີຫລິ **เอตตะกัง จินตะนัง** ອັນວ່າຄຳຕິຄະນິງມີປະມານທ່ຳນັ້ນ **นาโหสิ** ກໍບ່ໄດ້ມີແກ່ນາງແລນາ **ตะวัง** ອັນວ່ານາງງາມ **ปาโต ถะตา** ໄປສູ່ປ່າແຕ່ເຊົ້າ ຈິ່ງເຂົ້າມາເມື່ອຄ່ຳ ດ້ວຍຣັດສະມີແຫ່ງພຣະຈັນສັນນີ້ **โส โหโส** ອັນວ່າໂທດອັນນັ້ນ **โหโส** ຫາກເປັນໂທດແຫ່ງກູ **ทุถะตะพา-วัสสะ** ອັນມີສະພາວະເປັນທຸກຍາກ ພັດພາກທ້ອງບຸຣີ ມາບວດເປັນຣັດສີພຸງນພ່ຳ ທຸກເຊົ້າຄ່ຳແຜ່ເມດຕາທັມ ບັດນີ້ ນາງບ່ຢຳເຮົາສັງສັກຢາດ ຊາດຜູ້ຍິງທັງຫລາຍອັນມີຜິວ ທຸງນຍ່ອມມີຄຳຢ້ານຄຳກົວໃນຜິວແຫ່ງຕົນ ບັດນີ້ ນາງເຫັນເຮົາທົ່ອຣະພົນເປັນນັກບວດ ສ້າງຜະນວດເປັນຊີ ນ້ອງມັດທີກໍຈິ່ງມາດູຫມິ່ນ ໜັກຊິ່ນຊ້ຳບ່ຢຳ ເທດວ່ານາງກະທຳກົນຮ້ອງໄຫ້ ແລ້ວແລຮ່ຳເຮຣົນ ຖ້າເມື່ອກູຍັງສະເຫວີຍພົນເມືອງຣາດ ເປັນທ້າວອາດລິຊາ ກູຈັກເອົາ ນາງມາຕິແລຟາດ ນວຍເກົ້າລວາດເໜືອແຜ່ນດິນ ກູນໍຣົນຈັກກະທຳບ່ຄາດ ຊີວິດຂາດຕາຍໄປ ແທ້ດີຫລິແລ.

มัทที ດູຣານ້ອງມັດທີ ກູຈັກຮູ້ໃຈນາງກໍຍັງຍາກ ກູຫາກເຫັນຫລາກຫລາຍປະການ ໃນປ່າຫິມະພານແຫລ່ງ ຫລ້າ ທຸງນຍ່ອມມີຄົນກ້າ ຫມູ່ຣັດສີແລພານປ່າ ຄົນຮ້າຍຄວ່າທິບພະຍາທອນ ຄວ່າໂຄຈອນໃນປ່າໄມ້ ເຂົ້າໃກ້ ແລ້ວກ່າວຕ່ຳໃຍ ມີຄວາບາຍແຈ່ງເສື້ອ ເຂົ້າແນບເນື້ອເນັ່ງນອນດອນ ພຣະຈອນທັນກໍບ່ມີຮູ້ ຈັກວ່ານາງຫລິ້ນຊູ້ໃຜ ກໍບ່ມີເຫັນ ບັດນີ້ຕາເວັນຫລວງຕົກຕ່ຳ ນາງຊຸງວຄ່ຳເຂົ້າມາ ພົ້ນເວລາລວງປະມາດ ຊາດຜູ້ຍິງທັງຫລາຍນີ້ ອັນມີ ຜິວກໍດີແລຫາຜິວບ່ໄດ້ ມາປະລູກໄວ້ພາຍຫລັງ ດັ່ງຣາດຊະມັດທີນີ້ ກໍບ່ທ່ອນມີໃນໂລກນີ້ແທ້ດີຫລິ ບັດນີ້ນ້ອງ ຣາດຊະມັດທີ ແລມາວ່າຄຶດເຖິງສອງອ່ອນນ້ອຍ ເຈົ້າຍອດສ້ອຍສາຍສະນອນ ນາງທ່ຳໄປໂຄຈອນຫລິ້ນຄວ່າ ໃນ ປ່າກວ້າງດົງໜາ ນາງຈິ່ງຊຸງວເຂົ້າມາເມື່ອຄ່ຳ ດ້ວຍຣັດສະມີແຫ່ງເດືອນດາວ ບັດນີ້ນາງມາຄຶດສະຫາວໃຈໂລບ ແລບ່ກົວສັງ ຕັ້ງບ່ຢຳເຮົາພີ່ແທ້ດີຫລິ. ດູຣານ້ອງມັດທີ ເຮົາພີ່ຈັກອຸປະມາປຽບ ທຸງນເຈົ້າມັດທີດັ່ງນີ້ **ราชะสิจัก** ໜີຈາກດອຍ ເພາະວ່າດອຍນັ້ນບ່ມີຖ້ຳຄູຫາ ປາຈັກໜີຈາກນ້ຳ ເພາະວ່ານ້ຳນັ້ນບ່ມີຕົນ ສົນຈັກໜີຈາກຄູ ເພາະ ວ່າຄູນັ້ນຫາຜະຫຍາສັ່ງສອນບ່ໄດ້ ນົກຈັກໜີຈາກໄມ້ ເພາະວ່າໄມ້ນັ້ນບ່ມີກິ່ງຫງ່ຳສາຂາອັນກວ້າງ ຊ້າງຈັກໜີ ຈາກເຖື່ອນ ເພາະວ່າເຖື່ອນນັ້ນບ່ມີໄມ້ໄຜ່ໄມ້ໄລ່ແລໄມ້ບິງ ຣາດຊະທິງຈັກໜີຈາກສະ ເພາະວ່າສະນັ້ນບ່ມີດອກ ບົວ ຜູ້ຍິງຈັກໜີຈາກຜິວ ເພາະວ່າຜິວນັ້ນບ່ມີເຂົ້າຂອງອັນກວ້າງ ມາດວ່າເປັນຜິວເມຍກັນກໍຍັງວ່າຮູ້ຮ້າງ ແມ່ນ ວ່າເປັນພຣະຍາເຈົ້າຊ້າງ ກໍຍັງຮູ້ວ່າໄດ້ຍ່າງທາງຕົນ ອັນນີ້ຄຳບູຮານວ່າໄວ້ ກໍຫາກມາໄດ້ແກ່ເຈົ້າຣາດຊະມັດທີ ແທ້ດີຫລິແລ ໂອນ! ມັທທິ ດູຣານ້ອງມັດທີ ເມື່ອເຮົາຣັດສີຍັງສະເຫວີຍພົນເມືອງຣາດ ເປັນເຈົ້າຜາສາດໃນເມືອງ

ยิดสักเรืองผ่านแผ้อ ในเมืองแก้วปะเชไชชุตตุตตะระธาชะหานิ ดั่งนั้น ภูจักให้พอกหลวงภูพ้ร้อย พอกน้อยภูพ้พัน มาฟันร้อยบั้นพันท่อน ปาดเป็นตอนแล้วแลจักยำ แท้ดีหลิ.

พระนางมัดทีเจ้าทูนตอบพระเทอด

ตะโต เมื่อนั้น บั้นเทอดสันตะระรัดสิ เอ๊าถำบ่มีมากำราบ มาบยังราดชะมัดที มีปะมานท่นั้น แล้อ ลอดอยู่บ่ปาต้านจาระจา **สา มัททิ** ส่อนดั่งนางแก้วธาดชะมัดที ได้ยินถำบ่ดีห้าวถ่า กำธาบอ่า เหลือใจ อีกเป็นไฟอีอาด ไหอ้บาดไห้ผีอะอันว่า **มะนุ ตะอัง** บุพิดเป็นเจ้า พระยาเก่าผีอะอันอันว่าเนื้อเนืองนัน พ้อมกันมายายยาด ในห้วยหาดแถมสะพัง เพื่อว่าจักดูดกินยังน้ำอันใส **ตะอัง** พระจอมไตรหน่ำไห้ มิถ่าว่าได้ยิน ยังสางธาชะสิร้องถีถิ่น เสือโถ่งตื่นมันเนืองๆ เสือเหลืองแล่นวิ่นอ้อม เต้มร่อมห้วยดงหนา กำข้าลิ ? เจ้าจอมหัวเธียพี่ข้อย ข้าน้อยหากตินดงอ เดินไพฆ่วงลำบาก เพาะว่าเนื้อร้ายหากบุดบุม ข้ากะทำพุมมาถีถ้อย-ถีถ้อย กำจิ่งมาธอดพระยอดส้อยบันมะสาลา บัดนี้ พระยู่หัวมาจิ่งใจฆุด บุดบังฆ้ายังผู้ข้า ว่าไปหลิ้มฆู้จากผีติน เป็นที่ถำทังวินมีมาก แท้ดีหลิ ผีว่าข้านี้ยังจิ่งใจต่ถืดร้ายรี่ทิบพะยาหอมพะเนจอมแลพานป่า หลิ้มหลากถว่าหลายปะการม กะทำมิดสาจามอันบ่เป็นปะโทยด ว่าเป็นโทดแท้ดีหลิ ถือว่ารัดสิแลพานป่า ถินร้ายถว่าทิบพะยาหอมพะเนจอมในป่าไม้ เฮ้าใก้แล้วก่าวมายา หลิงสองตามิกวักวาด ยิกถื้อฟาดเมืองนัน ว่าข้ากะทำสันใดใผกำบ่มีรู้ ว่าข้าหลิ้มฆู้ใผกำบ่มีเห้น เป็นการอันบ่ดีสักยาด พระบาดเจ้าตั้งแขงว่าข้าถำถิด บัดนี้ ข้าจักฮ้กินน้ำสะบิด ริดถำร้ายใส่ตินตัว ให้พระยู่หัวเป็นเจ้าเฮื่อ เมือหน้าย่าให้ได้กินแหงๆสัง กำข้าเทิ้น. ผีว่าผู้ข้าหากมีใจอันล้วงลับกำบัง ยังมะหาธาดเจ้าแท้ดั่งนั้น จิ่งให้พอกหลวงมะหาธาดเจ้าพ้ร้อย พอกน้อยมะหาธาดเจ้าพ้พัน มาฟันร้อยบั้นพันท่อน ฟักเป็นตอนยิยำ่ ผิบ่ดั่งนั้น ให้ผู้ข้ามิอายุหมั้นยืน ลื่นแสนปิย่าถาด ให้ได้ดั่งถำมักถำปาถะนา ทงมปาหาพระบาด ร้อยชาดฝั้นเฝือแฝง กับดอมพระจอมแพงพูอะนาด สิดทิธาดในทัม ให้ผู้ข้าได้จำ นำมาเป็นเมยทุกชาด ตาบต่ำเท้าเถิงมิธะพาน มีใจบานชื่นซ้อย ย่าได้ละข้าน้อยยู่สิงสาน กำข้าเทิ้น.

ปุพพะนิมิตตัง อันว่าบุบพะนิมิดกำเกิดมีมาก ผู้ข้าหากเป็นหลากในใจ เป็นอันหลิงไหลยู่จิไจอ้-จิไจอ้ ในป่าใหย่พูพะนัง **ฮะนิตตะกัง** สงมอันยู่ในมิถีไอ้ กำมาหลุดขุดติกลิงไป **อุถถีวันจาปิ** แม่นว่าสายกะต่าหมากไม้ ห้อยบ่าไอ้ กำมาหลุดขุดติกลิง ถิหลินา **ตะหา** ในกาละยามนั้น ผู้ข้าลอดสะบั้นใจข้าสั่นทังตัว **อันขะลิง** ข้าจิ่งยมือใส่หัวเกดเก้า นิบน้อมเจ้าเหอา ที่วหิสาพ่ำพ้อม ข้าน้อยน้อมนะมัดสะการม ขอขมอานเหบไห้ **อะปิ โสตถิ** ขอให้ได้สะหวัดดี ฝูงหมู่อินตายสังย่าได้มีมาให้ แก่พระบาดไห้พูมิ พระรัดสิหน่ำห้าว อันยู่ด่านด้าวถิริ ฝูงหมู่ธาชะสิแลหมาป่า ชะแถแลเหมือยหมี ย่าได้มากะทำธาวิถีกต้อง แก่ขาเจ้าพี่น้องทังสอง อันยู่ถองลำบาก อีดยากไห้โรยแรง ข้าไหว้พระจอมแพงหิธาด ข้าน้อยกำปาถะนาดั่งนี้ แลนา. **มิตา** อันว่าเมื้อถะนองตัวขะหนาด ถือว่าธาชะสิเสือโถ่งแลเสือเหลือง **ปะริวาระยุง** กำมาน้อมเมืองขะนัน ตันหินหางแห่งผู้ข้า แต่กาละเมื่อเฮ้า

ตาบต่ำเท้าตาเอ้นหลวงติกต่ำ เข้ายามถ่ำราตีจิ่งหลิกหนีไปไกเขด เหดดั่งนั้น ผู้ข้าจิ่งได้มา ในกาละเมื่อถ่ำ ดูลำบากยิ่งหนักหนา พระจอมทันเธียเจ้าฟ้า ข้ากำพ้ามัดที ได้มาเป็นเมยพระพูมิแต่น้อยๆ มาเป็นข้อยกับสิมพาน พระพูบานจอมข้อย ข้าน้อยขอสิมมา ถ่อยเมดตาอิดโทด ขอให้ผายโผดข้า น้องกำพ้าปางดงอก่อน กำข้าเห็น.

พระนางมัดทีเจ้าทิงถามหาพระโอธิดา

เอวัง อุตเต ในเมื่อถ้อยคำอันธาดชะมัดที หากก่าวดั่งนี้ **มะหาสัตโต** อันเทอดสันตะระกะสัด **วัตะวา** กำก่าวกำธาบนาบยังธาดชะมัดที ด้วยอัดจะมะถะดี มิปะมานห่ำนั้นแล้ว เจ้ากำบ่ปากต้าน จาธะจากับดอมพระยาเลิดฟ้า ตาบต่ำเท้าตาเอ้นหลวงผายผ่อง ทุกที่ส่องสาลา **ตะโต ปัตถายะ** ตั้งแธกแต่นั้นไปพายหน้า **สา มัทที** ส่วนดั่งนางแก้วธาดชะมัดที **วิละปันตี** กำร้องไห้ธ่ำไธไปมา **อาทะ** กำก่าวอ่า **ปุตตะกา** ดูธาเจ้าลูกธักแม่ทั้งสอง **อะทัง** อันว่ากูแม่ **อะนุตถิตา** บ่ถ้าม ทุมย่อมอุปะถากลูกแก้วแลผิวขวัน สังวันถืนถ้อยๆ เหมือนดั่งชายหนุ่มน้อยอันบิวระบัดแก่ถูบาอาจามนั้นแลมา. **ขะติมิ** แม่กำขอดเก้ำเป็นขะตา **ปะธิทะทิตะวา** แม่กำนุ่งยังหังเสือยันพิเสด ทะธิงเผดเป็นธัดสิมิพธิมมะจาธิบ่ปะมาด ฮิมขวายหาหมากไม้หาดแลหิวมัน **วิจะธามิ** กางเอ้นแม่กำถ่อาเดินหายอางแยง กางถืนแม่กำแต่งฮิมขวายหา กำมาเป็นทุกยากลำบากยิ่งหนักหนา เหดว่าธักยังเฮือเจ้าพี่น้องทั้งสองกำแม่นา. **ตุมเห** สองโสมสายหนุ่มเหน้ำ ร้อยว่าอืดยากเข้าหอดหิวตาย แล้วกำแม่ลื ? **อิมัง สุวันนะทะลิหทัง** เข้าหมืนถ้ำอันนี้ มิวันนะอันเหลืองงามยิ่ง เป็นเถื่องอาบของลูกแก้วกิ่งสายใจหมากสุกในตูมไข่ ละไหม่หมากถับหอง แดงธองๆ หอมรื่น ม่องมื่นแลกาสำ สิ้มม่ำหลายลูกไม้ เกับได้แล้วแม่กำนำเอ้ามา สองสะเหม่หาเจ้าแม่ ไปลี้อยู่แต่ที่ใด กำแม่จา?.

ขัตติยะ ข้าไหว้พระกะสัด ขัตติยะพูมิ **ตะวัง** อันว่าสิมเดัดมะหาธาดเจ้า **พุมขะ** จิ่งสะเหวิย **อิมัง มูลาลิวัตตะกัง** ยังหมากบ่วอันใหย่ มำมื่มใส่เจือจาม หมากจับหวานสุกยิ่ง เจ้ากูจิ่งธงกมา ยังลูกแก้วกิ่งกินดอม กำข้าเห็น. **ปะหุมัง** ดอกบัวบานงามสะอาด จิ่งให้แก่ท้าวทิธาดชาลิ **กุมุทัง** ดอกขะมุดดิงามยิ่ง จิ่งให้แก่นางแก้วกิ่งกันหา **ตะวัง** มะหาธาดเจ้า **ปัสสะ** จิ่งลำ่หลิงดู ยังสองสะเหม่หาแก่นไห้ ทัดดอกไม้ใส่เกสา ฟ้อมไปมาอิงอาด ยิวธะยาดย้ายลิลา **นิสาเมทิ** มะหาธาดเจ้าจิ่งฟัง **ถิตัง** ยังสงขับอิ่มอ้อย แห่งนางนาดน้อยกันหา **อุปะยันติยา** อันขับเข้ามาอิ้ว่อม-อิ้วอม ก่าวก้องอ่อนสงกึม ถวมพิธิมเถิงขะหนาด บัดนี้ ข้าบ่เห็นลูกน้อยนาดทั้งสอง นี้จา? **มะยัง** อันว่าธาเจ้าข้าทั้งสอง **ปัพพาชิตา** อันชาวเมืองว่าบ่ดี จิ่งขับหนีมาบวด ส้างผะมวดเป็นชิ เป็นธัดสิยู่ในถิธิป่าไม้ในป่าใหย่ไพขงว ท่ำแต่ผิวเมยดงวแลลูกน้อยทั้งคู่ ฮิมขวายหาหมากไม้มาสู่กันกิน **สะมาปะสุขะ-ทุกขัมหา** อันมิสุขแลทุกสะเหมิกัน ข้ากำหนีไปหาหิวมันบ่ขาด ปะลูกไว้ให้พระบาดเจ้าเฝ้ายู่ธักสา **เยนะ นิหะตา** อันสัดตัวใดหากมากุมเอ้าในเขด ข้องพระเมดมะหาธาดเจ้ายังเห็น เป็นสิ่งใดกำข้าจา? **อะทัง** อันว่าผู้ข้า **มูนะ อะพิพาสะสิง** ร้อยว่าได้ด่า ยังสิมมะพธามเจ้าทั้งหลาย อันบ่มีโหด ท่ำรู้

ให้เป็นปะโหยด แก่ถิมแลเทพะดาทั้งหลาย **สีละวันเต** อันทะธิ์งสีลาทิคุนแอมมาก อันเยื้อมยาก ด้วยกะทำพุม **พะหุสสุเต** อันได้สูดธุมเถิงฮะหมาด ในชาดก่อมพายหลัง ด้วยเอธังถิมถอบ บาบร้ายตอบสะหนองมา **มะ ปัสสามิ** ข้าจิ่งบ่ได้เห็นหน้า แห่งลูกกำ่พ้าทั้งสอง ถือว่าห้าวชาลีสีวໍระอิ์ง อาด กับทังมางมาดแก้วกันหา กำข้ามา.

พระนางมัดทีเจ้าทิงมำหาลูก

เอวัง วิลัปปะมานายะปิ ในเมื่อราดฮะมัดที แลร้องไห้ธำ่ไธไปมาดั่งนั้น **มะหาสัตโต** อันว่าพระเทอดสันดอม ถิมทะธิ์งทันพอมพาก เทมือมดั่งบ่รู้ปากต้ามจาธะจา. **ตัสะมิง ฮะเม** ในฮะมะบัดนั้น บั้นพระเทอดสันดอมบ่ปาก นางท้าวหากทังอิม มิถิมอันสะบั้นสั่นสายไปมา **วิจินันติ** นางกำถวำสะแหวงหายังลูกรักทังสองสี สิธิราดสะเหม่หา **จันทาโลเกนะ** ด้วยรัดสะมีแห่งพระจันผายผ่อง ทุกที่ส่องทิมหาง **ปัตะอา** นางกำไปรอดจอดเถิง ยังที่อันเจ้ากุมามทังสองพี่น้อง หากเถียหลิ้มแต่ก่อน **อะปัสสันติ** นางกำบ่เห็นสองสีไอพี่น้อง ยู่แห่งห้องที่ทางใด **ปะธิเทวันติ** นางกำร้องไห้ธำ่ไธไปมา **อาหะ** ก่าออ่า:

อิเม เต ขัมพุกา ธุกขา อันว่าไม้ทังหลายฝูงนี้ ถือว่าไม้ขุมพูแลไม้หอ้า **เวทิสา** เฮมอ้าแลยาง พาย ปายปิ่งใสชิ่นข้อย ก็งน้อยส้อยสาขา **อัสสัตถา ปะมะสา เจเม** ไม้ปาแป้งใหย่ลำกิม ฮะหนุม ยิมไธเธือก หมากฮวิดเผือกแลหองผา **นิโครหา** แสมสาขานิโคด ใบข้อยโฮดดูดิกหมา **วิวิหานิ ธุกขะชาตานิ** ฮาดไม้ทังหลายมีปะกามต่างๆ อันเกิดเหมือหว่างพูผา กำยังผากิดเห็นมา **เต กุมาธา** อันว่าเจ้ากุมามทังสอง กำบ่ผากิดเห็นมานี้จา? **อิเม ติตถิ์นติ อาธามา** อันว่าอาธามทังหลายฝูงนี้ กำยังตั้งยู่ด้วยดี **ฮะยัง นะที** อันว่าแม่นำ้อันนี้ **สีตูทะกา** มีนำ้อันเย็นใสส่อง ดอกก้ามก่องบ๊อบาม เป็นสะถามงามธุงธาบ ฮาเจ้าพี่น้องเถียอาบหลิ้มยู่สู่อัน **ทิสสันติ** กำยังผากิดเห็นมา **เต กุมาธา** อันว่าเจ้ากุมามทังสองพี่น้อง **นะ ทิสสันติ** กำบ่ผากิดเห็นมานี้จา? **วิวิหานิ ปุปผะชาตานิ** ฮาดดอกไม้ทังหลาย มีปะกามต่างๆ อันเกิดเหมือหว่างปายผา ฮาเจ้าพี่น้องเถียปิดลิงแกมกิ่ง ดอกไม้สิ่งหลายอัน ปะดับเป็นถันพองเผด ร้อยปะดับเกดเกสา กำยังผากิดเห็นมา. **เต กุมาธา** อันว่าเจ้ากุมามทังสองพี่น้อง **นะ ทิสสันติ** กำบ่ผากิดเห็นมานี้จา? **วิวิหานิ ผะละชาตานิ** ฮาดหมากไม้ทังหลาย มีปะกามต่างๆ อันเกิดในเหมือหว่างจอมผา มีหลายปะกาม อันสุกหวานลำ้ยิ่ง พ้อมทุกสิ่งอันพา **เต กุมาธา** อันเจ้ากุมามทังสองพี่น้องหากเก็บกองไว้เป็นหมู่ แล้วแลไปลี้ยู่ที่ใดกำแม่จา? **อิเม ทัตถิ์กา อัสสา** อันว่ารูบทังหลายฝูงนี้ ถือว่ารูบคุดฮะสิงงามไฮแอ่น รูบม้าแล่นเหาะเหิน งิอเดินชิมแม่ ฮาเจ้าพี่น้องเถียแก่หลิ้มยู่ชู่อัน **ทิสสันติ** กำยังผากิดเห็นมาแก่ตา **เต กุมาธา** อันว่าเจ้ากุมามทังสองพี่น้อง **นะ ทิสสันติ** กำบ่ผากิดเห็นมาแก่ตานี้ กำแม่จา?

ฮะถะ ในกาละเมื่อนั้น **มิถะปักขิโน** อันว่าเนื้อแลนิกทังหลาย **จะลิงสุ** กำติ่นพ่ายไปมา ด้วยสงบาดติ่นแลสงธำ่ไห้ แห่งพระแก่นให้มัดทีสีวໍระภัลยา **สา มัททิ** ส่วนดั่งพระธาดฮะมัดที **ทิสะวา**

เห้นยังเนื้อ แลนิกทั้งหลายฝูงนั้น **อาหะ** นางกำก่าวอ่า **อิเม มิถะปักขิโน** อันว่าเนื้อแลนิกทั้งหลายฝูงนี้ **สะโสลูกา** ถือว่ากะต่ายแลเนื้อน้อย ลายพักพ้อยติวเห้น หวายเอนแลเยียงป่า นิกเถ้าถว่าบินบิน กากังวินดิ้นดั่น ร้องเรธ่ำหากัน **ทิสสันติ** กำยังผากิดเห้นมา **เต กุมารา** อันว่าเจ้ากุมานทั้งสอง พี่น้อง **นะ ทิสสันติ** กำบ่ผากิดเห้นมาแก่ตานี้จา? **อิเม สะกุนา** อันว่านิกทั้งหลายฝูงนี้ **ทั้งสา โกนจา** นิกหิ้งขันสูงชื่น ฮูมร้องรื่นโลมใจ **มะยูรา** นิกยูงยางฟ้อนฟ่าย เปื้องปีกม่ายไปมา เดินเวหาเทด ท้อง หลิ้นดอมขาเจ้าพี่น้องทั้งสองสู่อัน **ทิสสันติ** กำยังผากิดเห้นมา **เต กุมารา** อันว่าพระโอระสาทั้งคู่ ไปลี้ยู่แต่ที่ใดนี้ กำแม่จา? **อิมา ตา อะมะถุมพาโย** อันว่าพุ่มไม้ทั้งหลายฝูงนี้ มิดอกบานงามเรืองรอด ขาเจ้าสองพี่น้องจอด เถียแล่นหลิ้นสอดไปมา **ถือว่าดอกจำปาบานบ่เสื้า ดอกชัดเถ้าบานกางกำ ดอกยี่บานหอมอ่อน ดอกซ้อนบานหอมดี ดอกจำปีบานดีกสล้อย ดอกซ้อนน้อยแลดอกมะนิวัน จูมพันนั้นดอกแจ้ง แดงงามนั้นฝางเทด การะเกดกาสะหึง ดอกดึงแลดอกไม้** ขาเจ้าพี่น้องเถียร้อยปะดับใส่เกสา กำยังผากิดเห้นมานั้นแลนา **อิมา ตา โปกขะระนิโย** อันว่าหนองสะพังอ้างโบกขะระนิทั้งหลายฝูงนี้ มีนำ้เย็นใสทุกแห่ง ดอกขะมุดแบ่งบิวเถือ ตับเต่าเจือแวดล้อม มีทั้งนิกจากพากพ้อมขานขัน **ทิสสันติ** กำยังผากิดเห้นมา **เต กุมารา** อันว่าพระกะสัดตาทิราด ลูกน้อยนาดจอมสิ หลิ้นในโบกขะระนิจิไจอ้-จิไจอ้ ลอยไปเอิาดอกไม้กางอ้า นำ้อัดดังเข้าท้อง มิถ่าว่าตายดิกนำ้ในหนอง ลิมพัดฟองยิย่อง เงือกร้ายจ่องจิมไปทั้งพี่แลน้องแล้อ กำแม่ลี?

สา มัทที อันว่าพระนางเจ้าราดชะมัดทิ **อะทิสะวา** บ่เห้นสองสีไวพี่น้อง ในแห่งท้องที่ทางใด **ปุนะ** เมื่อพายลุมพัดเล่า คืนมาถอบที่เก่าบันมะสาลา นางกำเห้นพระจอมตาแก่นเหง้า เรัดหน้าเสื้าอุดสู บ่จาดูตั้งต่ำ หน้าร้ายรื่ยะยัน จักว่าเป้นสันใดเจ้าจิ่งมาบ่ปาก นางจิ่งก่าวถำพอมพาก มาหยั้หยันใจว่า **เทอะ** ข้าไทอ้มะหาราดเจ้า **ภัตถามิ** อันว่าหลิอแลฟิน มะหาราดเจ้ากำบ่ได้ผ่า **อุทะกัง** นำ้แต่ท่า มะหาราดเจ้ากำบ่ได้ตักเอิามา **อัคคิ** ไฟบูชา มะหาราดเจ้ากำบ่ได้ดังไว้ถ้า ข้าน้อยผู้เป้นยิง **กิง นุ มันโทอะ ชายะสิ** เทดสิ่งใดมะหาราดเจ้า แลมาชิบเชิาเหง้าอยู่ เหมือนดั่งถืนใบ้แต่เกิดมา ไร้ผะหยาบ่ปาก ถั่งแถ้นหากสิบเท **ปุพเพ** ในกาละเมื่อก่อน **สะโม** อันว่าถำเถืองแถมอาโพก ถันว่าเห้นหน้าเจ้าจอมโลก ทุกยากโสกหายเสย **สังถัมมะ** เทดว่าผู้ข้าได้มาเป้นเมยแต่น้อยๆ เป้นข้อยกับสิมพาน พระพูบานจอมมิ่ง ผิวแก้วกิ่งกับติน บัดนี้ถำทังวินมีมาก มะหาราดเจ้าบ่ปากต้านจาดอม ทุกแรงรอมเถิงละหาด บัดนี้หล้างจักมีระนาดบ่สิงใส ตายไปในกางไพแก้วภู่ มะหาราดเจ้าอยู่ติมดงอ กำข้าแล.

เอวัง อุตเตปิ ในเมื่อถำดั่งนี้ อันราดชะมัดทิเจ้าหากก่าวดั่งนั้น **มะหาสัตโต** อันว่ามะหาสัดเจ้า **ตุนหิ อะโทสิ** กำลอดนั่งอยู่ บ่ปากต้านจาระจา **สา มัทที** อันว่าพระราดชะมัดที **โสกาะสะมัปปิตา** อันอิ่มเต้มไปด้อยทุกโสกโลกะทัม **ทัมปะมานา** มิติมอันสะบั้นสั่นสายไปมา **ปะหะตะกุกกุติ วิยะ** เหมือนดั่งแม่ไก่ ติอบ่ไข่ใส่รัง เจ้าของมันชังชักออก กำปั้นตอกกางหลัง ติบ่ตายดิ้นดั่น เมื่อถิ่งสั่นไปมา **วิจะริตะวา** นางกำหากถว่าเดินไป ในที่อันนางไปแต่ก่อน ไปหาลูกแก้วอ่อนทั้งสอง **ปุนะ**

ເມື່ອພາຍລຸນພັດເລົ່າ ຄືນມາຄອບທີ່ເກົ່າບັນນະສາລາ ແທ່ງພຣະຈອມຕາແກ່ນໄທ້ ມານັ່ງໄທ້ດອມຜິວຕົນ ດ້ວຍ ຄຳກັ່ງວົນອົ່ນອ້ອຍ ຖາມຫາລູກອ່ອນນ້ອຍເຊິ່ງຣາຊາວ່າ **ນะ ໂຂ ໂນ** ພຣะຈອມທ້ອເຮັຍເຈົ້າຟ້າ ມາບໍ່ເຫັນແກ້ວ ກ່ຳພ້າທີ່ທາງໃດນີ້ເດ **ເต ทุมาธา** ອັນວ່າເຈົ້າກຸມານທັ້ງສອງພີ່ນ້ອງ **เยนะ นิทะตา นะตา** ມີຄ່າວ່າເຫລືອມ ເຫລົ່າຕ໋ອໃຈບາບ ກັດຄ້ຽວຄາບໄປກິນແລ້ວກໍຂ້າລີ? **ทาโกลาปิ** ແມ່ນວ່ານົກເຄົ້າແລກາດຳ ຂອດກັນເວນບໍ່ ແລ້ວ ບິນສອດແສ່ວຫາກັນ **นะ วัสสันติ** ກໍບໍ່ມາຮ້ອງວ່າ ກາກາ-ກາກາ **ทาธะกา** ສອງສະເໜ່ຫາພີ່ນ້ອງ ຫລົ້ນ ແຄ່ທ້ອງທິມະພານ ຮຸ້ງແຫລວຫານຕ໋ອກ້າ ສັບຕອດຂ້າໄປກິນແລ້ວອັນຊະລີ? **นะ โข โน** ພຣะຈອມທ້ອເຮັຍ ເຈົ້າຟ້າ ມາບໍ່ເຫັນລູກຫລ້ານ້ອຍຣາເຈົ້າຂ້ອຍທີ່ທາງໃດ ນີ້ເດ **เยนะ นิทะตา** ສັດຕ໋ອໃດໃຈບາບ ກັດຄ້ຽວຄາບ ໄປກິນແລ້ວອັນຊະລີ? **สะกุนาปิ** ແມ່ນວ່ານົກກາງໄພໃນເຖື່ອນ ກໍບໍ່ມາຮ້ອງຣະເຮື່ອນຂານຂັນ ເຊິ່ງກັນໄປມາ **นะตา** ສອງເພິ່ງພາວພາກຂ້າງ ຮ້ອຍວ່າລະຮູບນ້ຳງເລັຍຕາຍ ແລ້ວກໍຂ້າລີ?.

เอวัง วุตเตปิ ໃນເມື່ອຣາດຊະມັດທິ ຫາກກ່າວດັ່ງນັ້ນ **มะหาสัตโต** ອັນວ່າມະຫາສັດເຈົ້າ **นะ ภะเณสิ** ກໍ ບໍ່ປາກຕ້ານຈາຣະຈາ **สา มัทที** ອັນວ່າພຣະຣາດຊະມັດທິ ສີວ໋ຣະກັລຍາ **ปุตตะโสเภนะ ผุตถา** ອັນຖືກຕ້ອງ ເຕັມໄປ ດ້ວຍໂສກະທັມຄຳອັນຮັກ ໃນລູກເຕົ້າທັ້ງສອງສີ **วิจะระติ** ນາງກໍຄ່ວ່າເດີນຫາ ຍັ້ງບຸດຕາໃນປ່າ ສ້ຽງ ວ່າໄດ້ສາມທີ **อาตะเอเถนะ** ດ້ວຍກຳລັ້ງອັນທ້ຽວໄປມາພະລັນ ເຫມ໋ອນດັ່ງລົມພັດຜັນອະວາດ **ตายะ** ສ່ວນ ດັ່ງຣາດຊະມັດທິ ຄ່ວ່າເດີນຫາສອງສີໄວພີ່ນ້ອງ ໃນແທ່ງທ້ອງໄພຂ້ຽວ ແຕ່ຄືນດ້ຽວນັ້ນໂສດ ໄດ້ສິບທ້າໂຍຊະນະ ຄືນນະນາ ຜີຈັກສັ້ງຂະຫຍາກາເປັນວາ ໄດ້ແສນສອງຫມື່ນວາ ກໍມີແລ. **อะถะ** ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ **รัตติ** ອັນວ່າ ກາງຄືນ **วิพายิ** ກໍແຈ້ງຮຸ່ງ ສາຍອະຮຸນພຸ່ງຂຶ້ນມາ **สา มัทที** ອັນວ່າຣາດຊະມັດທິ ສີວ໋ຣະກັລຍາ **ปุนาคันตะวา** ເມື່ອພາຍລຸນພັດເລົ່າ ຄືນມາຄອບທີ່ເກົ່າສາລາ **ถิตา** ນາງກໍຢືນຢູ່ໃນທີ່ໃກ້ ແທ່ງພຣະບາດໄທ້ຜິວຕົນ **ปะธิเทวิ** ນາງກໍເຮຣົນຮ້ອງໄທ້ໄປມາ ມາກໜັກໜາ

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ:

สา ตัตถะ ปะธิเทวิตะวา ปัพพะตานิ วะนานิ จะ
ปุนะเทวัสสะมัง คันตะวา สามิกัสสันติเก โรทะติ.

ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ **พิกขะเว** ດູຣາເຈົ້າພິກຂຸສົ້ງຕົນທະຣົ້ງສິລທັ້ງຫລາຍ ສ່ວນດັ່ງນິຍາຍອັນນີ້ ຈັກກ່າວເຖິງນາງ ແກ້ວຣາດຊະມັດທິ ອັນໄປຄ່ວ່າສະແຫວງຫາລູກນ້ອຍ ລະທ້ອຍຫາກເດີນດ້ຽວ ໃນໄພຂ້ຽວບໍ່ມີເພື່ອນ ເຂົ້າເຖື່ອນ ຖ້ຳພູຜາ ປ່າດົ້ງໜາດູມືດ ປົດປ່າຫຍ້າຄ່ວ່າຫາໄປ ແລບໍ່ໄດ້ກ໋ວເກ໋ງສັ້ງ ໃນພູກະຊ້ຽເຂົາເຂດ ເຫດ່ວ່າຮັກລູກແກ້ວ ສອງສີສຸດ ອັນຢູ່ໃນຄິຣີວົ້ງກົດ ນາງຍົນອົດບໍ່ໄດ້ ຮ້ອງຮ່ຳໄທ້ຫອດໂຮຍແຮງ ນາງເລົ່າຄືນມາຄອບ ພຣะຈອມ ແພ້ງຫລາຍເລົ່າ ເຖິງທີ່ເກົ່າບັນນະສາລາ ນາງພຣะຍາຈົ່ງຖາມວ່າ **เหวะ** ຂ້າໄທ້ວ໋ພຣะມะຫາຣາດເຈົ້າ **อะหัง** ອັນວ່າຜູ້ຂ້າ ກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າ ແທ່ງລູກກ່ຳພ້າທັ້ງສອງ **เยนะ นิทะตา** ສັດຕ໋ອໃດ ຫາກມາກຸມເອົ້າໃນເຂດ ຊ້ອງ ພຣะເນດພຣะພູມີ ແລ້ວແລຂ້າໃທ້ຕາຍໃຈຂາດ ກັດຄ້ຽວຍາດໄປກິນ ແລ້ວກໍຂ້າລີ? **ทาโกลาปิ** ອັນວ່ານົກເຄົ້າ ແມວແຫລວໃຫ່ຍແລຝູງກາ ໃນໄພໜາເຖື່ອນຖ້ຳ ກໍບໍ່ມາຮ້ອງຮ່ຳເພື່ອນພ້ຶງຄະນາ **ทาธะกา** ສອງສະເໜ່ຫາເຈົ້າ ຟ້າ ມີຄ່ວ່າກາແຫລວຄາບຄ້ຽວແສ່ວໄປກິນ ແລ້ວອັນຊະລີ? **เหวะ** ຂ້າໄທ້ວ໋ມະຫາຣາດເຈົ້າ **อะหัง** ອັນວ່າ

ข้าน้อยมัดทิ สังมาบ่เห็นสองสีไอพี่น้องๆ ในแห่งห้องที่หางใด **เยนะ นิทะตา** สัดติอใดใจก้า มากุ่ม เอาลูกแก้วหล้าไปกิน แล้วอันชะลี? **สะกุนาปิ** แม่นว่านิกทังหลายในเถื่อน กำบ่ร้องระเรื่อนโลม ใจ **เต กุมาระา** อันว่าโสมสีไอทังสองลูกหล้า ร้อยว่าไปอยู่ถ้าแม่มาดา อันจักมาแต่ป่า พากันถอ่า เฮ้ำในดิง เอากันหลิงไกเขด ปะเทดที่สาลานี้ กำข้าลี?.

พระนางมัดทิเจ้าทิงสะหลับ-พระเทอดทิงร่ำเพิง

อิติ[1] **มัทที อะราโรหา ราชะปุตติ ยะสัสสินิ** ส่อมดั่งราดชะมัดที สิเอื้อเฮื้อ นางนาดเมื้อจอม ไตร โสมสีไอแย้มๆ สองป้านแก้มถืดั่งผิวทอง สองแขวนก็มออดหลอด เมื้อก้างปอดบุนชิม สอง ราวนิมตุ่มตั้งถืดั่งจูมทอง สองตาไทลเชื่อดๆ เมื่อนางเหลือดยั่มตั้งต่ำพ่ตาย ชายใดเห็นกำหายโสก างามลิ้มโลกเมืองถิน ใผจักทงมติมนางกำยังยาก ท่ำเว้นไว้แต่ฝากฟ้าเมืองสะหวัน กำจิ่งทงมทันโสม ใช่ช้า ทุกแหล่งหล้าบัดแต่โลกาลุ่มลืชา **พาทา ปัถถัยทะ** นางกำเลิกขึ้นยังเถ่าแขนทั้งสองกำ ติอิกชำ ถีถ้อย-ถีถ้อย ละห้อยหอดหิวตาย เหมือแผ่นดินดายที่จี่มใท้ แห่งพระบาดไห้ผิวติมกำมิแล.

อะถะ ในกาละเมื่อนั้น ขั้นมะหาสัดตะรัดสิ เห็นยังราดชะมัดที อันลิ้มห่าอต่ายไป ในที่ช้องพระเมด กำจิ่งตัดสะรู้เหดด้อยคำสันยาว่า นางแก้วราดชะมัดที ตายเป็นผีมีระนาด มอยเก๊าลอาด ทำระนิ เจ้ากำมิคำริ่มเพิงว่า **มัทที** อันว่านางแก้วราดชะมัดที **มะตา** แลมาตาย **อัตถาเม** ในที่อันบ่ สิมบ่ถอนตายนี้จานำ! ผิแลว่าน้องมัดทิแลเมื่อตายในเมืองเจตะราด แลเมืองแก้วอาดปะเชไชชุต อุตตะระนะถอนใหย่กว้างๆ ดั่งนั้น พี่จักสร้างไม้ใส่หีบคำลาย พายบินพี่จักใส่ผาสาด แป้นกะดาดพี่ จักแต้มลายลองๆ ดองปีพี่จักใส่ชุ่ฟ้า กำหน้าพี่จักแต้มลายอัน ถันทางกางพี่จักแต้มกินนะรีกินรอม นอนทงมคู่ พี่จักแต้มรูบจากพากพ้อมหมู่หัดสะดีลิง รูบกะสิงๆามมอมม่าย รูบกะตายเต้นชิมจัน พี่จักแต้มรูบหิงนอนทงมคู่ เกาะก่ายยู่เวหา พี่จักแต้มรูบนาถานาถีลองแล่น พี่จักแต้มรูบห้าวแอ่น นำสาว หางยาวพี่จักแต้มลายเถือเจือวิงวาด ติมผาสาดพี่จักแต้มลายโถมขัด ถัดนั้น บิวขอำพี่จัก แต้มรูบถวาย บิวหางายพี่จักแต้มรูบช้างๆ สองตาบข้างพี่จักใส่ลายจิน ติมหำระนิพี่จักแต้มรูบเทวะ บุดเทวะดา ถือทุๆไชเดยระดาด พี่จักแต้มรูบห้าวจักกะวัดติราด มากวัดแกว่งจำมอม พี่จักสร้างเสา ทองแดงสะแล้ม พี่จักหาช่างแต้มมาชิดมาชุม ลายลุมหลายสิ่ง เสาหนึ่งนั้น พี่จักพันด้วยผ้ากัม พะละงามเรืองราด สังกาดล้อมพายบิน เสาหนึ่งนั้น พี่จักแต้มรูบกินนะรีแลนิกแอ่น แล่นแกมเถือ รูบเสือสางถวายป่า ถัดนั้น พี่จักแต้มรูบกะต่ายเต้นย่ำหิว รูบดอกบิวบานงามสะอาด ดอกมาดฟ้า ยาดยายเถือ มิลุบินเจือชุงวบานแบ่ง รูบอุทุมพะราด ดอกแก้วกาดไกสอน ลายมังกอนกุนซอน

---

[1] **สะบับหลวงพระบางว่า:** อิติ มัดทิ สิสะแล้ม สองป้านแก้มกำมาแปกผิวคำ สองตาดำดิปอด แขมสอกส้วยอิกไข ติมมีใสสะส่อน เนื้ออ่อนกั้งผิวนวล ลักขะนะดีถวนถาด ถิ้วก่องลอาดติมผิม ถ่ำมแกวนติกป้อง แม่นว่านางบ่ย้อง กำหากถ่องสะเหมิสาว **ปัถถัยทะ** นางมิงพาวกำเลิกขึ้น ยังแขมขวาลิ้มห่าวต่าวตักหงาย ตายต่ำหน้าพระเจ้าฟ้าผ่หลิงดู กำมิแลนา

ข้างเถื่อนทิวระพิ มิทังธาชะสิยู่ถ้ำ มิทังละลอกน้ำสาถอน ลายมังกอนกุมมาก สะพากพ้อมธิจะบา ถัดนั้น พี่จักแต้มลายดอกแกมเถือ เจือจิงกันเฝือฝัก ปักตูโขงผาสาด พี่จักแต้มรูบพระบาดไท้ ถืดอกไม้ยู่ซอนลอน บัดนี้บางมาตายในดิงดอนป่าไม้ ปะพี่ไว้เปันหม้ายยู่ผู้ดูเอ ในไพรจักพีก็บ่มืม ก็ท่อว่าจักก็มทิอเซ่าเซ้ดนน้ำตา พาอะนาทุกโสก วิโยกร้อมบ่มีอาย บัดนี้บางเล่ามาตาย ในไพรดูยาก จักมิผู้ใดเด มาซ่อยเลิกซากสิ่งสะกาม แก่นางนิงถามธาดเจ้ามัดทิ ตามปะเอมิแต่ก่อน นี้จา? ผิว่าธาดชะมัดทิ แลเมือตายในเมืองปะเชไชใหย่กว้างๆ ดั่งนั้น กะธิยาอันเลิกซากสิ่งสะกาม ด้วยปะธิวานเชื้อชาด ยาติกาวิงสา **ทะเว ธัตถามิ** อันว่าเมืองทังสองๆ ถือว่าเมืองมัดทะธาด แล เมืองแก้วอาดปะเชไช **จะเลยยุๆ** ก็เพิงว่าจักขำเขือกเยือกไปมา ด้วยอันเลิกซากสิ่งสะกาม แห่งๆ นางนิงถามแก่นแก้ว แท้ดีหลิ. **อะทังๆ** บัดนี้ ภูพี่ผู้ดูเอหากยู่ในเถื่อน บ่มิผู้พ้อมเพื่อนพ่สองๆ จักมิถืม ใดเดมาซ่อยปองผ่าไม้ให้เปันหลิว ใผจักมาซ่อยโจมหิวนางลุกนั่งๆ ใผจักมาซ่อยลูบล้างอาบสิงสิ ใผจักมาซ่อยหวิหิวแลขอดเก็ำ ใผจักมาซ่อยโจมแจ่มเจ้า มัดทิเข้าใส่โลงๆ ใผจักมาซ่อยหามนางไปปิงในป่าช้า ถืมใดจักมาซ่อยผ่าไม้ให้เปันเชิงตะกอน นี้จาบ่? บัดนี้ นางมาตายในดิงดอนแหล่งหล้า ปะพี่ไว้เปันก่ำพ้ายู่พายหลัง นี้จาบ่?

พะละอะโสโก อันว่าถอามโสกอันมีกำลัง **อุปปันนัๆ** ก็บังเกิดมี แก่มะหาสัดตะธัดสิตินวิเสด **ถะเปตะอา** เจ้าก็ตั้งไว้ยังสะติ แล้วแลมิถำริ่มเพิงว่า อันว่ามัดทิสิทัลยาภูตายแล้วลิรู้ว่ายัง **อะทังๆ** อันว่าภู **ชานิสสามิ** ก็หากจักรู้บัดนี้แลนา **อุตถายะ** เจ้าก็ลุกโดยพะลัน **ปัลลังยังกะ** แล้วแลทันเลิกขึ้นยังมิกำขอา **ถะเปตะอา** ก็ตั้งไว้เหมือหิวอิก แห่งธาดชะมัดทิ สิวัธระกะสัด **ยัตะอา** เจ้าก็รู้แล้วยังสะพาอะว่า อันชาดว่าถืมตายนี้ถิงเย็น ถืมเปันนี้ถิงอุ่น หักมุ่นต้องมิตืม แลนา. **อาหะธิตะอา** เจ้าก็นำเอามาแล้ว ยังน้ำเต้าแก้วถืมทิถำ ทัมมิกะธัดสิเจ้าตืมนั้น แม่นว่าบ่ได้ถืกต้องๆ แห่งเมื้อน้องมัดทิ **สัตตะมาเส อะธันเย** มิปะมานว่าได้เจัดเดือมบ่ถาด บัดนี้ถอามทุกแสมขะหมาด เจ้าก็บ่อาดแกวดกิดหมายรู้ ยังสะพาอะอันเปันนักบวดแห่งตืม ถำกังวืมเปันทุก อุกขะลุกในใจบ่ขาด น้ำตายาดไหลติก **อุกขิปิตะอา** เจ้าก็ยิกขึ้นยังหิวแห่งธาดชะมัดทิ มาตั้งไว้เหมือขา **ปะธิปโผสิตะอา** เจ้าก็พิ่นผายใส่ ด้วยน้ำเต้าถืมทิ **ปะธิมัขชันโต** เจ้าก็ลูบยังหน้าแลหิวใจ แห่งธาดชะมัดทิ เพื่อให้มีสิโสมงามดั่งเก่า **นิสิทิ** จอมเจ้าก็สะถิดนั่งล่ำหลิงดู ก็มีแล.

พระเทวดสันตะระเจ้าทิงบอกถอามจิงๆ

มัททิปิ โข ส่อนดั่งนางแก้วธาดชะมัดทิสิวัธระมะนุด **อิติมาเมตะอา** นางยั้งยู่น้อยหนึ่งแล้ว **สะติง ปะติละพิตะอา** ก็ได้ยังสะติ **ทิธิโอตตัปปัง** นางแก้วสิทัลยาก็ให้บังเกิดมียังถำเผิดลักอาย **อุตถายะ** นางแก้วธาดก็ลุกขึ้นโดยพะลัน **วันทิตะอา** นางนิงถามก็น้อมมะมัดสะกามไหว้ ยังพระบาดไท้มะหาสัดตะธัดสิ **ปุจสิ** นางก็ถามหา ยังสองพระบุดตาลูกน้อย เชิ่งพระยอดส้อยผิวแห่งตืมว่า **สามิ เวสสันตะระ** ข้าไหว้พระเทวดสันตะระพระยู่เก็ำ อันว่าสองลูกเต้าแห่งรา **ภุทิๆ ถะตา** ก็หนี

ไปลี้ยู่ที่ใดกໍข้าจา? **มะหาสัตโต** ส่อนดั่งเทอดสันตะระวໍระทัมมิกะราชา **อาทะ** กໍก่าอว่า **มัทที** ดูราเจ้ามัดทีสิหน้าหนໍ่ จอมสะนิมแห่งสิพิ ส่อนดั่งลูกสองสีพี่น้อง ภูพี่กໍหากได้รักห้องมิระพาม พี่กໍได้น้อมให้เป็นหาม แก่พรามะมาจาม แต่อันอามนี้แล้อ กໍพี่แล.

ตะมัตถ์ง ปะกาเสมโต สัตถา อาทะ

ตะมัขุขะปัตตัง ราขะปุตติง **อุทะเกนาพิสิมจะถะ**
อัสสัตถ์ง มัง วิทิตะวามะ **อะถะ มัง เอตะทัพะระวิ**

พิกขะเว ดูราเจ้าพิกขุสิง ติมทะธิงสิลามาธิยาด ใสสะอาดด้อยทัมพระเจ้า ส่อนดั่งนางแก้อ ราดขุะสิสะอาดมัดที นໍาหาสองสีไอสายใจทั้งสองพี่น้อง ดอามทุกโสกถืกต้องทิมหวาย ทอดติม ตายมໍระนาด มอยเก๊าลอาดแผ่นทໍระนิ เมื่อมั้น บั้นพระเทวดสันตะระรัดสิ มุนีโพทิยาม จิ่งบาย เอ๊าถิมทิถໍาๆมข้อยโขด มาสิงโสดโผดนางนาดไห้มัดที นางจิ่งหาใจดิบ่ขาด บ่ถ้อยถาดอิมยาม พระพูบามจิ่งไขข่าวก่าวกอมดิว่า **มัทที** ดูราเจ้ามัดที ส่อนดั่งลูกสองสิแก่นไห้ ภูพี่หากได้ให้เป็นหาม แก่พรามะมาจาม เพื่อแลกยามดวงปะเสิด ให้ได้เกิดเป็นพระเลิดโลกโลกา ในกาละอันจัก มาพายหน้านั้น แท้ดิหลิ กໍพี่แลนา.

พระเทวดสันดอมทิงสอมพระนางมัดทีเจ้า

ตะหา ในกาละยามนั้น บั้นพระนางแก้วราดขุะมัดที ไหว้พระธัดสิจอมราดว่า **เทอะ** ข้าไหว้ มะหาราดเป็นเจ้า **ตะวัง** อันว่าพระบาดเป็นเจ้า อันได้ให้ลูกเต้าหนໍ่เป็นหาม แก่พรามะมาจามไป ดั่งนั้น เทดสิ่งใดแลมาบ่บอกแก่ผู้ข้า อันเป็นกໍ่าพ้าหากมาไหว้ขໍออม พระพูทอมเป็นเจ้า กໍบ่เอ๊า จาระจาดอมผู้ข้า อันถึดเถิงลูกกໍ่าพ้า หากเดินดงอ ภางถืมทงอดว่าหาลูกแก้อแจ้อๆ ไห้ถืมรุ่งเถิง สวาย กໍข้าจา?

มะหาสัตโต เมื่อนั้น บั้นมะหาสัดตะรัดสิ ก่าวแก่ราดขุะมัดทีว่า **ปุตตัง เม หานัง** ดั่งนี้เป็นเถ้า **มัทที** ดูราเจ้ามัดที พี่จักเล่ายังคໍาอันมีแก่เจ้า แลนา. **ตันหาอันรักลูก เหมือนดั่งเชือกผูกคໍ ตันหารักเมย เหมือนดั่งปໍผูกสอก ตันหาอันรักเข้าของ** เหมือนดั่งปอกสุบติน อัดถุสามปะกามนี้ อาดจัก ขืนผูกไว้ ในอัดตะสิงสาม เทดดั่งนั้น สองมิงคามพี่บ่ไอ้ พี่จิ่งได้ให้เป็นหาม เพื่อแลกยໍ่นดวงปะเสิดเลิดแล้อ พี่กໍบ่ได้บอกแก่แก่นแก้วจอมสิ แต่หือทิมารอด พี่กໍยงอว่า เจ้าจักหอดหือตาย นั้น แท้ดิหลิ **พัทเท** ดูรานางนาดไห้ใจงาม **เอโก พรามะโน** ยังมีพรามผู้หนึ่ง **อุทโถ** เถ้าแก่ร้ายขอด ขะรา **ยาจะโก** เป็นยาจิกขืนขอายหาลังงปาก เถ้าลໍาบากโรยแรง สะแหวงหาเข้าป่าไม้ เพาะอ่า ยากไร้ถอ่าตาย พายถึงถิไม้เท้า เข้ามาสู่สาลา มาขໍสองสะเหน่หาพี่น้อง อันเป็นเพื่อมพ้องจาระจา บ่ใช้อ่าพี่บ่รักขาเจ้าจักน้อย พี่กໍรักด้อยร้อยพໍพัน รักอะนันตังพໍหมื่น รักชืมชื่นพໍแสม รักสุดแดม ต็อตี้ รักสู่มื้ล้านห่อะสิงไข ห่อ่าพี่มีใจจิงจอด รักยอดแก้วโพทิยาม จิ่งให้สองกุมามแก่นไห้ แก่

พรามยากไร้แต่อันอาม บ่ทันให้มางมิ์งถาม มาเชิ้ยชิมสิ์งจูบ บ่ทันให้มางมาลูบล้างให้กิมนิ่ม บ่ทันให้มางติมกิมม้าอสั่ง บ่ทันให้มางมาอู้มนั่งเหมือตัก พรามหากมายาดชักหนีจาก สองเจ้าพากไปไกมา **พายิ** มางย่าได้อาลัยปะลิโพก ย่าได้ถืดโสกเส้าโสกา ย่าได้ไห้มำสองพิมพาลูกน้อย ย่าได้ใจต่ำถ้อยห่องสองสิ เจ้ามัดทีจิ่งได้หามใจดีดั่งเก่า ย่าได้เหง้างว่อมเส้าเสยสิ เจ้ามัดทีจิ่งเห็นแก่เรำผู้พี่นี้แต่ผู้ดงอ ย่าได้เห็นแก่สิสะหลงอสองแก่นไห้ อันเรำพี่หากได้ให้เป็นหาม เพื่อแลกยามดองปะเสิด กำพี่นา. **มะยัง** อันว่ารำพี่น้อง บ่ได้ต้องพะยาดโรคา **ชีวันตา** ยังเป็นถิ่นเมือหน้า หากจักได้จอบลูกกำ่พ้าจอมไตร อันหนีไปไกเจยระจาก พัดพากแล้วเล่ำถืมมา **ทิสะวา** จักเห็นสองสะเหม่หาแก่นเหง้า ยูท่างเจ้าจูบเชิยชิม กำพี่นา.

มัทที ดูราน้องมัดทีสิสะอาด ชาดนักปราดเจ้าทั่งหลาย **ทัฆชา** ทงมย่อมให้ยั่งลูกรัก แลเมยรัก อันหนุ่มหน้า ทั่งข้อยข้าแลยิ่งชาย **ปะสุง** ทั่งงิวถวายหลายหลาก ช้างม้ามากกิ่งไกอ อาชะไนยแก้วแก่น อันเถียผาบแพ้หมู่สัดตู ธิดดูงามเลิดแล้อ แก้วปะเสิดเจัดปะการ **ทันยันจะ** ทั่งเข้าสามแลเข้าเปือก ทั่งสอนเรือกหมู่เมืองมอง ทั่งเงินทองห่อมแก้อ งามเลิดแล้อแก่นจัน อันว่านักปราดเจ้าทั่งหลาย หากพะลันให้ด้วยง่าย แสมสิ่งจ่ายเป็นหาม ฝูงใจหามจิ่งให้ได้ ยาจิกไร้ชื่นชิมหาม กำพี่นา. **มัทที** ดูราเจ้าราดชะมัดที นางโสมสีไอแอ่นฟ้า **อะนุโมทาที** เจ้าจิ่งอว่ายหน้าม้อมรับโมทะนา เชิ่งมะหาหามอันลำ้เลิด อันพี่หากได้ให้ลูกหม่แก้วเกิดกับตืม เป็นหามนี้ กำพี่เทิ้ม.

พระนางเจ้ามัดทีอะนุโมทะนาหาม

มัทที ส่อนดั่งราดชะมัดที **อาทะ** กำก่าวอ่า **อะนุโมทามิ เต เทวะ ปุตตะเก หามะมุตตะมัง** ดั่งนี้. เป็นเค้า **เทวะ** ข้าไทอ้มะหาราดเจ้า **อะทัง** อันว่าข้าน้อยมาดมัดที **อะนุโมทามิ** กำอะนุโมทะนาชื่นบาม เชิ่งบุดตะหามแห่งพระมะหาราดเจ้า กำข้าแล **เทวะ** ข้าไทอ้มะหาราดเจ้า ติมใจบุมบำระสุด **มะนุสเสสุ** เลิดลำ้ถืมทั่งหลาย ฝูงโลบลื้มพื้นถะหนี่ บ่มักใส่ให้หาม **โย ตะวัง** อันว่าพระพูบามเจ้าติมลำ้เลิด ปะเสิดลิดทีเรืองๆ จำเรินเมืองแก่ชาวสีพีราด ทั่งอามาดหมู่มีนติ มีใจจิงแจ้งจอด รู้แจ้งยอดโภสิน ตัดลำทั่งอินถะหนี่ ข้ามพื้นที่มัดเสระทัม หัวใจจำแจ้งจอด รู้แจ้งรอดเทดสิ์งสาม จิ่งได้ให้สองกุมามลูกรักทั่งคู่ แก่พรามผู้หิวระพิม บ่มีใจทั่งอินโสกเส้า มะหาราดเจ้าจิ่งให้มีใจ เหลื้อมใสกว่าเก่า ร้อยเท้าแลแสมหิ กำข้าเทิ้ม.

เอวัง อุตเตปิ ในเมื่อถ้อยคำ อันราดชะมัดทีหากไขข่าว นางท้าวก่าวลำดิ แลมีดั่งนั้น **มะหา-สัตโต** อันว่าพระเทอดสันตะระวอระกะสัด **อาทะ** กำก่าวอ่า **มัทที** ดูราน้องมัดที โสมสีใสสะอาดเทดดั่งลีแลมาก่าวยั่งลำพิลาด ดั่งนั้นมิ้จา เมื่อลูกราทั่งสองแก่นไห้ อันเรำพี่หากได้ให้เป็นหาม ดั่งนั้น ผิแลบ่มีใจเหลื้อมใส ดั่งนั้น อัดสะจันทั่งหลาย หมายมีแผ่นดินไทอเป็นเค้า กำบ่ห่างว่าจักเกิดมีแท้ดิหลีแล. **ตะโต** ถัดนั้น ส่อนดั่งราดชะมัดที สิวอระกัลยา **ปะธิทิตเตตะวา** จักบ่สั่งสิดทิตะมาย้องย่ยั่งอัดสะจันทั่งหลาย อันหมายมีว่าแผ่นดินไทอเป็นเค้า **อาทะ** นางจิ่งก่าวอ่า **นินนาทิตา เต**

ปะถะวิ สัทโท เต ติ ทิวังคะโต ดั่งนี้เป็นเค้า **เทวะ** ข้าไทอ้มะหาธาดเจ้า **สัพพัง อัจสะธิยัง** อันว่าอัดสะจันทั้งหลาย หมายมีแผ่นดินดังบ่ขาด อุทละตะมาดท้องเวหา ฟ้าลั่นถิ่นไปมาท่อทิสามี่ท้องสงเมฆร้องเพิงกึง หังหิวพองสะยองเส้น ฮึนลุกอุกละลุกมี่นัน เป็นอันหึ่งอันดงวกัน แต่ปะถะพีสิ่งฮึ้น เท้าธอดพื้นพะวักละพธิม แต่ลองกึมถีถิ่น ฟาดฟิ้งติ้นพูผา **อะกาละวิธุละตา** สายฟ้าอันบ่ใช้กาละเมื่อแมบ กำมาแมบเมืองๆ สะเทือมท่อเทดท้อง ทุกแห่งท้องทำธะนิ **ถิธินังวะ ปะติสสุตา** ดุดดั่งจักเพพัง ยังดอยหลองหิมะเวด ด้วยเดดแห่งสิมพาน หานแห่งบุพิดเจ้า กำมิแล.

เทบพะดาเจ้าอะนุโมทะนาหาน

อุโพ เทวา อันว่าเทบพะดาทั้งหลายสองหมู่ ทะธิงลิดทิยู่เทยธะถา หมู่หึ่งชื่อ่าเทบพะดามาธอด หมู่หึ่งชื่อ่าเจ้าจอมยอดปับพะตา[1] **สัพเพ เทวิสสะธา** อันว่าพธะยาเทวะดาทั้งหลายทิกหมู่ถ้อมหน้าอยู่สาทุกาน **อิมโท จะ** ถือ่าพธะยาอิม กินสองสะหวันฟากฟ้า กับทั้งพธะยาพธิมสี่หน้าปะดับส้อยสังวาน กับทั้งพธะยามานตินอิงอาด กับทั้งพธะยาโสมะธาดเธืองธิม กับทั้งพธะยายิมตินวิเสด กับทั้งพธะยาเวดสุวัน ท้าวทั้งทิกมิใจชิมชื่น มิสิบนิ้อยื่นนิบนันเมือๆ ด้วยเตชะพธะจอมเมืองเธืองธาด อะพิวาดไทอ้อะนุโมทะนาสาทุกาน เชิ่งอุดตะมะหานแห่งมะหาธาด แถมปักตูวิมานผาสาดแห่งติน กำมิแล.

เทบพะดาเจ้าอะนุโมทะนาหาน

อิติ มัทที อะธาโธหา ธาชะปุตติ ยะสัสสินี
เวสสันตะรัสสะ อะนุโมทิ ปุตตะเก หานะมุตตะมัง

พิกขะเว ดูธาเจ้าพิกขุสิงทั้งหลายตินวิเสด เมื่อเทวดสันตะธะกะสัด **ทัตะวานะ** ให้แล้ว ยังลูกแก้วเป็นหานดั่งนั้น ส่วนดั่งธาดชะมัดทีสียิวธะยาด งามช้อยชาดสะเทมิถำ สองตาดำถวนถาดถิ้วถ้อมลอาดตินผิม ถันางกิมติกปัอๆ แม่นว่านางบ่ย้อๆ กำหากถ่องสะเทมิสาว นิมจูมจาวสะอาดใจชายชาดถิ้นถอมตาย ลางถินลืมแลงงายหายยากเข้ำ เพาะว่าเห็นหน้าแจ่มเจ้าเพิงใจ เมื่อนางเหลือดตาไปเบื้องขวา ตาถินย่อมกะด้างๆ เมื่อนางเหลือดตาไปเบื้องซ้าย ถินย่างย้ายลืมหนี เพาะเห็นมัดทียิวธะยาด เป็นลูกท้าวทิธาดเมืองขวาง นางปะดับดิเถื่องย้อๆ ซ่ำติดช้องซักแขม ดอกไม้แมมเมับเก้ำ หอมร่องเร้ำเอ้าใจ เมื่อนางไกวแขนไปอู่เอื้อ-อู่เอื้อ งามเอื้อเอื้อสะเทมิสิง เล้าถิงงามอ่อมอ้อม กินนะริฟ้อมลิทัม ตานางมันยับแย้ม-ยับแย้ม สองป้านแก้มแปกผิวถำ สองตาดำ

---

[1] **สะบับหลวงพธะบางว่า**: หมู่หึ่งชื่อ่าเทบพะดามาธอด หมู่หึ่งชื่อ่าเทบพะยอดส้อยจอมผา กำอะนุโมทะนาสาทุกาน เชิ่งหานดวงขะหาด แห่งพธะบาดเจ้าจอมทัม **สักโก** อันว่าพธะยาอินทาทิธาด ตินเป็นอาดแก่เทวะดา กำอะนุโมทะนาสาทุกาน กับทั้งพธะยามานผู้มิลิดทิแรงมาก ยู่ฟากฟ้าเมืองสะหวัน ทั้งพธะจันเธืองอาด ทั้งพธะยายิมมะธาดผู้แต่งบุนแลบาบตามทัม กับทั้งพธะยาเวดสุวันเธืองธาด กำอะนุโมทะนาสาทุกานเชิ่งปุดตะหานถิล้อย แห่งเจ้ายอดส้อย ตินจักได้ตัดพธะสับพันยูแลนา **สัพเพ เทวา** อันว่าเทพะดา สี่ทิบไท้ กำผายดอกไม้บูชา ด้วยถำว่าพธะยาตินนี้มีบุนมาก ให้หานบำธิจากแท้ดิหลิ.

ถวมถาด นางฟ้ายาดลิปาม มิยิดสักปะธิอามบ่ร้างๆ เป็นเมยเจ้าช้างผาบโลกา นางก็อะนุโมทะนา เซิ่งทานพระบาด อันได้ให้ลูกน้อยมาดเป็นทาน ถือว่าสองกุมานหม่ไห้ เพื่อยากได้ยอดแก้วสับพันยู เป็นครูไตรถองโลก นำสัดให้พ้นจากโอถะสิงสาม ให้เถิงมิระพานเป็นที่แล้ว ก็มิแล.[1]

มัททิปัพพัๆ อันว่ากะธิยาอันพันละนายังกันมัทที
นะอุตถาถาปะติมันทิตังๆ อันปะดับปะดาด้วยพระถาถาทังหลาย 90 พระถาถา
นิตถิตังๆ ก็สะเด็ดบ่ระบอมถอมแล้วท่มี้ก่อมแล

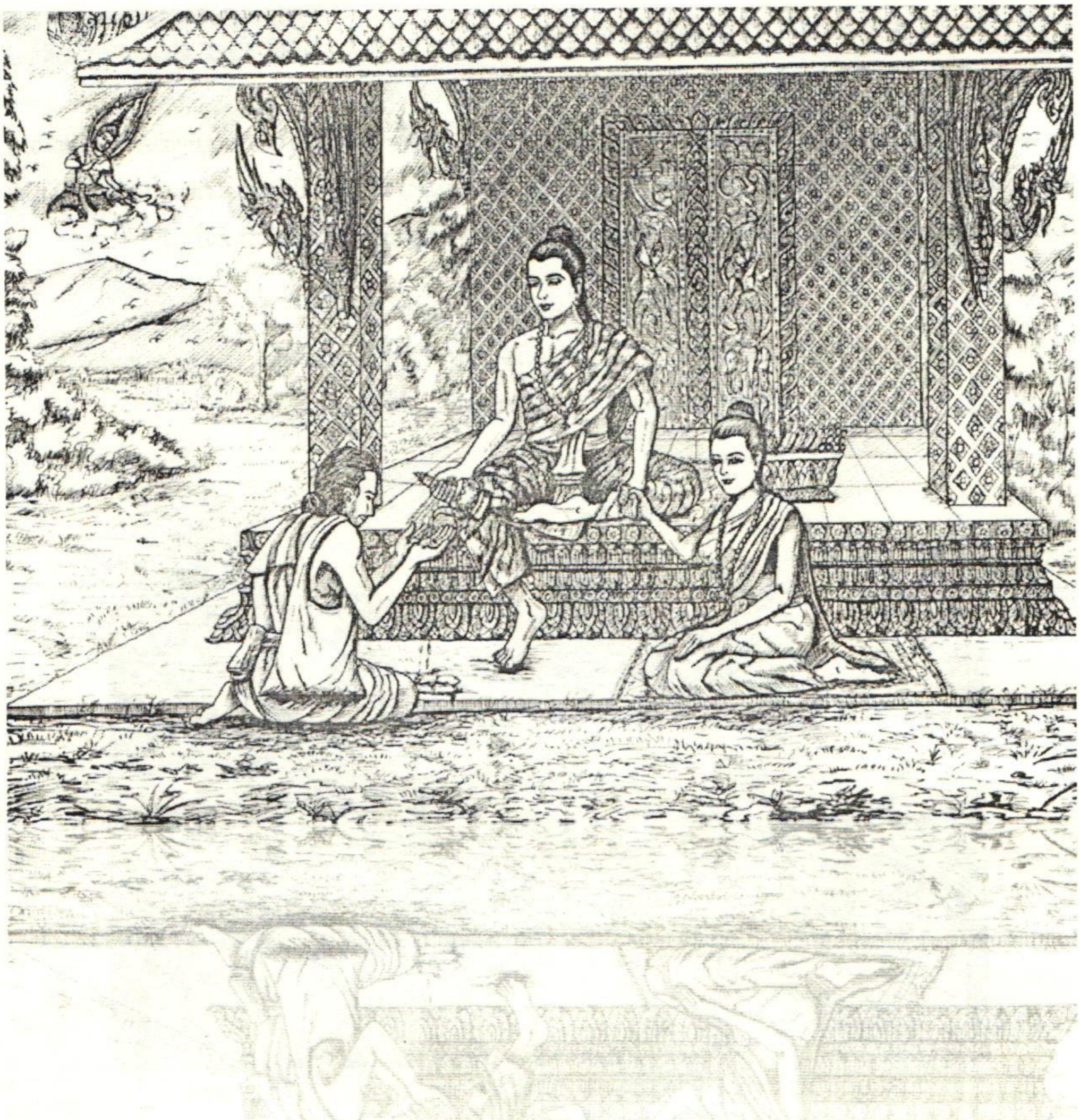

พระอุโบสิด วัดมีไช วໍระวิหาน พระมะถอมหลวงวางจัน สปป ลาว

---

[1] สะบับหลวงพระบางว่า: ส่วมดั่งธาดุะมัดทิ ผู้ทะธิงโสมสิสะอาด ถื้อถ้อมถาดติมผิม ถ้ำมแกวมติกป้อๆ แม่มว่า นางบ่ย้อๆ ก็หากถ่องสะเหมิสาว หน้าขาวงามสะอาด หูส้วยอาดใบบางๆ โสมจมปางเลิดแล้ว ต้างแก้วสอดสิมดิ โสมสิงามพ้อมพ่ำ หน้ากว้างพ่ำพระแขไข ไกวแขมงามดูอาด นางฟ้ายาดลิปาม ยามเมื่อนางทะธิงสังวานเถื่องย้อๆ เก้ำใส่ข้องแขมมวย ไกวถิงไปเอื้อเอื้อ เนื้อกังๆพ่ำสะเหมิเหลิา ถิงเบิาบางๆะข่อม สองป้ามแก้มถิ่งผิวถ่ำ สองตาดำดิปอดใจแจ้งจอดอาไล สุดวิไสผายผ่อๆ ดอกไม้ก่องวันถ่ำ มะนิวันถ้องเกด ทะธิงเพดพังๆสาวสะหวัน ถืนใดเห็นรูบเจ้า อืดยากเข้ำแลงๆาย ใผเห็นดายยู่บ่ได้ แดเดือดไหม้แสมกะสัน นอนถืนฝันแฝๆใฝ่ ใจจิงจอดอาไล ยามเมื่อนางชัดตาไปข้างขวา ตาถืนย่อมกะด้างๆ นางชัดตาไปข้างซ้าย ถืนย่างย้ายลืมหมิ เป็นลูกสาวสิพระยามัดทะราด ยิดยิ่งอาดเมืองๆขวาๆ เป็นที่พระยาเทวดสันตะระวางใจจอด นางก็อะนุโมทะนาจอดเมืองทาน ใจชื่นบานบ่ขาด เซิ่งพระบาดห้าวผิวขวัน นางก็ยิกมือพะลันใส่เก้ำ นิบนอบเจ้าทูนสามว่า สุทินมังๆ อะตะ เต ทานัง ทานอันนี้เป็นอันดีแลปะเสิด เจ้าจอมเลิดมิระพาน บันดานอันปะกอบ ให้ด้วยซอบสัดทา ถือบุบพะเจตะนาเมื่อแต่ๆ อะปะระพาถะเจตะนา เมื่อไขมุกเทด โสมะนัสสะ เจตะนา นั้น เมื่อมาสู่พระภู่แก้วสาลา มิโสมะนัสสะ เจตะนา เซิ่งทานถิถ้อย-ถิถ้อย ใจละห้อยชื่นชิม ทาน ปุตตะกา สองกุมานแก่นแก้ว ให้ทานแล้วอุดิม ก็สิมลิดทิ อิติ ปะกาเรนะ โดยปะการดั่งก่าวมานี้ ก็มิแลนา.

อิติ มัททิปัพพัๆ นิตถิตังๆ

ພຣະມະຫາເຫວດສັນດອນເຈົ້າ ທົງບໍຣິຈາກພຣະນາງເຈົ້າມັດທີ ເອກອັກຄະມະເຫສີ
ໃຫ້ແກ່ອິນທະສັກກະພຣາມ
ເປັນພະຣິຍາປະຣິຈາຄະ ຈັດເປັນທານະອຸປະປາຣະມີ

10. สักกะบัมพ์

เออันเตสุ อันยะมันยัๆ สัมโมทะมิยัๆ กะถัๆ กะเถนเตสุ สักโก เทอะราชา จิมเตสิ

พระอิมทะพรามสะเดัดมาเฝ้าพระเทวดสันดอมเจ้าๆ

สาทะโอ ดูราสับปุริสาเจ้าทั้งหลาย ในเมื่ออุพัยกะสัด ฮัตติยะรัดสิสอๆพระอิๆ ทะธิๆทัมอิเสด ตั้งใจเจดปุดตะหาม ยังผิงต้ามจาระจาเซิ่งกันไปมาดั่งมั้น บั้นพระอิม สุธิมหาเทเอด ติมทะธิๆมาม อิเสด ธิ่มเพิงเถิงเทอดสันตะระติมลำยิ่ๆ อันได้ให้ลูกแก้อกี่ๆเป้นหาม ทำแผ่นดินดามไทอหอั่น สะนั่นธอดทุกกำทุกพาย มำสะมุดหลวงใหย่ฟองฟาด เฮ้าสิเมโธรราด บ่อาดจักตั้งยู่ได้ กำหอั่นไทอไทอกอัด เฮ้าสัดตะบิอระพันกำยู่บ่ได้ ทั้งป่าไม้แลพูผา กำหอั่นไทอไปมาคิดอ้างๆ-คิดอ้างๆ ดิที่หามเจ้าบุมกอ้างแผ่ไมติ เทดว่าหามสองสิแก่มไท้ พรามได้แล้วลอดพาหิ **ทิยโย** ในอันอามนี้ **อิหามิ** ในกาละบัดนี้ดิหลิ **ทิมะปุริโส** อันว่าชายถ่อยร้าย ผู้ใดผู้หนึ่งๆ อันเป้นทิมะเชื้อชาด ปาถะนายากได้ ยังกะสัดไท้มัดที เฮ้าไปสู่สำนักพระรัดสิแล้ว จักฮ่เอ้ายังมางแก้อราดฉะมัดที ผู้มีดองอัดบิอระบัดถิบ่ขาด เซิ่งพระบาดไท้รัดสิ เจ้านั้นมิสัดหาบ่ไอ้ มันจักกะทำพระบาดไท้ ให้ยู่อิงดงอ ในไพฉงอจักลำบาก เพื่อบ่มิผู้อุปัดถากรักสา **ยันมูนาหัๆ** ดอนกูอิม สุธิมหาบุพิด จักให้สัมลิดที โดยดั่งบุพิดเจ้าปาถะนา **อุปะสังกะมิตะอา** กูจักเฮ้าไปสู่สำนักเทอดเจ้าสันตะระ ด้อยอันนะพิเสด กะธิๆเพดเป้นดั่งพรามเถ้า มิมือถือไม้เท้าแลพายถิๆ ลิงไปแล้อ จากเมืองแก้อไตพะติๆสา **ยาจิตะอา** กูจักเฮ้าไปฮ่เอ้า ยังราดฉะมัดทีสิอ่ระอิๆ เพื่อให้อิงพระกะสัดถือเอ้า ยังยอดหามปาระมิดองยิ่ๆ ถือว่าให้เมยแก้วกี่ๆเป้นหาม เป้นกามอันปะเสิด เพื่อให้บังเกิดผะหยาสับพันยู กูอิมจักกะทำมางมิๆไอฮ้อยโฉด เพื่อบ่ให้เป้นปะโหยด แก่ชายผู้โหดไร้ กูอิมไท้จิ่ๆจักเอนถืมให้ ยังแก้วแก่มไท้อุดิม สิมสิไอมางมาด แก่พระบาดไท้รัดสิ กูจักสะเดัดหนีมาเล้า สู่สะถามแก้วเก้าไตพะติๆสา ดอนแลมา.

ในเมื่อพระอิมหาทิราด ติมเป้นอาดในสะหวัน ถันว่าธิ่มเพิงดั่งนี้แล้วในมะโม **ตะโต รัตะยา วิอะสะเม** ในกาละเมื่อจันลุนแสงใสรุ่ง พระสุริยาพุ่งพื้นยุถันหอม หิอากอนเรืองเรื่อฟ้า ใสส่องหน้าโลกา พระอิมหาเทเอด รู้แจ้งเทดสุริยะเรืองแสง ห้าวกำแปงกับเพด เร็ดหน้าเล้า เป้นดั่งพรามเถ้าฉอดฉะราไอ กำจิ่งถว่าเดินไปในไพสิมป่าไม้ แยงหาสองแก่มไท้กะทำผะละ **อะทิสสะถะ** ห้าวกำสำแดงติมอะอู่ เฮ้าสู่เฮดสาลา เห้นแก่ตาจอมราด สองห้าวมาดรัดสิ ในราติถืมรุ่ง แสงฟ้าพุ่งพูผา **ถิตะอา จะ ปะนะ** ถันว่าอิมทะสักกะพราม ตั้งยู่แล้วบ่นาม จิ่งกะทำปะติสันถามต้ามจาระจา

ເຊິ່ງພຣະຍາໂພທິຣາດ ດ້ວຍບາດພຣະຄາຖາວ່າ **ภัจจิ นุ โพโต ภุสะลัง ภัจจิ นุ โพโต อะนามะยัง** ดั่งนี้ เป็นเค้า ข้าเถ้าไทอ้สิมพานเจ้ากู มาอยู่ในสะถานที่นี้ ยังถ่อยสำรานบ่มีขาด บ่ได้ต้องพะยาทิโรถา สัง? **อะนามะยัง** ทุกสองปะการนกยังหาบ่ได้ แก่พระบาดไท้รัดสิ อันมาอยู่ในถิริป่าไม้ บ่ได้กะทำโสกไทม้หมิ่นหมองใจสัง ยังมิแก่พระรัดสิสองพี่น้อง อันมาอยู่ในแห่งท้องทิมะพาน ยังถ่อยชื่นบานด้วยชีวิด ติดกับด้วยอันพฺมสะแหวงหา ยังหิอมันแลหมากไม้ ยังถ่อยได้พ้สันกำข้าลิ? **มูลา** หิอมันแลหมากไม้กำยังมิมาก บ่ลำบากด้วยอันถ่าสะแหวงหา กำข้าลิ? **ทังสา จะ มะกะสา** เหลือกแลยุงยอง พะลันป่องขิบปวด บินละลอดเข้ามา **สิริงสัปปา** งูสิงสาใหย่น้อย ถ่าเดินถ้อยถาดถาหนี เสือหมิเหมิอยแลแรดช้าง ในแดนด้าวขว้างแห่งไพสิน กำบ่มาผะจินกะทำโทด บังบงดทำสาโทด แก่พระท่อนท้าว ผู้ส้างโพดโพทิสิมพานแด่ลิ ?.

ในเมื่ออินทาสักกะพราม มาท่าวถำถามอันงามดั่งนี้แล้ว พระตินแก้วจิ่งปาใส กับดอมอินทาสักกะพรามไปบ่ขาด ด้วยบาดถาถาว่า **ทุสะลันเจวะ โน พราเม อะโถ พราเม อะนามะยัง** ดั่งนี้ เป็นเค้า ดูราพรามเถ้า เราเข้ามาบอดเป็นรัดสิ ในถิริป่าไม้ บ่ได้ต้องพะยาทิโรถา มิติ้มว่าเจับตาแลปอดท้อง กำบ่ได้กิดข้องหมองใจสัง **มูละผะลัง** หิอมันหลวงเดยระดาด หมากไม้ถาดกางไพ กำยังมิมาก บ่ลำบากด้วยอันถ่าสะแหวงหา **ทังสา จะ มะกะสา** เหลือกแลยุงยองไรป่า ริ้นร้ายถ่าเดียตอม กำบ่มาซอมชังขิบได้ แท้ดีหลิ **สิริงสัปปา** งูเหลือมเหลำหมิหลิก เขำผึกเอ้นแอนไก ในพิงไพเถื่อนกว้าง เมื่อแรดช้างถะนอง กำบ่มาปุนปองกะทำโทด แก่เราผู้ส้างสิมโพดโพทิยาม ปางเมื่อเราะทำทานสะเทวิยราด เป็นท้าวอาดมุงเมือง เสนาเมืองนั่งเฝ้า ยังได้กินเข้านำ้โพชะนะสาลิอาหานดิยอดยิ่ง ถ้อยแก้วจิ่งรับรอง บัดนี้ไพ่ไทปองขับจาก จิ่งได้พากวังวงไช ติกพิงไพเขำเขดทะธิงเพดเป็นรัดสิ พากันหมิเข้ามาอยู่ ท้องแก้วภู่สาลา กางไพหนานับด้วยโยด อิดสิบส้างสิมโพดโพทิยาม พ้ปะมานว่าได้เจัดเดือนมานมารอด กำบ่ได้ขะมอดไร้ด้วยอันใด ท่ำมิใจอึดยาก ลำบากร้อนทีระไท ด้วยอันถ่าเดินไพ ไปหาหิอมันแลลูกไม้ นำมาได้จิ่งสัน เหมือใบตองบ่มิถ้อย ใบก้อยกาดตางพา ทุกที่เหยระถายาวโยด แสนทุกโสกบ่มิถา กะธิยาอันเรามาเห้นพราม อันลุกแต่ไกมารอด ขะมอดหน้าโรยแรง ท่านพรามแยงมาสู่ ท้องแก้วภู่เถิงสอง ท่านพรามปองเป็นปะโหยดทะธิงเถื่องข้อยโอดเหมือนดั่งรัดสิ ไม้เท้ารีรวายหวายหอด ถือดั่งหมากตูมปอดสุกดิ มิทุกเยื่องทุกเถื่องพ้อมถืนที หนังเสือดิลายลวาด ทะธิงเถื่องอาดวาดดูถวน ท่านหิอระหงวมารอด งามแจ้งจอดดิมิผะละ **อะถะ ตะวัง** ท่านถ่าเดินไพไกลำบาก หางไปยากดูแสมไก ท่านจิ่งเข้าไปในสาลาภู่แก้ว อาบนำ้แล้วอยู่เยินใจ นำ้นั้นใสสิ่งแก้ว ส่วยตินแล้วจิ่งมา. **ตินทุกามิ** ถือว่าหมากดับทอง ใสระรองสุกใหม่ หมากหาดใหย่หักหนา **มะทุเก ภาสะมาธิโย** หมากซางหวานริดร่อง แตงเต้าม่วงผางผู ผะหลาดูหลายสิ่ง หอมยวดยิ่งสิ่งมะหู ดูหอมหวานกินแซบ พรามนั่งแจบจิ่งกิน ยังผะหลาหมากไม้ พ้อิ่มได้แรงมา **สิตัง** นำ้ตองตาเยินยิ่ง นางแก้วกิ่งตักมา แต่กางผาห้วยหาด นำ้นั้นบ่ห่อมขาดจักยาม ผิแลท่านพรามปาถะนามักใส่ นำ้นั้นใช้สามาน หากเป็นของหานเราแล้ว พรามแขกแก้วจิ่งดูดกิน เท่าอันเทิ้น.

เอวัง ถันพระเทอดสันตะระพูบาน ทิงกะทำปะติสันถาน กับดอมอิมหาสักกะพราม ดั่งนี้แล้ว พระตินแก้วจักถามหา ยังกามอันเข้ามา **อาหะ** จิ่งก่าวเป็นนัยยะพระคาถาว่า **อะถะ ตะวัง เกนะ วันเมนะ เกนะ อา ปะนะ เหตุนา** ดั่งนี้เป็นเถ้า ดูธาท่านพรามเถ้า ดั่งเธิาจักถามหาเหด อันท่านถอ่าเดินเหดสังๆหาๆไก เข้าพิงไพเถื่อนกว้างๆ เข้าเขดขว้างเทอหิน ท่านกะทำพุมปินถั้นธอด ใจแจ้งจอดเดินมาอันใด ถือว่ามีมะโมใจใสมักบวด สางผะมอดเป็นธัดสิ ในถิธีป่าไม้ เพื่อยากได้ถอๆ ทัม เป็นบุมทัมอันปะเสิด เพื่อให้บังเกิดผะทลาผิน ให้สะเบียใจติน ในชื่อนี้แลชื่อหน้า? ลิธู้ว่าท่านนี้ มีปะโหยดด้อยเงินหอๆ อันเป็นของสินจ่าย ล้างชีวิดง่ายทันใจ ท่านท่ำมักอันใดแอมย่ำๆ พรามเถ้าจิ่งเดินมา เถิงสาลาภู่แก้ว เธิาถามแล้วท่านจิ่งบอกมาเทิ้น.

พระอิมทะพรามทูมขอพระนางเจ้ามัดที

ถันพระเทอดสันตะระกะสัด จัดถามมาดั่งนั้น ขั้นอิมหาสักกะพราม **อาหะ** กำจิ่งก่าวว่า ข้าแต่เจ้าธัดสิ ตินพระมุนินั่งเก้า ส่วนดั่งข้าเถ้าชะราวัย เดินทางไกมาธอด ภู่แก้วยอดสาลา เพื่อจักขอเอาพะธิยาเมยมิ่งๆ ถือว่านางแก้วกิ่งมัดที ธัดสินิดอมพระบาด มะหาธาดเจ้า จิ่งให้เป็นทานแก่ผู้ข้าอันถ่อยเถ้าชอดชะรา หาสังกินบ่ได้ เข้ามาสู่ป่าไม้พูพิง ข้ากำหลิงทินทางยู่ถิถอ้างๆ-ถิถอ้างๆ ถิท่ำบุนเจ้ากอ้างเมดตา จิ่งมาสู่สาลาพระบาด ไท้ทิธาดมุนิ ท้าวโกสิพรามะนาด ก่าวเชิ่งพระบาดไท้ธา ชา ติดกับด้วยสาถูปะมาว่า ยะถา วาริวะโห ปูโธ สัพพะกาลัง นะ ติยะติ ดั่งนี้เป็นเถ้า ข้าเถ้าไทอ้เจ้าสิมพาน พระพูบานนั่งเก้า ดั่งข้าเถ้าจักถวายอุปะมา ปุบทุมพระบาด มะหาธาดเจ้าในมะโม วาริวะโห แม่นน้ำใหย่ท้ากะแส ไหลจินแจบ่โหด แต่ท้างโสดลิงมา ถือว่าถุงถายาวอย่านกว้างๆ ไหลแต่ท้างหลวงหลาย มังกอนยายอิงแอ่นแล่นไปมา ปางวงชิมหางหาด ปางาฟาดฟายหางๆ ปานางงามอิงแอ่น ข้างน้ำแล่นชินฟอๆ ปาเมืองนองเถ้าถิ่น ทุกหมู่ชื่นลอยชิม ยินนาไหลชิชว่า ไหลลิงท่าสะสวางๆ สงนำ้ดังทีธะแท่น จี่แซ้แล่นเถ้งเถ้ง ปาละเม้งวอนวิ่ง ปาฝาจิ่งโตนตาม พูเฝือนผันงามถิถอ้างๆ-ถิถอ้างๆ อะจิธะวะถีกว้างไหลหลั่งติฟอๆ สะธะพูนอๆดูย่ำ มะทีจิ่งฟาดฟอๆ พูผากองก็งเกื่อนปาเล่าเลื่อนลิงลอย กุ้งหนังวหอยหลายหลาก บ่รู้กี่ธ้อยพากดูงาม นำ้นั้นบ่ใช้พ่ำสามาน มีทังกวางๆ หวายฟานแลแธดช้างๆ กะทิงบ่างเสือสิงสิง เสือหมีดิงถวายเถื่อน นิกพ้อมเพื่อนทิงสา มะยูธาแล แขกเต้า ถิ่นเถ้าหมู่โกนจา ถว่าเดินเวหาทุกหมู่ อาบนำ้แล้วยู่ยูกิน เป็นปะนิมทินบ่ขาด แม่นว่ามะนุดสะชาดผูงถิน ถันกะหายทินเถือดธ้อน ยื่นมีส้อนกอบตักกิน บางพ่องหื้อแลหาบ บางพ่องอาบแล้วแลเอิาหมิ นำ้นั้นยังเต้มดีดั่งเก่า กำบ่มีแถ้วเค่าถาลิง กำบ่เป็นชายผิงสะพาด กำบ่ถอยบิกเป็นหาด บ่ถอยขาดเธินวัง สัพพะกาลัง ยังเต้มดีทุกเมื่อทุกยาม ยังเป็นน้ำกะแสใหย่ ไหลหลั่งถั่งพะลัน แปวฟองผันเป็นแพ่ง อันนั้นแล จักอุปะมาแห่งสันใด เอวันตัง ข้ากำใส่ใจเถิง ยังบุพิดพูวะนาด อุปะมาดั่งทัมมะชาดมะหานะทิ เหดว่าพ่ำเพ้งปาธะมิมาบ่ขาด ใจสะหลาดด้วยถองหาน ถินกันดานหอดไธ้ กำท่ำเข้ามาสู่พระแก่นไท้เป็นนิดจะกาน ขอรับหานอันย่ำๆ ถือว่าหานะปะธิจาถะสิ่งเงินหอๆ ลูกเมยของให้ยาก อังถะปะธิจากทูตา ชีวิตะปะธิจาถาดวงลำ้เลิด ท้าวถินปะเสิดกำจิ่งให้

ทานไป ตามหีระไทเอิายากได้ บ่ห่อนอำไว้ขาดถองทาน ส่วนดั่งข้า กำที่ขะธากานถ่อยเถ้า ถืดเถิง พื้นบาดเจ้า จิ่งได้ถือว่าเดินไพ นำทางไกยงมาธอด ขะมอดหน้าโธยแธง ข้ามพูแยงมาสู่ ห้องแก้ว ภู่อาสิม มาขุนางอุดิมเมยมิ่ง ถือว่านางแก้วกิ่งมัดที อันเป็นอัระมะเทสีหุ่มเหน้า สิมเด้ดมะหาธาด เจ้า จิ่งปะสาดให้เป็นทาน แก่ข้าผู้ขะธากานถ่อยเถ้า อันยื่มไม้เท้าเอิ้ามาขุนี้ เท้าอันเทิ้น.

พระเทอดสันดอนทิ่งบ่ธิจากพระนางเจ้ามัดที

เอวัง ในเมื่ออิมหาสักกะพราม ท่าวถำงามมาวอมไหว้ขุ ยังอัระมะเทสีดั่งนี้แล้ว พระตืมแก้ว กำจาระจาว่า ดูราท่านพรามผู้เถ้า อันยื่มเท้าเอิ้ามา **หาระกา** อันว่าสองสะเหม่หายืดยิ่ง ลูกแก้ว กิ่งสะเหมิตืม ยังมิพรามทิอระพินผู้หนึ่ง ถว่าเดินดิ่งมาธอด เอิ้ามาขุสองยอดไห้กะสัดติ ถือว่าห้าว ชาลิผู้ยืดยิ่ง กับทังนางแก้วกิ่งกันหา **หินนา** อันเธิาหากได้ให้เป็นทาน แก่พรามสามามผู้ใจบาบ ไม้เท้านาบฟาดติไป สองสีไอลื้มท่าว บ่ได้ต่าวหน้าถืนมา แม่นว่านางพระยากำบ่ทันเห็นหน้า เธิา หากได้ให้สองกำ่พ้าอยู่ลุนหลัง **อัขขะ** ในอันนี้ ยังแต่นางมิงถามพ่เพื่อม อยู่กางเถื่อมในไพ ดั่งลืแลจัก ให้นางมัดทีไปได้ แก่พรามผู้หอดไร้ถว่าเดินมา นี้จา? อันว่าถำอันนี้ เจ้าบ่ได้ก่าว บ่ได้อ่าวในมะโน **โสมะนัสสะปัตโต** เจ้ากำเถิงเซิ่งอันมิใจสะบายบาม เหมือนดั่งผ้าพิถามผายแผ่กว้างๆ บ่หิดหยี้ห้ ไปมา แต่มัดเสระทัมถำถะหนี่เอิ้าขอๆ แท้ดีหลิ **ถิธินัง** เธิดดอยหิมะอัน แลสัดตะบิอระพัน อันหา จิดอิมยามบ่ได้ หังป่าไม้แลพูผา กำให้หอั่นไหอไปมาบ่ขาด พระบาดเจ้าจิ่งก่าวถาถาว่า **ทะหามิ มะ อิทัมปามิ ยัง มัง ยาจะสิ พรามะมะ** ดั่งนี้เป็นเถ้า ดูราท่านพรามเถ้าขะธาไอ ผู้ถว่าเดินไพมา ธอด เอิ้ามาจอดยังห้องอาสิม มาขุนางอุดิมเมยมิ่ง นางแก้วกิ่งกัลยา **นัปปะติถถุยหามิ** เธิากำบ่กั้ง บังไว้ในมะโน **โสมะนัสสะปัตโต** เธิากำเถิงเซิ่งอันมิใจใสผายเผื่อ บ่มีให้เบื่อม้างถองทาน เพื่อจัก เชินนางมิงถามไวอาดถืนางมาดไห้มัดที อันเป็นมะเทสีเมยมิ่ง รักขอดซิ่งสะเหมิตืม ให้แก่พรามผู้ ทิอระพินมาขุเล่า ให้แล้วเบ่าบ่หอั่นไหอ ในหีระไทจิไจอ้ บ่ได้เถือดร้อนไหม้กินแหนงสัง.

เอวัง ในเมื่อพระกะสัดตะรัดสี ท่าวสำแดงด้วยปะกาน ในมะโนหวานชิมชื่น ยุยิกยื่นถำจา ดั่งนี้แล้ว พระตืมแก้วจิ่งบายเอิา ยังน้ำเต้าถันทิถำซ้อยโขด ด้วยมีโสดเบื้องขวามาหลั่ง ยาดน้ำ ทั่งติกเหมือมิ แห่งอิมทะสักกะพราม **อะหาสิ** กำได้ให้เมยงามลำ้เลิด อัดสะจันเกิดละงิม โสละสะ มะหาพริมร่ำร้อง ขำเขือกก้องห้องจักกะวาน เหมือนดั่งให้สองพระกุมานพระลูกแก้ว อันได้ก่าว แล้วแต่พายหลัง.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. สัตถา มักว่า **สัตถะวาโห นายะโก พุทโห** อันว่าพระพุท ทิเจ้า ตืมเป็นนายนำหมู่ นำสัดตะโลก ให้ข้ามพื้นจากโอถะสิงสาน ให้เถิงนิระพานจิไจอ้ นามบัน ยัดจิ่งได้ชื่อว่าสัตถา **ปะกาเสมโต** จักสำแดงถะแหลงอัดถะทัม ปางเมื่อพระยาเทอดสันตะระธัดสี ให้นางแก้วธาดขะมัดทีเป็นทาน แก่อิมหาสักกะพราม ให้แจ้งแก่เจ้าพิกขุสิง ตืมทะธิงสิลาวิเสด **อาหะ** กำก่าวเป็นธิดสะทัมมะเทสะมาว่า **เวสสันตะระธาชา** อันว่าพระยาเทอดสันตะระธัดสี **สิวิ-**

นัง ธัตถะวัททะโน ติมกะทำเธ็อง เมื่อสะเทอิยเมือง**พ**ะขนาด จำเธินธาดชาวสีพี ยามนั้น ถันว่า บายเอ็าถันทิอางหลั่ง แถอมถ้ำทั่งติกใส่มีพธาม เอมนางงามลำ้เลิด ให้แก่พธามผู้ปะเสิดแลมาข๋ ดั่ง นั้น **ตะหา** ในกาละเมื่อนั้น อันว่าอัดสะจัม สงงดังนันเมื่องท่อท้อง สงงก้องเกื่อมเพิงกั่อ หนังหิอ พองเถ่งถาบ ยะยาบฮิมยิงยิเยือก ฃำเฃือกท่อไปมา ด้วยเดชาสิมพามหามพระกะสัด **ปะถะพิ** แผ่นดินหาไหอหวั่น สะนั่นก้องไปมา ในพูผาเถื่อมถ้ำ ในท่ามถ้ำเหอเฃา สะนั่นเท้าอะกะนิดถา เหอะดาอินพรินมาชิมชื่น ระรื่นพ้อมยินดี เชิ่งหามปาระมิของพระบาด **เมวัสสะ มัทหิ พะภูติ** ส่อมดั่งนางมาดไห้มัดทิสิเจ้า ฟังท่านห้าอโอยหาม ใจชื่นบามบ่โกดกื้อ บ่หื้อหน้าหลับตาชัง กำบ่ ปั่นหลังฮัดต่ำ **นะ สันทิยะติ** กำบ่มีใจร้ายร่ำแลกะด้าง ม้างจากลองหาม **นะ โรหะติ** นางนิงถามกำบ่ได้ ร้องไห้ พระกะสัดไห้ชื่นชิมบาม บ่ปะติสันถามต้ามสงด บังบงดโกดโกหาสัง **มุฮัง เปกฃาเตอะ** นางพระยากำบ่ปาก กำท่ำหลิงดูหน้าเจ้าจอมมาดพระรัดสี เหมือนดั่งดอกบัวบามถอี่ส้อย ถ้อยถ้อย หาละนึกในใจว่า **เอโส** อัน ว่าพระจอมทัมติมลำ้เลิด ร้อยว่ารู้อันปะเสิดแท้ดีหลิ นางธาดฃะมัดที กำเลิกเองถะฃุลิฃาบไหอ้ นิบบาดไห้อะนุโมทะนา.

มะหาสัตโต เมื่อนั้น บั้นพระกะสัดติมย่ำ จิ่งต้ามจาระจาว่า **พธามะมะ** ดูธาท่านพธาม อันว่า ส้อยสายสับพันยู อันเป็นถรูติมปะเสิด รักย่ำกว่าเมยแก้วเลิดดีหลิ รักกว่าธาดฃะมัดทิมาดน้อย รักด้วยร้อยพ่พัน รักอะนันพ่ทมื่น รักชิมชื่นพ่แสม รักสุดแดนติ่วตี้ รักสู่มื้ล้ามท่อะสิงไฃ จิ่งได้ อางนางสายใจหามหอด กำเพื่อถึดแจ้งจอดสับพันยู **อิทัง ทานัง** อันว่าหามอันนี้โสด เป็นอันลำ้เลิด ในสิงสาม กำจิ่งเป็นปัดใจให้ลงลัด ตัดผะทยาสับพันยู เป็นถรูไตรตองโลก นำสัดให้พ้นจากโอถะ สิงสาม ให้เถิงนิระพานเป็นที่แล้อ เท้าอันเทิ้น.

เตมะ อุตตัง เทดสิมพระเจ้าติมเลิดโลกาเทสะนา แก่พระทัมมะเสนาบ่ดีสาริบุด ในจะริยาปิ ดิกว่า **สาริปุตตะ** ดูธาเจ้าสาริบุดติมอิเสด ส่อมดั่งเธิาตะถาถะตะ ปางเมื่อเป็นเทอดสันตะระรัดสี ให้ชาลิบ้อบาด นางน้อยนาดกันหาธาดฃะทิตา กับทังนางพระยาผู้เป็นแม่ อันมีถองอัดแก่ผิวติมผู้ ปะเสิด ให้แก่ไห้ท้าอเลิดอิงสา บ่จินดาอันใดโสด เทดยากได้สิมโพดโพทิยาน **นะ เม เทสสา** สอง บุดตาพี่น้อง เกิดร่อมท้องแม่มานดา กับทังมาตาแจ่มเจ้า ซื่บ่เทงิ้มัดทิสิชื่นฃ้อย เธิาก็รักร้อย เท่าชีวิดบ่ถา ท่ำเห็นแก่ผะทยาสับพันยุตะยานพายหน้า อันจักได้เป็นพระผาบโลกา จิ่งให้สองสะ เหม่หาลูกน้อย กับทังสีชื่นส้อยมิ่งมัดที เป็นหามะปาระมิดองปะเสิด กำมีแลมา.

พระนางมัดทีเจ้าทิงอะนุโมทะนาหาม

อะถะ เมื่อนั้น บั้นเทอดสันตะระรัดสี จิ่งมีถำติถะนิงในใจว่า ส่อมดั่งเจ้ามัดที สิอ๋ระอิงอาด เธิากำหากปะสาดให้เป็นหาม แก่พธามเถิ้าฃะธากาม นางจักกะทำกันดามกื้อโกด แก่เธิาผู้สางสิม โพดโพทิยาน ด้อยปะกามสันใดนั้นจา? เมื่อมีพระธาดจินดาดั่งนี้แล้อ พระติมแก้วกำหลิงดูหน้านาง เจ้าฟ้าธาดฃะมัดที เห็นใสดีอิงอาด. เมื่อนั้นธาดฃะมัดที จิ่งก่าอเชิ่งพระรัดสีดั่งนี้ ฃ้าไหอ้บุพิดเจ้า

เทดดั่งลื จิ่งหลิงแลแมดูหน้าผู้ข้า แลบ่ต้ามจาระจาสัง สันนี้จา? นางพระยาจิ่งก่าอถำสำแดงเปิ่ง สิทะมาด แก่พระบาดไท้พูบาม ทูมพระราดชะสามว่า: **โทมาธิ ยัสสาหัง พะธิยา สามิโก มะมะ อิสสะโร** ดั่งนี้เป็นเค้า **ข้าไทอ้สิมพาม พระพูบามเจ้าจอมมาด ผู้ข้าจักก่าวอะทิบาดเค้าถำมี ส่วม ดั่งข้ามัดทิผายเผื่อ ปางเมื่อข้ายังน้อย ยังไป่เป็นสาว ยังจูมจ่าวข็ำใหย่ หน้าก้งๆไข่จ่ำบ ไป่ทันรู้รอด ที่แจ้งจอดถำถิน ไป่รู้กินกามแบ่ง ไป่รู้แต่งเชิงหาม บ่รู้กามอันผิด บ่รู้กิดอันชอบ บ่รู้ลับลี้ลอบจอบ เชิงชาย ข้าจิ่งได้สิบปีปายแขงข่าว ก่บ่รู้กามบ่าวแลกามสาว กามเพิ่งพาวเชิงชู้ บ่ได้รู้สังสักอัน ก่ เท่าได้มาพิบพระจอมทัน แต่เมื่อข้ายังน้อยๆ ก่หากได้มาเป็นข้อยทูมแฝ่ง เป็นเมยแพ่งท่านไท้ ทูมที่ไว้ใจจิ่ง เป็นที่ปิ่งใจจอด เป็นที่ขอดถำรักแท้ดีหลิ ส่วนดั่งพระพูมิ ก่ยังบ่าว พระบาดท้าว ทะธิ่งโสม เป็นผิวโลมลื่นเล้ำ พระก่หากได้เป็นเจ้าแก่ข้าแต่ใดมา แลนา. ยัสสะ บุพิดพูมิยู่เก้ำ ชื่อ่าผู้เป็นเจ้าแลเป็นผิว บ่ถอมก็วใจข้า น้องก่ำพ้ามัดทิ ผิแลมิใจสันโดด ไท้ข้าโสดเป็นหาม แก่ พรามะมาจามใจจิ่งใฝ่ ถอมท่านไท้ปิ่งไป ย่าว่าข้ามิใจจิ่งบ่ง ข้าน้อยท่ง่กะทำตาม ย่าได้ขาม น้องมาด พระบาดเจ้าจอมไตร มักอันใดเป็นปะโทยด เงินถำโสดกองแทอม ขายข้าแทนที่ใช้ ว่า บ่ไว้ขายข้าแลกเงินทอง มาเป็นของสินจ่าย ไท้ด้วยง่ายเป็นหาม ปะกามหนึ่ง ผิแลมิปะโทยด ด้วย จักอุปะสาด ชื้นเลือดเนื้อแลหมากหิวใจ มันเอันไขมันมาก เชินท่านลากลิ่งฟัน เชินพระจอมทัน แก่นเท่จ้า เชินพระยู่เก้ำยูท่ำงหาม ย่าได้ถืดกามอันอื่น ย่าว่าข้าจักลื่นเท่งสา ด้วยสัดหาอันท่านรู้ ย่าว่าข้าจักสู้แล้วแลชินเสย ผู้ข้าหากได้เป็นเมยมาแต่น้อยน้อย ค้อยค้อยยู่กับสิมพาม ดอมพระ พูบามทูมพ่ำๆ บ่ได้ท่ำงพระพูทอม แลนา.

พระอินทาพรามทิ่งอะนุโมทะนาหาม

อะถะ สักโก เมื่อนั้น บั้นอินทาตินรู้รอด ใจแจ้งจอดแท่งอัดชาใส ในพระราดชะทีระไทอันปะเสิด แท่งฮัตติยะลำเลิดทั่งสอง จักย้องยุปะสังสิดกิตะนา จิ่งก่าวถาถาว่า:

ทุกขะทัง ทะทะมาบานัง **ทุกกะรัง กัมมะ กุพพะตัง**
อะสันโต บานุกุพพันติ **สะตัง ทัมโม ทุรันอะโย.**

ดั่งนี้เป็นเค้า ข้าเถ้าไทอ้สิมพาม ในอัดถุหาม ยังมีหลายปะกาม มีปุดตะพะธิยาอัดถุหามเป็นติ่ม ถินอะสับปุริสาฝูงสาโทด ยิ่งโกดโกหา โมหาแสมถะนัด มัดสะธิยะทัมจำจองไอ้ เป็นโทดไทม้ แท่งโมหา บ่ให้ปุดตะพะธิยาหามได้ ชุกเชื่องไอ้ยู่วอ่าหาย ลืพ่ำหลายเหลือกว่านั้น ถือว่า **สีลัง เนกขัมมัง** อันออกบอด ปันยาลอดเห้นดอง กะทำพูมปอ่งเป็นปะโทยด ขันติโสดอิดใจ จาถำใสบ่ ขาด สัดจะอาดอะทิดถาม เมดตากะรุนากามผายแผ่ อุเบกาขาแต่ติ้นได้กะทำมา **ทุกขะทัง พาละ-ขะเนติ** อันปุถุชินถินใบ้บอดทั่งหลายบ่อาดจักให้ได้ ท่ำเอ้นไอ้แต่สับปุริสาเจ้าทั่งหลาย ฝูงมีผะหยา ปาถะนาเอ้าสับพันยุตะยาม เห้นมาปามดั่งพระรัดสิเจ้าตินนี้ **ทะทะมาบานัง** จิ่งให้ได้ยังลูกแก่นไท้ แลเมยรักเป็นหาม **อะสันโต** ถินทั่งหลายฝูงเป็นอะสับปุริสา หาผะหยาบ่ได้ **บานุกุพพันติ** บ่ห่อม

จักกะทำตามได้ ยังกัมอันให้ลุงลัด ตัดผะหยาสับพันยุตะยามเป็นพระ **ทุกกะรัง พาละฉะเนหิ** อันปุถุชินดินใบ้บอดทังหลาย บ่อาดจักกะทำได้ ท่ำเอ้นไว้แต่สับปุริสาเจ้าทังหลาย ฝูงมิผะหยาปาถะนาเอาสับพันยุตะยาม เทันมาปามดั่งพระรัดสิเจ้าดินนี้ **ภุพพันติ** อันกะทำกัมอันปะเสิด อันให้ได้บังเกิดเป็นพระ ในกาละจักมาพายหน้า บ่ลาดบ่ลาสัง **สะตัง ทัมโม** ปาระมิทัมแห่งพระรัดสิเจ้า **ทุรันอะโย** อันปุถุชินดินใบ้จักรู้ กำเป็นอันยากยิ่งหักหนา **ตัสะมา** เหดดั่งนั้น **ละติ ปะติสัน-ทิลละทะนัง** กะริยาอันถืเอายังปะติสินที แห่งบุกละละสองจำพวก คือว่าอะสับปุริสา แลสับปุริสาเจ้าทังหลาย อันลาดลาจากอัดตะพาอะอันเกิดมา ในมะนุดสะโลกเมืองดิน **นานา โทติ** กำเป็นอันต่างๆ กัน **อะสันโต** คือมะทัมสอนยาก บาบร้ายหากกะทำการ ให้ห่างหางเมืองเมืองฟ้า ดันว่าจุติจากแหล่งหล้า พายหน้าเข้าสู่อะบาย ทุกเหลือหลายยากไร้ ไฟไหม้ร้อนเอดทะนา เป็นทุกขาแสนสิ่ง ร้องหอดไห้อึ่งอุงนตาย วิบากมากหลายจำจ่อง บ่ให้ส่องรู้ร่อมลองทัม **สันโต** อันว่าสับปุริสาเจ้าทังหลายฝูงสะหลาด รู้วิบากแห่งปาโป ได้ชื่อว่าสันโตชายปะเสิด จิดตะเกิดเชื่งสัดทา เอ้นจากโทดเอธาห้าสิ่ง ทุจะธิดอึ่งอางไป จากอะจิมะโมมัยกาเยด ด้อยเหดมิผะหยาตามปะเอนิ มิสิลแต่งตั้ง พาอะนาแห่งปันทิตา ฝูงมิผะหยาเป็นนักปธาด ดันว่ามัธะนาดแล้อ จักได้เข้าสู่เมืองแก้วไตพะติงสา กำข้าแล.

ข้าแห่งบุพิดพูบานเจ้าดินอิเสด มามว่าเทอดสันตะระรัดสิ เจ้ากูหากมาอยู่ในถิธิทิมะเอดพิงไพ ได้มาปะสาดให้สองมะโมไมลูกแก้อ อันเกิดแล้อแต่อิก ยิกให้เป็นหานแล้อบ่อิ่มใจ ยังเล่ามาให้นางมัดทิเมยมิ่ง รักขอดซึ่งสะเหมิตา ด้อยกุสินเจตะนาดองปะเสิด หากเป็นยามอันลำเลิด บำท้าอผู้ปะเสิดเลียกาย พื้นอะบายทังสี่ อันเป็นที่อยู่แห่งหมู่เผด แลสัดเดยระสาน เจตะนาหานอันนั้นโสด กำจักให้แล้อเชื่งปะโหยด แก่พระจอมนาดรัดสิ สุขอิมานหองพิลาด ยูท่างท้าอเป็นอาดสะเหวียธิม หานอุดิมนั้นเล่า จักนำท้าอผู้เผ่ากะสัดตา ให้ได้เถิงผะหยาสับพันยุตะยามบ่แล้อ ในเมื่อพระสังฆายุ ในดุสิตาสะหอันที่นั้นแล้อ ได้ผ่านแผ้อสิงสาน เถิงพระสับพันยุตะยามเหือแห่นแก้อ แล้อดั่งคำมักคำปาะถนา นั้นแล.

พระอินทาทิราดถวายพระนางราดฉะมัดทิคืน

อะถะ สักโก อะนุโมทะนัง กัตะวา พระยาอินทาทิราด ดินเป็นอาดในสะหวันชั้นไตอะติงสะหนองพระคุน บุนสิมพานหานะวัด แห่งพระมะหากะสัดเจ้าแล้อ พระอินทาดินแก้อจึ่งมีจินดาว่า ภูจักกะทำให้ช้านาน ในป่าทิมะพานที่นี้ กำบ่สิมถอน ถอนภูถวายนางอุดิมสิมจิด แก่พระบุพิดเจ้าแล้อ ดินภูแก้อจึ่งคืนเมืองสู่ ที่อยู่เมืองสะหวันฉอบแลนา. ดันว่าพระอินทามิราดจินดาดั่งนี้แล้อ พระดินแก้อจึ่งก่าอถาถาว่า **ทะหามิ โพโต พะธิยัง มัททิง สัพพังถะโสพะนัง** ดั่งนี้เป็นเถ้า ข้าเถ้าไหว้พระรัดสิ ข้าขอคืนราดฉะมัดทิเมยเก่า แก่ท้าอผู้เผ่ากะสัดตา ไว้แก่พระมินทาดินยิ่ง บิอระ

ขัดเจ้าจอมมิ่งเป้นมิดจะกาม แม่นว่าพระพูบามติมปะเสิด ถอมแก่นๆแก้อเลิดมัดที **มัทที่ปี** แม่นว่าราดชะมัดทีสิสะอาด ถอมยู่กับพระบาดไท้ในไพ ชอบแลมา.

ยะถา ปะโย อันว่ามำนิมงิอใสช้อยโชด สังขาโสดทงมกัน **อุพัง** สองจอมทันมิพันมะพำแพ่ง อันนั้นแลจักอุปะมาแห่งสันใด ถีดั่งพระทะธิงสิลใสสะเหมิแอ่น นางแก้อแก่นมัดที สัดทาดีหอม ริ่น ใจท้าวชื่นสะเหมิกัน สองพระจอมทันใช่ช้า ไพ่ฟ้าแซ่งขับหิ สองพระกะสัดยู่ในอาสิมถีวิเสด กางท้องเทดทิมะพาน พระพูบามเชื้อชาด ขัดติยะราดราชา **สุชาตา** เกิดใหย่มาสุดทะยิ่ง พ่อแม่มิ่ง กะสัดตา **ยะถา ปุนยามิ กะยิธาถะ** มะหาธาดเจ้าทังสอง จิ่งพ่ำเพ้งกะทำบุนย่าได้ขาด ย่าได้ปะมาดถองทาน **ทะทันตา** จิ่งเริ่งแถมสิมพาน ให้ยังทานอันใหม่ สิบๆ ไปย่าได้ขาด มะหาธาดเจ้า จิ่งพ่ำเพ้ง กำช้าเทิ้น.

ในเมื่ออินทาทิธาด ติมอาดจอมสะหวัน ถวายถิ้มนางจอมทันมัดทีน้อยมาด ให้แก่พระบาด เทวดสันตะระรัดสิแล้ว พระติมแก้วจักให้พอมอันวิเสดแลอุดิมสิมลิดที แก่บุพิดพระบาดเทวด สันดอม จิ่งถวายมามะกอม แก่พระพูทอมติมวิเสดว่า **สักโก ทะมัสะมิ เทวินโท** ดั่งนี้ **มะหาธาชะ** ช้าแต่พระนิธินเจ้าฟ้า ช้านี้เป้นท้าวเทดอินทา หลิงเห้นพระกะสัดตาติมยิ่ง เฮาะขอดช่ิงให้เป้น ทาน ยังสองพระกุมานลูกแก้อ ให้ทานแล้อบ่นาน สงจักกะอานดังถีถิ่น ฟ้าร้องติ่นกินละทิน ยงอ ว่าถินอาทันทินะชาด มาขอยังนางนาดไท้มัดที ดอมพระรัดสิติมส้างสิมโพด ให้สันโดดด้อยสาทาม แก่ถินกันดานทอดไร้ เพื่อจักเสยเชื้อไท้กะสัดตา ช้ากำมาพะลันบ่ช้า กับเพดหน้าเป้นพราม แลเร็ด ลิดที ในสำนักพระรัดสิพูอะนาด ส่อมดั่งพระบาดไท้จิ่งรับเอิา ยังมัดทินางนาด อันปะสาดให้เป้น ทาน แก่ช้าสิมพานมะหาธาด โดยอาดสิมมะโน ช้าอะนุโมทะนาทาน ให้พระพูบามเจ้าถิ้มเล้า ให้ เป้นเพื่อมท้าวผู้เผ่ารัดสิ **ทะหามิ** ช้ากำจักให้สิดทิพระพอมคำแปดสิ่ง แก่พระจอมมิ่งกะสัดสิ เชื้อ พูมิติมลำเลิด จิ่งมารับเอิาพอมแก้วอันปะเสิด แปดปะการนิ้ เท้าอันเทิ้น.

พระเทวดสันดอมเจ้าทิ่งข่อม 8 ปะการ

ถันว่าอินทาทิธาด ยังผิงต้านจาระจา ตามพาสาไปมาบ่ขาด ด้อยพระบาดไท้รัดสิ กำท่ำให้รุ่ง เรืองไป ด้อยรัดสะมิใสส่อง ถีดั่งสายฟ้าผ่องพายๆ สะเด็ดผายผาดข้ึน สู่ฟ้าพื้นเวหา **อัตถาสิ** กำตั้ง ยู่ดั่งนั้น. บั้นเทวดสันตะระรัดสิ อันยินดีต่ำสอน จักรับเอิาสิดทิพระพอมแก้วแปดสิ่ง ไว้เป้นมิ่ง มุงคุน กำจิ่งชักอะนุสินทิถาถามาท่าวว่า **อะธันเจ เม อะโท สักกะ** ดูราอินทาทิธาด ถันว่าท่านจัก ปะสาดให้ ยังสิดทิพระพอมแก้วแปดปะการ แก่เราแท้ดั่งนั้น:

1. บั้นพระบุริมสิสินไชติมพ่ำ ท้าวจอมหม่ำมะโน **อะนุโมเทยยะ** จิ่งให้อะนุโมทะนา มำริพิม พะทินโยทา มาราทะนาติมเริา ให้เช้ำเมิอสะเทวิยราด เป้นท้าวอาดกินเมิองๆ ให้ยิดสัก เรืองกว่าเก่ำ เป้นท้าวเล้าสองทิ เรากำตั้งใจดีสักสาด รับเอิาพอมแก้วอาดเป้นปะถะโม

2. **ปุริสัสสะ อะทัง นะ โรเจยยัง. อะทัง** อันว่าเริาเทอดสันตะระราชา ย่าได้เอิาใจจิงจักข้า ยังผู้ชายอันกะทำผิด ติดกับด้วยมิดสาจาม อะทิมนาทานใจโทด ขอให้เริาได้ป่อยโผด ยังคืนอันเป้นโทด ท่านก็อโภดข้าฟัน **อะทัมมา** จากมอระนาจิด มิชีวิดเล่าเป้นคืน เริาก็ถิเอิาพระพอนอันลำยิ่ง คืมริบสิ่งถ้วนสองปะการ แท้ดิหลินา
3. ข้าแห่งอินทาทิราด ตินเป้นอาดแห่งเทอะดา **มะนุสสา** อันว่าคืนทังหลายฝูงแก่เถ้า ยังหนุ่มเหน้าแลปานกาง ยิงชายผางไป่เถ้า จิ่งให้เข้ามาอาใสเริา บัดนี้เริาก็รับเอิาพระพอนแท้อันเป้นที่แล้วถ้วนสามที แท้ดิหลินา
4. ข้าแต่อินทาทิราด **ปะระหาริ๋ง** เมยท่านงามเอื้อเอื้อ ย่าได้ฮักแจ่งเสื้อบายนิม ย่าได้กุมชิมบายลูบท้อง จิ่งให้มีใจรักน้องนางนักสะนิมบุริมนาด ย่าได้เข้าลุกอำนาดแห่งมาตุคาม ข้าก็รับเอิาพระพอน คำสอนอันถ้วนสี่ แท้ดิหลินา
5. ดูราอินทาทิราด **ปุตโต** อันว่าลูกชาย สายสะเหน่หาผู้ปะเสิด เกิดมาแต่หิวอิกแห่งเริา ถิ่วา ท้าวพระชาลิ **ทิตายุโภ** จิ่งให้มีอายุยืนยาวยิ่ง จิ่งให้ได้เป้นกึ่งสิบเมิอง เป้นท้าวเรืองยิดยิ่ง จิ่งให้ได้ผะจินแพ้ท้าวพระยา ในสากินชุมพูทิบทังมวน ด้วยกานอันปะกอบชอบทัม เริาก็รับเอิาพระพอน คำสอนอันถ้วนห้านี้ ไว้ในมะโน
6. **ตะโต รัตะยา** ดูราอินทาเทอะราด ตินเป้นอาดในสองสะหวัน ในเมื่อราติคืนอันเริาเมิอสะเทวิยราด จิ่งให้เข้าของแต่ฟ้ายาดลิงมา ชินละหาแถวทั่ง ท่าฝินแก้วเจัดสิ่งไพลหลาม คำแดงงามสุดยิ่ง เงินขาวสิ่งสังขาน แก้วมุกดาหานเรื่องรุ่ง แก้วมะนีพุ่งรัดสะมิ แก้วพิทูนมิค่ามาก แก้วอะชิระหลากกว่าแก้วทังหลาย แก้วปะพามลายงามเถิงขะหนาด เป้นชาดแก้วทิบอันปะเสิด ในชั้นฟ้าเลิดไตพะติงสา อาใสเช่งอันขึ้นมาแห่งพระสุริยะ **ปาตุพะ-เวยยุง** จิ่งให้ติกลิงมาเต้มข่องเขด ในปะเทดห้องวงแก้วปะเชไช เริาก็ถิเอิาพระพอน คำสอนอันถ้วนหิก แท้ดิหลินา
7. ดูราอินทาเทอะราด คันว่าเริาได้เป้นแก่นเหง้าเข้าของสิมบัด อันเริากะสัดให้เป้นทาน แก่ยาจิกแลคืนทุกไร้ ย่าได้รู้ขะมอดบิกบาง จิ่งให้เต้มเหลั้มสางดีดั่งเก่า ทานแล้วเล่าย่าได้กินแหนง แถงใจในมะโน **สัตตะโม** เริาก็รับเอิาพระพอน คำสอนอันถ้วนเจัด แท้ดิหลินา
8. ดูราอินทาเทอะราด คันว่าเริาคาดจากพาอะ อันเป้นเทอดสันตะระแล้ว ขอให้ได้เมิอเกิดในชั้นฟ้าเลิดตุสิตา คันว่าสุระถุดจุติจาก พัดพากตุสิดานั้นแล้ว ขอให้ได้ผ่านแผ้วสิงสานแผ่นดินดานธงราบ เป้นพระผาบโลกา ย่าได้ทงอไปมาหลายชาด ในเมิองฟ้าแลเมิองคืน เริาก็รับเอิาพระพอน คำสอนอันถ้วนแปด[1].

---

[1] **สะบับของหลวงพระบางว่าว่า** 1. **ปิตา** พระสินไชตินยิดยิ่ง จิ่งให้ท้าวจอมมิ่งรักภูมา นำธิพินมาสู่เถิงป่า นำข้าคว่าเมิอเมิอง ให้ยิดเรืองกว่าเก่า เป้นท้าวเล่าสองที **ปะถะมัง** พระพอนดีดวงยิ่ง เอิาแสนสิ่งหิวที
2. **อะทัง** ข้านี้แลงแก่บาบ ย่าได้ถืดาบข้ายิงชาย **เยปิ** คืนผู้ใดจักตายด้วยโทด ข้าขอโผดชีวิด **วัชชัง** คืนผิดท่านบ่ไว้ ขอป่อยได้โดยทัม **ทุติยัง** พระพอนสองอันนี้โสด ขอได้โผดภูมา

พระอิมหาทิธาดเจ้าทิ๎งปะสาดพระพอม

เมื่อพระธัดสีโพทิธาด ตั้งคำปาถะนาดั่งนั้น ขั้นพระยาอิมหา ได้ยินอะจะนะคะดีแห่งพระธัดสีเป้นอันยิ่ง จิ่งก่าอเป้นไมคาถาว่า **อะจิรัง อะตะ เต ตาโต** ดั่งนี้เป้นเค้า ข้าไหอ้เจ้าเทอดสันตะระราชา **ปิตา** พระยาบุริมสีสินไชติมพ่ ฟังคำสั่ดชาอสีพิธาด อามาดหมู่เสมา พ้อมทันมาทำจัด เจ้ากะสัดหนิจาก พามแห่งห้องบุธิ พายลุนจิ่งพิจาระนาดูยังคุนแลโทด หากได้กะทำโสดใส่ปับพาชะนิยะกัม คำกินแหงจำจิด ผิดแพ่งบูรานทัม จักนำพินพะทินโยหา มานิระมินติมบุพิด ให้สะเดัดเข้ำเมือเมิองบ่ผิด กำจักสัมลิดทิบ่ระบอม ด้วยสิดทิพระพอมคำสอมเยื่องนี้แท้ดีหลินา พระอิมหาสะหงองพระคุมบุมสิมพาม โสมะนัสสะอะสังขาระยาม สัมปะยุตกุสะละเจตะนา หามปาระมีดั่งนี้แล้อ พระตินแก้วจิ่งสะเดัดคืนเมือเล่ำ สู่ที่เก่ำเมิองสะหวัน กำมิแล[1]

---

3. **เย อุทหา** คืนฝูงใดแก่เถ้ำ พ่องหนุ่มเหม้ำปามกาง **เย จะ** ยิงชายใดยังถ่าอ ผิงเป้นบ่าวปามกาง **มะเมอะ** ให้เอ๋ำเข้ำมา อาใสข้าทุกเมื่อ ลังงตินเพื่อบุมคุม **ตะถิยัง** พระพอมดีดูยิ่ง ถ้อมสามสิ่งเธ๋ำเอ๋ำ

4. **ปะธะหาธัง** เมยท่ามงามเอื้อเอื้อ ย่ำได้ชักแจ่งเสื้อแลบายนิม ย่ำได้จิงใจธ่ ชิมชื่นต่ำเมยใผ **สะหาธะปะสุโต** ย่ำได้จิงใจจาก บางแก้วพากเมยอวัน **ถิมัง** อ่ย่ำได้เข้ำลุกอำนาด ในบ้องบาดถือกาม **จะตุตถัง** พระพอมสี่อันพำแพ่ง อ่แต่งไว้ตามใจ

5. **ปุตโต** อันว่าท้าวชาลิเลิดแล้อ ลูกแก้วหน่ำกุมาม อันเธ๋ำให้เป้นหามแล้อ **โส จะ** ลูกแก้วจิ่งยู่สะหัวดดี มิอายุยืนยาวยิ่ง เป้นท้าวมิ่งกินเมิอง **ทัมเมนะ** แผ่นดินหลวงเจ้ำผาบ เป้นท้าวธาดโดยทัม **ปันจะมัง** พระพอมดีถ้อมท้ำ เจ้ำฟ้ำช่อยชูหลาม เท้ำอันเทิ้น

6. **ตะโต ธัตะยา** ในกาละเมื่อนั้น ถันว่าสังงธาติเมิอธอด เมิองแก้วยอดปะเชไช สุธิยะสายตาเอ้นเธ๋ำเธื่อฟ้ำ ใสส่องหน้ำสิเมิอง ทิบพะเข้ำของเธ๋ำเลิดแล้อ จิ่งให้ห่ำฝินแก้วติกลิงมา **สัตถะเมตัง** พระพอมดีทิกสิ่ง อินไท้จิ่งยำถวาย

7. **ทะทะโต** เธ๋ำให้ทามนี้โสด ย่ำได้โทดบิกบาง **ทัตะวา** เธ๋ำให้ทามแล้อชิมชื่น ย่ำได้ติ่นกินแหง **ทะทัง** ข่ำให้แปงใจปิงยำยื่น ให้ด้อยชื่นชิมเมิอง **สัตตะเมตัง** พระพอมเธ๋ำเจัดสิ่ง ข่แก่เจ้ำจอมมิ่งเมิองสะหวัน เท้ำอันเทิ้น

8. **อิโต** ถันว่าจุติตายถาถาด จากชาดอันเป้นถิน **สัถถะถามิ** ข่เอ๋ำตินเมื่อเกิด ในชั้นฟ้ำเลิดตุสิดา **อะนิวัตติตะวา** ย่ำได้ให้หงอไปมาหลายชาด จิ่งให้พ้นจากโอถะสิงสาม จิ่งให้เถิงสับพันยุตะยาม สู่นิระพานเป้นที่แล้อ **อัตถะเมตัง** พระพอมแก้วแปดสิ่ง ข่แก่เจ้ำจอมมิ่งเมิองสะหวัน ทุกอันเท้ำอันเทิ้น

[1] **สะบับหลวงพระบางว่า**: **ตัสสะ** ส่อนดั่งพระยาอินฟังข่าว ฟังท้าวก่าวข่พอม **เทวินโท** เมื่อนั้น ขั้นพระยาอินก่าวคำสอนสั่งไว้ แก่พระแก่นไท้ธัดสิว่าดั่งนี้ **อะจิรัง** บ่มีนามเท่ำใดเลีย พ่เจ้ำจักแต่งธิพินพะทินโยหาเข้ำมาเอ๋ำ ใถ่เทันหน้ำลูกกำพ้ำตินดาว มายู่กางไพฆาวป่าไม้บ่มีคา **ถันตะวามะ** ถันว่าเข้ำมาแล้อ กำจักอะพิเสกลูกแก้ว ถือว่าสิมเด้ดมะหาธาดเจ้ำกับทั้งเสตะสัด **ธัตะนะปัลลังเก** เหมือกองแก้วเจัดปะกาม เป้นพระยาแล้วแลนำเมือสู่เมิองแก้วเก่ำ เล่ำสองทิกข้ำแล **สัพพัง ปัตถะนัง** คำปาถะนาทั้งมอม อันจักเถิงเซิ่งอันถอม ย่ำได้ผอมสักหยาด ย่ำปะหมาดหลิงลืมเท้ำอันเทิ้น **สักโก** ส่อนอันว่าพระยาอิมหาตินสะหลาด เจ้ำกำให้โอวาดคำสอน แก่พระยาเหอดสันดอมแล้อ พระตินแก้วจิ่งสะเด้ดเมือเล่ำ สู่ที่เก่ำเมิองสะหวัน **ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. สัตถา** อันว่าพระสับพันยูเจ้ำ จักสำแดงยังอัตถะทัม ปางเมื่อพระยาอิมหาทิธาด ขึ้นเมือสู่เมิองสะหวัน ให้แจ้งแก่พิกขุทั้งหลาย **อาหะ** กำก่าวว่า **พิกขะเว** ดูธาเจ้ำพิกขุสิง ตินหะธิงสิลาสันโดด อันปาสะจากโทดมินทิน **มะถะวา** อันว่าพระยาอิมหาเทอะธาด มิชาดเชื้อสิบสายหมายชื่อว่ามะถะวา เป้นพระยาอินตินยิดยิ่ง แก่นไท้มิ่งเทวา อันเป้นผิวบางน้อยบาดสุชาดายอดแย้ม บุนแต่งแต้มโสพา ชื่อว่าสุชาดาหนุ่มเหม้ำ พ่เจ้ำชี้ไอสอน ก่าวถำถอนหลายหลาก ทุกพากหมู่คำสอน พระพอมดีแปดสิ่ง ให้แก่เจ้ำ

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. สัตถา อันว่าพระสับพันยูเจ้า ตินเป็นเทว้าแห่งถินแล เทอะดาทังหลาย จักสำแดงไขยังอัตถะทัมอันยิ่ง ในปางเมื่อพระยาอินทาขึ้นเมือสู่เมืองสะหวัน ให้แจ้งแก่เจ้าพิกขุทังหลาย **อาหะ** กำก่าวอ่า **พิกขะเว** ดูราเจ้าพิกขุสิง ตินทะริงสิลาใสขะฆ่อน อันบ่ห่อนมีโทดมินทิน **มะดะวา** อันว่าพระยาอินทาเทอะราด ตินเป็นอาดในสะหวัน มิเชื้อชั้นสิบสาย หมายชื่อว่า **มะดะวา** เป็นพระยาอินทาตินยิดยิ่ง แก่นไท้มิ่งเทอา อันเป็นผิวนางสุชาดายิ่งแย้ม บุนนางแต่งแต้มโสพา ชื่อว่าสุชาดาหนุ่มเหน้า พ่เจ้าชื่อว่าไอสอน ก่าวถ้าถวนหลายหลาก ทุกพากหมู่ถ้าสอน พระพอนดีแปดสิ่ง ให้แก่เจ้าจอมมิ่งราชา เทอดสันตะระผู้เป็นเจ้า จิ่งลีลาเมือเป่าสู่ที่เก่าเมืองสะหวัน วิไขยันตะผาสาด อิงอาดตั้งกางเมือง เบิ่งรุ่งเรืองแท่นแก้อ ผายแผ่นแผ้อสัตตะรัตตะนะบันลัง ขุนนางนั่งอยู่ถ้า ทุกถ้วนหน้าหมู่มินติ ลางอิงมิพาดถ้อง สงๆติต้องมันเมือง เจ้าก็ให้ถ้าเมืองสอนสั่งไว้ แก่แก่นไท้ทุกอัน เติมตามทันบ่มิย่อน ก่าวสงๆอ่อนอำลา ท้าวพระอินทาก็พาก สะเด็ดจากเจยระถา ขึ้นสู่ไตอะติงสาอาวาด ยู่แท่งท้องผาสาดเรืองริม ก็สิมดั่งลิดที **อิติ ปะกาเรนะ** ด้วยปะกามดั่งก่าอมานี้ ก็มีแล.

สักกะปัพพัง อันว่ากะริยาอันพันละนายังกันสักกะบันพ์

ติมิจัตตาริสะดาถาปะติมันทิตัง อันปะดับปะดาไปด้วยพระถาถาทังหลาย 43 พระถาถา

นิตถิตัง ก็สะเด็ดบริบอนถวนแล้วท่นี้ก่อนแล

ห้ามจำหน่าย

พระทาดโลกะจุลามะนิ มะหาธัดตะนะเจดิ (พระทาดเทลอๆ) พระนะถอนทลองๆองๆจัน

จอมมิ่งราชา จิ่งลีลาเมือเล่า สู่ที่เก่าเมืองสะหวัน เอไขยันผาสาด ดูอาดตั้งกางเมือง ดูรุ่งเรืองแท่นแก้อ ผายแผ่นแผ้อสัตตะรัตตะนะบันลัง...

ເທວະດາແປງກາຍເປັນພຣະຍາເທວດສັນດອນເຈົ້າ ແລະພຣະນາງເຈົ້າມັດທີ
ມາເອົາລູກທັ້ງສອງຄືທ້າວເຈົ້າພຣະຊາລີ ແລະພຣະນາງກັນຫາຊິນາ ໃຫ້ກິນນົມ
ແລະກ່ອມນອນໃນຕັກ ຕະຫລອດເວລາທີ່ຊູຊົກພຣາມນຳໄປ

11. มะหาราด

ตะหา โพหิสัตโต จะ มัหหิ จะ สัมโมหะมานา สักกะหัตติเย อัสสะเม วะสิ๊งสุ

โพ สาหะโอ ดูราสับปุริสาเจ้าทั๊งหลาย **อุโพ ขัตติยา** อันว่าพระมะหากะสัด ขัดติยะรัดสิสอ๊ง พระอ๊ง ทะริ๊งนามวิเสด ถือว่าบุพิดเทอดสันตะระรัดสิผู้เทิ๊ง กับเจ๊อ๊งเจ้าราดชะมัดหิ สิวำระทันยา **สัมโมหะมานา** มิใจชิมชื่นยินดิ เชิ๋งหานปาระมิดวา๊งปะเสิด ถือว่าให้ลูกแก้วเกิดกับอิกเป็นหาน เจ้า กำสะถิดอยู่สำราน ในวำระสะถานอันอุดิม เชิ๋งอาสิมบิดสาลา อันพระอินหาหิราด หากหั๊งพระราด ภูนา ให้อิดสุกัมเทอะบุด อุดติมเทบ ลิ๊งมานิระมิดติดสะถาน เป็นที่สำราน สั๊างพริมอิหานให้ดิ แก่พระรัดสิอันนั้น กำมิแล.

ชูชิกพรามพาสอ๊งพระราดชะกุมารกุมารีเดินหาๆ

ชูชะโกปิ เมื่อนั้น ขันเถ้าผิเผด **ละเหตะวา** ถือเอ๋าแล้ว ยั๊งลูกแก้วชาลิสิวำระกันหา ขาเจ้าพี่น้อ๊ง เถือเข๋าค้อ๊งผูกติหลั๊ง **สัตถิโยชะนะมัตถัง** มันกำไต่เต้า เข๋าสู่หินหาๆไพ ได้หิกสิบโยชะนะบ่มิถา ผิจักถินนะนาหาเป็นอา ได้สี่แสนแปดหมื่นอา. **เทอะตาโย** อันว่าเทอะดาหั๊งหลายฝูงวิเสด ตั๊งอยู่เขดพูพะนั๊ง **อารักขั๊ง กะริ๊งสุ** กำกะหำพิพักรักสา ยั๊งขาเจ้าพี่น้อ๊ง บ่ให้ต้อ๊งยั๊งพะยาหิโรถาอันใด ห่เอ้น ไว้แต่พรามติไปบ่มิขาด ด้วยอำนาดกัมอิบากแต่ชาดพายหลั๊ง **สุริเย อัตถังคะมิเต** ในเมื่อพระสุริยาหิดอัดสะดิ๊งลิ๊งต่ำ เข๋ายามถ่ำพ้นอม แลมิดั่งนั้น **ชูชะโกปิ** ส่อมดั่งเถ้าผิพาย มันกำบายเอ๋าเชือกมาผูกมัด รัดยั๊งเจ้ากุมานทั๊งสอ๊งพี่น้อ๊งไว้ กับเถ้าไม้ยู่ชอมลอม ให้ราดชะกุมานทั๊งสอ๊งนอมยู่เหมือแผ่นดินดายบ่มิสาด ห่แต่ใบไม้กาดรอ๊งหลั๊ง **สะยั๊ง** ส่อมดั่งตินผู้เถ้ามันย๋าน เถ้าถ่อยถ้านแปงผาม **อะพิรุยหะ** มันกำขึ้นเมื่อตามต้นไม้สูที่สูง **สะยะติ** กำนอมยู่เหมือหง่ำไม้ที่หนามหนา **จันทะวา-ละมิถะพะเยนะ** เทดว่ามันย๋าน แต่เมื้อป่าท้าถะนอ๊ง อันจักมาผิปอ๊งกะทำโทด สาโทดห่ระนัด.

ตัสะมิ๊ง ขะเณ ในขะนะเมื่อพรามเถ้าถ่อยชูชิ ปะสอ๊งสิหั๊งคู่ ให้นอมยู่เหมือปะถะเพนิ ที่นั้น ขันเทอะบุด อุดติมตินอิเสด กำมิระมิดเพด เป็นดั่งเทอดสันตะระรัดสิตินสักชาด กำเข๋ามาอู้มเอ๋าเจ้าชาลิราดชะกุมาน **เอกา เทอะหิตา** อันว่านางเทพะดาตินหนึ่งอิเสด มิระมิดเพดเป็นดั่งราดชะมัดหิสิวำระอิเสด **โมเจตะวา** เข๋ามาแก้เสย ยั๊งเถือเข๋าแขงปักปอด จากราดชะกุมานทั๊งสอ๊งพี่น้อ๊ง อันพรามหากผูกค้อ๊งพันทะนา **สัมพาหิตะวา** กำนอดฟั้น ถั้นหัดถะบาดบาหา กะทำพิพักรักสา เพื่อบ่

ให้เมื่อยยังแถ่งซา **มะหาเปตะอา** ให้อาบอิ๋งสิงเกด ด้อยมำ้อิเสดมุงคุม **พุมซาเปตะอา** ให้สะเหวัย เฮ็านำ้โพซะมะอาหานสาลิดิเดยระดาด **อะลังกะริตะอา** ให้ปะดับปะดา ด้อยสับพาพอมดีอิเสด **ยะสาเปตะอา** ให้นอมยู่เหมือหิพะอาด บันทิมราดเทอา ดันว่าสิ๋งราติถิมด้อยดาด ให้พระสุริยาด จักผาดผันมา **นิปัจจาเปตะอา** เทพะดาจิ๋งเอิาสองกุมานทังคู่ ให้นอมยู่กับเด้ำไม้โดยดั่งพรามหามา ผูกไอ้ เทพะแก่นไห้ทังคู่ กำจิ๋งกับหนิสู่ที่ยู่พายหลัง **เอวัง เต หาระกา** เจ้ากุมานทังคู่ อันเทพะดายู่เฝ้ารักสา **อะโรคา** หาพะยาหิบ่ได้ เพาะว่าเทพะแก่นไห้ซอดไมติ กำมิแล.

เอตายะ รัตติยา ในเมื่อราติถืมรุ่ง แสงพระสุริยาพุ่งพูมา **ตะหา** ในกาละยามนั้น **ชูชะโกปิ** ส่วนดั่งพรามเถ้าชะรา **รุกขา โอรุยหะ** กำลิงมาจากติ้นไม้บ่ช้า ริบส่วยหน้าโดยพะลัม กินหิอมันแล หมากไม้ ในที่ใก้สองสะเหม่หา **จิมเตตะอา** มันจิ๋งถะนิงในใจว่า กูจักเอิาสองกุมานน้อยนาด เมื่อสู่เมืองกะลิงถะราด ให้เป็นข้อยข้าตักมำ้อาบ แห่งนางน้อยนาดอะมิตะตา อันเป็นพะริยาแห่งกู แท้ดิหลิ. มันริ่มเพิงดั่งนี้แล้ว ชำ้ติหนำ่แก้วกุมานไป ตามหางไกบ่ช้า. **อะถะ** ในกาละเมื่อนั้น บันพราม เถ้าชะรา อันเทพะดาทังหลาย หากบันดานดินหิวใจ ให้มันหลิงไหลหินหางเมืองรอด เมืองแก้ว ยอดปะเชไชไปบ่ช้า ปะมานว่าได้สิบห้าอัน กำจิ๋งรอดราดชะวัง.

พระยาสิสินไชเจ้าหิงพระสุบินนิมิด (ฝัน)

ตัง หิวะสัง ในอันอันพรามเถ้าชะรากาน จักนำสองกุมานมารอด บุริมสิสินไชหอดตินลิง เหนือที่บันทิมนิดทะเนั่ง พะอังถะจิดเปั่งเป็นไป เหมือนดั่งแม่นำ้ไหลบ่ขาด **อัทธะสะ** พระบาดเจ้ากำเห็น **สุปินัง** ยังนิมิดถำฝันอันหลาก หากมาผากิด ในกาละเมื่อจักหมิดราติ มิสะพาวะปานดั่งนี้ **รันโย ปะนะ** เมื่อบุริมสินไชบุพิด มาสะถิดในโรงพินิดใส ยังมีกะไทชายผู้หนึ่งดำยิ่ง มีพันนะพ้างสิ่งสะเหมิกา นำเอิามายังดอกบัวบานทังคู่ างามพ้างพู่ปะทุมา ถวายแก่พระกะสัดตาติมยิดยิ่ง **ปิลินทิตะอา** พระบาดเจ้า กำบายเอิายังดอกบัวทังคู่ สุบใส่หูทังสอง **เรนู** อันว่าละออง ฟองไกสอมดอกบัวอันพระอิงหิงหัด **พัสสิตะอา** กำฟิ้งฟาดขึ้นสู่พื้นปะตุลาอากาด แล้วแลยาดติกลิงรำอิกอิงพระยา **ราชา** พระบุริมสินไชบุพิด **ปะพุชชิตะอา** กำสะดุ้งติ่นชื่นจาระจา **ปักโกสาเปตะอา** กำให้หันเอิามา ยังหมู่หูราเรอแล่น เลือกเอิาผู้ถือแม้นถืพราม **ปุจฉิ** เจ้าจิ๋งถามว่า ดูราท่านพรามทังหลาย ฝูงเถียทวายถือถาด กูพระบาดบันหิม พ่อเมื่อราติถืมถ้อยถาด ให้พระสุริยาดจักผาดผายพู กูกำเห็นนิมิด เจ้าทังหลายจิ่งกิดตะนาดูโยก พ่อให้หายโสกเสร้าโสกา แก่กูพระกะสัดตาแม่นเหง้า อันโสกเสร้าในถำฝัน เท้าอันเที้ม.

ตะโต เมื่อนั้น บันพรามทังหลาย ฝูงเถียทวายเถาะแลไชก รู้ปะโหยกแห่งถำฝัน เฮ็ากำโดยพะลันชุมเลก ตั้งเป็นเอกชาตา **พะยากะริ๋งสุ** เฮ็ากำถูมหูราถือถาด หามผ้มขาดโดยพะลัม พ้อมกันทวายทุกปาก ด้อยเสดอันน้อยมากเป็นปะมาน ชำ้พิจามแจ้งแจบ กิดพากแมบหูมถวายว่า **เหอะ** ข้าไหอัสมมุดติเหโอ **สุปิโน** นิมิดถำฝันแห่งบุพิดเจ้า ผิว่าจาตามเสดถ้ามเด้ำ ว่าจักเป็นเถาะ

ทลองทลาย ผิจักจาตามเสดถ้ามปาย ว่ายังมีโชก จักเป็นปะโทยดแก่พระจอมทัน เทดว่าธาทูเข้ำ เต้งจันถ้ามต่ำ เกงจักเสยสินส่ำแอมทลาย ทังงิวถอายแลข้างม้า ทังข้อยข้ายิงชาย ว่าบ่ทลายแล สิ่งแลร้อย ถำบ่หน้อยร้อยหนึ่งเป็นปะทัด ผิจักจัดตามเสดถ้ามกาง อังถามเข้ำสูมจัม จูงมือนางนั่งแท่น ทอายให้แม่นตามโทม ผิว่าของหากติกมีโจม ยังถืมมาดั่งเก่ำ ผิจักเล่ำตามเสดถ้ามเทิง พะทัดยังยู่เต้งผาสาด ผิจักทอายตามอาดทูธา ในกิงชาตาว่าจักมีโชก เทดว่าโยกม้าอยู่เต้งอ่าน บ่ลูกกำแม่นทลาม เจยธะกามพัดพาก กำหากจักเข้ำมาสู่สิมพาม พระพูบามเป็นเจ้ำ บ่เช้ำกำแม่นงาย บ่สอายกำแม่นถ่ำ ลำ้กว่านั้นแลผิด นิมิดแท่งถำฝัน อันพระยาเป็นเจ้ำหากเห็น กำบ่เป็นอินตาย แก่สิมเด้ดมะหาธาดเจ้ำ กำบ่เป็นอินาดแก่แก่นเทงำเจ้ำธาดผุดสะดิ สิสุพันกันละยาตินอิเสด บ่เป็นเทดร้ายแก่ปะเทดบ้ามเมิอง เถ้องเสดตะสัด สิสิมบัด พระกะสัดตาเป็นเจ้ำแท้ถิหลิ กำข้ามา.

พระยาสิสินไชเจ้ำทิงชิมสองพระกุมาม

เมื่อนั้น บั้ยบุริมราชา **สุตะวา** ได้ยินถ้อยถำแท่งพรามทังทลาย ทอายเป็นสุขะสะหวัดดิ **สิสังมะหาตะวา** พระบุริมสินไชเจ้ำลุกแต่เช้ำ สิงเกดเก้ำด้อยมำ้อุดตะมา **พุมชิตะวา** สะเหวียเข้ำมำ้โพชะนะสาลิ **นิสิทิ** เจ้ำกำสะถิดอยู่ในโรงพินิดใส. ยามนั้น เทบพะไท้ฝูงอิเสด **อาเมตะวา** กำนำมายังพรามเถ้ำ กับทังเจ้ากุมามน้อยทังสอง **ถะปะยิงสุ** กำมาตั้งไว้ในราดชะอังทลวง แท่งพระยาบุริมสิสินไช พิอิใสตาพระกะสัด. **ตัสะมิง ขะเม** ในขะนะเมื่อนั้น บั้นพระยาบุริมสิสินไช พระกำหลอมชัดตาไปผ่ำส่อง ถัดหน้าป่องเป้งชอม พระเห็นสองบังออมพี่น้อง ยืมถืกต้องเต้มตา จักทักว่าทลามตินมา กำยงอว่าบ่ใช้ พระกำต้ามไต่ถ้อยตังติทัก กะทำเป็นดั่งบ่รู้จัก ยังสองสุพันมะมาด พระจิ่งถาม เชิ่งอามาด ด้วยบาดถาถาว่า:

ภัสเสตัง มุขะมาพาติ เทมัง อุตตัตตะมัถถินา ดั่งนี้เป็นเถ้า **ดูธาเจ้าอามาดทังทลาย พราม ทังทลายทอายยังมิมิด สิ่งนี้เทมือนดั่งลิ ถีดั่งจักถ้อนั้นจา** เอตัง มุขัง **อันว่าหน้าแท่งเจ้ากุมาม กำจิดงามใสสุด ดุดดั่งถำชาวทัด อันช่างทากรัดลวง พงดั่งถำอันปะเสิด เกิดในสะหวันฟากฟ้า จักว่าแม่นหน้า แท่งเด้ากน้อยผู้ใด แลเป็นลูกทลามใผ ในบ้ามเมิองแท่งเธิานี้จาน?** เอตัง มุขัง **อันว่าหน้าแท่งเจ้ากุมาธิ มิสันถามดิย้อยยั่ง เป็นดั่งถำแดง อันช่างย้อมแปงในเบ้ำ ผิวบ่เสี้ำใสงาม จักว่าเป็นแนวนามเชื้อชาด ลูกอามาดผู้ใด พอยมางามสุดใจยิ่งหนักนี้จา?** นิกขังอะ **ที่ใดดิงามแง่ ผิวแก้วแม่เทมือนดั่งถำ มันมางำปากเบ้ำ แดงรุ่งเธิ้ารังโสม สองอะโนมพันพายเพิด ดูล้วนเลิดพิมดงาว อุโพ สองสิสะหลวงอรงมรูบ ทงมดั่งเทพะดามาปั้นแปง มิลักขะนาทลายทุกแท่ง นิ้วน้อยแกว่งไกวมา ชาลิสสะ ชายใดมาก่อนหน้า เทมือนดั่งทลามแก้วหล้าชาลิ นางสาวสิผู้ใด มาตามหลังไวแอ่น เทมือนดั่งทลามแก้วแก่นกันทา** อุโพ กุมาธา **อันว่าเจ้ากุมามทังสองพี่น้อง งามถืกต้องแก่ตา สิหาวิลาวะ มิลิลาอิงอาด เทมือนดั่งไกสอนธาขะสิสองพี่น้อง ออกจากห้องสุวันมะคูหา นั้นแลมา.

อามาตพาสองพระกุมารและซูซิกเข้ำเฝ้า

เอวัง ราชา พระบุริมสินไชติมอิเสด **วันเมตะวา** พันละนาย้องยำ สำระเสินยังเจ้ากุมาน ด้วย ถาถาสามปะกานดั่งนี้แล้ว **เอกัง** พระสินไชราชาทิราด กำจี่งบังถับอามาด ผู้สะหลาดในราชะกาน ว่า **ถัจสะ ตะวัง** ดูราอามาดผู้แก้วแก่น ท่านจี่งลุกแล้วแล่นโดยพะลัน ไปเอ้าสองสุพันแก่นไท้ กับ ทังพรามมาไว้ ในราดชะสำนักแห่งกู ทังเอิ้น. **โส สุตะวา** ส่วนดั่งอามาด ผู้สะหลาดทะริงกาน มันได้ยินสานสังสั่ง มันบ่ช้าไปดั่งใจจิง เอ้ายังสองพระอิงแก่นไท้ กับทังพรามมาไว้ในราดชะวัง. **อะถะ นัง ราชา** เมื่อนั้น บั้นพระสินไชยะราดติมอิเสด จักถามเหดพรามมา **อาหะ** จี่งก่าอถาถาว่า **กุโต นุ ตะวัง พาธิทะวาชะ** ดั่งนี้เป้นเด้า ดูราพรามเถ้าชะรา อันเกิดในวิงสาแห่งพาธิทะวาชะ โลด มิปะโหยดด้วยอันข่ำาม เราจักถามท่านผู้ทังเอเด มึงนี้ลุกด้าวเขดใดมา? สองกะสัดตางาม แง่ มึงได้แต่ที่ใดมา? **อัชชะ** เมื่องกูไกชักไช้ มึงด่วนได้มาเถิง มึงจักนำสองเพิงพาอพี่น้อง ไปสู่ ท้องที่ทางใดนี้จา ?.**ซูชะโกปิ** เมื่อนั้น บั้นพรามเถ้าถ่อยพาลา **อาหะ** กำก่าวว่า **มัยหัง เต ทาระกา เหวะ หิมนา จิตเตนะ สันชะยะ** ดั่งนี้เป้นเด้า ข้าไทอ้มะหาราดเจ้า **เต ทาระกา** สองกะสัดตาน้อย นาด พระบาดเจ้าเหวดสันดอม นามมะกอมเชื้อชาด **หิมนา** หากปะสาดให้เป้นทานด้วยดี ข้าเถ้า ได้สองสิเรอริบ พาขาเจ้าพี่น้องถิบเดินมา ข้ามพูผาบ่ช้า **อัชชะ ปัญนะระสา รัตติ** ได้สิบห้าอันนี้บ่ ถาดถา **ยะโต** สองกะสัดตางามแง่ ข้าได้แต่เดือมเพิงพุ้น กำข้านา.

ราชา อาหะ เมื่อนั้น บั้นพระยาบุริมสิสินไชยิดยิ่งฟ้า ถ้อมอ่ายหน้าถามพรามว่า **เกนะ วา จายะเปยเยนะ** ดั่งนี้เป้นเด้า ดูราพรามเถ้าถ่อยชะรา ถำจาแห่งมึงนี้ตั้งเผาะผ่อย ก้างลิ้นล่อยสัน ใด? **สัมมา ยาเยนะ** ถำใดมีมึงก่าวแก้ ให้เชื่อแท้แก่กูฟัง? **โก** ถินใดยังในโลก หว้างข้ามจากโอถะ สิงสาม **ปุตตะเก** ลูกรักหลานบานต่ำหน้า ใผผู้ให้เป้นข้าแก่ท่านพรามนี้จา ?

ซูชะโกปิ เมื่อนั้น บั้นซูชะกะพรามฟังข่าว ไทอ้ท่านท้าวก่าวถาถา ติดกับด้วยอุปะมาว่า **โย ยาจะตัง ปะติกถาสิ พูตานัง ทะธะนิ อิวะ** ดั่งนี้เป้นเด้า ข้าเถ้าไทอ้สิมเดัดมะหาราดเจ้า ดั่งข้าเถ้า จักอุปะมา **โย เวสสันตะโธ** พระเหวดสันตะระเจ้าแก่นไท้ ถินหอดไร้ยินดี เป้นดั่งทำระนีใหย่ กว้าง ถวมที่สัดสิ่งอ้างอาใส **โส เม** ข้าได้จิงใจต่ำ ท้าวนั้นหน่ำโพทิยาม **ปุตเต** ยู่สำรามในป่าไม้ บาย ลูกให้ตามใจ **โย ยาจะตัง** พระรัดสิติมบุนมาก ยาจิกยากอึ่งอม **สะวันตินังวะ สาถะโธ** ถิดั่ง สาถอมนองพ่างฝั่ง นำ้น้อยหลั่งไทลมา **โส เม** ข้าได้ไปจิ่งจอด ที่ท้าวส้างยอดปาระมี **ปุตเต** ยู่ใน ถิธิด่านด้าว ลูกท่านท้าวหอดหานมา กำข้าแลมา.

ตัง สุตะวา อะมัจจา เมื่อนั้น บั้นเสมาอามาด อันมาเต้มท้องราดสิสะหนาม เฮ้าได้ยินถวาม พรามก่าวแก้ เฮ้าว่าถำนี้มีห่างแท้ถิหลิ เฮ้าจิ่งติดางพระรัดสิเจ้าว่า **ทุภาสะตัง วะตะ โพ** ดั่งนี้เป้น เด้า ดูราเจ้ามุนติทังหลาย **ธัมยา** พระเหวดสันตะระสิมพามมาก ท้าวนั้นหากกะทำผิด **สัทเทนะ** เมื่อสัมลิดทียู่ในผาสาด สะเหวียราดเป้นพระยา มีสัดหาเป้นอันมาก หากได้ให้แล้ว ยังช้างแก้ว

ອາດທານໄປແຕ່ພາຍຫລັງ **ທຸກກະຕັ** ເຮົາວ່າຮ້າຍບໍ່ດີ ຈິ່ງຂັບໜີຈອນຈາກ ພາກແຫ່ງຫ້ອງບຸຣີ ໄປບວດເປັນ ຣັດສີຢູ່ ໃນແກ້ວກູ່ບັນນະສາລາ **ກະຖັ ທັຂຊາ** ເທດດັ່ງລືທ່ານມາບໍ່ລະເສຍໃຈເກົ່າ ແລພອຍເລົ່າມາໃຫ້ ຍັງລູກ ແກ່ນໄທ້ທັງສອງເປັນທານ ນີ້ຈາ? **ໂພນໂຕ** ດູຣາຊາວເຮົາມາມອນໜູ ຖ້ອນໜ້າຢູ່ດາຟັງ **ຍາວັນຕາ** ທັງເສນາ ອາມາດ ອັນມາເຕັມທ້ອງຣາດໂຮງຂັນ **ກະຖັ** ດັ່ງລືພຣະເທວດສັນຕະຣະແກ່ນໄທ້ ແລໄດ້ກະທຳແຮກ ຜິດແຜກ ແທ້ດີຫລີ **ປຸຕເຕ** ທ່ານຫາກຂັບໜີ ໄປເປັນຊີຢູ່ໃນປ່າໄມ້ ບັດນີ້ທຸກຍາກໄຮ້ຫລໍຕາຍ **ກະຖັ** ເທດດັ່ງລື ແລມາ ບາຍເອົາລູກແກ່ນໄທ້ ຍໍຍີ່ນໃຫ້ເປັນທານ ນີ້ຈາ? **ໂສ** ສ່ວນດັ່ງພຣະເທວດສັນຕະຣະກະສັດ ແມ່ນວ່າມັກພ່ຳເພັ ທານະວັດ **ທັຂຊາ** ກໍເພິ່ງໃຫ້ຂ້ອຍຂ້າ ທັງຊ້າງມ້າແລຣາດຊະຣິດເປັນທານ ກັບທັງແກ້ວເຈັດປະການເຫລືອ ຫລາກ ຝູງນີ້ຫາກເປັນປັດໄຈນຳຮອດ ເຖິງຍອດແກ້ວໂພທິຍານ ດັ່ງລືພຣະພູບານເລົ່າມາໃຫ້ ຍັງລູກແກ່ນໄທ້ທັງ ສອງເປັນທານ ສັນນີ້ຈາ?.

ຕັ ສຸຕະວາ ກຸມາໂຣ ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນທ້າວພຣະຊາລີ ສີວໍຣະຕົນອີງອາດ ໄດ້ຍິນຄຳອາມາດຕິຕຽນພໍ່ແຫ່ງຕົນ ເຈົ້າກໍມີຄຳກັ້ງວົນສຸດຂະໜາດ ບໍ່ອາດອົດຢູ່ໄດ້ ຈັກກັ້ງບັງພໍ່ຕົນໄວ້ ບໍ່ໃຫ້ຊາວເມືອງນິນທາ ອຸປະມາດັ່ງເທພະດາ ຕົນມີລິດທິມາກຍິ່ງ ກຸມກອດສິ່ງເຂົ້າສິເນໂຣຣາດ ເມື່ອລົມກັບປະວິນາດ ຫາກມາຟາດພັດຄັດທະນາ ບໍ່ໃຫ້ຫວັ່ນ ໄຫວໄປມາ **ອາທະ** ກໍກ່າວຄາຖາວ່າ **ຍັສສະ ນັຕຖິ ຄະເຣ ທາໂສ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ຂ້າໄທວ້ປູ່ເປັນເຈົ້າ ດັ່ງຂ້ານ້ອຍ ຈັກຖວາຍຍັງເທດ ແທ່ງພຣະເທວດສັນຕະຣະຣັດສີ ອັນມີແມ່ມັດທີເປັນຄູ່ ອັນໄປຢູ່ປ່າໄມ້ໄພໜາ **ທາໂສ** ຂ້າຍິງ ຊາຍຊ່ວງໃຊ້ ພໍ່ກໍຫາບໍ່ໄດ້ສັກອັນ **ອັສໂສ** ມ້າມຸງຄຸນຄວນຂີ່ ມ້າຕົວທີ່ທຽມກວຽນ **ທັຕຖິ** ຊ້າງຈຳນຽນພໍ່ກໍແຮ່ງຊຳ ໄຮ້ ພໍ່ຈັກໄດ້ອັນໃດມາໃຫ້ທານ ພໍ່ກໍເຫັນແຕ່ສອງເຜືອຫລານຢູ່ໃນເຖື່ອນ ເປັນກຳ່ພ້າເພື່ອນເພິ່ງໃຈ ພຣາມກໍລຸກ ແຕ່ໄກໄປປ່ຽວ ໄປໜ່ຽວໄຫວ້ຂໍທານ ພໍ່ກໍເຫັນແກ່ສັບພັນຍຸຕະຍານຍອດຟ້າ ພໍ່ກໍເອົາເຜືອຂ້າຈ່າຍເປັນທານ ກໍ ເພື່ອອະນຸດຕະມະຫານະຄອນເມືອງໃຫຍ່ ອັນເປັນສຸຂະເສີມໃຊ້ສາມານ ຄືນີຣະພານເປັນທີ່ແລ້ວ ອັນເປັນວຽງ ແກ້ວແຫ່ງອະຣິຍາ ພໍ່ກໍປາຖະນາເອົາ ສັບພັນຍຸຕະຍານບໍ່ແຜກ ພໍ່ກໍເອົາເຜືອຂ້າແລກເປັນປັດຈັຍ ພໍ່ກໍເຫັນຍັງໄກ ໜັກກວ່າໃກ້ ບັດນີ້ ດັ່ງລື ມາຕຽນຂວັນພຣະພໍ່ແກ່ນໄທ້ ໜ່ຈອມໄຕຣໂພທິສັດເຈົ້າ ນີ້ຈາ?.

ຕັ ສຸຕະວາ ຣາຊາ ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນພຣະຍາບຸຣົມສີສົນໄຊ ໄດ້ຍິນຄຳຫລານແລ້ວ ກ່າວຕອບແກ້ວຊາລີວ່າ **ທານະມັສສະ ປະສັງສາມະ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ດູຣາທ້າວເຈົ້າຊາລີຫລານຮັກປູ່ ພຣະຣັດສີທັງຄູ່ ອັນໜີໄປຢູ່ໄພໜາ ມີສັດຫາລ້ຳຍິ່ງ ໃຫ້ລູກແກ້ວກິ່ງເປັນທານ ປູ່ກໍສາທຸການຊົມຊື່ນ ບໍ່ຕ້ານຕື່ນຕຽນສັງ **ກະຖັ** ທ່ໍວ່າຫີຣະໄທພໍ່ເຈົ້າ ຍັງໂສກເສົ້າປານໃດ ໃນເມື່ອໃຫ້ສອງສາຍໃຈເຈຍຣະຈາກ ພຣາມເຖົ້າລາກລົງມາ ກໍປູ່ຈາ?

ຕັ ສຸຕະວາ ກຸມາໂຣ ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນທ້າວເຈົ້າພຣະຊາລີສີນົງທ່າວ ໄຫວ້ປູ່ທ້າວກ່າວຄາຖາວ່າ **ທຸກຂັສສະ ທະທະຍັ ອາສິ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ຂ້າໄທວ້ປູ່ພຣະຍາເປັນເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງພໍ່ເຜືອຂ້າ ທຸກເທົ່າຟ້າຟູມຄົ້ງ ອະໂຖ ຫົວໃຈ ຕົ້ງຕົນສັ່ນ ເນື້ອຮ້ອນປັ່ນກະທົນຫວາຍ ໂຣທິນີ ຕົນສັ່ນສາຍແຄ້ນຄັ່ງ ຕາທ້າວແດງດັ່ງດາວໄຟ ປິຕາ ອັສສູນີ ນ້ຳຕາໄຫລບໍ່ຂາດ ຍ້ອຍຍັ່ງຢາດຫລາມໄຫລ ພໍ່ກໍອົດໃຈດອມເຜືອຂ້າ ກົ້ມໜ້າຢູ່ຍົນຕອມ ພໍ່ກໍທຸກແຮງຮອມສຸດ ຂະໜາດ ດັ່ງຈັກມໍຣະນາດຈາກອິນທິ ເທດວ່າໄດ້ຍິນຍັງຄຳໂສມສີຫລ້າຊ້ອຍ ນ້ອງຂ້ານ້ອຍນາງກັນຫາ ຟາຍ ນ້ຳຕາໄຫ້ຫ່ ໄຫ້ຕ່ໍພໍ່ເມື່ອວັນຈັກມາ ອິທານິ ໃນກາລະບັດນີ້ ເຈົ້າຊາລີຣາດຊະກຸມານ ກ່າວແກ່ພຣະພູບານທ່ໍນີ້ ແລ້ວ ບັດນີ້ຈັກສຳແດງຄວາມນ້ອງແກ້ວແກ່ນໄທ້ ໄຫ້ຫ່ຕ່ໍພຣະປິຕາແກ່ນໄທ້ ໄຫ້ພໍເລືອດຕາຕົກ ເຈົ້າຈິ່ງຍົກຄຳ

ອັນນັ້ນວ່າໄວ້ ເຫມືອນດັ່ງນ້ອງແກ່ນໄທ້ກັນຫາ ຍັງໄທ້ຮໍ່ຕໍ່ພຣະປິຕານັ້ນວ່າ ตาตะ ຂ້າໄທວ້ພໍ່ພຣະຍາເປັນເຈົ້າ ອະຍັງ ພຣາມະໂນ ອັນວ່າພຣາມຜູ້ນີ້ ปะติโภเตติ ມັນກໍມາຕີຍັງເຜືອຂ້າ ເຫມືອນດັ່ງສັດ ลัตถิยา ດ້ວຍເງື່ອນ ເຄືອເຂົາແຂງຂະໜາດ ຫລັງຂ້ານ້ອຍຂາດເປັນຮອຍ ດັ່ງລືພໍ່ພຣະຍາມາຄອຍດູໄດ້ ຂ້ານ້ອຍແຮ່ງໄທ້ ມັນແຮ່ງ ຊຳພັດຕີ ເຫມືອນດັ່ງທາສີທາສາເຊື້ອຂ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍເກີດກາງເຮືອນມັນ ນັ້ນແທ້ດີຫລີນາ. ອະຍັງ ພຣາມະໂນ ອັນວ່າພຣາມຜູ້ນີ້ ບ່ໃຊ້ພຣາມສັງສັກຢາດ ຊາດອັນພຣາມທັງຫລາຍນີ້ ທຽນຍ່ອມຮູ້ອື່ນດູກູນາ ຍັງເດັກນ້ອຍສຸດ ຂະໜາດ ດັ່ງລືພຣະບາດຈອມເຈົ້າ ມາໃທ້ແກ່ມັນສັງ ອະຍັງ ພຣາມະໂນ ອັນວ່າພຣາມຜູ້ນີ້ ยักโข ຮ້ອຍວ່າ ແມ່ນຜີຍັກແລຜີເຜດ ກັບເພດໜ້າເປັນພຣາມ ມາຖາມຂໍເອົາເຜືອຂ້າ ໄປພາຍໜ້າມັນຈັກຄ້ຽວຈີກກິນ ດັ່ງລື **ພຣະນໍຣິນມາຄອຍດູໄດ້ ຍັງລູກແກ່ນໄທ້ທັ້ງສອງນີ້ຈາ?.**

ອะถะ ເມື່ອທ້າວຊາລີ ຖວາຍຄະດີແກ່ບຸຣິມສິນໄຊຕົນບຸພິດ **ทิสะวา** ພຣະພູບານໄດ້ເຫັນແລ້ວ ຍັງຫລານ ແກ້ວທັ້ງຄູ່ ອັນຕັ້ງຢູ່ກັບດອມພຣາມ **อาหะ** ຈຶ່ງກ່າວຖາມເປັນໄນຍະຄາຖາວ່າ **ธาฮะปุตติ จะ โอ มาตา** ດັ່ງນີ້ ເປັນເຄົ້າ ດູຣາທ້າວເຈົ້າຊາລີ **ธาฮะปุตติ** ອອກນາງເມືອງເຂືອຜູ້ພຣະແມ່ ກໍຫາກເປັນເຊື້ອທ້າວແຕ່ທັມມະດາ **ธาฮะปุตโต** ພຣະຣາຊາຕົນພໍ່ ກໍຫາກເປັນເຊື້ອທ້າວໜໍ່ກົນເມືອງ **ปุพเพ** ແຕ່ກ່ອນສອງບຸນເຮືອງທັ້ງຄູ່ ເຄີຍຂຶ້ນ ສູ່ຕັກແທ່ງເຮົາ ເຄີຍພັກເພົາແທ່ງປູ່ **กินนุ** ບັດນີ້ ເຫດດັ່ງລີ ເຂືອມາເອົາໃຈຫລີກ ນັ່ງພຸ້ນຜີກໄກເຮົານີ້ຈາ?.

ภุมาโร ເມື່ອນັ້ນ ນັ້ນທ້າວຊາລີ ສີວໍຣະກຸມານ ຍໍມືຂານຂາບໄຫວ້ ນົບບາດໄທ້ທູນສານວ່າ **ธาฮะปุตติ จะ โน มาตา** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ຂ້າໄທວ້ປູ່ພຣະຍາເປັນເຈົ້າ **มาตา** ແມ່ເຜືອຂ້ານັດທີ **ธาฮะปุตติ** ກໍເປັນລູກສາວ ສີພຣະຍາມັດທະຣາດ ເປັນເຊື້ອຊາດຂັດຕິຍະວົງສາ **ปิตา** ພຣະບຸນເຮືອງຕົນພໍ່ ກໍຫາກເປັນເຊື້ອທ້າວໜໍ່ກົນ ເມືອງ ຍົດສັກເຮືອງແຫລ່ງຫລ້າ ບ່ໃຊ້ເຊື້ອຊາດຊ້າຕ່ຳໂຍໂສ **ธาฮะปุตโต** ຫາກເປັນລູກມະຫາຣາດເຈົ້າຕົນປູ່ ອັນເປັນເຈົ້າຫມູ່ເສນາ **หาสา มะยัง** ທໍ່ວ່າດ້ວຍມີແທ້ ເຜືອຂ້າທັ້ງສອງພີ່ນ້ອງ ຄາວຢູ່ຫ້ອງຫໍຄຳ ຄົນທັ້ງຫລາຍກຳ ຢຳສຸດຂະໜາດ ວ່າເປັນຫລານພຣະບາດເຈົ້າ ຈອມມົ່ງປາງປະເຊໄຊ ບັດນີ້ພຣະຈອມໄຕຣພູວະນາດ ຫາກປະ ສາດໃທ້ເປັນຫານ ແກ່ພຣາມະນາຈານຕາມອຳນາດ ຊາດຂ້ອຍຂ້າທ່ານ ແລຈັກເຂົ້າໄປສູ່ສຳນັກ ອັກຄະ ວໍຣະກະສັດຂັດຕິຍະຣາດ ຊາດເຈົ້າແຜ່ນດິນ ບ່ສົມບ່ຄວນ ແທ້ດີຫລີແລນາ. **ตัสะมา** ເຫດດັ່ງນັ້ນ **มะยัง** ອັນ ວ່າເຜືອຂ້ານ້ອຍທັ້ງສອງ ຈຶ່ງຕັ້ງຢູ່ແຕ່ໄກ ສົມວິໃສອັນເປັນຂ້ອຍແທ່ງພຣາມ ແທ້ດີຫລີນາ.

ธาฮา ເມື່ອນັ້ນ ນັ້ນພຣະບຸຣິມສິນໄຊໄດ້ຟັງຂ່າວ ຈຶ່ງກ່າວເປັນນັຍຄາຖາວ່າ **มา สัมเมวัง อะวะจุตถะ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ດູຣາເຈົ້າຊາລີຫລານຮັກປູ່ ຫລານຢ່າສຸໄດ້ກ່າວຟ້ອງ ໃທ້ໂສກຕ້ອງທີຣະໄທ **ทัยทะเต** ເຈັບໃນໃຈ ຂີ່ງຂ້ອນ ວາບວູ່ຮ້ອນທົນທວາຍ **ภาโย** ກາຍເນື້ອຕົນແທ່ງປູ່ ເຫມືອນດັ່ງທ່ານມາເອົາຍົກຂຶ້ນສູ່ກອງໄຟ ແລນາ. **อาสะเม** ອາສະນາຫລາຍເຫລືອແຫລ ປູ່ບ່ໄດ້ສຸຂຢູ່ແທ້ແຕ່ເຂືອມາ **สัมมะ** ດູຣາເຈົ້າຊາລີ ຄຳອັນນີ້ເຈົ້າທັ້ງສອງ ຢ່າກ່າວ ທຸກຜະຜ່າວໃນໃຈ **พิยโย** ໂສກພາຍໃນຫລາຍກວ່ຽເກົ່າ ຮ້ອນຮ້ອຍເທົ່າໄຟລົນ ກັ້ງວົນໃຈແທ່ງເຮົາປູ່ ຮ້ອນວາບວູ່ໃນໃຈ **นิกกินิสสามิ** ເງິນຄຳມີບ່ໄຮ້ ປູ່ຫາກຈັກໄຖ່ເຈົ້າທັ້ງສອງ ດ້ວຍເງິນທອງແລຊ້າງມ້າ ບ່ໃທ້ເປັນ ຂ້ອຍຂ້າແທ່ງພຣາມ **กิมัคคิยัง** ທໍ່ວ່າພໍ່ເຂືອເຈົ້າ ຍັງເລົ່າກຳໜົດກົດຄ່າ ສັ່ງໄວ້ວ່າປານໃດ ເມື່ອໃທ້ສອງສາຍໃຈ ຕໍ່ໜ້າ ແກ້ວກຳພ້າແກ່ທ່ານພຣາມ **ยะถา เม** ເຂືອຢ່າຂາມໃຈປູ່ ຈຶ່ງບອກແຈ້ງສູ່ອັນມີ ກໍປູ່ເທີ້ນ?.

ภุมาโร อาหะ ท้าวชาลิสีมิงท่าว ไทอ้ปู่ท้าวก่าวถาถาว่า สะทัสสัถถัง หิ มัง ตาตะ ดั่งนี้เป็นเถ้าข้าไทอ้ปู่พระยาเจ้าฟ้า พ่ำเผือข้านี้จิ่งใจจอด หวังหว้ายรอดมิระพาน ลูกสิงสามหนุ่มน้อย พ่ำกำรักร้อยเท่าชีวิด ท่ำว่าพ่มาปองปิดจับจ่าย ให้ด้วยง่ายเป็นทาน แก่พรามะนาจานใจก้า พ่ำกำอู้มสองเผือข้าสั่งดิหลิ ว่าดูธาสองสิเธียเจ้าพ่ำ ลูกรักพ่ำกอยใจ เฮือจิ่งค่อยไป เป็นสะเพ้าเหล้มใหย่ พ่ำจักได้ซี่ไต่ข้ามโลกโลกา เอ้าสัดตะถะนาออกจาก จากทุกยากร้ายในสิงสาม ให้เถิงมิระพานวงแก้ว เป็นที่แล้วสู่ปะการน พ่ำกำโลมเผือหลานถิถ้อย สั่งถี่ถ้อยทุกถอง เผือทั่งสองยังไท้ร่ำ ต่พระพ่ำรัดสิ ทั่งไท้หาแม่มัดทิเผือพี่น้องๆ อันยังเดินเหดท้องดิ่งหนา จิ่งใจหาหมากไม้ แม่กำบ่ทันได้เห้นหน้า แม่กำบ่ทันให้สองเผือข้าสันลูกไม้ แม่กำบ่ทันได้ให้กินนิม แม่กำบ่ทันได้เชิยชิมเผือข้า พ่ำกำให้หลานกำ่พ้าเป็นทาน แก่พรามะนาจานผู้หอดไร้ พ่อยกไท้กำมาถึดติถะนิงในใจ ว่าลูกสายใจหนุ่มหน้า ลูกภูงามเลิดฟ้าเพิงเพิา ถืนใดเห้นเฮาจักถามไถ่ พรามผู้หาเฮ้าฮองบ่ได้ มันจักให้ลูกภูไป มันจักไสลูกภูให้เป็นข้อย ลูกภูจักทุกร้อยเท่าแสนถะนัด มา! ภูจักตัดล่ำไว้ เพื่อบ่ให้ไผไถ่ได้กางหาง แลนา พ่ำพระยากำมาถึด ด้วยปะการนดั่งนี้แล้ว กำจิ่งสั่งลูกแก้วดิหลิ ยังข้าชาลิผู้พี่ รู้ถ้วนถี่ทุกถอง พ่ำกำปองกิดล่ำ สั่งไว้ว่าทุกอัน ว่าชาลิเธียเจ้าพ่ำ เจ้าจิ่งตั้งใจต่สะแหวงหา ยังถำมะนิกะพันหึ่งพ่ำแพ่ง มาแต่งให้ดิงาม แก่ท่านพรามผู้ใจก้า อันนี้เป็นล่ำข้าชาลิ พ่ำรัดสิสั่งไว้ว่า ล่ำน้องข้านางแก่นไท้แวนหนัก พระจอมจักทิธาด ว่าให้หาช้างร้อยอาดพังพาย ม้าหลวงหลายแสนสำ่ ร้อยริดพ่ำดิหลิ ร้อยหาสิหาสางามแง่ ร้อยช้างแห่หลวงหลาย ร้อยงิวถวายแถวเถ่ำ แล้วแถมถำมะนิกะเล่ำดิงาม ให้แก่พรามผู้ใจก้า ท่ำนี้เป็นล่ำน้องข้านางกันหา พ่ำพระยาสั่งไว้ เมื่อให้น้องข้าแก่นไท้เป็นทาน สองเผือหลานยังร้องไท้ พรามจับได้ตีมา เถิงมะถะธาแก้วภู่ บัดนี้ มาเห้นปู่เป็นเจ้าจิ่งยินดี กำข้าแลนา.

พระเจ้าสีสินไชทิงไถ่เอ้าสองพระกุมาร

ธาชา เมื่อนั้น บั้นพระบุริมสินไชพูบาน กำให้นายนักหานผู้ใหย่ อันท้าวใช้ตางตา ให้เถ้าดาทุกเยื่อง ไว้ไถ่สองเจ้าเจื่องจอมหลานว่า **อุตเถหิ ภัตเต ตะธะมาโม** ดูธานายนักหาน ท่านย่านามเธอแล่น ธิบติกแต่งมำมา ยังฮองไถ่หลาน พระกะสัดตาแก้วกิ่ง พัดพ่ำแม่แล้วจิ่งหลิงมา ถืนมะนายย่าน้อย นับด้วยร้อยย่าถา **หาสิสะตัง** ถือว่าข้ายิงแลข้าขายถาดคู่ ช้างม้าหมู่พ้งพาย อุสุพะธาดหลาย แลสิ่งแลร้อย ถำบ่น้อยพ่ำพัน มาไถ่หลานจอมฮวันแก่นไท้ ให้ได้แท้ย่านาน ทงอเทิ้น. **ตะโต ภัตตา** ถัดมัน บั้นนายนักหาน รับถำพระพูบานมิบน้อม ติกแต่งพ้อมนานา โดยดั่งถำพระกะสัดตาติมยิ่ง พ้อมทุกสิ่งมำมา หาสิหาสาใหย่น้อย ได้แลร้อยใส่บันชิ **ถาวิสะตัง** ร้อยงิวถือทั่งคู่ ช้างม้าหมู่เดินตาม **ชาตะรูปะ** ถำสองแสนห้าหมื่น ยอยื่นให้แก่ท่านพราม **โปตามัง** ไถ่หลานงามพระบาด ลูกเจ้าจอมธาดเป็นไท กำมีแลนา **ธาชา** อันว่าพระจอมทันพูอะนาด กำปะสาดให้โดยพะลัน **สัพพะสะตัง** ยังเฮ้าฮองแลสิ่งแลร้อย ถำบ่น้อยพ่ำพัน **สัตตะ พูมิยัง** บ่ท่ำแต่นั้น พระจอมทันทิธาด กำเล่าให้ผาสาดหลังหึ่ง อันมีพื้นได้เจัดชั้นแก่พราม นั้นแลนา. **มะหาปะธิวาโธ** เมื่อนั้น บั้นพรามเถ้าชะราหาม มียิดสักปะธิวานกำมากหักหนา **ปะติสาเมตะวา** ถันว่ามันได้ล่าเจ้าท้าวพระชาลิ ถือว่าถำแดงดีพันทัด

ธิบมังมัดมันฟ้าอยัดใส่ถัง ติดจิดจิงจำ้ใหม่ ภะแจห้ใส่ถังลาย เมื่อนั้นพรามโอยอายขึ้นสู่ผาสาด นั่งยู่เหิงเหมืออาสะนา เหมือนดั่งมันได้เป้นพระยาเจ้าฟ้า มันกำคิดเถิงนางหล้าน้อยอะมิตะตา ถอง วินาให้พัดพาภ มาจำให้พี่เจยระจาภเหิงนาน ว่าปานนี้ นางผู้ดีอะมิตะตาหนุ่มน้อย เนื้ออ่อนช้อย มันปู เมยแพงภูถอยยู่ บ่มีคู่ยู่สันใด ลือรู้ว่าบ่มีใผพ่เพื่อน นางจักเลื่อนๆ ร้องไห้ยู่ดงอดายแลนา มันจินดาแล้วร้องไห้ นำ้ตาไหลติกโจกๆ ถึดเถิงคำทุกยู่ถิ้อย-ถิ้อย ใจเถ้าละห้อยถอมสาว ถอมนิงพาอ่อมน้อย นางยอดส้อยอะมิตะตา **พุมธิตะอา** มันกำกินเข้านำ้โพธะนะอาหาน บ่พิจามเกับใส่ ห้องเถ้าใถ่ถุงถาง โอยโอยถางยู่เหิงกางผาสาด ใจธิขาดถางตาย เถ้าหิมหวายชิเชื่อม ร้องก้ำเกือมไปมา แลนา.

ราชา เมื่อนั้น บันบุริมสิสินไชเจ้าจอมมิ่ง ถันว่าไถ่เอ้าแล้ว ยังหลานแก้วก้ำด้วยดี ให้สองสิสะสิมป่อย ให้สองอ่อมน้อยทะริงเสื้อแลผ้า หาหน้าด้วยของหอมอันใหม่ หอมช้อยใช้สามาน ฝูงหมู่นายนักกานยำหลั่ง ถับถั่งกะอูบหอง เข้าหมื้นตองเป้นเค้า หอมห่อเห้ำเมืองมอน ผ้าผืนถอนถ่าล้าน แพเทดส้างสิมไหม ทะริงโสมไวดูอาด เลิดกว่าลูกอามาดในโลกา เป้นหลานพระกะสัดตาติมปู่ หลายสำ่หมู่อาหาน ทุกปะกานหลายหลาก ชื้นช้อยมากมานา เบิกบายสีแสมสิ่ง ก้วยอ้อยมิ่งพา ขวัน สับพะสันเพิงพ้อม เสนามานั่งล้อมเป้นถัม ทังปะโรหิตาอาจานผู้สะหลาด นักปราดเจ้าจิ่ง ถวายพอม ว่าสองพูหอมทังคู่ ยืนกับปู่เทยระถา พันอัดสายำ่ได้เถ้า เข้าเถื่องย้องของแพง ห้าอยูแยงโลมลูบ อู้มอ่อมจูบหลานชิม กอดถ้ดิมแก่นแก้ว ปู่กำชิมบ่ทันแล้อ ติมย่าแก้วกันละยา กำมาสะแดดิมโลมลูบ ก็มหน้าจูบชิงชิม ทังแม่นิมมาพ้อม สองอ่อมน้อมกายา สองพระนัดตาแก่นแก้ว เมื่อปะดับแล้วดูงาม ผ้าผืนถามหลายหลาก ถ้อมทุกพากห่อเมือง ถอมถ่าเมืองบ่ไร้หอด ผ้านั้นรอดแสมคำ ลายสื้อแดงดำดูหลาก งามทุกพากพระอัดถา งามเหลือตาสุดละหาด หลานน้อยนาดแร่งดูงาม สองนิงรามหล้าช้อย พระยอดส้อยสิสินไช มิใจรักหลานปู่ยู่อิ่มอ้อย อู้มอ่อมน้อย พระชาลิ นางผุดสะดิติมย่า จิ่งอู้มเอ้าหลานแก่นหล้านางกันหา.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. พิกขะเว ดูราเจ้าพิกขุสิง ติมทะริงจะตุปาริสุดทิสิลาใสสุด ส่อมดั่งผุดสะดิ แลพระยาบุริมสิสินไชบุพิด **นิกกิมิตะอา** ไถ่เอ้าแล้อ ยังหลานแก้วก้ำวิงสา **มะหาเปตะอา** ให้สองเจ้าอาบสิงสิ สะเหวียโพธะนะดิเดยระดาด สะพาดเหมือพาคำ ภะทำปะดับปะดาดิแล้อ ยังหลานแก้วก้ำสองสิ ด้วยอาพอมดีทังคู่ จิ่งให้เข้าสู่ตักแห่งติม เมื่อนั้น บันพระยาบุริมสินไชบุพิด **ภะริตะอา** ถันว่าปะดับปะดาดิแล้อ ยังหลานแก้วก้ำพิงพัน **สีสัง มะหาเต** ให้อาบนำ้สิงสิ ผ้าผืนดิงามขาวปอด ดอกไม้หอดเข้าทูนถวาย ทะริงแหวนสุบสอดมื้อ ดูถ่มถื้อถอมงาม **อัพะระวิ** เจ้าจิ่งถามหา ยังพระกะสัดตาทังคู่ อันยังยู่ป่าไม้พาอะมา ด้วยนัยถาถาว่า **กัจจิ ขุโพ ขะโรถา เต** ดั่งนี้เป้นเค้า ดูราท้าวเจ้าชาลิ ส่อมดั่งว่าพระรัดสิสองพี่น้อง ภำบ่ได้ต้องพะยาหิโรถา **ยาเปนติ** ภำยังถ่อยล้างชิวิด ให้เป้นไปบ่ขาด ด้วยหมากไม้หาดหือมันภำปู่ลิ? **มูละผะลา** หือมันแลหมากไม้ ยังถ่อยได้พ่สันภำปู่ลิ **ทังสา จะ มะกะสา** เหลือกตาขาว ยุงสิบยาวปักปั้น ริ้นตือน้อยขบ

ถัน ก๋ำบ่ำมาให้สองจอมทันท๋างผะมอด สองเจ้าขอดเป๋นชิก๋ำปู่ลื? **สิริงสะปา** สัดติ๋อริแรงตอด ๆงอด ร้ายถ่าถะมอง ก๋ำบ่ำมาปุนป่องกะทำโทด พระรัดสิเจ้ายังถ่อยโสดสะหวัดดิก๋ำปู่ลื? **ท๋างสา** อุปัดทะอะอินตายเต๋มป่า แรดร้ายถ่าเสือสาๆ ก๋ำบ่ำมาถางถิ่นเถ้า บ่เข้ามาราวิ แก่พระรัดสิพี่น้องๆ ก๋ำปู่ลื?[1]

ท้าวเจ้าพระชาลิท๋างเล่าถวามทุกข๋องพระนางมัดทีเจ้า

ชาลิกุมาโร เมื่อนั้น ปั๋นท้าวชาลิจักไขข่าว ไหว้ปู่ท้าวก่าวถาถาว่า อะโถ อุโพ อะโรถา เต ดั่งๆ นี้เป๋นเถ้า ลูกมะหาราดเจ้าท๋างคู่ พัดไปอยู่ในไพหฆา ก๋ำยังถ่อยเมดตาทัมบ่มีขาด บ่ได้ต้องพะยาดโรถา ยาเปนติ ก๋ำยังถ่อยลั๋งชีวิด ให้เป๋นไปบ่ขาด ด้วยหมากไม้หาดหิอมัน ก๋ำยังถ่อยได้พ๋ำสันบ่ยาก บ่ลำบากใจสัๆ ท๋างสา จะ มะกะสา เหลือกตาขาว ยุๆสิบยาวปีกปิ้น ริ้นติ๋อน้อยขิบถัน ก๋ำบ่ำมาให้สองๆ จอมทันลูกปู่ อันอยู่ท้องสาลา สิริสะปา ขาดสัดติ๋อริแรงตอด ๆงอดถ่าถะมอง ก๋ำบ่ำมาปุนป่องกะทำโทด ลูกมะหาราดเจ้ายังโสดสะหวัดดิ ก๋ำข้ามา. ท๋างสา อุปัดทะอะอินตายเต๋มป่า แรดร้ายถ่าเสือสาๆ ก๋ำบ่ำมาถางถิ่นเถ้า ให้พระบาดเจ้าท๋างสองๆ อันกะทำถองทุกถ่ำเช้า เจ้าก๋ำแผ่ไมตีไปไกา สุดวิใสสามโยด พื้นจากโทดราวิ ท่ำว่าแม่มัดทีเผือข้า มีปีกกะติไปสู่ป่า แต่เช้าถ่าสะแหวๆหา ละนันตา แม่ก๋ำเลือก ขุดหิอเผือกแลมันแดๆ มันแซงแลมันอ้อม เหลืออิดร้อมแดดแลฝนรำ อาหัจจะ แม่ก๋ำนำเอ๋ามา ยังหมากหันแลหมากกอก หมากพอกแลตูมกา สายัๆ แม่ก๋ำมายามถ่ำ ซ๋องถ่ำไต้ไฟกิน เหมือดินดายบ่มีถ้วย ท่ำแต่ใบก้วยกาดต่างพา สา อันมา แม่มัดทีเผือข้าพี่น้องๆ เถียอยู่ท้องโรงฮัน กะจอมจันลูบไล้ หัดดอกไม้โสมสี รัดสะมิดีผิวผ่องๆ บัดนี้ นางท้าวท่องๆง๋องไป เดินดิ๋งไพหลายหลาก ทุกยากไร้ติมตอม ผิวผอมดำดูหลาก เนื้อเหลืองหากเซินเอิน ก๋ำแร่งๆซ้ำบ่เห็นเผือข้า บ่เห็นหน้าลูกนี้เล่า อิกแม่เส้าหมองๆใจ ยู่อาลัยบ่แล้ว แม่แก่นแก้วหากเป๋นทุก บ่มีสุขแก่แม่เผือข้า แม่จักยี้ฟ้าก๋ำบ่เถิงอิน พระนิรินจิ่งรู้ดั่งนี้ แลนา[2].

---

[1] **สะบับหลวงพระบางว่า:** ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ พระติโลกะนาถาม จักปะติสันถาม ปางเมื่อพระพูบาม ไถ่เอ๋าแล้ว ยังหลามแก้วกิ่งบ๋ระบอม ทัมมะดาถอมโสพาบ ก๋ำให้สองเจ้าอาบสิงสี สะเหวียโพธะนะสาลิเถยระดาด สะพาดพ้อมเหมือพาถ๋ำ **ภะธิตะวา** เจ้าจิ่งปะดับปะดาด้วยหิบพาพะระนาดิท๋างคู่ แล้วจิ่งให้ขึ้นสู่ตักแห่งติม **ราชา** ส่อมดั่งพระยาบุธิมสิสิมไชบุพิด **ภะธิตะวา** ถันว่าปะดับปะดาดีแล้ว ยังหลามแก้วกิ่งพิงพัน **สิสัง นะหาเต** ให้อาบน๋ำสิงสีผ้าผืมดีขาวปอด ดอกไม้หอดหวายทิๆ แหวนปะสิงสุบใส่นิ้ว ดูถ่มถื้อถืมถาม **อัพะระวิ** เจ้าจิ่งถามหา ยังภะสัดตาท๋างคู่ อันยังอยู่ในป่าไม้พาอะนา โดยไมถาถาว่า **ภัจจิ อุโพ อะโรถา** เต ดั่งนี้เป๋นเถ้า ดูธาเจ้าชาลิ **ภัจจิ นุ** พระเหวดสันดอนพ่ำเจ้า มิถ่าว่าบ่โสภาเส้าโสภาแด่ลื? **ภัจจิสิ มาตา** แม่ออกเจ้า มิถ่าว่าบ่โสภาเส้าแถ้นใจแด่ลื? **ภัจจิ** ลั๋งติมตามแต่ได้ หาลูกไม้ยังถ่อยได้พ๋ำสันแด่ลื? **ภัจจิ** เหลือกยุงยองผันลุ่มฟ้า ก๋ำบ่ำมาบงดบงมหน้าพ่ำพระเมือๆ **ภะวัจจิ** งูซ๋องเหลือมในป่า แมงๆอดถ่าแกมเงิ้า **อะเม** เสือเหลืองคางระหื่น เสือโถ่งถิ่นคางลาย **ภะวัจจิ ท๋างสา** ถวายเถื่อนหิอละพี บ่มาราวิภะทำโทด แก่ท้าวผู้สางๆโพหิสิมพานแด่ลื?

[2] สะบับหลวงพระบางว่า: ชาลิกุมาโร **เมื่อนั้น ปั๋นเจ้าชาลิจักไขข่าว ไหว้ปู่ท้าวก่าวถาถาว่า** อะโถ อุโพ อะโรถา เต **ดั่งนี้ ถ๋ำสะหวัดดิก๋ำยังถ่อยได้ บ่ห่อนไช้เป๋นสัๆ** อะโรถายัๆ **พระราดชะมาดาลูกสะใพ้ปู่ ยังถอยยู่ภะทำพุม** อะโถ **หิอ** มันแลลูกไม้ **ยังถ่อยได้พ๋ำสัน** ภัจจิ เหลือกยุงผันลุ่มฟ้า **ก๋ำบ่ำมาบงดบงมหน้าพ่ำพระเมือๆ** อัปปะเม **งูซ๋องเหือมสางห่า ก๋ำบ่**

มาตา ແມ່ແທ່ງຂ້າເຜືອຫລານ ເຄີຍຢູ່ສຸຂຸມານແຕ່ກ່ອນ ເນື້ອອ່ອນກ້ຽງຜິວສະນິດ ແມ່ມີພັນພິຈິດເຮືອງໂຮດ ໜ້າຊ້ອຍໂຊດປ໊ອບານ ຢູ່ສຳຣານຄວນຄາດ ໃນຜ້າສາດຫ້ອງພິມານຄຳ ຄືລຳນຳນາງຟ້າ ສີສ່ອງໜ້າຍະຍິ້ງ ບັດ ນີ້ ແມ່ເດີນດິ້ງເຖື່ອນຮ້າຍ ອາຍແດດຕ້ອງລົມຕີ ຜິ້ງທຸລີໄຫ່ຜ່ານ ເດີນດ່ານດ້າວດິ້ງໜາ ເກສາ ຜົມແມ່ເຜືອຂ້າ ມັດທີ ເມື່ອຈຳເຣີນສີໄສຍາດ ໃນຜ້າສາດແກ້ວໂຮງຄຳ ດິກດຳດີຍາວຍິ່ງ ງາມຖ້ວນສິ່ງສາຣະພາ ບັດນີ້ກໍມາ ບິກບາງໂບດ ເກົ້ານ້ອຍໂສດເສົ້າເສຍສີ ບັດນີ້ໂສມແມ່ມັດທີກຳ່ເສົ້າ ຜິວແມ່ເຈົ້າກໍມ໊ອໜມອງ ເໜມ໊ອນດັ່ງດອກ ບ໊ວທອງບານຊະຊ່ອນ ອັນກະໄຫຊາຍຫາກມາບາຍຟັ້ນ ຄັ້ນໃຫ້ອ່ອນເສົ້າເສຍສີ ນັ້ນແລນາ.

ສາ ອັມມາ ພຣະຣາດຊະມາດາສະໃພ້ປູ ບ່ໄດ້ຢູ່ຈັກວັນ ທຸ່ງວທາງຊັນຈັບຈ່ອງ ໃນແທ່ງຫ້ອງໄພສົນ ເດີນດົນ ໄກໜັກແທ້ ຕີນແມ່ຕ້ອງຫີນຜາ ໜາມຫຍ້າຄາຍາວຍືດ ໜາມຫວາຍອີບຕົບຕັນ ໜາມຫມາກທັນເກາະໄຂ່ ໜາມໄມ້ໄຜ່ປັກປົນ ຕິດຕີນຕົນທຸກແງ່ ແມ່ແກ່ນໄທ້ຍົນອົດ ຄ່ອຍປ່ອງປົດຍ່າງຍ້າຍ ປົດຊ້າຍຫລຸດຂວາຍັ້ງ ທັ້ງ ເລົ່າບາດຜິວໜັງກ່ຽວເນື້ອ ທັ້ງສົ້ນເສື້ອແມ່ກໍຂາດຊຸຍຊາຍ ແມ່ກໍສັ່ນສາຍຕາຍໄປໃນປ່າໄມ້ ແມ່ແກ່ນໄທ້ໄທ້ ເຮຣິນ ພາຍບົນໜາມເກາະເກົ້າ ຜົມແມ່ເຈົ້າກໍກະຈັດກະຈາຍ ເພາະວ່າໜາມທັ້ງຫລາຍເຫລືອແຫລ່ ອອກໄທ້ ແມ່ຮຸດໄປ ຍຸງຍອງໄຍສະຊູ່ ຮົ້ນຮ້າຍຄູ່ຊຸມຕາ ມາອຶ່ນດູນາງພຣະຍາແມ່ເຜືອຂ້າ ຫລ້າງຈັກຕາຍເມ໊ອຟ້າ ເພາະ ວ່າຄວ່າຫາກິນ ນີ້ແລນາ.

ວະເນ ໃນດິ້ງດອນຣາວປ່າ ເນື້ອຮ້າຍຄວ່າກ້າຄະນອງ ເສ໊ອເຫລືອງຜອງຜັນຢູ່ ແຮດຮ້າຍໜູໜມາໜມີ ໄກ ສອນຣາຊະສີຣະຫົ້ນ ເສ໊ອໂຄ່ງຄົ້ນຄາງລາຍ ແມ່ກໍຢຸງວຄ້າງຕາຍຮອມຮໍ່ ກໍ່ທໍ່ຄຶດຕໍ່ພໍ່ຮັດສີ ແລນາ. ເກເສສຸ ແມ່ ມັດທີເຜືອພີ່ນ້ອງ ເຄີຍຢູ່ຫ້ອງໂສມສີ ບັດນີ້ ແມ່ມາບວດເປັນຮັດສິນີທະຣິງເພດ ຜູກເກົ້າເກດເປັນຊະຕາ ເດີນດິ້ງ ໜາປ່າໄມ້ ແດດຮ້ອນໄໝມ້ກໍແຮ່ງວ່າທາງໄກ ເຫື່ອກໍໄຫລ ໄຄກໍ່ຍ້ອຍຍະຍັ່ງ ເປັນແຖວຖັ່ງໄຫລຕົກ ລົ້ງອາບອົກ ແມ່ເຈົ້າ ຍ້ອຍແຕ່ເຄົ້າສອງແຂນ ແມ່ຍົນແຄວນລຳບາກ ປົ້ງກະຕ່າໄວ້ທາກເຮຣິນ ທຸກມາໃນເມ໊ອງຄົນລຸ່ມຟ້າ ໄປ່ປານແມ່ເຜືອຂ້າ ຍວດກວ່າເພື່ອນທັ້ງຫລາຍ ແລນາ. ຈັມມະວາສີ ແມ່ມີປົກກະຕິນຸ່ງໜັງເສ໊ອແລເປ໊ອກໄມ້ ອັນອິນທາທາກແຕ່ງໄວ້ໃນສາລາ ຊາຕະເວທັ້ງ ນະມັສສະຕິ ແມ່ກໍນ້ອມນະມັດສະການໄທວ້ບ່ຂາດ ຍັ້ງຊາດ ແປວໄຟ ໃຫ້ເປັນໄປຕາມຮີດ ທຸກຄ່ຳເຊົ້າເປັນນິດຈະການ ດ້ວຍໃສ່ໃຈອະທິດຖານວ່າ ຜ້າພຣະປັດເຈກະເຈ້ົາມ໊ຶ ຈອມໄຕຣ ເພື່ອໃຫ້ເປັນປັດຈັຍນຳເມ໊ອເກີດ ຊັ້ນຟ້າເລີດມະຫາພຣົມ ກໍ້ຂ້ານາ. ເອວັ ມາຕຸ ທຸກຂິຕະພາວັ ກະ ເຖຕະວາ ສ່ວນດັ່ງທ້າວຊາລິຣາດຊະກຸມານ ຖວາຍອາການອັນເປັນທຸກແທ່ງແມ່ຕົນ ໃຫ້ແຈ້ງແກ່ບຸຣິມສີສົນໄຊ ດ້ວຍນັຍດັ່ງນີ້ແລ້ວ ໂຈເທນໂຕ ບັດນີ້ ເຈ້ົາຈັກຂໍວໍຣະອັ ເຊີນເຕີນປູ່ ໃຫ້ນ້ອມໜ້າເຂ້ົາໄປສູ່ພຣະປິຕາ ອາທະ ຈິ່ງ ກ່າວດ້ວຍນັຍຄາຖາວ່າ ປຸຕຕາ ປິຍາ ມະນຸສສານັ ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ຂ້າໄທວ້ຕົນປູ່ເປັນເຈ້ົາ ດັ່ງຂ້ານ້ອຍຈັກຖວາຍ

ມາຄວ່າໃກ້ໄຂ້ຊອມຊັ ວ ວະເນ ໃນດິ້ງດອນປ່າກວ້າງ ເປັນທີ່ຢູ່ໜມູ່ແຮດຊ້າງແລເສ໊ອສິ ງ ທິ ງສາ ບ່ມາຮາວິກະທຳໂທດ ແກ່ທ້າວຜູ້ສ້າງ ສົມໂພທິຍານ ແລນາ. ຊະນັນຕາ ຂ້າແດ່ປູ່ພຣະຍາເປັນເຈ້ົາ ແມ່ມັດທີເຜືອຂ້າພີ່ນ້ອງ ເດີນເທດທ້ອງດອຍດິ້ງ ຊະນັນຕາ ແມ່ກໍ ທຸ ງນ ຍ່ອມຊຸດເອົາ ຫົວມັນແລລູກໄມ້ ມາໄວ້ໃສ່ແລ ງ ງ ງາຍ ຄືວ່າເທ ງ ້ຳ ບ໊ວຫົວມັນມ໊ເສ ໂ ງ ງາມຊະຊ່ອນ ມັນອ້ອນອ່ອນກິນຫວານ ໂກລັ ງ ໜມາກທັນແລໜມາກກອກ ອອກໄທ້ແມ່ກໍເອົານຳມາ ເພື່ອວ່າຮັກສາລູກນ້ອຍ ກັບທັ ງ ພຣະຍອດສ້ອຍພໍ່ຮັດສີແລນາ. ຣາຊາ ຂ້າໄທວ້ປູ່ ພຣະຍາອັກຄ້າວ ຕົນຜ່ານດ້າວເມ ໂ ງ ງຂວ ງ ໂອນ ມາອຶ່ນດູເດ ມາອຶ່ນດູແມ່ນິມນ ງ ງອອກເຈ້ົາ ຄັນຮຸ່ງເຊ້ົາໜມ ໂ ງ ງໃຈ ກໍ່ບ່ມີຄົນໃດເພື່ອນ ພ ້ ອ ງ ເດີນດ້າວຫ ້ ອ ງ ທິ ມ ະ ພ ານ ແມ ່ ທ ຽ ມ ຍ ່ ອ ມ ໄ ປ ຫ າ ຫ ົ ວ ມ ັ ນ ແ ລ ລ ູ ກ ໄ ມ ້ ແ ມ ່ ອ ອ ກ ໄ ທ ້ ໄ ດ ້ ຫ ລ າ ຍ ປ ະ ກ ານ ມ ູ ລ ະ ຫ ວ ານ ຫ ົ ວ ໃ ຫ ຍ ່ ລ ູ ກ ໄ ມ ້ ໃ ຫ ມ ່ ຝ ູ ງ ໃ ດ ແ ມ ່ ຈ ິ ງ ໃ ຈ ຫ າ ເ ຖ ິ ງ ຄ ່ ຳ ໄ ດ ້ ແ ລ ້ ວ ພ ໍ ່ ພ ຣ ະ ຍ າ ເ ຜ ື ອ ຂ ້ າ ພ ອ ຍ ເ ລ ົ ່ າ ອ ິ ດ ຢ ູ ່ ຊ ູ ່ ວ ັ ນ ມ າ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ທ ັ ້ ງ ສ ີ ່ ໜ ້ າ ...

ยังเทด ให้เป็นเอกะเทดในธาดุอะปันยา **ปุตตา** ลูกยิ่งชายฝูงปะเสิด เป็นที่ฮักลำ้เลิดแก่พ่อแม่เกิดกับมา หากเป็นทัมมะดาแห่งคิน อันเอ้าปะติสินในมะนุด ส่อมอ่าปุดตะสะเหม่หาทัมดองปะเสิด ในลูกแก้วเกิดกับสันตาน ตั้งอ่าบ่เกิดมีแก่พระพูบานจอมมิ่ง เทดอ่ามาละลูกแก้วกิ่งอางเสย สองผิวเมยไปทะธิงโสกเส้า เทดสันใดมะหาธาดเจ้า จิ่งบ่ละนิงหามี้จา?

พระเจ้าสีสินไชจะไปเชิ่นพระเทอดสันดอมกับเมืองๆ

ตะโต ธาชา เมื่อนั้น ขันบุธิมสีสินไช ได้ยินคำหลามก่าว ร้อมผะผ่าวในใจ **อาวิภะโธมโต** เจ้าจักไชยังโทด อันได้โกดก้าแต่หลังมา **อาหะ** จิ่งก่าวด้วยนัยคาถาว่า **ทุภภะตันจะ หิโนโปตะ** ดั่งนี้เป็นเค้า ดูธาเจ้าชาลิ ผู้ทะธิงโสมสีชื่นช้อย ดั่งปู่จักเล่าถ้อยแต่หลังมา **อะหัง** ปู่นี้เถ้าพิ้นอุระธามาม ภะหำอันใด บ่ได้พิจามแจ้งแจบ จิ่งได้ฮับลูกแก้วแผภดาหนิ เทดอ่าชาวสีพิมาสินส่ ล่ายว่าพ่อเจ้านี้ผิดปะเอนิแต่พายหลัง **พูมะหัจจัง** ภะธิยาอันภำจัดพ่อเจ้าผู้บ่มีโทด ปู่นี้ร้ายแท้โสดฮับหนิ **ยังภินจิ** เมืองเธามิหมู่ช้าๆ แดมด่ามกว้างกวมไภ แสมส่วยไธไหลเฮ้า มิหังเฮ้าเปือกแลเฮ้าสาม แก้วเจัดปะภามเป็นเค้า ไว้ถ้าพ่อเจ้าแต่งหังมอม แลมา. **เอตุ** หลามรักเธีย! เจ้าจิ่งไปย่าช้า อว่ายหน้าต่ปิตา รอดสาลาแก้วกู่ มำเอ้าพ่อเจ้ามาอู่สะเหวียเมืองๆ ให้หายคำเถืองใจปู่ ภูกำนั่งอู่ถ้าถองหา แลมา.

ชาลิภุมาโธ อาหะ เมื่อนั้น ขันท้าวเจ้าพระชาลิ ไขละดินิบนอบ ทูนตอบปู่บุธิมสีสินไช ด้วยนัยคาถาว่า **มะ เหวะ มัยหัง อะจะมา** ดั่งนี้เป็นเค้า ข้าไหว้ปู่พระยาเป็นเจ้า **อะหัง** อันว่าข้าชาลินี้ยังน้อย จักว่าก่าวถ้อยกำบ่เป็นถอาม **มะ เอหิ** ดั่งลิแลจักไปธาดทะมา ปิตาพระบาด ผิว่าข้าน้อยหากไปธาดทะมา พระภะสัดตาดินอิงอาด มาสะเหวียธาดสิบถองเมืองๆ ดั่งนั้น กำบ่เป็นถอามหนัก ส่อมดั่งอักถะอำระวิงสา พระปิตาดินอิงอาด กำบ่หล้างว่าจักมาเป็นอาด สะเหวียธาดแห่มทะธิง **สะยา** ถอมที่อิงมะหาธาดเจ้าดินปู่ พ้อมพ่ำหมู่เสมา ไปมุดหาพิเสก เอ้ายังเอกะบุด ด้วยธาอุภะภุทะพัน ห้าปะภาม แล้วแลนำมาสู่ผาสาด ให้สะเหวียธาดสิบแหมเมืองๆ ฮอบดีหลิแลมา.

พระเจ้าสีสินไชหิงสั่งให้จัดก่งมธิพิล

ตะโต ในภาละเมื่อท้าวเจ้าพระชาลิ สินามหม่ แลอำระอังเชิ่นดินปู่ พระบุธิมสีสินไชดั่งนั้น ขันพระบุธิมภะสัด **อัฮุอะพาสะถะ** กำจิ่งปิงพระธาดุอะอามัด อักถะอำระอาดยา ใส่หิวเสมาสี่จำพวกถือว่าเสมาเจ้าช้างๆ เสมาเจ้าม้า เสมาเจ้าธิด แลเสมาไปต่ำแผ่นแล่นหางดิน จิ่งให้เอ้าดิภแต่งเด้าดา **เมถะมา จะ** ถือว่าชาวนิคิมแลภิมพระม้า หวยถ้าแลชาวเสดถี พธามะมาแลพธามะนิ ภับหังปะโธหิตะอาจาม ถัดภว่านั้น โยหาหามหลายหิภหมื่น หน้าช้อยชื่นโสมงาม ทะธิงเถื่องสังวามลำ่ย้องตางสิ่งอ้องอาสา จิ่งให้ไปตามโดยสะเดัดภูพระอิงย่าช้า **นิละวัตถะหะธา** อันว่าฝูงโยหาหามหังหลาย ขุมไปข้างหน้า ให้เอ้ามุ่งผ้าแผ่นผืนขาว ดุดดั่งดาวโดยถ้า อุปะมาดั่งเอ้าคันทะมาด ขุมหนึ่งให้เอ้ามุ่งคาดผ้าผืนเหลือง งามเธื่อเธืองแสมหัด ถัดนั้น โยหาเธืองช้อยโฉด จิ่งให้เอ้าย้องเอ้โอด

ปู่ยูแยง ผ้าผืนแดงญงนคาด ว่อมหิวอาดถือถวน **สุขหาเมเก นิอาสิตา** อันว่าโยหาซุมช้อยช้า ให้เฮ้าม่งเสื้อผ้าผืนขาอ ว่อมหิวพาวตามสิบสอด เฮาะข่ายขอดกายพัน **ฮิปปะมายันตุ** จิ่งไปตามโดยสะเดัด ย่าคาดย่าคา อุปะมาปานดั่งดอยอันหนึ่ง อันสูงสุดฮะหนาด มีนำ้ค้างยาดไหลลิง **ถันทะหะโธ** หะริงฮองหอมหิบสิบสี่ง จิ่งได้ชื่อว่าเฮ้าถันทะมาด เดยระดาดเต้มไป ด้วยไม้สองปะกาม ถือว่าฝูงเป้นหมากดูตะกาม เป้นดอกบานงามสะพู่ เป้นที่ยู่แห่งเหพะดา **หิสาพาติ** หำหิสาให้รุ่งเรืองบ่ฮาด ด้วยยาหิบพะอาดหังหลาย หอมรวงรวายริ่นเร้า ทุกถ่ำเช้ำเป้นนิดจะกาม แลจักอุปะมาสันใด ส่อนดั่งโยหาเฮาทุกหมู่ จิ่งให้ดาดเถื่องยู่เป้นถัม จันทะมันหาเอ้โอด งามช้อยโฉดถ้าดาไป ก็อุปะไมดั่งนั้น แท้ดีหลิแลนา.

หิงเลือกพระพามะหัดถีช้างหังหลาย

หัตถาโธหา เสนาเจ้าช้าง จิ่งให้ห้างช้างธาดฮะอัด จัดให้ได้หิกหมื่นสี่พัน ให้หงอพะลันติกแต่งบอกแก่ฮุนช้างแส่งสิมคาม ติวดิงามจิ่งห้าง ช้างร่างร้ายโสมบ่พาอ ย่าได้เอ๊า ฮาเป๋าแลหางปัดปอก ย่าได้เอ๊า ไหล่ยอกแลบังถอง ย่าได้เอ๊า ปูมพองแลแถ่งถิด ก็ย่าได้เอ๊า ช้างฝูงนี้ จิ่งไว้ให้แม่มิดแม่ม้อมขี่หงอหาง ถางหยุดแลหน้าโฮม ชื่ว่าช้างฟานโตมแพ้เจ๊า ยามเมื่อขี่เข้าคุ้มธาดฮะฮ่องหลอง เกงเฮัดฮองเป้นถ้อย กะโบงหิวน้อยหูใหย่พ่ำลอา ย่าได้เอ๊า ติวตาแดงนั้นมันแฮงร้อง ถันว่าเฮายิกบ้องถ้อง มันจักติ่มแตกหนี ย่าได้เอ๊า งาสักงาบ่ปอด ย่าได้เอ๊า งาง้ำงอดขึ้มช้าย ช้างร้ายโสมบ่พาอ ย่าได้เอ๊า ติวตาขาวนั้นแม่นช้างเข้ำถอก ช้างใส่ปอกปะเสย ย่าได้เอ๊า ช้างไหเยยฮิมเข้ำ ย่าได้เอ๊า ช้างเถ้ำยู่ริมเมือง ย่าได้เอ๊า ติวตาเหลืองนั้นมันแฮงท่าอ ฝูงช้างถ่าวหางเห็นเสิมเห็นช้างถ่ำกื่อ ช้างถ่ำรื่อหน้าหื้อหลังฮิด ย่าได้เอ๊า สูเจ๊าจิ่งหาวเอ๊าช้างสามติวฮะหนาด ให้แม่นหัมมะชาดช้างติวดี สะเหมิดั่งว่อระหัดถีภูพระบาด ติวอ้างอาดโสมพาว ก็จิ่งเอ๊า ติวฮิมขาวทุกเส้นบ่ติ่มเต้นถะโยงหนี บ่มิดำยิมกิวดาบหอก ไลปอกแลหือเห็น ก็จิ่งเอ๊า เสิมเห็นหะริงเถื่อง ทุกเยื่องพ้อมดูดี หางยาวริงวงยาวย่ง ก็จิ่งเป้นช้างสามติวอ้างอาด หัมมะชาดช้างห้าวขิ่นำพิน มีนหิมหิวหวาแลพุ่มพองกว้าง ก็จิ่งเป้นชาดช้างหงมพ่างพระยา งาง้ำงอมขึ้นขวาเก้ำเห้า เค้างาโต่งงอมง้ำ ก็จิ่งเป้นช้างฮวันหะริงหงมธาด อามาดพ้อมหมู่พิมแพน. **ติวหนึ่งชื่ว่าแสมสัดตูหลาบ ติวหนึ่งชื่ว่าผาบเมืองแมน ติวหนึ่งชื่ว่าแผ่นหองหิบ ติวหนึ่งชื่ว่าฮิตะสิมคาม ติวหนึ่งชื่ว่าคำ้พิมาน ติวหนึ่งชื่ว่าจักกะวานหลิงหล่ ติวหนึ่งชื่ว่าหัธระอา ติวหนึ่งชื่ว่าคุลาหมีพังพ่าย ติวหนึ่งชื่ว่ากิงจักก่ายเอ๊าหม่อ ติวหนึ่งชื่ว่ายี่พินล้าน ติวหนึ่งชื่ว่าป้านพินแสน ติวหนึ่งชื่ว่าแมนตาหอก ติวหนึ่งชื่ว่าหอกหลาวไหล ติวหนึ่งชื่ว่าไฟลุกแดงเดือนห้า ติวหนึ่งชื่ว่าฟ้าติ่นเต้ำเดือนหิก ติวหนึ่งชื่ว่าอิกผู้สาวฮำ ติวหนึ่งชื่ว่าน้ำตาผู้สาวไหล ติวหนึ่งชื่ว่าไถผู้สาวย้อย ติวหนึ่งชื่ว่าถ้อยๆ บาดตาผู้สาว ติวหนึ่งชื่ว่าหลาวใจเพ็ด ติวหนึ่งชื่ว่าสะเดัดสิงสาม ติวหนึ่งชื่ว่าผ่านตาวัน ติวหนึ่งชื่ว่าถวันเห้าฟ้า ติวหนึ่งชื่ว่าหล้ามุงคุม ช้างติวมี้จำเริมบุนบ่มีเสี้า ได้ผ่านเหง้ำสิงสาม งางามปานแปงเอ๊าใส่ ผิงขึ้นใหย่เพิ่งพี เป้นอ่ระหัดถีช้างติวปะเสิด เกิดมาเป้นพระยาแก่ช้างหังหลาย แลช้างหังหลายฝูงนี้ แม่นว่าเห้นเงาคามันก็ไล่ เห้นเงาไก่**

มันกำชิก แม่นว่าเห้นเงิาม้กมันกำชิน เห้นเงิาดินมันกำธินยู่ดิดอ้าๆ-ดิดอ้าๆ **ดันว่าเห้นเงิาแม่ธ้าๆ แม่หม้าย มันกำป่ายๆอางมำ** แลข้างทั้งหลายฝูงนี้ **สุอันมะกัจเส** มิสายปะดับ ฮันปะดับแล้วด้วยไหม คำ **โตมะธัง กุสะปามิพิ** กะทำให้แอนดิ บ่มิให้ธิบปะสิงส้าๆ กับทั้งผ้าแผ่นปิกหิอข้าๆ ให้สินแส่อ แล้วด้วยไหมคำ แลมายข้างทั้งหลาย ให้มิดินดาดด้วยเฮาะข่ายลายคำ มิมิถีข่ยไว้ ให้ฝูงหมู่โย เทดให้ จิ่งแต่งไว้ถ้าดาไป เท้าฮันเทิ้น.

ทิงให้เลือกอัดสะดอมม้าทั้งหลาย

ตะโต ถัดนั้น **อัสสาโธหา** เสนาเจ้าม้า จิ่งให้ห้างม้าธาดฉะอัด จัดให้ได้หิกหมื่นสี่พัน ให้ทุอ พะลันติกแต่ง บอกให้แก่หมื่นม้า แลแสมม้าแต่งสิมดาม จิ่งแต่งตามฮันเป็นปะโหยด จิ่งดูม้าติอ เป็นโหดแลเป็นคุม ให้จำเธิมบุนแก่ผู้ฮี่ ให้พิ้นที่โพยพัย ติอใดดิงามกำจิ่งห้างๆ ม้าร่างร้ายกาจับ ย่า ได้เอิา **เย อัสสา** ม้าติอใด ถะบองไวแลหิอน้อย กะโพกถ้อยๆ ถะน่องเมินๆ ย่าได้เอิา เล้าถิงบ่สิม ห้อๆ แม่นว่าเฮ้าเถื่องย้อๆ กำดูบ่างาม ย่าได้เอิา **เย อัสสา** ม้าติอใด ฮวันในติอบ่ปะกอบ ไหล่หลอบ ฮวันตาต้ ย่าได้เอิา **เย อัสสา** ม้าติอใด ในติอมันมิฮวันร้าย ฮวันกำช้ายชื่ว่าฮวันชี้ดุก เจ้าม้าทุก จักถิกส้งแลขาม หอกหอมตามชัดธ่ เกางท่ำจอบโจนร้ายที่หางโธม ฮวันโยมแลติมชี้ ม้าฝูงนี้เพิ่ม บ่ยำ่ จิ่มยายำเป็นถ้อย ฮวันฮี้ย้อยแลฮวันมำ่ตา ฮวันถว่าแลโธมธัก มักปธาดว่าฮวันถ่าว เจ้าม้า อ่าวยิมทุก มำ่ตาติกเพื่อได้ไห้ เธือมไธ้เพื่อมหามฮวัน ย่าได้เอิา **เย อัสสา** ม้าติอใด มิฮวันปั่นพื้น เธือธ่อ เจ้าม้าไธ้ชื่อตาย ล้างงิวถวายบ่แผ่ แม่เปิดไก่หมูเสย เมยปากหลายเพื่อไธ้ ลูกไพ้ปาก สะหาว ลูกสาวมุ่งสิ้นห้วม ย่าได้เอิา **เย อัสสา** ม้าติอใด ฮวันในแก้มชื่ดิมเหิ่า เล้ามิในสิบชื่ว่าดิม เหมัน เจ้าม้าจักเป็นพะยาด บาดน้อยแลบาดหลวง ลิงเมืองว่าฝิปะอาก เป็นพากแลฝิกะฮี่ เจ็บพิ้น ที่ปะดิงฟัก เจ็บยิ่งมักหะลอมเยื้อม เป็นเธื้อมแลทูดลิม ดังแดงสิมบ่เหือด เป็นเลือดตุ่มแฒอแดง กินแกงเบื่อบ่ได้ ธ้องไห้ว่าให้ผิมาเอิา แลมา. **เย อัสสา** ม้าติอใดมิฮวันปัก ถอมหลิกเอ้นแอนไก เจ้าม้าจักเป็นไอแลห้องไถ่ ใส่ชื่ว่ามานรุง ฝูงลูงอาวแลพี่น้อง เฮ้าย้องยู่บ่ถอยแลมา **เย อัสสา** ม้า ติอใด ใจแฮงสงทิ่นห้าว แธงถิบย้าวยู่อิ้อม กอยหลอมแลห้ายฮอำ้ มันมักยำ่แม่ม้า พาเจ้ายู่เอ อิม เกางจักยงบธิพินแลไพ่น้อย ย่าได้เอิา **อุตตะมะอันตะกา** ดูธาหมื่นม้าในแลหมื่นม้านอก **จิ่ง เลือกเอิาม้าให้ได้สี่สอกเป็นปะมาน เอิายังธาดฉะกามภูพระอิงเป็นคำนับ ปะดับปะดาไว้ ให้ได้ หิกหมื่นสี่พันติอฉะหมาด เหมือนดั่งอัดสะอะธาดภูพระอิง กำจิ่งเอิา ถือว่าแฮมเล้าแลแฮมเยื้อ เยื้อ** ม้ามุ่ยคุลา แฮมหมากางๆแลแฮมห้าย ม้าสอนง่ายใจดงอ ถือว่าแฮมฮงอแลแฮมฮ่อยหมากหมั้น ยามเมื่อเธิาสะบั้นพาเจ้าว่องไว กำจิ่งเอิา ติอตาไหลไปกางถิ้นแอนรุ่ง รู้ที่พุ่งสิมดาม ผิอพันงาม ฮ่อยห่อย ถือว่าฮ่อยหลวงแลฮ่อยสิ้ม ย่อมพาเจ้ามิ้มที่ร้ายจากทุกดิหลิ หัมมะชาดม้าติอดิ มิฮิน แก้มหม่อน ยามเมื่อแล่นตินติกบ้วง เป็นที่ห้วงอิงอาดพะลัน ถือว่าแฮมแมงวัน แลแฮมเงินลางสูง ก้า หัมมะชาดม้าหลิ้นหอกทะธิงคลิ ม้าแมวดิเจ้าจิ่งฮี่ ยามเมื่อพิบที่ร้ายพื้นที่โพยพัย แดงใสแล แดงฮ่ำ ยามเมื่อเธิายำ่ฮิ้นใจร้อนสิ่งไฟ กำจิ่งเป็นอาชาไนสิมสะอาด เฮ้าเถื่องถาดอาดแก่ตา

สินทุอาแอมไอว่อๆ เยาะยั้งมป่อๆเรธิน ฮารูลหา **นายม้าพินพ้อมพึบพิบ ให้ข็้นข่ีถิบพ้อมทุกต๋ิว** มิ **ห๋ิวสุบไปด้วยอ่อมแลหมวก ทลายจำพวกมานา** อิลลิยา **ถีทะมูกิงไกวแกว่ๆ แถมแส้แล้วแล่นยิงๆ แยๆ หมู่ข่ายแขงเธอแรงรอด ผันลอดร้ิอมาพะลัน** อัสสะปิตเถ **ผ้าลายจันทอๆห่งๆ ข่ีม้าบ่งหาจัน.**

ตะโต ถัดนั้น หมื่นสี่พันริดถะราด ปะดับอาดดูดี **โยธะยันตุ** นายสาระถีผู้ก้า แต่งเถื่องม้ามา พะลัน **อะโย** สงๆพะบมไกวแกว่ๆ เหลักแหลมแต่งกิงกำ **สุวันนัๆ** ใส่สายคำยะยาบ เหลื้อมมาบ มาบแก่ตา **อาโธเปนตุ** ปะถีถำไกวแกว่งฟ้อม ลิมลวาดย้อมบินบิน **จันมามิ** ผ้าลายถำสินไหมสอด ใส่แก้วยอดพายทอๆ **ธิปปะมายันตุ** ถินหามปอๆยิงยะยาด ปืนพิดฟาดทะมูสิน **ทัลทะทัมมา** แม่นว่านิกบินบินย่ยิงก่ยังถีก ต้องกะดูกทะลายลิง **ธิปปะมายันตุ** สูปะสิงเถื่องพ้อม แต่งเถื่องย้องดูดี สาระถีหมู่กูเธื่อ ล้งๆไว้เพื่ออาสา จิ่งเด๊าดาย่าช้า ข่ีธิดถ้าดาไป เท้าอันเห็น.

ทิงติกแต่งถะนินทินทาๆ-ก่งมสะบงๆ-จัดนินติ

เธวัง ธาชา เมื่อนั้น บั้นพระสินไชธาชา ให้เด๊าดายังจะตุริงอิงถะเสนาทังสี่ ดั่งนี้แล้ว พระตินแก้ว ก่ปิงพระธาชะอาดยาดวงใหม่ บังถับใส่ทิวเสนา ให้แปงมักถาหางธงธาบ ถีดั่งสองตาบหน้า กองไช ทินหางไกยาอย่ๆ ตั้งแต่เมิองแก้วกิ่งปะเชไชชุด ไปธอดเข๊าอิงกิดบันพิดถิธิ มิปะมามว่าได้ สี่แสมแปดหมื่นอา ลวงกว้างได้สองร้อยแปดสิบอา **เยมะ มัถถา** ตามหางที่ท้าวพ่ำสุริยะอิง ลูกกู จักไต่เต๊า บ่าวสาวเถ๊าพีกพาย ถีว่าที่ใดสูงให้ลิดลิงต่ำ ที่ต่ำก่ให้ย่ ที่มิหลักมิต่ำก่ให้สิม ที่มิหินก่ให้ขุดเสย ที่เปื้อมก่ให้ถิม ที่ติมก่ให้ถ้ำ ที่แม่นำ้ก่ให้ท่ายข๊อขอ้ามไปมา ปะดับปะดาดีถี่ถ้อย ก้วยอ้อยปูกเป้นถัม พิดามถำมุกมาด ทั้งอากาดกางกาว ถัดนั้น สินไชพระบาด ยังท้องธาดชะมักถา ท้าวก่อางกามแก่เสนาผู้ใหย่ ว่าสูจิ่งกะท่าให้เป้นปะจิดปะจิงติงขะหนาด อันหนึ่ง ถีว่าปัดพื้นกวาด ผายชาย อันหนึ่ง ถีว่าโถมไฟยายแลฉ่ำน้อย ปูกก้วยอ้อยและทุงไช ฉ่ำทุงขาวไว้สะพาด เถยธะดาด ทุกพาย เข๊าตอกผายหว่ามไว้ ดอกไม้สี่ปะการ พิดามดูพิลาด ปะนิมดอกไม้อาดดูงาม ทูบทูม ตามติดไต้ เถื่องลูบไล้ของทา ถีว่าจอมจันทาเก๊าทิบ ตามปะทิบแลนำ้มันหอม กะออมนำ้มันใส เรืองรอด พิจิดจอดทิมะพาน ตะการางามพ้อมแพ่ง ติกแต่งไว้นานา ตั้งไว้ขอกมักถาหางเทด ที่ พระเทวดสันตะระเจ๊า จักสะเด็ดเข๊ามาเมิอๆ **ถาเม ถาเม สะตัง ภุมพา** ดูธาเสนาอามาด ท่านจิ่ง นำอาดชะยาเธ๊าไปบอก แก่ไทบ้ามนอกแลบ้านใน **เมธัยยา** ให้เข๊าแต่งเหล๊ายาย่าน้อย แลบ้านให้ ได้แลร้อยแลพัน ลงมเป้นถันตั้งไว้ ย่าให้ไธ้อันใดสัง **มังสา ปูวา** เข๊าหมิมหลายแสมส่ำ ชิ้นพ้อมพ่ำ ปูปา เข๊าหมิมแดกงาหอมร่องเธ๊า เข๊าติ้มใส่ในถ่ิอ ชิ้นปาอิ่อกินมิอ นำ้นิมงิอหลายหลาก สับปิมาก แลมันงา **พะหู สุธา** เหล๊าหลวงหลายไทใหย่ แป้งปิ่นใส่ข็มมิอ กินแล้วมิอเมิาธาก ตั้งไว้สองฝาก ข้างมักถา โยหาฝูงทิวหอด มาธอดแล้วดูดกินได้แธงมา **อาลาธิกา** พ่ำถือหลวงหลายแสมส่ำ พ่ำถือ น้อยพ่ำไปแฝง ให้เข๊าแต่งแลงงายดูทุกสิ่ง หอมยอดย่ิงเท้าทุกพาย **ถินทังหลายฝูงแธงฟ้อม ย้อม ดาบแกว่งไกวเพง ขับธะเมงพ้อมพาด** ติธะนาดแลตะโพน **ชาวสิงโขมย้ายเยื้อๆ เถื่องหลิ้มหลาก**

ต่างพาสา ปานิสสะธา ถิมฝูงรู้ติบมีตางแส่ง ทุ้มปากแอ่งติตางกอง กำให้ไปย่าช้า โสภัดชายิกา ถิม ฝูงรู้เสิกเสิม ให้ท่านหายโสภ ขับโยกเยกให้ท่านหายโพย กำให้ไป มุทหิกา พอกกินตาจ้ำจิด ให้ ดิดพ้อมโดยเพๆ เพธิโย กองหลวงติเค้งถื่น ธะทิ่นห้าวในดิๆ ขะธะมุขานิ แตถ่ำสังเพ็ดแผ้ว เป่าปี่ แก้วน้ำพิน นะทันตุ กองมุงคุนติดิงถะถ่วน หน้าดงอม่วนสูติ ทังนินติแลถ้อๆ วาบอู่ต้องสงๆสัง โถหา สิขุ่เพ้งเพยะยี่ๆ ดิดพินตี่งแกมแถน หินหิมานิ กองไชแสนซ่างทุ้ม ติแต่ถุ้มเธ้าไป กะตุมพา กองไช ติม่วนหลิ้น ซ่างเติบเต้นสะบัดไช ฝูงโขนไกวแกว่งหลิ้น วะอู่เต้นตามมอม เยนะ มัถเถนะ ตามหางที่ห้าวหนั่สุธิยะวิงลูกภูจักไต่เต้า เดิ่าดาไปทุกหมู่ ย่าอยู่ช้าเหิงนาน.

ปะกานหนึ่งๆ ตุธิยะวาทะกา พวกตุธิยานินติฝูงละไม่ ให้เขิาดิดลุบไล่สายพินทังหลาย ให้เขิา ขินขวายหาย่าช้า สายหนึ่งๆ ชื่ว่าสายฟ้าสะนั่นก้องเวหา สายหนึ่งๆ ชื่ว่าสายนางสิดาน้อยนาด ย้อม แก้วกาดกาสิ ดิดดังดิต้อยติติ่งๆ ฟังแล้วยิ่งยินดี ทังอิดถิปุดตะธาด ผู้สะหลาดเข้ามาฟังๆ ยินฮังใจวิ ว่อน สายหนึ่งๆ ชื่ว่าสายสาวอ่อนน้อย ถ้อยถ้อย ไท้แอ่วแม่หาผิว ดังนิวนิว พินล้าน ทังสี่ด้านปะนิม ถวาย สายหนึ่งๆ ชื่ว่าบุดสะบาบิวบานชื่นช้อย สงๆอ้อยอิ่นอ่ธะนัน ถีดั่งสงๆเสบในเมิองๆสะหวันเทวะ โลก งิดงุ้โสกเหลือหลาย ฝูงสาวไหลมาล่ำ ทุกสำ่หมู่สาวธาม เหลือหลายหลามเนื้อมุ่ย สายหนึ่งๆ ชื่ว่าสงๆขุ่ยแก้วพธะยาอิน ในแดนดินจักกงมก่ยังยาก.

ตุธิยะวาทะกา อันว่าพวกตุธิยานินติสงๆม่วนมี่ ปี่ท้ำแลสอนไล เถียรู้ไขสงๆอ่อน สะมุกท่อน ท้าวเมิองๆสะหวัน หลายพันนะมินมาก โพนโดกหลากนานา เสดตะสัดถันงๆาหลายหลาก ทุกพาก พ้อมธิดจะนา งามสุดตาช้อยชื่น ฝูงหมู่หมื่นลูกท้าว ให้แบกถืงาวสิบกันไป ถัดนั้น กูพธะอิงจัก กะธิงช้างสาม ติวางๆอมสุดขะหนาด มิทังสังกาดอันเถยธะดาดแล้ว ด้วยแก้วมุกดา ช้างต่อนั้น ชื่ว่า ทัดถิวัธะขันทะนาถาติวปะเสิด เกิดในกะกูนแม่ช้างๆ ท้างแล้วอาดแก่ตา ลิลางามอิงอาด นาย ท้าวผู้สะหลาดถือตาวถำ ลำนำยอยหูใส่ข่ายแก้ว งามเลิดแล้วเหลือตา ถัดนั้น ผุดสะดิ สิสุพันกัน ละยาตินเป็นเอก ให้ขี่ช้างแก้วเมกขะลา วัธะนาถาติวอิงอาด ผาสาดตั้งเหนือหลัง พวงถำบังสอง ข้าง กุบช้างใส่ดาวถำ ลำนำหัวให้ปะดับข่ายแก้ว ท้างแล้วใส่กะดิงแลนา **เธวัง ธาชา** พธะบุธิมสิน ไชพูอะนาด ให้อามาดแต่งเดิาดา ยังธาดชะมักถา กำแล้วโดยปะกานดั่งก่าวมา นี้แล.

ชูชิกกินหลายจินท้องแตกตาย

ตะหา ชูชะโกปิ เมื่อนั้น ส่วนดั่งพธามถ่อยเถ้า เข้าลุกอำนาดแห่งนางอะมิตะตา อันปะกอบ ด้วยมายาติอะล่าย จำอ้ายเถ้าให้เข้าสู่ป่าหิมะพาน ไปขอเอ้าสองกุมานทังคู่ ในกู่แก้วบันนะสาลา **อาเมตะอา** เถ้ากันนำมาโดยธิบถิบพะลัน มาสังวันถืนบ่ช้า ถือว่าได้สิบห้าวันเป็นขะหนาด เข้าถึงเถ้า กำขาดแต่ป่าหิมะวัน เถ้ากำกินหิวมันแลหมากไม้ตางเข้า ไส้เถ้ากำเลียติบ หนังท้องลีบเป็นรางหมา **ละพิตะอา** เถ้ากำได้ลาบสักกาธะอันอิเสดยิ่งหนักหนา **พุบชิตะอา** เถ้ากำกินเข้านำ้โพชะนะอาหาน อันหวานจ้อยจิด **เถื่องปานิดนำ้นิมงิว ของกินนิวหลายหลาก มิมากยิ่งหนักหนา อันพธะยาบุธิมสิ**

ສິນໄຊ ໃຫ້ແຕ່ງແປງໄວ້ ຄືວ່າເຂົ້າຕົ້ມແລເຂົ້າໜົມແໜບ ເຂົ້າຂຽບແລເຂົ້າທອາຍ ທວານທອມທລາຍເຂົ້າ ມະທຸປາຍາດ ເຂົ້າປາດແລເຂົ້າມັນ ເຂົ້າໜົມຕາຄວາຍໃສ່ທມາກພ້າວ ເຂົ້າຈ້າວໃສ່ມັນທມູ ສັຕຕຸພັຕຕັນຈະ ຄື ວ່າເຂົ້າສະດຸກ້ອນສະດຸຍ່ອຍ ອ່ອຍທ່ອຍກັບມັນປາ ເຂົ້າແດກງາອັນທອມຍິ່ງຍວດ ເຂົ້າຂວດແລສາລີວິງ ເຂົ້າຜິງ ປັ້ນເປັນກີບ ເຂົ້າລີບກັບນ້ຳຕານ ເປັນເຄື່ອງທວານແກ່ອີເຖົ້າ ພັຕຕະສູປັງ ບໍ່ທ່ແຕ່ນັ້ນ ແມ່ນວ່າເຂົ້າແລແກງ ທັງທລາຍ ອັນນາຍຄົວທລວງທາກແຕ່ງແປງໄວ້ ຄືວ່າຈືນໄຂ່ແລຈືນມັນ ສັບພະສັນປີ້ງຈີ່ ທມີກທມອກທມໍ່ແລກະ ນາບ ລາບຊວ້າແລຊຸບຍຳ ຜັກນຳຕັບກັບປາບ໋ໍ ກຸ້ງທມ໋ໍກັບງາປີ ເຄື່ອງຈີແລເຄື່ອງຈ໋ໍ ນ໋ໍແຈ່ວກັບຊີ້ນຕົ້ມ ແກງ ສົ້ມໃສ່ເຂົ້າປຸ້ນ ລາບຊຸ້ນໃສ່ຕັບທລາຍ ລາບຄວາຍໃສ່ເພັຍຍ໋ ທມີກທມອກທມໍ່ໃສ່ເຂົ້າເບືອ ທມາກເຂືອກັບປາ ແດກ ຖົ່ວແປບກັບນ້ຳຜັກ ອີເຖົ້າພຣາມມັນມັກພາໂລ ໂສ ອະສັກໂກນໂຕ ເຖົ້າກໍກິນລົ່ນລົ່ນພົ່ນປະມານ ຈວບ ອາຫານທອມຮົ່ນ ໃຈເຖົ້າຊົ່ນຍິນດີ ເຖົ້າກໍເກັບຂາທມູໃສ່ລີໄລ່-ລີໄລ່ ເກັບຂາໄກ່ໃສ່ລີລັນ-ລີລັນ ຂາທມູມັນ ພຣາມເຖົ້າພັດແຮ່ງຄ້ຽວ ປາກພຣາມບ້ຽວໜີກັນ ຂີ້ມູກມັນກໍໄຫລ ນ໋ໍລາຍມັນກໍຍ້ອຍ ໜ້ອຍບ່ນານ ອາຫານກໍ ໄຄ່ຄຸງຄາງ ເຖົ້າຟ່າງຕາຍໃຈຊິຂາດ ທາດຊິແຕກເຮຮົນ ຫົນຫວາຍທລາຍລົ່ນລົ້ນ ຕາເຖົ້າກໍເຫລືອກຊົ້ນຢູ່ພານ ລານ-ພານລານ ແລນາ. ປັກໂກສາເປຕະວາ ເມື່ອນັ້ນ ຄົນທັງທລາຍ ເຂົາຈີ່ງເມືອຖວາຍເທດ ແກ່ພຣະຍາ ບຸຣົມສີສິນໄຊ ໃຫ້ອາມາດໃຫຍ່ໄປເບິ່ງເຖົ້າຊະຣາ ເຂົາຈີ່ງແລ່ນຫາຍາອັນໃດກໍບ່ມີ ເຂົາຈີ່ງໄດ້ຮາກພັງຄີ້ຂ໋ໍຫລ໋ໍ ຄ່າຂ໋ໍມີ ມາຝົນໃຫ້ພຣາມກິນ ເພື່ອໃຫ້ທ້ອງພຣາມຊຸ ທ້ອງພຣາມກໍບ່ຊຸ ເອົາຢາປັດຈຸມາໃຫ້ພຣາມກິນ ເພື່ອໃຫ້ ທ້ອງພຣາມລິງ ທ້ອງພຣາມກໍບ່ລິງ ເອົາຢາຜິງມາໃຫ້ພຣາມກິນ ເພື່ອໃຫທ້ອງພຣາມຊອດ ທ້ອງພຣາມກໍບ່ຊອດ ເອົາຫມາກຕອດມາໃຫ້ພຣາມກິນ ເພື່ອໃຫ້ທ້ອງພຣາມແວບ ທ້ອງພຣາມກໍບ່ແວບ ແລນາ. ຄົນທັງທລາຍເຂົາຈີ່ງ ຈາຣະຈາກັນວ່າ ເຮົາຈັກເຮັດສິ່ງໃດ ໃຫ້ທ້ອງພຣາມດີດັ່ງເກົ່າ ນີ້ຈານ? ເມື່ອນັ້ນ ຄົນທັງທລາຍຝູງນັ້ນ ຈີ່ງແລ່ນ ໄປຫາແມ່ມົດມາວານຂວັນ ກໍວ່າບ່ຖອຍ-ບ່ຖອຍ ເອົາຫມໍນ້ອຍມາທະຣິງສົ້ມປ່ອຍ ໃຫ້ພຣາມສະທ້ວ ກໍວ່າບ່ ຫາຍ-ບ່ຫາຍ ໜ້ອຍບ່ນານ ທ້ອງພຣາມແຕກຕູມຕາຍ ທງາຍຄາງຢູ່ເທິງຜາສາດ ໃນເມືອງແກ້ວອາດປະເຊໄຊ ເຖົ້າກໍໄລລະເສຍ ຍັງເງິນຄຳແລຊ້າງມ້າ ທັງຂ້ອຍຂ້າຍິງຊາຍ ທັງຖົງລາຍແລໄມ້ເທົ້າ ນ໋ໍເຕົ້າກັບເຫລັກໄຟເສຍ ໃນເມືອງແກ້ວປະເຊໄຊທີ່ນັ້ນ ທາກສົມກັບບູຣານຂານຈາໄວ້ ບຸນມີແລ້ວແນວດີກໍແລ່ນໃສ່ ບຸນບ່ໃຫ້ຂອງຂີ້ໄຮ້ກໍ ແລ່ນໂຮມ ກໍມາໂສມດັ່ງກັບອີ່ພຣາມເຖົ້າ ຕາຍປະເຂົ້າຂອງແລເງິນຄຳ ກໍມີແລນາ.

ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນຄົນທັງທລາຍ ເຂົາກໍເມືອຖວາຍເທດແກ່ພຣະຍາບຸຣົມສີສິນໄຊ ໃຫ້ອາມາດໄປເລີກຊາກສົ່ງສະ ການພຣາມເຖົ້າ ເຂົາຈີ່ງມາປະສຸມຊຸມນຸມກັນດ້ວຍສຽງປາກ ເອົາຊາກພຣາມເຖົ້າໃສ່ໃນໂລງຜີ **ປັນທິຕະຊະນາ** ບັ້ນຄົນທັງທລາຍຝູງມີຜະຫຍາ ເຂົາກໍພິຈານຫາຍັງປ່າດົງດອນ ອັນຈັກເປັນກອງຟອນແຫ່ງຜີເຖົ້າ ເຂົາຈີ່ງເວົ້າ ຈາຣະຈາກັນວ່າ ດູຣາຊາວເຮົາທັງທລາຍເຮີຍ **ອະຍັງ ພຣາມະໂນ** ອັນວ່າພຣາມຜູ້ນີ້ ຕັ້ງເປັນຄົນນອກເຂດດີຫລີ ກາລະກິນີຈັບຕ໋ອມັນທຸກແຫ່ງ ຮ້າຍພົ້ນແພ່ງອະວິໃສ ເມື່ອເຮົາຈັກເອົາມັນໄປປົ້ງໄວ້ເສຍໃນຍ່ານນ໋ໍ ມັນຈັກ ໄຫລນານາ ເຮົາຈັກໄດ້ກິນປູປາໜ້ຽວກຸ້ງ ຊຽດນ້ອຍແລຊຽດຫລວງ ຕົກທ້ອງທວງເຮົາມັນຈັກເປັນພະຍາດ ຄ້ອມ ເປ້ຍຄະຍີໄອ ໄປມາທາງໃດບ່ໄດ້ ເຮົາມາເອົາມັນໄປປົ້ງເສຍໃກ້ແມ່ນ໋ໍນະທີ ຄ່ອຍກະທຳພຸ່ມເອົາໄປໃຫ້ຮອດ ເທົ້າວັນເທີ້ນ.

ราชา พระยาบุริมสีสินไชติมอิเสด **การาเปตะวา** จิ่งให้ถืมไปเลิกชากสิ่งสะกาม แก่เถ้าหังๆ ยามตาบชาบ **ถือว่าผู้เปันกากให้ถีท่อมไฟ ผู้เปันไอให้ไปเติมชาวบ้าน ผู้หิวล้ามให้ไปหามโลๆ ถืม** โถงเถงให้ถีปะถีแท่ ผู้ถ้อมเปียแก่ให้ไปแบกไทเทลี้า ติดถีเถ้าให้ไปหอดบังสะกุน ไปให้บุนแก่พรามเถ้า นำ้เต้าแตกปาก ให้เอิาไปหามหาพรามเมิ! หอๆแดงอ่อมเงินถอ้าๆ ให้เอิาไปหามหาพรามเมิ! เสื้อเก่าร้ายสามปี ให้เอิาไปหามหาพรามเมิ! ผ้าสะบิงร้ายต่ำกาๆ ให้เอิาไปหามหาพราม เมิ! **โอจินิตะวา** เฮิาจิ่งเลือกเอิาถืมก้าถืมหาม ปะมามว่าได้ชาวสี่ แรงพื้นที่ทงวพะลัม สูงสะเทมิ กันเรอรอด เฮิาจิ่งสอดถามหามโลๆ เงื่อมถามได้แลหิก เฮิาจิ่งยิกเงื่อมถามหามมาแขวมขวัม แล ถืมแลสามบัก บักหึ่งให้ไปซื้เทลี้าแลยา มาสู่ตุลาพี่น้อๆ มาล้งๆท้อๆยู่นิหน่ำ นิเมือ ชิกเทลือบักหึ่งๆ ให้ไปซื้หมากพูมาสู่กันถ้งอ ชิกส้งอบักหึ่งๆ ให้ไปซื้หมูมาสู่ขวัม **อาราเทตะวา** เฮิาจิ่งไปราดทะมา นิระมินพระปู่ ชื่ว่าทัมมะคุด มาสูดกุสะลา ให้บุนแก่พรามเถ้า มะหาเถนเจ้ารู้แล้อริบเรอมา.

อาโรเปตะวา ถืมทังหลายกำยำโลงพรามไปจิจุดจิจาด หว่ามเฮิาตอกผอกผิพายผีโผ่ สงๆร้อๆ โท่เมืองมัม ถืมฮูมกันแล่นจิจุดจิจาด บางผ่องถีทุงกะดาดแลทุงไช กวัดแกว่งไปยิยุบยิยาบ ในที่บ่ ราบเถิงที่ชัม หิอฮูมกันก็มขี้หั่งๆ ลุกมั่งแล้อแลยืมไปว่า เถ้าขี้ล้ายหักร้ายเร่งแท้นำ เหื่อแร่งไทลไถ แร่งย้อย ถ่อยไปตาม เถิงพะลามฝั่งน้ำ ซ้ำไปเถิงนะที มีสงๆหอดหุ่ยหอดแถอม กำจิ่งพื้นฝั่งน้ำ ซ้ำไปรอดกองฟอม เฮิาจิ่งยำโลงใส่เชิงตะกอมผิเถ้า มะหาเถนเจ้าจิ่งสูดกุสะลา ดังถะเย่า-ถะเย่า เปันดั่งสงๆนิกขุ้มแลนิกเถ้า พระเถ้าสงๆบ่ดี ขาจิ่งมิถำดิถำๆามอ่อยห่อย ไม้ถ้อมเฮิาต่อยปากโลงๆ ดังยู่ปุ่งๆ ว่าอี่ลูงเถ้าพรามเธีย ย่าได้ลืมกองบุนพีเมือเมืองฟ้า เมิพรามเมิ! เจ้าจิ่งก้มหน้าต่ำอะวิจิเมิ อี่ลุงพรามเธีย ย่าได้ถึดเถิงอีนางผู้ดีผู้ๆามหนุ่มเหน้า เจ้านางน้อยอะมิตะตา มันหากจำอี่ลูงมาตาย ที่บ่ชอบหัม มันบ่ยำถำอี่ลูงสั่งไว้ แลนา.

เมื่อพระยาบุริมสีสินไช ให้ถืมไปเลิกชากสิ่งสะกามพรามแล้อ กำให้ตีกองแผ้อผัดหา ยังยาติ กาพี่น้องแห่งพรามเถ้า ให้เฮิามารับเอิายังเฮ้าของมินะทับพา หน้ากองดาจักขาด **อะปัสสิตะวา** กำบ่ อาดจักเห็น ยังบุกถะละผู้ใดผู้หึ่งๆ อันเปันเชื้อชาด ยาดพี่น้องแห่งพรามสัง **สัพพัง ทะนัง** อันว่า เฮ้าของทังมอม กำถอมเปันธาดชะสิมบัดดั่งเก่า กำมิแล.

เถื่อมพิมสะเด็ดไปเชิมพระเทวดสันดอม

สัตตะเม หิอะเส ในอันถ้อมเจ็ด ส่อมดั่ง สิมเด็ดบุพิดพูมิ กะหำยังห้าวพระชาลิ สิอำระอิ๊งอาด ออมอามาดออกจากปะเชไชนักถะเรด เฮ้าสู่เขดพูพะนัง **ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ.** พระติโลกะนาถาจาม พิชิดมามเลิดแล้อ พระติมแก้วเปันที่ไหอ้แก่โลกโลกา จักปะติสันถาม ปางๆ เมื่อพระพูบานสินไชปิตุธาด สะเด็ดยิอระยาดจากมะถอมไช เอิาเสมาไทลเฮ้าสู่ ลูกแก้วผู้ยู่ในดิง แก่พระอะธิยะสิงติมอิเสด จิ่งตัดเทสะมาว่า **สา เสมา มะหะติ อาสิ อุยยุตตา สิวิวาหิมิ** ดั่งนี้เปัน เถ้า **พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุสิง ติมหะธิงสิลามาธิยาด ส่อมดั่งโยหาอามาด พิมห้าวธาดสินไช ไทล

ทลามไปบ่น้อย มากกว่าร้อยโกดเมืองมอง กาว่าได้สิบสองอักโขเพนี[1] ย่อมถืนถีสีอักถ้าว ข้า มะธาดหามห้าอย่อมกินเมือง ริบเสิกเปืองเก่งเชื้อ หน้าหุ่มเนื้อโสมสาย บางผ่องถืขันไขแหมแห่ ห้าว บางผ่องแบกง้าวแล่นชะไวๆ บางผ่องถืหุงไขเดยระดาด บางผ่องถืถ้อมถาดหยิกหยอกกัน ไปเมืองมันในป่ากว้าง บางผ่องสักรูบช้างใส่ในขา บางผ่องสักรูบปาใส่ในแถ่ง บางผ่องสักถื้อแต่ง ถอยนาง บางผ่องสักรูบสิงมอมถ่ปัอง บางผ่องสักห้องรูบลายลวง บางผ่องสักอิกหวงมีมาก รูบ นาถะธาดกัวเกาะหาง บางผ่องสักหลังลายหำหว่าย รูบฆ่ฟ้าก่ายเมืองแมน บางผ่องสักแซมรูบ ดอกผักแอ่ม มีกน้อยถาบเหยื่อแล่น แลรูบนิกยูงยาง บางผ่องสักใต้ถางถ่ปัอง รู้ยู่ย้องตะกามตา บางผ่องสักรูบหะนุมานถืออิงอาด รูบพระบาดไห้นาราย โยหาหังหลายฝูงนี้ เป็นถืนหานแกว่น ก้า เถื่องผ่านหน้าสืมถาม หลามกันไปหลายแง่ แหมแห่ห้าวพระชาลีถินวิเสด เจ้าจอมเกดบ่อบาน ห้าวให้เลือกหมู่โยหาหานอ้อยช้อย **เด็กน้อยได้สิบปีเข้า เจ้ากำบ่นับ ผู้เถ้าแก่ชะราหาน เจ้ากำบ่นับ เนื้อพังยานหัวสั่น เจ้ากำบ่นับ ถืนสั้นสามสอก เปียง่อยรามงาน เจ้ากำบ่นับ ถืนกะหำหานกินจ้าง เจ้ากำบ่นับ ถืนก่าอ้างโอหาน เจ้ากำบ่นับ ชุนสอนถวามติกแต่ง เจ้ากำบ่นับ ผู้ถือแกว่งกินเมือง เจ้ากำ บ่นับ บันดิดเรืองนักปราด เจ้ากำบ่นับ ผู้สะหลาดแต่งโอหาน เจ้ากำบ่นับ ถืนขอหานชาวบ้าน เจ้ากำบ่ นับ ถืนด้านหมู่ถะโยมชี เจ้ากำบ่นับ ชาวกะดีสะถานกวาดอัด เจ้ากำบ่นับ ช่างตัดช่างสัก เจ้ากำบ่นับ** เท่าจักนับจักถืนมะนาหา ยังถืนก้าถืนหานแท้ดีหลี ถือว่าปำเสือ เสือกำแล่นปับหมี ปำหมี หมีกำตาย **ปำง้อปำถวายอู้มหอด ปำช้างถอดเอางา ปำหมาถอดเอาแข้อ ปำแง้อปำแกวเอาผ้าโพกหัว กำจิ่ง นับจิ่งตาดาแต่งไว้ ได้สิบสองอักโขเพนิ โสมสีไวยิกย่าง** ปะดับเถื่องต่างพาสา อุยยุตตา **สะเด็ด ออกจากมะถอนไขยือระยาด ล้อมพระบาดไห้สีสินไข มิ่งจอมไตรพูอะนาด ทังพระบาดเจ้าห้าว ชาลี นำหางดีถื่นเถ้า สะเด็ดเข้าสู่ไพหนา กำมีแลนา.**

ตะหา กะลิงถะรัตเถ ในกาละเมื่อนั้น บันพรามหังหลาย อันยู่ในเมืองกะลิงถะราด อันขอเอา ช้างแก้วอาดพาไป ฝันกำหลั่งไหลติกบ่ขาด ในขิงเขดเมืองกะลิงถะราดมากยิ่งหนักหนา **อาเนตะอา** เขากำนำมาแล้ว ยังช้างแก้วปัดจะยะนาเถน เขากำนำมาอางเอนให้ แก่พระบาดไห้สีสินไข **โสปิ** ส่อนดั่งช้างปัดจัยติอนั้น กำยินดีเล่า เพื่อว่าจักได้เห็นหน้าเจ้าเก่า ผู้หิงหัม จิ่งมีสิงหัมปะนาดเกื่อม ก้อง เหมือนดั่งนิกขุมติอช่างร้องสิงใส ถอนเอาใจยิ่งหนักหนา **เตนะ อุตตัง** เหดดั่งนั้น บันถาถา พันทะนาดอางชื่นช้อย ริงแรบส้อยสะยัมพู เกิงพระสับพันยูดอางวิเสด พระพุทหิเจ้าเหสะนา แก่ พระหัมเสนาปะติสาริบุด ติมบ่ระสุดด้วยปันยา ในจะริยาปิดิก พระสิงถายะนาจามเจ้า ยิกออก มาสาหิก ในเหอดสันตะระชาดิกว่า **โกนจัง นะหะติ มาตังโถ** ดั่งนี้เป็นเถ้า **โพ สาริปุตตะ** ดูราเจ้า สาริบุด ติมบ่ระสุดหิสักสาด อันว่าช้างแก้วอาดปัดจัยนาเถน เป็นช้างแก้วสะฤมติอปะเสิด ลำ เลิดมิ่งมุงคุน ย่อมกะหำคุนบ่หอดไร้ ได้หิกสิบขอบเข้า จิ่งถอยเถ้าโรยแรง กะหำใจแขงบ่แล้ว ช้างแก้วร้องสะเหือม เหมือนดั่งนิกขุมติอช่างร้อง ถอามหาก้องปะดับดี มีสายปะถับปะโถมถำ

[1] 1 อักโขเพนิ เท่ากับ 12 ล้าน

ฤงถาถ ข้างแก้วอาถใช้สามาม ชิมชื่มบามกว่าเก่า จิ่งเล่าร้องสะเทือมเกื่อมก้อง ขำเขือกท้อง ทำระนิ เพื่อว่าจักได้เห็มหน้าพระรัถสิติมแก่มเหง้า จักได้เห็มหน้าเจ้าเก่าติมมา **อาชานิยา** เถงเถง สงงม้าแล่น ม้ากำทิละแท่มธีดท้าว มายม้าเธัดอ้าวอ้าว แกว่งกิงไกว **เมมิโถโส** สงงธิดไปชว่าชว่า ที่วท้องป่าทำระนิ **ระโช** ผิงทุลิติขึ้มเมือบิมจิมอากาถ พระสุธิยาถ บ่อาถเปั่งแสงรัถสะมิ **สิวิอาทิมิ** ส่อมดั่งธิพิม พะทิมโยทา สังขะทยาได้สิบสองอักโขเพมิ มิพระยาติมอิงอาถ ออกไปม้อมบาถ ไท้รัถสิ **ชาลิมา** มิท้าวชาลิเป็มมักถุเทถ เข้าสู่เขถทิมะพาม แลมา.

เต จัตตาโร ขัตติยา ส่อมดั่งพระกะสัดทั้งสี่พระอิง ทั้งธิพิมพะทิมโยทา **ปาวิงสุ** กำเข้าไปสู่ป่า ใทย่ไพทมา **พะทุสาขัง** มิมกำไทลอางอึ่ง ผักไม้มีงยูกิม **เต็มดิงดิมบ่ขาถ เถยระถาดเต็มไป** ปุปผะ-รุกเขทิ ด้วยไม้สองปะกาม ถือว่าไม้อันเป็มดอกแกมกิ่ง บามแย้มยิ่งยอดอาง ผะลา ไม้อันเป็มทมาก พันพอางขะข่อม ใทย่น้อยอ่อมแกมใบ ตัตถะ ในไพสิมแสมโสถ อันเต็มไปด้วยนิกร้องโถกเทลือ ทลาย บางผ่องมีวันมะลายปะจิถ มีทั้งนิกปะทิดแลทิงขาว นิกยูงหางยาวแลไก่เถื่อม แขกเต้า เพื่อมนิกยาง นิกลางแลจิบจาบ กาลาบแลนิกเขา กาเว้าแลนิกขุ้ม มีทั้งนิกหวักหางปุ้มแลนิก กะหา มีทั้งถาบถาแลเป้ดกาบ ร้องพาบพาบเมืองมัม ติมขงอดำแดงปอด จับไม้สอดไปมา ภูชันตา นิกทั้งหลายเต็มป่า ร้องชิชว่าหากัม สงงเมืองมันฝูงไก่ป่า ขันห้าที่วกางไพ นิกเขาขันหงมถอมหาคู่ จับยู่ไม้ติ้มใทย่ลำสูง ยูงหองร้อง ขะนิวอมหาคู่ เขากำหาคู่ข้อม หงมข้างยู่ขู่ติว ติวผัวร้องติวเมยมิ เม่ย ติวเมยร้องติวผัวมิหน่ำ ยามถ่ำแล้วเขาก่อมกันมอม เดิกออมขอม แถ่งขากอดกั้ว สอดหม่วว ไว้เซิ่งกันไปมา อะตุสัง เหมือสาขาดูชอบ ผิงปะกอบดอกบามงาม มั้มแลมา. ชาลิมา **หลามรักปู่ กำเข้าสู่อิงกิถ ที่ห้าวผู้ทะธิงยึดจับจอด เจ้ากำธอดดิงหมา** เต ถัมตะอา ทิถะมัทหามัง. พิกขะเว **ดูธา เจ้าพิกขุสิง ติมทะธิงสิลาถ้วมถี่** อันว่าห้าวทั้งสี่พระอิง มีวิงสาบ่เจือจาม แต่สามิมตะราดเถ้าราชา มิจะตุธิงถะเสมาสี่หมู่ หามห้าวสู่ทิมะพาม มิปะธิวามถื่มเถ้า เจ้ากำสะมุกชื่มชิมไป ทิมทางไกทลายถ่ำ สังงหลายพ่ำอันถืม เทวถสันตะระมั้มโสถ อยู่ล้างโพทิสิมพาม ยังสำรามยู่แห่งห้อง ในที่ห้องดอยดิง ห้าวหน่สุธิยะวิง ทั้งสี่พระอิงกำธอด อิมหาแก้วยอดมาปะจิง ที่สุธิยะวิงในแก้วกู่ ที่ห้าวยู่ทะธิงทัม ที่วิดสุทัมลิงก่ำ ห้าวติมพ่ำสะเดิดไป ทิมทางได้ทิกสิบโยชะมะถืมมะมา กำจิ่งธอด สาลาแก้วกู่ ที่พระเทวถสันตะระเจ้ายู่ทิงทัม กำมิแล.

มะหาราชะปัพพัง อันว่ากะธิยาอันพันละมายังกันมะหาราถ

เอกูนะสัตตะติคาถาปะติมันทิตัง อันปะดับปะดาไปด้วยคาถาทั้งหลาย 69 พระคาถา

นิตถิตัง กำสะเดิดบำระบวมถวมแล้วห่นี้ก่อมแล

ພຣະກະສັດເຈົ້າທັງຫົກພຣະອົງ ພົບກັນທີ່ບັນນະສາລາເຂົາຄິຣິວົງກົດ

12. สักขัตติย์

ชาลิกุมาโรปิ มุจจะลิมทะสะระติเร ขันทาวารัง นิวาสาเปตะวา...

โพ สาทะโอ ดูราสับปุริสาเจ้าทั้งหลาย **ชาลิกุมาโรปิ** ส่วนดั่งท้าวพระชาลิสิยุวะราด ชาดสายสุริยะวังสาราดชะกุมาน ทลานพระยาบุริมสีสินไชติมวิเสด **นิวาสาเปตะวา** ให้อามาดทั้งหลายตั้งทับทิมราวถาวจอด แถมฝั่งน้ำมุดจะลิมทะสะ **ถะเปตะวา** ทำให้มายริดตั้งไว้ **จะตุททะสะระ-ถะสะทัสสามิ** ยังราดชะริดทั้งหลาย ภิดหมายว่าได้หมื่นสี่พัน **อาถะตะมัถถาพิมุเขเมวะ** ลุมเป้นถันสะพู่ ออ่ายหน้าสู่หางมา **อาธักขัง สุสังวิทะที** เจ้าชาลิกำติกแต่งอิงถะเสนา ฝูงก้าหานเป้นเถ้า ให้ยู่เผ้าพิพักรักสา ยังทับทิมไชที่นั้นไว้เป้นแวนถัด เพื่อบ่ให้สัดทั้งหลาย หมายมิราชะสิเสือช้างแรดมาร้องแผดราวิ แก่ริพินพะทินโยทา. **ทัตถิทาทินัง สัทโท** อันว่าสัดทะสำนางสางมี่ก้อง ช้างม้าร้องเมือางนัน มะทันตะมะโทลาริกวิสาน ให้เป้นไปบ่ขาด ต้องปะสาดพระราดชะรัดสี กำมิแล.

พระเทอดสันดอนเจ้าทิงกิอพัย

อะถะ มะหาสัตโต เมื่อนั้น บันเทอดสันตะระเจ้าติมวิเสด บ่รู้เทดว่าพ่ำติมมาราทะนา **สุตะวา** ได้ยินแล้อ ยังสางริพินพะทินโยทา **มะระมะพะยะพิโต** เจ้าก็ย้านสะท้านตื่นติกใจ กิอแต่พัยอันติมจักตาย **อาหาระ** เจ้าก็บายเอิาแล้อ ยังแขมนางแก้อราดชะมัดที ริบขึ้นสู่ถิริวิงกิด บันพิดไพหนา ด้อยถำจินดามิดสาวิติกว่า **อิเม ปัจจามิตตา** อันว่าข้าเสิกสัดตูทั้งหลายฝูงนี้ ร้อยว่าข้าเสยยังพระพูทอมติมพ่ำภูตายแล้อ บัดนี้ เล่าจักเข้ามาข้ายังภู เทอดสันตะระนี้บ่สิงกา **โอโลเกสิ** พระมะหาสัดติมวิเสด กำจิ่งทอดพระเนดล่ำหลิงดู ยังหมู่ริพินพะทินโยทา กำมิแล.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พระทิดสะพินยาน ติมบานด้อยปาระมิสิบสิ่ง จิ่งได้ชื่อว่าพระสาสะดาอิงวิเสด **ปะกาเสนโต** อันจักสำแดงเทดอันนั้นให้ผาภิด จิ่งก่าวเป้นริดสะถาถาว่า **เตสัง สุตะวานะ นิถโถสัง พิโต เวสสันตะโร อะทุ** ดั่งนี้เป้นเถ้า **พิกขะเว** ดูราเจ้าพิกขุสิง ติมทะริงสิลาวิเสด **เวสสันตะโร** ส่วนดั่งพระยาเทอดสันตะระราชา **สุตะวานะ** ได้ยินแล้อ ยังสัดทะสำนางสางมี่ก้อง ช้างม้าร้องทินระแท่น ริพินแล่นชิสิน ถินเต้มดิงดอนเดยระดาด อุทถะตะนาดทื่อท้อยถิริ **พิโต** เจ้าก็มายู้านแต่มีระนะถำตาย **อาหาระ** เจ้าก็บายเอิาแล้อ ยังแขมนางแก้อราดชะมัดที สิอีระทัลยา **อะพิรุทิตะวา** ก็จิ่งขึ้นเมือสู่ยอดเขิาขาว **อุทิกขะติ** เจ้าก็หลาวหลิงล่ำ ทุกส่ำหมู่เสนา

ถันว่าพระรัดสิเห็นแล้ว จิ่งต้านต่ำนางแก้วราดชะมัดทิว่า **อิงคะ มัทหิ นิสาเมหิ นิลโลโส ยาหิโส วะเม** ดั่งนี้เป็นเค้า **ดูธาเจ้ามัดทิ** อิงคะ **ดั่งเธิาพี่จักเตือนเจ้านี้เมิ** นิลโลโส **อันว่าสุงมี่ก้องร้องมันมา** ยาหิโส **อันเห็นมาปานใด** ภาๆไพฆาป่าไม้ **ในแห่งห้องพูพะนัง** ตะวัง **อันว่าเจ้ามัดทิ** นิสาเมหิ **จิ่งพิจาระนาดู ให้รู้ว่าเป็นเสนาแห่งเธิา ลือรู้ว่าเป็นเสนา แห่งห้าวพระยาตินใด นั้นจา?** อาชานิยา **อันว่าม้าอาชาไนหัยสิทังหลาย** ทะสิสสันติ **ก็ร้องหืนระแห่นแล่นไปมา** ทะชัลลาเมวะ **อันว่าปายปะถีไชทังหลาย** ก็ไหลมายิยาบ-ยิยาบ แต่สองตาบข้างห้างสะมุดจะลืม ทิสสะเร **ก็ผาก็ดเห็นมาแก่ตาราทังสองน้องนั้นแลนา ดูธาเจ้ามัดทิ ดั่งพี่จักอุปะมานี้นา** ลุททะกา **อันว่านายพานเนื้อทังหลาย** ปะริกขิปิตะวา **มาแวดวังฮังล้อมอ้อมเอิา ยังหมู่เนื้อทังหลาย ด้วยฮุมพางแลม่างม้าวข้าวเฮืองสะเทืองแลปู่ป่าน อันฝั่นหมั่นยิ่งหักหนา** วิกโกสะมานา **เฮิาก็ร้องโห่ถว่า ให้เนื้อป่าตื่นติกฮุมพาง ลางติวถืกม่างม้าว ข้าวลั่นทับเต้งตาย นายพานเฮิาบ่ไว้ จับหอกได้เลียแหง เนื้อติวแรงตายข้า เฮิาจิ่งเอิ้นกันข้าฟันเอิา ยังเนื้อติวดีติวพี ด้วยหอกดองดีดองก้า พ้าดองคืม อันนั้นแล มีโดยปะการสันใด** มะยัง **อันว่าราทังสองพี่น้องนี้นา** อะหูสะกา **อันหาโทดบ่ได้ ไพ่ว่าร้ายบ่ดี จิ่งขับหีเจยระจาก พากแห่งห้องบุริ มาบวดเป็นรัดสิ ในถิริราวป่า ถองว่าจักพ้นจากลำตาย บัดนี้เล่ามาจิบหาย ในเงื้อมมือแห่งข้าเสิกสัดตู ก็อุปะไมไปดั่งนั้น แท้ดีหลิ ดูธาเจ้ามัดทิ** ตะวัง **อันว่าเจ้าน้องนาด เป็นขัตติยะชาดราดชะกัลยา ใจกูนาบ่ก้า ท่านบ่ห่อนข้าเสยดาย เฮิาจักหมายข้าเธิาพี่เมื่อถอยกำลัง** ตะวัง **อันว่าเจ้ามัดทิ** ปัสสะ **ก็จิ่งล่ำหลิงดู ยังหมู่ข้าเสิกสัดตู อันมาชูข้าเธิาพี่ เมื่อถอยกำลัง นี้เทิ้น.**

พระนางเจ้ามัดทิห้างอยพระเทวดสันดอม

สา มัทหิ ตัสสะ อะจะนัง สุตะวา เมื่อนั้น ขั้นราดชะมัดทิ ได้ยินอะจะนะถะดิ แห่งพระรัดสิติมวิเสด **โอโลเกตะวา** นางจิ่งหอดพระเนดล่ำหลิงดู ยังหมู่ธิพินพะทินโยทา **ยัตะวา** นางก็รู้ด้วยอะนุมาน ยามผะหยาแห่งติน ด้วยอันสับพะลันว่า เสนาอันเฮ้ามานี้ บ่ใช่เสนาข้าเสิกสัดตูทังหลายฝูงอื่น ร้อยว่าแม่นธิพินเสนา พระเทวดสันตะระเจ้าแห่งภู แท้ดีหลิ **อัสสาเสนติ** นางจักเล้าโลมยังพระกะสัด ให้หายโทมะมัดที่ถำก็อ **อาหะ** ก็จิ่งก่าวเป็นถาถาอุปะมาว่า:

อะมิตตา นัปปะสะเหยยุง อัถถิวะ อุทะกันนะเว ดั่งนี้เป็นเค้า เหอะ **ข้าน้อยเผ้าพระบาดบังคืมย่าได้ปาริมเถือดร้อน ข้อมพระราดทีระไหสัง ดั่งผู้ข้าจักอุปะมา ให้พระกะสัดตาเจ้าฟังนี้เมิ** อัถถิ **อันว่าไฟ อันบุกถะละผู้ใดหากมำไป ด้วยโถมไต้แลไฟน้อยหอนหย้าถา** ชาเปตุง **เพื่อจักจูด ยังน้ำสะมุดสาถะรา อันเลิกแลกว้าง ก็บ่อาดจักหะหะนากามม้างไหม้ได้ อันนั้นแล จักอุปะมาสันใด** อะมิตตา **อันว่าข้าเสิกสัดตูทังหลาย แม่นว่ามีปะมานท่ำใดก็ดี ก็บ่อาดจักบงดบงมราอิกะทำโทดแก่พระรัดสิได้ มำนั้นถือพระบาดไท้กะสัด ไฟนั้นถือปัดจามิดก้าข้าเสิกไหม้ พ้อมกันไต่ตามมา บ่มีจักให้สะหะนากามบงดได้ เพาะพระยอดไท้แผ่เมดตาทัม ก็อุปะไมไปดั่งนั้น ก็ข้าแล.** ปะการหนึ่งๆ

ข้าไทอ้ามะหาธาดเจ้า ติ้นเป้นเทวี้าชัตติยะเทอ้ง ยัง อะธัง อันว่าอ้อระพระพอมอันใด อันพระยาอิ้น สุธิ้นทาทิธาด ทากปะสาดให้แก่พระธัดสิ เมื่อให้ผู้ข้ามัดทิเป้นทานอันนั้นว่า อะจิธัง อะตะ เต ตา-โต ตั้งแธกแต่นี้เมือหน้าบ่มิ้นาน ส่อนดั่งพระพูบานปิตาทิธาดเจ้า ติ้นเป้นเทวี้าแห่งชาวสิพี จักมิใจ ชิ้มชื่นยิ้นดี เชิ่งพระธัดสิเป้นเจ้า แลจักนำเอาธิพิ้นพะทิ้นโยทา เข้ามากะทำมุดทาพิเสก ยังลูก แก้วเอกะบุด อุตติ้มพูมิ ให้เมือสะเทวิยสิสิ้มบัด เป้นเจ้ากะสัดดั่งเก่า เป้นท้าวเล่าสองทิ แท้ดีหลิ แลนา เทดดั่งนั้น ตะอัง อันว่าพระธัดสิเจ้าติ้นปะเสิด อิจิ้นเตทิ จิ่งบังเกิดธาดชะธึ่มเพิ่งเถิง ยังสิดทิ พระพอมคำสอนเยื่องนั้น กำข้าเทิ้น. ปะกานหนึ่ง อันว่ากะธิยาอันเข้ามา แห่งหมู่ธิพิ้นเสนา จักเป้น ลามะกาถ่อยร้าย กำบ่หล้างว่าจักมิ โสตถิ ร้อยว่าจักเป้นสะหวัดดิ แก่พระธัดสิมะหาธาด กับทั้ง ข้าน้อยนาดมัดทิ กำข้าแล.

อะถะ มะหาสัตโต ในกาละเมื่อพระธาดชะมัดทิ เตือนสะติพระธัดสิเจ้า แลมิดั่งนั้น บั้นพระ เทอดสันตะระมะหาสิม ติ้นล้างพริมะจาธิ มิสิลาบ่ระสุด **ปะนุทิตะวา** บันเทำเอำเสยยังทุกโสกให้ น้อยบาง อางใจให้หมั้นดีดั่งเก่าแล้อ **โอรุยหะ** พระติ้มแก้วกำสะเดิดลิ่งมาจากถิธิ กับทั้งธาดชะ มัดทิเป้นคู่ **นิสีทิ** กำสะถิดอยู่ ให้ปักตูกู่แก้วบันมะสาลา **อิตะธาปิ** แม่นว่าธาดชะมัดทิกำดี **นิสีทิ** กำ มาสะถิดอยู่ ให้ปักตูพระบันมะสาลาแห่งติ้น กำมิแล.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พระทิดสะพิ้นติ้นอิเสด จักสำแดงเทดเมื่อกะสัดสอง พระอิง ลิ่งมาสะถิดอยู่ให้ปักตูพระบันมะสาลา ให้ผาทิดแก่เจ้าพิกขุสิ่งทั้งหลาย จิ่งปิ่งเป้นธิดสะดา ถาว่า: **ตะโต เอสสันตะโธ ธาชา โอโรทิตะวานะ ปัพพะตา** ดั่งนี้เป้นเด้า **พิกขะเว** ดูธาเจ้าพิกขุ ทั้งหลาย **ตะโต** ในกาละเมื่อธาดชะมัดทิ ถวายไชยะมั่งคะละอัดจะมะคะดิ ด้วยปะกานดั่งนั้น **เอสสันตะโธ ธาชา** บั้นเทอดสันตะระธาชา **โอโรทิตะวานะ** ลิ่งจากจอมดอยมาแล้อ กำสะถิดอยู่ให้ กู่แก้วพระบันมะสาลา **กัตะวานะ** กะทำยังมะนะสิกาม ในมะโนทวานด้วยดีว่า บุกคะละผู้ทะธิ่ง ผะนอด บอดเป้นธัดสิ ในกาละเมื่อก่อน ท่านกำบ่ห่อนกะทำร้ายธาวิสักเทื่อ แท้ดีหลิแลนา.

พระเจ้าสีสินไชเข้าพิบพระเทอดสันดอมเจ้า

ตัสะมิ้ง ขะเณ ในขะนะบัดนั้น บั้นพระยาบุริมสินไชกะสัด ตัดพระธาดชะอาดยา แก่พระธาด ผุดสะดีเทวีว่า **พัทเท** ดูธาเจ้าสีสุพันผุดสะดี **อัมเหสุ** ผีว่าเธิาทั้งมอน แลขะบวนเข้าไปพ้อมกันที่ ดูอ **โสโก** ทุ่งจักเกิดโสกเป้นอันมาก ถอนว่าให้เธิาพี่พากจากหมู่เข้าไป สันว่าเจ้ารู้วิใสว่าปาน นี้ พระกะสัดสามพระอิ่งวิเสด **วิโมเทตะวา** บันเทิาเบิาเสยยังโสกะทัม มิสำยิ้นดีดอมกันแล้อ จิ่ง ค่อยเถื่อนถาดถาไป ด้วยยิดสะปะธิวานเป้นอันมากเทิ้น. ถัดนั้น **อุโภ ภุมาธา** อันว่าธาดชะภุมาน ทั้งสอง ถือว่าท้าวชาลิแลนางสิวำระกันหา **วิตินาเมตะวา** ใหยั้งอยู่น้อยหนึ่งแล้อ จิ่งให้เข้าไปตาม พายหลังแห่งเจ้า เทิาอันเทิ้น. สันว่าพระยาบุริมสิสินไชธาชา บอกอาดชะยาแก่ธาดผุดสะดี ดั่ง นั้นแล้อ กำจิ่งให้ธิดแก้อ ปิ่นหน้าต่ำหินหางมา **สุสังวิหะทิตะวา** เจ้ากำติกแต่งพิพักธักสา ในปะเทดที่

นั้นแล้ว พระตินแก้วจิ่งสะเด็ดลิ่งจากถ่ปัดจะยะ **อะถะมาสิ** ก่จิ่งเข้าไปสู่อิใสที่ยู่ ที่โรงพระแก้วกู่จำสิล แห่งพระนิรินเทวดสันตะระราดชะบุด ก่มิแล.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พระทิดสะพิลยาน ติมบามด้วยจะตุราริยะสัดจะ **ปะกาเสนโต** จักสำแดงยังอัดถะทัมดวงนั้นให้ผากิด จิ่งก่าวเป็นริดสะดาถาว่า: **นิวัตตะยิตะอามะ ระถัง วุตถาเปตะอามะ เสนิโย** ดั่งนี้เป็นเถ้า **พิกขะเว** ดูราเจ้าพิกขุสิงทังหลาย **ราชา** อันว่าพระยาบุริมสิสินไชติมพ่ ก่าวต้ามต่ำราดผุดสะดิ ด้วยปะการดั่งนี้แล้ว จิ่งให้ริดแก้วอันได้หมื่นสี่พัน ลุม เป็นถันสะพู่ ให้ปิ่นหน้าสู่หินหางมา **วุตถาเปตะอามะ** บอกริพินพะหินโยหาทังหลาย ให้ยายยังตั้งยู่เป็นหมู่เท้าที่ออะนะหอามไพหมา **อารักขะนัตถายะ** เพื่อจักให้พิพักรักสา ยังโพยพัยอินตาย แต่เบื้อป่าก้าถะบองของเถื่อน วิอล้ามเลื่อนทิวระพิ **อุปาถะมิ** ก่สะเด็ดเข้าไปสู่ลูกรัก อักถะสะเหม่หา อันยู่สร้างพิมมะจาริ เป็นรัดสิยู่ผู้ดาว ในไพยาวป่าถัด **ทัตถิกัมหะโต โอรุยหะ** พระบุริมกะสัดติม พ่ ก่สะเด็ดลิ่งจากถ่ช้าๆ อันท้างปะดับดิ **เอกังโส** มิผ้าสะไบไหวอื้นบ่ากำ้ซ้าย **ปัมชะลิกะโต** แล้วแลเลิกขึ้นยังเองถะจุลิ ตั้งไว้เหือขะหม่อม น้อมนะมัดสะกาน ไหว้สิมพามพระรัดสิบ่ขาด มิหมู่อามาดเป็นปะริวาน **อาถะมิ** ก่สะเด็ดเข้าไป เพื่อจักราดทะนามุดหาพิเสก ยังลูกแก้วเอกะบุด ให้ทะริงสืบแทนสิมบัด **อัทธะสะ** พระบุริมสินไชยะราด หลวงเห็นพระบาดไท้ทะริงทัม **รัมมะรูปัง** อันมีรูบงามถวนชิมชื่นยินดิ ยิ่งหักหมา **สะมาทิตัง** มิใจตั้งยู่ด้วยสะมาทิดิ บ่กังวินด้วยโพยพัยอันใดสัง **นิสินนัง** อันนั่งยู่ใก้ปักตูบันนะสาลา **ชายันตัง** อันรำ่เพิงเถิงหานะปาระมิอันบ่ระสุด **อะภุโตพะยัง** บ่ย้านแต่อะมิดเสนา ไพอันใดสังสักสิ่ง อันนั้นแลนา.

อุโพ ขัตติยา อันว่าพระกะสัดตาทิราดทังสองพระอิง ผู้ทะริงนามอิเสด ถือว่าเทวดสันถอมรัดสิ แลพระราดชะมัดทิสิวำระกัลยา **ทิสะวานะ** ถันว่าได้เห็นแล้ว ยังเจ้าผ่านแผ่อสินไชราชา อันสะเด็ดเข้ามา ด้วยถำกัดติกาอันรักลูก เพื่อจักปูกแหนเมิอง พระบุนเธิองเจ้ายอดฟ้า กับทังน้องกำ่พ้ามัดที จิ่งลิลาลิ่งจาก กู่แก้วพากทะวารา **ปัจจุถัมตะวา** ไปต้อนไปรับพ่โดยพะลัน **อะพิวันทิงสุ** กำเอากันมาไหว้ ยังพระบาดไท้ราดวำระปิตา กำมิแล. **มัทที จะ** อันว่าพระราดชะมัดที สิวำระกัลยา **อะพิวาทะยิ** กำไหว้บาดยุถินทังคู่แห่งพ่ผิว ด้วยหัวแห่งติมอันขอดเกิ้า ว่าข้าไหว้พ่เป็นเจ้าพระพูมิ ข้าน้อยชื่อว่ามัดที อันเป็นลูกสาวสิสายสะใพ้ บัดนี้ข้าน้อยได้เห็นหน้าพ่ปิตา **วันทามิ** ข้าขำไหว้บาทาทังคู่แห่งพ่เป็นเจ้ายู่หัว กำข้าแล. **สันชะโย** ยามนั้น บั้นบุริมสินไชติมพ่ ตั้งใจต่ำนา **ปะริจุมพิตะวา** เจ้ากำจูบชิมดิมขะหม่อมแล้ว **อาลัถถิตะวา** กำอู้มเอาลูกชายแก้วพระกะสัดตารัดสิ กับทังพระราดชะมัดทิสิสะใพ้ **ปะริมัชชิตะวา** มิลูบไล้โลมหลัง **เมสัง** แห่งพระกะสัดทังสองพี่น้อง ด้วยมิอันอ่อนสุขุมาน **ตะโต** ถัดนั้น **โสเภ** ในเมื่อโสกสะอื้นถ่ำคาหวง แห่งพระกะสัดทังสาม อันร้องไห้ยิมมา **ปะริปิพพุเต** แลเถิงเซิ่งอันละงับกับหายเสยแล้ว กำมิแล.

ตะโต ราชา เมื่อนั้น บั้นพระยาบุริมสิสินไช ถันได้บันเท้าทินโสกแล้ว จักต้ามต่ำลูกแก้วพระกะสัดตา **อาหะ** จิ่งก่าวเป็นถาถาว่า **ภัจจิ โอ ภุสะลัง ปุตตะ ภัจจิ ปุตตะ อะนามะยัง** ดั่งนี้เป็นเถ้า

ดูราเจ้าอ๋ระบุดลูกรักแห่งพ่ มามหั่ทะทะยัง **ภุสะลัง** อันว่าสะพาอะอันหาพะยาดบ่ได้ ก็ยังมิแก่พระรัดสิทังสอง อันชะลี? ปะกามหึ่ง **อะนามะยัง** อันว่าสะพาอะหาทุกสองปะกามบ่ได้ ก็ยังมิแก่สองรัดสิพี่น้อง ก็พ่ลี? ปะกามหึ่ง **ตุมเท** อันว่าลูกแก้วพ่ทังคู่ ยังค่อยล้างชีวิดอยู่ด้วยดวามพุม อันจำมุมสะแหวงหา ยังหิวมันแลหมากไม้ ยังค่อยได้พ่สันก็พ่ลี? **มูละผะลา** หิวมันแลหมากไม้ ก็ยังมิมาก บ่ลำบากด้วยอันดว่าสะแหวงหาแด่ลี? **ทังสา จะ มะกะสา** เหลือกแลยุงยองไยของป่า ก็บ่มาดว่าให้ ใจบันมะสาลาก็พ่ลี? **สิริงสัปปา** ชาดสัดติวริแรงตอด งูงอดแลสิงสา **อัปปัง เอวะ โทมติ** ก็บ่มาราวิถีกต้อง แก่พระรัดสิสองพี่น้องก็พ่ลี? **ทีฆสา** อุปัดทะอะอินตาย แต่เมื้อทังหลาย หมายมิว่าราชะสิแลแรด ก็บ่มาแผดร้องราวิ แก่พระรัดสิทังคู่ อันมาอู่สางสิมโพดโพทิยาม ในสะถามป่ากว้าง ขิงเขดข้างอะรันยา อันอากงมเดยระดาดเต็มไป ด้วยเมื้อป่าก้าดะมองทังหลาย นั้นก็พ่ลี?.

มะหาสัตโต เมื่อพระบุริมสิสินไชกะสัด ตัดถามข่าวสาม อากามอันเป็นทุกแลสุข เชิ่งลูกรัก อักดะบุด อุดติมโอระสา ด้วยดาถาเท่านั้นแล้ว พระตินแก้วเทวดสันดอนรัดสิ จิ่งถวายดะดีขาบเก้า แก่พระบาดเจ้าสิสินไช ด้วยนัยดาถาว่า:

อัตถิ โน ชีวิกา เทวะ สา จะ ยาทิสิ ทิทิสา

ดั่งนี้เป็นเด้า **ข้าไทวัพระบาดเจ้าตินพ่ปิตา** ชีวิกา **อันว่าทิยาอันลังชีวิดจิดตะสันตาน แห่งเผือข้าทังสอง** อัตถิ แลมีในป่าไม้ไพหมานี้ สา จะ ชีวิกา **ก็เป็นดองอันยาก ลำบากยิ่งหนักหมา** ยาทิสิ ทิทิสา **เป็นไปกับลามุก เป็นดองแห่งทุก** บ่เป็นดั่งกาละอันอู่บ้านเมืองติน มะยัง **อันว่าเผือข้าทังสอง** ชีวิกา โทมะ **แลมีชีวิดปางนี้** กะสิรา **เป็นทุกยากลำบากแก่ใจติน** อุนสาจะริยายะ **เทดเผือข้าลังชีวิด** ติดไปด้วยอันพุมสะแหวงหา ผะลาแลรากไม้ **ได้แล้วมาสู่กันกิน** ตามอาจิมแห่งรัดสิ **บ่มีขาด** มะหาราชะ **ข้าไทวับาดพระธาดเจ้าจอมไตร** อะนิหทิ **ดวามเฮ็นใจทุกยาก เทดพัดพาก** พระพูทอม ทุกอันนั้นมาสอมใจเผือข้า **อันเป็นก่ำพ้าอู่ในไพหมา** สาระถิ อิวะ **เหมือนสาระถิผู้สะ**หลาด ด้วยสาตะเพดอันเฮ็ดยำเป็นอันดี ทะเมติ **ก็สั่งสอนยังม้าติวก้าแลจังไร ให้ไปดีด้วยแส**เต็นแม่นแท้ตามดอง ยะถา **อันนั้นจักอุปะมาสันใด** อะนิหทิกา **อันว่าเผือข้าทังสองพี่น้อง บ่ได้**ต้องพะยาดอันใด **ห่อว่าดวามเฮ็นใจ มาเป็นดูสอนเผือข้าอู่สู่อัน ดันว่าเฮ็าของบ่ได้ ทุมย่อมตั้งใจ**ต่มิระพาน **ก็ข้ามา** มะหาราชะ **ข้าไทวัมะหาธาดเจ้าปิตา** มังสามิ **อันว่าชิ้นเมื้อแห่งเผือข้าพี่น้อง**แม่นว่าบ่ได้ต้องพะยาดโรดา กิสามิ **ก็หากเป็นอันผอมเหลืองหล่า เทดว่าบ่ได้เห็นหน้าพ่แม่เจ้า**อันอู่ลุนหลัง กิง นามะ สุขัง **ชื่อว่าดวามสุขสำรานบานใจยิ่ง สิ่งปะกามใดแลจักมิ แก่เผือข้าสอง**กะสัดติ **อันชาวสีพีว่าร้ายบ่ดี จิ่งขับหนีเจยระจาก พัดพากห้องบุริ มาบวดเป็นรัดสิ อู่ในดิริปะ**เทด **เขดป่าใหย่พูพะนัง** ชีวิโสกินัง **อันมีชีวิด ติดกับด้วยทุกโสก วิโยกยิ่งหนักหมา ก็ข้าแล.**

เอวันจะ ปะมะ วัตะวา มะหาสัตโต ดันว่าพระโพทิสัด ขัดติยะธาดชะรัดสิ ก่าอย่างวัดจะมะดะดีต่พ่แห่งตินดั่งนี้แล้ว **ปุจฉันโต** จักถามหายังปะอุดติข่าวสาม แห่งสองกุมามลูกรัก อักดะสาย

สะเหม่หา **อาหะ** จิ่งก่าอเป็นคาถาว่า: **เยปิ เต สีวิเสตหัสสะ หายาหัปปัตตะมานะสา** ดั่งนี้เป็นเค้า **เหอะ** ข้าไหอ้พระบาดเจ้าอ์ระปิตาเหโอ **โย พรามะโม** อันว่าพรามผู้ใด **สุมพะติ** ก์ติไปยังเจ้าภุมาม หลามพระไอยะโก **คาโอ อิอะ** เหมือนดั่งจ่าง้อ อันมาติยังง้อแห่งตินนั้น **เยปิ ภุมารา** อันว่าเจ้าราดชะภุมามทั้งสอง ถือว่าท้าอเจ้าพระชาลิ แลนางสีวิ์ระกันหา **หายาหา** อันเป็นหลามหั่นเนื้อสิบเชื้อเผ่าพิงสา แห่งพระอ์ระปิตาหิราด ตินเป็นอาดแก่ชาอสิพิ **อัปปัตตะมานะสา** มิคำปาถะนา ถือว่าราชาพิเสก ยังไปบ์ระบอม ถือว่ามอมอามาดแลเสมา ยังไปได้ราชาพิเสก ให้เป็นเอกะราด ในแผ่นปะเทสา **วะสานุคา** ขาก์ได้ไปตาม อำนาดแห่งพรามผู้สาโหด โลบลิ้นพิ้นปะมาน ข์เอ้าสองภุมามลูกแก้อ ได้แล้อผูกติไปบ่ย่า เหมือนดั่งจ่าล้ง้องือผู้ใจบาบ ถ้อนมันนาบติไป ยัง้องือไอหนุ่มน้อย ละห้อยแล่นตามกัน นั้นก์ข้านา. **ตุมเห** อันว่ามะหาราดเจ้าตินเป็นปู่ **ยะหิ ชานาถะ** ผิอ่ายังรู้ที่อยู่แห่งสองภุมาม ด้วยอากาม อันมะหาราดเจ้าหากได้ยินข่าอ **สังสะถะ** ก์จิ่งบอกก่าอแก่ผู้ข้าโดยพะลัน ให้ผู้ข้าเถิงยังอันหายคำโสกเสิ้าโสกา เป็นดั่งหมิยาผู้สะหลาด มาสาหิยายรอายมิน ฝินยาใส่ ยังมานะไออันงูเท่าหากตอด ให้จักมอดชีวิด ให้หายพิดโดยพะลัน ก์ข้าเหิ้น.

ราชา ที่นั้น บั้นพระยาบุริมสินไชไอสัมริมหา **อาหะ** จิ่งต้ามต่ำไห้ทัมมิกะราชา เป็นนัยคาถาว่า **เอเต ภุมารา นิกกิตา** ดั่งนี้เป็นเค้า **ปุตตะ** ดูราเจ้าลูกแก้อ **อุโภ ภุมารา** อันว่าพระราดชะภุมามทั้งสองหั่ พ่หากไถ่เอ้าแล้อ ยังหลามแก้อบ้อบาม สองภุมามพี่น้อง อันเกิดร่อมท้องพระมัดหิ ถือว่าท้าอเจ้าพระชาลิ แลนางสีวิ์ระกันหา **ตะยา** อันเจ้า **หินนา** หากปะสาดให้เป็นหาม แก่พรามอันนั้น **หัตะอา** เร้าพ่ก์ให้เข้าของเงินหอง แก่พรามเป็นอันมาก ตามพรามมักยากได้โลพา **นิหินิตะอา** ก์ได้ไถ่ถอนมา **นะ หาสา** บ่ได้ให้เป็นข้อยข้าแก่พรามสัง ยังปะมานน้อยหึ่ง ขาเจ้าทั้งสองก์จักเข้ามาก์พ่แล **ปุตตะ** ดูราเจ้าลูกรักอักละอ์ระบุด ตินบ์ระสุดด้วยปันยา **มา พายิ** เจ้าย่าได้น้อยใจสัง **อัสสะสิ** จิ่งค่อยแปงหะหะยังโลมเล่า หาใจเข้าออกดีดั่งเก่า ย่าได้โสกาเสิ้าเสยสิ จิ่งชิมชื่นยินดีก์พ่เหิ้น.

ตัง สุตะอา มะหาสัตโต เมื่อนั้น บั้นมะหาสัดตะรัดสิ ได้ยินอัดจะนะละดีถามชอบ ปะกอบในมะโม แห่งพ่ปิตา **ปะติลัทหัสสาโส** ได้ยังคำยินดีปิติ หาใจเข้าออกด้วยดีแล้อ เหดได้ยินข่าอสามลูกแก้อสองสิ ถือว่าท้าอเจ้าพระชาลิ แลนางสีวิ์ระกันหา **อะกาสิ** จักกะทำปะติสันถาม ต้ามจาระจา กับดอมพระอ์ระปิตาตินพ่ จิ่งต้ามต่เป็นคาถาว่า: **กัจจิ นุ ตาตะ ภุสะลัง** ดั่งนี้เป็นเค้า ข้าไหอ้เจ้าตินพ่อ์ระปิตา ตินเป็นพระยาในผาสาด สะเหวียรายู่ลุมหลัง **ภุสะลัง** อันว่าสะพาอะหาพะยาหิบาดไข้บ่ได้ **กัจจิ นุ อัตถิ** ยังมิแก่พระแก่นไห้ปิตาแด่ลิ? **อะนามะยัง** อันว่าสะพาอะบ่มิทุกสองปะกาม ถือว่าทุกในขันทะสันตาม แลพายนอก ก์ยังมิแก่พ่ออกไห้ราชาแด่ลิ? ปะกามหึ่ง **มาตา จักขุ** อันว่าตาทั้งคู่แห่งแม่เผือข้า ผู้ชื่อว่าสิสุพันกันละยา **นะ ปะริหายะติ** เมื่อทะริงโสกาเดือดไหม้ร้องไห้หายังลูกรัก บ่หล้างว่าจักเจับแสบแลแดง ก์ยังเป็นแสงใสสันเก่าก์ข้าลิ?.

ราชา อาหะ เมื่อพระเทอดสันตะระรัดสิ มิปุดสะนากาม ถวายสามถามพ่ดั่งนั้น บั้นพระยา บุริมสิสินไชธาดชะเจ้า จักไชอะนะถะดิ เล่ายังสะพาอะอันยู่สะหวัดดิ แก่พระพูมิปุดตะธาด จิ๊ง ก่าวเป้นบาดถาถาว่า: **ทุสะลันเจอะ เม ปุตตะ** ดั่งมี้เป้นเค้า ดูธาเจ้าธาดชะบุด **ทุสะลั๊ง** อันว่าสะพาอะหาพะยาดบ่ได้ ก็ยังมีแก่เธาพ่ ก็บ่เจ็บปวดด้วยอันใดสัง **อะนามะยั๊ง** อันว่าสะพาอะหากา ยิกะทุกาแลเจตะสิกะทุกบ่ได้ ก็ยังมีแก่เธาพ่บ่ขาด **มาตา จักขุ** อันว่าจักขุปะสาดทั๊งสอง แห่งแม่เฮือเจ้า ก็บ่เส็าเสยสิ ก็ยังเสาะใสดีดั่งเก่า ก็พ่แล. **มะหาสัตโต อาหะ** ส่วนดั่งพระเทอดสันตะระรัดสิ จักถามหาธิพินโยหาแลช้างม้า ข้าถินที่ชินมะบ็ด จิ๊งก่าวเป้นธิดสะถาถาว่า: **ภัจจิ อะโธถั๊ง โยถลันเต ภัจจิ อะหะติ อาหะนั๊ง** ดั่งมี้เป้นเค้า ข้าไทอ้มะหาธาดเป้นเจ้า ตินเป้นเทิ๊าอยู่ลุมหลัง **โยถถั๊ง** อันว่าสัดทุ่มแอกทั๊งหลาย หมายมีิวแลถวายเป้นเค้า **ตะอะหะนั๊ง** อันเป้นเฮ้าของธาดชะสิมบัด แห่งพระกะสัดเจ้าตินพ่ **อะโธถั๊ง** ก็บ่ได้เฮ้าพะยาดสักติอก็ข้าลิ? ปะกามหึ่ง **อาหะนั๊ง** อันว่าช้างม้าธาดชะธิด แลธิพินพะทินโยหา แห่งมะหาธาดตินเป้นเจ้า ก็ยังเล่าถ่อยสะบายบาม ยังรับธาดชะกามแห่งมะหาธาด เมื่อสะเด็ดยิวธะยาดไปสู่ที่ทั๊งหลาย หมายมีอันไปหลิ้มสวมอุทิ ยามเป้นเค้า ก็ข้าลิ? ปะกามหึ่ง **ชะนะปะหา** อันว่าชาวชินมะบ็ดบ้านนอก ขอกขันทะสิมานั้น เฮ็า ก็ยังถ่อยพิธิมชื่นบาม ด้วยเฮ็าเปือกเฮ็าสามบ่ไร้ บ่ได้เดือดร้อมทั๊งวินสัง ก็ข้าลิ? ปะกามหึ่ง ตั๊ง แรกแต่ผู้ข้าได้ให้แล้ว ยังช้างแก้วปัดจัยมาเถม เป้นหามอันบ๋ะสุด **อุตถิ** อันว่าท่าฝินชินละหา ก็ ยังติกลิงมา จำเธิมธิดสาแผ่นดิน แห่งพระพูมินทะราทิธาดเจ้า ธำหมู่เฮ็าก้า ให้ไพ่ฟ้ายินดี เป้น ปิกกะติบ่ขาด เหมือนดั่งผู้ข้ายังอู่สะเหวียธาด นั่งอาดเป้นพระยา ก็ข้าลิ?.

พระกะสัดทั๊ง 6 พระอิงทิ๊งวิสันยิ (สะหลิบ)

เอวัง เตสัง สัลละปันตานันเจอะ เมื่อกะสัดทั๊งสามพระอิง ยังผิงต้ามจาระจา เซิ่งกันไปมาดั่ง นั้น บั้นพระธาดผุดสะดิ เหวิติมเป้นแม่ ถอยู่แต่เวลา **สัลลักเขตะวา** แกวดกิดหมายรู้ว่า ปานมี้ พระกะสัดตาทั๊งสามพระอิง **วิโมเหตะวา** ทะธิงทัมหายโสกเส็า ร้อยว่าพระพ่ทั๊งลูกเต้า มานั่งอู่ เฝ้าในสาลา นั้นแลมา พระนางสิสุพันกันละยารู้แล้ว **อะถะมาสิ** ก็จิ่งสะเด็ดเฮ้าไปสู่สำนัก อักถะ วอระลูกแก้วแห่งติม กับดอมมะทินตะปะธิวาน เป้นอันมากยิ่งหนักหนา.

ตะมัตถั๊ง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พระสาสะดาตินวิเสด ตัดกิเลดแล้วเทสะนา **ปะกาเสนโต** จักสำแดงยังอัดถะทัมดวงนั้น ให้ผากิดแก่เจ้าพิกขุสิง จิ่งปิงเป้นธิดสะถาถาว่า:

อิจเจอะ มันตะยันตานั๊ง มาตา เมสั๊ง อะทิสสะถะ ดั่งนี้เป้นเค้า

พิกขะเว ดูธาเจ้าพิกขุทั๊งหลาย **มาตา** อันว่าพระธาดชะผุดสะดิ ติมเป้นแม่แห่งพระเทอ็ดสัน ตะระกะสัด เมื่อพระลิสายสามพระอิง ทิงปะติสันถาน ต้ามจาระจากันบ่ขาด ดั่งนั้น บั้นนางมาด ให้ผุดสะดิ สินิงเยิาอิงอาด ปาดสะจากเกิบแก้ว แล้วสะเด็ดเฮ้าไป **อะทิสสะถะ** สำแดงติมให้เห้น

ແຕ່ໄກ ແກ່ສາມນິງໄວພໍ່ລູກ ຄືວ່າທ້າວພຣະບຸນປູກສິນໄຊພູມີ ເທວດສັນຕະຣະຮັດສີ ແລນາງຣາດຊະມັດທີ ໃກ້ ປັກຕູຄິຣິຣາວປ່າ ກໍມີແລ. **ອຸໂພ ຂັຕຕິຍາ** ອັນວ່າພຣະກະສັດຕາທັງສອງພຣະອົງ ຕົນທະຣົງນາມວິເສດ ຄືວ່າ ເທວດສັນຕະຣະຮັດສີ ແລຣາດຊະມັດທີ ຜູ້ມີຄອງວັດອັນສະນິດ **ທິສະວານະ** ເຫັນແລ້ວ ຍັງພຣະນາງແກ້ວຣາດ ຊະຜຸດສະດີ ອັນມີໃຈກັດຕິກາຮັກຍັງລູກເຕົ້າ ແລ້ວແລສະເດັດເຂົ້າມາສູ່ **ປັຈຈຸຄັນຕະວາ** ໄປຕ້ອນໄປຮັບແລ້ວ ຍັງພຣະຍອດແກ້ວມາດາ **ອະວັນທິງສຸ** ກໍເອົາກັນໄຫວ້ນົບຄົມຣົບດ້ວຍດີ **ມັທທີ ຈະ** ອັນວ່າພຣະຣາດຊະມັດທີ ສີສະໃພ້ ກໍໄຫວ້ບາດໄທ້ບາທາ **ສັສສຸຍາ** ແມ່ແທ່ງຜົວ ດ້ວຍທ້ວແທ່ງຕົນ ແລຖວາຍນາມະກອນອັນວິເສດ ດ້ວຍ ເພດອັນເປັນຣັດສີນີ ອັນມີຜົມຂອດເກົ້າວ່າ **ເທວະ** ຂ້າໄຫວ້ບາດເຈົ້າພຣະມາດາ **ປາເທ ວັນທາມິ ເຕ ທຸສາ** ຂ້າບໍ່ ໃຊ້ຄົນໃດໄທຕ່າງດ້າວ ທາກແມ່ນລູກສະໃພ້ທ້າວຜູ້ຢູ່ທ້ວ ນາມະກອນຕ້ວແທ່ງຂ້າ ຊື່ວ່ານາງທລ້າໄທ້ມັດທີ ບຸນ ຂ້າມີຈິ່ງໄດ້ມາເຫັນໜ້າ ແມ່ເຈົ້າຟ້າຈອມທ້ວ **ອະວັນທິງສຸ** ຂ້າຂໍໄຫວ້ບາທາພຣະແມ່ ອັນພັດພາກແຕ່ເທິງນານ ກໍຂ້າແລ.

ເຕສັງ ວັນທິຕະວາ ຖິຕະກາເລ ໃນເມື່ອເທວດສັນຕະຣະຮັດສີ ແລຣາດຊະມັດທີສີກະສັດ ກະທຳຄອງວັດ ໄຫວ້ນົບ ຄົມຣົບຍັງພຣະຣາດຊະມາດາ ແລນັ່ງຢູ່ໃນທິສາແທ່ງໜຶ່ງແລ້ວ ສ່ວນດັ່ງລູກແກ້ວຮັກ ອັກຄະສະເໜ່ທາ ຄືວ່າທ້າວພຣະຊາລີ ແລນາງສີວໍຣະກັນທາ ມີທມູ່ກຸມາຣາກຸມາຣີແວດລ້ອມ ແລ້ວແລພ້ອມກັນເຂົ້າໄປສູ່ມາດາ **ມັທທີ ຈະ** ສ່ວນດັ່ງພຣະຣາດຊະມັດທີ ທລິງດູດີຕັ້ງຕ່ ປົ່ນໜ້າຮໍ່ທາງມາ ແທ່ງສອງສະເໜ່ທາພີ່ນ້ອງ ກໍຈິ່ງເຫັນ ເຈົ້າຍອດທ້ອງສາຍໃຈ ພຣະຊາລີທ້າວວັຍໜຸ່ມໜ້າ ນາງທລ້າໄທ້ກັນທາ ພາກັນມາທັງຄູ່ ພ້ອມກັນຢູ່ສະຫວັດດີ **ອະສັກໂກນຕີ** ນາງບໍ່ອາດຈັກທຳນິງ ທະຣົງຕ້ວຢູ່ໄດ້ ກໍຮ້ອງຮ່ຳໄທ້ ແລ້ວແລແລ່ນເຂົ້າໄປ໋ທາ ຍັງສອງພົ່ມພາລູກ ຮັກ ອັກຄະສະເໜ່ທາ **ຕະຣຸນະວັຈສາ ຄາວີ ວິຍະ** ເທມ້ອນດັ່ງແມ່ງ໊ວຕ້ວລູກອ່ອນ ຮ້ອງເຮຮ່ອນທາກັນ ນັ້ນ ແລນາ **ເຕປິ ຕັງ ທິສະວາ** ແມ່ນວ່າສອງກຸມານໜໍ່ໄທ້ ຄັນວ່າໄດ້ເຫັນແມ່ແລ້ວໂທມະນາ **ປະຣິເທວັນຕາ** ຮ້ອງໄທ້ ມາກໜັກໜາ **ຕະທະພິມຸຂາ** ສຳເພາະໜ້າຕໍ່ມາດາ ແລ່ນຜັນມາບໍ່ຊ້າ ເຂົ້າໄປສູ່ແມ່ກ່ຳພ້າມັດທີ ກໍມີແລ.

ຕະມັຕຖັ ປະກາເສນໂຕ ສັຕຖາ ອາທະ. ພຣະມຸນີຕົນຢູ່ເກົ້າ ຕົນຜ່ານເທ໊ົ້າສົງສານ ຈັກສຳແດງອາການ ອັນນັ້ນໃຫ້ຜາກົດ ຈິ່ງປົ໋ງເປັນບົດຄາຖາວ່າ:

ມັທທິນຈະ ປຸຕຕະກາ ທິສະວາ ທູຣະໂຕ ໂສຕຖິມາຄະຕາ
ກັນທັນຕາ ອະພິທາວິ໋ງສຸ ວັຈສາ ພາລາວະ ມາຕະຣັ໋ງ

ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ **ພິກຂະເວ** ດູຣາເຈົ້າພິກຂຸສົງ ຝູງທະຣົງສິລາໃສສະອາດ ສ່ວນດັ່ງພຣະຣາດຊະກຸມານທັງສອງ ສີ ຄືວ່າທ້າວເຈົ້າພຣະຊາລີ ແລນາງສີວໍຣະກັນທາ **ທິສະວາ** ຄັນວ່າໄດ້ເຫັນແລ້ວ ຍັງນາງແກ້ວຣາດຊະມັດທີ ສີ ວໍຣະມານດາ ອັນເຂົ້າມາທາດ້ວຍສີສະຫວັດດີ ແຕ່ທີ່ອັນໄກ **ກັນທັນຕາ ອະພິທາວິ໋ງສຸ** ຈິ໋ງໃຈຢູ່ບໍ່ໄດ້ ຈິ່ງຮ້ອງໄທ້ ແລ່ນໄປທາ **ວັຈສາ ພາລາວະ ມາຕະຣັ໋ງ** ເທມ້ອນດັ່ງລູກ໊ົ້ວຕ້ວຍັງອ່ອນ ຮ້ອງເຮຮ່ອນທາແມ່ມາດາ ເຫັນແມ່ມາ ແລ່ນຕ້ອນ ແລ້ວແລເຂົ້າໄປທາ ນັ້ນແລນາ **ມັທທີ ຈະ** ສ່ວນດັ່ງຣາດຊະມັດທີສີສະພາກ **ທິສະວາ** ຄັນເຫັນລູກ **ຮັກອັກຄະສາຍສະເໜ່ທາ** ສອງແກ່ນແກ້ວຈາກເດີນມາ **ປະເວທັນຕິ** ນາງກໍປະເວທະນາການທອດກັ້ນ ຄິ໋ງສະ

ปั้นสั่นสาย เหมือนดั่งจักตายหิหิด ถีดั่งแม่มิดผู้ผิสูน นั้นแลนา **ถะมะหาธา** อันว่าถ่องแถวน้ำนิมใส สะอาด ก็ย้อยยั่งยาดไหลลิ่ง จากนิมทั้งสองเต้า แห่งพระนางเจ้ามัดหิ นั้นแลนา.

สา ปะธิเทวิตะวา **ส่วนดั่งอิ่งมาลายอดไห้ ร้องไห้ทอดยิมมะนา** ทัมปะมานา **มิตินอันสะปั้น กั้นทุกโสกโสกา** วิสันยิ ทุตะวา **ลวดปาสะจากสะติสันยาแล้ว** หิถะโต **นางแก้วก็ล้มท่าวทั้งยืน เหือปะถะเพนิแต่พื้น ทั้งสะอื้นอ่อนตายไป ก็มิแล.** ทุมาราปิ **ส่วนดั่งพระธาดสองทุมานหน่ำไห้ เข้ำไปให้แม่แล้วโดยพะลัน** ทัมปะมานา **มิตินอันสะปั้นสั่นสายไปมา** วิสันยิโน ทุตะวา **มิสะติสันยา ปาสะจาก ล้มตากต่าวเตังอิก ปิกพายบินตักแม่ กองกันแท้สามกะสัด.**

ตัสะมิง ขะเน **ในขะนะบัดนั้น** ทะเว ฮิธะทาธา **อันว่าถ่องแถวน้ำนิมทั้งสองเต้า แห่งเจ้าแม่ มัดหิ มิสีใสย้อยยั่ง** ปะวิสิงสุ **ก็ไหลหลั่งเข้ำ สู่ปากเจ้ากุมานทั้งสอง ก็มิแล.** เอตตะโก อัสสาโส **อันว่าคำหาใจเข้ำออกได้โดยดี ด้วยอันได้ดูดกินน้ำนิมแม่ มิแต่ปะมานที่นั้นแล้ว ก็ลวดมิคำพิธิม ชิมชื่นยินดี จิ่งเกิดมิแก่เจ้ากุมานทั้งสองนั้นแล** ปะมะ **ด้วยมิแท้ ผิแลบ่มินำนิมแม่แก่นไห้บิวบาน สองกุมานใจจิงจอด** สุภาทะหะทะยา **ส่วนจักหิวหอดกั้นหีธะไห จักมิใจอันไถ่แท้ง มอดทะแด้ง ตายไป แท้ดิหลิ ถันว่าได้กินนำนิมแม่แต่ที่นั้นแล้ว จิ่งมิชิวิดจิดตะเจด** เวสสันตะโรปิ **ส่วนดั่ง พระธัดสิตินพ่ำ เห็นลูกแก้วพ่ำสายใจ ล้มตายไปต่ำหน้า** ตินเจ้าฟ้าบ่อาดจักทำนิง ทะธิงตินยู่ได้ **ก็จิ่ง ร้องไห้โสกโสกา** วิสันยิโน ทุตะวา **ปาสะจากสะติสันยาล้มท่าวต่าวตายไป ในบันนะสาลาที่นั้น ก็มิแล.** มาตาปิตะโรปิ **แม่นอันว่าธาดขะผุดสะดิ แลพระยาบุริมสีสินไชตินพ่ำ เห็นลูกหลานแก้ว พ่ำสายใจ ล้มตายไปต่ำหน้า สองเจ้าฟ้าปาสะจากสันยา ก็สะหลิบหิบท่าว ล้มแล้วต่าวตายไป ในสะถานที่นั้นแลนา.** อะมัจจา **อันว่าอามาดชาดสุระโยหา สังขะหยาตาว่าได้หิกหมื่น หน้าข้อยชื่นดูงาม เกิดมาร่วมอันหันยาม แห่งพระมะหาสัดตะธัดสิเจ้า เชื้อชาดเหง้ากะสัดตา** หิสะวา **ถันว่า เอิาหลิงเห็นแล้ว ยังพระยอดแก้วทั้งหิกพระอิง อันสะลิบล้มท่าวต่าวไปมา** วิสันยิโน ทุตะวา **เอิา ก็ปาสะจากสันยาแล้ว แลล้มท่าวหอดหอดหิวตาย ในสะถานที่นั้น พ้อมกันที่วอาวิงขิงเขดปะเหด ที่นั้น** อันเยสุ ขะเมสุ **ปั้นธิพินฝูงข้อยโขด นับด้วยโกดสิบสองอักโขเพนิ** เอโกปิ **แม่นว่าบุกถะละผู้หนึ่งผู้ดีงอกดี** นาสักขิ **ก็บ่มีอาดเพื่อจักตั้งตินยู่ได้ ด้วยปิกกะติแห่งติน ตายไปเต็มไพสินป่าไม้ ในแห่งห้องอะรันยัง** สะกะละอัสสะมะปะทัง **อันว่าข่องเขดอาสิมบิดสาลา อันเป็นที่ล้มไปแห่งกะสัด ตาทั้งหิกติน กับทั้งธิพินเสนา** สาละอะนัง **เป็นดั่งป่าไม้ธังลำขะหาด อันลิมยุถันตะอาด เมื่อมา ม้างกับปะวินาด หากมาฟาดให้กะจัด หากมาพัดให้ล้มท่าว ล่าวเมืองนอง กองกันไปเป็นปะทัด.** ตัสะมิง ขะเน **ในขะนะบัดนั้น** ปัพพะตา **อันว่าพูผาถ้ำเถื่อน ก็ดังร้องก้องเกือนไปมา** สะถะธา **กับ ทั้งสะมุดสาถะธาฟองฟาด** มะหาปะถะพิ **แผ่นดินใหย่หวาดหวั่นไหว เหมือนดั่งกิงกวงไกวบ่ ถาด** ถิธินัง **แม่นว่าเอิาสิเนโธธาด ก็อ่อนน้อมถ้อมลิงมา** สะกามาวะจะระเทวะโลกา **อันว่า เทพะดาทั้งหิกชั้นฟ้า ก็ก้มหน้าต่ำเป็นทุก อุกขะลุกเป็นอันหนึ่งอันดียวกัน ก็มิแล.**

ฝันโบกะระพัดติกลิ์งรวายรำ

อะถะ สักโก เมื่อนั้น บั้นพระยาอิน สุธินทาทิปัดติธาด ติ้นเป้นอาดในสองสะหวัน **ยัตะอา** เห้น พะลันด้วยทิบพะเนด ก่จิ่งตั้งใจเจดพิจาระนาว่า **สะ ฮัตติยา** อันว่าพระกะสัดทั้งทิกพระอิง กับทั้ง จะตุธิงคะเสนา มาปะสิบพิบกัน ในทิมะวันตะปะเทด เฮดป่าใหย่ไพหนา **วิสันยิโน ชาตา** ก่เป้นอันสะหลิบทิบท่าว ต่าวตายไปทั่วทั้งมวน ถวนอื่นดูภูนามาก แท้ดิหลิ **เอโกปิ** แม่นว่าบ่าวผู้หนึ่งผู้ดุว ก่บ่อาดจักตักนำ้ธิดกันได้ ท่เอ้นไว้แต่ภูพระอิง ถวนภูให้ติกลิ์งยัง ท่าฝันโบกะระพัด กะจัดผายภูนา แก่พระกะสัดตาทั้งทิกไท้ พ่ให้ได้ชีวิดสันยา พระอินทาติ้นสะหลาด ก่ปะสาดให้ติกลิ์งมา ยัง ท่าฝันโบกะระพัด ในที่ฮุมนุมพระกะสัดทั้งทิกพระอิง ก่มิแล. **เย เตมิตุกามา** ถิ้นทั้งหลายฝูงใด แลมักใค่ชื่นชุ่ม ตุ่มต่อมมน้ำก่จิ่งติกลิ์งธำ พ่ให้มำออกเสย ยังเหื่อแลไถถาถาด ฝูงบ่ปาถะนาอื่นชุ่ม แม่นว่าตุ่มหนึ่งก่บ่ติกธำหลัง **ตัง วัสสัง** อันว่าฝันอันนั้น แม่นว่าติกร้อยชั้นพันทิ ก่บ่มิติดถิ่งชุ่มยู่ ถือคู่นำ้ค้างจากใบบ่อ ยังติดติอแต่ถิ้นผู้มักชุ่ม ติกลิ์งธอดพายลุ่ม แล้วแลไหลหิ เป้นของผู้บุนมิอินทะกะสัดเทอะธาด จิ่งได้ชื่ว่าฝันโบกะระพัด ให้กะจัดติกลิ์งมา. **ตะทา สะ ฮัตติยา** ในกาละเมื่อนั้น บั้นพระกะสัดทั้งทิกพระอิง **ปะติละพิ์งสุ** ทิ่งหาใจเข้าออกได้ดิ ปิติโสมะนัดสา **มะหาฮะโนปิ** แม่นว่าถิ้นทั้งหลายอันมาก ถ้อมทุกพากยินดี **อัจฉะริยัง ปะเวเทสิ** ก่ให้เป้นไปยังคำอัดสะจันเซิ่งกันไปมาว่า **โพนโต** ดูธาชาวเฮาเจ้าข้าทั้งหลาย **โปกะระวัสสัง** อันว่าท่าฝันโบกะระพัด **วัสสิ** ก่กะจัดติกลิ์งมา **ยาติสะมาถะเม** ในที่ฮุมนุมยาติกาวิงสา แท่งพระมะหาสัด อัดสะจันอันนี้ แต่ก่อนบ่ห่อนเกิดมิ **มะหาปะถะวิ** อันว่าแผ่นดินหนาระหนาด ก่ไหวหวั่นหวาดไปมา ก่มิแล.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. พระมุนิจอมไตรโลก สั่งสอนสัดให้พ้นจากโอถะสิงสาม ให้เถิงนิระพานอันปะเสิด เพื่อบ่ให้บังเกิดระธามำระนา **ปะกาเสนโต** จักสำแดงเหดอันหลัง **ตัง ฮัตถัง** ยังอัดอันนั้นให้ผากิด จิ่งท่าวเป้นธิดสะถาถาว่า **สะมาถะตานัง ยาตินัง มะหาโถโส ระชายะถะ** ดั่งนี้เป้นเค้า **พิกะระเว** ดูธาเจ้าพิกขุสิง ติ้นทะธิงสิลาใสสะอาด ทัมมะชาดเชื้ออะธิยา **มะหาโถโส** อันว่าสงเมืองนันมี่ก้อง ร้องธ่ำไท้เธธิ้น กางไพสิ้นป่าไม้ ในแท่งท้องพูผา **ระชายะถะ** ก่เกิดมิมากหักหนา แก่ยาติกาวิงสา อันเข้ามาปะสิบพิบกัน ในอาสิมบิดบันมะสาลา **ปัพพะตา** อันว่าพูผาทั้งหลาย หมายมิเขิาทิมะพานเป้นเค้า แม่นว่าเขิาสิเมโธธาด อันเป้นอาดแก่เขิา สัดตะบิวระพัน ก่หวั่นไหวไปมา **สะมะนาทิงสุ** ก่ร้องก้องเกื่อน ดังละเลื่อนไปมา แผ่นดินหนาไหวหวั่นหวาด ก้องอากาดทั่วทุกพาย นำ้สะมุดไหลฟองฟาด อุทถะตะนาดก้องเอหา โกลาทิ์มขำเขือกก้อง ทั่วท้องจักกะวาน อิมานแมนไกวกวัดแกว่ง ทุกแท่งท้องโหมะนา **อุตถิหาธิ์ง ปะวัตเตนโต เหโว ปาวัสสิ ตาวะเห** ในขะนะบัดนั้น บั้นพระอินทาทิธาด ติ้นเป้นอาดในตาวะติงสา **อุตทิหาธิ์ง** ก่ให้ท่าฝันโบกะระพัด ให้ระจัดติกลิ์งมา ในถานะข่วงเขด ปะเทดที่สาลา.

นัตตาโธ สุนิสา ปุตโต ธาชา เทวิ จะ เอภะโต. พิกขะเว ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย **สะ ฮัตติยา** อันว่าพระกะสัดทั้งห้กพระอิง ทะธิงนามอิเสด ถือว่าหลานแก้วเกดสองสี กับทั้งพระธาดชะมัดที อันเป็นพระรัดสินิสีสะใพ้ แลพระยอดไห้เทวดสันดอม กับทั้งพระบ่อมไอยะกะธาด ติมเป็นอาด ชาวสีพี แลพระธาดชะผุดสะดิติมแม่ มาชุมนุมแต่ที่ดงอกัน **ยะทา** ในกาละยามใด **ตะทา** ในกาละยามนั้น **พิงสะมะกัง โลมะหังสะนัง** อันว่าอัดสะจันทั้งมอน ถอมพะลึกสะเพิงก็อ หังห้อพอง สะยองเก้า ฮินลุกปุกปายก็อทั้งติน กำเกิดมีแลนา.

ทูมเชิ้นพระเทวดสันดอมเจ้าสะเด้ดเฮ้าสู่พระนะถอม

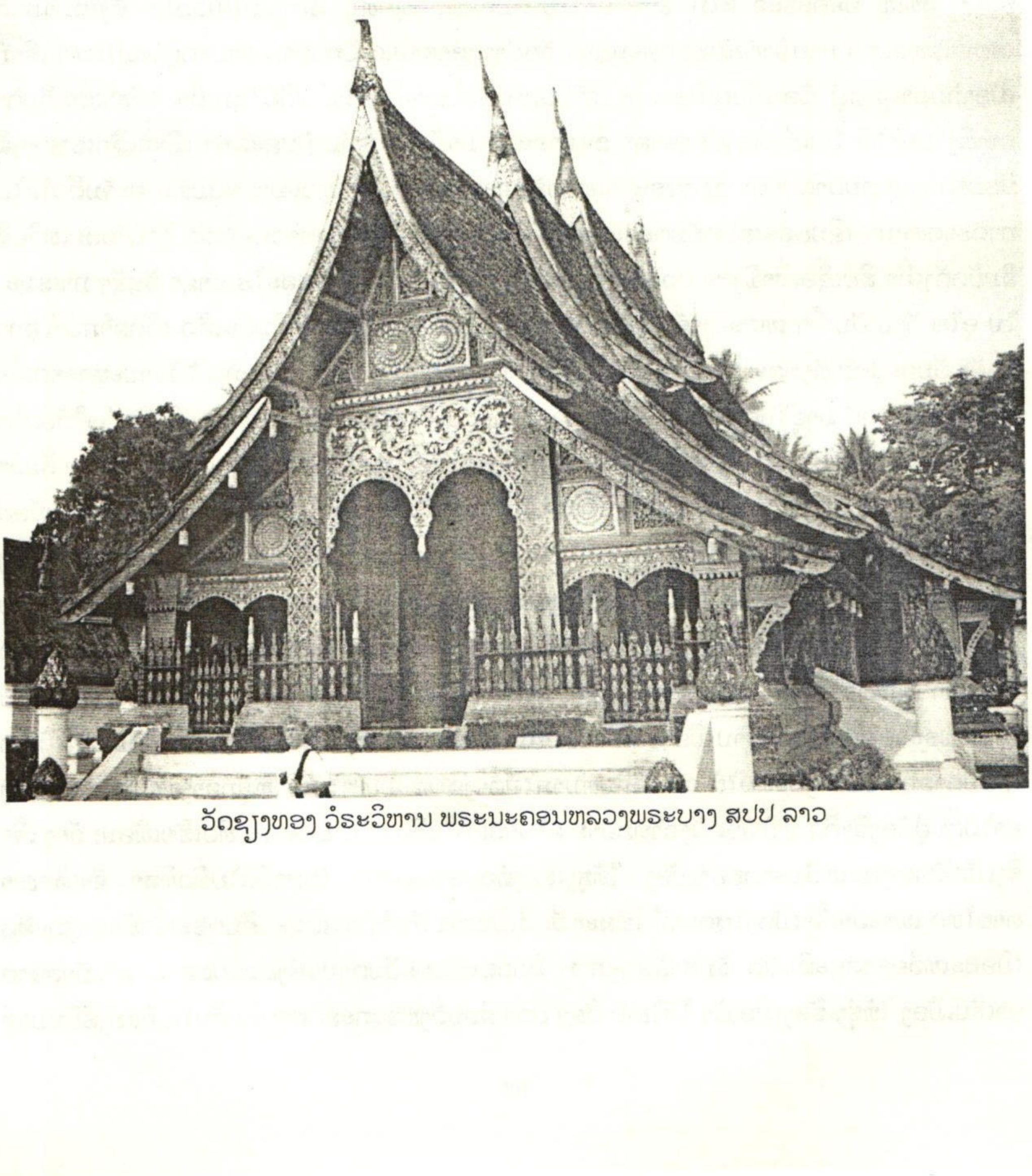
ปันชะลิกา ตัสสะ ยาจันติ โธหันตา เพระเอ วะเน. พิกขะเว ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย **สัพเพ ธัตถา สัพเพ มะถะธะวาสิโน** อันว่าชาวเมืองมอนพ้อมทุกหมู่ สะพู่พ้อมมอนมา ทั้งเสนามุนติ เสดถิแลหอยค้า นายม้าพ้อมพวกหะมูหาน กับทั้งฝูงอาจานแลนักปธาด อามาดฝูงหมู่โยหา เฮ้ากำเมืองกันมาทุกหมู่ พ้อมกันยู่เมืองมอง ได้สิบสองอักโขเพนิ มีใจยินดีบ่โสกเสร้า ไห้ธำเร้าเต้มถิ่ง กางพิงไพป่าไม้ ในแห่งห้องห้องสาลา **สะมาถะตา** มาพ้อมพงกัน **ปันชะลิกา** เฮ้ากำเลิกเองถะฮุลิ นิบนาด ทูมแทบบาดบาหา แห่งพระยาเทวดสันตะระมะหาธาด พูอะนาดจอมทัน **ยาจันติ** กำขำโอ กาดธาดหะนา เชิ้นพระเทวดสันตะระมะหารัดสี แลพระนางแก้วธาดชะมัดที ไห้เมืองสะเหวียสี สิมบัดดั่งเก้า สิบเชื้อเผ่าพิงสา ด้วยบาดพระถาถาว่า **ตะวัง โนสิ อิสสะโธ ธาชา รัชชัง กาเรถะ โน อุโพ** ดั่งนี้เป็นเถ้า **เทอะ** ฝูงข้าไหว้พระบาด สิมมุดติเทอะธาดเจ้าติมปะเสิด เลิดลำ้กว่าโลกา **มะยัง** อันว่าฝูงข้าทั้งหลาย ทั้งยิงชายน้อยใหย่ หากได้มาใส่ปับพาชะนิยะกัม ได้จำมะหาธาดเจ้า จากสุขสะหวัดดี มายู่ในถิธีป่าไม้ ในแห่งห้องสาลา. มาบัดนี้ มะหาธาดเจ้าผู้ทะธิงยิด จิ่งไห้อิดยัง โหด ขอพระย่าก็อโกดโกหา ฝูงข้าเมืองกันมานิบบาด ขอเพิ่งบุนมะหาธาดเจ้าดั่งหลัง **ตะวัง** อันว่า พระธาชะสิมพานบุพิด **อิสสะโธ ธาชา** หากได้เป็นเจ้าเป็นใหย่ แก่ฝูงข้าทั้งหลาย ทั้งยิงชายน้อย ใหย่ บ่ใช้เชื้อสามาน หากเป็นแมอพูบานพระบาด ฮัดติยะธาดแต่ใดมา. **บัดนี้ มะหาธาดเจ้าทั้งสอง เป็นดั่งลิมาละธาดชะสิมบัด มาละธัดถะบ้านเมืองไว้เป่า มาละชาดเชื้อเผ่าพิงสา ทั้งตานาย พ่แม่ เถ้าแก่แลเธือนหลวง กับทั้งผวงผาสาด อามาดแลเสนา ดั่งลิมะหาธาดเจ้า มาละกันละยา หมุ่มเหน้า มะหาธาดเจ้า มาละเฮ้านำ้โพชะนะสาลิ ของกินดีวางไว้ แล้วมากินหมากไม้หมู่ก็อมัน บ่ถอมพระจอมทันจักละบ้านเมืองไว้เป่า บัดนี้มะหาธาดเจ้า ย่าได้เอาป่าไม้เป็นเธือน ย่าได้เอาเดือนดาวมาเป็นผางปะทีบไต้ ย่าได้กินหมากไม้ตางอาหาน ย่าได้เอาหมู่กวางฟานมาเป็นพี่น้อง ย่าได้ดื่นยู่ห้องวิงกิด ย่าได้อิดยังลำทุกยาก ลำบากแก่ใจติม อุโพ พระจอมก็อเธียเพื่อนกว้าง เจ้าจิ่งเมือสิบสางสะเหวียธาดถองเมืองๆ ไห้รุ่งเธืองด้วยธาดชะยิด ไห้ผากิดไปทั่วทิสา ข้าเสิกหมาหายโหด เพาะว่าเจ้าเมืองโผดปานิ ไห้สะหวัดดีเมือหน้า นัชชัง กะเรถะ เชิ้นพระเจ้าฟ้าสองกะสัด เมือสะเหวียธาดชะสิมบัด รักสาธัดถะกาม สิบวำระขันทะสันตานแห่งพระปิตุธาด เป็นห้าวอาด จำเธิ้นเมืองๆ ไห้รุ่งเธืองเมือหน้า ไห้ไพ่ฟ้าลิชา ปิตา ส่วนดั่งพระกะสัดตาบุธิมสินไช กำแต่งธิพินมาสู่

ພຣະບາດ ເພື່ອຈັກຂໍໂອກາດຣາດທະນາ ຍັ່ງສອງກະສັດຕາທັ້ງຄູ່ ນຳເມືອສູ່ປາງແກ້ວກູ່ປະເຊໄຊ ໃຫ້ມີໃຈ ໂສມະນັດຊົ່ມຊື່ນ ຈັກຖວາຍຄືນເສຕະສັດຂອງພຣະຣາຊາ ສືບກະກູນວົງສາມາແຕ່ກ່ອນ ບໍ່ໃຫ້ຢ່ອນປະເວນີ ຝຸ່ງ ຂ້າເຊີນພຣະຣັດສີພີ່ນ້ອງ ເມືອສະເຫວີຍຣາດທ້ອງເມືອງຂວາງ ເຊີນເມືອສ້າງປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ ເຊີນມະຫາ ເຫວດສັນຕະຣະເຈົ້າທະຣົງທັມ ສະເດັດເຂົ້າສູ່ພຣະນະຄອນ ເຊີນພຣະພູທອນໜໍ່ທ້າວ ຄືນເມືອສະເຫວີຍຣາດ ເປັນທ້າວອາດແກ່ຊາວສີພີ ດ້ວຍທິດສະຣາດຊະທັມດີດັ່ງເກົ່າ ເປັນທ້າວເລົ່າສອງທີ ກໍຂ້າເທີ້ນ.

ສັກຂັຕຕິຍະປັພພັ ອັນວ່າກິຍາພັນລະນາຍັ່ງສັກຂັຕຕິຍະກັນ

ສະຕິງສະຄາຖາປະຕິມັນທິຕັ ອັນປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຄາຖາທັ້ງຫລາຍ 36 ພຣະຄາຖາ

ນິຕຖິຕັ ກໍສະເດັດບໍຣະບວນຄອນແລ້ວທໍ່ນີ້ກ່ອນແລ

ວັດຊຽງທອງ ວໍຣະວິຫານ ພຣະນະຄອນຫລວງພຣະບາງ ສປປ ລາວ

ຂະບວນຣີພົນພະຫົນໂຍທາຂອງຫົກພຣະກະສັດເຈົ້າ ສະເດັດເຂົ້າສູ່ພຣະນະຄອນ

13. มะถอม

ตัง สุตะอา มะหาสัตโต ปิตะรา สัทธิง สัลละปันโต อิมัง ถาถะมาหะ

พระเทวดสันถอมเจ้าทิงสิมทะมาทับพระบิดา

โพ สาทะโอ ดูราสับปุริสาเจ้าทังหลาย **มะหาสัตโต** ส่อมดั่งพระพูบานไชเชด อันยังทะธิงเพด เป็นธัดสิ **สุตะอา** ได้ยิมข่าวสามสิสับพะสิ่ง แสมขุมยิ่งมิบเมิอง ยำเองถะขุลิเมิองมิ้วมอบ ขำถืมถอบ มะถอมสิ เพื่อมิระมิมยังติมให้เมิอสะเทวิยราด เจ้าจักปิงพระราดชะโอวาด ต้ามจาระจา กับถอมพระอำระบิตาติมพ่ำ ทำจิ่งต้ามต่ำถำถอมอ่า:

ทัมเมนะ รัชชัง ภาเรมตัง ดั่งนี้เป็นเค้า **เทวะ** ข้าไทว้พระบาดเจ้ามะหาราด ชั้นเชื้อชาดสุริยะวิง ชุมพูชิงเชิาเชด พระบาดห้าวเกดจิ่งดาฟัง **มัง ภาเรมตัง** ยามเมื่อผู้ข้ายังสะเทวิยราด ลือำนาด เรืองลิด ผาบจะตุทิดอู่ด้าว ร้อยปะเทดห้าวย่อมยินดี ทูนไมติมาทุกแห่ง บ่ต้ามแต่งเสิกเสิน จำเริมสุขแก่ไพ่ฟ้า ยูท่างถ้าขายกิน **ทัมเมนะ รัชชัง** ข้าสะเทวิยเมิองยังยินว่าชอบ บ่ลอบล้วงลวงกะสัด ทงมปะทัดมาทุกที่ บิอระบัดถี่ในทัมสิบสิ่ง เป็นอันยิ่งแท้ดีหลิ **หานัง** ถือว่าผู้ข้ามักให้หานบ่ขาด **สีลัง** ผู้ข้าบ่ปะหมาดย่อมรักสาสิล **ปะธิจาถัง** ผู้ข้ายินดีติ่มกะสัดปัดติราด จ่ายเช้ำบำระโพกอาดดูดี **อาชชะวัง** ผู้ข้าบ่มีใจโลบล้วงแลสะหาวสับสั่ ย่อมยังถ่มธิบยังลูงอาวพ่แม่ **มัททะวัง** ผู้ข้าแผ่ไมติ แก่สัดตะเวธิเป็นโสพาบ **ตะปัง** ผู้ข้ากะทำให้ร้อมแก่บาบปาปัง **อะโภทัง** ผู้ข้าบ่มีใจเชิงถง บังบงดหน้าชังใผ **อะวิหิงสา** ผู้ข้าบ่หิงสาไพ่น้อย บ่ขิ่มข้อยเมิองสัง **ขันติ จะ** ผู้ข้ายังอิดใจลำยิ่งยังโทดสิ่งหมู่ถวามเถ้ม **อะวิโรธะนัง** ผู้ข้าเต้มใจตั้งแต่งตาม บ่ให้ผิดแห่งถองเมิอง บ่ให้มิถำเถือองแก่ไพ่ฟ้า ถ้อมหน้าอยู่สะหวัดดิ ยังเล่าว่าโทดข้ามิขำเชือก เพาะว่าข้านี้ได้ให้ช้างแก้วเผือกเป็นหาม อันนั้นบ่ใช้หามชาวเมิองจักปาก ช้างแก้วหากของเรา เกิดทงมเงาพ้อมข้า เป็นดั่งยาดแต่ฟ้าลิงมา บ่ใช้ช้างพระยามาแต่เก่ำ บ่ใช้ช้างแก้วเก่ำเกิดกับเมิอง ทำหากเกิดกับบุนเรืองถาดถ้อย แต่เมื่อข้ายังน้อยๆ อ่อยร่อยเกิดกับมา ข้าให้หาม ดั่งลิเชิาเล่ามาถง จักสิมสงดสันใด **เมถะมา** ชาวุมิถิม เมิองใหย่แลบ้ามน้อย โรมพ้อมถ้อยต้ามต่ำหมู่เสมา เมื่อไทว้พระอำระบิตาติมพ่ำ พ้อมกันส่ำงม ขวัน **ตะวันจะ** ส่อมดั่งอิงสิมเดัดพระพ่ำเป็นเจ้า ทำบ่พ้อมลูกเต้าหม่ำอุทอม ทำบ่สอมสั่งไพ่ ทำบ่ไตตองดู

ยังคุมแลโทด เท้าร้ายโทดตามใจ ยุไพ่ฟ้าแลชาวเมิองๆ เถ้องใจกิ้วโกด ขับข้าหนีสันโดด โทดบ่มีท่ำผิมผิงเผิ่า ข้าถืดเบ้ายิมดี ขับข้าหนีเจยระจาก พากแห่งท้องบุริ ข้าบ่หนีหล้างจักให้เสยชีวิดถ้อย ถาด มันระมาดแท้บ่สิงกา ข้าจิ่งพาลูกแลเมยรักพ่ายหนี มาบอดเป้นรัดสี มาเป้นชีข้อยโชด ในนิโดดไพหนา ดั่งลืพระอ้ระปิตา แลจักมาธาดทะนายังผู้ข้านี้ ว่าให้เมิอสะเทวิยธาดบ้ามเมิองดั่งเก่ำเป้นท้าวเล่ำสองที ถ้ำลักอายแต่ชาวสีพี ก่ำจักมิแก่ผู้ข้า กับทังมางมาดหล้ามักที ข้าขอบอดเป้นชีเป้นพระรัดสียู่จิมเถ้า ขอองเชินสิมเด้ดมะหาธาดเจ้า จิ่งเล่ำถืมเมิอสะเทวิยธาดนั่งเมิองๆ ให้จำเริน เรืองแหล่งหล้า แก่ไพ่ฟ้าแลชาวสีพี ก่ข้าเทิ้น.

เมื่อพระกะสัดตารัดสี แลมิคำก่าวดั่งนั้น บั้นพระยาบุริมสีสินไชติมพ่ ทำลูกแก้วหน่ำทะริงยืด จักให้อิดยังโทดแห่งติมอันยิ่งๆ จิ่งก่าวเป้นนัยถาถาว่า: **ทุกกะตันจะ หิ โน ปุตตะ** ดั่งนี้เป้นเค้า ดูธาเจ้าลูกรักพ่ นามหน่โพทิยาน พ่นี้ได้กะทำกานร้ายแรก ผิดแผกแท้ดีหลิ **พูมะทัจจัง** ถองสะหวัดดีขะจัดจาก โทดแท้หากถายเถ้อง **สีวินัง** ได้ยินคำชาวเมิองสับส่ พ่บ่ได้ไตถ้อยตองตา **ปัพพาเชสิง** ขับลูกหนีเจยระจาก โทดต้องหากถายเถ้อง พระบุนเรืองสินไชพูอะนาด ติมเป้นอาดชาวสีพี จักข่ำพระบุนมีให้ลูกออกธาดนำติม ให้หายคำทังวินดีทุกขะโทด ให้ลูกโผดภูมา จิ่งก่าวเป้นอะนุสินที ถาถาว่า: **เยมะ เกมะจิ วัมเมมะ** ดั่งนี้เป้นเค้า ดูธาเจ้าลูกรักพ่ นามหน่สิงสาม จิ่งบันดามเสยโสกาแห่งพ่แลแม่ พี่น้องแลมิดสะหาย ด้วยอุบายอันใดอันหนึ่งแล้ว ถวมลูกแก้วฟังคำพ่ เมิอสิบส้างก่ำกินเมิองๆ ให้ยิดสักเรืองกว่าเก่ำ เป้นท้าวเล่ำสองที ก่พ่เทิ้น.

พระเทอดสันดอมเจ้าทิงรับกามทูมเชิน

เมื่อพระยาบุริมสีสินไชก่าวดั่งนั้น บั้นพระยาทัมติมยิดใหย่ แม่นว่าท้าวมักใค่เมิอสะเทวิยเมิองๆ ตามคำจอมเจ้องใจพ่ เจ้าก่บ่มีใจม่รับเอิา ยังมิระมินดั่งนั้น บั้นพระยาบุริมสีสินไชติมแก่มเทิ้า ซ่ำเล่ำธาดทะนาแจ่มเจ้าเถิงสองทีสามที ดั่งนั้น บั้นพระยาทัมเจ้าติมยิดยิ่งๆ ก่จิ่งรับเอิายังคำพระอ้ระปิตาติมพ่ อันตั้งใจต่มิระมินยังติมดั่งนั้นแล้ว พระติมแก้วจิ่งก่าวว่า สาหุ สาหุ ดี ดี! ว่าดั่งนั้น บั้นอามาดทังหลาย หมายว่าได้หิกหมื่น หน้าข้อยชื่นโสพา อันเกิดมาร่วมอันทันยามมะหาสัดเจ้า เอิารู้แล้วยังมะธิยามะหารัดสี อันรับเอิายังมิระมิน แห่งพ่ติมดั่งนั้น **อะทิงสุ** เอิาก่เลิกเองคะซุลีน้อมนิบ คืมธิบยังพระกะสัด ขัดติยะธาด ขอองเชินพูอะนาดเจ้าหิดสิง ปิงน้ำมุดหาพิเสก อะติเรกโองการ ทูมสามใสสะอาดว่า ข้าไหว้บาดพระรัดสีเจ้า บัดนี้ ก่เข้ายามอุดทังธาชาดี ถวมที่พระรัดสีอาบอิงสิงเกดเก้า สิมเด้ดมะหาธาดเจ้าจิ่งมำเสย ยังผิงเผิ่าเท่าทุลี เท้าอันเทิ้น.

อะถะ ในกาละเมื่อนั้น บั้นเทอดสันตะระราชา **วัตะวา** จิ่งก่าวเชิ่งอามาด อันเป้นสะหะชาดกับดอมติมว่า เจ้าทังหลายจิ่งยั้งยู่หน้อยหนึ่งก่อน เท้าอันเทิ้น ถันก่าวดั่งนั้นแล้ว พระติมแก้วก่เข้าไปสู่ แก้วภู่พระบันมะสาลา **โอมุนจิตะวา** เจ้าก่ลาลิดปิดไอ้ ยังผ้าเปือกไม้แลหนังเสือ อันเป้นเถ้องรัดสีถือเสด **ปะติสาเมตะวา** เจ้าก่มุ้งมัดไอ้ในลำมำ ดั่งอิดสุกัมหากแต่งไอ้แก่ติม เมื่อเข้า

ไปสู่ไพสินอันนั้นแล้อ พระตินแก้อจิ่งทะริ่งราดฉะเพด นุ่งผ้าพิเสดผืนฮาอพาอบໍระสุด ดุดดั่งอันมะสังฮาม เจ้าจิ่งตั้งปะนิทามในจิด ว่าตินจักสิกออกไปเป็นบันดิด **นิกขะมิตะอา** เจ้ากໍสะเด้ดออก จาก พากพระบันมะสาลา ด้อยถำจินดาว่า **อิทัง ถานัง** อันว่าพูมสะถานที่นี้ เป็นที่แห่งกูมาอยู่สำๆ สิมมะทัม จำสิลสิบยิดยั่ง ถ้อมทุกสิ่งพาอะนา จำเริมเมดตาพริมอิทาม สัญกาละนาม ปะมามว่า ได้เก้าเดือมปายสิบห้าอัม แท้ดีหลิ เป็นที่กูถือเอ้ายอดทามปาระมิดอางยั่ง ถือว่าให้ลูกแก้อกิ่ง แลเมย มิ่งเป็นทาม เป็นที่แผ่นดินดามไทอหอั่น สูงสะนั่นเท้าเถิงพริม เป็นสะถานที่อุดิมดังรอดฟ้า เจ้ากໍตั้งหน้าต่ำปะทักขิน แก่พระกุติสาลาสามรอบ ถอบสามทีแล้อ พระตินแก้อจิ่งฮาบลิ่ ด้อยที่ติดที่ทะริ่งอิ่งถะท้าแห่งแล้อ พระตินแก้อจิ่งสะเด้ดมาสะถิดอยู่ ข้องหน้าหมู่เสนา.

พิทีพระราชาพิเสกพระเทอดสันดอมเจ้า

กัปปะกาทะโย เมื่อนั้น ชาอเมืองมอนทุกเทด มิติ้นว่าช่ำๆแก้อเกดจำเริมผิม เอ้ากໍมาจำเริมผิมเกดเก้า ซำระหนอดเจ้าให้สิมงาม ตามฮีดถองฮองท้าวพระยา **สัพเพ ขะนา** อันว่าถ่มทั้งหลายหมายมิพระยาบุริมสิสินไช เป็นปะทาน กໍกะทำอะพิสินจะนากามริดสิ่งปิ่งเพด สิ่งเกดแก้อพระพูทอม ให้ทะริ่งอาพอมผืนดีวิเสด นุ่งผ้าเทดงามเรือง ให้พระเมืองสะเทอ้ยเมืองแหล่งหล้า ถือคู่อิมทา เจ้าฟ้า ยู่ท้องไตอะติงสา นั้นแลมา.

เตมะ อุตตัง เทดดั่งนั้น บั้นถาถาพันทะอันนี้ พระสับพันยูเจ้า ตินได้ผ่านเทิ้าสิ่งสาม สะเด้ดทุองสำราม เหืออรัดตะมะจิมกิมแก้อ อันเลิดแล้อก่ายฮอบจักกะอาม พระกໍปิ่งกะธุนายามดองอิเสด ถีทัมมะเทสะมา แก่มะหาสาริบุด ตินบໍระสุดด้อยปันยา ก่าอมะทุริดสะถาถาว่า:

ตะโต เอสสันตะโธ ธาชา **ธะโชชัลลัง ปะวาทะยิ**
สัพพัง วัตตัง จะเชตะวามะ **ธาชะเวสัง อะหาธะยิ**[1]

ดูราเจ้าสาริบุด ตินบໍระสุดด้อยปันยา เมื่อพระบุริมสินไชธาชา ธาดทะนาลูกตินจิไจอ้-จิไจอ้ พระเทอดสันตะระเจ้าแก่นไท้ กໍจิ่งลาลิดปิดไอ้ ยังผ้าเปือกไม้เถื่องรัดสิ หนังเสือถิลายพักพ้อย ท้อยบ่าเป็นสังถา ทั่งชะตาสุบสอดเก้า กับทั่งไม้เท้าแลสงมถิม อันเป็นเถื่องสิมมะปะธิฮามไอ้แล้อ พระตินแก้อจิ่งทิ่งอาบอิ่งสิ่งเกด ด้อยบ้มุดหาพิเสกฮองทอม สิบทิกกะออมแล้อ พระตินแก้อจิ่งทะริ่งเพดเป็นพระยา.

อะถะ ถัดนั้น บั้นปะธิอามทั่งหลาย หมายมิเสนาเมืองเมืองนั่งเฝ้า แทนแท่เจ้าเท้าทุกพาย พระลือสายตินอิเสด ถันว่าทอดพระเนดไปที่ใด กໍฮำเฮือกไทอบ่ขาด ด้อยอะพิอาดไทอ้อันหา เฮ้า

---

[1] พระไตรปิฎกสะบับพาสาบาลีอักสอนลาอเทลั้มที่ 28 ข้อที่ 2403 หน้า 374 ว่า: **ธะโชชัลลัง ปะวาเทตะวา สังฆัง วันนัง อะหาธะยิ**

ກໍຖວາຍມັງຄະລາທຸກຫມູ່ວ່າ ສົມເດັດມະຫາຣາດຊະເຈົ້າຈົ່ງຢູ່ເທຍຣະຄາ ເຖິງຫມື່ນວັດສາຂວບເຂົ້າ ເປັນເຈົ້າ ຜ່ານຊຸມພູ ກໍຂ້າເທີ້ນ. **ສັພພະຕຸຣິຍານິ** ຄົນທັ້ງຫລາຍຄັນຖວາຍພອນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈົ່ງດີດສີຕີເປົ່າ ເສບທ້າວເກົ່າ ສະຫວັດດີ ສຸງນິນຕີດັງມີ່ກ້ອງ ຄືດັ່ງສຸງຟ້າຮ້ອງສະເທືອນ ທ້ອງສະມຸດເຟືອນຟອງຟາດ ໄທ້ທິຣາດຍ່ອມຍິນດີ **ທັຕຖິ ຣະຕະນັງ** ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນນາຍຊ້າງທັ້ງຫລາຍ ເຂົາກໍທ້າງເອົາແລ້ວ ຍັ້ງຊ້າງແກ້ວປັດຈັຍ ນຳໄປຖວາຍແກ່ ພຣະບາດໄທ້ທິຣາດກະສັດ ກໍຈົ່ງຂັດພຣະຂັນໄຊສີດວງຜ່ານແຜ້ວ ຂົ້ນຂີ່ຄໍຊ້າງແກ້ວເມືອເມືອງ ໂຍທາເຮືອງທຶກ ຫມື່ນ ໜ້າຊ້ອຍຊື່ນໂສພາ ປະດັບປະດາດີແລ້ວ ແຫນແທ່ແກ້ວພຣະພູທອນ ກໍມີແລ. **ຕະໂຕ** ຖັດນັ້ນ ບັ້ນນາງ ນັກສະນົມໜຸ່ມເໜົ້າທັ້ງຫລາຍ ກໍມາປະດັບປະດາແລ້ວ ຍັ້ງນາງແກ້ວຣາດຊະມັດທີ ສົງເກສີແກ້ວເກດ ອະພິ ເສກຍັ້ງຣາດຊະມັດທີແລ້ວ ຈົ່ງຖວາຍມັງຄະລາພອນວ່າ ຂ້າແຕ່ເຈົ້າແມ່ຣາດຊະມັດທີ ຄຳວຸດທິສະຫວັດດີ ຈົ່ງມີ ແກ່ເຈົ້າພຣະແມ່ມັດທີ ເມືອໜ້າຢ່າໄດ້ຄາດ ແມ່ນວ່າພຣະບາດເຈົ້າເທວດສັນດອນ ກໍດີ ຈົ່ງທະຣົງໄມຕີຮໍ່ຮັກ ຍັ້ງ ອັກຄະຣາດຊະເທວີເຈົ້າ ຕາບຕໍ່ເທົ້າຊີວິດ ກໍຂ້າເທີ້ນ.

ຕະມັຕຖັ້ງ ປະກາເສນໂຕ ສັຕຖາ ອາຫະ. ອັນວ່າພຣະທິດສະພິນ ຕົນມີປົກກະຕິສັ່ງສອນ ຍັ້ງສັດຕະນິກອນ ຈິໄຈວ້-ຈິໄຈວ້ ກໍຈົ່ງໄດ້ຊື່ວ່າພຣະສັດຖາ **ປະກາເສນໂຕ** ພຣະຈັກສຳແດງອັດຖະທັມດວງນັ້ນໃທ້ຜາກົດ ຈົ່ງກ່າວ ເປັນຣິດສະຄາຖາວ່າ: **ສີສັງນະທາໂຕ ສຸຈິວັຕໂຖ** ດັ່ງນີ້ເປັນເດ້ົາ **ພິກຂະເວ** ດູຣາເຈົ້າພິກຂຸສົງ ຕົນທະຣົງສີລາບໍ່ ຂາດ ປາງເມື່ອໄທ້ທິຣາດ ເທວດສັນຕະຣະຣາດຣາຊາ **ສີສັງນະທາໂຕ** ອາບອົງສົງເກດ ນຸ່ງຜ້າພິເສດຜືນຂາວ ພາວບໍຣະສຸດດຸດດັ່ງວັນນະສັງຂາ ປະດັບປະດາດີແລ້ວ ພຣະຕົນແກ້ວກໍຍົວຣະຍາດຍ້າຍຄາໄຄ ຂັດພຣະຂັນໄຊ ເບື້ອງຊ້າຍ ຂ້າເສິກຮ້າຍໄຫວ້ຂໍ່ວອນ ປາງເມື່ອພຣະພູທອນຕົນຜ່ານແຜ້ວ ຂົ້ນຂີ່ຄໍຊ້າງແກ້ວປັດຈັຍ ໂຍທາໄຫລ ໄປກ່ອນໜ້າ ເຈົ້າຟ້າພາກອາສົນ ນາງນັກສະນົມຄົ້ນເດ້ົາ ຣົດສົງເຈົ້າມັດທີ ເຂົາຍົນດີແລ່ນລ້ອມ ສະເພືອກພ້ອມ ຖວາຍພຣະພອນ ວ່າເທວດສັນດອນສະເທວີຍຣາດ ຈົ່ງຮັກສາເຈົ້າຈອມນາດພຣະນາງເມືອງ ກັນຫາຊາລີໂສມ ສີເຮືອງຮັກແມ່ ຮັກເຈົ້າແຕ່ໂດຍທັມ ກໍຂ້າເທີ້ນ **ອະໂຖປິ** ປະການໜຶ່ງ ພຣະບຸຣົມສີສົມໄຊຕົນແກ່ນເທງ້ຳ ຈົ່ງ ຮັກສາເຈົ້າຣາດຊະມັດທີ ໃທ້ສະຫວັດດີກວ່າເກົ່າ ຫມື່ນເທົ້າແລແສນທີ. **ອິທັນຈະ ປັຈຈະຍັ** **ລັທທາ. ພິກຂະເວ** ດູຣາເຈົ້າພິກຂຸສົງ ຕົນທະຣົງສີລາທັ້ງຫລາຍ **ເຕ ຂັຕຕິຍາ** ອັນວ່າພຣະກະສັດທັ້ງສອງພຣະອົງ ທະຣົງນາມວິເສດ ຄືວ່າເທວດສັນຕະຣະຣັດສີ ແລຣາດຊະມັດທີສີວໍຣະກັລຍາ **ລັທທາ** ໄດ້ແລ້ວ ຍັ້ງທີ່ເພິ່ງຄືຣາດຊະສົມບັດ ເປັນ ເຈົ້າກະສັດ ຈົ່ງບັ້ງເກີດໂສມະນັດ ຊົມຊື່ນຍົນດີຍິ່ງໜັກໜາ **ອະນຸສະຣິຕະວາ** ມາລະນຶກຄຶດເຖິງ ຍັ້ງກັມອັນ ຫມື່ນຫມອງ ຄອງລຳບາກ ທຸກຍາກດ້ວຍຂົມຂວາຍ ບໍ່ສະບາຍດ້ວຍຄອງວັດ ອັນຢູ່ປ່າເປັນຣັດສີ ບໍ່ດີໃຈທຸກ ໂສກ ທໍ່ມີຫມາກໄມ້ບໍຣະໂພກເປັນອາຫານ **ອາຈະຣິງສຸ** ຈົ່ງໃທ້ຄົນເອົາກອງນັນທະເພຣິຕີປ່າວ ບອກຂ່າວແກ່ ຄົນທັ້ງຫລາຍ ໃທ້ຫລົ້ນມະຫໍຣະສົບຊົມຊື່ນ ຣະຮື່ນທ້າວຍິນດີ ກາງຄີຣີປ່າໄມ້ ໃນແທ່ງທ້ອງສາລາ.

ພຣະນາງມັດທີເຈົ້າທິງເລົ່າຄວາມຫລັງແກ່ສອງພຣະກຸມານຟັງ

ອິທັນຈະ ພຣະນາງມັດທີສີໜໍ່ໄທ ລຸລາບໄດ້ກົນເມືອງ **ປຸພເພ** ຄຶດເຖິງຄຳເຄືອງໃຈ ໃນເມື່ອປາງລຳບາກ ລະທ້ອຍທາກເດັນໄພ ບັດນີ້ ພຣະນາງມີໃຈທາຍໂສກແລ້ວ ເພາະວ່າເຫັນລູກທລ້າແກ້ວສອງສີ ຣາດຊະມັດທີຜູ້ ສະຫລາດ ກໍຈົ່ງອູ້ມເອົານາງນາດກັນຫາມາໄວ້ເໜືອຕັກ ຊັກເອົາທ້າວຊາລີມາກອດ ແລ້ວຈົ່ງທ້ວທອດໄທ້ມີວາຍ

ມືທວາຍຫລັງໂລມລູບ ກົ້ມໜ້າຈູບຈອມຂວັນ ວ່າສອງບຸນທັນເຈົ້າແມ່ ພັດພາກແຕ່ເທິງນານ ນົມແມ່ບານພ້ອມ ເບ່ງ ເຕັມເຕົ້າເຮັ່ງໄຫລລິງ ກໍແມ່ນາ ດູຣາສອງສາຍໃຈແກ່ນເທົ້າ ແມ່ຈັກເລົ່າແຕ່ເທດຫລັງມາ ຍາມເມື່ອແມ່ ມາດາທຸງວປ່າ ແຕ່ກ່ອນກໍ້ບໍ່ທ່ອນຫລ່າຫລິງສັງ ວັນນັ້ນ ອັດສະຈັນດູຫລາກ ທາງເກົ່າຫາກເຄັຍທຸງວ ແມ່ກໍຫລຸງວ ແລດູຫລິງຫລ່າ ເປັນແຕ່ປ່າໜາມໜາ ພຶ້ງຄະນາເສືອໂຄ່ງ ຮ້ອງສຸງໂຂ້ງເສືອເຫລືອງ ຣາຊະສີເຮືອງຕົວໃຫຍ່ ຮ້ອງເຕັ້ນໄຕ່ຕັນທາງ ໃນທີ່ກາງໄພສົນປ່າໄມ້ ແມ່ກໍກົ້ມຂາບໄຫວ້ຂໍວອນ ເພາະວ່າຄຶດຮອດສອງບັ້ງອ່ອນທັ້ງຄູ່ ປານນີ້ຖ້າແມ່ຢູ່ທົນທາງ ອັນວ່ານາງກັນທາແກ່ນໄທ ຮ້ອຍວ່າຮ້ອງໄຫ້ຢາກກິນນົມ ງອຍຈົມກົມເອົ້ນຫາແມ່ ທໍ່ ແຕ່ເຈົ້າສອງສີແລນ ແມ່ມັດທີຮ້ອງໄຫ້ ກົ້ມຂາບໄຫວ້ຂໍທາງ ດອມເສືອສາງຕົວກ້າ ແຕ່ເຊົ້າຖ້າເຖິງແລງ ພໍທມິດ ແສງຕາເວັນຈ່ຶງໃຫ້ ແມ່ແກ່ນໄທ້ຈ່ຶງຕ່າວຄືນມາ ເຖິງສາລາທີ່ເຮົາຢູ່ ກໍບໍ່ເຫັນແຈ່ມເຈົ້າທັງຄູ່ສາຍໃຈ ແມ່ຈ່ຶງໄປ ຖາມຫາ ກັບດອມພໍ່ພຣະຍາຍົດໂຍກຟ້າ ກໍບໍ່ອ່ວຍໜ້າຕ້ານກ່າວຈັກຄວາມ ແມ່ກໍຮ່າວວ່າສອງນ້ຽງຣາມລ້ີຢູ່ ໃນ ແກ້ວກູ່ສາລາ ແມ່ກໍໄປສະແຫວງຫາທຸກຫ້ອງ ກໍບໍ່ເຫັນສອງພີ່ນ້ອງທຸງມຕາ ເລັຍອອກຈາກສາລາບໍ່ຢູ່ ອິກຮ້ອນວູ່ ປານໄຟ ແມ່ກໍປົບໄປທີ່ອື່ນ ໜ້າບໍ່ຊື່ນເລັຍເທ້ົາ ມືເກົາຫົວຮ້ອງໄຫ້ ເຂ້ົາໄປສູ່ປ່າໄມ້ໄພສົນ ໄປຫົນຂວາແລຫົນ ຊ້າຍ ແມ່ກໍເລາະແຕ່ໃຕ້ຂຶ້ນເມືອເໜືອ ລືວ່າເສືອກິນຫລື? ແມ່ກໍບໍ່ເຫັນຮອຍລາກ ລືວ່ານາກກິນຫລື ແມ່ກໍບໍ່ເຫັນ ນ້ຳຟາດຕີຟອງ ແມ່ກໍເຫັນແຕ່ກອງຊາຍຫລົ້ນນ້ຳຫາດ ອັນໜຶ່ງ ແມ່ກໍເຫັນແຕ່ເອົາທ່ອນໄມ້ມາກາດຕາງແພ ແມ່ ກໍຫລຸງວແລຫາທຸກກ້ຳ ຮ່າວວ່າຕາຍຕົກນ້ຳ ແມ່ກໍລິງໄປງົມ ອັນໜຶ່ງ ແມ່ກໍຮ່າວວ່າຕາຍຕົກຕົມ ແມ່ກໍລິງໄປຄົ້ນ ຫລອນວ່າໄດ້ຍ່ຳແກ້ວ ແມ່ກໍຄ່ອຍຄ້ຳໄປຫາ ກໍບໍ່ຈວບສອງບຸດຕາສັກແຫ່ງ ແມ່ກໍຊ້ຳແຂ່ງຝົນຫາ ເຫັນແຕ່ພຶ້ງ ຄະນາເຕັມປ່າ ອັນໜຶ່ງ ແມ່ກໍຢ້ານແຕ່ເນ້ືອປົບຜ່າຊູນຊົນ ກາງໄພສົນທົມະເວດ ຢ້ານແຕ່ໝູ່ເຜດແລເສືອໜ ສັດຕົວຮ້ີງໃຫຍ່ ຫົວຊ້ອນໄຂວ່ເຕັມດ້ີງ ຫາງມັນງ້ີງກອດໄວ້ ແມ່ແກ່ນໄທ້ຍົນກົວ ໜັງຫົວພອງຍີເຍືອກ ຄ້ີງຂ່ຳ ເຂືອກຂົນຍ້ີງ ຢ້ານແຕ່ຕົວຕາຍເສຍໃນດ້ີງດອນປ່າໄມ້ ແມ່ກໍຮ້ອງຮ່ຳໄທ້ຄືນມາ ເຖິງສາລາດາຍນັ່ງໄທ້ ແມ່ກໍຊ້ຳ ໄປໄຫວ້ພໍ່ພຣະຍາ ພຣະກໍຫລັບຕາຢູ່ບໍ່ປາກ ນ້ຳຕາແມ່ກໍຫາກຢາດໄຫລລິງ ແມ່ກໍໄປປະສິງໃນເຖ້ືອນຖ້ຳ ທຸກທ່າ ນ້ຳເທວທົນ ສຸດພູປົນເຄືອຄຸ່ມ ສຸດລຸ່ມຂ້າງເຂົາຮອມ ສຸດຈອມດອຍລ້ີງຕ່ຳ ແມ່ກໍຮ້ອງໄທ້ຮ່ຳເຮຫາ ນ້ຳຕາແມ່ກໍ ໄຫລບໍ່ເຫ້ືອດ ແມ່ກໍຂຶ້ນຕົ້ນເທມ້ືອດຫລຸງວແລ ແມ່ກໍຂຶ້ນຕົ້ນແຄຫລຸງວລ່ຳ ຫລ້ານ້ວ່າເຂືອເຈົ້າພ່ີນ້ອງ ໄປຮ້ອງຮ່ຳ ໄທ້ໃນໄພ ຫລ້ານ້ວ່າສອງສາຍໃຈໄປຫລົ້ນ ໄປແລ່ນເຕັ້ນດອມເພ່ືອນໝູ່ນົກຍູງ ແມ່ກໍຂຶ້ນເຂົາສູງເມ້ີນຜ່ ແມ່ກໍ ຂຶ້ນຕົ້ນກໍຫລຸງວຄອຍ ແມ່ກໍຂຶ້ນຈອມດອຍຫລຸງວລ່ຳ ແມ່ກໍເຫັນແຕ່ສ່ຳລິງກັງ ແມ່ກໍຖອຍຫລັງລິງມາລຸ່ມ ແມ່ກໍຂຶ້ນ ຕົ້ນກຸ່ມຫລຸງວຫາ ກໍບໍ່ເຫັນສອງພ້ົມພາແກ່ນໄທ ແລ້ວເລ່ົາລິງມາຊອກພຸ່ມໄມ້ຜ່ີຍົງຫາ ກໍບໍ່ເຫັນສອງພ້ົມພາອຸ່ນ ຂ້າງ ແມ່ກໍດ້ຳງຫອດຫ້ວແຮງ ຫລ້ານ້ວ່າສອງຈອມແພ້ງຫລິງປ່າໄມ້ ແມ່ກໍໄປທ່ຽວຊອກໄຊ້ເອ້ີນກູກກູ່ຫາ ແສງ ພຣະສຸຣິຍາຄ່ຳມັກມ້ອຍ ຕົກຕ່ຳຄ້ອຍລັບຈອມຜາ ກໍບໍ່ເຫັນສອງພ້ົມພາຫລ້າໄທ ແມ່ກໍຢູ່ບໍ່ໄດ້ຫລົບຕ່າວຄືນມາ ເຖິງສາລາດາຍນັ່ງໄທ ແມ່ກໍຊ້ຳໄປໄຫວ້ ພໍ່ເຂືອເຈົ້າຖ້ວນສາມທ ກໍບໍ່ມີວາຈາເວ້ົາຕໍ່ ແມ່ກໍຊ້ຳຂາບໄຫວ້ພໍ່ລາໜ ໂຣທັນຕ ຮ້ອງໄທ ແມ່ກໍຫລັບບໍ່ໄດ້ພ້ຍາມ ໃນອາຣາມແກ້ວກູ່ ນັ່ງໄທ້ຢູ່ບ້ັງຍ້ັງ ແມ່ກໍໄດ້ຍົນແຕ່ສຸງລ້ີງກ້ັງຮ່ຳຮ້ອງ ຫລ້ານ້ວ່າສອງພ່ີນ້ອງເອ້ີນກູກກູ່ຫາ ແມ່ກໍຟ້າວອອກຈາກສາລາລົ້ມທ່າວ ນ້ຳຕາຍ່າວໄຫລລິງ ແມ່ກ້ຳອຍປັກຕູ ໂຂງຟ້ັງຢູ່ ປົ່ນໜ້າສູ່ພ້ົງໄພ ໄດ້ຍົນແຕ່ສຸງສູຣະໃສດ້ັງວ້ີວອນ-ວ້ີວອນ ອັນນ້ີ ຫາກແມ່ນສຸງຮອກດ່ອນແລລ້ີງກ້ັງ ແມ່ກໍຖອຍຫລັງຄືນນ່ັງໄທ ແມ່ກໍໄປໄຫວ້ພໍ່ພຣະຍາ ຮຸ່ງຈວນຕາມເມ້ືອເຊ້ົາ ພໍ່ເຂືອເຈົ້າກໍບໍ່ປາກຈາດອມ ແມ່ກໍ ທຸກແຮງຮອມເຖິງຂະໜາດ ມໍຣະນາດແລ້ວຈ່ຶງຄືນມາ ພຣະປິຕາຈ່ຶງໄຂຂ່າວແກ້ວ ແມ່ກໍຮູ້ຂ່າວແລ້ວຈ່ຶງໃຈດ ແມ່

ກໍເປັນຮັດສິນີ ບໍ່ປະໜາດ ກິນແຕ່ລູກໜາກໄມ້ຫາດຫ້ວມັນ ແລວັນແລຄາບ ອາບນ້ຳແລວັນແລທີ ແມ່ບໍ່ໄດ້ຫວີ ຫ້ວຍູເຍາະຍູຍ່ອງ ແມ່ກໍບໍ່ໄດ້ໃສ່ຊ້ອງປັກປິ່ນມວຍຜົມ ແມ່ກໍຢ້ານແຕ່ເສຍສິລຄຶມອັນລ້ຳຍິ່ງ ຢ້ານບໍ່ໄດ້ແກ້ວກິ່ງ ນິຣະພານ ຢ້ານແຕ່ຄາສິງສານຂ້ອງຢູ່ ຄຶດຢາກເຖິງແກ້ວກູ່ພຣະສັບພັນຍູ ທັ້ງເລົ່າຄຶດອຶ່ນດູສອງພຶມພາຫລ້າໄທ້ ພຣາມບາບໃບ້ຕີໄປ ສອງສີວ້ຍລົ້ມທ່າວ ແມ່ກໍໄດ້ຍິນຂ່າວກົວຕາຍ ພຣາມກໍເອົາເຄືອຫວາຍຜູກແກ່ ຢ້ານແຕ່ ຕາຍໜີຈາກ ພາກແມ່ບໍ່ທັນເຫັນ ຄັນຫມົດແສງຕາເວັນຄ່ຳຄ້ອຍ ບໍ່ໄດ້ອູ້ມລູກນ້ອຍນອນຊົມ ແມ່ກໍອາບລົມດາຍ ຕາງນ້ຳ ອົກແມ່ຊ້ຳໂສກເສົ້າໂສກາ ດູຣາສອງພຶມພາໜໍ່ແກ້ວ ເລີດແລ້ວຮັກສຸດໃຈ ບັດນີ້ແມ່ຫາຍໂສກແລ້ວຢູ່ ສະຫວັດດີ ອັນໜຶ່ງ ພຣະສີສິນໄຊຕົນຜ່ານແຜ້ວ ເຫັນໜ້າແກ້ວທັ້ງສອງສະເໜ່ຫາ ຈົ່ງທະຣົງພຣະຣາດຊະກຸນາ ຍິ່ງນັກ ຍັງລູກຮັກແມ່ທັ້ງສອງສີ ຈົ່ງໃຫ້ໂຜດປານີຍິ່ງກວ່າເກົ່າແຕ່ຫລັງມາ ໃຫ້ໄດ້ເປັນພຣະຍາສິບຂັດຕິຍະວົງສາ ພໍ່ແມ່ ເມືອໜ້າແທ້ຢ່າຜິດ ຈົ່ງສັມລິດທີດ້ວຍກຸສິນທັມທັ້ງມວນ ກໍແມ່ເທີ້ນ. ພຣະນາງແກ້ວຣາດຊະມັດທີ ເວົ້າຄຳ ທຸກແກ່ເຈົ້າທັ້ງສອງສີ ດັ່ງນີ້ກໍມີແລ.

พระนางเจ้าผุดสะดิ้งปะหามผ้าและเถื่องปะดับ

ผุสสะติปิ โข เทวิ ສ່ວນດັ່ງພຣະນາງແກ້ວຣາດຊະຜຸດສະດີສິລ້ຳເລີດ ນາງກໍເລືອກເອົາຜ້າຜືນປະເສີດໃສ ສີ ມີວັນນະງາມສຸດທະຍິ່ງ ຈົ່ງພ່ຳເພັ່ງໃສ່ໃນກະອູບຄຳ ຈຳໃຫ້ສາວສະນົມນາງງາມນ້ຳໄປຖວາຍ ແກ່ສາຍສະ ໃພ້ຣາດຊະມັດທີ ດ້ວຍຄຳວ່າ ຕັ້ງແຮກແຕ່ນີ້ເມືອໜ້າ ລູກເຈົ້າຟ້າມັດທີ ທະຣົງໂສມສີວິເສດ ຢ່າໄດ້ທະຣົງເພດ ເປັນຮັດສິນີ ອັນວ່າຣາດຊະມັດທີຈົ່ງລະໄວ້ ຍັງຜ້າເປືອກໄມ້ແລໜັ່ງເສືອ ຈົ່ງທະຣົງຜ້າແລອາພອນທັ້ງຫລາຍຝູງ ວິເສດ ຈົ່ງທະຣົງເພດເປັນນາງພຣະຍາ ກໍແມ່ເທີ້ນ.

ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถา อาหะ. ອັນວ່າພຣະທິດສະພິລຕົນຜາຍຜ່ອງ ທົ່ງຕັດສ່ອງແລ້ວຝູງໂລກ ລືຊາ **ปะกาเสนโต** ຈັກສະແດງອັດຖະທັມດວງນັ້ນໃຫ້ຜາກົດ ຈົ່ງກ່າວເປັນຣົດສະຄາຖາວ່າ:

กัปปาสิกัมจะ โภเสยยัง โอมะโภทุมพะรามิ จะ
สัสสุ สุมหายะ ปาเหสิ เยหิ มัมหิ อะโสพะถะ.

ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ **พิกขะเว** ດູຣາເຈົ້າພິກຂຸສົງ ຕົນທະຣົງສິລາຈາມບໍຣະບວນ ຄວນຮັບທານອັນວິເສດ ສ່ວນ ດັ່ງກັນລະເຍດເຈົ້າມັດທີ ທະຣົງໂສມສີໃສໂສພາກ ດ້ວຍຜ້າຜືນຫລາກສັນໃດ ນາງຜຸດສະດີຈົ່ງໃຈແຕ່ງແລ້ວ ກໍ ຈົ່ງໃຊ້ໃຫ້ຂ້າ ແກ້ວແກ່ນນ້ຳໄປຖວາຍ ແກ່ສາຍສະໃພ້ຣາດຊະມັດທີ ດ້ວຍຜ້າທັ້ງຫລາຍຝູງນີ້ **กัปปาสิกัม จะ** ຜ້າຜືນໜຶ່ງຊື່ວ່າກັບປາສິ ມີວັນນະໃສພາຍເພີດ ເສັ້ນຝ້າຍເລີດໃຍບົວ ເຊິ່ງຊາຍຫ້ວສົນແສ່ວ ເຫລົ້ອມເລີດແລ້ວ ດ້ວຍໄຫມຄຳ ຊ່າງລຳນຳຖ້ວນຖີ ອັນມີໃນປະເທດທ້າວທີ່ຫ້ອງນະຄອນໄຊ ເປັນຜືນບາງສະໄບບ່າ ແພງພົ້ນຄ່ຳ ຄຳແສນ ຕັນຕະວາແວນຊັບເຊື່ອງ ຊ່າງຍ້າຍເຍື່ອງຍໍເຂົາ ທຳເປັນຜືນບາງເບົາຜິວຜ່ອງ ດ້ວຍຝ້າຍເທດຍ່ອງຍອງ ຜົງ ປົດປຸຍຍົງຍິຍາບ ດົດຫລາຍຄາບພັ້ງພັນທີ ປັ່ນເປຍຕິຕິບແຕ່ງ ຂ້າເຂົ້າຈ້າວແຂງຂາວ ແລບເລິງຍາວໃຍ ຍອດ ສາວເສັ້ນສອດສົນກັນ ໃສ່ຟືມຂັນຟັດຕ່ຳ ພຸງພ້ອມພ່ຳວັນຄືນ ທຳເປັນຜືນດີສຸດຂະໜາດ ມີພັນນະພິລາດ ດ້ວຍລິງລາຍ ຊໍ່ເຊິ່ງຊາຍຊອນຊິດ ຊ່າງຫາກປະຈິດດ້ວຍຮູບເນື້ອຕ່າງໆ ນານາ ສັບພະມາລາລາຍລຸ່ມລວາດ

ເດຍຣະດາດດ້ວຍລາຍດອກແລລາຍເຄືອດວງດີ ຈູມຈີເຈືອຈາວຈໍ່ ປະຈິດຊ້ອນຊໍ່ລາຍວັນ ສັບພະສັນມີທຸກສິ່ງ ຕາໜຶ່ງ ຮູບມ້າມີ່ງອາຊາໄນ ຮູບໄກສອນຣາຊະສີລະໄລ່ ຮູບຊ້າງໄຕ່ຕາມໂຂງ ຮູບສະເພົ້າໂຍງຍົວຣະຍາດ ຮູບຄຸດທະຣາດຜາຍຜາດບິນບິນ ຮູບປະທິດທິ່ງສາສວານປົກ ຮູບນົກກໍຣະວິກພ້ອມທັດສະດີລິ່ງ ລາຍເສືອສິ່ງມອມມ່າຍ ຮູບກະຕ່າຍເຕັ້ນເຍືອງຜາ ຕາໜຶ່ງ ຮູບມະຍູຣະມະຍູຣາເຮຣ່ອນ ເຫລົ້ອງຫລາກອ່ອນເອົາໃຈ ພູມະຣະພູມະຣີໄຊເຊີຍຊິມດອກ ຕາໜຶ່ງ ຮູບທ້າວທຍອກຢ່ວນາງ ມີທ່ຽງຮູບມ່ຽກອນກາງກຸມນາກ ກຸ້ງກວ້ງກາບແກມປູ ປາເຟືອນຟູຕົ້ນເຕັ້ນ ລາຍແລບເລັ້ນເສັ້ນອ່ອນສຸຂຸມານ ຜ້າໃນຈັກກະວານ ຈັກທຽມສອງກໍຍ້ຽຍາກ ທໍ່ວ່າມີແຕ່ໃນ ຟາກຟ້າຫ້ອງເມືອງສະຫວັນ ພຣະນາງສີສຸພັນກັນລະຍາດາແຕ່ງແລ້ວ ຈິ່ງໃຊ້ໃຫ້ຂ້າແກ້ວແກ່ນນຳໄປຖວາຍ ແກ່ ສາຍສະໃພ້ຣາດຊະມັດທິ ທະຣິງໂສມສີຕົກແຕ່ງ ເປັນສະໄບສົມຍວດຍິ່ງ ໂສມເຈົ້າມ່ຽອະມອນແມນ ກໍມີແລ.

ໂກເສຍຍັ່ງ ຜືນໜຶ່ງ ຊື່ວ່າໂກໄສແສນຄຳຄາດ ຜ້າແຕ້ມວາດແວນຕະການ ຊ່າງພິຈານຜູ້ໃຈຖີ່ ເກີດແຕ່ປະ ເທດທ້າວທີ່ໂກໄສ ກະທຳທໍດ້ວຍໄທມເຫລົ້ອມດອກ ສາວເສັ້ນອອກເອົາໃຍ ຍ້ອມແສງໃສສະອາດ ກະທຳກ້ຽງ ກາດເປັນຜືນ ຜີຈັກຄົນນະນາຢືນຢັ່ງຍັ່ງຄ່າ ເລີດລ້ຳກ່ວາແສນຄຳ ມີວັນນະແດງດຳຫລາຍຫລາກ ເຫລືອງແຫລ ເຫລົ້ອມຂາວຂຸ່ວ ຣັດສະມີທຸ່ວຍີ່ຍ່ຽ-ຍີ່ຍ່ຽ ເຫລົ້ອມໄຫລຫລັ່ງຣ້ຽສີ ທັນສີຂາວກໍຂາວດີສຸດທະຍິ່ງ ພັນນະສິ່ງ ສ້ຽຂາ ຄືດັ່ງບຸດສະບາບົວບານຜົວຜ່ອງ ຄືດັ່ງມຸກແກ້ວກ່ອງໃສແສງ ທັນທີແດງກໍແດງຍີ່ຍ່ຽ-ຍີ່ຍ່ຽ ຄືດັ່ງນ້ຳຄ້ັ່ງໃສ່ ໄຕຄຳ ຄືດັ່ງແກ້ວປັດທະມະຣາດເຫລົ້ອມລິ່ລອນ ຄືດັ່ງພຣະສຸຣິຍະໂຄຈອນຜາຍຜາດຂຶ້ນ ສ່ອງພາກພື້ນທໍຣະນີ[1] ທັນທີດຳກໍດຳດີພິລາດ ທັນທີອ່ອນກໍອ່ອນດີສຸດຂະໜາດ ຄືດັ່ງຫ້ຽສະບາດພ້ຽງບົວໄຂ ຣັດສະມີໄຫລຫລາຍພາກ ທັນທີເຫລືອງກໍເຫລືອງຫລາຍຫລາກ ຄືດັ່ງດອກບຸນນາກນ້ອຍສ້ອຍສຸຣະພີ ຄືດັ່ງດອກຈຳປີຈຳປາກັນນິກາກາມ ເກດ ລາຍພ້ຽງເພດອະໂນຊາ ມາລາຫລາຍໄຂກາບ ເຫລົ້ອມຍີຍາບພ້ຽງພັນ ຄືດັ່ງບຸດສະບາບົວບານແບ່ງ ງາມ ພື້ນແພ່ງຊອນຊິດດີ ທັນທີຂຸ່ວກໍຂຸ່ວດີຍີ່ຍັບ-ຍີ່ຍັບ ຄືດັ່ງປີກແມງຄັບເຫລົ້ອມຍີ່ຍິນ ຄືດັ່ງດອກນິລຸບົນບານງາມ ສຸດຂະໜາດ ມີພັນນະພິລາດໃສສີ ຕາໜຶ່ງ ຮູບກິນນະຣະກິນນະຣີ ຮູບຣາຊະສີເສືອສ້ຽງຊ້ຽງມ້າ ຮູບພຣົມສີ່ໜ້າ ໃສ່ສ້ອຍສ້ຽງວານ ຮູບພຣະຍາມານຜູ້ໃຈກ້າ ຢູ່ຟາກຟ້າເມືອງສະຫວັນ ຕາໜຶ່ງຮູບພຣະຈັນໃສສ່ອງ ຮູບພຣະສຸຣິ ຍະທຽວທ່ອງໄປມາ ຕາໜຶ່ງ ຮູບມາລາໄຂກາບ ນິກນ້ອຍຄາບເຄືອວັນ ສົນສອດແສ້ວຫາກັນດົ້ນດັ່ນ ຕາໜຶ່ງ ຮູບ ທ້າວປັ່ນດອມນາງ ມີບາຍປ່ຽງລູບໄລ້ ທັດດອກໄມ້ໃສ່ສ້ອຍເກສ່ຽ ຕາໜຶ່ງ ຮູບພຣະຍາອິນທ່ຽເຈົ້າຟ້າ ຕົນເລີດ ຫລ້າຜ່ານແຜ້ວສິ່ງສານ ຕາໜຶ່ງ ຮູບພຣະຍາຍົມພິບານຕົນອິ່ງອາດ ຕາໜຶ່ງຮູບພຣະບາດໄທ້ນາຣາຍ ດອກດວງ ຢາຍສະພາດ ເດຍຣະດາດໜ່ຽລາຍວັນ ສັບພະສັນມີທຸກສິ່ງ ຕາໜຶ່ງຮູບມ້າມ່ຽມະໂນທອນ ຮູບກຸນຊອນຊ້ຽງ ເຖື່ອນ ມີທ່ຽງຮູບງ້ວລ້ານເລື່ອນທ້ວຣະພີ ຕາໜຶ່ງ ຮູບຣາຊະສີຢູ່ຖ້ຳ ຮູບລະລອກນ້ຳສ່ຽຄອນ ລາຍມ້ຽກອນກຸມ ນາກ ສັບພະພາກພ້ອມຣິດຈະນ່ຽ ເປັນວັດຖ່ຽຜືນປະເສີດ ຄືດັ່ງເກີດແຕ່ປະເທດທ້າວທີ່ສອງສະຫວັນ ມີວັນນະ ແວນວິເສດ ນ່ຽງແກ້ວເກດຜຸດສະດີ ສີສຸພັນກັນລະຍາດາແຕ່ງແລ້ວ ກໍຈິ່ງໃຊ້ໃຫ້ຂ້າແກ້ວແກ່ນນຳໄປຖວາຍ ແກ່ ສະໃພ້ຣາດຊະມັດທິ ໃຫ້ທະຣິງໂສມສີນ່ຽງນຸ່ງ ພັນນະພ້ຽງພຸ່ງກ່ຽຍ່ຽ ຄືດັ່ງນ່ຽງເທພະດາອັດສະຣາແມນມ່ຽ ລອດຟ້າແລ້ວຈິ່ງລົ່ງມ່ຽ ນັ້ນແລນ່ຽ.

---

[1] ສະບັບທລວງພຣະບ່ຽງວ່ຽ: ທັນທີແດງກໍແດງຍີ່ຍ່ອງ ແດງໃສສ່ອງສຸຂຸມານ ທ່ຽມທອງຈານເຮືອງເຮື່ອ ຄືດັ່ງດອກໄມ້ເມື່ອບານເຮືອງ

ໂຂມະໄກ ผืนหนึ่ง ชื่อว่าโขมะกะวัดถาผืนปะเสิด เกิดมาแต่ปะเทดท้าวท้องมะถอมถาม ใช้จักทำทามด้วยฝ้าย ใช้จักกะทำด้วยด้ายสอดสิมไหม กำหากเป็นแต่วิใสช่างผู้สะหลาด กะทำด้วยเปือกไม้ฝาดฝอๆขาว เป็นใยยาวยิ่ยอๆ ภ้งๆใสส่องสุขุมาน ถ่อยทำทามเป็นแผ่น ช่างแก้วแก่นลังปะสิๆ เป็นผืนทะริงทุมแทบ พันมะแจ้งแจบเจือลาย ตาหนึ่ง รูบมังกอมกายไวอาด รูบช้างม้าราชะสีสิๆ รูบนิกทัดสะดิลิงแลนิกเถ้า แขกเต้าแลสาละกา ตาหนึ่ง รูบนาถานาถิ ภินมะริภินมะรอมจอมเจือคู่เกาะก่ายยู่เวหา ตาหนึ่ง รูบนิกหาแลนิกขุ้ม ไก่ภุ้มแลไก่ยอๆ เขาหองแลเขาตู้ พ้อมกันยู่ซอมลอมนิกน้อยซอมถ่แม่ แหลวหยอกหลิ้นย่หางๆ เห็นหิวกางตากปิก หวายเต้นหลิกเสือสิๆ สัพพะรูปา มีรูบหลายหลากบ่น้อย บ่รู้จักภี่ร้อยพากลิงลาย ดอกดวงหลายสะพั่ง เหลื้อมไหลหลั่งเหลือตา ถินใดเห็นก่หายเวธาเข้งข้อม ทุกเดือดร้อนในสันตาน ถินใดเห็นก่หายอินยานเสยโสภ แม่นว่าผู้เถ้าได้บ่ธะโพภ ก่ถีดั่งสาวธาม ชายใดเห็นเอิ้นปากต่ำ เธ็ดหน้าธ่ตำแย ตาหลิงแลหลวงเหลือด เชือด ข้ายล่ำแลชาย มือบายแขนลูบไล้ กอดถ่ไว้บ่อางๆ ตาหนึ่ง รูบนางกายไวอาด รูบท้าวอาดพระยายิม ตาหนึ่งรูบสาวถ่กิมถื้อก่องๆ ย่องยื้ลำ่แลชาย ตาหนึ่ง รูบพระนาธายย้ายย่างๆ ตาหนึ่ง รูบแม่ร้างไห้หาผิว รูบงิวอุสุพะราด รูบท้าวอาดพระยาสี รูบสาวหวิหิวแลแยงแอ่น รูบนางแก้วแก่นมะโนธา ตาหนึ่ง รูบมาลาไขกาบ รูบนิกจากพากย้อมย่องหางๆ รูบกวางหวายแลเถื่อนถ้ำ รูบแม่น้ำสาถอม เหดว่าเป็นของพระพูทอมถินปะเสิด บุนทากเกิดมำมา แสมถำตาว่าไว้ เหดว่าได้แต่ปะเทดไห้ที่หางๆ ไภ พระนางผุดสะดิสิสุพันกันละยาดาแต่งแล้ว ก่จิ่งใช้ไห้ข้าแก้วแก่นนำไปถวาย แก่สายสะไพ ราดชะมัดที โสมสิงามสุดชะหาด ทะริงเถื่องอาดดูถวน แลนา.

ອุทุมพรานิ จะ ผืนหนึ่งชื่อว่าอุทุมพอมวิเสด เกิดแต่ปะเทดท้องมะถอมไช ชาวจัมปาไวเมืองมิ่ง เห็นแล้วจิ่งกะทำตามอาด จิ่งรงรู้สะหลาดทัมมง ชาวปัดตุลาทุมเทด ช่างผู้วิเสดกะทำธิจะนาเป็นวัดถาเลิดแล้ว เกิดในเมืองแก้วมะถอมถาม ผืนตะกามแวนวิเสด ได้แต่ปะเทดท้าวผู้บุนเยืองๆ ธัดสะมิเธืองเหลื้อมลอก ถีดั่งพระสุธิยาพุ่งออกใสแสง มิวันมะแดงปาบแปบ ถีดั่งสายฟ้าแมบเธืองธวาย ธัดสะมิผายลิลาด ถีดั่งจักยิวธะยาดย้ายลิลา ตาหนึ่งรูบอัดสามำมิ่ง รูบนางแก้วกิ่งมะโนธา ตาหนึ่ง รูบเทวะดาถินปะเสิด ลำ้เลิดกว่าชาวสีพี ตาหนึ่งรูบกินมะนอมกินมะธิ สิวอมแอ่นฟ้อม ย้อมไหล่เหลื้องไปมา ตาหนึ่ง รูบอัดสะม้ามะนิกาบ ตาหนึ่ง รูบพระยาลาบแลพระยาสอม ถิทอมไฟเยาะย่อๆ ตาหนึ่งรูบท้าวก่อมนางนอม มือซอมถ่แลดิมแก้ว แย้มแย้ม หิวต่ำกัน รูบสาวถิงจันทลวงแลทลวงเหลือด เชือดข้ายล่ำแลชาย ตาหนึ่ง รูบธาชะสีเสือผายแผ้ว รูบนางแก้วกอดชายนอม รูบไกสอมเสือสางช้างม้า รูบนางฟ้านั่งเมืองกัน รูบดอกเองชันไขกาบ รูบนิกน้อยถาบเหยื่อเหาะเหิน รูบงิวเดินชิมแม่ รูบแม่ร้างแม่หม้ายม่ายชิมกัน สับพะสันมิทุกพาก เป็นผ้าหลากผืนดีจำเธินสิบ่เสี้า แม่นว่าผู้เถ้านุ่งก่หากดูงาม ปานบ่าวธามเอ้ย้อๆ สาวปากพ้องต่แย ตาลักแลซ้อมพุ่ม ผู้หนุ่มนุ่งก่แร่งซ้ำดูเธืองๆ ถวนถ่าเมืองมิมาก ถีดั่งผ้าทิบท้าวฝากลิงมา ใช้จักเป็นของโยหาแลอามาด ใช้จักเป็นของปะเทดธาดท้าวสามาน ใช้จักมิในจักกะวานทุกแห่ง ลิพื้นแผ่งพ่แสม ดูปะ

ออมแอมวิเสด ท่ำว่าเกิดในปะเทดท้าวผู้บุนมี จำเริ่นสิมุงคุนอันวิเสด นางแก้วเกดผุดสะดิ สิวำระกันละยาดาแต่งแล้ว จิ่งใช้ให้ข้าแก้วแก่นนำไปถวาย แก่สายสะใพ้ธาดุชะมัดทิ ให้ทะริงโสมสินางนุ่ง พันนะพ้ำงพุ่งกายา ถิดั่งนางเทพะดาอัดสะธาแมนมิ่ง ลอดแต่ฟ้าแล้วจิ่งลิ่งมา นั้นแลนา.

ตะโต เมื่อนั้น มัทที บั้นพระนางแก้วธาดุชะมัดทิ ทะริงโสมสิงามยิ่ง ด้วยเถื่องปะดับสิ่งสันใด จอมแม่เมืองสิไวผุดสะดิจิงใจแต่งแล้ว ยังเถื่องปะดับแก้วแก่นโสมสิ ปาเทสิ ก็ใช้ให้ไปถวาย แก่สายสะใพ้พระธาดุชะมัดทิ โธมันจะ กายูธัง ถิว่าม้าวเถื่องถำทังคู่ งามพ้ำงพู่บิวถำ ให้จำนำใส่แขนนางนาด ดูอาดเหลื้อมใสสิ อังคะทัง ถิว่าแหวนลูกดิดวงขะหนาด โธงถาดเข้ำถำแดง กะจอมหูแปงปะดับแก้ว เถื่องเลิดแล้วอุดิม กะโจมถำสุบเก้ำเกด เถื่องวิเสดหลายพัน ปะดับเป้นถันงามยิ่ง มิอันนะต่างสิ่งแสงใส เถื่องปะดับนิมละไหม่ เถื่องปะดับไหล่ทังสอง เกิบติ้นทองธองธับบาดสายสะเองแก้วถาดแอวสิ นางผุดสะดิดาแต่งแล้ว กำจิ่งใช้ให้ข้าแก้วแก่นนำไปถวาย แก่สายสะใพ้ธาดุชะมัดทิ ทะริงโสมสิใช้ข้า จาแต่ใต้ลุ่มฟ้าลิปาน.

สุตตันจะ เจ้ามัดทิสินั้นส้อย บ่ใหย่บ่น้อย บ่สูงบ่ต่ำ บ่ผ่ำบ่ธอม บ่ผอมบ่พี ถ้อมพ้ดีพ้งามเพิ่ง แพ่ง ผิวขาวแข่งบิวบาน โสมนางงามใช้ข้า แปนแอ่นหน้าใสสิ ปะดับปะดาดิสะอาด ถื้วยงถาดถิถาม ตาดำงามลิเลิด เหลื้อมแล้วเลิดมะโนริม ดังสูงสิมรูบหน้า งามเหมือนฟ้าปุนแปง ริมปากแดงยิ่งแต้ม แย้มแย้ม แล้วจิ่งจาธะจา เกสาผิมเส้นเลิงแลบก้ง ถิดั่งปีกแมงพู่พ้งลีทัน ดูพันนะถ้อนถี่เมื่อนางแก้วถวี่เมือหลัง นางยืนยังธอดถะบ่อง ปายก่องก้งอะออดเมือขวา หูนางบ่หนาบ่บาง พ่ำปานกางชื่นช้อย นิมตุ่มน้อยใสสิม ถ่ำกิมแกวนสิสะอาด นางเป้นลูกท้าวมัดทะธาดเมืองแมน ม้าวใส่แขนแหวนใส่ก้อย ปัดน้อยส้อยสิมถ่ำ นางได้ยำบูชาพระพุดทิเจ้าหลายกำเนิด นางได้เกิดใจใสสัดทา ได้กวาดอัดปัดฮ่องเจดิ ทังฮ่องสิมะหาโพด บุนนั้นโสดสิมลิดทิ แลนา. เจ้าธาดุชะมัดทิ ทะริงโสมสิล้ำเลิด ปะเสิดกว่านางถิน ในสากินแหล่งหล้า นับแต่ใต้ลุ่มฟ้าลิปาน ทะกะลิ อิอะ เป้นปะดุดติ้นก้อยถำงามล้ำเลิด อันเกิดในป่าจิดตะละตาวัน อันมีในเมืองสะหวันฟากฟ้า เรืองรุ่งหน้าที่อพูมไต ธัดสะมีไหลพายแพ่ง ลิมไกวแกว่งพัดเพียใบ ธัดสะมีไหลขำเขือกยะเยือกถ้อมตามลิมใบสิมสิสะอาด ลำถวนถาดดูดิ อันนี้จักอุปะมาสันใด ตะถา พระธาดุชะมัดทิ ทะริงโสมสิเลิดฟ้าจะแจ่มหน้าฮัดสิ ธัดสะมีไหลเหลื้อมหลากา โสมนางหากเหลื้อมพายๆ เมื่อนางหอดแขนกายไกวแกว่ง โสมนางแข่งสาวสะหวัน ปะกอบด้วยริมฟันงามสิ่งแต้ม แย้มแย้ม แล้วจิ่งจาธะจา โสมนางเป้นยาตาแก่ถินในโลกา ถินใดเห้นก็หายโสกเสิ้าโสกา ทะริงลักขะนาทุกแห่ง ยามเมื่อนางเปื้องแกว่งติ้นไป ถ่อยถาไถดูอิงอาด ยิวธะยาดย้ายลิลา ไปก่อนหน้านางนักสะนิมทังหลาย ก็มีแลนา.

ทัตถิ จะ ขุนช้างทังหลาย เฮากำเถ้าดาแล้ว ยังช้างแก้วถิอยิ่ง งามถ้อนทุกสิ่งแก่ตา เพื่อให้นางพระยาลิลายิวธะยาด ฮื้นฮี่ถุดขะธาดถิวหาม โสมนางพังงามบ่โหด บ่เถ้ำโสดเสยแธง ถิวเพิ่งแผงแต่กะภูม ถิวเป้นมุงคุนอันปะเสิด ช้างแก้วเกิดเป้นคุน ย่อมแพ้ข้าเสิกขุนแสนหมู่ เถียเฮ้ำสุ่

สิมถาม ปั่ได้ฮามหอกดาบ หลามเดยระดาดหน้าไม้ฟาดทะนูสิน ยิงไปบ่มีขาด เปันดั่งสายฟ้าฟาดทำระนี ข้างต๊อนั้นบ่ถอยหนีจักบาดย่าง ข้างแก้วข่างสิมถาม ต๊อเพิ่งงามสิมรูบข้าง อึดถ้าถึกดาชึม งางองบินเงียเพิก เงิกหน้าขึ้นชินลึม ต๊องามสูงสิมรูบข้าง เปันฤดะราดอ้างอาดอาสา ถวายแก่นางพระยาเมิดน้าว นางท้าวราดซี่เมืองเมืองๆ แลนา. **สันชะโย ราชา** ส่วนดั่งพระยาบุริมสีสินไชพูอะนาด กับทั่งอามาดหมู่เมืองนอๆ ได้สิบสองอักโชเพนี เฮามีใจยินดี เซิ่งเตชะทัมพระบาดท้าวฝูงหมู่เมื้อนิกหิงในดิงหากยินดี เฮากำมีไมตีชิมชื่น บ่เต้นติ่นกวมกัน โดยดั่งแต่พายหลัง.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. พระเจ้าจักสำแดง ถะแหลงยังอัดถะทัมดวงนั้นให้ผากิดจิ่งจำเริ่นเปันริดสะดาถาว่า **สัพพัมหิ ตัง อะรันยัมหิ** ดั่งนี้เปันเค้า **พิกขะเว** ดูราเจ้าพิกขุสิง ในพิงไพปะเทด ที่อท้องเขดดอยดิง **ยาวันตา** นิกหิงเหินบินผ่าย เฮากำบ่เต้นม่ายชิมกัน **เอสสันตะรัสสะ** ด้วยเตชะทัมพระบาด ฝูงหมู่เมื้อมิถะราดแดนดิง **ยาวันตา** ฝูงหมู่เสือสิงสิงแรดช้าง สัดสี่งอ้างอาใส **เอกัชฌัง** เฮานัอยใจหางอยเหิงาอยู่ บ่ก๊วหมู่กวมกัน **เอกัชฌัง** เฮาหางอยเหิงาชอมชำ บ่รู้ร้องร่ำสงงหวาน เจับใจปามไฟลอก ปางเมื่อท้าวออกจากป่าไม้เมืองเมืองๆ จำเริ่นเรื่องสอนไพ่ เปันท้าวใหม่โดยทัม แลนา.

พระกะสัดทั่งหิกสะเด็ดกับถิ่นสู่พระนะคอม

สันชะโย ราชา ส่วนดั่ง พระยาบุริมสีสินไชพูอะนาด กับทั่งอามาดหมู่เมืองนอๆ มาอู่ลองในป่าไม้ พ่ำอ่าได้เดือนหนึ่งแล้อ ดั่งนั้น ขันพระอ๋ระปิตาถิมพ่ำ จิ่งต้านต่ำเสนาว่า **อะมัจจะ** ดูราอามาดราดชะเสนา เฮาทั่งหลายกำมาอู่ในป่าไม้ พ่ำอ่าได้หลายอันแล้อ บัดนี้ ถวมลูกแก้วภูสะเด็ดเมืองเมืองไป่นี้จา? เมื่อนั้น **อะมัจจา** ขันพวกอามาด ฝูงสะหลาดในหีระไท จิ่งทูนสานใสนิบบาดว่า **เทวะ** ฝูงข้าไทอ้พระพูบานนั่งเก้า บัดนี้ ถวมที่ลูกมะหาราดอิงเปันเจ้า สะเด็ดเฮ้าเมืองเมืองแท้ กำข้าแล. **สันชะโย ราชา** เมื่อนั้น ขันพระพูริบาน กำใช้ให้เอาสานไปฮ่าว แก่ลูกท้าวแห่งถิม ท้าวกำเอาริพินไทลออก ทั่งกำนอกแลกำในไปก่อนหน้าแลตามหลัง.

ตะมัตถัง ปะกาเสมโต สัตถา อาหะ. ปะติยัตโต ราชะมัลโล. พิกขะเว ดูราเจ้าพิกขุสิง ถิมทะริงสิลาจาม ถวมรับหามบ่ขาด ส่วนดั่งท้องราดชะมักคา แห่งพระยาทัมมะเจ้า อันจักสะเด็ดไต่เต้า พินถิ่นเค้าไทลเฮ้าเมืองเมืองๆ หินหางเรื่องสะอาด ก้วยอ้อยยาดยายไป นำ้เต้มไทใสสะอาดมีทั่งทุงกะดาดแลทุงไช ทุงทองไกวแกมซ่ำ โถมไฟต่ำตามปะทิบ ฟ้าอแต่งธิบนำ้มันหอม โถมไฟมอมไต่เต้น เจาะป่องไว้หลิ้มอู่ลาว ทั่งราวหงมตามปะทูบไต้ เถื่องลูบไล้จันมัน ถ้วมทุกอันแต่งตั้งไว้ กับทั่งดวงดอกไม้นำ้มันหา สุธาเหล้ายาหลายเหลือแพ่ง บางผ่องแต่งแยงบุน อาหามมูนเหลือหลายหลาก เฮ้านำ้มากยูกิน **เพธิโย จะ** กองหลวงหลายถ้วมถี่ ถ้องพาดปี่เมืองมัน ปางเมื่อเหวดสันตะระจวมทันแหล่งหล้า สะเด็ดอว่ายหน้าเมืองเมืองๆ นั้นแลนา.

ภะโรติยา ในเมื่อเทอดสันตะระแก่นไท้ ตินได้บอดเป็นรัดสิสันโดด ท้าวเจ้ากำมักใล่ให้เป็นปะโทยดแก่ชาวเมือๆ จำเรินเรืองสอนไพ่ เป็นท้าวใหม่สะหวัดดี แก่ชาวสิพิธิพินมาก ถันว่าท้าวสะเด็ดออกจากพากป่าหิมะพาน เลือกเอิาถินหานเป็นหัวหน้า ย่อมแก่นก้าเรวแรๆ บาๆผ่อๆถือหมวกแดงถวนถาด บาๆผ่อๆถือหอกดาบดาพาย บาๆผ่อๆถือหมวกลายคำใสสะอาด บาๆผ่อๆถือหมวกใหม่ถาดถำหักหา บาๆผ่อๆถือผาลากับดาบ เป็นดั่งจักเต้นผาบละโยงแหา บาๆผ่อๆถือหมวกแดงกับหอกใหย่ เอิาเสังใส่เป็นนาย ทังแขนลายเป็นหมู่ เป็นคู่ยู่ยายไป พวกแพนคำยียาบ-ยียาบ บาๆผ่อๆแบกดาบก้าด้ามธิ บาๆผ่อๆแบกขันไขสิแหนแท่ท้าว บาๆผ่อๆแบกง้าวแล่นขะไวขะไว นายตินไปสะพาด หน้าไม้ฟาดยาดยายกัน บาๆผ่อๆถือทะนูขันไกวยั่ยิงแม้น หมู่ผาลาแล่นดาพาย หมู่เขาะข่ายลายคำยายยาด เป็นถินอาดอาสา เป็นโยหาหานท้าว แหนแท่ท้าวพระพูทอม ๆามขะลอมขะลิมข้างก่อว่าข้างจักชิม ถินก่อว่าถินจักแล่น ม้าก่อว่าม้าจักหือระแท่นแล่นเหาะไป ธิดก่อว่าธิดจักไกวกิๆแกว่ๆ เอิาเต้นแข่งกันไป ลิลุดลิล้าย เอิากันย้ายขะลิมขะแลม บ่รู้จักแสมบ่รู้จักล้าม เป็นถินบ้านหมู่สิมถาม เป็นถินกานหานท้าว แหนแท่ท้าวไทลหลาม บาๆผ่อๆถือหอกถันถามก่านป้อๆ เต้นที่อท้องมักถา เอิากำดากันไปเอ้าฮึด มิอมืดกุ้มมืนหิน ฝูงหมู่ธิพินปืบฟั่งฟ้าว ทุกที่อด้าวแล่นมาถอยไทลหลามมาทุกหมู่ สะพู่พ้อมหมู่ชาวเมือๆ ฝูงนาๆเมือๆแลนาๆแม่ ฝูงเถิ้าแก่แลปานกาๆ เอิากำมายู่ธิมหาๆทุกแห่ๆ ดาต้านแต่งมายา ฮับโถงแลล่ายฟ้า บาๆผ่อๆว่าอ่านหังสี บาๆผ่อๆติบมือไท่นำปี่ทุกที่พ้อมยินดี บาๆผ่อๆกอัดไกวแกว่ๆวีถีถอ้าๆ-ถีถอ้าๆ ฝูงร้าๆหม้ายแกมสาว เอิากำเรัดอับวาอวับอู่ แม่นว่าเถิ้ารุนปู่กำยังแล่นมาจา เจ้าหม่อมมนายกำยังถอยมาว่าหลิ้น เลียเล่าลิ้มปั้นแปเหมือติม ฝูงผิมบ่ดำเอิากำแต่งนำ้ย้อม ฝูงหมู่เถียนุ่งสิ้นกิดสิ้นก้อม เอิากำนุ่งลากถุยดิน ฝูงถินดำเอิากำถือเอ้าหมื้นมาหา เอิากำถืมาลามาทัด ถือว่าๆามกะดัด ถือว่าๆามกะด๋ ทุมเอ้จ่ายผะหยา ฮวมกันมาแห่ท้าว จากด่านด้าวถิธิ กำมีแลมา.

เวสสันตะโร ธาชา ปาๆเมื่อพระธัดสิติมสิกใหม่ สะเด็ดออกจากป่าไม้เอ้าเมืองเมือๆ สยงมันเมืองดังก้องอากาด ถือดั่งสยงฟ้าฟาดแผ่นหำระนี ปะถะวีพยาหวาดไหวหวั่น ฝูงข้าเสิกสั่นกิวตาย แลมา. **สะ ฮัตติยา** อันว่าพระยาทังหิกติม เอิาธิพินไต่เต้า สะเด็ดเข้ามาเมือๆ หยวหางเป่ยงจอมจาก พากด่านด้าวหิมะพาน มานปะมานว่าได้สองเดือนแล้ว กำจิ่งกับเมืองรอด ยังเมืองเท้วยอดมะถอนไฮ กำมีแลมา.

เต ปาวิงสุ. พิกขะเว ดูธาเจ้าพิกขุสิง ติมทะธิงสิลามาธิยาด ส่วนดั่งพระบาดท้าวทังหิพระอิงย่อมเป็นวิงสาเชื้อชาด ถือว่าท้าวธาดขะสินไขผู้เหง้า มางแจ่มเจ้าผุดสะดิ กับทังเทวดสันะระพูมิแลกะสัดติติมยิ่ง ลูกสะให้มิ่งมัดหิ สองสีใสอ่อมน้อย ๆามยิ่งย้อยกว่าโลกโลกา กับทังโยหาหาม สะพั่ง ถับถั่งพ้อมเหลือหลาย ทังพังพายยายไปเดยระดาด ยิวระยาดถาดถาไหล เอ้าสู่มะถอนไข เมืองใหย่ สะบุกใช้สามาม มิปากามสูงข้ายล้าย หำใหย่ต้ายยายยัง หาดท้าวฝังเมืองแมบ เสิาหวมแหบปักตูเมือๆ ดูรุ่งเรืองสะอาด มิทังหำผาสาดตั้งเหลื้อมพายบิน ปักตูโขงนั้นโสด ดูข้อยโขดเอิา

ใจ ละมุกในมะนุดละโลก ด้วยเถื่องบໍระโพกหลายปะกาม ถือว่าอาหาม เหลือหลายมีมาก เข้ำเหล้ำหลากหลายปะกาม ชิ้นปามันปิ้งข้อ หอมริดหิ่วทั้งเมือง สุงนันเมืองบ่ขาด ถ้องกองพาดพิมเพง ต่อยละเมงละพาด ปี่แตรยาดเป่ำไปมำ ขับเพงลำพ้อมปี่ ทุกที่ใส่สอมไล ขับละบำไปทั่งฟ้อมยิยาบพ้อมแพมถำ ดูลำมำถ้อมทุกสิ่ง มินติติ่งสับพะกาม บุดละบาบ็อบามหอมรื่น ขับฟ้อมชื่นชิม ขวัน ปางเมื่อพระจอมทันเมือรอด เมืองแก้วยอดปะเสไขบุริ.

เจลุกเขโป. พิกขะเว ดูธาเจ้าพิกขุสิง ตินทะริงสิลามาธิยาด ปางเมื่อพระบาดท้าว ละเด็ดต่าวหน้าเข้ามาเมือง สาวสิเรืองยิยาบ ยู่สองตาบข้างมักถา พ้อมกันมาทุกแห่ง กวัดแกว่งผ้าบูชา ผายบุบผาดวงดอกไม้ เข้ำตอกหว่านไว้แลจวงจัน เชิญชวนกันเต้ำตื่น พ้อมกันชื่นชิมขวัน มายาสิพระจอมทันเจ้าฟ้า ทุกแหล่งหล้าแลนางเมือง ถวายทั่งอาพอมเรืองแลเถื่องย้อง ยุยื่นช้องทูนถวาย เชิญกำบ่เบิ่งดอมดายดูเป่า เพื่อว่ารับเจ้าเก่าเข้ามาเมือง แลมา. **อะพิรุหิ** ท้าวกำสะเด็ดลีลายืวระยาด ขึ้นสู่ผาสาดแก้วแห่งติน กำมิแลมา.

พระเจ้าสินไชทิ่งอะพัยหามสั่งให้ป่อยสัด

สันชะโย ธาชา ส่วนดั่งพระยาบุริมสีสินไชมันธินหาตินพ่ำ กำมิพระธาดชะอาดยาภูมาทัม จำถิมทั่งหลายให้ไปป่อยโผด ยังสัดติอต้องโทดกะทำผิด มิดสาจาม อะทิมมาหามเป็นเถ้ำ ว่าเจ้าทั่งหลาย ยังได้ใส่ถอกขังบังถับไว้ ยังสับพะสัดทั่งหลายถือว่า หมูใส่คา หมาใส่ถอก วอกผูกแอวแมวใส่ทับ กับใส่หมู ปูใส่ข้อง ล้องถ้องใส่ถ่ถิม ให้พ้นจากโทสา มาตาว่าไก่ยู่ลิก มิกยู่ตุ้ม ถือว่ามิกขุ้มแลมิกเขิา กาเอิาแลกะออก จอกฟ้าแลสาละกา มิกกะหาแลมิกแขก ตั้งแรกแต่กาดำ **พันทะโมกโข** เจ้าทั่งหลายจิ่งเอิากันป่อยโผด ให้เขิาพ้นจากโทด จากถอกขังกังคา ตุ้มลิกปิกข่าย ตู้ต่วมชวมเหลักทั่งหลาย ให้เขิาได้เถิงสุขสำราม ย้อมเตชะสิมพามลูกเธิาพระอิง เท้ำวันเทิ้น.

ฝนห่ำแก้วติกลิงที่ข่วงคุ้มผาสาด

ถันว่าพระยาบุริมสีสินไชตินปะเสิด แลบังเกิดสะเหม่หาทัม จำพระธาดชะอาดยาดั่งนั้นแล้ว ขั้นพระตินแก้วเทวดสันดอม ทะริงมะถอมเมืองใหย่ เจ้ามักใค่ให้เป็นปะโทยดแก่ไพ่ฟ้าแลชาวสิเจ้ากำสะเหวียเมืองดีตามพิมแพ่ง ท้าวไท้แต่งตามทัม มิสุจะธิดกัมบ่ขาด ท้าวโพทิธาดมาเมือง จำเธินเรืองเลิดแล้ว มอมแห่นแก้วสะหวัดดี ในธาตีจักใก้รุ่ง ท้าวไท้มุ่งพิจาระนา ด้อยถำจินดาว่า **สะเว** ในเมื่อวันพุ่งเช้ำพ่ายาย ถินทั่งหลายฝูงขะมอด หอดไร้กับทั่งฝูงพราม ฝูงถินรามแลเด็กบ่าวเธิารู้ข่าวว่าภูถินมาเป็นพระยา มาสะเหวียธาดนั่งเมืองดั่งเก่า เธิาจักเข้ามามอม ชวมกันเข้ามาขอยังวอระธาดชะทานทุกปะกาม จักอู้มหลานแลลูกเต้ำ มาน้อมนั่งเฝ้าขอวอม ปะนิมกอมนิบน้อม มานั่งล้อมทุกพาย ทั่งยิงชายแลน้อยใหย่ ภูหากได้เป็นพระยาใหม่ถินดุจดาย ฝูงหมู่นายเหลั้มสาง

เฮาก็บ่ทันเวมอาๆสังสักสิ่ง ภูจิ่งจักได้อันใด ให้ทันใจโดยด่วม มาเป็นส่วมสิลทาม พ็ปะมามอี่ม อิก แก่ยาจิกถิมข็ มี้จาม็?.

จิมเตตะอา ถันว่าเจ้ามีพระธาดจิมดาดั่งมั้นแล้อ ขั้นพระแก้อยอดอิมหาติมอิเสด ตัดสะรู้เทด บ่มีนาม อันได้ให้พอมทิบเป็นหามในเมื่อก่อม บ่ห่อมย่อมใจติด พระก็จิ่งมีระมิดรู้รอด พระอิมหา ทอดอางลิงพะลัม ยังห่าฝิมสะหวัมอางอิ่ง แก้อเจัดสิ่งเมืองมอง เงิมคำกองมุกมาด แก้อยายยาด ลิงมาเป็นแถอ แก้อปะพามเรืองรุ่ง แก้อมะนีพุ่งรัดสะมี แก้อพิทูมมีค่ามาก แก้ออะซิระหลากมามา ก็ไทลลิงมาบ่ขาด เดยระดาดเต็มทื่อทั่งเมือง ดูรุ่งเรืองฆู่ด้าอ ยูห่างห้าอแต่งโอยหาม แถม สิมพามบ่น้อย เจ้าฟ้าข้อยอูบุน ทั่งเมืองมูมเหลือแหล่ง ได้แก้อติกแต่ฟ้าเมืองสะหัอม ติกทันใจทุกแห่ง ยูห่างห้าอไห้แต่งโอยหาม ปางเมื่อพระพูบามสะเหวียราด แก้อยู่ฟ้ายาดตางฝิม ก็มีแลมา.

พิกะขะเอ ดูธาเจ้าพิกะขุสิง ติมทะธิงสิลาจามใสระฆ่อม ปางก่อมห้าอพระยาเทอดสันดอม ถืมมะถอมสะเหวียราด ชั้นเชื้อชาดสุธิยะวิงสา มีปันยารู้รอด มักใค่ได้เถิงยอดแก้อสับพันยุตะยาม ห้าอเจ้าให้หามนับปะมามบ่ได้ ทุกเทดไห้ย่อมยินดี ปะถะวีใหย่ไหวหวั่น เจัดถาบสั่นไปมา ในอัดตะพาวะปางดึง สังขาระทัมทึงอห่อง ถันว่าม้างจากห้องปันจะขันมั้นแล้อ พระติมแก้อจิ่งได้เมือเกิด ในชั้นฟ้าเลิดตุสิดาสะหวัม ได้เป็นพระยาทันติมอิเสด ชื่อว่าเอดสันตะระเทอะบุด (สะบับหลองพระบางว่า **สันตุสิดเทพะบุด**) ก็มีแล.

ทึงปะชุมชาดิก

สัตถา อิมัง ทัมมะเทสะนัง อาทะธิตะวา พระติมแก้อพุททิเจ้าเล่ามำมา ยังมะหาเทอดสันตะระชาดิก อันติกมาในทะสะชาด ห้องมะหามิบาดทัมมะเทสะนา อันปะดับปะดาไปด้อยบาดถาถาพันทัด **วัตะวา** เจ้าก็ก่าวอ่า **พิกะขะเอ** ดูธาเจ้าพิกะขุทั่งหลาย **มะหาเมโถ** อันอ่าห่าฝิมใหย่ ใส่ชื่อ่า โบกะขะระพัด อันขะจัดติกลิงมา ในที่ปะสุมชุมนุมยาติกาวิงสา แห่งพระตะถาถะตะเจ้า ห่จักมีในกาละบัดดึงอี้ **นัตถิ** ก็บ่มี **ปุพเพปิ** แม่มอ่าในกาละเมื่อก่อมพุ้นก็ยังมี โดยดั่งพระตะถาถะตะเจ้าหากเทสะนามามี้แล. แลพระสับพันยูเจ้าติมมั้น **ถะเตตะวา** ติดต่ำ **อะนุสันทิง** ยังอะนุสิมทิทัมมะเทสะนา **ปะกาเสตะวา** สำแดงแล้อ **สัจจานิ** ยังสัดจะทั่งหลายสี่ปะการ **สะโมหาเมนโต** จักชุมนุมมา **ชาตะกัง** ยังอะดีดแลปัดจุบันชาดิก ยิกมาทึมเฮ้าให้เป็นจิดตุบาด ชาดขันทะอันหนึ่งอันดึงกัน **อาหะ** เจ้าก็จิ่งเทสะนาเป็นโอสามะกะถา ที่สุดที่ข้อย ยังน้อยหนึ่งก็จักบ่ระบอมว่า:

ตะหา ขูขะโภปิ เทวะทัตโต อะโหสิ ดั่งนี้เป็นเค้า **พิกะขะเอ** ดูธาเจ้าพิกะขุสิงสองหมื่น หน้าข้อยชื่นโสมงาม พรามผู้ใดปางก่อม บ่ย้ามย่อมใจหาม ตั้งหากห่งอขอหามแต่ชาด มันเฮ้าลุกอำนาดกิวเมย หล้างว่ามางหนีเสยบ่ยู่ พรามเฮ้าสู่ป่าไม้แดมดิง มันไปหลิงหินหางในป่าหิมะเอด ตายเป็นเผดเพาะเมย ละนางเสยจว้ายกว้าย นางนั้นเป็นแม่หม้ายยู่ลุมหลัง อันมั้น ก็บ่ใช้ถืมใดใผต่างหน้า

เทวะทัตโต หากแม่นเทวะทัด ใจมันมักโกดท้า จ้อมจอบข้าพระตะถาคะตะเจ้า แผ่นดินหาอิดบ่ได้ ก็จี่ยะข่องไว้ ลวดลิ่งไปไหม้ยู่ในอะวิจิ **อิหามิ** ในกาละบัดนี้ แลมา.

อะมิตตะตาปะนา อันอ่านางผู้ใดนั้นโสด หน้าช้อยโฉดโสพา ชื่อ่านางอะมิตะตาหนุ่มเหน้า ได้พรามเถ้าเป้นผิว เมื่อนางหิวแย้มแย้ม สองป้านแก้มดั่งแปกผางหอง เต้มอ่านางปองหมิบ่ได้ ฮี้ไร้หมิ้ติดติน อันนั้น ก็บ่ใช้คืนใดใผต่างหน้า **จิมจะมานะวิกา** หากแม่นนางจิมจิมานะวิกา ผู้มีมายาแรงล้ำ อู้มท้องร่ำต่ำพระตะถาคะตะเจ้า อ่ากะหำมิดสาจาม อ่าติมมาม บ่ทันมานคืนทังหลายจับฉัดออก ไปพายนอกเขดป่าเขตะอัน บ่ทันหมิ หำระนิหะธิงบ่ได้ ยะข่องไว้ ก็ลวดได้ลิ่งไปไหม้ยู่ในอะวิจิ **อิหามิ** ในกาละบัดนี้ แลมา.

เจตะปุตโต อันอ่านายพานเจตะบุดผู้ใดปางก่อน บ่ย้านย่อนใจหาน รักสาปักตูหิมะพานป่าไม้ พระยาหิกหมื่นหากไว้อามา อันนั้น ก็บ่ใช้คืนใดใผต่างหน้า ก็หากได้มาเป้นนายม้าแก้วอ่ำระกันถึกสิมพานฉักออกบวด ลวดได้ชื่อ่าสันนะเถระเจ้า **อิหามิ** ในกาละบัดนี้แลมา. **อัจจุตะตาปะโส** อันอ่าเจ้าอะจุตะธัดสิ ติมบวดเป้นชีสิบส่าง ในป่ากว้างพิงไพ แลธัดสิติมนั้น ก็บ่ใช้คืนใดใผต่างหน้า **สาธิปุตโต** ถือ่าเจ้าทัมมะเสนาบ่ดีสาธิบุด ติมบ่ระสุดเลิดแล้อ ก็หากเป้นอักคะสาวิกแก้วกำข้อาแห่งพระตะถาคะตะเจ้า ในกาละบัดนี้แลมา. **สักโก** อันอ่าพระยาอิน สุธิมหาเจ้าฟ้า กับเผดหน้าเป้นพราม มาถามข่ำนางแก้วหน่ำมัดทีเลิดแล้อ อินทาแก้วลวดถวายพอม อันนั้น ก็บ่ใช้คืนใดใผต่างหน้า **อะนุรุทโท** หากแม่นอะนุรุดทะเถระเจ้า **อิหามิ** ในกาละบัดนี้แลมา.

สันชะโย ราชา อันอ่าพระยาบุริมสีสินไชผู้เหง้า อันเป้นพ่เจ้าจอมเมือง อันนั้น ก็บ่ใช้คืนใดใผต่างหน้า **สุหโหทะโน** หากแม่นพระยาสีสุดโหทะนะเรืองรอดฟ้า ทุกถ้อมหน้าอิน พริม ใจพิริมทุกเหด ด้อยคุนวิเสดอามา ก็หากได้เป้นพ่พระตะถาคะตะเจ้า ในกาละบัดนี้ แลมา. **ผุสสะติ** อันอ่านางผุดสะดี สิสุพันกันละยา อันเป้นแม่แห่งพระยาเหวดสันดอม อันสิมลิดทีด้อยพอมทิบสิบสี่ง่ามยิ่งแย้มกว่านางคืน อันนั้น ก็บ่ใช้คืนใดใผต่างหน้า **สิริมะหามายา** ถือ่านางสิริมะหามายา ผู้ผ่านแผ้อ ก็หากได้มาเป้นแม่ออกแก้ว พระตะถาคะตะเจ้า **อิหามิ** ในกาละบัดนี้ แลมา.

มัทที อันอ่านางพระยาผู้ใดนั้นโสด หน้าช้อยโฉดงามดี ชื่อ่าราดชะมัดทีสิเลิดฟ้า แปมแอ่นหน้าเป้นนางเมือง อันนั้น ก็บ่ใช้คืนใดใผผู้อื่น **ราหุละมาตา** ถือ่านางท้าวฟ้าแม่พระราหุละเถระเจ้า **อิหามิ** ในกาละบัดนี้ แลมา. **ชาลินีมาโร** อันอ่าเจ้าชาลีสิเมิดม้าอ ได้เป้นลูกท้าวพระยาเหวดสันดอม พรามโคจอมสะแหวงหาในป่า ขอได้แล้อพาถ่อ่าเดินดิ่ง พรามพาหลิ่งเมือรอด เมืองแก้วยอดบุริ พระยาบุริมสีสินไชไถ่เอ๋าแล้อ ทลามแก้วลวดพาไป เถิงพิ่งไพราวป่า เอ๋าท้าวถ่อ่าเมือเมือง อันนั้น ก็บ่ใช้คืนใดใผผู้อื่น **ราหุโล** หากแม่นราหุนเลิดแล้อ อันได้เป้นลูกแก้วพระตะถาคะตะเจ้า **อิหามิ** ในกาละบัดนี้ แลมา.

ภันหาชิมา อันว่านางน้อยนาดภันหา สีโสพาห่มแก้อ ติมเลิดแล้อโสมงาม ไปตามพรามแต่เช้า นางนาดเหงี้าจอมไตธ นางมัดทีไลปะเจ้า นางนาดเหงี้าพัดนิม นางติมกิมร้องไห้ แก้อแก่มไห้ไห้ หาแม่มัดทีอ่า แม่นา! แม่นา! อันนั้น ก็บ่ใช้คืมใดใผผู้อื่น **อุปปะละวันนา** ถืว่านางห้าวธาชะทิตา นางเกิดมาหงมแทบ นางฟ้าแมบลืปาม โสมนางถามสะอาด เมื่อนางยิวธะยาดย้ายลีลา ชัดตาแล เช้างช้า ชายหนุ่มหน้าฝันชิม ติอิกติมออกปาก ชาดเช้าหาก็ยิ่งสามาน บ่มีบุนปามนางได้ เทดอ่านาง ได้ให้ผ้าดอกลำผืนดี มีสีใสเส้นแลบ ดอกลำแปบย้อมเถิง นางเพิงใจบ่ไว้ ยังยืนให้เป็นทามไป ด้อยใจใสลำ้ยิ่ง นางจิ่งได้ดั่งสิ่งใจจิง ก็เพื่อว่าอามิสิงผ้าดอกลำผืนนั้น มาตามติดมาธิดจะนา มาตองตารูบไว้ ให้งามได้ดั่งใจใฝ่ ใผเห็นใถ่ชิมสอง ชายทั้งหลายปองเอ้าคู่ด้าว ทั้งลูกห้าวแลเสนา ทั้งราชาแลอุปะราด ทั้งอามาดแลเสดถิ ขุมโคงดีบิดชื่น สามต้ามติ่มนำถวาย ด้วยอุบายว่าขอให้เป็นที่เพิงแพง ตั้งใจแปงแต่งซอบให้ ไจอ้ไจอ้ ชิดขุมลาม ทั้งตองตามยอดยิ่ง ย้องว่านางแก้วก็ง โสมงาม ผู้มีเมยสองเมยสาม ก็ว่าติมเป็นพ่ำร้าง ทุกปากอ้างชิงกัน นางพะลันเห็นท่ำว่าติมจักเป็น โทด นางก็ละเรือมย้าวโสดลิงหี บอดเป็นชิเลิดแล้อ ชื่ว่านางแก้วจุลา ได้เถิงอ็ระหันตาติมอิเสด จิบเพดพ้อมพระติปิตะกา ชื่ว่าอุบิมอันบาเถริ พิกขุนีติมเลิดแล้อ อักถะสาวิกาแก้วก็ำ้ขอา แห่ง พระตะถาถะตะเจ้า **อิหามิ** ในกาละบัดนี้ แลบา.

เสสะ ปะธิสา อันว่าเสนาอามาด ราดชะปะธิสัดทั้งหลาย หมายว่าได้หิกหมื่น หน้าช้อยชื่นคืม ขัน เกิดร่อมอันทันยามพระบาด เช้าเสิงยาดยายตาม ปางสิมพามแก่นไห้ ออกจากป่าไม้เมือ เมือง อันนั้น ก็บ่ใช้คืมใดใผต่างหน้า **สิสสา** ถืว่าลูกสิดฝูงอิเสด จิบเพดพ้อมเถิงทัม นำพระตะถา ถะตะเจ้า **อิหามิ** ในกาละบัดนี้แลบา. **เวสสันตะโธ ราชา** อันว่าพระยาเทวดสันดอมอ็ระนาด ชั้น เชื้อชาดราชะอ็งสา ติมมีผะหยาเลิดแล้อ ได้ให้ลูกแก้วแลเมยมิ่งเป็นทาม เพื่อแลกโพทิยามดอง อิเสด ใถ่จักพื้นจากเขดสิงสาม อันนั้น ก็บ่ใช้บุกถะละผู้ยิอยามสามามสัง **อะทั้ง เอวะ โลกะนาโถ** หากแม่นอิงภูพระตะถาถะตะเจ้า ติมเป็นที่เพิ่งแก่โลกทั้งสาม **อิหามิ** ในกาละบัดนี้แลบา.

ตุมเห พะวันตา อันว่าท่านทั้งหลาย ฝูงปาถะนาหายังสุขสามปะการามดองยอดยิ่ง ถืว่าห้องฟ้า มิ่งเมืองอินทา ก็นราดชะสิมบัดในเมืองคืม ถืว่าเป็นพระยาจักติมปะเสิด สุขลำ้เลิดมิระพาม ด้วย กุสินสิมพาม อันติมหากกะทำยาก อาดจักให้สังเสยยังราถะตันหา ดับทุกในโลกานี้แล้อ บ่ถาด แถ้อจากถองทัม จิ่งจำนำใจอ้ไจอ้ **หาเรถะ** จิ่งทะธิงจำไอ้ ก็หากจักได้ให้เป็นไป โดยมัยดั่งก่าอมา พระตะถาถะตะเจ้า หากเทสะบามานี้แล

นะถะธะภันทั้ง อันว่าทิยาพันละนายังนะถอมกัน
อัตถะจัตตาธะสะถาถาปะติมันทิตัง อันปะดับปะดาไปด้วยถาถาทั้งหลาย 48 พระถาถา
นิตถิตา ก็สะเดัดบริระบอมถอมแล้วท่ำนี้ก่อมแล

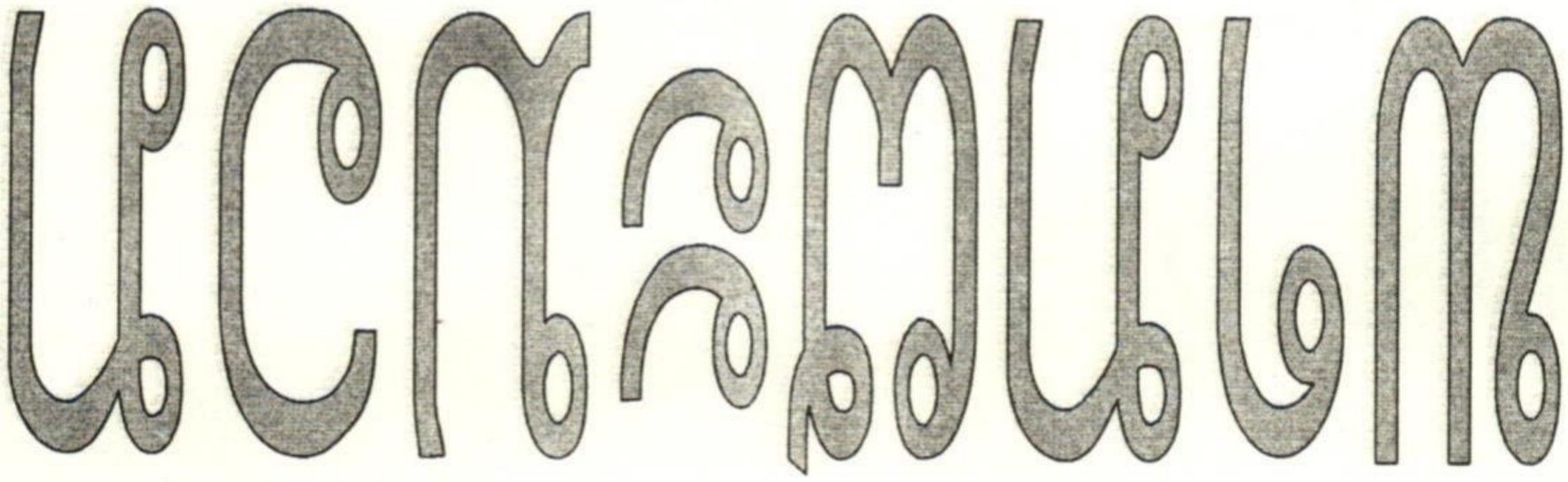
มะหาเวสสันตะระชาตะกะอัมมะนา

อันว่ากะธิยาแก้ไขนัยมะหาเทอดสันตะระชาดิก
อันติกมาในทิดสะชาด ท้องมะหามิบาด ทัมมะเทสะนา
คาถาสะหัสสะปะติมันทิตา ปะดับปะดาไปด้อยคาถาทั้งหลาย 1,000 พระคาถา
นิตถิตา กำสะเดัดบำระบอมถอมแล้วท่มี้ก่อมแล

****

ปะทุมมาลา บำธิสุดงามยู่เหมือยาดอาธิและเป็อกติม

ทันสะหลอๆมะหาเวสสันตะระชาดิก

ນะโม ตัสสัตถุ

ສัพพัันยู โลเก อะนุตตะโร
ສัพพะสัตตานัง หิตัตถายะ
ทัมมัง เวสสันตะระชาตะกัง
โรหินิยา ตีเร เทเสนโต
ยาติคะนัง อะมะตะระสัง ปาเยสีติ

โพ สาทะโอ ดูธาสับปุริสาเจ้าทั้งหลาย

สัตถา อันว่าพระสับพันยูเจ้าแห่งเราทั้งหลาย อันได้ลุงลัดตัดผะทยาสับพันยุตะยามกามเป้น พระแล้อ ได้ท้าพระอัดสา บ่มิบุกคะละผู้ใดจักปะเสิด ลำ้เลิดปุงบทุมได้ ด้อยคุนในโลกทั้งมอน พระสับพันยูเจ้า ติมมิคุนอันปะเสิด ลำ้เลิดกว่านำระเทพา แลมิผะทยารู้ยังโลกทั้งมอน รู้ถ้วนแท้บ่เสดหลำ เมื่อจักสำแดงยังทัมคีมะหาเทวดสันตะระชาดิก เพื่อให้เป้นปะโทยดแก่สัดทั้งหลายทั้งมอน แทบตะหลิ่งนำ้โรหินี ยังหมู่ยาดพี่น้องทั้งหลาย ให้ได้ดูดกินยังธ์ดสะแห่งนิระพาน มิกาม ได้เถิงโสดาแลสะกิทาคา เป้นเค้าแล.

ตะทา ในกาละคาบนั้น อันว่าพระอ๋ระหันตาเจ้าทั้งหลาย หมายว่าได้สองหมื่นติน ได้ทูนถาม ยังพระสับพันยูเจ้าผู้ปะเสิดว่า **พันเต พะคะวา** ฝุงข้าไหว้พระสับพันยูเจ้า ติมเป้นเหง้าแห่งฝุงนำระเทพามะนุดสาทั้งหลาย ตั้งแรกแต่นี้เมือหน้า อันว่าคนทั้งหลายฝูงใด มิใจมักใค่ยากได้แล้อยังคำปาถะนา ให้บำระบอมเมื่อพายหน้า ได้บูชาไหว้นิบโคร์บยำแยง ยังมะหาเทวดสันตะระชาดิกดองนี้ ด้อยเคื่องเ๋ยาบูชาเป้นอันมาก หากได้พำพันทุกสิ่งทุกอัน จิ่งตั้งใจใสย่ิง แลฟังเอ๋าด้อยตินกำดี ได้สำงได้ขุมไว้ รักสาไว้ไหว้นิบคีมธิบสักการะบูชา ได้รับโจมเอ๋าด้อยกันแลอัก เป้นสิบสายด้อยสัดทา ยายกันแบ่งให้ท่านโมทะนา เทสะนาไว้ด้อยมัยเป้นขั้นเป้นท่อมกำดี อันว่าผะละอานิสิงจักมิเป้นสันใด กำข้าจา?

สัตถา อันว่าพระสับพันยูเจ้าแห่งเรา กำก่าวว่า ดูธาเจ้าพิกขุทั้งหลาย อันว่าบุกคะละทั้งหลายฝูงใดฝูงหนึ่ง นำเอ๋ามาแล้อยังเคื่องสักการะบูชาเป้นเค้า เท่าว่าได้พำพันทุกสิ่งทุกอัน ถือว่าปะทูบพัน

ດວງ ປະທີບພັນດວງ ທຽນພໍພັນ ດອກໄມ້ພໍພັນທຸກສິ່ງ ເຂົ້າກໍໃຫ້ໄດ້ພັນກ້ອນ ຂໍ່ທຸງອັນແລພັນ ບູຊາດ້ວຍອັນ ຄົມຣົບນົບໄຫວ້ແລຢຳແຢງ ໃຫ້ຕັ້ງຫູທັ້ງສອງແພ່ງຟັງ ແປງກາຍເນື້ອຕົນໃຫ້ຊື່ແລອ່ອນຍອບ ນົບນອບນ້ອມດ້ວຍ ຊຸມນຸມ ຍໍຍົກມືຜະນົມທັ້ງສິບນິ້ວ ຕັ້ງໄວ້ເໜືອຫວ່າງຄິ້ວແລ້ວຟັງເອົາ ຍັງມະຫາເວສສັນຕະຣະຊາດິກດວງນີ້ **ໃຫ້ແລ້ວໃນວັນໜຶ່ງມື້ດຽວ** ຢ່າຊຽວຄືນຫາມຄ່ຳ ຢ່າປະຫມາດດ້ວຍກາຍ ວາຈາແລຈິດ ອັນວ່າຄວາມມັກຄວາມ ປາຖະນາທັງມວນ ແຫ່ງບຸກຄະລະທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍຈັກໃຫ້ແລ້ວບໍຣະບວນ ໃນທີ່ຊ້ອງໜ້າແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ຕົນ ມີຊື່ວ່າເມດໄຕຍ ອັນຈັກລົງມາຕັດເປັນພຣະ ໃນພາຍກາມພາກໜ້າພຸ້ນ ແທ້ດີຫລີແລ. ອັນວ່າພຣະພຸດທິເຈົ້າຕົນ ຊື່ວ່າເມດໄຕຍ ກໍຈັກສຳແດງຍັງມັກຄະທັມຜະລະທັມດວງຍິ່ງ ພ້ອມທຸກສິ່ງບໍວຣະບັດ ທຳຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍຫາກໃຫ້ດູດກິນຍັງຣົດສະທັມດວງວິເສດ ມ້າງກິເລດແລຕັນຫາ ດ້ວຍທັມມະເທສະນາໃຫ້ຮຸ່ງເຮືອງ ເຖິງຄອງ ເມືອງນິຣະພານເປັນທີ່ແລ້ວ.

ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາແລບູຊາຍັງ**ກັນມາໄລຫມື່ນ** ອັນເປັນກັນປະຖົມ ອັນປະດັບໄປດ້ວຍ ຄາຖາສາມສິບເຈັດຄາຖາ ຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ອັນທິວຣະວັດພັດໄປມາໃນວັດຕະສິງສານ ກໍທຽມຍ່ອມໄດ້ ເກີດ ໃນກຳເນີດອັນເປັນທ້າວພຣະຍາແລພຣາມ ຝູງມີເຂົ້າຂອງຄາມມວນມາກ ພ້ອມທຸກສິ່ງຫລາກໂຍທາ ກັບ ຈະຕຸຮົງຄະເສນາສີ່ຈຳພວກ ຫາກແວດລ້ອມເປັນປະຣິວານ ໃນຊາດທັງມວນອັນເກີດມານັ້ນແລ.

ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາແລສັກກາຣະບູຊາ ຍັງ**ກັນມາໄລແສນ** ອັນເປັນກັນຖ້ວນສອງນັ້ນ ອັນ ປະດັບໄປດ້ວຍຄາຖາສີ່ສິບຄາຖາ ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ອັນໄດ້ເກີດໃນເມືອງຄົນແລເມືອງຟ້າ ໄດ້ເປັນ ໃຫຍ່ແກ່ຄົນແລເທວະດາທັງຫລາຍ ມີເຂົ້າຂອງເຄື່ອງບໍຣະໂພກແລສິ່ງພໍແສນ ເຍຍເງິນເຍຍຄຳກໍໄດ້ແລແສນ ມີ ເຍຍເສື້ອຜ້າເຄື່ອງປະດັບປະດາ ເຍຍເຂົ້າເປືອກເຂົ້າສານກໍໄດ້ແລແສນເຍຍ ມີຊ້າງມ້າແລຣາດຊະຣົດກໍໄດ້ແລ ແສນ ມີງົວຄວາຍຄົນກະທຳການ ແລຈະຕຸຮົງຄະເສນາແລສິ່ງແລແສນເປັນປະຣິວານທຸກເມື່ອ ພາຍໜ້າແຕ່ນັ້ນ ກໍຈັກໄດ້ເຖິງຍັງທີ່ສຸດທີ່ແລ້ວ ແຫ່ງຄຳມັກຄຳປາຖະນາ ໃນສຳນັກແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ຕົນຊື່ວ່າເມຕໄຕຍ ນັ້ນແລ.

ດູຣາເຈົ້າພົກຊຸສິງ ຄົນທັງຫລາຍຝູງໃດ ເຊື່ອໃນຄຸນແກ້ວທັ້ງສາມ ໄດ້ຮັບເອົາແລ້ວແລບູຊາ ດ້ວຍເຄື່ອງອາ ມິດທັງຫລາຍ ຫມາຍມີເຂົ້າຕອກດອກໄມ້ ປະທູບ ປະທີບ ທຽນ ແລແຜ່ນຜ້າເປັນເຄົ້າ ຍັງ**ກັນທັດສະພອນ** ອັນ ປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຄາຖາສິບເກົ້າຄາຖາ ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ມັກໃຄ່ໄດ້ຍັງວັດຖຸເຂົ້າຂອງອັນໃດໆ ອັນວ່າວັດຖຸເຂົ້າຂອງອັນນັ້ນ ກໍຈັກມີບໍຣະບວນແກ່ບຸກຄະລະຝູງນັ້ນ ຕາມໃຈມັກຕາມໃຈຮັກແລປາຖະນາ ໄດ້ ວັດຖຸເຂົ້າຂອງນັ້ນກໍເປັນອັນດີ ແມ່ນວ່າໄດ້ລູກເມຍຄົນກະທຳການ ຂ້ອຍຍິງຂ້ອຍຊາຍ ກໍຜູ້ດີມີໃຈອັນອ່ອນ ຫວານ ປະກອບດ້ວຍຄອງວັດປະຕິບັດດີທຸກເມື່ອ ທຽນຍ່ອມເຊື່ອຍັງຖ້ອຍຄຳ ກະທຳຕາມກິດອັນບອກ ອັນວ່າ ເຂົ້າຂອງບໍຣະໂພກ ແກ້ວແຫວນເງິນຄຳ ຍ່ອມຈຳເຣີນວຸດທິ ມັ່ງມີມູນມາກ ຕາຍຈາກເມືອງຄົນ ກໍໄດ້ເອົາຕົນ ເມືອເກີດ ໃນຊັ້ນຟ້າເລີດຕາວະຕິງສາ ໄດ້ສະເຫວີຍສົມປັຕຕິສຸຂໃນເມືອງຟ້າ ພາຍໜ້າພຸ້ນ ກໍຈັກໄດ້ລົງມາເກີດ ໃນເມືອງຄົນ ພ້ອມພຣະເຈົ້າຕົນຊື່ວ່າອະຣິຍະເມຕໄຕຍ ບໍ່ຄາດແຄ້ນແລນາ.

ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາແລ້ວແລບູຊາ ຍັງ**ກັນຊື່ວ່າຫິມະພານ** ອັນປະດັບປະດາດ້ວຍຄາຖາ ທັງຫລາຍຮ້ອຍສາມສິບສີ່ ເປັນທີ່ກົດດ້ວຍບົດຄາຖາ ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ຢູ່ກິນໃນທີ່ໃດກໍດີ ອັນເທວະ

ດາ ອິນ ພຣົມ ນາກ ຄຸດ ຫາກຮັກສາ ຫາໂພຍພັຍບໍ່ໄດ້ ແມ່ນວ່າໄດ້ລູກເມຍແລເຂົ້າຂອງ ກໍເພິ່ງໃຈທຸກສິ່ງ ມີຊ້າງມ້າມິ່ງ ງົວ ຄວາຍ ຄົນກະທຳການຫລາຍເຫລືອແຫລ່ງ ກໍຫາກມີເຕຊະອານຸພາບແຜ່ໄປໄກ ສຸດວິສັຍແສນໂຍດ ຍ່ອມພົ້ນຈາກໂທດທັງມວນ ມີເຂົ້າຂອງເງິນຄຳຍ່ອມມາກ ມີຮູບກໍຫາກງາມດີ ວັນນະສີໂສມງາມຈະແຈ່ມ ເມື່ອແຍ້ມປາກຫາກດູຄວນ ທະຣົງກະບວນສົມກັບເພດ ພ້ອມລັກຂະນະວິເສດຈຳເຣີນສີ ມີໜໍ່ຣິພົນໂຍທາ ແວດລ້ອມ ມານັ່ງອ້ອມຢູ່ອາສາ.

ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາຍັງ**ກັນຊື່ວ່າທານະຂັນ** ອັນປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຄາຖາສອງຮ້ອຍເກົ້າຄາຖາ ແລ້ວບູຊາດ້ວຍປະທູບປະທີບ ດອກໄມ້ແລແຜ່ນຜ້າທັງຫລາຍ ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ມີຄວາມປາຖະນາບໍ່ທົດທຍໍ້ ເປັນບຸກຄະຜູ້ປະເສີດ ໄດ້ເກີດມາໃນຊາດໃດໆ ຍ່ອມມີສຸຂ ມີເຂົ້າຂອງບໍຣະໂພກກໍທົບສູ່ ອັນໆ ມີທີ່ຢູ່ທີ່ນັ່ງທີ່ນອນ ທ່ຽວໄປມາກໍເປັນທົບ ມີລູກເມຍ ຊ້າງມ້າ ຂ້ອຍຂ້າຍິງຊາຍ ງົວຄວາຍດີທຸກສິ່ງ ບໍ່ຫ່ອນເກີດເປັນອັນກ້າແຂງສອນຍາກນັ້ນຈັກອັນ ແມ່ນໄປໃນທີ່ໃດໆ ອັນຄົນແລເທວະດາຫາກບູຊາທຸກເມື່ອ ຍ່ອມມັ່ງມີທຸກຊາດ ມີທຳນິງອິງອາດ ຕາຍຈາກຊາດອັນເປັນຄົນແລ້ວ ກໍໄດ້ເອົາຕົນເມືອເກີດ ໃນຊັ້ນຟ້າເລີດເມືອງສະຫວັນ ສະເຫວີຍສຸຂສົມປັຕຕິທົບເປັນອັນມາກ ທຸກສິ່ງຫລາກນານາ ກໍຈັກໄດ້ລ້ຳມາ ພ້ອມພຣະສີອະຣິຍະເມຕໄຕຍເຈົ້າພຸ້ນບໍ່ຄາຄາດ ຫັ້ນແລ.

ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາຍັງ**ກັນຊື່ວ່າວັນນະປະເວສ** ອັນປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຄາຖາຫ້າສິບເຈັດຄາຖາ ແລບູຊາດ້ວຍແຜ່ນຜ້າ ເຂົ້າຕອກດອກໄມ້ ປະທູບປະທີບເປັນເຄົ້າ ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ໄດ້ເກີດເປັນເທວະດາກໍປະເສີດກວ່າເທວະດາ ແມ່ນວ່າເກີດເປັນຄົນກໍປະເສີດກວ່າຄົນທັງຫລາຍ ມີຜະຫຍາກໍກ້າຄົມສັງມແຫລມ ມີເຂົ້າຂອງກໍດີບໍຣະສຸດ ມີລູກເມຍຄົນອາສາຊ່ວງໃຊ້ ໂຄດວົງສາກໍບໍຣະສຸດ ເມື່ອປາກຈາກໍເປັນທີ່ຖືກເນື້ອເພິ່ງໃຈແກ່ຄົນທັງຫລາຍທຸກຊາດ ບໍ່ກ້ວເກງດ້ວຍການໃດຈັກສິ່ງ ດ້ວຍຍິດຍິ່ງເປັນພຣະຍາ ຈັກໄດ້ຜາບແພ້ໂລກາດ້ວຍຣາຊານຸພາບ ຂ້າເສິກຫາກຢ້ານຫາກຂາມ ກໍມີແລ.

ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາຍັງ**ກັນຊື່ວ່າຊູຊະກະ** ອັນມີຄາຖາເຈັດສິບເກົ້າຄາຖາ ແລບູຊາດ້ວຍດອກໄມ້ ປະທູບປະທີບແຜ່ນຜ້າແລທຽນ ທຸງໄຊລຽນແກມຊໍ່ ເຂົ້າພັນກ້ອນຜໍ່ແຕ່ງບູຊາ ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ອັນທິວຣະເທຍໄປມາ ໃນວັດຕະສິງສານຫລາຍຊາດ ຍ່ອມໄດ້ເກີດໃນກະກູນອາດມັ່ງມີ ເປັນດີຫລາຍເມືອໜ້າ ມີຂ້ອຍຂ້າຫມູ່ງົວຄວາຍ ຊ້າງມ້າຫລາຍແຫນແຫ່ ມີພໍ່ແມ່ຫລານເຫລນບໍ່ໄຮ້ ເຂົ້ານ້ຳມາກໃນເຍຍ ມີເມຍຕົນອັນຊອບ ປະກອບໃຫ້ເພິ່ງໃຈ ມີໄຮ່ນາຢ້າວເຮືອນດີທຸກແຫ່ງທຸກພາຍ ຫາຄວາມທຸກຍາກບໍ່ໄດ້ ພາຍໜ້າພຸ້ນຍ່ອມມີສຸຂສົມປັຕຕິ ຈັກໄດ້ເຫັນໜ້າພຣະເຈົ້າອົງຊື່ວ່າສີອະຣິຍະເມຕໄຕຍນັ້ນ ບໍ່ຄາບໍ່ຄາດຫັ້ນແລ.

ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາຍັງ**ກັນອັນຊື່ວ່າຈຸລະພົນ** ອັນພິຈິດ ຣິດຈະນາໄປດ້ວຍ ຄາຖາສາມສິບຫ້າຄາຖາ ແລໄດ້ບູຊາດ້ວຍເຄື່ອງຂີຍາບູຊາທັງຫລາຍ ຫມາຍມີເຂົ້າຕອກດອກໄມ້ເປັນເຄົ້າ ອັນວ່ານໍຣະຍິງຊາຍຝູງນັ້ນ ເມື່ອເກີດມາໃນຊາດໃດໆ ກໍຈັກມີຄວາມສຸຂຄວາມຍິນດີຊຶມຊື່ນ ດ້ວຍຍາຕິກາວົງສາຫມື່ນຂຸນນາງ ມີເຂົ້າຂອງບໍຣະໂພກເຕັມໄປ ໃນເຍຍຫລວງໄຫລຫລັ່ງ ຊ້າງມ້າຄັ່ງໃນຖຸນ ຂອງລ້ຽງດູງົວຄວາຍມູລມາກ ມີຮົ້ວສວນຂອງປູກຫລາຍຫລາກ ພືຊະຜະລະລູກຫມາກຂອງກິນ ໃນອຸທິຍານແຜ່ກວ້າງ ສັບພະສິ່ງສ້າງມວນມີ ກັບ

ທ້ງສະພ້ງວ້ງໂບກຂະຣະນີແລທ່າອາບ ກໍຣາບຮ່ງພ່ງ້ງາມດີ ດອກໄມ້ຈຸມຈີ່ບານ້ງາມຍິ່ງ ພ້ອມທຸກສິ່ງອາພອນ ຄືວ່າມີໃນບົກແລໃນນ້ຳ ມີສູ່ກ້ຳພ່ຳເພ້ງເຕັມ ມີລູກເມຍຜູ້ດີຖ້ວນໜ້າ ກັບທ້ງຂ້ອຍຂ້າຝ່ງຫມູ່ຫລານເຫລນ ຍ່ອມສອນເປັນທຸກສິ່ງນານ້ າ ພາຍໜ້າແຕ່ຕາຍໄປນັ້ນ ກໍຈັກໄດ້ເມືອເກີດ ໃນຊັ້ນຟ້າເລີດເມືອ້ງສະຫວັນ ສະເຫວີຍ ສຸຂສັມປັຕຕິທິພເປັນອັນມາກທຸກສິ່ງຫລາກນານ້ າ ເມື່ອເກີດມາໃນເມືອ້ງຄົນ ກໍຈັກໄດ້ເຫັນໜ້າພຣະເຈົ້າຕົນ ຊືວ່າອະຣິຍະເມຕໄຕຍພຸ້ນ ບ່ໍຄາດຄາ ທັ້ນແລນ້ າ.

ອັນວ່າຄົນທ້ງຫລາຍຝ່ງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາຍ້ງ**ກັນອັນຊຸ່ມະຫາພົນ** ອັນຕົນກູພຣະຕະຖາຄະຕະ ຫ້ າກ**ົ**ດດ້ວຍ ບົດໜ່ງຄາຖ້ າແປດສິບຄາຖ້ າ ກ້ າເປັນວັກຫລ**ົ**ກ**ົ**ນ້ າ ແລບູຊາດ້ວຍຄັນທະມາລາທູບທ**ຽ**ນ ທ້ງແຜ່ນຜ້ າແລທຸ ໄຊເປັນເຄ້ ົ ເຂ້ ົ ້ ກໍໄດ້ແປດສິບກ້ອນເປັນປະມ**ານ** ອັນວ່າຄົນທ້ງຫລາຍຝ່ງນັ້ນ ຄັນວ່າເກີດໃນກ ໍ ເນີດອັນໃດ ກໍເປັນອັນປະກອບດ້ວຍເຂດບ້ານ ແລເຂດເມືອ້ງຮ**ົ**ມຮອບ ພາຍໃນຂອບໄຮ່ນ ້ າດີ ກ ໍ ຫ ້ າ**ກ**ສັມລິດທີທຸກແຫ່ ້ ງ ກ້ວຍອ້ອຍແຕ່ ້ ງເປັນຖ້ ົ ນ ສັບພະສັນຂອ ້ ງປູກ ຍ່ອມມີລູກຫ**ມ**ານ**ກ**ອ**ກ**ົ**ກ**ຫລາຍ ແລພ**ຶ**ຊະຜະລະຫ**ມ**ານ**ກ**ໄ**ມ**ຝ ້ ງ ນັ້ນ ກໍເປັນອັນປະກອບໄປດ້ວຍຣົດສະອັນຫວານແຊບ ແລມີ**ກ**ິ່ນອັນຫອ**ມ**ທຸກສິ່ງ ກ ໍ ມີໃນສ**ວ**ນອຸດທິຍ**ານ** ແຫ ້ ງ ຄົນທ້ງຫລາຍຝ່ງນັ້ນທຸກອັນ ຄົນທ້ງຫລາຍຝ່ງນັ້ນ ກ ໍ ມີຄ**ວ**າ**ມ**ສຸຂເປັນອັນ**ມ**າ**ກ** ມີເຂ້ ົ ານ ້ ໍ ແລຫ**ມ**າ**ກ**ພູ ເຄ ື ່ ອ ້ ງ ບ ໍ ຣະ ໂພ**ກ**ເປັນອັນ**ມ**າ**ກ** ງ ົ ວຄວ**າ**ຍຊ ້ າ ງ ມ ້ າ ຣ**າ**ດຊະຣົດກ ໍ ມ**າ**ກ ເປັນອັນເຕັ**ມ**ໄປດ້ວຍເຂ ້ ົ າຂ ອ ້ ງ ເງິ**ນ**ຄ ໍ າ ເຄ ື ່ ອ ້ ງ ຍ ້ ອ ້ ງ ເປັນ ເຄ ້ ົ າ ຄັນວ່າຕາຍຈ**າ**ກເມືອ ້ ງ ຄົ**ນ** ໄດ້ເອົາຕົນເມືອເກີ**ດ** ໃນຊັ້ນຟ້າເລີ**ດ**ເມືອ ້ ງ ສ**ະ**ຫ**ວ**ັນ ກ ໍ ຈ**ັ**ກໄດ້ລ ົ ງ**ມ**າພ ້ ອ**ມ**ພຣ**ະ**ສ ີ ອ**ະ**ຣ ິ ຍ**ະ**ເ**ມ**ຕ ໄ ຕ ຍ ພ ຸ ້ ນ ບ ໍ ່ ຄ**າ**ດ ຄ**າ** ທ ັ ້ ນ ແ ລ.

ອັນວ່າຄົນທ້ງຫລາຍຝ່ງໃດ ອັນ**ມ**າຮັບເອົາດ້ວຍດີ ຍ ັ ງ ເ ວ ສ ສ ັ ນ ຕ ະ ຣ ະ**ກ**ັ**ນ**ກ ຸ ມ**ານ**ດ ວ ງ ວ ິ ເ ສ ດ ອັນຕົນກູພຣະ ຕະຖ**າ**ຄະຕະ ຫ**າ**ກ ເ ທ ສ ະ ນ ້ າ ດ ້ ວ ຍ ຄ ້ າ ຖ ້ າ ຮ ້ ອ ຍ ເ ອ ັ ດ ຄ ້ າ ຖ ້ າ ແ ລ ບ ູ ຊ າ ດ ້ ວ ຍ ເ ຄ ື ່ ອ ້ ງ ຂ ີ ຍ ະ ອ າ ພ ອ ມ ແ ຜ ່ ນ ຜ ້ ້ າ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ຕ ອ ກ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ທ ຽ ນ ທ ູ ບ ໄ ດ ້ ພ ໍ ຮ ້ ອ ຍ ເ ອ ັ ດ ສ ິ ່ ງ ນ ໍ ້ າ ກ ັ ນ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ສ ັ ນ ດ ຽ ວ ຮ ້ ອ ຍ ເ ອ ັ ດ ກ ້ ອ ນ ທ ຸ ງ ປ ະ ຕ າ ກ ແ ລ ທ ຸ ງ ໄ ຊ ແ ຕ ່ ງ ບ ູ ຊ າ ໄ ປ ນ ິ ບ ນ ອ ບ ນ ັ ່ ງ ຕ ັ ້ ງ ຫ ລ ອ ບ ຫ ູ ຟ ັ ງ ອັນວ່າຄົນທ້ງຫລາຍຝ່ງນັ້ນ ເປັນຍິງຊາຍຜູ້ປະເສີດ ຊ ູ ກ ໍ ເ ນ ີ ດ ຫ ມ ູ ່ ວ ິ ງ ສ າ ອັນເກີດມາ ຫລາຍຊ**າ**ດ ກ ໍ ຈ ັ ກ ອ າ ດ ຣ ະ ງ ັ ບ ດ ັ ບ ເ ສ ຍ ຍ ັ ງ ບ າ ບ ແ ລ ເ ວ ນ ໃ ຫ ້ ສ ້ ງ ໃ ນ ສ ັ ນ ດ ານ ມ ີ ບ ຸ ນ ບ ານ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ນ າ ກ ມ ີ ງ ົ ວ ຄ ວ າ ຍ ຊ ້ າ ງ ມ ້ າ ມ ິ ່ ງ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ສ ະ ຫ ວ ັ ດ ດ ີ ຍ ິ ່ ງ ທ ້ ງ ມ ວ ນ ກ ະ ບ ວ ນ ດ ີ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ ທ ັ ້ ງ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ເ ງ ິ ນ ຄ ໍ າ ແ ກ ້ ວ ແ ຫ ວ ນ ສ ົ ມ ບ ັ ດ ເ ປ ັ ນ ອັນ**ມ**າ**ກ** ມ ີ ທ ັ ້ ງ ເ ສ ື ້ ອ ຜ ້ ້ າ ອ າ ພ ອ ນ ຫ ລ າ ຍ ຫ ລ າ ກ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ເ ປ ື ອ ກ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ສ ານ**ມ**ا**ກ**ເ ຫ ລ ື ອ ຫ ລ າ ຍ ຄ ັ ນ ວ ່ າ ຕ າ ຍ ຈ າ ກ ຊ າ ດ ອັນ ເປັນຄົນ ເ ລ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ ້ າ ຕ ົ ນ ເ ມ ື ອ ເ ກ ີ ດ ໃ ນ ຊ ັ ້ ນ ຟ ້ າ ເ ລ ີ ດ ຕ າ ອ ະ ຕ ິ ງ ສ າ ກ ໍ ຈ ັ ກ ໄ ດ ້ ລ ົ ງ ມ າ ພ ້ ອ ມ ພ ຣ ະ ສ ີ ອ ະ ຣ ິ ຍ ະ ເ ມ ຕ ໄ ຕ ຍ ເ ຈ ົ ້ າ ບ ໍ ່ ຄ າ ບ ໍ ່ ຄ າ ດ ທ ັ ້ ນ ແ ລ.

ອັນວ່າຄົນທ້ງຫລາຍຝ່ງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາຍ້ງ**ມ**ະຫ**ا**ເ ຫ ວ ດ ສ ັ ນ ຕ ະ ຣ ະ**ກ**ັ**ນ**ມ ັ ທ ທ ີ ມ ີ ຄ າ ຖ ້ າ ວ ່ າ ໄ ດ ້ ເ ກ ົ ້ າ ສ ິ ບ ຄ າ ຖ ້ າ ອັນ ກ ູ ພ ຣ ະ ຕ ະ ຖ າ ຄ ະ ຕ ະ ຫ ້ າ ກ ປ ະ ອ ຸ ດ ຕ ິ ເ ທ ສ ະ ນ ້ າ ດ ້ ວ ຍ ດ ີ ແ ລ ້ ວ ແ ລ ບ ູ ຊ າ ດ ້ ວ ຍ ຄ ັ ນ ທ ະ ມ າ ລ າ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ຕ ອ ກ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ແ ຜ ່ ນ ຜ ້ ້ າ ໄ ວ ້ ເ ປ ັ ນ ພ ວ ງ ທ ຸ ງ ໄ ຊ ດ ວ ງ ເ ດ ຍ ຣ ະ ດ າ ດ ກ ້ ອ ນ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ອ າ ດ ທ ູ ນ ຖ ວ າ ຍ ເ ກ ົ ້ າ ສ ິ ບ ຢ າ ຍ ວ ຽ ນ ຮ ອ ບ ນ ັ ່ ງ ຕ ັ ້ ງ ຫ ລ ອ ບ ດ າ ຟ ັ ງ ເ ອ ົ ້ າ ຍ ັ ງ ຣ ົ ດ ສ ะ ທ ັ ມ ດ ວ ງ ຍ ອ ດ ມ ີ ໃ ຈ ໃ ສ ແ ຈ ້ ງ ຈ ອ ດ ນ ໍ ້ າ ທ ານ ນ ໍ ຣ ະ ຍ ິ ງ ຊ າ ຍ ຖ ້ ອ ນ ໜ ້ າ ເ ກ ີ ດ ມ າ ພ າ ຍ ໜ ້ າ ຈ ັ ກ ມ ີ ຮ ູ ບ ໂ ສ ມ ງ າ ມ ປ ຽ ບ ດ ັ ່ ງ ສ າ ວ ຣ າ ມ ນ າ ງ ຟ ້ າ ຖ ້ ອ ນ ຊ ູ ່ ຄ ົ ນ ໃ ນ ກ ໍ ເ ນ ີ ດ ຕ ົ ນ ອັນ ເ ກ ີ ດ ມ ا ມ ີ ອ າ ຍ ຸ ຍ ຶ ນ ຍ າ ວ ຍ ິ ່ ງ ທ ້ ງ ລ ູ ກ ແ ລ ເ ມ ຍ ມ ິ ່ ງ ຫ ມ ູ ່ ວ ິ ງ ສ າ ອັນ ຄ ົ ນ ແ ລ ເ ທ ວ ະ ດ າ ທ ້ ງ ຫ ລ າ ຍ ຫ ້ າ ກ ຮ ັ ກ ສ າ ທ ຸ ກ ເ ມ ື ່ ອ ພ າ ຍ ໜ ້ າ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຈ ັ ກ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ໜ ້ າ ພ ຣ ະ ສ ີ ອ ະ ຣ ິ ຍ ະ ເ ມ ຕ ໄ ຕ ຍ ເ ຈ ົ ້ າ ບ ໍ ່ ຄ າ ຄ າ ດ ທ ັ ້ ນ ແ ລ.

ອັນວ່ານໍຣະຍິງຊາຍຝູງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາຍັງ**ສັກກະບັນ** ອັນປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຄາຖາສີ່ສິບສາມຄາຖາ ແລ ບູຊາດ້ວຍເຄື່ອງຂີຍາບູຊາທັ້ງຫລາຍ ຫມາຍມີເຂົ້າຕອກແລດອກໄມ້ ນິບນອບເຂົ້າດາຟັງ ທັ້ງມີໃຈໂສມະນັດສາ ຍິນດີ ແລນ້ອມຄົມຣິບຢຳແຢງ ດັ່ງນັ້ນ ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍທຽມຍ່ອມໄດ້ລາບສັກກາຣະບໍ່ຂາດສາຍ ທຽມຍ່ອມເປັນທີ່ຮັກທີ່ແພງ ແກ່ຄົນທັ້ງຫລາຍໃນໂລກທັ້ງມວນ ອັນວ່າເທພະບຸດແລເທວະດາທັ້ງຫລາຍ ຫາກ ບູຊາແລພິພັກຮັກສາ ຫາກຈັກມີເຕຊະອານຸພາບມາກ ມີຜະຫຍາກໍຫາກຄົມກ້າສ້ຽມແຫລມດີ ທະຣົງລິດທິເຮືອງ ຮຸ່ງ ເປັນດັ່ງພຣະສຸຣິຍະພຸ່ງຣັດສະມີ ໃນກາລະທຸກເມື່ອທຸກຍາມ ຕາມຜະລະບຸນອັນໄດ້ບູຊາ ກັນສັກກະບັນນັ້ນ ແລນາ ພາຍໜ້າແຕ່ນັ້ນ ຫາກຈັກໄດ້ພົບເຫັນໜ້າພຣະເຈົ້າຕົນຊື່ວ່າ ສິອະຣິຍະເມຕໄຕຍ ນັ້ນແທ້ແລ.

ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາແລ້ວຍັງ**ກັນຊື່ວ່າມະຫາຣາດ** ອັນປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຄາຖາຫົກສິບ ເກົ້າຄາຖາ ແລບູຊາດ້ວຍເຂົ້າຕອກດອກໄມ້ມາລາ ປະທູບປະທີບແລແຜ່ນຜ້າ ທຸງໄຊທຸງປະຕາກ ເຂົ້າຫົກສິບ ເກົ້າກ້ອນອາດບູຊາ ໃສ່ໃຈຟັງເອົາບໍ່ປະຫມາດ ພາຍໜ້າພຸ້ນຫາກຈັກໄດ້ດັ່ງຄຳປາຖະນາ ເກີດມາມີເຂົ້າຂອງ ເປັນອັນມາກ ຍາດພີ່ນ້ອງຫລາກຫລວງຫລາຍ ທັ້ງຂ້ອຍຍິງຂ້ອຍຊາຍຄົນກະທຳການເປັນອັນມາກ ສັບພະສັນ ເຂົ້າຂອງຜ້າຜ່ອນທ່ອນແພກໍມີມາກ ຂ້າຍິງຂ້າຊາຍກໍຫາກມີບໍ່ນ້ອຍ ໄດ້ພໍຮ້ອຍເດີຕາມ ມີຫມູ່ນາງນົງຣາມກໍໄດ້ ແລຮ້ອຍ ແລນາງທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍຫາກມີວັນນະໂສມສີຜາຍຜ່ອງ ປະດັບດ້ວຍເຄື່ອງເອ້ຍ້ອງອາດງາມດີ ມີ ສົມປັຕຕິບໍ່ນ້ອຍ ມີຊ້າງກໍໄດ້ຮ້ອຍໜຶ່ງ ມີມ້າກໍໄດ້ຮ້ອຍໜຶ່ງ ມີແມ່ງົວນົມກໍໄດ້ຮ້ອຍໜຶ່ງ ມີງົວອຸສຸພະຣາດຕົວເປັນ ອາດມຸງຄຸນກໍໄດ້ຮ້ອຍໜຶ່ງ ຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ທຽມຍ່ອມໄດ້ເປັນພຣະຍາໃນຊາດທີ່ເກີດມາ ພາຍໜ້າແຕ່ນັ້ນ ກໍຈັກໄດ້ເຖິງອໍຣະຫັນຕາ ໃນສຳນັກພຣະເຈົ້າຕົນຊື່ວ່າພຣະສິອະຣິຍະເມຕໄຕຍ ບໍ່ຄາບໍ່ຄາດ ຫັ້ນແລ.

ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາຍັງ**ກັນຊື່ວ່າສັກຂັຕຕິ** ອັນມີຄາຖາສາມສິບຫົກຄາຖາ ມີສັດທາໄດ້ ບູຊາດ້ວຍເຄື່ອງຂີຍາບູຊາທັ້ງຫລາຍ ຫມາຍມີເຂົ້າຕອກດອກໄມ້ ແລປະທູບປະທີບໄຕ້ທຽນ ເປັນເຄົ້າ ແລໄດ້ຟັງ ດ້ວຍໃຈໃສຍິນດີ ແລຄົມຣິບຢຳແຢງດັ່ງນັ້ນ ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍຈັກໄດ້ເຂົ້າຂອງທັ້ງມວນ ຈັກຫາຍ ເສຍຈາກພະຍາທິໂຣຄາທັ້ງມວນແລ. ອັນໜຶ່ງ ບຸກຄະລະທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ທຽມຍ່ອມຫາກຈັກໄດ້ຍັງຄຳວຸທທິ ສະຫວັດດີ ຈັກໄປໃນທີ່ປະເທດໃດ ອັນທ່ານຫາກຈັກຕ້ອນຮັບແລບູຊາໃນທີ່ນັ້ນ ທຸກສະຖານ ໃນກາລທຸກເມື່ອ ນັ້ນແລ ເກີດມາໃນພົບໃດຊາດໃດກໍດີ ກໍຈັກມີເຂົ້າຂອງຊັບສົມບັດ ເງິນຄຳ ເສື້ອຜ້າອາພອນເປັນອັນມາກ ພາຍ ໜ້າພຸ້ນກໍຈັກໄດ້ເຫັນໜ້າພຣະເຈົ້າ ຕົນຊື່ວ່າພຣະສິອະຣິຍະເມຕໄຕຍ ຫັ້ນແລ.

ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງໃດ ໄດ້ຮັບເອົາຍັງ**ກັນຊື່ວ່ານະຄອນ** ອັນພິຈິດໄປດ້ວຍຄາຖາສີ່ສິບແປດຄາຖາ ແລ ໄດ້ບູຊາດ້ວຍເຂົ້າສີ່ສິບແປດກ້ອນຕົ້ມຕາມ ດອກໄມ້ງາມບານແບ່ງ ສີ່ສິບແປດແຕ່ງເປັນດວງ ແຜ່ນຜ້າພວງງາມ ເລີດລ້ຳ ທຽມທູບຊ້ຳເປັນຖັນ ປະທີບຄັນແຂວນໄວ້ ຍໍມືໄຫວ້ຟັງເອົາ ແປງເນື້ອກາຍຕົນໃຫ້ຊື່ແລອ່ອນຍອບ ນອບ ນ້ອມກາຍໃສ່ໃຈຟັງ ຍັງຣົດສະທັມດ້ວຍໃຈໃສສັດທາຍິນດີຍິ່ງ ແລຄົມຣິບຢຳແຢງດັ່ງນັ້ນ ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍ ຝູງນັ້ນ ທຽມຍ່ອມໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັນດ້ວຍລູກແລເມຍຮັກ ຫາກຈັກໄດ້ສະເຫວີຍຍັງສຸຂທັ້ງມວນ ທຸກໂສກໂຣກພັຍ ທຸກກະບວນກໍຈິບຫາຍສ້ຽງເສຍ ດ້ວຍເຕຊະຜະລະບຸນອັນໄດ້ບູຊາຍັງກັນນະຄອນ ຫັ້ນແລ. ພາຍໜ້າແຕ່ນັ້ນ ຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍຈັກໄດ້ເກີດມາ ໄດ້ເຫັນໜ້າພຣະເຈົ້າຕົນຊື່ວ່າສິອະຣິຍະເມຕໄຕຍ ໃນອະນາຄົດການ ພາຍພາກໜ້າ ພຸ້ນຊະແລ.

ເຫດດັ່ງນັ້ນ ອັນວ່າຂອດຄາຖາພັນທະດວງນີ້ ອັນພຣະພຸດທິເຈົ້າຫາກປະວຸດຕິເທສະນາ ແກ່ມະຫາສາຣິບຸດ ເຖຣະເຈົ້າວ່າ ດູຣາເຈົ້າສາຣິບຸດ ຕົນບໍຣະສຸດເລີດປັນຍາ ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງໃດແລ ໄດ້ບູຊາແລຟັງຍັງກັນ ມະຫາເຫວດສັນຕະຣະຊາດົກນີ້ ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍບໍ່ທ່ອນຈັກໄດ້ໄປເກີດ ໃນທີ່ອັນເປັນທຸກນັ້ນສັກເທື່ອແລ ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍທຽນຍ່ອມສະນຸກຊົມຊື່ນຍິ່ງ ໃນເມືອງສະຫວັນເທວະໂລກ ພຸ້ນແລ. ຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍທຽນຍ່ອມຈັກໄດ້ເປັນພຣະຍາໃນທີ່ອັນຕົນໄດ້ເກີດມາແລ້ວນັ້ນແລ ພຣະຍາທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ຄັນວ່າມີຊ້າງກໍຈັກໄດ້ເກົ້າຫມື່ນຕົວ ມີມ້າກໍຈັກໄດ້ເກົ້າຫມື່ນຕົວ ແລຊ້າງແລມ້າທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ອັນປະດັບປະດາໄປດ້ວຍເຄື່ອງປະດັບ ແລເຄື່ອງຫ້າງທັ້ງມວນ ກໍຫາກມາແວດລ້ອມອ້ອມເປັນປະຣິວານແຫ່ງພຣະຍາທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ທຸກເມື່ອແລ. ອັນນີ້ ກໍຫາກເປັນດ້ວຍເດດເຕຊະຜະລະບຸນ ອັນໄດ້ບູຊາແລຟັງຍັງມະຫາເວຫດສັນຕະຣະຊາດົກ ນັ້ນແລ. ອັນວ່າຕຸຣິຍານິນຕີ ເຄື່ອງຂັບເສບທັ້ງຫລາຍ ກໍຈັກໄດ້ຫມື່ນໜຶ່ງນັ້ນແລ ອັນວ່າຄົນຂັບແລຄົນຟ້ອນທັ້ງຫລາຍ ກໍໄດ້ຫມື່ນໜຶ່ງ ແລຄົນທັ້ງຫລາຍນັ້ນ ກໍມາແວດລ້ອມເປັນປະຣິວານ ແຫ່ງບຸກຄະລະທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ທຸກເມື່ອທຸກຍາມແລ. ອັນວ່ານາງທັ້ງຫລາຍກໍໄດ້ເຖິງຫມື່ນ ໜ້າຊ້ອຍຊື່ນໂສພາ ມີກາຍາຮູບງົດງາມ ປານດັ່ງວ່ານາງຟ້ານາງສະຫວັນ ທັ້ນແລ ຄັນວ່າມີສັມປັຕຕິ ຄືວ່າ ມີເຫລັ້ມສາງແກ້ວແຫວນເງິນຄຳທັ້ງຫລາຍໄດ້ພັນເຖິງພັນສາງ ນັ້ນແລ ມີເຫລັ້ມສາງເຂົ້າເປືອກເຂົ້າສານ ກໍໄດ້ພັນຫລັງແລ ອັນນີ້ ກໍຫາກດ້ວຍຜະລະບຸນ ອັນໄດ້ຟັງຍັງເຫວດສັນຕະຣະຊາດົກ ນັ້ນແລ. ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍມັກໃຄ່ປາຖະນາຢາກໄດ້ ຍັງວັດຖຸເຂົ້າຂອງເງິນຄຳອັນໃດ ກໍຫາກຈັກສົມລົດທິທຸກເຍື່ອງທຸກປະການ ນັ້ນແລ. ຄັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ຈັກໄດ້ຍັງມະນຸດສາສົມບັດທັ້ງມວນ ຄັນວ່າຈຸຕິຕາຍຈາກໂລກນີ້ແລ້ວ ຍ່ອມໄດ້ເອົາຕົນເມື່ອເກີດ ໃນຊັ້ນຟ້າເລີດເມືອງສະຫວັນ ສະເຫວີຍຍັງສົມປັຕຕິອັນເປັນທິບ ພຸ້ນແລ. ຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍຈັກໄດ້ຍັງນິຣະພານສົມບັດ ດັ່ງປາຖະນາ ກໍຈັກໄດ້ເຫັນໜ້າພຣະເຈົ້າຕົນຊື່ວ່າພຣະອະຣິຍະເມຕໄຕຍ ຕົນຈັກມາຕັດເປັນພຣະ ໃນອະນາຄົດຕະການພາຍໜ້າ ພຸ້ນແລ.

ອັນວ່າສູທ່ານທັ້ງຫລາຍ ຝູງ໌ມີຜະທຍາປັນຍາ ຈົ່ງໄດ້ຮິ່ມເພິ່ງຫາ ຈຳເອົາເຂົ້າໃສ່ໃຈໄວ້ ສູ່ທ່ານສູ່ຄົນນັ້ນເທີ້ນ. ອັນວ່າກະຣິຍາ ອັນກ່າວຍ້ອງຍໍຍັງອານິສົງ ແຫ່ງການຟັງແລບູຊາຍັງເວສສັນຕະຣະຊາດົກ ອັນຕົກມາໃນທ້ອງມາຫານິບາຕ ທິສະຊາຕຊາດົກ **ນິຕຖິຕາ** ກໍສະເດັດບໍຣະບວນຄວນແລ້ວທໍນີ້ກ່ອນແລ.

****

ຄຳອາຣາທະນາພຣະອຸປະຄຸຕ

ໂອກາສະ ໂອກາສະ ຝູງຂ້າທັ້ງຫລາຍ ພາຍໃນມີພຣະສົງຄະເຈົ້າເປັນເຄົ້າເປັນປະທານ ພາຍນອກມີອອກຕົນຍາດໂຍມ ອຸບາສົກອຸບາສິກາຜາຍບານທັ້ງມວນ ໄດ້ພາກັນຈັດເຄື່ອງສັກກາຣະມາພ້ອມມວນພ້ອມ ຂໍນ້ອມຂາບໄຫວ້ ແດ່ພຣະຍອດໄທ້ອຸປະຄຸດຕະເຖຣະເຈົ້າ ຕົນມີລົດທິອົງອາດ ນິຣະມົດຜາສາດແກ້ວກຸຕິ ຢູ່ກາງນັດທິແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ ໃຈມັກໃຄ່ພຣົມມະຈາຣິ ຢູ່ສຸຂີໂສພາບບໍ່ໂສກເສົ້າ ບັດນີ້ ຝູງຂ້າເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ ພ້ອມກັນໄຫລ

ຢາຍມາຟັງຍັງພຣະເທວດ ໃນຂ່ວງເຂດອາຣາມ ຂໍອັງເຊີນເຈົ້າກູຕົນທະຣົງຄຸນຄາມມາກເຖິງຂະໜາດ ເປັນອາດ ແພ້ແກ່ຜີໃນຈັກກະວານ ຂໍໂອກາດຣາດທະນາໄປຜາບມານທັງຫ້າ ອັນຈັກມາບຽດບຽນຝູງຂ້າທັງຫລາຍ ຂໍໃຫ້ ຫາຍໂພຍພັຍອິນຕາຍທຸກສ່ຳ ພ້ອມພ່ຳຖ້ວນທຸກປະການ ກໍຂ້າເທີ້ນ.

ຄຳອາຣາທະນາເທດພຣະເທວດ

ສຸນັນຕຸ ໂພນໂຕ ເຍ ເທວາ ສັງຄາ ດູຣາເທພະດາເຈົ້າທັງຫລາຍ ອັນຢາຍຢັ້ງຢູ່ ທຸກໜ່ວຍໄມ້ໄພພະນອມ ທຸກ ເທວຮ່ອມຣາວປ່າ ທຸກປະເທດທ່າແລຣາວເຂົາ ທຸກແຖວເຖົ້າເຖື່ອນຖ້ຳ ທຸກທ່ານ້ຳແລວັງປາ ພັນລະນາຝູງເຜດ ແລຜີ ອັນມີໃຈໂຫດຮ້າຍໂຫສາ ຈົ່ງໄດ້ພາກັນປະລະເສຍຍັ້ງໃຈອັນເປັນບາບ ໃຫ້ຄ່ອຍຫ່ຽງໂສດໂສພາບຟັງ ທັມ ເດົາດາຈຳຈີ່ໄວ້ ເປັນປະທີບໄຕ້ສ່ອງຕາມທາງ.

ຝູງໜ່ວຍເທພະດາທັງຫລາຍ ອັນຮັກສາວັດວາແລປະເທດ ທາງເຂດໃຕ້ຮອດຫລີ່ຜີ ທາງເໜືອມີຜາໄດຜາດ່ຳ ທາງຂ້າງຊ້າຍມີກຸງສີອະຍຸທະຍາ ທາງຝ່າຍຂວາມີແດນແກວເປັນເຂດ ທຸກປະເທດດ້າວອັນຢູ່ຫ້ອງພະສຸທາ ກັບ ທັງແມ່ພຣະທໍຣະນີຈຳຈິ່ນຳ ເປັນຜູ້ຄຳ້ຝູງໜ່ວຍປານາ ຝູງໜ່ວຍເທວະດາເຈົ້າທັງຫລາຍ ພາຍບິນມີພຣະຍາອິນ ພຣະຍາພຣົມເປັນເຄົ້າ ຈົ່ງພ້ອມກັນເຂົ້າມາໂມທະນາແລດາຟັງ ຍັງມະຫາເທວດສັນຕະຣະ ທັມມະເທສະນາ ອັນຝູງຂ້າທັງຫລາຍ ຊວນກັນມາພ້ອມແພ່ງ ແຕ່ງເຄື່ອງໄຫວ້ບູຊາ ກົດເປັນສະທັດສາຫລາຍມີມາກ ມີຕົ້ນວ່າ ດອກອຸປະລະຫລາກພໍພັນ ດອກບົວແດງບານໄຂກາບ ດອກຜັກຕົບອາດຊ່ຽວນິນ ດອກກາງຂອງຫລາຍບໍ່ນ້ອຍ ພັນໜຶ່ງຄ່ອຍຂົນຂວາຍ ຊໍ່ທຸ່ງຢາຍສະພາດ ເຂົ້າພັນກ້ອນອາດບູຊາ

ບັດນີ້ ຂ້າຈັກແຈກຄາຖາເທວດສັນຕະຣະຊາດົກ ເປັນຄາຖາພັນ ຜິແລຈັກແບ່ງເປັນກັນໄດ້ສິບສາມກັນ ພັນ ລະນາໃນ **ທັດສະພອນກັນເຄົ້າ** ມີສິບເກົ້າພຣະຄາຖາ ຂ້າຈັກແບ່ງບູຊາແລສິ່ງແລສິບເກົ້າ ບູຊາກັນເຄົ້າຊື່ທັດສະ ພອນ ຖັດນັ້ນ **ທິມະພານຕ໌ກັນຖ້ວນສອງ** ຈາຕາມຄອງມີຄາຖາບໍ່ນ້ອຍ ນັບໄດ້ຮ້ອຍສາມສິບສີ່ພຣະຄາຖາ ເຄື່ອງ ບູຊາຖວາຍໄວ້ຖ້ວນຄູ່ອັນ ຖັດນັ້ນ **ທານະຂັນທ໌ກັນຖ້ວນສາມ** ມີຄາຖາມາກຄາມຫລາຍສອງຮ້ອຍເກົ້າ ຍໍເຄື່ອງ ເຂົ້າສອງຮ້ອຍເກົ້າບູຊາ ຖັດມານັ້ນ **ວັນນະປະເວສກັນຖ້ວນສີ່** ມີຫ້າສິບເຈັດພຣະຄາຖາ ເຄື່ອງບູຊາແບ່ງໄວ້ ຖ້ວນຄູ່ອັນ ຖັດນັ້ນ **ຂຸຊິກກັນຖ້ວນຫ້າ** ເລົ່າວ່າມີເຈັດສິບເກົ້າພຣະຄາຖາ ເຄື່ອງບູຊາບໍ່ຂາດບໍ່ຕົກ ຖັດນັ້ນ **ຈຸລະ ພົນກັນຖ້ວນຫົກ** ຍົກເປັນພຣະຄາຖາໄດ້ ສາມສິບຫ້າພຣະຄາຖາ ເຄື່ອງບູຊາຈັດແຈ່ງໄວ້ຖ້ວນຄູ່ອັນ ຖັດນັ້ນ **ມະຫາພົນກັນຖ້ວນເຈັດ** ລຳດັບມາ ກົດເປັນຄາຖາໄດ້ແປດສິບພຣະຄາຖາ ເຄື່ອງບູຊາແຕ່ງໄວ້ສູ່ປະການ ຖັດນັ້ນ **ກຸມານກັນຖ້ວນແປດ** ເປັນລຳດັບ ນັບເປັນຄາຖາມີ ຮ້ອຍເອັດພຣະຄາຖາ ເຄື່ອງບູຊາມີຖ້ວນຖີ່ ຖັດນັ້ນ **ມັທທີກັນຖ້ວນເກົ້າ** ເລົ່າວ່າມີເກົ້າສິບພຣະຄາຖາ ເຄື່ອງບູຊາແປງໄວ້ຊູ່ອັນ ຖັດນັ້ນ **ສັກກະບັນກັນຖ້ວນສິບ** ໂດຍ ລຳດັບນັບເປັນຄາຖາ ມີສີ່ສິບສາມພຣະຄາຖາເຄື່ອງບູຊາຕົກແຕ່ງໄວ້ບໍ່ຂາດ ຖັດນັ້ນ **ມະຫາຣາດກັນຖ້ວນສິບ ເອັດ** ເປັນລຳດັບ ນັບເປັນຄາຖາມີ ຫົກສິບເກົ້າພຣະຄາຖາ ເຄື່ອງບູຊາສະພາສງາມດີ ຖັດນັ້ນ **ສັກຂັຕຕິກັນຖ້ວນ ສິບສອງ** ລຳດັບມາ ກົດເປັນຄາຖາມີສາມສິບຫົກພຣະຄາຖາ ເຄື່ອງບູຊາບໍ່ນ້ອຍ ຕັ້ງຢູ່ຊອມລອມ ຖັດນັ້ນ **ນະຄອນກັນຖ້ວນສິບສາມ** ຕາມລຳດັບ ນັບເປັນຄາຖາໄດ້ສີ່ສິບແປດພຣະຄາຖາ ເຄື່ອງບູຊາດາແຕ່ງຖ້ວນ ມີຄົບ

ລ້ວນຍໍຖວາຍ ຄາຖາທັ້ງຫລາຍໂຮມກັນ **ສະທັສສັງ** ໄດ້ພໍພັນຄົບຖ້ວນ ແຕ່ງເຄື່ອງລ້ວນຂາບບູຊາ. ຈຶ່ງເຊີນມາຍັງ ເທວະດາທຸກເທດ ທົ່ວຂົງເຂດໃຫ້ມາຟັງ ຍັງມະຫາເທວດສັນຕະຣະທັມມະເທສະນາ.

ບັດນີ້ ຝ່ງຂ້າທັ້ງຫລາຍ ຂໍອາຣາທະນາພຣະເປັນເຈົ້າຕົນວິເສດ ຂຶ້ນເທສະນາມະຫາເທວດສັນຕະຣະຊາດິກ ອັນພຣະທັມມະສັ່ງຄາທະກາຈາຣຍ໌ເຈົ້າ ຫາກຍົກມາເທສະນາ.

ອາທິກັລະຍານັ້ງ ມັຊເຊກັລະຍານັ້ງ ປະຣິໂຍສານະກັລະຍານັ້ງ ສາຕຖ້ຳ ສັພະຍັນຊະນັ້ງ ເກວະລະປະຣິປຸນ ນັ້ງ ປະຣິສຸທທ້ຳ ພຣົມມະຈະຣິຍ້ຳ ປະກາເສຖະ ໂນ ໂອກາສະ ອາຣາທະນ້ຳ ກະໂຣມະ.

****

ແນວນາມແກ້ວ ພຸດໂທທັມຈອມປຣາດ
ຝ່ງໜຸ່ ມີຜະຫຍາລົ້ນ ຈຶ່ງເຫັນຖ້ວນຖ່ອງເຖິງ
ອັນວ່າ ພາໂລລົ້ນ ຄົນພານຝ່ງອວດ
ລືຈັກຮູ້ ເຫັນຖ້ວນຖີ່ທັມ ໄດ້ນັ້ນ
ຄືດັ່ງ ມັດສານ້ຳ ຊົນລະທາວ້ຳບວກ
ລືຈັກຮູ້ ດົ້ງກວ້ຳງປ່ຳໄພ
ສັກກຸນາແນວໄມ້ ໄພຂົ້ງເຂົ້າເຂດ
ຫາກບໍ່ຮູ້ ພາຍພື້ນແຜ່ນນະທີ ນັ້ນແລ້ວ
ອຸປະໄມນີ້ ມຸນີຊົນຄວນຮ່ຳ
ນິກບໍ່ຮູ້ໃຕ້ນ້ຳ ປາຊ້ຳບໍ່ຮູ້ດົ້ງ
ຄົນພານນັ້ນ ລືຮູ້ທັມພຣະເຈົ້າກ່າວ
ມີແຕ່ ນັກປຣາດເຈົ້າ ຊິເຫັນເຄົ້າເງື່ອນທັມ ທ່ານເອີຍ

ພຣະອະຣິຍະມຸນີ ສີສຸທັມມະໂລກາຈາຣຍ໌
(ພຣະອາຈາຣຍ໌ໃຫຍ່ສົມບູນ ສີຣິປັນຍາເຖຣະເຈົ້າ)

ເຫວດສັນຕະຣະວິບາກ

ນະໂມ ຕັສສະ ພະຄະວະໂຕ ອະຣະຫະໂຕ ສັມມາສັມພຸທທັສສະ (ວ່າສາມເທື່ອ)

ຊາຕະທິວະເສ ເຍວະ ປະນັສສະ ເອກາ ອາກາສະຈາຣິນີ ນາມະ ກະເຣນຸກາ
ອະພິນັງຄະລະສັມມະຕັງ ສັພພະເສຕັງ ຫັຕຖິໂປຕະກັງ ອາເນຕະວາ ນັງຄະລະຫັຕຖິຕຖາເນ

ຖະເປຕະວາ ປັກກາມິ. ຕັສສະ ປັຈຈະຍັງ ກັຕະວາ ອຸປປັນນັຕຕາ ປັຈຈະໂຍ ຕະເວວະ ນາມັງ ກະຣິງສຸຕິ.

ໂພ ສາທະໂວ ດູຣາສັບປຸຣິສາເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈົ່ງຟັງຍັງອັດຖະທັມມະເທສະນາ ຈັກແກ້ໄຂຍັງວິບາກແຫ່ງ ພຣະຍາເຫວດສັນຕະຣະແລພຣະຣາດຊະມັດທີ ເຈົ້າຊາລີແລນາງກັນທາ ຕາມດັ່ງອັນມີມາໃນຕິກາຫລວງ ອັນ ນັກປຣາດເຈົ້າເພິ່ງຮູ້ດັ່ງນີ້ເທີ້ນ.

ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ປະນະ ສ່ວນວ່າພຣະຍາເຫວດສັນຕະຣະເຈົ້າ ອັນອອກມາຈາກທ້ອງແມ່ແຫ່ງຕົນວັນ ນັ້ນ ຍັງມີແມ່ຊ້າງຕົວໜຶ່ງ ມີປົກກະຕິອັນຄວ່າເດີນໄປໃນອາກາດ ກຳນຳເອົາມາຍັງລູກຊ້າງຕົວໜຶ່ງ ມີຕົວອັນຂາວ ບໍຣະສຸດທັງມວນ ຄວນຄ່າວ່າເປັນຊ້າງເຜືອກມຸງຄຸນ ຕົວປະເສີດເລີດລ້ຳຍິ່ງ ຈຶ່ງມາຕັ້ງໄວ້ໃນໂຮງຊ້າງມັງຄະ ລະແລ້ວກໍໜີໄປ. ເມື່ອນັ້ນ ຄົນທັງຫລາຍກໍໃສ່ຊື່ຊ້າງຕົວນັ້ນວ່າປັດຈັຍນາເຄນ ເຫດວ່າຊ້າງຕົວນັ້ນເກີດມາເປັນ ປັດຈັຍແກ່ພຣະໂພທິສັດເຈົ້າ ນັ້ນແລ. ຜິວ່າບຸກຄະລະຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ມາໂຈດຈັນທະນາວ່າດັ່ງນີ້ ຊ້າງຕົວນັ້ນໄດ້ມາ ເປັນຊ້າງປັດຈັຍແກ່ມະຫາສັດເຈົ້ານັ້ນ ດ້ວຍກັມວິບາກເຍື່ອງໃດ ໃຫ້ມະຫາສັດເຈົ້າໄດ້ຂີ່ ໄດ້ນັ່ງນັ້ນຈາ? ເຮົາ ທັງຫລາຍເພິ່ງຮູ້ດັ່ງນີ້ເທີ້ນ.

ປຸພພະຊາຕິຍັງ ໃນບຸບພະຊາດພາຍຫລັງເມື່ອກ່ອນວັນນັ້ນ ພຣະໂພທິສັດເຈົ້າໄດ້ເກີດມາເປັນເສດຖີຜູ້ໜຶ່ງ ມີເຂົ້າຂອງມາກໜັກ ທຸນຍ່ອມມີໃຈຍິນດີໃນຄຸນແກ້ວສາມປະການ ແລມີໃຈອິນດູກູນາສັດແລຄົນທັງຫລາຍ ມາກໜັກໜາກໍມີແລ. ໃນກາລະຄາບໜຶ່ງ ຍັງມີຊາຍທຸກໄຮ້ເຂັນໃຈຜູ້ໜຶ່ງ ກໍມາກູ້ເອົາເງິນມະຫາເສດຖີ ມີ ປະມານວ່າໄດ້ຮ້ອຍໜຶ່ງ ເອົາໄປເປັນທຶນຄ້າມີນນານ ແລ້ວກໍຈິ່ງມາໃຊ້ມາແທນ ພອຍຊຸດເສຍຮ້ອຍນັ້ນ ປະມານ ຊີກໜຶ່ງ ກໍລວດລີ້ມເສຍທັ້ນແລ. ພາຍລຸນມັນຕາຍໄປກໍໄດ້ມາເກີດເປັນຊ້າງປັດຈັຍນາເຄນແກ່ພຣະໂພທິສັດ ອັນໄດ້ເປັນພຣະຍາເຫວດສັນຕະຣະນັ້ນແລ. ພາຍລຸນກໍໄດ້ມາເກີດເປັນມ້າແກ້ວກັນຖະກະ ຕົວອັນນຳເອົາ ພຣະໂພທິສັດເຈົ້າອອກໄປບວດວັນນັ້ນ ກໍດ້ວຍວິບາກອັນບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຍັງເງິນຊີກໜຶ່ງນັ້ນ ກໍມີແລ. ໃນເມື່ອມ້າ ກັນຖະກະຕົວນັ້ນແລ ອີກແຕກຕາຍໄປແລ້ວ ກໍຈິ່ງໄດ້ພົ້ນຈາກວິບາກອັນນັ້ນແລ້ວ ກໍຈິ່ງໄດ້ເມືອເກີດໃນຊັ້ນຟ້າ ເລີດຕຸສິດາສະຫວັນເທວະໂລກ ຜາກົດຊື່ວ່າກັນຖະກະເທວະບຸດ ກໍມີແລ.

ຍັສະມາ ເຫດສັນໃດ **ຕັສະມາ** ເຫດສັນນັ້ນ ບຸກຄະລະຍິງຊາຍທັງຫລາຍອັນເກີດມາໃນໂລກນີ້ ບໍ່ຄວນລັກບໍ່ຄວນອຳເອົາຂອງແຫ່ງທ່ານຜູ້ອື່ນແລ ແມ່ນວ່າກະໜຶ່ງຝັ່ງໜຶ່ງກໍບໍ່ຄວນເອົາແລ ຜິວ່າໄດ້ລັກເອົາອຳເອົາຂອງທ່ານ ກໍຈັກໄດ້ເປັນຂ້ອຍຂ້າ ເປັນຊ້າງມ້າງົວຄວາຍ ໃຫ້ທ່ານໄດ້ກິນເທື່ອກິນແຮງ ໄດ້ຂີ່ ກະທຳການແກ່ທ່ານຫລາຍປະການຕ່າງໆ ຈຶ່ງຈັກພົ້ນຈາກວິບາກ ອັນໄດ້ເອົາຂອງທ່ານນັ້ນ ຊະແລ.

ປະການໜຶ່ງ ເມື່ອເຈົ້າໃຫ້ຊ້າງແກ້ວເປັນທານ ຊາວເມືອງພອຍວ່າຮ້າຍບໍ່ດີ ພ້ອມກັນເມືອສໍ່ແກ່ພຣະຍາສີສິນໄຊຕົນພໍ່ ແລ້ວແລໃຫ້ຂັບໄລ່ຍັງເຈົ້າໜີຈາກເມືອງໄປອັນນັ້ນ ດ້ວຍເຫດວິບາກເຍື່ອງໃດ ນັ້ນຈາ? ເຮົາເພິ່ງຮູ້ດັ່ງນີ້ເທີ້ນ. **ອະຕີເຕ ກາເລ** ໃນກາລະອັນຂວ້າມລ່ວງພົ້ນໄປແລ້ວ ສັ່ງເຈຍຣະກາມລະນາມນັກໜາ ວັນນັ້ນພຣະໂພທິສັດເຈົ້າ ໄດ້ເກີດມາເປັນພຣະຍາຕົນໜຶ່ງ ຊື່ວ່າຊຸມພູປະຕິຣາດ ກໍມີອານຸພາບມາກໜັກ ເຈົ້າກໍເອົາຣິພົນໄປຣົບຍັງທ້າວພຣະຍາທັງຫລາຍ ອັນຢູ່ໃນປະເທດຣາດຕ່າງໆ ທັ້ນແລ. **ຣາຊາໂນ** ອັນວ່າທ້າວພຣະຍາທັງຫລາຍ ກໍບໍ່ອາດຈັກຣົບກັບດ້ວຍພຣະຍາຊຸມພູປະຕິຣາດຕົນນັ້ນ ເຂົາກໍເອົາລູກແລເມຍແຫ່ງຕົນ ໜີໄປລີ້ຢູ່ໃນຊອກທ້ວຍຣາວເຂົາ ອັນມີໃນທີ່ໃກ້ສະໂບກຂະຣະນີ ກໍມີແລ. ເມື່ອພາຍລຸນແຕ່ນັ້ນ ພຣະຍາຊຸມພູປະຕິຣາດຕົນນັ້ນ ກໍມີຣາດຊະອາດຍາຮ້ອງຮຽກເອົາ ຍັງທ້າວພຣະຍາທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ໃຫ້ອອກມາອ່ອນນ້ອມຕໍ່ຣາດຊະສົມພານແຫ່ງຕົນ ແລ້ວມີຄຳກູນາແກ່ທ້າວພຣະຍາທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ຊູ່ຕົນຊູ່ຄົນ ແລ້ວກໍໄດ້ເມືອສູ່ບ້ານເມືອງແຫ່ງຕົນ ແລ້ວກໍໃຫ້ທ້າວພຣະຍາທັງຝູງນັ້ນ ຕັ້ງຢູ່ເປັນທ້າວພຣະຍາໃນບ້ານເມືອງແຫ່ງຕົນ ຕາມປົກກະຕິດັ່ງເກົ່າ ແລ້ວກໍປົງຣາດຊະການ ແຕ່ນັ້ນໄປເມືອໜ້າ ທ້າວພຣະຍາທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ຕ່າງຕົນຕ່າງຊົມຊື່ນຍິນດີມາກນັກສູ່ຕົນ ກໍມີເມື່ອນັ້ນແລ.

ເຫດດັ່ງນັ້ນ ກັມວິບາກແຫ່ງພຣະໂພທິສັດເຈົ້າຍັງຫລໍ ເທວະດາຈຶ່ງບັນດົນເຂົ້າຫ້ວໃຈແຫ່ງຄົນທັງຫລາຍ ໃຫ້ຄຽດ ແລມີຫ້ວໃຈອັນເດືອດຮ້ອນໂຄບຊັງ ແລຂັບໄລ່ເຈົ້າໃຫ້ໜີໄປຢູ່ໃນທ້ອງທ້ອງເຂົາວິງກົດ ດ້ວຍທາງອັນຄົດອັນແຄບມາກໜັກ ກໍມີແລ. ເມື່ອພາຍລຸນພຣະຍາສີສິນໄຊຕົນພໍ່ ຈຶ່ງເອົາຣິພົນສະກົນເສນາໂຍທາທັງຫລາຍໄປຣາທະນາຄືນມາສະເຫວີຍ ຍັງຣາດຊະສົມບັດບ້ານເມືອງດັ່ງເກົ່າ ນັ້ນກໍຕິດກັບດ້ວຍວິບາກແລຜະລະບຸນ ອັນເຈົ້າຫາກໄດ້ຮ້ອງຮຽກເອົາ ຍັງທ້າວພຣະຍາທັງຫລາຍ ແລຊາວບ້ານຊາວເມືອງທັງຫລາຍ ໃຫ້ຄືນມາຢູ່ໃນບ້ານເມືອງແຫ່ງຕົນດັ່ງເກົ່າ ນັ້ນທັ້ນແລ.

ປະການໜຶ່ງ ພຣະນາງມັດທີໄດ້ໄປສະແຫວງຫາຫມາກໄມ້ແລຫ້ວມັນທັງຫລາຍ ມາອຸປັດຖາກລ້ຽງດູຍັງກະສັດທັງສາມພໍ່ລູກແຕ່ທີ່ໄກ ໃນທີ່ໃກ້ອາສົມບົດ ແລພອຍເລົ່າຫາບໍ່ໄດ້ນັ້ນ ດ້ວຍກັມວິບາກເຍື່ອງໃດນັ້ນຈາ? ເຮົາເພິ່ງຮູ້ສັນນີ້ເທີ້ນ. **ອະຕີເຕ ກາເລ** ໃນກາລະອັນຂວ້າມລ່ວງໄປແລ້ວອັນນັ້ນ ພຣະນາງມັດທີໄດ້ເກີດໃນກະກູນພຣາມຄະຫະປະຕິຜູ້ມີເຂົ້າຂອງມາກໜັກ ນາງຜູ້ນັ້ນເກີດມາມີຮູບອັນງາມມາກໜັກໜາ ກໍມີແລ. ສ່ວນວ່າພໍ່ແຫ່ງນາງ ກໍໃຫ້ເພິ່ນແຕ່ງແປງຜາສາດຫລັງໜຶ່ງມີພົ້ນໄດ້ເຈັດຊັ້ນ ໃຫ້ນາງຢູ່ທັ້ນແລ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະໂພທິສັດເຈົ້າກໍໄດ້ເກີດໃນກະກູນໜຶ່ງ ອັນບວດເປັນຣັດສີ ຢູ່ໃນປ່າຫິມະພານ ກໍມີແລ ເຈົ້າຣັດສີຕົນນັ້ນ ທຽນຍ່ອມຄ່ວາເດີນໄປດ້ວຍລວງອາກາດ ກໍມີແລ. ຍັງມີໃນວັນໜຶ່ງ ເຈົ້າຣັດສີຕົນນັ້ນກໍມັກໃຄ່ກິນສົ້ມແລເຄັມ ເຈົ້າກໍເຂົ້າມາສູ່ວຽງທັ້ນແລ. ໃນເມື່ອເຈົ້າຣັດສີແລມາດ້ວຍລວງອາກາດດັ່ງນັ້ນ ໃນຂະນະຍາມນັ້ນ ນາງກໍໄປສະແຫວງແອ່ວຫລົ້ນໃນສວນອຸທິຍານ ກໍມີແລ ໃນເມື່ອເຈົ້າຣັດສີຕົນນັ້ນ ຄັນວ່າໄດ້ເຫັນນາງ ກໍມີໃຈຮັກມາກໜັກແລ ນາງໄດ້ເຫັນ

ເຈົ້າຣັດສີຕົນນັ້ນ ກໍມີໃຈອັນຮັກມາກໜາ ເໜືອນດັ່ງດຽວ ກັນກໍມີແລ. **ອະຖະ** ໃນກາລະເມື່ອນາງແລຄືນມາຊູ່ ຜາສາດແຫ່ງຕົນດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຣັດສີຕົນນັ້ນກໍຊອມນາງ ຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງຜາສາດແຫ່ງນາງ ທັ້ນແລ. **ອະຖະ** ໃນ ກາລະເມື່ອນັ້ນ ອັນວ່າບຸກຄະລະຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ແລຈັກກ່າວຄຳຕິຕຽນກໍຫາບໍ່ໄດ້ສັກຄົນແລ. **ຕັສະມາ** ເຫດດັ່ງນັ້ນ ບຸກຄະລະທັ້ງສອງພ້ອມກັນແລ້ວ ມີໃຈອັນຮັກກັນ ກໍຕິດກັບດ້ວຍກັນ ອັນໄດ້ຢູ່ກິນກັບດ້ວຍກັນແຕ່ພາຍຫລັງກໍມີ ແລ. ບຸກຄະລະທັ້ງສອງ ກໍປາກຕ້ານຈາຣະຈາກັນ ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳອັນເປັນປິຍະວະຈະນະກະຖາອັນຄວນຮັກຍິ່ງ ໜັກ ກໍມີແລ.

ຕະໂຕ ປັຕຖາຍະ ຕັ້ງແຮກແຕ່ນັ້ນໄປເມືອໜ້າ ເຈົ້າຕົນນັ້ນ ຄືນໄປຢູ່ອາສົມບົດແຫ່ງຕົນແລ້ວ ເຈົ້າກໍໄປສະ ແຫວງຫາຫມາກໄມ້ແລຫົວມັນ ແຕ່ປ່າຫິມະພານມາແລ້ວ ກໍເອົາຫົວມັນແລຫມາກໄມ້ໄປຫານາງທຸກວັນ ກໍມີ ແລ ເຈົ້າຣັດສີຕົນນັ້ນກໍເທສະນາສັ່ງສອນນາງ ດ້ວຍສະພາວະຊອບທັມທຸກເມື່ອ ທັ້ນແລ ເຈົ້າຣັດສີກໍສັ່ງສອນ ປານະສັດທັ້ງຫລາຍ ໃນວັນອຸໂປສົດສິລ ໃຫ້ໄດ້ກະທຳກຸສົລບຸນທັ້ງຫລາຍ ມີຕົ້ນວ່າໃຫ້ທານແລຮັກສາສິລໃຈວ້ຽ ຄັນວ່າຈຸຕິຄາຄາດຈາກຊາດວັນນັ້ນ ກໍໄດ້ເອົາຕົນເມືອເກີດໃນສະຫວັນເທວະໂລກພຸ້ນ ກໍມີແລ. ຕັ້ງແຮກແຕ່ນັ້ນ ໄປເມືອໜ້າ ກໍໄດ້ທົອລະທຽວໄປມາໃນວັດຕະສິງສານ ກັບດ້ວຍນາງນັ້ນຫລາຍຊາດມາກໜັກ ຕາບຕໍ່ເທົ້າວັນ ໄດ້ມາເປັນພຣະຍາເທວດສັນຕະຣະນັ້ນ ກໍໄດ້ອຶດຢາກທຸກຍາກດ້ວຍກັນ ໃນທ້ອງທ້ອງເຂົາວິງກົດ ນາງກໍໄດ້ ໄປສະແຫວງຫາທົອມັນແລຫມາກໄມ້ ໃນສະຖານທີ່ໄກ ມາລ້ຽງມະຫາສັດເຈົ້ານັ້ນ ກໍດ້ວຍວິບາກວັນເຈົ້ຣັດສີ ໄດ້ໄປສະແຫວງຫາທົອມັນແລຫມາກໄມ້ ແຕ່ປ່າຫິມະພານ ມາລ້ຽງນາງແຕ່ຊາດກ່ອນນັ້ນ ກໍມີແລ.

ປະການໜຶ່ງ ອັນວ່າພຣະມະຫາສັດເຈົ້າໃຫ້ລູກຮັກເປັນທານ ແກ່ຊູຊົກພຣາມວັນນັ້ນ ພຣະນາງມັດທີໄປປ່າ ມາຮອດອາສົມບົດ ແລ້ວຖາມຫາລູກຮັກທັ້ງສອງ ພຣະມະຫາສັດເຈົ້າກໍບໍ່ບອກ ພອຍ່າວ່ານາງໄປຫລິ້ນຊູ້ກັບ ດ້ວຍຣັດສີແລທິບພະຍາທອນ ອັນໂຄຈອນໃນປ່າ ແລອັນນາງມັດທີໄດ້ຍິນຄຳອັນນັ້ນ ກໍສະຫລົບທ່າວຕາຍລົມ ຄ້ຽໄປ ເມືອພາຍລຸນ ເຈົ້າຣັດສີເທວດສັນດອນຈຶ່ງບອກວ່າ ໄດ້ໃຫ້ລູກເປັນທານແກ່ຊູຊົກພຣາມໄປແລ້ວ ອັນນີ້ກໍ ຫາກເປັນດ້ວຍກັມວິບາກໃນຊາດກ່ອນ ຄືວ່າປາງເມືອພຣະໂພທິສັດເຈົ້າ ໄດ້ເກີດເປັນປາດຸກເຜືອກຕົວໜຶ່ງ ວັນ ນັ້ນພຣະນາງມັດທີກໍໄດ້ເກີດມາ ກັບຕາມເປັນບາດປະຣິຈາຣິກາແກ່ປາດຸກເຜືອກຕົວນັ້ນ ຂາທັ້ງສອງກໍລ້ຽງຊີ ວິດແຫ່ງຕົນ ຢູ່ໃນສະພັງວັງໂບກຂະຣະນີທີ່ໜຶ່ງ ກໍມີລູກສອງຕົວທັ້ນແລ. ຍັງມີໃນວັນໜຶ່ງ ພຣະໂພທິສັດເຈົ້າ ໄປສະແຫວງຫາອາຫານ ກໍລວດໄປຖືກແຫພານປາ ທັ້ນແລ. ພານປາຜູ້ນັ້ນກໍມາຮັກສາປາຕົວນັ້ນໄວ້ດ້ວຍຄຶດ ວ່າ ກູຈັກຮັກສາໄວ້ກິນຊະແລ ແລ້ວກໍເລົ່າໄປສະແຫວງຫາປາຕົວອື່ນທັ້ນແລ ເມືອນັ້ນພຣະໂພທິສັດເຈົ້າຄືວ່າ ປາດຸກເຜືອກຕົວນັ້ນ ກໍພິຈານໃຫ້ພົ້ນຈາກມືແຫ່ງພານປາຜູ້ນັ້ນ ດ້ວຍອັນກະທຳສັດຈະອະທິດຖານຍັງປາຣະມີ ແຫ່ງຕົນ ໃຫ້ເປັນທີ່ເພິ່ງໃຈວ້ຽ ທັ້ນແລ.

ຕັສະມິງ ຂະເນ ໃນຂະນະບັດນັ້ນ ທ້າວປັນທຸກັມພະລະສິລາອາດ ອັນເປັນອາສະນາແຫ່ງອິນທາທິປະຕິຣາດ ກໍສະແດງອາການອັນກະດ້າງແຂງ ພຣະຍາອິນຮົ່ມເພິ່ງດູຍັງເຫດການອັນນັ້ນ ແລ້ວກໍເອົາເພດເປັນຣັດສີຊາຍ ໜຸ່ມຜູ້ໜຶ່ງ ກໍມາຢືນຢູ່ຂ້າງຝັ່ງທີ່ນັ້ນ ແລກ່າວວ່າດັ່ງນີ້ ອັນວ່າປາດຸກເຜືອກຕົວນັ້ນ ກໍຫາກເປັນພຣະຍາແກ່ປາ ທັ້ງຫລາຍ ເປັນປາຕົວວິເສດແທ້ແລ ຄັນວ່າບຸກຄະລະຍິ່ງຊາຍຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ແລໄດ້ຕີໃຫ້ຕາຍແລ້ວເອົາມາກິນດັ່ງ ນັ້ນ ກໍຈັກວິນາດຈິບຫາຍຊະແລ ກໍເທົ່າຄວນປ່ອຍເສຍສິ່ງດຽວແລ. ເມືອນັ້ນ ພານປາໄດ້ຍິນຄຳອັນນັ້ນ ກໍມີໃຈ

ອັນຢ້ານກົວມາກໜັກ ແລ້ວກໍລວດປ່ອຍປາດຸກເຜືອກຕົວນັ້ນເສຍ ທັ້ນແລ. ໃນເມື່ອພຣະຍາປາຕົວນັ້ນ ພົ້ນຈາກ ມືພານປາຜູ້ນັ້ນແລ້ວ ກໍຄືນມາຫາທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນທັ້ນແລ. ໃນເມື່ອພຣະຍາປາຕົວນັ້ນກັບມາກໍເປັນອັນຄ່ຳແລ້ວ ເມື່ອປາຕົວຜົວມາຮອດຄ່ຳດັ່ງນັ້ນ ປາຕົວເມຍນັ້ນກໍຄຽດແກ່ປາຕົວເປັນຜົວນັ້ນ ກໍກ່າວວ່າດັ່ງນີ້ ດູຣາພຣະຍາປາ ທ່ານໄປແຕ່ເຊົ້າ ຂ້ານໍຄອງມາກໍບໍ່ມາ ທ່ານບໍ່ຄຶດເຖິງຕູທັ້ງສາມແມ່ລູກ ທ່ານພອຍໄປຄວ່າກິນສຸຂແຕ່ໄກ ແລໄປ ຫລິ້ນຊູ້ກັບດ້ວຍປາໜຸ່ມທັ້ງຫລາຍ ເພິ່ງມີຊະແລ ນາງພຣະຍາປາຕົວນັ້ນກ່າວດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍລວດເອົາລູກທັ້ງສອງ ໄປໄວ້ໃນຖ້ຳທີ່ໜຶ່ງ ແລ້ວມາຊູ່ທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນທັ້ນແລ. ໃນເມື່ອພຣະມະຫາສັດເຈົ້າ ມາຮອດແລ້ວກໍຖາມຫາ ຍັງ ລູກນ້ອຍທັ້ງສອງດັ່ງນັ້ນ ນາງກໍບໍ່ປາກຕ້ານຈາຣະຈາ ກັບດ້ວຍພຣະມະຫາສັດເຈົ້າສັກຄຳ ທັ້ນແລ.

ໃນເມື່ອນາງປາແລບໍ່ປາກດັ່ງນັ້ນ ພຣະມະຫາສັດເຈົ້າ ກໍຖາມຫາຍັງລູກທັ້ງສອງດ້ວຍຄຳວ່າ ລູກຮາທັ້ງສອງ ໄປຢູ່ໃນທີ່ໃດນັ້ນຈາ? ໃນເມື່ອພຣະໂພທິສັດເຈົ້າແລຖາມຫາລູກທັ້ງສອງ ນາງປາກໍກ່າວຄຳຄຽດແກ່ມະຫາສັດ ເຈົ້າ ດ້ວຍຄຳວ່າທ່ານໄປແຕ່ເຊົ້າ ພອຍເລົ່າມາຍາມຄ່ຳນີ້ຈາ? ທ່ານເລົ່າບໍ່ຄຶດເຖິງລູກແລເມຍ ແລບໍ່ຮູ້ມານັ້ນຈາ ທ່ານຫາກໄປຫລິ້ນຊູ້ດ້ວຍປາໜຸ່ມທັ້ງຫລາຍ ທ່ານຫາກບໍ່ຄຶດຕໍ່ຕູທັ້ງສາມແມ່ລູກ ພອຍເລົ່າມາຍາມຄ່ຳນີ້ຈາ ເມື່ອນັ້ນພຣະໂພທິສັດເຈົ້າ ຄືວ່າພຣະຍາປາຕົວນັ້ນ ບໍ່ເຫັນຍັງລູກຮັກທັ້ງສອງ ກໍມີຄຳທຸກໂສກຫາກມາຄອບງຳ ດ້ວຍອັນຮັກລູກນັ້ນ ກໍມີຕົນອັນສັ່ນສາຍໄປມາ ເປັນດັ່ງແມ່ໄກ່ອັນທ່ານຫາກຕີຫລັງນັ້ນແລ ກໍອອກຄວ່າເດີນໄປ ຫາລູກຮັກອັກຄະບຸດທັ້ງສອງ ຄືນມາແລ້ວເຈົ້າກໍສະຫລົບທ່າວຕາຍລົ້ມຄົ້ງໄປ ໃນທີ່ຊ້ອງໜ້ານາງປາ ອັນຍັງຜ່ຳ ຫລິ້ງດູນັ້ນ ກໍມີແລ.

ຕັສະມິງ ຂະເນ ໃນຂະນະບັດນັ້ນ ນາງປາຕົວນັ້ນ ກໍສະດຸ້ງຕົກໃຈກົວມາກໜັກ ນາງປາຕົວນັ້ນກໍຮີບດ່ວນ ພະລັນ ເຂົ້າໄປເປົ່າຍັງຫູແຫ່ງພຣະຍາປາຕົວເປັນຜົວແຫ່ງຕົນ ທັ້ນແລ ໃນເມື່ອນາງປາຕົວນັ້ນແລ ເຂົ້າໄປເປົ່າ ຍັງພຣະຍາປາຕົວເປັນຜົວດັ່ງນັ້ນ ພຣະຍາປາຕົວເປັນຜົວນັ້ນ ກໍຈິ່ງໄດ້ສະຕິຄືນມາ ແລ້ວກໍລຸກມາຖາມຫາລູກ ຮັກແຫ່ງຕົນ ທັ້ນແລ. ໃນເມື່ອພຣະມະຫາສັດເຈົ້າລຸກໄດ້ແລ້ວ ແລຖາມຫາລູກຮັກທັ້ງສອງດັ່ງນັ້ນ ນາງກໍຈິ່ງໄປ ນຳເອົາລູກທັ້ງສອງຂອງຕົນ ມາໃຫ້ແກ່ພຣະມະຫາສັດເຈົ້າອັນເປັນຜົວກໍມີແລ. ໃນເມື່ອນາງປາເກີດມາເປັນນາງ ມັດທີ ແລໄດ້ມາໄຫ້ຫາລູກຮັກທັ້ງສອງ ມາຖາມຫາ ພຣະຍາເຫວດສັນຕະຣະເຈົ້າກໍບໍ່ບອກ ພອຍກ່າວຄຳອັນ ເປັນທຸກໂສກໃຫ້ມາຄອບງຳ ກໍສະຫລົບທ່າວຕາຍໄປທີ່ນັ້ນ ກໍດ້ວຍກັມວິບາກ ອັນພຣະນາງຫາກໄດ້ກະທຳແກ່ ພຣະຍາປາ ແຕ່ໃນຊາດກ່ອນພາຍຫລັງ ຫາກມາສະໜອງຕອບຄອບແກ່ນາງ ກໍມີດັ່ງນີ້ແລ.

ປະການໜຶ່ງ ໃນເມື່ອພຣະຍາເຫວດສັນຕະຣະເຈົ້າ ໄດ້ເກີດມາເປັນແມງພູ່ຄຳວັນນັ້ນ ພຣະນາງມັດທີກໍໄດ້ ເກີດມາກັບດອມພຣະມະຫາສັດເຈົ້າ ໄດ້ເປັນບາດປະຣິຈາຣິກາແກ່ມະຫາສັດເຈົ້າທັ້ນແລ ໃນເມື່ອແມງພູ່ຄຳທັ້ງ ສອງແລຢູ່ກິນກັບດອມກັນນັ້ນ ກໍມີລູກສອງຕົວທັ້ນແລ ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ ພຣະມະຫາສັດເຈົ້າໄປສະແຫວງ ຫາຍັງຣົດສາດອກໄມ້ທັ້ງຫລາຍຕ່າງໆ ມາລ້ຽງລູກແລເມຍແຫ່ງຕົນ ແຕ່ເມື່ອຍາມເຊົ້າ ດອກບົວທັ້ງຫລາຍກໍຄົ ບານງາມ ເຈົ້າກໍບິນລົ່ງໄປສູ່ໄກສອນດອກບົວ ເພື່ອຈັກດູດເອົາຍັງຣົດສະດອກບົວ ຍາມນັ້ນ ແສງພຣະອາທິດກໍ ພຸ່ງຂຶ້ນມາໃນພື້ນປະຕຸລາອາກາດພາຍບິນ ທັ້ນແລ ອັນວ່າກາບດອກບົວກໍຫາກຫຸບຫຸ້ມມາຕິດກັນ ເປັນດັ່ງວ່າ ແວດວັ້ງຂັງໄວ້ຍັງພຣະມະຫາສັດເຈົ້າແມງພູ່ ກໍມີແລ ໃນເມື່ອດອກບົວແລຫຸບຂັງວັ້ງໄວ້ດັ່ງນັ້ນ ມະຫາສັດເຈົ້າ ຄື ວ່າແມງພູ່ຄຳກໍຢູ່ໃນຖານະທີ່ນັ້ນ ສ້ຽງຕາບເທົ້າຕາເວັນແລ້ງ ໃນເມື່ອແສງພຣະອາທິດຕົກລົ່ງຕ່ຳໄປແລ້ວດັ່ງນັ້ນ

ດອກບົວທັງຫລາຍກໍຈິ່ງໄຂກາບບານງາມ ໃນເມື່ອດອກບົວແລໄຂກາບບານແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ມະຫາສັດເຈົ້າຄືວ່າ ແມງພູ່ຄຳຕົວນັ້ນ ກໍຈິ່ງບິນມາຫາລູກແລເມຍແຫ່ງຕົນ ຫັ້ນແລ.

ໃນເມື່ອພຣະມະຫາສັດເຈົ້າແມງພູ່ຄຳມາຮອດແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ນາງແມງພູ່ກໍໃສ່ໃຈວ່າ ຜົວແຫ່ງກູໄປຫລິ້ນຊູ້ສູ່ ແມງພູ່ໜຸ່ມທັງຫລາຍ ຝຸງຍັງສາວນັ້ນຊະແລ ແລ້ວນາງກໍເອົາລູກທັງສອງໄປໄວ້ ໃນຖານະທີ່ໜຶ່ງຫັ້ນແລ. ໃນ ເມື່ອພຣະມະຫາສັດເຈົ້າມາຮອດແລ້ວ ກໍຖາມຫາລູກທັງສອງດັ່ງນັ້ນ ນາງແມງພູ່ກໍບໍ່ບອກ ພອຍກ່າວຄຳອັນເປັນ ທຸກຮຸນແຮງ ຄຸງດແກ່ຜົວຕົນດ້ວຍຄຳວ່າ ທ່ານໄປແຕ່ເຊົ້າ ແລ້ວໄປຫລິ້ນຊູ້ລວດລືມມາ ທ່ານບໍ່ຄຶດເຖິງຕູແມ່ລູກ ນັ້ນຈາ? ເມື່ອນັ້ນພຣະມະຫາສັດເຈົ້າແມງພູ່ຄຳຕົວນັ້ນ ໄດ້ຍິນຄຳແຫ່ງນາງເມຍຕົນກ່າວດັ່ງນັ້ນ ກໍມີຄວາມທຸກ ໂສກຫາກມາຄອບງຳ ເຈົ້າກໍມີຕົນອັນສັ່ນສາຍໄປມາ ກໍສະຫລົບທົບທ່າວລືມຄິງໄປ ໃນທີ່ຊ້ອງໜ້ານາງແມງພູ່ ຄຳ ຫັ້ນແລ. ໃນເມື່ອພຣະຍາແມງພູ່ຄຳນັ້ນແລ ສະຫລົບລືມຄິງໄປດັ່ງນັ້ນ ນາງແມງພູ່ຄຳຕົວເປັນເມຍ ກໍສະດຸ້ງ ຕົກໃຈກົວ ດ້ວຍອັນຜົວແຫ່ງຕົນຕາຍ ນາງກໍໄປເອົານ້ຳມາຣິດຫົວໃຈ ເຈົ້າຈິ່ງຫາໃຈເຂົ້າອອກໄດ້ແລ້ວ ກໍຈິ່ງຖາມ ຫາລູກທັງສອງດ້ວຍຄຳວ່າ ລູກຮາທັງສອງໄປໃນທີ່ໃດນັ້ນຈາ? ເມື່ອນັ້ນ ນາງແມງພູ່ຄຳກໍຈິ່ງໄປເອົາລູກທັງສອງ ມາໃຫ້ແກ່ພຣະມະຫາສັດເຈົ້າ ຫັ້ນແລ.

ເຫດດັ່ງນັ້ນ ໃນປາງເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເປັນພຣະຍາເຫວດສັນຕະຣະເຈົ້າ ໄດ້ໃຫ້ລູກທັງສອງເປັນທານແກ່ຊູຊົກ ພຣາມວັນນັ້ນ ພຣະນາງມັດທີມາແຕ່ປ່າ ມາຖາມຫາຍັງລູກໄຈວ້ໆ ພອຍອຳໄວ້ບໍ່ບອກແກ່ນາງ ຊ້ຳເລົ່າກ່າວວ່າ ນາງໄປຫລິ້ນຊູ້ໃນປ່າຫິມະພານ ວ່າດັ່ງນັ້ນ ນາງກໍມີຄວາມຮັກລູກຫາກມາຄອບງຳ ກໍສະຫລົບທົບທ່າວລືມຄິງ ໄປ ໃນທີ່ຊ້ອງໜ້າພຣະມະຫາສັດເຈົ້າ ດ້ວຍທຸກໂສກສາມປະການ ຄືວ່າທຸກອັນບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າລູກຮັກທັງສອງ ທຸກອັນມະຫາສັດເຈົ້າ ບໍ່ປາກຕ້ານຈາຣະຈາກັບດອມນາງ ແລທຸກອັນມະຫາສັດເຈົ້າຫາກກ່າວວ່າ ນາງໄປຫລິ້ນ ຊູ້ໃນປ່າຫິມະພານນັ້ນ ເປັນທຸກອັນຖ້ວນສາມແລ ໃນເມື່ອນາງສະຫລົບທົບທ່າວຕາຍໄປນັ້ນ ພຣະມະຫາສັດ ເຈົ້າ ກໍເອົານ້ຳເຕົ້າຄັນທີມາຣິດ ຈິ່ງຄ່ອຍຄືນມາຫາໃຈເຂົ້າອອກໄດ້ນັ້ນ ກໍດ້ວຍກັມມະວິບາກ ອັນນາງໄດ້ກະທຳ ໄວ້ແຕ່ຊາດກ່ອນພາຍຫລັງນັ້ນ ກໍມີແລ.

ທີ່ນີ້ ຈັກກ່າວເຖິງກັມວິບາກແຫ່ງກຸມານນ້ອຍ ທັງສອງພີ່ນ້ອງນັ້ນກ່ອນແລ **ກິຣະ** ດັ່ງຈັກຮູ້ມານີ້ ຍັງມີໃນ ກາລະຄາບໜຶ່ງ ກຸມານນ້ອຍທັງສອງໄດ້ເກີດມາ ໃນກະກູນອັນທຸກໄຮ້ເຂັນໃຈ ກໍມີແລ ໃນເມື່ອເຈົ້າພີ່ນ້ອງທັງ ສອງ ໄດ້ເກີດມາໃນກະກູນອັນທຸກໄຮ້ເຂັນໃຈສັນນັ້ນ ກຸມານທັງສອງກໍຊວນກັນໄປຮັບຈ້າງລ້ຽງງົວມະຫາ ເສດຖີຜູ້ໜຶ່ງ ກໍມາຜັດຕ້ານດ້ວຍຄຳວ່າດັ່ງນີ້ ເຜືອຂ້າພີ່ນ້ອງທັງສອງ ຈັກລ້ຽງສິບຫ້າວັນຊະແລ ທີ່ນັ້ນເສດຖີກ່າວ ວ່າ ຈັກໃຫ້ຜ້າດອກຄຳສອງຜືນຊະແລ ຄືວ່າຈັກໃຫ້ແລຄືນແລຜືນ ກໍມີແລ ໃນເມື່ອຕ້ານຈາກັນແລ້ວ ໃນວັນລຸນ ນັ້ນ ກຸມານທັງສອງກໍຜູກມັດເອົາງົວດ້ວຍເຊືອກ ແລ້ວກໍຕີໄປທຸກໆ ວັນ ກໍມີແລ.

ໃນເມື່ອພຣະອາທິດແລຕົກຕ່ຳໄປແລ້ວ ຍາມແລງມາກຸມານທັງສອງກໍມາຮອດເຮືອນແລ້ວ ກໍແກ້ງົວປ່ອຍ ໄປຕາມສຸຂ ແລ້ວກໍເອົາຫຍ້າອັນອ່ອນ ແລນ້ຳອັນເຢັນໃສ ມາອຸປັດຖາກງົວນັ້ນຊູ່ຄືນ ຕາບຕໍ່ເທົ້າຮອດສິບຫ້າວັນ ກໍມີແລ ເຖິງກາລະເມື່ອສິບຫ້າວັນບໍຣະບວນແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ເສດຖີຜູ້ນັ້ນກໍໃສ່ໃຈວ່າ ກິດຈະທຸຣະແຫ່ງຊາພີ່ນ້ອງ ມີ ແທ້ເຕັມສິບຫ້າວັນແລ້ວ ກໍໃຫ້ຜ້າດອກຄຳແລຄືນແລຜືນຫັ້ນແລ. ໃນເມື່ອກຸມານທັງສອງໄດ້ຜ້າແລ້ວ ແລມາເຖິງ

ທິນທາງແຫ່ງໜຶ່ງນັ້ນ ກໍມາເຫັນເຈົ້າພິກຂຸຕົນໜຶ່ງ ອັນໂຈນຫາກໂຄບຊີງເອົາ ເຄື່ອງປະຣິກຂານໄປສ້ຽງ ທັ້ນແລ ກຸມານທັ້ງສອງພີ່ນ້ອງ ກໍມີໃຈປະສາທະສັດທາມາກໜັກ ຈຶ່ງເອົາຜ້າດອກຄຳສອງຜືນນັ້ນຖວາຍເປັນທານ ແກ່ເຈົ້າພິກຂຸຕົນນັ້ນແລ ໃນເມື່ອເຈົ້າກຸມານທັ້ງສອງແລໄດ້ໃຫ້ທານ ຍັ້ງຜ້າດອກຄຳສອງຜືນນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າກຸມານທັ້ງ ສອງພີ່ນ້ອງເກີດມາໃນຊາດອັນໃດ ກໍມີຮູບໂສມອັນງາມ ມີວັນນະຜິວພັນກ້ຳງາມມາກໜັກ ອັນນີ້ກໍຫາກເປັນ ດ້ວຍຜະລະບຸນອັນໄດ້ໃຫ້ທານ ຍັ້ງຜ້າດອກຄຳ ແກ່ເຈົ້າພິກຂຸຕົນນັ້ນ ກໍມີແລ.

ກິຣະ ດັ່ງຈັກຮູ້ມານີ້ ອັນວ່າງົວເສດຖີ ຕົວອັນເຈົ້າກຸມານທັ້ງສອງພີ່ນ້ອງ ຫາກເອົາເຊືອກຜູກມັດແລຕີໄປ ໄຈວ້ຽ ນານປະມານວ່າໄດ້ສິບຫ້າວັນນັ້ນ ເມື່ອມັນຕາຍໄປ ກໍໄດ້ມາເກີດເປັນຊູຊົກພຣາມເຖົ້າ ອັນມີມືຂີ່ມໄມ້ ເທົ້າເຂົ້າມາ ແລຂໍເອົາຍັ້ງກຸມານທັ້ງສອງພີ່ນ້ອງ ຄືວ່າທ້າວຊາລີແລນາງກັນຫາ ໃນສຳນັກພຣະຍາເຫວດສັນຕະ ຣະເຈົ້າ ຄັນວ່າພຣາມໄດ້ແລ້ວ ກໍຜູກມັດດ້ວຍເຄືອເຂົາ ແລ້ວລາກແກຕີໄປໂດຍໄວ ອັນນີ້ກໍເປັນດ້ວຍກັມວິບາກ ອັນເຈົ້າກຸມານທັ້ງສອງພີ່ນ້ອງ ຫາກໄດ້ຜູກຄ້ອງຕີງົວຕົວນັ້ນແລ. ງົວເສດຖີຕົວນັ້ນກໍໄດ້ເກີດມາເປັນພຣາມເຖົ້າ ແລມາຕີເຈົ້າກຸມານທັ້ງສອງພີ່ນ້ອງນັ້ນ ກໍດ້ວຍອາການອັນເປັນເວນຕອບຕໍ່ກັນນັ້ນແລ. ໃນເມື່ອຊູຊົກພຣາມຜູກ ມັດເອົາ ຍັ້ງເຈົ້າຊາລີແລນາງກັນຫາຕີໄປນັ້ນ ເຖິງກາລະຣາຕີກາງຄືນນັ້ນ ມີເທພະບຸດແລເທວະດາ ກໍມານິຣະ ມິຕເອົາເພດ ເປັນດັ່ງພຣະຍາເຫວດສັນຕະຣະ ແລຣາດຊະມັດທີ ແລ້ວມານວດຟັ້ນຄັ້ນຕີນມືໃຫ້ຫາຍເມື່ອຍ ແລ້ວກໍໃຫ້ກິນຍັ້ງເຂົ້ານ້ຳໂພຊະນະອາຫານ ອັນເປັນຂອງທິບນັ້ນ ກໍເປັນກັບດ້ວຍບຸນອັນເຈົ້າກຸມານທັ້ງສອງ ພີ່ນ້ອງ ຫາກໄດ້ເອົາຫຍ້າອັນອ່ອນ ແລນ້ຳອັນເຢັນໃສ ມາໃຫ້ງົວເສດຖີໃນເມື່ອກາງຄືນ ນັ້ນແລ ໃນເມື່ອສ້ຽງ ວິບາກແຫ່ງກຸມານທັ້ງສອງ ໄດ້ຄົບສິບຫ້າວັນແລ້ວ ເທວະດາກໍມາບັນດົນເຂົ້າທ້ອງໃຈແຫ່ງຊູຊົກພຣາມ ໃຫ້ນຳ ເອົາສອງກຸມານເມືອສູ່ສຳນັກ ພຣະຍາສີສິນໄຊຕົນປູ ໃຫ້ໄຖ່ເອົາຕົນພົ້ນຈາກຂ້າເປັນໄທ ວັນນັ້ນກໍມີແລ.

ປະການໜຶ່ງ ເມື່ອພຣາມນຳກຸມານທັ້ງສອງໄປ ແລບໍ່ອິນດູກູນາຣີບໄປນັ້ນ ກໍດ້ວຍວິບາກໃສ່ໃຈຮັບຈ້າງທ່ານ ແລ້ວບໍ່ມີໃຈກູນາ ເລ່ຳມາຕີງົວຕົວນັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ກິນຫຍ້າເມື່ອທຽວທາງແລ. ເຫດດັ່ງນັ້ນ ບຸກຄະລະຍິງຊາຍທັ້ງຫລາຍ ເກີດມາໃນໂລກນີ້ ໄດ້ກະທຳບາບແລບຸນ ຄຸນແລໂທດ ກໍທຽມຍ່ອມໄປຕາມກັມ ໃຫ້ໄດ້ເຖິງທຸກແລສຸຂທຽມກັນ ໄປ ຄັນວ່າໄດ້ຕີທ່ານດັ່ງນັ້ນ ທ່ານກໍຈັກໄດ້ຕີຕອບກັນໄປມາໄຈວ້ຽ ສັນນີ້ແລ ດັ່ງນັ້ນທ່ານຢ່າໄດ້ຕີຕອບກໍ່ເວນ ໃດໆ ໄວ້ໃນໂລກນັ້ນເທີ້ນ.

ອັນນຶ່ງປາງເມື່ອພຣະຍາເຫວດສັນຕະຣະເຈົ້າ ໃຫ້ທານຍັ້ງພຣະນາງເຈ້ຳມັດທີ ແກ່ອິນທະສັກກະພຣາມວັນ ນັ້ນ ເຫດສັນໃດນາງມັດທີຈຶ່ງບໍ່ມີຄຳຮ້າຍຄຳຄຽດແກ່ພຣະໂພທິສັດເຈົ້າຈັກອັນນັ້ນຈາ? **ກິຣະ** ດັ່ງຈັກຮູ້ມານີ້ ຍັ້ງມີ ໃນຊາດອັນໜຶ່ງເມື່ອກ່ອນວັນນັ້ນ ພຣະໂພທິສັດເຈົ້າໄດ້ເກີດເປັນສຸເມທະຣັດສີ ເຈົ້າກໍມາກະທຳຕົນໃຫ້ເປັນຂົວ ແກ່ພຣະພຸດທິເຈົ້າທີປັ້ງກອນ ໃຫ້ໄດ້ໄຕ່ທຽວໄປກໍມີແລ ໃນເມື່ອເຈົ້າກະທຳຕົນໃຫ້ເປັນຂົວ ແກ່ພຣະເຈົ້າທີປັ້ງ ກອນສັມພຸດທິເຈົ້ານັ້ນ ເຈົ້າກໍຕັ້ງຍັ້ງຄຳປາຖະນາວ່າດັ່ງນີ້ ດ້ວຍຜະລະບຸນອັນຜູ້ຂ້າໄດ້ມາກະທຳຍັ້ງຕົນແຫ່ງຜູ້ຂ້າ ໃຫ້ເປັນຂົວແກ່ພຣະພຸດທິເຈົ້ານີ້ ຈຶ່ງເປັນປັດຈັຍແກ່ຜະຫຍາສັບພັນຍຸຕະຍານ ການອັນເປັນພຣະພຸດທິເຈົ້າຕົນ ໜຶ່ງ ອັນຈັກມາພາຍໜ້ານັ້ນເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍມີແລ ເມື່ອນັ້ນພຣະພຸທທິເຈົ້າທີປັ້ງກອນ ກໍທຳນວາຍທວາຍ ເຈົ້າສຸເມທະຣັດສີຕົນນັ້ນວ່າ ຈັກໄດ້ເປັນພຣະພຸທທິເຈົ້າຕົນໜຶ່ງ ຊື່ວ່າໂຄຕະມະບໍ່ຢ່າຊະແລ.

ໃນກາລະຄາບນັ້ນ ພຣະນາງເຈົ້າມັດທິກໍໄດ້ເກີດມາໃນຊາດນັ້ນ ກໍນຳເອົາດອກມິລຸບົນມາບູຊາພຣະໂພທິ ສັດເຈົ້າຕົນຊື່ວ່າສຸເມທະຣັດສີນັ້ນ ແລ້ວກໍຕັ້ງຍັງຄຳປາຖະນາວ່າ ຂໍໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄດ້ເປັນບາດປະຣິຈາຣິກາ ແລອຸປັດ ຖາກເຈົ້າກູທຸກຊາດໄຈວ້ຽ ຕາບຕໍ່ເທົ້າໄດ້ເຖິງນິຣະພານ ຢ່າໄດ້ຄາດຄາເທີ້ນ ວ່າດັ່ງນີ້ແລ ນາງຜູ້ນັ້ນ ຄັນວ່າຕາຍ ຈາກຊາດນັ້ນແລ້ວ ກໍໄດ້ເກີດມາເປັນແມ່ນົກຕົວໜຶ່ງ ທັ້ນແລ ຍັງມີໃນວັນໜຶ່ງແມ່ນົກຕົວນັ້ນ ໄປສະແຫວງຫາ ກິນເຫຍື່ອໃນທີ່ໃກ້ຝັ່ງແມ່ນ້ຳ ອັນພຣະຍາປາຢູ່ ທັ້ນແລ. ໃນເມື່ອແມ່ນົກຕົວນັ້ນແລ ໄປທີ່ໃກ້ຝັ່ງແມ່ນ້ຳນັ້ນ ພຣະຍາປາຕົວນັ້ນກໍເຕັ້ນອອກຈາກນ້ຳມາແລ້ວ ເມື່ອເຫັນແມ່ນົກຕົວນັ້ນ ກໍມີຄຳສິເນຫາອັນຮັກກັນມາກໜັກ ທັ້ນແລ. ໃນກາລະຍາມນັ້ນ ຍັງມີເສືອໂຄ່ງຕົວໜຶ່ງ ກຳລັງຢາກກິນອາຫານມາກໜັກ ຍາມນັ້ນ ພຣະຍາປາ ແລນາງນົກຕົວນັ້ນ ຂາທັ້ງສອງມີສັດທາສະເໝີກັນ ກໍລວດສະຫລະເນື້ອຕົນໃຫ້ເປັນທານແກ່ເສືອໂຄ່ງຕົວນັ້ນ ເສືອໂຄ່ງກໍກິນຂາທັ້ງສອງເປັນອາຫານ ທັ້ນແລ. ໃນເມື່ອເສືອໂຄ່ງຕົວນັ້ນແລກິນແລ້ວ ສ່ວນດັ່ງພຣະຍາປາ ແລນາງນົກນັ້ນ ຄັນວ່າຕາຍຈາກຊາດອັນນັ້ນແລ້ວ ກໍເອົາຕົນເມື່ອເກີດໃນສະຫວັນເທວະໂລກ ກໍມີອັດຊາໃສອັນ ສະເໝີກັນຍິ່ງໜັກ ກໍມີແລ ເຫດດັ່ງນັ້ນພຣະຍາເຫວດສັນຕະຣະເຈົ້າ ໃຫ້ຍັງພຣະນາງມັດທິເປັນທານ ແກ່ອິນ ທະສັກກະພຣາມວັນນັ້ນ ນາງກໍບໍ່ຫຍໍ້ທໍ້ຫົວໃຈສັກອັນ ອັນໜຶ່ງກໍດ້ວຍເຫດອັນປາຖະນາແລໄດ້ກະທຳບຸນ ແຕ່ ຊາດພາຍຫລັງມາໄຈວ້ຽ ນັ້ນແລ.

ປະການໜຶ່ງພຣະຍາເຫວດສັນຕະຣະເຈົ້າຕົນນັ້ນ ທຸງນຍ່ອມມີເຕຊະອານຸພາບໜັກໜາ ບໍ່ເກງຂາມບໍ່ສະ ທ້ານຢ້ານກົວສັງ ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງຣົພົນໂຍທາທັ້ງຫລາຍ ແລໄດ້ຍິນສຽງຊ້າງຮ້ອງສະທຽນ ແລສຽງມ້າທຽນ ແລ່ນໄປມາ ແລສຽງກົ່ງຣົດ ຜາກົດເຫັນມາແລ້ວມາກໜັກ ເຈົ້າກໍນຳເອົາພຣະນາງຣາດຊະມັດທິຂຶ້ນເມືອສູ່ຈອມ ດອຍນັ້ນ ດ້ວຍເຫດສັນໃດຈາ?

ກິຣະ ດັ່ງຈັກຮູ້ມານີ້ ຍັງມີໃນກາລະຄາບໜຶ່ງ ພຣະຍາເຫວດສັນຕະຣະເຈົ້າ ໄດ້ເກີດມາເປັນຄວາມຊ້າງຜູ້ໜຶ່ງ ກໍຂົ້ນຂີ່ຄໍຊ້າງໄປ ທັ້ນແລ. ຍັງມີລູກສິດແຫ່ງພຣະເຈົ້າຕົນໜຶ່ງ ມາຮອດຕົນດອຍແຫ່ງໜຶ່ງ ກໍພົບຄວາມຊ້າງຜູ້ນັ້ນ ແລ ໃນເມື່ອນາຍຄວາມຊ້າງຍັງນັ່ງຢູ່ເໜືອຄໍຊ້າງ ກໍໃຫ້ຊ້າງຮ້ອງສະທຽນຂຶ້ນ ທັ້ນແລ ລູກສິດພຣະເຈົ້າຕົນນັ້ນກໍ ສະດຸ້ງຕົກໃຈກົວ ດ້ວຍຕິຄະນິງໃນໃຈວ່າຊ້າງຮ້າຍຊະແລ ແລ້ວກໍແລ່ນໜີໄປໂດຍພະລັນ ມີຕົນອັນສັ່ນສາຍ ໄປມາ ທັ້ນແລ ດ້ວຍກັມວິບາກເຍື່ອງນັ້ນ ມາຄອບຕອບເຈົ້າ ຈຶ່ງມີຕົນອັນສັ່ນສາຍມາກໜັກ ເປັນດັ່ງຕົນສົມມະ ນະເຈົ້າອັນກົວຊ້າງ ທັ້ນແລ.

ປະການໜຶ່ງ ໃນເມື່ອພຣະຍາສີສົນໄຊຕົນພໍ່ ໄປຣາທະນາດ້ວຍເສດຕະສັດ ແລ້ວຫລົ້ນມະໂຫສົບໃນທ້ອງ ທ້ອງປ່າຫິມະພານ ນານປະມານວ່າໄດ້ເດືອນໜຶ່ງ ແລ້ວໃຫ້ແຕ່ງແປງຍັງຫົນທາງອັນກວ້າງຂວາງ ແລໃຫ້ໂຮຍ ຮວາຍໄປດ້ວຍຊາຍ ໃຫ້ຣາບຽງພຽງງາມໄດ້ແປດອຸສະພະ ແລປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຕົ້ນກ້ວຍຕົ້ນອ້ອຍ ແລຂໍ່ ທຸງນ້ອຍທຸງໄຊທັ້ງຫລາຍນັ້ນ ກໍດ້ວຍເຕຊະຜະລະບຸນ ອັນຕົນໄດ້ກະທຳແຕ່ບຸບພະຊາດພາຍຫລັງ ປາງເມື່ອເຈົ້າ ໄດ້ເກີດເປັນພຣາມຜູ້ໜຶ່ງ ຢູ່ໃນເມືອງຕັກກະສິລາ ທັ້ນແລ. ໃນກາລະຍາມນັ້ນ ກໍມີລູກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ ພຣາມຜູ້ເປັນ ພໍ່ ກໍໃຫ້ໄປຮຽນເອົາສາດຕະສິນໃນເມືອງພາຣານະສີ ທັ້ນແລ. ກຸມານຜູ້ນັ້ນໄປຮຽນເອົາສາດຕະສິນໃນເມືອງ ພາຣານະສີ ກໍຈົບເພດທັ້ງສາມແລ. ແລ້ວກຸມານຜູ້ນັ້ນກໍເຂົ້າໄປສູ່ປ່າອິສິປະຕະນະມິຄະທາຍະວັນ ແລ້ວກໍລວດ ບວດເປັນສົມ ກະທຳສົມມະທັມ ຈຳເຣີນເມດຕາພາວະນາໄປບໍ່ນານທໍ່ໃດ ກໍໄດ້ເຖິງຍັງປັດເຈກະໂພທິຍານ

ການເປັນພຣະປັດເຈກະໂພທິເຈົ້າຕົນໜຶ່ງ ອັນຜາກົດດ້ວຍເຕຊະອິດທິລິດທິ ອານຸພາບຍິ່ງໜັກໜາ ທົ່ວເມືອງ ພາຣານະສີທີ່ນັ້ນ ກໍມີແລ.

ພຣະປັດເຈກະໂພທິເຈົ້າຕົນນັ້ນ ກໍນິຣະພານໄປໃນເມືອງພາຣານະສີທີ່ນັ້ນ ຫັ້ນແລ ໃນເມື່ອພຣະປັດເຈກະໂພທິເຈົ້າຕົນນັ້ນນິຣະພານໄປແລ້ວ ຄົນທັງຫລາຍກໍເອົາທາດພຣະປັດເຈກະໂພນັ້ນ ມາແຕ່ງແປງເປັນເຈຕິຍະໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ໄຫວ້ຄົມຣົບຢຳແຢງ ນັ້ນແລ.

ອະຖະ ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ ພຣາມຜູ້ເປັນພໍ່ນັ້ນ ກໍມີໃຈມັກໃຄ່ຢາກເຫັນຍັງລູກແຫ່ງຕົນ ກໍໄປດ້ວຍລຳດັບທິນທາງ ກໍໄປຮອດໄປເຖິງທີ່ນັ້ນຫັ້ນແລ. ໃນເມື່ອພຣາມຜູ້ນັ້ນໄປຮອດແລ້ວ ກໍຖາມຍັງຄົນທັງຫລາຍ ຄົນທັງຫລາຍກໍກ່າວວ່າ ລູກແຫ່ງເຈົ້າໄດ້ເປັນພຣະປັດເຈກະໂພທິເຈົ້າແລ້ວ ແລນິຣະພານໄປແລ້ວ ຕູຂ້າທັງຫລາຍກໍມາແຕ່ງແປງ ຍັງສະຖູບມະຫາເຈດີອີງໜຶ່ງ ໄວ້ອຸປັດຖາກໄຫວ້ນົບຄົມຣົບຢຳແຢງນັ້ນແລ. ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມຜູ້ເປັນພໍ່ຮູ້ແລ້ວ ກໍເຂົ້າໄປສູ່ມະຫາເຈຕິຍະເຈົ້າ ແລ້ວກໍກະທຳປະທັກຂິນສາມຮອບ ແລ້ວກໍກະທຳຊຳຣະກວາດແຜ້ວ ແລ້ວກໍໂຮຍຮວາຍຜາຍເຂົ້າຕອກດອກໄມ້ບູຊາ ແລ້ວກໍເອົາຜ້າສະໄບແຫ່ງຕົນ ມາແປງເປັນຊໍ່ທຸງບູຊາ ຮອດທິສາທັງແປດກໍມີແລ.

ດ້ວຍເຕຊະຜະລະບຸນອັນກວາດແຜ້ວຊຳຣະຍັງເຈດີນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈິ່ງໄດ້ໄຕ່ທຽວໄປດ້ວຍທິນທາງ ອັນທ້າວພຣະຍາທັງຫລາຍ ຫາກໄດ້ຕົກແຕ່ງແປງແຕ່ຫ້ອງທ້ອງເຂົາວົງກົດ ກຳໜົດຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງວຽງເຊຕຕຸຕຕະຣະນະຄອນ ກໍມີແລ. ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍ ຫາກມາກວັດແກວ່ງຜ້າບູຊາ ທົ່ວວຽງເຊຕຕຸຕຕະຣະນະຄອນນັ້ນ ກໍດ້ວຍເຕຊະຜະລະບຸນ ອັນເຈົ້າໄດ້ເອົາຜ້າສະໄບແຫ່ງຕົນ ແປງເປັນຊໍ່ທຸງກັ້ງກາງບູຊາ ຍັງເຈຕິຍະເຈົ້າ ນັ້ນແລ. ອັນພຣະຍາອິນ ໃຫ້ທ່າຝົນແກ້ວເຈັດປະການ ຕົກລົງມາທົ່ວວຽງເຊຕຕຸຕຕະຣະນະຄອນນັ້ນ ກໍດ້ວຍເຕຊະຜະລະບຸນ ອັນເຈົ້າໄດ້ຜາຍເຂົ້າຕອກດອກໄມ້ ບູຊາເຈຕິຍະພຣະປັດເຈກະໂພທິເຈົ້າ ດ້ວຍຈິດຕະປະສາທະສັດທາ ອັນເຫລື້ອມໃສຍິນດີມາກໜັກ ນັ້ນແລ.

ເຫດດັ່ງນັ້ນ ບຸກຄະລະຍິງຊາຍ ຄະຫັດແລນັກບວດທັງຫລາຍ ເກີດມາໃນໂລກນີ້ ໄດ້ມາຈອບພົບພຣະພຸດທະສາສະນາ ຍັງປາຖະນາສຸຂແກ່ຕົນ ເພິ່ງອຸດສາຫະຫອມຊັບເອົາບຸນທັງຫລາຍ ມີຕົ້ນວ່າໃຫ້ທານ ຮັກສາສິລ ຟັງທັມ ຈຳເຣີນເມດຕາພາວະນາຢູ່ໄຈວ້ໄຈວ້ ກໍທ່ຽງວ່າຈັກໄດ້ນຳເອົາຕົນ ໃຫ້ໄດ້ເຖິງສຸຂໃນເມືອງຄົນແລ ເມືອງຟ້າ ແລເມືອງນິຣະພານ ມີ້ນທຸກພົ້ນຍາກ ພົ້ນຈາກຄວາມລຳບາກໃນວັດຕະສົງສານ ທ່ຽງແທ້ດີຫລີ ບໍ່ຢ່າຊະແລ.
ເວສສັນຕະຣະວິປາກະວັນນະນາ ອັນວ່າກະຣິຍາກ່າວແກ້ຍັງວິບາກບາບບຸນ ແຫ່ງພຣະເຫວດສັນຕະຣະເຈົ້າ ແລພຣະນາງຣາດຊະມັດທີ ແລເຈົ້າຊາລີຍຸວະຣາດ ນາງນ້ອຍນາດກັນຫາຣາດຊະທິຕາ ດັ່ງກ່າວມາ **ນິຕຖິຕາ** ກໍ ສະເດັດບໍຣະບວນ ຄອນແລ້ວທໍ່ນີ້ ກ່ອນແລ.

ພຣະອຸປະຄຸຕຜາບພຣະຍາມານ

ນະໂມ ຕັສສະ ພະຄະວະໂຕ ອະຣະຫະໂຕ ສັມມາສັມພຸທທັສສະ (ວ່າສາມເທື່ອ)

ອະຕີເຕ ກາເລ ໃນອະດີດຕະການນານມາ ພຣະພຸດທະສາສະນາລ່ວງແລ້ວ ໄດ້ສອງຮ້ອຍສິບແປດ ພຣະວັດສາ ມີພຣະມະຫາກະສັດອົງໜຶ່ງ ຊື່ວ່າພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດ ສະເຫວີຍຣາດຊະສົມບັດ ເປັນ ໃຫຍ່ໃນເມືອງປາຕະລີບຸດມະຫານະຄອນ ພຣະອົງຕັ້ງຢູ່ໃນຄຳສອນຂອງເຈົ້ານິໂຄດສາມະເນນ ມີພຣະໄທ ເຫລື້ອມໃສໃນພຣະພຸດທະສາສນາ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານແປດຫມື່ນສີ່ພັນ ສ້າງພຣະທາດເຈດີແປດ ຫມື່ນສີ່ພັນ ແຜ່ໄປໃນຊຸມພູທະວີບ ເພື່ອບູຊາພຣະໄຕຣປິດົກ ຄັນສ້າງພຣະເຈດີສຳເຣັດແລ້ວ ແລ້ວມີພຣະໄທ ຢາກຈະໄດ້ພຣະມະຫາທາດ ຂອງພຣະພຸດທິອົງ ມາປະຈຸໄວ້ໃນພຣະເຈດີທັງແປດຫມື່ນສີ່ພັນ ໃຫ້ເປັນທີ່ໄຫວ້ ນົບໂຄຣົບສັກກາຣະບູຊາແກ່ຄົນແລເທວະດາທັງຫລາຍ ຈຶ່ງໄດ້ອາຣາທະນານິມົນພຣະສົງເຈົ້າ ມາປະສຸມຊຸມ ນຸມຕ້ານຈາຣະຈາກັນ ເພື່ອສະແຫວງຫາຍັງພຣະມະຫາທາດ ເມື່ອນັ້ນພຣະສັງຄະເຈົ້າທັງຫລາຍ ຈຶ່ງຖວາຍ ພຣະພອນວ່າ ອາຕະມາພາບໄດ້ຮູ້ມາວ່າ ພຣະມະຫາທາດມີຝັງໄວ້ໃນເມືອງຣາຊະຄຶຫະ ພຣະອົງໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຖືເອົາຣິພົນພະຫົນໂຍທາ ສະເດັດໄປຍັງເມືອງຣາຊະຄຶຫະ ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ມ້າງພຣະເຈດີເກົ່າໃນເມືອງຣາຊະຄຶ ຫະນັ້ນອອກ ກໍບໍ່ພົບບໍ່ເຫັນພຣະມະຫາທາດ ຈຶ່ງໄດ້ກໍ່ແປງພຣະເຈດີນັ້ນຂຶ້ນໄວ້ ໃຫ້ເປັນດັ່ງເກົ່າ ແລ້ວພຣະກໍຖືເອົາຣິພົນພະຫົນໂຍທາ ສະເດັດໄປເມືອງເວສາລີ ເມືອງກະປິລະວັດຖຸ ເມືອງກຸສິນາຣາ ເມືອງອັລລະກັບປະ ເມືອງເວດຖະທີປະກະ ແລເມືອງປາວາ ໃຫ້ມ້າງອອກຍັງພຣະເຈດີເກົ່າທັງຫົກພຣະນະຄອນນັ້ນ ກໍບໍ່ພົບບໍ່ເຫັນ ພຣະມະຫາທາດຈັກແຫ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ກໍ່ແປງພຣະເຈດີໄວ້ດັ່ງກ່າວ ແລ້ວຈຶ່ງສະເດັດສູ່ຣາມະຄາມ ໃນຣາມະຄາມ ພຣະອົງໃຫ້ມ້າງພຣະເຈດີໃນທີ່ນັ້ນ ແຕ່ກໍມ້າງບໍ່ໄດ້ ເອົາສງມຊຸດສງມກໍທັກ ເອົາສົ່ວມາສົ່ວ ສົ່ວກໍທັກ ເອົາຂວານ ມາຖາກຂວານກໍບິ່ນເສຍ ພະຍາຍາມທໍ່ໃດໆ ກໍມ້າງບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງຈົນປັນຍາ ເພື່ອວ່າພວກນາກຫາກຮັກສາໄວ້ ບໍ່ໃຫ້ ທຳອັນຕະອົນຕາຍ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຍາທັມມາໂສກະຣາດ ຈຶ່ງຖືເອົາຣິພົນພະຫົນໂຍທາກັບສູ່ເມືອງຣາຊະຄຶຫະ ສັ່ງ ພຸດທະປະຣິສັດທັງສີ່ ມີເຈົ້າພິກຂຸເປັນເຄົ້າ ໃຫ້ປະຊຸມກັນ ແລ້ວຕັດຖາມພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ຜູ້ມີວັດສາອາຍຸ ແກ່ກວ່າວ່າ ເຈົ້າກູຕົນໃດໄດ້ຮູ້ໄດ້ເຫັນທີ່ປະຈຸທີ່ຝັງພຣະມະຫາທາດແດ່ລືບໍ່ ? ທີ່ນັ້ນ ຍັງມີມະຫາເຖຣະເຈົ້າຕົນ ໜຶ່ງ ມີວັດສາໄດ້ຮ້ອຍຊາວວັດສາ ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າຕົນນັ້ນ ຈຶ່ງຖວາຍພຣະພອນວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດເຈົ້າ ເມື່ອອາຕະມາພາບຍັງເປັນສາມະເນນນ້ອຍໆ ມີອາຍຸໄດ້ເຈັດຂວບນັ້ນ ພຣະເຖຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນປິຕາ ໃຫ້ອາ ຕະມາພາບຖືຂັນດອກໄມ້ ແລ້ວພາອາຕະມາພາບ ໄປສູ່ທີ່ສະຖູບຫີນ ກະທຳສັກກາຣະບູຊາດ້ວຍດອກໄມ້ ແລ້ວ ບອກວ່າ ດູຣາເຈົ້າສາມະເນນ ທີ່ນີ້ແລເປັນທີ່ຄວນກະທຳສັກກາຣະບູຊາ ອາຕະມາພາບຮູ້ມາແຕ່ພຽງທໍ່ນີ້ແລ.

ໂສ ຕັ ງ ສຸຕະວາ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງຕັດວ່າ ທີ່ນັ້ນຮ້ອຍວ່າຈັກເປັນທີ່ຢູ່ ແຫ່ງພຣະບຸຣິມມະຫາທາດແທ້ດີຫລີແລ ຂໍນິຣະມົນເຈົ້າກູພາຜູ້ຂ້າໄປສູ່ສະຖູບຫີນທີ່ນັ້ນກໍຂ້າເທີ້ນ ວ່າທໍ່ນັ້ນແລ້ວ ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ກໍພາພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດໄປສູ່ທີ່ນັ້ນ ພຣະຍາກໍໄດ້ເຫັນພຣະສະຖູບຫີນນັ້ນແລ້ວ ກໍມີພຣະຫັຣະໄທຊົມຊື່ນຍິນດີຍິ່ງໜັກໜາ ຈຶ່ງໃຫ້ຣາດຊະບຸຣຸດລາກແກ່ພຣະສະຖູບຫີນອອກຈາກທີ່ນັ້ນ ແລ້ວ ໃຫ້ມ້າງຊຸດລົງໄປໃນທີ່ນັ້ນ ກໍເຖິງຊາຍແກ້ວອັນໃສງາມຍິ່ງໜັກໜາ ມ້າງຕໍ່ລົງໄປກໍເຖິງແຜ່ນຫີນໃຫຍ່ ລາກແກ່ ແຜ່ນຫີນໃຫຍ່ນັ້ນຂຶ້ນໄດ້ແລ້ວ ກໍແລເຫັນເຮືອນທອງແດງອັນງາມວິຈິດ ແລເຫັນຣາດຊະວັດຊໍ່ທຸງປັກຢູ່ຮຽງ ຮວາຍ ເຫັນຮູບຍິນທັງຫລາຍຖືດາບແລ່ນວຽນຢູ່ໄປມາ ຣາດຊະບຸຣຸດທັງຫລາຍ ກໍມີໃຈອັນສະທ້ານຢ້ານກົວ ບໍ່ ອາດຊຸດລົງໄປໄດ້ ກໍມີແລ. **ອະຖະ** ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດ ຈຶ່ງໃຫ້ອາມາດແລໂຍທາຊອກຫາ ແມ່ມົດແມ່ຫມໍມາເຊີນເທພະດາ ກະທຳພິທັມ ຕັ້ງເຄື່ອງກິຍາບູຊາ ຂໍໃຫ້ຊຸດລົງໄປຮອດໄປເຖິງພຣະມະຫາທາດ ກໍບໍ່ອາດສັມລິດທີ່ດັ່ງຄຳນັກຄຳປາຖະນາ ພຣະຍາສີເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງສັດຈະອະທິດຖານວ່າ ດ້ວຍເຕຊະໂກສົມບຸນ ສົມພານ ທີ່ຜູ້ຂ້າໄດ້ກະທຳພ່ຳເພັ່ງມາ ໄດ້ໂຊຕະນາກໍ່ສາສະນາພຣະພຸທະທິເຈົ້າໃຫ້ກ້ານກຸ່ງຮຸ່ງເຮືອງ ອັນນີ້ຜູ້ຂ້າຂໍ ຕັ້ງເປັນສັດຈະ ບັດນີ້ຜູ້ຂ້າມີກຸສົນເຈຕະນາ ມັກໃຄ່ເຊີນເອົາພຣະບຸຣິມມະຫາທາດ ຂອງພຣະພຸດທິເຈົ້າ ເພື່ອຈັກ ໄດ້ປະຈຸໄວ້ໃນພຣະເຈດີທັງແປດຫມື່ນສີ່ພັນອົງ ເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ໄຫວ້ແລສັກກາຣະບູຊາ ແກ່ຄົນແລເທວະດາ ທັງຫລາຍ ສ້ຽງກາລະເມີນນານ ຂໍແກ່ເທພະດາອາຣັກຂາ ນິຣະມິດບັນດານ ກຳຈັດເສຍຍັງໂພຍພັຍອົນຕາຍ ໃຫ້ອັນຕະຣະທານຫາຍໄປ ໃນກາລະບັດນີ້ເທີ້ນ.

ອະທິຕຖານະວະເສນະ ດ້ວຍອຳນາດພຣະຣາດຊະອະທິດຖານ ແຫ່ງພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດ ກໍຮ້ອມ ຂຶ້ນໄປເຖິງອາສະນະແຫ່ງພຣະຍາອິນທາທິຣາດ ຕົນເປັນເປັນອາດໃນຕາວະຕິ້ງສາ ພຣະຍາອິນຈຶ່ງຮຳເພິ່ງຫລິ້ ດູ ແລຮູ້ວ່າພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ມາເຊີນພຣະບຸຣິມມະຫາທາດ ກໍບໍ່ອາດຈັກເຊີນໄປໄດ້ດັ່ງຄຳນັກ ຄຳປາຖະນາ ແລຈັກມີອິນຕາຍມາບັ້ງບຽດບີທາ ຈຶ່ງໃຊ້ໃຫ້ວິດສຸກັມເທວະບຸດລົງມາພິພັກຮັກສາ ແລກຳຈັດເສຍ ຍັງໂພຍພັຍອົນຕາຍທັ້ງມວນ ວິດສຸກັມເທວະບຸດ ກໍໄຫວ້ນົບພຣະຍາອິນທາແລຮັບເອົາຄຳບັນຊາ ແລ້ວແລລົງ ມາບໍ່ຊ້າ ກັບເພດໜ້າແປງກາຍເປັນມານະວະນ້ອຍຖືທະນູ ມາຢືນຢູ່ຊ້ອງໜ້າພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດ ແລ້ວກ່າວວ່າຈະຂໍກຳຈັດໂພຍພັຍອົນຕາຍ ໃຫ້ຫາຍໄປໃນກາລະບັດນີ້ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດ ກໍມີຄວາມ ຊົມຊື່ນຍິນດີ ໃນພຣະຫັຣໄທຍິ່ງໜັກໜາ ຈຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ວິດສຸກັມເທວະບຸດ ກຳຈັດອົນຕາຍ ວິດສຸກັມເທວະບຸດ ຈຶ່ງຍໍທະນູຍິງໄປຖືກຮູບຍິນທັງຫລາຍ ຂາດຕົກລົງຮຽງຮວາຍ ແລ້ວກໍສາບສູນຫາຍໄປໃນທີ່ນັ້ນ ກໍເປັນທີ່ໜ້າງຶດງໍ້ ອັດສະຈັນຍິ່ງໜັກໜາ.

ໂສ ຣາຊາ ອັນວ່າພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ເຫັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍເລົ່າມີຄວາມໂສມະນັດຊົມຊື່ນຍິນດີ ສະເດັດລີລາເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງເຮືອນທອງແດງ ຫລິງເຫັນອັກຂະຣະທີ່ແທ່ນແກ້ວ ອັນພຣະຍາອະຊາຕະສັດຕູ ລົກຂຶດໄວ້ ແລ້ວຈຶ່ງລົດພຣະອົງອ່ານດູ ກໍຮູ້ຄວາມຕາມອັກຂະຣະວ່າ ຕໍ່ໄປໃນພາຍພາກໜ້າ ພຣະຍາຂີ້ໄຮ້ຢ່າໄດ້ ມາມ້າງເພພຣະເຈດີ ເອົາພຣະບຸຣິມມະຫາທາດນີ້ໄປຂາບໄຫວ້ແລບູຊາ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດຮູ້ດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວ ກໍເລົ່າເສຍພຣະຫັຣະໄທ ແລຮຳເພິ່ງວ່າ ຕົນກູນີ້ເປັນພຣະຍາໃຫຍ່ໃນສາກົນຊຸມພູ ເຫດໃດແລມາວ່າຕົນກູ ເປັນພຣະຍາຂີ້ໄຮ້ນີ້ຈາ? ພຣະຍາແຕ່ເຊັ່ນກ່ອນນັ້ນ ຈະມັ່ງມີສີສຸຂ ມີສົມປັຕຕິເຂົ້າຂອງເງິນທອງ ແລມີຍົດສະ

ປະຣິວານມາກຍິ່ງ ເປັນສິ່ງປະການໃດ ຄັນວ່າຮ່ຳເພິ່ງແລ້ວກໍໄຂໄລປັກຕູ ສະເດັດເຂົ້າໄປດູຊູ່ຫ້ອງຊູ່ຊັ້ນ ຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງຫ້ອງເຮືອນແກ້ວເຈັດປະການ ໄຂປັກຕູເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງພຣະມະຫາທາດ ແລດ້ງາມສະອາດ ຮຸ່ງເຮືອງໄປດ້ວຍເຄື່ອງສັກກາຣະບູຊາ ທັງພວງບຸບຜາມາລາດວງດອກໄມ້ ກໍຍັງສົດຍັງຊື່ນ ກິ່ນຫອມຮື່ນເອົາໃຈ ໜ້າເຫລື້ອມໃສເປັນອັນຍິ່ງ ປະທີບໄຕ້ສິ່ງໂຄມໄຟກໍຍັງຮຸ່ງເຮືອງແກ່ຕາ ຄືກັບວ່າບູຊາໄວ້ໃນມື້ນັ້ນວັນນັ້ນ ອັນນີ້ກໍຫາກມີດ້ວຍແທ້ ດ້ວຍອຳນາດສັດຈະອະທິດຖານ ແຫ່ງພຣະມະຫາກັດສະປະເຖຣະເຈົ້າ ທັ້ນແລ.

ໂສ ຕັ້ງ ທິສະວາ ພຣະຍາສີທັມມະໂສກະຣາດເຈົ້າ ຄັນວ່າໄດ້ເຫັນເຄື່ອງກິຍາບູຊາໃນກາລະຄັ້ງນັ້ນ ກໍໂສມະນັດຍິນດີຍິ່ງໜັກໜາ ແລມາໄດ້ອ່ານອັກຂະຣະ ອັນພຣະມະຫາກັດສະປະເຖຣະເຈົ້າ ຈາຣຶກໄວ້ໃນຫ້ອງພຣະມະຫາທາດນັ້ນວ່າ ນານໄປໃນກາລະເມື້ອໜ້າ ສາສະນາພຣະເຈົ້າລ່ວງແລ້ວໄດ້ສອງຮ້ອຍສິບແປດປີ ຈັກມີພຣະຍາເຈົ້າຕົນຊື່ວ່າ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດ ຈະມາມ້າງເອົາພຣະມະຫາທາດໄປປະຈຸໄວ້ໃນພຣະເຈດີແປດຫມື່ນສີ່ພັນອົງ ຄັນວ່າເຈົ້າຮູ້ໃນອັກຂະຣະດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງກໍຍໍພຣະຫັດຂຶ້ນນະມັດສະການ ແລ້ວກໍໄຂພຣະສະຖູບແລກະອູບອອກ ແລຊັ້ນແລຊັ້ນຮອດໄດ້ຮ້ອຍຫົກສິບຊັ້ນ ຈຶ່ງເຖິງພຣະມະຫາທາດ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ຈຶ່ງເຊີນເອົາພຣະມະຫາທາດໃສ່ລົງໃນຂັນຄຳອັນງາມ ໃຫ້ເຫລືອໄວ້ແດ່ແຕ່ພໍໄດ້ເປັນທີ່ໄຫວ້ສັກກາຣະບູຊາ ແລ້ວພຣະອົງກໍໃຫ້ອັດກະອູບແລພຣະສະຖູບ ໃຫ້ຊ້ອນກັນເປັນຊັ້ນໆ ແລຊັ້ນແລຊັ້ນ ຕາມລຳດັບເຫມືອນດັ່ງເກົ່າ ແລ້ວກໍເຊີນເອົາພຣະມະຫາທາດອອກຈາກຫ້ອງ ອັດປັກຕູໃສ່ໄລເປັນຊັ້ນໆ ແລຊັ້ນແລຊັ້ນອອກມາ ຈົນເຖິງຫ້ອງເຮືອນທອງແດງ ແລ້ວກໍໃຫ້ລາກແກ່ແຜ່ນຫີນໃຫຍ່ມາປົກໄວ້ດັ່ງເກົ່າ ໃຫ້ເອົາຊາຍແລດິນຖົມ ໃຫ້ລາກແກ່ສະຖູບຫີນມາໄວ້ດັ່ງເກົ່າ ແລ້ວພຣະອົງກໍໃຫ້ເຊີນພຣະມະຫາທາດມາເມືອງປາຕະລີບຸດ ໄດ້ສົມໂພດເບີກສະຫລອງ ແລ້ວເຊີນໄປປະຈຸໄວ້ໃນພຣະເຈດີແປດຫມື່ນສີ່ພັນ ແຜ່ໄປທົ່ວຊຸມພູທີບທັງມວນ ໃຫ້ເປັນທີ່ໄຫວ້ສັກກາຣະບູຊາ ແກ່ຄົນແລເທວະດາທັງຫລາຍ ສືບຕໍ່ມາຈົນເຖິງກາລະ ບັດນີ້ແລ.

ແລເລົ່າຍັງເຫລືອພຣະບຸຣິມມະຫາທາດຢູ່ສ່ວນໜຶ່ງ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ຈຶ່ງໃຫ້ສ້າງຍັງພຣະສະຖູບເຈດີໃຫຍ່ອົງໜຶ່ງ ສູງປະມານວ່າໄດ້ເຄິ່ງໂຍດ ປະດັບປະດາດ້ວຍແກ້ວຕ່າງໆ ນານາ ດູຮຸ່ງເຮືອງງາມດັ່ງເຂົາໄກລາດ ຢູ່ຣິມຝັ່ງແມ່ນ້ຳມະຫາຄຸງຄາໃກ້ເມືອງປາຕະລີບຸດ ຄັນສ້າງພຣະສະຖູບເຈດີສຳເຣັດແລ້ວ ຈຶ່ງເຊີນພຣະບຸຣິມມະຫາທາດອັນເຫລືອຢູ່ນັ້ນ ຂຶ້ນປະຈຸໄວ້ໃນມະຫາເຈດີ ເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ໄຫວ້ສັກກາຣະບູຊາແກ່ຄົນແລເທວະດາທັງຫລາຍ ກໍມີແລ.

ຕັສະມິງ ສະມະເຍ ໃນກາລະສະໄຫມເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ກໍມີປະສາທະສັດທາເຫລື້ອມໃສເປັນອັນຍິ່ງ ຈຶ່ງມັກໃຄ່ປາຖະນາຢາກສົມໂພດເບີກສອງ ຍັງພຣະເຈດີທັງແປດຫມື່ນສີ່ພັນອົງ ກັບທັງພຣະມະຫາສະຖູບເຈດີໃຫຍ່ອົງໜຶ່ງ ຈຶ່ງຣິ່ມເພິ່ງວ່າ ເຮົາຈັກສົມໂພດເບີກສອງພຣະເຈດີທັງຫລາຍນີ້ ໃຫ້ນານປະມານເຖິງເຈັດປີ ເຈັດເດືອນ ເຈັດວັນ ໃຫ້ສົມກັບເຈຕະນາສັດທາ ອັນເຮົາໄດ້ອຸດສາຫະໄປເຊີນພຣະບຸຣິມມະຫາທາດມາແຕ່ໄກ ແຕ່ເມືອງຣາຊະຄຶຫະພຸ້ນແລ ຄັນວ່າຣິ່ມເພິ່ງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຈົ້າກໍຣິ່ມເພິ່ງໄປວ່າ ອັນໜຶ່ງ ຈະໄດ້ບຸກຄະລະຜູ້ໃດມາປ້ອງກັນອັນຕະຣາຍອິນຕາຍ ອັນຈັກບັງເກີດມີ ບໍ່ໃຫ້ມາກຸກກວນຣາວີ ໃນການສ້າງໂກສົນຄັ້ງນີ້ ຄັນຣິ່ມເພິ່ງດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງສະເດັດອອກໄປສູ່ອາຣາມ ໃຫ້ນິຣະມົນພຣະພິກຂຸສົງມາປະສຸມຊຸມນຸມກັນ ແລ້ວບອກຜະດຸງສົງວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ພຣະເຖຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທັງຫລາຍ ບັດນີ້ຜູ້ຂ້າຈັກສົມໂພດເບີກສອງ

ຍັງພຣະເຈດີທັງຫລາຍ ຜູ້ຂ້າກໍຫາກຢ້ານອັນຕະຣາຍອິນຕາຍຈັກບັງເກີດມີມາ ຂໍພຣະເຖຣະເຈົ້າທັງປວງຜູ້ທົ່ງ ອິດທິລິດທິ ຈົ່ງມີກູນາຜາຍໂຜດຜູ້ຂ້າ ແລຂໍພຣະເຖຣະເຈົ້າທັງມວນ ຈົ່ງປ້ອງກັນອັນຕະຣາຍອິນຕາຍທັງຫລາຍ ຢ່າໃຫ້ເກີດມີມາໃນກາລະຄັ້ງນີ້ ຜູ້ຂ້າຈັກສົມໂພດເບີກສອງ ໃຫ້ນານເຖິງເຈັດປີເຈັດເດືອນແລເຈັດວັນ ກໍຂ້າແລ.

ມະຫາເຖໂຣ ຕັງ ສຸຕະວາ ຝ່າຍພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າໄດ້ຟັງແລ້ວ ຍັງຄຳໂອກາດຣາທະນາແຫ່ງພຣະຍາສີ ທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຈົ່ງກ່າວວ່າ ອາຕະມາຈັກສະແຫວງຫາພິກຂຸຜູ້ອົງອາດ ສາມາດປ້ອງກັນ ອັນຕະຣາຍອິນຕາຍມາໃຫ້ແກ່ມະຫາຣາດເຈົ້າ ໃຫ້ແລ້ວດັ່ງຄຳມັກຄຳປາຖະນາ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດ ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ກໍມີພຣະຫົຣະໄທຊົ່ມຊື່ນຍິນດີຍິ່ງໜັກໜາ ຈົ່ງອະພິວາດວັນທະນາ ລາພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ສະເດັດເຂົ້າໄປສູ່ພຣະຣາດຊະມຸນທຸມ ດ້ວຍຍົດສະປະຣິວານເປັນອັນມາກ ກໍມີແລ.

ອະຖະ ໂຂ ພິກຂຸສັງໂຄ ໃນກາລະຄັ້ງນັ້ນ ພຣະພິກຂຸສົງເຈົ້າທັງປວງ ກໍພິຈາຣະນາດູຍັງອັນຕະຣາຍທັງຫລາຍ ອັນຈັກບັງເກີດມີໃນກາມກຸສົນຄັ້ງນີ້ ກໍຮູ້ແຈ້ງວ່າພຣະຍາມານ ຈະມາທຳອັນຕະຣາຍແກ່ກາມກຸສົນ ແຫ່ງ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າແທ້ ຈົ່ງກ່າວແກ່ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າວ່າ ຂ້າແຕ່ມະຫາເຖຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທ່ານ ຈົ່ງປ້ອງກັນເສຍຍັງພຣະຍາມານນັ້ນເທີ້ນ ເຫດວ່າພຣະຍາມານຈະມາທຳອັນຕະຣາຍ ແກ່ກາມກຸສົນ ແຫ່ງ ພຣະມະຫາກະສັດຕາທິຣາດເຈົ້າ ແທ້ດີຫລີ ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າຈົ່ງກ່າວວ່າ ດູຣາທ່ານທັງຫລາຍທັງປວງ ຕົວ ເຮົານີ້ມີກິດທຸຣະຫລາຍ ກັບທັງຮ່າງກາຍກໍຊະຣາທຸພົນພາບ ກໍບໍ່ອາດສາມາດຈັກປ້ອງກັນອັນຕະຣາຍແຫ່ງ ພຣະຍາມານນັ້ນໄດ້ ພຣະສົງທັງປວງຈົ່ງໄດ້ອາທະນາ ພຣະອະນຸເຖຣະເຈົ້າເປັນລຳດັບລົງມາ ເຖິງພິກຂຸຜູ້ບວດ ໃຫມ່ເປັນທີ່ສຸດ ກໍບໍ່ມີພຣະພິກຂຸສົງອົງໃດອົງໜຶ່ງ ຈັກສາມາດປ້ອງກັນອັນຕະຣາຍນັ້ນໄດ້ **ປຸນະ ທິວະເສ** ຄັ້ນ ເຖິງວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ ພຣະສັງຄະເຈົ້າທັງຫລາຍ ກໍຕ້ານຈາຣະຈາກັນ ເພື່ອສະແຫວງຫາມາຍັງພິກຂຸ ຜູ້ສາມາດຜາບ ແພ້ພຣະຍາມານ ກໍມີແລ.

ອະຖະ ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ ຍັງມີພຣະຍານາກຕົວໜຶ່ງ ຂຶ້ນມາຈາກນາຄະພິພົບ ມາຖວາຍນະມັດສະການຍັງ ພຣະພິກຂຸສົງເຈົ້າ ແລໃນຂະນະບັດນັ້ນແລ ຍັງມີພຣະຍາຄຸດຕົວໜຶ່ງ ບິນມາຈາກເຂົາຈັກກະວານ ແລເຫັນ ພຣະຍານາກ ກໍຢາກຈະກິນເປັນອາຫານ ຈົ່ງບິນເຈີດລົງມາ ພຣະຍານາກກໍຕົກໃຈ ແລຈັກໜີໄປໃສ່ກໍບໍ່ໄດ້ ຈົ່ງ ເຂົ້າໄປຫາຫມູ່ພິກຂຸສົງເຈົ້າ ຂໍວອນໄຫວ້ໃຫ້ພິກຂຸສົງຊ່ອຍຊີວິດໄວ້ ພຣະພິກຂຸສົງກໍກ່າວວ່າ ເຮົາທັງຫລາຍກໍ ຊ່ອຍບໍ່ໄດ້ແລ.

ແຕ່ນັ້ນ ຍັງມີເຈົ້າສາມະເນນຕົນໜຶ່ງ ມີອາຍຸໄດ້ເຈັດປີ ເປັນອາຄັນຕຸກະມານັ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພຣະສົງຈົ່ງກ່າວວ່າ ດູຣາເຈົ້າສາມະເນນ ເຈົ້າຍັງຈັກອາດປ້ອງກັນພຣະຍາຄຸດ ບໍ່ໃຫ້ທຳອັນຕະຣາຍແກ່ພຣະຍານາກໄດ້ບໍ່ຈາ? ເຈົ້າ ສາມະເນນຈົ່ງກ່າວວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ພຣະສົງເຈົ້າທັງຫລາຍ ທ່ານທັງປວງເປັນໃຫຍ່ກວ່າຜູ້ຂ້າ ກໍຍັງປ້ອງກັນ ພັຍແຫ່ງພຣະຍານາກບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ຜູ້ຂ້າເປັນແຕ່ສາມະເນນຕົນນ້ອຍໆ ທ່ໍນີ້ ຢ່າງໃດຈົ່ງຈັກປ້ອງກັນໄດ້ນັ້ນຈາ? ພຣະພິກຂຸສົງເຈົ້າທັງຫລາຍ ກໍອ້ອນວອນເຈົ້າສາມະເນນເປັນຫລາຍຄັ້ງຫລາຍຫົນ ເຈົ້າສາມະເນນຂັດບໍ່ໄດ້ຈົ່ງ ແຍ້ມຫົວສະໜ່ອຍໜຶ່ງ ແລ້ວກ່າວວ່າ ຜູ້ຂ້າຈັກຂໍປ້ອງກັນພັຍແຫ່ງພຣະຍານາກໃນບັດນີ້ ຂະນະນັ້ນ ພຣະຍາຄຸດ ກໍບິນເຈີດລົງມາ ຈະຈັບເອົາພຣະຍານາກ ດ້ວຍພະລະກຳລັງແຫ່ງຕົນ ເຈົ້າສາມະເນນກໍເຂົ້າຊານ ອະທິດຖານ

ຈິດໃຫ້ມີອິດທິລິດທິ ໃຫ້ເກີດມີລົມພາຍຸໃຫຍ່ພັດພຣະຍາຄຸດ ໃຫ້ບິນກັບໄປສູ່ຂອບຈັກກະວານ ພຣະຍາມາກໍ ຫລຸດລອດປອດພັຍ ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ດ້ວຍອຳນາດອິດທິລິດທິແຫ່ງເຈົ້າສາມະເນນ ແລກ່າວຍ້ອງຍໍສໍຣະເສີນ ຍັງເຈົ້າ ສາມະເນນນ້ອຍເປັນອັນມາກ ແລ້ວກໍນ້ອມອະພິວາດວັນທະນາ ລາພຣະສົງເຈົ້າແລເຈົ້າສາມະເນນນ້ອຍ ກັບ ໄປສູ່ພິພິບແຫ່ງຕົນ ກໍມີແລ.

ເຕ ອຸຊຊາຍິງສຸ ຄັ້ງນັ້ນ ເຈົ້າພິກຂຸທັ້ງຫລາຍ ກໍກ່າວໂທດເຈົ້າສາມະເນນນ້ອຍວ່າ ດູຣາເຈົ້າສາມະເນນ ເຫດ ໃດເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ກະທຳຕາມຄຳສັ່ງແຫ່ພຣະສົງແຕ່ຫົວທີ ເມື່ອພຣະສົງເຈົ້າອ້ອນວອນຕັ້ງຫລາຍຄັ້ງຫລາຍຫົນ ຈຶ່ງ ແຍ້ມຫົວອອກມາຜາກົດໃຫ້ເຫັນ ແລ້ວຈຶ່ງກະທຳຕາມຄຳສັ່ງຕໍ່ພາຍຫລັງ ເຈົ້າເຮັດຢ່າງນີ້ກໍຫາກບໍ່ສົມບໍ່ຄວນ ເຫດວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄົມຣິບຕໍ່ພຣະສົງ ດັ່ງນັ້ນ ພຣະສົງຈັກລົງທັນດະກັມແກ່ເຈົ້າ ແທ້ດີຫລີແລ.

ແຕ່ນັ້ນເຈົ້າສາມະເນນນ້ອຍຈຶ່ງກ່າວວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄທວ້ພຣະສົງເຈົ້າທັ້ງມວນ ຄັນວ່າພຣະສົງເຈົ້າຈັກລົງທັນ ດະກັມແກ່ຜູ້ຂ້າດ້ວຍປະການໃດ ຜູ້ຂ້າກໍນົບນ້ອມພ້ອມຮັບເອົາ ຍັງທັນດະກັມອັນນັ້ນຊູ່ປະການ ກໍ່ຂ້າແລ ແຕ່ ນັ້ນ ພຣະສົງຈຶ່ງກ່າວເຊິ່ງເຈົ້າສາມະເນນນ້ອຍວ່າ ດູຣາເຈົ້າສາມະເນນ ໃນກາລະຄາບນີ້ ພຣະຍາສີທັມມາໂສ ກະຣາດເຈົ້າ ຈັກໄດ້ສົມໂພດເບີກສອງພຣະເຈດີ ມີກຳໜົດກາລະນານເຖິງເຈັດປີ ເຈັດເດືອນ ແລເຈັດວັນ ເຈົ້າ ສາມະເນນ ຈຶ່ງຊ່ອຍປ້ອງກັນພຣະຍາມານ ຢ່າໃຫ້ມາທຳອັນຕະຣາຍ ອົນຕາຍ ແກ່ກາມສ້າງໂກສົນສົມພານ ແຫ່ງພຣະມະຫາກະສັດຕາທິຣາດເຈົ້າ ໃນກາລະຄາບນີ້ເທີ້ນ.

ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າສາມະເນນນ້ອຍຈຶ່ງກ່າວວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄທວ້ພຣະສົງເຈົ້າທັ້ງມວນ ຜູ້ຂ້ານີ້ກໍຫາກເປັນສາມະ ເນນນ້ອຍ ມີອານຸພາບໜ້ອຍໜັກໜາ ສ່ວນວ່າພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າຜູ້ມີອິດທິລິດທິ ມີອານຸພາບມາກ ສາມາດ ຜາບແພ້ພຣະຍາມານນັ້ນກໍຫາກມີຢູ່ ກໍ່ຂ້າແລ. ພຣະສົງຈຶ່ງຖາມວ່າ ມະຫາເຖຣະເຈົ້າຜູ້ມີອານຸພາບມາກນັ້ນ ມີ ຊື່ວ່າຢ່າງໃດ ບັດນີ້ທ່ານນັ້ນຢູ່ໃສ? ໃຫ້ເຈົ້າສາມະເນນບອກມາເທີ້ນ. ເຈົ້າສາມະເນນນ້ອຍຈຶ່ງໄທວ້ພຣະສົງວ່າ ມະຫາເຖຣະເຈົ້າຕົນນັ້ນ ກໍມີຊື່ວ່າກິສະອຸປະຄຸຕຕະເຖຣະເຈົ້າ ທ່ານກໍຫາກລົງໄປສະເທວີຍສຸຂຢູ່ໃນທ້ອງມະຫາ ສະມຸດພຸ້ນແລ ທ່ານມີຣະມິດຜາສາດແກ້ວເຈັດປະການ ເປັນທີ່ຢູ່ສຳຣານ ແລ້ວກໍຢັ້ງຢູ່ດ້ວຍຊານ ໃນສະຖານທີ່ ນັ້ນ ກໍ່ຂ້າແລ. **ກິຣະ** ດັ່ງໄດ້ຍິນມາວ່າ ມະຫາເຖຣະເຈົ້າອົງນີ້ ສົມເດັດພຣະມະຫາມຸນີພຸດທິເຈົ້າ ກໍຫາກຕັດ ພຣະຍາກອນໄວ້ວ່າ ເມື່ອສາສະນາລ່ວງໄປໄດ້ສອງຮ້ອຍສິບແປດປີ ກໍຈັກມີພິກຂຸຕົນໜຶ່ງຊື່ວ່າກິສະອຸປະຄຸຕ ຈະ ມາທຳຣະນານພຣະຍາມານ ໃຫ້ລະພະຍົດອັນຮ້າຍເສຍ ແລພຣະຍາມານກໍຈັກປາຖະນາເປັນພຣະພຸດທິເຈົ້າອົງ ໜຶ່ງ ໃນອະນາຄົດຕະການພຸ້ນແລ.

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະສົງເຈົ້າທັ້ງປວງ ໄດ້ຟັງຄຳເຈົ້າສາມະເນນກ່າວດັ່ງນັ້ນ ກໍມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເຈົ້າ ພິກຂຸສົງສອງອົງຜູ້ໄດ້ອະພິນຍານ ລົງໄປອາຣາທະນາພຣະກິສະອຸປະຄຸຕ ເຈົ້າພິກຂຸສອງອົງຮັບຄຳສັ່ງແລ້ວ ກໍ ກະທຳອິດທິລິດທິແຫກພື້ນດິນລົງໄປເຖິງມະຫາສະມຸດ ຜຸດຂຶ້ນທີ່ຜາສາດແກ້ວແຫ່ງພຣະກິສະອຸປະຄຸຕເຈົ້າ ຂໍ ອາຣາທະນາໃຫ້ຂຶ້ນມາສູ່ທີ່ປະຊຸມສົງ ພຣະກິສະອຸປະຄຸຕເຈົ້າກໍກ່າວວ່າ ທ່ານທັງສອງຈົ່ງໄປກ່ອນເທີ້ນ ສ່ວນເຮົາ ກໍຈັກໄປນຳຫລັງ ເຈົ້າພິກຂຸທັ້ງສອງໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍພາກັນກັບຂຶ້ນມາ ພຣະກິສະອຸປະຄຸຕເຖຣະເຈົ້າກໍເຂົ້າ ຈະຕຸດຖະຊານ ອະທິດຖານຈິດໃຫ້ເກີດອະພິນຍານ ກະທຳອິດທິລິດທິ ມາສູ່ທີ່ປະຊຸມສົງ ຮອດກ່ອນເຈົ້າພິກຂຸ

ທັ້ງສອງ ພຣະເຖຣະເຈົ້າໄດ້ນ້ອມອະພິວາດວັນທະນາພຣະສົງ ແລ້ວກໍຖາມວ່າ ພຣະສົງມີປະໂຫຍດດ້ວຍເຫດດັ່ງລີ? ຈົ່ງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມາໃນກາລະບັດນີ້. ເມື່ອນັ້ນພຣະສົງທັ້ງປວງກໍກ່າວວ່າ ດູຣາອາວຸໂສອຸປະຄຸຕ ຕົນທ່ານນີ້ ບໍ່ຢູ່ໃນສາມັກຄີອຸໂປສົດດ້ວຍສົງທັ້ງປວງ ຕັ້ງຫາກໄປທ່ຽວຢູ່ຜູ້ດຽວ ໄປຫາຄວາມສະບາຍແຕ່ຜູ້ດຽວ ບໍ່ໂຄຣົບໃນສົງ ເມື່ອພຣະມະຫາກະປິລະເຖຣະເຈົ້າ ຫາກລະເສຍຍັງຫມູ່ສົງໃນກາລະຄາບໜຶ່ງ ພຣະພຸດທິເຈົ້າກໍຍັງທົ່ງຕັດຕິຕຽນວ່າບໍ່ໂຄຣົບໃນຫມູ່ສົງ ເຫດດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ພຣະສົງເຈົ້າທັ້ງປວງ ຈົ່ງຈັກລົງທັນດະກັມແກ່ທ່ານ ເຫດທ່ານບໍ່ໂຄຣົບໃນຫມູ່ສົງ. ພຣະອຸປະຄຸຕເຖຣະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ ຂ້າໄທ້ວພຣະສົງທັ້ງປວງ ພຣະສົງມັກໃຄ່ຈັກລົງທັນດະກັມແກ່ຂ້ານ້ອຍປະການໃດ ຂ້ານ້ອຍກໍຂໍຮັບເອົາ ຍັງທັນດະກັມອັນນັ້ນຊູ່ປະການ ກໍຂ້າແລ.

ເມື່ອນັ້ນພຣະສົງເຈົ້າທັ້ງປວງຈຶ່ງກ່າວວ່າ ດູຣາອາວຸໂສອຸປະຄຸຕ ບັດນີ້ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ຜູ້ເປັນສັງຄະອຸປັດຖາກ ຈັກສົມໂພດເບີກສລອງພຣະເຈດີທັ້ງແປດຫມື່ນສີ່ພັນອົງ ກັບທັ້ງພຣະສະຖູບໃຫຍ່ ໃນເມືອງປາຕະລີບຸດມະຫານະຄອນ ຈັກກະທຳສັກກາຣະບູຊາ ນານເຖິງເຈັດປີ ຈັດເດືອນ ເຈັດວັນ ທ່ານຈົ່ງຮັບພາຣະປ້ອງກັນພຣະຍາມານ ຢ່າໃຫ້ມາກະທຳອັນຕະຣາຍອິນຕາຍ ໃນການສົມໂພດສ້າງໂກສົນສົມພານ ຂອງພຣະມະຫາກະສັດຕາທິຣາດເຈົ້າໄດ້ ໃນກາລະບັດນີ້ ອັນນີ້ເປັນທັນດະກັມແກ່ທ່ານແລ ພຣະກິສະອຸປະຄຸຕໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ກໍມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ນົບນ້ອມຄ້ອມຫົວລົງຮັບເອົາ ຍັງທັນດະກັມແຫ່ງສົງ ແລ້ວກ່າວວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈັກທ່ຽວສະແຫວງຫາຍັງບິນທະບາດ ອັນເປັນກັປປິຍະ ສັນອາຫານບິນທະບາດມີກຳລັງແລ້ວ ຈຶ່ງຈັກກຳຈັດພຣະຍາມານ ບໍ່ໃຫ້ມາກະທຳການອັນຕະຣາຍອິນຕາຍ ໃນການທຳບຸນຂອງພຣະມະຫາກະສັດຕາທິຣາດເຈົ້າໄດ້ແທ້ແລ. ອັນໜຶ່ງ ພຣະພຸດທິເຈົ້າຫາກພິຈາຣະນາເຫັນດັ່ງນີ້ແລ ຈຶ່ງໄດ້ຕັດພະຍາກອນໄວ້ວ່າ ໃນກາລະພາຍໜ້າ ຈັກມີເຈົ້າພິກຂຸຜູ້ອົງອາດສາມາດ ຊື່ວ່າອຸປະຄຸຕ ຫາກຈັກໄດ້ມາທົວຣະມານພຣະຍາມານໃຫ້ລະພະຍົດອັນຮ້າຍ ແລພຣະຍາມານຈັກໄດ້ປາຖະນາ ເປັນອົງພຣະພຸດທິເຈົ້າ ໃນກາລະເບື້ອງໜ້ານັ້ນແທ້ແລ.

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະອຸປະຄຸຕເຈົ້າ ກັບເຈົ້າພຣະສົງທັ້ງປວງ ນັ່ງຢູ່ພ້ອມພຽງຮຽງໜ້າກັນນັ້ນແລ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ກໍສະເດັດເຂົ້າສູ່ພຣະອາຣາມ ເຂົ້າໄປໄຫວ້ພຣະສົງເຈົ້າທັ້ງປວງ ແລ້ວຕັດຖາມວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູທັ້ງປວງ ອັນວ່າເຈົ້າພິກຂຸຜູ້ສາມາດປ້ອງກັນອັນຕະຣາຍໄດ້ນັ້ນ ກໍຫາກຫາໄດ້ແລ້ວແລຫລີ ຄືເຈົ້າພິກຂຸອົງໃດນັ້ນກໍຂ້າຈາ? ພຣະສົງທັ້ງປວງຈຶ່ງຖວາຍພຣະພອນວ່າ ໄດ້ແລ້ວແລມະຫາບໍພິດ ຄືພິກຂຸອົງນີ້ຊື່ວ່າ ພຣະອຸປະຄຸຕ ຕົນບໍຣິສຸດດ້ວຍສີລ ສະມາທິ ແລປັນຍາ ມີອານຸພາບມາກຫລາຍ ອາດຈັກສາມາດປ້ອງກັນອັນຕະຣາຍ ແຕ່ພຣະຍາມານໄດ້ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ຈຶ່ງສະເດັດເຂົ້າໄປສູ່ທີ່ໃກ້ ນ້ອມນະມັດສະການ ແລ້ວທອດພຣະເນດເຫັນພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຕົນມີຮູບຮ່າງກາຍອັນຈ່ອຍຜອມຍິ່ງນັກ ຈຶ່ງມີພຣະຣາດຈິນດາວ່າ ພຣະເຖຣະເຈົ້າອົງນີ້ ຈັກມີອານຸພາບມາກໜັກແທ້ແລ ລືຮູ້ວ່າຈະບໍ່ມີອານຸພາບມາກປະການໃດ? ແລ້ວກໍສະເດັດເຂົ້າໄປສູ່ຜາສາດພຣະຣາດຊະວັງຫລວງ ທັ້ນແລ.

ທຸຕິຍະ ທິວະເສ ຄັນເຖິງວັນຮຸ່ງຂຶ້ນອັນເປັນວັນທີສອງ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ຈຶ່ງມັກໃຄ່ຈັກລອງພຣະເຖຣະເຈົ້າອົງນັ້ນເບິ່ງກ່ອນ ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າຈະມີອິດທິລິດທິ ແລອານຸພາບມາກຫລາຍປະການໃດ ໃນຂະນະນັ້ນ ພຣະອຸປະຄຸຕເຖຣະເຈົ້າ ກໍເຂົ້າໄປບິນທະບາດໃນພຣະຣາດຊະວັງຫລວງ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ກໍມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນພຣະທັຣະໄທ ຖວາຍບິນທະບາດແກ່ພຣະເຖຣະເຈົ້າແລ້ວ ພຣະເຖຣະເຈົ້າກໍອອກ

ຈາກພຣະຣາດຊະວັງຫລວງ ໃນຂະນະບັດນັ້ນ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດ ກໍໃຫ້ປ່ອຍຊ້າງກຳລັງຍ້ອຍລົງມັນ ແລ່ນໄລ່ມາເບື້ອງຫລັງແຫ່ງພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຄັນພຣະເຖຣະເຈົ້າຫລຽວຫລັງມາເຫັນຊ້າງແລ່ນໄລ່ນຳມາດັ່ງນັ້ນ ກໍຮູ້ວ່າພຣະມະຫາກະສັດເຈົ້າໃຫ້ປ່ອຍມາ ພຣະເຖຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າສູ່ຈະຕຸດຖະຊານ ອະທິດຖານຈິດໃຫ້ເກີດ ອະພິນຍານ ມີອິດທິລິດທິແລອານຸພາບມາກ ແລ້ວແລບັນດານໃຫ້ຊ້າງຕົວນັ້ນກາຍເປັນຫີນ ຢືນຕົວແຂງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ທັ້ນແລ ແຕ່ນັ້ນພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ກໍສະເດັດມາເບື້ອງຫລັງ ທອດພຣະເນດເຫັນຊ້າງກາຍເປັນຫີນ ຢືນຕົວແຂງຢູ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍຮູ້ວ່າຊ້າງໄດ້ກາຍເປັນຫີນດັ່ງນັ້ນ ດ້ວຍອານຸພາບອິດທິລິດທິແຫ່ງພຣະເຖຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດເຂົ້າໄປສູ່ທີ່ໃກ້ ຖວາຍນະມັດສະການ ຂໍຂະມາລາໂທດຕໍ່ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ພຣະເຖຣະເຈົ້າກໍໄດ້ອົດໂທດໃຫ້ ຊ້າງຕົວນັ້ນກໍກັບເປັນຊ້າງປົກກະຕິດັ່ງເກົ່າ ແລ້ວກໍກັບໄປສູ່ທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນ ທັ້ນແລ.

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ກໍທັ້ງມີຄວາມໂສມະນັດຊຶ້ມຊື່ນຍິນດີ ກໍຈັ່ງຜາຣິບການກະທຳສັກກາຣະບູຊາຍັ່ງພຣະມະຫາສະຖູບໃຫຍ່ ກັບທັ້ງພຣະເຈດີທັ້ງແປດຫມື່ນສີ່ພັນອົງນັ້ນ ກຳໜົດສົມໂພດເບີກສະຫລອງໃຫ້ຄົບຖ້ວນຢູ່ເຈັດປີ ເຈັດເດືອນ ເຈັດວັນ ຕາມມະໂນປະນິທານແຫ່ງພຣະອົງທັ້ນແລ. ແຕ່ນັ້ນພຣະອົງ ກໍທັ້ງສະພັດແວດລ້ອມພ້ອມດ້ວຍຣາດຊະບໍຣະສັດ ຂັດຕິຍະວົງສາ ທັ້ງສະນົມນາຣິແລເສນາມົນຕີ ເສດຖີແລ ທວຍຄ້າ ອັນປະດັບປະດາດ້ວຍເຄື່ອງປະດັບອັນຮຸ່ງເຮືອງງາມ ກັບທັ້ງພຣະສັງຄະເຈົ້າຜູ້ທະຣົງສີລະສັງວອນ ບໍຣະສຸດ ກໍພາກັນມາບູຊາຍັ່ງພຣະມະຫາທາດເຈຕິຍະສະຖານເຈົ້າ ແຫ່ງຕົນແກ່ນເທົ້າສັມພຸດໂທ ດ້ວຍດອກໄມ້ແລທູບທຽນ ທັ້ງປະທີບແລໂຄມໄຟນ້ອຍໃຫຍ່ ສະຫວ່າງສະໄຫວຮຸ່ງເຮືອງງາມມາກຍິ່ງໜັກໜາ ຈະນັບຈະປະມານບໍ່ໄດ້ ມີທັ້ງເຄື່ອງຕຸຣິຍະນົນຕີແລເຄື່ອງຫລິ້ນ ຂັບແລ່ນເຕັ້ນຟ້ອນຢ້ອນມ່ວນຫລວງຫລາຍ ແທ້ແລ.

ອະຖະ ໂຂ ມາໂຣ ປາປິມາ ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາມານຜູ້ໃຈບາບ ຮູ້ວ່າພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ຈັກທຳມະຫໍກັມສົມໂພດເບີກສລອງພຣະເຈດີ ສ້າງບຸນສົມພານອັນໃຫຍ່ ຫາບຸກຄະລະຜູ້ໃດຈັກປຽບທຽມບໍ່ໄດ້ ພຣະຍາມານກໍມີຄວາມອິດສາມາກໜັກໜາ ຈຶ່ງອັນຕະຣະທານລົງມາຈາກວິມານແຫ່ງຕົນ ລົງມາເພື່ອຈັກທຳອັນຕະຣາຍອິນຕາຍແກ່ກອງການກຸສົນ ແຫ່ງພຣະມະຫາກະສັດຕາທິຣາດເຈົ້າ ຈຶ່ງສຳແດງອິດທິລິດທິນິຣະມິດເປັນລົມພາຍຸໃຫຍ່ພັດມາແຕ່ໄກ ເພື່ອໃຫ້ໄຟປະທີບມອດ ຝ່າຍພຣະອຸປະຄຸຕເຖຣະເຈົ້າກໍສຳແດງລິດທິຕອບກັບ ບັນດານໃຫ້ລົມພາຍຸໃຫຍ່ຂອງພຣະຍາມານ ໃຫ້ອັນຕະຣະທານຫາຍໄປ.

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາມານກໍບັນດານເປັນທ່າຝົນຊາຍ ທ່າຝົນຫີນແຮ່ ອັນຮຸ່ງເຮືອງລຸກແດງດັ່ງແປວໄຟ ໃຫ້ຕົກລົງມາ ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າກໍສຳແດງອິດທິລິດທິ ຫອບເອົາຝົນຫີນແຮ່ແລຝົນຊາຍນັ້ນ ໄປຖິ້ມເສຍນອກຂອບຈັກກະວານ ພຣະຍາມານກໍບັນດານໃຫ້ເປັນຝົນລົມກົດ ຝົນນ້ຳກົດ ຝົນອາວຸດຕ່າງໆ ນານາ ຝົນຂີ້ເຖົ່າ ຝົນຂີ້ຕົມຮ້ອນ ໃຫ້ຕົກລົງມາເປັນລຳດັບກັນ ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ກໍສຳແດງອິດທິລິດທິ ໂຫບເອົາຝົນທັ້ງຫ້າປະການນັ້ນ ໃຫ້ເອົາໄປຖິ້ມເສຍນອກຂອບຈັກກະວານ ພຣະຍາມານກໍບັນດານໃຫ້ມືດມົນອົນທະການໄປທົ່ວທິສາ ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ກໍສຳແດງອິດທິລິດທິ ບັນດານຄວາມສະຫວ່າງມາກຳຈັດຄວາມມືດນັ້ນ ໃຫ້ຫາຍໄປຫມົດສັ້ງບໍ່ຫລໍ. ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາມານກໍໂກດຄຽດໂກທາ ນິຣະມິດກາຍເປັນຮູບງົວຕົວໃຫຍ່ ໃຫ້ແລ່ນໄປຊົນປະທີບໂຄມໄຟ ເພື່ອໃຫ້ມອດຫມົດສັ້ງທົ່ວທັ້ງມວນ

ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າກໍສຳແດງລິດທິ ບັນດານເປັນຮູບເສືອໂຄ່ງໃຫຍ່ ແລ່ນໄລ່ໄປຄຸບຈັບເອົາງົວ ງົວກໍຢ້ານສະທ້ານຕົກໃຈ ຮ້ອງດ້ວຍສຽງອັນດັງຍິ່ງ ແລ້ວກໍກັບກາຍເປັນພຣະຍາມາຄະຣາດມີຫົວໄດ້ເຈັດຫົວ ເຂົ້າຄາບເອົາຕົວເສືອໂຄ່ງໃຫຍ່ ເສືອໂຄ່ງໃຫຍ່ກໍກັບກາຍເປັນພຣະຍາຄຸດໃຫຍ່ ເຂົ້າຄາບເອົາຫົວພຣະຍາມາຄະຣາດລາກແກ່ໄປມາ ພຣະຍາມາຄະຣາດກໍກັບກາຍເປັນພຣະຍາຍັກ ຖືຄ້ອນກະບອງທອງແດງໃຫຍ່ທໍ່ລຳຕາມ ກວັດແກວ່ງເຂົ້າໄປຕີພຣະຍາຄຸດ ພຣະຍາຄຸດກໍກັບກາຍເປັນທ້າວມະຫາຍັກ ໂຕໃຫຍ່ຍິ່ງຂຶ້ນໄປສອງທໍ່ໂຕ ມືທັ້ງສອງຖືກະບອງທອງແດງລຸກເປັນໄຟ ແລ່ນໄລ່ຕີຫົວມານຍັກໃຫ້ປະຣາໄຊພ່າຍໜີໄປ ທັນແລ.

ແຕ່ນັ້ນ ພຣະຍາມານຜູ້ໃຈບາບ ກໍຫາກເສຍໃຈຫລາຍ ມັນຈຶ່ງຕິຄະນິງໃນໃຈວ່າ ຕົນກູນີ້ຫາກມີຣະມິດເປັນຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ເປັນອັນຕະຣາຍອິນຕາຍ ສະມະນະອົງນີ້ ກໍມີຣະມິດເປັນຕ່າງໆ ແກ້ໄດ້ຊູ່ຢ່າງຊູ່ປະການ ຮ້ອຍວ່າກູນີ້ຈັກບໍ່ອາດສາມາດພາບແພ້ສະມະນະອົງນີ້ໄດ້ ແທ້ດີຫລີ ຕິຄະນິງດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍສຳແດງຕົນເປັນຮູບພຣະຍາມານ ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າເຫັນດັ່ງນັ້ນ ກໍມາຄຶດເຫັນວ່າ ຄວນເຮົາຈັກກະທຳໃຫ້ພຣະຍາມານຕົນນີ້ ເສື່ອມອິດທິລິດທິ ໃຫ້ໝົດຄວາມຄິດແກ້ໄຂຕໍ່ໄປແທ້ແລ ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າຄຶດສັນນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງນິຣະມິດຮູບໜາມາເໜົ່າ ມີກິ່ນເໝັນໜ້າຂີ້ດຽດຜາງຮ້າຍຍິ່ງໜັກໜາ ເອົາມາຕິດຄໍພຣະຍາມານ ແລ້ວກໍອະທິດຖານວ່າ ມະນຸດກໍດີ ຍັກກໍດີ ເທວະດາກໍດີ ພຣົມກໍດີ ຢ່າໃຫ້ແກ້ອອກໄດ້ເລີຍ.

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາມານຜູ້ໃຈບາບ ອັນພຣະມະຫາອຸປະຄຸຕຕະເຖຣະເຈົ້າ ຫາກເອົາຊາກໜາມາເໜົ່າ ມາພັນທະນາຕິດຢູ່ທີ່ຄໍ ກໍໜົດລິດທິໜົດປັນຍາ ບໍ່ອາດສາມາດແກ້ອອກໄດ້ ຈຶ່ງມີຄວາມອາຍແກ່ເທວະດາ ແລມະນຸດທັງປວງເປັນຢ່າງຍິ່ງ ຈຶ່ງເຫາະໄປສູ່ສຳນັກຂອງທ້າວຈາຕຸມມະຫາຣາດ ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ຊ່ວຍແກ້ເອົາຊາກໜາມາເໜົ່າອອກໃຫ້ ຝ່າຍທ້າວຈາຕຸມມະຫາຣາດທັງສີ່ກໍບອກວ່າ ບໍ່ອາດສາມາດຈັກແກ້ອອກໃຫ້ໄດ້ ພຣະຍາມານກໍເຫາະຂຶ້ນໄປຫາພຣະຍາອິນທາທິຣາດ ແລເທພະດາທັງຫລາຍໂດຍລຳດັບ ຈົນເຖິງທ້າວມະຫາພຣົມເປັນທີ່ສຸດ ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ຊ່ວຍແກ້ຊາກໜາມາເໜົ່າອອກຈາກຄໍໃຫ້ ເທບພະເຈົ້າເຫລົ່ານັ້ນກໍວ່າແກ້ອອກໃຫ້ບໍ່ໄດ້ ເທບພະເຈົ້າທັງຫລາຍໜາຍ ມີທ້າວຈາຕຸມມະຫາຣາດເປັນເຄົ້າ ມີທ້າວມະຫາພຣົມເປັນທີ່ສຸດ ກໍຈຶ່ງບອກວ່າ ດູຣາພຣະຍາມານ ເຈົ້າພົ້ນຊຸສົງອົງນັ້ນ ກໍຫາກເປັນພຣະອໍຣະຫັນຕາ ຫາກເອົາຊາກໜາມາເໜົ່າມາຜູກຕິດຄໍທ່ານໄວ້ ໃຜໆ ກໍບໍ່ອາດຈັກແກ້ອອກໃຫ້ທ່ານໄດ້ແລ ທ່ານຈົ່ງກັບລົງໄປຂໍຂະມາລາໂທດເສຍຍັງເພີ່ນ ພຣະອໍຣະຫັນຕາເຈົ້າອົງນັ້ນ ຫາກຈັກອົດໂທດໃຫ້ ແລຈັກແກ້ອອກໃຫ້ທ່ານເອງແລ.

ຕັ໋ງ ສຸຕະວາ ເມື່ອພຣະຍາມານໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍມີຄວາມກຳສຸດສະຫລົດໃຈ ໜົດອິດທິລິດທິ ໜົດປັນຍາ ຈະໄປຫາບຸກຄະລະຜູ້ໃດ ມາແກ້ອອກໃຫ້ກໍບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ ຈຶ່ງກັບລົງມາຫາ ພຣະມະຫາອຸປະຄຸຕຕະເຖຣະເຈົ້າ ອັນມີຊາກໜາມາເໜົ່າຕິດຢູ່ທີ່ຄໍຕົນ ມານ້ອມນົບອະພິວາດພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ກ່າວອ້ອນວອນດ້ວຍສຸນທະຣະຄາຖາມີປະການຕ່າງໆ ກໍມີແລ.

ເຖໂຣ ຕັ໋ງ ສຸຕະວາ ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ຄັນໄດ້ຟັງພຣະຍາມານໄຫວ້ອ້ອນວອນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງກ່າວເຊິ່ງພຣະຍາມານວ່າ ດູຣາພຣະຍາມານ ທ່ານຈົ່ງໄປສູ່ພູເຂົາໃຫຍ່ພຸ້ນເທີ້ນ ພຣະຍາມານກໍໄປສູ່ພູເຂົາໃຫຍ່ນັ້ນ ຕາມຄຳແຫ່ງພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າອັນສັ່ງໄວ້ ທັ້ນແລ ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ກໍໄປສູ່ພູເຂົາໃຫຍ່ນັ້ນ ແລ້ວ

ແກ້ເອົາຊາກຫມາເນົ່າ ອອກຈາກຄໍພຣະຍາມານ ແລ້ວກໍເອົາຜ້າປະຄົດແອວຂອງຕົນມາຮັດຄໍພຣະຍາມານ ຜູກຕິດກັບພູເຂົາໃຫຍ່ນັ້ນໄວ້ ແລ້ວບອກວ່າ ທ່ານຈົ່ງຢູ່ໃນບ່ອນນີ້ສັ່ງເຈັດປີ ເຈັດເດືອນແລເຈັດວັນ ຕາບຕໍ່ເທົ້າ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ທຳບຸນສະຫລອງພຣະເຈດີແລ້ວພຸ້ນ ຫັ້ນແລ. ຝ່າຍພຣະກີສະອຸປະຄຸຕຕະເຖຣະເຈົ້າ ກໍກັບໄປຢູ່ສຸຂສຳຣານ ໃນອາຣາມຕາມສະບາຍແຫ່ງຕົນ ກໍມີແລ.

ຖູເປ ນິຕຖິເຕ ກາເລ ໃນກາລະເມື່ອສະຫລອງບູຊາພຣະສະຖູບເຈດີສ້ຽງເຈັດປີ ເຈັດເດືອນ ເຈັດວັນສຳເຣັດແລ້ວ ພຣະເຖຣະເຈົ້າຈົ່ງໄປສູ່ທີ່ໃກ້ພຣະຍາມານ ລີ້ກັ້ງບັງກາຍຢູ່ທີ່ລັບ ເພື່ອຈັກຟັງສຽງພຣະຍາມານ ຈັກກ່າວຂານຈົ່ມວ່າປະການໃດ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາມານກໍຫມົດພະຍົດຮ້າຍ ລະນຶກເຖິງຄຸນຂອງສົມເດັດພຣະພຸດທິເຈົ້າ ວ່າ ຄາວເມື່ອ ພຣະອົງສະຖິດນັ່ງຢູ່ເໜືອຣັດຕະນະບັນລັງ ກ້ອງຕົ້ນພຣະສົມະຫາໂພທິ່ນັ້ນ ເຮົາໄດ້ພາພວກພົນມາແວດລ້ອມຣັດຕະນະບັນລັງໄວ້ ດ້ວຍມີໃຈພິໂຣດໂກດໂກທາ ຂວ້າງຈັກກາວຸດອັນຄົມກ້າ ສາມາດອາດຈັກຕັດເສຍຍັງຍອດພູຜາໃຫ້ຂາດຕົກລົງໄດ້ ແຕ່ສົມເດັດພຣະພຸດທິເຈົ້າ ກໍທະຣົງຂັນຕິແລເມດຕາ ທະຣົງກູນາຜາຍແຜ່ຕໍ່ປານະສັດອັນມາກລົ້ນພົ້ນປະມານ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້ງຄຽດບຽດບຽນເຮົາສັ້ງ ທັ້ງບໍ່ໃຫ້ພວກພົນຕ້ອງລຳບາກຈິບຫາຍສັ້ງ ລະນຶກດັ່ງນີ້ແລ້ວ ພຣະຍາມານ ກໍກ່າວຄາຖານ້ອມນະມັດສະການຍັງພຣະພຸດທິເຈົ້າວ່າ:

ນະໂມ ເຕ ປຸຣິສາຊັນຍະ ຜູ້ຂ້າຂໍນ້ອມນະມັດສະການ ແກ່ພຣະພຸດທິເຈົ້າຜູ້ທະຣົງພຣະຄຸນອັນປະເສີດ ເລີດກວ່າຫມູ່ສັດໃນພົບທັ້ງສາມ ທະຣົງຄຸນຄວາມຫລາຍສິ່ງ ຍິ່ງດ້ວຍສີລ ສະມາທິ ປັນຍາ ວິມຸຕຕິ ແລວິມຸຕຕິຍານ ທະຣົງສັ່ງສອນໂຜດສັບພະສັດໃຫ້ເຖິງສຸຂສາມປະການ ມີນິຣະພານເປັນທີ່ແລ້ວ ຂໍພຣະພຸດທິເຈົ້າຜູ້ທະຣົງພຣະກຸນາ ມາເປັນທີ່ຈັ້ງທີ່ເພິ່ງແກ່ຕົວຜູ້ຂ້າໃນກາລະບັດນີ້ ກໍຂ້າເທີ້ນ. ອັນໜຶ່ງແຕ່ກາລະເມື່ອກ່ອນນັ້ນ ຜູ້ຂ້າກໍຫາກໄດ້ທຳອົນຕາຍອັນຕະຣາຍແກ່ພຣະອົງມາກໜັກໜາ ພຣະອົງກໍບໍ່ມີຄວາມເຂົ້ງຄຽດແລພິໂຣດໂກດຕອບສັ້ງ ກໍທໍ່ຍັງທະຣົງຂັນຕິແລເມດຕາຜາຍແຜ່ ແຕ່ມາເຖິງກາລະບັດນີ້ ເຈົ້າພິກຂຸຜູ້ເປັນສາວົກຂອງພຣະອົງ ເລົ່າມາບໍ່ທະຣົງກູນາ ມາກະທຳໂທດແກ່ຕົວຜູ້ຂ້າ ໃຫ້ຜູ້ຂ້າຕ້ອງສະເທວ້ຍທຸກຂະເວທະນາມາກໜັກໜາ ພຣະຍາມານມີຄວາມໂທມະນັດຂັດໃຈເປັນອັນຍິ່ງ ຈົ່ງຍົດຕົນທີ້ບພູເຂົາໃຫ້ຫວັ່ນໄຫວໄປມາ ແລ້ວກໍລະນຶກເຖິງຄຸນຂອງພຣະພຸດທິເຈົ້າ ແລ້ວໄດ້ກ່າວສັດຈະວາຈາ ປາຖະນາເອົາພຣະໂພທິຍານວ່າ ຂໍໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄດ້ຕັດຜະຫຍາສັບພັນຍຸຕະຍານ ສຳເຣັດເປັນພຣະພຸດທິເຈົ້າ ໃນກາລະພາຍພາກໜ້າພຸ້ນ ແດ່ເທີ້ນ.

ເຖໂຣ ຕັ້ງ ສຸຕະວາ ພຣະກີສະອຸປະຄຸຕຕະເຖຣະເຈົ້າ ຄັນວ່າໄດ້ຟັງຍັງຄຳພຣະຍາມານ ຕັ້ງມູລະນິທານ ປາຖະນາພຣະໂພທິຍານ ໃນອະນາຄົດຕະກາລເບື້ອງໜ້າດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍເລົ່າສຳແດງກາຍໃຫ້ຜາກົດເຫັນ ແລ ເຂົ້າມາແກ້ພຣະຍາມານໂດຍພະລັນ ແລ້ວຂໍຂະມາລາໂທດຕໍ່ພຣະຍາມານວ່າ ດູຣາພຣະຍາມານ ທ່ານຈົ່ງອົດໂທດໃຫ້ແກ່ເຮົາ ໃນກາລະບັດນີ້ເທີ້ນ. ປະໂຫຍດຂອງທ່ານກໍຈັກມີໃນກາລະເບື້ອງໜ້າ ຄືວ່າທ່ານປາຖະນາພຣະໂພທິຍານ ກໍຈັກສຳເຣັດດັ່ງມູລະປະນິທານໃນອະນາຄົດຕະການພຸ້ນແລ. ພຣະຍາມານຈົ່ງກ່າວວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຫາກເປັນພຸດທິສາວົກແທ້ ເຫດໃດແລທ່ານຈົ່ງບໍ່ມີຄວາມກູນາແກ້ຜູ້ຂ້າ ແລເລົ່າມາຜູກມັດພັນທະນາກະທຳໂທດແກ່ຜູ້ຂ້າເຖິງພຽງນີ້. ພຣະເຖຣະເຈົ້າຈົ່ງກ່າວວ່າ ດູຣາພຣະຍາມານ ເຮົາກັບທ່ານນີ້ກໍຫາກເປັນຄູ່ທົວຣະມານກັນ ເຮົາກະທຳໂທດແກ່ທ່ານໃນກາລະຄາບນີ້ ກໍເພື່ອວ່າຈະໃຫ້ທ່ານຍິນດີ ປາຖະນາເອົາພຣະໂພທິຍານ ໃນອະນາຄົດຕະການເບື້ອງໜ້າພຸ້ນ ດ້ວຍແທ້ ພຣະພຸດທິເຈົ້າ ຕົນເປັນເຫງົ້າແຫ່ງຄົນແລເທວະດາ ກໍໄດ້

ຕັດທຳນວາຍທວາຍໄວ້ວ່າ ຕິວເຮົານີ້ຈັກໄດ້ທິວຣະນາມພຣະຍາມານ ໃຫ້ຫາຍເສຍຍັງພະຍົດອັນຮ້າຍກາດ ແລ້ວແລໃຫ້ປາຖະນາເປັນພຣະພຸດທິເຈົ້າໃນກາລະເບື້ອງໜ້າ ບັດນີ້ທ່ານຈົ່ງມີສັດທາລະເສຍຍັງຈິດບາບ ຢ່າໄດ້ກະທຳກັມທຍາບຊ້າກ້າແຂງສືບຕໍ່ໄປ. ອັນໜຶ່ງທ່ານຈົ່ງອະນຸເຄາະແກ່ເຮົາ ຈົ່ງນິຣະມິດຮູບພຣະພຸດທິເຈົ້າ ກັບທັງເຫລົ່າພຣະອັກຄະສາວົກກ້ຳຊ້າຍແລກ້ຳຂວາ ໃຫ້ຜາກົດແກ່ຕາເຮົາ ໃນກາລະບັດນີ້ເທີ້ນ.

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາມານຈົ່ງກ່າວວ່າ ຜູ້ຂ້າຈັກນິຣະມິດບັດນີ້ກໍໄດ້ແລ ແຕ່ວ່າເມື່ອທ່ານໄດ້ເຫັນແລ້ວ ຢ່າໄດ້ໄຫວ້ນິບຄົມຣິບນະມັດສະການ ເມື່ອພຣະເຖຣະເຈົ້າຮັບຄຳແລ້ວ ພຣະຍາມານຈົ່ງເຂົ້າໄປໃນປ່າແຫ່ງໜຶ່ງ ກໍມີແລ. ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຈົ່ງໃຫ້ປະຊຸມປະຣິສັດທັງປວງ ມີພິກຂຸປະຣິສັດ ເປັນເຄົ້າ ໃຫ້ຖືເອົາດອກໄມ້ທູບທຽນ ແລເຄື່ອງຂິຍາສັກກາຣະບູຊາ ແລ້ວກ່າວວ່າ ເຮົາທັງຫລາຍຫາກຈັກໄດ້ເຫັນ ຍັງຮູບພຣະພຸດທິເຈົ້າແລ ຮູບພຣະອັກຄະສາວົກຊ້າຍຂວາ ແລຈັກໄດ້ສັກກາຣະບູຊາໃນກາລະບັດນີ້.

ຕັສະມິງ ຂະເນ ໃນຂະນະບັດນັ້ນ ພຣະຍາມານກໍນິຣະມິດກາຍຕົນ ເປັນອົງພຣະພຸດທິເຈົ້າ ປະກອບດ້ວຍ ມະຫາປຸຣິສະລັກຂະນະ ແລອະສີຕະຍານຸພະຍັນຊະນະອັນວິຈິດ ແລສັບພັນນະຣັງສີຣັດສະມີທີກປະການ ອັນໂອພາດໂສພາ ມີທັງພຣະອັກຄະສາວົກກ້ຳຊ້າຍຂວາ ແລພຣະອະສີຕິມະຫາສາວົກແປດສິບອົງ ຫາກສະພັດແວດລ້ອມເປັນປະຣິວານ ຄັນພຣະເຖຣະເຈົ້າເຫັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍຊົມຊື່ນຍິນດີ ຖວາຍບູຊານ້ອມນະມັດສະການດ້ວຍເບນຈາງຄະປະດິດ ພຣະພິກຂຸສົງເຈົ້າ ແລມະຫາຊົນທັງຫລາຍ ອັນຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ກໍພ້ອມກັນຖວາຍບູຊາແລ ນະມັດສະການເປັນເອກະສັນທາ.

ຂະນະນັ້ນ ພຣະຍາມານກໍບັນດານໃຫ້ຮູບພຣະພຸດທິເຈົ້າ ພ້ອມທັງປະຣິວານ ໃຫ້ອັນຕະຣະທານຫາຍ ກາຍເປັນພຣະຍາມານດັ່ງເກົ່າ ຈົ່ງວ່າແກ່ພຣະເຖຣະເຈົ້າວ່າ ຂ້າໄຫວ້ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ເຫດໃດແລພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາໄຫວ້ຜູ້ຂ້າ ທ່ານຫາກໄດ້ສັນຍາໄວ້ວ່າຈັກບໍ່ໄຫວ້ ເປັນແນວໃດຈົ່ງມາໄຫວ້ນີ້ຈາ? ພຣະເຖຣະເຈົ້າຈົ່ງກ່າວຕອບວ່າ ເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ໄຫວ້ຕິວທ່ານ ເຮົາກໍຫາກໄຫວ້ຮູບພຣະພຸດທິເຈົ້າ ກັບທັງຮູບພຣະອັກຄະສາວົກແລພຣະມະຫາສາວົກທັງປວງ ທີ່ລ່ວງລັບດັບຂັນເຂົ້າສູ່ນິຣະພານໄປແລ້ວນັ້ນແລ. ແຕ່ນັ້ນ ພຣະຍາມານ ກໍມີໃຈອ່ອນນ້ອມເຫລື້ອມໃສໃນພຣະພຸດທະສາສະນາ ປະຕິຍານວ່າ ຈະບໍ່ກະທຳກັມອັນເປັນບາບທຍາບຊ້າກ້າແຂງ ເຫມືອນແຕ່ກ່ອນອີກຕໍ່ໄປແລ. ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຈົ່ງກ່າວແກ່ພຣະຍາມານວ່າ ທ່ານຈົ່ງໄປເປັນສຸຂ ເປັນສຸຂເທີ້ນ. ແລ້ວ ພຣະຍາມານກໍນະມັດສະການພຣະເຖຣະເຈົ້າ ແລຂາບລາກັບໄປສູ່ທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນ ຫັ້ນແລ.

ມີຄຳຖາມເຂົ້າມາວ່າ ເຫດໃດແລພຣະຍາມານຈົ່ງນິຣະມິດຕົນ ເປັນຮູບພຣະພຸດທິເຈົ້າ ອັນປະກອບດ້ວຍ ມະຫາປຸຣິສະລັກຂະນະ ແລອະສີຕະຍານຸພະຍັນຊະນະ ເຫມືອນດັ່ງອົງພຣະພຸດທິເຈົ້າໄດ້ນີ້ຈາ? ເພິ່ງແກ້ວ່າດັ່ງນີ້ ພຣະຍາມານກໍຫາກໄດ້ສ້າງສົມ ອົບຣົມປາຣະມີທັມມາແຕ່ຊາດປາງກ່ອນ ແຕ່ໄດ້ປາຖະນາເປັນພຣະຍາມານ ໄດ້ຕິດຕາມຍັງພຣະພຸດທິເຈົ້າແຫ່ງເຮົາມາ ຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກບັນພະຊາ ແລໄດ້ຕັດເປັນພຣະພຸດທິເຈົ້າ ຈົນສະເດັດເຂົ້າສູ່ນິຣະພານ ພຣະຍາມານຫາກໄດ້ເຫັນອົງພຣະພຸດທິເຈົ້າຜາກົດແກ່ຕາ ບັດນີ້ ພຣະຍາມານຕັ້ງມູລະປະນິທານປາຖະນາເປັນພຣະພຸດທິເຈົ້າ ບັດນີ້ ກໍມີອຸປະນິໃສແກ່ກ້າ ຈົ່ງໄດ້ນິຣະມິດຕົນເປັນເຫມືອນພຣະພຸດທິເຈົ້າໄດ້ ແທ້ແລ.

ອະຖະ ໂຂ ຣາຊາ ໃນກາລະບັດນັ້ນ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ມີພຣະຫົຣະໄທປາຖະນາຈັກບູຊາພຣະມະຫາເຈດີ ດ້ວຍພຣະສາຣີຣະກາຍຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ໄດ້ເຈັດວັນເຈັດຄືນ ຈຶ່ງໃຫ້ເອົາຍອງຝ້າຍຈຸ່ມນ້ຳມັນຫອມ ມາພັນພຣະກາຍຕັ້ງແຕ່ຄໍລົງມາເຖິງພຣະບາດ ແລ້ວປະທັບຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈດີ ຍົພຣະຫັດຂຶ້ນໄວ້ເໜືອພຣະສງ ລະນຶກເຖິງພຣະພຸດທິຄຸນເປັນອາຣົມແລ້ວ ໃຫ້ເອົາໄຟຈູດ ໄຟກໍລຸກຂຶ້ນທົ່ວພຣະກາຍ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຫວັ່ນໄຫວໄປມາ ຫາກຕາມໄຕ້ຕົນບູຊາ ເປັນດັ່ງວ່າດວງປະທີບຢູ່ສັ້ງເຈັດວັນ ແປວໄຟນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນໄປ ສູງປະມານວ່າໄດ້ເຈັດວາຢືນ ພຣະອົງກໍຕັດສໍລະເສີນພຣະພຸດທິຄຸນ ພຣະທັມມະຄຸນແລພຣະສັງຄະຄຸນບໍ່ໄດ້ຂາດ ແປວໄຟທີ່ຮ້ອນນັ້ນ ກໍກັບເຢັນເປັນນ້ຳ ພຣະກາຍະອິນທີ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຫວັ່ນໄຫວໄປມາ ກະທຳສັກກາຣະບູຊາຢູ່ອີກ ຖ້ວນເຈັດວັນ ເຈັດຄືນ ກໍມີແລ.

ປູຊາຍະ ນິຕຖິເຕ ໃນເມື່ອການບູຊາສຳເຣັດບໍຣະບວນແລ້ວ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ກໍຈຶ່ງສົ່ງສຸຄັນທະວາຣີມີກິ່ນອັນຫອມຮື່ນ ແລ້ວພຣະກໍທະຣົງວັດຖາອາພອນອັນວິຈິດ ສະເດັດໄປສະຖິດທີ່ພຣະເຈຕິຍະສະຖານ ພຣະອົງກໍນ້ອມນະມັດສະການ ກະທຳປະທັກຂິນວຽນສາມຮອບ ຄອບສາມທີ ຖວາຍໄທຍະທານມີຈີວອນປະຣິກຂານ ອັນມີຄ່າຣາຄາເປັນເຄົ້າ ແກ່ພຣະສົງຄະເຈົ້າແລ້ວ ກໍທົ່ງສະດັບຟັງຍັງພຣະທັມມະເທສະນາ ອັນພຣະອໍຣະຫັນຕາເຈົ້າທັ່ງຫລາຍຫາກສຳແດງ ສັ້ງເຈັດວັນ ເຈັດຄືນ ຄັນສະຫລອງພຣະເຈດີສຳເຣັດແລ້ວ ພຣະອົງກໍມີພຣະຫົໄທຜ່ອງແຜ້ວຍິນດີຍິ່ງໜັກໜາ **ປຸຈສິ** ຈຶ່ງຕັດຖາມພຣະເຖຣານຸເຖຣະເຈົ້າທັ່ງປວງວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄທ້ພຣະເຖຣະເຈົ້າທັ່ງຫລາຍ ຜູ້ຂ້ານີ້ມີສັດທາ ໄດ້ສະຫລະຊັບນັບໄດ້ເຖິງເກົ້າສິບຫົກໂກດ ອອກເປັນທານໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານແລເຈດີ ໄດ້ແປດຫມື່ນສີ່ພັນອົງ ຜູ້ຂ້າໄດ້ກະທຳບຸນຄັ້ງນີ້ ກໍຫາກມາກຍິ່ງໜັກໜາ ຜູ້ຂ້າຍັງຈັກໄດ້ເປັນພຣະຍາດ ໃນພຣະພຸດທະສາສະນາແລ້ວຫລືບໍ່ຈາ?.

ພຣະໂມກຄັນລີບຸດຕິດສະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງຖວາຍພຣະພອນວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດເຈົ້າ ມະຫາບໍພິດເປັນເຈົ້າ ຫາກໄດ້ກະທຳບຸນມີປະມານທໍ່ນີ້ ກໍຍັງບໍ່ນັບວ່າໄດ້ເປັນພຣະຍາດ ໃນພຣະພຸດທິສາສະນາ ແທ້ເທື່ອແລ ເປັນໄດ້ແຕ່ທາຍົກຜູ້ອຸປະຖັມດ້ວຍປັດຈັຍ ເກື້ອກູນພຣະພຸດທິສາສະນາ ທໍ່ນັ້ນແລ ພຣະມະຫາກະສັດເຈົ້າຈຶ່ງຕັດຖາມຕໍ່ໄປວ່າ ກະທຳບຸນສິ່ງໃດແລຈຶ່ງຈັກໄດ້ເປັນຍາດ ໃນພຣະພຸດທິສາສະນານັ້ນຈາ? ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍພຣະພອນວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດເຈົ້າ ບຸກຄະລະຜູ້ໃດແລ ໄດ້ມີສັດທາບວດຍັງຕົນເອງ ຫລືບວດລູກຫລານເຂົ້າໄວ້ໃນພຣະພຸດທະສາສະນາ ຈຶ່ງຈັກໄດ້ຊື່ວ່າເປັນທາຍາດໃນພຣະພຸດທິສາສະນາແລ. ພຣະມະຫາກະສັດເຈົ້າ ຈຶ່ງເລົ່າຕັດຖາມອີກວ່າ ຕົວເອງກໍບໍ່ບວດ ລູກຫລານກໍບໍ່ບວດ ຈັກໃຫ້ເຮັດຢ່າງໃດນັ້ນຈາ? ພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍພຣະພອນ່ວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດເຈົ້າ ຜິວ່າບໍ່ມີດັ່ງນັ້ນ ໃຫ້ບວດທາດທັມມະກອນ ຫລືຊ່ອຍຄົນມາບວດໃນພຣະພຸດທິສາສະນາ ແລອຸປັດຖາກດ້ວຍປັດຈັຍສີ່ ແກ່ເຈົ້າພິກຂຸສາມະເນນ ແລຕັ້ງຢູ່ໃນໄຕຣສະຣະນະຄົມນະ ຮັກສາສິລຫ້າ ຮັກສາສິລແປດໃຫ້ບໍຣິສຸດບໍຣິບູນ ກໍຫາກຈັກໄດ້ຊື່ວ່າເປັນທາຍາດ ໃນພຣະພຸດທິສາສະນາ ແທ້ແລ.

ເຖໂຣ ອານິສັງສັງ ເທເສນໂຕ ເມື່ອພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ຈັກສຳແດງຍັງອານິສົງແຫ່ງບັນພະຊາ ຈຶ່ງກ່າວເປັນພຣະຄາຖາວ່າ **ຈະຕຸກັປປານິ ທາສັສສະ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ມີຄວາມວ່າ ອັນວ່າບຸກຄະລະຜູ້ໃດ ໄດ້ບວດທາດໃຫ້ເປັນເຈົ້າສາມະເນນ ກໍຈັກໄດ້ຜະລາອານິສົງສີ່ກັບ ໄດ້ບວດທາດໃຫ້ເປັນເຈົ້າພິກຂຸສົງ ຈັກໄດ້ຜະລາອານິສົງ

ແປດກັບ ໄດ້ບວດລູກໃຫ້ເປັນເຈົ້າພິກຂຸ ຈັກໄດ້ຜະລາອານິສົງສິບຫົກກັບ ບວດຕົນເອງເປັນສາມະເນນ ຈັກໄດ້ຜະລາອານິສົງສາມສິບສອງກັບ ໄດ້ບວດຕົນເອງໃຫ້ເປັນເຈົ້າພິກຂຸ ຈັກໄດ້ຜະລາອານິສົງຫົກສິບກັບ. ຖາມວ່າ ກັປໜຶ່ງນັ້ນມີປະມານທ່ໃດ? ແກ້ວ່າ **ປັພພະຕັງ ໂຍຊະນຸພເພທັງ** ພູເຂົາສູງໄດ້ໂຍດໜຶ່ງ ກວ້າງຍາວກໍໄດ້ໂຍດໜຶ່ງ ເປັນສີ່ຫລ່ຽມທ່ໍກັນແລ ເມື່ອເຖິງຮ້ອຍປີ ເທວະດາຈຶ່ງເອົາຜ້າທິບມາກວາດລົງເທື່ອໜຶ່ງ ເທວະດາທຳຢ່າງນີ້ ໂດຍກຳໜົດ ຈົນພູເຂົານັ້ນຮາບຮຽງພຽງສະເໜມີກັບພື້ນດິນເມື່ອໃດ ກາລະອັນນານປະມານທ່ໍນັ້ນແລ ຈຶ່ງຮຽກວ່າກັປໜຶ່ງທ່ນແລ.

ຣາຊາ ຕັງ ສຸຕະວາ ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ໄດ້ຟັງອານິສົງແຫ່ງບັນພະຊາອັນນີ້ແລ້ວ ກໍມີພຣະຫົຣະໄທຜ່ອງແຜ້ວໂສມະນັດຍິນດີເປັນອັນຍິ່ງ ຈຶ່ງຖວາຍອະພິວາດວັນທະນາ ລາພຣະສົງເຈົ້າທັງປວງ ສະເດັດເຂົ້າໄປສູ່ພຣະນະຄອນ ສະເດັດເຖິງຜາສາດຣາດຊະມຸນທຽນແລ້ວ ພຣະຈອມແກ້ວ ຈຶ່ງຕັດແກ່ເຈົ້າມະຫິນທະຣາດຊະໂອຣົດ ແລພຣະນາງສັງຄະມິດຕາຣາດຊະທິຕາວ່າ **ຕາຕາ** ດູຣາເຈົ້າທັງສອງຜູ້ເປັນບຸດສຸດທີ່ຮັກທີ່ແພງຂອງພ່ໍ ເຈົ້າທັງສອງຈຶ່ງມີສັດທາບວດເປັນເຈົ້າພິກຂຸແລພິກຂຸນີ ໃນພຣະພຸດທິສາສະນາເທີ້ນ ພ່ໍຈັກໄດ້ເປັນທາຍາດໃນພຣະພຸດທະສາສະນາ ຕົວເຈົ້າທັງສອງກໍຫາກຈັກໃຫ້ປະພຶດພຣົມມະຈັນອັນປະເສີດ ບ່ໍເສຍທີທີ່ໄດ້ເກີດມາພົບມາເຫັນພຣະພຸດທະສາສະນາ ແທ້ແລ.

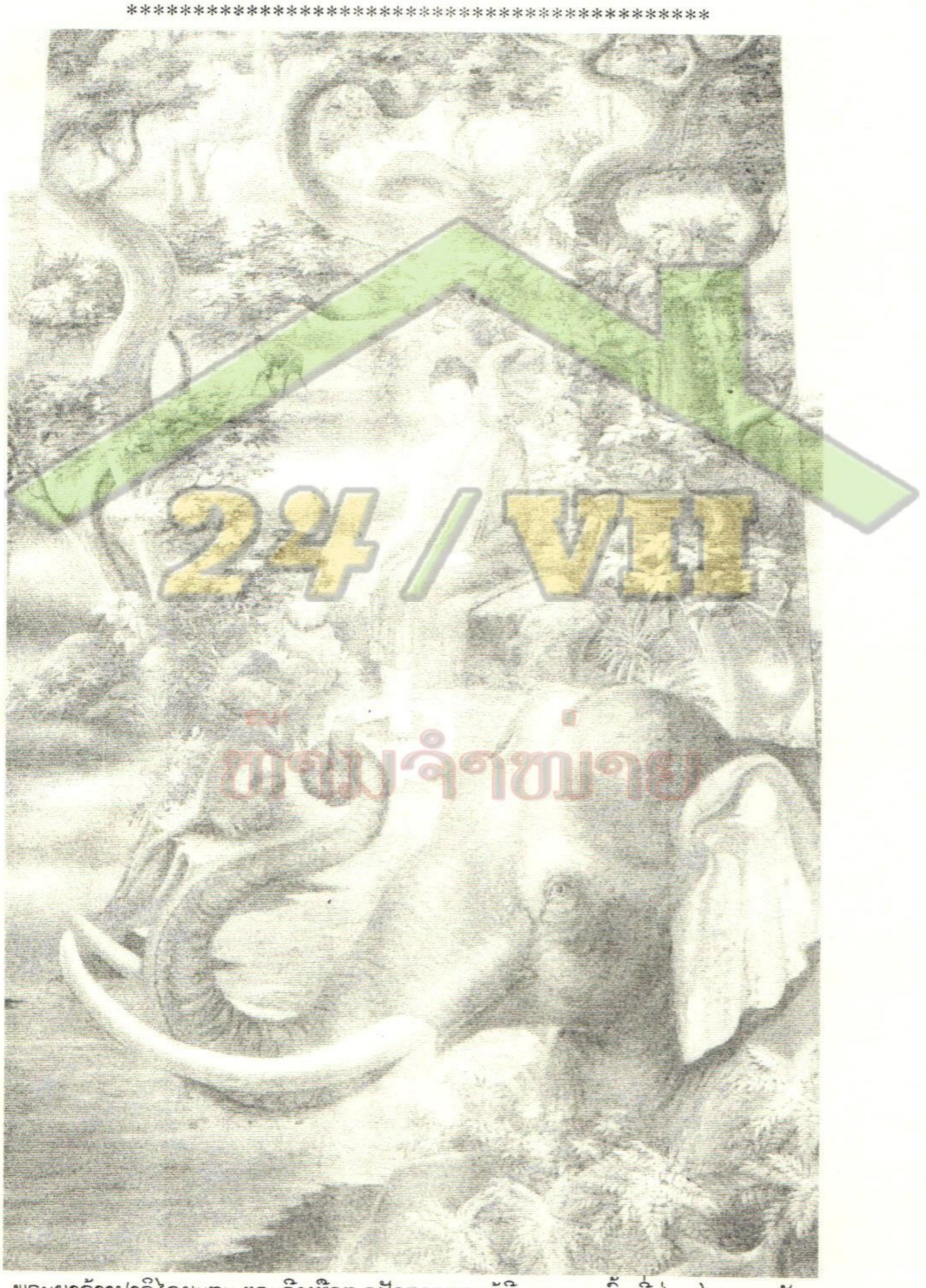
ເຕ ຕັງ ວະຈະນັງ ສຸຕະວາ ພຣະຣາດຊະບຸດແລພຣະຣາດຊະທິຕາທັງສອງພຣະອົງ ອັນມີປາຣະມີແກ່ກ້າ ໄດ້ຟັງຍັງຄຳພຣະຣາດຊະປິຕາຕັດຂໍ້ໃຫ້ບວດ ກໍມີພຣະຫົຣະໄທຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ ຈຶ່ງພ້ອມກັນຍໍພຣະຫັດຖວາຍບັງຄົມລາພຣະຣາດຊະປິຕາເປັນເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າມະຫິນທະຣາດຊະໂອຣົດກໍໄປຂໍບັນພະຊາອຸປະສົມບົດໃນສຳນັກ ແຫ່ງພຣະໂມກຄັນລີບຸດຕິດສະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ຝ່າຍພຣະນາງສັງຄະມິດຕາຣາດຊະທິຕາ ກໍໄປຂໍບັນພະຊາອຸປະສົມບົດ ໃນສຳນັກແຫ່ງນາງພິກຂຸນີ ເມື່ອບັນພະຊາອຸປະສົມບົດສຳເຣັດແລ້ວ ເຈົ້າພິກຂຸມະຫິນທະ ໄດ້ບັນລຸພຣະອໍຣະຫັນຕາ ພ້ອມດ້ວຍປະຕິສັມພິທາຍານ ແລອະພິນຍາທິກ ໃນທ່ານກາງພຣະສັງຄະເຈົ້າທັງປວງ ໃນເມື່ອການອຸປະສົມບົດນັ້ນສຳເຣັດ ສ່ວນພິກຂຸນີສັງຄະມິດຕາ ກໍປະພຶດປະຕິບັດຕັ້ງຢູ່ໃນສິລສັງວອນບໍຣະສຸດບໍຣະບວນ ອຸດສາຫະພາວະນາ ໃນທ້ອງວິປັດສະນາກັມມັດຖານ ບ່ໍຊ້າບ່ໍນານ ປະມານວ່າໄດ້ສາມວັນ ກໍໄດ້ເຖິງແກ່ພຣະອໍຣະຫັນຕາ ອັນປະກອບໄປດ້ວຍປະຕິສັມພິທາຍານ ທັງສອງພຣະອົງ ກໍມີຄຸນານຸພາບມາກຫລາຍ ໄດ້ນຳພຣະພຸດທິສາສະນາໄປປະດິດສະຖານໄວ້ໃນເມືອງລັງກາທະວີບ ໄດ້ຍົກພຣະພຸດທະສາສະນາແລໄຕຣປິດົກທັມ ຈຳເຣີນວັດທະນາມາ ຕາບຕ່ໍເທົ້າກາລະບັດນີ້ແລ.

ຕະທາ ກາເລ ໃນກາລະຄັ້ງນັ້ນ ພຣະໂມກຄັນລີບຸດຕິດສະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ຜູ້ເປັນວິສຸດທິສົງ ຈຶ່ງຖວາຍພຣະພອນ ແກ່ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າວ່າ **ມະຫາຣາຊະ** ດູຣາບຸພິດພຣະຣາດຊະສົມພານ ພຣະອົງທະຣົງຄຸນອັນປະເສີດ ບັດນີ້ ມະຫາບຸພິດເປັນເຈົ້າ ກໍຫາກໄດ້ເປັນພຣະຍາດໃນພຣະພຸດທິສາສະນາແລ້ວແລ. ພຣະຍາສີທັມມາໂສກະຣາດເຈົ້າ ທົ່ງໄດ້ສະດັບຟັງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍມີພຣະຫົຣະໄທຊຶ່ມຊື່ນຍິນດີເປັນອັນຍິ່ງ ຈຶ່ງທະຣົງພຣະຣາດຊະສັດທາອຸປະຖັມພິກ ຍໍຍົກພຣະພຸດທິສາສະນາ ກະທຳຕະຕິຍະສັງຄາຍະນາເທື່ອທີສາມ ອັນມີພຣະອໍຣະຫັນຕາເຈົ້າທັງຫລາຍ ປະມານວ່າໄດ້ພັນອົງເຂົ້າຮ່ວມ ມີພຣະໂມກຄັນລີບຸດຕິດສະມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ເປັນເຄົ້າເປັນປະທານ ແລທະຣົງພຣະຣາດຊະສັດທາສ້າງບຸນຍະສົມພານມາກໜັກໜາ ມີການໃຫ້ທານ

ແລຮັກສາສິລ ເປັນເຄົ້າ ຄັນເມື່ອເຖິງອາຍຸສັງໄຂຍະສ້ຽງອາຍຸແລ້ວ ພຣະຕົນແກ້ວກໍສຸຣະຄົດໄປຕາມບຸນກັມອັນດີງາມ ອັນເປັນໂກສົນສົມພານສ້າງໄວ້ ກໍມີແລ

ມາຣະພັນທະນະວັນນະນາ ອັນວ່າກິຍາຈາຍັງພຣະອຸປະຄຸຕຕະເຖຣະເຈົ້າ ຜາບພຣະຍາມານ ດັ່ງກ່າວມາ **ນິຕຖິຕາ** ກໍສະເດັດບໍຣະບວນ ຄວນແລ້ວທໍ່ນີ້ກ່ອນແລ

****

24 / VII
ห้องจำหน่าย

ພຣະຍາຊ້າງປາລິໄລຍະກະ ແລະລີງເຜືອກ ອຸປັດຖາກພຣະຜູ້ມີພຣະພາກເຈົ້າ ທີ່ປ່າເຣໄລຍະກະວັນ

ເລື່ອງພຣະມະໄລຍເຖຣະເຈົ້າ

1. ມາໄລຍຫມໍ່ນ

ນະໂມ ຕັສສະ ພະຄະວະໂຕ ອະຣະຫະໂຕ ສັມມາສັມພຸທທັສສະ (ວ່າສາມເທື່ອ)

ສຸຣະນະຣະມະຫິນິຍັງ ພຸທທະເສຕຖັງ ນະມັຕະວາ
ສຸຄະຕະປະພະວັງ ທັມມັງ ສາທຸສັງຄັນຈະ ນະມັຕະວາ
ສະກະລະຊະນະປະສາທັງ ມາເລຍຍັງ ນາມະ ຫິ ວັຕຖຸງ
ປະຣະມັຕຖະນະຍະວິຈິຕຕັງ ອາຣະພິສສັງ ສະມາສະໂຕຕິ

ສາທະໂວ ດູຣາສັບປຸຣິສາເຈົ້າທັງຫລາຍຝູງມີຜະຫຍາ ພັນທະຄາຖາອັນນີ້ ອາຈານເຈົ້າຕົນແປງຄັມພີມາໄລ **ວຸຕຕັງ** ຫາກຕັ້ງໄວ້ເປັນໄຕຣປະນາມ ໄຫວ້ຍັງແກ້ວທັງສາມປະການ ເພື່ອໃຫ້ຫາຍອົນຕາຍທັງພາຍໃນແລພາຍນອກ ຂອກຂັນທະສັນຕານທັງມວນ ບໍຣະບວນແຫ່ງຄັມພີອັນນີ້ແລ. ດ້ວຍມີແທ້ ອັດຖະແຫ່ງຄາຖາອັນນີ້ ນັກປຣາດເຈົ້າຜູ້ມີຜະຫຍາເພິ່ງຮູ້ ດັ່ງຈັກວິສັດຊະນາໄປພາຍໜ້າ ນີ້ເທີ້ນ:

ອະຫັງ ອັນວ່າຜູ້ຂ້າ **ນະມັຕະວາ** ໄຫວ້ແລ້ວ **ພຸທທະເສຕຖັງ** ຍັງພຣະພຸດທິເຈົ້າຕົນປະເສີດ ລ້ຳເລີດກວ່າ ນໍຣະເທພາ ອັນຄົນແລເທວະດາທັງຫລາຍ ຫາກຄວນສັກກາຣະບູຊາ ບໍ່ທ່ໍແຕ່ນັ້ນ **ນະມັຕະວາ** ຂ້າກໍໄຫວ້ **ທັມມັງ** ຍັງພຣະທັມເຈົ້າດວງປະເສີດ ອັນເກີດມາແຕ່ພຣະສັບພັນຍູເຈົ້ານັ້ນແລ ບໍ່ທ່ໍແຕ່ນັ້ນ **ນະມັຕະວາ** ຂ້າກໍນ້ອມໄຫວ້ **ສັງຄັງ** ຍັງພຣະອະຣິຍະສັງຄະເຈົ້າ ຕົນທະຣົງຈະຕຸປາຣິສຸດທະສິລໃສສຸດ ອັນສັບປຸຣິສະອຸຕຕະມະສະໂມທານ ສາມປະການລ້ຳເລີດ (**ອາຣະພິສສັງ** ຂ້າກໍຈັກຜາຣົບແຕ່ງແປງ **ມາເລຍຍັງ** ຍັງຄັມພີມາໄລ ອັນວິຈິດຣິດຈະນາໄປ) ດ້ວຍນັຍອັນປະເສີດ ໃຫ້ບັງເກີດຍັງປະສາທະສັດທາ ແກ່ຄົນແລເທວະດາທັງຫລາຍ **ສະມາສະໂຕ** ດ້ວຍອັນຫຍໍ້ແຄບກ່ອນແລ.

ເອໂກ ເຖໂຣ ກັມໂພຊະຄາມັງ ນິສສາຍະ ໂລຫະນະຊະນະປະເທ ວິຫາສິ. ກິຣະ ດັ່ງຈັກຮູ້ມານີ້ **ອະຕີເຕ ກາເລ** ໃນກາລະເມື່ອລ່ວງມາແລ້ວວັນນັ້ນ ຍັງມີພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າຕົນໜຶ່ງ ຊື່ວ່າເຫບມາໄລ **ປາກະໂຕ** ຕົນລ້ຳຊາຜາກົດດ້ວຍອິດທິລິດທິຍານອັນປະເສີດ **ນິສສາຍະ** ກໍອາໃສເຊິ່ງບ້ານອັນໜຶ່ງ ຊື່ວ່າກັມໂພຊະຄາມຍາມນັ້ນ **ວິຫາສິ** ເຈົ້າກໍຢູ່ໃນໂລຫະນະຊົນນະບົດທີ່ນັ້ນ **ປະຕິຕຖານະພູເຕ ລັງກາທີເປ ສັງຊາເຕນະ ຕາມພະປະເນຍຍະ-**

—

ທິເປ ອັນມີໃນຕາມພະປະໄນຍະທິບ ກ່າວຄືວ່າລັງກາທິບ ອັນເປັນທີ່ຕັ້ງແຫ່ງແກ້ວທັງສາມປະການ ຄືພຣະພຸດທະຣັດຕະນະ ພຣະທັມມະຣັດຕະນະ ແລພຣະສັງຄະຣັຕຕະນະ.

ໂສ ເຖໂຣ ອັນວ່າພຣະເຖຣະເຈົ້າຕົນນັ້ນ ກໍໄປນຳເອົາມາຍັງປະວຸດຕິຂ່າວສານແຫ່ງສັດທັງຫລາຍ ອັນໄປໄຫມ້ໃນນະຣົກທີ່ນັ້ນ **ກະເຖຕະວາ** ແລ້ວກໍມາບອກແກ່ຍາຕິກາວົງສາແຫ່ງເຂົາ ໃຫ້ກະທຳບຸນເປັນເຄົ້າ **ກະເຖ-ໂຕ** ມະຫາເຖຣະເຈົ້າກະທຳໃຫ້ສັດນະຣົກ ໃຫ້ໄດ້ເມືອເກີດໃນເມືອງສະຫວັນ ອັນຍາຕິພີ່ນ້ອງຫາກສຳເພາະສິ່ງບຸນໄປຫາ ນັ້ນແລ. **ເອກະທິວະສັງ** ຍັງມີໃນກາລະວັນໜຶ່ງ **ເຖໂຣ** ອັນວ່າພຣະເຖຣະເຈົ້າ **ອຸຕຖາຍາສະນາ** ເຈົ້າກໍລຸກອອກຈາກອາສະນາ **ປາໂຕວະ** ແຕ່ຍັງເຊົ້າ **ອາທາຍະ** ເຈົ້າກໍຖືເອົາແລ້ວ **ປັຕຕະຈີວະຣັງ ສະທັຕຖັງ** ຍັງບາດ ແລຜ້າຈີວອນດ້ວຍມືແຫ່ງຕົນ **ປາວິສິ** ກໍເຂົ້າໄປສູ່ບ້ານ ເພື່ອຈັກພິກຂາຖືເອົາຍັງເຂົ້າບິນທະບາດ ຍາມນັ້ນ **ເອໂກ ທະລິທທະກະປຸຣິໂສ** ຍັງມີຊາຍທຸກໄຮ້ເຂັນໃຈຜູ້ໜຶ່ງ **ວະສິ** ກໍຢູ່ໃນບ້ານທີ່ນັ້ນ ມັນກໍອຸປະຖາກຍັງພໍ່ແລແມ່ແຫ່ງຕົນທຸກວັນ **ຄັນຕະວາ** ຊາຍຜູ້ນັ້ນມັນໄປອາບນ້ຳຊຳຣະເນື້ອຕົນ ໃນສະນັ້ນແລ້ວ **ທິສະວາ** ມັນກໍເຫັນຍົງດອກນິລຸບົນທັງຫລາຍ ຫມາຍວ່າໄດ້ແປດດອກ **ຄະເຫຕະວາ** ມັນກໍຍົກອອກມາຈາກສະທີ່ນັ້ນ **ປະຕິປັຊຊິ** ມັນກໍໄຕ່ຫົນທາງມາ ປະສົບພົບພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຕົນທະຣົງໂສມງາມດີ ມີລິດທີອັນຊອບ ປະກອບດ້ວຍທັດສະນະສະໂມທານ ມັນກໍນ້ອມນະມັດສະການນົບໄຫວ້ ຍັງພຣະເຖຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈສັດທາ **ທັຕະວາ** ໃຫ້ແລ້ວ ຍົງດອກໄມ້ແກ້ວເປັນທານ ແກ່ສົມພານເຈົ້າຕົນວິເສດ **ຄະເຫຕະວາ** ພຣະເຖຣະເຈົ້າຮັບເອົາແລ້ວເລົ່າອະນຸໂມທະນາ ກໍກ່າວຄາຖາວ່າ **ອຸປາສະກະ** ດູຣາອຸປາສິກຜູ້ຍົກໃຫ້ຍັງທານ ບຸບຜາບານດວງປະເສີດ ຈົ່ງບັງເກີດຍັງເຂົ້າຂອງກອງແກ້ວ ຢ່າຄາດແຄ້ວດັ່ງຄຳປາຖະນາທັງມວນ ເທົ້າວັນເທີ້ນ.

ເຖໂຣ ອັນວ່າ ພຣະມາໄລເຖຣະເຈົ້າ ກໍເລົ່າໄຂມະໂນລົງ ປະຈົງຮັບຮໍ່ ຮ່ຳເພິ່ງຕໍ່ຄະນິງດູ ຄວນກູເອົາໄປບູຊາ ພຣະທາດແລເຈດີ ທີ່ພຣະມຸນີຈອມເຈົ້າ ໄດ້ເທສະນາທັມມະຈັກດວງປະເສີດ ກໍບັງເກີດຮ່ຳເພິ່ງເຖິງສອງທີສາມ ທີ່ວ່າ ພຣະບຸຣິມທາດແລເຈດີທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ກໍໄດ້ບູຊາແລ້ວແຕ່ລະແຫ່ງ ແຫ່ງລະເຈັດທີທັງມວນ ຄວນເຮົາເອົາດອກໄມ້ແກ້ວດວງດີວິເສດ ເມືອໄຫວ້ພຣະເກດແກ້ວຈຸລາມະນີ ຄັນວ່າເຈົ້າກູຈົນດາດັ່ງນັ້ນແລ້ວບໍ່ນານ ກໍເຂົ້າຈະຕຸດຖະຊານ ທະຍານຂຶ້ນເໜືອອາກາດ ມາຕາວ່າລັດນິ້ວມືດຽວໜຶ່ງເປັນປະມານ ດ້ວຍອາການສົບສອດ ກໍຈົ່ງຮອດຂ່ວງເຂດພຣະເກດແກ້ວ ອັນແລ້ວດ້ວຍແກ້ວອິນທະນິນ ອັນພຣະອິນທາຫາກສ້າງໄວ້ ເປັນທີ່ໄຫວ້ແລ ບູຊາ ແກ່ເທບພະດາທັງຫລາຍໃນຊັ້ນຟ້າຕາວະຕິງ ຜາກົດມາໃນປະເທດ ອັນພຣະເຈົ້າຕົນວິເສດເມື່ອຍັງເປັນໂພທິສັດ ຫາກຕັດດ້ວຍສີຂັນໄຊດ້າມແກ້ວ ແລຖືເອົາດ້ວຍມືອັນອ່ອນສຸຂຸມານ ລາຍມືສົມສວາມວິເສດ ເປັນດັ່ງຍອງຝ້າຍເທດສຸຂຸມານ ແລ້ວຈົ່ງທົ່ງອະທິດຖານວ່າ **ອະທັງ** ຄັນວ່າຜູ້ຂ້າອອກບວດ ລວດຈັກໄດ້ເປັນພຣະເຈົ້າຕົນວິເສດ ເກດແຫ່ງຜູ້ຂ້າຢ່າໄດ້ຕົກລົງທັບແຜ່ນດິນ ຈົ່ງບິນບິນຢູ່ເທິງອາກາດ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະອິນທາທິຣາດ ອະພິວາດໄຫວ້ທູນຖວາຍ ບາຍເອົາກະອູບຄຳ ນ້ອມນຳມາຮັບເອົາໄວ້ ເມືອສ້າງພຣະເຈດີສີເກດແກ້ວຈຸລາ ຊ້ອງໜ້າພຣະເວໄຊຍົນຕະປາສາດແຫ່ງຕົນ ກໍມີແລ.

ເຕນະ ວຸຕຕັງ ເຫດດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນຄາຖາພັນທະດວງນີ້ ອາຈານເຈົ້າຕົນແຕ່ງແປງຄົ້ນພົບມາໄລ ໄຂອອກໄວ້ໃຫ້ເຫັນແຈ້ງ ແຫ່ງອັດຖະພາຍຫລັງວ່າ **ສາທະໂວ** ດູຣາສັບປຸຣິສາເຈົ້າທັງຫລາຍ **ເຖໂຣ** ອັນວ່າພຣະມາໄລເຖຣະ

ເຈົ້າ ເຂົ້າຈະຕຸດຖະຊານ ທະຍານຂຶ້ນເໜືອອາກາດ ງາມໂອພາດດັ່ງຣາຊະຫົງຄຳ ດູລຳນຳຜ່ານແຜ້ວ ຮອດເກດແກ້ວຍອດຈຸລາ ມາຕາວ່າລັດນີ້ວມືດຽວໜຶ່ງ ກໍເມື່ອຜາກົດໃນສະຫວັນ **ອຸປະຄັນຕະວາ** ພຣະເຖຣະເຈົ້າກໍເຂົ້າໄປໄຫວ້ ດ້ວຍທີ່ຕິດທີ່ທະຣົງອົງຄະທ້າແຫ່ງ ໂດຍຕາມແພ່ງສັບປຸຣິສາ **ອັຕຖາສິ** ກໍສະຖິດຢູ່ທີ່ຄວນ ກໍມີແລ.

ຕະທາ ເທວະຕາ ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນເທວະດາທັ້ງຫລາຍ ຫມາຍມີພຣະຍາອິນທາເປັນເຄົ້າ ກໍເຂົ້າມາໄຫວ້ແລບູຊາບໍ່ຂາດ ຍັງມະຫາທາດເກດແກ້ວແລແຂ້ວຫມາກແງກ້ຳຂວາ **ວັນທິຕະວາ** ພ້ອມທັ້ງມາໄຫວ້ມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ແລ້ວເລົ່າສະຖິດຢູ່ທຸກກ້ຳທຸກພາຍ ແລມີດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນພຣະອິນທາຕົນຍິດຍິ່ງ ຈຶ່ງຖາມພຣະເຖຣະເຈົ້າວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູຈົນວິເສດ ເຈົ້າ'ກູກໍລຸກມາຈາກປະເທດທີ່ທາງໃດກໍຂ້າຈາ? **ຊັມພຸທີປາຄະໂຕ** ພຣະເທບມາໄລ ໄດ້ໄຂຄຳໄປເຮວຮີບ ວ່າເຮົາມາແຕ່ຫ້ອງຊຸມພູທີບທີ່ພຸ້ນ ເພື່ອຈັກມາບູຊາພຣະມະຫາທາດອົງວິເສດ ພຣະແກ້ວເກດຈຸລາມະນີ ແລ້ວເທພະມາໄລອົງທະຣົງໂສມສີງາມ ກໍຈຶ່ງຖາມອິນທາທິຣາດວ່າ **ມະຫາຣາຊະ** ດູຣາມະຫາຣາດ ມະຫາທາດນີ້ຫາກບັງເກີດດ້ວຍສັດທາ ລືຮູ້ວ່າບຸກຄະລະຜູ້ໃດ ມີໃຈໃສສັດທາມາສ້າງໄວ້ ນັ້ນຈາ?. **ສັກໂກ** ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນອິນທາທິຣາດເຈົ້າ ຕົນເປັນເຫງົ້າແຫ່ງເທວະດາ ໃນສະຫວັນຊັ້ນຕາວະຕິງ ກໍຈຶ່ງຕອບວ່າ ພຣະທາດເກດແກ້ວຈຸລາ **ມະຍາ** ອັນຜູ້ຂ້າທາກຖາປະນາຕັ້ງໄວ້ ໃຫ້ເປັນທີ່ຂາບໄຫວ້ແລບູຊາ ແກ່ເທວະດາທັ້ງຫລາຍກໍຂ້າແລ. **ເຖໂຣ** ອັນວ່າ ພຣະເທບມາໄລເຈົ້າ ກໍເລົ່າຊ້ຳຖາມພຣະຍາອິນທາ ດ້ວຍປັນຍາໄວອົງອາດວ່າ ອັນວ່າເທພະດາທັ້ງຫລາຍຝູງນີ້ ຫາກໄດ້ສ້າງໂກສົນ ໃນເມືອງຄົນເມື່ອກ່ອນສິ່ງໃດ ນັ້ນຈາ?

ສັກໂກ ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນພຣະຍາອິນທາຕົນງາມໜ້າ ກໍຕ້ານຈາຣະຈາໄປຕໍ່ວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູຕົນທະຣົງສີລາໃສສະອາດ ດັ່ງຂ້າອິນທາຈັກອຸປະມາ **ເທວາ** ອັນວ່າເທວະດາທັ້ງຫລາຍ ລາງຜ່ອງນັ້ນ ມີບຸນສົມພານອັນນ້ອຍແຕ່ເມືອງຄົນ ຫາກແຕ່ໄດ້ເອົາຕົນມາເກີດ ໃນຊັ້ນຟ້າເລີດພາຍບົນ ຍ່ອມຫົນລົງໄປພາຍຕ່ຳ ເປັນດັ່ງມີເຂົ້າເປືອກອັນນ້ອຍ ໄວ້ໃນເລົ້າໃນເຍຍ **ຂີຍັນຕິ** ກໍຫມົດໄປບໍ່ທັນນານ ຕາມສົມພານຕົນອັນນ້ອຍແຕ່ເມືອງຄົນ ເທວະດາຕົນມີບຸນສົມພານອັນມາກ ຫາກໄດ້ສ້າງແລ້ວແຕ່ເມືອງຄົນ ລວດເອົາຕົນມາເກີດ ຊັ້ນຟ້າເລີດເຫິງນານ ມີອາຍາມດັ່ງເຂົ້າເປືອກຫລາຍແສນສ່ຳ ໄວ້ພ້ອມພ່ຳເຍຍຫລວງ ຕັກຕວງກິນບໍ່ຮູ້ສ້ຽງ ນັ້ນກໍຂ້າແລ.

ພັນເຕ ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູ **ເກຈິ ຊະນາ** ຄົນທັ້ງຫລາຍລາງຜ່ອງ ມີເຂົ້າຂອງມາກຫລວງຫລາຍ ແຕ່ບໍ່ຂົນຂວາຍກະທຳໄຮ່ນາ ບໍ່ຄ້າຂາຍສືບໄປພາຍໜ້າ ຫາກຈັກເປັນກ່ຳພ້າເຮັ່ງເຂັນໃຈພາຍລຸນ ປຸນດັ່ງເທວະດາຝູງມີບຸນມາກ ຫາກສ້າງໄວ້ແຕ່ເມືອງຄົນ ຄັນຫມົດບຸນຕົນທ່ໍນັ້ນແລ້ວ ບໍ່ມາໄຫວ້ພຣະເກດແກ້ວຈຸລາ **ຈຸຕາ** ຄັນວ່າຄາດຈາກເມືອງຟ້າ ພາຍໜ້າຍ່ອມຫມົດບຸນ ກໍຂ້າແລ.

ຊະນາ ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍ ຝູງມີເຂົ້າເປືອກນ້ອຍ **ອະສິປປາ** ທັ້ງຫາສາດຕະສິນບໍ່ໄດ້ ແຮ່ງຊ້ຳທຸກໄຮ້ຍິ່ງໜັກໜາ ອຸປະມາດັ່ງເທວະດາຝູງມີບຸນນ້ອຍ ອັນໄດ້ສ້າງໄວ້ແຕ່ເມືອງຄົນ ແຕ່ຫາກເອົາຕົນມາເກີດໃນຊັ້ນຟ້າພ່ຳບໍ່ອວ່າຍໜ້າມາບູຊາພຣະທາດ ຄັນວ່າຄາດຈາກເມືອງຟ້າ ເລົ່າລົງໄປສູ່ວິໃສພາຍຕ່ຳ ດັ່ງນີ້ພ່ຳທຸກຄົນ. **ພະຫຸພັນທາ** ຄົນຝູງມີເຂົ້າຂອງຫລາຍກວ່າເກົ່າ ຊ້ຳລົ້ນເລົ່າຫລາຍທີ **ພະຫຸສິປປາ** ມີສາດຕະສິນມາກເຫລືອຫລາຍ ຂົນຂວາຍລ້ຽງຊີວິດອົນທີ ເປັນດັ່ງເທວະດາຝູງມີບຸນບໍ່ໄຮ້ ໄດ້ສ້າງໄວ້ແຕ່ເມືອງຄົນ ຈຶ່ງໄດ້ເອົາຕົນມາ

ເກີດ ໃນຊັ້ນຟ້າເລີດພາຍບົນ ຂົນຂວາຍມາໄຫວ້ ທາດແກ່ນໄທ້ພຣະມຸນີ ບຸນຕົນທີຍໍ່ຍິ່ງ ຍູສຸຂສິ່ງປາຖະນາ ບໍ່ຫົນລົ່ງມາພາຍຕ່ຳ ສະເທວີຍສຸຂສ່ຳຫລາຍປະການ ເທົ້າເຖິງນິຣະພານ ດັ່ງຜູ້ຂ້າອຸປະມາ ດັ່ງນີ້ແລ.

ເຖໂຣ ອັນວ່າພຣະເທບມາໄລຕົນບໍຣະສຸດ **ປຸຈສິ** ຊ້ຳຍັ່ງເລົ່າຖາມພຣະຍາອົນທາວ່າ ດູຣາມະທາຣາດ ສ່ວນ ດັ່ງນັກປຣາດເຈົ້າເມດໄຕໂພທິສັດ **ອາຄະມິສສະຕິ** ທາກຈັກມາບູຊາພຣະທາດເມື່ອວັນໃດນັ້ນຈາ? **ສັກໂກ** ເມື່ອ ນັ້ນ ບັ້ນອົນທາທິຣາດ ກໍປະຕິຍານຂານຸວ່າ **ສັຕຕະມິຍັ່ງ ວາ** ໃນວັນເຈັດຄ່ຳເຫລືອແຫລ່ງ ແປດຄ່ຳແຜ່ງຜາຍໄປ ຕາບຕໍ່ເທົ້າໃນວັນສິບຫ້າຄ່ຳ ດັ່ງນີ້ພ່ຳທຸກວັນ ກໍຂ້າແລ. **ເຖໂຣ** ພຣະມາໄລຕົນບຸນມາກ ວ່າວັນນີ້ທາກແມ່ນວັນ ແປດຄ່ຳ ຈາຮິດຕ່ຳແຕ່ສິງສານ ອົນທາຂານໄຂເຫດ ພຣະເມດໄຕເຈົ້າ ຈັກເຂົ້າມາໃນວັນນີ້ ກໍຂ້າແລ.

ເອວັ່ງ ໃນເມື່ອພຣະເຖຣະເຈົ້າ ຍັ່ງຜິງຕ້ານຈາຣະຈາປະຕິສັນຖານ ຂານກັບດອມພຣະຍາອົນທາດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນ ເທວະບຸດຕົນຍົດຍິ່ງ ໃຈແຈ້ງຈິ່ງຊົມບານ ມີປະຣິວານບໍ່ນ້ອຍ ນັບດ້ວຍຮ້ອຍເປັນປະທັດ ເຂົ້າມາບົວຣະບັດພຣະ ບຸຣົມມະທາທາດເຈົ້າດູງາມ ພຣະເທບມາໄລກໍຖາມທາບຸນອັນໄດ້ກະທຳ ຕາມນັຍອັນພິເສດ ເມື່ອນັ້ນ ເທບເຈົ້າ ອົນທາກໍກ່າວວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄທ້ຜູ້ເປັນເຈົ້າ ສ່ວນດັ່ງເທພະບຸດຕົນເຂົ້າມານີ້ ມີນາມໂຄດບໍ່ຜາກົດ ມີຍົດບໍ່ລືຊາ ໄດ້ເກີດມາໃນເມືອງຄົນ ເມື່ອກ່ອນທົວລະວົນເອົາຫຍ້າມາຂາຍລ້ຽງຊີວິດ ແຕ່ພາຍຫລັງບໍ່ຂາດ ໃນບຸບພະຊາດ ເມືອງຄົນອັນຊອບ ປະກອບດ້ວຍບຸນ **ພຸນຊັນໂຕ** ເມື່ອກົນຍັ່ງເຂົ້າແຫ່ງຕົນ ເຫັນກາບົນບົນມາຢູ່ເຝົ້າ ໄດ້ໃຫ້ເຂົ້າ ເປັນທານ ມີປະມານທໍ່ນັ້ນແຕ່ເມືອງຄົນ ຈິ່ງໄດ້ເອົາຕົນມາເກີດ ໃນຊັ້ນຟ້າເລີດບໍຣະສຸດ ໄດ້ເປັນເທພະບຸດຕົນວິ ເສດ ມາໄຫວ້ພຣະແກ້ວເກດດູງາມ ນັ້ນແລນາ

ເຕນະ ວຸຕຕັ ເທດດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນຄາຖາພັນທະດວງນີ້ ອາຈານເຈົ້າຕົນແປງຄົມພີມາໄລ ໄຂອອກໄວ້ເປັນ ສາທິກຍົກມາວ່າ ບຸກຄະລະຜູ້ໃດໄດ້ໃຫ້ເຂົ້າເປັນທານແກ່ສັດທັ່ງຫລາຍ ຫມາຍມີກາເປັນເຄົ້າເປັນປະທານ ໄດ້ ປະຣິວານປະມານວ່າໄດ້ຮ້ອຍໜຶ່ງ ກໍມີແລ. **ໂສ ເທວະປຸຕໂຕ** ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນນັ້ນ ມາແລ້ວກະທຳວົມ ວັດປະທັກຂົນບໍ່ຂາດ ໄຫວ້ພຣະທາດເກດແກ້ວຈຸລາ ມີເຄື່ອງບູຊາຫລາຍຫລາກ ດອກໄມ້ມາກຫອມສີ ລີລາມາ ນັ່ງເຝົ້າ ມະຫາທາດເຈົ້າເບື້ອງບົວຣະພາ ກໍມີແລ.

ອະປະໂຣ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນໃຫມ່ **ອາຄະໂຕ** ກໍມາກັບດ້ວຍປະຣິວານປະມານວ່າໄດ້ພັນ ໜຶ່ງ ດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນເທບມາໄລຕົນບໍຣະສຸດ **ປຸຈສິ** ເຈົ້າກໍຖາມວ່າ **ມະຫາຣາຊະ** ດູຣາມະທາຣາດ ເທພະບຸດ ຕົນນັ້ນ ທາກແມ່ນນັກປຣາດເຈົ້າເມດໄຕໄປ່ຈາ?. **ເນໂສ ພັນເຕ** ຂ້າແຕ່ເຈົ້າກູ ເທພະບຸດຕົນນັ້ນໂສດ ມີນາມະໂຄດບໍ່ ຜາກົດ ມີຍົດບໍ່ລືຊາ ເມື່ອເກີດມາໃນເມືອງຄົນລຸ່ມຟ້າ ເປັນຄົນໜຸ່ມໜ້າຂົນຂວາຍ ລ້ຽງງົວຄວາຍຊັກໄຊ ໄດ້ ແຈກຢ່າຍຍັ່ງເຂົ້າແຫ່ງຕົນ ແກ່ຄົນຜູ້ເປັນສະຫາຍ ລ້ຽງງົວຄວາຍຄູ່ກັນ ຄັນຈຸຕິຈາກຊາດອັນເປັນຄົນ ໄດ້ເອົາຕົນ ມາເກີດ ໃນເມືອງຟ້າເລີດອັນວິເສດ. **ເຕນະ** ເທດດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນຄາຖາພັນທະດວງນີ້ ອາຈານເຈົ້າຕົນແປງຄົມພີມາ ໄລ ດ້ວຍປັນຍາໄວອົ່ງອາດ ສະຫລາດສາທິກຍົກໄວ້ວ່າ ບຸກຄະລະຜູ້ໃດໃຫ້ເຂົ້າເປັນທານ ແກ່ຄົນສາມານທາ ສິລບໍ່ໄດ້ ກໍໄດ້ປະຣິວານບໍ່ນ້ອຍ ນັບຖ້ວນພໍພັນ ຄັນເທພະບຸດຕົນນັ້ນມາໄຫວ້ແລບູຊາ ແລ້ວລີລາມານັ່ງເຝົ້າ ມະຫາທາດເຈົ້າຝ່າຍເບື້ອງທັກຂົນ ກໍມີແລ.

ອະປະໂຣ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນໃຫມ່ **ອາຄະໂຕ** ກໍເຂົ້າມາກັບດ້ວຍປະຣິວານ ປະມານວ່າໄດ້ໜຶ່ງຫມື່ນ ມີຍົກຍົ່ນຖືເຄື່ອງບູຊາ ລີລາມາອົ້ງອາດ ໃນອາກາດ ດູພິລາດງາມລົ້ນພົ້ນວິໃສ ລ່ຳໄປເຫັນແຕ່ໄກ ພຣະເທບມາໄລຈຶ່ງໄຂຄວາມ ຖາມອົນທາທິຣາດວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດ ເທພະບຸດຕົນມາຢູ່ຂ່ອງເຂດ ພຣະເກດແກ້ວຈຸລາບັດນີ້ ແມ່ນພຣະເມດໄຕໄປ່ຈາ? **ສັກໂກ** ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນອົນທາຕົນລ້ຳເລີດ ຕົນປະເສີດກ່ວານໍຣະເທພາ ກໍຈຶ່ງຈາຣະຈາເຊິ່ງພຣະມະຫາເຖຣະເຈົ້າວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄທວ້ເຈົ້າກູຕົນເປັນອໍຣະຫັນຕາ ເທພະບຸດຕົນມາບັດນີ້ ໄປ່ແມ່ນພຣະເມດໄຕຕົນປະເສີດ ເທພະບຸດຕົນນັ້ນ ເມື່ອເກີດໃນສົງສານ ໄດ້ໃຫ້ເຂົ້າເປັນທານແກ່ເຈົ້າສາມະເນນຕົນມີສິລ ດ້ວຍໃຈຍິນດີບ່ຂາດ ຄັນວ່າມົ້ນຈາກຊາດອັນເປັນຄົນ ຈຶ່ງເອົາຕົນມາເກີດ ຊັ້ນຟ້າເລີດບໍຣະສຸດ ເປັນເທພະບຸດຕົນວິເສດ.

ເຕນະ ເທດດັ່ງນັ້ນ ນັກປຣາດເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ ບຸກຄະລະຜູ້ໃດ ໄດ້ໃຫ້ເຂົ້ານ້ຳເປັນທານແກ່ຜູ້ມີສິລທຸກເມື່ອ ໄດ້ບຸນເພື່ອມາກຄາມ ມີປະຣິວານຫລາຍຫລາມພໍຫມື່ນ ຍ່ອມຊົມຊື່ນໃນສະຫວັນ ທຸກວັນຄືນບ່ຂາດ ເທພະບຸດຕົນສະຫລາດ ໄຫວ້ມະຫາທາດແລ້ວ ເລົ່າເຂົ້າມາສະຖິດຢູ່ເບື້ອງປັດສົມ ກໍມີແລ.

ອະປະໂຣ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນໃຫມ່ ມີຍົດສະປະຣິວານປະມານວ່າໄດ້ສອງຫມື່ນ ມີຍົກຍົ່ນຖືເຄື່ອງບູຊາ ເຂົ້າມາແຕ່ໄກງາມຍອດຍິ່ງ ພຣະມາໄລຈຶ່ງຖາມພຣະອົນທາວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດ ຕົນເປັນອາດໃນສະຫວັນ ເທພະບຸດຕົນມາພະລັນບັດນີ້ ແມ່ນພຣະເມດໄຕໄປ່ຈາ? **ສັກໂກ** ອົນທາກໍປະຕິຍານຂານຄຳວ່າ ແມ່ນຕົນອື່ນ ໃຈຊົມຊື່ນສ້າງສົມພານ ໄດ້ໃຫ້ເຂົ້າເປັນທານແກ່ເຈົ້າພິກຂຸຕົນມີສິລ ເດີນໄປບິນທະບາດໃນຊາດກ່ອນພາຍຫລັງ ໃຈຍ່ອມຫວັງຜາຍເຜື່ອ ໃຫ້ທານເຊື່ອທຸກວັນ ກໍຈຶ່ງຜັນພາຕົນໃຫ້ມາເກີດ ໃນຊັ້ນຟ້າເລີດພາຍບິນ ເປັນເທພະບຸດຕົນວິເສດ.

ເຕນະ ເທດດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນຄາຖາພັນທະດວງນີ້ ອາຈານເຈົ້າຜູ້ສະຫລາດ ຈຶ່ງກ່າວສາທິກໄວ້ວ່າ ບຸກຄະລະຜູ້ໃດ ໄດ້ໃຫ້ເຂົ້າເປັນທານ ແກ່ເຈົ້າພິກຂຸຕົນມີສິລ ອັນເດີນໄປບິນທະບາດ ໄດ້ປະສາດໃຫ້ຍັງທານ ບຸນສົມພານບ່ນ້ອຍ ນັບຖືຖ້ອຍເປັນປະມານ ມີປະຣິວານສອງຫມື່ນ ໜ້າຊ້ອຍຊື່ນໂສພາ ກໍມີແລ. **ໂສ ເທວະປຸຕໂຕ** ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນນັ້ນ ໄຫວ້ແລ້ວແລບູຊາ ແລ້ວແລຍາຍກັນມາຢູ່ເຝົ້າ ມະຫາທາດເຈົ້າເບື້ອງອຸດອນ ກໍມີແລ.

ອະປະໂຣ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນໃຫມ່ ມີປະຣິວານໄດ້ສາມຫມື່ນ ມີຍົດລົ່ນລືຊາ ເຂົ້າມາບ້ວຣະບັດບ່ຂາດ ໄຫວ້ພຣະທາດເກດແກ້ວຈຸລາ ເທບພະມາໄລຕົນວິເສດ ທອດຕາເນດຫລິງລ່ຳໄປ ຄຶດວ່າແມ່ນພຣະເມດໄຕຕົນບຸນມາກ ຈຶ່ງອອກປາກຖາມອົນທາວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດ ຕົນເປັນອາດໃນຕາວະຕິງສາ ເທພະບຸດຕົນມາແຕ່ໄກ ແມ່ນພຣະເມດໄຕເຈົ້າແລ້ວລື? **ສັກໂກ** ອັນວ່າພຣະຍາອົນທາກໍກ່າວວ່າ ເທພະບຸດຕົນມາບັດນີ້ ກໍບ່ແມ່ນພຣະເມດໄຕ ຫາກແມ່ນວິໃສຕົນອື່ນ ໄດ້ຍົກຍົ່ນໃຫ້ຍັງທານ ສ້າງສົມພານມາບ່ຂາດ ໃນອະນຸຣາທະບຸຣິ ມີສີມືເປັນຊ່າງທູກຜູ້ວິຈິດ ລ້ຽງຊີວິດບໍຣະສຸດຢູ່ທຸກເມື່ອ ໃຈກວ້າງເຜື່ອມັກບຸນ ກະທຳຄຸນໄດ້ເຜົ່າເສຍຍັງຊາກຄົນ ອັນຈິບຫາຍຕາຍໄປຫາທີ່ເພິ່ງບ່ໄດ້ ຕັ້ງຂອງໄວ້ສິ່ງສະການ ຈຳສິລ ທານບ່ຂາດ ຢາດນ້ຳສິ່ງໄປຫາ ຝູງນໍຣະນ່າຕາຍແລ້ວ ກໍຈຶ່ງໄດ້ມາເກີດ ໃນເມືອງແກ້ວເລີດຟ້າພາຍບິນ ເທວະບຸດຕົນນັ້ນ ກໍລີລາມາໃນເຂດ ບູຊາຍັງພຣະເກດແກ້ວຈຸລາ ເທາະລີລາມານັ່ງເຝົ້າ ຖັດຈາກເທວະບຸດເຈົ້າ ຕົນມາແຕ່ຫ້ວທີ ກໍມີແລ.

ອະປະໂຣ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນມາໃຫມ່ ມີຊື່ບໍ່ຜາກົດ ມີຍົດສະປະຣິວານສີ່ຫມື່ນ ມີຍົກຍົ່ນຖືເຄື່ອງບູຊາ ກໍສະເດັດລົ່ງມາຈາກຕຸສິດາເລີດແລ້ວ ເພື່ອຈັກໄຫວ້ພຣະເກດແກ້ວຈຸລາ ພຣະມະຫາເທບມາໄລລ່ຳໄປ ເຫັນແຕ່ໄກເປັນອັນງາມສຸດທະຍິ່ງ ຈຶ່ງຖາມຍັງພຣະແກ້ວມົ່ງອິນທາທິຣາດວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດ ຕົນເປັນອາດໃນຕາວະຕິງສາ ສ່ວນດັ່ງເທພະບຸດຕົນເຂົ້າມາຍັງຂ່ວງເຂດ ພຣະແກ້ວເກດຈຸລາບັດນີ້ ແມ່ນພຣະເມດໄຕໄປ່ຈາ? **ສັກໂກ** ອັນວ່າພຣະຍາອິນທາເຈົ້າຟ້າສວງສະຫວັນ ກໍຂານທັນໃດວ່າ ໄປ່ແມ່ນພຣະເມດໄຕກໍຂ້າແລ ຫາກແມ່ນເທພະບຸດຕົນສະຫລາດ ບຸນໃນຊາດກ່ອນນັ້ນນຳມາ **ທະຣິຕະຄາເມ ອະສັນໂຕ ມະຫາເສຕຖີ** ໄດ້ເປັນມະຫາເສດຖີຢູ່ໃນບ້ານອັນໜຶ່ງ ຊື່ວ່າທະຣິຕະຄາມ ມີສີລຕາມທຸກເມື່ອ ໃຈກວ້າງເພື່ອໃຫ້ທານ ອາຫານຫລາຍແສນສ່ຳ ຫວ້ານຢາພ່ຳທຸກປະການ ເສື້ອຜ້າທານທຸກພາກ ເຂົ້ານ້ຳມາກຂອງດີ ໃຫ້ທານແກ່ພຣະມຸນີຕົນປະເສີດ ກໍຈຶ່ງໄດ້ເມືອເກີດເມືອງສະຫວັນ ຄັນເທພະບຸດຕົນນັ້ນມາແລ້ວກໍບູຊາ ລີລາມານັ່ງເຝົ້າ ຖັດຈາກເທພະບຸດເຈົ້າຕົນມາກ່ອນແຕ່ຫົວທີ ກໍມີແລ.

ອະປະໂຣ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນໃຫມ່ ກໍເຂົ້າມາກັບດ້ວຍຍົດສະປະຣິວານ ປະມານຫ້າຫມື່ນ ຊົມຊື່ນພ້ອມກັນເຂົ້າມາບູຊາ ຍັງເກສາທາດຈຸລາພຣະເຈົ້າ ອັນວ່າຕົນເທງ້ຳພຣະມາໄລ ເຫັນແຕ່ໄກງາມຍິ່ງ ຈຶ່ງຖາມຍັງພຣະແກ້ວມົ່ງອິນທາວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດ ຕົນເປັນອາດໃນສວງສະຫວັນ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນມາບັດນີ້ ແມ່ນພຣະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າໄປ່ຈາ? **ສັກໂກ** ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນພຣະອິນທາທິຣາດ ຕົນເປັນອາດແຫ່ງຊາວແມນ ກໍນົບຂາບໄຫວ້ຂານຄຳວ່າ ເທພະບຸດຕົນມາບັດນີ້ ໄປ່ແມ່ນພຣະເມດໄຕ ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູ ເມື່ອຢູ່ໃນຊຸມພູມະນຸດເທພະບຸດຕົນນີ້ ໄດ້ເປັນເຈົ້າກະສັດ ຊື່ວ່າສັດທາຕິດສະຣາດ ຕົນເປັນອາດໃນເມືອງລັງກາ ນ້ອງພຣະຍາອະພັຍທຸດຖະຄາມີນີ ກໍມີຈິດເຫລື້ອມໃສໃນແກ້ວສາມປະການຍິ່ງໜັກໜາ **ຄາຣະໂວ** ໂຄຣົບຍຳແຢງພຣະພຸດທິເຈົ້າ ພຣະທັມມະເຈົ້າ ແລພຣະສັງຄະເຈົ້າຍິ່ງໜັກໜາ **ຮັກຂິຕະວາ** ຮັກສາສີລຫ້າຍ່ອມຜາກົດ ໃນວັນອຸໂປສົດຮັກສາສີລແປດບໍ່ຂາດສາຍ ຢາຍເຂົ້າຂອງໃຫ້ທານແກ່ຍາຈົກຄົນທຸກໄຮ້ ໄຈວ້ໄຈວ້ ບໍ່ຂາດສາຍ ພາຍລຸນຍ່ອມປະເສີດ ກໍຈຶ່ງໄດ້ມາເກີດໃນຊັ້ນຟ້າເລີດພາຍບົນ ເທພະບຸດຕົນນັ້ນມາແລ້ວ ໄຫວ້ພຣະທາດເກດແກ້ວຈຸລາ ຖອຍຫລັງມານັ່ງເຝົ້າ ຖັດຈາກເທພະບຸດເຈົ້າຕົນມາແຕ່ຫົວທີ ກໍມີແລ.

ອະປະໂຣ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນມາໃຫມ່ ມີປະຣິວານໄດ້ຫົກຫມື່ນ ໜ້າຊ້ອຍຊົ່ນໃສສີ ລີລາເຂົ້າມາບູຊາພຣະມະຫາທາດ ນັກປຣາດເທບມາໄລລ່ຳໄປເຫັນແຕ່ໄກ ຄອງວ່າແມ່ນພຣະເມດໄຕຕົນບຸນມາກ ຈຶ່ງອອກປາກຖາມພຣະຍາອິນທາວ່າ ເທພະບຸດຕົນຍິວຣະຍາດລີລາ ມາແຕ່ໄກບັດນີ້ ແມ່ນພຣະບຸນມີເມດໄຕໄປ່ຈາ? **ສັກໂກ** ອັນວ່າພຣະຍາອິນທາຕົນຍົດທະຍິ່ງ **ອາທະ** ຈຶ່ງກ່າວວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າຕົນອໍຣະຫັນຕາ ເທພະບຸດຕົນມາສູ່ຂ່ວງເຂດ ພຣະແກ້ວເກດຈຸລາມະນີ ໄປ່ແມ່ນພຣະສີອະຣິຍະເມດໄຕ ຫາກແມ່ນວິໃສເທພະບຸດຕົນອື່ນ ມີຍົດລົ້ນລີຊາ ຜາກົດມາໃນເມືອງຄົນແຕ່ເຄົ້າ ໄດ້ເປັນເຈົ້າກະສັດຕົນໜຶ່ງ ຊື່ວ່າພຣະຍາອະພັຍ ໄດ້ໃຫ້ທານປັດຈັຍສີປະການມວນມາກ ຍັງເລົ່າອຸປັດຖາກຍັງແກ້ວສາມປະການ ສ້າງສົມພານແຜ່ກວ້າງ ທັງໄດ້ສ້າງພຣະສະຖູບ ຮູບພຣະເຈົ້າແລເຈດີ ປູກໄມ້ສົມມະຫາໂພດໂສດໃສງາມ ໃຫ້ທານຕາມອັນມີໄຈວ້ໄຈວ້ ແຕ່ເມືອງຄົນ ກໍຈຶ່ງໄດ້ເອົາຕົນມາເກີດ ຊັ້ນຟ້າເລີດພາຍບົນ ເທພະບຸດຕົນນັ້ນມາແລ້ວ ໄຫວ້ພຣະທາດເກດແກ້ວຈຸລາ ລີລາມານັ່ງເຝົ້າ ຖັດເທພະບຸດເຈົ້າຕົນມາກ່ອນນັ້ນ ກໍມີແລ.

ອະປະໂຣ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນໃຫມ່ ມີປະຣິວານປະມານເຈັດຫມື່ນ ມີຍ່ຶນຖືເຄື່ອງບູຊາ ເຂົ້າມາເພື່ອຈັກໄຫວ້ພຣະທາດ ນັກປຣາດເຈົ້າເທບມາໄລ ລ່ຳໄປເຫັນງາມເປັນອັນຍິ່ງ ກໍຈິ່ງຖາມພຣະຍາອິນທາ ວ່າ ດູຣາມະທາຣາດເຈົ້າ ເທພະບຸດຕົນເຂົ້າມາບັດນີ້ ມີປະຣິວານມາກເທລືອວິໃສ ແມ່ນພຣະເມດໄຕເຈົ້າແລ້ວ ແລລື? **ສັກໂກ** ອັນວ່າພຣະຍາອິນທາເຈົ້າຟ້າ ຕ່າວໜ້າໄຫວ້ຂານຄຳວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າຕົນເປັນອໍຣະຫັນ ຕາ ເທພະບຸດຕົນເຂົ້າມາບັດນີ້ ກໍໄປ່ແມ່ນພຣະເມດໄຕ ຫາກແມ່ນວິໃສເທພະບຸດຕົນອື່ນ ມີຍົດລື້ນຫລາຍຕົນ ເມື່ອເກີດໃນເມືອງຄົນ ໄດ້ບວດເປັນສາມະເນນຕົນບໍຣະສຸດ **ພຸທທະຄາຣະໂວ** ໂຄຣົບອຸປັດຖາກພຣະພຸດທິເຈົ້າ ພຣະທັມມະເຈົ້າ ແລພຣະສັງຄະເຈົ້າ ທຸກຄ່ຳເຊົ້າກະທຳພຽນ ໃຈສະຖຽນອົດທຸກອົດຍາກ ອຸປັດຖາກຄຣູບາ ອາຈານ ດ້ວຍນ້ຳອຸ່ນ ນ້ຳເຢັນບໍ່ຂາດ ທັງປັດຕາດແລກວາດຢູ ແລບູຊາຕາມປະທີບໄຕ້ ດ້ວຍໃຈໃສສັດທາບໍ່ ຂາດ ຄັນວ່າຄາດຈາກຊາດ ອັນເປັນສາມະເນນຕົນປະເສີດ ກໍຈິ່ງໄດ້ມາເກີດ ຊັ້ນຟ້າເລີດພາຍບົນ ດ້ວຍຜະລາ ຜົນບຸນຝູງນັ້ນ ກໍຂ້າແລ. ເທພະບຸດຕົນນັ້ນກໍບູຊາ ພຣະທາດໃນທິສາທັງແປດດ້ານ ວຽນແວດຖ້ານພິຈິດ ແລ້ວ ແລມາສະຖິດຢູ່ ລຳດັບຫມູ່ປະຖົມຫ້ວທີ ກໍມີແລ.

ອະປະໂຣ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນໃຫມ່ ມີປະຣິວານປະມານແປດຫມື່ນ ມີຍົດລື້ນພາຍຫລັງ ຢາຍຢັ້ງກັນເຂົ້າມາບໍ່ຂາດ ຖືທຸງກະດາດແລທຸງໄຊ ພຣະເທບມາໄລເຫັນເປັນອັນຍິ່ງ ຈິ່ງຖາມແກ້ວກິ່ງອິນທາວ່າ **ມະຫາຣາຊະ** ດູຣາມະທາຣາດ ຕົນເປັນອາດຍົດໃຫຍ່ໃນສະຫວັນ ເທພະບຸດເຈົ້າຕົນເຂົ້າມາບັດນີ້ ມີປະຣິວານ ມາກເທລືອວິໃສ ແມ່ນພຣະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າໄປ່ຈາ? **ສັກໂກ** ອັນວ່າພຣະຍາອິນທາທິຣາດ ກໍປະສາດບອກ ຕາມອັນມີວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູຕົນບຸນມາກ ເທພະບຸດຕົນນີ້ຫາກເກີດໃນເມືອງຄົນ ເມື່ອກ່ອນໄດ້ເປັນຊາຍ ທຸກໄຮ້ ໄປຄວ່າຂໍທານທຸກຄ່ຳເຊົ້າ ໄດ້ເຫັນເຈົ້າພິກຂຸໄປບິນທະບາດ ຢືນຢູ່ໃກ້ອາວາດແຫ່ງທ່ານຜູ້ອື່ນ ເລົ່າຍິ່ນ ຖ້ອຍສັນຍາມວ່າ ດູຣາເຈົ້າເຮືອນ ຈິ່ງເອົາເຂົ້າມາໃສ່ບາດດ້ວຍສັດທາ ຂ້າຂໍໂມທະນາດອມເຈົ້າ ຜູ້ໃຫ້ເຂົ້າເປັນ ທານ ມັນຫາກທຳທານດັ່ງນີ້ໄປ່ຂາດ ດ້ວຍປະສາທະສັທທາ ບຸນສົມພານມາຊູຊັກໄວ້ ກໍນຳຊາຍທຸກໄຮ້ ໃຫ້ໄດ້ ມາເກີດໃນເມືອງສະຫວັນ ຄັນວ່າເທພະບຸດຕົນນັ້ນ ມາໄຫວ້ແລ້ວແລບູຊາ ພຣະທາດທັງແປດທິສາ ແລ້ວລີລາ ມານັ່ງເຝົ້າ ຖັດເທພະບຸດເຈົ້າຕົນມາກ່ອນຫ້ວທີ ກໍມີແລ.

ອະປະໂຣ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນໃຫມ່ ກໍເຂົ້າມາກັບດ້ວຍຍົດສະປະຣິວານ ມີປະມານວ່າເກົ້າ ຫມື່ນ ໜ້າຊ້ອຍຊື່ນໂສພາ ບຸນຊັກມາເມືອງເທບ ເພື່ອຈັກໄຫວ້ພຣະທາດແກ້ວເກດຈຸລາ ພຣະເທບມາໄລລ່ຳ ຫລິງໄປ ເຫັນແຕ່ໄກເປັນອັນງາມສຸດຍິ່ງ ຄືດັ່ງເຈົ້າຈອມມົ່ງພຣະເມດໄຕ ຈິ່ງມີຄຳໄຂອອກປາກ ຖາມຖ້ອຍພາກ ເຊິ່ງຈອມອິນທາວ່າ ດູຣາມະທາຣາດ ຕົນເປັນອາດໃນຕາວະຕິງສາ ເທພະບຸດຕົນມາບັດນີ້ ແມ່ນພຣະເມດໄຕ ໂພທິສັດເຈົ້າໄປ່ຈາ? **ສັກໂກ** ພຣະຍາອິນທາທິຣາດ ປະສາດບອກໂດຍພະລັນວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູຕົນປະ ເສີດ ເທພະບຸດຕົນນີ້ ເມື່ອເກີດມາໃນເມືອງຄົນ ຢູ່ໃນບ້ານອັນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ກັນນິກາຣະຄາມ ໃນຕາມພະປະໄນທີບ ກ່າວຄືທີບລັງກາ **ທິສະວາ** ຊາຍຜູ້ນັ້ນ ກໍມາເຫັນຍັງພຣະສະຖູບຮູບພຣະເຈົ້າແລເຈດີ ໄມ້ສິມະຫາໂພຕົ້ນວິເສດ **ຄະເຫຕະວາ** ມັນກໍຖືເອົາດອກກັນນິກາ ມາບູຊາພຣະທາດ ນ້ຳເຕົ້າແກ້ວຢາດຫມາຍທານ ອະທິດຖານເອົາຜົມ ເໜືອຫົວ ໃຫ້ເປັນດວງດອກບົວແລດອກໄມ້ ຍໍຖວາຍໄຫວ້ບູຊາ ອະທິດຖານເອົາຕາດຳທັງຄູ່ ເປັນປະທີບຫມູ່ ສອງປະການ ອະທິດຖານເອົາປາກ ເປັນປະທູບຫລາກອັນຫອມ ສັງຮອມໃຈຈາກໂທດ ບໍ່ກ້ວໂກດໂກທາ ບຸນ

ຊັກມາໃຫ້ເກີດ ເມືອງຟ້າເລີດພາຍບົນ ເທພະບຸດຕົນນັ້ນ ມາໄຫວ້ແລ້ວແລບູຊາ ແລ້ວຖອຍຫລັງມານັ່ງເຝົ້າ ຖັດ ເທພະບຸດເຈົ້າ ຕົນມາກ່ອນຫົວທີ ກໍມີແລ.

ອະປະໂຣ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນໃຫມ່ **ອາຄະໂຕ** ກໍເຂົ້າມາກັບດ້ວຍຍົດສະປະຣິວານ ປະມານ ວ່າໄດ້ສິບຫມື່ນ ໜ້າຊ້ອຍຊື່ນໂສພາ ເພື່ອຈັກໄຫວ້ແລບູຊາມະຫາທາດ ຍົວຣະຍາດລີລາມາ ອໍຣະທັນຕາຕົນວິ ເສດ ຈຶ່ງຖາມຕາມເຫດອັນມີວ່າ ເທພະບຸດຕົນມາບັດນີ້ ແມ່ນພຣະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າໄປ່ຈາ?

ສຸຣາທິໂປ ຣາຊາ ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນພຣະຍາອິນທາທິຣາດ ຕົນສະຫລາດ ອະພິວາດຕ້ານບອກບຸນກຸສົນ ເທພະ ບຸຕຕົນມາບັດນີ້ ມີນາມະໂຄດບໍ່ຜາກົດ ມີຍົດບໍ່ລືຊາ ເກີດມາເປັນຄົນທຸກໄຮ້ ຢູ່ບ້ານໃກ້ເມືອງອະນຸຣາທະບຸຣີ ມີ ປົກກະຕິໄປນຳເອົາຫຍ້າແລຕອງມາຂາຍ ລ້ຽງຊີວິດທຸກຄ່ຳເຊົ້າບໍ່ຂາດສາຍ ຊາຍຜູ້ນັ້ນໄປອາບນ້ຳຜູ້ດຽວ ຫລຽວ ຫລັງມາເຫັນຜິງຊາຍງາມຍິ່ງ ມີວັນນະຜ້ຽງສີ່ງເງິນລ້ຽງ **ວິນຍູຫິຕະວາ** ກວາດມາກອງຕົບແລ້ວ ໃຫ້ເປັນ ພຣະທາດແກ້ວເຈດີ ມັນມີໃຈໃສງາມຍິ່ງ ຈຶ່ງອະທິດຖານດ້ວຍໃຈໃສຍົນດີມີສັດທາວ່າ **ອະໂຫ** ໂອນໍ ພຣະເຈດີ ຊາຍແຫ່ງກູນີ້ ມີວັນນະໃສສຸດ ດຸດດັ່ງແກ້ວພິທູນດວງປະເສີດ ໃຫ້ບັງເກີດສັດທາ **ວັນທາມິ** ຂ້າກໍໄຫວ້ຍັງພຣະ ເຈດີຊາຍ ອັນຜູ້ຂ້າກົດຫມາຍແປງໄວ້ ຜູ້ຂ້າໄດ້ເອົາດອກໄມ້ຫລາຍປະການ ກັບທັງກາຍອະຈິ ມີມະໂນທວານ ເປັນບຸດສະບົວບານວຸມວັດ **ກັຕະວາ** ເລົ່າກະທຳຍັງອັນອຸປັດຖາກຮັກສາ ແກ້ວສາມປະການ ສ້າງສົມພານມີທ່ຳ ນັ້ນ ໃນບຸບພະຊາດຊັ້ນເມືອງຄົນ ຈຶ່ງໄດ້ເອົາຕົນມາເກີດ ໃນຊັ້ນຟ້າເລີດພາຍບົນ. **ໂສ ເທວະປຸຕໂຕ** ເທພະບຸດ ຕົນນັ້ນມີປະຣິວານແສນທັດ ກໍກະທຳວຸມວັດປະທັກຂຶນບໍ່ຂາດ ສະພາດຢາດຢາຍມາ ໂຍທາຫລາຍເຫລືອຫລັ່ງ ສະພັ່ງພ້ອມຍໍມື ຖືມາລາບານແບ່ງ ຍໍຍົກແຕ່ງບູຊາ ໄຫວ້ພຣະທາດຈຸລາທັງແປດດ້ານ ເປັນຖ້ານເຫລື້ອມໃສສີ ລີລາມານັ່ງເຝົ້າ ຖັດເທພະບຸດເຈົ້າຕົນມາກ່ອນແຕ່ຫົວທີ ກໍມີແລ

ປະຖະມະມາເລຍຍະວັຕຖຸວັນນະນາ ອັນວ່າກະຣິຍາຈາຍັງມາໄລຫມື່ນກັນປະຖົມ ອັນພຣະມາໄລເຖຣະ ເຈົ້າຕົນວິເສດ ສະເດັດເມືອໄຫວ້ພຣະທາດແກ້ວເກດຈຸລາມະນີ ອັນມີໃນຕາວະຕິງສາ **ສັຕຕະຕິງສະຄາຖາປະ-ຕິມັນທິຕາ** ອັນປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຄາຖາທັງຫລາຍ ຫມາຍມີສາມສິບເຈັດພຣະຄາຖາ **ນິຕຖິຕາ** ກໍສະເດັດ ບໍຣະບວນ ຄວນແລ້ວທ່ໍນີ້ກ່ອນແລ.

****

ການສຶກສາຂອງພຣະພິກຂຸສິງສາມະເນນພາຍໃນວັດ

2. ມາໄລຍແສນ

ນະໂມ ຕັສສະ ພະຄະວະໂຕ ອະຣະຫະໂຕ ສັມມາສັມພຸທທັສສະ (ວ່າສາມເທື່ອ)

ຕະທາ ອະຣິຍະເມຕເຕຍໂຍ ໂພທິສັຕໂຕ ທະສະສະຕະກັຣະນະນິສາກະຣະປະພາຕິເຣກະ ປະພາວິລາສິເຕທິ ໂສພິຕະທະສະສະຕະສະທັສສະໂກຕິ ສຸຣະຍຸວະຕິສຸຣະປຸຕເຕທິ ປະຣິວາຣິ-ໂຕ ຕາຣາຄະນະປະຣິວຸໂຕ ພະຫະລະຊະລະທະຣະປະຕະລະວິຣະຫິຕະສະຣະທະສະມະຍາ-ກາສະມຸຄຄະໂຕ ປະຣິປຸນນະຈັນທະມັນທະໂລ ວິຍະ ວິໂຣຈະມາໂນ ທິປະທູປະຄັນທະມາລາ-ທິນິ ຄາຫາເປຕະວາ ຕຸສິຕະພະວະນະໂຕ ໂອຕະຣິຕະວາ ເຈຕິຍັງ ວັນທະນັຕຖາຍະ ສະກະ-ລະຕິທະສະປູຣັງ ທິພໂພພາເສທິ ໂອພາເສນໂຕ ທິພພະຄັນເທທິ ປະວາຍັນໂຕ ອະໂນປະມາ-ຍະ ສະກະປະກະຕິລິລາຍະ ອະໂນປະເມນະ ສະກະປະກະຕິສິຣິວິລາເສນະ ເຈຕິຍັງຄະເມ ອາຄັນຕະວາ ປະທັກຂິນັງ ກັຕະວາ ອັຕຖະ ທິສາສຸ ວັນທິຕະວາ ມາລາທິທິ ປູເຊຕະວາ ປາຈິ-ນະທິສາພາເຄ ນິສິທິ.

ສາທະໂວ ດູຣາສັບປຸຣິສາເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ ຝູງມີຜະທຍາ ສ່ວນດັ່ງວ່າເທພະບຸດ ຕົນມີຍົດສະປະຣິວານ ປະມານແສນໜຶ່ງ ກໍເຂົ້າມາໄຫວ້ຍັງພຣະເກດແກ້ວຈຸລາມະນີເຈດີແລ້ວ ກໍສະຖິດຢູ່ຖັດເທພະບຸດເຈົ້າຕົນມາ ກ່ອນແຕ່ທິວທິ ກໍມີແລ.

ຕະທາ ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ **ອະຣິຍະເມຕເຕຍໂຍ ໂພທິສັຕໂຕ** ສ່ວນດັ່ງພຣະອະຣິຍະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າ ມີນາງຟ້າແລເທພະບຸດໜຸ່ມທັ້ງຫລາຍ ຫມາຍວ່າໄດ້ແສນໂກດ ຣັດສະມີຊ້ອຍໂຊດຮຸ່ງເຮືອງງາມ ຍິ່ງກວ່າຣັດສະ ມີແຫ່ງພຣະອາທິດແລພຣະຈັນ ອັນແຜ່ໄປໄດ້ແລຮ້ອຍແລພັນ **ປະຣິວາຣິໂຕ** ຫາກສະພັດແວດລ້ອມອ້ອມເປັນ ປະຣິວານ ມີມາກຍິ່ງໜັກໜາ ແລພຣະເມດໄຕໂຍໂພທິສັດເຈົ້ານັ້ນໂສດ ຣັດສະມີຊ້ອຍໂຊດໃສສຸດ ດຸດັ່ງ ມີນທິນພຣະຈັນອັນໄດ້ສິບຫ້າຄ່ຳ ພ່ຳພ້ອມບໍຣະບວນ ຄວນພະລັນໂອພາດ ສະເດັດຂຶ້ນເມື່ອເໜືອອາກາດ ອັນ ປາສະຈາກກິບເມກຝ້ານ້ຳຄ້າງອັນໜາ **ຕາຣາຄະນະປະຣິວຸໂຕ** ອັນມີໜູ່ດາວຫາກສະພັດແວດລ້ອມ ອ້ອມເປັນ ປະຣິວານມາກໜັກໜາ **ຄາຫາເປຕະວາ** ໃຫ້ເຫລົ່ານາງຟ້າແລເທພະບຸດທັ້ງຫລາຍຖືເອົາແລ້ວ ຍັງດອກໄມ້ແກ້ວ ດວງງາມ ກັບທັ້ງເຄື່ອງໄລ້ທາຫອມຮຶ່ນ ຣິດເຄົ້າຄຶ່ນຄັນທາ ສະເດັດລົງມາຈາກຕຸສິດາເລີດແລ້ວ ເພື່ອຈັກໄຫວ້ ພຣະເກດແກ້ວຈຸລາມະນີ **ສະກະລະຕິທະສະປູຣັງ** ທຳເມື່ອງຕາວະຕິງທັ້ງມວນ ໃຫ້ຮຸ່ງເຮືອງງາມດ້ວຍຣັດສະມີ

ແຫ່ງຕົນ **ປະວາຍັນໂຕ** ໃຫ້ຟ້ຽງຕະຫລົບອົບໄປ ດ້ວຍຄັນທະຣົດສະຂອງຫອມທິບມາກໜັກໜາ **ອາຄັນຕະວາ** ສະເດັດລີລາມາສູ່ຂ່ວງເຂດ ແຫ່ງພຣະແກ້ວເກດຈຸລາ **ອະໂນປະເມນະ ສະກະປະກະຕິສິຣິວິລາເສນະ** ດ້ວຍອ້ຽງອາດສາມາດດູງາມ ຫາທີ່ຈັກອຸປະມາປຽບທຽມບໍ່ໄດ້ **ອະໂນປະມາຍະ ສະກະປະກະຕິລີລາຍະ** ດ້ວຍລີລາເປັນປົກກະຕິແຫ່ງຕົນ **ກັຕະວາ** ກະທຳວຽນວັດປະທັກຂິນແລ້ວ ຍັ້ງພຣະເກດແກ້ວຈຸລາ **ວັນທິຕະວາ** ກໍ່ໄຫວ້ໃນທິສາທັ້ງແປດດ້ານແລ້ວແລບູຊາ ດ້ວຍມາລາແລຄັນທະຣົດສະຂອງຫອມອັນເປັນທິບ **ນິສີທິ** ກໍ່ສະຖິດຢູ່ໃນທິສາເບື້ອງປາຈີນໂລກະທາດ ກົດໝາຍຕາມມະນຸດຊາດເມືອງຄົນ ກໍ່ມີແລ.

ເຕນະ ວຸຕຕັ ເຫດດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນຄົມພີອັນນີ້ ບຸບພາຈານເຈົ້າກ່າວວ່າ **ຕະທາ ອະຣິຍະເມຕເຕຍໂຍ ສະຕະ-ສະທັສສະໂກຕິທິ ປະຣິວາຣິໂຕ** ດັ່ງນີ້ເປັນເຄົ້າ ດູຣາສັບປຸຣິສາເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ **ຕະທາ** ໃນກາລະເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນພຣະອະຣິຍະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າ ອັນມີນາງຟ້າແລເທພະບຸດທັ້ງຫລາຍ ທຳນາຍປະມານວ່າໄດ້ແສນໂກດ ຫາກສະພັດແວດລ້ອມເປັນປະຣິວານ ແລດູງາມມາກໜັກໜາ **ປຸຣະໂຕ ຈະ ສະຕັງ ກັນຍາ** ຄືວ່ານາງຟ້າງາມຊ້ອຍໂຊດ ໄດ້ຮ້ອຍໂກດແຫ່ມາ ແຕ່ກ້ຳໜ້າຍາຍຢັ້ງ ມາຕາມຫລັງນັ້ນໂສດ ກໍ່ໄດ້ຮ້ອຍໂກດສັນດຽວ **ທັກຂິນະໂຕ** ນາງຟ້າທຽວຍ່າງເຍື້ອງ ກໍ່ໄດ້ຮ້ອຍໂກດແຕ່ເບື້ອງຂວາ **ວາມະໂຕ** ແຕ່ເບື້ອງຊ້າຍກໍ່ໄດ້ຮ້ອຍໂກດ ມີຣັດສະມີຊ້ອຍໂຊດແດງງາມ **ເມຕເຕຍໂຍ ໂພທິສັຕໂຕ** ສ່ວນດັ່ງພຣະອະຣິຍະເມດໄຕໂພທິສັດ ອັນມີຣັດສະມີຮຸ່ງເຮືອງງາມໃນທ່າມກາງຫມູ່ນາງຟ້າມາກໜັກໜາ **ຕາຣາມັຊເຊວະຈັນທິມາ** ດຸດດັ່ງພຣະຈັນອັນມີຣັດສະມີຮ້ຽສີຮຸ່ງເຮືອງງາມ ໃນທ່າມກາງຫມູ່ດາວທັ້ງຫລາຍນັ້ນ ກໍ່ມີແລ. **ສັພພະທິສາ** ໃຫ້ທິສາທັ້ງມວນຮຸ່ງເຮືອງງາມ ດ້ວຍຣັດສະມີທິບແຫ່ງນາງຟ້າແລເທພະບຸດໜຸ່ມມີມາ ດຸດດັ່ງພຣະຈັນອັນໄດ້ແລຮ້ອຍແລພັນແລແສນໂກດ ຣັດສະມີຊ້ອຍໂຊດຕະການງາມນັ້ນ ກໍ່ມີແລ.

ເຖໂຣ ອັນວ່າພຣະເທບພະມາໄລເຖຣະເຈົ້າລ່ຳໄປ ເຫັນແຕ່ໄກງາມຍິ່ງ ຈ່ຽງອອກປາກຕ້ານຖາມພຣະຍາອິນທາທິຣາດເຈົ້າວ່າ ດູຣາອຸບປັດຕິເທວະຣາດຕົນບໍຣະສຸດ ສ່ວນດັ່ງເທພະບຸດຕົນເຂົ້າມາບັດນີ້ ມີປະຣິວານມາກຍິ່ງອະວິໃສ ແມ່ນພຣະເມດໄຕເຈົ້າຕົນປະເສີດແລ້ວ ອັນຊະລ? **ສັກໂກ** ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນອິນທາຕົນປະເສີດ ກໍ່ຍົກອນໄຫວ້ນົບ ໂຄຣົບນ້ອມຂານຄຳວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ພຣະແກ່ນໄທ້ຕົນບຸນມີ ແມ່ນພຣະສັອະຣິຍະເມດໄຕຕົນຜ່ານແຜ້ວໂລກໂລກາ ກໍ່ຂ້າແລ.

ເຖໂຣ ອັນວ່າພຣະເທບພະມາໄລເຖຣະເຈົ້າ ກໍ່ເລົ່າຊ້ຳຖາມວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດ ຕົນເປັນອາດກ່ວານໍຣະເທພາ ສ່ວນດັ່ງນາງຟ້າທັ້ງຫລາຍ ຝຸງມາແຫ່ແຕ່ກ້ຳໜ້າ ແຫ່ງຣາດຊະເມດໄຕຕົນຜ່ານແຜ້ວ ມີຣັດສະມີງາມເລີດແລ້ວຊາວພາວບໍຣະສຸດນັ້ນ ເມື່ອເຂົາເກີດມາໃນເມືອງຄົນ ກະທຳໂກສົນເປັນອັນຍິ່ງສິ່ງສັນໃດ ນັ້ນຈາ? **ສັກໂກ** ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນອິນທາວໍຣະສັກ ຈັກສຳແດງບຸນກັມແຫ່ງນາງຟ້າທັ້ງຫລາຍຝຸງນັ້ນ ໃຫ້ແຈ້ງແກ່ພຣະເທບພະມາໄລ **ອາທະ** ກໍ່ກ່າວວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູຕົນບຸນມາກ ນາງຟ້າທັ້ງຫລາຍຝຸງງາມລ້ຳເລີດ ເມື່ອກ່ອນນັ້ນເຂົາໄດ້ເກີດເມືອງຄົນ ມີໃຈຜົນຜາຍເຜື່ອ ໃນເມື່ອວັນອຸໂປສົດສິລ **ທັຕະວາ** ໄດ້ໃຫ້ຜ້າຜືນຂາວພາວລ້ຳຍິ່ງ ດອກໄມ້ສິ່ງກໍ່ຂາວງາມ ກະຈວນຈັນພາວລູບໄລ້ ທຽນທູບໄຕ້ກໍ່ຂາວ ອາຫານພາວຫລາຍຫລາກ ເຂົ້ານ້ຳມາກຂາວດີ ໃຫ້ທານແກ່ພຣະມຸນີຕົນແກ່ນເທ້ົາ ກັບທັ້ງຊາວພຣະສັງຄະເຈົ້າຝຸງຫມູ່ທະຣົງທັມ **ເຕເມວະ** ດ້ວຍບຸນກັມມີມາກ

ຄັນວ່າຄາຄາດຈາກເມືອງຄົນ ກໍໄດ້ເອົາຕົນຂຶ້ນມາເກີດ ຊັ້ນຟ້າເລີດຕຸສິດາ ໄດ້ມາແຕ່ກຳໜ້າແຫ່ງພຣະເມດໄຕ ໂພທິສັດເຈົ້າ ກໍຂ້າແລ.

ເຖໂຣ ອັນວ່າພຣະເທບພະມາໄລ ໄດ້ຍິນຄຳພຣະອິນທາ ກິດຕະນາບຸນສົມພານ ແຫ່ງນາງຟ້າທັງຫລາຍຝູງ ນັ້ນແລ້ວ ກໍເລົ່າຖາມວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດ ຕົນເປັນອາດໃນສະຫວັນ ສ່ວນດັ່ງນາງຟ້າແລເທພະບຸດໜຸ່ມທັງ ຫລາຍ ຢາຍກັນມາເມືອງນາດ ແຫ່ພຣະບາດເຈົ້າເມດໄຕທາງເບື້ອງຂວາ ມີເຄື່ອງອາພອນເຮືອງເຫລືອງງາມ ສະອາດ ມາແຫ່ເບື້ອງຊ້າຍຣາດຍ່ອມແດງດີ ຝູງນັ້ນມີຮັດສະມີຜິວມຸ່ຍ ທຳທຸ່ຍເນື້ອເນືອງຕາມຫລັງ ເຂົາໄດ້ສ້າງ ບຸນສົມພານສັ່ງ ອັນຍິ່ງສິ່ງສັນໃດ ແຕ່ໃນເມືອຄົນ ນັ້ນຈາ? **ສັກໂກ** ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນອິນທາທິຣາດ ກໍກ່າວວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄທວ້ເຈົ້າກູ ນາງຟ້າແລເທພະບຸດໜຸ່ມທັງຫລາຍ ຝູງຢາຍຢັ້ງມາບໍ່ຂາດ ແຫ່ພຣະບາດເຈົ້າເມດໄຕໂພທິສັດ ເຂົາໄດ້ສ້າງໂກສົນຫລາຍສ່ຳ ລາງຜ່ອງທາມອັນແດງກໍແດງງາມທຸກສິ່ງ ບຸນເບື້ອງນົ່ງພາຍຫລັງ ລາງຜ່ອງທາມ ອັນເຫລືອງກໍເຫລືອງງາມສຸດຂະໜາດ ລາງຜ່ອງທາມອັນມຸ່ຍກໍມຸ່ຍໃສດີສຸດທະຍິ່ງ ມີວັນນະຜ້ຽງສິ່ງນິລະບົນ ຄັນຕາຍຈາກເມືອງຄົນ ກໍໄດ້ເອົາຕົນເມືອເກີດ ໃນຊັ້ນຟ້າເລີດຕຸສິດາ ຈຶ່ງໄດ້ມາເປັນປະຣິວານແກ່ນເທງ້ຳ ເທພະ ເຈົ້າຕົນຊື່ວ່າພຣະອະຣິຍະເມດໄຕ ກໍຂ້າແລ.

ເຖໂຣ ອັນວ່າພຣະເທບພະມາໄລເຖຣະເຈົ້າ ໄດ້ຍິນຄຳພຣະອິນທາແກ່ນເທງ້ຳ ຈອມເທພະເຈົ້າຕົນຍິດຍິ່ງ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ **ມະຫາເທວະ** ດູຣາມະຫາຣາດ ຕົນເປັນອາດໃນສະຫວັນ ສ່ວນດັ່ງພຣະບຸນທັນຕົນແກ່ນເທງ້ຳ ເມດ ໄຕເຈົ້າເທພະບຸດ **ກັຕະວາ** ໄດ້ກະທຳກຸສະລະໂກສົນອັນຍິ່ງສິ່ງສັນໃດ ຈຶ່ງມີປະຣິວານເຫັນມາປານດັ່ງນີ້ນັ້ນຈາ? **ສັກໂກ** ພຣະອິນທາທິຣາດໄທ້ ຈັກສຳແດງບຸນສົມພານແຫ່ງພຣະເມດໄຕ ດ້ວຍສັງເຂປະນັຍ ກໍອຸປະໄມດ້ວຍ ນັຍສອງປະການວ່າ ອັນໜຶ່ງ ຄືດັ່ງກະຕ່າຍຕົວນ້ອຍນ້ອຍ ຈັກລອຍຂ້າມນ້ຳສະມຸດອັນເລິກແລກວ້າງ ອັນໜຶ່ງ ກໍ ອຸປະມາດັ່ງຊ້າງສານຕົວເສຍປະສາດຕາ ອັນຈັກກວັກກວາຂຶ້ນສູ່ຈອມດອຍອັນສູງ ປະສົງຕາມແຕ່ໄດ້ **ພັນເຕ** ຂ້າໄທວ້ເຈົ້າກູ **ຕົນນາມັງ ໂພທິສັຕຕາມັງ** ລ້ຳໂພທິສັດເຈົ້າທັງສາມ ນາມຄືວ່າ **ສັທທາທິກະ ວິຣິຍາທິກະ** ແລ **ປັນຍາທິກະ** ໂພທິສັດເຈົ້າ **ປູເຣຕະວາ** ພ່ຳເພັ່ງປາຣະມີສາມສິບທັດ ຄືວ່າ ປາຣະມີສິບ ອຸປະປາຣະມີສິບ ແລ ປະຣະມັຕຖະປາຣະມີສິບ.

ເມື່ອວ່າປາຣະມີສິບທັດນັ້ນ ຄືວ່າ ທາມະປາຣະມີ, ສີລະປາຣະມີ, ເນກຂັມມະປາຣະມີ, ປັນຍາປາຣະມີ, ວິຣິຍະປາຣະມີ, ຂັນຕິປາຣະມີ, ສັຈຈະປາຣະມີ, ອະທິຕຖານະປາຣະມີ, ເມຕຕາປາຣະມີ, ອຸເປກຂາປາຣະມີ. ປະຣິຈາຄະຫ້າປະການ ຄື ທາມະປະຣິຈາຄະ, ປຸຕຕະປະຣິຈາຄະ, ພະຣິຍາປະຣິຈາຄະ, ອັງຄະປະຣິຈາຄະ, ຊີວິ ຕະປະຣິຈາຄະ **ຕະທະນຸຣູປັງ** ສະໃຫ້ຍັງປະຣິຈາຄະ ອັນສົມຄວນແກ່ປາຣະມີສາມປະການ ຄືວ່າໃຫ້ສົມບັດ ເຂົ້າຂອງ ລູກເມຍເປັນທາມນັ້ນ ຊື່ວ່າທາມະປາຣະມີ, ຄວັກຫົວໃຈແລເລືອດເນື້ອເຊື້ອໄຂ ຕັດເອົາແຂນຊ້າຍ ຂວາ ຄວັກໜ່ວຍຕາໃຫ້ເປັນທາມດັ່ງນັ້ນ ຊື່ວ່າທາມະອຸປະປາຣະມີ, ເມື່ອໃຫ້ຊີວິດເປັນທາມດັ່ງນັ້ນ ໄດ້ຊື່ວ່າ ທາມະປະຣະມັຕຖະປາຣະມີແລ. ອັນວ່າປາຣະມີສິບ ອຸປະປາຣະມີສິບ ປະຣະມັຕຖະປາຣະມີສິບ ແລອັນແລ ສາມ ສັງຮອມມາເປັນສາມສິບທັດ ງາມເຖິງຂະໜາດ ຝູງເຊື້ອຊາດພຣະໂພທິສັດ ຍ່ອມບ່ວຣະບັດມາບໍ່ຂາດ ທຸກຊາດພ່ຳເພັ່ງມາດ້ວຍໃຈ ດ້ວຍປາກ ດ້ວຍຕົນ ເປັນອະເນກອະຕິເຣກະອະສົງໄຂຍ.

ເມຕເຕຍໂຍ ພຣະອະຣິຍະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າ ຊື່ວ່າວິຣິຍາທິກະໂພທິສັດຕົນປະເສີດ ກໍຂ້າແລ **ອະຫັງ** ອັນວ່າຜູ້ຂ້າ ບໍ່ອາດຈັກນັບໄດ້ ຍັງບຸນພຣະແກ່ນໄທ້ເທພະເມດໄຕ **ເອກະເທເສນະ ວັກຂາມິ** ຜູ້ຂ້າຈັກກ່າວແຕ່ເອກະເທດ ສັງເຂບດ້ວຍອຸປະມາ ຜູ້ຂ້າເທົ່າເປັນດັ່ງກະຕາຍຕິວນ້ອຍນ້ອຍ ຈັກລອຍຂວ້າມນ້ຳສະມຸດສາຄອມ ນັ້ນແລ ປະການໜຶ່ງອຸປະມາເປັນດັ່ງຊ້າງສານຕົວເສຍປະສາດຕາ ຈັກກວັກກວາຂຶ້ນສູ່ຈອມດອຍອັນສູງ ປາສະຈາກຄົນຈູງພັດພີ ບໍ່ມີທີ່ເພິ່ງທີ່ອາໃສ ອຸປະມາຄືດັ່ງພຣະເມດໄຕຕົນຜ່ານແຜ້ວ ໄດ້ສ້າງປາຣະມີແລ້ວສູ່ປະການ **ປັຕໂຕ ສັມໂພທິມຸຕຕະມັງ** ຈຶ່ງຈັກໄດ້ເຖິງຍັງໂພທິສົມພານ ພ່ຳເພັ່ງປາຣະມີນານໄດ້ສິບທິກອະສິງໄຂຍບໍຣະບວນທຸກສິ່ງ ຈຶ່ງຈັກໄດ້ເປັນພຣະຕົນປະເສີດ ໃນກາລະຈັກມາພາຍໜ້າບໍ່ສົງໃສ ກໍຂ້າແລ.

ເມື່ອພຣະຍາອິນທາທິຣາດເຈົ້າຍັງຜິງຕ້ານຈາຣະຈາ ກັບດອມພຣະເທບພະມາໄລເຖຣະເຈົ້າ ຢູ່ບໍ່ຂາດດັ່ງນັ້ນ ນັ້ນພຣະອະຣິຍະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າ ກໍເຂົ້າມາໄຫວ້ພຣະເທບມາໄລເຖຣະເຈົ້າ ແລ້ວເລົ່າຖາມວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າຕົນວິເສດ ເຈົ້າກູລຸກແຕ່ປະເທດເຂດໃດມາ ກໍຂ້າຈາ? **ຊັມພຸທີປາຄະໂຕ** ເທພະມາໄລເຖຣະເຈົ້າ ກໍຂານຄຳພຣະເມດໄຕເຮວຣິບວ່າ ດູຣາມະທາຣາດເຈົ້າ ເຮົາກໍລຸກແຕ່ຊຸມພູທິບເມືອງຄົນມາ ແທ້ດີຫລີ.

ອະຖະ ທີ່ນັ້ນ ນັ້ນພຣະເມດໄຕຕົນງາມຍິ່ງ ຈຶ່ງຖາມພຣະມາໄລເທບພະເຖຣະເຈົ້າໄປພາຍໜ້າວ່າ **ຊັມພຸທີ-ປະມະນຸສສາ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູຕົນມີບຸນຄຸນອັນວິເສດ ຄົນທັງຫລາຍຝູງຢູ່ໃນປະເທດເຂດຊຸມພູ ເຂົາຍັງກະທຳບຸນລືຮູ້ວ່າເຂົາກະທຳບາບມາກຍິ່ງໜັກໜາ ກໍຂ້າຈາ?

ເຖໂຣ ອັນວ່າພຣະເທບພະມາໄລເຖຣະ ກໍກ່າວເປັນວິຕະຖານ ໄຂຄຳຂານເຮວຣິບວ່າ ດູຣາມະທາຣາດ ຄົນທັງຫລາຍຝູງຢູ່ໃນຊຸມພູ ລ້ຽງຊີວິດດູພ່ຳແພ່ງ ໄດ້ຮູ້ແຕ່ງຂົນຂວາຍ **ສະມິທທາ** ລາງຜ່ອງຮັ່ງມີເປັນດີສຸດຂະໜາດ ລາງຜ່ອງທຸກໄຮ້ຂາດແລງງາຍ **ສຸຂິຕາ** ລາງຜ່ອງມີຄວາມສຸຂຫລາຍເຫລືອແຫລ່ ລາງຜ່ອງເປັນທຸກແທ້ເຂັນໃຈ **ອະພິຣູປາ** ຝູງມີຮູບງາມມີໜ້ອຍ ຝູງມີຮູບຮ້າຍມີມາກໜັກໜາ **ທີຄາຍຸກາ** ຄົນຝູງມີອາຍຸຍືນມີໜ້ອຍ ຝູງມີອາຍຸນ້ອຍມີມາກເຫລືອຫລາຍ **ມະນຸສສາ** ຄົນທັງຫລາຍມີໜ້ອຍ ສັດເດຍຣະສານມີມາກໜັກໜາ **ຕັສະມາ** ເຫດດັ່ງນັ້ນ **ວະຫາມິ** ເຮົາຂໍບອກກ່າວ ໃຫ້ຮູ້ຂ່າວຝູງຄົນ ລ້ຽງຊີວິດຕົນເຂົາ ໂດຍປະການດັ່ງນີ້ແລ.

ອະຖະ ທີ່ນັ້ນ ນັ້ນພຣະສິອະຣິຍະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າ **ສຸຕະວາ** ໄດ້ຍິນຄຳພຣະເທບມາໄລໄຂຂ່າວ **ອາຫະ** ກໍກ່າວວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູ ຊາວຊຸມພູທິບນັ້ນ ເຂົາກະທຳບຸນຍິ່ງສິ່ງສັນໃດ ກໍຂ້າຈາ? **ເຖໂຣ** ພຣະເທບມາໄລເຖຣະເຈົ້າກໍກ່າວວ່າ ດູຣາມະທາຣາດ ຝູງກະທຳບຸນມີໜ້ອຍບິກບາງ ຄົນຝູງມີໃຈຈາງກະທຳບາບມີມາກໜັກໜາ ດູຣາມະທາຣາດ ຊາວຊຸມພູທິບນັ້ນ ລາງຜ່ອງໃຫ້ທານ ຈຳສິລຫ້າ ສິລແປດ ເປັນນິດຈະການ **ເກຈິ** ລາງຜ່ອງໃຫ້ທານວັດຖາຜືນວິເສດ ລາງຜ່ອງຕັ້ງໃຈເຈດຟັງທັມ ຈຳອຸໂປສິດສິລ ລາງຜ່ອງສ້າງຮູບພຣະເຈົ້າໃສງາມ ລາງຜ່ອງສ້າງປິຕະກະທັມທັງສາມງາມຂະໜາດ ລາງຜ່ອງໃຫ້ເຂົ້າບິນທະບາດ ລາງຜ່ອງໃຫ້ຢາຫາຍພະຍາດເປັນທານ ລາງຜ່ອງໃຫ້ອັດຖະປະຣິຂານອັນຍິ່ງ ລາງຜ່ອງໃຫ້ວັດຖຸສິ່ງນານາ ລາງຜ່ອງປູກໄມ້ພຣະສິມະຫາໂພດ ລາງຜ່ອງກໍ່ໂກດແກ້ວເຈດີ ລາງຜ່ອງມີໃຈໃສສັດທາ ສ້າງອາຣາມງາມເລີດແລ້ວ ລາງຜ່ອງສ້າງຈົມກົມແກ້ວເປັນທານ ລາງຜ່ອງກໍສ້າງສາລາຂຸດບ່ໍນ້ຳ ລາງຜ່ອງກໍອຸປັດຖາກພໍ່ແມ່ໃຫ້ເປັນຄຸນ ລາງຜ່ອງກະທຳບຸນໄປຊ້ອຍໂຊດ

ເພື່ອໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດແກ່ຍາຕິກາ ຝູງມໍຣະນາຕາຍຈາກ ກະທຳບຸນຝາກໄປຫາ ລາງຜ່ອງບູຊາໄຕຣຣັຕຕະນາ ສາມສິ່ງ ລາງຜ່ອງບວດລູກແກ້ວເມຍມົ່ງໃນສາສະນາ **ຍະຖາພະລັງ** ຕາມກຳລັງເຂົາ ດັ່ງນີ້ກໍມີແລ.

ອະຖະ ທີ່ນັ້ນ ພຣະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າ ກໍກ່າວວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄທວ້ເຈົ້າກູຕິນບຸນມາກ ຊາວຊຸມພູຫລາຍ ຫລາກ ກະທຳບຸນມາກມາຍ ເຂົາກໍຍັງປາຖະນາດັ່ງລີ ກໍຂ້າຈາ? **ເຖໂຣ** ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນພຣະເທບມາໄລ ໄຂຄຳ ປາຖະນາບໍ່ຄາຄາດ ແຫ່ງມະນຸດຊາດຝູງຄົນ ແກ່ພຣະເມດໄຕຕິນວິເສດວ່າ ດູຣາມະຫາຣາດ ຊາວເມືອງນາດ ຊຸມພູ ມີໃຈກູນາກະທຳບຸນບໍ່ຂາດ ເຂົາກໍຫາກປາຖະນາເຫັນໜ້າມະຫາຣາດເຈົ້າທຸກຄົນ ເມື່ອລ່ວງໄປຕັດພຣະສັບ ພັນຍູຕິນເປັນພຣະແທ້ບໍ່ສົງໃສ ໄທຊາວຊຸມພູທິບເຂົາວ່າ ຕາບໃດພຣະເມດໄຕຕິນເລີດແລ້ວ ຍັງບໍ່ໄດ້ເປັນພຣະ ຜ່ານແຜ້ວໂລກາ **ສັງສະຣັນໂຕ** ເລ່າຍັງທ້ອຣະວັດພັດໄປມາ ໃນວັດຕະສົງສານ ຂໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄດ້ໄປສູ່ອະບາຍ ສັກເທື່ອເທີ້ນ ຄົນທັ້ງຫລາຍໃຕ້ລຸ່ມຟ້າ ຖ້ວນໜ້າໜຸ່ຍິງຊາຍ ຂົນຂວາຍກະທຳບຸນໄວ້ມາກ ທຸກພາກພ້ອມ ພາວະນາ ເຂົາຍ່ອມປາຖະນາ ຢາກເຫັນໜ້າມະຫາຣາດເຈົ້າທຸກຄົນ ທ່ວມົນທົນຊຸມພູທິບ ກໍມີແລ.

ໂພທິສັຕໂຕ **ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນພຣະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າຕິນອົງອາດ ສະຫລາດສ້າງໂພທິສົມພານ** ສຸຕະວາ **ໄດ້ ຍິນຂ່າວສານຊາວຊຸມພູທິບ ດັ່ງນັ້ນ ກໍມີໃຈຊົມຊື່ນຍິນດີ** ອາຫະ **ກໍກ່າວວ່າ ຂ້າໄທວ້ເຈົ້າຕິນບຸນມາກ ຫາກເຂົາ ປາຖະນາຢາກເຫັນໜ້າຜູ້ຂ້າ ເມື່ອລ່ວງໄປຕັດເປັນພຣະບໍ່ຄາດ ໃຫ້ເຂົາຕັ້ງໂສຕະປະສາດຫ່ຽງຫູຟັງ ຍັງມະຫາ ເທວດສັນຕະຣະຊາດິກ ໃຫ້ແລ້ວມື້ໜຶ່ງວັນດຽວ ຢ່າໃຫ້ຂຽວເຖິງຮຸ່ງ ຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງນັ້ນ ຈົ່ງໃຫ້ນຳມາຍັງເຄື່ອງ ກິຍາບູຊາມີຫລາຍສ່ຳ ປະທີບພ່ຳພັນດວງ ດອກບົວຫລວງພັນດວງງາມຊື່ນຊ້ອຍ ດອກບົວນ້ອຍມາກພັນດຽວ ດອກອຸປະລະຂຽວງາມຍິ່ງ ພັນໜຶ່ງສົ່ງສັນດຽວ ດອກຜັກຕົບຂຽວງາມບານແບ່ງ ພັນໜຶ່ງແຕ່ງບູຊາ ດອກກາງ ຂອງຢ່າໜ້ອຍ ພັນໜຶ່ງຄ່ອຍຂົນຂວາຍ ຂໍ່ທຸງພັນຢາຍເດຍຣະດາດ ເຂົ້າພັນກ້ອນອາດບູຊາ ທັ້ງປະທູບໄຕ້ຕາມ ທຽນ ວຽນກັນມາທຸກເທດ ຕັ້ງໃຈເຈດດາຟັງ ຍັງມະຫາເທວດສັນຕະຣະຊາດິກຢ່າປະຫມາດ ກໍຈັກໄດ້ດັ່ງຄຳມັກ ຄຳປາຖະນາ ເຖິງອໍຣະຫັນຕາເຈົ້າອັນປະເສີດ ລ້ຳເລີດດ້ວຍປະຕິສັມພິທາຍານສີ່ປະການ ໃນວັນທີ່ຊ້ອງໜ້າຜູ້ ຂ້າ ເມື່ອຕັດສັບພັນຍູເປັນພຣະ ບໍ່ຢ່າຊະແລ.

ປຸນະ ເມື່ອພາຍລຸນ ພຣະອະຣິຍະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າ ຈັກສຳແດງຍັງສຸພາວະອັນບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າຕິນ ແຫ່ງ ຄົນອະທັມຝູງບາບ ເມື່ອຕິນຈັກໄດ້ເປັນພຣະໂພດໂລກາ ອາຫະ **ກໍກ່າວວ່າ** ປະຕິຄັງ ພິກຂຸນີ ໂທສັງ **ສັນນີ້ເປັນ** ເຄົ້າ ພັນເຕ **ຂ້າໄທວ້ເຈົ້າກູ** ເຍ ຊະນາ **ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍຝູງໃດ ໄດ້ກ່າວນິນທາສວຍສງດ ບ້ຽບງດເຈົ້າພິກຂຸນີ ຄຳບໍ່ມີຍົກໃສ່ ແລຄົນຝູງກະທຳອະນັນຕະຣິຍະກັມຫ້າປະການ ມີຕົ້ນວ່າ ຂ້າພໍ່ຕິແມ່ແລຂ້າພຣະອໍຣະຫັນຕາ ຕັດ ຂ່ວງໄມ້ສີມະຫາໂພດ ມ້າງຮູບພຣະເຈົ້າໂສດເຈດີ ຄົນຝູງມີໃຈກໍ້ວໂກດ ຂ້າໜໍ່ໂພທິສັດ** ສັງຄະຫະຣະກັ້ງ **ເປັນ ຄົນລັກເລື່ອນຊ້ອນ ເອົາຜ້າຜ່ອນຂອງສົງ ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ອາດຈັກໄດ້ເຫັນໜ້າຜູ້ຂ້າຈັກຄົນ ກໍຂ້າແລ.**

ເຖໂຣ ພຣະເທບມາໄລ ໄດ້ຍິນຄຳພຣະເມດໄຕເຈົ້າກ່າວແກ່ຕົນ ກໍກ່າວວ່າດີດີ ດູຣາມະຫາຣາດ ເຮົາຫາກ ຈັກນຳເອົາຄຳມະຫາຣາດເມື່ອກ່າວ ບອກຂ່າວແກ່ຊາວຊຸມພູທິບ ໃຫ້ເຂົາຮີບກະທຳບຸນ ແທ້ດີຫລີ ທ່ໍວ່າດ້ວຍມີ ແທ້ **ຍະຫາ ອາຄະມິສສະສິ** ນາມປະມານປານໃດ ມະຫາຣາດເຈົ້າຈັກລ່ວງໄປລ່ຽງລັດຕັດຜະຫຍາສັບພັນຍຸ ຕະຍານເປັນພຣະ ນັ້ນຈາ? **ເມຕເຕຍໂຍ** ເມື່ອນັ້ນ ບັ້ນພຣະອະຣິຍະເມດໄຕໂພທິສັດ **ວັຕະວາ** ກໍກ່າວວ່າ **ພັນເຕ**

ຂ້າໄທ້ເຈົ້າກູ **ໂຄຕະມັສສະ ພຸທທະສາສະເນ** ອັນວ່າພຣະສາສະນາຂອງພຣະໂຄດົມພຸດທິເຈົ້າຕົນປະເສີດ **ອັນຕະຣະທາຍິ** ອໍຣະທາຍທາຍແລ້ວ **ຕັສະມິງ ຂະເນ** ໃນຂະນະບັດນັ້ນ ສ່ວນດັ່ງອະກຸສົນກັມອັນເປັນບາບ ກໍຈັກເກີດມີໃນໂລກນີ້ **ກຸສະລັງ ນາມະ ມັຕຕັມປິ** ມາຕາວ່າຄົນຝູງຮູ້ບຸນໜ້ອຍໜຶ່ງກໍຫາບໍ່ໄດ້ **ຕະຫາ** ໃນກາລະຍາມນັ້ນ **ມະນຸສສາ** ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍ ກໍປາສະຈາກທິຣິໂອຕັປປະທັມ ຄຳສະດຸ້ງແຕ່ບາບເປັນພິນາດ ມາຣະຍາດຫາກຂາດເສຍ **ອະນຸປາເທຕະວາ** ກໍບໍ່ໃຫ້ບັງເກີດສັນຍາວ່າ ບຸກຄະລະຜູ້ນີ້ເປັນລູກຍິງ ນ້ອງຍິງກູ ຫລານຍິງກູ ຄຳດັ່ງນີ້ກໍບໍ່ຜາກິດມີ **ນະ ລັຊຊາ** ຫາຄຳລັກອາຍບໍ່ໄດ້ ເຂົາກໍເສບສົມເຊິ່ງກັນໄປມາ ເປັນເຫມືອນດັ່ງສັດເດຍຣະສານທັງຫລາຍ ຫມາຍມີແມ້ແລລວາ ຫມູຫມາແລເປັດໄກ່ເປັນຕົ້ນ ກໍມີແລ.

ເຕ ມະນຸສສາ ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ມີອາຍຸໄດ້ຫ້າຂວບເຂົ້າ ຈັກເອົາກັນເປັນຜົວເປັນເມຍ ອາຍຸໄດ້ສິບປີກໍຈັກຕາຍໄປ **ຍະທາ** ໃນກາລະຍາມໃດ **ສັຕຖັມຕະຣະກັປໂປ** ອັນວ່າສັດຖັມຕະຣະກັບ ກໍຈັກເກີດມີໃນກາລະຍາມນັ້ນ **ມິຄະສັນຍິ** ຄົນທັງຫລາຍກໍຈັກໃສ່ໃຈເຊິ່ງກັນແລກັນວ່າ ເປັນກວາງເປັນເນື້ອ ບໍ່ຮູ້ຊາດເຊື້ອວ່າເປັນຄົນ **ຍັງ ຍັງ ວັຕຖຸ** ອັນວ່າວັດຖຸເຂົ້າຂອງອັນໃດໆ ຄົນທັງຫລາຍຫາກຖືເອົາ ມີຕົ້ນວ່າໄມ້ຄ້ອນແລກ້ອນດິນ ກໍເປັນອາວຸດເຄື່ອງຂ້າ ຄືວ່າເປັນຫອກດວງກ້າ ພ້າດວງຄົມ **ຄາເຕສສັນຕິ** ເຂົາຈັກຂ້າຟັນກັນໄປມາ **ເຕສຸ** ລ້ຳຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ບັ້ນວ່າຄົນຝູງມີຜະຫຍາທັງຫລາຍ **ສຸຕະວາ** ໄດ້ຍິນຂ່າວຮ້າຍວ່າ ໂລກນີ້ຈັກຈິບຫາຍເສຍແທ້ດີຫລີ ເຂົາກໍໜີໄປລີ້ຢູ່ໃນທີ່ທັງຫລາຍ ຫມາຍມີຮ່ອມທ້ວຍແລຮາວເຂົາ ບໍ່ກ້ວເກົ້າດອມຄົນຝູງບາບ **ຖະເປຕະວາ** ທໍ່ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຄົນຝູງມີຜະຫຍາ **ສັຕຕາ** ອັນວ່າສັດທັງຫລາຍຝູງບາບ ເຂົາກໍຂ້າຟັນກັນໄປມາ ກໍຈິບຫາຍຕາຍໄປ ບໍ່ເສດບໍ່ຫລໍ ກໍມີແລ.

ສັຕຕະເມ ທິວະເສ ໃນວັນຖ້ວນເຈັດແລຂ້າມລ່ວງໄປແລ້ວດັ່ງນັ້ນ ຄົນຝູງມີຜະຫຍາ **ນິກຂະມິຕະວາ** ອອກຈາກທີ່ລີ້ມາແລ້ວ **ອາລິງຄິຕະວາ** ກໍກອດເອົາເຊິ່ງກັນໄປມາ **ປະຕິລະພິຕະວາ** ໄດ້ແລ້ວຍັງຄຳສະຕິສັນຍາ ກໍຕ້ານຈາຣະຈາກັນວ່າ ດູຣາເຮົາທັງຫລາຍເຮີຍ **ຍັນນູນະ ກະເຣຍຍາມະ** ເຮົາເຈົ້າຂ້າທັງຫລາຍ ຄວນກະທຳບຸນໃຫ້ເປັນຄຸນເມືອໜ້າ **ວິຣະເມຍຍາມະ** ເຮົາຄວນເວັ້ນຈາກການຂ້າຟັນກັນ ເວັ້ນຈາກອະທິນນາທານ ລັກຂອງທ່ານ ມິດສາຈານ ອັນເປັນບາບເຖິງຂະໜາດ ເວັ້ນຈາກມຸສາວາດ ຢ່າກ່າວໃຫ້ທ່ານຈິບຫາຍ ຢ່າກ່າວຄຳເປົ່າດາຍບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ ສັບສໍ່ໂທດໃຫ້ທ່ານຜິດກັນ **ຜະຣຸສັງ** ຄຳຫຍາບຊ້າກ້າແຂງ ບໍ່ຢຳແຢງເຖົ້າແກ່ ເຮົາຄວນເວັ້ນແທ້ຈາກອັນກິນນ້ຳເຫລົ້າແລຢາເມົາ **ອະພິຊຊາ** ຢ່າປາຖະນາເອົາແລຢາກໄດ້ຂອງທ່ານມາເປັນຂອງຕົວ **ພຍາປາທາ** ຢ່າເຂິ່ງຄຽດບ້ຽບໃຫ່ທ່ານດ້ວຍຂ້າແລຕີ **ມິຈສາທິຕຖິ** ໃຫ້ເວັ້ນຈາກເຫັນຜິດ ມີຈິດບໍ່ເຊື່ອຄຸນແກ້ວສາມປະການ ບາບທັງຫລາຍຝູງນີ້ ເຮົາຄວນເວັ້ນແທ້ດີຫລີ ເຂົາຈາກັນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ແຕ່ນັ້ນເຂົາກໍກະທຳບຸນຮັກສາສິລ ຟັງທັມບໍ່ຂາດ ກໍມີແລ.

ອະຖະ ໃນກາລະຍາມນັ້ນ ບໍ່ນານທໍ່ໃດ ລູກຫລານເຂົາຝູງອາຍຸຍືນໄດ້ສິບປີ ກໍເລົ່າມີຍືນຍາວກວ່າເກົ່າ ຄືເລົ່າວ່າໄດ້ຊາວປີ ສາມສິບປີ ສີ່ສິບປີ ຫ້າສິບປີ ຮ້ອຍປີ ພັນປີ ໝື່ນປີ ແລແສນປີ ລຳດັບຂຶ້ນ ເທົ້າຮອດອະສົງໄຂປີ ກໍມີແລ. **ຕະຫາ** ໃນກາລະຍາມນັ້ນ ຄວາມເຖົ້າແກ່ແລຄວາມຕາຍ **ນະ ປັນຍາຍະຕິ** ກໍບໍ່ຜາກິດແກ່ຄົນທັງຫລາຍຝູງນັ້ນ ເຂົາກໍລວດປະໜາດມືອເມົາ ອາຍຸເຂົາກໍຈົ່ງຖອຍ ຈາກອາຍຸນັບໄດ້ອະສົງໄຂປີ ລົງມາໄດ້ເກົ້າ

ຮ້ອຍໂກດ ຢ່ອນລົງມາໄດ້ແສນປີ ລຳດັບລົງມາຕາບຕໍ່ເທົ້າເຖິງແປດຫມື່ນປີ ກໍມີແລ. **ຕະທາ** ໃນກາລະຍາມນັ້ນ **ເທໂວ** ອັນວ່າທ່າຝົນ **ວັສສະຕິ** ກໍຕົກລົງມາຈຳເຣີນຣົດສະແຜ່ນດິນ ເມື່ອລະດູໜາວຊາວອັນຕົກທີໜຶ່ງບໍ່ຂ້ອນ ເມື່ອລະດູຮ້ອນ ສິບຫ້າວັນຕົກທີໜຶ່ງບໍ່ຫົນ ເມື່ອລະດູຝົນ ຫ້າວັນຕົກທີໜຶ່ງບໍ່ຂາດ ເມື່ອຕົກກໍຕົກໃນກາລະທ່ຽງ ຄືນພຸ່ງໆ ຮຸ່ງແລ້ວແລເອື້ອມເສຍ ກໍມີແລ.

ຕະທາ ໃນກາລະຍາມນັ້ນ **ຊັມພູທີເປ** ໃນຊຸມພູທີບທັງມວນ ກໍສັມລິດທີເດຍຣະດາດເຕັມໄປ ດ້ວຍພຸ່ມຄຸ່ມ ປ່າໄມ້ເຄືອເຂົາເຖົ່າວັນ ອັນທະຣົງຫມາກແລດອກຕະການ ບານງາມເຮືອງເຮື່ອ ໃນກາລະທຸກເມື່ອ ເດຍຣະ ດາດເຕັມໄປ ດ້ວຍບ້ານນ້ອຍເມືອງໃຫຍ່ ແລຣາດຊະທານີມີຕິດຊິດກັນໄປ ພໍແມ່ໄກ່ບິນໄປຮອດຈອດເຖິງກັນ ຫາສັ້ນໜາມ ຫາຂ້າລັກຄົນໂຈນບໍ່ໄດ້ ຫາຜູ້ຖືມິດສາທິດຖິທັມຄຳເຫັນຜິດບໍ່ໄດ້ ປະກອບດ້ວຍແກ້ວທັງມວນ ບໍຣະບວນຮຸ່ງເຮືອງງາມ **ເຂໂມ** ອັນສຸຂກະເສີມດ້ວຍເຂົ້ານ້ຳໂພຊະນະອາຫານ ທັງຫວ້ານຢາມີບໍ່ໄຮ້ ມີທັງສວນ ດອກໄມ້ແລສະພັງ ວັງໂບກຂະຣະນີທຸກແຫ່ງ **ຊາຍະປະຕິກາ** ຄົນທັງຫລາຍຝູງເປັນຜົວເມຍກັນ **ອະພິວາທະກາ** ກໍບໍ່ວິວາດຜິດຖຽງກັນ ກໍທ່ຳສະເຫວີຍກາມະຄຸນທັງຫ້າ **ວິວະທິຕາ** ປາສະຈາກການຄ້າຂາຍ ບໍ່ໄດ້ກະທຳໄຮ່ໄຖນາ ກໍທ່ຳໄດ້ສະເຫວີຍເຄື່ອງທິບອັນປະເສີດ **ອິຕຖິໂຍ** ອັນວ່າຝູງຍິງທັງຫລາຍ ກໍບໍ່ໄດ້ຕ່ຳທູກຝ່າຍ ບໍ່ໄດ້ປັ່ນດ້າຍແສ່ວ ສິນໄຫມ ທ່ຳຈັກໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງທິບທັງມວນ **ປຸຣິສາ** ຝູງຊາຍທັງຫລາຍ ກໍສັນໂດດຮັກຍັງເມຍແຫ່ງຕົນ **ອິຕຖິໂຍ** ຜູ້ ຍິງທັງຫລາຍ ກໍທ່ຳສັນໂດດຮັກຍັງຜົວແຫ່ງຕົນ ຜູ້ຊາຍບໍ່ທ່ອນກະທຳມິດສາຈານກັບດອມເມຍທ່ານຜູ້ອື່ນ ຜູ້ຍິງກໍ ບໍ່ລົ້ນຄອງທັມ ບໍ່ກະທຳຊູ້ຈາກຜົວຕົນ ຄົນທັງຫລາຍທຸ່ນຍ່ອມ ສັງຮວມອິນທີແລ້ວ ແລຊົມຊື່ນຍິນດີເຊິ່ງກັນໄປ ມາ ກໍມີແລ. **ຍະທາ** ໃນກາລະຍາມໃດ **ສາລິ ເອກະພີຊາ** ອັນວ່າເຂົ້າສາລີເມັດດຽວ ກໍຫາກເກີດມາເໜືອແຜ່ນ ດິນ ແລເຂົ້າສາລີນັ້ນ ກໍບັງເກີດຍັງຫມາກ ແລຮວງມາກຍິ່ງໜັກໜາ ສັງຂະຫຍາໄດ້ສອງພັນກວຽນປາຍສິບຫົກ ພ້ອມສອງທະນານພາວ **ຕັນທຸລານິ** ເປັນເຂົ້າສານຂາວງາມສະອາດ ສະພາດພ້ອມທັງມວນ ກໍມີແລ.

ຕະທາ ໃນກາລະຍາມນັ້ນ **ມະນຸສສາ** ອັນວ່າຄົນທັງຫລາຍ **ອະວິວາທະກາ** ກໍບໍ່ວິວາດຜິດຖຽງກັນ ບໍ່ຍາດ ແຍ່ງຊີງເອົາເຂດບ້ານຮົ້ວສວນ ຂອງລ້ຽງຂອງປູກແຫ່ງກັນ ກໍມີໃນກາລະຍາມນັ້ນ ອັນວ່າສັດທັງຫລາຍຝູງເປັນ ຂ້າເສິກສັດຕູກັນ ມີຕົ້ນວ່າກາກໍຈັກມີໄມຕີກັບດອມນົກເຄົ້າ **ມັຊຊາຣິ** ອັນວ່າແມວທັງຫລາຍ ກໍຈັກມີໄມຕີກັບ ດອມໜູ ຣາຊະສີກໍຈັກມີໄມຕີກັບດອມເນື້ອນ້ອຍ **ນະກຸລາ** ອັນວ່າພັງພອນທັງຫລາຍ ກໍຈັກມີໄມຕີກັບດອມງູ ເທົ່າ ກໍມີແລ. **ສັພເພ ສັຕຕາ** ອັນວ່າສັດທັງຫລາຍທັງມວນ ກໍຈັກມີໄມຕີເຊິ່ງກັນໄປມາເມື່ອໃດ **ອະທັ** ອັນວ່າຜູ້ ຂ້າ **ສຸຕະວາ** ໄດ້ຍິນແລ້ວ ຍັງຄຳໂອກາດຣາດທະນາແຫ່ງເທພະດາ ອິນ ພຣົມທັງຫລາຍ ໃນຫມື່ນໂລກະທາດ ມາໂອກາດຣາດທະນາມີຣະມິນຜູ້ຂ້າດັ່ງນັ້ນ **ວິໂລເກຕະວາ** ຜູ້ຂ້າຈັກລ່ຳຫລິງດູ ຍັງວິໂລກະມະຫ້າປະການ ອັນ ຈັກຄວນເກີດໃນປະເທດ ອັນຊອບດ້ວຍສັມລິດທິ ກະກຸນແຫ່ງພຣາມະນີ ຜູ້ມີສີລະວັດອັນຄວນເປັນພຸດທະມານ ດາ ອັນທະຣົງຄັບນັບວ່າໄດ້ສິບເດືອນແລ້ວ ຈຶ່ງປະສູດລູກແກ້ວ ອອກມື້ມແລ້ວໄດ້ເຈັດວັນ ບໍ່ທັນນານກໍລວດ ມໍຣະນາ ຕາມຈາຣີດແຫ່ງພຣະເຈົ້າທັງຫລາຍແຕ່ກ່ອນມາ ກໍມີແລ. **ຕະທາ** ໃນກາລະຍາມນັ້ນ **ອະທັ** ອັນວ່າຜູ້ ຂ້າ ກໍຈັກປະຕິຍານ ແກ່ຄົນແລເທວະດາທັງຫລາຍ ແລ້ວລົງໄປເກີດໃນມະນຸດສະໂລກເມືອງຄົນ ເພື່ອຈັກຕັດ ສັບພັນຍູເປັນພຣະແທ້ບໍ່ສົງໃສ.

ພຣະເມດໄຕໂພທິສັດ **ວັຕະວາ** ກ່າວທໍ່ນັ້ນແລ້ວ ພຣະຕົນແກ້ວເມດໄຕໂຍ ເມື່ອຈັກພັນລະນາປາຣະມີອັນຍິ່ງ ພຣະຈຶ່ງກ່າວວ່າ **ພັນເຕ** ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າກູ **ອະທັງ** ອັນວ່າຜູ້ຂ້າ ພ່ຳເພັ່ງປາຣະມີມາມາກຍິ່ງໜັກໜາ ສ້ຽງເຈຍ ຣະກາມນາມປະມາມວ່າໄດ້ສິບທິກອະສິງໄຂ ປາຍແສນມະຫາກັບ ນັບແຕ່ໄດ້ລັດທະພະຍາກອນມາ ຜາກົດ ຊື່ວ່າວິຣິຍາທິກະໂພທິສັດ **ຣະຈິຕະວາ** ຜູ້ຂ້າຊຳຣະວັດຖຸທານທັ້ງຫລາຍ ໃຫ້ບໍຣິສຸດບໍຣິບວນທຸກສິ່ງ ຈຶ່ງໃຫ້ເປັນທານແກ່ຍາຈົກຄົນຂໍທານທັ້ງຫລາຍ ມີມາກໜັກໜາ **ຍະທາ ສັພພັນຍຸຕັງ ປັຕໂຕ** ເມື່ອໃດຜູ້ຂ້າໄດ້ລ່ວງລັດຕັດຜະຫຍາສັບພັນຍຸຕະຍານເປັນພຣະ **ມະນຸສສາ** ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍ ອັນເກີດມາພາຍໜ້າ ໃຕ້ລຸ່ມຟ້າດູ ງາມ ແທ້ດີຫລີ **ສີສັງ ຣະຈິຕະວາ** ດ້ວຍຜູ້ຂ້າໄດ້ໃຫ້ຫົວແລຕາເປັນທານ ຜູ້ຂ້າຊຳຣະສະສິງບໍຣິສຸດດີແລ້ວ ຈຶ່ງໃຫ້ເປັນທານ ປະການໜຶ່ງ ຜູ້ຂ້າໄດ້ໃສ່ຢາຕາດຳທັ້ງຄູ່ ງາມພ້ຽງພູ່ເອງຊັ້ນ ເມື່ອໃດຜູ້ຂ້າໄດ້ເຖິງສັບພັນຍຸຕະຍານ ຜ່ານແຜ້ວ ເປັນພຣະແລ້ວໂລກທາກລີຊາ ຄົນເກີດມາປາງນັ້ນ ກໍຈັກງາມອອດຫລອດ ຕາບໍ່ບອດຈັກຄົນແລ **ຣະຈິຕະວາ ອັງຄັງ** ທັ້ງຜູ້ຂ້າຊຳຣະເນື້ອຕົນດີຊື່ນຊ້ອຍ ອົງຄະນ້ອຍໃຫຍ່ໃນຂັນທະສັນຕານ ບໍ່ໃຫ້ເສດໃຫ້ຫລໍຈັກອັນ ແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ເປັນທານ ເມື່ອໃດຜູ້ຂ້າຫາກໄດ້ລ່ວງລັດ ຕັດຜະຫຍາສັບພັນຍຸຕະຍານເຖິງການເປັນພຣະແລ້ວ **ມະນຸສສາ** ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍ ຝູງທີ່ເກີດມາປາງນັ້ນ ກໍບໍ່ປາກກົກ ປາກບໍ່ຖືກອັກສອນ ກໍບໍ່ມີໃນກາລະຍາມນັ້ນ ແລ. **ທັມມັງ ສຸຕະວາ** ຜູ້ຂ້າໄດ້ຟັງທັມມະເທສະນາ **ປະສີທິຕະວາ** ມີໃຈເຫລື້ອມໃສຍິນດີແລ້ວ ແລແປງຕົນໃຫ້ຊື່ ເມື່ອໃດຜູ້ຂ້າໄດ້ເຖິງພຣະສັບພັນຍູເປັນພຣະ **ມະນຸສສາ** ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍເກີດມາປາງນັ້ນ ກໍບໍ່ເປັນເປ້ຍເປັນຄ້ອມຈັກຄົນ ກໍມີແລ. ອັນໜຶ່ງ ຜູ້ຂ້າຕັ້ງຫູຟັງພຳແພ່ງ ຍັງຄຳຕ້ານແຫ່ງຍາຈົກຄົນຂໍທັ້ງຫລາຍ ເມື່ອໃດຜູ້ຂ້າໄດ້ເຖິງສັບພັນຍູເປັນພຣະ **ມະນຸສສາ** ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍເກີດມາປາງນັ້ນ ຫູບໍ່ໜວກຈັກຄົນ ກໍຂ້າແລ.

ປະການນຶ່ງ ຜູ້ຂ້າຜໍ່ຫລິງດູຍັງພິກຂຸສັງຄະເຈົ້າຜູ້ທະຣົງສີລາສະອາດ ອັນໄປບິນທະບາດ ດ້ວຍປະສາທະສັດທາ **ໂອສະຖັງ** ຜູ້ຂ້າໄດ້ໃຫ້ຢາເປັນທານ ບໍຣະບວນລູບລ້າງສ່ວຍສີດີ ເມື່ອໃດຜູ້ຂ້າໄດ້ເຖິງສັບພັນຍູເປັນພຣະ **ມະນຸສສາ** ຄົນທັ້ງຫລາຍເກີດມາປາງນັ້ນ ກໍເລົ່າແຂງແຮງແລດູງາມຂະໜາດ ບໍ່ເປັນພະຍາດຈັກຄົນ **ເມຕັງ ກະໂຣມິ ສັຕຕານັງ** ຜູ້ຂ້າມີໃຈໄມຕີຜາຍແຜ່ກວ້າງ ຕັ້ງໃຈສ້າງສົມພານ ເມື່ອຜູ້ຂ້າໄດ້ເຖິງສັບພັນຍຸຕະຍານ ແຜ່ນດິນດານຽງຣາບ ຄືດັ່ງສອງຕາບໜ້າກອງໄຊ ອັນໜຶ່ງ ຜູ້ຂ້າມີໃຈໄມຕີຮັກຍັງສັດທັ້ງຫລາຍ ໃຫ້ຫາຍຄຳເດືອດຮ້ອນໃນຕົນ ໃຫ້ຫາຍຄຳກັ້ງວົນແທ້ດີຫລີ ເມື່ອໃດຜູ້ຂ້າໄດ້ເຖິງສີສົມໂພດ ເປັນພຣະໂພດສິງສານ ພຣະຍາມານຜູ້ໃຈບາບ ບໍ່ຜາບແພ້ຜູ້ຂ້າຈັກຄົນ ກໍຂ້າແລ. **ອັນນະປານານິ** ຜູ້ຂ້າໄດ້ໃຫ້ທານເຂົ້ານ້ຳໂພຊະນະອາຫານ **ວັຕຖານິ** ອັນວ່າ ເສື້ອຜ້າຫລາກຜືນດີ ສີສັນງາມຫອມຮື່ນ ໃຈຊົມຊື່ນໂອຍທານ ເມື່ອໃດຜູ້ຂ້າໄດ້ຕັດຜະຫຍາດວງລ້ຳເລີດ ຄົນຝູງເກີດມາພ້ອມຜູ້ຂ້າ **ສຸຣູປາ** ມີຮູບໂສມງາມຊ້າຍລ້າຍ ຮູບຜາງຮ້າຍນັ້ນກໍບໍ່ມີ ກໍຂ້າແລ. **ຍານະສີວິກາ** ອັນວ່າຍວດຍານຄານຫາມພ່ຳພ້ອມ ຂ້ານ້ອຍນ້ອມໃຫ້ເປັນທານ ຄືວ່າສີວິກາງາມຂະໜາດ ຊ້າງມ້າອາດພາຍສານ ນາຍຄວານຫານທຽມດູພິລາດ ອົງອາດດ້ວຍປັນຍາ ເມື່ອໃດຜູ້ຂ້າໄດ້ເຖິງສັບພັນຍຸຕະຍານດວງປະເສີດ ດູລ້ຳເລີດກວ່າໂລກາ ຄົນເກີດມາໃນປາງນັ້ນ ກໍບໍ່ເປັນທຸກໂສກຈັກຄົນ **ໂມເຈມິ ພັນທະນາສັຕຕາ** ຜູ້ຂ້າໄດ້ປ່ອຍສັດໃຫ້ພົ້ນຈາກບ້ວງບາດນານາ ໃຈກູນາມີມາກ ໃຫ້ພົ້ນຈາກໂທດທັ້ງມວນ **ສັພພັນຍຸຕັງ ປັຕໂຕ** ເມື່ອໃດຜູ້ຂ້າໄດ້ເປັນພຣະຜ່ານແຜ້ວ ຕັດຜະຫຍາສັບພັນຍູແລ້ວໂຜດໂລກາ **ມະນຸສສາ** ອັນວ່າຄົນທັ້ງຫລາຍ ນໍຣະຍິງຊາຍທຸກຖ້ວນໜ້າ ບໍ່ໄດ້ເປັນຂ້ອຍຂ້າທ່ານຈັກຄົນ ກໍຂ້າແລ.

ພັນເຕ ຂ້າໄທວ້ເຈົ້າກູ ຄົນທັງຫລາຍມວນມາກ ທຸກທີ່ພາກສ້າງສົມພານ ເຂົາຍັງປາຖະນາເຫັນໜ້າ ຜູ້ຂ້າ ເມື່ອເປັນພຣະດັ່ງນັ້ນ **ສັງສາເຣ** ເຂົາຈັກໄດ້ລະສົງສານ ຜູ້ຂ້າຈັກເອົາຍານເຍືອງສ່ອງ ໃຫ້ພົ້ນຈາກກອງທຸກ ໃຫ້ໄດ້ເຖິງສຸຂອັນປະເສີດ ຄືເມືອງແກ້ວເລີດນິຣະພານ ຜູ້ຂ້າໄດ້ໂຜດສັດໃນສົງສານແສນສ່ຳ ມົ້ມຈາກອະວິດຊາສ່ຳ ຫລວງຫລາຍ ສັດຝູງກົ້ວເກົ້າຕາຍໃນຂ່າຍ ຄືໂມຫະຈ່າຍຈົມໄປ ອັນໄຫລເຂົ້າໄປສູ່ທ່ານ້ຳຄືໂອຄະສົງສານ ຜູ້ຂ້າ ໄດ້ປອງເອົາຂວ້າມຜ່ານ ໃຫ້ພົ້ນຈາກທຸກໃນສົງສານ ໃຫ້ເຖິງນິຣະພານເປັນທີ່ແລ້ວ ອັນເປັນທິນທາງແກ້ວໂລກ ອາໃສ **ກິເລສັງ ສັມປັຕຕະມັກຂິຕານັງ** ຜູ້ຂ້າໂຜດສັດໃນສົງສານແສນໜໍ່ ອັນຕິດຢູ່ໃນເປືອກຕົມ ອັນຕົກໄປໃນ ສັນຊີວະນະຣົກ ກາລະສຸຕຕະນະຣົກ ສັງຄາຕະນະຣົກ ໂຣຣຸວະນະຣົກ ມະຫາໂຣຣຸວະນະຣົກ ຕາປະນະຣົກ ມະຫາຕາປະນະຣົກ ແລມະຫາອະວີຈິນະຣົກ ຜູ້ຂ້າໂຜດສັດຝູງນັ້ນ ເຂົາຍັງຄຶດໃຈຄືນມາສູ່ສົງສານ **ຕັນຫາຊາ-ລະວະສັງ** ອັນເຂົ້າລຸກອຳນາດແຫ່ງບ້ວງບາດຄືກາມ ຜູ້ຂ້າຈັກຕັດເສຍແລ້ວຈັກນຳເມືອຮອດ ເມືອງແກ້ວຍອດ ນິຣະພານ **ວິວະຣິສສາມິ** ຜູ້ຂ້າຈັກໄຂເສຍ ຍັງໄລປັກຕູວງແກ້ວ ອັນອັດແຈບແລ້ວດ້ວຍຝາກະດານ **ອະທັງ** ອັນວ່າຜູ້ຂ້າ ຈັກສຳແດງເມືອງແກ້ວຍອດນິຣະພານ ອັນກວ້າງຂວາງສຸດສະບາຍ ແກ່ສັດທັງຫລາຍ ອັນເປັນທີ່ບໍ່ ຮູ້ເຖົ້າ ບໍ່ຮູ້ເຂົ້າພະຍາດແລບໍ່ຮູ້ຕາຍ ກໍຂ້າແລ. **ອະທັງ** ອັນວ່າຜູ້ຂ້າ ກັບທັງເທວະດາອັນຢູ່ຟາກຟ້າ ຖ້ວມໜ້າ ເທບສຸຣາໄລ ອັນໄຫລເຂົ້າໄປສູ່ທີ່ມືດ ຄືໂມຫາຫາກຜູກມັດໄວ້ ຜູ້ຂ້າຈັກເອົາປັນຍາຕາມໄຕ້ ມາສ່ອງໄວ້ໃຫ້ເຫັນ ກ່ຳ ຜູ້ຂ້າຈັກນຳເມືອໃຫ້ຮອດ ເມືອງແກ້ວຍອດນິຣະພານ ກໍຂ້າແລ.

ເມຕເຕຍໂຍ ອັນວ່າພຣະອະຣິຍະເມດໄຕໂພທິສັດ **ວັຕະວາ** ກ່າວພັນລະນາປາຣະມີແຫ່ງຕົນ ໂດຍປະການ ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ພຣະຕົນແກ້ວຈຶ່ງຖວາຍສານວ່າ ຂ້າໄທວ້ເຈົ້າກູຕົນທະຣົງຍານອັນປະເສີດ ລ່ຳເລີດແທ້ດີຫລີ ຂໍເຈົ້າກູ ຈົ່ງໄປບອກເລົ່າແກ່ຊາວຊຸມພູທີບ ໃຫ້ເຂົາຮີບກະທຳບຸນ ກໍຂ້າເທີ້ນ. **ເມຕເຕຍໂຍ** ອັນວ່າພຣະອະຣິຍະເມດໄຕ ໂພທິສັດຕົນສະຫລາດ ຮູ້ໂອກາດຍາມດີ ຈຶ່ງຍໍເອງຊຸລີຄາດຄ້ອມ ນ້ອມນະມັດສະການງາມສຸດຂະໜາດ ດຸດດັ່ງ ອຸປະລະຊາດດອກບົວຄຳ ໃນທ່າມກາງທ່ວງຄື້ວເປັນປະທັດ ກະທຳວງນວັດປະທັກຂິນວງນແວດແລ້ວ ໄຫວ້ ພຣະເກດແກ້ວອິນທະນິນງາມລ່ຳເລີດ ແລໄຫວ້ທິສາທັງແປດກ່ຳທຸກສະຖານດ້ວຍລີລາ **ອາປຸຈສິຕະວາ** ກໍກ່າວ ອຳລາຄາສັ່ງ ຍັງພຣະມະຫາເທບມາໄລເຖຣະເຈົ້າ ມີໜູ່ເທພະບຸດເທວະດາຫາກສະພັດແວດລ້ອມ ໄຫລລັ່ງ ອ້ອມເປັນປະຣິວານ ສະເດັດຂຶ້ນເມືອສູ່ເທວະສະຖານຊັ້ນຟ້າຕຸສິດາ ກໍມີແລ. **ອະຖະ** ຖັດນັ້ນ ບັ້ນພຣະເຖຣະເຈົ້າ ເທບພະມາໄລ ໄຫວ້ແລ້ວຍັງພຣະເກດແກ້ວຈຸລາ **ອາປຸຈສິຕະວາ** ກໍກ່າວອຳລາຄາສັ່ງ ຍັງພຣະຍາອິນສຸຣິນທາ ມະຫາຣາດແລ້ວ ກະທຳປະທັກຂິນຍັງສະຖູບແກ້ວ ກົ້ມຂາບແລ້ວລີລາ **ໂສພະຕິ** ກໍດູຮຸ່ງເຮືອງງາມລ່ຳເລີດ ຄືດັ່ງຣາດຊະທິງຕິວອິງອາດ **ໂອຕະຣິຕະວາ** ກໍລົງມາຈາກຊັ້ນຟ້າ ມາສູ່ຊຸມພູທີບເຮວຮີບກ່າວ ບອກຂ່າວແກ່ຝູງ ຄົນ ໂດຍດັ່ງພຣະເມດໄຕເຈົ້າທາກສັ່ງ ບໍ່ຟັ່ງຟ້າວຈາຣະຈາ **ສຸຕະວາ** ຄົນທັງຫລາຍມວນມາກ ເຂົາໄດ້ຍິນພຣະ ເຖຣະເຈົ້າບອກຂ່າວສານອັນນັ້ນແລ້ວ ເຂົາກໍຮີບກະທຳບຸນໃຫ້ທານ ສ້າງສົມພານໄປບໍ່ຂາດ ຄັນວ່າສົງໆຊາດອັນ ເປັນຄົນ ກໍໄດ້ເອົາຕົນຂຶ້ນເມືອເກີດ ເມືອງແກ້ວເລີດຕາວະຕິງສາ ກໍມີແລ.

ໂສ ອັຕຖະນິລຸປະລະທາຍະໂກ ອັນວ່າຊາຍຜູ້ໄດ້ໃຫ້ທານດອກອຸປະລະແກ່ພຣະເທບມາໄລ ເມື່ອຈັກໃກ້ ຕາຍຮອມຮໍ່ ລະນຶກຕໍ່ຂອງທານ **ຈະວຶຕະວາ** ຄັນວ່າຕາຍຈາກເມືອງຄົນ ກໍໄດ້ເອົາຕົນເມືອເກີດ ໃນນິລຸບົນຜາ ສາດ ອັນເດຍຣະດາດເຕັມໄປດ້ວຍດອກໄມ້ນິລະບົນ ແລມີນາງຟ້າທັງຫລາຍຫາກສະພັດແວດລ້ອມອ້ອມເປັນ

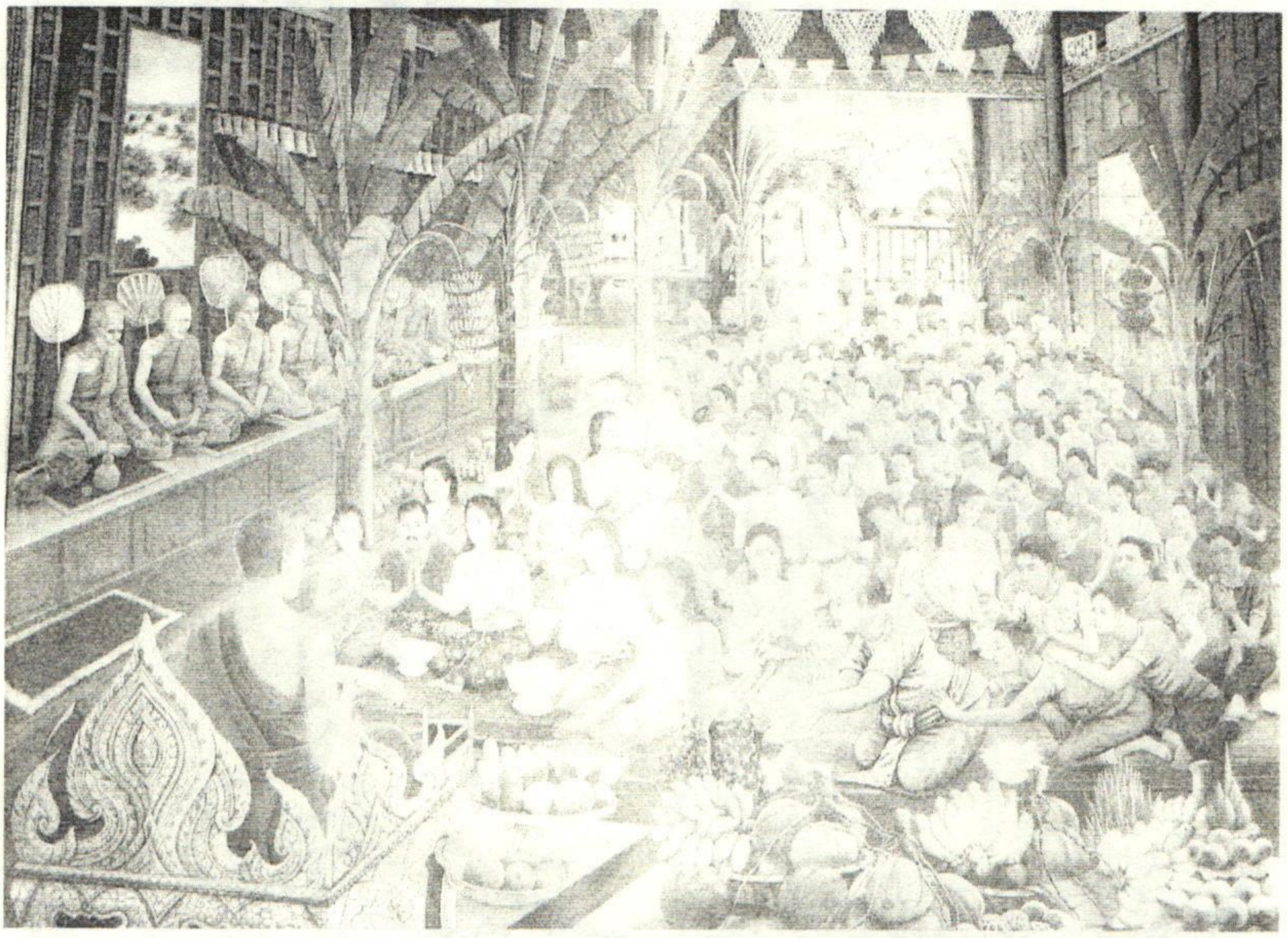
ປະຣິວານ ດູຕະກາມມີ່ນັ້ນໄປ ດ້ວຍນາງຂັບແລນາງຟ້ອນ ຢ້ອນເສບຕຸຣິຍະນິນຕີທິບ ເປັນອັນສະນຸກຍິນດີໃນ ສະຫວັນເທວະໂລກ ກໍມີແລ. **ອຸປະລານິ** ອັນວ່າດອກອຸປະລະທັ່ງຫລາຍ ກໍມາຣອງຮັບເອົາບາດຍ່າງແຫ່ງເທພະ ບຸດຕົນນັ້ນ ເມື່ອທ່ຽວໄປມາ ບໍ່ຂາດສັກຄາບ ກໍມີແລ. **ມຸຂັ** ອັນວ່າປາກແຫ່ງເທພະບຸດນັ້ນ ກໍຫອມເໝືອນດັ່ງ ດອກອຸປະລະ ອັນຕະຫລົບອົບໄປທົ່ວໄຕຣວະຕິງສາ **ປຸນະ ເທວາ ວິຖິໂຍ** ອັນວ່າເທວະດາທັ່ງຫລາຍ ກໍສູບຊົມ ດົມກິ່ນດອກອຸປະລະມາກໜັກໜາ **ສັພເພ ເທວາ** ອັນວ່າເທວະດາທັ່ງຫລາຍມວນມາກ ກໍໄປບອກແກ່ພຣະຍາ ອິນທາທິຣາດ ຕົນເປັນອາດໃນຕາວະຕິງສາ ນັ້ນແລ.

ສັກໂກ ອັນວ່າພຣະຍາອິນສຸຣິນທາທິປັດຕິຣາດ **ສຸຕະວາ** ໄດ້ຍິນຄຳອັນນັ້ນແລ້ວ ພຣະຕົນແກ້ວກໍຍິນດີມາກ ຍິ່ງໜັກໜາ **ຕັຕຖະ ຄັນຕະວາ** ກໍສະເດັດລີລາໄປສູ່ທີ່ນັ້ນແລ້ວ ຈຶ່ງຖາມວ່າ ດູຣາເທພະບຸດຕົນປະເສີດ ເມື່ອເຈົ້າ ເກີດໃນເມືອງຄົນ ໄດ້ກະທຳກຸສະລະໂກສົນບຸນຍິ່ງສິ່ງສັນໃດ ຈຶ່ງມາໄດ້ສົມບັດທິບ ມີສະພາວະປານດັ່ງນີ້ ນັ້ນ ຈາ? **ໂສ ເທວະປຸຕໂຕ** ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນນັ້ນ **ອາຫະ** ກໍກ່າວວ່າ **ເທວະ** ຂ້າໄທວ້ມະຫາຣາດເຈົ້າ **ອະຫັງ** ອັນວ່າຜູ້ຂ້າ **ຊາໂຕ** ໄດ້ເກີດມາເປັນຊາຍທຸກໄຮ້ ໄຈວ້ໆ ຂາດແລງງາຍ ຂົນຂວາຍລ້ຽງພໍ່ແມ່ແຕ່ເມືອງຄົນ ເຫັນ ດອກນິລະບົນບານໆງາມແບ່ງສ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍລວດນຳມາຖວາຍໃຫ້ເປັນທານ ນ້ອມນະມັດສະການ ຖວາຍແກ່ ມະຫາເຖຣະເຈົ້າ ຕົນເຂົ້າໄປບົນທະບາດ ຂ້າໃຫ້ດອກອຸປະລະຊາດເປັນທານ ມີປະມານແປດດອກ **ອຸປະລານິ** ອັນວ່າດອກອຸປະລະ ມາຣອງຮັບເອົາບາດຍ່າງທັ່ງສອງແຫ່ງຜູ້ຂ້າ ເມື່ອທ່ຽວໄປມາທຸກເມື່ອ ກໍຂ້າແລ. **ມະມະ ຈັກຂູ** ອັນວ່າຕາທັ່ງສອງແຫ່ງຜູ້ຂ້າ ກໍຂຽວງາມດັ່ງດອກນິລະບົນ ຕົນຜູ້ຂ້າກໍຫອມຊ້ອຍໂຊດບໍຣະສຸດ ດຸດດັ່ງ ດອກອຸປະລະບານໆງາມ ກໍຂ້າແລ. **ສັກໂກ** ອັນວ່າພຣະຍາອິນທາ ກໍຖືເອົາດອກອຸປະລະແຕ່ວິມານຜາສາດ ໄປ ບູຊາພຣະທາດເກດແກ້ວເຈດີ ແລ້ວກໍເມືອສູ່ທີ່ຢູ່ແຫ່ງຕົນ ກໍມີແລ **ໂສ ເທວະປຸຕໂຕ** ອັນວ່າເທພະບຸດຕົນນັ້ນ ກໍ ສະນຸກຊົມຊື່ນຍິນດີ ໃນເມືອງຕາວະຕິງສາ ສະຫວັນເທວະໂລກ ຕາບເທົ້າໃນກາລະບັດນີ້ແລ.

ເຕນະ ວຸຕຕັ ເຫດດັ່ງນັ້ນ ບັ້ນຄາຖາອັນນີ້ ອາຈານເຈົ້າກ່າວວ່າ **ປຸນະ ພະເວປິຕັ ປຸນຍັ ເມຕເຕຍຍະ ສັນຕິເກ ທິພພະສຸຂັ ອະນຸພຸນຊິຕະວາ** ດູຣາໂສຕຸຊະນະສັບປຸຣິສາເຈົ້າທັ່ງຫລາຍ **ໂສ ເທວະປຸຕໂຕ** ອັນວ່າ ເທພະບຸດຕົນນັ້ນໄດ້ເມືອເກີດ ໃນຊັ້ນຟ້າເລີດຕາວະຕິງສາ **ອະນຸພຸນຊິຕະວາ** ກໍໄດ້ສະເຫວີຍຍັ່ງທິບພະຍະ ສົມບັດເປັນອັນມາກຍິ່ງໜັກໜາ **ປຸນະ** ເມື່ອພາຍລຸນ ກໍຈັກໄດ້ພຣະອໍຣະຫັນຕາ ຮ່ວມສຳນັກພຣະສັບພັນຍູເຈົ້າ ຕົນມີຊື່ວ່າສີອະຣິຍະເມດໄຕກໍມີແລ. **ໂຍ ໂຍ ຍັ ຍັ ໂພທິສັຕຕະວະຈະນັ ສະຣະມາໂນ ປຸນຍັ ກະໂຣຕິ, ໂສ ຈະ ເມຕເຕຍຍະທັສສະນັ ວະຣັ ລະພິສສະຕິ ທຸກຂະສັນຕັ ກະຣິສສະຕິ ອະນາຄະເຕ** ດູຣາສັບປຸຣິສາເຈົ້າ ທັ່ງຫລາຍ **ໂຍ** ອັນວ່າບຸກຄະລະຜູ້ໃດແລ ມາລະນຶກຄຶດເຖິງທຸກຄ່ຳເຊົ້າ ຍັ່ງຄຳເຈົ້າເມດໄຕໂພທິສັດ **ກະໂຣຕິ** ກະທຳຕາມຄຳສອນສັ່ງດັ່ງນັ້ນ ອັນວ່າບຸກຄະລະຜູ້ນັ້ນ ກໍຈັກໄດ້ເຫັນໜ້າພຣະສີອະຣິຍະເມດໄຕໂພທິສັດເຈົ້າ ເມື່ອລ່ວງມາຕັດຜາຫຍາສັບພັນຍຸຕະຍານ ການເປັນພຣະພຸດທິເຈົ້າ **ກະຣິສສະຕິ** ກໍຈັກໄດ້ກະທຳຍັ່ງທີ່ສຸດທີ່ສັ່ງໆ ແຫ່ງທຸກທັ່ງປວງທັ່ງມວນ ໃນກາລະອັນຈັກມາພາຍໜ້າບໍ່ສິ້ງໃສ ແທ້ດີຫລີ. **ສັ່ງສະຣັນໂຕ ໂສ ປຸຄະໂລ** ອັນວ່າ ບຸກຄະລະນັ້ນແລ ແມ່ນວ່າທິວຣະວັດ ພັດໄປມາໃນວັດຕະສິ່ງສານ ກໍບໍ່ໄດ້ໄປໄຫມ້ໃນອະບາຍທັ່ງສີ່ນັ້ນສັກ ເທື່ອ ແທ້ດີຫລີແລ.

ທຸຕິຍະມາເລຍຍະວັນນະນາ ອັນວ່ານະຣິຍາຈາຍັງມາໄລແສນກັນຖ້ວນສອງ ອັນພຣະມາໄລເຖຣະເຈົ້າ ເມື່ອໄຫວ້ພຣະທາດເກດແກ້ວຈຸລາມະນີບຸຣິມເຈດີ ອັນມີໃນຕາວະຕິງສາ **ຈັຕຕາຣິສະຄາຖາປະຕິມັນທິຕາ** ອັນ ປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຄາຖາທັ້ງຫລາຍ ຫມາຍວ່າໄດ້ສີ່ສິບພຣະຄາຖາ **ນິຕຖິຕາ** ກໍສະເດັດບໍຣະບວນ ຄວນແລ້ວ ທ່ໍນີ້ກ່ອນແລ.

****

ການຟັງລຳພຣະເທວດ ເທດມາໄລຫມື່ນມາໄລແສນ ໃນສະໄຫມບູຮານຂອງລາວເຮົາ

ທ້າງຕັດສະຮູ້ອະນຸຕຕະຣະສັມມາສັມໂພທິຍານ ເປັນພຣະສັມມາສັມພຸທທະເຈົ້າ ພາຍໃຕ້ຕົ້ນພຣະສີມະຫາໂພ
ເຂດອຸລຸເວຣາເສນານິຄົມ ຊຸມພູທະວີບ ເມື່ອ 2599 ປີຜ່ານມາ

ສັງກຣາດຫລວງ

ສີສີ ສິທທິໄຊຍະມັງຄະລະອາຄົມ ພິມມະວິຫານສະຖານອັນວິເສດ ເປັນເຫດໃຫ້ສັດທັງຫລາຍ ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ສຸກ ຂະເສີມ ເຕີມຄອງພຣະບູຣິມມະໂພທິສັດເຈົ້າແຫ່ງເຮົາ ໄດ້ສ້າງໂພທິສົມພານ ນານມາເປັນປະທັດ ເພື່ອຈັກໃຫ້ ລຽງລັດຕັດຜະຫຍາສັບພັນຍຸຕະຍານ ການເປັນພຣະ **ສີສີ ສິທທິມະໂນຫວານ** ຈຶ່ງຖວາຍນ້ອມນະມັດສະການ ແກ່ພຸດທະບິວລະບາດ ໂອກາດສີສຸພະວິປຸລລະອະຕຸລຍະຄຸນພະທຸລະເຕໂຊ ໄຊຍະມັງຄະລາຕິເຣກ ອະເນກະ ສີສະຫວັດດີ ໄມຕີຈຶ່ງມີແກ່ຝູງນໍຣະເທພາ ມະນຸດສາ ນາກ ຄຸດ ກຸມພັນ ຄັນທັບພະ ຍັກ ອາຣັກຂາເທວະດາ ອະສຸຣາອະສຸຣິນ ອິນ ພຣົມ ຍົມມະຣາຊາທິຣາດ ຄົນຝູງສະຫລາດຈຶ່ງຮູ້ຮ່ຳເພິ່ງຫາຍັງທິຕານຸທິຕະປະໂຫຍດ ແກ່ຕົນແລທ່ານທັງຫລາຍ ຢ່າຄາດຢ່າໄດ້ປະຫມາດ ຈຶ່ງຕັ້ງໂສຕະປະສາດຟັງ ຍັງມະຫາສັງກຣາດອັນນີ້ ອັນ ຈັກກິດກ່າວຊີ້ ຍັງວໍຣະພຣະພຸດທະສາສະນາ ອັນບຸບພາຈານເຈົ້າຫາກສັງຂະຫຍາກາໄວ້ວ່າໄດ້ຫ້າພັນພຣະວັດ ສາ ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະສັບພັນຍູພຸດທິເຈົ້າແຫ່ງເຮົາ ສະເດັດເຂົ້າສູນິຣະພານອັນປະເສີດ ອັນບໍ່ຮູ້ກຳເນີດ ບໍ່ຮູ້ແກ່ ບໍ່ຮູ້ເຖົ້າ ບໍ່ຮູ້ເຂົ້າພະຍາທິແລບໍ່ຮູ້ຕາຍ ທຳລາຍທຸກໃນວັດຕະສົງສານຫມົດສ້ຽງ ພຸ້ນຂະແລ.

ດ້ວຍແທ້ ພຣະພຸດທິເຈົ້າແຫ່ງເຮົາ ໄດ້ສ້າງໂພທິສົມພານ ນານປະມານວ່າໄດ້ສີ່ອະສົງໄຂ ປາຍແສນມະຫາ ກັບ ນັບແຕ່ໄດ້ລັດທະພະຍາກອນ ແທບພຣະພຸດທະບິວຣະບາດ ແຫ່ງພຣະຊິນະຣາດເຈົ້າທີປັງກອນ ປາງເມື່ອ ເຈົ້າໄດ້ເປັນຣັດສີສຸເມທອນ ເຈົ້າກໍທອດຕົນນອນເໜືອເປືອກຕົມລວາດ ຮອງຮັບພຣະວໍຣະພຸດທະບາດຕ່າງຂົວ ສະພານ ເປັນເຄົ້າ ຕາບຕໍ່ເທົ້າໄດ້ມາເກີດເປັນເຈົ້າສີທາດຣາດຊະກຸມານ ເຈົ້າກໍໄດ້ສະເຫວີຍສຸຂສຳຣານ ໃນ ປາງຄຳຜາສາດຣາດຊະມຸນທຽນ ນານປະມານວ່າໄດ້ສິບຫົກປີເຂົ້າ ເຈົ້າກໍຈຶ່ງໄດ້ສະເຫວີຍຣາດສົມປັດຕິແທນພໍ່ ພຣະຍາ ນານປະມານວ່າໄດ້ສິບສາມປີ ພຣະກໍມີສາວສະນົມຫົກຫມື່ນ ໜ້າຊ້ອຍຊື່ນໂສພາ ມີພຣະນາງຍະໂສ ທະຣາພິມພາເປັນເຄົ້າ ເຈົ້າກໍຈຶ່ງຫລິ້ງເຫັນຍັງຄົນເຖົ້າ ຄົນເຂົ້າພະຍາທິແລຄົນຕາຍ ອັນມີໃນກາງກາດ ເຈົ້າຈຶ່ງມີ ພຣະຣາດຈິນດາວ່າ ສິ້ງສານນີ້ນາ **ອະນິຈຈາ** ມາບໍ່ທ່ຽງ ຮູ້ຂວ້ຳບ່ຽງຕອງຕັດ ຊີວິດນີ້ນ້ອຍເນດ ບໍ່ທັນມີ້ມເຂດຊ້ຳ ເລົ່າເລີຍຕາຍ ຄວນກູໄປຂົນຂວາຍຫາຍັງຄອງອັນປະເສີດ ລ້ຳເລີດກວ່າສິ້ງສານ ຄືພຣະສັບພັນຍຸຕະຍານດວງ ລ້ຳຍິ່ງ ກໍຈຶ່ງຄວນແທ້ດີຫລີແລ.

ຄັນວ່າເຈົ້າຕິຄະນິ້ງດັ່ງນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງລະເສຍຍັງລູກແກ້ວແລເມຍຮັກ ອັກຄະສິເນຫາ ວໍຣະປິຕາມາຕາ ແຫ່ງຕົນ ເສຍແລ້ວ ພຣະຕົນແກ້ວຈຶ່ງສະເດັດອອກໄປ ສະຖິດທ່ຽມໃກ້ປັກຕູຜາສາດ ເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ອາມັດຍັງສັນນະອຳມາດ ຈຶ່ງໄປຫ້ຽງອາດມ້າແກ້ວ ໄດ້ມາແລ້ວຍັງມ້າແກ້ວວໍຣະກັນຖັກ ເຈົ້າກໍສະເດັດຂຶ້ນຂີ່ ມີສັນນະອຳມາດ ເປັນອັກຄະ ວໍຣະສະຫາຍ ມີຫມູ່ເທພານິກາຍເຈົ້າ ມາຮັບຈັບໂຈມເອົາຍັງຕົນມ້າແກ້ວ ແລ້ວໜີອອກໄປບວດ ແຄມຕະລິ່ງນ້ຳ ອະໂນມານະທີ ເຈົ້າກໍສະຖິດຢູ່ເໜືອກອງຫາດຊາຍຂາວດີ ເຈົ້າກໍຖອດຍັງຂັນໄຊສີດ້ວມແກ້ວ ລະໄມ່ແລ້ວດ້ວຍ

ປາຣະມີດວງສະນິດ **ສິນທິຕະວາ** ເຈົ້າຕົນແກ້ວກໍຕ້ອງຕັດອອກແລ້ວ ຍັງເກດເກົ້າເກສີໂມລີ ລວດຊັດຂຶ້ນເໜືອ ອາກາດ ດ້ວຍຣາດອະທິດຖານວ່າ ຜິວ່າກູຈັກໄດ້ເປັນພຣະເຈົ້າ ເກດເກົ້າແຫ່ງກູຢ່າໄດ້ຕົກລົງມາເໜືອແຜ່ນດິນ ຈົ່ງບິນເວີ້ນຢູ່ເໜືອອາກາດ ເມື່ອນັ້ນພຣະອິນທາທິຣາດ ຕົນເປັນອາດໃນສະຫວັນ ກໍຈົ່ງເອົາພານຄຳກະອູບແກ້ວ ມາຮອງຮັບເອົາແລ້ວ ເມື່ອຖາປະນາເປັນເຈດີ ອັນມີໃນຊັ້ນຟ້າຕາວະຕິງສາ ຜາກົດເຫັນມາ ຊື່ວ່າພຣະທາດເກດ ແກ້ວຈຸລາມະນີ ກໍຍັງມີຢູ່ໃນກາລະບັດນີ້ແລ.

ດ້ວຍແທ້ ພຣະພຸດທິເຈົ້າແຫ່ງເຮົາຕົນປະເສີດ ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ມ້າແກ້ວກັນຖັກ ຊັກອອກໄປບວດ ທະຣົງຜະນວດ ນານປະມານວ່າໄດ້ຫົກວັດສາ ກໍຈົ່ງລີລາເຂົ້າສູ່ຂ່ວງເທົ້າສີມະຫາໂພທິແທ່ນແກ້ວ ແລ້ວຈົ່ງໄດ້ຜາບແພ້ ຝູງໜູ່ພຣະຍາມານ ກັບທັງປະຣິວານໜີພັງພ່າຍ ອວ່າຍໜ້າເຂົ້າສູ່ເມືອງຕົນ ພໍເມື່ອສວາຍອະຮຸນຮຸ່ງພຸ່ງຂຶ້ນມາ ແລ້ວ ພຣະຕົນແກ້ວຈົ່ງໄດ້ລ່ຽງລັດ ຕັດຜະຫຍາສັບພັນຍຸຕະຍານ ການເປັນພຣະອົ່ງລ້ຳຍິ່ງ ເຈົ້າຈົ່ງຍົກອອກຍັ່ງ ສັດຕະວະໂລກ ກັບທັ່ງເທວະໂລກ ໃຫ້ພົ້ນຈາກໂອຄະສົ່ງສານ ໃຫ້ໄດ້ເຖິງນິຣະພານອັນປະເສີດ ອັນບໍ່ຮູ້ຕັ້ງກຳ ເນີດແລບໍ່ຮູ້ຕາຍເມື່ອພາຍລຸນ ພຸ້ນຊະແລ.

ດ້ວຍແທ້ ພຣະພຸດທິເຈົ້າແຫ່ງເຮົາຕົນປະເສີດ ໄດ້ລ່ຽງລັດຕັດຜະຫຍາສັບພັນຍຸຕະຍານ ເຈົ້າກໍທົວຣະນານຢູ່ ສັ່ງສອນ ຍັ່ງປານາສັດຕະນິກອນທັ່ງຫລາຍ ນານປະມານວ່າໄດ້ສີ່ສິບຫ້າວັດສາ ມີພຸດທະກິດຈາອັນເຈົ້າຫາກ ໄດ້ກະທຳແລ້ວ ກໍສະເດັດເຂົ້າສູ່ເມືອງແກ້ວ ກ່າວແລ້ວຄືວ່າອະມະຕະມະຫານະຄອນນິຣະພານ ເຈົ້າກໍຫລົງເຫັນ ຍັ່ງສັດໃນວັດຕະສົ່ງສານ ມີອາການທຸກໂສກ ໂຣກຮ້າຍຍິ່ງໜັກໜາ **ອາຍະຕະນາ** ອາຍະຕະນະທາດ ຄັນວ່າຈຸຕິ ນິຣະນາດແລ້ວ ບໍ່ຄາດແຄ້ວຈາກສົ່ງສານ ລວດໄດ້ມາຖືເອົາປະຕິສົນທິກຳເນີດ ເກີດມາເປັນຄົນ ມີຕົນຊະຣາ ການຖ່ອຍເຖົ້າ ໂສກເສົ້າແລວິການ ເນື້ອໜັ່ງຍານດູກລັ່ນ ຕົນມືສັ່ນໄປມາ ຫູຕາພາງພັ້ງພາດ ພະຍາດມີແສນສິ່ງ ມີທັ່ງໄຂ້ຂອດຂົ່ງຝີໄຟ ມີທັ່ງຫິດຊະໄລໄອຂະໜອງຄໍ່ ຄົດຄໍ່ພົ້ນເປັນເວທະນາ ແມ່ນວ່າແສນເຢົ້າຢາກໍບໍ່ມີຄືນ ໄດ້ ແສນຮ້ອງໄຫ້ກໍຫາກແຄວນດາຍ ແມ່ນວ່ານ້ຳຕາໄຫລແລມູກຍ້ອຍ ຄ້ອຍໆ ຮ່ຳຮຸກ ແມ່ນວ່າແສນຕີອົກຕີ ທອງ ກໍບໍ່ມີຄືນໄດ້ ລະຄາບໄວ້ດູດາຍ ຫາຍຊີວິດຈິດມໍຣະເນດ ບໍ່ຮູ້ຈັກເທດສົ່ງສານ ລະເສຍຍັ່ງກາຍະວິນຍານຢູ່ ຈວ້າຍກວ້າຍ ກໍບໍ່ຮູ້ຈັກເທດອັນຮ້າຍແລອັນດີ ຕາຍເປັນຜີເສຍເປົ່າ ເປ້ເປື່ອຍເໜົ່າເຕັ້ມດິນ ໜອນເຈາະກິນຢູ່ຍີ ຍັບຍີຍາບ ແຮ້ງກາຄາບເຮ່ຍຮວາຍ ດູກຢັ່ງຢາຍທົ່ວວິເວດ ເທົ້າຮອດເຂດຈັກກະວານ ອັນນີ້ ເປັນຄອງທຸກໃນ ວັດຕະສົ່ງສານຫລາຍຫລາກ.

ອັນໜຶ່ງ ສອງຫາກຮັກ ສອງຫາກມັກກັນແລ້ວ ຊ້ຳພອຍເລົ່າມາຢູ່ພາກເປັນສອງ ອັນນີ້ ກໍຫາກເປັນຄອງທຸກ ອັນລ້ຳຍິ່ງ ພຣະເຫັນແລ້ວຈົ່ງຕັ້ງໄວ້ຍັ່ງກອງແກ້ວ ກ່າວແລ້ວຄືວ່າວໍຣະພຣະພຸດທະສາສະນາ ສົ່ງຂະຫຍາກາວ່າ ໄດ້ຫ້າພັນປີ ໄວ້ທັ່ງເຈດີສີສະຖູບໄທ ໄວ້ທັ່ງພຣະພຸດທະຮູບທຸ່ມຕົນ ໄວ້ທັ່ງໄມ້ສີມະຫາໂພດຕົ້ນປະເສີດ ຕົ້ນລ້ຳ ເລີດກວ່າໄມ້ໃນໂລກໂລກາ ໄວ້ທັ່ງທັມມະເທສະນາແກ່ນັກປຣາດ ສົ່ງຂະຫຍາກາຄາດໄວ້ ວ່າໄດ້ແປດໜື່ນສີ່ ພັນຂັນ ເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ອັດສະຈັນແກ່ຝູງນັກປຣາດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂາດຄອງທັມ ເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ຢາຢຳອັນລ້ຳຍິ່ງ ໃຫ້ ສັດທັ່ງຫລາຍໄດ້ດູດກິນແລ້ວຈົ່ງຫາຍເສຍ ຍັ່ງຊາດຊະຣາມອນ ເພື່ອໃຫ້ເຖິງນະຄອນອັນປະເສີດ ເພື່ອໃຫ້ເມືອ ເກີດ ທີ່ພຣະອະຣິຍະເຈົ້າທັ່ງຫລາຍ ພຸ້ນຊະແລ.

ຕົວຢ່າງໃນການບອກສັ່ງກຣາດ

ອະຕິກກັນຕາ ຈະຄົນນະນານັບອ່ານ ພຣະພຸດທະສາສະນາຍຸການ ນັບຈຳເດີມແຕ່ອົງສົມເດັດພຣະບຸຣິມ ສາກະຍະມຸນີ ສິສັນເພັດພຸດທິເຈົ້ານັ້ນ ສະເດັດດັບຂັນເຂົ້າສູ່ພຣະປະຣິນິບພານ ນານລ່ວງແລ້ວໄດ້ **2519** ພຣະວັດສາ ເສດນັບແຕ່ວັນວິສາຂະປຸນນະມີມາ ເດືອນລ່ວງແລ້ວ **8 ເດືອນ 27 ວັນ** ທີ່ນີ້ຈັກກ່າວການລະປັດຈຸບັນ ວັນໜຶ່ງ ບັດນີ້**ປີຣວາຍສີ ນັກສັດ ອັດຖະສິກ** ຕິກເຂົ້ານາໃນ**ເຫມັນຕະລະດູ ເດືອນ 3 ຂຶ້ນ 13 ຄ່ຳ ວັນອັງຄານ** ເປັນປັດຈຸບັນນະວານ ຍັງພຣະພຸດທະສາສະນາຍຸການສ່ວນອະນາຄົດ ເຊິ່ງກຳໜົດອັນຈັກມາພາຍໜ້ານັ້ນ ຍັງອີກ **2480 ພຣະວັດສາ** ເສດນັບແຕ່ວັນວິສາຂະປຸນນະມີມາ ເດືອນຍັງ **3 ກັບ 2 ວັນ** ສິຣິໂຮມພຣະພຸດທະສາສະນາຍຸການທັງສາມສ່ວນ ປະມວນເຂົ້າກັນແລ້ວ ກໍຈຶ່ງຈັກບັນຈົບ ຄົບຖ້ວນຫ້າພັນພຣະວັດສາ ພຸ້ນຂະແລ.[1]

ບັດທະນີ້ ຈັກມາຈາແຕ່ເຈົ້າສິທາດ ຍິວຣະຍາດຂຶ້ນສູ່ແທ່ນແກ້ວອັນສູງໄດ້ສິບແປດສອກ ເຈົ້າກໍອ່ວາຍໜ້າ ເມືອກຳ້ຕາເວັນອອກທົນແທ່ງບິວຣະພາ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາມານຜູ້ໃຈບາບ ບ່ໂສພາບດ້ວຍຄອງທັມ ຄັນມາຫລິງ ລ່ຳເຫັນແທ່ນແກ້ວ ກໍມີໃຈໃຄ່ຢາກໄດ້ ກໍຈຶ່ງໃຊ້ລູກສາວແທ່ງຕົນ ງາມເຫລືອຄົນ ສາມນາງສີສະອາດ ທັມມະຊາດເຊື້ອກັນລະຍາ ຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່ານາງຣາຄາສີຍິດຍ້ອຍ ຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າຕັນຫາສ້ອຍໃສແສງ ຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າອໍຣະດີແພງ ງາມແວນຍິ່ງ ລັກຂະນະຖ້ວນທຸກສິ່ງຫລາຍປະການ ເກສາດຳໃສສ່ອງ ດອກໄມ້ກ່ອງວັນຄຳ ຈຳນຳຜົມຄ້ອງເກດ ທະຣົງເພດຜ້ຽງມາຍາ ໂສມໂສພາງາມຊະຊ່ອນ ເນື້ອຄີງອ່ອນທິວຣະທວາຍ ເຊິ່ງຊາຍງາມຄະຄ່ຽມ ເກົ້າຫ່ຽງ ຊ້າຍບິງບ່ຽງສະໄບ ໄກວແຂນງາມອ້ອນແອ້ນ-ອ້ອນແອ້ນ ແປ່ນແວ່ນໜ້າແຍ້ມຍິ່ງມີສີ ໂສມວັນດີບ່ເສົ້າ ຮູບແຈ່ມເຈົ້າທັງສາມ ຜິງເປັນສາວນິງຮາມງາມຊະແລ້ມ ທ້ວຍະແຍ້ມສາມນາງ ຜິວຜາງງາມໃສສ່ອງ ຄິ້ວກ່ອງແລ ແອວກົມ ສອນລອນຄໍຕິກປ້ອງ ແມ່ນວ່ານາງບ່ຍ້ອງກໍຫາກດູດີ ຣັດສະມີງາມໃສສ່ອງ ສອງປ້ານແກ້ມກໍມາແປກ ຜິວຄຳ ສອງຕາດຳໄຫລເຫລືອດ ເມື່ອນາງເຈືອດແຍ້ມຕໍ່ພໍຕາຍ ຊາຍໃດເຫັນກໍຫາຍໂສກ ງາມລົ້ນໂລກຍິ່ງກວ່ານາງຄົນ ເປັນທີ່ສົນລະວົນໃຈຝູງຊາຍໜຸ່ມນ້ອຍ ຄ້ອຍໆ ໃຄ່ເຝືອແຝ ກໍເພາະວ່າເປັນລູກສາວພຣະຈອມແພງ ມາຣາທິຣາດ ຫູສ້ວຍວາດໃບບາງ ໜ້າຂາວງາມໃສປອດ ອອດຫລອດແຂ້ວຂາວໃສ ໃຜເຫັນຍ່ອມຕິອົກຕິທວງ ລູບໄລ້ ຊັກໄຊ້ໜ່າຍເມຍຕົນ ກຸນທົນສຸບສອດແລ້ວ ຕ້ຳງແກ້ວໂຄ່ງເລົ້າຄຳ ມະນີວັນປັກປິ່ນເກົ້າ ໂສມໜ້າເຈົ້າກໍຫາກດູດີ ຜິວວັນສີຍອດຍິ່ງ ບິ່ງຊົ່ງໜ້າພຣະແຂໄຂ ໂສມສີໄວແມນມິ່ງ ລອດຟ້າແລ້ວຈຶ່ງຄ່ວາເດີນມາ ໂສມໂສພາຍິດຍ້ອຍ ນິ້ວນ້ອຍສ້ວຍສຸບແຫວນ ແຂນແພນເພິ້ງສຸບມ້ວາ ເນື້ອອ່ອນລ້ວາເກົ່ງສຳລີ ເຫມືອນດັ່ງອິດຖິທຳ ຟ້ຽຟາດ ຫລາຍຄາບຜ້ຽງທັນທີ ຍໍເອງຄະຊຸລີໃສ່ເກດເກົ້າ ນິບນ້ອມເຈົ້າໄຫວ້ປະນົມກອນ ວ່າຂ້າແຕ່ພຣະພູທອນ ເຮັຍເຈົ້າຟ້າ ສ່ວນວ່າຕົວຂ້ານ້ອຍໜໍ່ທັງສາມນີ້ນາ ຕັ້ງວ່າງາມຢູ່ລ້ອຍຊ້ອຍບ່ມີຜິວ ຂ້າຂໍຖວາຍຕົນຕົວຕາມຕົນ ຊ່ວງໃຊ້ ຂໍໃຫ້ພຣະເປັນເຈົ້າ ເອົາຂ້ານ້ອຍໜໍ່ທັງສາມນີ້ໄວ້ເປັນຫມ່ອມກັບປາທາ ພຣະສຸດຂະດາເຮັຍດວງຍອດຟ້າ ຫຍັບອອກມານັ່ງນອກພີ້ ຕູຂ້ານ້ອຍມານັ່ງຢູ່ໜີ້ຖ້າຄອງຊົມ ຂ້າໄຫວ້ເຈົ້າສົມນາຕົນງາມອ່ອຍທ່ອຍ ສ່ວນວ່າຕົວຂ້ານ້ອຍໜໍ່ທັງສາມນີ້ນາ ກໍຫາກງາມສະເຫມີກັນ ເຈົ້າຈຶ່ງລົງມາພະລັນໂດຍດ່ວນ ມາມ່ວນຫລິ້ນຊົມສະນຸກ

---

[1] ບ່ອນທີ່ໃສ່ຕົວໜັງສືໜານັ້ນ ບອກໃຫ້ຮູ້ກ່ຽວກັບວັນເດືອນປີ ຖ້າບອກສັ່ງກາດໃນປີໃດ ກໍໃຫ້ປຽນໄປຕາມພຸດທະສັ່ງກາດ ວັນເດືອນປີ ລະດູທີ່ມາເຖິງນັ້ນ

ອັນວ່າຄວາມສຸຂຄວາມສະນຸກໃນເມືອງຄົນ ກໍຫາກມີທໍ່ນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈົ່ງລົງແທ່ນແກ້ວມາທ່ຽວຢ່ານານ ສັງທໍ່ມາ ກະທຳການອັນຍາກ ຕູຂ້າໃຄ່ຢາກໄດ້ພຣະຢູ່ເກົ້າ ເມືອເປັນເຈົ້າເປັນຜົວ ເທດສັນໃດເດ ມາບໍ່ກົວໂດຍດັ່ງ ສັງມາ ນັ່ງແທ່ນແກ້ວແລ້ວບໍ່ຈາຣະຈາ. ພຣະສຸດຊະດາເຮັຍ ຢ່າໄດ້ມາກະທຳການອັນຍາກ ຕູຂ້າໃຄ່ຢາກໄດ້ພຣະຢູ່ເກົ້າ ເມືອເປັນຜົວ ເຂົາກໍຍິນດີຫົວຢູ່ຍີແຍ້ມ-ຍີແຍ້ມ ຕ້ຽງກ່າຍແກ້ມເວົ້າຈ່າຍມາຍາ ຫລິງແລຫາພຣະພູວະນາດ ຍົກ ຄື້ວຟາດຕໍ່ອາຣົມ ສຳແດງນົມທັ້ງສອງເຕົ້າ ສວດເຈົ້າເກົ້າຄືດັ່ງຈູມທອງ ສອງຕາມອງຫລິງລຳ ທຸກສຳຫມູ່ຜາຍ ໂສມ ພະເນຈອນຊ້ອງພຣະເນດ ເພື່ອຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕົນວິເສດຫລິງຫລຳ ຈົ່ງມາທຳຄອງອົດຖີມາຍາລວງ ລ່າຍ ເພື່ອວ່າເຂົາຈັກໄດ້ດ້ວຍງ່າຍ ກໍຈົ່ງລວດຈ່າຍມາຍາ ພັນທະນາຫລາຍສິ່ງ ນັ້ນແລ.

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະພຸດທິເຈົ້າຕົນວິເສດ ຫລິງເຫັນເທດເປັນອັດສະຈັນ ເປັນອະນັນຕ້ຽງຫລາຍຫລາກ ເຈົ້າຈົ່ງມີ ພຣະຣາດຊະໂອວາດວ່າ ອົດຖີເຮັຍ! ຕົວສູທັ້ງຫລາຍນີ້ນາ ຕັ້ງວ່າແມ່ນຊາກຜີສາມໂກຖາກ ໃຊ້ອັນຮ້າຍແລອັນດີ ສູສັງວ່າຈັກມາເອົາຕົນກູພຣະມຸນີນັ່ງເກົ້າ ເມືອເປັນເຈົ້າແລເປັນຜົວສູສັງນີ້ຈາ ຄັນວ່າພຣະພຸດທິເຈົ້າກ່າວທໍ່ນັ້ນ ແລ້ວ ນາງນາດແກ້ວທັ້ງສາມ ກໍລວດຢູ່ບໍ່ປາກ ກົ້ມໜ້າຫາກລັກອາຍ ເລັຍເລົ່າກັບກາຍເປັນຍ່າເຖົ້າ ຄາງເວົ້າວ່ຳ ທຸບທາຍ ຫາແຮງໄປແຮງມາບໍ່ໄດ້ ເປັນເຫມືອນດັ່ງໄຂ້ສັ່ນທັ້ງຄີງ ຕີງຕົນໜີບໍ່ໄດ້ ຈັບໄມ້ເທົ້າໄຕ່ທ່ຽວຫາ ທັ້ງ ຕາຟາງຫລິງພັດພຶ່ງ ຫົວທ່ຽອກສິ່ງປານເລົາ ສາມນາງຄານເຖົ້າທຸບແຫ່ວ ແຂ້ວຫລ່ອນອອກຈຳຟັນ ເນື້ອໜັງ ຍານດູກລັ່ນ ຕົນມືສັ່ນໄປມາ ຖັນນານົມທັ້ງສອງເຕົ້າ ເລົ່າມາຍານຢູ່ຕວ້າຍຊວ້າຍ-ຕວ້າຍຊວ້າຍ. ເມື່ອນັ້ນ ນາງ ທັ້ງສາມກໍຍິນລັກອາຍຮ້າຍເປັນຍິ່ງ ກໍຈົ່ງເມືອບອກແກ່ພຣະວໍຣະປິຕາຕົນພໍ່ ສັບສໍ່ຕໍ່ຫລາຍປະການ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາມານ ບໍ່ພິຈານຫາຄຸນແລໂທດ ລວດກົ້ວໂກດໂກທາ ບໍ່ພິຈາຣະນາມາເຂິງຄຸງດ ວ່າຈັກບັງບຸງດເຈົ້າໃຫ້ ຫ່າງປາຣະມີ ມັນຈົ່ງໜີເມືອສູ່ເມືອງຟ້າ ບອກໃຫ້ຝູງແກ້ວກ້າທັ້ງຫມູ່ເສນາ ເອົາກັນມາທຸກຫມູ່ ຄັບຄັ່ງຢູ່ເຕັມ ເມືອງ ສຸງນັນເມືອງມີກ້ອງ ບາງຜ່ອງແບກງ້າວກັບຜາລາ ບາງຜ່ອງຖືປືນຢາອັນຫາໄປດ້ວຍໜ້ອງ ບາງຜ່ອງຖື ໜ້າກ້ອງກັບປືນໄຟ ບາງຜ່ອງຖືສີຂັ້ນໄຊຫລາຍຫມູ່ ສະພູ່ພ້ອມຫລວງຫລາຍ ບາງຜ່ອງຖືເຂາະຂ່າຍລາຍຄຳ ລຸງມກັນມາຊ້າຍລ້າຍ ມືເບື້ອງຊ້າຍພຸ່ງຫລາວແຫລມ ພາຍຂວາແທ່ງທ່ອກດາບ ເປັນດັ່ງຈັກເຕັ້ນຄາບຄະໂຍງ ແທ່ງ ບາງຜ່ອງຖືໜ້າກ່ອງແຕ່ງດາຍິງ ພາຍຫລັງຖືທ່ອກໂຈກ ໂກກໂວກໜ້າຄືໂຂມ ເຕັ້ນໂຕນມາໜ້າແໜງໜ່າຍ ຕັ້ງຢູ່ຝ່າຍໜ້າແລຝ່າຍຫລັງ ສັງຂະຫຍາຣີພົນມານບໍ່ນ້ອຍ ໄດ້ຮ້ອຍໂຍດໂຍຊະນາ ຝູງກ້າໂກດມານແມນ ແພນ ຄຳມີຫລາຍຫມູ່ ສະພູ່ພ້ອມຫລວງຫລາຍ. ສ່ວນດັ່ງຕົນພຣະຍາມານຜູ້ໃຈບາບ ກໍຂຶ້ນຂີ່ຊ້າງເມຂະລາ ສອງຕົນ ຫລັງຢ່ຳຂອບຈັກກະວານຫວາດໄຫວຫວັ່ນ ສອງຕົນໜ້າຢ່ຳຂ່ວງສີມະຫາໂພທິທີ່ແທ່ນແກ້ວ ສຸງສະເທືອນດັງຄົ ຄົ່ນ ຟ້າຮ້ອງຕົ່ນພູຜາ.

ເມື່ອນັ້ນ ເທວະດາທັ້ງຫລາຍ ຝູງມາຢາຍຢູ່ເຝົ້າ ເຈົ້າກໍເລັຍຢ້ານສັ່ນສາຍ ລວດກັບກ່າຍຍ້າຍເຂົ້າສູ່ເມືອງຕົນ ກັບທັ້ງພຣະຍາພຣົມພູວະນາດ ອັນກັ້ງເສດຕະສັດອາດດວງດີ ມີມົນທິນໄດ້ຮ້ອຍໂຍດ ລູກແກ້ວໂສດສະຍອງໜີ ກັບທັ້ງພຣະຍາອິນ ສຸຣິນທາເທວະຣາດ ອັນເປັນຜົວນາງນ້ອຍນາດສຸຊາດາ ທ້າວກໍບາຍເອົາມາຍັ້ງທ່ອຍສັ້ງ ກວັດແກວ່ງ ມັດແມ່ງໄວ້ເໜືອຫລັງ ທະຍານໂຕນໜີເຈຍຣະຈາກ ກັບທັ້ງພຣະຍາຄຸດທະຣາດ ກໍຜັນຜາດບິນບິນ ສົນລະວົນປະໄປ່ໄວ້ ເຈົ້າແກ່ນໄທ້ຢູ່ຕົນດຽວ ກັບທັ້ງໂສມສະຫລ່ຽວພຣະຍາກາລະນາຄະຣາດ ຮີບຜັນຜາດເຂົ້າ ສູ່ໃນດົນໜີ ເຖິງນັດທົນຖ້ຳໃຫຍ່ ທ່ອດຕົນທ່າວເຂົ້າເມືອໃນ ເຖິງໂຮງໄຊທີ່ຢູ່ ທ່ອດຄ້ຽງຢູ່ທີ່ໄສຍາ ແລນາ.

ບັດນີ້ຈັກມາຈາ ເຖິງຫມູ່ໂຍທາມາຣາທິຣາດ ອາມາດຫມູ່ພົນທານ ເສນາມານໄຫລຫລັ່ງ ສຽງສະນັ່ນກ້ອງ ທໍຣະນີ ເສນາດີໄປຕາມຣາດ ອາມາດຫມູ່ໂຍທາ ບາງຜ່ອງຖືຜາລາເດຍຣະດາດ ບາງຜ່ອງຖືສີນາດກ້ອງແລປືນ ໄຟ ບາງຜ່ອງຖືສີຂັນໄຊກວັດແກວ່ງ ທົ່ວທຸກແຫ່ງທໍຣະນີ ກະທຳລິດທີຫລາຍຫລາກ ງູພາດລາດອອກຄູ່ຮູຫູ ດູຄີ້ງ ຂາວໜ້າກ່ຳ ກະທຳເພດພ່ຳເປັນຫມີ ທັ້ງເປັນເຫມືອຍເອິກດ່າງ ບາງຜ່ອງເປັນຮູບຄ່າງແລລີ້ງກັ້ງ ບາງຕົນເປັນຮູບ ມ້າ ໂສມເຜົ່າໜ້າເຫມືອນຄົນ ບາງຜ່ອງທຳເປັນຝົນລົມກວັດແກວ່ງ ຕະແບ່ງໜ້າເປັນຄຸດຄໍລາຍ ຢາຍກັນມາ ແຝງໃຝ່ ຮູບນາກໃຫຍ່ແລລວງຄຳ ບາງຜ່ອງທຳຕົວເປັນຮູບຊ້າງ ອ້າປາກກ້ວາງກວັດແກວ່ງງວງງາ ບາງຜ່ອງໜ້າ ຂາວຊຽວຄີ້ງກ່ຳ ບາງຜ່ອງທຳເພດພ່ຳເປັນຍັກ ສັກດັກແລ່ນລີ້ງມາເປັນຫມູ່ ສະພູ່ພ້ອມຫລວງຫລາຍ ຢາຍກັນມາ ຫລາຍແຫ່ງ ສີ່ແຈ່ງອ້ອມເປັນປະຣິວານ. ສ່ວນດັ່ງຕົນພຣະຍາມານຜູ້ໃຈບາບ ກໍຈິ່ງນິຣະມິດຕົນຣາດໃຫ້ໄດ້ພັນ ແຂນ ມືໜຶ່ງຖືຫລາວແຫລມຟ້ອນຟາດ ມືໜຶ່ງຖືງ້າວອາດແກວ່ງຜາງໆ ສອງມືຖືຜາລາກັບຫອກ ມືໜຶ່ງຖືຄ້ອນ ຕອກແຕ່ງດາຕີ ມືໜຶ່ງຖືສີຂັນໄຊຍົກຍື່ນ ມືໜຶ່ງຖືຈັກກາວຸດພຸ່ງຜັນໄປ ສັງຂະຫຍາຣິພົນມານນັບອ່ານບໍ່ໄດ້ ໄຫລ ນອງມາບໍ່ຂາດ ເດຍຣະດາດຕັ້ງຢູ່ຫລາຍຖົນ ແຂນທາງກາງຖືທະນູທອງກວັດແກວ່ງ ມືຂວາຖືປືນແຕ່ງຍິງໄປ ຜັນ ເປັນໄຟເດຍຣະດາດ ບໍ່ອາດສັງຂະຫຍາຄົນນະນານັບອ່ານໄດ້ ລວດເລັຍກັບກ່າຍເປັນດວງດອກໄມ້ ບູຊາພຣະ ແກ່ນໄທ້ສັບພັນຍູ ບຸຣິມຄຣູແຫ່ງທວຍເທບ ໂລກລ້ຳເອກມະນຸດສາ.

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະສີນ້ຽງຄານໂພທິຣາດ ເຫັນອາມາດຫມູ່ພົນມານ ໄຫລຫລັ່ງມາຊີຊ່ວ-ຊີຊ່ວ ນອງມາທົ່ວທຸກ ທິສາ ເຈົ້າຈິ່ງລະນຶກເຖິງຫາ ຍັງທານະປາຣະມີຫລາຍຊາດ ກໍຈິ່ງເກີດເປັນອາມາດຫມູ່ຣິພົນທານ ທະຍານໂຕນ ມາແວດລ້ອມ ຖ້ອນໜ້າພ້ອມຫມູ່ພົນດີ ໂຍທາສີແກ່ກ້າ ນິບນອບໜ້າບໍ່ເກງຂາມ ແຖມສົມພານພູວະນາດ ກັບ ທັ້ງນາງນາດໄທ້ທໍຣະນີ ສີສັກຂີຕົນວິເສດ ກັບເພດໜ້າເປັນດັ່ງນາງຄົນ ດົນມາເຖິງພຣະສີໂຄດົມກົ້ມຂາບໄຫວ້ ຊັກໄຊ້ກ່າວຄຳແຂງ ນາງກໍຖະແຫລງຄຳເອີ້ນດ່າ ເຫມືອນດັ່ງຟ້າຈັກຜ່າຫ້ວມານ ເພື່ອວ່າພຣະສີນ້ຽງຄານຮ້ອງ ແຜດແຜງສຽງ ເປັ່ງສຳນ້ຽງສີທະນາດ ອ້ຽງອາດບໍ່ເກງຂາມ ຍາມເມື່ອຣິພົນມານໄຫລນອງມາຊີຊ່ວ ເຫມືອນດັ່ງ ທໍຣະນີຈັກຜ່າພື້ນຂາດເປັນສອງ. ເມື່ອນັ້ນ ນາງທໍຣະນີບໍ່ເກງກົວຜົມຈັກຫລູດ ນາງກໍຈິ່ງຮູດນ້ຳເກົ້າເກດເກສີ ວ່າ ສັດຈະປາຣະມີທຸກຊາດ ແຕ່ອ້ຽງພຣະບາດໄທ້ໄດ້ຄ່ອຍສ້າງກະທຳພຽນ ແຜ່ນດິນວຽນໄຫວຫວາດ ເຫມືອນດັ່ງ ທໍຣະນີນາດນ້ອຍໂມທະນາ ສີ່ອະສິ້ງໄຂກາເປັນແພ່ງ ພຣະຍ່ອມແຕ່ງນຳມາທຸກຊາດ ເພື່ອບໍ່ໃທ້ຂາດຍັ້ງນ້ຳຢາດ ຫມາຍທານ ມັກໃຄ່ເຖິງໂພທິຍານດວງວິເສດ ນາງຈິ່ງມາຍເກົ້າເກດເກສີ ກຳຈັດຣິພົນມານໄກວກວັດຫວ່ານ ຊະ ຊ່ວນຟ້ຽງເປັນຜົງ ເປັນຝົນລົມທຸກກ້ຳ ເປັນແມ່ນ້ຳໄຫລຖ້ວມຊ້າງພຣະຍາມານ ລົ້ມເຊຊວນເຊທ່າວ ດິ້ນດິ້ນດ່າວ ເໜືອດິນ ເມື່ອນັ້ນ ຝູງເສນາມານກົວຢ້ານ ສະທ້ານພ່າຍພັ້ງໜີ ລາງຜ່ອງກໍລະເສຍຍັ້ງຜາລາດິ້ວບກ້າ ໜ້າກ້ອງ ຫມູ່ປືນໄຟ.

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຜາບແພ້ຫມູ່ພຣະຍາມານ ແຜ່ນດິນດານໄຫວຫວັ່ນພື້ນ ທຸກທີ່ພື້ນຊຸມພູ ພູຜາເຟືອນ ຫລາຍຫລັ່ນ ມານຢ້ານສັ່ນພະລັນໜີ ຊົນລະທີໄຫລຫລັ່ງ ແຖວນ້ຳຖັ່ງຖິບຕີຟອງ ຄຸງຄານອ້ຽເວວັ່ງ ຫົວຊ້າງຟັ່ງ ປິ່ນເມືອຫລັງ ໂຍທາພັ້ງໜີເຈຍຣະຈາກ ນ້ຳນອງຫລາກໄຫລໄປ ມານກໍກອງກັນໄປເດຍຣະດາດ ອາມາດຫມູ່ ມານແມນ ວາງແພນທອງປະປາຍ ຖິ້ມໜ້າກ້ອງແລປືນໄຟ ເພາະວ່ານັດທີໄຫລແປວທັ່ງ ໄຫລຫລັ່ງຮອດຂອບ ຈັກກະວານ ແຜ່ນດິນດານໄຫວຫວັ່ນພື້ນ ມານສະອື້ນຄືນສູ່ເມືອງຕົນ ພຸ້ນຊະແລ ເມື່ອນັ້ນ ສາຍອະຣຸນຕົກຕ່ຳ

ເຂົ້າຍາມຄ່ຳຣາຕີ ຣັດສະມີຈັນຜາຍແຜ່ອ້ອມ ມີຫມູ່ນັກຂັດຕະລຶກລ້ອມເປັນປະຣິວານ ພຣະພູບານຕົນຜ່ານ ແຜ້ວ ຍ່າງເຂົ້າແລ້ວສູ່ປະຖົມມະຍາມ ພຣະກໍທົ່ງຜາຍຜ່ານລຸໄດ້ ຍັງປຸພເພນິວາສານຸສສະຕິຍານ ເຫັນການຫລັງ ທລາຍຊາດ ບໍ່ອາດຄົນນະນານັບສັງຂະຫຍາ ວຽນວົນພັດໄປມາຢູ່ຈີໄຈວ້-ຈີໄຈວ້ ຍາມທີສອງລຸໄດ້ຍັງຈຸຕຸປປາຕະຍານ ພຣະຊິນະມານຕົນຍອດແກ້ວ ເຫັນແລ້ວຍັງເລົ່າເວໄນຍະສັດ ເກີດຕາຍໄປດ້ວຍບຸນແລບາບ ຝູງໂສພາບຮູບຮ່າງດີງາມ ຕາມບຸນກັມຕົກແຕ່ງເອົາໄວ້ ບາງຜ່ອງຮູບຮ່າງຮ້າຍແຜດໄຫມ້ເວທະນາ ບາບເວຣາກັມຊົ່ວ ນຳໃຊ້ ໃກ້ຂ້ອມແຈ້ງວຽນສູ່ປັດສິມະຍາມ ສວາມໆ ສຽງເປັດປ່ອງຮ້ອງ ສຽງມີ້ກ້ອງຄີຣີ ຍາມຣາຕີໃກ້ຈັກຮຸ່ງ ພຣະສຸຣິຍະພຸ່ງຜາຍແສງ ເມື່ອງນັ້ນພຣະຈອມແພງພູວະນາດ ຄັນວ່າໄດ້ຜາບແພ້ຝູງຫມູມາຣາ ເຈົ້າກໍໄດ້ລຽງ ລັດຕັດຜະຫຍາສັບພັນຍຸຕະຍານ ການເປັນພຣະ ເຕັມໄປດ້ວຍລັກຂະນະບໍ່ນ້ອຍ ລາຍຕົນໄດ້ຮ້ອຍພໍພັນ ເມື່ອນັ້ນ ເທວະດາທັ້ງຫລາຍ ກໍມາສາທຸການຊົມຊື່ນ ຍໍຍີ່ນມື້ວນົບໄຫວ້ປະນົມກອນ ຖວາຍຍັງວໍຣະສິດທິພຣະພອນຊ້ອງພຣະເນດ ເມື່ອນັ້ນ ພຣະພຸດທິເຈົ້າຕົນວິເສດສັບພັນຍູ ຕົນເປັນຄຣູໄຕຣຈອມໂລກ ພຣະກໍມັກໃຄ່ໂຜດສັດຕະນິກອນ ເຈົ້າກໍຈິ່ງສະເດັດພະເນຈອນໄປຫລາຍປະເທດ ເຈົ້າກໍໄດ້ປະວຸດຕິເທສະນາສັ່ງສອນ ຍັງປານະສັດທັ້ງຫລາຍ ນານປະມານວ່າໄດ້ສີ່ສິບຫ້າພຣະວັດສາເປັນປະທັດ ເຈົ້າກໍໄດ້ໂຜດສັດຍັງບໍ່ທັນແລ້ວ ພຣະຕົນແກ້ວກໍລວດນິຣະພານໄປ ພຸ້ນຊະແລ.

ດ້ວຍແທ້ ພຣະທິດສະພົນຕົນວິເສດ ຈັກສະເດັດເຂົ້າສູ່ເຂດເມືອງແກ້ວ ກ່າວແລ້ວຄືວ່າອະມະຕະມະຫານະຄອນນິຣະພານ ເຈົ້າກໍທອດຕົນນອນເໜືອສະຖານ ມໍຣະນະມັນຈັງກະຊັງຊິດ ສະຖິດໃນທ່ວງໄມ້ຮັງສອງຕົ້ນດີວິເສດ ອັນມີໃນປະເທດທ້ອງເມືອງແກ້ວກຸສິນາຣາ ເຈົ້າຈິ່ງຕ້ານຈາຣະຈາ ກັບດອນພຣະອານົນທະເຖຣະເຈົ້າ ຕົນເປັນລູກສິດແກ້ວ ເພື່ອໃຫ້ແລ້ວຍັງປັດສິມະສານວ່າ **ອານັນທະ** ດູຣາອານົນເຮີຍ! ເຈົ້າຢ່າໄດ້ຈົ່ງໃຈແອນປະມາດ ໃນຊາດທ້ອງແຫ່ງໂລກີ ລາງເທື່ອມີລາງເທື່ອໄຮ້ ລາງເທື່ອໄດ້ມາແລ້ວເລົ່າພອຍເສຍ ເປັນຜົວເປັນເມຍກັນຢ່າໄດ້ຈົ່ງໃຈເຊື່ອ ລາງເທື່ອນັ້ນເຂົາເບື່ອໃຈຊັ່ງ ດ້ວຍໂທສະໂມຫັ້ງຈັບຈອງ ບໍ່ມີສ່ອງຮູ້ເຫັນ ອັນຮ້າຍຈັກມາຖ່ອງເຖິງຕົນ ຈິ່ງຮູ້ຂົມຂວາຍເອົາສັດ[illegible]ມຍ່ານນຳ້ກວ້າງ ກ່າວຄືວ່າວັດຕະສິງສາມອັນຍາວນານ ເຫັນປານດັ່ງເຮົາຕະຖາຄະຕະນີ້ແລ. **ອານັນທະ** ດູຣາອານົນເຮີຍ! ໃນເມື່ອເຮົາພຣະຕະຖາຄະຕະນິຣະພານໄປແລ້ວ ກໍຈິ່ງຕັ້ງໄວ້ຍັງກອງແກ້ວແປດຫມື່ນສີ່ພັນຂັນ ເພື່ອໄວ້ໃຫ້ເປັນຄຣູສອນສັ່ງ ຍັງປານະສັດຕະນິກອນທັ້ງຫລາຍ ເມື່ອພາຍສຸດພາຍຊ້ອຍ ພຸ້ນຊະແລ. **ອານັນທະ** ດູຣາອານົນເຮີຍ! ໃນເມື່ອສາສະນາ ພຣະຕະຖາຄະຕະລາລົດປົດໄປໄດ້ຫ້າຮ້ອຍວັດສາ ກໍຈັກຫາພິກຂຸນີສິງ ຕົນທະຣົງຈະຕຸປາຣິສຸດທິສີລ ຕາມກະບົນພຸດໂທວາດ ຕັ້ງໄວ້ເປັນອາດວິນັຍ ກໍຫາບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

ອານັນທະ ດູຣາອານົນເຮີຍ! ໃນເມື່ອສາສະນາພຣະຕະຖາຄະຕະເຈົ້າ ລາລົດປົດໄປໄດ້ພັນວັດສາ ກໍຈັກຫາອໍຣະຫັນຕາຂີນາສະວະເຈົ້າຕົນປະເສີດ ອັນຈັກໃຫ້ບັງເກີດຍັງອະພິນຍານຊານນິໂຣດ ໂຜດສັດຕະນິກອນ ກໍຫາບໍ່ມີໄດ້ເລີຍ.

ອານັນທະ ດູຣາອານົນເຮີຍ! ໃນເມື່ອຕົນພຣະຕະຖາຄະຕະເຈົ້າ ນິຣະພານໄປແລ້ວໄດ້ສອງພັນວັດສາ ກໍຈັກຫາຍັງເຈົ້າພິກຂຸຕົນຈັກຂົ້ນໃຈ ຍັງທ້ອງພຣະໄຕຣປິດົກ ອັນພຣະຕະຖາຄະຕະເຈົ້າຫາກຍົກອອກມາສຳແດງເທສະນາໄວ້ ໃນປັນຈະນິກາຍທັ້ງຫ້າ ກໍຫາບໍ່ມີໄດ້ເລີຍ.

ອານັນທະ ດູຣາອານິນເຣີຍ! ໃນເມື່ອຕົນພຣະຕະຖາຄະຕະເຈົ້າ ນິຣະພານໄປແລ້ວໄດ້ສາມພັນວັດສາ ກໍຈັກ ຫາພິກຂຸສົງ ຈັກລົງຊຸມນຸມກັນພໍຖ້ວນສີ່ ໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງຖ່ວ່າສົງຄະກັມ ມີຕົ້ນວ່າອຸໂປສົດ ຜາກົດດ້ວຍຈະຕຸທທະສີ ປັນນະຣະສີ ແລສາມັຄຄີ ກໍຫາບໍ່ມີໄດ້ເລີຍ.

ອານັນທະ ດູຣາອານິນເຣີຍ! ໃນເມື່ອຕົນພຣະຕະຖາຄະຕະເຈົ້າ ນິຣະພານໄປແລ້ວໄດ້ສີ່ພັນວັດສາ ຈັກຫາ ໄຕຣຈ້ວອນ ອັນເປັນມະຫັນຕະຄຳອະນຸສອນອັນວິເສດ ຄຸນາຕິເຣກອະເນກແຫ່ງໂຍຄາວະຈະຣະເຈົ້າ ກໍຫາບໍ່ມີ ໄດ້ເລີຍ.

ອານັນທະ ດູຣາອານິນເຣີຍ! ໃນເມື່ອຕົນພຣະຕະຖາຄະຕະເຈົ້າ ນິຣະພານໄປແລ້ວໄດ້ຫ້າພັນວັດສາ ມາຕາ ວ່າບຸກຄະລະຜູ້ໃດ ໄດ້ຜ້າເຫລືອງນ້ອຍໆ ຫ້ອຍບ່າໄວ້ຄວ່າໄປມາ ຄົນທັງຫລາຍກໍຈັກສົມມຸດຍັງບຸກຄະລະຜູ້ນັ້ນ ວ່າເປັນເຈົ້າພິກຂຸ ໃນກາລະຍາມນັ້ນ ພຸ້ນຊະແລ.

ດ້ວຍແທ້ ສາສະນາພຣະຕະຖາຄະຕະເຈົ້າ ກໍຍັງຄ່ອຍຄົມຣົບຈົບຢູ່ໄດ້ ເທົ້າຫ້າພັນພຣະວັດສາ ຜິວ່າຈັກສັງ ຂະຫຍາກາເປັນລະດູ ໄດ້ຫມື່ນຫ້າພັນລະດູເປັນປະທັດ ຜິວ່າຈັກຈັດເປັນເດືອນ ໄດ້ຫົກຫມື່ນເດືອນບໍ່ມີຄາ ຜິຈັກ ຈາເປັນວັນອຸໂປສົດ ໄດ້ແສນສອງຫມື່ນວັນອຸໂປສົດ ຜິຈັກກົດເປັນວັນສິລນ້ອຍ ໄດ້ສອງແສນສີ່ຫມື່ນວັນບໍ່ມີ ແຜກ ຜິຈັກແຈກເປັນວັນ ໄດ້ລ້ານແປດແສນວັນ ຜິຈັກປັນເປັນຍາມໄດ້ສອງຕື້ ປາຍແປດລ້ານແປດແສນຍາມ ພຸ້ນຊະແລ.

ດ້ວຍແທ້ ສາສະນາພຣະຕະຖາຄະຕະເຈົ້າ ກໍຍັງຄ່ອຍຄົມຣົບຈົບຢູ່ເທົ້າຫ້າພັນພຣະວັດສາ ກໍຈັກຫມົດ ສາສະນາໃນປີຊວດ ມູສິກາມະຄະທະພາສາ ຫົນລາວ່າປີຣວາຍໃຈ ກົດເຂົ້າມາໃນຄົມທັນຕະລະດູ ເດືອນຫົກ ເພັ້ງວັນພຸດ ບໍຣະສຸດມື້ເຕົ້າຍີ່ມີໃນນັກຂັດຕະລິກ ຖືກໜ່ວຍຊື່ວ່າວິສາຂາ ຍາມເວລາຈັກໃກ້ຮຸ່ງ ມຸ່ງເຫັນໜ້າອະຣຸ ໂນທັຍ ໄຂພຣະຣັດສະມີຜ່ອງຜາຍ ສວຍງາມໃສສະອາດ. ແຕ່ນັ້ນ ສັບພະສາຣິຣິກະທາດເຈົ້າທັງຫລາຍ ອັນ ຢາຍຢັ້ງຢູ່ຄູ່ໄມ້ໄພພະນອມ ຈອມເຂົາຍຸຄັນທອນ ສະ ຄຸງຄາ ມະຫາສະມຸດສຸດແດນ ແສນຂອບຈັກກະວານ ອັນ ເປັນສະຖານທີ່ຢູ່ ແຫ່ງຫມູ່ຜີເສື້ອນ້ຳ ນາກ ຄຸດ ສຸດເມືອງແມນ ແດນສະຫວັນ ກໍບໍ່ມີຮູ້ເສົ້າ.

ແຕ່ນັ້ນ ສັບພະສາຣິຣິກະທາຕເຈົ້າທັງຫລາຍ ກໍຈັກສະເດັດເຂົ້າມາປະສຸມຊຸມນຸມກັນ ເປັນຕົນພຣະປັນຈະ ຂັນໃສວິເສດ ເຫມືອນດັ່ງພຣະສຸຣິເຍດຍ້າຍລີລາ ກໍສະເດັດຄາຄາດ ຂຶ້ນສູ່ອາດຣັດຕະນະບັນລັງ ນັ່ງກະຊັ້ງຊົດ ສະຖິດແທບເຄົ້າໄມ້ສີມະຫາໂພທິແທ່ນແກ້ວ ນັ່ງຢູ່ແລ້ວພັບພະແນງເຊີ້ງ ດູຕະເກີ້ງຕະການສູງໄດ້ສິບແປດສອກ ພຣະຈີ່ງເລັ່ງເປັ່ງອອກຍັງສັບພັນນະຣັ້ງສີ ແຕ່ປະຖະພີເຮືອງຮຸ່ງພຸ່ງຂຶ້ນ ເທົ້າຮອດພື້ນອະກະນິດຖາພຣົມ ລວງກົມ ທ່ວຈັກກະວານຫລາຍແຫ່ງ ແຍ່ງໄປຮອດພື້ນນ້ຳສະມຸດທາປັບພະຕາ ມີ**ວັນນະ ວັນນາ ວັຄຄະ ວັຄຄາ ຍາມະ ຍາມາ ເວລະ ເວລາ** ຫລາຍຫລາກ ເຫລື້ອມພາກຜ້ຽງເພັ້ງພຣະກາຍ ທ່ວທິສາບໍວຣະພາພາຍພັນເພັ່ງ ຣັດສະມີ ເປັ່ງໄປໄກ ຍັງເລົ່າມາລະວ້ຽລະໄວວຽນຮອບ ບໍ່ຮູ້ຈັກຮ້ອຍຮອບອ້ອມຕົນພຣະອົງ ຣັດສະມີທະຣົງຍີ່ຍັ່ງ ຄືດັ່ງນ້ຳ ຄັ່ງໃສໄຕຄຳ. **ນິລະນິລາ** ທັນທີຊຽວກໍຊຽວງາມຍິຍັບ ເຫມືອນດັ່ງປີກແມງຄັບເຫລື້ອມຍິຍອງ **ປີຕະປີຕາ** ທັນທີ ເຫລືອງກໍເຫລືອງດີຫລາຍຫລາກ ຄືດັ່ງໄກສອນດອກບຸນນາກນ້ອຍສ້ອຍສຸຣະພີ ຄືດັ່ງຈຳປີຈຳປາກັນນິກາກ້ານ

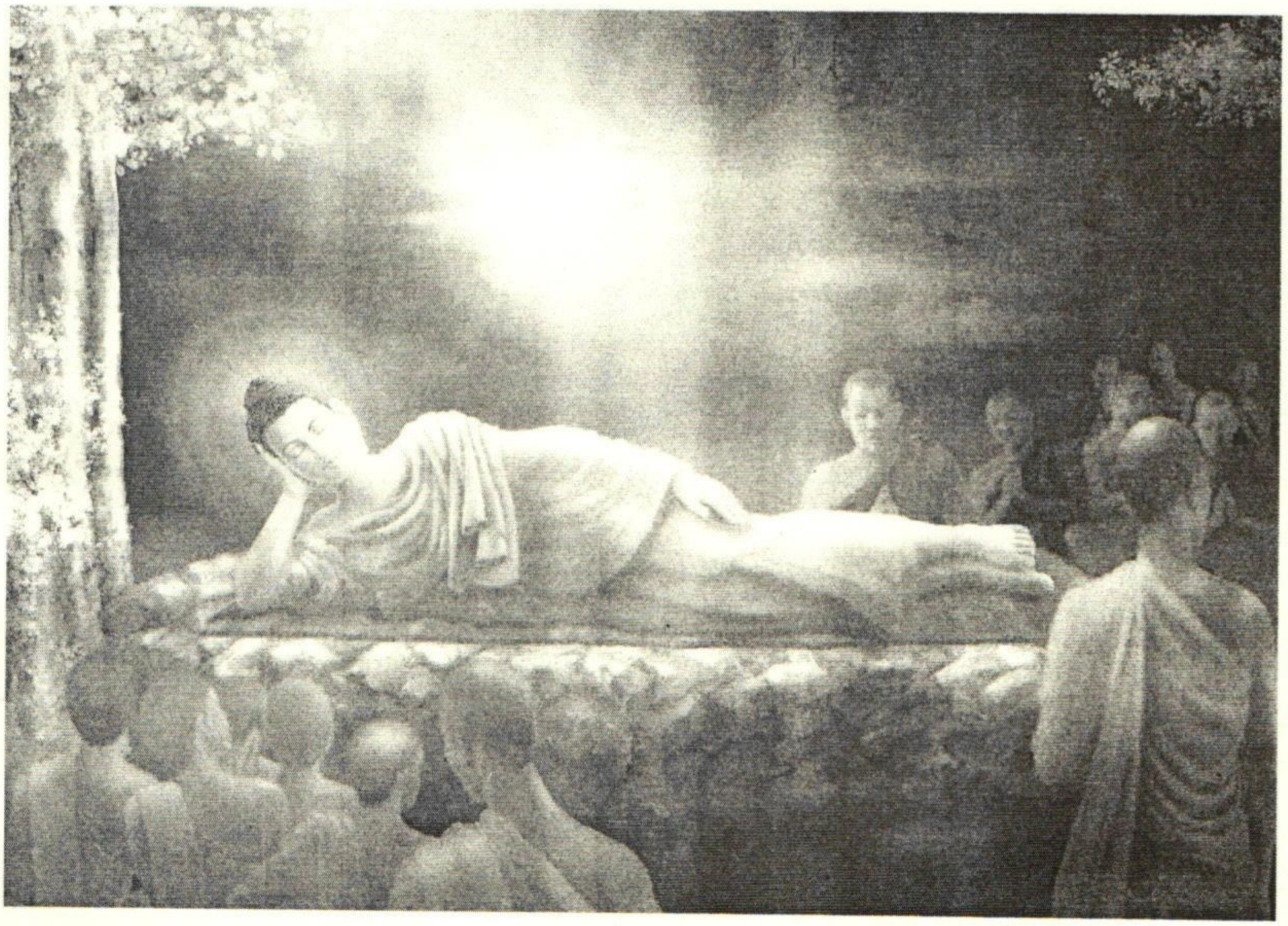
ເກດ ງາມຜ້ຽງເພດອະໂນຊາ **ໂລຫິຕະໂລຫິຕາ** ທັນທີແດງກໍແດງດີຍິ່ຍອງ ແດງໃສສ່ອງສຸຂຸມານ ທຸ່ມທອງຈານ ເຮືອງເຮື່ອ ຄືດັ່ງດອກໄມ້ເມື່ອຍັງບານ ຕະການງາມເຮືອງຮຸ່ງ ງາມຜ້ຽງພຸ່ງກາຍາ **ໂອທາຕະໂອທາຕາ** ທັນທີຂາວ ກໍຂາວງາມສຸດຍິ່ງ ມີວັນນະຜ້ຽງສິ່ງສັງຂາ **ຍາມະຍາມາ** ຍັງເລົ່າມາລະວິງລະໄວວຸ່ນຮອບ ກ້ຽວກອດເທົ້າຮອດ ໂມລີ ຣັດສະມີທຸ່ມປະແປບ ຄືດັ່ງສາຍຟ້າແມບເຮືອງຮວາຍ ທົກພັນປາຍພິນໍຣາດ ຄືດັ່ງສຸວັນນະຄາດກາສີ ຣັດສະມີເຫລື້ອມຫລາກເຮືອງແສງ ແດງອ່ອນຫົ່ງສະບາດ ງາມພິລາດຜ້ຽງບົວໄຂ ຣັດສະມີໄຫລຫລາຍຫມູ່ ເປັນ ຄູ່ພ້ອມກັນຢູ່ສອນລອນ ທັນທີ່ອອນກໍອອນແກມສົ້ວ ຂຶ້ນແຕ່ຫວ່າງຄິ້ວເທົ້າຮອດນະລາຕາ ອັນນີ້ຈາພໍອຸປະມາ ອຸປະໄມໄປທຸ່ມເທດ ອັນຈັກໃຫ້ຫມົດອຸປະເທດ ເທຕແທ້ກໍຍັງເລົ່າເຫລືອຫລາຍ ຣັດສະມີຜາຍແຜ່ລ້ອມ ຄືດັ່ງ ແຖວແກ້ວອ້ອມຄຳແດງ ແສງສັດຕະຣັດຕະນາຮ້ອຍຮອບ ຄືດັ່ງພຣະຈັນແຈ້ງຈອດເມືອງແມນ ແສນດວງດາວ ເດຍຣະດາດ ໂອພາດຮຸ່ງພັນດວງ ເປັນປະທວງປະເທືອງເຮືອງຮຸ່ງ ຮຸ່ງທາງຫລັງຮຸ່ງທາງໜ້າ ຮຸ່ງທັງຟ້າຮຸ່ງທັງດິນ ເທັນທັງອິນ ເທັນທັງພຣົມ ຍົມຄຸດ ມະນຸດສະກຸມພັນ ຄັນທັບພະຍັກ ອາຣັກຂະເທວະດາ ອະສຸຣາອະສຸຣິນ ອິສວນ ຊວນກັນມາຖືທຸງທຸກພາກ ທຸງປະຕາກແລທຸງໄຊ ທຸງທອງໄກວແກມຊໍ່ ມີທັງປະທູບປະທີບໄຕ້ຕໍ່ຕາມ ທຸ່ມ ປະດັບວໍຣະວຸ່ນທຸກພາກ ເຄື່ອງຫລົ້ນຫລາກຫລາຍປະການ ເສບສັງຂານມວນມີ ຕະໂພນພ້ອມປີ່ລະບຳຊໍ ຂັບຂານຊໍທັບຕ່ຳ ໄລ່ຕ່ອຍຕ່ຳຕາມສາຍ ສວນໄລນັນເດຍຣະດາດ ພິນພາດພ້ອມແຄນຊຸ່ຍເພງລະບຳ ກະສິງຄຳ ນຳໂຂນຟ້ອນຟ່າຍ ງາມລີລ່າຍ ລະເມັ້ງເປື້ອງປ່າຍປິ່ນກະໂດງ ຕຸຣິຍະໂຍງຄີຄົ່ນ ຂັບຟ້ອນຕົ້ນບູຊາ ສາທຸການ ທຸກແຫ່ງ ຕະແມ່ງເທົ້າເຖິງພຣົມ ສຸ່ງລະງົມຟ້າຮ້ອງສ່ອງໃສສີ ທໍຣະນີໄຫວທຸກແຫ່ງ ດວງແກ້ວແກວ່ງອັດສະຈັນ ເຂົາສະເມຣຸຜັນຄີຄວ້າງ -ຄີຄວ້າງ ນ້ຳສະມຸດກວ້າງແຕກຕີຟອງ ລະອອງລະລອກ ເປັນເຂົ້າຕອກດອກໄມ້ບູຊາ ແກ່ພຣະຊິນະສີສາສະດາແກ່ນໄທ້.

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະອິນທາທິຣາດ ຈຶ່ງຂໍຖືໂອກາດຣາທະນານິຣະມິນ ຍັ່ງຕົນພຣະສັຕຖາສີໂຄດົມ ບຸຣົມບຸພິດເຈົ້າ ເພື່ອຈັກໃຫ້ປະວຸດຕິເທສະນາ ເມື່ອພາຍສຸດພາຍຊ້ອຍ ເມື່ອນັ້ນພຣະເຈົ້າຍອດສ້ອຍສັບພັນຍູ ທ່ໍວ່າຈັກໄດ້ ເປັນຄຣູສັ່ງສອນແກ່ປານະສັດທັ່ງຫລາຍ ນານປະມານວ່າໄດ້ເຈັດວັນເຈັດຄືນແລ້ວ ພຣະຕົນແກ້ວຈຶ່ງຍົກອອກ ຍັ່ງພຣະຫັຣະໄທໄຂກະອູບແກ້ວ ອັນເຕັມແລ້ວດ້ວຍນ້ຳປັນຈະຄັນທະຣົດສະຂອງຫອມ ຄືກະອອມນ້ຳອະມະຕະ ເສລາຜາຍເປັນຢາຢາຍຢາດ ພຣະກໍໂຮຍຮວາຍຮວາດຜາຍໂຜດ ເປັນຣົດສະທັມມະເທສະນາໄຂ ສິ່ງໂສດ ຣົດທັ່ງອິນ ສຸຣົມທາທິຣາດ ຣົດທັ່ງພຣົມນາດຜາຍຜ່ອງ ຣົດທັ່ງຍອງຍົມຄຸດ ມະນຸດສາ ຣົດທັ່ງເທວະດາ ອິສວນ ກໍຫາກຊວນກັນມາຊົມຊື່ນ ຕື່ນເຕັ້ນເວັ້ນຈາກບາບກັມ ອັນຕົນຫາກໄດ້ກະທຳຜິດ ທຸຈະຣົດສາມປະການຄືວ່າ ກາຍະ ວະຈີ ມະໂນ ໂທໂສ ໂມໂຫ ໂລໂພ ກິ້ວໂກດ ໂສດເສຍຫມົດແລ້ວ ເທດວ່າໄດ້ດູດກິນນ້ຳແກ້ວມະທຸຣົດ ອັນຫອມຫວານອ່ອນຊ້ອຍ.

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຍອດສ້ອຍສັບພັນຍູ ທ່ໍວ່າຈັກໄດ້ເປັນພຣະບຸຣົມຄຣູສັ່ງສອນ ຍັ່ງສັດຕະນິກອນທັ່ງຫລາຍ ຫມາຍນານປະມານວ່າ ໄດ້ເຈັດວັນເຈັດຄືນແລ້ວ ພຣະຕົນແກ້ວຍອດສີ ກໍຈຶ່ງມ້າງປັນຈະຂັນສຸວັນນະຮູບ ສູບຈິດໄປທາງໃດ ໃຜກໍບ່ໍມີຮູ້ຮອດ ທ່ໍວ່າເຈົ້າຍັ່ງແຍງຍອດນ້ຳກວ້າງ ກ່າວຄື ອະມະຕະມະຫານະຄອນນິຣະພານ ພຸ້ນຊະແລ.

ດ້ວຍແທ້ **ຈັຕຕາໂຣ ທັມມາ** ອັນວ່າອຸດທິທັມສີ່ປະການ ຄືອາຍຸ ວັນນະ ສຸຂະ ພະລະ ອະໂຣຄະຍາ ຖ້ວນຫ້າ ປະຕິພານະຖ້ວນຫົກ ອະທິປະໄຕຍະຖ້ວນເຈັດ ຈົ່ງສະເດັດລົງມາຈຳເຣີນຮັກສາຍັ່ງຍືນທະສັນຕານ ແຫ່ງອົ໊ງ ສົມເດັດພຣະສັງຄະຣາຊາເຈົ້າ ຕົນເປັນເຫົ້າເປັນເຈົ້າອົດສະຣາຣາມ ພຣະກຳທະຣົ໊ງສີລາທິຄຸນຄາມມາກ ອົດ ເຍື້ອນຍາກຄ່ອຍກະທຳພຽນ ທະຣົ໊ງໃຈສະຖຽນເຖິງຂະໜາດ ອົ໊ງອາດດ້ວຍປັນຍາ ທະຣົ໊ງສຸຕາທັ໊ງຫ້ານິກາຍ ສູຕທັ໊ງຫລາຍອັນວິເສດ ພຣະກຳຈິບເພດພ້ອມພຣະວິນັຍ ອະພິທັມມາໄຂອັດຖາແຈ້ງຈອດ ຕະຫລອດຮອດ ເທົ້າເຖິງປັຕຖານ ມີທັ໊ງອະລັ໊ງການໂຍຊະນາຕິກາວຸຕໂຕທັຍ ໄຂອັດຖາຮ໋ງຮາບ ຂໍໃຫ້ພຣະອົ໊ງໄດ້ຜາບແພ້ຝ໋ງ ຫມູ່ມາຣາ ທັ໊ງໂພຍພັຍພິດພະຍາທິໂຣຄາອັນຮ້າຍ ຫາຍທຸກຂະວິນາດຢູ່ສະຫວັດດີ ໃຫ້ໄດ້ເປັນສີສົມມະນາດ ສະຖິດອາດຫມັ້ນທ່ຽງເທຍຣະຄາ ອາຍຸວັດສາຢ່າໄດ້ນ້ອຍ ໃຫ້ໄດ້ຮ້ອຍຊາວພຣະວັດສາ ທະຣົ໊ງນ້ຳມຸດທາພິເສກ ອະຕິເຣກະວັນດີ ວັນຕິຖີອະມຸຕຕະໂຊຄ ວັນປະສິດທິໂຍກພ້ອມລັກຂະນາ ຂໍໃຫ້ໄດ້ດັ່ງຄຳມັກຄຳປາຖະນາ **ນິຕຖິຕາ** ກໍສະເດັດບໍຣະບວນຄວນແລ້ວທໍ່ນີ້ກ່ອນແລ.

****

ພຣະຜູ້ມີພຣະພາກ ອໍຣະຫັນຕະສັມມາສັມພຸດທະເຈົ້າ ຜູ້ເປັນທີ່ເພິ່ງແກ່ເທວະດາແລະມະນຸດທັ໊ງຫລາຍ
ສະເດັດດັບຂັນທະປະຣິນິບພານ ພາຍໃຕ້ຕົ້ນໄມ້ຮັ໊ງທັ໊ງຄູ່ ທີ່ເມືອ໋ງກຸສິນາຣາ ເມື່ອ 2554 ປີຜ່ານມາ

ສະຫລອງເຂົ້າພັນກ້ອນ

ນະໂມ ຕັສສະ ພະຄະວະໂຕ ອະຣະຫະໂຕ ສັມມາສັມພຸທທັສສະ (ວ່າສາມເທື່ອ)

ສັຕຖາ ອິມັງ ທັມມະເທສະນັງ ນິໂຄຣທະມູເລ ນິສິທິຕະວາ ສະທັສສະພັຕຕັງ ອາຣັພພະ ອາຫະ

ສາທະໂວ ດູຣາສັບປຸຣິສາເຈົ້າທັງຫລາຍ **ສັຕຖາ** ອັນວ່າພຣະສັບພັນຍູເຈົ້າ **ນິສິທິຕະວາ** ກໍສະເດັດປະທັບນິສັດຊາການສຳຣານຢູ່ **ນິໂຄຣທະມູເລ** ແທບເຄົ້າໄມ້ນິໂຄດ **ອາຣັພພະ** ທົ່ງພຣະປາຣິບ **ສະທັສສະພັຕຕັງ** ເຊິ່ງອັນໃຫ້ເຂົ້າພັນກ້ອນເປັນທານ **ອາຫະ** ກໍກ່າວ **ອິມັງ ທັມມະເທສະນັງ** ຍັງພຣະທັມມະເທສະນາດວງນີ້ວ່າ **ອະຕີເຕ ກາຣະ ທັງສາວະຕິນາມະນະຄະເຣ ເອໂກ ປຸຣິໂສ ວະສິ ພຸທທະຮູປັງ ທິສະວາ ວິຕຕະປະສັຕໂຖ ທຸຕະວາ ສັທທາຍະ ພະທຸມາໂນ** ດັ່ງນີ້.

ກິຣະ ດັ່ງຮູ້ມານີ້ **ອະຕີເຕ** ໃນກາລະເມື່ອງລ່ວງແລ້ວໄປວັນນັ້ນ **ເອໂກ ປຸຣິໂສ** ຍັງມີຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ **ວະສິ** ກໍຢູ່ **ທັງສະວະຕິນະຄະເຣ** ໃນເມືອງອັນຊື່ວ່າຫົງສາວະດີນະຄອນ **ທິສະວາ** ມັນກໍເຫັນ **ພຸທທະຮູປັງ** ຍັງຮູບພຣະພຸດທະເຈົ້າອັນມາກແລ້ວ **ກັຕະວາ** ຈຶ່ງມາກະທຳ **ສະທັສສະພັຕຕັງ** ຍັງເຂົ້າພັນກ້ອນ **ປູເຊສິ** ກໍມາບູຊາ **ພຸທທະຮູປັງ** ຍັງຮູບພຣະພຸດທະເຈົ້າທັ້ນແລ. **ໂສ** ອັນວ່າຊາຍຜູ້ນັ້ນ ຄັນວ່າບູຊາແລ້ວດັ່ງນັ້ນ **ອາຫະ** ກໍກ່າວ **ປັຕຖະນັງ** ຍັງຄຳປາຖະນາວ່າ **ອະຫັງ** ອັນວ່າຜູ້ຂ້າ **ຊາໂຕ** ໄດ້ເກີດມາ **ອະນາຄະເຕ ກາເລ** ໃນກາລະອັນຈັກມີມາພາຍໜ້ານີ້ **ຍັຕຖະ ຍັຕຖະ ພະເວ** ໃນສະພາວະໃດໆ **ທຸກຂັງ ວາ** ອັນວ່າຄຳທຸກ ກໍດີ **ກະປະນັງ ວາ** ອັນວ່າຄຳຂະມອດໄຮ້ຂົ່ນໃຈ ກໍດີ **ມາ ອະຫຸວາ** ກໍຢ່າໄດ້ມີ **ເມ** ແກ່ຜູ້ຂ້າຈັກເທື່ອເທີ້ນ.

ໂສ ອັນວ່າຊາຍຜູ້ນັ້ນ **ອາຍຸທະປະຣິໂຍສາເນ** ໃນເມື່ອແລ້ວອາຍຸແຫ່ງຕົນ **ນິພພັຕຕິ** ກໍໄດ້ເມື່ອເກີດ **ເທວະໂລເກ** ໃນສະຫວັນເທວະໂລກພຸ້ນແລ **ໂສ ເທວະປຸຕໂຕ** ອັນວ່າເທວະບຸດຕົນນັ້ນ **ຖິໂຕ** ຕັ້ງຢູ່ສະເຫວີຍສຸຂ ໃນສະຫວັນເທວະໂລກທີ່ນັ້ນ **ສັພພະທິພເພນະ** ດ້ວຍເຄື່ອງອັນເປັນທິບທັງມວນ **ທິພເພນະ ຈິຕເຕນະ** ມີຈິດອັນປະກອບໄປດ້ວຍເຄື່ອງທິບທັງມວນ **ທິພເພນະສະຣິເຣນະ** ດ້ວຍເນື້ອຕົນອັນເປັນທິບ **ທິພເພນະປັນຈະຄຸຕິເຕນະ ຕຸຣິເຍນະ** ດ້ວຍຕຸຣິຍະນິນຕີມີອົງຫ້າປະການອັນເປັນທິບ ກໍດີ **ທິພພະອາສະເນນະ** ດ້ວຍອາສະນາທິບ ກໍດີ **ທິພພະໂພຊະນາຫາເຣນະ** ດ້ວຍເຂົ້ານ້ຳໂພຊະນະອາຫານອັນເປັນທິບ ກໍດີ **ທິພພະປັລລັງເກນະ** ດ້ວຍອາສະນະທີ່ນັ່ງທີ່ນອນອັນເປັນທິບ ກໍດີ **ທິພເພນະ ປະຣິໂພເຄນະ** ດ້ວຍເຂົ້າຂອງເຄື່ອງບໍຣະໂພກອັນເປັນທິບ ກໍດີ **ທິພເພນະປະຣິວາເຣນະ** ດ້ວຍບໍຣະວານທິບ ກໍດີ **ທິພເພນະວິມາເນນະ** ດ້ວຍອັນມີວິມານ ສະຖານທີ່ອັນເປັນທິບ ກໍດີ ກໍມີອຸດົມແທ້ດີຫລີແລ.

ໂສ ເທວະປຸຕໂຕ ອັນວ່າເທວະບຸດຕົນນັ້ນ **ຕັຕຖະຖິໂຕ** ຄັນວ່າຕັ້ງຢູ່ໃນສະຫວັນທີ່ນັ້ນ **ຈິຣັງ** ສົ່ງເຈຍຣະການເທິ່ງນານແລ້ວ **ເທວະສະພາວັງ** ຍັງອັດຕະພາວະເນື້ອຕົນ ອັນເປັນເທວະບຸດນັ້ນ **ຈະຣິຕະວາ** ຄັນວ່າຄາດຄາດຈາກສະຫວັນແລ້ວ **ນິພພັຕຕິ** ກໍໄດ້ລົງມາເກີດ **ມະນຸສສະໂລເກ** ໃນມະນຸດສະໂລກເມືອງຄົນ **ຈັກກະວັຕຕິ-ຣາຊາ** ຈັກໄດ້ເປັນພຣະຍາຈັກກະພັດຕິຣາດ ຜາບທະວີບທັງສີ່ໂດຍທັມແລ **ໂສ ຈັກກະວັຕຕິຣາຊາ** ອັນວ່າພຣະຍາຈັກກະພັດຕິຣາດຕົນນັ້ນ **ສັຕຕະຣະຕະນະສັມປັນໂນ** ອັນປະກອບດ້ວຍແກ້ວເຈັດປະການ **ຫັຕຖິ-ຣະຕະນັງ** ອັນໜຶ່ງຄືວ່າຊ້າງແກ້ວ **ອັສສະຣະຕະນັງ** ອັນໜຶ່ງຄືວ່າມ້າແກ້ວ **ຈັກກະຣະຕະນັງ** ອັນໜຶ່ງຄືວ່າຈັກແກ້ວ **ມະນິຣະຕະນັງ** ອັນໜຶ່ງຄືວ່າແກ້ວມະນີໂຊດ **ອິຕຖິຣະຕະນັງ** ອັນໜຶ່ງຄືວ່ານາງແກ້ວ **ປະຣິນາຍະກະຣະຕະນັງ** ອັນໜຶ່ງຄືວ່າຂຸນພົນແກ້ວ **ຄະຫະປະຕິຣະຕະນັງ** ອັນໜຶ່ງຄືວ່າເສດຖີແກ້ວ ແລແກ້ວເຈັດປະການຝ່ງນີ້ ກໍເກີດມີແກ່ພຣະຍາຈັກກະພັດຕິນປະເສີດນັ້ນ ດີຫລີແລ ກໍດ້ວຍຜະລະອານິສົງ ອັນໄດ້ເອົາເຂົ້າພັນກ້ອນບູຊາຍັ່ງອົງພຣະພຸດທິເຈົ້ານັ້ນແລ.

ຫັຕຖິຣະຕະນັງ ອັນວ່າຊ້າງແກ້ວ **ອາຄະຕັງ** ກໍມາ **ສັທທັນຕະສະກຸລະໂຕ** ແຕ່ກະກູນຊ້າງສັດທັນຕະນັ້ນແລ **ອັສສະຣະຕະນັງ** ອັນວ່າມ້າແກ້ວ **ອາຄະຕັງ** ກໍມາ **ວະລາຫັສສະຣາຊະກຸລະໂຕ** ແຕ່ກະກູນພຣະຍາມ້າພະລາຫິກຫັ້ນແລ **ຈັກກະຣະຕະນັງ** ອັນວ່າຈັກແກ້ວ **ອາຄະຕັງ** ກໍມາ **ຊັມພູທີປະໂຕ** ແຕ່ຊຸມພູທີບພຸ້ນແລ **ມະນິຣະຕະ-ນັງ** ອັນວ່າແກ້ວມະນີໂຊດ **ອາຄະຕັງ** ກໍມາ **ເວປຸນລະໂຕ** ແຕ່ດອຍເວປຸນລະພຸ້ນແລ **ອິຕຖິຣະຕະນັງ** ອັນວ່ານາງແກ້ວ **ອາຄະຕັງ** ກໍມາ **ອຸຕຕະຣະກຸຣຸທີປະໂຕ** ແຕ່ອຸດອນກຸຣຸທີບພຸ້ນແລ **ປະຣິນາຍະກະຣະຕະນັງ** ອັນວ່າຂຸນພົນແກ້ວ **ອາຄະຕັງ** ກໍມາ **ປຸພພະວິເທຫະໂຕ** ແຕ່ບຸບພະວິເທຫະທີບພຸ້ນແລ **ໂສ ຈັກກະວັຕຕິຣາຊາ** ອັນວ່າພຣະຍາຈັກກະພັດຕິຣາດຕົນນັ້ນ **ສັງສະຣັນໂຕ** ອັນທ່ຽວຣະວັດພັດໄປມາ **ມະນຸສສະໂລເກ** ໃນມະນຸດສະໂລກເມືອງຄົນ **ສັຕຕະຣະຕະນະສັມປັນໂນ** ອັນປະກອບດ້ວຍແກ້ວເຈັດປະການເປັນອັນຍິ່ງ **ອິທັງ ຜະລັງ** ຜະຫລາອານິສົງອັນນີ້ ກໍໄດ້ດ້ວຍຕົກແຕ່ງ ຍັງເຂົ້າພັນກ້ອນໄປບູຊາພຣະພຸດທິເຈົ້າຕົນນັ້ນ ກໍມີແລ.

ເທສະນາປະຣິໂຍສະເນ ໃນເມື່ອແລ້ວຣິດສະທັມມະເທສະນາດວງນີ້ **ພະຫຸຊະນາ** ອັນວ່າຊົນທັງຫລາຍເປັນອັນມາກ **ປາປຸນິງສຸ** ກໍໄດ້ເຖິງ **ໂສຕາປະຕິຜະລາທິນິ** ເຊິ່ງໂລກຸດຕະຣະຜົນທັງຫລາຍ ມີໂສດາປັດຕິຜົນເປັນເຄົ້າຕາມບຸນຍະສົມພານ ອັນຈັກໄດ້ທອມຮັບນັບມາ **ເທສະນາ** ອັນວ່າພຣະທັມມະເທສະນາ **ສາຕຖິກາ** ທຽນຍ່ອມໃຫ້ເປັນທິຕະປະໂທຍດ ໂຜດສັບພະສັດທັງຫລາຍເປັນອັນມາກ **ຊາຕາ** ເກີດແລ້ວ **ສັມປັຕຕະປະຣິສາຍະ** ແກ່ບໍຣິສັດຜູ້ເຖິງພ້ອມແລ້ວ **ເອວັງ** ຢ່າງນີ້ **ອິຕິ** ດັ່ງນີ້ແລ.

ສະທັສສະພັຕຕານິສັງສັງ ອັນວ່າກະຣິຍາຈາຍັ່ງຜະລາອານິສົງສະ ແຫ່ງອັນໄດ້ເອົາເຂົ້າພັນກ້ອນເປັນທານບູຊາຍັ່ງພຣະພຸດທະຮູບເຈົ້າ **ນິຕຖິຕັງ** ກໍສະເດັດບໍຣະບວນ ຄວນແລ້ວທໍ່ນີ້ກ່ອນແລ

๒

พากหสอๅ

พระเหวดสัมดอมชาดิก

(ปะพันเป้นคำกอมลาว)

พระดำริๆ พ. ทัมมิกะมุนี

แปๆสำมวมและกวดชำระ

1. ທັດສະພອນ

(ປະດັບປະດາໄປດ້ວຍ 19 ພຣະຄາຖາ)

ນະໂມ ຕັສສະ ພະຄະວະໂຕ ອະຣະຫະໂຕ
ສັມມາສັມພຸທທັສສະ
(ວ່າສາມເທື່ອ)

ບັດນີ້ ຂ້າຈັກວັນທານ້ອມ
ມະຫາຄຸນຄອງປະເສີດ

ສຸມໃສ່ນິ້ວ ມະໂນຊ້ອຍຊື່ນບານ
ຄິດໃຄ່ດ້ວຍ ດວງເດດແດນໄກ
ກະຕັນຍູຍານ ແວ່ນແຍງຍັງແກ້ວ
ຕາມກະບິນເບື້ອງ ພຣະໂຄດົມດວງຍອດ
ເມັນມຸ່ງຖ້ວນ ແຖມເກື້ອກ່າວກອນ
ຄິດໃຄ່ຍູ ຍານເອກພຣະອົງທັມ
ຂ້າຈົ່ງ ກອຍໃຈຈິງ ພ່ຳເພັນພຽນພື້ນ
ສະຫວັດສະດີນ້ອມ ມະໂນໃນນຳຣິດ
ຄິດໃຄ່ ສາມໜ່ວຍແກ້ວ ການກວ້າງເກິ່ງແດນ
ອັນແຕ່ ໃຕ້ໂລກລ່ຳ ພູມພາກພົ້ງກະສັດ
ຍາມຍັ້ງ ທຽວສິ້ງສານ ສິ່ງເວນວຽນໃຊ້
ປາຣະມີສ້າງ ນິບພານພູມປະເສີດ
ປັດສິມະຊາດຖ້ວນ ເຖິງແລ້ວຄ່ຽນຄາວ ເຈົ້າເອີຍ

ເທື່ອນີ້ ຂ້າຈັກຂໍກ່າວກຳ
ທິດສະຊາດແປທັມ ກ່ອນແລ້ວ

ທັມທີ່ ອາຈານເດີມ ກ່າວປຸນປ່ອງໄວ້
ຝູງໜູ່ ຄົນໜາໃບ້ ຟັງຈົ່ງຈຳຍາກ
ເພາະວ່າ ເຂີນຊາດຂ້ອນ ພູມພື້ນບາງເບົາ ເຈົ້າເອີຍ
ຂ້າຈົ່ງ ແປງຄຳເວົ້າ ເອົາຄວາມໃຫ້ຟັງງ່າຍ
ສົມສ່ວນເຈົ້າ ປັນຍານ້ອຍຈົ່ຈຳ ແທ້ແລ້ວ
ເພາະວ່າ ນິດໃສເຊື້ອ ລາວເດີມໂດຍພາກ
ຮູ້ຮິດເບື້ອງ ກອນກ້ຽວຄ່ອງເຄີຍ ເຈົ້າເອີຍ
ຂ້າຈົ່ງ ຄິດໃຄ່ແມ້ງ ແກ້ກ່າວກອນປະສິງ
ເພື່ອໃຫ້ ລ້ຽງລອຍເດີມ ເລື່ອງລາວໃຫ້ຟັງແຈ້ງ
ຄຳນີ້ ຮຽມຫາກຖະແຫລງໄຂໄວ້ ຕາມພູມພື້ນເກົ່າ
ນິທານເດີມບໍ່ໄດ້ແກ້ ແປຕື້ນອ່ານຟັງ ເຈົ້າເອີຍ
ຂໍແກ່ເມຫາໄທ້ ພິນໂຍຍານຜູ້ສະຫລາດ
ອະນຸຍາດແກ່ຂ້າ ຄົນໃບ້ຜູ້ຮ່ຳຮຽນ ແດ່ທ້ອນ
ແມ່ນວ່າ ຄຳໃດດ້ວນ ບົກບາງເກີນເຫດ ໄປນັ້ນ
ຜູກຂາດຂ້ອງ ຖະແຫລງຕື້ນຢ່າຕຽນ ແດ່ແມ
ອັນວ່າ ເດີມເລື່ອງເຄົ້າ ຂອງເກົ່າບູຮານ ທີ່ນັ້ນ
ໂວຫານຄຳ ຍາກຄົນຊິຟັງແຈ້ງ
ຂ້າຈົ່ງ ແຕ່ງຕາມຂໍ້ ໄຂຄວາມຄຳຍາກ
ສັ່ງເຂບໃຫ້ ເອົາໄວ້ແຕ່ປະມານ ເຈົ້າເອີຍ
ຄັນວ່າ ຄຳໃດແທ້ ຂັດຄວາມໂດຍພາກ
ອັກຂະຣະຫ້ວນ ອັດດ້ວນບໍ່ເກິ່ງກັນ ວ່ານັ້ນ
ຂໍແກ່ ປັນຍາຜູ້ ເມທີຊົນນາມປຣາດ
ອະນຸຍາດຂ້າ ປັນຍານ້ອຍຄ່ອຍພຽນ ແດ່ທ້ອນ
ຮຽນກໍ ຄຶດກໍ່ເກື້ອ ຕັ້ງຕໍ່ບຸນກຸສົນ ທ່ານເອີຍ
ວ່າຢາກຍໍ່ຍັ້ງທັມ ແຫ່ງອົງພຸດໂທເຈົ້າ
ຕາມເລື່ອງເຄົ້າ ໂພທິຍານຈອມປຣາດ
ຊາດທີ່ ເກີດເປັນພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ກຸສົນສ້າງລົ້ນຄົນ
ປາງເມື່ອ ພຣະມົ່ງຕົ້ນ ຈອມເອກໂພທິຍານ
ຍາມຍັ້ງ ທຽວສິ້ງສານ ສິ່ງເວນວຽນໃຊ້
ປາຣະມີສ້າງ ໂພທິຍານດວງວິເສດ
ເປັນພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ພາຍຊ້ອຍຊາດລຸນ ແທ້ແລ້ວ
ຕັ້ງຫາກ ບຸນຫລາຍລົ້ນ ຄົນຟັງຢ່າປະຫມາດ
ໃຫ້ມີ ຂັນດອກໄມ້ ບູຊາແລ້ວຈົ່ງຄ່ອຍຟັງ ເຈົ້າເອີຍ

ພໍເຫັນ ເລື່ອນໆ ຟ້າ ສຸຣິເຍດລ້ຽງແລ ແລເຍີ
ພຣະພາຍເພັຍພັດ ເມກຄວັນຄຸມດ້າວ
ຝູງໜູ່ ມາລາສ້ຽວ ແສນກໍກ່ຽງກົບ
ເພັ້ງພ່ຽງຖ້ວນ ພູມພື້ນເຖື່ອນແຖວ
ຫອມຫ່ວງເຮົ້າ ຄັນທະຊາດເຮືອງຮົມ
ພຣະໄທທ້ຽງຄຶດ ຮຸ່ງທັມຄາວແຄ້ນ

ໂສກີກຳ ຄະນິງຄຸນຄອງປະເສີດ
ຂໍໃຫ້ ສັງຄະໂຍກຍ້າຍ ເຫັນຫ້ອງຮ່ອມທັມ ແດ່ທ້ອນ
ເທື່ອນີ້ ຂ້າຈັກແປຕາມພື້ນ ພູມທັມພຣະຍາເຫວດ
ຂໍໃຫ້ ສາມໜ່ວຍແກ້ວ ພຣະໄຕຣຕຸ້ມແຕ່ງຍານ ຂ້າທ້ອນ

ບັດນີ້ ຈັກໄດ້ມາກ່າວເລື້ອງ
ພຸດທະໂຄດໂຄດົມ ກ່ອນແລ້ວ

ພຣະພ່ຳເພັ້ງປາຣະມີ ຫມື່ນກັກອງລົ້ນ
ສີ່ອະສິງໄຂສ້າງ ແສນກັນນານຂະໜາດ
ພຣະຈິ່ງ ຕັດຂາດມັ້ງມ ຕັນຫາສ້ຽງບໍ່ຍັ້ງ ແທ້ແລ້ວ
ນັບແຕ່ ພຣະຜ່ານແຜ້ວ ຕັດສ່ອງໂພທິຍານ
ເທດສະນາສອນ ໂຜດຄົນທັ້ງຄ້າຍ
ກັບທັ້ງ ເທວາເຈົ້າ ຊາວແມນຊັ້ນສ່ຳ
ທັມພຣະ ສອນສັ່ງໃຫ້ ເຫັນແຈ້ງສູ່ສະເກນ
ກໍຫາກ ເຫິງນານໄດ້ ພູວະໄນຕັດເກດ
ເປັນພຣະເຈົ້າ ຈອມເທ້ົ້າແຫ່ງທັມ
ເຈັດປີແທ້ ທ້ົງທັມຜາຍໂຜດ
ພຣະຈິ່ງ ກັບສູ່ຫ້ອງ ເມືອງກວ້າງເກົ່າຫລັ້ງ
ເຄທ້ັງຫ້ອງ ນະຄອນທອງປິຕຸເຣດ
ກະບິນດະພັດເຂດກ້ຳ ກຸງກວ້າງປ່າງແມນ ທີ່ພຸ້ນ
ເປັນບ່ອນ ຈອມແພ່ງຜູ ປິຕາຕົນພໍ່
ກັບທັ້ງ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ສອງເທ້ົ້າຢູ່ຄອງ ເຈົ້າເອີຍ
ແລເຫັນ ຍ່ອງໆ ຍ້າຍ ພຣະເຈົ້າທ່ອງທຽວສະເດັດ
ກັບທັ້ງໜູ່ສັງໂຄ ຜູ້ທະຣົງສິລສ້າງ
ສອງໜື່ນແທ້ ສັງໂຄຕາມພຣະບາດ
ພຣະກໍ ລີລາດຍ້າຍ ງາມລ້ຳກວ່າພົ້ນ ແທ້ແລ້ວ
ພໍເມື່ອ ໄປເຖິງຫ້ອງ ກຸງທອງກວ້າງໃຫຍ່
ພຣະບາດໄທ້ ເຊົ້ຳຢັ້ງຢູ່ສະຖຽນ
ວິຫານເອ້ີນ ນິໂຄທາຂ້ົງເຂດ
ຝູງໜູ່ ໄທເທດທ້າວ ມາເຂ້ົ້າຂາບຖວາຍ
ອັນວ່າ ພຣະບາດໄທ້ ສະເດັດສູ່ມົນທຽນ
ສັງໂຄສ້ົງ ຫລັ່ງຕວຍຕາມເຈ້ົ້າ
ອັນວ່າ ຊົນຊາວເຊ້ືອ ສາກະຍາມວນມາກ
ໄທລຫລັ່ງເຂ້ົ້າ ບູຊາເຈ້ົ້າຍອດທັມ
ແຕ່ວ່າ ພວກຜູ້ເຖ້ົ້າ ເຈ້ົ້າໃຫຍ່ອ້ົງກະສັດ

ມີມານະຖືຕົວ ຍິ່ງຍໍຕົນໄວ້
ວ່າພຣະ ຈອມໄຕແກ້ວ ເປັນຫລານເກີດໃຫມ່
ລຸ້ນລູກແທ້ ບໍ່ມາເຂ້ົ້າຂາບບັ້ງຄົມ
ສິ່ງແຕ່ ພວກຜູ້ນ້ອຍ ກະສັດໜຸ່ມກຸມານ
ມານະມັດສະການ ຕໍ່ອ້ົງພຸດໂທເຈ້ົ້າ
ໂພທິຍານຫລ້ົງແລ້ວ ພຣະລ້ີໄທສ້ົງເວດ
ພຣະມ້ົງເທ້ົ້າ ລິດທ້ີກ້ຳຂອດໄຂ
ພຣະກໍ ຜັນເຜັ່ນຜ້າຍ ຂ້ຶ້ນແທ່ນເທ້ົ້າທະຣ້ົງ
ເຫ້ີນເວຫ້ີນ ສູ່ແມນພາຍຟ້ຳ
ບັນດົນໃຫ້ ແປວໄຟນ້ຳຫລັ່ງ
ໄຫລຈາກກ້ຳ ກາຍແກ້ວແຫ່ງພຣະອ້ົງ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະພໍ່ເຈົ້າ ທ້ົງເຫລ່ົາພ້ົງກະສັດ
ຫລ້ົງເຫັນ ລິດທ້ີຍານ ແຫ່ງອ້ົງພຸດໂທເຈ້ົ້າ
ເຂົ້ານ ອັດສະຈັນແທ້ ບໍ່ເຄ້ີຍເຫັນການຫລາກ
ຈ່ົ້ງພາກັນຂາບໄຫວ້ ພຸດໂທເຈ້ົ້າໃສ່ສຽນ ເຈ້ົ້າເອີຍ
ແຕ່ນັ້ນ ພຣະບາດເຈ້ົ້າ ອ້ົງເອກສັບພັນຍູ
ນາໂຕສຸດ ຈາກແມນລ້ົງຟ້ຳ
ພຣະກາຍາເຫລ້ືອມ ລີລາພຸດທະບາດ
ຝູງໜູ່ ຍາດພ້ີນ້ອງ ຍໍໄຫວ້ຊູ່ຄົນ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ຍາດພ້ີນ້ອງ ຜ່ອງເຜ້ົາສາກະຍາ
ເຂົ້ານ ຊົນຊ້ືນບານ ຕໍ່ໂພທິຍານແກ້ວ
ອັນນ້ີ ຫາກແມ່ນນາໂຕແທ້ ສັບພັນຍູຜູ້ປະເສີດ
ເກີດແຕ່ກ້ຳ ສະກຸນເບ້ືອງແຫ່ງເຮົາ ເຈ້ົ້າເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ເຂົ້ານ ກ່າວຕ້ານ ຊົນຊ້ືນບາຣະມີ
ສໍລະເສີນຄຸນ ຊ່ຳເຊ້ັງກຽມກ້ອງ
ຍາມນັ້ນ ເມໂຄຍ້າຍ ໄຫລວຽນຖ້ານຕ່ຳ
ອັດສະຈັນເກີດຂ້ຶ້ນ ຝົນແກ້ວຫລັ່ງລ້ົງ
ຣຳແຜ່ນພ້ືນ ທິບພະອາດວັດສາ
ໄຫລເປັນສາຍທາຣາ ຫລັ່ງລ້ົງລົນຍ້ອຍ
ຊ່ືວ່າ ໂບກຂະຣະພັດແທ້ ຝົນແມນອົນທ້ີຣາດ
ຣຳຣວາດໃຫ້ ສາກະຍາເຊ້ືອຊຸ່ມເຢັນ ເຈ້ົ້າເອີຍ
ອັນວ່າ ຢາດຝົນນັ້ນ ສີແດງດູງາມ ແທ້ແລ້ວ
ອັດສະຈັນບໍ່ເຄ້ີຍເຫັນ ກໍຫາກມີຄາວນ້ີ
ໃຜຜູ້ ປາຖະນາໃຫ້ ຝົນຣຳປຸກຊຸ່ມ
ຝົນຢາດຍ້ອຍ ຣຳໃຫ້ດັ່ງຫມາຍ

ໃຜຜູ ບໍ່ປະສົງແທ້ ຝົນກາຍຮວາຍຢາດ
ເປັນທີ່ ປະຫລາດລົ້ນ ຝົນຟ້າເທບແມນ ແທ້ແລ້ວ
ເຂົາກໍ ພາກັນເວົ້າ ອັດສະຈັນຝົນຫລາກ
ຫາກເກີດຍ້ອນ ບຸນເຈົ້າຈອມທັມ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະບາດເຈົ້າ ອົງເອກໂພທິຍານ
ເຜີຍຂານໄຂ ພຣະໂອດເງົາງາມແຍ້ມ
ເທສະນາທັມໃຫ້ ປວງໄທທວຍຍາດ
ເວດສັນຕະຣະຊາດົກແຈ້ງ ຖະແຫລງຂໍ້ກ່າວທັມ
ບໍ່ແມ່ນທໍ່ແຕ່ນີ້ ມີເຫດອັດສະຈັນ ເຈົ້າເອີຍ
ປາງເມື່ອ ເຮົາຍັງວົນ ສິ່ງເວນວຽນໃຊ້
ເກີດເປັນ ພູທອນທ້າວ ທົ່ງທັມພຣະຍາເຫວດ
ທິບພະຝົນ ກໍຫວ່ານໃຫ້ ຣຳພຶ້ນໂຜດທານ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ສັງໂຄເຈົ້າ ທັ່ງພໍ່ອົງກະສັດ
ສີສຸດໂທທະນະ ຫມູ່ຊົນຊາວເຊື້ອ
ກໍຈົ່ງ ນິຣະມົນເຈົ້າ ສະແດງທັມມະຫາເຫວດ
ຈອມເກດແກ້ວ ຖະແຫລງຂໍ້ຕໍ່ທັມ
ພິກຂະເວ ດູຣາເຈົ້າ ສັງໂຄຜູ້ປະເສີດ
ເກີດແຕ່ກ້ຳ ທັມພຣະເຈົ້າສັ່ງສອນ
ກັບທັງ ພຣະພໍ່ເຈົ້າ ຝູງຫມູ່ຍາຕິກາ ເຮົາແລ້ວ
ຍັງມີພຣະຣາຊາ ຢູ່ສະເຫວີຍສົນສ້າງ
ໃນກຸງກວ້າງ ສີພິນະຄອນຣາດ
ນາມພຣະບາດນັ້ນ ສີວີທ້າວນັ່ງເມືອງ
ພຣະກໍ ມີລູກຕົ້ນ ນາມໜໍ່ສົນໄຊ ແທ້ແລ້ວ
ກຸມານງາມ ເກົ່ງແມນພາຍຟ້າ
ຢູ່ມາໄດ້ ກຸມານສູງໃຫຍ່
ພຣະບາດໄທ້ ໃຫ້ກົນສ້າງສົບເມືອງ
ແລ້ວຈົ່ງ ນຳເອົາແກ້ວ ກັນລະເຍດມະເຫສີ
ຊື່ວ່າ ຜຸດສະດີນາງ ຮູບສະເຫມີເຫມືອນແຕ້ມ
ແນວນາມເຊື້ອ ຈອມເມືອງມັດທະຣາດ
ໃຫ້ເປັນເຈົ້າ ທຽມຂ້າງຮ່ວມເມືອງ
ບັດນີ້ ຈັກກ່າວເລື້ອງ ບຸນກັມນາງຄານ ກ່ອນແລ້ວ
ນາມວ່າ ຜຸດສະດີ ກໍ່ການກຸສົນໄວ້
ນັບແຕ່ ກັນເຮົານີ້ ຖອຍໄປຍາວໂຍດ
ເກົ້າສິບເອັດຖ້ວນ ລ່ວງແລ້ວຜ່ານມາ
ຍັງມີ ພຣະຍາເຈົ້າ ພັນທຸມານາມບາດ

ເປັນອາດສ້າງ ພັນທຸມະດີກວ້າງເກົ່ງແມນ
ພູເບດສ້າງ ເປັນໃຫຍ່ໃນນະຄອນ
ສອງທິດາມີ ພຣະອົງແພງພຽນລ້ຽງ
ພຣະກໍ ທົ່ງເມືອງສ້າງ ນະຄອນໄຊຕຸ້ມໄພ່
ທຸກເທດທ້າວ ໄຫລເຂົ້າເພິ່ງບຸນ
ຍາມນັ້ນ ພຣະແກ່ນໄທ້ ພຸດທະບາດວິປັດສີ
ສະເດັດອຸບັດ ໂລກລີຊາຍ້ອງ
ໃນທິນທ້ອງ ມະນຸດສາແສນໂລກ
ພົ້ນເທບທ້າວ ພຣະອົງເຈົ້າແຜ່ທັມ
ຂົນສັດຂ້າມ ຍົມມະນາຍາວຍ່ານ
ເຖິງແທ່ງທ້ອງ ເມືອງແກ້ວຂ່ວງນິບພານ
ຍາມນັ້ນ ອົງກະສັດໄທ້ ຈອມອາດພັນທຸມາ
ຍໍຍັງບັນນາການ ແກ່ສອງທິດາເຈົ້າ
ຕົນອົງເທງົ້າ ເຊດຖາຜູ້ພີ່
ພຣະພໍ່ໃຫ້ ຈັນທະຄູ້ຄ່າແພງ
ສ່ວນວ່າ ຕົນອົງນ້ອງ ນ້ອຍນາດກະນິດຖາ
ພຣະພໍ່ ໃຫ້ມາລາ ຄ່າແພງຄຳໄມ້
ອັນວ່າ ສອງທິດາໄທ້ ນາງແພງລູກພຣະບາດ
ຄຶດໃຄ່ແມ້ງ ການເກື້ອກໍ່ກຸສົນ
ຂອງຄ່າລົ້ນ ແກ່ນຈັນຄຳງາມ ນີ້ນັ້ນ
ຄວນເຮົາ ໄປບູຊາ ແດ່ອົງພຸດໂທເຈົ້າ
ຕົນເປັນເທງົ້າ ມະນຸດສາສຸດທິເທບ
ບຸນສ້າງໄວ້ ການໜ້າເພື່ອລຸນ ພີ່ເອີຍ
ຄ້ອມວ່າ ນາງກ່າວແລ້ວ ຮີບເຮັ່ງກະທຳການ
ທຳບຸນທານ ດັ່ງຄວາມຫມາຍຫມັ້ນ
ຕົນພີ່ນັ້ນ ຖວາຍຈັນແພງຄ່າ
ບົດເອົາໃສ່ກະອູບແກ້ວ ຄຳລ້ວນຄ່າຄາມ
ແລ້ວຈົ່ງ ນຳໄປໄທ້ ວິຫານທັມພຣະເຈົ້າເຊົ້າຢູ່
ຈັນທະຄູ້ຄ່າລົ້ນ ບູຊາເຈົ້າຈອມທັມ
ສ່ວນທີ່ ເຫລືອຈາກນັ້ນ ນາງຣາດຊະທິຕາ
ນຳເອົາ ມາໂຮຍລົງ ບ່ອນພຸດໂທເຊົ້າຢັ້ງ
ການເສັດສົ່ງ ນາງຄານຕັ້ງຄວາມປາດ
ບຸນກຸສົນກໍ່ສ້າງ ຈັນທະຄູ້ທອດທານ
ການຈັກ ມາພາຍໜ້າ ຜະລານຳຍູ້ສິ່ງ
ຂໍໃຫ້ ໄດ້ເປັນແມ່ພຣະເຈົ້າ ຕົນເທງົ້າຍອດທັມ ແດ່ທ້ອນ

ສ່ວນວ່າ ພຣະຜູ້ນ້ອງ ນ້ອຍນາດກະນິດຖາ
ແປງມາລາດອກຄຳ ເຄື່ອງທົ່ງທວງໄວ້
ນາງກໍ ນຳໄປໄຫວ້ ຖວາຍອົງພຸດທະບາດ
ແລ້ວເລົ່າຕັ້ງ ປາຖະນາໄວ້ດັ່ງກັນ
ບຸນກຸສົນກໍ່ສ້າງ ຖວາຍເຄື່ອງສັງວານ ເທື່ອນີ້
ຂໍໃຫ້ ເຖິງອໍຣະຫັນ ການຈັກມາພາຍໜ້າ
ຖ້າຫາກຍັງວຸນກັ່ງວ ສົງສານບໍ່ເຖິງຝັ່ງ
ທຸກຍາກຫຍຸ້ງ ສັງແທ້ຢ່າມີ ແດ່ທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ ຜູ້ຂ້າໄດ້ ໂດຍດັ່ງຄວາມປະສົງ
ມີສັງວານປະດັບ ຢູ່ທວງມີເວັ້ນ
ໂສມງາມຜ່ຽງ ພຽງແມນເທິງທິບ
ຄວາມປາດນີ້ ສົມແມ້ງດັ່ງຫວັງ ແດ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະບາດໄທ້ ຈອມໄຕຣວິປັດສີ
ຫລິງພຣະຈັກຂຸຍານ ຕອງການພາຍໜ້າ
ຄວາມປາຖະນາເຈົ້າ ສອງນາງທິຕາຣາດ
ຫາກຈັກ ສົມສ່ວນແທ້ ມະໂນເຈົ້າຫມາດຫມາຍ
ອັນວ່າ ພຣະບາດໄທ້ ໄຂໂອດໂມທະນາ
ສາທຸການ ຕໍ່ທານສອງເຈົ້າ
ການຈັກ ມາພາຍໜ້າ ຜະຫລານຳຍູ້ສິ່ງ
ຂໍໃຫ້ ລຸລາບໄດ້ ສົມແທ້ດັ່ງມະໂນ ເຈົ້າເອີຍ
ອັນແຕ່ ໃຕ້ແຜ່ນພື້ນ ໂລກລຸ່ມເມືອງຄົນ ເຮົານີ້
ມັນຫາກ ວົນວຸນພັດ ໄປມາຄືຄ້ອຍ
ອັນວ່າ ສອງກະສັດນ້ອຍ ທິຕາມະຫາຣາດ ປາງນັ້ນ
ອາຍຸສັ້ງ ເມືອຟ້າສູ່ສະຫວັນ
ຜູ້ນ້ອງນັ້ນ ທິວລະພັດໄປມາ
ເທິງສະຫວັນມະນຸດ ທ່ອງທຽວວຸນໃຊ້
ຕິກມາ ເຖິງພາຍກ່ຳ ປັດຈຸບັນກັນປ໋ຊາດ

ນາງໄດ້ ເກີດທັນສາສະນາຂອງພຣະເຈົ້າ ກັດສະປະເທ້ົ້າອົງພຸດໂທ

ໂພທິທັມສ້າງ ຍາມນາງເຖິງເອກ
ກໍຈິ່ງ ລຸລາບໄດ້ ຄຸນແກ້ວແກ່ນທັມ
ນາງໄດ້ ບວດສິບສ້າງ ໃນກາງສາສະນາ
ກໍຈິ່ງ ເຖິງອໍຣະຫັນຕາ ຍອດຄຸນຄົງຄ້ຳ
ນຳຕົນເຂົ້າ ນິຣະພານພື້ນໂສກ
ສ່ວນວ່າ ຕົນຜູ້ເອື້ອຍ ຍັງກ້ຽວທ່ອງທຽວ ທ່ານເອີຍ
ນາງທຳບຸນຄູນສ້າງ ກຸສົນທານມູນມາກ
ກໍຈິ່ງ ໄດ້ເກີດທ້ອງ ເມືອງຟ້າເທບແມນ
ເປັນແກ່ນແກ້ວ ເມຍມິ່ງພຣະອິນທາ
ຊື່ວ່າຜຸດສະດີ ເລີດແມນນາງຟ້າ
ອາຍຸການໃກ້ສັ້ງ ວຽນລົງມາໃຫມ່
ເກີດຢູ່ໃຕ້ ພາຍພື້ນໂລກຄົນ
ເມື່ອນັ້ນ ຈອມນາດນ້ອຍ ກັນລະເຍດຜຸດສະດີ
ນາງຈິ່ງ ຂໍພຣະພອນ ຈາກອິນເມືອງຟ້າ
ສັກກະເຈົ້າ ຈອມແມນເທວະຣາດ
ຂໍພຣະ ຜາຍໂຜດໃຫ້ ພອນແກ້ວດັ່ງປະສົງ ແດ່ທ້ອນ
ຂໍ້ໜຶ່ງນັ້ນ ຍາມຜູ້ຂ້າເກີດທ້ອງ ທົນແທ່ງເມືອງຄົນ
ຂໍໃຫ້ກຽມລ້ຽດ ລົ້ນຄົນທັ້ງຄ້ຳຍ
ເປັນໃຫຍ່ ໃນທົນທ້ອງ ປາງທອງທຽມບາດ
ອຳມາດລ້ອມ ຂຸນທ້າວແທ່ນຳ ພຣະເອີຍ
ອັນວ່າ ຂໍ້ສອງນັ້ນ ຂໍນຳຣາດອິນຕາ
ຂໍໃຫ້ ນິລະເມດໃສ ຕາງາມຄວນເຊື້ອ
ຄືດັ່ງ ຕາລູກເນື້ອ ໃສງາມສຸດຂະໜາດ
ພຣະບາດເຈົ້າ ປະທານໃຫ້ດັ່ງຫວັງ
ຂໍໃຫ້ ຄ້ືວຄາດຄ້ອມ ງາມກົ່ງທະນູສົນ ແດ່ແມ
ຂຽວດຳງາມ ດັ່ງນິລຸບົນບານບ້າງ
ຄ້ືວນາງໃຫ້ ກົ່ງງາມໃສສະອາດ
ພຣະບາດເຈົ້າ ປະທານຂ້າອັນສາມ

ຂໍ້ສີ່ນັ້ນ ຍາມເມື່ອຂ້າເກີດກ່ຳ ເປັນເມຍມິ່ງຣາຊາ
ຂໍໃຫ້ ມີນາມວ່າຜຸດສະດີ ດັ່ງເດີມດາເຄົ້າ
ຕາມຊື່ແທ້ ນາມນາງເມື່ອກ່ອນ
ພອນຂໍ້ນີ້ ປະທານຂ້າດັ່ງຫມາຍ ພຣະເອີຍ

ຂໍ້ຫ້ານັ້ນ ຂໍໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄດ້ ລູກປະເສີດແນວຊາຍ
ມີໃຈຜາຍ ແຜ່ທານທຳສ້າງ
ບໍ່ຕະໜີ່ທວງໄວ້ ເວໄນໄດ້ພ້ອມເພ່ິງ
ຝູງໜູ່ ທຸກຂະມອດໄຮ້ ອາໃສເຈົ້າທອດທານ
ຍິດຍິ່ງກວ້າງ ລ້ຽດແດນໄກ
ໄຫລຫລັ່ງມາ ໜຶ່ນເມືອງພັນທ້າວ
ບັນນາການນ້ອມ ທູນທອງທຽມບາດ
ພອນຖ້ວນຫ້າ ອິນເຈົ້າທອດທານ ແດ່ທ້ອນ

ຂໍ້ຫົກນັ້ນ ຍາມເມື່ອມານລູກແກ້ວ ຕົນປະເສີດຈອມຄົນ
ຢ່າໃຫ້ ທ້ອງຂ້ານູນ ດັ່ງຍິງພາຍໃຕ້
ຂໍໃຫ້ ຕົນຕົວຂ້າ ກາຍາໃສ່ອງ

เหมือนดั่ง สาวสำน้อย ๆามละห้อยสิ่งเหลิา
อันนึ่ง ข้าขอเจ้าจอมฟ้า พระพอมส่อนที่เจัด
พูเบดเหิงสะหวัน ภูมาปะหานให้
เมื่อใด ลิงไปห้อง ขุมพูพายลุ่ม ที่นั้น
ยามปะสูดลูกแล้ว ทายข้าให้ผ่องใส
แม่นจัก ได้ลูกลิ้น หลายเล่ำเลิงลุม
ถันหวงนาง ให้จูมงามย่าเสี้า
ถืดั่ง จอมหองล้อง ผ่องงามใสสะอาด
พระบาดเจ้า ปะหานให้ดั่งหมาย แด่แม
อันว่า พอมแปดนั้น ขุมำราดอินตา
ยามข้า เนิาเมืองคิน ห่องหงอหางใต้
ให้มิ ผิมดำเหลื้อม งามดิดาปอด
เถิงแม่นว่าแก่เถ้า ขะธาแล้วกำดั่งเดิม
ขอให้ ผิมเกดเก้า ดำดิงามสะนิด พระเอิย
เป็นดั่ง ผิมฝูงนาง หมู่มอมนาธินัอย
ออยร่อยเหลื้อม ดูดิบ่มิหงอก แด่ห้อม
ตั้งแต่ ออกจากห้อง เถิงเท้าขวดขะธา
อันว่า ข้ำทิเก้า ขอโผดหานผาย
ยามเมื่อยู่ขุมพู โลกคินพายพื้น
ขอให้ รูบร่างข้า กายางามยิ่ง
ผิวผ่องผ้ง ใสก้งยิ่งคำ พระเอิย
ฝุ่นบ่ ต้องจับได้ ผิวกายบ่ระสุด
ถืดั่ง สาวนางแมน แดนเมืองสะหวันฟ้า
มิพระกายาผ้ง ผายงามสุดขะหนาด
ปานดั่ง ยาดจากฟ้า สะหวันเจ้าปอมลิง
ข้ำสิบนั้น ข้าขอพอมตินเหง้า เจ้าใหย่อำมะธิน
ขอให้ อินหาผาย โผดพอมนางน้อง
ยามเมื่อยู่หินห้อง เมืองคินโลกลุ่ม
ขอให้ผู้ข้าได้ ลิดทิกว้างทั่วแดน
แม่นว่า คินบาบใบ้ กามก่ำกะทำผิด
ทุจะธิดทั้งสาม บาบเอนลูนไว้
ปานา อะทินนาส้างๆ มิดสาจามใจโหด
โหดใหย่น้อย มิแท้มากหลาย แท้แล้ว
ขอให้ ผู้ข้าได้ เยื้อนโผดปานิ
คินทำผิดทั้งหลาย มอบเอนอะไพให้

ขอแก่อินหาไท้ จอมแมนเยื้อมสิ่ง
ผายโผดให้ พอมแก้วก่าวมา นั้นห้อม
เมื่อนั้น อินหาเจ้า จอมแมนติมปะเสิด
พระกำ ปะสาดให้ พอมแก้วดั่งหมาย
ขอให้ ผุดสะดีได้ พอมทิบสิบปะสิง
ยามเมื่อ ลิงเมืองคืน พี่ขีแทมพอมเจ้า
นางนาดเหง้า ผุดสะดีของพี่
ให้น้อง สุกยู่ส้าง พอมแก้วสิ่งผืน แท้เนิ
คันว่า นางนาดน้อย แมนมิ่งผุดสะดี
รับเอิา พอมเหโอ พระอินหาหานให้
นางกำ มำระนามั้ม ละขันอางคาบ
ลิงสู่กำ้ พายพื้นโลกคิน
ไปเกิดกำ้ เป็นลูกพระยาเมืองๆ
จอมธาชา มัดทะธัดมะถอมกว้างๆ
นามนางนั้น ผุดสะดีเป็นชื่
อันว่า โสมธูบเนื้อ งามย้อยยิ่งแมน
อันแต่ ใต้แผ่นพื้น พายลุ่มขุมพู ที่นั้น
หายิงงาม ไป่ปานพระนางได้
ยามเมื่อ สิไวเจ้า จะเธินไวขึ้นใหย่
พระบาดไท้ สิพิกว้างโอมเอิา
อันว่า ผุดสะดีเจ้า นั่งปองหงมกะสัด
เป็นเทวิ แห่งกุงมะถอมกว้างๆ
สิพิส้างๆ เมืองไธหงมบาด
นางนาดน้อย พงมส้างส่อมบุม เจ้าเอิย
ยุดติกาขั้น ทัดสะพอมถ้อมถี่
ต่ำแต่นี้ ชีไธข้ำต่ำทัม แท้แล้ว
บ่ให้ มันขาดข้าม ทัมแห่งพุดโทสอม
ย่าฟ้าอ หนิเมือมอม ก่อมทัมชีจิบสั่งๆ
มาผะดุงหิอข้ำ ต่ำถามอิกใหม่
พระบาดไท้ สินไธห้าอนั่งเมืองๆ
อันว่า นักถะเรดกว้างๆ แก้วกิปะเธาไธ ที่นั้น
อุดิมโดย ดั่งดาอะดิงฟ้า
อันว่า ราชาเจ้า สินไธพูอะบาด
สิลปะสาดก้า ลิดทิเข้มเขื่อมแขๆ
มะเหสิเอื้อ ผุดสะดีดวงยอด

ເນື້ອອ່ອນກ້ຽງ ກົມເຫລື້ອມເຫລືອດຕາ
ພຣະກາຍກົມສ້ວຍ ທະນູທອງກ້ານເກົ່ງ
ງາມເລີດລົ້ນ ສະຫງ່ຽມໜ້າໜ່ວງສີ
ສອງກະສັດເຈົ້າ ທົ່ງເມືອງຕຸ້ມໄພ່
ທຸກປະເທດທ້າວ ຫວັງພ້ອມເພິ່ງບຸນ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ອຳມາດຊຸມສະໜາມ
ນິຄົມຄົນ ພ່ຳເພັ່ງພໍ້ຕີ
ເມືອງຫລວງຕັ້ງ ແຄມທະເລລຽບທ່າ
ນັບແຕ່ ໃຕ້ລຸ່ມຟ້າ ລີເທົ້າຫມື່ນເມືອງ
ທຸກປະເທດທ້າວ ທຽວທ່ອງທາງສະເພົາ
ຝູງຄົນໂຮມ ແຂກເມືອງມາເຕົ້າ
ຢູ່ສະໜຸກລົ້ນ ກົນລະຫົນຫາຍໂສກ
ເຊັ່ງຊ່ຳເທົ້າ ແດນຫໍ່ຫ່ຳໆໄກ
ເຕໂຊກ້າ ກົວເກງອຳນາດ
ສິນສ່ວຍເຈົ້າ ຫລາຍລ້ານຄ່ຳຄາມ
ພູເຂດ ສ້ຳຍ່ານຟ້າ ເປັນເອກນະຄອນຂວາງ
ມຸນທຽນທອງ ເກົ່ງເມືອງສະຫວັນຟ້າ
ໃຜບໍ່ມີຂັດຂ້ອງ ຊົ່ງກັນກວນເຂດ
ນັກຄະເຣດກວ້ຳໆ ເມືອງບ້ານຢູ່ກະເສີມ ເຈົ້າເອີຍ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ພຽນພ່ຳທົ່ງສີລ
ຄອງນິບພານ ມຸ່ງເມັນໃຈແຈ້ງ
ເພນີນ້ອມ ທຽນທອງຫຼຸມຂາດ
ຢູທ່ຳໆເຈົ້າກໍ່ສ້ຳໆ ສີລຊ້ອຍສຳຣານ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ສັກໂກໄທ້ ອິນທາເທວະໂລກ
ຄິດຮ່ຳຮູ້ ພອນໃຫ້ແກ່ນາງ
ອັນວ່າ ພອນທັ້ງເກົ້າ ບໍຣິບູນສົມປະກອບ
ຍັງແຕ່ ລູກອ່ອນນ້ອຍ ນາງແກ້ວຊິຢູ່ຄອຍ ແລນໍ
ອິນຈ່ຳ ຫລິ້ງແລຢັ້ງມ ເທວະບຸດທົກໝື່ນ
ກໍຈ່ຳ ເຫັນແຈ່ມເຈົ້າ ບຸນກວ້ຳໆໜ່ຳໂພ
ອິນຈ່ຳ ເຊີນແຈ່ມເຈົ້າ ລົ້ງເກີດເມືອງມະນຸດ
ໂພທິຍານຍໍ ກ່ຳສະພານຂ໊ວຂວ້ຳມ
ອັນວ່າ ໂລກົກວ້ຳໆ ນະທິທວນທຽວຍາກ
ໃຫ້ເຈົ້າ ໄປກ່ຳສ້ຳໆ ສີລລ້ານໂລກຄົນ ກ່ອນທ້ອນ
ອັນແຕ່ ໃຕ້ໂລກລ່ຳ ລີເອກແດນດິນ
ຄອງນິຣະພານ ຢ່ຳລອນມາຍມ້ຳໆ

ໃຫ້ຄ່ອຍ ຈົ່ງໃຈນ້ອມ ໃນທັມທັງແປດ
ຮັກທ່ຳທຸ້ມ ສີລຊ້ອຍຊອບຄອງ
ໃຫ້ເຈົ້ຳ ໄດ້ຜາບແພ້ ຄອງກິເລດຕັນຫຳ
ສັບພັນຍູຍານ ຊາດຊິມາບໍ່ມີແຄ້ວ
ຄ້ອມວ່ຳ ອິນສັ່ງແລ້ວ ຮັບຮີບນິຣະມິນ
ພຣະກໍເຕັ້ນເທພຳ ພ່ຳມວນມຳເຕົ້ຳ
ຝູງຫມູ່ ເທພາເຈົ້ຳ ຍິນດີຊົມຊື່ນ
ທົກຫມື່ນພ້ອມ ລຳຟ້ຳລ່ວງລົ້ງ
ຢອງໆ ດັ້ນ ກຳຍເຂດເມືອງສະຫວັນ
ແຍງຍັງກຸງສີພີ ບ່ອນປະສົງຫມຳຍໄວ້
ເອົຳປະຕິສົນທິເຂົ້ຳ ໃນພຣະຄັນນຳງນຳດ
ພຣະຄັ້ນບໍ່ເສົ້ຳ ທັ້ງທ້ອງກໍບໍ່ຕ້ຽ ເຈົ້ຳເອີຍ
ເພາະເພື່ອ ເຕໂຊກ້ຳ ພອນທັມເທວະຣຳດ
ນຳງນຳດນ້ອຍ ຂໍເຈົ້ຳຍອດສະຫວັນ ແທ້ແລ້ວ
ຝູງຫມູ່ ເທພຳພ້ອມ ບໍຣິວຳນລົ້ງເກີດ
ເອົຳກຳເນີດເຂົ້ຳທ້ອງ ຂຸນທ້ຳວທົ່ວເມືອງ
ເມື່ອນັ້ນ ນຳງກະສັດໄທ້ ເທວີທ້ອງແກ່
ນຳງກໍ ຄຶດຢຳກໄປທ່ຽວຫລົ້ນ ນະຄອນກວ້ຳງທ່ຽວເດີນ
ນຳງຈ່ຳ ຂົ້ນນອບນົ້ວ ທູນບຳດສຳມີໂກ
ປະທວນພົນສະເດັດ ລຽບນະຄອນຄວັນກຸ້ມ
ຟ້ຽຍົນ ເພຣີລົ້ນ ຕະໂພນພິນເຄົ້ຳຄຶ່ນ ພຸ້ນເຍີ
ສຽງເສບເຈົ້ຳ ກີລ້ຳນພຣະຍອດເມືອງ
ແລ້ວລ່ວງເທົ້ຳ ມັກຄະເທດທຳງຫລວງ
ທີ່ນັ້ນ ພຳນິດຊຳຊົນ ທົ່ວແດນດຳເຕົ້ຳ
ເມື່ອນັ້ນ ເທວີຕ້ຳນ ເຕັ້ນຂຸນໄຂບອກ
ໜັກໜ່ວງທ້ອງ ພຣະກາຍຮ້ອນເຫື່ອໄຫລ
ຝູງຫມູ່ ອຳມາດພ້ອມ ຮັບຮີບເຮວພະລັນ
ແປງຫ້ຽນ ມ່ຳນມຸງແພກັ້ງ
ຟ້ຽຍົນ ເສພາຄ້ອງ ມະໂຫຣິຂັບກ່ອມ
ສຽງປີ່ກ້ ແຄມໄຄ້ສິ່ງສ້ຽ
ທຸກສິ່ງເຊື້ອ ຮຽນຮ່ຳວອນເຊີນ
ຝູງຂ້ຳຄອງບຸນບຳ ໃຄ່ຄອຍເຫັນໜ້ຳ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິຍຳນຍ້ຳຍ ພຣະຄັ້ນທອນສະເດັດອອກ
ດູດັ່ງແກ້ວ ພຣະກຳຍເຫລື້ອມສ່ອງໃສ
ພຣະກໍຄຶດຮ່ຳຮູ້ ຄະນິງປ່ອງປຳຣະມີ

สิลหามทัม ขอบคองคุนแก้ว
ก่จิ่งวันหามน้อม พระชินนิต้านต่ำ
ลูกขอบให้ หามแท้เพื่อบุน แม่เอ๋ย
เมื่อนั้น แม่ตอบต้าม แก้ก่าวกอมถะแหลง
ลูกใส่หำหามหิง ขอบคองคุนแก้ว
มามดาน้อม คำพันย่มอบ
โพทิธาดเจ้า หามให้บ่แหม่ง
ฝูงหมู่ อำมาดพ้อม ชิมชื่นโมทะนา
เฮาก่ยินดีดอม หม่โพทิยามเจ้า
นางสะนิมน้อม ขูลิกอมธับธิบ
ฝูงหมู่ เทบพะท่อมท้าว หลายชั้นชื่นชิม แท้แล้ว
แล้วลูบล้าง โลมก่นกีดสะหมา
อาธิหอม ฟุ่งโรยรำเมื้อ
อันว่า อิงกะสัดเจ้า จาเป็นยามปะสูด
ถั้งเมื่อ เกิดเป็นมะโหสิดเจ้าก่ปากได้ โดยด้าม
ดั่งดังอ นี้แล้ว
ฝูงหมู่ เทพาพ้อม บ่ธิอามหีกหมื่น
ปะสูดมื้มท้อง ยามมื้พ่ำพระอิง แท้แล้ว
เมื่อนั้น อำมาดพ้อม หูมแทบขูลิกอม
เชิ้นเทวิ สู่ยามเมือท้อง
นางนิมอู้ม บาบุนบุดตะธาด
ขื้นธิดแก้ว เมือท้องแท่นลาย
ฟังยิน ถิ่นๆ เถ้า ถินถั่งเมืองขวาง พุ้นเยิ
ปะหวนพินสะเดิด กะเดื่องดินดาสะท้าม
ฟังยิน เสพาก้อง มะโหธิแกมปี่ พุ้นเยิ
สงงเสบเจ้า ก็ล้านหม่โพ
ถิ่นๆ ลิ้น ถินถั่งสะนามหลวง แลเยิ
ยิงขายขาวสิพิ ชื่นชิมเฟือนพื้น
พีถาวเทา หวานหองหงมหา
แลเห้น ผาสาดกว้างๆ หลายชั้นชุ่ปางๆ
ยาบๆ เหลื้อม แก้วก่อมมะนีนิน
ลายลิงปะดับ ดอกดวงแกมแก้ว
อุบปะมาด้วย ปางหองเหวะธาด
มุกมาดเหลื้อม แสงแก้วก่อมเง็า
เมื่อนั้น พระแม่เจ้า สะเดิดสู่ขามขวาง

ฝูงหมู่มินติตาม ถั่งถินพ่ตี้
แล้วจิ่ง หามามเจ้า กุมามมะหาเทวด
ปิตุเรดเจ้า ปะหามให้แม่นิม
หีกสิบสี่นางน้อม กะหำพงมโพทิธาด
ฝูงหมู่ พวกมะหาดเจ้า ปะหามให้สู่ถิน เจ้าเอ๋ย

บัดนี้ จักก่าวเถิงนางแม่ข้างมุงคุนต่อปะเสิด

เกิดปู่ห้อง เฮาก้างเถื่อนเฮา
นางจิ่ง นำเอาแก้ว บุดตาถินลูก
เฮ้าสู่ห้อง โรงก้างธาดขะวัง
ตั้งหาก ขาวผ่อมผ้วง อุดิมดีพายเผือก
งามเลิดลำ่ ปามแต้มแต่งขวม
มะหาคุนแท้ มาเถมต่อปะเสิด
เกิดพ่ำพ้อม บุนเจ้าหม่โพ แท้แล้ว
นับแต่ อิงกะสัดไท้ โพทิยามมะหาเทวด
ปะสูด มื้มจากห้อง เมืองบ้านปู่กะเสิม แท้แล้ว
ใผบ่มีผิดข้อง ชิงมาริ้วไร่
ถวามยากหยุ้ง หามเจ้าก่บ่มี
ฝูงหมู่ งิวถวายเอ้ม วางเสยปะป่อย
ถินบาบใบ้ ใจร้ายก่บ่มี
ทุกที่เฮ้า มูมมากในมา
หามละดูเถิง แต่งสางชิมม้วม
ผิมผะหลาไม้ ขุมแขงก้ามก่อง
พิขะโพดพ้อม ขะหุมมื้ม่วงมัน
มิมากล้ิน ถับถั่งถะมาสอม
ปาระมิมุง ไพ่ไท[1]ทั้งถ้าย
เมื่อนั้น มาดาน้อม สังวามวางมอบ
ปะถับข่ายแก้ว หลายล้านถ่าถาม
มะนีโชดเชื้อ ปะถับอิงบุดตะธาด
พูอะมาดเจ้า ปะหามให้แม่นิม
นับแต่ มามดาน้อม ทำถวายหลายเหลำ่ เลิงแล้ว

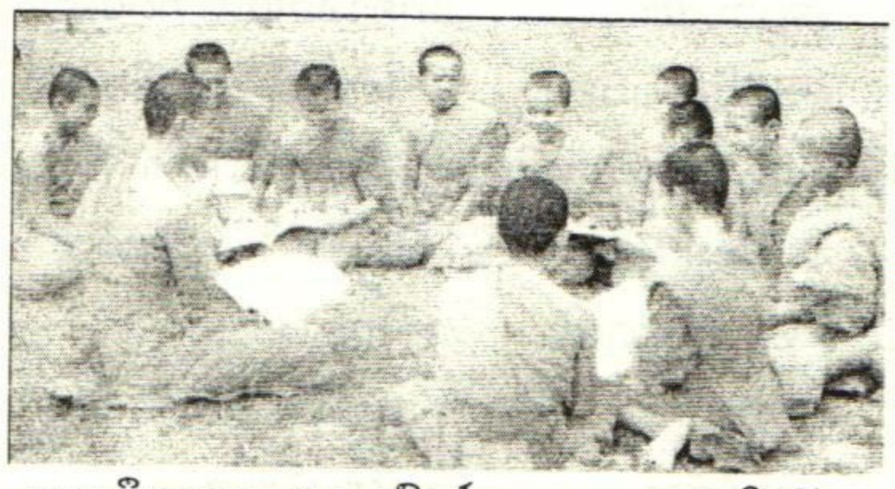
[1] ถำว่า ไท ในบ่อมนี้ หมายเถิงถินลาวขาวไต หลิขาวไท ที่มิเชื้อขาด เผ่าพันอันสิบมาจากพวกขาวไต หลิขาวไท ที่ปู่ในจิน และจินตอนใต้เมื่อก่อน

ພຣະບາດເຈົ້າ ທານໃຫ້ຕໍ່ໄປ
ເພາະວ່າ ຫວັງດວງແກ້ວ ໂພທິຍານເຍືອງໂລກ
ມະໂນ ໃສສ່ອງແຈ້ງ ປະສົງຕັ້ງຕໍ່ທານ
ສັບພະທະນັງແໜ້ນ ໃນພຣະຄັ້ງຂົນອອກ
ຜາຍແຜ່ກວ້າງ ກວມພື້ນແຜ່ນໄຕຣ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ຄະນິງປ່ອງປາຣະມີ
ຍິງຊາຍໃນຊຸມພູ ເພິ່ງບຸນຈອມເຈົ້າ
ຢູ່ມາຫລາຍວັນມື້ ໂພທິຍານສອນບ່າວ ມາແລ້ວ
ສິບຫົກຂວບເຂົ້າ ບຸນກວ້າງໃຫຍ່ສູງ
ສິລປະສາດຮູ້ ເຊີງສະກົນການໂລກ
ໄຕຣເພດຖ້ວນ ພຣະອົງຮູ້ສູ່ເຊີງ
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້າ ຣາຊາປິຕຸເຣດ
ໃຄ່ຈັກ ອຸບພິເສກເຈົ້າ ແທນເຊື້ອສົບພິງ
ແລ້ວຈຶ່ງ ຫານາງແກ້ວ ທິຕາມັດທະຣາດ
ຍົດໃຫຍ່ກວ້າງ ເປັນເຈົ້າໂລກລີ
ໃຕ້ຜ່ານພື້ນ ເປັນເອກມະເຫສີ
ຊື່ວ່າມັດທີນາງ ຮູບສະເຫລົາເຫມືອນແຕ້ມ
ໂສມສະຫງ່ຳໜ້າ ພຣະກາຍກົມກ້ານເກົ່ງ ກັນແລ້ວ
ເພາະເພື່ອ ບຸນເຈົ້າໄດ້ກ່ຳສ້າງ ຫລາຍລົ້ນຮ່ວມກັນ
ຝູງໝູ່ ນັກສະນົມລ້ອມ ບົວນາງທົກຫມື່ນ
ຊົມຊື່ນເຝົ້າ ຂວາຊ້າຍແກວ່ງວີ
ສອງກໍ ຢູ່ສິບສ້າງ ສະເຫວີຍຣາດເຮືອງຣົມ
ລືກຽມຜາກົດ ຕ່າງແດນດັ່ງສະທ້ານ
ອັນແຕ່ ຊຸມພູພື້ນ ທຽນທອງເຕົ້າສ່ວຍ
ຂາມເດດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງໜ່ຳໂພ
ອັນແຕ່ ໃຕ້ໂລກລ້ຳ ເງື້ອມແງ່ແດນດິນ
ຢູ່ກະເສີມສຸກ ໄພ່ໄທ (ລາວ) ທັ້ງຄ້າຍ
ຄັນຢູ່ ຫລາຍປີໄດ້ ນາງທິງຄັບພະວີກ
ໜັກໜ່ວງທ້ອງ ພຣະຄັນຖ້ວນແກ່ເດືອນ
ຍາມປະສູດມື້ມທ້ອງ ເປັນຊາດຊາຍກະສັດ
ສົມສະຫງ່ຽມງາມ ເກົ່ງພົມພາຍຟ້າ
ອັນວ່າ ພຣະຍາຫລວງເຈົ້າ ສົນໄຊເທວະຣາດ
ກັບທັ້ງ ນາງນາດເທງົ້າ ຜຸດສະດີໄທ້ແມ່ເມືອງ
ຮັກແຈ່ມເຈົ້າ ຫລານຣາດໂລມຂວັນ
ແພງກຸມານເຫມືອນ ພຣະເນດເນົາໃນໜ້າ

ສອງກໍ ທອມທລານແກ້ວ ສະເຫມີຕາຮັກຮູບ
ສິ້ງບໍ່ຄ້ານ ແລແລ້ວເບິ່ງເລີ່ງ
ແລ້ວຈຶ່ງ ໃສ່ຊື່ເຈົ້າ ຊາລິຣາດຊະກຸມານ
ກັບທັ້ງ ນຳນາງນົມ ມາກມູນມາໃຫ້
ຄັນຢູ່ ຫລາຍປີໄດ້ ນາງທິງຄັບພະວີກ
ປະສູດ ມື້ມຈາກທ້ອງ ເປັນເຊື້ອຊາດຍິງ
ໂສມສະເຫລົາຜ່ຽງ ພ່ຽງອົມຕອງຮູບ
ເນື້ອອ່ອນກ້ຽງ ງາມລະທ້ອຍຮູບຊຽນ
ອັນວ່າ ສົນໄຊເຈົ້າ ຜຸດສະດີແມ່ຍ່າ
ຮັກອ່ອນນ້ອຍ ສອງເຈົ້າເກົ່ງຕາ
ແລ້ວຈຶ່ງ ຫານາມເຈົ້າ ກຸມາຣິນາງນາດ
ຊື່ວ່າ ກັນຫານາດທະນ້ອງ ນາມເຊື້ອເກົ່ງສະກຸນ ເຈົ້າເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ມຸນີມະຫາເທວດ
ໃຫ້ກ່ຳສ້າງ ສາລາໄວ້ຫວ່າງນະຄອນ
ທົກຫລັງແທ້ ມູມເມືອງພິໄຊເຊດ
ພຣະຍາເທວດເຈົ້າ ໃຈກວ້າງແຜ່ຜາຍ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ຄົນຄັ່ງພະລານຫລວງ
ນາຍນັກການຂົນ ເປີດພຣະຄັ້ງຄອຍເຈົ້າ
ພູມີຍ້າຍ ປະທວນພົນຍົວລະຍາດ
ສະເດັດສູ່ຊ້າງ ຍົວລະຊ້ອຍຊອບຍາມ
ອັນວ່າ ກຸມຊອມເຊື້ອ ປະດັບກາຍເຮືອງຮຸ່ງ
ໃສ່ອງເຫລື້ອມ ມະນີລ້ອມລູກດາວ
ອັນແຕ່ ງາຂວາຊ້າຍ ພອຍແພງລູກປະເສີດ
ຫລັງລວາດແລ້ວ ປູຜ້າຂ່າຍຄຳ
ອັນແຕ່ ຫູຫາງເທົ້າ ດວງຕາເຕັມຕະຫລອດ
ຕັ້ງແຕ່ແກ້ວ ຄຳເຂັ້ມເຄື່ອງເຂນ ເຈົ້າເອີຍ
ແມ່ນຈັກ ພັນລະນາດ້ວຍ ນາເຄນຄົງຄ່ຳ
ຊາວສີ່ແສນມາກລົ້ນ ພຣະຍາຊ້າງຄ່ຳຄາມ ເຈົ້າເອີຍ
ຍາມເມື່ອ ບຸນຂວາງຂຶ້ນ ພຣະຍາສານຊາວເຜືອກ
ງາມເລີດລ້ຳ ເທວາໄທ້ບໍ່ປານ
ຝູງໝູ່ ບໍຣິວານລ້ອມ ໂຍທາສະຫະຊາດ
ແທນແທ່ເຈົ້າ ໄປທ້ອງແທ່ງທານ
ຄົ່ນໆ ເຄົ້າ ຄົນຄັ່ງພະລານຫລວງ ພຸ້ນເຍີ
ຝູງຊົນ ຊາວຄາເມ ພ່ຳມວນມາເຕົ້າ
ເຂົາກໍຊົ່ງກັນເຂົ້າ ຈົ່ມກັນປາມປວກ

ພວກໄພ່ນ້ອຍ ຫລາຍລ້ານຄັ່ງພະລານ ແທ້ແລ້ວ
ອຸກຂະລຸກລົ້ນ ຍ໊ງຊາຍຄັບຂ່ວ໊ງ
ແຂນກ່າຍຊ້ອ໊ງ ຊ໊ງເຂົ້າປ໋ຽດກັນ
ຍາມເມື່ອ ອ໊ງກະສັດເຈົ້າ ທຳທານເທທອດ
ບໍ່ເລືອກໜ້າ ພຣະໄທເຈົ້າຊື່ນບານ
ຄັນວ່າ ບົກພຣະຄັ໊ງນີ້ ສະເດັດໄປຄັ໊ງໃໝ່
ທວ່ານເປີດໄວ້ ຄອຍຖ້າໜໍ່ພຸດໂທ
ຝ໋ງໜ່ ຍາຈົກຮ້າຍ ຄົນຈອນທຸກຂະນອດ ກໍດີ
ໂພທິຣາດເຈົ້າ ປະທານໃຫ້ມັ່ງມູນ ເຈົ້າເອີຍ
ທຸກປະເທດທ້າວ ພື້ນແຜ່ນທໍຣະນີ
ເຂົ້າກໍ ຊົມບຸນບາ ໜໍ່ໂພທິຍານເຈົ້າ
ພຣະອ໊ງ ຫລ໊ງເຫັນແລ້ວ ວັດຖຸທານດວ໊ງຍອດ
ຍັ໊ງບໍ່ພໍອີ່ມໄດ້ ພຣະໄທຮູ້ຮ່ອມທັມ
ພຣະກໍຄິດໃຄ່ດ້ວຍ ບໍຣິຈາກອິນຊີ
ແມ່ນວ່າ ຍາຈົກປະສ໊ງ ພຣະເນດເນົ່າໃນໜ້າ
ເຮົາບໍ່ໂສດາດ້ວຍ ດວ໊ງພຣະໄທຊີທານທອດ
ແຂນຂໍ້ເທົ້າ ພຣະກອນເນື້ອຊີທອດທານ ແທ້ແລ້ວ
ເຮົາຈັກ ສິ້ນຫ່ວງໃຫ້ ມ໊ງສ໊ງເຖືອປາດ
ໃຜຜູ້ຕ້ອ໊ງ ຊີທານໃຫ້ບໍ່ຂີ້ນ ເຈົ້າເອີຍ
ຄ້ອນວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ບ໊ງເກີດອັດສະຈັນ
ພຣະສຸທາໄທວ ກະເດື່ອ໊ງດິນດາສະທ້ານ
ພຣະຍາເຂົາຄ້ານ ພຣະສຸເມນກໍເອ້ືອມອ່ອນ
ເມຂະລາແກວ່ງແກ້ວ ພຣະກາຍເປ້ືອ໊ງເປ່ັ໊ງແສ໊ງ
ເຮືອ໊ງຮຸ່ງເທົ້າ ເ໊ງ້ອນແ໋ງ່ທະເລທລວ໊ງ
ນາໂຄ ເຟ້ືອນພັ໊ງພານ ແມ່ນະທີທວານນ ້ຳ
ມີທ້ ມ໊ງກອນກ້ ໊ງວ ເກາະກັນກາ໊ງທາດ
ຝ໋ງໜ່ ເທພະທ່ອນທ້າວ ທລາຍຊັ້ນຊື່ນຊົມ ແທ້ແລ້ວ
ຍຸດຕິການ້ັນ ມະຫາທານໄວ້ກ່ອນ
ຍົກເລ່ືອ໊ງໄວ້ ເມືອໜ້າຊິຕ່ໍທັມ ເຈົ້າເອີຍ
ກັນຈັກມາພາຍໜ້າ ຫິມະພານນ້ັນມ່ອນ ໆ
ຝ໋ງໜ່ ພວກພີ່ນ້ອ໊ງ ຟ໊ງທ້ອນຢ່າກ່າວ ຕ໋ງນ ແດ່ທ້ອນ

ທະສະວະຣະຄາຖາ ເອກູນະວິສະຕິຄາຖາປະຕິມັນທິຕາ
ອັນວ່າກິຣິຍາອັນພັນລະນາຍ໋ງກັນທັດສະພອນ **ນິຕຖິຕາ** ກໍສະເດັດບໍຣະບອນຄອນເທ່ານ້ີກ່ອນແລ (ປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຄາຖາທ໊ ໋ງຫລາຍ 19 ພຣະຄາຖາ).

ການສຶກສາຂອ໊ງພຣະສ໊ງ ຄ໌ສາມະເນຣລາວໃນວັດ

2. ຫິມະພານ ຕ໌

(ປະດັບປະດາໄປດ້ວຍ 134 ພຣະຄາຖາ)

ບັດນ້ ີ ຈັກກ່າວກ ຳ
ເຖ ິງປະເທດເມ ືອ ໊ງກາລ ິ ໊ງ ກ່ອນແລ້ວ

ເຂົານ ັ້ນ ເປ ັ ນພາສາ ຊາດພຣາມພ ິ ໊ງເຊ ື ້ອ
ຝ ໋ງໜ ່ ຊາວເມ ືອ ໊ງຮ ້ ອນ ໂພຊະນ ັ ໊ງເຊ ິ ນຂາດ
ເພາະເພ ື ່ ອ ອຸປະໂລກແລ ້ ໊ງ ຝົນຟ ້ າກ ໍ ບ ໍ ່ ມ ີ ເຈ ົ ້ າເອ ີ ຍ
ຕ ັ ້ ໊ງທາກ ທລາຍປ ີ ຮ ້ າ ໆ ຮາມນາໄວ ້ ເປ ່ ້ າ
ເຂ ົ ້ າບ ໍ ່ ມ ີ ຢ ູ ່ ເລ ົ ້ າ ທ ອ ຍເບ ັ ຍກ ໍ ເລ ່ ້ າຕາຍ
ຜ ິ ນຜະທລາໄ ມ ້ ໃ ນດ ິ ໊ງກ ໍ ຂ ຸ ທ ່ ວ ໊ງ
ຝ ໋ງໜ ່ ເຂ ົ ້ າໂພດແທ ້ ໊ງ ແຕ ໊ງເຕ ົ ້ າໜ ່ ມ ູ ່ ມ ັ ນ
ພ ິ ກແລະແຄວ ້ ໊ງ ຊ ິ ໊ງຂ ່ ້ າກະທ ໊ ມທ ອ ມ
ເຄ ືອ ຜ ັ ກຊ ໊ ວ ຫ ່ ໊ ວ ລ ິ ໊ງ ຈ ຳ ເ ໜ ົ ້ າ
ຝ ໋ງໜ ່ ປ ູ ປ ້ ອ ມ ເຊ ິ ນ ວ ້ ໊ງ ຕ າຍ ຕ າມ ຫ າດ
ສ ັ ດ ສ ິ ່ ງ ເຊ ື ້ ອ ເ ສ ືອ ຊ ້ ້ ໊ງ ລ ະ ມ ັ ່ ງ ເ ມ ີ ຍ
ມ ະ ຫ ິ ໊ງ ສ ້ ຮ ້ ອ ມ ຫ ິ ວ ຕ ິ ມ ຕ າຍ ແ ດ ດ
ກ ິ ບ ຊ ໊ ດ ໄ ທ ້ ຫ ານ ຳ ້ ກ ໍ ບ ໍ ່ ມ ີ ເ ຈ ົ ້ າ ເ ອ ີ ຍ
ຝ ໋ງໜ ່ ຊ າ ວ ເ ມ ືອ ໊ງ ໄ ທ ້ ຫ ິ ວ ຕ າ ຍ ທ ັ ໊ ງ ປ ະ ເ ທ ດ
ເ ພ າ ະ ເ ພ ື ່ ອ ອ ຶ ດ ຢ າ ກ ເ ຂ ົ ້ ຝ ົ ນ ແ ລ ້ ໊ ງ ພ ່ ໍ ນ ານ ເ ຈ ົ ້ າ ເ ອ ີ ຍ
ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ຊ າ ວ ເ ມ ືອ ໊ງ ນ ້ ອ ມ ນ ຳ ຄ ວ າ ມ ທ ູ ນ ຣ າ ດ
ຂ ໍ ໃ ຫ ້ ພ ຣ ະ ບ າ ດ ເ ຈ ົ ້ າ ຕ ັ ້ ໊ ງ ຕ ່ ໍ ປ າ ຣ ະ ມ ີ
ສ ະ ມ າ ທ ານ ສ ີ ລ ສ ່ ໊ ງ ທ ັ ມ ເ ຖ ິ ໊ ງ ຟ ້ າ
ປ າ ຣ ະ ມ ິ ກ ວ ້ ໊ ງ ຊ ິ ນ ລ ະ ທ າ ຊ ິ ລ ົ ້ ນ ລ ັ ່ ງ ລ ິ ໊ ງ ແ ລ ້ ວ
ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ບ າ ດ ເ ຈ ົ ້ າ ເ ຫ ັ ນ ດ ້ ວ ຍ ຊ ອ ບ ທ ັ ມ

ເຈັດວັນແທ້ ຮັກສາສິລແປດ ກໍດີແລ້ວ
ຝົນບໍ່ມີຢາດຍ້ອຍ ຮຳໃຫ້ທໍ່ທຸລີ ເຈົ້າເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງພ້ອມ ທູນຄະດີເຄົ້າເງື່ອນ
ບົນບອກເບື້ອງ ບຸນເຈົ້າໜໍ່ໂພ ແທ້ແລ້ວ
ຍັງມີ ຈອມກະສັດເຈົ້າ ກຸງໄກພີໄຊເຊດ
ບຸນມາກລົ້ນ ກວມພື້ນແຜ່ນໄຕຣ
ທ່ານກໍ່ສ້າງ ສົມໂພດໂພທິຍານ
ມີນາເຄນ ເຜືອກພາຍຄູນລົ້ນ
ຄັນວ່າ ເມືອງໃດໄດ້ ຝົນຮວາຍຮຳທີບ ຈົ່ງແລ້ວ
ພຣະຍໍ່ເກົ້າ ໃຈກວ້າງຊົ່ວດທານ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ
ຄວນທີ່ຫາຄົນຮູ້ ເຈຣະຈາເປັນປຣາດ
ຫາຜູ້ສະຫລາດຕ້ານ ຊົ່ວໄດ້ດັ່ງປະສົງ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງພ້ອມ ຄຳດຽວເຫັນຊອບ
ຫວັ່ງເພິ່ງເຈົ້າ ບຸນກວ້າງໃຄ່ຄອຍ
ແລ້ວຈົ່ງ ຫາຄົນກ້າ ພຣາມະນາທັ່ງແປດ
ເຂົານັ້ນ ຮູ້ເລດຂໍ້ ກະບວນຕ້ານຄ່ອງເຄີຍ ແທ້ແລ້ວ
ເຂົາກໍແຍງຫົນຫ້ອງ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ຫລາຍເຂດມື້ ເຖິງເທົ້າທ່າພະລານ
ແລເຫັນຫ້ອງ ສາລາຫານຄັບຄັ່ງ ພຸ້ນເຍີ
ມີດອີຕີ້ ຄືຟ້າເທ່ງ້ຳຝົນ
ອຸກຂະລຸກລົ້ນ ຈົມກັນປານປວກ
ອັນຊຸລົນອບນີ້ວ ຄອຍຖ້າຣາດຊະທານ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມກໍພາກັນເຂົ້າ ປະຕູທວານທຽມທ່າ
ຄອຍຖ້າເຈົ້າ ຊົ່ວຊ້າງດັ່ງປະສົງ ເຈົ້າເອີຍ
ຍາມນັ້ນ ຣາຕີຂ້ອນ ວັນດຽວເອື້ອມອວ່າຍ
ສຸຣິເຍດຍ້າຍ ບັ້ງເບື້ອງຫລ່ຽມສະເທມນ
ອັນວ່າ ຈອມກະສັດໄທ ທົ່ງທັມຕົນປະເສີດ
ສະເດັດສູ່ຫ້ອງ ເມັ່ງແກ້ວກ່ອມນາງ
ຝູງຫມູ່ ນັກສະນົມນ້ອມ ທຽນທອງຖວາຍບາດ
ໂຄມຮຸ່ງແຈ້ງ ປາງກວ້າງສ່ອງແສງ
ເຮືອງຮຸ່ງເທົ້າ ທົ່ວຣາດຊະມຸນທຽນ ແລເຍີ
ຝູງຫມູ່ ບົວນາງຂັບ ກ່ອມເພງຄຳລະຫ້ອຍ
ສຽງໃສແຈ້ງ ກະບວນຄີກໍລະວີກ
ຂັບກ່ອມເຈົ້າ ບຸນກວ້າງໜໍ່ໂພ ແທ້ແລ້ວ
ຍາມເມື່ອ ຈອມກະສັດເຈົ້າ ບັນທົມໄສຍາດ ຢູ່ນັ້ນ

ຝູງຫມູ່ ດາວດາດຟ້າ ເງົາຊ້າຍໄກ່ຂັນ
ຫລຽວເຫັນ ຈັນໂທແຈ້ງ ເພັ້ງແສງໃສໂລກ
ຟັ້ງຍິນ ເຄົ້າອ່ານຮ້ອງ ວອນຊູ້ນ່າຍເມຍ
ຝູງຫມູ່ ກຸດໂຕຕຸ້ມ ເຕັ້ນສຽງໄສປົກ
ຫມອກມືດໄມ້ ກ່ອມພ້າວ່ຳງາມ
ຟັ້ງຍິນ ລົມພາມຕ້ອງ ຕາມຕາວໃກ້ຊິຮຸ່ງ ມາແລ້ວ
ພຣະບາດເຈົ້າ ເພັ້ງຕີ້ຕົ້ນມາ
ຝູງຫມູ່ ນາງສະນົມນ້ອມ ຄັນທີຖວາຍບາດ ພຣະແລ້ວ
ນ້ຳດອກໄມ້ ຄັນທະຄູ້ສ່ວຍສົ່ງ
ແລ້ວປຸງນຜ້າ ເຊີ່ງຊໍ່ຄຳເຫລືອງ
ແຫວນທຳມະໂຣງ ຄ່າເມືອງແຊມກ້ອຍ
ກັບທັ່ງ ມຸງກຸດແກ້ວ ພຣະຈຸລາປັກເກດ
ພຣະຂັນຄາດເນື້ອ ທະນູເຂັ້ມເຄ່ັງສາຍ
ສັ່ງວານແກ້ວ ພຣະກາຍກົມຄາດເຄື່ອງ
ສະເດັດສູ່ຊ້າງ ນິວລະຊ້ອຍຊອບຍາມ
ອັນວ່າ ນາເຄນຊ້າງ ພຣະຍາສານຕິວປະເສີດ ກໍດີ
ຄາດເຄື່ອງຕົ້ນ ງາມລະຫ້ອຍຮູບຊ່ຽມ
ສົ່ງຂະໜາດ້ວຍ ສັດທັນຕະຄົ່ງຄ່ຳ
ນັບບໍ່ຖ້ວນ ຫລາຍລ້ານເກ່ົ້ງນະຄອນ ເຈົ້າເອີຍ
ຝູງຫມູ່ ບໍຣິວານລ້ອມ ໂຍທາສະຫະຊາດ
ແຫນແຫ່ເຈົ້າ ໄປຫ້ອງແຫ່ງຫານ
ເມື່ອນັ້ນ ບຸນຂວາງຂຶ້ນ ພຣະເກັຍທອງທົ່ງແຫ່ນ
ຫລິ່ງລ່ຳຢ້ຽມ ພະລານກວ້າງຄັ່ງຄົນ
ຄົ່ນໆ ເຄົ້າ ຄັບແຜ່ນທໍຣະນີ
ມວນມາ ທັ່ງຍິ່ງຊາຍ ຜ່ໍຄອງຄອຍເຈົ້າ
ຝູງຫມູ່ ພຣາມະນາເຂົ້າ ພຣະເກັຍທອງແທບບາດ
ຊຸລີກອນນອບນີ້ວ ບັ້ງຄົມແລ້ວເລົ່າທູນ
ຝູງຂ້າ ຢູ່ແຫ່ງຫ້ອງ ແດນເທດທ່ຽໄກ ພຣະເອີຍ
ຈົ່ງໃຈປະສົ່ງ ເຜືອກພາຍພຣະຍາຊ້າງ
ຂໍໃຫ້ ອົ່ງກະສັດເຈົ້າ ທຳທານຄົນຂະນອດ
ຝູງຂ້າ ຫມາຍເພິ່ງເຈົ້າ ບຸນກວ້າງກໍ່ຈົ່ງມາ ພຣະເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ດີພຣະໄທຊ້ອຍຊົ່ນ
ພຣາມທາກ ຄິດໃຄ່ໄດ້ ພຣະຍາຊ້າງກໍ່ບໍ່ຂົ່ນ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ຕັ້ງຕໍ່ປາຣະມີ
ທູນເທພາ ທົ່ວແດນດາເຕົ້າ

ພຣະກອນກຳໄວ້ ງາ.ສານຕິວປະເສີດ
ແລ້ວຢາດນຳ້ ຄັນທິແກ້ວຫລັ່ງລິງ
ອັນວ່າ ອິງກະສັດໄທ້ ມະໂນໃສສຸດຂະໜາດ
ຂໍປະກາດໃຫ້ໄວ້ ເທວາເຈົ້າທົ່ວແດນ
ກັບທັງ ຄຸດນາກໄທ້ ທ້າວໃຫຍ່ຍິມພິບານ
ອີສູນທໍຣະນີນາງ ເມກຂະລາລວງຊ້ອຍ
ທ່ານຜູ້ມີໜູແຈ້ງ ຕາໃສແສມໂຍດ
ຂໍໃຫ້ຫລິງລ່ຳຢ້ຽມ ແຍງຂ້າທອດທານ ແດ່ແມ
ເທື່ອນີ້ ຂ້າຈັກທານຊ້າງແກ້ວ ຕິວປະເສີດມຸງຄຸນ
ທັ້ງຄວານຂັບ ຂີ່ພາຍທານພ້ອມ
ຂໍໃຫ້ອິນພຣົມຟ້າ ໂມທະນາພ້ອມພ່ຳ ນຳທ້ອນ
ຜົນແຜ່ໄວ້ ພາຍໜ້າຊາດສິມາ
ຂໍໃຫ້ໄດ້ພົບພໍ້ ດວງຍອດສັບພັນຍູ
ເປັນນາໂຖສຸດ ສາດສະດາດວງລ້ຳ
ຂໍໃຫ້ນຳສັດເຂົ້າ ນິຣິພານພົ້ນໂສກ
ຂໍແກ່ເທເວດເຈົ້າ ຈຳໄວ້ເພື່ອພະຍານ ແດ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ຝຸງພຣາມພ້ອມ ຍິນດີຊົມຊື່ນ ແທ້ແລ້ວ
ເພາະວ່າ ໄດ້ຊ້າງແກ້ວ ໂດຍດ້ານດັ່ງປະສົງ
ເຂົາກໍພາກັນຂຶ້ນ ນາເຄນໂອ້ອວດ
ຂັບແລະຟ້ອນ ທ້ວທ້າວທ່ຽວຖະນົນ
ເມື່ອນັ້ນ ຊາວເມືອງພ້ອມ ພາກັນຕ້ອນໄລ່
ບາງຜ່ອງ ຖືຫອກງ້າວ ຕັນໜ້າວ່າຂະໂມຍ
ສູນີ້ ໂຈໂຣຮ້າຍ ແດນໃດບ້ງອາດ
ລັກຊ້າງແກ້ວ ພຣະອົງເຈົ້າໜໍ່ເມືອງ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມຕອບຕ້ານ ໄຂບອກຊາວພາລາ
ອັນວ່າ ນາເຄນພາຍ ພຣະຍອດທັມທານໃຫ້
ເມື່ອນັ້ນ ຝຸງໝູ່ຊາວເມືອງໄດ້ ຍິນຄຳພຣາມກ່າວ
ໃຈໂກດເຂັ້ມ ກາຍຮ້ອນເຫື່ອໄຫລ
ໂທມະນັງແຄ້ນ ຄ້ຳແດງໂດຍເລືອດ
ເພາະວ່າ ຄຽດໃຫ້ເຈົ້າ ທານຊ້າງມິ່ງເມືອງ
ເຂົາກໍພາກັນເຂົ້າ ວ້ຳຫລວງຮ້ອງສະນັ່ນ
ທູນບອກເບື້ອງ ໄຂຂໍ້ກ່າວຄະດີ ແທ້ແລ້ວ
ບັດນີ້ ລູກມະຫາຣາດເຈົ້າ ມະຫາເຫວດກະທຳຜິດ
ທານນາເຄນ ມິ່ງເມືອງນະຄອນກວ້າງ
ອະທັມແທ້ ຄົນຂວງຜິດຮີດ ຈິ່ງແລ້ວ

ຄວນທີ່ ເຮົາເບີກບ້ານ ຕິຂ້ຽນໄລ່ໜີ ພຣະເອີຍ
ຄັນວ່າ ພຣະບາດເຈົ້າ ລ້ຽງລູກຄົນຜິດ ດັ່ງນີ້
ພັຍຈັກມີມາເຖິງ ແກ່ພຣະອົງຈິ່ງແທ້
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້າ ຣາຊາປິຕຸເຣດ
ຮູ້ເຫດຂໍ້ ເຫັນພ້ອມໄພ່ເມືອງ
ອັນວ່າ ບຸດເຮົານີ້ ທຳທານຜິດຮີດ ຈິ່ງແລ້ວ
ເຮົາຈັກ ຂັບຈາກບ້ານ ແພ່ງໄວ້ອັ່ງມະຄອນ ແທ້ແລ້ວ
ຊາດທີ່ ຄົນຂວງຮ້າຍ ຊິວາຍເມືອງມິ່ວມອດ
ເສຍປະໂຫຍດດ້ວຍ ຣາມສ້າງສິບສິລ ເຈົ້າເອີຍ
ພຣະຈິ່ງ ມີຄຳໃຫ້ ຄົນໃນໄປບອກ ເຈົ້າແລ້ວ
ວັນໜ້ານີ້ ໃຫ້ໜີບ້ານພາກວ້ັງ ວ່າເນີ
ເມື່ອນັ້ນ ຂ້ານະທາດໃຊ້ ຮັບຣາດຊະບັນຊາ
ນຳຄະດີທູນ ໜໍ່ທັມທ້ັງໄທ້
ບັດນີ້ ພຣະວໍຣະປິຕາໄທ້ ຊາວນະຄອນຂ້ຶງເຂດ
ວ່າຈັກ ເນຣະເທດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງພາກວ້ັງ ພຣະເອີຍ
ເພາະວ່າໂສກີກ້ຳ ກຸນຊອນພຣະຍາເຜືອກ
ໂກດແກ່ພຣະບາດເຈົ້າ ທານຊ້າງໃຫ້ແກ່ພຣາມ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຜູ້ຜ່ານພົ້ນ ອົງເອກຈອມກະສັດ
ຟ້ັງກອນສານ ຮ່ຳເພ້ິງຄະນ້ິງແຈ້ງ
ອັນວ່າ ໂລກີນີ້ ອະນິດຈ້ັງມັນບ່ໍທ່ຽງ ຈ້ິງນໍ
ໃຜຜູ້ເວ້ັນຫວ່າງໄດ້ ພັຍຮ້າຍກໍບ່ໍມີ ແທ້ແລ້ວ
ຢ່ຽວ່າບຸນມາກລ້ົນ ເມ້ືອສູ່ນິຣະພານ ເມ້ືອໃດ
ກໍຈ່ິງຫາຍກ້ັງວ້ົນ ເວດທະນາຍາມນ້ັນ
ຄາວນ້ີ ເອົາແຕ່ໂກສິນສ້າງ ພາຍຫລ້ັງຊິຍູ້ສ່ິງ ນ້ັນທ້ອນ
ຊາດທ່ີ ກັມຫາກມາຮອດແລ້ວ ລ້ືຊິເວ້ັນວ່າເປ້ັນ ເຈ້ົາເອ້ີຍ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ຕ້ານຕ່ໍ້ນາຍນ້ັກທານ
ໃຫ້ທ່ານນຳຄວາມຄືນ ຄອບພຣະຄຸນຄຳແຈ້ງ
ຂໍໃຫ້ຈອມໃຈກວ້າງ ຣາຊາປິຕຸຣາດ
ອະນຸຍາດໃຫ້ ສາມມ້ືຊິພາກວ້ັງ ວ່າເນ
ເຫດວ່າ ຈັກຢູ່ທຳທານໃຫ້ ຄົນຈ້ົນທຸກຂະນອດ
ແຫວນແລະແກ້ວ ທ້ັງຜ້າແຜ່ນສະໃບ
ຝຸງໜໍ່ເງ້ົນຄຳລ້ົນ ໃນພຣະຄ້ັງມູນມາກ
ຂ້າຈັກ ບ່ໍຣິຈາກແທ້ ທານໃຫ້ອ່ິມກໍໃຈ ກ່ອນທ້ອນ
ເມ້ືອນ້ັນ ເສນານ້ອມ ຄືນທູນເທວະຣາດ
ພຣະກໍອະນຸຍາດໃຫ້ ສາມມ້ືຢ່າກາຍ ແທ້ເນ
ເມ້ືອນ້ັນ ໂພທິສັດເຈ້ົາ ຈານາດມະເທສ

ຂໍໃຫ້ນາງມັດທິ ຢູ່ຍິນຢ່າເສົ້າ
ກັບທັງຊາລິເຈົ້າ ກັນທາລູກພໍ່ ກໍດີ
ຂໍໃຫ້ຍິນຫມື່ນມື້ ຢ່າເສົ້າຄ່ອຍຄິງ ແດ່ທ້ອນ
ເທື່ອນີ້ ກັມມາມ້າງ ເວນວຽນມາຮອດ
ພີ່ຈັກພັດພາກທ້ອງ ຫໍຄຸ້ມຣາດຊະວັງ ພີ່ແລ້ວ
ໃຫ້ນ້ອງລ້ຽງລູກນ້ອຍ ສອງອ່ອນອົງກະສັດ
ໃຫ້ແພງສອງກຸມານ ພຣະເນດເນົາໃນໜ້າ
ຄັນວ່າ ຣາຊາເຈົ້າ ເມືອງໃດເຫັນຮູບ
ຮັກແຈ່ມເຈົ້າ ປຸນໃຊ້ແອ່ວອອນ
ນ້ອງຢ່າໄດ້ກຽດແກ້ ກ່າວຮ່ວມຮຽງປະສົງ
ໃຫ້ນ້ອງໄປເປັນເມຍ ຢູ່ທຽມໄທທ້າວ
ອັນວ່າ ຄອງຜົວໃຫ້ ພຽນເນີຢ່າປະຫມາດ
ຮັກທໍ່ຕຸ້ມ ດີຮ້າຍເພິ່ງກັນ ນ້ອງເອີຍ
ອັນວ່າ ການໃດແທ້ ຄອງຂວງຜິດຣິດ
ນ້ອງຢ່າໄດ້ເສບຊູ້ ກັມກ້ຽວຄັ່ງຖົມ ແທ້ແລ້ວ
ແມ່ນວ່າ ຊາຍໃດຕ້ານ ຈາປອງເປັນເລດ
ຍົກຄົ້ວຕ້ອນ ຕັນໜ້າຢ່າຫລຽວ ພີ່ເນີ
ໃຫ້ນ້ອງຢູ່ສິບສ້າງ ຕຸ້ມໄພ່ໃນນະຄອນ
ຝຽງຫມູ່ໂຣຄາສູນ ສວ່າງເຍີຢ່າໃກ້
ອັນວ່າ ສອງກະສັດໃຫ້ ມາຕາປິຕຸເຣດ
ບຸນມາກລົ້ນ ກວມພື້ນແຜ່ນໄຕຣ
ພີ່ຂໍຝາກນ້ອງໄວ້ ອຸປັດຖາກພຽນສີລ ນ້ອງເອີຍ
ພີ່ນີ້ກັມມາເຖິງ ຊິທ່ຽງກັນໄກໜ້າ
ຂໍໃຫ້ກັນລະຍານ້ອງ ແພງຂວັນຄ່ອຍຢູ່ ດີເຍີ
ການທີ່ພັດພາກບ້ານ ເປັນເຫດກະທຳທານ ນ້ອງເອີຍ
ນາເຄນເປັນຂອງເຮົາ ເກີດມານຳພ້ອມ
ບໍ່ແມ່ນ ຂອງເຂົາແທ້ ຊາວເມືອງສັງມາຄຽດ
ກັບທັງ ພຣະພໍ່ຈົ້າ ໂຣມຮ້າຍບໍ່ໃຊ່ການ ແທ້ແລ້ວ
ພີ່ບໍ່ໂສດາດ້ວຍ ວັດຖຸທານພາຍນອກ
ຄິດຢາກ ທານທອດເນື້ອ ຊີວັ້ງໃຫ້ອີ່ມກໍໃຈ ນ້ອງເອີຍ
ຕັດຫົວໃຫ້ ຖວາຍທານເປັນປະໂຫຍດ ຈິງແລ້ວ
ພີ່ຢາກ ຄວັກພຣະເນດເນື້ອ ໃນໜ້າອອກທານ ແທ້ແລ້ວ
ການປະສົງດວງແກ້ວ ສັບພັນຍູກໍ່ຍິ່ງຍາກ ຈິງນໍ
ເຮົາຫາກ ທານຊ້າງແກ້ວ ຊາວເມືອງຮ້ອນຮ່ອມໃດ ນ້ອງເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງກະສັດໃຫ້ ມັດທີທົນທວງໂສກ
ອຸກອັ່ງແຄ້ນ ຫົວໃຫ້ຕໍ່ຜົວ

ກັມໃດແທ້ ມາປະຈົນຈຳຈາກ ກັນນໍ
ຄັນຫາກ ພັດພາກຜູ້ ຜົວແກ້ວກໍສ່ວນຕາຍ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ວັນຄືນຂ້າ ພຽນພູນຄອງປະເສີດ
ຜົນແຜ່ຍູ້ ກວມເກົ້າເກົ່ງແດນ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ພ້ອມເພິ່ງບຸນຜົວ
ປາຣະມີມຸງ ບໍ່ພາມໂພຍຮ້ອນ
ເທື່ອນີ້ ປາປັງເບື້ອງ ບຽນສູນເສຍຈາກ ກັນແລ້ວ
ນາງນາດກັ້ນ ຫົວໃຫ້ຣ່ຳໄຣ ເຈົ້າເອີຍ
ຍຸດຕິກາບັ້ນ ຫົມະພານໄວ້ນີ້ກ່ອນ
ທານະຂັນຕໍ່ທ້າຍ ໄປໜ້າໃຫ້ຄ່ອຍຟັງ ທັ້ນທ້ອນ

ຫົມະວັນຕະວັນນະນາ ຈະຕຸຕິງສາທິກະສະຕະ ຄາຖາປະຕິມັນທິຕາ ນິຕຖິຕາ ກະຣິຍາ ອັນພັນລະນາ ຍັງຫົມະພານຕ໌ ອັນປະດັບປະດາໄປດ້ວຍຄາຖາທັ້ງ ຫລາຍ 134 ພຣະຄາຖາ ກໍສະເດັດບໍຣະບວນ ຄວນ ແລ້ວທໍ່ນີ້ກ່ອນແລ

ຜູ້ມີທັມ ຍ່ອມດຳຣິງຢູ່ຢ່າງເບີກບານໃຈ ທ່າມກາງມວນສັບພະສັດ ທັ້ງຫລາຍ ຜູ້ກຳລັງເສົ້າໂສກ ເຫມືອນດັ່ງດອກບົວກຳລັງບານງາມ ເໜືອເປືອກຕົມອັນສົກກະປົກ

3. ທາມະຂັນທ໌

(ປະດັບປະດາໄປດ້ວຍ 209 ພຣະຄາຖາ)

ເມື່ອນັ້ນ ຈອມກະສັດໃຫ້
ຜຸດສະດີແມ່ຍ່າ

ຮູ້ເຫດເບື້ອງ ເມືອງຊີຂວ້ຳວຸ່ນວາຍ
ສັ່ງມາເສຍດາຍແກ້ວ ຊາຍດ່ຽວລູກແມ່ ກູເດ
ຄວາມຜິດ ເຈົ້າບໍ່ມີທໍ່ກ້ອຍ ຊາວບ້ານຊິເບີກໜີ ແມ່ນໍ
ກັບທັ້ງ ພຣະວໍຣະປິຕາໄທ້ ສົນໄຊກໍພ້ອມໄພ່
ໃຈບໍ່ຕົ້ນ ເຫັນໃກ້ເຊື່ອຄົນ
ສັ່ງບໍ່ ພິຈາມແຈ້ງ ຄຳຜົນຫາເຫດ
ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ໃຈກວ້າງລົ້ນຄົນ
ເຫັນໜູ່ຍາຈົກລົ້ນ ຄົນຈົນທຸກຂະມອດ
ຫົວຫອດແຄ້ນ ຂໍລ້ຽງຊີບຊີວັ້ງ
ລູກຈົ່ງ ອຸດສາສ້າງ ທຳທານທ່ຽງປະໂຫຍດ
ພຣະພໍ່ພ້ອມ ຊາວບ້ານວ່າຂວ້ຽ ແທ້ແລ້ວ
ຈົ່ງໄດ້ ຂັບຈາກບ້ານ ໃຫ້ພາກໄພ່ເດີນໄພ
ມານດາຫົວ ຫອດແຮ່ງກ່ອຍກັ້ນ
ເສຍດາຍແກ້ວ ອຸທອນພ່ອຍພາກ ກູເດ
ພຣະແມ່ໄທ້ ຫົວໃຫ້ເກືອນກະຫາຍ
ເມື່ອນັ້ນ ເທວີຍ້າຍ ເມືອປ່ຽງບຸດຕະຣາດ
ເຫັນແຕ່ ນ່ຽງນາດໄທ້ ມັດທີໃຫ້ຕໍ່ຜິວ
ເມື່ອນັ້ນ ຢ່າຕອບຕ້ານ ໂລມລູບສຸນີສາ
ພຣະກອນກຳຫລານ ລູບທ່ວງທັ້ງໄທ້
ອັນວ່າ ກັມໃດແທ້ ມາປະຈົນຈຳຈາກ ກັນນີ້
ທຸກຂະເວດໂອ້ ຊີໄກໜ້າທ່ຽງເຫັນ ແມ່ແລ້ວ
ຈັກວ່າ ເປັນຕາຍແທ້ ອ້ຽງດ່ຽວເດີນເຖື່ອນ
ຫາເພື່ອນພ້ອມ ທ່ຽມຂ້ຽງກໍບໍ່ມີ ແລນໍ
ອັນນີ້ ຊື່ວ່າທຳຄຸນໃຫ້ ພາຍລຸນມີໂທດ ຈ່ຽນໍ
ພໍ່ໂກດແລ້ວ ຊາວບ້ານພັດສິ່ງເສີມ
ກັມສັ່ງເຈົ້າ ມາປະຈົນເປັນເຫດ
ຈົ່ງໄດ້ ເນຣະເທດເຈົ້າ ໜີບ້ານພາກວັ້ງ ແມ່ເດ
ແມ່ຈັກ ຄືນຄອບໄທ້ ທີຣະຣາດປິຕ່ຽ ກ່ອນເນີ
ຄັນແມ່ນ ບຸນມານດາມີ ຫາກຈັກຟັ່ງຄວ່ຳມເວົ້ຽ
ເມື່ອນັ້ນ ນ່ຽງກະສັດເຈົ້າ ເມືອທູນເທວະຣາດ
ຂໍໃຫ້ ພຣະບາດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງຮ່ຳເພິ່ງ ແດ່ທ້ອນ
ພູທອນແທ້ ອ້ຽງດ່ຽວມະຫາເທວດ
ເປັນເຫດ ທານຂ້ຽງແກ້ວ ພຣະອ້ຽງໃຫ້ຊີໄລ່ໜີ ວ່າລີ
ໃຜຊິມາຄອງສ້ຽ ປະເຊໄຊຕຸ້ມໄພ່
ລູກນິ່ງຕົ້ນ ມີແທ້ຜູ້ດ່ຽວ ພຣະເອີຍ

ຂໍໃຫ້ພຣະຍຳເກົ້ຽ ຕົນປະເສີດສ່ຳມີໂກ
ຕອ້ງຕ່ຽທິບ ທອດພະເນ ແນ່ມແຈ້ງ
ຕ່ຽມກະບິນເບື້ອງ ສະກຸນວ້ຽງພຸດທະໂຄດ
ບໍ່ໃຫ້ ເຂັ້ນຂາດຂ້ອນ ເສຍເຊື້ອສິບພຣະວ້ຽ ເຈົ້າແລ້ວ
ອັນວ່າ ພູທອນແທ້ ທລອນເລ້ຽງລ້ຽງຍາກ
ທ່ຽມຝາກເນື້ອ ທ້ຽຊ້ຳຊີສິ່ງໜີ ພຣະເອີຍ
ແມ່ນຈັກ ເອ້ຳໃຜແທ້ ມາປຸນເປັນລູກ ກໍດີແລ້ວ
ກໍບໍ່ເຫມືອນເລືອດເນື້ອ ພຣະອ້ຽງເຈົ້າເຈ້ຽງຈອມ ແທ້ແລ້ວ
ແມ່ນວ່າ ບຸດຕາໄທ້ ທຳທ່ຽມເກີນເຫດ
ທ່ຽນຂ້ຽງແກ້ວ ເມືອງບ້ານສໍ່ຊ້ຽ ວ່ານັ້ນ
ຂໍໃຫ້ພຣະບາດໄທ້ ຄະນ້ຽງຖີ່ທລ່ຽປະກ່ຽນ
ທ່ຽນນ່ຽເຄນ ແກ່ພຣ່ຽມໄປແລ້ວ
ບໍ່ໃຊ້ນ່ຽເຄນແກ້ວ ນ້ຽງຄະລ່ຽຊີຄືນຄອບ
ຜິດຊອບໃຫ້ ພຣະອ້ຽງເຈົ້າອີ່ດູ ລູກທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້າ ຣ່ຽຊ່ຽປຸຕຸເຣດ
ຄຶດຄ່ຽດເຂັ້ມ ຂົ່ມຄ້ອຍບໍ່ຈ່ຽ
ເພ່ຽະວ່າ ເທວະດ່ຽເຂ້ຽ ດົ່ນໃຈພູວ່ະນ່ຽດ
ຈຳໃຫ້ພຣະບາດເຈົ້າ ເຄ່ືອງແຄ້ນບໍ່ຫ່ຽຍ
ທລ່ຽຍທີແທ້ ເທວີທູນເລົ່ຽ ເລ້ງແລ້ວ
ພຣະບາດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງກໍບໍ່ຈ່ຽ ແທ້ແລ້ວ
ເຫດວ່ຳ ປ່ຽຣະມີເຈົ້າ ໂພທິ່ຍ່ານມະຫາເທວດ
ຈັກໄດ້ ຕັດເກດເປັນພຣະເຈົ້ຽ ຍັ້ງໃກ້ບໍ່ໄກ ນັ້ນແລ້ວ
ກໍຈົ່ງ ບັນດົນໃຫ້ ປິຕ່ຽເນຣະເທດ
ອອກກ່ຳສ້ຽ ສຳເພົ່ຽາແກ້ວຜ່ານມະຫ່ຽ
ຂົ່ນສັດຂວ້ຽມ ສະມຸດໂທທ້ັງສ່ີ
ເຖິງຝັ່ງແລ້ວ ທ່ຽຍຮ້ອນຢູ່ເຢັ້ນ ເຈົ້າເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ສີສະທລ່ຽວແກ້ວ ຜຸດສະດົ່ນແມ່
ນ້ຳພຣະເນດຍ້ອຍ ຫົວໃຫ້ເກືອນກະຫ່ຽຍ
ພຣະກ່ຽຍ່ຽເສ້ຳ ກະບວນສີສົ່ມປ່ວຍ
ໜ້ຽທ່ຽວແທ້ໆ ສອ່ງຄ້ືວໄລ່ຕ່ອມ
ຄ່ຽງໂຊຊ້ຳ ໂສກ່ຽກ້ວຍບ່ົມ
ຄຶດໂສກເສ້ຳ ເຖິງເຈົ້າລູກຕົນ
ສົນລະວົນແທ້ ປ່ຽນເປັນບ້ຽປ່ວ
ວ່ຽໄຂ້ຄ່ຽງບໍ່ຮ້ອນ ໜ່ຽວສະບັ້ນບ່ົມກ່ຽ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ນ່ຽງກະສັດໄທ້ ຈວນໃຈຈັກແຕກ

ກໍຈິ່ງຄືນຄອບທ້າວ ທັ້ງໄພ້ແມ່ມັດທີ
ມືຄວາອູ້ມ ຊາລີຫລານຣາດ
ກັບທັ້ງ ກັນຫານາດທະນ້ອຍ ມານີ້ໃຫ້ຍ່າຊົມ ກ່ອນທ້ອນ
ຄາວນີ້ ປາປັ້ງເບື້ອງ ເວນວຽນມາຮອດ ຈິ່ງນໍ
ພຣະປູ່ເຈົ້າ ເຄືອງແຄ້ນບໍ່ອີດູ ລູກແລ້ວ
ບັດນີ້ ແມ່ກໍໄປນອບນີ້ວ ທູນເອກອົງກະສັດ
ກໍຫາກຫລາຍທີທູນ ພຣະບໍ່ຈາຈິ່ງເອື້ອ
ເຫລືອແຕ່ທູນຂໍໄວ້ ພູວະໄນປີຕຸເຣດ
ພຣະບໍ່ໃຫ້ ລອນລ້ຽງຕໍ່ໄປ ລູກເອີຍ
ໄລວາງເຈົ້າ ບໍ່ມີລອນເວົ້າຕໍ່ ໄປແລ້ວ
ແມ່ກໍຫມົດວາດເວົ້າ ທູນໄດ້ກໍບໍ່ຈາ ແມ່ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ອົງກະສັດໄທ້ ມຸນີນາມເຫວດ
ກໍຫາກ ຮູ້ເຫດເບື້ອງ ໃຈຕັ້ງຕໍ່ບຸນ
ເອົາແຕ່ໂກສິນສ້າງ ພາຍຫລັງຊິຢູ່ສິ່ງ
ພໍ່ບໍ່ລ້ຽງ ຊິລາຫ້ອງພາກວັ້ງ ແມ່ເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ມະຫາຫານເຫຫວດ
ພ້ອມພ່ຳຖ້ວນ ຫລາຍລ້ານມາກມູນ
ກຸນຊະໂຣຊ້າງ ພັ້ງພາຍມ້າເຫດ
ຄວາຍເຖື່ອນຖ້ວນ ນາງແປ້ແມ່ລວາ
ມີທັ້ງ ກວຽນກົ້ງແກ້ວ ສະເພົ້າແພທຽວທ່າ
ເຮືອຮ່ວມນ້ຳ ຫລາຍລ້ານລ່ອງທະເລ
ຣັດຕະນັ້ງແກ້ວ ເຈັດປະການຫລາຍຫລາກ
ເຄື່ອງເຫດພ້ອມ ສະໃບຜ້າ[illegible]ານ
ເງິນຄຳລ້ົນ ພຣະຄັ້ງຫລວງໄຂເປີດ
ຂົນອອກໄວ້ ທານໃຫ້ແກ່ຄົນ ເຈົ້າເອີຍ
ຝູງຫມູ່ ຊາວເມືອງພ້ອມ ຄາເມບ້ານນອກ
ເຂົາກໍຊົມຊື່ນໄດ້ ຂອງເຈົ້າຣາດຊະທານ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພູບານເຈົ້າ ໂພທິຍານຕົນປະເສີດ
ກໍຈິ່ງພາມິ່ງເທ້ົາ ສອງນ້ອຍລູກລຸນ
ເມືອທູນໄຫວ້ ຣາຊາປີຕຸເຣດ
ກັບທັ້ງພຣະແມ່ເຈົ້າ ຄຸນລົ້ນເກິ່ງແດນ
ເທ່ືອນີ້ ປາປັ້ງເບື້ອງ ເວນວຽນມາຮອດ
ພໍ່ບໍ່ລ້ຽງ ຊິລາຫ້ອງພາກວັ້ງ ກ່ອນແລ້ວ
ຂໍໃຫ້ ສອງກະສັດໄທ້ ຄູນຄາມຄອງຣາດ
ຢ່າໄດ້ ມີພະຍາດຮ້າຍ ຍືນຫມັ້ນຫມື້ນປີ ແດ່ທ້ອນ

ລູກນີ້ ຄົນຂວາງຮ້າຍ ວາຍເມືອງມຸດມອດ
ຝູງຫມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ກະທາຍຮ້ອນທົ່ວແດນ ແທ້ແລ້ວ
ຫົນະຊົນແທ້ ລອນເລີງລ້ຽງຍາກ
ຢູ່ບໍ່ໄດ້ ເມືອງບ້ານຊິຫລົ່ມຫລວງ ພໍ່ເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ກົ້ງເກືອນຕາຍສະຫລົບ
ທົນທວງຂະນັ້ງ ປ່ວງໄປເປັນບ້າ
ແລ້ວຈິ່ງຮອມຂັນທ້າ ດາຕົນຕັ້ງທ່ຽງ
ຊວງກອດອູ້ມ ຫລານແກ້ວພ່າງເພົ້າ
ແລ້ວຕອບຕ້ານ ແມ່ແອ່ວອົງກະສັດ
ຣາຊາພຣະພໍ່ ບໍ່ຍອມຍັ້ງລ້ຽງ
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້າ ພຣະຍາຫລວງຕົນປູ່
ຕ້ານຕໍ່ລູກສະໄພ້ ກອນກ້ຽງເລົ່າໂລມ
ໃຫ້ເຈົ້າຢູ່ສິບສ້າງ ສະເຫວີຍຣາດໃນປ່າງ ພໍ່ທ້ອນ
ຢ່າໄດ້ໂດຍຕາມຜິວ ປ່າໄພພິງຊ້າງ
ອັນແຕ່ ໃນດົງກວ້າງ ໄພສົນແສນຍາກ
ມີທັ້ງຜີປ່າເປົ້າ ໂພ້ງຮ້າຍສະມ່ອຍດົງ
ມີທັ້ງເສືອສາງຮ້າຍ ທໍຣະພີຄວາຍເຖື່ອນ
ຝູງຫມູ່ງົ້ງອດງ້ົວ ຊ້ຽວຮ້າຍເທ່ົາຈອງ
ມີທັ້ງ ທຳທວານພ້ອມ ຈ້ົງອ້າງສ້າງທ່າ
ເຕັມປ່າໄມ້ ເຫວທ້ວຍຮ່ອມຜາ ລູກເອີຍ
ຄັນຫາກ ເຫັນຄົນແລ້ວ ທະຍານແຍງເຕັ້ນຕອດ
ພິດພຸ່ງຮ້າຍ ກົ່ວຢ້ານຢ່າໄປ ພໍ່ທ້ອນ
ມີທັ້ງ ເຫລ້ືອມເຫລ້ືາແຫລ້ ສີແດງເດຍຣະດາດ
ຝູງຫມູ່ເສືອໂຄ່ງຄ້ົງວ ລາຍຮ້ອຍຫມູ່ຫມີ
ມີທັ້ງ ສິງໂຕເຕັ້ນ ໃນດອຍດົງດ່ານ
ໃຜບໍ່ນັບອ່ານຖ້ວນ ຄະນາເນ້ືອມັ່ງເມີຍ
ມະສາຮ້າຍ ດ້ັງດ້ືດົມກ່ືນ
ເຕັ້ນໄລ່ຕ້ອນ ຕັນໄວ້ຫວ່າງດອຍ
ສ້ັງຫານຂ້າ ຄົນຈອນພານປ່າ
ລູກຢ່າຕ້ານ ຄຳເວົ້າວ່າຊິໄປ ພໍ່ທ້ອນ
ລູກຈິ່ງ ເນົ້າໃນຫ້ອງ ປ່າງທອງຜາສາດ
ລ້ຽງລູກນ້ອຍ ແທນເຊ້ືອສິບພຣະວົງ ລູກເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ສີສະຫລ້ຽວແກ້ວ ນາງມັດທີທູນພຣະປູ່
ຂໍໃຫ້ພຣະຍຳເກ້ົາ ບຸນກວ້າງຮ່ຳເພ້ິງ ແດ່ທ້ອນ
ຊາດທ້ີນາຣີເຊ້ືອ ແນວຍ້ິງຍົດຕ່ຳ

ສຸກຢູ່ດ້ວຍ ບຸນສ້າງພ່ຳຜົວ ປູ່ເອີຍ
ແມ່ນຊິມີເງິນລົ້ນ ເຕັມສາງແສນໂກດ ກໍດີແລ້ວ
ຜົວບໍ່ມີຢູ່ຊ້ອນ ຂວັນຊິໄຂ້ພ່ຳເອງ
ແມ່ນວ່າ ສຸກຍິ່ງລ້ຳ ລົ້ນໂລກອາຈິນໄຕ ກໍດີທ້ອນ
ດູດັ່ງຄົນຈັນທາ ຫມູ່ໂຖງຖະແຫລງຕົ້ນ
ຄັນວ່າ ມີຜົວຊ້ອນ ທຸ່ມເພົ່ານຳແນບ
ແມ່ນຊິທຸກທໍ່ຟ້າ ສີໜ້າກໍຮຸ່ງເຮືອງ ພຣະເອີຍ
ອັນວ່າ ສາມີໂກແກ້ວ ອີ່ງດຽວເດີນປ່າ
ຫາເພື່ອນພ້ອມ ທຸ່ມຂ້າງກໍບໍ່ມີ ແທ້ແລ້ວ
ລູກບໍ່ລະແຈ່ມເຈົ້າ ເຈຍຣະຈາກອີ່ງດຽວ
ຂ້າຈັກ ໂດຍຕາມຜົວ ແອ່ວນຳແນມເຈົ້າ
ແສນທຸກໄດ້ ນອນດິນດອມປອກ ກໍຕາມທ້ອນ
ແມ່ນຊິທຸກທໍ່ຟ້າ ພຣະອີ່ງຂ້າຊິຄ່ອຍພຸ່ນ ພຣະເອີຍ
ແນມທໍ່ໄດ້ພ່ຳໆພື້ນ ທ້າວເທດທີ່ງສີນ
ເປັນຕາຍສັ່ງ ກໍຊ່ຳງກັມເມືອໜ້າ
ເມື່ອນັ້ນ ອີ່ງກະສັດໄທ້ ສິນໄຊຕົນປູ່
ຕ້ານຕໍ່ລູກສະໄພ້ ຂີ່ນທ້ານກໍບໍ່ຟັ່ງ ພໍ່ນໍ
ປູ່ມາສິ່ງສານດ້ວຍ ດອມຫລານສອງອ່ອນ ກູເດ
ອາຍຸຍັ່ງໜຸ່ມນ້ອຍ ນອນຜ້າອູ່ເປ
ປູ່ຫາກ ທ່ອງເຂັນໄຂ້ ເດີນໄພຫີວແດດ
ຕາກນ້ຳຄ້ຳໆ ກ່ຳດ້າວດ່ານດົ່ງ
ອົນຕາຍລົ້ນ ໄພສົນທົ່ມະເວດ
ປູ່ພາກຂໍ້ ຂໍໄວ້ຢ່າຊິໄປ ພໍ່ທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ ສອງຫລານແກ້ວ ເນົ່າໃນນະຄອນຣາດ
ປູ່ຈັກຍ່ມອບໃຫ້ ກຸ່ງກວ້ຳງແກ່ຫລານ
ອັນແຕ່ ກ່ົງທະລັງພື້ນ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ອານາເຂດໃຫຍ່ກວ້ຳງ ຊິວ່ຳງໃຫ້ແກ່ຫລານ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ນ່ຳງຕອບຕ້ານ ທູນຣາດເທໂວ
ອັນວ່າ ສອງກຸມ່ານ ອ່ອນນົ່ມຍັ່ງນ້ອຍ
ຄັນຫ່ວກໄກອົກອູ້ມ ຣ່ວມເພົ່າຫ່ວຍຮູບ
ຊີວິດຂ້ອຍ ຂວັນມ້ຽນມອດຈົ່ມ ພຣະເອີຍ
ເທື່ອນີ້ ປູ່ເບີກບ້ານ ຂັບຈາກພະລ່ຳ
ລູກຈັກພ່ຳກັນຊ່ຽວ ພ່ວກວ້ຳງວັນນີ້
ກັບທ້ຳງຊ່ຳລີເຈົ້ຳ ກັນຫ່ວສອງອ່ອນ ກໍດີ
ຈັກໄດ້ ລ່ຳພຣະບ່ຳດເຈົ້ຳ ບຸນກວ້ຳງປູ່ໄປ ກ່ອນແລ້ວ

ຄ້ອມວ່ຳ ນ່ຳງກ່ຳວແລ້ວ ອົ່ງເອກໂພທິສັດ
ຍ່ຳທຽມທູນ ແທບຕີນຈອມເຈົ້ຳ
ເທື່ອນີ້ ເປັນປ່ຳງຮ້ອນ ໂຮມຂວັນຂວ່ຳງໂລກ
ລູກເລົ່ຳຮ້ຳງ ຣ່ວມຫ້ອ່ຳງພ່ວກວ້ຳງ ກ່ອນແລ້ວ
ຂໍໃຫ້ ສອງກະສັດເຈົ້ຳ ຄູນຄ່ວມຄອ່ຳງຣ່ວດ
ຕຸ້ມໄພ່ນ້ອຍ ເມືອ່ງບ້ານຢູ່ກະເສີມ ແດ່ທ້ອນ
ສັບພະໂຣຄ່ຳໄຂ້ ເວນກັມກ່ານໂສກ
ເຄ່ຳະຢ່ຳຂ້ອ່ຳ ເຂັນຮ້ຳຍຢ່ຳພ່ວນ ແດ່ແມ
ຄ້ອມວ່ຳ ພຣະກ່ຳວແລ້ວ ລ່ົງຣ່ວດປ່ຳງທ່ອ່ຳ
ແຍ່ງມຸນທຽມ ຣ່ວດຊະວັ່ງຫໍແກ້ວ
ແລເຫັນຫ້ອ່ຳ ວິໄຊຍິນເຮືອ່ງຮຸ່ງ
ຍ່ອດພຸ່ງພື້ນ ຫລ່ຳຍຊັ້ນຊໍ່ປ່ຳໆ
ມ່ະນີໂຊດແກ້ວ ເຈັດປ່ະກ່ານກ່ວມເມກ
ປ່ະດັບດ່ຳດຟ້ຳ ຫລ່ຳຍລ້ານລູກດ່ຳວ
ມີທ້ຳງ ເຫລືອ່ງຂ່ຳວແກ້ວ ດ່ຳແດ່ງດູສ່ະອ່ຳດ
ປ່ະດັບລ່ວ່ຳດພື້ນ ນິນບ້ຳງແບ່ງສີ
ອັນວ່ຳ ມຸນທຽມທ້ຳວ ທຽມເທ່ົ່ງເທ່ວ່ະໂລກ ຈ່ົງແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພູ່ວ່ະນ່ຳດເຈົ້ຳ ທ້ຳງໃຫ້ແມ່ມ້ດທີ
ແລດູທ້ອ່ຳ ປ່ຳງທ່ອ່ງຜ່ຳສ່ຳດ
ພຣະບ່ຳດເຈົ້ຳ ທ້ຳງນ້ອ່ງຣ່ຳໄຮ
ອັນວ່ຳ ກັມໃດແທ້ ມ່ຳປ່ະຈົນຈ່ຳຈ່ຳກ
ຈ່ິ່ງໄດ້ພ້ດພ່ຳກທ້ອ່ຳ ຫ່ຳແກ້ວຣ່ວດຊ່ະວັ່ງ ພ່ີ່ເດ
ຄ່ອຍຢູ່ດີເຍີ ຍ່ອດຊໍ່ຟ້ຳ ຜ່ຳສ່ຳດມຸ່ງມ່ະນີ
ທ້ຳງເມ້ງຊ່ອນ ບ່ອນຕ່ຽງພ້ມຜ້ຳ
ເທື່ອນີ້ ເຮ່ຳຈັກໄລລ່ຳໄວ້ ຣ່ວມນ່ອນກ້ວ່ກ່ຶ່ນ ກັນແລ້ວ
ນັບມ້ໍ້ໄກ່ອ່ກໜ້ຳ ຫ່ຳຄ່ວ່ມໃກ້ກ່ຳບ່ໍ່ມີ ແລນ
ຄ່ອຍຢູ່ດີເຍີ ມຸນທຽມກ່ວ້ຳງ ວິໄຊຍິນຜ່ຳສ່ຳດ ກູເອີຍ
ທ້ຳງຂ່ວ່ງຄຸ້ມ ສ່ະນ່ຳມຫລົ້ນເຄ່ືອ່ງໂຂນ
ເທ່ືອນີ້ ເຮ່ຳຈັກໄລຣ່ວມໄວ້ ສ່ະນ່ຳມໄຊຄ່ອຍຢູ່ ດີທ້ອນ
ຝ່ງຫມູ່ ນ່ຳຄ່ະຣ່ວດຜູ້ ໃນນ້ຳ້ໂບກບ່ຶ
ກັບທ້ຳງປູປ່ຳແຂ້ ຫ່ອ່ຍຊ່ຳຍຊ່ຶມຫ່ຳດ ກໍດີ
ກັບທ້ຳງດຸກເດີດພ້ອມ ຄູນຄ້ຳວຄ່ອ່ຍຄ່ຶ່ງ ແດ່ທ້ອນ
ກັບທ້ຳງ ເຮືອຄ່ຳພ້ອມ ພ່ຳຍຄ່ຳທຽມທ່ຳ ກໍດີທ້ອນ
ເຮ່ຳຫ່ຳກ ເຄ່ຍອ່ຳບນ້ຳ ລ່ົງຫລົ້ນສ່ວ່ຍສ
ຊ່ຶມດ່ວ່ງແກ້ວ ບ່ິວຫ່ອ່ງທ່ັດເກດ

ອະນັນເນກລົ້ນ ຫອມເຮົ້າລ່ວງລະອອງ
ມີທັງ ບົວຂາວລົ້ນ ບົວແດງເດຍຣະດາດ
ສະພັງພຽບນ້ຳ ໃສແຈ້ງສ່ອງເງົາ
ຢູ່ສະນຸກຫລົ້ນ ສະພັງພຽງຊ້ອຍຊື່ນ
ບໍ່ໂສກຮ້ອນ ກາມຫຍຸ້ງຍາກສັງ ແທ້ແລ້ວ
ເທືອນີ້ ກັມກູແລ້ວ ຈຳຈອນເຈຍຣະຈາກ ກັນແລ້ວ
ເຮົາຈັກ ພັດພາກໄວ້ ຢ່າໄລເສົ້າໝົ່ນໝອງ ແດ່ທ້ອນ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ອຸດທິຍານກວ້າງ ສວນຫລວງສະຫວັນໂລກ ກູເອີຍ
ສັບພະດວງດອກໄມ້ ບານຊ້ອນຊອບລະດູ ແດ່ທ້ອນ
ຝູງຫມູ່ ດຳດວນດິ້ວ ຍາງໄພພາງດອກ
ທັງມະນີໂຄດໄມ້ ໄຊຕົ້ນຫງ່າງາມ
ຝູງຫມູ່ ອັມພອນຜັ້ງ ເຟືອງໄຟຍົມຫລອດ
ທອງເທດສັ້ງວ ຂະໜຸນມີ້ມ່ວງມັນ
ໂຍທິກາແກ້ວ ແກມກ້ຳນເກດ ກ້ຳດີທ້ອນ
ຍາມເມື່ອ ລົມລ່ວງຕ້ອງ ຫອມສະບັ້ນທົ່ວທວງ
ຝູງຫມູ່ຈຳປີສ້ອຍ ຄະຍອມຍອຍຍາມດອກ
ລະອອງອາບຕົ້ນ ລະດູແລ້ງກົ່ນໄກ
ໃນສວນກວ້າງ ອຸດທິຍານຍາມຄ່ຳ
ຫອມເລີດລ້ຳ ດວງໄມ້ແບ່ງບານ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ຝູງຫມູ່ສະພັງພົ້ວ ພວງພີ່ສາຣະພີ ຂ້ອຍເອີຍ
ລະອອງໄອອົບ ບໍ່ເບີຍເບົາບາງໄດ້
ກັບທັງ ໄກສອນແກ້ວ ນາງກາຍກ້ານກ່າຍ
ຫອມຮ່ວງເຮົ້າ ບານຊ້ອຍຊອບລະດູ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ມະທິງສາເຊື້ອ ກະທິງໂຮ່ງເຕື່ອນ
ກັບທັງ ມ້າແມ່ຜູ້ ຫລາຍລ້ານສຳຣານ ແດ່ທ້ອນ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ຝູງຫມູ່ເຕັຍຕາວຄ້ຳ ສົມພະລີ້ງ້ວປ່າ ກ້ຳດີທ້ອນ
ກັບທັງ ເຟືອງຝ່າງສົ້ມ ຍົມພ້າວພ່ຳຕານ
ເທືອນີ້ ເຮົາຮາມບ້ານ ຊິເດີນໄພພາກໄພ່ ຈິງແລ້ວ
ຝູງຫມູ່ ດວງດອກໄມ້ ຢ່າໄດ້ເສົ້າໝົ່ນໝອງ ແດ່ທ້ອນ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ກຸນຊະໂຣຊ້າງ ພັ້ງພາຍພ້ອມເຄື່ອງ ກູເອີຍ
ຄວາມປຸ້ນປ້ອນ ຈຸ້ງຫຍ້າອ່ອນຊຸ້ວ
ໃຫ້ສູ ຟັ້ງຄວາມເວົ້າ ພາສາຄົນຮຸ້ນຮີດ
ຢ່າໂກດຮ້າຍ ລວນລົ້ງບໍ່ດີ ແທ້ແລ້ວ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ນັກສະນົມເຫງົ້າ ບົວນາງຫັດຖະບາດ ກູເອີຍ
ກັບທັງ ພວກພີ່ລຸ້ງ ສາວໃຊ້ແມ່ນົມ
ຄາວນີ້ ເປັນປ່າງຮ້າຍ ຈຳຈອນເຈຍຣະຈາກ

ເຮົາຈັກ ພັດພາກຫ້ອງ ຫ່າງໜ້າບໍ່ເຫັນ ແລນ
ແມ່ນຈັກ ເປັນຕາຍແທ້ ໄກກັນບໍ່ໄດ້ສັ່ງ ເສຍແລ້ວ
ໃຫ້ຄ່ອຍຮັກຫ່ຳຕຸ້ມ ດີຮ້າຍເພິ່ງກັນ ແດ່ເນີ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງພ້ອມ ໂຍທາສະຫະຊາດ ກູເອີຍ
ກັບທັງ ອຳມາດພ້ອມ ພິງເຊື້ອເກິ່ງສະກຸນ
ຊາດທີ່ເປັນຂຸນໃຫ້ **ທຳການຕ່າງພຣະເນດ**
ຜົນເທດຮູ້ **ຄະນິງໄວ້ແວ່ນແຍງ**
ຢ່າໄດ້ ແຂງເຫລືອດ້ານ ເກີນຕົວເຕັ້ງຮີດ
ໃຫ້ຄ່ອຍຄິດຊອບຂໍ້ ດີແລ້ວຈິ່ງຄ່ອຍທຳ ແທ້ເນີ
ອັນວ່າ ກາມໃດແທ້ ທັມມະດາເດີມໂລກ
ໃຫ້ຄ່ອຍສັ່ງເຂບຂໍ້ ເຫັນແຈ້ງຈື່ເອົາ ທ່ານເອີຍ
ແມ່ນວ່າ ທັມນຸ່ມເຖົ້າ ບູຮານຢ່າປະຫມາດ
ດີຊົ່ວຮ້າຍ **ເຮົາໃຫ້ຮ່ຳເພິ່ງ ແດ່ເນີ**
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ປິຕຸຣາດອົ່ງກະສັດ ຂ້ອຍເອີຍ
ຂໍໃຫ້ປາຣະມີມຸ ຢູ່ຍືນຍາວຫມັ້ນ
ສັບພະໂຣຄາຂ້ອນ ເຂັນເບົາບາງໂສກ
ຝູງຫມູ່ ໂຣກພະຍາດຮ້າຍ ຢ່າມີໃກ້ບຽດບຽນ ແດ່ທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ສຸກຢູ່ສ້າງ ຕຸ້ມໄພ່ໃນນະຄອນ
ພັນປີສົມປະສົງ ຢ່າພານໂພຍຮ້າຍ
ເທືອນີ້ ລູກຈັກລາສອງເຈົ້າ ຈອມຄຸນເນຣະເທດ
ນັບມື້ ໄກພຣະເນດເຈົ້າ ຕາຍໜ້າບໍ່ແໜງ ພຣະແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ຕັ້ງຕໍ່ກະຕັນຍູ
ຖືຄຸນຄາມ ໃສ່ສຽນຖະໜອມເກົ້າ
ຂໍໃຫ້ບຸນຄຸນເຈົ້າ ທັ້ງສອງພໍ່ແມ່
ມາແຜ່ກັ້ງ ກ່ວມເກົ້າຢູ່ເຢັນ ແດ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ຮ້ອນເຮັ່ງໂຮມກະສັນ
ມານດາຫົວ ຫອດແຮງກອຍກັ້ນ
ສັ່ງມາ ເສຍດາຍແກ້ວ ກະສັດຕາທັ້ງສີ່ ກູເດ
ເໜືອນດັ່ງ ຄວັກພຣະເນດເນື້ອ ສອງເບື້ອງແບ່ງໜີ ແມ່ແລ້ວ
ເທືອນີ້ ດູດັ່ງເມືອງຫລວງຮ້າງ ເປັນໄພພິງເຖື່ອນ ຈິງນໍ
ເຈົ້າຊີລະແມ່ໄວ້ ກຸງກວ້າງຊິເປົ່າແປນ ແທ້ແລ້ວ
ໃຜຊິມາຄອງສ້າງ ນະຄອນໄຊຕຸ້ມໄພ່
ອັນວ່າ ລູກນິ່ງຕົ້ນ ມີເຈົ້າຜູ້ດຽວ ແມ່ແລ້ວ
ຄັນວ່າ ອົງຫລານແກ້ວ ກຸມານທັ້ງຄູ່ ຢ່ານັ້ນ
ຢູ່ສິບສ້າງ ຕ່າງເຈົ້າກໍອຸ່ນເມືອງ ແມ່ນາ
ຄາວນີ້ ເປັນດັ່ງຄົນຕັດໄມ້ ສຸດຕໍ່ຕັດຮາກ

ໄມ້ບໍ່ຕັ້ງ ຕິວຂຶ້ນປົງແໜງ ໄດ້ແລ້ວ
ເໜືອນດັ່ງ ເມືອງຫລວງກວ້າງ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ໜົດເຂດແລ້ວ ມີເຈົ້າຜູ້ດຽວ ລູກເອີຍ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ລູກກິ່ງແກ້ວ ທັງສີ່ສະເໜົາ ແມ່ເອີຍ
ຂໍໃຫ້ປາຣະມີມຸງ ຢ່າພານໂພຍຮ້າຍ
ພຣະກາຍາຮ້ອນ ກັມເບົາບາງໂສກ ແມ່ເດີ
ຂໍໃຫ້ລຸໂຊກໄດ້ ໂດຍດ້ານດັ່ງປະສົງ ແມ່ທ້ອນ
ຄືນມາ ເນົາໃນນະຄອນ ຢູ່ພະລານເມືອງລ້ານ
ຂໍໃຫ້ອິນພົມຟ້າ ເທວະດາຊູຊ່ອຍ ແດ່ທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ ສອງອ່ອນຫລ້າ ຫລານຂ້າໃຫ້ຕ່າວຄືນ ແດ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້າ ພຣະຍາຫລວງຕົນປູ່
ອົດບໍ່ໄດ້ ທິວໄທ້ຕໍ່ຫລານ
ເທື່ອນີ້ ໂມທັງຫຸ້ມ ສັນດານດອມໂກດ
ປູ່ໂພດແລ້ວ ລົ້ນລົ້ນໜ່ໍແປນ
ປູ່ນີ້ ເປັນພິງເຊື້ອ ກະສັດຕາອົງປະເສີດ
ຄຳປາກ ປູ່ໄດ້ລັ່ນແລ້ວ ເອົາຄືນນັ້ນບໍ່ເປັນ ພໍ່ແລ້ວ
ເໜືອນດັ່ງ ເຂລາກ້ອນ ຕົກດິນຊິດົມດູດ ຄືນຫລີ
ວາຈາ ພໍ່ຫາກໄດ້ລັ່ນແລ້ວ ເອົາຄືນໄດ້ດັ່ງໃດ ລູກເອີຍ
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນກັມຂອງເຈົ້າ ນຳປອງເປັນໂທດ
ຄັນລູກ ພາກພໍ່ແລ້ວ ຄາວໜ້າໃຫ້ຕ່າວມາ ພໍ່ເນີ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຈອມທັມຕົນປະເສີດ
ຕ້ານຕໍ່ນ້ອງ ນາງຫລ້າມິ່ງມັດທີ ນ້ອງເອີຍ
ຄາວນີ້ ເປັນປາງຮ້ອນ ຢ່າມາມິວເສົ້າໂສກ
ນ້ອງຢ່າຊ້າ ພະລັນຕັ້ງແຕ່ງດາ ພີ້ທ້ອນ
ອັນວ່າ ຂອງຄວນໃຊ້ ໃນດົງຢ່າປະຫມາດ
ຊາດທີ່ໄກພີ່ນ້ອງ ເມືອງບ້ານກໍ່ບໍ່ມີ ພີ່ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ເທວີແຄ້ນ ຟູມຟາຍນຳ້ພຣະເນດ
ອຸກອັ່ງຮ້ອນ ທິວໄທ້ຮຸ່ງຫລັງ
ໂອນ ໂສກີກຳ ໂທເລລົ້ມເພດ
ເປັນປອງບ້າ ບາຍແລ້ວກໍເຫລົ່າຫລິ້ງ
ເຈັດປະການແກ້ວ ເງິນຄຳຫລາຍຫລາກ
ປັກປິ່ນເກົ້າ ທັ້ງຜ້າແຜ່ນສະໄບ
ເມື່ອນັ້ນ ພູວະໄນທ້າວ ໂພທິຍານມະຫາເທວດ
ປະດັບຄາດເມື້ອ ທະນູເຂັ້ມເຄື່ອງສອນ
ຖືພຣະຂັນແກ້ວ ມັງຄະລາທັມມະຣາດ

ຝູງໜູ່ ອຳມາດພ້ອມ ຄອຍຖ້າຄັ່ງສະໜາມ
ພະລານພຽງພື້ນ ຖະນົນຫລວງຫລາຍຍ່ານ
ຄົນມົດກຸ້ມ ຄອຍຖ້າສົ່ງພຣະອົງ
ເມື່ອນັ້ນ ຈອມກະສັດເຈົ້າ ບາບຸນອົງປະເສີດ
ກັບທັງ ນາງນາດເທົ້າ ສອງນ້ອຍໜໍ່ອິນ
ສະເດັດຍາດຍ້າຍ ລົງສູ່ພຣະກວຸນທອງ
ສີສະຫລຽວພຣະ ພາກວັຽຍາມເຊົ້າ
ໂບຍບາຍແກ້ວ ເງິນຄຳຜາຍຫວ່ານ
ທານທອດໃຫ້ ຊາວບ້ານຊື່ນອຸຣາ
ມີທັງ ວັດຖົງຜ້າ ອາພອນແພທານທອດ
ຝູງໜູ່ ຄົນຂະມອດໄຮ້ ບຸນເຈົ້າເຫລື້ອມມຸງ ເຈົ້າເອີຍ
ຟັງຍິນ ສຽງໂຫ່ຮ້ອງ ໄຊໂຍເຊີນສົ່ງ ພຸ້ນເຍີ
ພ້ອມພ່ຳຖ້ວນ ຖວາຍເຈົ້າຄູ່ຄົນ
ຂໍໃຫ້ພຣະຍຳເກົ້າ ທັ້ງສີ່ອົງກະສັດ
ພ່ຳເພັ້ງປາຣະມີ ຢູ່ເຢັນທາຍຮ້າຍ
ໃນດອນກວ້າງ ຕາປະໂສສົມໂພດ
ອະພິນຍາຢ່າແຄ້ວ ຂໍໄດ້ດັ່ງປະສົງ ແດ່ແມ
ຂໍໃຫ້ທາຍບາບແລ້ວ ຄືນຄອບນະຄອນຂວາງ
ຍູທ່າງກິນທານທັມ ສິບສິລແສນສ້າງ
ເທື່ອນີ້ ພຣະທາກວາງກຸງກວ້າງ ໄປຊົມໄພທິນະເວດ
ຝູງຂ້າ ທວັງເພິ່ງເຈົ້າ ບຸນກວ້າງໜໍ່ໂພ ແທ້ແລ້ວ
ຝູງໜູ່ຊາວເມືອງໄທ ທິວຕາຍຕອມໂສກ
ຄິດຮອດເຈົ້າລຸ່ມຟ້າ ຊິໄກໜ້າບໍ່ເຫັນ ແລນໍ
ເຮົາກໍ ໂທມະນັງແຄ້ນ ຄຳດຽວວ່ອນວ່າ
ຂໍໃຫ້ພຣະບາດເຈົ້າ ທາຍຮ້ອນຊື່ນພຣະໄທ
ອັນວ່າ ອາຊາໄນມ້າ ທຽມກວຽນຣິດຖະຣາດ
ຜັນຜາດເຕັ້ນ ຍາມເຈົ້າຊິພາກວັງ
ຝູງໜູ່ ຊາວເມືອງພ້ອມ ໂຍທາສະຫະຊາດ
ຕາມສົ່ງເຈົ້າ ທິວໄທ້ຄູ່ສູ່ຄົນ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ບຸນຂວາງບົນບອກ
ຕ້ານຕໍ່ຜູ້ ຂຸນທ້າວໄພ່ພົນ
ເທື່ອນີ້ ພາກເພື່ອນພ້ອມ ນຳສົ່ງຕາມມາ
ກະຕັນຍູຫອມ ຫໍ່ເຮົາເມືອໜ້າ
ມະຫາຄຸນແທ້ ເຮົາພຣະອົງເຫັນຊອບ ດີແລ້ວ
ເຊີນທ່ານກັບສູ່ບ້ານ ໄປໜ້າເຄີ່ງຄາວ ໜູ່ເອີຍ

ຈົ່ງໃຫ້ ພາກັນສ້າງ ທຳທານຢ່າປະມາດ ແທ້ເນີ
ອັນວ່າ ຜົນທວ່ານໄວ້ ເປັນເຂົ້າແຫ່ງເຮົາ ແທ້ແລ້ວ
ອັນໜຶ່ງ ເຖິງເມື່ອເດືອນຫົກໃຫ້ ລະດູການເກນປູກ ດີເນີ
ຝູງໜູ່ ພິຊະໂພດພ້ອມ ຄະນາເຂົ້າເຄື່ອງສອນ
ອັນນີ້ ຂອງຄວນແທ້ ທັມມະດາເດີມໂລກ
ໃຜຜູ້ເວັ້ນ ວາງໄວ້ບໍ່ດີ ເພື່ອນເອີຍ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະສັ່ງແລ້ວ ຊັກເຄັ່ງຂະນັນທອງ
ອາຊາໄນຜາຍ · ລ່ວງຕາມທາງເຄົ້າ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ກົ້ງໃຈທອດພຣະເນດ
ມ້າອວ່າຍໜ້າ ວຽນແກ້ວຢູ່ສະໜຽມ
ເປັນທີ່ ອັດສະຈັນແທ້ ສົມພານພູວະນາດ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະບາດເຈົ້າ ພານ້ອງລ່ຳເມືອງ
ແລເຫັນທ້ອງ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ນ້ຳພຣະເນດຍ້ອຍ ຫົວໄຫ້ຮຸ່ງຫລັງ
ຄຶດເມື່ອ ຍາມຍັງສ້າງ ປະເຊໄຊຕຸ້ມໄພ່
ເໜືອນດັ່ງ ເທບພະທ່ອນໄທ້ ຫາຍຮ້ອນຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ
ເທື່ອນີ້ ກັມມູແກ້ວ ຮາມເຮືອນແຮມປ່າ
ທຸກຊາດຊ້ຳ ເຮົາຕັ້ງຕໍ່ບຸນ ນ້ອງເອີຍ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ມ້າອວ່າຍກວຽນກັບ
ພາຊີພາຍ ເຄື່ອນຄາວໄປໜ້າ
ແຕ່ນັ້ນ ຍັງມີຟຣາມພິງເຊື້ອ ຄົນຂໍທັງສີ່
ຕາມແຈ່ມເຈົ້າ ປະສົງມ້າໜໍ່ທັມ
ເຂົາກໍພາກັນຮ້ອງ ໂຮມສຽງໃສສົ່ງ
ເຊີນແຈ່ມເຈົ້າ ບຸນກວ້າງຄ່ອຍໄປ ພຣະເນີ
ເມື່ອນັ້ນ ອົງກະສັດໄທ້ ຍິນຄຳຜາຍຜໍ່
ພຣາມຮອດເຈົ້າ ທູນໄຫວ້ກ່າວກອນ
ຝູງຂ້າທູນຂໍມ້າ ພາຊີທັງສີ່
ຂໍໃຫ້ ພຣະຍຳເກົ້າ ບຸນກວ້າງທອດທານ ແດ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ອົງກະສັດໄທ້ ດີພຣະໄທຊ້ອຍຊົ່ນ
ມອບມ້າແກ້ວ ທານໃຫ້ແກ່ພຣາມ
ແຕ່ນັ້ນ ເລີຍເດືອດຮ້ອນ ເທວະຣາດສາຂາ
ກໍຈົ່ງແປງຕົວເປັນ ລະນັ່ງທອງແທນມ້າ
ມາສອມເຂົ້າ ທຽມກວຽນຣົດຖະຣາດ
ພຣະບາດເຈົ້າ ເຫັນແລ້ວຊົ່ນຊົມ
ພໍຄາວນ້ອຍ ມີພຣາມຕິດຕໍ່

ຕາມມາ ຂໍຣິດແກ້ວ ບຸນກວ້າງໜໍ່ໂພ
ອັນວ່າ ນາໂຖທ້າວ ຊົມສະໜຽວນຊ້ອຍຊົ່ນ
ພຣະກຳທານຣິດແກ້ວ ວາງໃຫ້ແກ່ພຣາມ
ອັນວ່າ ເທວະດາເຈົ້າ ແປງກາຍກຳທາຍຮູບ ໄປແລ້ວ
ຍັງແຕ່ ພຣະບາດເຈົ້າ ທັງເທົ້າແມ່ມັດທີ
ກັບທັງຊາລີທ້າວ ກັນຫານ້ອຍອ່ອນ
ເດີນບໍ່ໄດ້ ເຮົາອູ້ມເຈ່ຍເອົາ ນ້ອງເອີຍ
ອັນວ່າ ຊາລີທ້າວ ເປັນຊາຍພີ່ຊີເຈ່ຍ
ກັນຫານາດທະນ້ອຍ ວາງໃຫ້ແມ່ມັດທີ
ເຈົ້າຈົ່ງອົດສາອູ້ມ ຈຳເປັນປາງຍາກ
ເຮົາທາກ ພັດພາກບ້ານ ພິງເຊື້ອກໍບໍ່ມີ ພີ່ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ສອງກະສັດອູ້ມ ເອົາອົ່ງບຸດຕະຣາດ
ເດີນດ່ານໄມ້ ເທວທ້ອຍຮ່ອມຜາ
ບາທາເທົ້າ ທຽວທາງຂຽວແດດ
ດິນແຮ່ງຮ້ອນ ເດືອນທ້າຮົ່ມບາງ
ນ້ຳທາງເຂົ້າ ທົ່ມະພານໄພຍະນາດ
ເດຍຣະດາດໄມ້ ດວງດົ້ວກິ່ນຫອມ
ອັນວ່າ ສອງກະສັດນ້ອຍ ທາຣະກາວອນແອ່ວ
ຄຶດໃຄ່ດ້ວຍ ດວງໄມ້ດິ່ນດົມ
ມານດາເຈົ້າ ຈຸມໃຈຈອມລູກ
ແມ່ກໍເອົາບໍ່ໄດ້ ດວງໄມ້ຢູ່ສູງ ລູກເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງໜູ່ເທວາດ້າວ ດອຍຂວາງເຂົ້າມາດ
ເຫັນອ່ອນນ້ອຍ ຍິນຄ້ານອີ່ດູ
ກໍຈົ່ງບັນດານໃຫ້ ສາຂີເອື້ອມອວ່າຍ
ລົງສູ່ພື້ນ ສອງນ້ອຍບາຍຊົມ
ເດັດດວງໄມ້ ຕາມທາງຊົມຊົ່ນ
ອັນວ່າ ໂພທິຣາດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງໃຄ່ຄອຍ
ເຫັນດວງໄມ້ ໃນດົງທອດທ່ຳ
ເພາະວ່າ ເທເວດເຈົ້າ ດິນຟ້າອີ່ດູ ແທ້ແລ້ວ
ຄາວນີ້ ກາມກູ່ແກ້ວ ຄະນິງປ່ອງເປັນປະໂຫຍດ
ຫາກຈັກ ລຸລາບໄດ້ ໂດຍດ້ານດັ່ງປະສົງ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ສະເດັດດ່ອນມັກຄາ
ພໍເຫັນສຸຣິໂຍຍວາ ຄ່ຳແລງລົງໄມ້
ຄັນວ່າ ເຫັນຄົນແທ້ ທຽວທາງກໍຖາມໄຖ່
ທ່ານຢູ່ຫ້ອງ ໃດແທ້ຊື່ລີ

ຮູ້ເຫດກ້ຳ ເຂົາໃຫຍ່ວົງກົດ ນັ້ນບໍ່
ເປັນເຂົາຄິດ ທ່ານເຄີຍຂໍແຈ້ງ
ຝູງຫມູ່ ຄົນເດີນດ້າວ ທຽວທາງທູນບອກ
ໄດ້ຍິນ ແຕ່ເຖົ້າເກົ່າເວົ້າ ເຂົານັ້ນຢູ່ໄກ ພຣະເອີຍ
ຄົນທີ່ໄປເຫັນແທ້ ພະເນຈອນພານປ່າ
ນອກກວ່ານັ້ນ ບໍ່ມີຮູ້ຮ່ອມທາງ ພຣະເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ສອງກະສັດອູ້ມ ເອົາອົງບຸດຕາຣາດ
ຂວ້ຳມເຖື່ອນໄມ້ ໄປໜ້ຳປ່າໜາ
ມີຫ້ຳພູເຂົາຂັ້ນ ເທວຊັນຕັນຮ່ອມ
ຝູງຫມູ່ລົງຄ່ຳງເຕັ້ນ ໂຕນຫລົ້ນທ່ຳຄອມ
ຟັງຍິນ ນ້ຳນີໄຫ້ ສຽງວອນວີ່ວ່ອນ ພຸ້ນເຍີ
ເຄົ້ຳອ່ານຮ້ອງ ຍຳມແລ້ງເມື່ອແລງ
ສອງກະສັດເຈົ້ຳ ເດີນໄພພ້ຳກໄພ່
ຄຶດຮອດບ້ຳນ ສີເສົ້ຳບໍ່ບ້ຳນ
ສົ່ງສ້ຳນເຈົ້ຳ ທວ້ງຊະອອນອູ້ມອ່ອນ
ນ້ຳງນ້ຳດກັ້ນ ຫົວໄຫ້ຣ່ຳໄຣ
ແລ້ວຈົ່ງ ໄປເຖິງເທົ້ຳ ປັບພະໂຕເຂົາໃຫຍ່
ທີ່ນັ້ນ ເປັນປ່ຳໄມ້ ແດນຊ້ຳງເຖື່ອນສ້ຳນ
ຊື່ວ່ຳ ສຸວັນນະຄິຣິກວ້ຳງ ປັບພະໂຕເຂົ້ຳເຂດ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຫວດເຈົ້ຳ ທົ່ງພຣະກອນອູ້ມອ່ອນ
ຄະເຄື່ອນຍ້ຳຍ ໄປໜ້ຳບໍ່ເຊົ້ຳ
ພ້ຳນ້ຳງຂຶ້ນ ເຂົ້ຳງອນເມື່ອງ່ອນ
ແລລ່ຳໄມ້ ດົ່ງສ້ຳນປ່ຳສ້ຳນ
ຝູງຫມູ່ ເຕັຍຕ້ຳວຄ້ຳ ຈ້ຳງລົມລ້ຳງນຕ້ຳດ
ອະນັນເມກລົ້ນ ທ້ຳງພື້ນເປ່ຳແປນ
ຈ້ຳງເຈືອຫຍ້ຳ ເຄືອເຂົ້ຳກ້ຳຍເກີດ ບໍ່ມີແລ້ວ
ພະລ້ຳນຣ້ຳບລ້ວນ ແຜວຜ້ຳນຣິ່ມເຢັ້ນ
ພູທອນທ້ຳວ ທົ່ງນ້ຳງເຊົ້ຳຣິ່ມ
ວ້ຳງລູກນ້ອຍ ລົ່ງຫລົ້ນຢູ່ເຢັ້ນ
ສອງສີສ້ອຍ ທ້ຳຣະກ້ຳຊົ່ມຊື່ນ
ສະນຸກແລ່ນຫລົ້ນ ມ້ຳແລ້ວກໍແອ່ວນົ່ມ
ສອງກະສັດເຈົ້ຳ ເຊົ້ຳແຮງຄ້ຳວໜຶ່ງ
ແລ້ວເລົ່ຳອູ້ມ ສອງນ້ອຍພ່ຳງເພົ້ຳ
ຄະຄ່ຳນຍ້ຳຍ ເຈຍຣະຈ້ຳກຈອມດອຍ
ແຍງຄິຣິ ປ່ຳຂົ່ງເຂົ້ຳເງື້ອມ

ແລ້ວຈົ່ງ ໄປເຖິງນ້ຳ ຍົ່ມມະນ້ຳໂຕນຕ້ຳດ
ຟ້ອງຟ້ຳດກ້ອນ ດັ່ງເທົ້ຳທົ່ວທະລັ່ງ
ຄື່ນໆ ກ້ອງ ໂດຍດັ່ງລະດູຝົນ
ຟ້ອງຫລ້ວງໄຫລ ລ່ວງໂຕນຕ້ຳມທ້ຳ
ຊື່ວ່ຳ ໂກນຕິມ້ຳລ້ຳນ້ຳ ນ້ຳທິຫລ້ວງແຖວຖັ່ງ
ເຕັມຝັ່ງລົ້ນ ທ້ຳງເວ້ັນບໍ່ມີ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້ຳ ພ້ຳນ້ຳງນ້ອງນ້ຳດ
ຫ້ຳຫ້ຳດຕົ້ນ ລອຍຂວ້ຳມຝ່ຳໄປ ນ້ອງເອີຍ
ສອງພຣະອົງອູ້ມ ເອົ້ຳຈອມບຸດຕ້ຳຣ້ຳດ
ລອຍຜ່ຳນເວ້ັນ ໂດຍໄດ້ດັ່ງພະລັນ ເຈົ້ຳເອີຍ
ເພ້ຳະວ່ຳ ປ້ຳຣະມີເຈົ້ຳ ໂພທິຍ້ຳນມະຫ້ຳເທວດ
ຝູງຫມູ່ເທເວດເຈົ້ຳ ດິນຟ້ຳຊ່ວຍຊູ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພູທອນທ້ຳວ ທົ່ງນ້ຳງອູ້ມອ່ອນ
ລົ່ງອ້ຳບນ້ຳ ທ້ຳຍຮ້ອນເລົ່ຳເດີນ
ສອງເຈ້ືອງເຈົ້ຳ ທລົ່ງລ່ຳສ້ຳຍ
ພູມີຮັກ ທ່ຳນ້ຳງປ້ະໂລມຕ້ຳນ
ເດັດດວ້ງໄມ້ ມ້ຳລ້ຳຍຍົ່ນ
ຕ້ຳນຕ່ຳນ້ອງ ດວ້ງໄມ້ມ້ຳກມູນ ແທ້ແລ້ວ
ຄືສອນກວ້ຳງ ອຸດທິຍ້ຳນແຫ່ງເກ່ຳ ເຮ້ຳເດ
ຄຶດເມື່ອ ຍັ້ງຢູ່ບ້ຳນ ລົ່ງຫລົ້ນຂ່ວ້ງພ້ຳລ້ຳນ ແທ້ແລ້ວ
ຄັນວ່ຳ ຫມົດບ້ຳບແລ້ວ ຄືນຄອບນ້ຳຄອນຂວ້ຳງ ເມື່ອໃດ
ຢູທ່ຳງກິນທ້ຳ້ຳທ້ຳນ ສິບສິລແສນສ້ຳງ
ເຖິງເມື່ອ ສ້ຳງຂ້ຳນເຂ້ົ້ຳ ລະດູປີຟ້ຳໃຫມ່ ມ້ຳນັ້ນ
ຢູທ່ຳງ ທົ່ງພວກລ້ຳນ ລົ່ງຫລົ້ນຂ່ວ້ງໂຂນ ນ້ອງເອີຍ
ຄ້ອມວ່ຳ ພຣະກ່ຳວແລ້ວ ເດີນດຸ່ງພຣະຄິຣິ
ດົ່ງຫລວ້ງໜ້ຳ ມືດມຸ້ງເປັນມຸ້ງ
ຟັງຍິນ ຢູ້ງທອ້ງຮ້ອງ ຂັນກົມກ້ອງເຖື່ອນ ພຸ້ນເຍີ
ຂະຍັບປົກເປ້ົ້ອງ ຣິ່ມຖ້ຳ້ມ່ຳຍເມຍ
ອັນວ່ຳ ພູທອນທ້ຳວ ທົ່ງນ້ຳງເດີນເຖື່ອນ
ໜ້ອຍໜຶ່ງເທົ້ຳ ເຖິງເງື້ອມຣິ່ມຜ້ຳ
ເຂົານັ້ນ ຊື່ວ່ຳເອ້ັງຊະນະຄິຣິກວ້ຳງ ດອຍຫລວ້ງຫິມະເວດ
ສູງໃຫຍ່ພື້ນ ພ້ຽງຟ້ຳງ່ອນດອຍ
ຄອຍດູກ້ອນ ເມໂຄມິວມືດ
ພູວະນ້ຳດເຈົ້ຳ ໃຈສະຫລ້ຳງຮຸ່ງຫລັ່ງ
ສອງສະຫວັນອູ້ມ ບຸດຕ້ຳເດີນຕ້ຳດ
ໜ້ອຍໜຶ່ງມ້ົ້ມ ເຂົ້ຳກວ້ຳງເຖື່ອນກວ້ຳງ

ຕາມຕາດທ້ວຍ ແຖວເຖື່ອນໄພສົນ
ມີຍູງຍາງ ຝ່າງເຟືອງໄພສິ້ມ
ຝູງຫມູ່ ພຶງຄະນາເຕົ້າ ບິນຕອມເຕັມຫງ່າ
ກິນຫມາກໄມ້ ໃນດ້າວດ່ານດົງ
ອັນວ່າ ອິງກະສັດເຈົ້າ ທັງນາງຫລິງລ່ຳ
ເຫັນຫລາກແມ້ງ ພຣະໄທເຈົ້າສວ່າງເຫງົາ
ພໍຄາວເຈົ້າ ພະເນຈອນເດີນເທດ
ກໍຈຶ່ງ ເຖິງເຂດບ້ານ ຮຽກຊື່ທັນນະຄາມ
ສອງກະສັດພັກ ສວ່າງແຄມຄາວນ້ອຍ
ທັນໃດອູ້ມ ນິງເຍົາເຍື້ອນຍ່າງ
ເຂົ້າເຖື່ອນໄມ້ ເມືອຊັ້ນສ່ອງຊັນ
ພໍເຫັນ ອິນທະນິນໄມ້ ຂຽວຮົມເຮືອງຮິ່ມ ພຸ້ນເຍີ
ເພັ້ງພ່າງຖ້ວນ ບານພ້ອມພ່ຳລະດູ
ຟ້ຽນ ສັກກູນາເຄົ້າ ກາເວົາຮ້ອງຮ່ຳ
ເດືອນຫ້າຄ້ອຍ ລະດູຮ້ອນຮ່ວມມາ ແທ້ແລ້ວ
ຄອຍໄປໜ້າ ດົງໜາແສນຍ່ານ
ພູວະນາດຕ້ານ ຈານ້ອງຄ່ອຍເດີນ ພີ່ທ້ອນ
ອັນວ່າ ສິງສານນີ້ ວົນວຸນບັງບຸດ ຈິງແລ້ວ
ໃຜຜູ້ເວັ້ນ ວາງໄວ້ບໍ່ມີ ພີ່ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ແລລ່ຳສາຂາ
ນາໆ ມີ ຄູ່ແນວນາມໄມ້
ໃນໄພກວ້າງ ດົງຂວາງຫີມະເວດ
ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ພານ້ອງຄຸ່ນຄາວ
ມີນາມເທົ້າ ເຖິງເມືອງນັກຄະຣາດ
ພຣະບາດເຈົ້າ ພານ້ອງແວ່ເຊົາ
ສາລາກວ້າງ ຄົນເຄັຍພັກເພິ່ງ
ຢູ່ນ້ອກບ້ານ ພຣະອິງເຈົ້າຊື່ນບານ ແທ້ແລ້ວ
ນັບແຕ່ ເຈົ້າຈາກທ້ອງ ເມືອງໃຫຍ່ປະເຊໄຊ
ວັນດຽວເດີນ ດຸ່ງທາງທຽວຮ້ອນ
ສັງຂະຫຍາໄດ້ ທາງໄກສາມສິບໂຍດ
ເພາະວ່າ ເທເວດຫຍໍ້ ດິນຟ້າຊ່ວຍແຮງ ເຈົ້າເອີຍ
ກໍຈຶ່ງບັນດານໃຫ້ ພະສຸທາຄາວແຄບ
ສະເດັດດ່ວນຜ້າຍ ຄາວໄດ້ຍ່ານຍາວ ແທ້ແລ້ວ
ຍາມນັ້ນ ຣາຕີຂ້ອນ ລົງແລງແລ້ວຄ່ຳ
ນ້ຳໜອກຄ້ຳໆ ຮຳໄມ້ໜ່ວງໜາວ

ຟ້ຽນ ຊາວເມືອງຕ້ອງ ເພຣິຕິເສບ
ສຽງສະນັ່ນກ້ອງ ແກກ້ຽວກ່ອມວົງ
ມະໂຫຣິຫລິ້ນ ກອງຍາວຍາມຄ່ຳ
ເຄົ້າຄຶ່ນກ້ອງ ນະຄອນເທົ້າທົ່ວແດນ
ອັນວ່າ ພຣະພີ່ນ້ອງ ທຽວເທດທາງໄກ
ພາກັນຫອມສອງສີ ຜ່າເຂົາຂຽວລ້ານ
ພຣະກາຍາເສົ້າ ເສຍສີສັບພັນຮູບ
ຄຶດຮອດກ້ອງ ກຸງກວ້າງຮຸ່ງຫາ
ນ້ຳພຣະເນດຍ້ອຍ ຄວາມໂສກແຖມເຖິງ ແລນໍ
ພຣະກາໂຍກອງ ຫມິ່ນຕອມຕົນເສົ້າ
ບັນທົມແປ້ນ ບໍ່ມີແປນໄສຍາດ
ກັບທັງ ນາງນາດເຫງົ້າ ສອງນ້ອຍໜໍ່ອົນ
ພໍເຫັນ ເລື່ອນໆ ຟ້າ ກັ້ງກົບເມືອງແມນ ພຸ້ນເຍີ
ເມຄີຄຸມຄວັນຜາຍ ສ່ອງສີແສງແກ້ວ
ຝູງຫມູ່ ດວງດາວລ້ອມ ຣາສີສູນເມກ
ຈັນທະຄາດເບື້ອງ ກົ່ງແກ້ວສ່ອງແສງ
ເຮືອງຮຸ່ງແຈ້ງ ເງື້ອມແງ່ໄພພະນອມ
ພູທອນທັ່ງເທວີ ລ່ຳຄອຍຄາວແຄ້ນ
ໄສຍາເຍື້ອນ ຍາມດຽວແລ້ວຮຸ່ງ
ສຽງໄກ່ແກ້ວ ຂັນຊັ້ນສະນັ່ນເມືອງ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະມິ່ງເຫງົ້າ ຫລັບຍິບຍາມດຽວ
ເທວີນາງ ຕື່ນມາພຽນເຈົ້າ
ຂັນທອງຕັ້ງ ບາທາຖວາຍບາດ
ອູ້ມອ່ອນນ້ອຍ ສອງເຈົ້າສ່ວຍສິງ
ຍາມນັ້ນ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງຮູ້ ເຫັນນາງມາຕ່າງ
ເຂົາກໍຈຳຈີ່ໄດ້ ພຣະອິງນີ້ແມ່ເມືອງ ແທ້ແລ້ວ
ທັມມະຊາດເຊື້ອ ອິງເອກມະເຫສີ
ເປັນຈອມກຸງສີພີ ມິ່ງເມືອງນະຄອນກວ້າງ
ເປັນທີ່ອັດສະຈັນແທ້ ຈອມມາເປັນເທດ ສັງນໍ
ຄົນຕື່ນທ້ວງ ດັງສະທ້ານທົ່ວເມືອງ
ຝູງຫມູ່ເສນາພ້ອມ ກະຊວງກົມໃນນອກ ກໍດີ
ກັບທັງ ອຳມາດພ້ອມ ຂຸນທ້າວທົ່ວເມືອງ
ສົນທະນາຕ້ານ ນຳຄວາມທູນບອກ
ເຂົາວ່າ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ພະເນຜ້າຍຜູ້ດຽວ ພຣະເອີຍ
ມາເຊົາຢັ້ງ ສາລາພາຍນອກ

ຮ້ອຍທີ່ມີເຫດຮ້ອນ ເມືອງບ້ານຂຸ່ນມົວ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຈອມເມືອງເຈົ້າ ຟ້ຽງຂຸນໄຂບອກ
ຕົກຂະມະຮ້ອນ ທ້ຽງຢ້ານເຫື່ອໄຫລ
ເປັນປະການໃດແທ້ ເມືອງຫລວງມີເຫດ ຈິ່ງລີ
ພຣະແມ່ເຈົ້າ ຈອມພ້າຍຜູ້ດຽວ ນີ້ເດ
ຄວນທີ່ ເຮົາເຮອພ້ອມ ໄປທູນຖາມຂ່າວ ພຣະອົງເທິ້ນ
ຄ້ອມວ່າແລ້ວ ມີຊ້າພາກວັງ
ໄປເຖິງທ້ອງ ສາລາຄົນຄັ່ງ
ກໍຈິ່ງ ເຫັນເຈົ້ອງເຈົ້າ ຈອມຊ້ອຍໜໍ່ໂພ
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງພ້ອມ ຊູລີກອນກົ້ມຂາບ
ທູນແທບຜູ້ ພຣະອົງເຈົ້າທີ່ຢຳ
ຝູງຫມູ່ ຊາວເມືອງພ້ອມ ໂຍທາສະຫະຊາດ
ສັ່ງບໍ່ຕາມບາດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງດັ່ງຫລັ່ງ ພຣະເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ອົງກະສັດໄທ້ ໂພທິຍານໄຂບອກ
ປິຕຸເຣດພ້ອມ ຊາວບ້ານເບີກໜີ ທ່ານເອີຍ
ເຫດວ່າ ພຣະໂກດແຄ້ນ ເຄືອງລູກມີມາຍ
ວ່າເຮົາ ທານນາເຄນ ເຜືອກພາຍພຣະຍາຊ້າງ
ອັນນີ້ ເຄືອງພຣະໄທເຈົ້າ ມີລອນລ້ຽງຕໍ່ ໄປແລ້ວ
ຈິ່ງໄດ້ ຂັບຈາກບ້ານ ເຮົາໃຫ້ພາກນະຄອນ ທ່ານເອີຍ
ເທື່ອນີ້ ເຮົາຈັກໄປພຽນສ້າງ ຕາປະໂສສົມໂພດ
ອັນວ່າ ເຂົ້າໃຫຍ່ກວ້າງ ປັບພະໂຕຕັ້ງຖິ່ນໃດ ທ່ານເອີຍ
ຂໍຈິ່ງກູນາໃຫ້ ຫົນທາງຊີ້ບອກ
ພໍໃຫ້ຮູ້ຮ່ອມຕົ້ນ ທາງເຄົ້າດ່ວນໄປ ກ່ອນແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງພ້ອມ ທູນວອນວາມແອ່ວ
ຂໍແກ່ ພຣະບາດເຈົ້າ ຢ່າໄດ້ພ້າຍເດີນໄພ ພຣະທ້ອນ
ຝູງຂ້າ ຈັກໄປຂາບໄຫວ້ ທູນຣາດຊະປິຕາ ກ່ອນທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ເຊີນພູທອນ ຕ່າວຄືນຫາທ້ອງ
ເມື່ອນັ້ນ ຈອມກະສັດເຈົ້າ ຈາຂຸນໄຂບອກ
ຝູງທ່ານຄິດໃຄ່ດ້ວຍ ເຮົາໃຫ້ຕ່າວຄືນ
ຄຳນີ້ ຂັ້ນພຣະໄທເຈົ້າ ອົງການໄດ້ຕັດຂາດ ມາແລ້ວ
ໃຫ້ເຮົາກັບຕ່າວຕັ້ງ ຄືນບ້ານບໍ່ຄວນ ທ່ານເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງພ້ອມ ທູນຖະແຫລງຫລາຍວາດ
ຄັນວ່າ ພຣະບາດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງບໍ່ຕ່າວຄືນ ດັ່ງນັ້ນ
ເຊີນພຣະຢູ່ສືບສ້າງ ມາຕຸຣາດທານີ ຂ້າທ້ອນ
ຝູງຂ້າ ຍໍຍັ້ງເມືອງ ຊົມອບເວນວາງໃຫ້
ຂໍແກ່ອົງກະສັດໄທ້ ທົ່ງເມືອງຕຸ້ມໄພ່
ຝູງຂ້າສຸກຢູ່ດ້ວຍ ບຸນເຈົ້າເຫລື້ອມມຸງ ແດ່ທ້ອນ
ອັນແຕ່ ໃຕ້ໂລກລ້ຳ ເງື້ອມແຜ່ແດນດິນ ກໍດີ
ມວນມາ ຫມົດຍົ່ງຊາຍ ຊົມອບຕົວເປັນຂ້າ
ຂໍພຣະກູນາລ້ຽງ ທົ່ງທັມຜາຍໂຜດ
ຢ່າໄດ້ ເສຍປະໂຫຍດດ້ວຍ ຝູງຂ້າແອ່ວວອນ ແດ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ທົ່ງທັມຖະແຫລງຕອບ
ອັນວ່າ ພວກເພື່ອນພ້ອມ ເຮືອງໜ້າທ່ໍເຮົາ
ຢາກໃຫ້ຢູ່ສືບສ້າງ ຕຸ້ມໄພ່ຄອງເມືອງ
ອັນນີ້ ຊື່ວ່າຄອງໄມຕີ ຕໍ່ທາງທ່ຽວໄວ້
ຄືຄຳປາຖນາໃຫ້ ພຣະອົງເຮົາເປັນປະໂຫຍດ ກໍດີແລ້ວ
ຂໍໃຫ້ ພວກພີ່ນ້ອງ ຄະນິງເບື້ອງບ່ອນບຸນ ທ່ານເອີຍ
ການທີ່ ຫອມເຮົາໃຫ້ ຄອງນະຄອນຕຸ້ມໄພ່ ເມືອງນີ້
ຄັນວ່າພຣະພໍ່ຮູ້ ເຂີງເຂັ້ມໂກດເຄັ້ມ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ
ກັບທັງ ຊາວເມືອງພ້ອມ ມີລະແວງຫາເຫດ
ອາຄາດຫມັ້ນ ຫມາຍໄວ້ກໍ່ເວນ
ວ່າເຮົາ ຄຶດແກ້ແຄ້ນ ປະຊຸມໄພ່ພົນທານ
ແຫລມງາພາຍ ຊິຕ່າວຄືນແທ່ງເຈົ້າ
ມັນຈັກ ເປັນໂພຍຮ້າຍ ໂຮມເຮົາພວກເພື່ອນ ຈິ່ງແລ້ວ
ຝູງຫມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ຊິໂຮມຮ້ອນເພື່ອເຮົາ ທ່ານເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງເສົ້າ ເສຍໃຈປານປ່ວຍ
ປາກບໍ່ໄດ້ ຄາແຄ້ນຄັ່ງທວງ
ຊົນລະທ້ຍ້ອຍ ໄຫລລົ່ງນອງເນດ
ຄຶດຮອດເຈົ້າ ພອຍທ້ອງດຸ່ງດຽວ
ກັມສັ່ງເຈົ້າ ອະນິດຈັ່ງຈຳຈາກ ກັນນໍ
ພາກໄພ່ໄວ້ ພຣະອົງເອື້ອມອີ່ນຫມາງ ແລນໍ
ເມື່ອນັ້ນ ຈອມກະສັດຕ້ານ ພາທິຖາມເຫດ
ເຂົ້າຄິດລ້ຽວ ເອີ້ນຊື່ວົງກົດ
ເນົາແດນໃດ ດ່ານທາງຂໍແຈ້ງ
ເຮົາປະສົງສົມສ້າງ ໂຍຄີພຽນຜະນວດ
ບວດສືບສ້າງ ນະຄອນກວ້າງບໍ່ເອົາ ແທ້ແລ້ວ
ທ່ານຈິ່ງຢູ່ສືບສ້າງ ເຈດຕະຣາດນະຄອນຂວາງ
ຊາວເມືອງນວນ ຢູ່ກະເສີມສຸກ ຢ່າມີໂພຍຮ້ອນ
ສັບພະປາປັ້ງຂ້ອນ ເຂັ້ນເບົາບາງໂສກ
ຝູງຫມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ຢ່າເສົ້າຄ່ອຍຄົ້ງ ແດ່ທ້ອນ

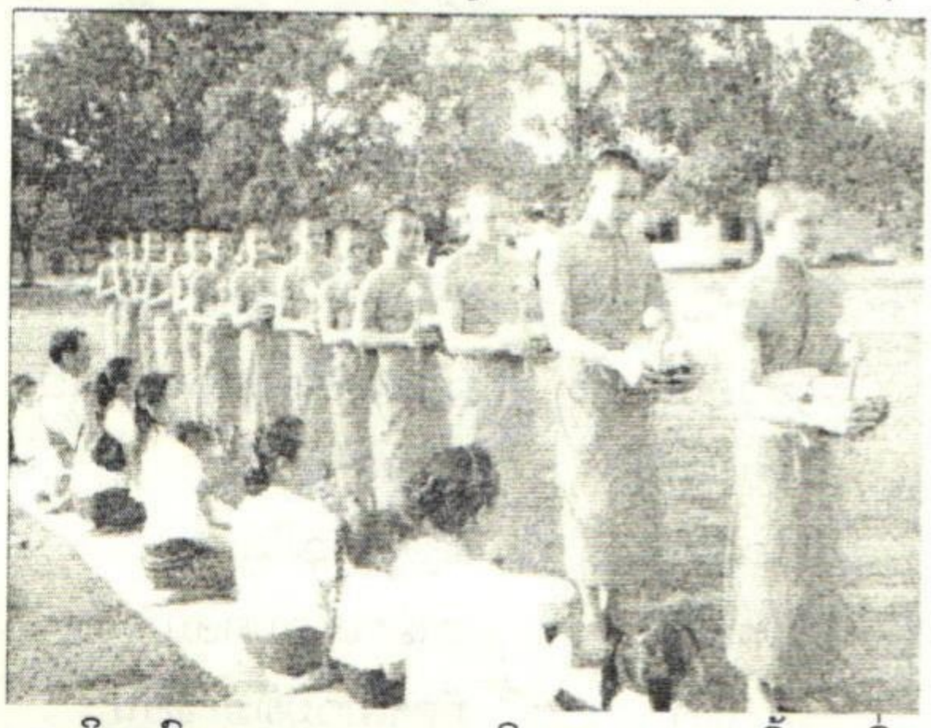
ໃຫ້ຄ່ອຍ ຄຶດກ່ຳເກື້ອ ການຮ່ວມເຮືອງສິລ ທ່ານເອີຍ
ເພນີນຳ ໄຄ່ຄວນຕອງແຈ້ງ
ອັນວ່າ ບຸນເພພື້ນ ພຸງເຍີຍ່າປະຫມາດ
ຄຸນຍ່ອມຍູ້ ຍໍໄວ້ທີ່ຄວນ ທ່ານເອີຍ
ການໃດແທ້ ທັມມະດາເດີມໂລກ
ຈິດກ່ຽວກ້ຳ ຄະນິງເບື້ອງແບ່ງບຸນ ເພື່ອນເອີຍ
ຊາດທີ່ ເປັນຂຸນໃຫ້ ທຳການຕ່າງພຣະເນດ
ໃຫ້ຄ່ອຍ ສັງເກດຂໍ້ ດີແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍທຳ
ອັນໜຶ່ງ ຝູງຫມູ່ພວກໄພ່ນ້ອຍ ຄົນແຄ້ນກັນດານ
ໂພຄາຂອງ ບ່າຈົນຈອນຈ້າງ
ທ່ານຈຶ່ງ ວາງສະເກນໄວ້ ຄົນພອຍພ້ອມເພິ່ງ ດີດາຍ
ຈັບຈ່າຍລ້ຽງ ສະບຽງເຂົ້າເຄື່ອງຄວນ
ຈຶ່ງໃຫ້ຫວນຫາກ້ຳ ຄອງທັມທາງປະເສີດ
ຜົນຫວ່ານໄວ້ ເປັນເຂົ້າທໍ່ເຮົາ ທ່ານເອີຍ
ຍາມເມື່ອ ບຸນແຂງຂຶ້ນ ໂຄມເຂົາຂວາງໂລກ
ກຳຮາບຮ້າຍ ຖືຖ້ານຂີ່ມເຫັ້ງ
ໂມຫັ້ງຫຸ້ມ ເກີນຕິວເຕັ້ງຮີດ
ບຸນບາບເບື້ອງ ດີຮ້າຍທ່ອນເລີ້ງ ເມື່ອໃດ
ຂໍໃຫ້ທັ້ງປວງພ້ອມ ພຽນທານທາງປະເສີດ
ຮັກທໍ່ຫຸ້ມ ສິລຊ້ອຍຊອບຄອງ ແທ້ແລ້ວ
ເທື່ອນີ້ ເຮົາຈັກລາໄລຮ້າງ ຮາມກັນໄກພຣະເນດ
ນັບມື້ໄກພີ່ນ້ອງ ວັນໜ້າຊິບໍ່ເຫັນ ແລນໍ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ຝູງຫມູ່ພວກເພື່ອນພ້ອມ ເຈດຕະຣາດມຄະບຂວາງ ຂ້ອຍເອີຍ
ຂໍໃຫ້ທິ້ງປາງສຸກ ຢ່າພານໂພຍຮ້າຍ
ເຮົາຈັກ ຮາມເຫັນໜ້າ ໄກກັນເຈຍຣະຈາກ
ຂໍໃຫ້ພວກພີ່ນ້ອງ ຍືນຫມັ້ນຄູ່ຄົນ ແດ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງພ້ອມ ສາທຸການຊົມຊື່ນ
ຮັກຮ່ວມສູ້ ທັມເຈົ້າສັ່ງສອນ
ແຕ່ວ່າ ວິບາກເບື້ອງ ຮາມຮູບຈອມກະສັດ
ຝູງຫມູ່ ຊາວເມືອງມອນ ປ່ວຍປ່າງກອຍກັ້ນ
ຮາສີເສົ້າ ຕອມຕົນແສນໂສກ
ນ້ຳພຣະເນດຍ້ອຍ ຫົວໄຫ້ຮຸ່ງຫາ
ແລ້ວຕອບຕ້ານ ວອນວ່າແສນສຽງ
ຂໍໃຫ້ຈອມໃຈບຸນ ສີ່ພຣະອົງອົນຟ້າ
ຄືນມາສະເຫວີຍສ້າງ ນະຄອນໄຊຕຸ້ມໄພ່
ຝູງຂ້າ ຫວັງເພິ່ງເຈົ້າ ບຸນກວ້າງໃຄ່ຄອຍ ຢູ່ແລ້ວ

ອັນວ່າ ຊາວເມືອງພ້ອມ ກະສັດຕາເຈດຕະຣາດ
ຕາມບາດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງສົ່ງຫາງ
ສັ່ງຂະຫຍາໄດ້ ຫາງໄກສິບຫ້າໂຍດ
ພູວະນາດເຈົ້າ ເຕື່ອນໃຫ້ຕ່າວຄືນ ກ່ອນທ້ອນ
ອັນວ່າ ພວກເພື່ອນພ້ອມ ນຳສິ່ງຕາມມາ
ກະຕັນຍູຫອມ ຕໍ່ເຮົາເມືອໜ້າ
ມະຫາຄຸນລົ້ນ ພຸງດອຍດູມາກ
ເຮົາຊອບຂໍ້ ຈຳແຈ້ງບໍ່ລືມ ທ່ານເອີຍ
ເທື່ອນີ້ ເຮົາຈັກພາກເພື່ອນໄວ້ ເດີນເຖື່ອນພົ້ງໄພ ກ່ອນແລ້ວ
ໄປຍັງເຂົາວິງກົດ ປ່າດອຍດົ້ງຊ້ຳ
ຢູ່ທີ່ທາງໃດແທ້ ແຈໃດຂໍບອກ ເຮົາທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງພ້ອມ ກະສັດຕາເຈດຕະຣາດ
ທູນພຣະບາດເຈົ້າ ໄຂຂໍ້ເງື່ອນທາງ
ເດີມແຕ່ເຄົ້າ ເທົ້າຮອດວິງກົດ
ເປັນຕອນຕິດ ຕໍ່ແນວນາມໄມ້
ແມ່ນວ່າ ພູເຂົາຂັ້ນ ທາງທຽວທູນບອກ
ທັ້ງແມ່ນຳ້ ຫມາຍເບື້ອງປ່ອງໄປ
ກ່ຳແປນໃຫ້ ໂພທິຍາມເຫັນຮູບ
ເຫມືອນດັ່ງ ທາງເຂົ້າບ້ານ ພຣະອົງເຈົ້າຄ່ອງເຄີຍ ແທ້ແລ້ວ
ຝູງຫມູ່ ຊາວເມືອງພ້ອມ ປະຫວນທາງສຸດເຂດ
ແລ້ວຈຶ່ງລາຈາກເຈົ້າ ບຸນກວ້າງຕ່າວຄືນ
ຄຶດຮອດເຈົ້າ ພອຍພາກເຈຍຣະໄກ
ກະຕັນຍູຫອມ ຫ່ຳເຮົາບຸນກວ້າງ
ວິຕິກຢ້ານ ມານປະຈົນພູວະນາດ
ອາຄາດໄວ້ ເມືອງບ້ານເກົ່າຫລັງ
ເຂົາກ່ຳເທິງຊັ້ງເຈົ້າ ຂັບໜີຊິຕາມບຸດ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ
ກັບທັ້ງ ຍາຈົກຮ້າຍ ຫົນະຊົນເຂັນຂາດ
ມັນຈັກ ຕາມພຣະບາດເຈົ້າ ຂໍເທົ້ຳມົ່ງມັດທິ
ກັບທັ້ງ ຊາລິເຈົ້າ ກັນຫານ້ອຍນາດ
ທຳໃຫ້ ພຣະບາດເຈົ້າ ພອຍແລ້ວຊ້ຳຕື່ມພອຍ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ
ເຮົາຄວນຫາຄົນກ້າ ພານໄພສາມາດ
ຫາຜູ້ສະຫລາດຮູ້ ຕັນທ້ຳງປ່ອງທາງ ຊອບແລ້ວ
ແລ້ວຈຶ່ງ ຈັດສັນໄດ້ ເຈດຕະບຸດພານປ່າ
ນາມະໂຄດເຊື້ອ ພານໜ້າແມ່ທະນູ
ເປັນພົ້ງເຊື້ອ ໄພສົນສິບຕໍ່ ມາແລ້ວ
ມັນນັ້ນ ຮູ້ຮ່ອມຖ້ວນ ດົ້ງໄມ້ດ່ານທາງ

ອັນແຕ່ ໃນຫິນຫ້ອງ ຫິມະພານພົ້ງເຖື່ອນ
ອຳນາດໄວ້ ວາງໃຫ້ແກ່ພານ ແທ້ແລ້ວ
ແມ່ນວ່າ ຄົນຈອມເຂົ້າ ຫິມະພານພົ້ນເຂດ
ສອນສຸບຫ້ອຍ ວາງໄວ້ແກ່ກາ ທ່ານເອີຍ
ເວັ້ນແຕ່ ທູຕາໃຊ້ ສົນໄຊພູວະນາດ
ກັບທັງ ເຈຕະຣາດເຈົ້າ ຄົນໃຊ້ຂ່າວສານ
ຍາມເມື່ອ ການມີໃຊ້ ປະທວນຕາຖືບອກ
ນອກກວ່ານັ້ນ ຍົງຂ້າສິ່ງສະການ ທ່ານເອີຍ
ບວງສວງເສັ້ນ ຜີດົງມັກຄະຣາດ
ທ່ານຢ່າ ປະຫມາດແທ້ ລະວັງໄວ້ດ່ານດົງ
ໃຫ້ຮັກສາ ສີ່ພຣະອົງເຈົ້າ ຊີໄພພຸນຜະນວດ
ເຮົາທ່ານພ້ອມ ພຸນໜ້າຊ່ວຍກັນ ທ່ານເອີຍ
ຄ້ອມສັ່ງແລ້ວ ເຈດຕະຣາດລາພານ
ພາກັນຄືນນະຄອນ ຮ່ຳຄະນຶງເຖິງເຈົ້າ
ກັມເດົາຮ້ອນ ພຣະໄທປຸນປອງຣາດ
ຮັກຫ່ຳເກື້ອ ຫອມເຈົ້າເພື່ອນພອຍ ແທ້ແລ້ວ
ຍຸດຕິກາບັ້ນ ທານະຂັນໄວ້ນີ້ກ່ອນ

ອະນະປະເວດຕໍ່ທ້າຍ ໃຫ້ຟັງເລື້ອງຕໍ່ໄປ ທ່ານເອີຍ **ທານະຂັນທະປັພພັ** ອັນວ່າກິຣິຍາກ່າວພັນລະນາຍັງ ທານະຂັນ **ນິຕຖິຕັງ** ກໍສະເດັດບໍຣະບອນ ຄວນເທົ່ານີ້ກ່ອນແລ

(ປະດັບປະດາດ້ວຍຄາຖາທັງຫລາຍ 209 ພຣະຄາຖາ)

ພຣະພິກຂຸສົງສາມະເນນ ອອກພິກຂາຈານຍາມເຊົ້າ ເພື່ອໂຜດເຫລົ່າເວໄນຍະສັດ ຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງອົງສົມເດັດພຣະບໍຣົມສາສະດາ ສັມມາສັມພຸທທະເຈົ້າ ຜູ້ເປັນຄຣູຂອງເທວະດາ ແລະມະນຸດທັງຫລາຍ

4. ວັນນະປະເວສນ໌

(ປະດັບປະດາດ້ວຍ 57 ພຣະຄາຖາ)

ບັດນີ້ **ຈັກກ່າວເຖິງອົງກະສັດເຈົ້າ**
ຈອມທັມທັງສີ່ ກ່ອນແລ້ວ
ສອງກໍ ອູ້ມອ່ອນນ້ອຍ ພະເນຜ້າຍຄຸ່ນຄາວ
ຕາມຕາດທ້ວຍ ທຸ່ງວທ່ອງທັງຄືນ
ທລົ່ງສາຂາ ທ່ຽງງາມເງົາເງື້ອມ
ຄິຣິນັ້ນ ຢູ່ກະເສີມແສນພາກ
ພື້ນຣາບຜັ່ງ ຜາລ້ານລ່ວງສະບາຍ
ແລເຫັນ ວັນສອດໄມ້ ລັບລ່ຽມລົ່ງແລງ ແລເຍີ
ສຸຣິໂຍຍວາ ພ່າງພູລົ່ງໄມ້
ສອງກະສັດອູ້ມ ເອົາອົ່ງບຸດຕະຣາດ
ຍິວລະຍາດຍ້າຍ ພານ້ອງຄ່ອຍເດີນ
ແລ້ວເລົ່າ ໄປເຖິງເທົ້າ ປັບພະໂຕໂຕນຕາດ
ເຂົານັ້ນ ຊື່ວ່າຄັນທະມາດກວ້າງ ດົງໄມ້ມາກມູນ
ປຸນດົ່ງເບື້ອງ ກະບວນຄືຄົນປູກ
ເພັ້ງຜ່າງຖ້ວນ ລຽນຕົ້ນຖີ່ແຖວ
ເປັນແນວໄມ້ ສຸຄົນທາທົ່ງກົ່ນ
ຍາມເມື່ອ ລົມລ່ວງຕ້ອງ ຫອມລະຫ້ອຍກົ່ນຕອງ
ອັນວ່າ ສອງກະສັດເຈົ້າ ບັນເທົ່າພັກເມື່ອຍ
ຊົມດອກໄມ້ ທັງເຫງົ້າສວ່າງເຫງົ້າ
ຝູງຫມູ່ ຮຸກຂາຜັ່ງ ພຽງກັນບານແບ່ງ
ລະອອງກາບອ້າ ບານໃກ້ກົ່ນໄກ
ພູມະຣິນລ້ອມ ດົງພູແມ່ງຜູ່
ກົ້ວກົ່ນແລ້ວ ບົນເຂົ້າຫວ່າງເຂົາ
ມະທຸຜາເຜົ້ງ ແຕນຕໍ່ທັ່ງຕໍ່
ສຸງສະໜັ່ນໄມ້ ດົງກວ້າງດັ່ງກອງ
ໃນຫິນຫ້ອງ ເຂົາຄ່ຳຍາມຄ່ຳ
ວັນຄ່ຳຄ້ອຍ ຄອຍໄມ້ລ່ຳໄພ
ຄຶດເມື່ອ ໄກເມືອງບ້ານ ໃຈບານຊົມປ່າ
ຈິດຫລ່າຫລົ້ງ ຫລົ່ງບ້ານເກົ່າຫລັງ
ໃນດອຍກວ້າງ ມີກວ່າງເປັນຫມູ່

ຫມູເຖື່ອນອ້ວນ ພີຕ້ອນດັ່ງຕອນ
ແລເຫັນ ຊອນລອນໄມ້ ຈຳປາເປັນປ່າ ພຸ້ນເຍີ
ຝູງຫມູ່ ເຟືອງຝ່າງສົ້ມ ສົ້ມຕົ້ນເວົ່ານາວ
ອັນວ່າ ພູທອນທ້າວ ທົ່ງກະສັນອົກສັ່ນ
ສັບພະດວງດອກໄມ້ ດົ່ງຊ້າງປ່າຊາງ
ພຣະກໍ ພານາງຂຶ້ນ ເຂົ້າງອນເມືອຫງ່ອນ
ຕາມໄຕ່ກ້ອນ ຜາລ້ານສຳຣານ
ຄອຍໄປໜ້າ ດົ່ງໜາແສນຍ່ານ
ສອງກໍ ອູ້ມອ່ອນນ້ອຍ ພາຜ້າຍເພັ່ນຜາຍ
ຫອມດວງໄມ້ ທົ່ງສະອອນອົກອ່ອນ
ສັພພະ ພິຊະພືດພ້ອມ ໃນດ້າວດັ່ງດາວ
ພູທອນທ້າວ ຫລຽວຄອຍເດີນຄ່ອຍ
ໜ້ອຍໜຶ່ງມື້ມ ດົ່ງສ້ານປ່າສານ
ໂພທິສັດເຈົ້າ ພານາງເຊົ້າຕາດ
ວາງລູກນ້ອຍ ລົ່ງຫລົ້ນຂ່ວງພະລານ
ຍາມນັ້ນ ຣາຕີຄ້ອຍ ວັນວຽນທຽວທົ່ວ
ແສງສ່ອງເສົ້າ ບັ້ງເບື້ອງຫລ່ຽມສະເມນ
ສອງກະສັດເຈົ້າ ເນົານອນເທິງຫງ່ອນ
ກຸກກ່ອມແກ້ວ ສອງນ້ອຍເນັ່ງນອນ
ເຖິງເມື່ອ ຣາຕີຂ້ອນ ລົ້ມໜາໜາວຫມອກ
ດາວດາດຟ້າ ເງົາຊ້າຍໄກ່ຂັນ
ແລເຫັນ ພຣະຈັນແຈ້ງ ບົວຣະພາເພັ່ງທົບ ພຸ້ນເຍີ
ໃສ່ອງດ້າວ ເງົາເງື້ອມແງ່ພາ
ຟັ່ງຍິນ ສຽງສັກກຸນາເຄົ້າ ກາເວົ້າຮ້ອງຮ່ຳ
ສຽງໄກ່ແກ້ວ ຂັນທ້າທົ່ວໄພ
ອັນວ່າ ອົ່ງກະສັດໃຫ້ ໄສຍາຍາມຍິບ
ໜ້ອຍໜຶ່ງແຈ້ງ ແສ່ງຜ້າຍພຸ່ງພູ
ພຣະພີ່ນ້ອງ ໂລມລູກສອງສີ
ຊາລີທັ່ງກັນຫາ ຕົ້ນມາພຽງພ້ອມ
ສອງກະສັດອູ້ມ ເອົາອົ່ງບຸດຕະຣາດ
ຍົວຣະຍາດຜ້າຍ ຜາລ້ານລ່ວງລົ່ງ
ພໍຄາວເທົ້າ ທໍຣະນີຕົນຕາດ
ພຣະບາດເຈົ້າ ພານ້ອງດຸ່ງເດີນ
ດົ່ງຫລວງກວ້າງ ໄພສົນແສນຍ່ານ
ມີຫມູ່ໄມ້ ຫລາຍລ້ານລຽບດອຍ

ຍາມເມື່ອ ວາໂຍຍູ້ ໄກວ່ກິ່ງເງົ່າງາມ
ສາຂີຂຽວ ປົ່ງໃບບານບ້າງ
ຝູງຫມູ່ນາຣີຕົ້ນ ຈູມຈີຈອມດອກ
ບານແບ່ງກ້ານ ຫອມກົ້ວກິ່ນໄກ
ມີນາກລົ້ນ ມື້ມ່ວງເຟືອງໄຟ
ເຈຍຈອນຈັບ ບ່າງບິນຕອມຕົ້ນ
ຝູງຜະລາໄມ້ ສຸກເຍົ່າຍັ້ງອ່ອນ ກໍມີ
ບາງຜ່ອງ ດິບດາດຕົ້ນ ພໍທ້ານເຫັ່ມເຫລືອງ
ໃນດົ່ງກວ້າງ ຄືຄົ່ນໄປປູກ
ອະນັນເມກລົ້ນ ມີຖ້ວນດັ່ງສວນ ເຈົ້າເອີຍ
ສອງກະສັດເຈົ້າ ສະເຫວີຍພາງພໍ່ຊົ່ນ
ແລ້ວເລົ່າ ປ້ອນອ່ອນນ້ອຍ ສອງຫລ້ອນເມື່ອຈອນ
ພຣະອົ່ງ ຫມາຍປ່ອງເບື້ອງ ອຸດອນເດີນເທດ
ເພາະວ່າ ເຈດຕະຣາດທ້າວ ທູນຊີ້ຊ່ອງທາງ
ໂພທິສັດເຈົ້າ ພານາງລັດເລັ່ງ
ໜ້ອຍໜຶ່ງເທົ້າ ຜາລ້ານປ່າລານ
ເຂົານັ້ນ ອຸດົມດ້ວຍ ສະຖານພູມພຽງຣາບ
ເຖົ້າກ່າວເລື່ອງ ປະຖົມອ້າງຊ່ຳເຊັ່ງ
ຊື່ວ່າ ວິປຸລະບັນພິດຄີຣີກວ້າງ ເຂົາຫລວງຖ້ຳໃຫຍ່
ມີຫມູ່ໄມ້ ເຕັມຖ້ວນເຖື່ອນແຖວ
ອັນວ່າ ແນວໃຜແທ້ ແນວນັ້ນເປັນຫມູ່
ຢາຍແຍກຕົ້ນ ເງົາເງື້ອມຮົ່ມເຢັນ
ແດດບໍ່ຕ້ອງ ແສງສ່ອງປະຖະພີ
ພຣະພາຍເພັຍພັດ ສວ່າງວອນຫາຍຮ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ພູທອນທ້າວ ເທວີຫລຽວຜໍ່
ເຂົານັ້ນ ສູງໃຫຍ່ກວ້າງ ປະຖົມເຖົ້າເລົ່າລີ ເຈົ້າເອີຍ
ຟັ່ງຍິນຄື່ນໆ ເຄົ້າ ລົ້ມລ່ວງຈອມດອຍ ພຸ້ນເຍີ
ວາໂຍຫລວງ ເຮັ່ງແຮງຕ້ຳຕ້ອງ
ເປັນຄວັນກຸ້ມ ຜົ່ງທຸລີມົວມືດ
ໄມ້ໃຫຍ່ດົ້ວ ຜາລ້ານໂຄ່ນຄອນ
ທົດໆ ເທົ້າ ກ້ອງເກື່ອນທົ່ມະພານ
ເມຄີຄວັນ ຫມອກມົວມີແຈ້ງ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ເຕັ່ນນາງນ້ອງນາດ
ໃຫ້ຄາດເນື້ອ ໜາແໜ້ນແຕ່ງຕົວ ນ້ອງເອີຍ
ຄາວນີ້ ເປັນປາງຮ້ອນ ໂຮມເຮົານ້ອງພີ່ ຈົ່ງແລ້ວ

ເອົາແຕ່ບຸນຊ່ວຍຍູ ຍາມຫຍຸ້ງໃຄ່ຄອຍ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ກັນຫານ້ອຍ ນາງເອົາອູ້ມແນບ
ຜູ້ພີ່ໄວ້ ວາງຂ້ອຍຄຸ່ນຄາວ ນ້ອງເອີຍ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ຄາດເຄັ່ງທະນູສອນ
ພາເທວີ ຄຸ່ນຄາວຂຶ້ນ
ເປັນແຕ່ ປາຣະມີເຈົ້າ ຈອມທັມມະຫາເຫວດ
ກໍບໍ່ມີເຫດຮ້າຍ ທັ້ງເຫງົ້າມິ່ງມັດທີ
ກັບທັ້ງ ສອງສີສ້ອຍ ກຸມານທັ້ງຄູ່
ພູວະນາດເຈົ້າ ພານ້ອງລ່ວງລົງ
ຈຳເພາະໜ້າ ກ້ຳຝ່າຍອຸດອນ
ເດີນດົງຫລວງ ຄວ່າໄພມີໃກ້
ຊົມດົງໄມ້ ເຂົ້າຂວາງທິມະເວດ
ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ທັ້ງເຫງົ້າມິ່ງມັດທີ
ກັບທັ້ງ ສອງສີສ້ອຍ ເດີນໄພພາກໄພ່
ແລລ່ຳໄມ້ ສູງດົ້ວດ່ານດົງ
ຝູງໜູ່ລີງກັ້ງເຕັ້ນ ໂຕນຕາມງອຍຫງ່ຳ
ໃນປ່າໄມ້ ມີຖ້ວນສູ່ເຊີງ
ພຣະພີ່ນ້ອງ ເຍື້ອນຍາກຍາມພອຍ
ກອຍໃຈຜາຍ ຄຸ່ນຄາວໄປໜ້າ
ແລ້ວຈຶ່ງ ໄປເຖິງເທົ້າ ນະທີຫລວງແປວໃຫຍ່
ນ້ຳຍວກຍູ້ ໄຫລລ້ຽວລ່ວງລົງ
ສຽງສົ່ງກ້ອງ ເທົ້າທົ່ວທິມະພານ
ອາໂປໄຫລ ຄື້ນເຄັ່ງຄວນສະນຶ້ງ
ພຣະພາຍເຊີຍຊ້ຳ ຟອງຕິຕົນຕາດ
ອັນວ່າ ພຣະບາດເຈົ້າ ພານ້ອງລ່ຳແຍງ
ນ້ຳນັ້ນ ຊື່ວ່າເຈຕຸມະດີນະທີກ້ວາງ ຍົມມະນາຍາວຢ່ານ
ໄຫລຜ່ານຕ້ອງ ຜາລ້ານຄື້ນເຄັ່ງ
ທິດໆ ເທົ້າ ນ້ຳແກວ່ງວັງເວີນ
ເປັນແປວຫັນ ປ່ອງແລລີງພື້ນ
ອຸດທະກັ້ງກ້ອນ ຕິຟອງກ້ອງເກື່ອນ ພຸ້ນເຍີ
ນ້ຳນັ້ນຫາທີ່ເວັ້ນ ທາງຂວ້າມກໍບໍ່ມີ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ພຣະພີ່ນ້ອງ ພັກເພິ່ງຊາຍຂາວ
ຫລຽວຄອຍຍັງນາວາ ກໍເປົ່າແປນກາງນ້ຳ
ຍາມນັ້ນ ຍັງມີເສທະນາດເມື້ອ ພານໄພມາຈວບ
ແລເຫັນ ພຣະບາດເຈົ້າ ທັ້ງເຫງົ້າຕ່າງກໍຕາ

ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນຣາຊາເຈົ້າ ເມືອງໃດເດີນປ່າ ມານີ້
ຄືຊິມີເຫດຮ້ອນ ພຣະອົງເຈົ້າຈຶ່ງຈອນ ບ່ຢ່າແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າແລ້ວ ພານຂາບຊຸລີກອນ
ພາທີຖາມ ໜໍ່ທັມມູນເຄົ້າ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຖະແຫລງຄວາມຕ້ານຕອບ
ຊີ້ບອກເບື້ອງ ຜາຍຜ້ຽມບໍ່ບັງ
ເຮົານີ້ ຢູ່ແຫ່ງຫ້ອງ ເມືອງໃຫຍ່ປະເຊໄຊ ທ່ານເອີຍ
ພົ້ງສາສູນ ສໍ່ຊ້ຳເຮົາຮ້າຍ
ອັນວ່າ ຈອມພຣະຄຸນແຄ້ນ ເຄືອງພຣະໄທພ້ອມໄພ່
ຄຽດໃຫ້ຂ້າ ທານຊ້າງມິ່ງເມືອງ
ກໍຈຶ່ງ ຂັບຈາກບ້ານ ທຳໂທດທາງຜິດ
ບັດນີ້ ເຮົາຈັກໄປຍັງເຂົາວິງກິດ ພ່ຳເພັນພຽນສ້າງ
ເມື່ອນັ້ນ ນາຍພານນ້ອມ ໂພຊະນາເນື້ອປ່າ
ມົ້ມພ່ຳເຜົ້ງ ຖວາຍເຈົ້າໜໍ່ໂພ
ພຣະບາດເຈົ້າ ຊົມຊື່ນຍິນດີ
ປະທານລາງວັນ ແກ່ພານວາງໃຫ້
ພຣະຈຸນລາໄມ້ ມ້ຽຄະລາປັກເກດ
ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ທານໃຫ້ແກ່ພຣາມ
ແລ້ວພ່ຳພ້ອມ ສະເຫວີຍໂພດພໍຄວນ
ລາພານໄພ ແຕ່ງເດົາດາຫ້າງ
ພຣະຂັນເໜັບແໜ້ນ ທະນູສອນຄາດເຄັ່ງ
ເຕີ່ນມິ່ງເຫງົ້າ ພຣະນາງນ້ອງຄາດການ ທ່ຽວເທີ້ນ
ຄາວນີ້ ໃຫ້ນ້ອງຕຽມຕົວຕັ້ງ ຕົ້ງດີຢ່າປະຫມາດ
ນ້ຳແກ່ງລົ້ນ ໄຫລລ້ຽວເຮັ່ງແຮງ ແທ້ແລ້ວ
ໃຫ້ນ້ອງ ອູ້ມແກ່ນແກ້ວ ນາງນາດກັນຫາ
ອັນວ່າ ຊາລີຊາຍ ພີ່ແພງຊິເອົາອູ້ມ
ເມື່ອນັ້ນ ພູທອນທ້າວ ທ້ຽນາງຄາດເຄັ່ງ
ສະເດັດຍາດຍ້າຍ ລົງຖ້ານທ່ານະທີ
ເມື່ອນັ້ນ ພູວະນາດເຈົ້າ ລະນຶກຮອດປາຣະມີ
ທູນເທພາ ຊ່ອຍແຮງໂຮມຍູ້
ຄາວນີ້ ເປັນປາງຮ້ອນ ໂຮມຕົນຕອມໂສກ
ຂໍໃຫ້ ຈະຕຸໂລກເຈົ້າ ອົນຟ້າຜ່ໍຄອຍ ແດ່ແມ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ສະເດັດສູ່ວັງເວີນ
ນາງມັດທີທຽມ ພ່ຳສີສອງນ້ອຍ
ລົງລອຍຂວ້າມ ພຣະຄຸ້ງຄາຍາວຢ່ານ

ລອຍຜ່ານນ້ຳ ດັ່ງໄດ້ໄຕ່ພະລານ ເຈົ້າເອີຍ
ເພາະວ່າ ອານິສົງສ້ຳໆ ໂພທິຍານລົ້ນໂລກ
ຍາມຍາກຫຍຸ້ງ ເທພາຫ້ຳວຊ່ວຍຊູ ແທ້ແລ້ວ
ຄາວດຽວມີ້ມ ວັ້ງເວີ້ນເຊົ້າຫ້ຳ
ພຣະບາດເຈົ້າ ພານ້ອງສ່ວຍສີ
ແລ້ວເລົ່ຳ ອູ້ມອ່ອນນ້ອຍ ລົ້ງອ້ຳບວັ້ງໃສ
ບັນເທົ້ຳສູນ ສວ່ຳໆແຄມຄ້ຳວນ້ອຍ
ໂພທິສັດເຈົ້ຳ ຈິ່ງໃຈເຈຍຣະຈ້ຳກ
ພ້ຳກແມ່ນຳ້ ເດີນເຂົ້ຳປ່ຳໄພ
ພ້ຳມີ່ງແກ້ວ ອູ້ມອ່ອນອົງກະສັດ
ສອງຂ້ຳຂຽວ ທ່ຽວພູມພົ້ງຊ້ຳໆ
ຫລົ້ງເຫັນ ຣຸກຂ້ຳໄມ້ ໄພພຽງພວ້ງດອກ
ເພັ້ງພ່ຳໆຖ້ວນ ບ້ຳນບ້ຳງຈ່ຳຈູມ
ພຣະກ້ຳພ້ຳມີ່ງແກ້ວ ອູ້ມອ່ອນເດີນໄພ
ກັນຫ້ຳເຫັນ ແອ່ວດົມດວ້ງໄມ້
ອັນວ່ຳ ມ້ຳນດ້ຳເຈົ້ຳ ຈູມໃຈຈອມລູກ
ພຣະກອນກ່ອງກ້ຳນ ມ້ຳໃຫ້ດື່ມດົມ
ພຣະພີ່ເຈົ້ຳ ຊ້ຳລີຣ້ຳດທຸມຫົວ
ສະອ້ອນມ້ຳລ້ຳ ດັ່ງດ້ຳວດູລົ້ນ
ອັນວ່ຳ ນ້ຳໂຖຫ້ຳວ ທ້ຽນ້ຳງເຍ້ືອນຍ່ຳໆ
ອູ້ມອ່ອນນ້ອຍ ໄປໜ້ຳຄ່ຽນຄ້ຳວ
ເລັຍລ່ວ້ງເຂົ້ຳ ນິໂຄດໃຫຍ່ໄຊທວ້ງ
ອຸດົມໂດຍ ທ່ຽ້ງ້ຳມເງ້ຳເງ້ືອມ
ຢູ່ທີ່ເນີນເຂ້ຳກວ້ຳໆ ເທວຊັນຕີນຕ້ຳດ
ເກີດຢູ່ຫມ້ຶງ ສິລ້ຳລ້ວນອ່ຳງຫີນ
ເປັນພຣະຍ້ຳໄມ້ ຫີມະພ້ຳນພົ້ງເຖ້ືອນ
ເຖ້ຳເກ່ຳເລ້ືອງ ປະຖົມອ້ຳງຊ່ຳເຊ້ັງ
ສູງໃຫຍ່ດ້ວ ພ້ືນພຸ່ງໄພຂວ້ຳງ
ມ້ຳສ້ຳຂ້ຳ ທ່ຽ້ຳ້ຳມເງ້ຳກວ້ຳໆ
ຜ້ຶນພວ້ງພ້ວ ສຸກແດ້ງລ້ືນທ່ຽ້ຳ
ຫວ້ຳນເລີດລ້ຳ ທ້ອມພ້ອມພ່ວ້ງມ້ັນ
ມະຫ້ຳຄຸນແທ້ ເປັນຢ້ຳຢຽວໂຣກ
ຄົນປ່ວຍບ້ຳ ເປັນໄຂ້ຫລ່ຳເຫລ້ືອງ
ກ້ຳຍຜອມແຫ້ງ ເປັນຄະຍ້ືໄອຫອບ ກ້ຳດີ
ຫ້ຳດກ້ຳກເກ້ືອນ ມ້ຳເຮ້ັງນ້ັນກ້ຳເລ່ຳຫ້ຳຍ

ສັບພະຄຸນຫລ້ຳຍລ້ືນ ໄຊທວ້ງມ້ຳນີໂຄດ
ໃຜຜູ້ໄດ້ກ່ຳສ້ຳໆ ບຸນກວ້ຳງກ້ຳຈ່ຶ້ງເຫັນ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່ຳ ວ້ັງກ້ຳສັດເຈ້ົ້ຳ ຈອມບຸນຕົນປ້ຳເສ້ັດ
ຮອດຮ່ຶ້ມໄມ້ ໄຊຕ້ຶ້ນທ່ຽ້ຳ້ຳມ
ກ້ຳຈ່ຶ້ງ ພ້ຳມ່ຶ້ງແກ້ວ ສ້ຳເທວ້ັຍໂພດຜ້ຳລ້ຳ
ພຣະພ້ຳຍພ້ຳນພ້ັດ ຢູ່ເຢ້ັນຫ້ຳຍຮ້ອນ
ພ້ຳຄ້ຳວນ້ອຍ ເພ້ັ່ນໄພພ້ົ້ງເຖ້ືອນ
ວ້ຳເຍດຢູ້ ເ້ັ້ງ້ຳຊ້ຳຍສ່ຶ້ງແສ້ງ
ຫລ້ົ້ງລ່ຳ້ໄມ້ ຍ້ຳມເຮ້ືອໄພພ້ຽ້ງ
ລະດູເດ້ືອນສ້ຳມ ຊ່ໍ້ແຊ້ງຊ້ຽ້ວຊ້ອນ
ອັນວ່ຳ ຈອມກະສັດໄທ້ ພ້ຳນ້ຳ້ງທ້ຽ້ວເຖ້ືອນ
ໜ້ອຍໜ່ຶ້ງເຂ້ົ້ຳ ເຖ້ົ້ງເ້ັ້ອມຮ່ຶ້ມຜ້ຳ
ອັນວ່ຳ ບ້ັບພະດ້ຳນ້ັ້ນ ປ້ຳ້ງປະຖ້ົ້ມລ້ືເລ່ຳ
ເຖ້ົ້ຳເກ່ຳເວ້ົ້ຳ ຫລ້ຳນຫລ້ອນຕ່ຳ້ມ້ຳ
ຊ່ຶ້ວ່ຳ ນ້ຳລ້ົ້ກ້ຳບ້ັນພ້ົ້ດກວ້ຳໆ ພູມໄພຫ້ົ້ມະເວ້ົ້ດ
ສູ້ງໃຫຍ່ກວ້ຳໆ ຂວ້ຳ້ງຟ້ຳມ້ົ້ດມຸ້ງ
ຄອຍເຫັນ ກ້ອນເມກຕ້ັ້ງ ໄຫລຜ່ານຈອມດອຍ ພຸ້ນເຍ້ີ
ເມໂຄຄວ້ັນ ມ້ົ້ດມ້ົ້ວມ້ົ້ແຈ້ງ
ເຂ້ົ້ຳນ້ັ້ນ ເປັນພະລານກວ້ຳໆ ສະຖ້ຳນພູມພ້ຽ້ງຮ້ຳບ
ມ້ົ້ຖ້ຳ້ກວ້ຳໆ ຫລ້ຳຍຊ້ັ້ນປ່ວ້ງແປ່ວ
ຝ້ຽ້ງໝຸ່້ສະກຸນເຄ້ົ້ຳ ເ້ັ້ມເຂ້ົ້ຳຖ້ຳ້ແອ່ນ
ມ້ົ້ທ້ັ້ງເຈຍບ່ຳ້ງລ້ົ້ວ ຖ້ົ້ວເຖ້ົ້ຳທ່ຳ້ນທ້ົ້ງ
ຝ້ຽ້ງໝຸ່ ຍ້ຽ້ງຍ້ຳ້ງເ້ັ້ອງ ໜ້ວ້ຳຍໄຫ້ຳ
ຂະໜ້ຍ້ັບແອ່ນຟ້ອນ ຮ້ົ້ມຖ້ຳ້ມ່ຳ້ຍເມ້ຍ
ຫລ້ຳຍສ່ຳ້ເຊ້ືອ ຈ້ັກກະພ້ຳກພ້ົ້ງໄພ
ສ້ັກກຸນ້ຳຊຸ້ມ ດ່ຳ້ນດ້ົ້ງດ້ຳເຕ້ົ້ຳ
ມ້ົ້ທ້ັ້ງ ເຂ້ົ້ຳໜ້ວ້ງພ້ອມ ຂ້ັ້ນຄູ້ຽ້ງຄ່ຽ້ງ
ຮ້ວ້ງກ່ອມ້ຽ ຍ້ຳມຄ້ອຍຄ່ຽ້ງຄອຍ
ມ້ົ້ມ້ຳກລ້ົ້ນ ເ້ົ້ຳປ່ຳ້ຳອຸ້ມລ້ົ້ວ
ແໜລວໜລວ້ງເ້ົ້ຳ ໃສ່ໂ້ກ້ນແ້ກ້ມ້ອ້ຽ້ງ
ມ້ົ້ທ້ັ້ງ ຊຸ້ມແຊ້ວຊ້ອນ ທ້ົ້ງ້ຳວ້ງກ້ົ້ກ້ຳ້ງ
ຈ້ົ້ບຈ້ຳບຈ້ອ້ຍ ກ້ຳ້ຫ້ຳຊຸ້ມຂ້ຳ້ບຂ້ຽ້ວ
ມ້ົ້ມ້ຳກລ້ົ້ນ ນ້ົ້ກປ່ຳ້ໃນຜ້ຳ
ບ້ຳ້ງຜ່ວ້ງ ດ້ຳ້ແດ້ງເຫລ້ືວ້ງ ຕ່ຳ້ງຊ້ົ້ມຊຸ້ມໄມ້
ເ້ັ້ນທ້ີ່ອ້ັ້ດສ້ະຈ້ັນແທ້ ສ້ະກຸນ້ຳແ້ນ້ວໜ້ຶ່ງ

เป็นปะหลาดลำ้ ดวงหน้าดั่งดิน แท้แล้ว
มิฮิมกั้งๆ หางลายเส้นปีก
ตาแหลกกว้างๆ บ่มิย้านย่อมดิน เจ้าเอิย
ๆอยธิมถ้ำ สูงแฮงฮันฮู่
ฮวันอ่อมน้อย ก็อย้านหล่าหลิ้ง
ชื่ว่า ก็งสุกานิก แปกผิผางร้าย
เมื่อนั้น โพทิธาดเจ้า จอมบุนอิงเอก
พามิ่งเหง้า สองน้อยล่ำแยง
นิกเมืองเต้า เต้มฮอบเฮ็าฮวางๆ
มะยุธาลอย แอ่วบินบินฟ้า
หลายพันพ้อม สักกุนาในเถื่อน
โพทิธาดเจ้า แยงแล้วเล่ากาย
ฟังยิน ก็ดก่าวห้องๆ กางเล่าดอมเลา พุ้นเยิ
กาเอ็าฮัน หมื่นันก็งห้วย
ดิงหลวงกว้างๆ ไพสิบแสมส่ำ
มากหมู่ไม้ บานห้อมชื่นหอม
วอมๆ ก้องๆ จิกจอกหมากไม
ฮะนินางวอม สิ่งสูงสะแหวงฮู้
เพาะว่า โสกิกำ้ ธามพอยพากคู่
เปิดป่องร้องๆ หาฮู้มิ่งเมย
ยามเมื่อ อันอุ่นค้อย ธาสีแสงอ่อน ลิ้งแล้ว
ฟังยิน สูงไก่แก้ว กางด้าวด่านดอย
อันว่า พระพี่น้องๆ เยื้อนยากยามพอย
พากันหอมสองสิ ดุ่งหญ้วหางร้อน
ฮิมฮวันน้อย สองเผ็าแพงรูบ
รักห่ำหุ้ม สองแก้วเก็งตา
แลงๆายได้ ผะลาเล็มฮองป่า
สะเหวียหมากไม้ เจยหล้อมลิ่มลิ้ง
อันว่า พระบาดเจ้า ติ้นปะเสิดคุมคาม
พาเมยเดิน คุ่่นดาวไปหน้า
พ้อมเท้า มุจะลินสะใหย่
ที่นั้น เป็นป่าไม้ ลำถ้อหง่างาม
มิวังน้ำ เต็มฝั่งสะฮวางๆ
มิหมู่บัวบานไฮ จ่ำจูมเจือมำ้
ฝูงหมู่บัวฮาวพ้อม บัวแด่งเดยธะดาด

ใบเบิกติ้น บังหุ้มห่อแสงๆ
มิหังจ้งกอมติ้น อุบินบัวบานพ่ำ
ในแม่นำ้ สะกว้างกิ่นหอม
มิหมู่ ไม้ลงล้อม แถมฝั่งสะพังพงๆ
อุปะจามบึงๆ ลั่งลินลิงเลื้อย
นำ้หาก ไหลฮึมย้อย ลินลิงมิเหือด
ฝูงหมู่ หย้าแผดพ้อม ใบเบ้ยแบ่งสี
สับสิบกั้ว ปูใบเป็นสาด
ดูปะหลาดลำ้ สะแก้วต่างตา
สะพากหย้า ฮ่วอคู่ค่อยๆ
จิมกิมเกาะ ก่ายเจือจามนำ้
เป็นสะหนามหย้า บ่ธิเวมบึงโบก
เหมือนดั่ง ดินปู่เฝ้า พูมพื้นสะอาดตา เจ้าเอิย
เมื่อนั้น พูอะนาดเจ้า ทังเอกฮายา
พาต่ำแยงๆ ล่ำลอยสะนำ้
แลเห็น มัดสาฮ้อม ฮุมฟองฮินไฮว่ พุ้นเยิ
อะนันเมกลิ้น ดูมถ้าวค่ำเค็งๆ
โพทิธาดเจ้า เฮ็าท่าสะพังพงๆ
พ้อเดิน ป่าไพพูกว้างๆ
หิมะพานพื้น พูมพิงมิวมิด
เง็าหง่าไม้ บังเบื้องส่องแสงๆ
ยามเมื่อ สุธิโยย้าย บังใบรุกฮาฮาด
แดดบ่รู้ หายร้อนหม่องหนาว
มิหมอกก้ัว โดยดั่งละดูฝน
รำตองตาย ฮุ่มเลิงมิเอื็อม
ยามเมื่อ โพทิธาดเจ้า เจยธะจากมุจะลิน
ไปยังแจอิสาน ป่องแปวปุนเบื้องๆ
ก่จิ่ๆ เห้นหางน้อย ริมเหวเฮ็าฮาด
พระบาดเจ้า พาเหง้าค่อยเดิน
พากัน อู้มอ่อมน้อย เยื้อมย่างแถงถิ่ง
หางเฮ็าถับ ค่อยย่องยำย้าม
ปาหาเท้า พะลานหินตามไต่
จับกิ่งไม้ ห้างอู้มอ่อมอิ่ง
มิแปวนำ้ ไหลลิ่งโตมตาด
ยอยยาดก้อม หินล้ามฮุ่ฮาม

ເປັນທີ່ກັນດານແທ້ ທາງທຽວຕິນຕາດ
ໜ້ອຍໜຶ່ງມີ້ມ ທາງຍາກເທວທີນ
ພູທອນ ເຖິງຈອມເຂົາ ແຜ່ນພະລານຫີນລ້ານ
ທີ່ນັ້ນ ມີວັງນ້ຳ ເປັນສະສີ່ຫລ່ຽມ
ເຫມືອນດັ່ງ ຄົນແທກເສັ້ນ ຫມາຍແຕ້ມແຕ່ງແປງ ແທ້ແລ້ວ
ຈະຕຸລັດລ້ວນ ສະເທມີມູມທັງສີ່
ບ່ແຫວ່ງສ້ວຍ ສະແກ້ວອ່າງຫີນ ເຈົ້າເອີຍ
ອັນນີ້ ເປັນແຕ່ບຸບເພພື້ນ ພຣະອິນທາທານທອດ
ໃຫ້ແກ່ໂພທິຣາດເຈົ້າ ຣັດສີສ້າງຢູ່ໄພ ແທ້ແລ້ວ
ສະນີ້ມີໃນຫ້ອງ ວິງກົດໄກລາດ
ພຣະບາດເຈົ້າ ເຖິງແລ້ວລ່ຳແຍງ
ດູເລີດລ້ຳ ວິເວກສະສີ
ເປັນທີ່ ຕາປະໂສ ຢູ່ທິງພຽມສ້າງ
ເຂົານີ້ ເຮົາຫມາຍໄວ້ ໂດຍເດີມກໍເດີມຮອດ ຈິງແລ້ວ
ຄາວນີ້ ສົມປະໂຫຍດແມ້ງ ເຖິງແລ້ວຢູ່ພຽນ ຊອບແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ຮ້ອນຮອດອິນທາ
ເທິງບັນລັງຫີນ ເກີດເປັນແຂງໄຫມ້
ເມື່ອນັ້ນ ອິນທາໄທ້ ຫລິງແລໂລກລຸ່ມ
ກໍຈຶ່ງ ເຫັນເຈືອງເຈົ້າ ທັງເທງ້ຳອ່ອນອົງ
ໃຈປະສົງສົມສ້າງ ໂຍຄີພຽນຜະນວດ
ເຮົາຮີບຮ້ອນ ຍາມຫຍຸ້ງຊ່ອຍຊູ ຊອບແລ້ວ
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນນາໂຖເຈົ້າ ຈອມບຸນເດີນເທດ
ພຣະຍາເທວດເຈົ້າ ເປັນເຊື້ອໜໍ່ໂພ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ອິນຮ່ຳແລ້ວ ເອື້ອນພຣະໂອດບັນຊາ
ວິດສຸກັມຮັບ ຊາບຄວາມຄຳແຈ້ງ
ແລ້ວຈຶ່ງ ແຍງຫົນຫ້ອງ ລອຍລິງໂລກລຸ່ມ
ເຖິງແຫ່ງຫ້ອງ ເຂົາກວ້າງປ່າໄພ
ແລ້ວຈຶ່ງ ນິຣະມິດສ້າງ ອາວາດມົນທົນ
ເທິງຈອມເຂົາ ສະອາດງາມເງົາໄມ້
ແລ້ວຈຶ່ງ ອະທິດຖານຕັ້ງ ສາລາແກ້ວກູ່
ຖວາຍແກ່ ພຣະບາດເຈົ້າ ທັງເທງ້ຳແມ່ມັດທີ
ສອງຫລັ່ງລ້ອມ ກົມມະລຽນລູກຕົ່ງ
ກັບທັ ຂອງເຄື່ອງໃຊ້ ມີສ້ຽງສູ່ເຊີ່ງ ແທ້ແລ້ວ
ມີທັ ພິຊະໂພດພ້ອມ ກ້ວຍປ່າເຟືອງໄຟ
ມາລາລຽນ ກ່າຍກໍບານບ້າງ

ມີທັ ດຳດອນດິ້ວ ແສນກໍກາງເຖື່ອນ
ທອງເທດພ້ອມ ພູມພື້ນພ່ຳມວນ
ພ້ອມພ່ຳຖ້ວນ ມີມາກນາໆ
ສັບພະສັນຄີບ ເຄື່ອງຄາມຄູນລົ້ນ
ມີໃນຫ້ອງ ບໍຣິເວນແກ້ວກູ່
ອະນັນເນກລົ້ນ ຂອງໃຊ້ປ່າໄພ
ມີຄົບພ້ອມ ເຄື່ອງຜະນວດລີສີ
ກັບທັ ຂອງດາບົດ ຢູ່ເນົາໃນຫ້ອງ
ມີທັ ຂໍຄານພ້ອມ ກະເຊົ້າສາຍຊ້າຫາບ
ມີທັ ອຸແອ່ງນ້ຳ ກະບວຍຖ້ວຍບ່ວງຈອງ
ມີທັ ທາງທຽວນ້ອມ ຈົມກົມປະຕິພາກ
ບ່ຍາກຫຍຸ້ງ ສັງແທ້ທ່ຳໃຍ ເຈົ້າເອີຍ
ເພາະເພື່ອ ເຕໂຊເຈົ້າ ວິດສຸກັມທຳເດດ
ເນຣະມິດຂຶ້ນ ພະລັນໄດ້ດັ່ງໃຈ ແທ້ແລ້ວ
ຄັນວ່າ ນິຣະມິດແລ້ວ ທຳສະຫລາກຕຸຍຫມາຍ
ອັກສອນຂຽນ ທອດທານເທໄວ້
ໃຜຜູ້ມາເຖິງໃຫ້ ຖືເອົາເປັນປະໂຫຍດ ຕົນທ້ອນ
ກັບທັ ຂອງເຄື່ອງໃຊ້ ຍໍໃຫ້ສູ່ອັນ ນັ້ນເນີ
ແລ້ວເລີ່ ສັ່ງສ່ຳເຊື້ອ ເທວະຣາດອອຍດົ່ງ
ໃຫ້ຮັກສາພູທອນ ມົ່ງເມຍສອງນ້ອຍ
ຝູງຫມູ່ສັດຕູໃຫ້ ໜີໄກພື້ນເຂດ
ໃຫ້ຮັກສາ ພຣະຍາເວດເຈົ້າ ທັງເທງ້ຳຢູ່ເຢັນ ເຈົ້າເອີຍ
ຄ້ອມສັ່ງແລ້ວ ສະເດັດສູ່ດາວະດົ່ງ
ທົ່ງວິມານຄຳ ທມົ່ນນາງອງນລ້ອມ

ບັດນີ້ ຈັກກ່າວເຖິງສີ່ກະສັດຕາເຈົ້າ ເຂົາສະພັ້ງພຽງທ່າ
ພາກັນຫລິງລ່ຳຢ້ຽມ ບົວແກ້ວຮຸ່ງເຮືອງ
ຄອຍເຫັນ ລົມລ່ວງຕ້ອງ ຕິເບີກໃບບົວ ພຸ້ນເຍີ
ພູທອນທົ່ງ ຊອບພຣະໄທດວງໄມ້
ແລ້ວຈຶ່ງ ແລເຫັນຫ້ອງ ມັກຄາຈອນທາງແຄບ
ເລາະລຽບຂຶ້ນ ທາງເຄົ້າຫລຽມເຂົາ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ວາງນາງລູກອ່ອນ
ພຣະຂັນຄາດເມື້ອ ພະເນຜ້າຍຜູ້ດຽວ
ຕາມຕາດກ້ອນ ທາງຍາກເທວທີນ
ປາທາທຽວ ປ່ອງແປວຮົມຖ້ຳ
ມີທັ ເຖົ້າວັນກ້ຽວ ມຸງທາງມິວມືດ

ປີດພຸ່ມໄມ້ ພຣະກອນກ້ຽວຈ່ອງເຄືອ
ທາງແຄບຄ້ອຍ ໜ້ວຍາກກັນດານ
ມີລຳທານ ຫລິ່ງຊັນໄຫລລົ້ນ
ໂພທິສັດເຈົ້າ ທະນີງຕົນກ້າເກັ່ງ
ບໍ່ຢ່ອນຢ້ານ ຂ້ວຍຂຶ້ນງ່ອນດອຍ
ເລີຍລ່ວງເທົ້າ ພື້ນແຜ່ນພະລານຫລວງ
ທີ່ນັ້ນ ເປັນທຳເລສວນ ປ່ຽງແປວຜົນກວ້າງ
ເປັນພະລານລ້ວນ ສະຖານພູມພ້ຽງຮາບ
ເພັ້ງພ່າງຖ້ວນ ດົງໄມ້ມາດຕະການ
ອັນວ່າ ພູບານເຈົ້າ ດີພຣະໄທຊ້ອຍຊົ່ນ
ເລາະລຽບຫລົ້ນ ຊົມໄມ້ສວ່າງວອນ
ແລ້ວຈົ່ງ ທອດພຣະເນດຢັ້ງມ ຫລິ່ງລ່ຳໄປມາ
ກໍຈົ່ງ ເຫັນສາລາ ທີ່ອິນແປງໄວ້
ເມື່ອນັ້ນ ຈອມກະສັດໃຫ້ ໄປດູລຽບລ່ຳ
ກໍຈົ່ງ ເຫັນສະຫລາກຫ້ອຍ ຂຽນໄວ້ອ່ານດູ
ເມື່ອນັ້ນ ພູວະນາດຮູ້ ພຣະອິນທອດທານປາງ
ກໍຈົ່ງ ພາຍຄິງຄວນ ແອ່ວເຊີຍຊົມຫ້ອງ
ກໍຈົ່ງ ເຫັນຂອງລົ້ນ ບໍຣິຂານຄົບເຄື່ອງ
ໂພທິຣາດເຈົ້າ ມະໂນຊ້ອຍຊົ່ນບານ
ແລ້ວຜ່ຽນຜ້າ ວາງດາບທະນູສອນ
ພຣະກອນກຸມຈັບ ເຄື່ອງຊີທົ່ງຕຸ້ມ
ເອົາຈົດຕັ້ງ ບັນພະຊາສົມໂພດ
ຊະຕາເກດເກົ້າ ທຳຜ້ຽງຢ່າງຣັດສີ ແທ້ແລ້ວ
ແລ້ວລ່ວງໜ້າ ທຽວທ່ອງຈົມກົມ
ພາວະນາແນມ ພ່ຳເພັນພຽນສ້າງ
ພໍຄາວນ້ອຍ ສະເດັດລົງຕົນຕາດ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງນາດເທງົ້າ ເຫັນເຈົ້າຕ່າງກໍຕາ
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນຣາຊາເຈົ້າ ຈອມທັມທົງເພດ ຈິງແລ້ວ
ຂອດເກດເກົ້າ ຖືໄມ້ຄ່ວາທານ
ຍາມເມື່ອ ພຣະຮອດແລ້ວ ນາງກອດບາທາ
ທົນທວງຂະນັງ ຮ່ຳໄຮຫີວໃຫ້
ຄຶດເມື່ອ ໄກເມືອງບ້ານ ພຣະອົງແປແປ່ງເພດ ເສຍນໍ
ນ້ອຍນາດກັ້ນ ຍົມຍ້ອຍຍ່າວໄຫລ
ຊື່ວ່າ ໃຈຍິງນີ້ ບາງເບົາຄຶດມໍ່
ບໍ່ທ່ອນ ໜັກໜ່ວງແໜ້ນ ສະເທມີດ້ານດັ່ງຊາຍ ແທ້ແລ້ວ

ເມື່ອນັ້ນ ພຣະບາດເຈົ້າ ພານາດນົງແພງ
ທອມສອງສີ ຄ່ຽນຄາວຂຽວຂຶ້ນ
ທາງທຽວນ້ອຍ ມີຫີນໜາມໜໍ່
ເທວໃຫຍ່ລ້ອມ ຫລາຍຊັ້ນຊ່ອງຊັນ
ແລລົງພື້ນ ເປັນຄວັນມົວມືດ
ໜ້ອຍໜຶ່ງມົ້ມ ເຖິງຖ້ານທ່າພຽງ
ເລີຍລ່ວງເທົ້າ ນິວາດຊ່າງອິນທານ
ແຍງສາລາ ເຄື່ອງຄວນຂອງໃຊ້
ມີໃນຫ້ອງ ອິນທາທານທອດ
ນາງນາດນ້ອຍ ເຫັນແລ້ວຊົ່ນຊົມ
ແລ້ວຖ່າຍຜ້າ ຂໍໂທດທານຜົວ
ສະມາທານສິລ ບວດຊີພຽນສ້າງ
ອັນວ່າ ສອງສະຫມອນນ້ອຍ ບ້ຽອນອົງລູກ ກໍດີ
ຜູກເກດເກົ້າ ຊະຕາແລ້ວວ່າຊີ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ສອງກະສັດເຈົ້າ ປະຕິຍານຍາມຍາກ
ຄາວນີ້ ເຮົາບວດແລ້ວ ພຽນສ້າງສ່ວນບຸນ ນ້ອງເອີຍ
ອັນວ່າ ການໃດແທ້ ຄອງເຄີຍຄະຣາວາດ
ເຮົາຂາດແລ້ວ ວັນນີ້ຕໍ່ໄປ
ໃຫ້ນ້ອງ ອົດສາສ້າງ ທຳພຽນທາງປະເສີດ
ພີ່ໂຜດແລ້ວ ໄລເຈົ້າບໍ່ເອົາ ນ້ອງເອີຍ
ຍາມເມື່ອ ນ້ອງທາກມາໃນຫ້ອງ ສາລາຂອງພີ່
ໃຫ້ເຈົ້າ ເອົາສອງອ່ອນນ້ອຍ ມາພ້ອມກໍຈົ່ງຄວນ ພີ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງນາດເທງົ້າ ຊົມຊື່ນໂມທະນາ
ຍິນດີດອມ ໜໍ່ໂພທິຍານເຈົ້າ
ນາງຈົ່ງ ຍໍພຣະກອນນ້ອມ ທູນອົງໂພທິຣາດ
ຂໍໃຫ້ພຣະບາດເຈົ້າ ພຽນສ້າງຢູ່ປາງ ນັ້ນທ້ອນ
ຂ້າຈັກຂັນຕິຕັ້ງ ພຽນພຣະອົງອຸປັດຖາກ
ແມ່ນວ່າ ການຍາກຫຍຸ້ງ ແສນປັ້ນຊີວ່ອຍພຽນ ເຈົ້າເອີຍ
ອັນວ່າ ຝູງຫມາກໄມ້ ມັນເຜືອກກັນດານ ກໍດີ
ຜະລາເລັມ ຊີວ່ອຍພຽນດົງໄມ້
ຝູງຫມູ່ຟືນໄຟໄຕ້ ອຸດທະກັ້ງກິນອາບ ກໍດີ
ຂ້າຈັກ ຂັນກໍ່ເກື້ອ ບຸນເຈົ້າສູ່ເຊີ້ງ ພຣະເອີຍ
ແມ່ນຈັກ ດັບຊາດມ້ຽນ ຍ້ອນພຽນພ່ຳນຳພຣະອົງ ກໍດີ
ຕ່າງໃຫ້ເທວາຊົມ ອ່າວເມືອເມືອງຟ້າ
ອັນວ່າ ສອງກະສັດເຈົ້າ ຍາມຈົນຈຳພາກ

ພຣະບາດເຈົ້າ ເນົາຫ້ອງຜູ່ດຽວ
ອັນວ່າ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ຊາລິຣາດກັນຫາ
ພາກັນ ເນົາສາລາ ຮ່ວມກັນອິນສ້ຳ
ນາງກໍປະຕິບັດເຈົ້າ ຊີໄພໂພທິຣາດ
ກວາດຕາດ ເກັບດອກໄມ້ ໄຟນ້ຳຊອບຍາມ ແທ້ແລ້ວ
ເຖິງເມື່ອ ເວລາເຊົ້າ ຈັ່ງທັນເພັນບໍ່ໄດ້ຊາດ
ນາງນາດເຫງົ້າ ພຸ່ນເຈົ້າຊອບຄອງ ແທ້ແລ້ວ

ສອງກໍ ຢູ່ສິບສ້ຳ ສິມໂພດໂພທິຍານ
ເນົາໄພໜາ ປ່າດົງດອຍກວ້ຳ
ຝູງຫມູ່ ເສືອສາງຊ້ຳ ໂພງພາຍເປົ້າປ່າ ຫມູ່ນັ້ນ
ເຂົາກໍ ຫອມຮັກເຈົ້າ ພຸ່ນສ້ຳສິ່ງບຸນ
ອັນວ່າ ພຣະບາດເຈົ້າ ຮັກຫ່ໍຄະນາສັດ
ພິມມະຈັນເຈືອ ແຜ່ທັມມະທານໃຫ້
ຝູງສັດເສື້ອ ເທພາພິງເຖື່ອນ
ເຂົາກໍ ຊົມຊື່ນນ້ອມ ພຸ່ນເຈົ້າໃຄ່ຄອຍ
ກໍບໍ່ໄດ້ເດືອດຮ້ອນ ເຍື້ອນຍາກຍາມພອຍ
ທັ້ງພຣະນາງຊີ ອ່ອນສີສອງນ້ອຍ
ພຣະກໍ ກອຍໃຈສ້ຳ ພຸ່ນທັມທ້ຳປະໂຫຍດ
ສັນໂດດດ້ວຍ ພຣະທັມກ້ຳຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ
ຍຸດຕິກາບັ້ນ ໂພທິຍານທ້ຽວເຖື່ອນ
ວິເວກໄວ້ ໄປໜ້ສິຕ່ໍທັມ ເຈົ້າເອີຍ
ຂໍໃຫ້ ທຸກທ່ານພ້ອມ ຝູງຫມູ່ສາທຸຊົນ
ໃຜຜູ້ມາຟັງທັມ ພຣະເຫວດທານອັນນີ້
ຈົ່ງໃຫ້ມີສຸກລົ້ນ ໂກສົນຍູ້ສິ່ງ
ອາຍຸຫມັ້ນ ພັນຮ້ອຍພຣະວັດສາ ທ່ານເອີຍ

ວະນະປະເວສະນະກັນທ້ຳ

ອັນວ່າກະຣິຍາ ກ່າວພັນລະນາຍັ້ງກັນອັນນະປະເວດ **ນິຕຖິຕັ້ງ** ກໍສະເດັດບໍຣະບວນຄວນແລ້ວທໍ່ນີ້ກ່ອນແລ

(ປະດັບປະດາໄປດ້ວຍພຣະຄາຖາທັ້ງຫລາຍ 57 ພຣະຄາຖາ)

5. ຊູຊະກະ

(ປະດັບປະດາດ້ວຍ 79 ພຣະຄາຖາ)

ບັດນີ້ ຈັກກ່າວເຖິງຫີນະຊົນເຊື້ອ ພຣາມະນາໃຈບາບ ກ່ອນແລ້ວ

ຝູງຫມູ່ຍາດພີ່ນ້ອງ ພິງເຊື້ອກໍບໍ່ມີ
ມັນນັ້ນ ທຸກຂະມອດໄຮ້ ຊາດຊົ່ວນາມຂໍ
ຄົນຈັນທານ ຍາກຈົນຈອນໄຮ້
ເຫມືອນດັ່ງ ສຸນະຂາຮ້າຍ ກາຍກຸຍເຫມັນສາບ
ບໍ່ອາບນ້ຳ ຄີແຮ້ງໂທ່ໂຄງ ເຈົ້າເອີຍ
ບ້ານຢູ່ໃກ້ ກາລິງຄະຣາດຊະທານີ
ອັນຄົນຈອນ ຄວ່າຂໍຊາວບ້ານ
ເລີ່ງໆ ໄດ້ ໂຮມກອງເກັບຝາກ
ຮ້ອຍກະສາດຖ້ວນ ໂຮມໄວ້ຝາກສະຫາຍ ແທ້ແລ້ວ
ມັນບໍ່ຢຸດຢອນຢັ້ງ ທ່ຽວຄວ່າຂໍທານ
ຕັ້ງຫາກ ຫລາຍເດືອນດົນ ກໍບໍ່ຄືນເມືອບ້ານ
ອັນວ່າ ຜົວເມຍເຖົ້າ ສະຫາຍເກີບໍ່ຮູ້ຂ່າວ
ສະຫງັດຢູ່ປີ້ງ ສະຫາຍຂ້ອຍສ່ວນຕາຍ ແມ່ແລ້ວ
ອັນວ່າ ເງິນເກັບໄວ້ ເຮືອນເຮົາສະຫາຍຝາກ
ຄາວນີ້ ໂຊກມາກລົ້ນ ເຮົາໄດ້ເປົ່າດາຍ ແລນໍ
ອັນວ່າ ຜົວເມຍເຖົ້າ ພາກັນໃຊ້ຈ່າຍ
ບໍ່ໂສກ້ຳ ເງິນສ້ຽງເປົ່າຖ້ຽງ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ອໍເກີຊ້ຳກັບຕ່າວ ມາແລ້ວ
ມັນກໍຄິດຮອດໜີ້ ໜີບ້ານພ້ຳນາມ ເຈົ້າເອີຍ
ຍາມເມື່ອ ມາຮອດຢ້າວ ແລ້ວລ່ວງເຖິງເກີ
ເທີ[1]ທ່ວງຖາມ ສິ່ງເງິນມາໃຫ້
ເມື່ອນັ້ນ ຜົວເມຍພ້ອມ ພາກັນໜ້າຫລ່ຳ
ຄຶດວ່າເຖົ້າຂີ້ຮ້າຍ ຕາຍແລ້ວຊ້ຳຕ່າວມາ ແລນໍ
ຄາວນີ້ ເຮົາຈົນແຕ້ມ ຈອນຕົວຕົກຕ່ຳ

[1] ຄຳວ່າ ເທີ ຄຳນີ້ເປັນພາສາລາວໃຊ້ໃນເມື່ອກ່ອນ ຫມາຍເຖິງ ເຈົ້າ ລາວ ເປັນພາສາສຸພາບ

ໜີບໍ່ພົ້ນ ເປັນຂ້າສ່ຽວສະຫາຍ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມຮ່ຳແລ້ວ ເວົ້າຕໍ່ສະຫາຍເກີ
ສ່ວນວ່າ ເງິນຂອງເທີ ບໍ່ຍັງເຮົາໃຊ້
ຂໍມ໊ງກູນາໃຫ້ ຜັດໄປວັນໃໝ່
ຍັງຈັກຫາໃຫ້ໄດ້ ເງິນນັ້ນບໍ່ໃຫ້ສູນ ສ່ຽວເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມໂກດຮ້າຍ ຮ້ອນເຮັ່ງມີຍອມ
ກູຈັກເອົາທັນໃດ ສິ່ງມາດຽວນີ້
ຄາວນີ້ ຜົວເມຍເຖົ້າ ຈົນໃຈຈັກແຕກ
ກໍຈິ່ງ ເອີ້ນລູກນ້ອຍ ມາແລ້ວເລົ່າໂລມ
ເທື່ອນີ້ ພັຍເຂັນຂ້ອນ ເວນວຽນມາຮອດ
ພໍ່ແມ່ຫຍຸ້ງ ຍາມຮ້ອນເພິ່ງພາ ລູກແລ້ວ
ບັດນີ້ ພໍ່ຈັກຍໍຍົກເຈົ້າ ໃຫ້ເປັນມ໊ງເມຍພຣາມ
ແທນເງິນມັນ ທີ່ຈ່າຍກິນໄປແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ບຸດຕີນ້ອຍ ອະນິຕະຕາຕ້ານກ່າວ
ຄັນຫາກພໍ່ແມ່ໃຫ້ ເຫັນແລ້ວລູກບໍ່ຂີ້ນ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ເຖົ້າຮູບຮ້າຍ ຫົນະຊາດເປໂຕ
ເຫັນນາງງາມ ອຸ່ນໃຈຈາຕ້ານ
ຄາວນີ້ ຕົວເຮົາແທ້ ເປັນເຂີຍຂອງທ່ານ ຈິງແລ້ວ
ຄືລູກເຕົ້າ ສະຫາຍແກ້ວກ່ຽວດອງ ຊອບແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພໍ່ແມ່ພ້ອມ ຍົກອ່ອນອະນິຕະຕາ
ໃຫ້ແກ່ພຣາມະນາ ທົດແທນຄືນໜີ້
ມັນກໍພານາງນ້ອຍ ໜີໄປໂດຍດ່ວນ
ເຖິງແຫ່ງຫ້ອງ ເຮືອນນ້ອຍເຖົ່າຖົມ
ຫມອນບໍ່ມີໃນຫ້ອງ ມັນໜູນແຂນສອກ
ສາດເຜືອໄມ້ ໂອຖ້ວຍກໍບໍ່ມີ
ມະຫາຈົນແທ້ ທຸ່ມມັນກໍຫາຍາກ ຈິງແລ້ວ
ຊາຍຂີ້ໄຮ້ ໄປໄດ້ແຕ່ທ່ຽວຂໍ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ມັນທ່ຽວຂໍທານ
ແລງງາຍຫວິດ ຫວ່າງຈົນຈອນບ້ານ
ແຕ່ວ່າ ເມຍມັນຮູ້ ພຸ່ນຜົວອຸປັດຖາກ
ຍາກງ່າຍໄວ້ ພຸ່ນເຖົ້າຫ່ຳຽງ
ຝູງໜູ່ ຊາຍຊາວບ້ານ ພິຈານເຫັນຊອບ
ຖ້າເມຍ ເຮົາເຮັດຢ່າງນີ້ ຊິຍໍໄວ້ຫວ່າງສຸນ ແທ້ແລ້ວ
ເຂົາກໍຕິຽນເວົ້າ ເມຍໂຕສອນຍາກ
ປາກກ່າວຍ້ອງ ເມຍນ້ອຍທ່ານພຣາມ

ເມື່ອນັ້ນ ຝູງໜູ່ຍິງຊາວບ້ານ ພາກັນຄຸມຄຽດ
ເຂົາກໍບັງບຽດເຈົ້າ ເມຍເຖົ້າທ່ານພຣາມ
ຍາມເມື່ອ ນາງຫາກໄປຕັກນ້ຳ ເອົາຟືນລ໊ງທ່າ
ຝູງໜູ່ ຍິງເພື່ອນບ້ານ ໂຮມຂ້າໄລ່ຕີ
ນາງອະນິຕະຕາໄທ້ ຫາທາງຊິພໍເພິ່ງ ບໍ່ມີແລ້ວ
ມັນກໍຮ້ອງຮຽກເອີ້ນ ຜົວເຖົ້າຊ່ອຍເຮົາ ແດ່ທ້ອນ
ເທື່ອນີ້ ເຂົາໂຮມຂ້າ ຕີອວນຕ້ອນໄລ່
ຂ້ອຍກໍໄປບໍ່ໄດ້ ກົວຢ້ານຢ່ອນເຂົາ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ຍິນສຽງເອີ້ນຮຽກ
ຄືຮູບນ້ອງ ສຽງໄທ້ຮ່ຳຫາ
ມັນຮີບຮ້ອນ ຟ້າວຟ້ຽງເຟືອນກະທາຍ
ຄາວນີ້ ເມຍກູຕາຍ ບໍ່ມີໃຜຕຸ້ມ ແລ້ວນໍ
ມັນກໍ ຄຸມຄາມເຕັ້ນ ໂຕນເຮືອນພະລັນຮອດ
ກຸມກອດອູ້ມ ມາຫ້ອງນັ່ງຄາງ
ເມື່ອນັ້ນ ເມຍມັນຕ້ານ ຄຳແຂງຂັດວາດ
ຕັ້ງແຕ່ນີ້ ງາມຂາດຮ້າງ ການຢ້າວຊິບໍ່ທຳ ແທ້ແລ້ວ
ນ້ອງຈັກເນົາໃນຫ້ອງ ບໍ່ມີຈາຈິ່ງວຽກ
ຟືນແລະນ້ຳ ວາງໄວ້ບໍ່ໄປ ແທ້ແລ້ວ
ໃຫ້ອໍຫາຄົນໃຊ້ ຍິງຊາຍພໍຄູ່
ກູຈັກນອນຢູ່ບ້ານ ງານໃຊ້ໃຫ້ບ່າວທຳ ທ່ານເອີຍ
ຖ້າບໍ່ໄດ້ ໂດຍດັ່ງຄຳປະສິງ
ກູຈັກລ໊ງເຄຫາ ຫມ່າຍຊາຍຊິມຊູ້
ໄປເຮຫລິ້ນ ສະຫງວນຊາຍຊິມບ່າວ
ກູໄດ້ ຜົວຕັ້ງແຕ່ນ້ອຍ ຢາກຊິມຊູ້ບ່າວຈິ
ຕ່າງໃຫ້ມີຄຳເວົ້າ ເຊ໊ງຊາຍຊອມເລດ
ຍາມເມື່ອ ແຕ່ງເພດແລ້ວ ຊິລ໊ງກ້ຽວກ່ອມຊາຍ
ເຮັດໃຫ້ອໍອາຍໜ້າ ຊິເອົາຜົວໜີຈາກ
ຄັນບໍ່ຫາບ່າວໃຊ້ ອ່ວນຂ້ອຍສ່ວນຊິໄປ ແມ່ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ຖະແຫລງຄວາມຕ້ານຕອບ
ນ້ອງສັງ ມາກ່າວຕ້ານ ຄຳນີ້ປະຫລາດໃຈ ພີ່ແລ້ວ
ເໜືອນດັ່ງ ກືນກືນງ້າວ ດວງຄົມແຂງຂະໜາດ
ຄືດັ່ງເດືອນຢູ່ຟ້າ ຊິເອົາໄດ້ດັ່ງໃດ ນ້ອງເອີຍ
ພີ່ກໍເຖົ້າແກ່ແລ້ວ ແຮງອ່ອນຂະຣາລ໊ງ
ຄ໊ວເຮືອນບົກ ບ່າຈອມຈຳຮ້າຍ
ວັນຄືນລ້ຽງ ອາຕະມາຊົນຊີບ

ເຂົ້າຂາດຫມໍ້ ຂໍໄດ້ແຕ່ປະມານ ນ້ອງເອີຍ
ອັນວ່າ ຈອມນາງນ້ອງ ປະສົງຄົນໃຊ້ຊ່ວງ
ອັນນີ້ ເປັນດັ່ງແກ້ວຢູ່ນ້ຳ ໃນພື້ນພາກມີ ພີ່ແລ້ວ
ຖ້ານ້ອງຄິດໃຄ່ໄດ້ ອັນອື່ນຊິພຸງນຂໍ ນ້ອງເອີຍ
ການປະສົງຫາສາຫາສິ ພີ່ກໍຈົນໃຈແທ້
ໃຜຈັກໄປຂໍໄດ້ ຄົນມາເປັນທາດ
ຄຳນີ້ ຜິດປະຫລາດລ້ຳ ນາງນ້ອງຢ່າຈາ ພີ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ເທວະດາເຈົ້າ ຈຸງໃຈຍົງບາບ
ໃຫ້ນາງ ຊາບຝ່າຍເບື້ອງ ພຣະອົງເຈົ້າໜໍ່ໂພທິ
ເພື່ອຈັກໄດ້ກໍ່ສ້າງ ສົມໂພດໂພທິຍານ
ຍໍຍັງສອງບຸດຕາ ຍອດທັມທານເກື້ອ
ປາຣະມີສ້າງ ນິຣະພານພູມປະເສີດ
ນາງຈຶ່ງ ຮູ້ເຫດກຳ ການເບື້ອງແຫ່ງພຣະອົງ ແທ້ແລ້ວ
ນາງຈຶ່ງ ຕ້ານຕໍ່ເຖົ້າ ພຸງພ່າງສາມີໂກ
ອໍຢ່າຈົນໃຈຄຶດ ຍາກແທນຄົນໃຊ້
ຄາວນີ້ ກູເຫັນແລ້ວ ທາງດີໄດ້ງ່າຍ ອໍເອີຍ
ອັນວ່າ ພຣະຍາເທວດເຈົ້າ ກຸງໃຫຍ່ປະເຊໄຊ ທ່ານນັ້ນ
ບຳເພັນຍັງທານທັມ ສິບສິລແສນສ້າງ
ໃຜປະສົງໃດໄດ້ ທຳທານບໍຣິຈາກ
ບໍ່ຍາກແທ້ ຂໍໄດ້ຄູ່ອັນ ແທ້ແລ້ວ
ບັດນີ້ ພຣະກໍໜີຈາກບ້ານ ແຮມເຖື່ອນພົ້ງໄພ
ໄປຢູ່ເຂົາວິງກົດ ພ່ຳເພັນພຸງນສ້າງ
ເມຍໄປພ້ອມ ທັ້ງສິສະ ງ່ອນ
ໃຜຜູ້ຕ້ອງ ພຣະອົ້ງໃຫ້ບໍ່ຂີ້ນ ແທ້ແລ້ວ
ອໍຢ່າໄດ້ຢູ່ຊ້ຳ ໂດຍດ່ວນເຮືອພະລັນ
ຂໍເອົາສອງກຸມານ ພ່ຳມວນມາໃຊ້
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມະໂນຮ້ອງ ຄາງໂອຍໄກມາກ ຈົ່ງນໍ
ຄັນວ່າ ພີ່ຫາກໜີຈາກນ້ອງ ຍາມນ້ອຍກໍສ່ວນຕາຍ ພີ່ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງເມຍໄດ້ ຍິນຄຳຜົວກ່າວ
ມັນດ່າປ້ອຍ ພຣາມເຖົ້າຊົ່ວຊາມ ແທ້ນໍ
ມຶງບໍ່ຄອງເຫັນໜ້າ ກູຊິໜີໃນມື້ອື່ນ
ຕື່ນມື້ເຊົ້າ ຊິເມືອບ້ານກ່ອນງ່າຍ ແທ້ແລ້ວ
ກູຈັກ ໄປຫາຊາຍຊ້ອນ ຊັ່ງມຶງຄົນຂາດ
ຊາດທີ່ຄົນບ້າໃບ້ ຄຳຮູ້ບໍ່ມີ
ທັ້ງຫລາຍເຂົ້າໄດ້ ເມຍສາວຮັກຍິ່ງ ຈົ່ງນາ

ເຮວຮີບຮ້ອນ ຫາໄດ້ສູ່ແນວ
ມຶງນີ້ ບໍ່ມີຈິດອ່າວເອື້ອ ອຸປັດຖາກຕົນກູ ແທ້ນໍ
ປະສົງອັນໃດ ກໍບໍ່ເປັນໄປໄດ້
ເສຍແຮງ ກູຫາກມາຕາມສົ້ນ ເສຍຜົນຮາມປະໂຫຍດ
ຫາກກູ ເປັນແມ່ຮ້າງນ້ອຍ ຄາວນີ້ບ່າວຊິໂຮມ ກູແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ພຸງໂຕຕ້ານຕອບ
ມັນຢ່ອນຢ້ານ ເມຍນ້ອຍບໍ່ເອົາ
ຕັນຫາຫຸ້ມ ໂມຫັງສິງສູ່
ມັກຮູບນ້ອງ ລືມຢ້ານຢ່ອນຕາຍ
ມັນຈິ່ງ ແຂງໃຈຕ້ານ ບໍ່ມີກົວເກງຍາກ
ການທໍ່ກ້ອຍ ຊິໄປຮ້ອນຮ່ອມໃດ ນ້ອງເອີຍ
ການທີ່ຫາຄົນໃຊ້ ຫາເຫົ້າກໍຍາກກວ່າ
ພີ່ຫາກ ຢຸງຢອກນ້ອງ ລອງຫລົ້ນເບ່ງກະບວນ ດອກນາ
ໃຫ້ນ້ອງຈັດຫາໃຫ້ ຂອງກິນເດີນປ່າ
ນ້ອງຢ່າຊ້າ ວັນນີ້ໂຊກມີ
ອຸດຕະໂມແທ້ ເດີນດົງໄດ້ປະໂຫຍດ
ຮີບຫໍ່ເຂົ້າ ເກືອກ້ອນແຈ່ວບອງ
ອັນວ່າ ຕອງຕັດໃຫ້ ກັບເຫລັກໄຟຢາສູບ
ຖົງຢ່າມຍູ້ມ ກຸບຮ້າງຮິ່ມເພ
ທັນເດໄມ້ ຫອຍສັງເກົາຂີ້ກາກ
ກັບທັ້ງຫມໍ້ປາກລ້ານ ຫູງເຂົ້າຢ່າລືມ ພີ່ທ້ອນ
ອັນວ່າ ຂອງກິນດ້າວ ເດີນດົງໃຫ້ນາງແຕ່ງ
ທັ້ງເຂົ້າແທ້ງ ສານຈ້າວແຈ່ວຜົງ
ກັບທັ້ງກົດກຸບກັ້ງ ກັນໜາມໜັ້ງເກັບ
ຝົ້ງໜູ່ປາແດກບັ້ງ ບອງຈ້ຳແຈ່ວເກືອ
ອັນວ່າ ເຂືອຂີ້ງແທ້ງ ກິນດິນຢ່າປະຫມາດ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງນາດນ້ອຍ ດາຖ້ອນແຕ່ງພໍ
ມັນຈິ່ງຍໍມາໃຫ້ ຜິວຕົນຕາມຮີດ
ເຖົ້າເຜດຮ້າຍ ເຫັນແລ້ວຊື່ນໃຈ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ເຮຮີນໄຫ້ຕໍ່
ຄຶດເມື່ອຈຳຈາກນ້ອງ ຄະນິງໂອ້ອ່າວຫາ
ໂສກາກຳ ໄກເຮືອນແຮມປ່າ
ເຖົ້າປ່ວງບ້າ ແລແລ້ວລ່ຳເລີ້ງ
ມັນກໍ ເຍື້ອນປາກຕ້ານ ໂລມເລົ່າເມຍຂວັນ
ພູມໆ ຈາ ສັ່ງເມຍໃນຢ້າວ
ຄາວນີ້ ພີ່ຈັກໄລລານ້ອງ ຄອງເຮືອນຢ່າປະຫມາດ ພີ່ທ້ອນ

ໃຫ້ນ້ອງນອນຢູ່ລີ້ ປະຕູສ້ອມຢ່າໄຂ ພີ່ເນີ
ຄັນວ່າ ຊາຍໃດແທ້ ເຂົ້າມາຈາຈ້ຽງ
ນ້ອງຢ່າ ໄດ້ກ່າວຕ້ານ ລວນລີ້ງບໍ່ດີ ພີ່ແລ້ວ
ໃຫ້ເຈົ້າ ນອນໃນຫ້ອງ ຢ່າພິປອງໄປທ່ຽວ
ຊາຍໃດມາກ້ຽວຕ້ານ ກະບອງຄ້ອນຕ່ອຍຫົວ ພີ່ເນີ
ຢ່າໄດ້ກິ່ວເກ່ງຢ້ານ ຮັກສາຕົວຕາມຣີດ
ຄັນພີ່ກັບຕ່າວບ້ານ ຊິໄປຟ້ອງຍື່ນສານ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ມັນສັ່ງແລ້ວ ລົ້ງຈາກເຄຫ້ຳ
ຊົນລະທາໄຫລ ຮ່ຳໄຮຫົວໄທ້
ມັນກໍບ່າຍເອົາໄມ້ ກະທຽວຖົ້ງຄົບເຄື່ອງ
ສັກໄມ້ເທົ້າ ພຣາມເຖົ້າຄວ່າໄປ
ສະເພາະໜ້າ ກຸ່ງໃຫຍ່ປະເຊໄຊ
ຫລາຍວັນຄືນ ດຸ່່ງດ່ຽວເດີນຮ້ອນ
ນັບແຕ່ ພຣາມຈອນຜ້າຍ ອາຣັນຍາຍາວຢ່ານ
ເດີນດ່ານໄມ້ ຫລາຍມື້ຮອດນະຄອນ ແທ້ແລ້ວ
ມັນຈຶ່ງ ຖາມເຖິງເຈົ້າ ຈອມທັມພຣະຍາເຫວດ
ເມື່ອນັ້ນ ຊາວປະເທດຮູ້ ກະບວນເຖົ້າຄວ່າຂໍ
ເຂົາກໍ ໂຮມກັນເຂົ້າ ຕາມຕີຕ້ອນໄລ່
ເຖົ້າບາບໄປ້ ຄົນນີ້ຊົ່ວຊາມ ແທ້ແລ້ວ
ມັນຫາກ ຕາມຫາເຈົ້າ ກະບວນກົນກາມຫລອກ ຈົ່ງແລ້ວ
ຄັນມັນ ຮູ້ບ່ອນເຈົ້າ ຊິຂໍເຫງົ້າອ່ອນອົ່ງ
ເຮົາບໍ່ຄວນຄົ່ງໄວ້ ຊີວັ່ງມັນຄົນຖ່ອຍ
ຄັນຫາກ ປະປ່ອຍໄວ້ ຊິເຄືອງຮ້ອນຮອດພຣະອົ່ງ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ເຂົາກ່າວແລ້ວ ພ້ອມພວກຕາມຕີ
ຄົນຫລາຍລຸກ ແລ່ນຕາມຕັນໜ້າ
ອັນວ່າ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ກົວຕາຍວົ້ງແລ່ນ
ທ້ອງແຫ່ງໂພ້ ໂລປຸ້ງປົ່ງດັ່ງ
ຂາແຂນຂ້ອງ ຕ່ຳຕໍ່ກົ້ນຂີ້ຖັ່ງ
ຕົນຕ່ຳໄມ້ ໜາມສັ່ງນສຽບແທ່ງ
ອັນວ່າ ຖົ່ງກະທຽວເຖົ້າ ສາຍຕະພາຍຫູຂາດ
ມັນກໍພະລາດລົ້ມ ເງີຍໜ້າຕະເຫລິດໄປ
ຝູງໜູ່ຄົນຊາວບ້ານ ຕາມຕີກໍຫລົ່ງປ່ອງ
ແລ່ນລັດຕ້ອນ ພຣາມເຖົ້າກໍເລົ່າຫລົ່ງ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມເຜດຮ້າຍ ກົວຫລ່າຫລົ່ງຈິດ
ຕາມັນມົວ ບໍ່ທ່ອນຫວນເຫັນແຈ້ງ
ມັນກໍແຍ່ງຍັ່ງເຈົ້າ ຈອມທັມທົ່ງຜະນວດ

ໜາຍເນັ່ງຊີ້ ຄະເນເບົ້ອງປ່ອງໄປ
ມັນກໍຂວ້າມດ່ານໄມ້ ດົ່ງໃຫຍ່ທົ່ມະພານ
ຫລາຍວັນຄືນ ບໍ່ເຊົ້າໄປເຊົ້າ
ເລີຍເລົ່າ ໄປຈອບເຈົ້າ ເຈດຕະຣາດພານໄພ
ສຸນະຂາຝູ່ງ ຄວ່າເຄີຍຄະນາເນື້ອ
ຫລາຍຕົວເຕັ້ນ ຕາມດົ່ງຫອນເທ່ົ່າ
ຝູ່ງໜູ່ ມິຄະຣາດຢ້ານ ໂຕນເຂົ້າຫວ່າງເຊົ້າ
ສຸນະຂາເຖົ້າ ພານໄພເຄີຍຄວ່າ
ສະແຫວ່ງໄລ່ເນື້ອ ໃນດ້າວດ່ານດອຍ
ແລ້ວຈຶ່ງ ມາຈອບເຈົ້າ ເຖົ້າເຜດພຣາມະໂນ
ລຸ່ງລັ່ງຖົ່ງ ໄຖ່ທໍ່ກະທົ່ງນ້ຳ
ມັນກໍຄຸມຄາມງ້ວ່ງ ດົ່ງຫລວ່ງທົ່ມະເວດ
ເຖົ້າເຜດຮ້າຍ ຫລົ່ງບ້ານສະແມ່ງຕາຍ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ສຸນະຂາຮ້າຍ ດັ່ງດີດົ່ມສີບ
ຄັນວ່າ ຖືກາກິ່ນເນື້ອ ເຖືອເຂົ້າບໍ່ຖອຍ
ສັ່ງຫາມຂ້າ ມະຫົ່ງສາເມັຍມັ່ງ
ບໍ່ໄດ້ຢຸດຢ່ອນຢັ້ງ ພານໜ້າທ່ຽວເວນ
ວັນຄືນພ້ອມ ພານພຽນລະວັ່ງເຂດ
ເພາະເພື່ອ ເຈດຕະຣາດເຈົ້າ ວ່າງໃຫ້ດ່ານດົ່ງ
ໃຫ້ຮັກສາ ສີ່ພຣະອົ່ງເຈົ້າ ຊິໄພລະວັ່ງເຫດ
ສະກັດກວາດຕ້ອນ ຕັນທ້ຳງດ່ານທ່ຳ
ໃຜຜູ້ຍັ່ງຂືນເຂົ້າ ໄປເຊົ້າຊີວັ່ງຂາດ ຈົ່ງແລ້ວ
ພານບໍ່ໄວ້ ຍົ່ງຂ້າລ່ວ່ງແດນ ເຈົ້າເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ຫມາພານພ້ອມ ເຫັນຮູບພຣາມຊະຣາ
ລຸ່ງລັ່ງຖົ່ງ ໄຖ່ກະທຽວທົ່ງບັ້ງ
ສຸນະຂາເຕັ້ນ ທະຍານໂຍ່ງຫຸ້ມໃສ່
ພຣາມກໍຂຶ້ນຕົ້ນໄມ້ ທັ່ງໄທ້ຮ່ຳໄຮ
ເທ່ືອນີ້ ກັມກູເຖົ້າ ມາຕາຍກ່ຳ່ປ່ຳ
ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ເນົ່າທ້ອງແຫ່ງໃດ ແລນໍ
ເມື່ອນັ້ນ ເຈດຕະບຸດຜູ້ ພານໄພຟ້ຳພາກ
ຫມາເທ່ົ່າຫຸ້ມ ສ່ຽງຮ້ອງແມ່ນຄົນ ແທ້ແລ້ວ
ອອກຊື່ເຈົ້າ ຈອມປະເສີດຊີໄພ
ໃຜຊິໄປການສ້ຽ ທ່ອ່ຽງທ່ຽວທ່ຳ່ພີ້
ກັມມັນແທ້ ຊີວັ່ງວ່ຽນຮອດ ຈົ່ງແລ້ວ
ປັນຈຸ່ມຈ້ຳ ຢ່າໜ້ອ່ຽງຄ່ອຍມອ່ຽ

ພານຈິ່ງ ຫລຽວເຫັນເຖົ້າ ພຣາມະນາງອຍທ່ຽ
ຫມາເຫົ່າຫຸ້ມ ມັນຮ້ອງຮ່ຳໄຮ
ເມື່ອນັ້ນ ພານໄພຂຶ້ນ ທະນູສອນກ້າວກິ່ງ
ລູກພາດໄວ້ ເລັ່ງແລ້ວຊິລັ່ນໄກ
ອັນວ່າ ທັມມະຊາດເຊື້ອ ຄົນຂະມອດຂໍທານ ແທ້ແລ້ວ
ຄົນດຽວເດີນ ສົບສະແຫວງຫາເຈົ້າ
ມັນຈັກຂໍເອົານ້ອຍ ທົ່ງສີສອງອ່ອນ
ກັບທັງພຣະແມ່ເຈົ້າ ນາງເທງົ້າບໍ່ສິ້ງ ແທ້ແລ້ວ
ຖ້າກູຍິງມັນຂ້າ ດັບສູນເສຍຊາດ ໄປແລ້ວ
ຍັງບໍ່ຮູ້ເຫດກ້ຳ ການເຖົ້າທ່ຽວດົ່ງ
ອັນວ່າ ການໃດແທ້ ຈັກເປັນຄຸນຫລືໂທດ
ດີຊົ່ວຮ້າຍ ຖາມເຖົ້າກໍຈິ່ງຄວນ ຊອບແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພານຮ່ຳແລ້ວ ພຣາມເຫລົ່າຫລຽວມາ
ເຫັນພານໄພ ຊິລັ່ນປືນຕຳຕ້ອງ
ພຣາມກໍໂກຫາຮ້ອງ ສຽງແຂງສັ່ນນາບ
ປາກກ່າວກ້າ ພຣາມໜ້າຊື່ອຊາມ ແທ້ນໍ
ມຶງນີ້ ຍັງບໍ່ຮູ້ເຫດກ້ຳ ການໃຫຍ່ເມືອງຫລວງ
ອັນວ່າພູມີຫອມ ຫໍ່ເຮົາປອງໃຊ້
ຝູງຫມູ່ເສນາພ້ອມ ຄະນາພິງພວກໄພ່
ກັບທັງພຣະແມ່ເຈົ້າ ພຽງໜ້າພ່ຳມວນ
ຄຶດເຖິງ ລູກແຈ່ມເຈົ້າ ພອຍພາກເຈຍຣະໄພ
ວ່າຈັກເຊີນພູທອນ ຕ່າວຄືນຫາຫ້ອງ
ກັບທັງ ສາມກະສັດເຈົ້າ ຄືນຄອງສະເຫວີຍຣາດ
ບັດນີ້ ພຣະບາດໃຊ້ ເຮົາໃຫ້ເຊື່ອເຊີນ ແທ້ແລ້ວ
ແມ່ນຈັກເຫັນໃຜແທ້ ຕ່າງຕາພູວະນາດ ບໍ່ມີແລ້ວ
ມີແຕ່ຄົນຢ່ອນຢ້ານ ຄະນາເນື້ອປ່າໄພ
ພຣະອົງ ຈິ່ງບັນຊາໃຫ້ ຫາເຮົາຕາງພຣະບາດ
ຜົນເຫດຮູ້ ເຄີຍຄຸ້ນແກວ່ນພຣະອົງ
ທັງເຮົາ ເປັນພົ່ງເຊື້ອ ມະຫາສານສົມປະສາດ
ພຣະບາດເຈົ້າ ເຫັນແທ້ແຕ່ເຮົາ ນີ້ແລ້ວ
ຈິ່ງໄດ້ຕົກແຕ່ງໃຫ້ ເປັນທູດທູຕາ
ຂ້າຈິ່ງຂຽວພູສູງ ສົບພຣະຄຸນຄຳແຈ້ງ
ມຶງນີ້ ຈອງຫອງແທ້ ທະນົງຕົວເກີນຮີດ ຈິ່ງນໍ
ບໍ່ຢ່ອນຢ້ານ ກູເຖົ້າທ່ໃຍ ແທ້ແລ້ວ
ແມ່ນວ່າ ກູຈັກຕັດຫົວຫີ້ວ ເມືອທູນພູວະນາດ

ໃຜບໍ່ມີອາດຟ້ອງ ກູເຖົ້າທ່ໍທຸລີ ໄດ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ເຈດຕະບຸດເຈົ້າ ພານໄພຟັງພາກ
ພຣາມຫລອກລໍ້ ລົມລີ້ນວ່າແມ່ນຈິງ
ພານກໍກົວເກງຢ້ານ ຕິວຕາຍຕ້ອງໂທດ
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນພຣະຍ່ຳເກົ້າ ບຸນກ້ວາງແຕ່ງມາ ແທ້ແລ້ວ
ແມ່ນຈັກສັ່ງຫາມຂ້າ ກູຕາຍທັ້ງໂຄດ
ໂທດບໍ່ມີທ່ໍກ້ອຍ ຕາຍຖິ້ມເປົ່າດາຍ ແລນໍ
ພານກໍກົວຜິດແທ້ ຣາຊາທຳໂທດ
ຄາວນີ້ ກູໂພດແລ້ວ ຄວນເຂົ້າເພິ່ງພຣາມ ຊອບແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພານຕອບຕ້ານ ຂໍໂທດທາງຜິດ
ທລານບໍ່ຈິ່ງໃຈທຳ ກ່ໍເວນວຽນໃກ້
ການນີ້ ຫາກແມ່ນມູນນາຍໃຊ້ ທຳການຮັກສາເຂດ
ຮັກສາ ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ພຣະອົງໃຫ້ຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ
ທລານບໍ່ຮູ້ຮ່ອມເບື້ອງ ຄຸນປູ່ເປັນນາຍ
ຖືສາມກາ ແອ່ວໄພພົ່ງດ້າວ
ຄາວນີ້ ທລານຜິດແລ້ວ ຂໍຍອມຍັງໂທດ
ຂໍໃຫ້ປູ່ໂຜດລ້ຽງ ທລານທລ້າເທື່ອດຽວ ນີ້ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ເຖົ້າເຜດຮ້າຍ ຕ້ານຕໍ່ພານໄພ
ປູ່ນນີ້ ບໍ່ທ່ອນທຳເວນໃຜ ກ່ໍກັມເມືອໜ້າ
ຄັນວ່າ ທລານຍອມແພ້ ກົວເກງທາງໂທດ
ປູ່ໂຜດລ້ຽງ ຍອມແລ້ວບໍ່ທຳ ເຈົ້າເອີຍ
ແຕ່ວ່າ ການກູກວ້າງ ເຕັມຕົວຫຍຸ້ງຍາກ
ຂໍໃຫ້ ທລານຊ່ອຍຊີ້ ທາງເບື້ອງປ່ອງໄປ
ພໍໃຫ້ ຮອດແຫ່ງຫ້ອງ ຕຳໜັກປ່າວິງກົດ
ປູ່ຈັກເຊີນຊີໄພ ຜະນວດລາເມືອຫ້ອງ
ປູ່ຈັກທຳທານໃຫ້ ສະໜອງຄຸນຄວາມຊອບ
ທລານຈັກໄດ້ລາບລົ້ນ ທລຽນບ້າງບ່າແດງ ແທ້ແລ້ວ
ຊຸນທລວງໄດ້ ດາດີໂດຍຊອບ
ອຳນາດກ້າ ສະກຸນກວ້າງກວ່າຄົນ ເຈົ້າເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ເຈດຕະບຸດຜູ້ ພານໄພຊ້ອຍຊົ່ນ
ຫມາຜູກໄວ້ ເຄືອຄ້ອງຄູ່ຕົວ
ແລ້ວຈິ່ງ ເຊີນພຣາມເຖົ້າ ປາຍເປືອຽງອຍທ່ຽ
ປູ່ຢ່າຊ້າ ລົງໄມ້ກ່າຍເກີນ
ອັນວ່າ ຖົ່ງກະທຽວບັ້ງ ລຸງລັ່ງຍໍ່ຍົ່ນ ມາທ້ອນ
ທລານຮັບໃຫ້ ເຊີນເຈົ້າຄ່ອຍລົ່ງ

ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມເຜດຮ້າຍ ກົນເກັ່ງນາຍາ
ມັນກໍຍັງຖິ້ງ ຍິ່ນພານພາງພ້ອມ
ອັນວ່າ ໃນຖິ້ງຂ້າ ສານກາຈ້ຳຄັ່ງ
ບໍ່ແມ່ນບັ້ງແຈ່ວຈ້ຳ ກາພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນ ເຈົ້າເອີຍ
ຫລານຄ່ອຍ ບາຍເອົາແທ້ ກາປະຈຳຊີຂີວະແຕກ
ໂທດທ່ຳຟ້າ ກາພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພານນອບນ້ອມ ຍໍສອກໂຈມຖິ້ງ
ໄປວາງລິ້ງ ທີ່ຄວນລະວັ້ງໄວ້
ແລ້ວຈິ່ງ ບັ້ງຄົມໄຫວ້ ຖິ້ງລາຍບັ້ງແຈ່ວ ພຣາມນັ້ນ
ເຖົ້າເຜດຮ້າຍ ຫົວຍຸ້ມບໍ່ຈາ
ໃຫ້ມັນສົມນ້ຳໜ້າ ພານໄພຄົນສະຫລາດ
ໄຫວຫລອກຫລົ້ນ ຫລິ້ງລົ້ນເລດກູ ແທ້ນໍ
ເມື່ອນັ້ນ ພານນົບນ້ອມ ຂໍໂທດຄຸນຕາ
ຖວາຍມັ້ງສັ້ງ ມັ່ງເມັຍຂອງແທ້ງ
ມະທຸເຜົ້ງ ພານໄພຍໍມອບ
ຖວາຍປູ່ເຈົ້າ ສະບຽງເຂົ້າເຄື່ອງກິນ
ແລ້ວຈິ່ງ ຊີ້ບອກເບື້ອງ ທາງປ່ອງເຂົາຂວາງ
ພະນິມແນວໄພ ເຖື່ອນແຖວເຖິງເຈົ້າ
ອັນວ່າ ເຂົາຂວາງໜ້າ ຄືດອຍຄັນທະນາດ
ເຄຍຣະດາດລົ້ນ ດວງໄມ້ຈໍ່ຈູມ
ພູມໄພກວ້າງ ຫອມສະເທືອນໃນເຖື່ອນ
ຝູງຫມູ່ແມງຜູ່ເຜົ້ງ ສະແຫວງກົ້ວກິ່ນອ່າຍ
ຄັນປູ່ກ່າຍໄປໜ້າ ດົງໜາເດີນຍາກ
ເປັນປ່າໄມ້ ສູງດົ້ວຫງ່າງາມ
ພະລານພາຍພື້ນ ພູມພຽງໄພຍະນາດ
ພ້ອມພ່ຳຖ້ວນ ຫລາຍລ້ານລູກພວງ
ສະພາກພ້ອມ ກ້ວຍປ່າເຟືອງໄຟ
ຝູງຫມູ່ຕູມຕັ້ງຕິດ ຕໍ່ເນືອງແນວງົ້ວ
ໄພພົ້ງກວ້າງ ຫີນະພານພົ້ງເຖື່ອນ
ເຄຍຣະດາດລົ້ນ ພະນັ້ງໄມ້ປ່າໄພ
ມີຫມູ່ ນົກເນືອງເຕົ້າ ໃນປ່າຕົນຜາ
ສັ້ງກາແກມ ກ່ອມດາດອມເປົ້າ
ອັນວ່າ ເຂົາທອງຕູ້ ຄູຂັນໄຂຽກ
ເມັຍມ່າຍຊູ້ ງອຍໄມ້ຄ່ຽນຄອນ
ເຖິງເມື່ອ ວັນຄ່ຳຄ້ອຍ ເຄົ້າຮ່ຳວອນສຽງ

ອຸມລົວລໍ ໄສ່ແຊວຊຸມເຕົ້າ
ສັກກຸນາລົ້ນ ບິນຕອມເຕັມປ່າ
ນັບບໍ່ຖ້ວນ ແສນຕື້ຕໍ່ວຕົ້ງ ແທ້ແລ້ວ
ຄັນທ່ານພົ້ນທີ່ນັ້ນ ເຂົ້າເຂດປັບພະໂຕ
ເປັນດອຍຫລວງ ດ່ານພົ້ງໄພກວ້າງ
ຝູງຫມູ່ ມີກຄະນາເນື້ອ ນອນເນົາໃນເຖື່ອນ
ອະນັນເນກລົ້ນ ເສືອຊ້າງມັ່ງເມັຍ
ມະຫົ້ງສາເຊື້ອ ຫົວຣະພີຄວາຍເຖື່ອນ
ບຸດຕະຣາດເຕັ້ນ ຕາມສົ້ນແມ່ມັນ
ຄັນທ່ານພົ້ນທີ່ນັ້ນ ເຖິງແມ່ຍົມມະນາ
ອາໂປໄຫລ ເຮັ່ງແຮງເຫລືອລົ້ນ
ມີຫມູ່ຜາລາໄມ້ ພະນິມແນວນາມຝັ່ງ
ປາດິດບ້ອນ ໃນເງື້ອມແງ່ຫີນ
ຄັນທ່ານພາກທີ່ນັ້ນ ເຖິງດ່ານດອຍຜາ
ເຂົານັ້ນ ຊື່ວ່າເປງຊັນສູງ ລ່ວງລົມເຊັ້ງກ້ອນ
ພຣະພາຍຕີຕ້ອງ ເມໂຄໄຫລລ່ອງ
ມືວມືດກຸ້ມ ຄວັນເທົ້າທັ່ງຫີນ
ອັນວ່າ ເນີນເຂົານັ້ນ ລຳໄຊມະນີໂຄດ
ເກີດທີ່ເງື້ອມ ພະລານກວ້າງຫວ່າງຫີນ
ມີຜົນລົ້ນ ສຸກເຊີຍແຊມຫງ່ຳ
ທະຣົງລູກລົ້ນ ຫວານຊ້ອຍຊອບຫວາ ແທ້ແລ້ວ
ໂອສົດແທ້ ເປັນຢາແວນປະເສີດ
ຄັນວ່າ ຕາຮອດແລ້ວ ເຂົາທັ້ນຮົ່ມເຢັນ
ຈັກໄດ້ກິນຜົນໄມ້ ໄຊທອງມະນີໂຄດ
ຕັ້ງຫາກ ເປັນປະໂຫຍດແທ້ ກຳລັງກ້າເກົ່ງສານ ແທ້ແລ້ວ
ຄັນທ່ານ ພາກທີ່ນັ້ນ ໄປປ່ອງທາງອີສານ
ພະນິມແນວໄພ ໃຫ້ຈື່ແຈຈຳເບື້ອງ
ອັນວ່າ ພູມພາຍພື້ນ ກົງທະຣົງດົງດ່ານ
ມີຫມູ່ໄມ້ ມຸງທຸ້ມຫໍ່ແສງ
ແດດບໍ່ເທົ້າ ແສງສ່ອງເຖິງດິນ
ຊົນລະຫາຊຽວ ດັ່ງລະດູເດືອນເກົ້າ
ອຸດທະກັ້ງກ້ອນ ກອງໜາໜາວໜ່ວງ
ມືວມືດໄມ້ ລົນລົ້ນດັ່ງຝົນ ແທ້ແລ້ວ
ຄັນທ່ານ ພົ້ນທີ່ນັ້ນ ເຂົ້າເຂດພຣະສິດທາ
ເທີທຳພຽນ ຢູ່ໄພພົ້ງດ້າວ

ອັນວ່າ ເກສາຫຍ້ຽ ຟັນຂາວເຂີນມາກ
ທ່ານຢູ່ສ້ຽງ ສີລຊ້ອຍຊອບຄອງ ແທ້ແລ້ວ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ພຽນພ່ຳພາວະນາ
ອັກຄິຄວັນ ກ່ຳໄຟຊຸລີໄຫວ້
ຄັນຕາ ໄປເຖິງແລ້ວ ທູນຖາມຖະແຫລງເຫດ
ເລ່ົາເລື່ອງເຈົ້າ ບຸນກວ້ຽງແຕ່ງມາ
ທ່ານຄົງ ຍິນດີດ້ວຍ ຄົນເດີນກາມຊອບ
ຈັກໄດ້ຊີ້ປ່ອງເບື້ອງ ທ້ຽງເທົ້າສີ່ພຣະອົງ ແທ້ແລ້ວ
ຍາມເມື່ອ ພານກ່າວຊີ້ ມັກຄະເທດທ້ຽງທຽວ
ພຣາມະໂນນຶກ ຈິ່ຕ່ຳໃຈຫມັ້ນ
ມັນກໍດີໃຈແຈ້ງ ປານເຖິງພຣະຍາເຫວດ
ເຖົ້າເຜດຮ້ຽ ຫົວຍຸ້ມອຸ່ນໃຈ
ແລ້ວຕອບຕ້ານ ຈາຕໍ່ພານໄພ
ຫລານຄົນດີ ມາກຄາມຄຸນລົ້ນ
ຄັນຕາເມືອເຖິງຫ້ອງ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ຕາຈັກນຳເຫດໄຫວ້ ທູນໄຫ້ພຣະຢູ່ຫົວ
ຄຸນທີ່ຫລານທຳໄວ້ ຄວາມດີດອມປູ່
ອັນວ່າ ພູວະນາດເຈົ້າ ສິນສ້ອຍຊີສິ່ງເສີມ
ລ້ຽງວັນໃຫ້ ຄວາມດີດ້ຽຕອບ
ຄວາມຊອບໄດ້ ຫລານຫລ້ຽປູ່ຊີລາ ກ່ອນແລ້ວ

ຊູຊະກະປັພພະວັນນະນາ ອັນວ່າກະຣິຍາກ່າວພັນລະນາຍ້ຽງຊູຊະກະກັນທ໌ **ນິຕຖິຕາ** ກໍສະເດັດບໍ່ຣະບວນຄວນແລ້ວທ່ໍ່ນີ້ກ່ອນແລ

(ປະດັບປະດາດ້ວຍ 79 ພຣະຄາຖາ)

ໜ່ໍແໜ່ງຂອງພຣະສາສນາ ແລະຊາດບ້ານເມືອງ

---

6. ຈຸລະພິນ

(ປະດັບປະດາດ້ວຍ 35 ພຣະຄາຖາ)

ເມ່ືອນັ້ນ ຊຸຍຊະໂກເຖົ້າ
ພຣາມະໂນນາມເຜດ

ມັນກໍສ້ຽງເກດກ້ຳ ທ້ຽງເບ້ືອງປ່ອງໄປ
ເຂົ້າປ່າໄມ້ ດົ້ງໃຫຍ່ທິມະພານ
ໄພພ້ຽງປະດັບ ກ່າຍກໍກ້ຽງດ້າວ
ອັມພະວັນຕົ້ນ ທຸລ້ຽງລ້ຽມພ້າວປ່າ
ຊະໜຸນຍໍນ້ອຍໜ້າ ຕະຄ້ຽມຄໍ້ຝ່າໄຟ
ມີທ້ຽ ທູກວ້ຽງກ້ານ ແກມສະໂກກວ້ຽງເຖ່ືອນ
ກາຫລ້ຽງລູກແຄວ້ຽ ເຂ້ືອຂວັ້ນຂ່ືນດົ້ງ
ມີທ້ຽງສີໄຄຕົ້ນ ທັດຄູນຂາມເທດ
ສະເອມອີສ້ຽນ ກະສ້ຽງສົ້ມເຫວ່ືນາວ
ມະຫາຫ້ຽງພ້ອມ ປະຍ້ຽງຍານຫອມອ່ອນ
ມີທ້ຽງຂ້ຽງຂ່າພ້ອມ ປະສົມເຂ້ົາເຄ່ືອງຢາ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ຊຸຍຊະໂກເຖົ້າ ເດ່ືນໄພເຫັນຫລາກ
ມັນກໍຄິດຮ່ອດບ້ານ ເມຍນ້ອຍຢູ່ດ້ຽໃດ ພ່ີເດ
ຍ້ຽງເລ່ົາຄຶດກ່ຽວກ້ຳ ເອ້ືອອ່າວເຖິງຮ້ຽມ ບ່ໍນໍ
ຫລ່ືວ່າມ່ືຊາຍຊ້ຽມ ເລ່ົາລ້ຽມພະອ່ວນອ້ຽຍ
ມັນກໍໂສກ້ຽກ້ຳ ຄະນ້ຽງເມຍມ້ຽນເມ່ືອຍ
ເດ່ືນດ່ານໄມ້ ພະເນຜ້ຽຍຜູ້ດ້ຽວ
ຫລ້ຽຍຂວບມ້ຽ ພຣາມພ່ຳພ້ຽນເດ່ືນ
ຄ້ຽນດ້ຽວເດ່ືນ ບ່ໍເຊ້ຽຍາມເຊ້ົາ
ເລ້ຽເລ່ົາ ໄປເຖິງເຈ້ົາ ຕ້ຽນປະເສ້ຽໂຍຄ
ເນ້ົາໃນໄພ ຢູ່ດ້ຽງດອມເນ້ືອ
ຕາປະໂສສ້ຽງ ນ້ຽບພ້ຽນພ້ຽນຜະນວດ
ອະພ້ຽຍານຍ່ອມຢູ້ ມະໂນຊ້ອຍຊອບຄອງ
ອັກຄ້ຽໄຕ້ ບູຊາໄຟທຸກເຊ້ົາຄ່ຳ
ວ້ຽເວກໄວ້ ຫາຍຮ້ອນຢູ່ເຢ້ັນ ແທ້ແລ້ວ
ຍາມເມ່ືອ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ເດ່ືນໄພໄປຮອດ
ມັນກໍຂໍຈອດຢ້ັງ ຣັດສ້ຽເຈ້ົາແຫ່ວເຊ້ົາ
ເຖົ້າກໍກ້ົມຂາບໄຫວ້ ຊຸລ້ຽນອບບ້ັງຄົ້ມ

ທູນທັນຍ໊າ ກ່າວກອນຖະແຫລງຕ້ານ
ອັນວ່າ ຈອມໃຈກວ້າງ ທ້ຽທັມໃນເຖື່ອນ
ຢູ່ສີບສ້າງ ສີລຊ້ອຍສຳຣານ ແດ່ລີ
ຝູງຫມູ່ໂຣຄາໄຂ້ ເຂັນເບົາບາງໂສກ
ໂຣກບໍ່ຕ້ອງ ພຣະກາຍເຈົ້າຢູ່ເຢັນ ບໍ່ລີ
ກັບທັ້ງອາຫານລ້ຽງ ຊີວັງມັນເຜືອກ
ຜົນຫມາກໄມ້ ໃນດ້າວດັ່ງໃດ ພຣະເອີຍ
ອັນໜຶ່ງ ຝູງຫມູ່ສັດຕູຮ້າຍ ເສືອສິງສາງແຮດ
ກັບທັ້ງງູງອດງ້ຽວ ຮານເຈົ້າກໍ່ບໍ່ມີ ແດ່ລີ
ເມື່ອນັ້ນ ມຸນີເຈົ້າ ຮັດສີສີລຕ້ານຕອບ
ເຮົາຢູ່ສ້າງ ສີລຊ້ອຍສຳຣານ ທ່ານເອີຍ
ເພາະວ່າອຸດົມດ້ວຍ ມະຫາຄຸນຄວາມຊອບ
ເຮົາບໍ່ສ້າງ ເວນໄວ້ກໍ່ກັມ ທ່ານເອີຍ
ໃຜຜູ້ທຳດີໄດ້ ສັດຕູກໍເປັນຫມູ່ ຈິງແລ້ວ
ໃຜຜູ້ສ້າງຊື່ວໄວ້ ເວນຮ້າຍຮອດຕົວ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ກາມດີຮ້າຍ ມີມາເຮົາແຕ່ງ ດີດາຍ
ເຫດກໍ່ໄວ້ ຜົນຊີ ໃຫ້ເມື່ອລຸນ ທ່ານເອີຍ
ທ່ານນີ້ ລຸກແຕ່ຫ້ອງ ມາແຕ່ແດນໃດ
ຄົນດຽວເດີນ ປາຖະນາໃດແທ້
ເມື່ອນັ້ນ ຊຸຍຊະໂກເຖົ້າ ພຣາມພາງມຸສາວາດ
ປະນົມນອບນ້ອ ກອນກ້ຽງກ່າວຖະແຫລງ
ຂ້ານີ້ ຢູ່ແຫ່ງຫ້ອງ ກຸງໃຫຍ່ປະເຊຸໄຊ ພຣະເອີຍ
ເປັນທູຕາ ພຣະຍອດເມືອງຈຳໃຊ້
ວ່າໃຫ້ໄປເຊີນເຈົ້າ ຊີໄພພຣະຍາເຫວດ
ຝູງຫມູ່ພວກໄພ່ນ້ອຍ ມານດາໃຫ້ແອ່ວຫາ
ຄຶດຕໍ່ ລູກແກ່ນແກ້ວ ແຮມເຖື່ອນພິງໄພ
ຍາມເມື່ອ ໂທສາສູນ ໃຄ່ຄອຍເຫັນໜ້າ
ພຣະວັງເວນສ້ຽງ ແສນກົກອງໂສກ
ກໍຈິ່ງໃຊ້ຂ້າເຖົ້າ ຂຽວລ້ານລ່ວງໄພ ພຣະເອີຍ
ຂ້ານີ້ ເປັນເຜົ່າເຊື້ອ ພຣາມຊາດມະຫາສານ
ທັ້ງເລົ່າເປັນຄົນເຄີຍ ແກວ່ນຈອມໃຈເຈົ້າ
ຈິ່ງໄດ້ອົດສາສູ ທຳທານຕາງພຣະເນດ
ຍາກ່ຽວໄວ້ ຕາເຖົ້າດຸ່ງເດີນ ນີ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຕາປະໂສເຈົ້າ ພິຈານດູເລກ
ສັ່ງເກດເຖົ້າ ພຣາມນີ້ຊົ່ວຊາມ ແທ້ແລ້ວ

ກໍຈິ່ງຕ້ານຕໍ່ເຖົ້າ ໄຂໂຍກໃຍຄວາມ
ທ່ານນີ້ ແນວນາມຂໍ ລໍ່ລວງລົມລົ້ນ
ສະແຫວງຫາເຈົ້າ ໂລໂພພາດ່ວນ ມາແລ້ວ
ຈັກໃຄ່ ຂໍອ່ອນນ້ອຍ ນາງເຫງົ້າບໍ່ສິ່ງ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມຕອບຖ້ອຍ ແກ້ກ່າວຮັດສີສີລ
ຂໍໃຫ້ອີງຊຸນເຊັ່ງ ໃຄ່ຄອຍຄຳແຈ້ງ
ຂ້ານີ້ ບໍ່ແມ່ນແນວນາມເຊື້ອ ຫ້ານະຊົນຊາດຊົ່ວ
ເຂົ້າຂາດຫມໍ້ ຂໍບ້ານເພິ່ນກິນ ເຈົ້າເອີຍ
ຕັ້ງຫາກ ແມ່ນເຜົ່າເຊື້ອ ສະກຸນໃຫຍ່ເຂົ້າຂານ
ຝູງຫມູ່ ຊາວເມືອງມວນ ຊ່ຳໄກກຸ່ນກວ້າງ
ຂ້າໄດ້ສອນຄຳຮູ້ ເປັນຄຣູທ້ຽປະເທດ
ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ຖືເຖົ້າຜູ້ດຽວ ນີ້ແລ້ວ
ກັບທັ້ງ ອົງກະສັດໃຫ້ ສົນໄຊພູວະນາດ ກໍດີ
ຄັນວ່າ ກາມຍາກໃຊ້ ຕາເຖົ້າຫ່ຽງ ແທ້ແລ້ວ
ເພາະວ່າ ຮູ້ຣິດກ໋ຳ ກະບົນແພ່ງພົມເມືອງ
ຄົນບູຮານ ທ່ານຈິ່ງປຸນປອງໃຊ້
ຂ້າໄດ້ທຳຄຸນໄວ້ ຄວາມດີດາຊອບ ມາແລ້ວ
ທ່ານຈິ່ງໃຊ້ຂ້າເຖົ້າ ຂຽວລ້ານຜູ້ດຽວ ພຣະເອີຍ
ຄຳທີ່ມຸສາໄວ້ ແວນໄກລ້ານໂຍດ
ສີລຫ້າຮູ້ ວິນັຍເຖົ້າທ່ຽງທັມ ພຣະເອີຍ
ອັນວ່າ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ທູນຖະແຫລງຫລາຍວາດ
ມັນນັ້ນ ສະຫລາດຕ້ານ ກົນເລ້ເລດລວງ
ທຳກະບວນໃຫ້ ຄືຄົນເປັນປຣາດ ຈິງແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຈອມຣາດຮູ້ ຮັດສີເຈົ້າເຊື່ອພາມ
ຫລົງລົມລົ້ນ ຊຸຍຊະໂກລວງຫລອກ
ແລ້ວຈິ່ງ ຕ້ານຕອບເຖົ້າ ຄຳຊ້ອຍຊື່ນຊົມ
ຍິນດີດ້ວຍ ເຊີນເຂົ້າບໍຣິໂພກ
ຝູງຫມູ່ມັນລູກໄມ້ ຍໍໃຫ້ແກ່ພຣາມ
ຄິດໃຄ່ ອຸດທະໜູນເຖົ້າ ທຽວທ່ຽງທຳປະໂຫຍດ
ຊົມຊື່ນດ້ວຍ ດອມເຈົ້າໜໍ່ໂພທ໌
ຈັກໃຄ່ ຄຶດຄອງສ້າງ ປະເຊໄຊຕຸ້ມໄພ່
ຈາກປ່າໄມ້ ເມືອບ້ານສ່ຳຮານ ແລນໍ
ມະຫາຣັດສີເຈົ້າ ຊົມພຣາມຣາດຊະທູດ
ຈັດບ່ອນແລ້ວ ເຊີນເຖົ້າເນ່ັ່ງນອນ
ໜ້ອຍໜຶ່ງແຈ້ງ ແສງສ່ອງພຣະຄັນທອນ

ตาพธามลุก ติ่นมายามเช้า
มันก็อำลาเจ้า พระสิดทาชิป่า
ขอให้พระช่วยชี้ มักคาเข้าป่าดอย แด่ท้อม
เมื่อนั้น ตาปัดโสเจ้า ยินดีดอมทูด
เพาะอ่า จิดก่วอเกื้อ ทานเจ้าช่วยชู แท้แล้ว
แล้วจิ่ง ชี้บอกเบื้องๆ ทางป่องเขาขวอ
พะนิมแมอไพ เถื่อนแถวเถิงเจ้า
ท่านก็กะแปนให้ มักคาจอมจำพาก
ทางแคบค้อย เทอท้วยด่านดิง
เถิงแห่งท้องๆ อะจุดตะธาดชิไพ
อาธันยายาว ป่าข่งเขาเงื้อม
ให้ท่าน โคจอมดั้น อุดอมเดินต่ำ
สะเพาะกำ ขวาซ้ายย่ำไป ท่านเอ่ย
อันอ่า ดิงหลวงกว้างๆ ทีมะพานพิงเถื่อน
มีหมู่ไม้ ทลายล้านลุบดอย
ขะพู่พ้อม พันพวกอะนันตัง
มานามี ต่างแมอนามไม้
ฝูงหมู่ ไพเฟื่องสิ้ม มาอกามแกมเอ่ย
กั้งก่อมติ้ม แงวงิ้วดู่แดง แท้แล้ว
มีทั้ง เถือจานก้วอ ขะญนดอมเปือยป่า
นับบ่ถ้วน แสมติ้มากมูน ท่านเอ่ย
อันอ่า ดิงหลวงกว้างๆ พึงคะนาในเถื่อน
อะนันเมกลิ้น เสือซ้างมั่งเมีย
มีทั้ง ธาขะสิเชื้อ ไกสอนสัดใหย่
เมิาถ้ำกว้างๆ สะเทือนร้องเปั่งสูง
ฝูงหมู่ หมี่คะนาน้อย ตอมตาทูแตก กำมีทลาย
เป็นหน้าย้าน ละวังให้ท่างไก ท่านเอ่ย
มีหมู่นิกเมื่องเต้า อ้างอว่ายโรมรัง
ข้อเขาขัน ก่อมไพพิงด้าว
มีทั้ง นิกทัดสะดิลิงหลิ้น แสนสูงอ้อยอิ่น
บินสอดแส้อ หาซ้างป่าซาง
อันอ่า ดิงหลวงกว้างๆ สัดตูมีมาก
ดันท่านพื้นที่นั้น เข้าเขดมุจะลินท์
เป็นสะใส ส่องเงาๆามแจ้ง
พะลามพูมพื้น มัดสาชิมชุมหาด

ฝูงหมู่ บิวเบิกท้าน ละออางก้อกิ่นหอม
ดันหาก พากที่นั้น ข็นขอบปับพะโต
หากจักเถิงสาลา หน่ำทัมหางใก้
คำที่ เธาถะแหลงต้าม พ่ปะมามสังวส่วม
ใผบ่ นับอ่านถ้วม เต็มพื้นด่านดิง ท่านเอ่ย
เมื่อนั้น ขุยขะโกกิ้ม กอมชุลิลาบาด
มันก็ พากจากเจ้า ธัดสิเข้าสู่ไพ เจ้าเอ่ย
โคจอมผ้าย ดิงหลวงหลายย่าม
มีด่านซ้าง เสือธ้ายห่องหงวว
สังขะหยาลิ้น อะนันตาเต็มป่า
ดิงด่านกว้างๆ เทอท้วยธ่อมผา
ฝูงหมู่ ลิงโตมเต้น เต็มดิงดวายเถื่อน
เมียมั่งพ้อม กะทิงธ้ายหมู่หมี
มีทั้ง กวางฟานโป้ง กางดิงดังสะนั่น พุ้นเย
มีทั้งแรดร่อมซ้าง สางพ้อมพ่ำเสือ
ตั้งหาก หลายเหลือลิ้น เต็มไพทีมะเวด
เถ้าเผดย้าม ขวันไช้หล่าเหลือง
มันก็อุดสาสู้ จำใจเมยแต่ง
ชิมบ่ได้ เป็นบ้าป่องมา แท้แล้ว
อันนี้ ท่านว่าตันหาหุ้ม โลโพพาด่วม มาแล้ว
ตายย้อม เมยหมุ่มน้อย เมือหม้แผ่นแดง เจ้าเอ่ย
มันก็ แขงใจเข้า เดินเขาขงวเถื่อน

มีหมู่ ลิงค่างเต้น โตมถ้อมง่ำถอม
หลายติวพ้อม พวงพันพากลูก
บางผ่อง จับจ่องอู้ม งอยไม้ซ่วงชิง
ฝูงหมู่ลิงลิมพ้อม เจยจอมแกมบ่าง
ทะเล้นธอกจ้อม เห้นอิ้มทะต่ายแต
หลายติวเต้น เต็มไพชินไธว่
มีทั้ง แลนลิ่นพ้อม ตินเต้นเต่ำมา
มีทั้งหมาไนเต้น คุมถวายหอมเท่า
มีกละธาดเต้า หลายถ้วนต่างชุม
อันอ่า เถ้าเผดร้าย ร้อมเร่งแรมไพ
ถินดงวเดิน ดุ่งหางหงวผ้าย
มันก็ ถอยหลิงย้ำม ถินมาบ้ามเก่า
เถ้าก็ถิดธอดน้อง เมยน้อยบ่นาม

ຍາມເມື່ອ ຄິດຮຸ່ງຮ້າງ ປານປ່ວຍປາງໜັກ ແລນໍ
ພຣາມະໂນຄິດ ຮຸ່ງເມຍໃຈສະບັ້ນ
ມັນກໍຮອມຂັນທ້າ ດາຕົນດຽວເຖື່ອນ
ເຖົ້າຄ່ອຍເຍື້ອນ ໄປໜ້າຄ່ຽນຄາວ

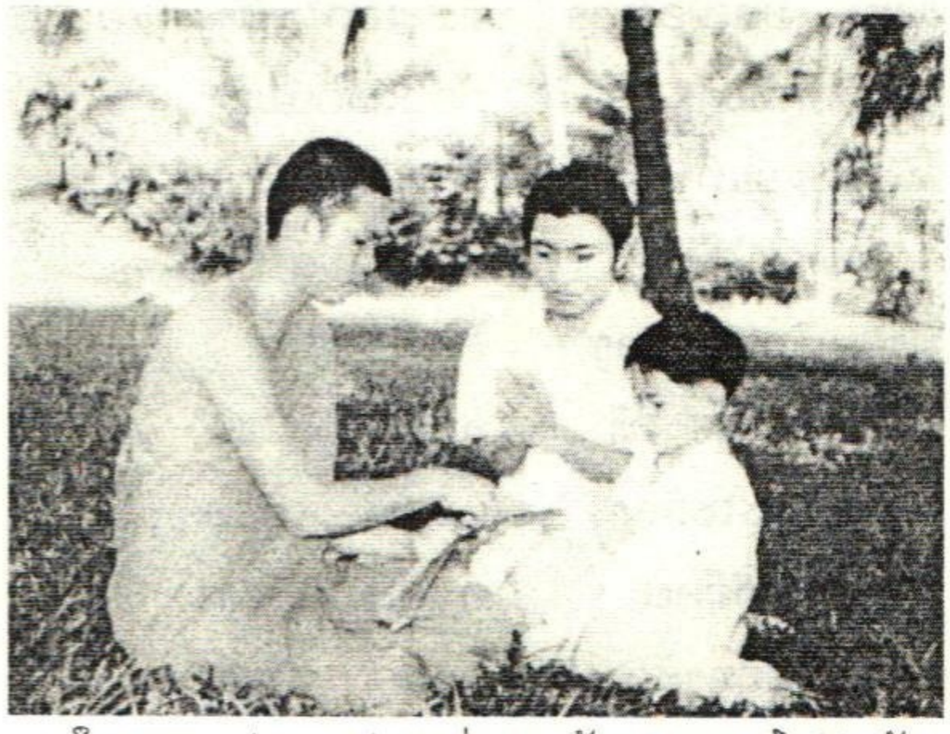
ພໍເຫັນ ນິກເນື່ອງເຕົ້າ ຫິມະເວດໄພພິງ ພຸ້ນເຍີ
ສົກກຸນນາງ ກ່ອມດາດອມຊູ
ຝູງໜູ່ແກງແກເຕົ້າ ເຂົາທອງກີ້ກາງ
ເປົ້າປ່າໄມ້ ກະທາຊຸ້ມຂາບຂຽວ
ຟັງຍິນ ກາເວົ້າຮ້ອງ ໂຕເວັຍຮຽກຄູ່
ມັນກໍ ຮ້ອງຮ່ຳໄຫ້ ສຽງສ້ອຍສັ່ງໄພ
ມີທັ້ງເຮໄຮຮ້ອງ ແມ່ງອີ່ເອົ້າເຖື່ອນ
ເດືອນສີ່ຄ້ອຍ ຄົມເຂົ້າປ່ຽນລະດູ
ຝູງໜູ່ ຮຸກຂາສ້ຽວ ແສນກໍກ່ຽດອກ
ເພັ້ງພ່ຽງຖ້ວນ ເຕັມດ້າວທ່ຽງງາມ
ບານເຮືອເຮົ້າ ຫິມະເວດເຂົາຂວ່ຽ ພຸ້ນເຍີ
ພະນອມໄພພຽງ ດູ່ແດງດວນດົ້ວ
ຂູຣະພີພ້ອມ ຮັ່ງຊາຍແຊມເກດ
ພຣາມຜ່ແຈ້ງ ເຫັນຖ້ວນສູ່ເຊີ່ງ
ຄັບຄັ່ງລົ້ນ ມີ້ມ່ວງນາວການ
ຈຽງລົມລຽນ ຕໍ່ແນວນາງອົ້ວ
ແລເຫັນ ຂົວນົວໄມ້ ຍູງຍາງຍາວຢ່ານ ພຸ້ນເຍີ
ພະລານພາກພື້ນ ເງົ້າເງົ້ອມຮິ່ມເຢັນ
ອັນວ່າ ເຖົ້າໂຫດຮ້າຍ ພຣາມພ່ຳພຽນເດີນ
ຫລາຍຣາຕີ ດຸ່ງທຽວທ່ຽງຮ້ອນ
ນັບແຕ່ ພຣາມຈອນຜ້າຍ ພູເຂົາຂຽວເຖື່ອນ
ຫລາຍຂວບມື້ ເຖິງເທົ້າທ່າສະພັ້ງ
ຊື່ວ່າ ມຸຈະລິນທ໌ແກ້ວ ສະສີໃສສ່ອງ
ຢູ່ແຫ່ງຫ້ອງ ກ່ຽງດ້າວດ່ານດົ້ງ
ມີບົວແກ້ວ ຂາວແດງເດຍຣະດາດ
ເຕັມແມ່ນ້ຳ ນິນບ້ຽງແບ່ງສີ
ເປັນພະລານກວ້ຽງ ຊາຍຂາວເຊີນຫາດ
ບົວແບ່ງກ້ານ ບານພ້ອມຜ່ອງຕູມ
ອັນວ່າ ຊຸຍຊະໂກເຖົ້າ ເດີນໄພພອຍຈອບ
ມັນກໍເຫັນແມ່ນ້ຳ ງາມລົ້ນຕ່ຽງຕາ

ເຖົ້າໂຫດຮ້າຍ ກິນອາບເຊົ້າແຮງ
ມັນກໍ ແຍ່ງຍັ້ງສະ ໜ່ຽປາໃນນ້ຳ
ປະທຸມທອງແກ້ວ ອຸບົນບານແບ່ງ
ຝູງໜູ່ ແມ່ງໜ່ຽເຜີ້ງ ລ້ຽງກ້ວກິ່ນລະອອງ
ອັນວ່າ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ເຊົ້າແຮງພັກເມື່ອຍ
ໜ້ອຍໜຶ່ງດົ້ນ ເດີນເຂົ້າປ່າເຊົ້າ
ມັນກໍ ແຍ່ງຍັ້ງເຈົ້າ ຈິ່ງໃຈຈອມປະເສີດ
ຄຶດໃຄ່ ຂໍອ່ອນນ້ອຍ ສອງເຈົ້າຈອມເມືອງ
ມັນດ່ວນດົ້ນ ຣີບເຮັ່ງໂຮມກະຫາຍ
ກະແປນປຸນ ຈີ່ແຈຈຳໜັ້ນ
ສະເກັ້ນໜາຍກ້ຳ ແຜນການກະຖືກ
ເຫັນວ່າ ພານບອກໃຫ້ ຣັດສີແຈ້ງດ່ານທາງ
ມັນຈິ່ງ ຮູ້ຮ່ອມເບື້ອງ ຕຳໜັກປ່າພົ້ງກະສັດ
ພຣາມະໂນນິກ ແນ່ໃຈຈຳແຈ້ງ
ອັນວ່າ ອາສົມເຈົ້າ ຈອມທັມທົ້ງຜະນວດ
ຍັ້ງຢູ່ໃກ້ ວັນນີ້ຮ່ອມນອນ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ມັນຮ່ຳແລ້ວ ເດີນປ່າເຂົາຂວາງ
ແຍ່ງໄພສົນ ປ່າພູພົ້ງຊ້າງ
ຄິຣິນັ້ນ ຢູ່ກະເສີມແສນພາກ
ພື້ນຮາບຜ້ຽງ ຜາລ້ານລ່ວງສະບາຍ
ຟັງຍິນ ລົມສວາດໄມ້ ຜົວໂລກຣັ່ງສີ ພຸ້ນເຍີ
ຂວັນພຣາມພັດ ພາກຄ້ຽງຄີບ້າ
ເວທະນາເຖົ້າ ພຣາມະໂນທຽວເຖື່ອນ ເດນໍ
ມັນກໍເລື່ອນໆ ນ້ຳ ຫົວໄຫ້ຮຸ່ງເມຍ
ໂສກີກ້ຳ ໄກເຮືອນແຮມປ່າ
ມັນກໍຄຶດຮອດບ້ານ ສີເສົ້າບໍ່ບານ ແທ້ແລ້ວ
ຟັງຍິນ ສຽງໄກ່ແກ້ວ ຮ້ອງຮ່ຳຮຽງຄອນ ແລເຍ
ຂະນົນາງວອນ ຣ່ຳໄຮຫາຊູ້
ຝູງໜູ່ຜີໂພງເປົ້າ ຍັກຂິນີປີສາດ
ດ້ຽງດ່ານຊ້າງ ສານຮ້າຍທ່ອງທຽວ
ອັນວ່າ ພຣາມໂຫດຮ້າຍ ຫົນະຊາດເມົ້າມຶນ
ມັນກ໊ວຕາຍ ຄ່ອຍຄານບັ້ງລີ້
ມັນກໍ ຫລຽວຫລັ້ງໜ້າ ຄາໜາມເກາະຍ່ານ
ພຣາມເຖົ້າກົ້ມ ໂຄມໄມ້ດຸ່ງເດີນ
ຄະຄ່ຽນຍ້າຍ ເຍື້ອນຍາກເຮວແຮງ

สุธิโยยวๆ ถ่ำแลงลิงไม้
ฟังยิน ผิพายร้องๆ ขืนพองโพงข่างๆ
บ่างล้อร้องๆ สวงเสื้อสะม่อยดิงๆ
มิทัง เสือสางเต้น ตันหางหงอเถื่อน
มิอมิดไม้ พรามเถ้ายิ่งกิว
ขืนคิงค้าม กิวตายติวสั่น
มันกำคิดก่วกก้ำ พระอิงเจ้าหน่ำทัม
ลาวนี้ จอมเถิงเจ้า ชีไพพระยาเทวด
ยามนี้ อันล่ำล้อย พระนางเจ้าอยู่ดอม แท้แล้ว
ตุ้มลูกน้อย พุงพ่ำอิงกะสัด
กูจักขวงคืนคุง บ่ใช้ทานชีขอได้
เทดว่า นางกะสัดไท้ พุงแพงบุดตะธาด
เหมือนดั่ง ลวักพระเนดหน้า สองเบื้องแบ่งหนี ได้เด
ถวมกูมอมคืนค้างๆ อันลุมแจ้งส่องๆ มาแล้ว
นางนาดเหง้ำ พระอิงเจ้าสู่ไพ แท้แล้ว
กำจักฝากลูกไว้ จอมผะนวดทะธิงสิล
พูมิหอม ห่ำทันชิทานให้
เพาะว่า อิงกะสัดสางๆ โพทิยานลื้นโลก
ใผผู้แล้นถั่งเส้า ชีขอได้ดั่งปะสิง แท้แล้ว
ยังยังสองสิส้อย ทำทานบริจาก
กูนี้ ทุกยากแล้น ขอได้ชิด่วนหนี ซอบแล้ว
ถันหากยังอยู่ช้า พระแม่ชิมาเถิง เมื่อใด
ถวามเถื่องคุง ขุ้นมือมีให้
เทดว่า นางกะสัดไท้ กะสันแดดอมลูก
รักห่ำหุ้ม ชีขอได้ร่อมใด เจ้าเอ๋ย
ถ้อมว่า มันรำ่แล้ว ขึ้นสู่ปายเปื่อย
แปงสาขา หง่ำเมินนอมลี้
ยุดติกาชำ้ ขุยขะโกเดินเถื่อน
พ่แต่สังเขบข้ ถะแหลงชี้เงื่อมเง้า
บ่ได้ละเลื่องเค้า กอมเก้ำถะบิงเถิง
พายลุมทับ ชิก่าวหวมหางเค้า
ขอให้ เมหิเจ้า สาทุชินนักปราด
ย่าขาดข้ ฟังแจ้งต่ำทัม เอ้าห้อม
ติกกะเหินว่าได้ปำ้ ให้นำรอมหมิดทุกหง่ำ
พ้าบ่บามขวามบ่เอ้ จำบ้องบ่ให้เซ้า ท่านเอ๋ย

จูละอะมะอัมมะนา

อันว่าทิยาก่าวพันละมายังจุละพินกัน
นิตถิตา กำสะเด็ดบริบวม ถวมแล้วที่นี้ก่อมแล
(ปะดับปะดาไปด้วย 35 พระคาถา)

การสึกสาแบบปะสาม (ละหว่างหางทัม และหางโลก) เร็ด ให้เกิดถวามสิมดุมหางโลก และหางทัม

7. มะหาพิม

(ปะดับปะดาด้วย 80 พระคาถา)

บัดนี้ จักก่าวเถิงจอมกะสัดเจ้า โพทิยามมะหาเทวด

กับทัง นางนาดเหง้ำ สองม้อยหน่ำอิม ก่อมแล้ว
มับแต่ วิบากเบื้องๆ เจยระจากเมืองมา
อิมหาหาม ก่ำแปงสาลาให้
อันว่า อิงกะสัดไท้ พาเมยหิงผะนวด
บวดสิบส้างๆ สิลข้อยสำราม
รุ่งคำ่เช้า มัดหิพ่ำพุงผิว
หังกุมาม อ่อมสิสองม้อย
นางกำกอยใจดั้ม หามันในเถื่อม
กินหมากไม้ ตางเข้ำยู่เข้า
ทุกยากเยื้อม ลื้นโลกแสมถะหนัด
ผาลาเล้ม บ่างเจยจอมด้าว

พໍเถิง เจัดเดือนถ้วน ไปทุกมื้ เถิงเมื่อ อันค่ำค้อย เถิงสาลา ทันใดข้าว นางกໍปางสู่เจ้า เหมือดิมหย้า เป็นฤาด พระบาดเจ้า รุ่งค่ำเช้า ถอยนิระพาน เที่อนี้ เวนหลังเจ้า หนีบ่พ้น ทุกบ่แล้ว ชื่อ่าโลกีทัม ผิดปะหลาดลำ้ อ่าแม่น หมาอกับต่าอร้อน อันอ่า จอมพระนางกิ้ง หลับบ่ได้ นางกะสัดร้อน ลุกนั่งแล้ว หลายทีแท้ ให้ชีแจ้ง ฝันอ่า มามะอะผู้ โตเตียบด้าม สะเออพันผ้า ท้องผ่างโผ้ กายปุมเป้า กากชากแข้อ อันอ่า ทูสองกำ้ ใจโกดก้า พระกอมกำ้จ้าว มาบๆ เหลั้ม ตินตำต้อง

นางพระยาหงอป่า พระนางเจ้าผู้ดูง แท้แล้อ นางต่าอคืนมา ก่ำไฟฟืนติ้ม พໍปะมานมันเปื่อย สองน้อยพ่ำสะเหวิย ตองปูเป็นสาด พูมสร้างบ่ตูม ตั้งต่ำกะตันยู บ่ไลอางเอ้น จอมทัมทังสี่ เวนชีให้ห่างกัน แลนໍ ชำ้เล่าเลิงแถม แลนໍ ห่อมใผชีหนีพ้น

ตันสะเหวิยแลงแล้อ พระนางเมิาไสยาด
กะบอมเบื้องต่างหลัง ถิงพางพันเล่า ขาอก้าปีงๆ ดะบาแดงเหนับดอก แดงเส้มเปั่งสูง ดวงแสงใสปาบ กำแก้วแกว่งทะยาน หวานเพพังแตก

มันกໍเตปากๆ้ มีจับเก้า น้อยบาดลิ้ม มันบ่เอื้อ ยໍตาอตัด พระกอมดวาซ้าย ง้าอผ่าท้องๆ มันกໍตัดเอิาได้

ทังเหล่า ถวักพระเมดหน้า สองเบื้องแบ่งหนี
โลหิดย้อย น้อยบาดย้าม เป็นปองบ้า

ถิดอ่า ตินตายจิง ตันอู่ พໍปะมานน้อย แขมข้เท้า

นางจิ่ง ถิดธ่ำรู้ พระไทหองถึด โสกิกำ้

อันนี้ เถาะโชกแท้ ใผชิมาขันแก้ ทุกยากร้าย

ผิว่า นางหากเมิาในห้อง สิพินักถะเรด เหดท่ำนี้ ดาอนี้ ภูหากเมิาในด้าอ ทุกยากเยื้อม มิแต่ อิงกะสัดไท้ ปิกเกดเก้า ถอนภู ไปหูมท้าอ พໍให้สังเกดรู้ ค้อมว่า นางธ่ำแล้อ พระพายพิมไพ ฟังยิน ลิมผะลางไม้ นางบาดเจ้า แล้อจิ่ง ภุกก่อมแก้อ สองกุมาน

มันกໍเตปากๆ้ มีจับเก้า น้อยบาดลิ้ม มันบ่เอื้อ ยໍตาอตัด พระกอมขวาซ้าย ง้าอผ่าท้องๆ มันกໍตัดเอิาได้

ทังเหล่า ถวักพระเมดหน้า สองเบื้องแบ่งหนี
โลหิดย้อย น้อยบาดย้าม เป็นปองบ้า

ถิดอ่า ตินตายจิง ตันอู่ พໍปะมานน้อย แขมข้เท้า

นางจิ่ง ถิดธ่ำรู้ พระไทหองถึด โสกิกำ้

อันนี้ เถาะโชกแท้ ใผชิมาขันแก้ ทุกยากร้าย

ผิว่า นางหากเมิาในห้อง สิพินักถะเรด เหดท่ำนี้ ดาอนี้ ภูหากเมิาในด้าอ ทุกยากเยื้อม มิแต่ อิงกะสัดไท้ ปิกเกดเก้า ถอนภู ไปหูมท้าอ พໍให้สังเกดรู้ ค้อมว่า นางธ่ำแล้อ พระพายพิมไพ ฟังยิน ลิมผะลางไม้ นางบาดเจ้า แล้อจิ่ง ภุกก่อมแก้อ สองกุมาน

ง้าอผ่าท้องๆ มันกໍตัดเอิาได้ ทังเหล่า ถวักพระเมดหน้า สองเบื้องแบ่งหนี
โลหิดย้อย น้อยบาดย้าม เป็นปองบ้า

ถิดอ่า ตินตายจิง ตันอู่ พໍปะมานน้อย แขมข้เท้า

นางจิ่ง ถิดธ่ำรู้ พระไทหองถึด โสกิกำ้

อันนี้ เถาะโชกแท้ ใผชิมาขันแก้ ทุกยากร้าย

ผิว่า นางหากเมิาในห้อง สิพินักถะเรด เหดท่ำนี้ ดาอนี้ ภูหากเมิาในด้าอ ทุกยากเยื้อม มิแต่ อิงกะสัดไท้ ปิกเกดเก้า ถอนภู ไปหูมท้าอ พໍให้สังเกดรู้ ค้อมว่า นางธ่ำแล้อ พระพายพิมไพ ฟังยิน ลิมผะลางไม้ นางบาดเจ้า แล้อจิ่ง ภุกก่อมแก้อ สองกุมาน

มันกໍเตปากๆ้ มีจับเก้า น้อยบาดลิ้ม มันบ่เอื้อ ยໍตาอตัด พระกอมขวาซ้าย ง้าอผ่าท้องๆ มันกໍตัดเอิาได้

ทังเหล่า ถวักพระเมดหน้า สองเบื้องแบ่งหนี
โลหิดย้อย น้อยบาดย้าม เป็นปองบ้า

ถิดอ่า ตินตายจิง ตันอู่ พໍปะมานน้อย แขมข้เท้า

นางจิ่ง ถิดธ่ำรู้ พระไทหองถึด โสกิกำ้

อันนี้ เถาะโชกแท้ ใผชิมาขันแก้ ทุกยากร้าย

ผิว่า นางหากเมิาในห้อง สิพินักถะเรด เหดท่ำนี้ ดาอนี้ ภูหากเมิาในด้าอ ทุกยากเยื้อม มิแต่ อิงกะสัดไท้ ปิกเกดเก้า ถอนภู ไปหูมท้าอ พໍให้สังเกดรู้ ค้อมว่า นางธ่ำแล้อ พระพายพิมไพ ฟังยิน ลิมผะลางไม้ นางบาดเจ้า แล้อจิ่ง ภุกก่อมแก้อ สองกุมาน

ນາງຄ່ອຍ ປອງໄປເຝົ້າ ຈອມທັມໂພທິຣາດ
ນາງນາດເຈົ້າ ເຖິງເທົ້າທີ່ພະວານ
ແລ້ວຈິ່ງ ບັງຄົມນ້ອມ ຊຸລີກອນກົ້ມຂາບ
ປະນົມແນບພື້ນ ຈຸມເຈົ້າເພື່ອນພອຍ
ນາງຈິ່ງ ຍໍພຣະທັດຕ້ອງ ປະຕູທອງທຸມທ່າ
ຍົກຍິ່ນນີ້ວ ກະດານຕ້ອງຕ່ອຍຕີ
ສຸງສົ່ງກ້ອງ ພຣະກັນໂສດຈອມທັມ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິຍານທວນ ຮ່ຳເພິ່ງຄະນິງແຈ້ງ
ອັນນີ້ ຈັກວ່າຜີສອງເສື້ອ ໂພງພາຍເປົ້າປ່າ
ມາຫລອກໃຫ້ ເຮົາຢ້ານຍ່ອນກົວ ນັ້ນລີ
ຫລືວ່າ ເທພາດ້າວ ແດນດິງຫິມະເວດ
ຫລືວ່າ ຄຸດທະນາກນ້ຳ ໃນເງື້ອມແງ່ຊົນ
ສັບປະດົນການຫລົ້ນ ລວງກູຢຸງວຍອກ ຈິ່ງລີ
ຕັ້ງຫາກ ຜິດປະຫລາດລ້ຳ ທວານຕ້ອງຕ່ອຍຕີ
ຈັກແມ່ນຜີຄົນແທ້ ກະດານດັ່ງດູແປກ ຈິ່ງແລ້ວ
ເມື່ອບໍ່ຕ້ານໄຕ່ຖ້ອຍ ດີຮ້າຍບໍ່ສ່ອງເຫັນ ເຈົ້າເຮີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຈຸມຈາເອີ້ນຮຸກ
ໃຜຜູ້ນັ່ງຢູ່ຫັ້ນ ຕີຕ້ອງຕ່ອຍກະດານ
ຮີບບອກດ້ວຍ ເປັນຊາດຊາຍຍິງ
ເຮົາເຫັນຄັກ ຢ່າປອງໄປລີ້
ເມື່ອນັ້ນ ນາງກະສັດໄທ້ ທູນທັມໂພທິຣາດ
ຂ້ານີ້ ບໍ່ແມ່ນຄົນຕ່າງດ້າວ ເດີນປ່າປອມມາ ພຣະເອີຍ
ຫາກແມ່ນມັດທີນາງ ເພື່ອນພອຍພຣະອົງເຈົ້າ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຈອມທັມທັກທ່ຽວ
ນ້ອງນີ້ ຜິດປະຫລາດລ້ຳ ມານີ້ບໍ່ໃຊ້ການ ນ້ອງເອີຍ
ນາງຫາກ ລືມຄວາມເວົ້າ ປະຕິຍານຍາມຜະນວດ ຈິ່ງນໍ
ຄອງຄ່ຽນມ້ຳໆ ລວນລົ້ງລ່ວງແດນ
ຊື່ວ່າ ຕັນຫາຮ້ອນ ມາຕຸຄາມຄວາມໂລບ
ຄອງຄາຣະວະເວັ້ນ ເຮົາໃຫ້ຫ່າງໄກ ວ່ານາ
ຄຳນີ້ ພີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ ນາງເລີຍລືມເລົ່າ
ຄວາມເກົ່ານ້ອງ ມາມ້ຳງບໍ່ເອົາ ແລນໍ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງຕອບຕ້ານ ທູນເອກອົງກະສັດ
ຂ້າບໍ່ມາຮາວີ ລ່ວງຄອງຄຸນແກ້ວ
ການນ້ອງມາໃນຫ້ອງ ຈຳເປັນປ່ຳໆໂສກ
ຕັ້ງຫາກ ອຸປະໂລກແທ້ ຝັນລ້າວຫລາກກຳໃຈ ພຣະເອີຍ
ຫວັງຈັກຂໍພອນເຈົ້າ ທຳນວາຍຜາຍໂຜດ

ໂທດທ່ຳຟ້າ ຂໍເຈົ້າອີດູ ແດ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິຍານແຍ້ມ ຖະແຫລງຈາຈອມນາດ
ເຈົ້າຫາກ ຝັນປະຫລາດລ້ຳ ພຣະນາງນ້ອງເລົ່າມາ ພີ່ທ້ອນ
ພີ່ຈັກທຳນວາຍໃຫ້ ແຖມພອນພົ້ນໂສກ
ໂຣກບໍ່ຕ້ອງ ຫາຍຮ້ອນຢູ່ເຢັນ ພີ່ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງກະສັດໄທ້ ທູນໄຂຖະແຫລງເຫດ
ພຣະຍາເທວດເຈົ້າ ຟັງແຈ້ງສ່ອງຍານ
ພຣະຮ່ຳຮູ້ ເຫັນເຫດມານມາ ແລນໍ
ເປັນທາງທຸກ ທ່ຳແດນດິນຟ້າ
ມາອີດູຕົນເຈົ້າ ນາງພຣະຍາຊົ່ແສນໂສກ ເດນໍ
ອົກແຕກມ້ຳໆ ຫົວໄທ້ຫອດຕາຍ ບໍ່ຢ່ຳແລ້ວ
ສັງມາ ເສຍດ່າຍບຸດຕາແກ້ວ ສອງໃຈຊິຈຳຈາກ ກັນແລ້ວ
ເຈົ້າຊິພາກພໍ່ໄວ້ ພຣາມເຖົ້າຊິແອ່ວເອົາ ແທ້ແລ້ວ
ລູກຈັກທຸກຍາກຮ້ອນ ພາກພໍ່ຍາມພອຍ ແລນໍ
ພຣາມພາໜີ ຊິທ່ຽງກັນໄກໜ້າ
ສອງສີສ້ອຍ ສາຍໃຈເຈົ້າພໍ່ ກູເອີຍ
ກັມຫາກ ມາຮອດແລ້ວ ລືຊິເວັ້ນວ່າເປັນ ພໍ່ເດ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ຄະນິງປ່ອງປາຣະມີ
ໂພທິຍານຍໍ ກ່ຳເສີມແສນສ້ຳໆ
ຫວັງປະສົງດວງຊ້ອຍ ສັບພັນຍູຍານປະເສີດ
ໂລບລະເວັ້ນ ຂັນຕິຕັ້ງຕ່ຳທານ ຊອບແລ້ວ
ຄັນຈັກ ທຳນວາຍແຈ້ງ ຈອມພຣະນາງເຫັນຮູບ
ຮັກລູກນ້ອຍ ຊິທານໄດ້ດັ່ງໃດ
ຄວນກູພາງໃນຂໍ້ ດຽວໄຂເຂີນເຫດ
ຕ້ານກ່າວແກ້ ນາງໃຫ້ອຸ່ນໃຈ ຊອບແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ແກ້ກ່າວທຳນວາຍ
ອັນວ່າ ພຣະສຸບິນນາງ ຊອບດີດາແມ້ງ
ມຸງຄຸນແທ້ ຝັນດີດາຊອບ
ເຄາະບໍ່ຂ້ອງ ເຂັນຮ້າຍກ່ຳບໍ່ມີ ນ້ອງເອີຍ
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນຂັນທາດນ້ອງ ທັ້ງສີ່ແປປວນ
ນາງຫາກ ເຄີຍຄອງສຸກ ຢູ່ປ່ຳເປັນເຈົ້າ
ຄາວນີ້ ນາງໄດ້ມາຕົກດ້າວ ເດີນດົງທຸກຂະມອດ
ສະເຫວີຍຫມາກໄມ້ ຕ່ຳເຂົ້າຂື່ນຂົມ
ຝູງໝູ່ ເຫວາເຈົ້າ ສັ່ງຫອນໃຈໃຫ້ຝັນຫລາກ
ນາງຢ່ຳ ໄດ້ຕົກຂະມະຢ້ານ ເມືອຫ້ອງຢູ່ເຢັນ ພີ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງນາດເຍື້ອນ ລາຣາດສາມີໂກ

ถืมมาทอมสองสิ ยู่ตอมติมเส้ำ
เพาะเพื่อโสภิกำ้ สุบินบางร้ายเรั่ง
เจ้ำก็ถืดบ่แล้ว ใจสะท้ามหล่าหลิง
หน้อยหนึ่งแจ้ง แสงส่องพระถันทอม พุ้นเยิ
สองกุมาม ติ่นมาพ้งพ้อม
อันว่า จอมกะสัดไท้ ถะหมอมนิมปัอมม่าม
อู้มอ่อมน้อย สิงบ้ำนั่งเพิ่ำ
นางกำ รักพระลูกเจ้ำ สะเหมิหน่วยตาติม
แพงกุมามเหมือม พระเนดเมิาในหน้ำ
ถันว่า เถิงยามเช้ำ างายางามไปป่ำ
ขาดบ่ได้ ตางเข้ำแม่นมัน
นางหาก หามาล้ำง จอมหัมหัางลูก
ตั้งหาก ทุกบ่น้อย พอยหยุ้งยากกำใจ แท้แล้ว
นางจิ่ง ต้ามสั่งเจ้ำ บุดตะธาดกุมาม
กันหาหัางชาลิ ถ่อยยู่ดีย่ำไท้
แม่จักไปในด้าอ หามันมาฝาก
หัางหมากไม้ มาต้อมย่ำออม แม่เมิ
จิ่งถ่อย พากันหลิ้ม ธิมเธือมฝังแดด
เจ้ำย่ำได้ดั่นดี้ ตินิ้องบ่แม่นถอง แม่แล้อ
ถืมนี้ มามดาเจ้ำ ฝันแปเป้นหลาก
อีกแม่ร้อม เหมือมบ้ำบ่บาม แม่แล้อ
แม่จิ่ง ไปเฝ้ำเจ้ำ ปิตุธาดหำมอาย
พูหอมหอาย ว่าดีหายร้อม
แต่ว่า มามดานี้ กิอพัยโพยเกิด
อีกอั่งแถ้ม กิอย้ามหมู่มาม แท้แล้อ
ถ้อมว่า มางก่าอแล้อ มำฝากสองกะสัด
ทูมทัมยำ หน่ำโพไขต้าม
ขำพระ กูมาน้อย จอมหัมหัางคู่
ให้ย่ำใก้ ติมเจ้ำผ่แล แด่ท้อม
ข้ำจัก เช้ำป่ำไม้ ขุดเผือกมันแยง ก่อมแล้อ
กับหัง ผาลาเล้ม หมู่มันในด้าอ
ถ้อมว่า มางสั่งแล้อ ลาพากพูหอม
พระกอมกำสยม ต่ากะเช้ำขำน้อย
มางกำหลิงแลย้ำม สายใจจอมลูก
พระแม่เจ้ำ แลแล้อเบิ่งเลิง

หลายหีแท้ มางอยมอ้มลูก
จิดก่องแก้อ ไปหน้ำผ่หลัง
มางพระยาเจ้ำ โลเลลืมเพด
เป้นปองบ้ำ ตาง้องเง่ำฟางๆ
ติมตำต้องๆ ตำหามในป่ำ
ตามืดกุ้ม หลิงเบื้องบ่อมหางๆ
อันว่า สยมกะเช้ำช้ำ ขอถามกำหลุดบ่ำ ลิงแล้อ
ตาบ่แจ้งๆ สองกำ้ขะเมั่นมือ
ตั้งหาก หลายเข้นร้าย ลางเป้นปางยาก
มางมาดย้ามม ใจสะบั้นยู่เลิง แท้แล้อ
ยุดติกาบั้น มางพระยาในป่ำ
สังเขบข้ำ ไขไอ้ท่ามแยง เจ้ำเอิย
มะหาอะมะอัมมะมา อันว่ากิยาก่าอพันละมา
ยังกันมะหาพิม **นิตถิตา** กำสะเด็ดบ่ระบอม
ถอมแล้อห่นี้ก่อมแล (ปะดับด้อย 80 พระถาถา)

พระสิงสามะเณมทั้งหลายออกพิกขาจามรับบิมทะบาตหาม
ของเหล่ำเวไนยะทั้งหลาย ในยามอุทัยตอมเช้ำ

8. กุมาร

(ปะดับปะดาด้วย 101 พระถาถา)

บัดนี้ จักก่าวเถิงทีมะชิมเชื้อ
พรามะโมนามเผด ก่อมแล้อ

ถืมมั้ม มันกำมอมยู่ถ้าๆ เหิงห้างหง่ายางๆ

ຍາມເມື່ອ ມັນຕື່ນຂຶ້ນ ແດດເຣື່ອງາຍງາມ
ມັນກໍຈົ່ງໃຈຂໍ ຄາດການຄະເນໄວ້
ປານນີ້ ຈອມກະສັດໄທ້ ນາງມັດທີໄປປ່າ ຈິງແລ້ວ
ຍັງແຕ່ ໂພທິຣາດເຈົ້າ ສອງນ້ອຍຢູ່ດອມ ແທ້ແລ້ວ
ຄວນທີ່ກູຂັນເຂົ້າ ທູນຂໍບຸດຕະຣາດ
ພຣະບາດເຈົ້າ ຊີທານໃຫ້ບໍ່ຂີ້ນ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ມັນຮ່ຳແລ້ວ ດັ້ນດ່ວນເດີນດົງ
ພໍຄາວເຖິງ ຂໍ່ປາງອິນສ້າງ
ສາລາກວ້າງ ກາງໄພຫິມະເວດ
ຍາມນັ້ນ ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ເຫັນເຖົ້າທ່ານພຣາມ
ພຣະກໍ ດີໃຈລົ້ນ ໂກສົນມີແສນລາບ
ເໜືອນດັ່ງ ຄົນໄດ້ແກ້ວ ມະນີເຮັ້ມຄ່າຄາມ
ແລ້ວຈົ່ງ ຍໍພຣະຫັດຊີ ຊາລີໄຂຽກ
ໃຫ້ລູກຮັບປູ່ເຈົ້າ ຕາເຖົ້າຍ່າມຖິງ
ເມື່ອນັ້ນ ຊາລີເຈົ້າ ກັນຫາສອງອ່ອນ
ແລ່ນລັດຕ້ອນ ພຣາມເຖົ້າທີ່ທາງ
ແລ້ວຈົ່ງ ພາທີຕ້ານ ຄຸນລຸງຄຸນປູ່
ເຈົ້າຢູ່ບ້ານ ໃດແທ້ທ່ຽວດົງ
ອັນວ່າ ຖົງຂອງເຈົ້າ ເອົາມາຫລານຊີຊ່ອຍ
ຕາແຫ່ງລ້າ ຫລານນ້ອຍຊີຊ່ອຍພາຍ
ເມື່ອນັ້ນ ເຖົ້າໂຫດຮ້າຍ ຂົງຂູ່ຄຳແຂງ
ເດັກເຊີງຊົນ ຢ່າລວນມາໃກ້
ຄວາມປະສົງພຣາມເຖົ້າ ຫົວທີຕ້ອງປາບ
ກຳຣາບແລ້ວ ຂໍໄດ້ຈົ່ງຊີກົວ ແທ້ແລ້ວ
ມັນກໍ ເລີຍລ່ວງເທົ້າ ເຖິງອາດອົງສິລ
ບັງຄົມທູນ ກ່າວກອນຖະແຫລງຕ້ານ
ອັນວ່າ ຕາພຣາມເຖົ້າ ແສນງອນຄົນສະຫລາດ
ຕະລົບຫລອກລໍ້ ລົມລີ້ນວາດກະບວນ
ຈາທາງອ້ອມ ເສີມຄວາມເລ້ຫລ່ຽມ
ນັບໜຶ່ງແລ້ວ ພຣາມເຖົ້າສະຫລາດຂໍ ເຈົ້າເອີຍ
ມັນກໍ ນິບນອບນົ້ວ ທູນແທບຈຸມຈາ
ອັນວ່າ ຈອມໃຈບຸນ ຢູ່ເນົາໃນດ້າວ
ຍັງຄ່ອຍ ສະຫວັດສະດີນ້ອມ ທົ່ງທັມພຸນປະໂຫຍດ
ໂພຍພະຍາດຮ້າຍ ບຸນເຈົ້າກໍບໍ່ມີ ແດ່ລີ
ຝູງຫມູ່ ສັດເສືອຊ້າງ ເມັຍມອມຄວາຍເຖື່ອນ
ຍຸງແລະຮີ້ນ ງູງ້ວເຫົ່າຈອງ
ກັບທັງ ທຳທວານພ້ອມ ຈົ່ງອາງສາງທ່າ
ໃນປ່າໄມ້ ບຸນເຈົ້າກໍບໍ່ມີ ແດ່ລີ
ຝູງຫມູ່ ຜົນຜະລາໄມ້ ມັນກອຍຍາງປ່າ
ຫາງ່າຍໄດ້ ພໍລ້ຽງຊີບຊີວັງ ແດ່ລີ
ຂ້າເຖົ້າ ຄຶດໃຄ່ຮູ້ ເຫັນຮີດຄອງພຣະອົງ
ຝູງຫມູ່ ໂພຍພັຍສັ່ງ ຊີບໍ່ມີມາຕ້ອງ
ເພາະເພື່ອ ໂກສົນສ້າງ ທຳທານລົ້ນໂລກ
ສັດສິ່ງເນື້ອ ໃນດ້າວເພິ່ງບຸນ ແທ້ແລ້ວ
ເຫດວ່າ ພຣະໄທທົ່ງກວ້າງ ສະຫມຸດທລວງທັ້ງສີ່
ເໜືອນດັ່ງ ແປວແມ່ນ້ຳ ທະເລກວ້າງຍ່ານຍາວ
ໄຫລເລີ່ງລົ້ນ ທຸກເມື່ອລະດູການ
ບໍ່ທ່ອນ ເບົາບາງບົກ ຂາດວັ່ງແວນຕົ້ນ
ຝູງຫມູ່ ມັ່ງກອນແຂ້ ປູປາກຸ້ງໂກ່ມ
ກັບທັງ ນາຄະຣາດເຈົ້າ ໃນນ້ຳຢູ່ເຢັ້ນ ພຣະເອີຍ
ອັນວ່າ ສັດຢູ່ໃຕ້ລຸ່ມຟ້າ ຂົງເຂດຈັກກະວານ ກໍດີ
ມວນມາຫມົດ ຄູ່ຕົວເຕັ້ມພື້ນ
ອາສັຍນ້ຳ ທະເລລົ້ງກົນອາບ
ກໍບໍ່ບົກຂາດແຫ້ງ ຍັງລົ້ນດັ່ງເດີມ ແທ້ແລ້ວ
ອັນນີ້ ເໜືອນດັ່ງອົງກະສັດສ້າງ ໂພທິຍານເຍືອງໂລກ
ຮັກຫ່ຳຕຸ້ມ ຄົນແຄ້ນຄວ່າຂໍ
ປານີລ້ຽງ ທຳທານຄົນຂະມອດ
ໃຜຜູ້ ແຄ້ນຄັ່ງເສົ້າ ຂໍໄດ້ດັ່ງປະສົງ ແທ້ແລ້ວ
ຂ້ານີ້ ທຸກຍາກຮ້າຍ ເຂັນຂາດແລງງາຍ ພຣະເອີຍ
ຝູງຫມູ່ ພົ້ງສາສູນ ຢູ່ດຽວດູຮ້າຍ
ຈົ່ງໄດ້ຈຳໃຈຄັ້ນ ເດີນເຂົ້າຂຽວເຖື່ອນ
ທຸກຍາກເຍື້ອນ ຕາເຖົ້າຜູ້ດຽວ ພຣະເອີຍ
ເພາະວ່າ ຫວັ່ງເພິ່ງແກ້ວ ລູກປະເສີດດວງດີ
ຊື່ວ່າມະນີໂຊໃສ ຫາກສ່ອງເງົ້າເຫັນແຈ້ງ
ບັດນີ້ ຂ້າຈັກຂໍຍັ່ງເຈົ້າ ບັ່ງອອນສອງອ່ອນ
ຂໍໃຫ້ພຣະຜ່ອນລ້ຽງ ທານເຖົ້າຢ່າຂີ້ນ ແດ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຍິນສະທຽວນຊ້ອຍຊື່ນ
ຄືດັ່ງ ຫາກຄົນໄດ້ຫມໍ້ນຕີ້ ຄຳເຮັ້ມໃສ່ຖົງ ນັ້ນແລ້ວ
ກໍຈົ່ງ ຕ້ານຕອບເຖົ້າ ພຣາມແກ່ຊະຣາການ
ເຮົາຢູ່ເນົາໃນໄພ ຢູ່ເຢັ້ນຫາຍຮ້ອນ

ຝ່ງຫມູ່ ໂຣຄາໄຂ້ ຫວັດໄອເປັນປ່ວຍ ບໍ່ມີແລ້ວ
ກັບທັງຜົນຫມາກໄມ້ ໃນດ້າວຫມູ່ມັນ
ຍັງພໍຫາສັນໄດ້ ໃນດົງມີມາກ
ຝ່ງຫມູ່ ຍຸງເຫລືອກຮີ້ນ ງ້ຽວກໍບໍ່ບ່ຽນ ແທ້ແລ້ວ
ທ່ານນີ້ ຫວັ່ງປະໂຫຍດດ້ວຍ ບຸດຕະຣາດກຸມານ
ເຮົາບໍ່ມີຂີ້ຂັດ ຊິຫອດທານເທໃຫ້
ເທດວ່າ ເຮົາສົມສ້ານ ສັບພັນຍູຍານດວງປະເສີດ
ການທີ່ ຮັກລູກນ້ອຍ ຫລາຍລົ້ນລົ້ນປະມານ ທ່ານເອີຍ
ຄາວນີ້ ເຫມືອນດັ່ງເຮົາເຈາະໜ່ວຍແກ້ວ ດວງຕາທັ້ງຄູ່
ຄວັກພຣະເນດເນື້ອ ໃນໜ້າອອກທານ ນັ້ນແລ້ວ
ເພາະວ່າ ເຮົາຫາກຮັກຫ່ແກ້ວ ດວງປະເສີດໂພທິຍານ
ຍິ່ງກວ່າ ສອງບຸດຕາ ຫມື່ນກືກອງລົ້ນ
ແຕ່ວ່າ ເຮົາຈັກຜັດຫມາຍຖ້າ ນາງພຣະຍາໄປປ່າ
ຄັນນາງ ມາຮອດແລ້ວ ຕາເຖົ້າຈິ່ງຄ່ອຍໄປ ນັ້ນທ້ອນ
ພໍໃຫ້ ນາງເຫັນໜ້າ ໂມທະນາທານລູກ
ທັງນາງເປັນຜູ້ລ້ຽງ ກິນຈູ້ມ່ານນົມ ທ່ານເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມຕອບຕ້ານ ພຣະຍາເທວດຊີໄພ
ຊາດທີ່ຄອງຄຳວາຍ ຢ່າຈາຈິ່ງເອື້ອ
ຈັກໃຫ້ ຄອງຄອຍຖ້າ ນາງພຣະຍາໄປປ່າ ມານັ້ນ
ຄຳນີ້ຜິດຣີດແທ້ ຈອມເຈົ້າຢ່າຈາ ພຣະທ້ອນ
ຊາດທີ່ໃຈຍິ່ງນີ້ ບາງເບົາເທມືອນນຸ່ນ ຈິງແລ້ວ
ມີແຕ່ຄຶດແຄບຄ້ອຍ ຊິຫວັ່ງຫ້າມຄູ່ອັນ ພຣະເອີຍ
ບໍ່ທ່ອນທຳທານໄດ້ ບຸດຕາບໍຣິຈາກ
ຕັ້ງຫາກ ຫາຍາກແທ້ ແສນລ້ານເລືອກຄົນ ພຣະເອີຍ
ຈັກໃຫ້ຍັງຢູ່ຖ້າ ພຣະແມ່ມາເຖິງ
ອັນນີ້ເປັນລາງເຮັນ ກ່ໄຟໂຮມຮ້ອນ
ການຈັກ ເສຍສອງກ້ຳ ມະຫາທານທາງປະໂຫຍດ
ຄັນຫາກ ພຣະໂພດແລ້ວ ທານໃຫ້ຊິດ່ວນໄປ ກ່ອນແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຈາພຣາມໂດຍຊອບ
ທ່ານບໍ່ ເຍື້ອນຢູ່ຖ້າ ພຣະນາງເຈົ້າກໍຊ່າງຕາມ ທັ້ນທ້ອນ
ຍາມເມື່ອ ທ່ານຈາກດ້າວ ດົງໃຫຍ່ຫິມະພານ
ໃຫ້ທ່ານ ເດີນທາງກຸງສີພີ ຜ່ານແນວນະຄອນກວ້າງ
ອັນວ່າ ອົງກະສັດໃຫ້ ສົນໄຊພູວະນາດ
ເຫັນອ່ອນນ້ອຍ ຫລານຫລ້າຊີໄຖ່ເອົາ ແທ້ແລ້ວ
ທ່ານຈັກໄດ້ລາບລົ້ນ ມ້ານິ່ງງ້ວຄວາຍ

ທັງນາເຄນ ຫມູ່ພັງພາຍຊ້າງ
ກັບທັງທາສີທາສາໃຊ້ ເງິນຄຳລົ້ນຫລາກ
ຊັບມາກລົ້ນ ພຣະອົງເຈົ້າຊີໄຖ່ຫລານ ທ່ານເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມຕອບຕ້ານ ຂັດວາດຈຳໃຈ
ມັນບໍ່ເຫັນດີດອມ ກ່າວກ້ວເກງຢ້ານ
ຊື່ວ່າ ມະຫາກະສັດນີ້ ຈຸມໃຈຈາຍາກ ຈິງແລ້ວ
ບໍ່ແມ່ນຂອງລໍ້ຫລົ້ນ ລວນລ້ຽງງ່າຍດາຍ ພຣະເອີຍ
ຄັນວ່າ ບຸນຫລາຍໄດ້ ພຣະຣາຊາຊົງໂຜດ
ໂຊກລາບລົ້ນ ຫລວງໃຫ້ຍ່ອມດີ ແທ້ແລ້ວ
ລາງເທື່ອ ກັມເຂັ້ນຂ້ອງ ຄວາມຊວຍຊ້ຳຕື່ມ
ພຣະໂຈດແຈ້ງ ຫາເຖົ້າວ່າໂຈມ
ລັກລອບຄັ້ນ ຫລານຣາດຈອມກະສັດ
ຄວາມຕາຍເຕັ້ງ ຊິຂາດຄໍຄາເນື້ອ
ແໜງສູ ແຍງເມືອຫ້ອງ ກາລິງບ້ານເກົ່າ
ຍັງຈັກ ເຫັນໜ້າເຈົ້າ ເມຍນ້ອຍອຸ່ນໃຈ ພຣະເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ສອງອ່ອນນ້ອຍ ຮູ້ເລື່ອງຄະດີການ
ບິດາຫອມ ຫ່ໍທັມຊິຫານເຈົ້າ
ໃຫ້ແກ່ ຕາພຣາມເຖົ້າ ຈອມໄພຊິພາດ່ວນ ດຽວນີ້
ຍັງບໍ່ເຫັນແມ່ເຈົ້າ ກິນຈູ້ແອ່ວນົມ ແລນໍ
ອັນວ່າ ສອງອ່ອນນ້ອຍ ຢ້ານສັ່ນຍັງພະຍັນ
ຫລຽວດູກັນ ຄ່ອຍຄານໄປລີ້
ຫັກຮຽວໄມ້ ບັງຕົວຕົ້ນປ່ອງ
ພຣະພີ່ນ້ອງ ບັງລີ້ຟຸ່ມໜາມ
ຍັງເລົ່າ ກົວພຣາມເຖົ້າ ເຫັນຕົວຊ້ຳຍ້າຍທີ່
ຄານຫມອບລີ້ ໄປໜ້າພຸ່ມໜາ
ສອງກໍພາກັນລີ້ ກາງດົງກໍຄືທົ່ງ ເສຍນໍ
ຫາບ່ອນກັ້ງ ບັງເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ແປນ
ພີ່ຈິ່ງດຶງແຂນນ້ອງ ລົງສະເສຍເລດ
ຖອຍຫລັງລົງສູ່ນ້ຳ ໜີສົ້ນເຊື່ອງຮອຍ
ອັນວ່າ ສອງອ່ອນນ້ອຍ ໃບບົວບັງເກດ
ປົກຫ່ໍຫຸ້ມ ສຸງມເກົ້າບໍ່ຕ່ຳ
ແມ່ນຈັກ ຈາມໄອແທ້ ອົດເອົາກັ້ນຢູ່
ກົວພໍ່ເຈົ້າ ຊິທານໃຫ້ແກ່ພຣາມ
ຝ່ງຫມູ່ ປ່ຽປົນຮ້າຍ ກົດຫົວກໍຕາມຊ່ຳ
ພາກັນຢຸດຢູ່ນີ້ງ ກົວນ້ຳຝັ່ງສະເທືອນ ເຈົ້າເຮີຍ

ເປັນທີ່ກັມສຸດດ້ວຍ ດອມອອນສອງອ່ອນ
ທຸກຍາກຮ້ອນ ເປັນໜ້າເວດທະນາ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ຫລຽວດູທາຍຮູບ
ບໍ່ເຫັນສອງອ່ອນນ້ອຍ ໃຈເຖົ້າວັ່ງເວ
ໂລເລຮ້ອງ ຄຸມຄາມຮ້າຍເຮັ່ງ
ມັນກໍຕ້ານຕໍ່ເຈົ້າ ແຂງເຂັ້ມກ່າວສະຫາວ
ມັນບໍ່ງໍຊີ້ ຍາມເມື່ອມາເຖິງ
ຂ້າເຖົ້າຕາມບຸດຕາ ລູກຈອມໃຈກວ້າງ
ພຣະອົງເທທານໃຫ້ ໂດຍດີໄດ້ງ່າຍ
ແຕ່ວ່າ ມີເລດລັ່ງວ ຫລາຍຂໍ້ແງ່ງອນ
ວ່າໃຫ້ເຍື້ອນຢູ່ຖ້າ ເມຍມິ່ງມາເຖິງ
ພຣາມບໍ່ເຫັນດີດອມ ຕ່າວແປແປງເວົ້າ
ວ່າໃຫ້ໄປຫາເຈົ້າ ສົນໄຊຕົນພໍ່
ຂ້າເຖົ້າມາຊ່າງພໍ້ ຫລາຍລົ້ນແມ່ນພຣະອົງ ນີ້ແລ້ວ
ຄັນວ່າ ຕາພຣາມເຖົ້າ ໄຫວທັນຮູ້ທໍ່
ກໍຈົ່ງໃຊ້ ຕາສົ້ງແງ່ງອນ
ອັນວ່າ ຊາລີເຈົ້າ ຄົນຄົມລູກພໍ່
ຮູ້ເຫດຂໍ້ ແສງຕາໃຊ້ສົ່ງໜີ
ກໍຈົ່ງພາກັນລີ້ ຫລົບໄວເຂົ້າປ່າ
ລວງຫລອກເຖົ້າ ສັນນີ້ບໍ່ຄວນ ພຣະເອີຍ
ຄົນຫາກລີ້ຊ່າເລື້ອງ ທັ່ງແດນທຸກປະເທດ
ວ່າພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ໃຈກວ້າງທອດທານ
ໃຜປະສົງໃດໄດ້ ຕາມໃຈຄຶ ະມອດ
ຄັນເຖົ້າ ມາຮອດແລ້ວ ຫລາຍລົ້ນວາດກະບວນ
ໃຜບໍ່ເຫັນໃນຍ້ອງ ສົມເສຍລົ້ນອ່ອນ ຈິງນໍ
ອັນນີ້ ທ່ານວ່າຫວານນອກເນື້ອ ໃນສົ້ມເວີ່ນາວ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຕົກພຣະໄທທັ່ງໂສກ
ເຫດວ່າ ພຣາມຫຍາບຊ້າ ລວນລົ້ງຊູ່ເຂັ່ນ ເອົາແລ້ວ
ພຣະຈົ່ງ ຕ້ານຕອບເຖົ້າ ເວົ້າອ່ອນຫອມຫູ
ທ່ານຢ່າໂກຫາແຂງ ຮໍ່ເຮົາຮຸນຮ້າຍ
ອັນວ່າ ບຸດຕານ້ອຍ ບັ່ງອອນສອງອ່ອນ ເຮົານັ້ນ
ແມ່ນຈັກໄປຊ່ອນລີ້ ຊີຫາໃຫ້ບໍ່ຂວາງ ທ່ານເອີຍ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ຮ້ອນເຮັ່ງໄຕຕາມ
ຫລຽວຫາຮອຍ ພຸ່ມໄພລົ່ງນ້ຳ
ໃນສະແກ້ວ ບົວບານເດຍລະດາດ

ອະນັນເນກລົ້ນ ນິນບ້ຳງແບ່ງຂຽວ
ຕັ້ງຫາກ ຫລາຍເຫລືອລົ້ນ ອຸບົນບານເຮື່ອ ນັ້ນເນີ
ໄຂກາບອ້າ ຫອມເທົ້າທົ່ວໄພ
ໃບປົກຫຸ້ມ ບັ່ງແສງສຸຣິເຍດ
ຫມາກກ່ອງກ້ານ ຫລາຍລົ້ນລູກພວງ
ສອງອ່ອນນ້ອຍ ລີ້ຢູ່ບົວບານ
ອັນວ່າ ພູທອນທົ່ງ ຮ່ຳເພິ່ງຄະນິ່ງແຈ້ງ
ຮ້ອຍທີ່ກຸມານນ້ອຍ ບັ່ງບົວລີ້ຊ່ອນ ຈິ່ງແລ້ວ
ເນົາຢູ່ຫ້ອງ ສະແກ້ວບໍ່ໜີ
ພຣະຈົ່ງ ຮ້ອງຮຽກເອີ້ນ ລູກອ່ອນມາເມືອ ພໍ່ທ້ອນ
ສອງກຸມານ ຊ່າງຢູ່ເນົາໃນນ້ຳ
ມາເມືອຫ້ອງ ເຮືອນເຮົາຝັ່ງແດດ
ພານ້ອງຈຸມແຊ່ນ້ຳ ກົວຢ້ານເງືອກງູ ພໍ່ແລ້ວ
ມີທັ່ງ ປ່ຽຕົວຮ້າຍ ຫອຍຄັນຊິເກີດຕຸ່ມ
ມາພໍ່ອູ້ມ ເມືອບ້ານຢູ່ສຳຣານ ລູກເອີຍ
ພໍ່ກໍຫວັ່ງເພິ່ງເຈົ້າ ສອງອ່ອນບຸດຕາ
ເປັນນາວາ ຂີ່ລອຍທະເລກວ້າງ
ຂົນສັດຂ້າມ ຍົມມະນາຍາວໂຍດ
ລູກຢ່າໄດ້ໂກດແຄ້ນ ເຄືອງເຖົ້າທ່ານພຣາມ ພໍ່ທ້ອນ
ພໍ່ຫາກ ຕັ້ງຕໍ່ລູກແກ່ນຕົ້ນ ແລກປ່ຽນໂພທິຍານ
ຂໍໃຫ້ບຸດຕາກູ ຢ່າເຄືອງພຣະໄທແຄ້ນ
ຊື່ວ່າສິ່ງສານນີ້ ອະນິດຈັ່ງຈຳຈາກ ກັນແລ້ວ
ບໍ່ທ່ອນສຸກຢູ່ລ້ວນ ເວນຂ້ອງຄອບເລີ່ງ ພໍ່ແລ້ວ
ຂໍໃຫ້ລູກແກ່ນໄທ ເຫັນພໍ່ຍາມພອຍ ແດ່ແມ
ໂພທິຍານຍໍ ຊ່ອຍຊູຄາວແຄ້ນ
ປິຕາສ້າງ ສັບພັນຍູເກື້ອກໍ່
ລູກບໍ່ມາຊ່ອຍຍູ ຍໍໃຫ້ທ່າງໄກ ພໍ່ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຊາລີເຈົ້າ ຟັ່ງສຸ່ງໃສຽກ
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນປິຕຸເຣດເຈົ້າ ຕາມເອີ້ນແອ່ວເອົາ ແທ້ແລ້ວ
ກູກໍເປັນກະສັດແທ້ ຖືຄຸນຄອງປະເສີດ
ປິຕຸເຣດເອີ້ນ ສາມຄັ້ງບໍ່ຄວນ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມຮ່ຳແລ້ວ ເປີດປ່ອງໃບບົວ
ມາບັ່ງຄົມ ແທບຕົນຈອມເຈົ້າ
ຊົນລະຫາຍ້ອຍ ຕອມຕົນໄທ້ຫໍ່
ໄຫວ້ພໍ່ເຈົ້າ ຄຸນລົ້ນອີດູ ລູກທ້ອນ

ອັນວ່າ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ຜີພູກັບເພດ ມາແລ້ວ
ຄັນວ່າໄກພໍ່ເຈົ້າ ມັນຊິຄ້ຽວຄາບກິນ ພໍ່ເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ປິຕາຕ້ານ ຖາມຫານ້ອງພີ່
ກັນຫາໄປຢູ່ລີ້ ໃນຫ້ອງແຫ່ງໃດ ພໍ່ເດ
ເມື່ອນັ້ນ ຊາລິເຈົ້າ ບັງຄົມຖະແຫລງເຫດ
ສັດຢ່ອນຢ້ານ ພັຍຮ້ອນຮອດຕົວ
ກົວເກງແທ້ ຫາທາງຫລົບຫລີກ
ໃຜບໍ່ຕ້ຽງຢູ່ໄດ້ ຫາເບື້ອງປ່ອງໄປ ພຣະເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ອົງສີລລ້ານ ຄະນິງຫວນເຫັນຖືກ
ຮ້ອຍທີ່ນາງຢູ່ລີ້ ໃນນ້ຳປ່າບົວ ນີ້ແລ້ວ
ຄ້ອມຮ່ຳແລ້ວ ຕົນປະເສີດຊີໄພ
ປາຫາທຸ່ງ ຝັ່ງສະພັ້ງອຍເອີ້ນ
ເຫມືອນດັ່ງ ຊາລິເຈົ້າ ຄວາມດຽວບໍ່ມີຕ່າງ ກັນແລ້ວ
ກັນຫານາດທະນ້ອງ ເນົາລີ້ຢູ່ປ່າບົວ
ນາງໄດ້ຍິນສຽງເຈົ້າ ຈອມທັມນຳຮຽກ
ນ້ອຍນາດຮູ້ ຄຸນເຈົ້າເກີ່ງແດນ
ເຫມືອນດັ່ງຊາລິເຈົ້າ ກຸມານພຣະພີ່
ໜີບໍ່ມີ້ມ ເວນສ້ຳງແຕ່ຫລັ້ງ ແລນ
ຄ້ອມຮ່ຳແລ້ວ ມີເບີກປະກຸມທອງ
ອຸບົນບັ້ງ ຢູ່ເນົາໃນນ້ຳ
ກຸມາຣີແຄ້ນ ເຫມືອນເປັນປາງປ່ອຍ
ຂຶ້ນຈາກນ້ຳ ຫົວໃຫ້ຮ່ຳໄຮ
ພຣະກອນກຸມກົ້ງ ປາຫາປິຕຸເຣດ
ພູເບດເຈົ້າ ເຫັນນ້ອຍຫອດແຮງ
ພຣະກໍໂສກີເສົ້າ ປານປົ້ນສອນສຸບ
ພິດພຸ່ງຫ້ອຍ ກອຍກັ້ນເກື່ອນກະຫາຍ
ອັນວ່າ ໂລກີກັມ ຫາກຈ່ອງເວນວຸ່ນໃຊ້
ສອງສີ່ອ້ອຍ ສາຍໃຈເຈົ້າພໍ່ ກູເອີຍ
ທຸກໜຶ່ງມາບໍ່ແລ້ວ ສອງຊ້ຳພັດຕິ່ມມາ ແລນ
ອັນວ່າສອງພີ່ນ້ອງ ໄຫ້ຫ່ຽງກັນ
ຟູມຟາຍເຊັດ ມູກຕົນຕາມແກ້ມ
ຂົນຄີງຄ້ຳມ ລົ້ມຕົນຕອມໂສກ
ນ້ຳພຣະເນດຍ້ອຍ ວອນໄຫວ້ພໍ່ຕົນ
ໂພທິສັດເຈົ້າ ກະສັນແດດອມລູກ
ອົດບໍ່ໄດ້ ຍົມຍ້ອຍຫລັ່ງລົງ

ແລ້ວຈິ່ງ ຕ້ານຕໍ່ເຈົ້າ ບຸດຕະຣາດທັ້ງສອງ ພໍ່ເອີຍ
ລູກຈົ່ງພາກັນຢືນ ຢ່າວອນວຸ່ນໄຫ້
ບັດນີ້ ປິຕາຕ້ອງ ຕິສະເກນຄາດຄ່າ
ໃຫ້ລູກຈຳຈີ່ແຈ້ງ ຫມາຍຫມັ້ນຢ່າລືມ ພໍ່ເນີ
ອັນວ່າ ພຣະພີ່ເຈົ້າ ຊາລິຣາດຊະກຸມານ
ພັນຕຳລຶງທອງ ຄ່າຕົວໃຫ້ຈຳໄວ້
ຄັນລູກຂົນຂວາຍໄດ້ ຄຳພັນຍໍ້ມອບ
ໃຫ້ແກ່ເຖົ້າ ພຣາມພົ້ນທາດມັນ ພໍ່ແລ້ວ
ອັນວ່າ ນາງນາດແກ້ວ ກ້ານເກດກັນຫາ ກໍດີ
ພໍ່ຈັກຕິຣາຄາ ໃຫ້ຈົ່ຈຳເອົາໄວ້
ມີທັ້ງງົວຄວາຍຊ້າງ ອາຊາໄນມ້າມິ່ງ
ສິ່ງລະຮ້ອຍ ຈຳໄວ້ຢ່າລືມ ພໍ່ທ້ອນ
ກັບທັ້ງ ທາສີຂ້າ ທາສາໃຊ້ຊ່ວງ
ເງິນແລະແກ້ວ ກອງຮ້ອຍທໍ່ກັນ
ກັບທັ້ງ ທອງຄຳເຂັ້ມ ກອງຕຳລຶງກໍຮ້ອຍໜຶ່ງ
ໂຄອຸສຸພະຣາດໄດ້ ເຖິງຮ້ອຍຄ່ານາງ
ຄັນລູກທາສົນໄດ້ ຕາມຣາຄາພໍ່ຄາດຄ່າ
ເຈົ້າຈິ່ງພົ້ນຈາກຂ້າ ພຣາມແລ້ວວ່າໄຫ ລູກເອີຍ
ເຈົ້າຢ່າພາກັນໄຫ້ ພຣາມະນາຄອຍຢູ່
ໃຫ້ລູກເຊັດລູບລ້າງ ນ້ຳຕາໃຫ້ຜ່ອງໃສ ພໍ່ທ້ອນ
ຄ້ອມວ່າແລ້ວ ນຳຣາດຊະກຸມານ
ເຖິງສາລາ ຊໍ່ປ່າງອົນສ້ຳ
ອັນວ່າ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ຢືນຄອຍຫລຽວຜໍ່
ພຣະບາດເຈົ້າ ເຖິງແລ້ວນັ່ງສະຫງ່ຽມ
ແລ້ວຈິ່ງ ເອີ້ນອ່ອນນ້ອຍ ພຣາມພ່ຳມາມວນ
ພູທອນທົ່ງ ຊົ່ນພຣະໄຫຫາຍຮ້ອນ
ອະທິດຖານນ້ອມ ໃຈຈົ່ງຕັ້ງທ່ຽງ
ມະໂນໃສສ່ອງແຈ້ງ ຈາຣະຫ້ອຍຕໍ່ພຣາມ
ເຮົານີ້ ຮັກລູກນ້ອຍ ລົ້ນໂລກອາຈົນໄຕ ທ່ານເອີຍ
ແຕ່ວ່າ ຍັງບໍ່ປານນາໂຖ ສາດສະດາດວງລ້ຳ
ຫວັງຈັກຂົນສັດຂ້ຳມ ໂລກີໄກໂສກ
ເຖິງແທ່ງຫ້ອງ ນິບພານກ້ຳງຢູ່ເຢັນ ທ່ານເອີຍ
ຈິ່ງໄດ້ ຍົກອ່ອນນ້ອຍ ບຸດຕະຣາດທຳທານ ທ່ານເອີຍ
ເຮົາປະສົງໂພທິຍານ ຊາດຊົ່ມາພາຍໜ້າ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ພຣະກອນກຳແຂນລູກ

ແລ້ວຢາດນ້ຳ ຄັນທິແກ້ວຫລັ່ງລິງ ພຣາມກໍຫາເຄືອໄມ້ ພັນທະນັງຄຽນຜູກ
ຕົກເໜືອ ມືພຣາມເຖົ້າ ອຸດທະກັງລົ້ນຫລັ່ງ ມັດແຂນ ລູກພຣະເຈົ້າ ສອງນ້ອຍໜໍ່ອິນ
ໃຈພຣະ ຕັ້ງທ່ຽງຫມັ້ນ ໃສແຈ້ງດັ່ງມະນີ ເຄືອເຂົາຫມັ້ນ ສອງຄົນຂັນໂຮບ ກັນແລ້ວ
ແລ້ວຈຶ່ງ ພາທີຕ້ານ ແຍ້ງຍິ່ງຂານໄຂ ມັນກໍທັກຟົດໄມ້ ຕີຂ້ຽນແກ່ດຶງ
ທູນເທພາ ທົ່ວແດນດາເຕົ້າ ສອງອ່ອນນ້ອຍ ກົ້ງເກືອກຕາຍສະຫລົບ
ຂໍໃຫ້ອິນພຣົມຟ້າ ໂມທະນາພ້ອມພ່ຳ ໂລຫິດໄຫລ ອາບຄ້ຽງຄົນ້ຳ
ເທື່ອນີ້ ຂ້າໄດ້ທານລູກນ້ອຍ ຈຳໄວ້ເພື່ອພະຍານ ແດ່ແມ ມັນບໍ່ປານີເຈົ້າ ກຸມານສັກຢາດ
ຂໍຂ້າລຸລາບໄດ້ ໂດຍດັ່ງໃຈປະສົງ ແສ້ຟາດແລ້ວ ທັ້ງຮ້າຍຊູ່ເຂັນ
ສັບພັນຍູຍານ ຊາດຊົມາຢ່າແຄ້ວ ມັນຂົບແຂ້ວ ກັດຟັນງ້ຳປາກ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ບັງເກີດອັດສະຈັນ ດຶງລາກເຈົ້າ ສອງນ້ອຍແກ່ໄປ
ພຣະສຸທາໄທວ ເອ່ນອຽງດັງສະທ້ານ ໂລຫິດຍ້ອຍ ຫລັງແດງໄຫລເລືອດ
ພຣະຍາເຂົາຄ້ານ ພຣະສຸເມນກໍເອື້ອມອ່ອນ ມັນກໍຕົ້ຕ່ໍໜ້າ ພຣະອົງເຈົ້າບ່ຍຳ ແທ້ແລ້ວ
ເມກມືດຟ້າ ສີສົ້ວຊໍ່ເຫລືອງ ພຣະກໍໂສກີເສົ້າ ເວທະນານຳລູກ
ຝົ່ງໜູ່ ເທວາເຈົ້າ ສະກາມາເທວະໂລກ ນ້ຳພຣະເນດຍ້ອຍ ເຄືອງເຖົ້າທ່ານພຣາມ
ພຣົມຟາກຟ້າ ຫລາຍຊັ້ນຊື່ນຊົມ ມັນມາ ຕິປະຈານໜ້າ ບ່ໍມີຍຳຢ້ານຢອນ ກູນໍ
ກັບທັງ ເທວະດາດ້າວ ດອຍດົງແກ້ວກູ່ ດູຖູກແທ້ ສະຫາວກ້າບ່ໍກົວ
ຢູ່ຂອບ ເທວຮ່ອມທ້ອຍ ເຂົາກວ້າງໂຍດຍາວ ອັນວ່າ ພຣະຂັນສອນແກ້ວ ທະນູເທັນກໍຍັງຢູ່
ພາກັນ ໂມທະນານ້ອມ ສາທຸການຊົມຊື່ນ ກູຈັກຍົງມອດມ້ຽມ ຟັນເຖົ້າດັ່ງລີ ນີ້ເດ
ເຂົ້າຕອກທັ້ງດອກໄມ້ ບູຊາເຈົ້າຫວ່ານລົງ ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ນຶກປ່ອງປາຣະມີ
ຝົ່ງໜູຣາຊະສີຊ້ຳໆ ຊູງວຽງາແລ່ນ ຊື່ວ່າໂລກີກາມ ຫາກຊຸ່ນມົວມີແຈ້ງ
ແອະແອ່ນເຕັ້ນ ຟານໂປ້ງປ່າວຫາ ຊາດທີ່ຕັນຫາບ້ວງ ອາລັຍລືມປະໂຫຍດ ຈິ່ງນໍ
ສະກຸນາເຕົ້າ ເຕັມໄພຮ້ອງຮ່ຳ ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນຂ້າກັບເຈົ້າ ຕີຂ້ຽນກໍຊ່າງເຂົາ ທັ້ນທ້ອນ
ນ້ຳສະມຸດໃຫຍ່ກວ້າງ ດັງສະທ້ານເລື່ນເຄັ່ງ ຕົວຫາກຫານໄປແລ້ວ ຄະນິງນຳແນມລູກ
ຝົ່ງໜູ່ມັງກອນແຂ້ ໃນທະເລຊົມຊື່ນ ອັນນີ້ ຕັ້ງຫາກຜິດຮິດແທ້ ຄອງພຣະເຈົ້າບ່ຄວນ ແທ້ແລ້ວ
ປາຕື່ນເຕັ້ນ ໃນນ້ຳລ່ອງລອຍ ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ພຣະໄທທ່ຽງທິງສິລ
ມີທັ້ງຝົນຝອຍຟົ້ງ ອິນທະການມົວມືດ ເຊີຍຊົມທານ ຢູ່ເຢັນຫາຍຮ້ອນ
ເມກຂະລາແກວ່ງແກ້ວ ອີສູນຊ້ຳສີ່ງຍົງ ອັນວ່າ ຕາພຣາມເຖົ້າ ໃຈແຂງຂົ່ມຊູ່
ສງ່ງສີ່ງກ້ອງ ດັງສະນັ່ນເມືອງບິນ ພຸ້ນເຍີ ມັນກໍຮ້າຍຟູ່ໆ ຕີຂ້ຽນແກ່ໄປ
ອິນພຣົມທັ້ງເທພາ ທົ່ວແດນດິນຟ້າ ເຄືອເຂົາຫມັ້ນ ຄຽນແຂນສອງອ່ອນ
ພາກັນໂມທະນາຍ້ອງ ມະຫາຄຸນຄວາມຊອບ ແດດແຮ່ງຮ້ອນ ພຣາມເຖົ້າພັດແຮ່ງຕີ
ພຣະຍາເທວດເຈົ້າ ອົງນີ້ໜໍ່ພຸດໂທ ແທ້ແລ້ວ ຊາລີເຈົ້າ ບັງຫລັງນ້ອງນາດ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ທິນະຊົນໃຈບາບ ຮັບບາດແສ້ ເຫັນນ້ອງອ່ອນແຮງ
ມັນໄດ້ ສອງອ່ອນນ້ອຍ ທ້ວຍຸ້ມອຸ່ນໃຈ ສອງພຣະອົງໄທ້ ຕາມພຣາມຍ້ອຍຍັ່ງ
ອັນວ່າ ສອງກະສັດນ້ອຍ ກຸມານນ້ອງພີ່ ຄອຍຫາ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ຊິເຫັນໜ້າແລ່ນມາ
ໜີກໍໜີບ່ໍໄດ້ ຮັ່ງຮ້າວບ່ຢາກໄປ ກໍບ່ໍມີມາແທ້ ຄອຍດາຍດູເປົ່າ

ພຣາມກໍຈຸງແຈ່ມເຈົ້າ ສອງນ້ອຍແກ່ດຶງ
ມັນກໍຕຶງຕັງເຕັ້ນ ຕາມຫີນໂສໂຄກ
ທີ່ນັ້ນ ເປັນໂສກເງື້ອມ ພະລານຖ້ຳຫວ່າງຫີນ
ມັນກໍປົນຕາມກ້ອນ ທັງດຶງສອງອ່ອນ
ແດດເຮັ່ງຮ້ອນ ພຣາມເຖົ້າເລົ່າເຊ
ມັນກໍໂວເວຮ້າຍ ດຶງແຮງເຄືອຂາດ
ເຖົ້າກໍພະລາດລົ້ມ ໂຄມກ້ອນໂງ່ນຫີນ
ມືວາງສົ້ນ ເຄືອເຂົ້າປະປ່ອຍ
ອັນວ່າ ສອງອ່ອນນ້ອຍ ກຸມແກ້ແລ່ນຄືນ
ເຖິງແຈ່ມເຈົ້າ ປິຕຸຣາດຄຸນຄາມ
ໂລຫິດໄຫລ ອາບຄີງຄາງໄຫ້
ພຣະສຽນສຸບເທົ້າ ປາທາຕົນພໍ່
ສັບສໍ່ເຈົ້າ ບຸນກວ້າງອີດູ ແດ່ທ້ອນ
ອັນວ່າ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ໂບຍຕິຕົນລູກ
ນິບນອບໄຫວ້ ມັນຊ້ຳຍິ່ງຕີ ພຣະເອີຍ
ມັນບໍ່ປານີແທ້ ຄືຄົນສັກຢາດ
ທັມມະຊາດເຊື້ອ ຜີຮ້າຍເຜດພຣາມ ແທ້ແລ້ວ
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນຍັກໂຂຮ້າຍ ແປງກາຍກັບເພດ ມາແລ້ວ
ຄັນຫາກໄກພໍ່ເຈົ້າ ມັນຊິຄ້ຽວຄາບກິນ ລູກແລ້ວ
ຂໍໃຫ້ພໍ່ໂຜດລ້ຽງ ລູກອ່ອນທັງສອງ ແດ່ທ້ອນ
ຄອງມານດາ ແມ່ມາເຫັນໜ້າ
ພໍໃຫ້ກັນຫານ້ອງ ກິນນົມດອມແມ່ ກ່ອນທ້ອນ
ພຣາມແກ່ຫົ້ນ ຕີຂ້ຽນອ່ອນແຮງ ຢູ່ແລ້ວ
ຂໍໃຫ້ພຣະພໍ່ເຈົ້າ ເຍື້ອນໂຜດປານີ ລູກທ້ອນ
ຕັ້ງຫາກ ພອຍເມືອງມາ ຢູ່ດອນດົງໄມ້
ກໍບໍ່ມີໃຜແທ້ ດົງຫລວງຫີມະເວດ
ມີແຕ່ພໍ່ແມ່ລ້ຽງ ພົ້ງເຊື້ອກໍບໍ່ມີ ແທ້ແລ້ວ
ຄາວນີ້ ພໍ່ຊິລະລູກໃຫ້ ເຈຍຣະຈາກພອຍໄກ ແລນໍ
ປະໃຫ້ພຣາມມັນຕີ ດ່າເຄັ່ມຄຳຮ້າຍ
ມັນຫາກ ລົ້ງຫວາຍແສ້ ຄືຄົນບໍ່ມີພໍ່ ຈົ່ງນໍ
ລູກຍິ່ງງໍ້ ພຣາມເຖົ້າຊ້ຳຍິ່ງຕີ ພຣະເອີຍ
ຂໍໃຫ້ພໍ່ໂຜດລ້ຽງ ລູກອ່ອນທັງສອງ
ຄອງມານດາ ບໍ່ນານຊິເຖິງບ້ານ
ປານນີ້ ມາເຖິງແລ້ວ ກາງທາງທຽວປ່າ
ຂໍໃຫ້ພໍ່ວ່າຫ້າມ ພຣາມໄວ້ຢູ່ຄອຍ ແມ່ທ້ອນ

ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ກະສັນແດດອມລູກ
ນ້ຳພຣະເນດຍ້ອຍ ໄຫລລົ້ນຫລັ່ງລົ່ງ
ເພາະວ່າໂສກົກຳ ກຸມານບຸດຕະຣາດ
ພຣະບາດເຈົ້າ ສິເສົ້າບໍ່ບານ
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນເວນຫລັງແທ້ ມາປະຈົນຈຳຈາກ
ທຸກໜຶ່ງມາບໍ່ແລ້ວ ສອງຊ້ຳພັດຕິ່ນມາ ແທ້ນໍ
ອັນວ່າ ສົງສານນີ້ ສະເໜ່ຫາບ້ວງບາດ
ໃຜຜູ້ຕັດຂາດໄດ້ ການນີ້ຍາກແຄມ ຢູ່ແລ້ວ
ມີແຕ່ໂພທິສັດສ້າງ ສັບພັນຍູມາມປຣາດ
ເປັນຜູ້ຕັດຂາດໄດ້ ຫາຍຮ້ອນຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ
ກູນີ້ ຕັ້ງຫາກທຳພຸງສ້າງ ໂພທິຍານເກົ້ອກໍ່ ຈົ່ງແລ້ວ
ຈັກມາທຳຫມໍ່ຕົ້ນ ໃຈນ້ອຍບໍ່ຄວນ
ຄາວນີ້ ກູຫາກຫານບຸດແລ້ວ ພາຍລຸນເອື້ອອ່າວ
ກັບຕ່າວປົ້ນ ສອງຊ້ຳບໍ່ຄວນ ຢູ່ແລ້ວ
ໃຜຜູ້ເວັ້ນ ວາງໄວ້ບໍ່ມີ ເຈົ້າເອີຍ
ຢຽວ່າ ບຸນມາກລົ້ນ ເມືອສູ່ພຣະນິບພານ ເມື່ອໃດ
ກໍຈົ່ງຫາຍກັງວົນ ເວດທະນາຍາມນັ້ນ
ອັນວ່າ ສົງສານນີ້ ຂັນທະມານມາບຽດ
ອະວິດຊາຊ່ອຍຍູ້ ຕັນໄວ້ປ່ອງທາງ
ສັດຈົ່ງຫລົ້ງຢູ່ຄ້າງ ຄາຄອນສະມຸດໃຫຍ່
ໄປກໍໄປບໍ່ໄດ້ ຄານ້ຳແມ່ນະທີ
ກູນີ້ ຫວັງຈັກຂົນສັດຂ້າມ ທະເລຫລວງໃຫ້ມົ້ມຝັ່ງ
ເອົາລູກ ຮັກຈ່າຍຊ້ີ ສະເພົ້າແກ້ວຖ້າຂີ່ຂົນ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ຕັດຂາດອາລັຍ
ພຣະໄທທວງທອມ ທ່ຳທັມທານນ້ອຍ
ປິຕິຕັ້ງ ມະໂນກັມໄກໂສກ
ວິເວກໄວ້ ຫາຍຮ້ອນຢູ່ເຢັນ ເຈົ້າເອີຍ

ບັດນີ້ ຈັກກ່າວເຖິງຊູຊະໂກລົ້ມ ໂຄມຫີນໜາມໜໍ່ ກ່ອນແລ້ວ
ກະທໍ່ໄຖ່ເຂົ້າ ຖົ້ງບັ້ງເຮ່ຍຮວາຍ
ມັນກໍ ເຈັບຈຸກແຄ້ນ ພໍຄາວຄ້ຽວຫມາກ
ເຖົ້າຈົ່ງລຸກນັ່ງໄດ້ ສອງນ້ອຍກໍເລົ່າຫາຍ
ມັນກໍ ຕົ້ງຕາງເຕັ້ນ ໂຕນຕາມຟ້າວຟັ່ງ
ເດັກນ້ອຍນີ້ ກູລົ້ມພັດແລ່ນໜີ
ກູຍັງຕີມັນໜ້ອຍ ປະສົງອອຍຈູງງ່າຍ
ຊ້ຳທ່ານີ້ ຫລັງຫລ້ອນຊິໃສ່ໜອງ ແທ້ແລ້ວ

ມັນຂົບແຂ້ວ ຄີງແດງໂດຍຊາດ
ລັດແລ່ນຕ້ອນ ສອງນ້ອຍໄຕ່ຕາມ
ຄຸມຄາມຮ້າຍ ຖືເຄື່ອອາບເຫື່ອ
ເຕີປາກໆ ຫາໍຊິຄ້ຽວຈີກກິນ
ມັນກໍ ຫາຮອຍເຈົ້າ ຄືນຕາມທາງເກົ່າ
ເຖົ້າກໍແລ່ນລັດຕ້ອນ ສອງນ້ອຍບໍ່ທັນ
ເລີຍລ່ວງເຂົ້າ ແກ້ວກູ່ສາລາ
ພຣາມະນາເຫັນ ໜໍ່ທັມສອງເຈົ້າ
ພາກັນເຝົ້າ ຮັດສີສິລຕົນພໍ່
ສັບສໍ່ເຈົ້າ ທັງໄຫ້ຮ່ຳໄຮ
ເມື່ອນັ້ນ ເຖົ້າໂຫດຮ້າຍ ຫົນະຊາດປາປັງ
ແລເຫັນສອງກຸມານ ສະເມັ່ນມືຫາແສ້
ຄີງແດງດ້ານ ໂດຍໄຟເຜົາຈູດ
ປາກກ່າວຕ້ານ ມີຢ້ານຢອນຢຳ
ສອງເດັກນີ້ ມັນມຶນສອນຍາກ
ຕິແລນ້ອຍ ຊິຫາເຖົ້າຂົ່ມເຫັງ ວ່າລີ
ຕົນຫາກ ຈອງຫອງດີ້ ໜີນາຍບັງອາດ ແທ້ແລ້ວ
ຫາດລູກເຈົ້າ ລວນລ້ຶງບໍ່ດີ
ຕິຫລັງແລ້ວ ແຂວນໂຍງໄຟຄອກ
ມັດສອກຈຸມແຊ່ນ້ຳ ຊິຫາຍດີ້ບໍ່ໜີ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ມັນກ່າວແລ້ວ ປັ້ນຕຸ໋ວວ່າງຖິ້ງ
ເຄືອເຂົາຂັນ ໜໍ່ຈອມໃຈກວ້າງ
ພັນທະນັງແໜ້ນ ທັງສອງຂັນໂຮບ
ມັດສອກໄວ້ ຫລັງແລ້ວຊູ່ເຂັນ
ຊາດທີ່ເດັກຫ້ວດີ້ ຈອງຫອງສອນຍາກ
ປາກກໍກ້າ ທາງໜ້າກໍມຶນ
ກະບອນຫລິບລີ້ ປານລີງໃນປ່າ
ເດັກໜ້າດ້ານ ກູເຖົ້າຊ່າງເຫັນ ນີ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ມັນກ່າວແລ້ວ ເທົ້າທິບກັດຟັນ
ເຄືອເຂືອງມັດ ແກ່ດຶງຕີຕ້ອນ
ສອງສີສ້ອຍ ກຸມານນ້ອງພີ່
ໜີບໍ່ໄດ້ ຫ້ວໄຫ້ຕໍ່ກັນ
ສອງກໍ ວອນແອ່ວເຈົ້າ ປີຕຸເຣດທິງທັມ
ຂໍພຣະກູນາຜາຍ ອີດູເອົາລ້ຽງ
ຂ້ານີ້ ຫາກແມ່ນອຸທອນແທ້ ພອຍເມືອງດອມພໍ່

ກັບທັງພຣະແມ່ເຈົ້າ ໜີບ້ານພາກວ້ຽງ
ມາຢູ່ສ້າງ ດົງປ່າໄພໜາ
ມານດາຫອມ ມ່າມມັນຕ່ຽງເຂົ້າ
ແລ່ງ່ຽງໄດ້ ຜາລາເລັມບ່າງ
ກິນຫມາກໄມ້ ເຈຍຫລ້ອນຫລິ່ນລ້ຽ ພຣະເອີຍ
ຕັ້ງຫາກ ທຸກຍາກແທ້ ພາກໄພ່ນອນໄພ
ວັນເດືອນມີ ສີ່ຄົນແກມເນື້ອ
ອັນວ່າ ມານດາເຈົ້າ ຍາມພອຍລູກເພື່ອນ
ພໍປາກຕ້ານ ຈາເວົ້າຄ່ຳຄືນ ພຣະເອີຍ
ພຣະແມ່ເຈົ້າ ລ້ຽງຍາກຍາມພອຍ
ຫາກອຍມັນ ຜູ້ດຽວດົ່ງກວ້າງ
ເປັນທີ່ກັມສຸດດ້ວຍ ດອມອົ່ງພຣະແມ່
ວັນຄ່ຳຄ້ອຍ ປານນີ້ບໍ່ມາ ແທ້ແລ້ວ
ພໍ່ຊິລະລູກນ້ອຍ ປະປ່ອຍໃຫ້ພຣາມຕິ ແລນໍ
ຄອຍມານດາ ກໍບໍ່ມາເຫັນໜ້າ
ເທື່ອນີ້ ຕາພຣາມເຖົ້າ ຊິພາໜີໄກພຣະເມດ
ນັບມື້ໄກແຈ່ມເຈົ້າ ເມືອໜ້າຊິບໍ່ເຫັນ ແລນໍ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ປີຕຸເຣດຄຸນຄາມ ລູກເອີຍ
ຂໍຢ່າມີປາປັງ ຫມູ່ມານມາຕ້ອງ
ຂໍໃຫ້ ສອງພຣະອົ່ງສ້າງ ທົ່ງທັມພຸນຜະນວດ
ບວດສິບສ້າງ ສິລຊ້ອຍສຳຣານ ແດ່ທ້ອນ
ເທື່ອນີ້ ລູກຈັກໄປຕາຍໜ້າ ບໍ່ຫວັ່ງຍັ່ງຄືນຄອບ ພຣະອົ່ງແລ້ວ
ຕາຍຍ້ອນເຖົ້າໂຫດຮ້າຍ ຕີຊ້ຽນຂົ່ມເຫັງ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຊິໄພພຣະຍາເຫວດ
ເຫັນລູກນ້ອຍ ພຣາມຊ້ຽນແກ່ໄປ
ພຣະກໍ ໂທມະນັງແຄ້ນ ຄາທວ່ງແສນໂສກ
ອົດບໍ່ໄດ້ ນ້ຳຕາຍ້ອຍຫລັ່ງລ້ຽ
ພຣະຈິ່ງຄຶດຮ່ຳຮ້ ຕັ້ງຕໍ່ປາຣະມີ
ຂັນຕິທັ່ງຄວາມພຸ່ນ ຍອດຍາມແຍ່ງໄວ້
ຝູງຫມູ່ ໂທສາສ້ຽງ ມະໂນໃສສຸດຂະໜາດ
ພຣະບາດເຈົ້າ ຫາຍຮ້ອນຢູ່ເຢັນ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ຄະນິ່ງເມຍເອື້ອອ່າວ
ມັນຮີບຮ້ອນ ຢ່ຽວຢ້ານເຄີ່ກຄາວ
ເຖົ້າກໍຈັດເຮັ່ງຕ້ອນ ຕີອ່ອນສອງສີ
ເດີນຄິຣີ ເຖື່ອນເຂົາຂ່ຽວລ້ານ

ตั้งหาก ทันดามแท้ ทางทงวลับแลบ
ทินหม่ตั้ง ตินต้องต่อยผา
มาอิดู สองอ่อมน้อย ตองตอยพรามแก่ เดม่
แส้ข้ามเจ้า ทลายย้อยเลือดแดง
สองก่งแก้ว ไท้รำหาทัม
เดซวมตำ หม่ทินทิวลิ้ม
ทันหาน้อง ทิวนิมแรงอ่อม
เดินบ่ได้ วอมเว้าพี่ติม
น้องนี้ ทิวนิมแท้ เป็นลิมสาละบาด
ใจขาดม้วม ตายแท้บ่นาม พี่เอ๊ย
เมื่อนั้น พี่ตอบต้าม น้องนาดทันหา
ดาวนี้ เธาหากไทมามดา เพ่าพิงพันเชื้อ
ใผชิมาอิดอู้ม เอานิมมาสิ่ง มางม่
ทันหากมารอดแล้ว ชิหมีได้ร่อมใด พี่เด
ดาวนี้ เป็นดั่งเถือเข้าข้อง ขาสะกุมกางเถื่อม
ลีจักออกอยู่ได้ ยามอี้หน้อยหนึ่งมี
ดวามทุกนี้ หากมีมาในโลก
ใผผู้เอ้ม อางไอ้บ่มี
ให้น้อง อิดเอ้าท้อม ทันเวมหากวมรอด
สองพี่น้อง หิวไท้ต่ำทัม
เมื่อนั้น พรามโทดร้าย กำราบรุนแรง
เถือเข้ามัด ต่อยตีจูงดั้น
พรามพาผ้าย หิมะพานไพยะมาด
สองธาดเจ้า ยำเถ้าซ้ำแร่งติ
รอยฝีไม้ หลังลายเลือดหลั่ง
สองอ่อมน้อย ตายสะบั้นเล่าถิ่น
พาทันหลวงหลังย้วม ตามดองหลายเล่า
ถือว่า พระแม่เจ้า ซิตามสิ้นแล่นมำ
กำบ่เห็นมาแท้ จอมใจจักแตก ตายแล้ว
เถิงเมื่อ อันสอดไม้ แลงแล้วกำบ่ตาม ลูกม่
ดาวนี้ จอมจักมิ้มเขดด้าว ดิงใหย่หิมะพาน ยู่แล้ว
ดอยมานดา กำบ่มาเห็นหน้า
เมื่อนั้น สองอ่อมน้อย ดะนิงหอมถือถี่
กำจิ่งพาทันไหว้ หูมเถิงเทอะธาด
ผู้ที่เมิาอยู่ด้าว เทวท้วยร่อมเข้า

ขอให้เทวาเจ้า ภูมานำเทด
บอกแก่พระแม่เจ้า มำให้แอ่วเอิา แด่ท้อม
ให้แม่มาหางนี้ พรามตีให้บอกเล่า
ว่ามีสองอ่อมน้อย พรามเถ้าถอ่ามา
ชีว่าชาลิเจ้า ทันหาน้องอ่อม
ขอให้ แม่แล่นต้อม พรามเถ้ายาดเอิา แด่ท้อม
ถ้อมว่า สองก่าวแล้ว ฝูงหมู่เทอะดา
พาทันติหวางอิก เวดทะนาสองน้อย
ยมพระกอมไหว้ มะหาหามโพหิธาด
เข้าตอกทังดอกไม้ บูชาเจ้าหม่โพ
ทับทัง สักโกท้าว อินทาเทอะโลก
พริมฟากฟ้า เทอะดาเจ้าทั่วแดม
โมทะนาน้อม มะหาหามหางปะเสิด
โลกลุ่มกว้างๆ ดังสะท้านหวั่นไหว
อันแต่ ในทินท้อง จักกะวามหิกหมื่น
สงงติ่นเต้น ดังสะท้านทั่วแดม
ฝูงหมู่ เทวาเจ้า จักขุยามแยงโลก
รู้เหดเจ้า บุนเบื้องหม่โพ
พาทัน โมทะนาน้อม สาทุกามชิมชื่น
เถื่องทิบ ผายหว่ามให้ บูชาเจ้าหม่ทัม แท้แล้ว
ยุดติกาบั้น กุมามพอยพากา
ทับก่าวข้ ไขต้ามต่ำทัม ก่อมแล้ว
บ่ได้ละเลื่องเถ้า กอมเก่ารงมถะแหลง
แปงตามเดิม ต่ำทัมไปหน้า
ขอให้ สับปุริสาเชื้อ เมหิชินผู้เป็นปราด
ย่าให้บิกขาดหักม ผงมแจ้งต่ำทัม เอิาท้อม
ทันจักมาพายหน้า นางพระยาชิแสมโสกา
ตามหาลูกอ่อมน้อย ชิวังม้วมมอดมิอ แท้แล้ว

กุมาระปัพพัง อันว่าทิยาอันพันละนายังทันกุมาม
นิตถิตัง กำสะเด็ดบำระบอมถอมแล้วท่นี้ก่อมแล
(ปะดับปะดาไปด้อยพระถาถา 101 พระถาถา)

ການສຶກສາເຮັດໃຫ້ຄົນເປັນຄົນ ການສຶກສາເຮັດໃຫ້ຄົນເໜືອຄົນ
ການສຶກສາເຮັດໃຫ້ຄົນປະເສີດ

9. ມັທທີ

(ປະດັບດ້ວຍ 90 ພຣະຄາຖາ)

ບັດນີ້ ຂ້າຈັກກ່າວເຖິງຈອມກະສັດໄທ້
ນາງພຣະຍາໄປປ່າ ກ່ອນແລ້ວ

ຫາຫມາກໄມ້ ມັນພ້ອມເຄື່ອງດິ່ງ
ວັນນັ້ນ ຕັ້ງຫາກລາງເຂັນຮ້າຍ ມີມາຫລາຍຫລາກ
ນັບແຕ່ ເຈົ້າພາກທ້ອງ ແກ້ວກູ່ອາສົນ
ພຣະໄທທວງຄຶດ ຮຸ່ງສີສອງນ້ອຍ
ນາງຫາກ ອາວອນແທ້ ຄະນິງທວນຫາລູກ
ຈິດກ່ຽວແກ້ວ ສອງນ້ອຍບໍ່ລືມ
ຕັ້ງຫາກ ກ້ຽວນແທ້ ດວມອ່ອນສອງອອນ
ຕາສະທ້ອນ ສອງເບື້ອງສະເມັ່ນມົວ
ມີທ້ັງຫົວໃຈເຕັ້ນ ລົມຈອນການພາກ
ຕາບແຈ໋ງ ຫູເຈົ່າກໍເລົ່າຕ໋ຽ
ຕັ້ງຫາກ ມຶນທຶນແທ້ ປານເປັນບ້າປອ໋ຽ
ທ້ັງເລົ່າຫລ້ຽງປ່າໄມ້ ທ່ຽງເຈົ້າຄວ່າເຄັຍ
ຜົນຜະລາໄມ້ ໃນດົ່ງມີມາກ
ນາງຫາກໄປທຸກມື້ ຫາໄດ້ງ່າຍດາຍ ແທ້ແລ້ວ
ວັນນີ້ ຕັ້ງຫາກຫາຍສູນສ້ຽ໋ງ ເປື່ອຍຕິວຕົ້ນເປົ່າ
ນາງນາດເຈົ້າ ໃຈລະທ້ອຍທ່ວມເທ໋ງ

ອັນວ່າ ສາຍກະເຊົ້າຊ້າ ຂໍຄາມກໍຂ້ຳເຂືອກ
ຕິກຂາດຂວ້ຳ ຫລາຍຄ້ັງເມ່ືອຍມື
ທ້ັງເລົ່າຫລ້ຽງປ່າໄມ້ ທ່ຽງເລົ່າເຄັຍທ່ຽວ
ຕານ໋ງມົວ ບໍ່ທວນເຫັນແຈ້ງ
ຕັ້ງຫາກ ເລ້ຽງໆ ເຂົ້ຳ ທ່ຽງດ່ຽວຫລາຍເລົ່າ
ຄອ໋ງເກົ່າກ້ຽວ ຫລາຍຖ້ຽວຕ່າວມ໋າ
ຝ໋ງຫມູ່ຮຸກຂາຕິ້ນ ມີຜົນຕັ້ງແຕ່ກ່ອນ
ກັບກາຍ ເປັນດອກຊ້ອນ ບານບ້ານ໋ຽຈ່ຳຈູມ
ເປັນທີ່ອັດສະຈັນແທ້ ແປປວນເປັນຫລາກ ຈ໋ຽມ
ສັບພະດວ໋ງດອກໄມ້ ພະລັນປິ້ນປົ່ງໃບ
ທ້ັງກະແສສາຍຟ້ຳ ແດ໋ງປານເປັນເລືອດ
ມິດແປດດ້ານ ດ໋ິງໄມ້ຫວັ່ນໄຫວ
ນ໋ງກໍເກັບຜົນໄມ້ ພໍຄວນຄານຫາບ
ຍ໋ານເມ່ືອ ວັນສອດໄມ້ ແລ໋ງແລ້ວກໍ່ຕ່າວຄືນ
ນ໋ງກໍຄຶດລູກນ້ອຍ ຄອ໋ຍແມ່ກິນນົມ ແລນ
ນ໋ານດ໋າຫລ້ຽ໋ ປ່າໄພພ໋ອຍຊ້ຳ
ເມ່ືອນັ້ນ ເທວ໋າເຈົ້ຳ ໃນໄພທິມະເວດ
ຮູ້ເຫດເຈົ້ຳ ສອ໋ງນ້ອຍດ່ວນໜີ
ເພາະວ່ຳ ຈອມເຈ້ືອ໋ງເຈົ້ຳ ປີຕຸເຣດທ້ຳທ໋ານ
ຍ໋ຍັງສອ໋ງບຸດຕ໋ານ ແລກ໋ຍານດວ໋ງລ້ຳ
ໃຫ້ແກ່ ຕ໋ານພຣ໋ານເຖ້ຳ ພ໋ານ້ີຂ໋ຽວແດດ ໄປແລ້ວ
ຍ໋ານນ້ີ ຄັນວ່ານ໋ານຮອດທ້ອ໋ງ ຫ໋ານ້ອຍບໍ່ເຫັນ
ກ້ຈັກວ້ິ໋ງແລ່ນເຕັ້ນ ໄທ້ຮ່ຳຮ໋ອ໋ຍຕ໋ານ
ບໍ່ເຫັນສອ໋ງກຸມ໋ານ ຊິອ່ອນແຮ໋ງຫ້ືອໄທ້
ນ໋ານຈັກ ມ໋ຣະນ໋ານ້ ໍ ເປັນຜ້ືດັບຊ໋ານ ຈ໋ິງແລ້ວ
ຄັນວ່ຳ ວັນຄ່ຳແລ້ວ ນ໋ານຕ່າວຄືນມ໋າ
ເຖ໋ິງສ໋ານ ມ້ືດມ້ືວດ໋ິງໄມ້
ນ໋ານບ່ໍໄປມ໋າໄດ້ ທ໋ິງສະຕ້ິ໋ງຢູ່
ຊ້ືວ໋ິດເຈົ້ຳ ຊ້ືຍ໋ັງຫມັ້ນບ່ໍ໋ຕ໋ານ ແທ້ແລ້ວ
ເມ່ືອນັ້ນ ເທວ໋ະດ໋າດ້ ໍ າວ ແປ໋ງກ໋ານກັບເພດ
ລ້ືດທ້ິ໋ເດດກ້ ໍ າ ທ້ ໍ ໄດ້ສູ່ເຊ໋ິ໋ງ
ຕ້ິນໜ໋ຶ໋ງທ້ ໍ ຕ້ິນໃຫ້ ແປ໋ງເປັນເສ້ືອໂຄ່ງ
ຄ໋ະໂຍ໋ງແລ່ນເຕັ້ນ ຕັນໄວ້ປ່ອ໋ງໄປ
ຕ້ິນໜ໋ຶ໋ງ ແປ໋ງເປັນເຊ້ືອ ຣ໋ານ໋ະສ້ືສັດໃຫ່ຍ
ຕັນປ໋ອ໋ງໄວ້ ທ໋ານ້ ໍ ຮ່ອມຜ໋ານ

ຕົນໜຶ່ງ ແປງເປັນເຊື້ອ ເສືອເຫລືອງຕົວຂະໜາດ
ໂຜນຜາດເຕັ້ນ ຕັນທ້າງປ່ອງທາງ
ສາມສັດພ້ອມ ພາກັນຕັນຊ່ອງ
ຢູ່ແຫ່ງຫ້ອງ ກາງດ້າວດ່ານດົງ
ຍາມນັ້ນ ຈອມກະສັດໄທ້ ນາງພຣະຍາຈາກປ່າ ມາແລ້ວ
ຄັນວ່າມາຮອດຫ້ອງ ເຂົ້າກວ້າງຫວ່າງເຂົ້າ
ຄອຍເຫັນ ສາມສັດເຈົ້າ ຂວາງທາງຮ້ອງຮ່ວນ
ນາງນາດຢ້ານ ແຂງກະດ້າງຢູ່ຢືນ
ຂົນຄີງຄ້າມ ປ່ານຕາຍຕົວສັ່ນ
ພຣະແມ່ເຈົ້າ ລືມເນື້ອຫລ່າຫລົງ
ຈິດຍັງຄຶດກ່ຽວແກ້ວ ຄະນິງລູກມີມາຍ
ວັນວຽນລັບ ອວ່າຍແລງລົງໄມ້
ປ່ານນີ້ ກັນຫາໄທ້ ກິນນິມດອມແມ່ ແລນໍ
ທລຽວລ່ຳຢ້ຽມ ທາງຖ້າແມ່ມາ ຢູ່ແລ້ວ
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນກັມກູແທ້ ເວນວຽນມາຮອດ ກູແລ້ວ
ຕັ້ງຫາກ ທຸກບໍ່ແລ້ວ ແຮງຫຍຸ້ງຕື່ມມາ ແທ້ແລ້ວ
ນາງຈິ່ງມີສະຕິຕັ້ງ ຍໍພຣະກອນກົ້ມຂາບ
ຂໍໃຫ້ມີກຄະຣາດຜູ້ ສາມເຈົ້າອີດູ ແດ່ທ້ອນ
ນ້ອງນີ້ ຫາກແມ່ນເມຍມິ່ງແກ້ວ ພຣະຍາເຫວດຊີໄພ
ໄປຫາມັນ ໃນປ່າດອຍດົງກວ້າງ
ມາພຽນລ້ຽງ ພຣະອົງທັມທັງລູກ
ຂໍໃຫ້ພຣະພີ່ເວັ້ນ ທາງໃຫ້ປ່ອງໄປ ແດ່ທ້ອນ
ນ້ອງຈັກຍໍຖວາຍໃຫ້ ຫົວມັນປັນແຈກ
ແຍກເຄິ່ງໄວ້ ໃຫ້ຫລານນ້ອຍຢູ່ຄອຍ ພີ່ເອີຍ
ແມ່ນວ່າ ນາງວອນໄຫວ້ ແສນທີຮ້ອຍເລົ່າ ກໍດີແລ້ວ
ຝູງໝູ່ເທເວດເຈົ້າ ບໍ່ໜີໃຫ້ປ່ອງໄປ
ເຖິງເມື່ອ ວັນສອດໄມ້ ສູນແສງຕິກຕ່ຳ
ຍາມຄ່ຳຄ້ອຍ ເທວາເຈົ້າຈິ່ງໃຫ້ໄປ
ອັນວ່າ ນາງກະສັດໄທ້ ຈອມໃຈຈັກແຕກ
ຄຶດເຖິງ ລູກອ່ອນນ້ອຍ ເນົາທ້ອງຊີຢູ່ຄອງ ແລນໍ
ນາງກໍສວຍເອົາໄດ້ ສາຍກະເຊົາຫາບແລ່ນ
ໜ້ອຍໜຶ່ງເທົ້າ ທວານແກ້ວຂ່ວງອິນ
ເຖິງແຫ່ງຫ້ອງ ແກ້ວກູ່ສາລາ
ບໍ່ເຫັນສອງບຸດຕາ ແລ່ນມາຄອຍຕ້ອນ
ອົກນາງມ້ຳງ ປ່ານຕາຍຕົວສັ່ນ

ເອີ້ນລູກນ້ອຍ ສອງຫລ້ອນແມ່ມາ ແລ້ວນາ
ລູກຢ່າມົວເມົາຫລິ້ນ ມາເຮືອນມັນຄ່ຳ
ແມ່ເຈົ້າ ມາຮອດແລ້ວ ມັນໄດ້ກະຕ່າເຕັມ ລູກເອີຍ
ມີທັງຜົນໝາກໄມ້ ລຳດວນພີພ່ອນ
ເຟືອງຝ່າງສົ້ມ ຍົມຫວ້າເວ້ຫວານ
ລູກຊ່ຳ ນານມາແທ້ ກິນນິມດອມແມ່
ນາງກໍຮ້ອງຮຽກເອີ້ນ ສອງນ້ອຍຢູ່ເຢັນ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງກະສັດແຄ້ນ ໂຕນຕາມຮ້ອງຮຽກ
ຫົວຫອດກັ້ນ ທັງໄທ້ຮ່ຳຫາ
ແມ່ຫາກ ມາເຖິງແລ້ວ ຫາມັນມາຝາກ
ທັງໝາກໄມ້ ຫວານສົ້ມຄູ່ແນວ
ກັນຫາແກ້ວ ຊາລີລ້ຳຊ່ອນ ສັງນໍ
ມາໃຫ້ແມ່ຈູມແກ້ມ ກິນຈ້ຳອມນອນ ແມ່ທ້ອນ
ນັບແຕ່ ນາງຮ້ອງໄທ້ ເອີ້ນລູກເນົານານ
ກໍບໍ່ມີສຽງຂານ ຫງຽບໄພເຢັນສະນ້ຳ
ຕັ້ງຫາກ ຜິດກະບວນແທ້ ແປປວນເປັນຫລາກ
ແມ່ຫາກໄປທຸກມື້ ມາຕ້ອນທີ່ທາງ ແທ້ແລ້ວ
ອັນນີ້ ຈັກວ່າເປັນຕາຍແທ້ ທັ້ງສອງສູນຄາບ ເສຍນໍ
ພຣະແມ່ໄທ້ ຫົວແຄ້ນຄັ່ງທວງ
ນາງຈິ່ງໄປທູນເຝົ້າ ສົມພາມໂພທິຣາດ
ອັນວ່າ ລູກອ່ອນນ້ອຍ ສອງເຈົ້າກໍເລົ່າຫາຍ ພຣະເອີຍ
ຂໍໃຫ້ພຣະກົ່ງເກື້ອ ເຍື້ອນໂຜດປານີ ນ້ອງທ້ອນ
ຂໍພຣະກູນາຜາຍ ໃຄ່ຄອຍຄຳແຈ້ງ
ອັນວ່າ ພຣະກຸມານນ້ອຍ ທັ້ງສອງສູນຄາບ ໄປແລ້ວ
ເປັນເຫດດ້ວຍ ໃດແທ້ອີດູ ນ້ອງທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ບໍ່ມີຈາຕ້ານປາກ
ສະທຶ້ງບຢູ່ປີ້ງ ບໍ່ມີເອື້ອອ່າວຟັງ
ທັນຫລັ່ງສູ້ ບໍ່ມີຈາຕ້ານປາກ
ນາງຫາກ ທູນເລົ່າຊ້ຳ ຫລາຍຄັ້ງກໍບໍ່ຈາ ແທ້ແລ້ວ
ນາງກໍໂສກາເສົ້າ ຫລາຍປະການເຕັ້ງຕື້ມ
ທຸກທໍ່ຟ້າ ກອຍກັ້ນເທື່ອໄຫລ
ໂທມະນັ້ງແຄ້ນ ປ່ານຕາຍຕອມໂສກ
ຄຶດຍັງລູກອ່ອນນ້ອຍ ປ່ານຟ້າລັ່ນເຕັ້ງ
ອັນໜຶ່ງ ເປັນດັ່ງເຂົາຫລວງກວ້າງ ພຣະສຸເມນຄອມໂຄ່ນ
ລົ້ມທັບເຈົ້າ ແດດິ້ນບໍ່ຕິ້ງ ໄດ້ແລ້ວ

ແຕ່ວ່າ ວິບາກເບື້ອງ ພໍປາກເປັນສຽງ
ທູນຜິວຂວັນ ຮ່ຳຮຽນໄຂຂໍ້
ຂ້າຈັກ ມໍຣະນາມັ້ນ ເປັນຜີຕາຍຈາກ ພຣະອົງແລ້ວ
ຄັນບໍ່ເຫັນລູກອ່ອນນ້ອຍ ສອງເຈົ້າສ່ວນຊີຕາຍ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ດູກະບວນເຫັນຮູບ
ກົວແຈ່ມເຈົ້າ ນາງນ້ອຍຊີທ່າວຕາຍ
ຄວນທີ່ອຸບາຍແກ້ ກາມລວງຫາເຫດ
ທຳໃຫ້ນາງໂກດແຄ້ນ ຊີລືມຫລ້ອນລູກຕົນ ສະນ່ອຍນັ້ນ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ແຍ້ມພຣະໂອດຈຽມຈາ
ຊື່ວ່າມາຍາຍິງ ເລດກະບອນຫລາຍຊັ້ນ
ທຳກົນຊ້ອນ ຖະແຫລງຈາແປງເພດ
ໃຜບໍ່ເຫັນມໍ່ຕົ້ນ ຊີກຸມຍ້ອງວ່າດີ ແທ້ແລ້ວ
ນາງຫາກ ໄປໃນດ້າວ ດົງດອຍເດີນເຖື່ອນ
ຫາເພື່ອນພ້ອມ ຕາມສົ້ນກໍບໍ່ມີ ນ້ອງເອີຍ
ໃຜຊີໄປເຫັນດ້ວຍ ດອມນາງໃນປ່າ
ຝູງຫມູ່ຄົນຄວ່າເນື້ອ ພານໜ້າຢູ່ດອມ ແທ້ແລ້ວ
ຄົນຫາກ ມາຈອນເຂົ້າ ດົງເຂົາບໍ່ມີຂາດ
ຝູງຫມູ່ບໍ່ຣິສາດເຊື້ອ ຣັດສີເຈົ້າທ່ານທອນ
ນາງຫາກ ໄປຈອນດັ້ນ ທັ້ງວັນເທົ້າຄ່ຳ
ເຂົ້າແລະນ້ຳ ວາງໄວ້ອີ່ມເອງ ແລນໍ
ນ້ອງນີ້ ຫາກແມ່ນພິງພັນເຊື້ອ ກະສັດຕາມັດທະຣາດ
ຕັ້ງຫາກ ງາມເລີດລ້ຳ ດູລະຫ້ອຍຮຸບຮຽມ ແທ້ແລ້ວ
ຄັນວ່າ ໃຜແລແລ້ວ ລືມຕົວສະບຶ້ງເມື່ອຍ
ທັ້ງມັກທັ້ງຢາກໄດ້ ຜະດຽງຕ້ານທ່ຽງ
ວັນນີ້ ນາງຫາກໄປສະນຸກຫລົ້ນ ດົງຫລວງຫິມະເວດ
ລືມລູກນ້ອຍ ພິງເຊື້ອເຜົ່າຜິວ ແທ້ແລ້ວ
ຄັນເຖິງ ຍາມເດີກແລ້ວ ທຳຖະແຫລງຫາລູກ
ອຸປະໂຫລກເວົ້າ ສອງນ້ອຍບໍ່ເຫັນ ວ່ານາ
ຕິທະລວງໄຫ້ ເຮຮົນຮ້ອງຮ່ຳ
ທຳເລດລ້ຽວ ຫາຂໍ້ເຊື່ອງກະບວນ
ໃຜຊີເຫັນດີດ້ວຍ ກົນນາງເລ້ຫລ່ຽມ ໄດ້ເດ
ຕົວຫາກ ລືມລູກນ້ອຍ ຫລິງຫລົ້ນເລື່ອງກາມ ແທ້ແລ້ວ
ຖ້າພີ່ຍັງຢູ່ຫ້ອງ ສະເຫວີຍຣາດເປັນກະສັດ
ນາງຊີມາດູແຄວນ ຫມິ່ນປາມປາງນີ້
ພີ່ຈັກຟັນຂໍ້ຂ້າ ທັນໃດໂດຍໂກດ

ໂທດຫມ່ອມນ້ອງ ທຳນັ້ນບໍ່ຄວນ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ສະຫງົບຢູ່ເຢັນໃຈ
ນາງມັດທີທູນ ກໍບໍ່ຈາຈິງຕ້ານ
ປານດັ່ງສີລາກ້ອນ ບໍ່ມີຕິງຕັ້ງທ່ຽງ
ນາງນາດເຈົ້າ ທູນໄດ້ກໍບໍ່ຈາ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງກະສັດໄທ້ ທູນໄຂຖະແຫລງເຫດ
ບົນບອກເບື້ອງ ລາງຮ້າຍຮ່ອມເປັນ
ວັນນີ້ ນ້ອງຫາກເດີນດົງກວ້າງ ຫາມັນໃນເຖື່ອນ
ທັ້ງຫມາກໄມ້ ໃນດ້າວຍາກແຄມ ພຣະເອີຍ
ຕັ້ງຫາກ ສົມລະວິນແທ້ ວິນວຽນມ໊ວມ໊ດ
ຫລົງປ່າໄມ້ ໄປແລ້ວຕ່າວເລີ່ງ
ອັນວ່າຝູງຜະລາໄມ້ ໃນໄພກໍຫາຍາກ
ເປັນຫລາກແທ້ ເປືອຍຕົ້ນເປົ່າດາຍ
ນ້ອງກໍ ພຽນເລັ້ມໄດ້ ເຕັ້ມກະເຊົ້າແລ້ວຕ່າວ ມາແລ້ວ
ຄັນວ່າ ມາຮອດຫ້ອງ ເຂົ້າກວ້າງຫວ່າງດອຍ
ມີຫມູ່ເສືອສາງຕ້ອນ ຣາຊະສີຂວາງທ່າ ທາງນັ້ນ
ຫາປ່ອງເວັ້ນ ໄປໄດ້ກໍບໍ່ມີ ພຣະເອີຍ
ເພາະເພື່ອ ເປັນທາງນ້ອຍ ຮົ້ມເຫວເຂົ້າແຄບ
ນ້ອງຢ່ອນຢ້ານ ປະນົ້ມນິ້ວແອ່ວວອນ
ມັນບໍ່ເອື້ອ ຈົນຄ່ຳສູນແສງ
ກໍຈິ່ງພາກັນໜີ ຜີກທາງມາໄດ້
ນ້ອງບໍ່ ໄດ້ໄປຫາຫລົ້ນ ຊົ້ມຊາຍໃນປ່າ
ຕັ້ງຫາກ ຫວັງເພິ່ງເຈົ້າ ບຸນກວ້າງກໍຈິ່ງຕາມ ມາແທ້ແລ້ວ
ນ້ອງນີ້ເນົາຢູ່ຫ້ອງ ເປັນຍອດຍິງກະສັດ
ບໍ່ແມ່ນຍິງສາມານ ຫມູ່ໂຖງຖະແຫລງຕົ້ນ
ຈິ່ງໄດ້ ຕາມພຣະອົງເຈົ້າ ຄິຣິດັ້ນເຖື່ອນ
ທຸກຍາກເຍື້ອນ ພຣະອວນນ້ອງກໍແອ່ວຕາມ
ແມ່ນວ່າ ກາມໜັກຫຍຸ້ງ ແສນທະວີແວນຍາກ
ນ້ອງບໍ່ໄດ້ປາກຕ້ານ ຍາມຫຍຸ້ງຍາກສ້ຳ ພຣະເອີຍ
ນັບແຕ່ມາເປັນຂ້າ ທຽມອົງພູວະນາດ
ຄວາມປະຫມາດລ້ຳ ລວນເຈົ້າກໍບໍ່ມີ ແທ້ແລ້ວ
ຍາມເມື່ອ ສຸກຢູ່ຫ້ອງ ຍັງບໍ່ເປັນໂພຍ ກໍດີ
ຄັນມັດທີທຳຜິດ ລ່ວງຄອງຂໍແຈ້ງ
ຜິວ່າ ນ້ອງຫາກມີໃຈລ້ຽວ ຢ່າຫລອນເມີລ້ຽງຕໍ່ ໄປທ້ອນ
ຂໍພຣະ ຟັນມອດມ້ຽນ ຢ່າແພງໄວ້ອົ່ງດິນ ພຣະເອີຍ

ແມ່ນວ່າ ນາງທູນທ້າວ ພັນທີຮ້ອຍເລົ່າ ກໍດາຍແລ້ວ
ພຣະບໍ່ມີປາກຕ້ານ ຈານ້ອງຖ່ອງຄວາມ ເຈົ້າເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງກະສັດໄທ້ ປານເປັນບ້າປວງ
ອຸກອັ່ງແຄ້ນ ປານໄຟໄຫມ້ຫມື່ນກອງ
ເພາະວ່າ ພູບານເຈົ້າ ບໍ່ມີຈາຕ້ານປາກ
ນາງຫາກທຸກບໍ່ແລ້ວ ຫີວໄຫ້ປ່ວງໄປ
ພຣະໄທທວງແຄ້ນ ເດີນດົງຮ້ອງກູກ
ເອີ້ນລູກນ້ອຍ ສອງເຈົ້າຮີບມາ ແມ່ທ້ອນ
ລູກຊີລະແມ່ໄວ້ ເຈຍຣະຈາກໄປໄກ ແລນໍ
ມານດາຫວັງ ໃຄ່ຄອຍເຫັນໜ້າ
ກັນຫາເຈົ້າ ຊາລີເອີຍລູກແມ່ ມາເຍີ
ພໍໃຫ້ແມ່ຈູມແກ້ມ ເຫັນໜ້າອຸ່ນໃຈ ແມ່ທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ ສອງກະສັດເຈົ້າ ບຸນກັນກັມເກີດ
ມາຢູ່ສ້າງ ປາງກວ້າງຂ່ວງອິນ ແມ່ທ້ອນ
ອັນນີ້ ເປັນດົງຊ້າງ ເສືອສາງເປົ່າປ່າ
ລູກຢ່າໄດ້ຢູຊ້າ ຍຸງຮີ້ນແຮ່ງຕອມ ແມ່ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າແລ້ວ ນາງແລ່ນຫາຮອຍ
ຕາມດົງຫລວງ ປ່າຂົງເຂົາເງື້ອມ
ໄພພະນອມດ້າວ ທົມະພານມ້ວມິດ
ຝູງຫມູ່ເນື້ອຕື່ນເຕັ້ນ ໂຕນເຂົ້າຫວ່າງເຂົາ
ສັກກຸນາເຄົ້າ ເຈຍໂກນແກມບ່າງ
ລີງຄ່າງເຕັ້ນ ໂຕນໄມ້ຕື່ນນາງ
ພຣະແມ່ເຈົ້າ ຫມົ້ນປ່າໂຄມໜາມ
ຄຸມຄາມຄຸບ ຄ່ອຍຄານໄປໜ້າ
ນາງກໍຕາມຫາເຈົ້າ ສອງໃຈຈອມລູກ
ລັດແລ່ນຕ້ອນ ສອງເຈົ້າບໍ່ເຊົາ
ຫາຮອຍເຈົ້າ ບ້ງອອນລູກອ່ອນ
ກໍບໍ່ເຫັນ ບ່ອນເບື້ອງ ທາງເສົ້າເປົ່າແປນ ແທ້ແລ້ວ
ອັນແຕ່ ໃນດົງກວ້າງ ນາງວົນຫລາຍເລົ່າ
ທາງເກົ່າລ້ຽວ ຫລາຍຖ້ຽວຄວ່າຫາ
ແມ່ນຈັກ ກະເປັນເສັ້ນ ທາງໄກສິບຫ້າໂຍດ
ພຣະແມ່ເຈົ້າ ພະເນຜ້າຍຜູ້ດຽວ ແທ້ແລ້ວ
ວັນນັ້ນ ເດືອນຫງາຍແຈ້ງ ເພັ້ງແສງສະຫວ່າງໂລກ
ແລເຫັນ ເມກມ່ານຟ້າ ແສງສີ້ວຊໍ່ເຫລືອງ
ເລື່ອນໆ ລ້ອມ ແຝງພ່າງພຣະຈັນໂທ ພຸ້ນເຍີ

ພຣະພາຍເພັຍພັດ ກິ່ນຈວນຈັນຄູ້
ຝູງຫມູ່ມາລາສ້ຽວ ຫອມສະເທືອນໃນເຖື່ອນ
ພຣະແມ່ເຍື້ອນ ຍາມຫຍຸ້ງໃຄ່ຄອຍ
ນາງກໍຄິດລູກນ້ອຍ ຈົນຫລ່າຫລົ້ງຈິດ
ກະເຈົ້າໃຈຄຶດ ຮ່ຳໄຮກອຍກັ້ນ
ເທຫວງມ້າງ ມະໂນກັມກັ້ນສະຫວາດ
ອົກອັ່ງແຄ້ນ ຫີວໄຫ້ຄວ່າໄປ
ທຸກເຖື່ອນຖ້ຳ ເງື້ອມແງ່ເທວຫີນ
ພູເຂົາຄັບ ປ່ອງທ້ຽວທາງນ້ອຍ
ນາງກໍກອຍໃຈດັ້ນ ພູຊັນຕາມຕາດ
ເທວຮ່ອມຫ້ວຍ ຫລາຍຊັ້ນຊອກຫາ
ປົບປ່ວງເຕັ້ນ ຮ້ອງຮຽກຮຽງຄວາມ
ວອນສອງສີ ແມ່ມາເມືອຫ້ອງ
ມາເຍີ ສອງສີສ້ອຍ ສາຍໃຈລູກແມ່ ມາທ້ອນ
ພາກັນຫລົ້ງປ່າໄມ້ ໄພກວ້າງປ່າກວາງ ແລນໍ
ຫລີ້ວ່າງຊວງຮ້າຍ ເຫລືອມລາຍຄາບແກ່
ເອົາແຈ່ມເຈົ້າ ໄປຖ້ຳເຖື່ອນຜາ
ຫລືວ່າເສືອສາງຊ້າງ ຣາຊະສີສັດປ່າ
ມາຄາບເຈົ້າ ກິນແລ້ວດຸ່ງໜີ ແມ່ລີ
ຫລືວ່າອິນຊີເຊື້ອ ສັກກຸນານົກໃຫຍ່
ໃນປ່າໄມ້ ບິນສ້ອຍແສ່ວເອົາ
ຫລືວ່າ ຜີເຜດຫ້ວຍ ໃນດົງກ່ອງກ່ອຍ
ສະມ່ອຍດ້າວ ສູນເຈົ້າປ່ວງໄປ
ເປັນປະການໃດແທ້ ທ້ຳສອງສູນຄາບ
ອັນວ່າ ຮອຍຜ່ານພື້ນ ແຜວຜ້ຽງເປົ່າແປນ
ຈັກວ່າຝູງສັດຮ້າຍ ຊົນລະຫາໃນທ່າ
ມາຄາບເຈົ້າ ລົງນ້ຳຈຸ່ມວັງ ແມ່ນໍ
ອັນແຕ່ ໃນສະພັງນ້ຳ ບໍ່ມີຫາງດົງແກ່ ໄປນາ
ແມ່ກໍ ເລາະລຽບແລ້ວ ຮອຍເຈົ້າກໍບໍ່ມີ ແມ່ແລ້ວ
ຄັນຫາກ ຕາຍຈິງແທ້ ບໍ່ມີສູນເສຍຄາບ
ກະດູກເລືອດເນື້ອ ຊົເຫລືອຄ້າງແຜ່ນດິນ
ອັນນີ້ ຕັ້ງຫາກເສຍສູນສິ້ນ ທັມມະດາດູແປກ ຈິງນໍ
ສົບຊາກເຈົ້າ ເຫລືອໄວ້ກໍບໍ່ມີ ແມ່ເດ
ອັນວ່າ ນາງມັດທີໄທ້ ຫີວຕາຍດອມລູກ
ຈິດຫລ່າຫລົ້ງ ຫລ້ຽງບ້ານບໍ່ປານ

ນາງຄານເຈົ້າ ມຶນທຶນທຽວເຖື່ອນ
ນາງກໍເລື່ອນໆ ນ້ຳ ຕາໄຫ້ຮຸ່ງຫາ
ສັງນາເສຍດາຍເຈົ້າ ສອງໃຈຈຳຈາກ ກູເດ
ຂໍໃຫ້ ເອົາແມ່ມ້ຽນ ຕາຍຊ້ຳສ່ວງກໍໃຈ ແມ່ທ້ອນ
ບໍ່ຈັກຢູ່ໄປໄດ້ ລຳບາກທຶນທຸກ ແມ່ນາ
ຂໍໃຫ້ເທພາດົນ ພ່ຳມວນມໍຣະມ້ຽນ
ຢ່າໃຫ້ຄອງຊີວາໄວ້ ເທຫວງທຶນຍາກ
ຄັນບໍ່ ເຫັນອ່ອນນ້ອຍ ຂໍຂ້ານອດຊີວັງ ແດ່ທ້ອນ
ແມ່ກໍຫວັງເພິ່ງເຈົ້າ ຈອມເກດສະເມ່ຫາ
ລູກຊ່າງໄລມານດາ ຢູ່ດົງດອນໄມ້
ໃຜຊິມາຮຽງຂ້າງ ກິນນິມນອນແນບ ແມ່ນໍ
ຄ້ຽວເຂົ້າປ້ອນ ເດີນຫລົ້ນແອ່ວນົມ ແມ່ນາ
ໃຜຊິຫາຜ້ືນຜ້າ ມາປູແຂວນອູ່
ໄກວແຈ່ມເຈົ້າ ວິໃຫ້ຢູ່ເຢັນ ແມ່ເດ
ຝູງຫມູ່ ຍຸງຍອງຮ້ີນ ຕອມຕົວໃຜຊິໄລ່ ແມ່ແລ້ວ
ທ້ັງຫມາກໄມ້ ໃຜຊິປ້ອນຕື່ນນອນ ແມ່ນໍ
ກັນຫາແກ້ວ ຊາລິໜີຈາກ ໄປແລ້ວ
ເຈົ້າຊິພາກແມ່ໄວ້ ໃຫ້ໄປຄ້າງຫວ່າງໃດ ແມ່ເດ
ຫລືວ່າ ພາກັນດັບຂັນມ້ຽນ ເມືອແມນໄລແມ່ ແລ້ວບໍ່
ໄປເກີດກ່ຳ ສະຫວັນຟ້າບໍ່ຄອຍ ແມ່ນໍ
ນັບແຕ່ແມ່ຫອດໄຫ້ ຄະນິງລູກໂລມຂວັນ
ຄືດັ່ງຕົວຕາຍໄປ ປ່ວຍແຮງໂຮມຮ້າຍ
ພຣະກາຍາເຍ້ືອນ ເສໂທທ້ິງອ ;ะ
ຄຶດຮອດ ລູກອ່ອນນ້ອຍ ກອຍກັ້ນເກ້ືອນກະຫາຍ
ນາງກໍທູນເຖິງໄຫ້ ເທພາພ້ິງເຖື່ອນ
ຂໍໃຫ້ຫລິງລ່ຳຢ້ຽມ ແຍງຂ້າເມ່ືອພອຍ ແດ່ທ້ອນ
ເທ່ືອນ້ີ ລູກແກ່ນແກ້ວ ທ້ັງຄູ່ສູນຫາຍ
ຈັກວ່າເປັນຕາຍສັ ເປ່ົາແປນປາງເສ້ົາ
ຂະຈິນໃຈແຄ້ນ ໃຜຊິເອົາອູ້ມອ່ອນ ໄປນໍ
ລູກຊ່າງລະແມ່ໄວ້ ໄພກວ້າງຜູ້ດຽວ
ຂໍແກ່ເທພາເຈົ້າ ທ້ິງຍານເຍ້ືອນໂຜດ
ຕາຍໃຫ້ຮູ ຍັງຄ້າງຝ່າຍໃດ
ນັບແຕ່ ແມ່ຫອດໄຫ້ ວອນວ່າແຖມເຖ້ິງ
ເປັນປາງທຸກ ທ່ໍແດນດິນຟ້າ
ຊິນລະທາໄຫ້ ທາຣອຍຮ້ອງກູກ

ເອ້ືນລູກນ້ອຍ ສອງຫລ້ອນຝ່າດອນ
ນາງກໍ ໄປສະກັດຕ້ອນ ຕິນເຂົາຫລາຍເລ່ົາ
ທາງເກ່ົາກ້ຽວ ຫລາຍຖ້ຽວລ່ຳຮອຍ
ນາງກໍກອຍໃຈດັ້ນ ຊຽວຄືນຄາວເຄ່ັ
ລັດເລ່ັງຜ້ານ ດົງຊ້າງປ່າສາ
ນາງກະສັດໄຫ້ ຫ້ວແຄນຄາວອ່ອນ
ກໍບໍ່ພັກຜ່ອນຢ້ັ ຍາມໜ້ອຍໜ່ຶ
ເຖ້ິງເມ່ືອ ຣາຕີຂ້ອນ ວັນວຽນແຈ້ງສ່ອ ມາແລ້ວ
ພຣະແມ່ເຈົ້າ ຄືນເຂົ້ໍາສູ່ປາ
ສາລາກວ້າ ພຣະອິນທາທານທອດ
ຄັນວ່າ ນາງຮອດແລ້ວ ທູນທ້າວທ້ີ
ອັນວ່າ ສອງສີ ທາຣະກາລູກອ່ອນ ພຣະອ
ກໍບໍ່ເຫັນບ່ອນເບ້ືອ ຫາຍແທ້ທ່ຽງຈິ ພຣະເ
ນັບແຕ່ ຂ້າຊອກດ້າວ ແດນປ່າໄພໜາ
ທ້ັງຫາຣອຍ ຮຽກແຮງຕາມເອ້ືນ
ນ້ອງຫາກ ວິນວຽນອ້ອມ ທ້ິມະພານໄພເຖ່ືອນ
ຫລາຍເລ່ົາແທ້ ຈິນລ້ານເມ່ືອຍແຮງ
ກໍບໍ່ເຫັນອ່ອນນ້ອຍ ສອງເຈົ້າເປ່ົາແປນ ພຣະເ
ຈັກວ່າ ເປັນຕາຍແທ້ ກູນາຊ້ໍຊ່ອ ພຣະເ
ພໍໃຫ້ຮູ້ຮ່ອມເບ້ືອ ພຣະອວນນ້ອງຊ
ຖ້າບໍ່ໄດ້ລູກນ້ອຍ ພາກແມ່ນາມ ເມ່ືອ
ນ້ອງຈັກ ມໍຣະນາຕາຍ ຈາກພຣະອ
ເມ່ືອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ບໍ່ມີຈາຕ້ານປາກ
ນາງຫາກ ທູນຢູ່ຈ້ອຍໆ ພຣະອ
ນາງກໍໂສກາເສ້ົາ ຫ້ວແຮງມຶນເມ່ືອຍ
ທ້ັງເໜ່ືອຍລ້າ ຫານ້ອຍຕະຫລອດຄືນ
ນາງບໍ່ຢືນນອນໄດ້ ເຊົາແຮງເມົານ
ນາງຟ້ັງຟ້າວ ເປັນບ້າປ່ວງໄ
ພຣະກາຍຮ້ອນ ໄຟຂັນເຜົາຫາ
ນາງນາດນ້ອຍ ກອຍກັ້ນເຫ່ືອໄຫ
ພິດພຸ່ງເທ້ົາ ຮ້ອນຍ່ິງລາມຄ
ຄືດັ່ງອັກຄີຄວັນ ຫມ່ືນກອງສຸມເ
ເຕໂຊກ້າ ໄຟຂັນກັບເກ
ລຸກລວກໄຫມ້ ເຜົາເຈົ້າຢູ່ຂະເ
ມີທ້ັງວາໂຍຍູ້ ລົມພານອັດສະຫ

ຄືດັ່ງສູນທາດແລ້ວ ຈອນເຈົ້າກໍບໍ່ເດີນ
ນາງກະສັດເຈົ້າ ໂທເລລືມເພດ
ຄຶດຈັກທູນສັ່ງເຈົ້າ ວິນສະມ້ອຍທ່າວລິງ
ພຣະສຸງນສິບເທົ້າ ທໍຣະນີທອດທ່າວ
ຕາກະດ້າງ ຄາງເຈົ້າກໍເລົ່າແຂງ
ຈອມນາງລົ້ມ ຫມົດລົມມໍຣະນາດ
ໃຈຂາດມ້ຽນ ນອນກົ້ວຝຸ່ນດິນ ແທ້ແລ້ວ
ວິສັນຍີລົ້ມ ສະຫລົບຕາຍຊ້ອງພຣະເນດ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ເຫັນເທງ້ຳມອດຊີວັງ
ພຣະໄທທວງແຄ້ນ ປານປືນສອນສຽບ ແທ້ແລ້ວ
ສະເດັດສູ່ນ້ອງ ແລແລ້ວຣ່ຳໄຮ ເຈົ້າເອີຍ
ພຣະບາດໄທ້ ກັ້ນໂສກໂສກາ
ຊົນລະທາໄທລ ຫລັ່ງລິງກອຍກັ້ນ
ບັດນີ້ ກັນລະຍານ້ອງ ມໍຣະນາຕາຍຈາກ ກູນໍ
ເຈົ້າຊີພາກພີ່ໄວ້ ໄພກວ້າງຜູ້ດຽວ ແລນໍ
ພີ່ຫາກສິງສານເຈົ້າ ຈອມໃຈມັດທະຣາດ ເດນໍ
ນາງຫາກ ມໍຣະນາດມ້ຽນ ຕາຍຄ້າງແຄ່ໄພ
ໃຜຊົມາແປງສ້າງ ພຣະເມມຫລວງເຜົ້າຄາບ ພຣະນາງນໍ
ອັນນີ້ ຕັ້ງຫາກເປັນປ່າໄມ້ ໄພກວ້າງດ່ານດອຍ
ນາງຫາກ ພອຍເມືອງບ້ານ ມາຕາຍກາງປ່າ ເດນໍ
ຫາພີ່ນ້ອງ ພົ້ງເຊື້ອກໍບໍ່ມີ ພີ່ແລ້ວ
ຖ້າພີ່ຍັງຢູ່ຫ້ອງ ຄອງນະຄອນຄືເກົ່າ
ອັນວ່າ ສິບຄາບເຈົ້າ ພຣະນາງນ້ອງໂກດທອງ ພີ່ແລ້ວ
ພີ່ຈັກ ແປງພະນົມກວ້າງ ເສົາສູງສະເທມີທາດ
ມຸກມາດເຫລື້ອມ ແສງແກ້ວສ່ອງເງົາ
ເສົາພຣະເມມດ້ວ ດວງປີແກ້ວກ່ຳ
ຍອດຊໍ່ຟ້າ ແຂວນຫ້ອຍຂ່າຍກະດິງ
ເຮືອງຮຸ່ງແກ້ວ ລ້ານລູກແສນແສງ
ມະນີໂຊໃສ ດັ່ງດາວໃນຟ້າ
ພະນົມຫລວງຕັ້ງ ກາງນະຄອນຄົນຄັ່ງ
ປະດັບດອກໄມ້ ນົນບ້າງແບ່ງສີ
ແປງເປັນຖ້ານ ກັມມະລຸງນລູກຕົ່ງ
ປະດັບດອກຟ້າ ໂຄມແກ້ວສ່ອງແສງ
ອັນວ່າ ພາຍນົນແຕ້ມ ລາຍເຄືອຄຸດນາກ
ຈັກກະພາກພ້ອມ ຊົນຊູ້ຮ່ວມຄອນ

ຝູງຫມູ່ ກົນນະຮອນຫລົ້ນ ທວາຍທາງເຫັນປົກ
ຂະຫຍັບມ່າຍຟ້ອນ ລົ້ງຫລົ້ນຂ່ວງໄພ
ຝ່າຍຂວາເບື້ອງ ບົວລະພາຊີແຕ້ມຕໍ່
ຮູບນາກນ້ຳ ຊົມແກ້ງກ່າຍວັ້ງ
ຫລາຍຕົວກ້ຽວ ກຸມກັນກາງແກ່ງ
ພີ່ຊີຕົກແຕ່ງໃຫ້ ສົມເຈົ້າເຜົ່າສະກຸນ ນ້ອງເອີຍ
ອັນວ່າ ອາຄະເນແຕ້ມ ມ້ອມສິງສັດປ່າ
ອອກທ່າເຕັ້ນ ຊົມຊູ້ມ່າຍເມຍ
ທັກຊົນກ້ຳ ຫໍຣະດີດ້ານຕ່ຳ
ພີ່ຊີພຽນພ່ຳແຕ້ມ ນາງຟ້າຫມື່ນນາງ
ຖືທຸງເປື້ອງ ຈຳນອນຟ້ອນມ່າຍ
ປະດັບຂ່າຍແກ້ວ ມະນີເຮັ້ມຄ່າຄາມ
ປັດສົມເບື້ອງ ນາຄາທຽວທ່າ
ພີ່ຊີແຕ້ມ ຮູບພຣົມສີ່ໜ້າ ຖືແກ້ວແກວ່ງພຣະຂັນ
ອີສານກ້ຳ ງົວທອງທຽວເຖື່ອນ
ພີ່ຊີແຕ້ມຮູບມ້າ ພຣະອິນເຂົ້າຂີ່ທະຍານ
ຖືສອນແກ້ວ ທະນູທອງທຳເດດ
ມ້າເທດທ້າວ ພາຜ້າຍຕ່າງມະຄອນ
ອັນວ່າ ອຸດອນກ້ຳ ພາຍຄຳຂາວເຜືອກ ກໍດີ
ພີ່ຊີແຕ້ມຮູບຊ້າງ ສາມໜ້າສີ່ສຽນ
ປາທາເທົ້າ ມະນີໂຊແກ້ວກ່ານ
ທະຍານມ່າຍເຕັ້ນ ງວງໄງ້ແສ່ວດາວ
ອັດສະຈັນໃຕ້ ທໍຣະນີຊີແຕ້ມຕໍ່
ຫລາຍຊໍ່ຊັ້ນ ພັນທ້ອງຂ່າຍທອງ
ບໍ່ໃຫ້ຫມອງສູນເສົ້າ ກາຍພຣະນາງກົ້ວຝຸ່ນ
ຄັນພີ່ເນົາຢູ່ຫ້ອງ ນະຄອນກວ້າງດັ່ງເດີມ
ພີ່ຈັກທຳໂສມໜ້າ ນາງພຣະຍາໃຫ້ລືໂລກ
ຍາມເມື່ອ ແກ່ໂກດເຈົ້າ ນາງເຂົ້າສູ່ພຣະເມມ
ຈັກໃຫ້ມີໂຂນຫລົ້ນ ເພັ້ງລະບຳທຸກຄ່ຳ
ໜັ້ງໄຕ່ເຕັ້ນ ລະຄອນຫລົ້ນລິເກ
ມີທັ້ງເສພາຮ້ອງ ມະໂຫຣີແກ່ມປີ່
ພິນຕົ່ງຕ້ອຍ ແຕລະທ້ອຍເປົ່າສັ້ງ
ມີທັ້ງ ກອງຕະໂພນພ້ອມ ແກວ້ົງວາງຮອບ
ຝູງຫມູ່ ອຳມາດພ້ອມ ໄທທ້າວຫມື່ນເມືອງ
ຊຸນນາງຫລົ້ນ ສະໜາມໄຊຊ້ອຍຊົ່ນ

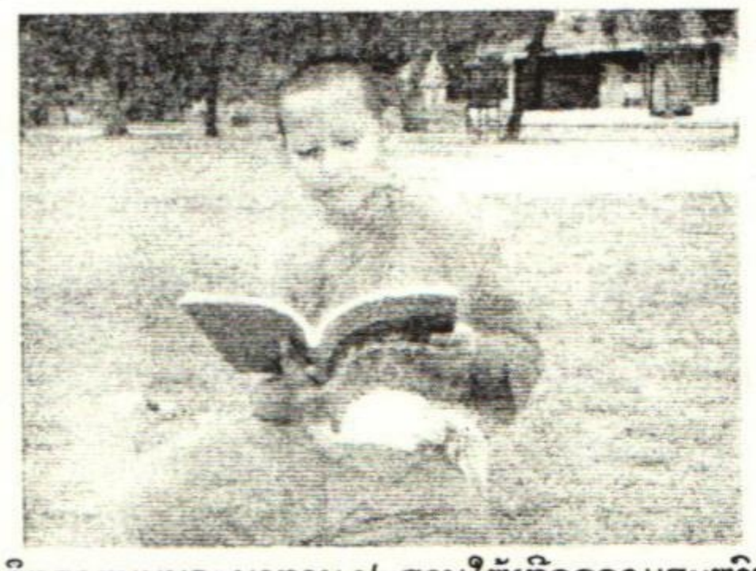
ຍາມເມື່ອ ແກ່ໂກດເຈົ້າ ດັ່ງສະທ້ານທົ່ວແດນ
ຍູທ່ຽງທຳບຸນສ້ຽງ ມະຫາທານກ້ານໃຫຍ່
ທີ່ນີ້ເປັນປ່າໄມ້ ໄກພົ້ນປະເທດຄົນ
ມີແຕ່ ຄົນດຽວຂ້ອຍ ຕົກພ້ອຍຄ້ວຍຍາກ
ວິບາກເຈົ້າ ແສນຊັ້ນອີດູ ນ້ຽງເດ
ໃຜຊິມາຫາໄມ້ ຫລັກຊະກອນທ້ອນຝຸ່ນ ນ້ຽງນໍ
ໃຜຊິມາອຸ່ນນ້ຳ ສີລ້ຽງເຫື່ອໄຄ
ກໍບໍ່ມີໃຜແທ້ ພໍສອງເປັນຄູ່
ມາຢູ່ເຝົ້າ ນຳເຈົ້າສິ່ງສະກ້ານ
ເປັນທີ່ ກັມສຸດແທ້ ຈົນໃຈສຸງມຊິກິ່ນ ບໍ່ມີແລ້ວ
ທ້ຽງມິດພ້າ ຊິຫາໄດ້ທີ່ໃດ ພີ່ເດ
ພໍຊິໄປຕັດໄມ້ ຟັນຟືນໃຫ້ເປັນທ່ອນ
ບ່ອນຊິ ເຜົ້າແຈ່ມເຈົ້າ ໃຜຊິສ້ຽງຊ່ວຍຖ້ຽງ ນ້ອງເອີ
ໃຜຊິມາໂຈມເຈົ້າ ຈອມພຣະນ້ຽງຊູຊ່ວຍ
ອູ້ມອ່ວຍເຈົ້າ ດອຍໄວ້ແມ່ນຫ້ຽງ
ໃຜຊິຍ່ຳນ້ຽງຂຶ້ນ ຫ້ວມໄປປ້ຽງປ່າ
ຫ້ຽງຜູ້ມ້ຽງຜ່າໄມ້ ເຜົ້າເຈົ້າກໍບໍ່ມີ
ຜິວ່າ ນ້ຽງມັດທີເຈົ້າ ເມືອຕ້ວຍເມືອງເກົ່າ
ປູ່ຍ່າເຈົ້າ ພ້ຽງເຊື້ອຊີຊົ່ນບ້ານ
ກໍຈັກທຳການສ້ຽງ ພຣະເມນຫລວ້ຽງຫລ້ຽງໃຫຍ່
ຝ້ຽງໝູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ເຕັ້ມພື້ນແຜ່ນໄຕ
ໃນກຸ້ງກວ້ຽງ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ສະໜຸກມ່ວນແມ້ຽ ລ້ຽງຫລິ້ນຂ່ວ້ຽໂຂນ
ຍູທ່ຽງທຳບຸນສ້ຽງ ຫ້ວມນ້ຽງຕ້ວຍຈາກ
ນ້ອງຫ້ວກ ລະຊ້ວກໄວ້ ເມືອຟ້າສູ່ສະຫວັນ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ວນນີ້ ເປັນປ້ຽງຮ້ອນ ເຕ້ຽຕົວຫຍຸ້ງໃຫຍ່
ໄກພີ່ນ້ອງ ຊິຫລ້ຽວໜ້າເພ່ິງໃຜ
ທ້ຽງບໍ່ມີໂຄມໄຕ້ ຕົນດຽວດ້ຽງມືດ
ພີ່ຫ້ວກ ເອົາໝູ່ເນືອ ເປັນພ້ອງເພ່ືອນຝ້ຽງ
ເອົາໝູ່ ເດືອນດ້ວຍຟ້າ ຕ້ຽງຫ້ຽນດວ້ຽງປະທີບ
ເອົາຕົ້ນໄມ້ ເປັນເຄົ້າເຄ່ືອງພຣະເມນ
ເອົາໝູ່ເຮໄຮຮ້ອງ ຕ້ຽງກອ້ຽຕີເສບ
ເອົາໝູ່ນົກຮ່ຳຮ້ອງ ປ້ຽຍໄມ້ວ່າເພ້ຽ
ນ້ຽງຊິເອົາໃບໄມ້ ຕອ້ຽຕ້ວຍຕ້ຽງຜ້ວກ ເສ້ຽນໍ
ນ້ຳໜ້ວມອກຄ້ຽງ ຕ້ຽງຄູ້ກິ່ນຈັນ

ອັນນີ້ ຫ້ວກແມ່ນເວນຫລ້ຽງນ້ອງ ມາປະຈົນຈຳຈ້ວກ
ພ້ວກລູກແລ້ວ ຕົນເຈົ້າກໍເລ່ຳຕ້ວຍ ແລນໍ
ພຣະກໍໄປດູນ້ອງ ຄຳຄ້ຽງຍ້ຽງອຸ່ນ
ຜິດປະຫລ້ວດແທ້ ກະບ້ວນເບ້ືອງບໍ່ຕ້ວຍ
ພຣະກໍ ອູ້ມອ່ອນແກ້ວ ນ້ອງແນ້ນນ້ອນຕັກ
ພຣະກ້ວນຄຳຄ້ຽງ ຊິບພະຈ້ວນເດ້ີນເຕ້ັນ
ເມ້ືອນ້ັນ ອ້ຽກະສັດໄທ ສ້ຽງໃສສ້ວງພ້ວກ
ຮ້ອຍທ່ີ ນ້ຽງນ້ວດເທ້ຽ້ຳ ມ້ັດທ້ີເຈ້ົາບ່ໍຕ້ວຍ ແທ້ແລ້ວ
ພຣະກໍ ບ້ວຍເອ້ົາແກ້ວ ວ້ຽທ້ີພ້ິມເປ້ຳ
ທ້ິດທ່ໍເຈ້ົ້ຳ ທ້ຽ້ຳເປ້ຳທ້ິວ
ເມ້ືອນ້ັນ ນ້ຽງນ້ວດເຈ້ົ້ຳ ຮູ້ເມ້ືອມ້ິວກະຫ້ວຍ
ເປ້ັນດ່ັ້ງ ນ້ວນຫລ້ັບຝ້ັນ ຕ້ິ່ນຕ້ິວຕ້ິນສະດຸ້້ງ
ເນ້ົ້ານ້ວນຄ້ຽ້ງ ເໜ້ືອເພ້ົ້ຳໂພທ້ິ້ຣ້ວດ
ພຣະບ້ວດເຈ້ົ້ຳ ໂຈມນ້ອ້ງເປ້ຳທ້ິວ
ນ້ຽງກໍ ກ້ິວອ້ວຍແທ້ ເທພ້ຳຫລ້ິ້ງລ່ຳ
ກູ້ນ້ີ້ທ້ຳມ່ໍຕ້ິ້ນ ນ້ວນກ້ິ້ງກ່ວ້ຍພຣະອ້ິ້ງ ແທ້ແລ້ວ
ນ້ັບແຕ່ ວ້ິບ້ວກເບ້ືອ້ງ ເ ຈ ຍ ຣ ະ ຈ ້ວ ກ ເ ມ ືອ ງ ມ ້ຳ
ເນ້ົ້ຳສ້ວລ້ຳ ທ້ີ່ອ້ິນແປ້ງໃຫ້
ຕ້ັ້ງທ້ວກ ເຈ້ັດເດ້ືອນແທ້ ທ້ຳ ພ ຽ ນ ທ ້ິ ງ ຜ ະ ນ ວ ດ
ຍ ້ວ ມ ເ ມ ື ່ ອ ເ ຈ ້ົ ້ ຳ ບ ວ ດ ແ ລ ້ ວ ບ ໍ ່ ມ ີ ໄ ດ ້ ກ ່ ງ ວ ກ ້ຳ ມ
ອ ັ ນ ວ ່ ້ຳ ຄ ອ ້ ງ ຜ ິ ວ ໄ ວ ້ ຄ ອ ້ ງ ເ ມ ຍ ເ ວ ້ ັ ນ ຂ ້ຳ ດ
ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຈ ັ ບ ຖ ິ ກ ຕ ້ ອ ້ ງ ມ ້ ັ ດ ທ ິ ນ ້ ອ ້ ງ ລ ່ ວ ້ ງ ຄ ອ ້ ງ ແ ທ ້ ແ ລ ້ ວ
ຄ ້ ວ ນ ນ ີ ້ ຈ ຳ ເ ປ ັ ນ ແ ທ ້ ອ ິ ນ ຕ ້ ວ ຍ ບ ້ ຽ ງ ເ ກ ິ ດ
ໂ ພ ທ ິ ້ ຣ ້ ວ ດ ເ ຈ ້ົ ້ ຳ ລ ິ ມ ເ ມ ື ້ ອ ຫ ລ ່ ຳ ຫ ລ ້ ິ ້ ງ
ກ ໍ ຈ ່ ິ ້ ງ ຫ ວ ້ ຍ ທ ້ ິ ງ ອ ູ ້ ມ ຍ ້ ັ ງ ນ ້ ຽ ງ ມ ຳ ເ ປ ່ ຳ
ພ ຣ ະ ແ ມ ່ ເ ຈ ້ົ ້ ຳ ເ ລ ິ ຍ ສ ະ ດ ້ ຸ ້ ງ ຮ ຸ ່ ງ ຄ ້ ິ ງ
ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ນ ້ ຽ ງ ກ ໍ ຕ ິ ງ ຕ ິ ນ ໄ ດ ້ ຖ ຳ ມ ຫ ຳ ບ ຸ ດ ຕ ະ ຣ ້ ວ ດ
ຂ ໍ ແ ກ ່ ພ ຣ ະ ບ ້ ວ ດ ເ ຈ ້ົ ້ ຳ ບ ຸ ນ ກ ວ ້ ຽ ງ ອ ິ ດ ູ ແ ດ ່ ທ ້ ອ ນ
ອ ັ ນ ວ ່ ້ຳ ລ ູ ກ ອ ່ ອ ນ ນ ້ ອ ຍ ທ ້ ຽ ງ ຄ ູ ່ ສ ູ ນ ຫ ວ ້ ຍ ພ ຣ ະ ເ ອ ີ ຍ
ຈ ັ ກ ວ ່ ້ຳ ເ ປ ັ ນ ຕ ວ ້ ຍ ຍ ້ ັ ງ ໃ ຄ ່ ຄ ວ ້ ຍ ຄ ຳ ແ ຈ ້ ງ
ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ໂ ພ ທ ິ ສ ັ ດ ເ ຈ ້ົ ້ ຳ ຖ ະ ແ ຫ ລ ງ ຈ ຳ ແ ກ ້ ເ ງ ື ່ ອ ນ
ບ ິ ນ ບ ອ ກ ນ ້ ອ ງ ໄ ຂ ຂ ້ ໍ ບ ່ ໍ ບ ັ ງ ແ ທ ້ ແ ລ ້ ວ
ອ ັ ນ ວ ່ ້ຳ ສ ອ ງ ອ ່ ອ ນ ນ ້ ອ ຍ ລ ູ ກ ເ ກ ິ ດ ກ ້ ຳ ງ ອ ິ ກ
ເ ໝ ື ອ ນ ດ ັ ່ ້ ງ ດ ວ ງ ຕ ້ ຳ ຕ ິ ນ ພ ີ ່ ແ ພ ງ ພ ຽ ນ ຕ ຸ ້ ມ
ຍ ້ ວ ມ ເ ມ ື ່ ອ ພ ວ ຍ ເ ມ ື ອ ງ ບ ້ ຳ ນ ເ ດ ີ ນ ດ ້ ິ ງ ອ ູ ້ ມ ອ ່ ອ ນ

ແມ່ນວ່າຫີວແດດຮ້ອນ ກະຫາຍນ້ຳກໍຄ່ອຍພຸ້ນ ພີ່ແລ້ວ
ພາກັນມາຢູ່ສ້າງ ກາງປ່າໄພໜາ
ເຫັນແຕ່ສອງບຸດຕາ ເພື່ອນພອຍຄາວແຄ້ນ
ຕັ້ງຫາກ ແສນຮັກແທ້ ແສນແພງພຸ້ງພຣະເນດ
ແມ່ນວ່າ ຮັກນ້ອງແກ້ວ ມັດທີເຈົ້າກໍບໍ່ປານ ລູກແລ້ວ
ແຕ່ວ່າ ຍັງບໍ່ປານຮັກແກ້ວ ດວງຍອດສັບພັນຍູ ນ້ອງເອີຍ
ພີ່ປະສົງໂພທິຍານ ຊາດຊີ້ມາພາຍໜ້າ
ຍັງມີຕາພຣາມເຖົ້າ ເດີນດົ້ງມາຮອດ
ແລ້ວຈິ່ງ ຂໍອ່ອນນ້ອຍ ສອງແກ້ວລູກລຸນ ພີ່ແລ້ວ
ພີ່ໄດ້ທຳບຸນແລ້ວ ຍໍທານທັ້ງຄູ່
ນ້ອງຫາກເປັນຜູ້ຮູ້ ເຫັນເບື້ອງຝ່າຍບຸນ ພີ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງກະສັດໄທ້ ທູນໄຂຂານຊອບ
ຕ້ານຕອບເຈົ້າ ທັ້ງໃຫ້ຈິ່ມຫາ
ເດີມແຕ່ຫີວທີພຸ້ນ ມັດທີທູນຫລາຍເລົ່າ
ພຣະບາດເຈົ້າ ບໍ່ມີເອື້ອນອ່າວຈາ
ຕັ້ງຫາກ ໄລລານ້ອງ ເດີນດົ້ງຂຸງຄ່ຳ
ຫາລູກນ້ອຍ ຈົນກັ້ນເກື່ອນຕາຍ
ພຣະອົງອຳປົກໄວ້ ຫວັ່ງປອງເປັນປະໂຫຍດ ສັ່ງນໍ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຈຸ່ມຈານ້ອງນາດ
ພີ່ຫາກຄຶດຄາດໄວ້ ຫລາຍຊັ້ນຮ່ຳເພິ່ງ ພີ່ແລ້ວ
ຄັນຈັກ ຈາບອກນ້ອງແກ້ວ ຍາມເມື່ອມາເຖິງ ເດີມນັ້ນ
ພີ່ກໍເລີ່ງໆ ຄຶດ ຮ່ຳຄະນິ່ງຄວາມເວົ້າ
ກົວຈັກເສຍຍັງເຈົ້າ ໃຈເບົາຄຶດມໍ່ ໄປແລ້ວ
ກົວວ່າອຸກອັ່ງເອົ້າ ມະໂນກັ້ນເກື່ອນຕາຍ
ພໍ່ໃຫ້ຫາຍສູນເສົ້າ ບັນເທົາຈິ່ງຊິບອກ
ນ້ອງກໍເລີຍເລົ່າດັ້ນ ດົ້ງກວ້າງປ່ອງໄປ
ເພາະວ່າ ເຈັບໃຈແຄ້ນ ໂທເລລືມເພດ
ໃຈຂາດມ້ຽມ ດອມໄທ້ລູກຄິ່ງ ພີ່ແລ້ວ
ຄາວນີ້ ກັມສູນສ້ຽງ ເຂັນເບົາບາງໂສກ
ມີແຕ່ໂຊກລາບລົ້ນ ເວນຮ້າຍຫ່າງໄກ
ພີ່ຈັກ ຂໍອະພັຍນຳນ້ອງ ຢ່າປອງຖືໂທດ
ນ້ອງຢ່າ ໄດ້ໂກດແຄ້ນ ເຄືອງໃຫ້ພີ່ທານ ລູກທ້ອນ
ໃຫ້ນ້ອງດີໃຈດ້ວຍ ໂມທະນານຳພີ່
ທານລູກແກ້ວ ບຸນຊິຍູ້ຊ່ວຍຊູ ພີ່ແລ້ວ
ຫາກຈັກ ມາເຫັນໜ້າ ຖ້າບໍ່ມີຕາຍຈົ່ມຈາກ
ໃຫ້ນ້ອງ ພຸ້ນພ່ຳສ້າງ ສິລລ້ານສ່ຳຮານ ພີ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ນາງກະສັດໄທ້ ດີພຣະໄທຊ້ອຍຊື່ນ
ຍົກຍື່ນນີ້ວ ຍໍໄວ້ຫວ່າງສຸ້ນ
ອັນວ່າ ລູກແກ່ນແກ້ວ ອັນເກີດກາງອົກ
ຂ້າໄດ້ທຳພຸ້ນມາ ແຕ່ເນົ່າໃນທ້ອງ
ປະຄອງພຸ້ນລ້ຽງ ຖະໜອມນົມປ້ອນມ່ຳມ
ຍາມເມື່ອ ໜີຈາກບ້ານ ມາເຂົ້າຢູ່ເຂົາ ທີ່ນັ້ນ
ຂ້າໄດ້ພຸ້ນສອງເຈົ້າ ຈົນກາຍເຫລືອງຫລ່ຳ
ຫາຫມາກໄມ້ ມັນປ້ອນຢູ່ດອມ ພຣະເອີຍ
ບັດນີ້ ພຣະບາດເຈົ້າ ຈອມເກດພຣະເຊດຖາ
ໃຫ້ທານສອງບຸດຕາ ແກ່ພຣາມໄປແລ້ວ
ເພາະປະສົງດວງແກ້ວ ໂພທິຍານຈິ່ງທານລູກ
ຂ້າຫາກເປັນແມ່ລ້ຽງ ຂໍເບື້ອງແບ່ງບຸນ ແດ່ແມ
ຂ້າຂໍ ໂມທະນານ້ອມ ມະຫາທານທູນເກດ
ຂໍໃຫ້ເທບພະເຈົ້າ ຫລາຍຊັ້ນຜໍ່ຄອຍ ແດ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ເລີຍເດືອດຮ້ອນ ທິບພະອາດອິນຕາ
ເທິງທະຮັ່ງທີນ ແທ່ນພຣະອົ່ງອາຍຮ້ອນ
ມະນີໂຊແກ້ວ ບັນລັ່ງເທວະຣາດ
ທີນສິລາບາດໄທ້ ພຣະອິນເຈົ້າກໍເລົ່າແຂ່ງ
ພຣະຍາເຂົາກວ້າງ ພຣະສຸເມນກໍເອື້ອມອ່ອນ
ເຂົາຍຸຄັນທອນທ່າວເປື້ອງ ເມືອງຟ້າຫວັ່ນໄຫວ
ຈາຕຸມມ້າງ ນະຄອນແຖນແຖນໂສກ
ສະຫວັນໂລກກວ້າງ ສະເທືອນເທົ້າທົ່ວແດນ ເຈົ້າເອີຍ
ຍຸດຕິກາແວນໄວ້ ນາງພຣະຍາແສນໂສກ
ກັນໜ້າພຸ້ນ ຍັ່ງຊິຕ້ານຕໍ່ທັມ ແທ້ແລ້ວ

ມັທທີປັພພັ ອັນວ່າກະຣິຍາອັນພັນລະນາຍັ່ງກັນມັດທີ
ນິຕຖິຕັ ກໍສະເດັດບ່ຣະບວນຄອນແລ້ວທໍ່ນີ້ກ່ອນແລ

(ປະດັບປະດາດ້ວຍພຣະຄາຖາ 90 ພຣະຄາຖາ)

ການສຶກສາແບບບູຣະນາການ ປະສານໃຫ້ເກີດຄວາມສະຫງົບສຸຂ

10. ສັກກະບັນພ໌

(ປະດັບດ້ວຍ 43 ພຣະຄາຖາ)

ເມື່ອນັ້ນ ອັນວ່າສັກໂກໄທ້
ອົນທາທອດພຣະເນດ

ກໍຈິ່ງ ເຫັນເຈືອງເຈົ້າ ເນົາສ້າງຢູ່ໄພ
ຈົ່ງໃຈນ້ອມ ຄອງທັມທາງປະເສີດ
ເອົາລູກນ້ອຍ ທານໃຫ້ແກ່ພຣາມ
ອັນວ່າ ເຖົ້າໂທດຮ້າຍ ຜູກແກ່ຕີໄປ
ໃຈອະທັມ ບໍ່ປານີຍັງນ້ອຍ
ບັດນີ້ ຍັງແຕ່ສອງກະສັດເຈົ້າ ຜິວເມຍໃນເຖື່ອນ
ຝູງຫມູ່ ຄົນຂະມອດໄຮ້ ຊິເດີນເຂົ້າຄວ່າຂໍ
ເອົາຍັງເຈົ້າ ນາງມັດທີໜີຈາກ
ໃຫ້ພາກຮ້າງ ຮາມເຈົ້າປ່ຽວພອຍ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ
ຄວນທີ່ ກູກອຍເກື້ອ ກະຕັນຍູຍານປະເສີດ ຊອບແລ້ວ
ແປງເພດແລ້ວ ຂໍເທ້ົ້າມິ່ງເມຍ
ຄັນວ່າ ພຣະບາດໄທ້ ທານທອດມະເທສີ ເມື່ອໃດ
ກູຈັກຍໍມັດທີນາງ ມອບເວນຄືນໃຫ້
ແລ້ວຈິ່ງສັນຍາໄວ້ ຢ່າທານນາງໄປຕໍ່
ໃຫ້ພຣະນາງຢູ່ລ້ຽງ ພຽນເຈົ້າເມື່ອພອຍ
ແລ້ວຈິ່ງ ອຳນວຍໃຫ້ ປະທານພອນໂພທິຣາດ
ອຳນາດໃຫ້ ຖວາຍເຈົ້າໜໍ່ໂພ ຊອບແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ອິນຮ່ຳແລ້ວ ສະເດັດຈາກວິມານແມນ
ແຍງສາລາ ຂ່ວງປາງຈອມເຈົ້າ
ເມື່ອນັ້ນ ອິນທາໄທ້ ແປງກາຍກັບເພດ
ກໍຈິ່ງນິຣະມິດໃຫ້ ເປັນເຊື້ອຊາດພຣາມ
ຄືດັ່ງດາບົດເຈົ້າ ພິມມະຈັນຈອນປ່າ
ມືເລົ່າຖືໄມ້ເທົ້າ ກະບອນເບື້ອງທ່າສະຫງ່ຽມ
ສັ່ງວານກ້ຽວ ເປັນເຊິ່ງທິ່ງຜະນວດ
ຢືນຢູ່ໃກ້ ປະມານແລ້ວຈິ່ງຈາ
ອັນວ່າ ພຣະບາດເຈົ້າ ຈອມປະເສີດທິ່ງສິລ
ເນົາໃນໄພ ຢູ່ດິ່ງດອນໄມ້
ສັບພະໂພຍພັຍຮ້ອນ ໂຣຄາຄວາມໂສກ
ເຈັບປ່ວຍໄຂ້ ໃນເນື້ອກໍບໍ່ມີ ແດ່ລີ
ຝູງຫມູ່ສັດຕູຮ້ອນ ໃນດິ່ງຮ້າຍເຮ້ຶ່ງ
ສັບພະສິ່ງຊ້ຳໆ ເສືອພ້ອມພ່ຳຫມີ
ຝູງຫມູ່ ຜີສ່ຳໆເຊື້ອ ໂພ່ງພາຍເປ້ົ່າປ່ຳ
ກໍບໍ່ມາກ່ຽວໃກ້ ບ່ຽນເຈ້ົ່າໜໍ່ທັມ ແດ່ລີ
ກັບທັ້ງຍຸ່ງຍອ່ງຮ້າຍ ໃນດິ່ງມີມາກ
ແມ່ງທ່ຳກເຕັ້ນ ຕອມເຈ້ົ່າກໍບໍ່ມີ ແດ່ລີ
ອັນນຶ່ງ ຝູງຜົນຜະລ່ຳໄມ້ ກ່ຳໆໄພມັນເຜືອກ ກໍດີ
ພໍເລືອກໄດ້ ທ່ຳລ້ຽງຊີບຊີວ້ຳ ແດ່ລີ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈ້ົ່າ ຈ່ຽມຈ່ຳຕ້ຳນຕອບ
ຄວ່ຳມຊອບແມ້ຽ ຈ່ຳລະທ້ອຍຕ່ຳພຣ່ຳມ
ນັບແຕ່ ເຮ່ົາຢູ່ສ້ຳໆ ທ່ຳມະເວດພ່ຶ້ງເຂ່ົ້ຳ
ຍັງພໍບັນເທ່ົ້ຳທຸກ ຄ່ອຍປ່ອງໄປໄດ້
ຜົນຜະລ່ຳໄມ້ ທ່ຶ້ວມັນກໍ່ມີມ່ຳກ
ບໍ່ຍ່ຳກຫຍຸ້ງ ຫ່ຳໄດ້ງ່ຳຍດ່ຳຍ ທ່ຳນເອ່ຍ
ຝູງຫມູ່ສັດຕູຮ້ຳຍ ດ່ຶ້ງຂ່ວ້ຳງເຂ່ົ້ຳມ່ຳດ
ກໍບໍ່ອ່ຳຄ່ຳດຕ້ອງ ໜ່ຶ້ເວ້ັ້ນຫ່ຳງໄກ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່ຳ ໂຣຄ່ຳໄຂ້ ເຂ່ຶ້ນຄ່ຶ້ງຄວ່ຳມໂສກ
ໂຣກບໍ່ຕ້ອງ ຫ່ຳຍຮ້ອນຢູ່ເຢ້ັນ ທ່ຳນເອ່ຍ
ທ່ຳນນ້ີ ລຸກແຕ່ທ້ອງ ມ່ຳແຕ່ແດນໃດ
ຕ່ຶ້ນດ້ຽວປ່ອມ ປ່ຳຖະນ່ຳໃດບ້ຳງ
ຈ່ຶ່ງໄດ້ເດ່ຶ້ນດ່ຶ້ງຜ່ຳຍ ພູເຂ່ົ້ຳຂ້ຽວເຖ່ຶ້ອນ
ພ້ຽນພ່ຳເຍ້ຶ້ອນ ເຖ່ຶ້ງຂ້ຳປ່ຳໄພ ທ່ຳນເອ່ຍ
ທ່ຳນປະສ່ຶ້ງໃດແທ້ ຄວ່ຳມຈ່ຶ້ງຈ່ຳບອກ ມ່ຳທ້ອນ
ເຊ່ຶ້ນທ່ຳນ ພຣ່ຳມສ່ຶ້ງນ້ຳ ອຸດທະກ້ັ້ງກ່ຶ້ນອ່ຳບ
ອຸແອ່ງຕ້ັ້ງ ໃນທ້ອ່ຳງສ່ວ້ຍສ
ມ່ຶ້ທ້ັ້ງທ່ຶ້ວມັນພ້ອມ ໂພຊະນ້ັ້ງຂອ່ຶ້ງປ່ຳ
ກັບທ້ັ້ງ ຜົນທ່ມ່ຳກໄມ້ ໃນດ້ຳ້ອໜ່ວ້ຍທ່ວ້ຳນ
ອັນວ່ຳ ອ່ຳຫ່ຳນລ້ຽ ຄ່ຶ້ນໄພຊ່ຳ້ວປ່ຳ
ກໍບໍ່ເທ່ມ່ຶ້ອນຢູ່ບ້ຳນ ຄ່ຳ້ວກ່ຶ້ໍ້ກ່ອນຫລ້ັ ແທ້ແລ້ວ
ເຊ່ຶ້ນທ່ຳນຈ່ຶ້ງໃຈຕ້ັ້ງ ກ່ຶ້ນພ່ຳ້ພ່ຶ້ນ
ຄ້ັນທ່ຳນ ຫ່ຳຍເມ່ຶ້ອຍແລ້ວ ຈ່ຶ້ງໄຂ້ຂ້ໍ່ກ່ຳ້ວຄ່ະດ່ ທ້ັ້ນທ້ອນ
ເມ່ຶ້ອນ້ັ້ນ ສ່ກໂກໄທ້ ພຣ່ຳມ່ະນ່ຳຖ່ະແຫລ້ງຕ່ອ້ບ
ຂ້ຳຫ່ຳກຄ່ຶ້ດຕ່ຳເຈ້ົ່ຳ ບຸນກ່ວ້ຳ້ງກ່ຳ້ຈ່ຶ້ງມ່ຳ ແທ້ແລ້ວ
ຄ່ຶ້ນຫ່ຳກລ່ຊ່ຳແທ້ ປ່ະຖ່ະພ່ພ້ຶ້ນໂລກ

ຊົມຊື່ນຍ້ອງ ຍໍເຈົ້າທົ່ວແດນ
ວ່າທ່ານທຳບຸນສ້າງ ສີລທານບໍຣິຈາກ
ໃຜຜູ້ຄຶດໃຄ່ແມ້ງ ປະສົງແລ້ວບໍ່ຂີ້ນ
ພຣະໄທທົ່ງກວ້າງ ປານແປວອະໂນດາດ
ເຫມືອນດັ່ງ ອາກາດກວ້າງ ພູນພື້ນແມ່ນະທີ ພຣະແລ້ວ
ຝູງຫມູ່ວາຣີນ້ອຍ ລຳທານທັ່ງໂລກ
ໄຫລສູ່ນ້ຳ ທະເລກວ້າງແຫ່ງດຽວ
ກໍບໍ່ໄຫລລ່ວງລົ້ນ ພຽບຝັ່ງພຽງສະເຫມີ
ບໍ່ຫ່ອນເບົາບາງບົກ ຂາດວັ່ງແວນຕົ້ນ
ຄືດັ່ງ ອົງກະສັດເຈົ້າ ທຳທານທຸກເມື່ອ
ໃຜຜູ້ຄຶດໃຄ່ໄດ້ ທານໃຫ້ດັ່ງປະສົງ ແທ້ແລ້ວ
ບັດນີ້ ຂ້າຈັກຂໍແຈ່ມເຈົ້າ ອົງເອກມະເຫສີ
ຊື່ວ່າມັດທິນາງ ຄູ່ຄອງພຣະອົງເຈົ້າ
ຂໍພຣະ ໄລວາງເທົ້າ ທານພຣາມຜາຍໂຜດ ແດ່ທ້ອນ
ຂ້າກໍຄຶດຢາກໄດ້ ພຣະນາງເຈົ້າກໍຈິ່ງມາ ພຣະເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຈຸມຈາຊ້ອຍຊື່ນ
ສຸພາບຜ້ຽງ ກອນກ້ຽງກ່າວຖະແຫລງ
ທ່ານນີ້ ຫວັ່ງປະໂຫຍດດ້ວຍ ສະເນ່ຫ໋ຽງຮັກ ເຮົາລື
ເມຍຂວັນຂໍ ຂອດພະໄມມານ້ອມ
ເຮົາຈັກຍໍທານໃຫ້ ບໍ່ມີຂີ້ນຂັດວາດ
ນາງນາດເຫງົ້າ ເມຍເຄົ້າແຫ່ງເຮົາ ທ່ານເອີຍ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ນາງເພື່ອນຍາມພອຍ
ຫາກອຍມັນ ສູ່ກິນກາງດ້າວ
ຄາວນີ້ ພຣາມຫາກມາຂໍນ້ອງ ເມຍແພງຈອນຈາກ
ພັດພາກຮ້າງ ເຮົາໄວ້ຜູ້ດຽວ
ເຮົາກໍພຸ່ນອິດກັ້ນ ທຳທານທາງປະເສີດ
ສັບພັນຍູຍອດແກ້ວ ຍໍໄວ້ແວ່ນແຍງ ເຈົ້າເອີຍ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ພຣະໄທທ່ຽງທົ່ງສີລ
ພຣະກອນກຳແຂນ ມົ່ງເມຍມາຕັ້ງ
ອຸດທະກັ່ງນ້ຳ ຄັນທີທວາຍທອດ
ພຣະກໍ ທານຍອດແກ້ວ ເມຍໃຫ້ແກ່ພຣາມ
ໃນມະໂນໃສແຈ້ງ ຈິ່ງໃຈຕັ້ງທ່ຽງ
ບໍ່ອ່າວເອື້ອ ຫມອງເສົ້າທໍ່ທຸລີ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ນາງມັດທີເຈົ້າ ບັນເທົາທາຍໂສກ
ຊົມຊື່ນນ້ອມ ນຳເຈົ້າເຜົ່າຜິວ

ບໍ່ໄດ້ບິດເບືອນລ້ຽວ ຂີ້ນທວ່ງຂັດວາດ
ນາງນາດເຈົ້າ ເຫັນດ້ວຍໜໍ່ທັມ
ໃຈນາງນ້ອມ ຍິນດີຊົມຊື່ນ
ບໍ່ລົ້ນເຈົ້າ ຜິວແກ້ວຍອດທັມ ແທ້ແລ້ວ
ຄຶດໃຄ່ອຸດໜຸນເຈົ້າ ທຳທານທາງປະໂຫຍດ
ນາງກໍບໍ່ໂກດແຄ້ນ ດອມເຈົ້າໜໍ່ໂພ
ສາມີໂກສ້າງ ໂພທິຍານເຫັນຊອບ
ນາງກໍນິບນອບນ້ຶວ ທູນທ້າວອຸ່ນໃຈ
ແຕ່ນັ້ນ ເລີຍເລົ່າຂຳເຂືອກຮ້ອນ ເທົ້າທົ່ວເທິງທະຣັ
ເພນີໄທວ ແຜ່ນດິນດັ່ງສະທ້ານ
ເມືອງແມນມ້ຳ ຈາຕຸມເທວະໂລກ
ພື້ນທະຫລັ່ງເຫລື້ອມ ເຂົາຄ້ຳມໂຄ່ນຄອນ
ແມ່ນວ່າ ອຸດອນກວ້າງ ອະນຸຣະໂຄຍາທິບ ກໍດີ
ສຽງສະນັ່ນກ້ອງ ແຜວຜ້ຽງເຮັ່ງແຮງ
ມີທ້ຽນຫ້ຍວກຍູ້ ແປວປັ່ນທະເລຫລວງ
ພຣະພາຍເພີຍພັດ ຄື່ນເຄ້ຽງຄວັນກຸ້ມ
ເຫມືອນດັ່ງ ທານສອງນ້ອຍ ກຸມານຄາວກ່ອນ
ອຳນາດກ້າ ເປັນດ້ວຍເດດຄຸນ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ອິນທະພຣາມເຈົ້າ ເຫັນນາງຊົມຊື່ນ
ບໍ່ຕົ່ນເຕັ້ນ ເຮຮ້ອນຮ່ອມໃດ
ອັນວ່າ ອິນທະພຣາມໄທ ດີພຣະໄທເຫັນຊອບ
ຄວນທີ່ ກູມອບເທົ້າ ພຣະນາງເຈົ້າສົ່ງຄືນ ຊອບແລ້ວ
ຄ້ອມຮ່ຳແລ້ວ ອິນທະຣາດພຣາມໄພ
ເຕໂຊແຮງ ກວ່າທອນເທວາທ້າວ
ແລ້ວຈິ່ງ ຜາຍຜະຍອງຂຶ້ນ ເມືອບິນອາກາດ
ອຳນາດກ້າ ລິດທິເຂັ້ມເປັ່ງແສງ
ຣັດສະມີເຫລື້ອມ ທິມະພານເຮືອງຮຸ່ງ
ແລ້ວຈິ່ງລົງສູ່ເຈົ້າ ຈາລະຫ້ອຍອ່ອນຫວານ
ເທື່ອນີ້ ມະຫາທານເຈົ້າ ຈອມທັມສົມປະໂຫຍດ ຈິ່ງແລ້ວ
ຂ້ານີ້ ລຸກແຕ່ທ້ອງ ສະຫວັນຟ້າລ່ວງລົງ ພຣະເອີຍ
ບໍ່ແມ່ນໂຍໂສເຊື້ອ ພຣາມະນາຈອນປ່າ ສັ່ງແລ້ວ
ຂ້າທາກ ແມ່ນເຜົ່າຜູ້ ພຣະອິນເຈົ້າເຈືອງຈອມ ແທ້ແລ້ວ
ໃນເມື່ອ ວັນວານນີ້ ປະຖະພີໄຫວຫວັ່ນ
ສຽງສະນັ່ນເທົ້າ ເມືອງຟ້າທົ່ວແດນ
ຂ້າຈິ່ງ ຫລິ້ງໂລກກວ້າງ ເຫັນເອກອົງກະສັດ

ທານກຸມານ ແກ່ພຣາມພອຍບ້ານ
ຍາມເມື່ອ ໄປພາຍໜ້າ ຄົນຊຶມາຂໍເລົ່າ
ເອົາແຈ່ມເຈ້າ ພຣະນາງເທງ້ຳໃຫ້ທ່ຽງອີງ ບ່ຍ່ຳແລ້ວ
ພຣະຜູ້ທົ່ງທັມສ້ຽງ ໃນທ່ຽງອຸເປກ
ວິເວກໄວ້ ໄລເຈ້ົາພ່ຳພອຍ
ກໍຈັກກອຍໃຈດັ້ນ ຫາມັນຜິນຫມາກ
ທຸກຍາກຮ້ອນ ໂຮມເຈ້ົາບ່ຄວນ ແທ້ແລ້ວ
ຂ້າຈິ່ງ ຄຶດກ່ຳເກື້ອ ການເພື່ອໂພທິຍານ ພຣະແລ້ວ
ກໍຈິ່ງ ແປງເປັນພຣາມ ຈິ່ມຈົນຈຳໃກ້
ເພື່ອຈັກຂໍເອົາແກ້ວ ກັນລະຍານ້ຽງນາດ
ຄັນວ່າ ພຣະບາດເຈ້ົາ ທານແລ້ວຊິສິ່ງຄືນ ວ່ານ້ຽ
ບັດນີ້ ຈອມເຈືອງເຈ້ົາ ທານທອດມະເທສີ
ໃຫ້ເປັນຂອງຕາຊີ ແກ່ພຣາມໄປແລ້ວ
ຄ້ຽວນີ້ ຂ້າຂໍຄືນຈອມເຈ້ົາ ມັດທີນ້ຽງຖວ້ຽຍຣາດ
ໃຫ້ແກ່ພຣະບາດເຈ້ົາ ບຸນກ້ວ້ຽງໜ່ຳໂພ
ເຊິ່ງເປັນ ສາມິໂກແກ້ວ ເຄີຍຄອງຫລ້ຽຍຊາດ ມາແລ້ວ
ຂໍໃຫ້ ຮັບນາດນ້ອງ ນ້ຽງໄວ້ດັ່ງເດີມ ພຣະເອີຍ
ກ້ານປະສິງຍັ້ງແກ້ວ ໂພທິຍ້ານດວ້ຽຍອດ
ພ້ຽນພ່ຳສ້ຽ ເຕັມພື້ນແຜ່ນໄຕ
ສິ່ອະສິງໄຂສ້ຽ ແສນກັນກ້ານປະເສີດ
ປັດສິມະຊາດຖ້ອນ ເຖິງແລ້ວບ່ຄ້ຽ ພຣະເອີຍ
ຊາດຊິມ້ຽພ້ຽນໜ້ຽ ອີງພຸດໂທຕັດເກດ ຈິ່ງແລ້ວ
ໂຜດສັດໃນແມ່ນ້ຳ ນະທີກ້ວ້ຽງຂີ່ຂົ່ມ
ອຸດົມດ້ວຍ ສະເພົ້ຽທອງທ້ຽວທ່ຽ
ເຖິງຝັ່ງທ້ອງ ນິບ້ຽນກ້ວ້ຽງຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ
ບັດນີ້ ຂ້າຈັກຕ້ານສັ່ງເຈ້ົ້ຽ ຈອມປະເສີດຊ້ໄພ ໄວ້ເນີ
ແມ່ນວ່ຽໃຜມ້ຽຂໍ ໜ່ຳຈອມໃຈກວ້ຽງ
ຢ່ຽໄດ້ ກ້ານນ້ຽງນ້ອງ ສອງທ້ຽໃຫ້ຈຳຈ້ຽກ ພຣະອີງເນີ
ຈິ່ງໃຫ້ ນ້ອງຢູ່ອຸປັດຖ້ຽກເຈ້ົ້ຽ ເນ້ຽທ້ອງເພື່ອນສອງ
ປະຄອງຫ້ຽລ້ຽງ ພ້ຽນກັນຍ້ຽມຍ້ຽກ
ພ້ຽກັນພ້ຽກພີ່ນ້ອງ ພ້ຽງເຊື້ອກ່ຳບ່ມີ ແທ້ແລ້ວ
ຍ້ຽມເມື່ອ ເຈັບເປັນໄຂ້ ກ້ຽໄພໃຜຊິເບ່ຽ ກັນນ
ມີແຕ່ສອງພີ່ນ້ອງ ຍ້ຽມຫຍຸ້ງເພ່ຽງກັນ ພຣະເອີຍ
ບັດນີ້ ຂ້າຈັກອ່ຳນວຍໃຫ້ ພອນທັມທ້ຽງແປດ ດີດ້ຽ
ຕັ້ງຫ້ຽກ ສົມປະໂຫຍດແທ້ ພຣະອົງເຈ້ົ້ຽເລືອກເອົ້ຽ ຫັ້ນທ້ອນ

ແມ່ນວ່ຽ ປະສິງໃດໄດ້ ຕ້ຽມໃຈພູວ້ະນ້ຽດ
ໃນແປດຂໍ້ ຂໍເຈ້ົ້ຽວ່ຽມ້ຽ ຫັ້ນທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິ້ຽດເຈ້ົ້ຽ ຍິນສະທ້ຽວນຊ້ອຍຊື່ນ
ກ້ໍຈິ່ງຕ້ານຕໍ່ເຈ້ົ້ຽ ພຣະອິນຟ້ຽຄ່ອງຄວ້ຽມ
ເທື່ອນີ້ ຂ້າຈັກຈິ່ງໃຈນ້ອມ ເອົ້ຽພອນເທວ້ະຣ້ຽດ
ທັ້ງແປດຂໍ້ ປະສິງແລ້ວເລືອກຫ້ຽ
ອັນວ່ຽ ພອນທ່ີເປັນປະຖ້ົມເຄ້ົ້ຽ ຄ້ຽວນສ້ຽມ້ຽດ
ຂໍໃຫ້ພຣະບ້ຽດເຈ້ົ້ຽ ຕິນຜ່ຽນສີພີ ອ້ຽນັ້ນ
ຍິນດ້ຽວນ ຫໍ່ເຮ້ຽປຸນປ້ອງ
ແລ້ວຈິ່ງ ວ້ຽງນ້ະຄອນກ້ວ້ຽ ທ້ັງແດນໂດຍຊອບ
ທຸກປ້ະເທດພ້ອນ ພ້ຽງໜ້ຽຊື່ນຊົມ
ແລ້ວອ່ອນນ້ອນ ທ້ັງເຜ້ົ້ຽພ້ົ້ງກ້ະສັດ
ເຊີນເອ້ົ້ຽ ເຮ້ຽຄືນເມືອເມ້ົ້ອງ ນ້ັ່ງປ່ອງເປັນເຈ້ົ້ຽ
ຍ້ຽມເມ້ົ່ອ ເຮ້ຽຄ່ອງສ້ຽ ນ້ະຄອນໄຊຕຸ້ມໄພ່
ຝ້ົ່ງໝູ່ຄົນບ້ຽບໃບ້ ໂຈນຮ້ຽຍຮ່ວນມ້ຽ
ແມ່ນວ່ຽ ໂທດເຖິງຟັນຄໍຂ້ຽ ດ້ັບສູນເສ້ຽຊ້ີບ ກ້ໍດີຫ້ອນ
ຂ້ຽກ້ໍຄຶດກ່ຳເກ້ືອ ເຫັນເບ້ົ້ອງຜ່ອນເບ້ຽ
ຂໍໃຫ້ມ້ີຫ້ຽງແກ້ ກ້ານຕ້ຽຍພ້ົ້ນໂທດ
ຜ້ຽຍໂຜດໃຫ້ ເຂ້ຽໄດ້ຢູ່ເຢັນ ແດ່ທ້ອນ
ອັນນ້ີ ເປັນພອນແກ້ວ ທ້ີສອງແສນປະເສີດ ຈ້ິງແລ້ວ
ອັນນ່ຶງ ຂ້າຂໍຈ້ິງໃຈນ້ອນ ກູນ້ານ້ຳຣິດ ທ່ານເອ້ຽ
ຝ້ົ່ງໝ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ທ້ັງຄ້ຽຍໃຫ້ຢູ່ເຢັນ ແດ່ທ້ອນ
ທຸກທ່ີພ້ອນ ພວກແກ່ກ້ຽງຄົນ ກ້ໍດ້ີ
ຍ້ົ້ງຊ້ຽຍຊ້ຽວສ້ີພ້ີ ໜຸ່ມເນ້ຽຍ້ັງນ້ອຍ
ປຸນກ້ະໄວ້ ສ້ຽມວ້ຽຍພ້ອນພ່ຳ
ຂໍໃຫ້ສຸກຢູ່ດ້ວຍ ບຸນຂ້ຽເຫລ້ືອນມຸ້ງ ແດ່ທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ທຸກເທດທ້ຽວ ພ້ອນເພ່ົ້ງຄ້ຳສອນ
ຍິນດ້ຽວນ ຫໍ່ເຮ້ຽທ້ັງຄ້ຽຍ
ຄວ້ຽມສະບ້ຽຍໄດ້ ກ້ຽຍໃຈກ້ຽຍໂສກ
ອັນແຕ່ ໃຕ້ໂລກກ້ວ້ຽ ພູນພ້ົ້ນໃຫ້ຢູ່ເຢັນ ແດ່ທ້ອນ
ອັນນ້ີ ເປັນພ້ຣະພ້ອນທ້ັມແທ້ ທ້ີສ້ຽມເສ້ີມສ່ິ
ຂໍດ່ວນໄດ້ ໂດຍດ້ຽມດັ່ງຄ້ະນ່ຶ ແດ່ແມ
ອັນນ່ຶ ຂໍຂ້ຽໄດ້ອ່ອນນ້ອນ ພ້ອນແຫ່ງສ້ີບປ້ະກ້ຽມ
ຢ່ຽໄດ້ໂກກ້ຽແຂ ໂຄ້ບເມ້ຽມ້ີເຈ້ົ້ຽ
ຊ່ືວ່ຽເມ້ຽເຂ້ຽແລ້ວ ຂໍໄກຈ້ຳຈ້ຽກ

ພັດພາກຮ້າງ ຮາມໜ້າບໍ່ຄອຍ
ຂໍໃຫ້ກອຍໃຈລ້ຽງ ເມຍຕົນຕາມຮີດ
ຮັກຫ່ຳຫຸ້ມ ໃຈລ້ຽງຢ່າມີ ແດ່ທ້ອນ
ແມ່ນຂ້າ ລຸລາບໄດ້ ນາງນາດແສນສາວ ກໍດີ
ມອນມີມາພໍພັນ ຮູບໂສມສະເຫລົາແຕ້ມ
ຂໍຢ່າ ຫລີງໄຫລດ້ວຍ ມາຕຸຄາມຄວາມໂລບ
ຢ່າໄດ້ອຳນາດແພ້ ຫລີງຫລົ້ນເລື່ອງກາມ
ຊື່ວ່າອະທັມແທ້ ທາງຂວາງຂົນຮີດ
ຂໍຂ້າເວັ້ນ ວາງໃຫ້ຫ່າງໄກ ແດ່ທ້ອນ
ພຣະພອນອັນນີ້ ຈະຕຸຣາທັງສີ່
ຂ້າຊອບຂໍ້ ປະສົງແລ້ວກ່າວກອນ ແທ້ແລ້ວ
ອັນນຶ່ງ ຂໍຂ້າໄດ້ລູກແກ້ວ ຜູ້ປະເສີດທັງສິລ
ເພນີນຳ ໃຄ່ຄວນຄອງແຈ້ງ
ແປງເມືອງບ້ານ ໂດຍກະບິນຕາມຮີດ
ທັມທ່ຽງຫມັ້ນ ຖືໄວ້ຢ່າໄລ ແດ່ທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ທຸກເທດທ້າວ ພ້ອມເພິ່ງປາຣະມີ
ຍິງຊາຍຊາວຊຸມພູ ຂາບຂາມຂໍໄຫວ້
ເຕໂຊກ້າ ຫມັ້ນເມືອງມາຊ່ວຍ
ທັງສິບສ້າງ ເມືອງບ້ານສ່ຳຮານ ແດ່ທ້ອນ
ແລ້ວລ່ຳຂໍ້ ກອນເກົ່າກະຕັນຍູ
ຂໍໃຫ້ປານີຜາຍ ໄພ່ໄຫທັງຄ້າຍ
ສົມບັດໄດ້ ໂດຍທັມທາງຊອບ
ສິບເຜົ່າເຊື້ອ ສະກຸນກວ້າງທ່ຽງທັມ ແດ່ທ້ອນ
ອັນນີ້ ພອນທີ່ທ້າ ພຣະອິນທາຜາຍໂຜດ ຈົ່ງທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ ຜົນປະໂຫຍດດ້ວຍ ຄຳຂ້າກ່າວມາ ແດ່ທ້ອນ
ອັນນຶ່ງ ຍາມເມື່ອຂ້າພາກດ້າວ ເຈຍຣະຈາກເຂົາຂວາງ
ເຖິງສີພີ ແກ່ນນະຄອນກຸງກວ້າງ
ຂໍໃຫ້ອຸດົມດ້ວຍ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ທຸກປະເທດທ້າວ ຫລາຍຮ້ອຍຢູ່ເຢັນ
ຝູງຫມູ່ ພິຊະໂພດພ້ອມ ລົ້ນໂລກມີມາ
ຜາລາຫລາຍ ເຮື່ອໄພເຕັມຕົ້ນ
ຝູງຫມູ່ສາລີເຂົ້າ ໃນນາໃຫ້ກາຍເກີດ
ເພັ້ງພ່າງຖ້ວນ ເຕັມພື້ນແຜ່ນໄຕ
ໃຜບໍ່ມີຜິດຂ້ອງ ສັນດານດອມໂກດ
ທຸກທີ່ພ້ອມ ພຽນຕັ້ງຕໍ່ສິລ

ຝູງຫມູ່ເງິນຄຳແກ້ວ ເຈັດປະການລົ້ນຫລາກ
ພ້ອມພ່ຳຖ້ວນ ຖົມພື້ນພຸ່ງມາ
ອັນວ່າ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ວາງວຸກທຳການ
ຂໍໃຫ້ສົມບັດມວນ ເກີດມູນມາໃຫ້
ກັບທັງມັງສັງພ້ອມ ມັດສາຊຸມຊົມທ່າ
ສັດຢູ່ໃຕ້ລຸ່ມຟ້າ ຫາຍຮ້ອນຢູ່ເຢັນ ແດ່ທ້ອນ
ພຣະພອນທີ່ທ້ານີ້ ຂໍອົງອົນທິຣາດ
ປະສາດໃຫ້ ຕົນຂ້າຢ່າຄາ ແດ່ແມ
ອັນນຶ່ງ ສັບພະທະນັງແໜ້ນ ໃນພຣະຄັ້ງຂົນອອກ
ທຸກສິ່ງຖ້ວນ ຂອງໃຊ້ສ່ວນຕົນ
ຂ້າຂໍຄຶດກົ່ງເກື້ອ ບໍຣິຈາກທຳທານ
ຍາຈິກຂໍ ທົ່ວແດນດາໃຫ້
ແສນສາງລົ້ນ ເຕັມເຍຍຢ່າຂາດ
ພຣະຄັ້ງຄຸ່່ນໄວ້ ຍັງຖ້ວນດັ່ງເດີມ
ຢ່າໄດ້ບາງບົກແຫ້ງ ເຕັມຄືນຄືເກົ່າ
ສັບພະສິ່ງເຂົ້າ ຂອງລົ້ນຄ່າຄາມ
ຄັນຂ້າທານໄປແລ້ວ ໃຫ້ເຕັມມາມີຂາດ
ເຫມືອນດັ່ງ ແປວແມ່ນ້ຳ ທະເລກວ້າງຫລັ່ງໄຫລ
ເມື່ອຂ້າ ທານໄປແລ້ວ ມະໂນໃສສົມເຫດ
ຢ່າໄດ້ມີເລດລ້ຽວ ຄະນິງຂ້ອງຕໍ່ຂອງ
ເສຍດາຍດ້ວຍ ອາໄລຫລີງໂລບ
ຂໍຂ້າເວັ້ນ ກາມຫ້າຢ່າຄາ ແດ່ທ້ອນ
ຈົ່ງໃຫ້ຍິນດີດ້ວຍ ດອມທານທຸກເມື່ອ
ຢ່າໄດ້ ຄິດອ່າວເອີ້ອ ທານແລ້ວໃຫ້ຜ່ອງໃສ ແທ້ແລ້ວ
ພຣະພອນເຈັດນີ້ ອິນທາເທວະຣາດ
ໂອກາດຕັ້ງ ປະທານຂ້າຂອບຄຸນ ແທ້ແລ້ວ
ອັນນຶ່ງ ສັດສົມສ້າງ ທັມມະດາເດີມໂລກ
ບໍ່ທ່ຽງຫມັ້ນ ກັມກ້ຽວຕ່າວເຖິງ
ຍາມເມື່ອ ຂ້າແກ່ແລ້ວ ຈຸຕິຈາກນະຄອນຂວາງ ເມື່ອໃດ
ວາງຄົ້ງຄອງ ພາກພົ້ນຮ່ວມຫ້ອງ
ຂໍຂ້າແຍງຍັ້ງກ້ຳ ວິມານແມນເທວະໂລກ
ຜົນຫວ່ານໄວ້ ແສນສ້າງພ່ຳນານ
ຢ່າໄດ້ ຖອຍຫລັ່ງຢັ້ງມ ລາລິງຖ້ານຕ່ຳ
ຂໍໃຫ້ບຸນຊ່ວຍຢູ້ ຍໍໄວ້ສ່ວນສູງ ແດ່ແມ
ຂໍຂ້າໄດ້ ດວງຍອດປາຣະມີ

11. มะหาธาด

(ปะดับด้วย 69 พระคาถา)

เทื่อนี้ ข้าจักขอไขเบื้องๆ
พระธาชาติมปู่ ก่อมแล้ว

ปู่แห่งห้องๆ กุงกอ้างชิไถ่ทลาม เจ้าเอิย
พ่เห้มพ่างๆๆ ฟ้า ร้องธ่ำละดูฝ่ม แลเย้
สุธิโยยอๆ อ่อมแสงสูมด้าว
ดาวมั้ม สองกะสัดเจ้า ทิงทัมในเถื่อม
สะหงัดปู่ปิ้งๆ สองเจ้าพ่ำพอย แท้แล้ว
บัดนี้ จักก่าวเถิงกุมามน้อย ติกพอยเจยระจาก ก่อมแล้ว
นับแต่พากแม่เจ้า กอยกั้มเทื่อมกะหาย
พรามกำ บายเอ้าแส้ ติตามต้อมไล่
ข้ามด่ามไม้ หลายมื้ถ่มดาว
ดันเถิง อันสอดไม้ ลับล่มลิงแลๆ
มันกำแปงสาขา ห่างๆามเทิงห้าๆ
มันกำมอมเม้าถ้าๆ สาชิลี้ซ่อม ปู่แล้ว
หาบ่อมกั้น มันย้ามหมู่เสือ
อันว่า สัดตูร้าย มิมาพื้นซ่อม
มันกำ ผูกเอ้าสองแจ่มเจ้า อิงเผ่าพิงกะสัด
พันหะนังมัด โธบกันหมาแพ้น
สองแขนเจ้า เถือเข้าถาดเถ่ง
กับกิ่งไม้ แดดิ้นบ่ติๆ ได้แล้ว
มันให้ สองอ่อมน้อย ไสยาดมอมดิน
เสโหแถม ฝุ่นตองเต้มเนื้อ
พรามกำ มอมเทิงห้าๆ เต้มตาซอดรุ่ง
ฝูงอ่อมน้อย สองเจ้าปู่ดิน แท้แล้ว
เมื่อนั้น เลียเถือดร้อม เทอะธาดเข้าฮาๆ
ทินทองละนัง ที่อแดนดอมน้อย
กำจิ่งแปงกายให้ ลิดทิกับเพด เป้นแล้ว
ตินนึ่ง เหม้อมพระยาเทอดเจ้า ปิตาไท้รุ่งหา
ดั้นป่าไม้ ตามอ่อมอิงกะสัด
ฮองถิ่นลัด ไต่ตามสองเจ้า
ดันว่า มาเถิงแก้ เถือเข้าฮันผูก

โพทิยามแยๆ ใถ่ถอยย่าเอ้ิน
อันนี้ เป้นพอมแก้ว อัดถะทัมถิบแปด
ข้าขอบฮ้ ฮ่เจ้ายอดสะท้อม แท้แล้ว
ตามที่สัมยาให้ จิงใจเทับขอบ
พอมทิบแก้ว ฮ่ได้ดั่งปะสิง แด่ท้อม
เมื่อนั้น สักโกไท้ อำมะธิมเธือๆเดด
ต้ามตอบเจ้า กอมกั้งก่าวถะแหลๆ
แล้วจิ่ง อำนวยให้ พอมทัมทั้งแปด
โอมอ่านตั้ง ถวายเจ้าหม่ำโพ
พ้อมพ่ำถ้อม รักเธิ่งเธือๆสิล
อิมหาหาม ซ่วยชูถาวแถ้ม
ฮ่ให้สิมปะสิงได้ โดยใจจิงเจด
อิมทิธาดเจ้า แถมซ้ำสิ่งพอม
แล้วพากต้าม ลาธาดจอมกะสัด
เมือเมืองแมม หมื่นนางมอมล้อม
ฝูงหมู่สาวสะหวันฟ้า มิมทูมทิงรูบ
ฮับก่อมเจ้า เทอาไท้ยู่เย้ิน แท้แล้ว
ยุดติกาบั้น สักกะบันไว้ก่อม
พอมแปดฮ้ พระอิมเจ้าโผดหาม

สักกะปัพพัง อันว่ากิยาอันพันละนายังสักกะบันพ์

นิตถิตัง ก็สะเด็ดบ่ธะบวมถวมแล้วท่นี้ก่อมแล

(ปะดับปะดาไปด้วยพระคาถา 43 พระคาถา)

พระพุทธะเจ้าสะเด็ดลิงมาจากเมืองสะหวัน
หลังจากที่ทิงจำพันสาที่สะหวันชั้นดาวะดึง

ອູ້ມອ່ອນນ້ອຍ ຊາລີທ້າວນັ່ງເພົ່າ
ແລ້ວລູບລ້ຽງ ໂລມກົ່ນສຸຄັນທາ
ໂພຊະນາທິບ ພ່ຳເດົາດາປ້ອນ
ພຣະກອນສາງຫຍຸ້ງ ເກສາເກົ້າເກດ ໃຫ້ແລ້ວ
ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ເທວະໄທ້ກ່ອມນອນ
ແລ້ວນວດຟັ້ນ ພຣະກາຍເລົ່າໂລມຂວັນ
ໄສຍາເນົາ ອຸ່ນກາຍເທວາທ້າວ
ຕົນນຶ່ງ ແປງກາຍໃຫ້ ເປັນຮູບມານດາ
ເຫມືອນດັ່ງ ນາງມັດທີ ແອ່ວນ້ຳນາງນ້ອຍ
ກອຍໃຈດັ້ນ ເດີນດົງຮ້ອງຮ່ຳ
ນ້ຳລູກນ້ອຍ ສອງເຈົ້າບໍ່ເຊົາ
ອັນວ່າ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ອູ້ມອ່ອນກັນຫາ
ຊົນລະທາແຖວ ຮ່ຳໄຮກອຍກັ້ນ
ພຣະຖັນສອງເຕົ້າ ເຕັມດີຄັດເຄ່ັງ
ນົມເປັ່ງຍ້ອຍ ຍໍເຈົ້າໃສ່ເພົ້າ
ກັນຫາເຈົ້າ ສະເຫວີຍນົມນອນແນບ
ນ້ຳທິບແກ້ວ ຈັນທະຄູ້ສ່ວຍສີງ
ກັບທ້າ ຊາລີປ້ອນ ບ້ຽອນລູກອ່ອນ
ຂອດເກດເກົ້າ ຊະໂລມແປ້ງຢູ່ເຢັ້ນ
ແລ້ວກອດອູ້ມ ເອົາແນບນອນຕັກ
ຄຳຄີງບາ ນວດແພ້ງພຸ້ນແກ້ວ
ພໍຄາວນ້ອຍ ວັນວຸ້ນແຈ້ງສ່ອງ ມາແລ້ວ
ພຣະພີ່ນ້ອງ ແພ້ງຕື່ຕື່ນມາ
ເທວະດາດ້າວ ແປງກາຍກໍຫາຍຮູບ ໄປແລ້ວ
ຝູງຫມູ່ເຄືອຜູກເຈົ້າ ກໍພັນເຂົ້າດັ່ງເດີມ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ເຖົ້າໂຫດຮ້າຍ ຊາດຊົ່ວຊຸຍຊະໂກ
ມັນກໍຕຶ່ງຕັ່ງລຸກ ສ່ອງແຍງຍັ່ງເຈົ້າ
ເຫັນຍັ່ງ ເຄືອເຂົາຫມັ້ນ ພັນດີຄືເກົ່າ ດັ່ງນັ້ນ
ເຖົ້າບາບໃບ້ ຫົວຍຸ້ມອຸ່ນໃຈ
ມັນກໍ ລົ້ງປາຍໄມ້ ມາຈູງເຈຍຣະຈາກ ໄປແລ້ວ
ພາກທີ່ນັ້ນ ໄປໜ້າຄຸ່້ນຄາວ
ແລ້ວຈຶ່ງ ໄປເຖິງເທົ້າ ມໍຣະຄາທາງແວ່
ແຍກແບ່ງເບື້ອງ ສອງເສັ້ນຕ່າງກັນ
ເສັ້ນໜຶ່ງນັ້ນ ໄປປະເທດເມືອງພຣາມ
ຕາມນິຍາຍ ກ່າວປຸນປ່ອງອ້ຽ

ທາງໜຶ່ງ ໄປຫົນຫ້ອງ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ເຖົ້າເຜດຮ້າຍ ຈຳຫມັ້ນເລົ່າຫລ້ຽ
ເພາະວ່າ ເທວະດາເຂົ້າ ປະດົນໃຈຈຳພາກ
ຄວາມປະຫມາດເຖົ້າ ເຖິງແລ້ວກໍເລົ່າລືມ
ມັນກໍ ຕາມທາງເສັ້ນ ສີພົນະຄອນຣາດ
ຈູງແຈ່ມເຈົ້າ ສອງນ້ອຍລ່ວງເລີຍ
ນັບແຕ່ ພຣາມພາຜ້າຍ ດົງຫລວງແສນຍ່ານ
ເດີນດ່ານໄມ້ ຈູງເຈົ້າບໍ່ເຊົາ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ພຣາມແກ່ຈູງຕີ
ກັນຫາທ້ຽງຊາລີ ອ່ອນແຮງເຫລືອຮ້າຍ
ຕັ້ງຫາກ ຫລາຍວັນໄດ້ ຫລາຍຄືນຄາວເຄ່ັງ
ມັນກໍລັດເລ່ັງດ້າວ ຂຽວຂ້າມປ່າດອຍ
ສອງອ່ອນນ້ອຍ ຕີນໄຄ່ຫົມໜອງ
ຄ້ຽງພອງເຜົ່າ ຕຸ່ມຕໍ່ຕີນຂ້ຽນ
ເປັນທີ່ກັມສຸດດ້ວຍ ດອມອ້ຽນ້ອງພີ່
ໜີບໍ່ພົ້ນ ກັມເຈົ້າແຕ່ຫລັງ ແທ້ແລ້ວ
ນັບແຕ່ ພາກຈາກດ້າວ ຫົມະເວດປ່ຽອິນ
ເຖິງຍັ້ງ ເມືອງສີພີ ກົ່ງແນວນະຄອນກວ້ຽ
ສັ້ງຂະຫຍາໄດ້ ທ່ຽໄກຫົກສິບໂຍດ
ພຣາມກໍ ພາແຈ່ມເຈົ້າ ຂຽວລ້ານລ່ວງໄພ
ນັບອ່ານໄດ້ ສິບຫ້າຄົບຣາຕີ
ກໍຈຶ່ງເຖິງກຸງໄກ ຈົ່ມກະແສແສນທ້ຽ
ຍາມເມື່ອ ເດີນທ່ຽຜ້າຍ ຫົມະພານໄພຍະມາດ
ຝູງຫມູ່ ເທວະຣາດເຈົ້າ ແນມນ້ອຍໜໍ່ອົນ ຢູ່ແລ້ວ
ທຸກເຖ່ືອນໄມ້ ນ້ຳແນບອົ່ງກະສັດ
ພຸ້ມກຸມານ ໃຄ່ຄອຍລະວັ່ງເຈົ້າ
ເຖິງເມື່ອ ວັນສູນເສ້ົາ ເລັຍແລ່ງຕົກຕ່ຳ
ຍາມຄ່ຳແລ້ວ ເທວະໄທ້ຊ່ວຍຊູ
ເຂົ້າກອດອູ້ມ ແກ້ຜູກພັນທະນ້ຽ
ອາຫານທິບ ພ່ຳມວນມາລ້ຽ
ປະຄອງສອງນ້ອຍ ຖະໜອມນົມນ້ຳອຸ່ນ
ບໍ່ໄດ້ໄລເຈືອງເຈົ້າ ເຖິງທ້ອງແຫ່ງນະຄອນ ແທ້ແລ້ວ
ຍຸດຕິກາບັ້ນ ກຸມານເດີນເທດ
ສັ່ງເຂບຂໍ້ ໄຂແຈ້ງກ່າວກອນ
ອຸທາຫອນໃຫ້ ດ່ຽໄຂຖະແຫລ່ງໂລກ

ຍົກເລື່ອງໄວ້ ເມືອໜ້າຊິຕໍ່ທັມ ເຈົ້າເອີຍ
ບັດນີ້ ຈັກກ່າວເຖິງຜູ້ຜ່ານພົ້ນ ພຣະຍາໃຫຍ່ສົນໄຊ ກ່ອນແລ້ວ
ພຣະກໍ ທົ່ງທັມຜາຍ ໜີ້ນເມືອງມານ້ອມ
ສົມບັດລົ້ນ ຊຸມພູເພັ້ງໂລກ
ເຊັ່ງຊ່າເທົ້າ ນະຄອນກວ້າງທົ່ວແດນ ແທ້ແລ້ວ
ຍາມເມື່ອ ວາເຍດຍ້າຍ ອ້ຽງອວ່າຍລົ່ງແລ່ງ ແລເຍີ
ສຸຣິໂຍລັບ ຫລ່ຽມເຂົາສະເໝນເບື້ອງ
ພູມິຍ້າຍ ເມືອປ່າງສະເຫວີຍໂພດ
ນາງສະນົມນັ່ງລ້ອມ ຫລາຍຊັ້ນແກວ່ງວີ
ແລ້ວເລີກມ້ຽນ ສະເດັດສູ່ເມັ່ງຊອນ
ນົນທຽນຫລວງ ປຸນປ່າງເທວາໄທ້
ພຣະກໍ ໄສຍາເຍື້ອນ ບັນທົມເທິງແທ່ນ
ໂຄມເຮື່ອໄຕ້ ປ່າງກວ້າງດັ່ງດາວ ແທ້ແລ້ວ
ຄາວນັ້ນ ອົງກະສັດໄທ້ ສົນໄຊພູວະນາດ
ພຣະກໍ ໄສຍາດເຍື້ອນ ຍາມນ້ອຍໜຶ່ງຝັນ ເຈົ້າເອີຍ
ຝັນວ່າ ປຸຣິໂສເຊື້ອ ຊາຍຊະຣາຄົນແກ່
ໂຕເຕີບດ້ານ ດຳກ້າດັ່ງກາ
ໃຈຫານຫ້າວ ທະນົງຕົວບັ່ງອາດ
ໂຜນຜາດເຂົ້າ ທວານກວ້າງບໍ່ກົວ
ມີມັນຖືບົວແກ້ວ ປະທຸມທອງທັ່ງຄູ່
ໃສ່ອ່ຽງເຫລື້ອມ ບົວແກ້ວຕ່າງກັນ
ດອກໜຶ່ງນັ້ນ ແຍ້ມກິບເກສອນ
ຍັງບໍ່ບານເຕັມດວງ ແຕ່ພໍພຽງອ້າ
ດອກນຶ່ງ ຍັງຈຸມແທ້ ບໍ່ທັນແຊໄຊກາບ
ຕັ້ງຫາກ ດູສຸພາບຜ່ຽງ ບົວແກ້ວຮຸ່ງເຮືອງ
ອັນວ່າ ຊາຍຊະຣາເຖົ້າ ຈິ່ງໃຈຈອມຣາດ
ນຳດອກໄມ້ ບົວແກ້ວຍື່ນຖວາຍ
ພຣະບາດເຈົ້າ ຮັບຮົບເຮວພະລັນ
ພຣະກອນກຳບົວ ຊື່ນຊົມຊູໄວ້
ພຣະກໍ ດີພຣະໄທໄດ້ ບົວທອງທັ່ງຄູ່
ປະດັບເກດເກົ້າ ພຣະກັນໄວ້ຫວ່າງສຸງນ
ປະທຸມທອງແກ້ວ ບົວບານແຍ້ມກິບ
ໄຂກາບອ້າ ລະອອງລົ້ນລ່ອງລົງ
ຫອມກິ່ນແກ້ວ ປະທຸມເທດຈັ່ງກອນ
ພູທອນຫລົງ ລ່ຳແຍງຍໍໄວ້

ເມື່ອນັ້ນ ຈອມກະສັດໄທ້ ໄສຍາສະດຸ້ງຕື່ນ ມາແລ້ວ
ໜ້ອຍໜຶ່ງແຈ້ງ ຫາເຖົ້າທ່ານໂຫມ
ຫຳນວາຍແກ້ ການຝັນພູວະນາດ
ພຣະບາດເຈົ້າ ໄຂຂໍ້ກ່າວຄະດີ
ເມື່ອນັ້ນ ຫມໍໂຫມເຖົ້າ ຄົ້ນເຄີຍຄູນເລກ
ຮູ້ຮ່ອມຖ້ວນ ເຫັນແຈ້ງສູ່ເຊີ່ງ ແທ້ແລ້ວ
ແລ້ວນອບນົ້ວ ທູນຣາດເລັ່ງໂຍ
ພູທອນທົ່ງນົມິດ ໂຊກມີມາແທ້
ຕາມກົ່ງແກ້ວ ພຣະຈັນກອນກົ່ງລົກ
ພະຫັດສະບໍຄົມາຢູ່ຍ້ອງ ແທນຖ້ານເສດສູນ
ຍັ່ງຈັກມີຊາດເຊື້ອ ສະກຸນເຜົ່າພົ່ງກະສັດ
ຕົກໄກພັດ ພາກພອຍເມືອງບ້ານ
ມາສູ່ສົມພານເຈົ້າ ຈອມຄຸນພູວະນາດ
ຂໍໃຫ້ ພຣະບາດເຈົ້າ ວັນນີ້ໃຄ່ຄອຍ ຫັ້ນທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້າ ດີພຣະໄທຊ້ອຍຊົ່ນ
ໂຫມກໍ ນົບນອບນົ້ວ ຊຸລີລ້ຳລ່ວງລົ່ງ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະບາດເຈົ້າ ສະເດັດສູ່ຊານຂວາງ
ຝູງໜູ່ນົນຕິຕາມ ພ່ຳມວນມາເຕົ້າ
ຂຸນນາງເຝົ້າ ທັນຢ້ຳພູວະນາດ
ຂ້າມະຫາດລ້ອມ ຫລາຍລ້ານຄັ່ງພະລານ ແທ້ແລ້ວ
ບັດນີ້ ຈັກກ່າວເຖິງພຣາມະໂນເຖົ້າ ທ່ຽວທາງຫ້ວຫອດ ກ່ອນແລ້ວ
ມັນກໍພາອ່ອນນ້ອຍ ສອງເຈົ້າດຸ່ງເດີນ
ຂ້າມຂອບຟ້າ ດົ່ງດ່ານເຂົາຂຽວ
ມັນກໍ ຫລົ່ງທາງລັດ ລ່ວງແດນມະຄອນກວ້າງ
ຈູງສອງເຈົ້າ ເດີນທາງເຍື້ອນຍ່າງ
ເລັ່ຍລ່ວງເຂົ້າ ສະໜາມກວ້າງຜ່ານວັ່ງ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະບາດເຈົ້າ ທອດພຣະເນດແລເຫັນ
ອາກາມເຫມືອນ ດັ່ງພົ່ງພັນເຊື້ອ
ອັນວ່າ ກຸມານນ້ອຍ ທັ່ງສອງສຸພາບ ຍິ່ງແລ້ວ
ດູແປກໜ້າ ຫລານແກ້ວແຫ່ງເຮົາ ແທ້ແລ້ວ
ສູຈົ່ງໄປທັນເຖົ້າ ຄຸມຄືນມາມອບ ກູເທີ້ນ
ກູຈັກຖາມໂຈດແຈ້ງ ພົ່ງເຊື້ອຊີ່ລີ ນັ້ນເດ
ເມື່ອນັ້ນ ຂ້າມະຫາດເຈົ້າ ຮັບຣາດຊະບັນຊາ
ຕາມພຣາມຄືນ ຄອບພຣະຄຸນຄຳແຈ້ງ
ພຣະຍາຫລວງເຈົ້າ ບູຮົມທັກທ່ຽວ ພຣາມແລ້ວ
ທ່ານນີ້ ຢູ່ແຫ່ງຫ້ອງ ແດນດ້າວແຫ່ງໃດ ນັ້ນເດ

ໃຈປະສົງດ້ວຍ ກິງການຫວັງປະໂຫຍດ ສັງນັ້ນ
ທ່ານຈິ່ງ ເດີນດ່ານໄມ້ ມາພີ້ເພື່ອປະສົງ ສັງຈາ
ອັນວ່າ ທາຣະກາແກ້ວ ມີງຈູງມັດຜູກ ມານີ້
ເປັນລູກນ້ອຍ ໃຜແທ້ວ່າມາ ທ່ານເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣາມນອບນີ້ວ ທູນເອກອິງກະສັດ
ອັນວ່າ ສອງກຸມານ ລູກຈອມໃຈກວ້າງ
ຫາກແມ່ນ ອຸທອນເຈົ້າ ຊີໄພພຣະຍາເຫວດ ຈິງແລ້ວ
ທ່ານຢູ່ສ້າງ ເຂົ້າກວ້າງປ່າດອຍ
ຕົວຂ້ານ້ອຍ ຄົນຂະມອດເຂັນໃຈ ທ່ານເອີຍ
ກໍຈິ່ງໄປຂໍທານ ໜໍ່ອົນອິງລ້ຳ
ພຣະຜູ້ທິງທັມສ້າງ ໃຈບຸນທານທອດ ຂ້າແລ້ວ
ຂໍໃຫ້ ພຣະຍອດແກ້ວ ບຸນກວ້າງອີດູ ແດ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ອິງກະສັດໄທ້ ສົນໄຊພູວະນາດ
ອຳນາດກ້າ ຖາມຖ້ວນໄລ່ລຽງ
ເອັງຫາກໄປລວງລໍ້ ຂໍຄົນທັງຄູ່ ມາແທ້
ກູຫາກຮູ້ເລດລ້ຽວ ພຣາມເຖົ້າເກັ່ງກົນ
ໃຜທ່ອນຂໍຄົນໄດ້ ຊຸມພູພື້ນໂລກ ເຮົານີ້
ມີງຊ່າງ ອຸປະໂຫລກເວົ້າ ຄຳນີ້ບໍ່ຈິງ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຊຸຍຊະໂກກົ້ມ ທູນສານຖະແຫລງເຫດ
ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ທານໃຫ້ທ່ຽງຈິງ ພຣະເອີຍ
ເພາະວ່າ ທ່ານກ່ຳສ້າງ ສົມໂພດໂພທິຍານ
ຈິ່ງໄດ້ທານບຸດຕາ ແລກຍານດວງລ້ຳ
ຂໍພຣະອິງຖາມເຈົ້າ ຊາລີຫລານຣາດ ພຣະອິງນັ້ນ
ຂ້າບໍ່ໄດ້ຫລອກລໍ້ ຂໍໄດ້ກໍຈິ່ງເອົາ ພຣະເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ອິງກະສັດໄທ້ ສົນໄຊພູວະນາດ
ກໍຈິ່ງຖາມຣາດຜູ້ ຫລານເຈົ້າເຈືອງຈອມ
ແຕ່ນັ້ນ ພິເສດແກ້ວ ຊາລີຣາດກຸມານ
ທູນເທໂວ ວ່າຈິງພຣາມຕ້ານ
ອັນວ່າ ຈອມບຸນກວ້າງ ຄຸນຄາມປິຕຸຣາດ
ອະນຸຍາດຂ້າ ກັນຫານ້ອງແກ່ພຣາມ ພຣະເອີຍ
ເພາະເພື່ອ ແລກປ່ຽນແກ້ວ ດວງຍອດສັບພັນຍູ
ປາຣະມີຍານ ພ່ຳເພັ້ງພຽນສ້າງ
ຄອງໃດແທ້ ເພິ່ງໃຈຈອມປະໂຫຍດ
ພຣະພໍ່ເຈົ້າ ຫານແທ້ບໍ່ຫວ່ງ ໄວ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາຫລວງເຈົ້າ ບູຣົມໄຊຮູ້ເລື່ອງ

ເຫມືອນດັ່ງ ໄຟຜ່າເຜົ້ງ ພຣະກາຍຮ້ອນເຫື່ອໄຫລ
ພຣະໄຫຫວງເຈົ້າ ປານປັ້ນສອນສຽບ
ພາກນຶ່ງ ເປັນດັ່ງຂວານຢູ່ຟ້າ ຜະຫລຽງເຂົ້າຜ່າຫົວ ນັ້ນແລ້ວ
ພຣະໄຫຫວງມ້າງ ຄະນິງຫລັ້ງເອື້ອອ່າວ
ຕ້ານຕໍ່ແກ້ວ ຫລານຫລ້າເຜົ່າພິງ
ອັນວ່າ ສອງອິງນ້ອຍ ຫລານແພງພອຍພາກ
ວິບາກເຈົ້າ ແສນຊັ້ນອີດູ ປູ່ເດ
ກຳເນີດນີ້ ຄືເມກມີວຝົນ ແລນ
ປູ່ຫາກ ມີວເມົາຫລິງ ໄພ່ເມືອງມັນຟ້ອງ
ໂມຫັງຫຸ້ມ ເຫັນດີດອມໄພ່
ໃຈມ່ຕົ້ນ ຫລານຫລ້າຢ່າຕຽນ ປູ່ທ້ອນ
ຍາມເມື່ອ ຄາວກ່ອນກີ້ ຫລານແມບນອນຕັກ
ສອງດວງພັກ ນັ່ງເພົ້າພຽນຕຸ້ມ
ຄາວນີ້ ຫລານຫາກທຳແຂໃຫ້ ກະບວນຄືຄົນອື່ນ
ເຫມືອນດັ່ງ ໄທຕ່າງດ້າວ ໜີໜ້າທ່າງໄກ ແລນ
ຮ້ອຍທີ່ ຫລານກູ່ແກ້ວ ເສຍພຣະໄທທິງໂກດ
ປູ່ໂຜດແລ້ວ ຫລານຫລ້າຢ່າເຄືອງ ປູ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ສີສະຫລຽວຫລ້າ ຊາລີທູນພຣະປູ່
ຂໍໃຫ້ພຣະຍຳເກົ້າ ບຸນກວ້າງຮ່ຳເພິງ ແດ່ທ້ອນ
ຍາມເມື່ອ ສຸກຢູ່ທ້ອງ ທິງແທ່ນນະຄອນຂວາງ
ບິດາຍັງ ແມ່ມີພຽນລ້ຽງ
ຝູງໜູ່ ຊາວເມືອງພ້ອມ ຍິນດີຮັກໜ່ຳ ຂ້າແລ້ວ
ເຂົ້າວ່າ ເປັນໜໍ່ເຊື້ອ ຫລານເຈົ້າເຈືອງຈອມ ແທ້ແລ້ວ
ຄາວນີ້ ປູ່ເບີກບ້ານ ຂັບລູກໄລຫລານ
ໄປຢູ່ເຂົາວິງກົດ ປ່າດອຍດົງຊ້າງ
ຕັ້ງຫາກ ແສນທຸກແທ້ ນອນດິນດອມປວກ
ພຣະພໍ່ຊ້ຳ ທານໃຫ້ແກ່ພຣາມ ພຣະເອີຍ
ຄາວນີ້ ຫລານເປັນຂ້າ ຫາສາພຣາມຢູ່
ປູ່ກໍເປັນພຣະເຈົ້າ ຊິໄປຂຶ້ນນັ່ງເພົ້າ ໄດ້ລີ
ເມື່ອນັ້ນ ບຸນຂວາງເຊື້ອ ໄວຍະໂກຟັງພາກ
ຫລານເລົ່າຕ້ານ ໄຂຂໍ້ຊອບຄອງ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະປູ່ເຈົ້າ ນ້ຳພຣະເມດນອງແຖວ
ພຣະຈິ່ງບັນຊາຊຸນ ຢ່ານານພະລັນແກ້
ເຄືອເຂົາໄມ້ ຄຽນແຂນຫລານຣາດ
ແລ້ວຈິ່ງຮັບສັ່ງໃຫ້ ຫລານນ້ອຍນັ່ງເພົ້າ

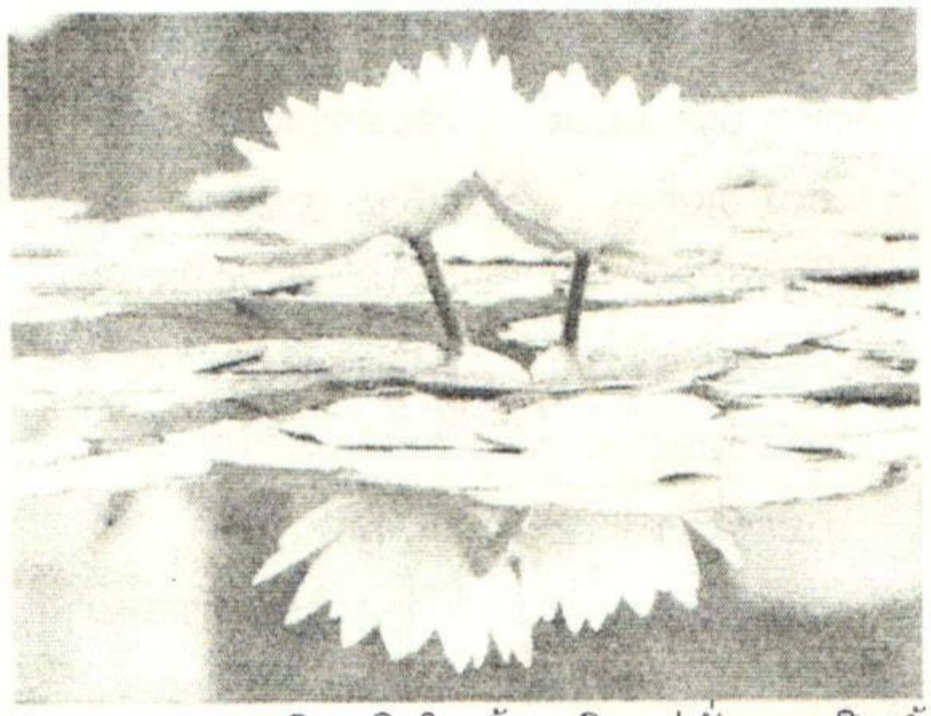
ພຣະບາດເຈົ້າ ຊົມຈູບຈອມຂວັນ
ສອງຫລານຮັກ ພາກພອຍເມືອງບ້ານ
ຍາມເມື່ອ ທານສອງເຈົ້າ ພຣະປິຕາຄາດຄ່າ
ການມາກນ້ອຍ ປະມານຖ້ວນທໍ່ໃດ ປູ່ນໍ
ບັດນີ້ ປູ່ກົງເກື້ອ ການໃຫຍ່ຍໍແຍງ
ຝູງຫມູ່ເງິນຄຳນັບ ຫມື່ນກົກອງແກ້ວ
ແມ່ນຈັກ ແສນສາງແທ້ ພັນເຍຍຊົຍມອບ
ປູ່ຈັກຖອນໄຖ່ເຈົ້າ ຫລານແກ້ວບໍ່ກ້ວ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ກຸມານທ້າວ ຊາລີຫລານຣາດ
ກໍຈິ່ງທູນບາດໄທ້ ບຸນກວ້າງກ່າວຄະດີ
ຍາມເມື່ອ ພຣະພໍ່ເຈົ້າ ບໍຣິຈາກຫຳທານ
ຣາຄາຄວນ ພໍ່ຕີຫມາຍໄວ້
ມີທັ້ງທອງຄຳເຂັ້ມ ພັນຕຳລຶງຄວນຄ່າ
ຕິວຂ້ານ້ອຍ ຫລານແກ້ວຜູ້ດຽວ ພຣະເອີຍ
ອັນວ່າ ນາງນາດໄທ້ ແກ້ວເກດກັນຫາ
ພຣະປິຕາຫມາຍ ຄ່າຄວນຄຸມໄວ້
ອັນວ່າ ທອງຄຳໄດ້ ກອງຕຳລຶງພໍຮ້ອຍໜຶ່ງ
ຊ້າງແລະມ້າ ເງິນແກ້ວສູ່ແມວ
ມີທັ້ງຫາສີຂ້າ ຫາສາສົນໄຖ່
ໂຄອຸສຸພະຣາດໄດ້ ເຖິງຮ້ອຍທໍ່ກັນ ພຣະເອີຍ
ອັນນີ້ ຣາຄານ້ອງ ຕິປະມູນມາຊາດ
ຂໍໃຫ້ພຣະບາດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງຮ່ຳເພິງ ຫັ້ນທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ວິເສດເຈົ້າ ຈອມຣາດສົນໄຊ
ພຣະກໍຍິນດີດອມ ບໍ່ເຄືອງພຣະໄທແຄ້ນ
ຂອງນິດນ້ອຍ ພຣະອົງເຮົາເຫັນຮູບ
ຍັງບໍ່ສົມຄ່າເຈົ້າ ຊົແຖມຊ້ຳຕື່ມພຣາມ ແທ້ແລ້ວ
ລາງວັນໃຫ້ ພຣະມົນທຸມຜາສາດ
ເຈັດສ່ວນຊັ້ນ ຫລາຍຫ້ອງຮູບງາມ
ໃຫ້ແກ່ ຕາພຣາມເຖົ້າ ຊຸຍຊະໂກຄວາມຊອບ
ນຳມອບເຖົ້າ ດຽວນີ້ຢ່ານານ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະສັ່ງແລ້ວ ຝູງຫມູ່ເສນາ
ພາກັນໄປ ເບີກພຣະຄັງຄຳລ້ານ
ຂົນຂອງຂຶ້ນ ໂຮງພຣາມຜາສາດ
ຝູງຫມູ່ ຊ້າງແລະມ້າ ມວນພ້ອມເຮັ່ງເຮວ
ກັບທັ້ງອາຫານລ້ຽງ ຕາພຣາມບໍຣິໂພກ

ຂະໜົມຖົ່ວແປ້ງ ນ້ຳຕານກ້ອນແກມງ່າ
ມີມາຖ້ວນ ຫວານຄາວຮອຍແປດ
ເປັດໄກ່ຕົ້ມ ຫມູຢ້າງຢ່າງດີ
ມີທັ້ງສຸຣາເຫລົ້າ ດອງດີຕົ້ມກັ່ນ
ບາຣັນເຫລົ້າ ກົນແກ້ມແກມຫມູ
ມີທັ້ງຊາຊູສົ້ມ ຍໍມວນມາມອບ
ສັບພະສິ່ງເຂົ້າ ຂອງລົ້ນຄ່າຄາມ
ຝູງຫມູ່ ງົວຄວາຍມ້າ ອາຊາໄນຊ້າງເຄືອງ
ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ພຣາມເຖົ້າຄູ່ອັນ ນັ້ນແລ້ວ
ເຂົ້າກໍຍໍພາເຂົ້າ ຂະໜົມມາຫລາຍຫາບ
ລາບແລະກ້ອຍ ທັ້ງປີ້ງຈີ່ຈືນ ແທ້ແລ້ວ
ມີທັ້ງ ພາຫວານພ້ອມ ພາຄາວເດຍລະດາດ
ພຣາມຊາດພໍ້ ອໍເຖົ້າຊື່ນຊົມ
ມັນກໍຍໍຍັງແກ້ວ ສຸຣາບໍຣິໂພກ
ລາບເລືອດລົ້ນ ຫລາຍຖ້ວຍຖ່ຽນມາ
ສັງຂະຫຍາລົ້ນ ຫມູມັນແກງໄກ່
ເຖົ້າບາບໃບ້ ຫລິ້ງພໍ້ບໍ່ພໍ ແທ້ແລ້ວ
ມັນກໍເຫັນຂອງລົ້ນ ໂລໂພບໍຣິໂພກ
ບາຣັນເຫລົ້າ ເມົ້າແລ້ວກໍຍົ່ງກິນ
ເຕັມພຸງໄສ້ ຄຸງຄໍທ້ອງໄຄ່
ໄຟຫາດໄຫມ້ ເຜົ້າຍ້ອຍບໍ່ທັນ
ພໍຄາວນ້ອຍ ພຸງພຣາມເລັຍແຕກ
ມັນກໍມ້ຽນຊາກຊ້ຳ ເມືອຫມໍ້ແຜ່ນແດງ ແທ້ແລ້ວ
ເຂົ້າກໍເມືອທູນໄຫວ້ ສົນໄຊພູວະນາດ
ພຣະກໍມີອາດໃຫ້ ຕີຄ້ອງປ່າວຫາ
ຝູງຫມູ່ ຍາຕິກາເຊື້ອ ພົ້ງພຣາມມໍຣະນາດ ໄປນັ້ນ
ໃຜຜູ້ເປັນຊາດເຊື້ອ ພຣາມເຖົ້າເຫລົ່າກໍ
ມໍຣະດົກໄດ້ ຕາມກະບິນເຄືອຍາດ
ຢ່າໄດ້ຊ້າ ສາມມື້ໃຫ້ຍິ່ນມື ມາທ້ອນ
ມາເອົາເຂົ້າ ຂອງພຣາມຕາຍຈາກ
ຕັ້ງຫາກ ຫລາຍພໍ່ມື້ ຕີຄ້ອງປ່າວຫາ
ກໍບໍ່ ເຫັນໃຜມາໄຂຂໍ້ ເປັນພົ້ງຄະນາຍາດ ພຣາມແລ້ວ
ເລັຍບໍ່ມີພີ່ນ້ອງ ຕາຍຖິ້ມສິ່ງຂອງ ເຈົ້າເອີຍ
ອັນວ່າ ສົມບັດເຖົ້າ ຊຸຍຊະໂກນັບໂກດ
ເລັຍເລົ່າ ກັບຕ່າວປີ້ນ ຄືນເຂົ້າສູ່ພຣະຄັງ ແທ້ແລ້ວ

ອັນນີ້ ຊື່ວ່າບຸນບໍ່ມີເຖິງຫາໄດ້ ຄວາມຈົນປະຈຳຢູ່ ຈິ່ງນໍ
ແມ່ນວ່າລຸໂຊກໄດ້ ແສນຊ້າງກໍບໍ່ຄອງ ໄດ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ອົງກະສັດໃຫ້ ສົນໄຊພູວະນາດ
ຄັນວ່າຖອນໄຖ່ເຈົ້າ ຫລານນ້ອຍໜໍ່ອິນ
ພຣະກໍຮັກອ່ອນອູ້ມ ສອງຣາດໂລມຂວັນ
ຜຸດສະດົນໆ ຍ່າແຍງຍໍແກ້ວ
ອົງຫລານນ້ອຍ ສອງດວງສະເທມີເນດ
ເຈົ້າພາກບ້ານ ໄກໜ້າພ່ຳນານ ຍ່ານໍ
ບັດນີ້ ຍ່າກ່ຽວກ້ຳ ປາງກ່ອນພາຍຫລັງ
ຫລານກູໄກ ພາກເມືອງຮາມບ້ານ
ຢຽວ່າ ສອງຫລານນ້ອຍ ມໍຣະນາຕາຍຈາກ
ຍ່າຫອດໄຫ້ ຫາເຈົ້າສູ່ວັນ ແທ້ແລ້ວ
ບັດນີ້ ວິບາກເບື້ອງ ກັມເກົ່າສູນຫາຍ ໄປແລ້ວ
ສອງຫລານຮັກ ຕ່າວມາເຫັນໜ້າ
ກັນຫາແກ້ວ ສະເທມີຕາຕົນຍ່າ ກູເອີຍ
ເຈົ້າຫາກ ຍັງໜຸ່ມນ້ອຍ ເຂັນຂ້າງແມ່ມາ ແລນໍ
ອົດນົມແທ້ ພຣາມຈຸງຈຳຈາກ
ວິບາກເຈົ້າ ແສນຊັ້ນອີດູ ແມ່ເດ
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊອູ້ມ ຊາລີຫລານຣາດ
ຍ່າແອ່ວອູ້ມ ຫລານນ້ອຍນັ່ງເພົ້າ
ກັນຫາເຈົ້າ ກຸມາຣີນາງນາດ
ເມືອສູ່ຜາສາດແກ້ວ ປາງກວ້າງແຫ່ງພຣະອົງ
ຝູງໜູ່ ສະນົມນາງແໜ້ນ ໂຍທາສະຫະຊາດ
ຕາມບາດເຈົ້າ ພະລານກວ້າງຄັ່ງຄົນ
ຄົ່ນໆ ເຄົ້າ ຄັບຄັ່ງສະນາມຫລວງ ພຸ້ນເຍີ
ຍິງຊາຍ ຊາວວ່ຽງໄຊ ທົ່ວແດນດາເຕົ້າ
ເຂົາກໍຍິນດີດ້ວຍ ພຣະກຸມານທັ້ງຄູ່
ຄືນສູ່ຫ້ອງ ນະຄອນກວ້າງດັ່ງເດີມ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະປູ່ເຈົ້າ ຈອມໂລກລີຊາ
ຈັກໃຄ່ບາສີຫລານ ໜໍ່ອິນອົງລ້ຳ
ກັບທັ້ງຜຸດສະດີເຈົ້າ ນາງສະນົມນັບໜົ່ນ
ຝູງໜູ່ເສເນດນ້ອມ ຫລາຍຖ້ານນັ່ນເນືອງ
ບາຍສີຕັ້ງ ພານທອງເທິງແທ່ນ
ທຽນໃຫຍ່ໄຕ້ ພັນເຫລັ້ມຮຸ່ງເຮືອງ
ມີທັ້ງມາລາຫ້ອຍ ບົວຫລວງຫລາຍຫລາກ
ປະດັບຊໍ່ຟ້າ ນິນບ້າງແບ່ງຊຽວ
ບາຍສີຕັ້ງ ພຣະມົນທຽນເທິງອາດ
ຝູງໜູ່ອຳມາດເຈົ້າ ທັ້ງເຖົ້າບ່າວສາວ
ເຂົາກໍມວນມາເຕົ້າ ບາສີສົມໂພດ ກຸມານແລ້ວ
ຊົມຊື່ນດ້ວຍ ຫລານເຈົ້າຈອມເມືອງ
ຫມໍໂຫນເຖົ້າ ຫາຍາມໄຊຍະໂຊກ
ໄດ້ລືກແລ້ວ ສອງນ້ອຍນັ່ງໃນ
ພາຂວັນຕັ້ງ ປາງທອງເທວະຣາດ
ຝູງໜູ່ ນັກປຣາດເຈົ້າ ພອນແກ້ວອ່ານຖວາຍ
ບັດນີ້ ຂໍໃຫ້ຫລານແຈ່ມເຈົ້າ ຈອມເກດກະນິດຖາ
ເທຍຣະຄາຄົງ ຢູ່ຍືນຍາວຫມັ້ນ
ເຖິງຫ້າຫມື່ນປີໄດ້ ຄອງເມືອງສະເທວ້ຍຣາດ
ຝູງໜູ່ ໂພຍພະຍາດຮ້າຍ ຢ່າມາໃກ້ບຽດບຽນ ແດ່ທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ ຫລານທ່ານທ້າວ ພູເບດຈອມກະສັດ
ຢ່າໄດ້ຕົກພອຍພັດ ດັ່ງປາງເປັນແລ້ວ
ຂໍໃຫ້ ສອງຫລານແກ້ວ ຄອງນະຄອນຕຸ້ມໄພ່
ຂວັນເຈົ້າໄປຢູ່ຄ້າງ ດົງໄມ້ໃຫ້ຕ່າວມາ ແດ່ທ້ອນ
ໃຫ້ຫລານ ສ້າງຍ່ານຟ້າ ລີໂລກມະຫາຈັກ
ສົມພານເພັ້ງ ທົ່ວແດນດັ່ງສະທ້ານ
ອັນແຕ່ ຈັກກະວານເທົ້າ ລີຊາເຊັ້ງເດດ
ທຸກເທດທ້າວ ແດນຫໍ້ສ່ວຍສົມ ແດ່ແມ
ຂໍໃຫ້ ຫລານເຈືອງເຈົ້າ ຈອມຣາດເທໂວ
ເຕໂຊແຂງ ຂົ່ມມານທັ້ງຄ້າຍ
ຊຸມພູພື້ນ ທໍຣະນີນຳສ່ວຍ
ຢູ່ທ່າງເຈົ້າກໍສ້າງ ສີລຊ້ອຍຊອບຄອງ ແດ່ທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ ສອງຫລານແກ້ວ ກຸມານທັ້ງຄູ່ ພຣະນັ້ນ
ສົບປູ່ສ້າງ ແທນເຊື້ອເຜົ່າພົງ
ອັນແຕ່ ກົງທະຮັງພື້ນ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ຂໍຢ່າມີເຫດຮ້ອນ ທັ້ງຄ້າຍຢູ່ເຢັນ ແດ່ທ້ອນ
ຂໍໃຫ້ໄດ້ຜ່ານພື້ນ ລິດທິເດດລີຊາ
ນາໂຖເຖິງ ຍອດຍານດວງແກ້ວ
ສະຫວັດສະດີນ້ອມ ໃນນະຄອນຕຸ້ມໄພ່
ມະນຸດໃຕ້ລຸ່ມຟ້າ ລີເທົ້າທົ່ວແດນ
ຝູງໜູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ພ້ອມເພິ່ງປາຣະມີ
ຍິງຊາຍໃນຊຸມພູ ຂາບຂາມຂໍໄຫວ້

ເງິນຄຳແກ້ວ ໄຫລມາຢ່າໄດ້ຂາດ
ຂໍໃຫ້ ທລານມະຫາຣາດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງຢູ່ເຢັນ ແດ່ທ້ອນ
ອັນນຶ່ງ ຂວັນສອງນ້ອຍ ຕົກພອຍກາງປ່າ
ພຣາມທຍາບຊ້າ ຕີຂ້ຽນແລ່ນໜີ
ໄປຢູ່ລີ້ ກໍເລົາກາງປ່າ
ໄປຢູ່ລີ້ ກໍທຍ້າທວ່າງເຂົາ
ຂວັນເຈົ້າໄປອົດເຂົ້າ ກິນມັນຕົ້ມບໍ່ເປື່ອຍ
ຂວັນເຈົ້າໄປເມື່ອຍລ້າ ຫີວໄຫ້ຢູ່ໄພ
ຂວັນເຈົ້າຊົມດວງໄມ້ ໃນເຂົາຖ້ຳແອ່ນ
ຂວັນເຈົ້າໄປແລ່ນຫລິ້ນ ນຳຊ້າງຫມູ່ງົວ
ຂວັນເຈົ້າໄປແລ່ນຫລິ້ນ ນຳປາຫມູ່ໃຫຍ່
ຂວັນເຈົ້າເຕັ້ນໄຕ່ໄມ້ ນຳເຖົ້າຄ່າງໂທນ
ຂວັນເຈົ້າໄປປົນເຂົ້າ ໃນໂກນແກມບ່າງ
ຢ່າໄດ້ວາງຄາບເຈົ້າ ສອງຫລ້ອນຫລ່ຳຫລິງ
ມາເຍີຂວັນເອີຍ ໃຫ້ເຈົ້າມາຢູ່ຫ້ອງ ນິເວດວຽງໄຊ
ມີນທຽນທອງ ຂ່າຍຄຳແກມແກ້ວ
ບໍ່ໃຫ້ໂສກີກ້ຳ ຄຳເຄັມຮ້າຍຫໍ່
ຂໍໃຫ້ຂວັນໜໍ່ຟ້າ ມາຫ້ອງຢູ່ເຢັນ ແດ່ທ້ອນ
ມາເຍີຂວັນເອີຍ ມາຢູ່ເນົາໃນຫ້ອງ ວິໄຊຍົນຜາສາດ
ສະນຸກມາດແມ້ງ ເມືອງຟ້າເກົ່ງກັນ ແທ້ແລ້ວ
ບັດນີ້ ເວນສຸດສົງ ບຸນຫລັງໄຫລຮອດ ມາແລ້ວ
ຂວັນເຈົ້າໄປຢູ່ຄ້າງ ກາງດ້າວໃຫ້ຕ່າວມາ
ຂວັນເຈົ້າໄປຕົກຄ້າງ ໄພຂວາງເຂົາຣາດ ກໍດີທ້ອນ
ໃຫ້ເຈົ້າ ຄືນມາຜາສາດກວ້າງ ວິມານແກ້ວຊໍ່ປາງ ນັ້ນເນີ
ຫລາຍຫລັງເຫລື້ອມ ມະນີນິນແກ້ວກ່ານ
ສູງຜ່ານຟ້າ ກະດິ່ງທ້ອຍໂງ່ງາມ
ມີທ້ຳອາຫານພ້ອມ ຫວານຄາວຂອງປານີດ
ຝູງຂ້າຕົກແຕ່ງໄວ້ ມີຖ້ວນຄູ່ສູ່ອັນ
ເຊີນຂວັນເຈົ້າ ຈອມທັມທ້ຳຄູ່ ມາແລ້ວ
ມາຢູ່ຫ້ອງ ຫໍຄຸ້ມຣາດຊະວັງ ທຽວເທິ້ນ
ຝູງຂ້າ ທ້ຳປວງພ້ອມ ຄອງຄຸນນ້ອມໜ່ຽວ
ຫມາຍເພິ່ງເຈົ້າ ຈອມລ້ານລູກອິນ ແທ້ແລ້ວ
ຍາມເມື່ອ ຖວາຍພອນແລ້ວ ວຽນທຽນຄ້ອງລັ່ນ ແລເຍີ
ເສເມດນ້ອຍ ແຖມຊ້ຳສິ່ງພອນ
ໄຊໂຍຮ້ອງ ສະເຫລີມຄວາມເຊີດສິ່ງ

ສຽງສະນັ່ນກ້ອງ ປາງກວ້າງຫວັ່ນໄຫວ
ເມື່ອນັ້ນ ອົງກະສັດໄທ້ ສົມໄຊພູວະນາດ
ທ້ຳຍ່າເຈົ້າ ໂຈມນ້ອຍນັ່ງເພົ້າ
ແລ້ວຈິ່ງ ໂລມຂວັນເຈົ້າ ສອງໃຈດວງພຣະເນດ
ທອມຮັກເຈົ້າ ທລານແກ້ວເກົ່ງຕາ
ແລ້ວຈິ່ງ ຫາຍັ່ງດ້າຍ ໄຫມຄຳຄຽນຜູກ
ຍັ່ງແຂນ ພຣະລູກເຈົ້າ ສອງນ້ອຍໜໍ່ອົມ
ຝູງຫມູ່ເສນານ້ອມ ຍໍພຣະກອນສອງອ່ອນ
ພອນພ່ຳໃຫ້ ທລານເຈົ້າເຈືອງຈອມ
ຍາມເມື່ອ ການເສັດຖ້ວນ ບາສີສອງຣາດ
ຝູງຫມູ່ອຳມາດທ້າວ ລາທ້ອງລ່ວງລິ່ງ ເຈົ້າເອີຍ
ມະຫາຣາຊະປັພພັ ອັນວ່າກິຍາອັນພັນລະນາຍັ່ງກັນ
ມະຫາຣາດ **ນິຕຖິຕັ** ກໍສະເດັດບໍຣະບວນຄວນແລ້ວທໍ່ນີ້
ກ່ອນແລ (ປະດັບປະດາໄປດ້ວຍ 69 ພຣະຄາຖາ)

ປະທຸມມາລາ (ດອກບົວ) ເກີດໃນນ້ຳແລະຕົມ ແຕ່ເບັ່ງບານເໜືອນ້ຳ ແລະເປືອກຕົມ ສັນໃດ ພຣະອະຣິຍະເຈົ້າທັ້ງຫລາຍ ກໍເກີດທ່າມກາງໂລກ ແຕ່ບໍ່ເປິເປື້ອນຢູ່ກັບໂລກ ທ້ຳຍັ່ງເບີກບານຢູ່ເໜືອໂລກ

12. ສັກຂັຕຕິ

(ປະດັບປະດາດ້ວຍ 36 ພຣະຄາຖາ)

ບັດນີ້ ສີສົມໄຊເຈົ້າ
ພຣະຍາຫລວງຕົນປູ່
ວິບາກເບື້ອງ ສູນສ້ຽງສວ່າງກັມ

ทำจิ่ง ถึดเถิงลูกแจ่มเจ้า พอยพากนะถอมขอาๆ
จำใจหนี พากพิงพันเชื้อ
เพาะเพื่อ โกหาร้าย เกินติวเตังธิด
ไล่ลูกแก้ว ไกบ้านพ่ำนาม
ไปยู่สำๆ แดมร่อมธาวเฮา
โพถาขอๆ บาจินจอมร้าย
จิ่งได้หานสองเจ้า บุดตาลิ้มโลก
กามที่เธิาโกดก้า กะหำเจ้าบ่ถอม ยู่แล้อ
ถ้อมว่า พระธำ่แล้อ สะเหวียโพดพาขวัม
ในมินหงม ถั่งถินพ่ตี้
แล้อจิ่ง ยหลานแก้อ สะสิงสิ้มป่อย
นำ้ดอกไม้ ถันทะถู้ส่อยสี
อันว่า ผุดสะดิเจ้า ใจเมิองแม่ยา
กันหานาดทะน้อย เอิาอู้มพ่างเพิา
ขาลิเจ้า สินไซถินปู่
ขูฆ่อยตุ้ม ยหไว้แอ่นแยง
สองกำ แพงหลานน้อย สะเหมิตาดวงพระเมด
ทั้งเล้า ถึดธอดเจ้า นางไพ้ไล่หนี
ไปยู่สำๆ เฮิาด่านแดนผี
เพาะว่า เอนทั้งหลาย ปู่มิอเมิาใบ้
ตั้งหาก ใจหนาแหน่น บ่พิจานตองเหด
จิ่งได้ เมธะเหดเจ้า หนีบ้านพากวัง แท้แล้อ
อันว่า ถำผิดนี้ มิมาในปู่ จิงแล้อ
ย่าหาก ห้ามยู่จ้อยๆ หลายถั้งกำบ่ฟัง แลม่
ยามนั้น เหมือนดั่งเมกมิดฟ้า ถาอเมื่อละดูฝน แท้แล้อ
ถาอนี้ปาปังหาย ปู่ถะนิงมะโมแจ้ง
โสกาด้อย ดอมอิงปิตุเธด หลายเด
กับทัง พระแม่เจ้า ไกบ้านยู่ดิง แท้แล้อ
เป็นใดแท้ อิงหลานทั้งคู่
ปู่พากข้ ถามเจ้าย่าพาๆ แด่ท้อม
ปางเมื่อ หนีจากบ้าน ไปยู่ในไพ ปางนั้น
ตั้งหาก ไปไกเมืองๆ ยู่ดอมดิงไม้
อาหานได้ หางใดล้งชิบ
ทั้งเสื้อผ้า หาได้ที่ใด หลานเอิย
กับทั้งเถทั้งท้องๆ เธือมทำที่ยู่

ปู่ยากธู้ กะบอมเบื้องเลื่องลาว
อันนึ่ง ฝูงหมู่สัดตูเต้า มิกถะนาในป่า
ทำบ่มายู่ใก้ บ่มเจ้าสำธาม ยู่ลิ
เมื่อนั้น สิสะหลงอหล้า ขาลิหลานธาด
ทูมพระปู่เจ้า ไขข้เลื่องถะดิ
นับแต่ พากปู่เจ้า เจยธะจากไกหนี
เดินถิธิ ป่าไพพิงด้าอ
ตั้งหาก กันดานแท้ หงอหางทิงโสก
พ่แม่อู้ม พาผ้ายผ่าดิง
ลิงเหอห้อย ลำหานหงอยาก
ทั้งเล่ามิแม่นำ้ ตันหน้าป่องไป
สองกะสัดไท้ ลิงลอยนำ้แก่ง
ทั้งเล่าอู้มลูกน้อย ขงอข้นฝั่งพง
มิทั้งพูเฮาขั้น หลายดอยเดินยาก
ลำบากแท้ หางเอ้นกำบ่มิ พระเอิย
ถันว่า พากที่นั้น เดินดุ่งพระถิธิ ไปแล้อ
กำจิ่ง เถิงยังเฮาอิงกิด แผ่นพงพะลานกอ้างๆ
ที่นั้น พระอินหาส้างๆ สาลาแก้วกู่ ไว้แล้อ
ถิบเถื่องถ้อม มิพ้อมเพื่อรัดสี
พระพ่เจ้า เลียบอดเป้นชิ
ทั้งมานดา บอดดอมพระอิงเจ้า
อันว่า โพธะนังเฮ้า ในเฮาเธินขาด
แม่กำหาหมากไม้ มาพ้อมสู่กิน พระเอิย
รุ่งคำ่เฮ้า พระแม่ไปหา
ฝูงหมู่ผาลาเล้ม เถื่องไพพงมล้งๆ
ฝูงหมู่สัดตูร้าย บ่มิมาบังบด
เพาะเพื่อ บุนปู่เกื้อ กอมเก้าเหลื่อมมุๆ แท้แล้อ
เป้นที่กัมสุดแท้ ดอมอิงพระแม่
ทุกยากแท้ แสมชั้นใช้ปะมาน พระเอิย
พระกายาเส้า เสยสิสันป่อย
ผิมเกดเก้า หยองหยุ้งกิ่นกุย แท้แล้อ
มิทั้ง หนามเกาะเมื้อ ตามติมหมิ้นป่า
เหลืองหล่าเส้า ดำปี้ปานกา พระเอิย
เหมือนดั่งหาสิข้า เธ้นใจทุกธะมอด
ตั้งหาก หัวหอดแถ้น ถิข้อยข้าพัน นั้นแล้อ

ຄັນເຖິງ ວັນຄ່ຳແລ້ວ ແມ່ຈິ່ງຕ່າວຄືນມາ
ເຖິງສາລາ ກໍ່ໄຟຟືນຕົ້ມ
ທັນໃດຂ້ຽວ ພໍປະມານມັນເປື່ອຍ
ແມ່ກໍປ້ຽໃສ່ຫຍ້າ ຕອງແຕ້ຕົ້ມດິນ
ຕັ້ງທາກ ກິນທັດແຂ້ວ ຈຳເປັນປາງຍາກ
ຄ່ຳມືດແລ້ວ ໄຟຊິໄຕ້ກໍບໍ່ມີ ພຣະເອີຍ
ຍາມເມື່ອ ພຣະພໍ່ເຈົ້າ ບໍຣິຈາກຫຳຫານ
ມານດາໄປ ກິ່ນມັນດົງກວ້າງ
ຍັງບໍ່ທັນເຫັນໜ້າ ມານດາພຣະແມ່
ພຣາມໂພດຮ້າຍ ຕີຂ້ຽນດ່ວນໜີ
ປານນີ້ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ເປັນສິ່ງສັນໃດ ບໍ່ຮູ້
ຈັກວ່າເປັນຕາຍຍັງ ກໍບໍ່ມີໃຜຮູ້
ເມື່ອນັ້ນ ສິນໄຊເຈົ້າ ກະສັດຕາຕົນປູ່
ທ້ຽ່າໄທ້ ຈອມເຈົ້າແມ່ເມືອງ
ຟ້ຽພາກຕ້ານ ກອນກ່າວພຣະຊາລີ
ພຣະພັນປີຫລວງ ລູບທວງທ້ຽສະບັ້ນ
ທັດທະຍັງຫຍຸ້ງ ໂທເລລືມເພດ
ເພາະເພື່ອ ຄຶດລູກເຈົ້າ ພ້ອຍທ້ອງດ່ວນໜີ
ໄປຢູ່ສ້າງ ເຂົ້າດ່ານແດນຜີ
ສິນໄຊທ້ຽເທວີ ຮ່ຳໄຮຫ້ວໄທ້
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນກັມສອງເຈົ້າ ທຳທານເປັນເຫດ
ພໍ່ຈິ່ງ ເນຣະເທດເຈົ້າ ໜີບ້ານພາກນະຄອນ ແທ້ແລ້ວ
ບັດນີ້ ພຣະວັງເວນສ້ວຍ ບຸນຫລັງໄຫລຮອດ
ຫມົດບາບແລ້ວ ບຸນຊິຍູ້ຊ່ວຍຊູ ເຈົ້າແລ້ວ
ບັດນີ້ ປູ່ຈັກພາພົ້ນເຂົ້າ ຫິມະພານໄພຍະມາດ
ເຊີນພຣະລູກເຈົ້າ ເມືອທ້ອງແທ່ນທອງ
ໃຫ້ພຣະ ມາຄອງສ້າງ ປະເຊໄຊຕຸ້ມໄພ່
ຈາກປ່າໄມ້ ເມືອບ້ານສຳຣານ ແທ້ແລ້ວ
ແມ່ນວ່າ ທາງທຽວດ້າວ ເດີນດົງໂດຍຍາກ ກໍຕາມທ້ອນ
ມີແມ່ນ້ຳ ແສນທ້ຽຊິແຕ່ງທາງ
ພູເຂົາມ້ຽງ ບໍ່ມີກ໊ວເກງຍາກ
ວ່າແຕ່ ໄດ້ເຫັນໜ້າລູກກ່ຳພ້ຳ ສອງເຈົ້າກໍອຸ່ນໃຈ ພໍ່ແລ້ວ
ຖ້າບໍ່ລຸລາບໄດ້ ໂດຍດັ່ງຄວາມປະສົງ
ປູ່ບໍ່ຄືນນະຄອນ ນັ່ງປອງເປັນເຈົ້າ
ເຮົາຈັກພາພົ້ນສ້ຽ ກາງດົງຫິມະເວດ

ນັກຄະເຣດກວ້ຽ ໄລຖິ້ມບໍ່ຄືນ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ຮັບສັ່ງເສນາ
ໃຫ້ສູຕິກາສານ ປ່າວຄົນທ້ຽຄ້ຽຍ
ເຮົາຈັກທຳທ້ຽເຂົ້າ ຫິມະພານພົ້ນເຂດ
ໃຫ້ເຖິງ ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ປ້ຽແກ້ວຂ່ວງອິນ
ເຈັດວັນເທົ້າ ປັບພະໂຕຕົນລູກ ກູເທີ້ນ
ຢ່າໄດ້ຊ້າ ສູເຈົ້າເຮັ່ງເຮວ ແທ້ເນີ
ແນວຖະນົນຫລວງກວ້ຽ ແປດອຸສຸໃຫ້ໂສພາບ
ໃຫ້ຮາບກ້ຽ ເຫມືອນໜ້າແຜ່ນກະດານ ນັ້ນທ້ອນ
ທີ່ໃດ ເປັນເຫວທ້ອຍ ລຳທານບ້ຽບໍ່ ວ່ານັ້ນ
ດິນກໍ່ປ້ານ ຖົມໃຫ້ຮາບພ້ຽ
ທີ່ໃດ ດິນສູງຂຶ້ນ ເກົ່ນກັນໃຫ້ຕ້ານກົ່ນ
ໂພນປວກມ້ຽ ແປ້ຽໃຫ້ພ່ຳສະເຫມີ
ຝ້ຽຫມູ່ຕໍ່ລຳໄມ້ ຟັນສົນສ້ຽມກົ່ນ
ໂຊະອອກແລ້ວ ຖົມໃຫ້ຮາບງ່ຽມ
ທີ່ໃດ ເປັນຕົມນ້ຳ ດິນໂຮຍຜາຍໂບກ
ບ່ອນໃດ ປົກຊາດແທ້ຽ ຫານ້ຳພ່ຳພົ້ມ
ໃຫ້ມັນ ສົມສະເຫມີຜ້ຽ ພ້ຽງກັນກ້ຽຮາບ
ທາງໃຫຍ່ກວ້ຽ ໃຫ້ວ້ຽງເສັ້ນທ່ຳກັນ ທ່ານເອີຍ
ສອງສີຂ້ຽ ທາງຫລວງຖະນົນໃຫຍ່
ຈິ່ງໃຫ້ ຕັ້ງຕະຫລາດໄວ້ ສອງຂ້ຽງແຄ່ທາງ
ຝ້ຽຫມູ່ອາຫານໃຫ້ ມີມວນທຸກຢ່ຽ ທັ້ນທ້ອນ
ໃຜຜູ້ຄຶດໃຄ່ແມ້ຽ ປະສ້ຽແລ້ວເລືອກກິນ
ໃຫ້ມີ ຫລາຍພັນພ້ອມ ຂອງກິນຮ້ອຍແປດ
ສອງຕາບຂ້ຽ ທາງກວ້ຽໃຫ້ຮຸ່ງເຮືອງ ແທ້ແລ້ວ
ມີທ້ຽສຸຣາເຫລົ້າ ໄຫມ້ຽກອນຕັ້ງຕຸ່ມ
ຢ່າໃຫ້ ເຂັນຂາດຂ້ອນ ຂອງແກ້ມໃຫ້ແຕ່ງແກມ ໄວ້ທ້ອນ
ແລ້ວຈິ່ງ ຫາຽວລ້ອມ ຮົ້ມທາງທຳສະອາດ
ສັບພະສິ່ງຖ້ອນ ຂອງໃຊ້ທ໊ວໄປ
ໃຜປະສົງໃດໄດ້ ຕາມໃຈບໍຣິໂພກ
ຢ່າໄດ້ມີໂສກຮ້ອນ ສ້ຽແທ້ທ່ຳໃຍ ທ່ານເອີຍ
ຝ້ຽຫມູ່ ອຸດທະກ້ຽຕົ້ມ ຊາຊ້ຽນ້ຳອຸ່ນ ວ່ານັ້ນ
ລົນໃສ່ແກ້ວ ກາຕັ້ງຫວ່ຽວາ ແທ້ເນີ
ອັນວ່າ ຕຸມຖ້ຽນ້ຳ ໄຫໄພອຸອ່ຽ
ຈິ່ງໃຫ້ສັບຫວ່ຽຕັ້ງ ຖ້ຽນ້ຳຢູ່ຢ້ຽ

ສອງສີຂ້າງ ມໍຣະຄາກິນອາບ
ໃຜຜູ້ຫິວແດດຮ້ອນ ກະຫາຍນ້ຳແຊ່ສິງ ຫັ້ນທ້ອນ
ມີທັ້ງ ທຸງທອງພ້ອມ ທຸງໄຊທຸງກະດາດ
ປະດັບຄາດທ້ອຍ ຫລາຍຊັ້ນຊໍ່ສີ
ພາຍບົນເບື້ອງ ແພມຸງບັງແດດ
ສີຕ່າງດ້າວ ຫມາຍເບື້ອງແຫ່ງບົນ
ມີທັ້ງ ເຫລືອງສັບແຫລ ຂາວດຳດູສະອາດ
ເປັນຣິ່ມກັ້ງ ບັງເບື້ອງສ່ອງແສງ
ແດດບໍ່ຮ້ອນ ເທົ້າທົ່ວເຖິງດິນ
ຝູງຫມູ່ ໂຍຫາທຸງວ ຢູ່ເຢັນທາງກວ້າງ
ມີທັ້ງໂຄມໄຟໄຕ້ ແສງເຍືອງຍາມຄ່ຳ
ສອງຕາບຂ້າງ ທາງກວ້າງໃຫ້ດັ່ງດາວ
ຝູງຫມູ່ມາລາຕົ້ນ ດວງຫອມໃຫ້ຫາປູກ
ກ້ວຍກາບກ້ານ ຕານພ້າວຊໍ່ແຊງ
ອຸດຊຸອ້ອຍ ຕາແດງກັ້ງຣິ່ມ
ສັບຫວ່າງຕົ້ນ ກໍກ້ວຍຕະຫລອດທາງ
ຈົ່ງໃຫ້ ພາກັນສ້າງ ຖະນົນຫລວງເກື້ອກໍ່
ຕັ້ງແຕ່ທ້ອງ ກຸງກວ້າງຜ່ານໄພ
ໄປເຖິງເທົ້າ ປັບພະໂຕດອຍໃຫຍ່
ເຮົາຈັກກຳໜົດໃຫ້ ເຈັດມື້ຢ່າກາຍ
ໃຫ້ມັນ ເຖິງປາງແກ້ວ ອິນແປງພຣະຍາເຫວດ
ຢ່າໃຫ້ກາຍເຂດມື້ ທຳໃຫ້ສະດວກດີ
ເມື່ອນັ້ນ ຂຸນໄຂຂໍ້ ຕິຕາໃຊ້ສິ່ງ ໄປແລ້ວ
ເມືອງສ່ວຍ ເຈົ້າລຸ່ມຟ້າ ເກນຖ້ວນທົ່ວແດນ
ຝູງຫມູ່ ຫົວເມືອງພ້ອມ ພາກັນຊົມຊື່ນ
ຄົນຕື່ນເຕັ້ນ ດັງສະທ້ານທົ່ວແດນ
ເຂົາກໍຍິນດີດ້ວຍ ດອມອົງພຣະຍາເຫວດ
ພໍ່ຫາກ ເນຣະເທດເຈົ້າ ໜີບ້ານພ້ຳນານ
ບັດນີ້ ບຸນຫລາຍລົ້ນ ໂກສົນແສນລາບ
ພຣະຢຳເກົ້າ ຊິຄືນເຂົ້າສູ່ເມືອງ ແລນ
ຝູງຫມູ່ ຄົນເຄືອງແຄ້ນ ດີໃຈທຸກຂະນອດ
ຫົວຫອດໄຮ້ ເຊັນເຂົ້າຂາດແລງ
ເທື່ອນີ້ ຈອມແພງຜູ້ ລີສີສັກໃຫຍ່ ພຣະອົງນັ້ນ
ຕຸ້ມໄພ່ນ້ອຍ ເມືອງບ້ານຊິຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ
ຝູງຫມູ່ຊາວເຮົາແທ້ ທັ້ງແດນພ້ອມເພິ່ງ

ໃຜກໍຕັ້ງຕໍ່ເຈົ້າ ບຸນກວ້າງໃຄ່ຄອຍ
ບັດນີ້ ຈອມໃຈກວ້າງ ອົງເອກມະຫາຄຸນ
ຄືນມາເມົານະຄອນ ສິບສິລແສນສ້າງ
ໂພທິສັດເຈົ້າ ເງິນຄຳຊິທານທອດ
ຝູງຫມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ເມືອງບ້ານຊິຮຸ່ງເຮືອງ ແທ້ແລ້ວ
ເຂົາກໍຍິນດີດ້ວຍ ບໍ່ມີຈາຈ້ຽຍາກ
ລະລູກນ້ອຍ ເຮືອນຢ້າວຢູ່ເຢັນ
ຜົວເມຍພ້ອມ ຍິນດີທຸກຄູ່ ແທ້ແລ້ວ
ຄິດໃຄ່ ເຫັນໜ້າເຈົ້າ ບຸນກວ້າງໜໍ່ທັ້ມ
ບາງຜ່ອງ ກຳສຽມໄດ້ ໂຕນເຮືອນເລີຍແລ່ນ
ບາງຜ່ອງ ລົ້ມຫໍ່ເຂົ້າ ເຂົາຟ້າວຢາກແຕ່ງຫາໆ
ທັ້ງຫລາຍພ້ອມ ພາກັນຊົມຊື່ນ
ບໍ່ກຽດຄ້ານ ງານເຈົ້າຄູ່ຄືນ
ອັນນີ້ ຫາກແມ່ນໂກສົນເຈົ້າ ຈອມທັມພຣະຍາເຫວດ
ໄດ້ກ່ຳສ້າງ ແສນຕື້ແຕ່ຫລັງ ເຈົ້າເອີຍ
ຕັ້ງຫາກ ເຈັດວັນແລ້ວ ຖະນົນຫລວງຍາວຢ່ານ
ທົກສິບໂຍດແທ້ ກະທຳໄດ້ດັ່ງປະສົງ ແທ້ແລ້ວ
ເພາະເພື່ອ ປາຣະມີເຈົ້າ ທຳທານລົ້ນໂລກ
ຜາຍແຜ່ກວ້າງ ກວມພື້ນແຜ່ນໄຕ
ກໍຈົ່ງບັນດານໃຫ້ ພຣະສຸທາຄາວແຄບ
ກັບທັ້ງ ເທບພະທ່ອນທ້າວ ຫລາຍຊັ້ນຊ່ວຍຊູ ແທ້ແລ້ວ
ຝູງຫມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ທຸກເຂດແດນດິນ
ມວນມາ ທັ້ງຍິງຊາຍ ທົ່ວແດນດາເຕົ້າ
ເຂົາກໍ ໄຫລຫລາມເຂົ້າ ປະເຊໄຊນະຄອນຣາດ
ຝູງຫມູ່ ອຳມາດພ້ອມ ມາເຕົ້າຕື່ມເມືອງ
ຟ້ຽຍິນ ຄື່ນໆ ເຄົ້າ ຄົນຄັ່ງນະຄອນຫລວງ ພຸ້ນເຍີ
ຝູງຫມູ່ນາເຄນພາຍ ແຢ່ງຄຳມັນຍ້ອຍ
ອັດສະດອນມ້າຫ້ຳ ເຂັນຄຳຄາດເຄື່ອງ
ແຂວນທ່ຽງທ້ອຍ ຂະນັນແກ້ວກ່ານສີ
ມີຫມູ່ ຣິດຖະຣາດລົ້ນ ມ້າເທດຫຽມທ່ຽ
ປະຄົຄຳປະດັບ ໂບກລົມລຽນໄວ້
ຕັ້ງຫາກ ຫລາຍແສນເຫລັ້ມ ນາຍພັນພົນເອກ
ເຂົາກໍຄາດເຄື່ອງໄວ້ ທະນູໜ້າແກວ່ງຕາວ
ຕຽມຕົວຖ້ຳ ຄອຍຍາມມະຫາລຶກ
ຊ້ຳງຜ່ອງມ້ຳ ເຕັມພື້ນແຜ່ນໄຕ

ອຸກຂະລຸກລົ້ນ ນະຄອນຫລວງຫລາຍຍ່ານ
ຄືດັ່ງ ຟ້າໂຄ່ນຂວ້ໍ ດັງສະທ້ານຫວັ່ນໄຫວ
ຝູງຫມູ່ໂຍທາໄທ້ ທັ່ງແດນໂດຍປວກ
ພວກໄພ່ນ້ອຍ ແສນຕື້ຕໍ່ຕ້ຽ
ຄື່ນໆ ເຄົ້າ ຄັບຄັ່ງທໍຣະນີ
ຍິງຊາຍຊາວນິຄົມ ພ່ຳມວນມາເຕົ້ຳ
ກັບທັ່ງນາເຄມຊ້ຳໆ ພຣະຍາສານຂາວເຜືອກ
ພຣາມຂອດເຂົ້ຳ ຂໍໄດ້ດ່ວນໜີ ປາງນັ້ນ
ໄປຢູ່ທ້ອງ ເມືອງກາລິງນາມຂະໜາດ
ບັດນີ້ ພຣາມພວກນ້ອມ ນຳຊ້ຳໆຕ່າວຄືນ ແທ້ແລ້ວ
ເພາະເພື່ອ ຄຶດລູກເຈົ້ຳ ພ້ອມເພິ່ງປາຣະມີ
ຈັກໃຄ່ ຄືນຄອງເມືອງ ສິ່ງພາຍພຣະຍາຊ້ຳໆ
ອັນວ່ຳ ກຸມຊອນເຊື້ອ ພາຍພອນຕິວປະເສີດ
ຈັກໄດ້ເຫັນໜ້ຳເຈົ້ຳ ບຸນກວ້ຳງແຫ່ງຕົນ
ມັນກໍດີໃຈລົ້ນ ສຸງສະເທືອນຮ້ອງຮ່ຳ
ນຳ້ພຣະເນດຍ້ອຍ ຄະນິງເອື້ອອ່ຳວເຖິງ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ແສນຊຸນທ້ຳວ ທັ່ງແດນໂດຍພວກ
ແຍກສ່ຳໄວ້ ຫລາຍຖ້ານຕ່ຳງສີ
ຝູງພົນຊ້ຳໆ ວ່ຳງສະເກນຫມ່ຳຍຫມວດ
ພົນພວກນ້ຳ ວ່ຳງໄວ້ຕ່ຳງແຖວ
ອັນວ່ຳ ກົ່ງຈັກແກ້ວ ກວ່ຽນທອ່ງຣົດຖະຣາດ
ຮ່ຽງຫມູ່ໄວ້ ພ່ຽງໜ້ຳພ່ຳກັນ
ຝູງຫມູ່ ຄົນເດີນເທົ້ຳ ຍິງຊາຍຫມ່ຳຍຫມູ່
ຈັດສ່ຳໄວ້ ສູງເຕ້ຍຕ່ຳກ່ຳງ
ອັນວ່ຳ ຊຸມໃຜແທ້ ຊຸມມັນໃຫ້ເປັນຍ່ານ
ປະດັບຄ່ຳດເມື້ອ ກະບວນເບື້ອງແບ່ງສີ
ຝູງຫມູ່ດຳແດງແທ້ ໃຫ້ວ່ຳງປຸນເປັນເຂດ
ຂ່ຳວຂີດຂັ້ນ ເຫລືອງແຫລ້ຕ່ຳງຊຸມ
ຈັດສັນໃຫ້ ຫ່ຳຄົນຄວນປ່ຳນິດ
ໃຜຜູ້ເປັນໂຣກຮ້ຳຍ ມະເຮັ່ງເຮື້ອນຈ່ອຍໂຊ
ກ່ຳຍຜອມແທ້ງ ເສຍສີສັນປ່ວຍ
ໂສມຮູບຮ້ຳຍ ຄົນເຖົ້ຳແກ່ຊະຣ່ຳ
ໃຜຜູ້ພິການແທ້ ເສຍສີສັນພະຮູບ
ບ່ໍເອ່ຳເຂົ້ຳ ຂະບວນເຈົ້ຳແຫ່ນຳ ເຈົ້ຳເອີຍ
ຈ່ຶງໃຫ້ຫ່ຳຄົນກ້ຽງ ສວຍດີ່ຳປອດ

ຮູບຮ່ຳງຮ້ຳຍ ສີເສ້ຳຍ່ຳເອ່ຳ ແທ້ເນີ
ອັບປະມຸ່ງຄຸນແທ້ ເສຍສະກຸນກ່ຳນໃຫຍ່
ທຸກສິ່ງຖ້ວນ ດີແລ້ວເລືອກເອ່ຳ ນັ້ນທ້ອນ
ຝູງຫມູ່ທັດຖີຊ້ຳໆ ທັ່ງຫລ່ຳຍໃຫ້ຫ່ຳເລືອກ
ໂຕໃດຜອມຕ່ຳເຕ້ຍ ຄວນເວັ້ນຢ່ຳເອ່ຳ ເຈົ້ຳເອີຍ
ໂຕໃດຫ່ຳງສູງຂົ້ນ ໂຕແດ່ງໂດຍຊ່ຳດ
ຝູງນີ້ ອ່ຳລະວ່ຳດແທ້ ຄວນເວັ້ນຫລີກໄກ
ຕິວໃດເປັນປີ່ມເປ້ຳ ຂວຍຕຸນຕໍ່ຕຸ່ມ ກໍດີ
ໃຜຜູ້ຄຶດໃຄ່ລ້ຽງ ຂວ່ຽນ້ອນລູກເມຍ ແທ້ແລ້ວ
ຕິວທີ່ມຸ່ງຄຸນແທ້ ງ່ຳງ່ຳມສຸດຂະໜ່ຳດ
ສູງເກ່ຶງດ້ຳມ ຍ່ຳວສັ້ນສ່ວນສະເທມີ
ຝູງນີ້ ອຸດຕະໂມແທ້ ມ່ຽຄະລ່ຳຄວນໂຊກ ດ່ີດ່ຳຍ
ໂຕໃດຜິດຮີດເບ້ຽ ບູຮ່ຳນຫ້ຳມຢ່ຳເອ່ຳ ແທ້ເນີ
ຝູງຫມູ່ ອັດສະດອນນ້ຳ ຕິວດີໃຫ້ຫ່ຳເລືອກ ເອ່ຳທ້ອນ
ໄດ້ສະໂຫລກແລ້ວ ຄວນເຂົ້ຳແຫ່ຂະບວນ
ໂຕໃດ ແຊມເລ່ຳແທ້ ມ່ຽຄະລ່ຳແສນປະເສີດ
ຂວັນປັ່ນພື້ນ ຂວ່ຽຮ້ຳຍຢ່ຳເອ່ຳ
ໂຕໃດ ສີສັນເຫລ້ືອມ ແຝ່ງດ່ຳດູອ່ຳດ
ທ່ຽສີ່ເທ້ຳ ລ່ຳຍລ້ວນເລ່ີດດ
ໂຕໃດ ສີແດ່ງເຂັ້ມ ຂ່ຳວເຊ່ິງແຊມເລ່ືອດ
ເຖົ້ຳກ່ຳວເລ້ືອງ ບູຮ່ຳນຫ້ຳມຢ່ຳເອ່ຳ
ຝູງຫມູ່ ຄົນເດີນເທ້ຳ ປ່ຳທ່ຳຈອນກ່ອງໂກດ
ເລືອກສ່ຳໄວ້ ຫ່ຳມ່ຳຍເບ້ຽ້ອງແບ່ງບຸນ
ຝູງຊ່ຳວເຊ້ືອ ຊ່ຳຍຮ່ຳມໃຫ້ເປັນຫມູ່
ຢູ່ຫ່ຳງໃກ້ ພໍ້ຕ້ຳນຕ່ໍກັນ ໄດ້ແລ້ວ
ຈ່ຶງໃຫ້ປັນແຖວໄວ້ ວ່ຳງສະເກນສູງຕ່ຳ
ເລືອກສ່ຳຮ້ຳງ ເປັນຫມ້ຳຍບ່ໍເອ່ຳ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ເສນ່ຳເຈົ້ຳ ເອ່ຳຂອ່ງຕ້ອ່ງສະໂຫລກ
ຊ້ຳງຜ່ອ່ງນ້ຳ ຫລ່ຳຍລົ້ນເລືອກເອ່ຳ
ພົນພວກຊ້ຳໆ ຕ້ີຕ່ໍວເຕັ້ມດິນ
ງ່ຳງ່ຳມຊ່ຳວ ໄຊ່ວ່ກັນທະຮ່ຶງເຫລ້ືອມ
ທຸ່ງໄຊຊ້ຳໆ ປ່ິດສະຕ່ຳງດູອ່ຳດ
ພົນພວກນ້ຳ ມ່ຳເຕ້ຳຫມ່ືນເມືອງ
ເຂ່ຳກ ຄ່ຳດເຄ່ືອງຕ້ືນ ອ່ຳມແສ່ວຄ່ຳເຫລ້ືອງ
ຂະນັນທ່ອງທ່ຽມ ຂ່ຳຍຄ່ຳງ່ຳມລະທ້ອຍ

ຝູງຫມູ່ກິ່ງຈັກແກ້ວ ກວ່ງນທອງຣິດຖະຣາດ
ນັບບໍ່ຖ້ວນ ຫລາຍລ້ານເກື່ອນກອງ
ຄື່ນໆ ກ້ອງ ເຕັມແຜ່ນປະຖະພີ
ພາຍບິນບິດ ມືດມົວຄຸ່ງຟ້າ
ເກນມາຖ້ວນ ທັ່ງແດນໂດຍງ່າຍ
ເຈັດຂວບມື້ ເຖິງເທົ້າທ່ານະຄອນ
ແລ້ວຈຶ່ງ ຂົ້ນເຝົ້າເຈົ້າ ເທວະຣາດສິນໄຊ
ພູທອນທິ່ງ ສັ່ງເຂົາຂຸນທ້າວ
ອັນວ່າ ຊາລິເຈົ້າ ກຸມານຫລານຣາດ
ພຣະກໍທິ່ງຊ້າງແກ້ວ ກຸນຊອນເຊື້ອມິ່ງເມືອງ
ເປັນນາຍໜ້າ ມໍຣະຄາທ່ງວເທດ
ພົນພວກຊ້າງ ຫລາຍລ້ານແທ່ຕາມ
ພໍເຫັນ ພ່າງໆ ພື້ນ ລົມເບີກປະຄົຄຳ ພຸ້ນເຍີ
ແລເຫັນ ງາຂາວສານ ດັ່ງດາວໃນຟ້າ
ຈອມເມືອງເຈົ້າ ຜຸດສະດີແມ່ຍ່າ
ກັບທັ່ງ ກັນຫານາດທະນ້ອຍ ຫລານເຈົ້າເຈ້ອງທັມ
ທະຣິງຣິດແກ້ວ ວິມານເມກຣັດຕະນັ່ງ
ຄືດັ່ງວິໄຊຍົນ ແທ່ງພຣະອິນທາທ້າວ
ນັກສະນົມເໜົ້າ ທິ່ງກວ່ງນຣິດຖະຣາດ
ເຂົາກໍ ຕາມບາດເຈົ້າ ກວ່ງນແກ້ວເກົ່ງສະຫງ່ຽມ
ຜໍ່ເຫັນເລື່ອນໆ ລົ້ນ ສະຫະຊາດໂຍທາ ພຸ້ນເຍີ
ອັນວ່າ ສິນໄຊພຣະ ເຈ້ອງຈອມພົນລ້ານ
ທິ່ງສານກ້າ ມັ່ງຄະລາຄາດເຄື່ອງ
ລົກຖືກຖ້ວນ ຫມາຍໄດ້ໜ່ວຍດີ
ແລ້ວລັ່ນຄ້ອງ ເຊີດສິ່ງໄຊໂຍ ແລເຍີ
ຈອມພົນພຣະ ພາກວ້ຽງຍາມເຊົ້າ
ຝູງຫມູ່ ໂຍທາເຈົ້າ ທັ່ງແດນດາປວກ
ພວກໄພ່ນ້ອຍ ເຕັມພື້ນແຜ່ນໄຕ
ສັ່ງຂະຫຍາໄດ້ ສິບສອງອັກໂຂເພນີມວນມາກ
ຖະນົນໃຫຍ່ກວ້າງ ສິບສີ່ເສັ້ນສ່ວນຂວາງ
ຜີຈັກຈາຕາມເຖົ້າ ບູຮານເຮົາຄາວປູ່
ແປດອຸດສຸພະໄດ້ ສິບສີ່ເສັ້ນວ່າມາ ນີ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຣາຊາເຈົ້າ ປະທວນພົນຍົວຣະຍາດ
ພື້ນຫລັ່ງເຫລື້ອມ ເຂົາຄ້ວມໂຄ່ນຄອນ
ໄມ້ພຸ່ມດົ້ວ ເດຍລະດາດດົ້ງຫລວ່ງ

ດົ້ງຄິຣິຣິດ ຄື່ນເຄ້ງຄຸ່ງຟ້າ
ອັນວ່າ ຊາລິເຈົ້າ ຄຸມພົນໄປກ່ອນ
ຝູງຫມູ່ ໄຫເທດທ້າວ ແສນຊ້າງຄັ່ງຖະນົນ
ຄະຄ່ຽມຍ້າຍ ຍາມເມື່ອງ່າຍງ່າມ
ສຸຣິໂຍຍວ່ງ ສ່ອງແສງສູນອ້ຳ
ພຣະພາຍພູມພື້ນ ຜົ່ງທຸລີມົວມືດ
ລະອ່ວງໄຫງ່ກົ້ວ ມົວຟ້າເຫງ່ຳຕະການ
ຜໍ່ເຫັນຍາບໆ ຍ້າຍ ກ່ວງໂກດພົນທະຫານ ພຸ້ນເຍີ
ທະນູສ່ອນແສງ ດາບດີດ່ວງກ້າ
ເສນາຊ້າງ ແສນຂຸນແຂ່ງເດດ
ກັບທັ່ງ ມ້າເທດທ້າວ ແສນຕີ້ຕໍ່ວຕົ່ງ
ຝູງຫມູ່ກິ່ງຈັກແກ້ວ ກວ່ງນທອງຣິດຖະຣາດ
ໂຜນຜາດທ້າວ ແສນທ້າວຫມື່ນເມືອງ
ແມ່ນຈັກໄປຕີມ້າງ ນະຄອນຄົນພື້ນໂລກ ເຮົານີ້
ເຫມືອນດັ່ງ ທັກກິ່ງໄມ້ ແໜ່ງນ້ອຍມຸ່ນກະຈ່ວນ ແທ້ແລ້ວ
ເພາະວ່າເຕໂຊກ້າ ກ້ວເກ່ງອຳນາດ
ຂາມເດດເຈົ້າ ທັ່ງຄ້າຍທົ່ວແດນ
ຕັ້ງຫາກ ແສນສະນຸກລົ້ນ ຍິ່ງຊາຍສາວບ່າວ
ບໍ່ອ່າວເອົ້ອ ລົ້ມບ້ານຊົ່ນບານ
ຖະນົນຫລວ່ງກວ້າງ ແປນປານໜ້າແວ່ນ
ສອ່ງຕາບຊ້າງ ວ່າງໄວ້ດ່າງ່ານ
ມີເຂົ້ານ້ຳ ພາໂພດຄາວຫວານ
ອາຫານຄົບ ຄູ່ອັນມີໄວ້
ປະສິ່ງອັນໃດໄດ້ ເຫລືອຕາຕັ້ງຕະຫລາດ
ກໍບໍ່ເຂີນຂາດຂ້ອນ ສັ່ງແທ້ທ່ຳໃຍ ເຈົ້າເອີຍ
ຝູງຫມູ່ ສຸຣາເຫລົ້າ ໄຫໄພ່ງ່ມພ່າງ
ສັບຫວ່າງໄວ້ ສອ່ງຊ້າງຂອກຖະນົນ
ສັບປະດົນການຫລົ້ນ ສ່ຽງຊໍແກມຊຸ່່ຍ
ພົນຕົ່ງຕ້ອຍ ແຕລະທ້ອຍເປ່ຳສັ່ງ
ຟ້ຽຍົນແກວ່ງຍ້າຍ ຍາມແລ່ງລ້ານຄູ່ ພຸ້ນເຍີ
ສ່ຽງປີ່ແກ້ວ ຊະໄນໂອ້ໂອ່ມຂວັນ
ຝູງຫມູ່ ຊ້າງໃຫຍ່ຍ້າຍ ງ່າເຮື່ອໂດຍດາວ
ພາຍສານປະດັບ ແຢ່ງຄຳຄວນຍ້ອງ
ຝູງຫມູ່ຄົນເດີນເທົ້າ ເກາະກັນຍ້າຍຍ່າງ
ສາວບ່າວຕ້ານ ຄຳລະທ້ອຍຕ່ຳກັນ

ເທື່ອນີ້ ບຸນເຈືອງເຈົ້າ ຈອມໂລກນາໂຖ
ໂພທິຍານຫອມ ຫ່ຳທັມກອຍເກື້ອ
ຈຶ່ງໄດ້ ມາເຫັນນ້ອງ ບຸນຕາຕົນພີ່ ແທ້ແລ້ວ
ດູດັ່ງແກ້ວຢູ່ນ້ຳ ໃນພື້ນພາກມີ ແລນ
ຂໍໃຫ້ນ້ອງກິງເກື້ອ ເຍື້ອນໂຜດປານີ ພີ່ທ້ອນ
ຍາມຕ່າວ ຄືນເມືອເມືອງ ຢ່າລືມພະອວນອ້າຍ
ຄັນຫາກ ທຸງວທາງພໍ້ ເຫັນກັນໃຫ້ຖາມຂ່າວ
ຂໍໃຫ້ນ້ອງອ່າວເອື້ອ ໄຂຂໍ້ຂອດພຣະໄມ ແດ່ທ້ອນ
ຢ່າໄດ້ໄລລືມອ້າຍ ຖາມກັນໃຫ້ນ້ອງປາກ
ຄັນວ່າ ພາກປ່າໄມ້ ເມືອບ້ານຊິຢ່ອງຢາມ ນ້ອງແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ສາວຕອບຕ້ານ ແກ້ເງືອນຊົມສະຫງວນ
ຊື່ວ່າບູຮານຮຽງ ທ່ອນຊິຂົນຂວາງໄດ້
ຄາວນີ້ ເດີນໄພກວ້າງ ເຫັນກັນໃນກາງປ່າ
ມາພົບໜ້າ ກາຍໃກ້ກໍຈຶ່ງຈາ ພີ່ເອີຍ
ຍາມເມື່ອ ກັບຈາກດ້າວ ຄືນສູ່ນະຄອນຂວາງ
ຝູງໝູ່ນາງໃນວັງ ຫມື່ນກີກອງລົ້ນ
ຄົນສະເໜມີເໜມືອນນ້ອງ ຊິຄອງດາຍແລ້ງເປົ່າ
ພຣະພີ່ເຈົ້າ ບໍ່ມີເອື້ອອ່າວຄະນິງ ແທ້ແລ້ວ
ຄັນວ່າ ພຣະພີ່ເຈົ້າ ເຍື້ອນໂຜດກູນາ
ປານີຜາຍ ອີດູເອົາລ້ຽງ
ເປັນເມຍນ້ອຍ ກິນກອຍຈົນຍາກ ຈິງແລ້ວ
ນ້ອງບໍ່ມີປາກຕ້ານ ການຫຍຸ້ງຊິຄ່ອຍພຽນ ພີ່ເອີຍ
ສາວກ່າວແລ້ວ ຍ້າຍຍ່າງມໍຣະຄາ
ຍິງຊາຍຊາວນິຄົມ ກ່ຽວກັນເຊີງຊູ້
ອັນວ່າ ພູມີເຈົ້າ ປະທວນພົນເພັ້ງໂລກ
ທິມະເວດດ້າວ ແດນຜ້ຽນເກື່ອນກອງ
ຄັນເຖິງວັນສອດໄມ້ ອ້ຽງອວ່າຍສູນແສງ
ຝູງໝູ່ໂຍທາທັບ ຫມື່ນເມືອງມວນພ້ອມ
ປະຣຳລ້ຽງລ້ອມ ຕອງເຕັຍຕັ້ງຕູບ
ເຂົາກໍ ລົດເຄື່ອງຊ້າງ ອານມ້າເກັ່ງກວຽນ
ລຽນເປັນຊັ້ນ ວາງກະບວນຫມາຍໜູ່
ພູວະນາດເຈົ້າ ຫລານນ້ອຍນັ່ງຮຽງ
ຂຶ້ນສູ່ທ້ອງ ຕຳໜັກປ່າເຂົາຂວາງ
ໂຄມໄຟຕາມ ດັ່ງດາວເຕັມດ້າວ
ລະຄອນໂຂນຫລິ້ນ ພັນເຊີງລ້ານເລື່ອງ

ສຽງສະນັ່ນກ້ອງ ດົງກວ້າງຫວັ່ນໄຫວ
ຟ້ຽຍິນ ສຽງແຄນໄຄ້ ມະໂຫຣິແກມປີ່ ພຸ້ນເຍີ
ພິນພາດຄ້ອງ ກອງກ້ຽວກ່ອມໄພ
ຝູງໝູ່ ສວນໄລຫລິ້ນ ກອງຍາວຍາມຄ່ຳ
ພວກທີ່ ບ່າວສ່ຳນ້ອຍ ໂອຍໂອ້ອ່ານສາວ
ສາວຂານແກ້ ເກງຊາຍແກ້ເງືອນ
ພວກຂີ້ເຫລົ້າ ເມົາແລ້ວເຮັ່ງໂຮ
ຄົ່ນໆ ເຄົ້າ ຄັບຂ່ວງທິມະພານ
ໂຄມໄຟເຮືອງ ທົ່ວດົງດູແຈ້ງ
ເໜມືອນດັ່ງ ກາງເວັນແທ້ ເຮືອງສີແສງແດດ
ທິມະເວດກວ້າງ ພົນເຈົ້າຄັ່ງຄາມ
ຕັ້ງຫາກ ແສນສະນຸກລົ້ນ ດາວະດົງໂດຍປຽບ ກັນແລ້ວ
ສະຫວັນໂລກແທ້ ບູຮານເຈົ້າຊ່າເຊັ້ງ ເຈົ້າເອີຍ
ຝູງໝູ່ໂຍທາທ້າວ ທ້ຽແດນລືມລູກ
ເມຍຢູ່ບ້ານ ໄລທ້ອງຫລ່າຫລີ້ງ
ຜົວເມຍມ້າງ ຄຳພະໄມຮາມຮູບ
ສະນຸກມ່ວນແມ້ງ ລືມເອື້ອອ່າວກັນ
ຍາມນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້າ ພາພົນເດີນເຖື່ອນ
ຫອມດອກໄມ້ ຍາມແລ້ງເມື່ອແລງ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ທຸງວທ່ອງເດີນດົງ
ຫລີ້ງສາຂາ ຫງ່າງາມເງົາເງື້ອມ
ສາຂີຕົ້ນ ແສນກ່ຳກາງທົບ
ສັບພະ ດວງດອກໄມ້ ບານບ້າງແຄ່ທາງ
ສອງສີຂ້າງ ຫອມສະເທືອນໃນເຖື່ອນ
ເດືອນສີ່ຄ້ອຍ ລະດູຮ້ອນຮ່ວມມາ
ຟ້ຽຍິນ ພ່າງໆ ຟ້າ ຮ້ອງຮ່ຳຍາມແລງ ແລເຍີ
ວາໂຍຜະຫລຽງ ປ່າດອຍດົງກວ້າງ
ຝູງໝູ່ ພົນຫລວງເຈົ້າ ນະຄອນຫອງທຸງວເທດ
ເຂົາກໍຊົມຊື່ນດ້ວຍ ດອມເຈົ້າໜ່ຳໄພ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ພ້ອມພ່ຳພຽນເດີນ
ຝູງຂຸນເຂົາ ໃຄ່ຄອຍເຫັນໜ້າ
ເຫດວ່າ ອົງກະສັດເຈົ້າ ທົ່ງທັມພຽນເພດ
ພຣະຍາເຫວດສ້າງ ສີລລ້ານເຈືອງທັມ
ຂໍໃຫ້ພຣະຍຳເກົ້າ ຄືນສູ່ນະຄອນຂວາງ ແດ່ແມ
ຝູງໝູ່ຊາວນິຄົມ ຊິຢູ່ເຢັນບໍ່ມີຮ້ອນ

ເພາະວ່າ ປາຣະມີເຈົ້າ ຈອມທັມຊິຕຸ້ມທ່ໍ
ຝູງຫມູ່ ຄົນຂະມອດໄຮ້ ຊິຂໍ່ໄດດັ່ງປະສິງ ແທ້ແລ້ວ
ນັບແຕ່ ອອກຈາກທ້ອງ ກຸງໃຫຍ່ປະເຊໄຊ
ນານເຖິງເດືອນ ດຸ່ງທຽວທາງຮ້ອນ
ກໍຈິ່ງ ເຖິງດົງກວ້າງ ທິມະພານໄພຍະນາດ
ເດຍຣະດາດໄມ້ ສູງດົ້ວຫ່ຳໆງາມ
ຊະພູ່ພ້ອມ ແຊງຊໍ່ສາຂີ
ແລເຫັນ ປັບພະໂຕດອຍ ໃຫຍ່ສູງພຽງຟ້າ
ຟັງຍິນ ວາໂຍຍູ ເມໂຄກ້ອງເກື່ອນ ພຸ້ນເຍີ
ພັດເມກຂຶ້ນ ຄືມ້າຫມູ່ມອນ
ອັນວ່າ ຈອມດອຍກວ້າງ ເຂົາຂັນເປົ້າປ່າ
ກະທາຄໍ່ຊຸ້ມ ຂັນຄ້ອຍຄ່ຽນຄອນ
ຟັງຍິນ ວ່ອນໆ ຮ້ອງ ຊະນິຣ່ຳຫາຜິວ ພຸ້ນເຍີ
ກາເວົ້າວອນ ສົ່ງລາງໂລມຊູ້
ພູມີເຈົ້າ ສົນໄຊຕົນປະເສີດ
ສະເດັດຍາດຍ້າຍ ພົນລ້ານເລື່ອນໄຫລ
ກໍຈິ່ງ ໄປເຖິງເທົ້າ ມຸຈະລິນສະໃຫຍ່
ທ່ີນັ້ນ ແຍນໂຊດຊ້ອຍ ຕະການກວ້າງຮາບງາມ
ເປັນແຕ່ບຸບເພພື້ນ ປະຖົມລາງລີເລົ່າ
ເຖົ້າເກົ່າເລ້ືອງ ບູຮານອ້າງຊ່ຳເຊັ້ງ
ເປັນສະແກ້ວ ເຮືອງຮົມເງົ້ອມຮົ່ມ
ທ່ີນັ້ນ ຣັດສີມີຢູ່ສ້ຳໆ ກະບິນເບ້ືອງຊ່ືອລາງ ເຈົ້າເອີຍ
ສະນັ້ນຢູ່ທຽມໃກ້ ຕົນຕາດປັບພະໂຕ
ຊ່ືວ່າເຂົາວິງກົດ ບ່ອນຈອມໃຈກວ້າງ
ເມ່ືອນັ້ນ ພົນທລວງເທ້ົາ ມຸຈະລິນບຶງໂບກ
ເຂົາກໍ ລົດເຄ່ືອງຊ້ຳໆ ທັງມ້າຫມ້ືນກີ
ປົລີລ້ົນ ຫິມະພານຄົນຄັ່ງ
ຊ້ຳງຜ່ອງມ້ຳ ເຕັມດ້ຳວດ່ານດົ່ງ
ສ່ົງສ່ຽງກ້ອງ ພຣະກັນໂສດຈອມທັມ
ໂພທິຍານແຍງ ໃຄ່ຄອຍພົນລ້ານ
ພຣະກໍກ້ົວເກ່ຽງຢ້ານ ມານປະຈົນບັ້ງບຸດ
ຢຸງວ່ຳ ເສ້ົກຕ່ຳງດ້ຳວ ເພ ມ້ຳງມອດເມ້ືອງ
ເສຍກຸງກວ້ຳງ ສ້ົພົນະຄອນຣາດ
ປ້ຕຸເຣດເຈ້ົາ ພ້ົງເຊ້ືອມອດຊ້ົວ້ົງ ບ່ໍຢ່ຳແລ້ວ
ຄ້ຳວນ້ົ ຫ້ົວເສ້ົກພ້ອມ ຄຸມພົນເພ້ົງໂລກ ມ້ຳແລ້ວ

ສະແຫວ່ຳສ້ົບເຊ້ືອ ສະກຸນເຈ້ົາໜ່ໍແນວ
ແລ້ວຈ່ິ່ງ ຮູ້ບ່ອນເບ້ືອ່ງ ຕ້ຳໜ້ົກປ່ຳອ້ົນແປ່ງ
ເຂ້ົາຈ່ິ່ງແຍ່ງຍ້ັງກູ ຊ້ົຣາບເຕ້ັງຕ່ຳຍມ້ັ່ງ
ຕ້ັດຫ້ົວໃຫ້ ຄະນ່ຳກ່ຳແຮ້ັ່ງທ່ຳ່ວ ຈ່ິ່ງແລ້ວ
ທຸກໜ່ຶ່ງມ່ຳບ່ໍແລ້ວ ສ່ອ່ງຊ້ຳ້ສ່ີສ່ຳມ ແລນ
ຄ້ອມວ່ຳ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ຕ້ຳມຕ່ໍມະເຫສ
ເຮ້ົຳຈ່ິ່ງພ່ຳກ້ັນໜ້ົ ຫລ້ົກໂພ່ຍພ້ັຍຮ້ຳຍ
ສ່ອ່ງກ່ຳພ່ຳກ້ັນຍ້ຳຍ ທ່ອ່ງກ:ສ້ັນອ້ົກສ້ັ່ນ
ພະລ້ັນແລ່ນຂ້ຶ້ນ ເຂ້ົຳກວ້ຳ່ງຍ່ອ ດ ດ່ອ ຍ
ຄ່ອ ຍເຫ້ັນ ພ້ົນທລ່ອ ງກ:ຳ້ ກຸ ງ ໄ ກ ພ ້ົ ໄ ຊ ເ ຊ ດ
ພຣະຍ່ຳເຫ່ວ ດເ ຈ ້ົ ຳ ກ ້ົ ອ ຢ ້ຳ ນ ສ ້ັ ນ ສ ຳ ຍ
ເພ່ຳ ເ ພ ່ ົ ອ ກ ້ັ ນ ເ ຈ ້ົ ອ ງ ເ ຈ ້ົ ຳ ເ ມ ່ ົ ອ ກ ່ ອ ນ ນ ຳ ມ ຳ
ເ ມ ່ ົ ອ ກ ່ ອ ນ ເ ຄ ີ ຍ ໄ ດ ້ ເ ປ ັ ນ ຄ ວ ຳ ນ ສ ຳ ນ ຕ ່ ອ ຍ ຕ ິ ຕ ົ ວ ຊ ້ ຳ ງ
ຍ ຳ ມ ເ ມ ່ ົ ອ ພ ຣ ະ ມ ະ ຫ ຳ ເ ຖ ມ ເ ຈ ້ົ ຳ ພ ຳ ວ ະ ນ ຳ ໃ ນ ຣ ິ ດ
ຕ ິ ກ ຂ ະ ມ ະ ຢ ້ຳ ນ ສ ງ ຊ ້ ຳ ງ ທ ລ ່ ຳ ທ ລ ົ ງ
ກ ໍ ຈ ່ ິ ງ ມ ີ ກ ້ັ ນ ກ ້ ົ ງ ວ ເ ອ ນ ຕ ວ ຍ ຕ ຳ ມ ຣ ຳ ດ
ນ ຳ ບ ຳ ດ ເ ຈ ້ົ ຳ ບ ຸ ນ ກ ວ ້ ຳ ງ ບ ່ ໍ ວ ຳ ງ ແ ທ ້ ແ ລ ້ ວ
ຄ ວ ນ ທ ີ ່ ເ ຮ ົ ຳ ກ ໍ ຢ ້ ຳ ນ ຄ ວ ຳ ມ ຂ ວ ງ ຂ ິ ນ ຣ ິ ດ ແ ທ ້ ເ ນ ີ
ດ ີ ຊ ື ່ ວ ສ ້ ຳ ງ ສ ິ ມ ໄ ວ ້ ຮ ອ ດ ເ ຮ ົ ຳ ເ ຈ ້ົ ຳ ເ ອ ີ ຍ
ເ ມ ່ ົ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ຣ ະ ມ ິ ່ ງ ເ ຫ ົ ້ ຳ ຫ ມ ອ ບ ຊ ່ ອ ງ ແ ລ ດ ູ
ງ ອ ຍ ຈ ອ ມ ດ ອ ຍ ຜ ່ ໍ ຄ ິ ນ ເ ຕ ັ ມ ດ ້ ຳ ວ
ນ ຳ ງ ຣ ຳ ມ ຮ ູ ້ ກ ອ ງ ພ ົ ນ ເ ພ ້ ົ ງ ເ ດ ດ
ອ ັ ນ ນ ີ ້ ຫ ຳ ກ ແ ມ ່ ນ ປ ຕ ຸ ເ ຣ ດ ເ ຈ ້ົ ຳ ກ ຸ ງ ກ ວ ້ ຳ ງ ແ ອ ່ ວ ໄ ພ
ເ ພ ຳ ວ ່ ຳ ປ ິ ຕ ິ ດ ້ ວ ຍ ດ ອ ມ ພ ຣ ະ ອ ິ ງ ພ ້ ອ ມ ເ ພ ິ ່ ງ
ຈ ິ ດ ກ ່ ຽ ວ ເ ກ ື ້ ອ ເ ຊ ີ ນ ສ ້ ຳ ງ ຮ ຸ ່ ງ ຫ ຳ ແ ທ ້ ແ ລ ້ ວ
ແ ລ ້ ວ ຈ ່ ິ ງ ເ ຕ ົ ້ ຳ ໄ ພ ່ ນ ້ ອ ຍ ນ ຳ ແ ອ ່ ວ ອ ິ ງ ກ ະ ສ ັ ດ
ຄ ື ນ ເ ມ ື ອ ເ ມ ື ອ ງ ນ ັ ່ ງ ປ ອ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ົ ຳ
ອ ັ ນ ນ ີ ້ ສ ິ ມ ພ ອ ນ ທ ້ ຳ ວ ພ ຣ ະ ອ ິ ນ ທ ຳ ທ ຳ ນ ທ ອ ດ ຈ ິ ງ ແ ລ ້ ວ
ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ໂ ພ ທ ິ ສ ັ ດ ເ ຈ ້ົ ຳ ຊ ິ ໄ ພ ທ ອ ດ ພ ຣ ະ ເ ນ ດ
ສ ັ ງ ເ ກ ດ ຖ ້ ອ ມ ຄ ຳ ນ ີ ້ ແ ມ ່ ນ ຈ ິ ງ ນ ້ ອ ງ ເ ອ ີ ຍ
ຄ ້ ອ ມ ວ ່ ຳ ສ ອ ງ ກ ່ ຳ ວ ແ ລ ້ ວ ລ ິ ງ ຈ ຳ ກ ຈ ອ ມ ດ ອ ຍ
ຄ ື ນ ອ ຳ ສ ິ ມ ຢ ູ ່ ເ ຢ ັ ນ ຫ ຳ ຍ ຮ ້ ອ ນ
ຍ ຳ ມ ນ ັ ້ ນ ອ ິ ງ ກ ະ ສ ັ ດ ໄ ທ ້ ສ ິ ນ ໄ ຊ ພ ູ ວ ະ ນ ຳ ດ
ກ ັ ບ ທ ັ ງ ອ ຳ ນ ຳ ດ ພ ້ ອ ມ ພ ົ ນ ລ ້ ຳ ນ ເ ຮ ່ ິ ງ ໂ ຮ ມ
ພ ວ ກ ໄ ພ ່ ນ ້ ອ ຍ ຕ ້ ິ ງ ຕ ູ ບ ເ ຕ ັ ມ ໄ ພ

ຜາເຂົາເຂີນ ເຂືອງດອຍດົງມ້າງ
ທົ່ມະພານກວ້າງ ລຸງລັງລ້ານຍ່ານ
ຊ້າງຜ່ອງມ້າ ສຸງສະທ້ານທົ່ວແດນ
ຍາມນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້າ ຖະແຫລງການກອຍກ່າວ
ຕ້ານຕໍ່ເຈົ້າ ທລານເທົ້າມົ່ງເມຍ
ເທື່ອນີ້ ພວກເຮົາພ້ອມ ແຮມເຖື່ອນເຂົາເຂີນ
ເດີນດົງທລວງ ກວ່າໄກລືໃກ້
ເພາະປະສົງສອງເຈົ້າ ໄກເຮືອນແຮມປ່າ
ບັດນີ້ ມາຮອດແລ້ວ ໂດຍໄດ້ດັ່ງຄະນິງ
ຄວນທີ່ ເຮົາຍາດຍ້າຍ ເຂົ້າສູ່ສອງກະສັດ
ທີ່ຢູ່ ເນົາປ່າງອິນ ໃຄ່ຄອຍຄາວແຄ້ນ
ຮາມເຫັນໜ້າ ສອງດາດູໂສກ
ເທື່ອນີ້ ບຸນແບ່ງຍູ້ ເຖິງໃຫ້ລູກລຸມ
ເຮົາຮີບຮ້ອນ ຄວນໄຕ່ຖາມເຖິງ
ແຕ່ວ່າ ໄປຄົນທີ ໃຫ້ຢູ່ຄອງຄາວນ້ອຍ
ພີ່ຈັກ ເປັນແນວໜ້າ ໄປປອງທູນແທບ
ໜ້ອຍໜຶ່ງນ້ອງ ຊຽວເຂົ້າຕໍ່ຕາມ
ພາຍຫລັງຫລ້າ ທລານເລີຍຕາມໄຕ່
ຄັນວ່າ ໄປພ້ຳພ້ອມ ໂຮມຮ້ອນຊຸບໍ່ດີ ແທ້ແລ້ວ
ເພາະວ່າ ໂລກີນີ້ ກັ້ມກຸມຮ້າຍເຮັ່ງ
ຄາວເມື່ອ ວິໂຍກຍ້າຍ ຍາມຫຍຸ້ງທ່າງເຫັນ
ຕົກຕ່າງດ້າວ ລຸນເລົ້າເຫັນກັນ
ໂລກັນຕາແຖມ ດັ່ງທວງເທມ້າງ
ເພາະເພື່ອ ຍິນດີດ້ວຍ ເກີນຕົວຕາຍຄອບ
ຄັນຫາກ ໄປເທື່ອນ້ອຍ ຫາຍຮ້ອນຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ
ເພາະວ່າ ດວງຈິດຕັ້ງ ມີປະມານຫມາຍເຂດ
ເທື່ອນີ້ ພີ່ຈັກເດີນດຸ່ງເຂົ້າ ເຖິງເຈົ້າໜໍ່ທັມ ກ່ອນແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ສະເດັດສູ່ປ່າງອິນ
ຝູງຫມູ່ເສນານຳ ຊົ່ນດອມພຣະອົງເຈົ້າ
ທັນໃດເທົ້າ ທວານທອງທຸມທ່າ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ທັງເທງົ້າມົ່ງມັດທິ
ເນົາໃນຫ້ອງ ປ່າງອິນຢັ້ງມໍ່
ເຫັນພໍ່ເຈົ້າ ພົນລ້ານລ່ວງມາ
ອັນວ່າ ສອງເຈືອງເຈົ້າ ຈອມປະເສີດຊີໄພ
ເຫັນປິຕາ ໃຄ່ຄອຍຄຳແຈ້ງ

ສອງພຣະອົງພ້ອມ ພຸ່ງກັນຮ້ອນເຮັ່ງ
ຮັບພຣະພໍ່ເຈົ້າ ບຸນກວ້າງເຊື່ອເຊີນ
ແລ້ວຫອດໄຫ້ ທູນທອດປາທາ
ວອນເທໂວ ຮ່ຳໄຮກອຍກັ້ນ
ດີໃຈດ້ວຍ ເສຍພຣະໄທຈຳຈາກ
ເພາະວ່າ ໄດ້ພາກບ້ານ ຮາມເຊື້ອເຜົ່າພົ່ງ
ມາຢູ່ດົງດອນກວ້າງ ຄະນິງຄຸນເຊົ້າຄ່ຳ
ປິຕຸເຣດເຈົ້າ ມານດາພ້ອມໄພ່ເມືອງ
ທັ້ງປວງພ້ອມ ບຸນຄຸນຄອງປະເສີດ
ຍັງຄ່ອຍສຸກຢູ່ສ້າງ ສິລຊ້ອຍສຳຮານ ແດ່ລີ
ຍາມເມື່ອ ລູກພາກບ້ານ ເຈຍຣະຈາກຈອມຫົວ
ມາຢູ່ ດົງດອຍທລວງ ຍາກຈົນຈອມຮ້າຍ
ຈົ່ງໄດ້ ທານສອງເຈົ້າ ຈອມໃຈບຸດຕະຣາດ
ໃຫ້ແກ່ເຖົ້າ ພຣາມແລ້ວແຕ່ນານ ພຣະເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ພໍ່ຕອບຕ້ານ ຢັ້ງຢູ່ເຢັນໃຈ ລູກເອີຍ
ແຕ່ວ່າ ຍັງຂັ້ນຂັດ ລູກພອຍເມືອງບ້ານ
ອັນວ່າ ສອງກຸມານນ້ອຍ ສອງດາດວງພຣະເນດ
ພຣາມເຜດຜູ້ ພາດັ້ນດ່ວນໄປ ເມື່ອນັ້ນ
ພໍ່ກໍໄດ້ໄຖ່ແລ້ວ ທລານຣາດຈອມກະສັດ
ອັນວ່າ ໂພຄາຂອງ ຕົ້ມພຣາມພໍ່ຕີ້
ຄາວນີ້ ສອງທລານນ້ອຍ ມານຳພ້ອມພ້ຳ ກັນແລ້ວ
ພໍ່ຈັກເຊີນໜໍ່ຟ້າ ເມືອຫ້ອງຜ່ານນະຄອນ ພໍ່ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະກ່າວແລ້ວ ຊົ່ນລະເມດນອງໄຫລ
ພຣະກອນກຳທັດ ລູກລຸນຄາງຄ້ອຍ
ອັນວ່າ ຄຳຜິດນີ້ ຫາກມີມາພາຍພໍ່ ຈົ່ງນໍ
ໃຈຫນໍ່ຕົ້ນ ຊາວບ້ານສົ່ງເສີມ ພໍ່ແລ້ວ
ຍາມເມື່ອ ສາມກະສັດເຈົ້າ ເຫັນກັນການໂສກ
ຄຶດເມື່ອ ວິໂຍກຍ້າຍ ຄະນິງເອື້ອອ່າວຫລັງ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ອົງເອກປະທວນເຖິງ
ຝູງຫມູ່ນາງໃນວັງ ແທ່ຕາມຕີນເຈົ້າ
ຍາມເມື່ອ ອົງກະສັດໄທ້ ໂພທິຍານມະຫາເຫວດ
ກັບທັງ ພຣະມົ່ງເທງົ້າ ເຫັນເຈົ້າແມ່ເມືອງ
ບໍ່ອາດຕັ້ງຢູ່ໄດ້ ລືມຮູບຮາມເຫັນ
ດູດັ່ງວິນຍານດັບ ຂາດຄົ້ງຄາເວັ້ນ
ສອງກະສັດເຈົ້າ ພະລັນເຮວທູນແທບ

ໄຫວ້ພຣະແມ່ເຈົ້າ ກອຍກັ້ນເກົ່ອນກະທາຍ
ອັນວ່າ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ອົງເອກຜຸດສະດີ
ຕິທວງອົກ ທອດແຮງກອຍກັ້ນ
ພັນທະນັງກົ້ງ ກຸມກັນໄທ້ຫ່ໍ ກັນແລ້ວ
ນ້ອຍນຶ່ງ ສອງໜໍ່ເຈົ້າ ກຸມານນ້ອຍລ່ວງມາ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ທອດພຣະເນດແລເຫັນ
ກັນຫາທ້າງຊາລີ ລູກລຸນຣາມໜ້າ
ນາງພຣະຍາເຈົ້າ ປານເປັນບ້າປວງ
ຈິດທ່ວງແກ້ວ ສອງນ້ອຍບໍ່ລືມ ແທ້ແລ້ວ
ນາງບໍ່ເຍື້ອນຍິບໄດ້ ທລົ່ງເພດມຶນທຶນ
ເໜືອນດັ່ງ ຕົນຕາຍໄປ ຂາດຂວັນເຂີນເນື້ອ
ນາງພຣະຍາເຈົ້າ ພະລັນເຮວອູ້ມກອດ
ສອງຍອດຟ້າ ໄກໜ້າແມ່ມາ ແທ້ນໍ
ຢ່ງວ່າ ສອງໃຈແກ້ວ ເມືອແມນຈົນຈາກ ແມ່ນາ
ແມ່ທອດໄທ້ ທາເຈົ້າບໍ່ເຊົາ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ແມ່ພ່ຳພຽນສິລ ລູກເອີຍ
ທວ້ງກອງບຸນ ຊ່ວຍຊູຄາວແຄ້ນ
ເທື່ອນີ້ ບຸນແສນສ້າງ ນິບພານພູມພຽນພຣະເນດ
ກໍຈິ່ງຈຳຈ່ອງນີ້ວ ນຳນ້ອຍຮຸ່ງເຫັນ
ອັນວ່າ ວິບາກເບື້ອງ ປານປ່ວຍປາງໜັກ ແລນໍ
ມານດາຫ້ວ ທອດແຮງກອຍກັ້ນ
ເສໂທຖ້ວມ ໄຄຄ້ຽງອາບເຫື່ອ
ສະຫລົບເກົ່ອນກົ້ງ ໂຈມເຈົ້າໜໍ່ອິນ
ອັນວ່າ ສອງອ່ອນນ້ອຍ ບຸດຕະຣາດເພ້ງສິລ
ຍິນດີດອມ ພຣະແມ່ຕົນກອຍກັ້ນ
ພັນທະນັງກົ້ງ ກຸມກັນໄທ້ຫ່ໍ
ຮັກແມ່ເຈົ້າ ໄກໜ້າພ່ຳນານ
ສອງຝ່າຍເບື້ອງ ເຈຍຣະຈາກພອຍໄກ
ກັນສູນເສຍ ສວ່າງວອນເວນຮ້າຍ
ຍາມເມື່ອ ທິກກະສັດໄທ້ ເຫັນກັນກາງເຖື່ອນ
ເໜືອນດັ່ງ ໄຟລ່ວງເຂົ້າ ເຜົາເນື້ອຫມິ່ນກອງ
ພິດພຸ່ງເທົ້າ ຮ້ອນຍິ່ງຣາມຮຽງ
ເໜືອນດັ່ງ ອັກຄີຄວັນ ຈີ່ຈົນເຈືອຮ້ອນ
ພະວ້ຳວຸນຍ້າຍ ຂວັນຈອນຈຳຈາກ
ທິກໜໍ່ຟ້າ ທິວໄທ້ຕໍ່ກັນ ແທ້ແລ້ວ

ກ້ຳເກົ່ອນກັ້ນ ລົ້ມເພດແດດອມ
ໄກກັນເຫັນ ແອ່ວປຸນປອງເອື້ອ
ອັນວ່າ ສົນໄຊເຈົ້າ ຈອມບຸນຄາຍໂທດ
ອົກອັ່ງເທົ້າ ທວງຝັ້ນຝ່າຍຫລັງ
ໂທມະນັງແຄ້ນ ຕອມຕາຍແສນໂສກ
ແລເຫັນ ລູກສະໄພ້ ກອຍກັ້ນອ່ອນແຮງ
ນາງກໍ ກອດລູກແກ້ວ ສອງຣາດໂລມຂວັນ
ຄຶດເມື່ອພ ຣາມພາໄປ ພາກກັນແຮມໜ້າ
ຢ່ງວ່າ ຈອມໃຈມ້ຽນ ພຣາມຕິຕາຍຈາກ
ຕັ້ງທາກ ບຸນມາກລົ້ນ ເຫັນໜ້າຕ່າວມາ ແມ່ແລ້ວ
ນາງປ່ວງບ້າ ທລົ່ງເພດລືມສະຕິ
ອັນວ່າ ສອງກຸມານ ທ່າວເທທວງມ້ຳງ
ຍິນດີດ້ວຍ ດອມອົ່ງພຣະແມ່
ອົກແປ່ມ້ຳງ ມໍຣະມ້ຽນມອດຈົມ
ອັນວ່າ ສາມແຈ່ມເຈົ້າ ແມ່ລູກລ່ຽນຕາຍ
ວາງຄ້ຽງຄວນ ແຄ່ດິນດົ່ງໄມ້
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້າ ຜຸດສະດີແມ່ຍ່າ
ແລເຫັນລູກສະໄພ້ ທລານແກ້ວເກົ່ອນກອງ
ພ້ອມພ່ຳມ້ຽນ ວາງຄາບສູນເສຍ
ສອງພຣະອົ່ງທລົ່ງ ໃຄ່ຄວນທວງມ້ຳງ
ພູມີຕັ້ງ ວິນຍານເຍື້ອນຍາກ
ຂັນທ້າຮ້ອນ ລົ້ມລ້ານລ່ວງຕັນ
ທິບທ່າວລົ້ມ ວາຍມອດທ້ຳໂທມ
ລົ້ມຄ້ຽງຄົດ ຂາດຂວັນເຂີນເນື້ອ
ເໜືອນດັ່ງ ນອນຫລັບແລ້ວ ກະບວນຝັນຫາຍຮູບ
ພຣະກາຍເກືອກກົ້ວ ລະອອງຫຸ້ມຫ່ໍສິ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິຣາດເຈົ້າ ພຣະຍາເຫວດຊີໄພ
ເຫັນຈອມຄຸນ ພ່ຳນວນເມຍແກ້ວ
ທ້ຳສອງນ້ອຍ ສາຍໃຈຈົ່ງຈາກ
ພ້ອມພ່ຳມ້ຽນ ກາງຫ້ອງດ່ານດົ່ງ
ອັນວ່າ ທິກພຣະອົ່ງພ້ອມ ແພ່ງສິລເສຍເພດ
ດັບເພດສ້ຽງ ໄລເຊື້ອເຜົ່າພົ່ງ
ວາງຄ້ຽງມ້ຽນ ກອງກັນຫຍ້ຳໃຫຍ່
ໃນປ່າໄມ້ ກາງຫ້ອງຂ່ວງອິນ
ຫລົ່ງຮູບເຈົ້າ ຈອມມົ່ງນະຄອນຂວາງ

ຄີງງາມທງາຍ ເຄື່ອງຄຳຄາເນື້ອ
ຕອມຕາຍມ້ຽນ ວາງພົນພວກໄພ່
ຂຳເຂືອກຮ້ອນ ພົງເຊື້ອນິ່ງນອນ
ວິບາກເບື້ອງ ອຳນາດເຂົາຊຸນ
ຝູງຫມູ່ເສນາໃນ ທ່າວເທທວງນ້ຳງ
ເພາະວ່າ ເຫັນຈອມເຈົ້າ ເມືອແມນພາກໄພ່
ບໍ່ອາດຕັ້ງຢູ່ໄດ້ ກອຍກັ້ນຮຸ່ງຫາ
ອົກແຕກນ້ຳງ ພ້ອມພວກໂດຍແດນ
ຝູງຫມູ່ນາງໃນວັງ ພ່ຳກົກອງມ້ຽນ
ອັນແຕ່ ຫົມະພານກວ້ຳງ ພົນກົກອງໂສກ
ພ້ອມພ່ຳຖ້ອນ ຕາຍມ້ຽນນອດຈົມ
ເພາະເພື່ອ ຄຶດຄັ່ງແຄ້ນ ຄວາມໂສກແຖມເຖິງ
ຊີວັງວຽນມຸດ ບໍ່ຄືນຄອງບ້ານ
ເຫດວ່າ ພູມີມ້ຽນ ຮາມເຮົາພອຍພາກ
ລິດຊື່ວຊຳ ເມືອຟ້າເພື່ອນພົມ
ຍາມນັ້ນ ເຫມືອນດັ່ງເມກມືດຟ້າ ລົມລ່ວງລະດູຝົນ
ພະນົມແນວໄພ ທ່ຽງງາມຄວຍຄ້ອມ
ຝູງຫມູ່ວາໂຍຍູ ລົມຫລວງຮ້າຍເຮັ່ງ
ຫັກຫອບໄມ້ ດົງດ້າວເກື່ອນກອງ
ຝູງຫມູ່ໂຍທາມ້ຽນ ທັ້ງແດນສະເຫມີພາກ ກັນແລ້ວ
ຕີ້ຕ່ວຂ້າ ຊຸນທ້າວນິ່ງນອນ
ກັບທັ້ງ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ທຸກປະເທດມົນທົນ
ຊາວຄາເມ ຫມື່ນກົກອງນ້ອຍ
ເພາະເພື່ອໂສກົກຳ ກະສັນແດດອມບາດ
ສະຫະຊາດພ້ອມ ມໍຣະມ້ຽນພ່ຳກັນ
ຄັບຄັ່ງດ້າວ ຫົມະເວດວົງກົດ
ກອງກັນຕາຍ ດັ່ງຂອນເຂົາປ່ຳ
ອຸກຂະລຸກຮ້ອນ ພຣະສຸທາທັ້ງໂລກ
ຫົມະເວດກວ້ຳງ ເຂົາຄ້ຳມໂຄ່ນຄອນ
ມີທັ້ງ ນ້ຳຍວກຍູ້ ແປວແມ່ທະເລຫລວງ
ພຣະພາຍພົນພັດ ຄື່ນເຄັ່ງຄວນສະນຶ້ງ
ພຣະຍາເຂົາຄ້ຳມ ພຣະສຸເມນກໍເອື້ອມອ່ອນ
ເຂົາຍຸຄັນທອນທ່າວເປື້ອງ ເມືອງຟ້າຫວັ່ນໄຫວ
ຈາຕຸມມ້ຳງ ນະຄອນແຖມແຖມໂສກ
ຈະຕຸໂລກເຈົ້າ ເທວາໃຫ້ດ່ວນດອມ

ເມື່ອນັ້ນ ສັກໂກເຈົ້າ ອິນທາທອດພຣະເນດ
ກໍຈິ່ງຮູ້ເຫດເຈົ້າ ຄາວແຄ້ນໜໍ່ທັມ
ອັນວ່າ ທົກແຈ່ມເຈົ້າ ພ້ອມໄພ່ເຕັມໄພ
ກອງກັນຕາຍ ເຜົ່າພົງພັນເຊື້ອ
ຄວນເຮົາໃຫ້ ຊົນລະທາຜາຍໂຜດ
ທົດທໍ່ເຈົ້າ ພົນລ້ານທ່ຽວຄົນ ຊອບແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ອິນຮ່ຳແລ້ວ ທຳເດດອາໂປ
ເປັນຝົນທົບ ທລັ່ງລົງພົມພື້ນ
ໂຮຍຮ່ຳເຈົ້າ ພົນກົກັບເກີດ
ທົກໜໍ່ເຈົ້າ ພົນລ້ານຕື່ນຕົວ
ເພາະເພື່ອ ຝົນທ່ຳແກ້ວ ຊ່ຳໂບກຂະຣະພັດ
ອິນທາທານ ໂຜດຄົນຄາວແຄ້ນ
ອັນນີ້ ທາກແມ່ນໂກສົນເຈົ້າ ໂພທິຍານພຣະຍາເຫວດ ຈິ່ງແລ້ວ
ໄດ້ກ່ຳສ້ຳງ ແສນຕື້ແຕ່ຫລັ່ງ
ກໍຈິ່ງຮ້ອນຮອດຟ້າ ເທວະຣາດອົນຕາ
ຝູງຫມູ່ ຊາວເມືອງນຸດ ນອດຄົນເຕັມດ້າວ
ອັນວ່າ ໂຣຄາໄຂ້ ຄຸ່ນຄົງເຄັຍຄອບ ກໍດີແລ້ວ
ນ້ຳທົບລ້ຽງ ຫາຍສ້ຽງຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ທົກໜໍ່ຟ້າ ຮູ້ເມື່ອມົວກະຫາຍ
ຫລິ້ງເຫັນຝູງໂຍທາ ນັ່ງເມືອງປະນົມນ້ອມ
ສົນໄຊເຈົ້າ ລົມຕົວເຕ້ັງຮົດ
ຮັກລູກແກ້ວ ຄະນິ້ງເອື້ອອ່ຳວຫລັ້ງ
ກໍຈິ່ງຕ້ານກ່ຳວຂໍ້ ຖາມເລື່ອງຜ່ານມາ
ສອງບຸດຕາ ຢູ່ດົງດອນໄມ້
ອາຫານໄດ້ ທາງໃດບໍ່ຣິໂພກ ພໍ່ເດ
ກັບທັ້ງ ໂຣກພະຍາດຮ້າຍ ບ່ຽນເຈົ້າກໍບໍ່ມີ ແດ່ລີ
ເມື່ອນັ້ນ ສອງກະສັດໄທ້ ທູນພໍ່ພຣະປິຕາ
ເປັນແຕ່ປາຣະມີມຸ ຢູ່ເຢັນຫາຍຮ້ອນ
ຝູງຫມູ່ໂຣຄາໄຂ້ ເຂັນເບົາບ້ຳງໂສກ
ສັດສິ່ງເນື້ອ ເສືອຊ້ຳງກໍບໍ່ບ່ຽນ ພຣະເອີຍ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ເລັ່ມລູກຜາລາ
ຫາກອຍມັນ ດ່ານດົງຕ້ຳງເຂົ້ຳ
ອັນວ່າ ສຸມກະເຊົ້າຊ້ຳ ພຣະອິນທາທານທອດ
ນ້ຳງຍອດດັ້ນ ທ່ຽວໃຊ້ຊອກຫາ
ວິບາກເບື້ອງ ລົ້ນໂລກແຖມເຖິງ ພຣະເອີຍ
ລູກຄ່ອຍພາກັນກິນ ຈ່ອຍຜອມຜ້ຳງຮ້ຳຍ

ພຣະກາຍາເລົ້າ
ນັບແຕ່ ພໍ່ເບີກບ້ານ
ຕັ້ງຫາກ ຕົກຈົນແທ້
ມາຢູ່ດ້າວ
ເມື່ອນັ້ນ ອົງກະສັດໄທ້
ກັບທັ້ງພຣະແມ່ເຈົ້າ
ສອງອົງເຍື້ອນ
ພໍ່ໂຜດແລ້ວ
ຂໍໃຫ້ລູກແກ່ນໄທ້
ຊື່ວ່າໂລກິກັມ
ອັນວ່າ ສິງສານນີ້
ລູກຫາກເປັນຜູ້ຮູ
ຄຳຜິດນີ້
ພໍ່ຫາກໄດ້ສະຫລັ້ງ
ບັດນີ້ ພວກພໍ່ພ້ອມ
ຈັກໃຫ້ ຕ່າວຄືນເມືອງ
ຕາມກະບິນເບື້ອງ
ພໍ່ຈຶ່ງຕ້ານໄພ່ນ້ອຍ
ຄັນວ່າ ລູກບໍ່ເອື້ອ
ພໍ່ບໍ່ຫວັງຄືນເມືອງ
ແສນທຸກໄດ້
ແມມທໍ່ເຫັນລູກແກ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ບຸນຈອມເຈົ້າ
ຕ້ານຕໍ່ເຈົ້າ
ອັນວ່າ ກຳເນີດນີ້
ຊື່ວ່າບຸດຕາຕົນ
ຄາວນີ້ ຈອມກະສັດໄທ້
ລັດເລັ່ງຂ້ຽວ
ວ່າລູກ ທານຊ້າງແກ້ວ
ບໍ່ແມ່ນຂອງປິຕາ
ຫາກແມ່ນ ບຸນຂອງຂ້າ
ເກີດພ້ຳພ້ອມ
ເປັນໃດແທ້
ຈຶ່ງໄດ້ ເນຣະເທດຂ້າ
ຕັ້ງຫາກ ລຸລັ່ງລົ້ນ

ເສຍສີສັນປ່ວຍ
ນະຄອນກວ້າງພາກພົ້ນ
ໄກເຮືອນແຮມປ່າ
ພຽນສ້າງສິບສິລ ແທ້ແລ້ວ
ສົນໄຊປິຕຸເຣດ
ຟັງຖ້ວນກ່າວກອນ
ຍອມໄຂຂໍໂທດ
ຂໍເຈົ້າອົດູ ພໍ່ທ້ອນ
ເຫັນພໍ່ຍາມພອຍ ແດ່ແມ
ຫາກກໍ່ເວນວຽນກັ້ວ
ອະນິດຈັ່ງຈຳຈາກ ກັນແລ້ວ
ຄະນິງເບື້ອງແບ່ງບຸນ ພໍ່ທ້ອນ
ຫາກມີມາໃນພໍ່ ຈິ່ງແລ້ວ
ຫລິ່ງຮູ້ຮ່ວມກະທຳ
ນຳແອ່ວອົງກະສັດ
ນັ່ງປອງເປັນເຈົ້າ
ວົງສະກຸນການໂລກ
ພົນລ້ານລ່ວງຕາມ ລູກແລ້ວ
ຂັນພໍ່ນິຣະມິນ ດັ່ງນີ້
ຊີຢູ່ດົງດອມເຈົ້າ
ນອນດິນດອມປວກ ກໍຕາມທ້ອນ
ບໍ່ມີເອື້ອອ່າວປາງ ພໍ່ແລ້ວ
ຊີໄພພຣະຍາເຫວດ
ໄຂຂໍ້ຂອດພຣະໄທ
ເລີ່ງເລົ່າມິມາ ພຣະເອີຍ
ບໍ່ທ່ອນສິນເສຍໄດ້
ເຄືອງເຄັ່ມຮ້າຍເຮັ່ງ
ແຂງຮ້າຍບໍ່ປານ
ພາຍເຜືອກມຸງຄຸນ
ໄພ່ເມືອງສັ່ງມາແຄ້ນ
ພາຍສານຕິວປະເສີດ
ຕິວຂ້າຮ່ວມຍາມ ແທ້ແລ້ວ
ຈອມພຣະຄຸນເຄືອງເດດ
ໜີບ້ານພາກວັ້ງ ພຣະເອີຍ
ຄວາມຈົນຈອມຍາກ

ພາກພໍ່ເຈົ້າ
ຈຶ່ງໄດ້ມາຢູ່ສ້າງ
ເປັນແຕ່ປາຣະມີມຸງ
ອິນຈຶ່ງ ທານປາງແກ້ວ
ຈຶ່ງໄດ້ພາມຶ່ງເທງ້ຳ
ທຳບຸນສ້າງ
ບວດສິບສ້າງ
ກິນກອຍກ້ານ
ຂໍໃຫ້ພຣະບາດເຈົ້າ
ຄາວນີ້ ລູກຂໍຢູ່ສິບສ້າງ
ການຈັກ ຄືນເມືອເມືອງ
ຈັກໃຫ້ຄືນເມືອຫ້ອງ
ພໍ່ຫາກຂັບໄລ່ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງຫມູ່ເສນາພ້ອມ
ກັບທັ້ງພຣະແມ່ເຈົ້າ
ທຸກທີ່ພ້ອມ
ຍົກຸມທອງ
ຂໍໃຫ້ ອົງກະສັດເຈົ້າ
ຄືນສູ່ຫ້ອງ
ຝູງຂ້າຍິນດີດ້ວຍ
ຕັ້ງຕໍ່ເຈົ້າ
ຂໍໃຫ້ພຣະຍຳເກົ້າ
ຢ່າໄດ້ ໄລນະຄອນຂວາງ
ພຣະຊີ ໄລກຸງກວ້າງ
ຝູງຂ້າ ເຊີນພຣະບາດເຈົ້າ
ອັນວ່າ ບຸຣິກວ້າງ
ມີຫມູ່ ຜາສາດແກ້ວ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ
ກະດົງທອງແຂວນ
ຕັ້ງຫາກ ມຸງທອງແທ້
ຝູງຫມູ່ ນາງນັ່ງລ້ອມ
ຕາມກະບິນເບື້ອງ
ເຊີນພຣະ ຄືນສູ່ຫ້ອງ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະຕອບຕ້ານ
ຂ້າກໍອາຍໂຍທາ

ພົ້ງເຊື້ອກໍ່ບໍ່ມີ
ເຂົາດ່ານແດນຜີ
ປາງຫລັງເຫລືອສ້າງ
ກາງດົງທິມະເວດ
ສອງເຈົ້າລູກລຸນ
ໂຍຄີພຽນຜະນວດ
ເຂົາກວ້າງປ່າດອຍ
ຕາມກັມໃຊ້ຊາດ
ບຸນກວ້າງຮ່ຳເພິ່ງ ຫັ້ນທ້ອນ
ສົມໂພດໂພທິຍານ
ຊິຈຸ່ມພົ້ງພັນເຊື້ອ
ນະຄອນທອງຕຸ້ມໄພ່
ຄືນບ້ານບໍ່ຄວນ ພຣະເອີຍ
ບັ້ງຄົມທູນແທບ
ທິວໄທ້ແອ່ວວອນ
ສະຫະຊາດໂຍທາ
ພ້ຳນວນມາເຕົ້າ
ທົ່ງທັມລາຜະນວດ
ປາງກວ້າງກ່ອນນາງ
ສົມພານພ້ອມເພິ່ງ
ລີລ້ານລູກອິນ ແທ້ແລ້ວ
ເຍື້ອນໂຜດປານີ ແດ່ແມ
ຢູ່ດົງດອມໄມ້
ປະເຊໄຊນະຄອນຣາດ ຈົ່ງລີ
ຄືນເຂົ້າສູ່ເມືອງ ທ່ຽວເທີ້ນ
ນະຄອນທອງທົ່ງທີບ
ພັນທ້ອງຫມື່ນເສົາ ເຈົ້າເອີຍ
ສຽງເສບດົນຕີ
ຂ່າຍຄຳແກມແກ້ວ
ພຣະມົນທຽນທົ່ງຮູບ
ຄອຍຖ້າຢູ່ຍາມ ພຣະເອີຍ
ກະສັດຕາຕົນປະເສີດ
ເຊີນພຣະ ຄືນສູ່ຫ້ອງ ນະຄອນກວ້າງດັ່ງເດີມ ທ່ຽວເທີ້ນ
ຂັດວາດວາງກະບວນ
ຊິບໍ່ຄືນຄອງສ້າງ

ເຮົານີ້ຄົນຂວ່ຽຮ້າຍ ວ່າຍເມືອງມ່ວມອດ
ເສຍປະໂຫຍດດ້ວຍ ເມືອງບ້ານຊິຫລິ່ມຫລວງ
ເພາະວ່າ ທ້ຽປວ່ງເຈົ້າ ພຣະປິຕາກໍພ້ອມໄພ່
ຂັບໄລ່ແລ້ວ ຄືນບ້ານບໍ່ທ່ອນຄວນ ທ່ານເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ພິເສດເຈົ້າ ຕົນພໍ່ພຣະຍາຫລວງ
ທົນທວ່ງຂະນ້ຽ ຍ່າວຍົມກອຍກັ້ນ
ກັບທ້ຽ ພຣະພັນປີຫລວງເຈົ້າ ຈອມຄຸນໄທ້ຫໍ່
ເຊີນໜໍ່ເຈົ້າ ເມືອຫ້ອງແທ່ນລາຍ
ຄາວນີ້ ປາປ້ຽເບື້ອງ ບ່ຽນເສຍສູນຈາກ ພຣະອົງແລ້ວ
ແມ່ກໍນິບນອບນີ້ວ ວອນໄຫວ້ບໍ່ອີດູ ແລນໍ
ຂໍໃຫ້ລູກມ່ຶງຕົ້ນ ຄືນສູ່ນະຄອນຂວ່ຽ ກ່ອນທ້ອນ
ຢູທ່ຽກິນທ່ຽທ່ານ ສິບສິລແສນສ້ຽ
ເຖິງເມື່ອ ສ້ຽຂ່ານເຂົ້ຽ ລະດູປີຟ້ຽໃຫມ່ ມານັ້ນ
ຢູທ່ຽ ພົນພວກລ້ານ ລ້ຽງຫລົ້ນຂ່ວ່ຽໂຂນ ແມ່ແລ້ວ
ບ່ອນນີ້ດ້ຽງດອນໄມ້ ໄກນະຄອນເປົ້າປ່າ
ລູກຊິມາຢູ່ສ້ຽ ລົ້ມບ້ານເກ່ຽຫລ້ຽ ແມ່ລີ
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້າ ຄຸນຄ່ານຽນຮ່ຳ ເລ້ຽງແລ້ວ
ເຊີນເຫລົ່ານ້ຽ ຫລາຍຄັ້ງແອ່ວວອນ
ຂໍໃຫ້ລູກແກ່ນຕົ້ນ ລາຜະນວດເມືອເມືອງ
ພໍ່ຈັກ ວ່ຽງແດນດິນ ມອບເວນວ່ຽງໃຫ້
ໃນກຸ່ງກວ້ຽ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ສ້ຽເຂບຂ້ອນ ໂຮມເຈົ້າຜູ້ດ່ຽວ ລູກແລ້ວ
ອັນແຕ່ ໃຕ້ໂລກລ້ຳ ເງືອມແຜ່ພຣະສຸທ່ຽ
ພໍ່ຈັກ ທູນຄະດີຖວ່ຽຍ ມອບຈອມໃຈກວ້ຽ
ທ້ຽປວ່ງພ້ອມ ໂພຄ່ຽຂອງປະເສີດ
ອະນັນເນກລົ້ນ ເຕັມພື້ນແຜ່ນໄຕ
ພໍ່ຈັກຍ່ຍົກໃຫ້ ທ້ຽປະເທດແດນດິນ
ຜ້ຽຈັກຕອງຕານັບ ຫມື່ນກ້ຽກອງລົ້ນ
ຄົນໃນພື້ນ ພູມແດນໂດຍມ່ຽກ
ພໍ່ຊິມອບໃຫ້ເຈົ້ຽ ທ້ຽຄ້ຽຍສູ່ແດນ ພໍ່ແລ້ວ
ພໍ່ຂໍ ເຊີນຍອດຟ້ຽ ລາຜະນວດປ່ຽງອິນ ພໍ່ທ້ອນ
ລູກຢ່ຽຖືໂທສ້ຽ ບໍ່ແມ່ນຄອງຄຸນແກ້ວ
ລູກທ່ຽກ ແມ່ນແນວນ່ານເຊື້ອ ເມຫ່ຽໃຫ້ຄິດຮ່ຳ ຄະນິງທ້ອນ
ຄ້ຽງວ່ານ້ຳໂກດຮ້ຽຍ ຊິໂຮມຮ້ອນຂຸ່ນມົວ ແທ້ລີ
ຂໍໃຫ້ ລູກແກ່ນຕົ້ນ ຄະນິງຖ້ຽຫລ່ຽປະກ່ານ ກ່ອນທ້ອນ

ຝ່ຽງໜ່ມູ່ໂຍທ່ຽເຂ້ຽ ຢູ່ຄອງຄອຍຖ້ຽ
ເຊີນລູກຄືນຫ່ຽຫ້ອງ ນະຄອນທອງຕຸ້ມໄພ່
ເມືອງໃຫຍ່ກວ້ຽ ນະຄອນຟ້ຽເກ່ຽກັນ ພໍ່ແລ້ວ
ລູກຢ່ຽໄລວ່ຽໄວ້ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ເຊີນລູກລະເພດແລ້ວ ຄືນເຂ້ຳສູ່ນະຄອນ ພໍ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ຈອມເຈ້ຽງເຈົ້າ ໂພທິຣາດບ່ຽບຸນ
ພຣະໄທທ່ວງຄຶດ ຮ່ຳເພ່ຽງຫລ່ຽຊັ້ນ
ອັນວ່າ ຄຸນໂນເຈົ້ຽ ສອງພຣະອົງກ່ອງໂກດ
ໂທດພໍ່ຮ້ຽຍ ຖືຫນັ້ນບໍ່ຄວນ ແທ້ແລ້ວ
ຄັນເຮົາຂັດຂືນແທ້ ອະທັມຮ້ຽຍຫ່ຳ
ຄຶດມ່ຳຕົ້ນ ໃຈນ້ອຍບໍ່ຄວນ ແທ້ແລ້ວ
ຝ່ຽງໜ່ມູ່ເທວ່ານ້ຳວ ຊິນິນທ່ານ້ຽງໂລກ
ເຮົາຄວນ ຮ້ຽບດອກໄມ້ ຂັນແກ້ວເຊື່ອເຊີນ ຊອບແລ້ວ
ຄ້ອນວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ແຍ້ນຍ່ຽງຂ່ານໄຂ
ໄນຕ້ຽຈິດ ກ່ານ້ວຈ່ານ້ຽງເອ້ຍ
ເທ່ຽນ້ຽ ເຮົາອິດກັ້ນ ໂທສ້ຽງສູນເທດ
ລະເພດແລ້ວ ຊິຄືນເຂ້ຳສູນະຄອນ ກ່ອນແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຝ່ຽງໜ່ມູ່ອ່ຳນ່ານພ້ອນ ທູນແທບທ່ຽນທອງ
ຂັນນ່ານ່ຳ ຂໍ່ຈອມເຈ້ຽແກ້ວ
ອັນວ່າ ພວງມະໄລລ້ອນ ປະດັບພ່ອຍເພ່ຽງຮູບ
ຖວ່ຽຍບ່ານເຈົ້ຽ ບຸນກວ້ຽງໜໍ່ໂພ
ເມື່ອນັ້ນ ຈອມກະສັດເຈົ້ຽ ທ້ຽຍານຫລ້ຽງລ່ຳ
ແລ້ວຈ່ຶງ ຮ້ຽບດອກໄມ້ ຂັນແກ້ວເຊື່ອເຊີນ
ຍ່ານນັ້ນ ກອງພົນພ້ອນ ເພຣິຄ້ອງລັ່ນ ຂຶ້ນແລ້ວ
ສ່ຽງສະນັ່ນກ້ອງ ດ້ຽງໄມ້ຫວັ່ນໄຫວ
ຝ່ຽງໜ່ມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ຄັບຄັ່ງທ້ນ່ະພ່ານ
ເຂ້ານ້ຳມ້ນ້ີທູນ ຫວ່ານ້ຽງສ່ຽນປະນ້ນນ້ີວ
ເພາະວ່າ ຍ້ນດ້ວຍ ດອນພຣະຄຸນຊືຄືນຄອບ ນະຄອນແລ້ວ
ທຸກແຫ່ງຫ້ອງ ເມືອງບ້ານຊິຢູ່ເຢ້ນ ແລນໍ
ຝ່ຽງໜ່ມູ່ເທວ່ານ້ຳເຈົ້ຽ ດ້ຽງເຂ້ານ້ນ່ະເວດ
ເຂ້ຳຕອກ ທ້ຽງດອກໄມ້ ບູຊ່ານ້ຳເຈົ້ຽຫວ່ານ້ລ້ຽງ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້ຽ ພຣະຍາຫລວງຕົນພໍ່
ຄຶດຈັກໃຫ້ໜໍ່ເຈົ້ຽ ແທນເຊື້ອສ້ນພ້ຽ
ແລ້ວຈ່ຶງບ້ນຊ່ານ້ຳໃຫ້ ເຂ້ານຸ້ນຮູ້ເທດ
ຝ່ຽງໜ່ມູ່ ເສເນດພ້ອນ ທ້ຽທ້ານ້ຽມ່ຶນເນ້ຽ

ແລ້ວລັ່ນຄ້ອງ ເຕືອນປ່າວໂຍທາ
ທີ່ມາຫາຈອມທັມ ຢູ່ໃນດົງໄມ້ ປາງນີ້
ສັງຂະຫຍາໄດ້ ສິບສອງອັກໂຂເພນີມວນມາກ
ຝູງນີ້ ມາຈາກບ້ານ ແທນເຈົ້າຢູ່ໄກ ແທ້ແລ້ວ
ພຣະຈຶ່ງໃຫ້ກໍ່ສ້າງ ພູມພາກພຣະມົນທຽນ
ແປງວັງຫລວງ ຢູ່ໃນດົງໄມ້
ທັນໃດແລ້ວ ຄືປາງເທວະຣາດ
ເຮືອງຮຸ່ງແຈ້ງ ງາມລົ້ນເລີດຕາ
ມີແທ່ນແກ້ວ ບັນລັງອາດເຮືອງຣົມ
ແລ້ວຈຶ່ງ ກອງເງິນຄຳ ຄ່າຄວນຫລາຍລ້ານ
ແລ້ວຈຶ່ງ ເຊີນຈອມເຈົ້າ ຊີໄພລາຜະນວດ
ລະເພດແລ້ວ ວາງໄວ້ເຄື່ອງຣັດສີ
ກັບທັງ ນາງມັດທີເຈົ້າ ສະມາທານທົ່ງເພດ
ປົ່ງເກດເກົ້າ ຊະດາແລ້ວເລີກຊີ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະພັນປີຫລວງເຈົ້າ ຜຸດສະດີແມ່ຍ່າ
ຍົກທິບຜ້າ ຜືນກວ້າງຄ່າຄາມ
ຫລາຍໂຫລພ້ອມ ຜືນດີດູຫລາກ
ຕັ້ງຫາກ ງາມເລີດລ້ຳ ລີເທົ້າຫມື່ນເມືອງ
ຜືນນຶ່ງ ຊື່ວ່າໂກຊຸມພອນຜ້າ ພັນສີແສນປະເສີດ
ໃສສ່ອງເຫລື້ອມ ແສງແກ້ວຮຸ່ງເຮືອງ
ຜືນນຶ່ງ ຊື່ວ່າໂຂມະພັດຜ້າ ທຳຍອງໃຍເປືອກ
ເກີດຈາກໄມ້ ໃຍເສັ້ນສ່ອງແສງ
ງາມເລີດລ້ຳ ຍ້ອມຕ່ຳເງົາສີ
ຟົ້ມເຂົ້າຂັ້ນ ຊ່າງທຳທໍ່ກ້ຽງ
ຣິດຈະນາດ້ວຍ ຫລາຍປີເປັນເຂດ
ຄວນຄ່າລ້ານ ຜືນຜ້າແຜ່ນດຽວ ເຈົ້າເອີຍ
ອັນແຕ່ ໃຕ້ໂລກລ້ຳ ເລື່ອງເລົ່າລືມາ
ໃຜບໍ່ເຄີຍຄອຍເຫັນ ຊ່າເຊັ່ງທັ່ງຄ້າຍ
ຕັ້ງຫາກ ຫລາຍສີເຫລື້ອມ ລາຍເຄືອດວງດອກ
ເຊີງຊໍ່ສິ້ວ ຜືນກ້ຽງກ່ອມໃຍ
ໃສສ່ອງເຫລື້ອມ ຫລາຍຮູບນາໆ
ມີທັ່ງໂຂມະທິງສາ ມັ່ງເມັຍເສືອຊ້າງ
ອັນແຕ່ໃນຜືນຜ້າ ພັນຕາລ້ານຮູບ
ນັບບໍ່ຖ້ວນ ແສນຕື້ຕ່າງກັນ
ຕາໜຶ່ງນັ້ນ ມີຫມູ່ກຶນນະຣີ

ອາກາມເຫມືອນ ດັ່ງຊີບິນບິນຟ້ອນ
ພຣະກອນອົ່ງອ້ວນ ທວາຍທາງເຫັນປົກ
ງາມເລີດລ້ຳ ເທວະໄທ້ໄປ່ປານ ເຈົ້າເອີຍ
ຜືນນຶ່ງ ຊື່ວ່າໂກໄສຍະພັດຜ້າ ເຮືອງແສງໃສສະອາດ
ເກີດມາຈາກຊາດເຊື້ອ ໃຍມ້ອນແມ່ລາຍ
ເກີດແຕ່ທ້ອງ ໂກໄສຍະຣາດພຽນທຳ
ຕັ້ງຫາກ ມັ່ງຄະລາສີ ຄ່າຄວນຄຳລ້ານ
ແມ່ນຈັກ ແລໄກເຫລື້ອມ ໃຍເລິ່ງກ້ຽວກ່ອມ
ເນື້ອອ່ອນກ້ຽງ ປານແກ້ວແວ່ນແຍງ ເຈົ້າເອີຍ
ຍາບໆ ເຫລື້ອມ ເຊີງຊໍ່ຄຳເຫລືອງ
ອັນແຕ່ໃນຊຸມພູ ຍາກຊີທັນທຽມໄດ້
ຜືນນຶ່ງ ຊື່ວ່າກັບປະສິກະພັດຜ້າ ຜືນພາວເພັ້ງຮູບ
ສຸຣິເຍດຍູ້ ແຍງເຫລື້ອມບາດຕາ
ເກີດແຕ່ດ້າວ ກາສິຣາດບຸຣີ
ນະຄອນໄທທຳ ຊ່າເຊັ່ງຄົນເອື້ອມ
ຕັ້ງຫາກ ຫລາຍສີເຫລື້ອມ ເຮືອງຣົມພົ້ນພຸ່ງ
ໃຕ້ແຫລ່ງຫລ້າ ຫາໄດ້ຍາກແຄມ ແທ້ແລ້ວ
ຜືນນຶ່ງ ຊື່ວ່າອຸທຸມພອນຜ້ຽງ ຄືຄວນເນື້ອອ່ອນ
ຄວນຄ່າລ້ານ ຄຳເຂັ້ມສ່ວນສົມ
ບໍ່ແມ່ນ ຂອງຊາວບ້ານ ສາທານຈັກໄດ້ນຸ່ງ
ໃຜຜູ້ໄດ້ກໍ່ສ້າງ ບຸນກວ້າງຈຶ່ງທະຣົງ ໄດ້ແລ້ວ
ຕັ້ງຫາກສົມອົ່ງເຈົ້າ ໂພທິຍານມະຫາເທວດ
ລະເພດພ້ອມ ທັ່ງເຫງົ້າມົ່ງມັດທິ
ເມື່ອນັ້ນ ຜຸດສະດີເຈົ້າ ຍົມວນມາມອບ
ວັດຖົ່ງແຜ່ນຜ້າ ຖວາຍໄທ້ລູກລຸນ
ທັ່ງເຄື່ອງຕົ້ນ ນິບພະຣາດຣັດຕະນັ່ງ
ມະນີໂຊໃສ ມົ່ງເມືອງນະຄອນກວ້າງ
ຂອງແຕ່ບູຮານເຈົ້າ ກະສັດຕິສິບຕໍ່
ຖວາຍໜໍ່ຟ້າ ບຸນກວ້າງເຈືອງຈອມ ແທ້ແລ້ວ
ທຸກທີ່ພ້ອມ ຍົມອບບາບຸນ
ກັບທັ່ງ ທຳມະໂຣງເພັດ ຄ່າເມືອງຍໍ່ໃຫ້
ເມື່ອນັ້ນ ໂທນຫາໄດ້ ຍາມດີມື້ປອດ
ແລ້ວຈຶ່ງ ເຊີນລູກແກ້ວ ກີລ້ານຜ່ານເມືອງ
ສະເດັດຍາດຍ້າຍ ຂຶ້ນແທ່ນບັນລັງ
ຣາງລົນປະດັບ ອ່າງຄຳເທນ້ຳ

ສິນໄຊເຈົ້າ ວ໊ງສະກຸນພ້ອມພ່ຳ ຝູງຂ້າສຸກຢູ່ໄດ້ ບຸນເຈົ້າເຫລື່ອມມຸງ ແທ້ແລ້ວ
ເສເນດພ້ອມ ໄທທ້າວຫມື່ນເມືອງ ຂໍໃຫ້ພຣະຍຳເກົ້າ ລ໊ໂລກມະຫາຈັກ
ຍໍຫລັ່ງນ້ຳ ຄັນທະຊາດວາຣິ ຊຸມພູຜາກົດ ຊ່ຳໄກກ໋ງນຍ້ອງ
ອາໂປປຸງ ໃສ່ເສນສົມຄູ້ ນັບແຕ່ ຈັກກະວານກວ້ຳງ ກ໊ວເກ໋ງອຳນາດ
ທິດສ໋ງເຈົ້າ ຈອມທັມພຣະຍາເຫວດ ໃຕ້ລຸ່ມຟ້ຳ ແດນທໍ້ສ່ວຍສິນ ແດ່ແມ
ໃຫ້ຜ່ານພົ້ນ ແທນເຊື້ອສິບວ໊ງ ແທ້ແລ້ວ ຂໍໃຫ້ມີເດດກ້ຳ ກ້ຳເກ໋ງອະມະຣິນ
ຝູງຫມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ຊົມຊື່ນຍິນດີ ໂລກ໋ໄກ ຂ່ຳວຂານຂໍໄຫວ້
ເມຫາທູນ ອ່ານພອນພ໋ນຍ້ອງ ມະຫາຄຸນລົ້ນ ພາຍພູມພົ້ນໂລກ
ຣາດຊະຄູເຖົ້ຳ ອາຈານນັກປຣາດ ທ໊ກພັນທະວິບນ້ອມ ເປັນເຈົ້າແຫ່ງດ໋ງວ
ປະສ໋ງສວດນ້ຳ ພອນແກ້ວສິ່ງເສີມ ເຊ້ັງຊ່ຳເທົ້ຳ ທ້ຳງທ່ອງໄມຕີ
ບັດນີ້ ຈອມເຈ໊ອງເຈົ້າ ອ໊ງເອກຄູນຄາມ ອຸດົມໂດຍ ຫມື່ນເມືອງມານ້ອມ
ເພນີນຳ ໄຄ່ຄວນຄອ໋ງແຈ້ງ ຍິນດີດ້ວຍ ດວ໋ງມະນີລ້ານລູກ
ກ່ຈ່ຳ ປ໋ງສິລໄວ້ ປ້ຳງອິນອ໋ງປະເສີດ ສິນສ່ວຍເຈົ້າ ນະຄອນທ້ຳວທົ່ວແດນ ແດ່ທ້ອນ
ເພາະວ່ຳ ຈິດກ່ງວກ້ຳ ພ໋ງເຊື້ອໄພ່ພົນ ຂໍໃຫ້ ພູວະນາດເຈົ້າ ທ໋ງແທ່ນນະຄອນຂວ້ຳ
ປານີນ້ອມ ຄືນຄອ໋ງສະເຫວ໊ຍຣາດ ກັນຫາທ້ັ໋ງຊາລ໊ ສິບພ໋ງພັນເຊື້ອ
ຜົນແຜ່ຍູ ກວມພື້ນແຜ່ນໄຕ ຍຸດຕິກາປັ້ນ ພຣະທັມໂທຣາສາດ
ຂໍໃຫ້ ພຣະບາດໄທ້ ຍືນຍົ່ງແສນປີ ຖວ້ຳຍແກ່ ນັກປຣາດເຈົ້ຳ ບຸນກວ້ຳງໜ່ຳທັມ ແທ້ແລ້ວ
ເຕໂຊເຊ້ັງ ຂົ່ມນານທ້ັ໋ງຄ້ຳຍ ຟ້ັ໋ງຍິນ ຄົ່ນໆ ເຄົ້ຳ ຄົນຄັ່ງທ໋ມະພານ
ເທ່ືອນີ້ ທ້ຳຍເວນແລ້ວ ບຸນຫລ້ັ໋ງໄທລຣອດ ພຣະອ໋ງແລ້ວ ໄຟຫລວ໋ງລຸກ ຄົ່ນເຄ້ັ໋ງຄຸ໋ງຟ້ຳ
ກັບທ້ັ໋ງພຣະແມ່ເຈົ້ຳ ສອ໋ງນ້ອຍໜ່ຳອິນ ຟ້ັ໋ງຍິນ ສ໋ງກອ໋ງຄ້ອ໋ງ ແກວ໋ງລ້ານຄູ່
ຍາມເມື່ອ ວິບາກເບ້ືອ໋ງ ເຈຍຣະຈາກເມືອງມາ ຕິເສບເຈົ້ຳ ດ້ັ໋ງສະທ້ານທ່ົວໄພ
ເນ້ຳໃນຜາ ປ່ຳດອຍດ໋ງໄມ້ ຍາມເມື່ອ ພູວະນາດໄທ້ ລາຜະນວດໂຍຄ
ຕ້ັ໋ງທ້ຳກ ໄກເມືອ໋ງບ້ານ ກັນດານທຸກຂະເວດ ແລ້ວຈ່ຳ ທ໋ງພູສ້ຳ ຄ່ຳຄ້ຳມຄູນລົ້ນ
ຍ້ັ໋ງມີ ພຣ້ຳມເຜດຜູ້ ຈອມດ້ຳວຄວ່ຳຂໍ ຊ່ືວ່ຳ ໂກໄສເຊື້ອ ພັນສີແສ໋ງອ່ອນ
ອັນວ່ຳ ພຣະໜໍ່ເຊື້ອ ຣັດສີຣາດທ໋ງສິລ ສະຫວັນໂລກອ້ຳ໋ ລ໊ເທ້ຳທ່ົວແດນ ແທ້ແລ້ວ
ກ່ຈ່ຳ ຍໍສ໋ງສີ ແລກຍານດວ໋ງລ້ຳ ພຣະກໍແລລ່ຳເບ້ືອ໋ງ ຮ໋ງຮໍ່ປຸນກະບວນ
ພາຍລຸນໃຫ້ ທ້ຳນເມຍຊ້ຳເລ່ຳ ພ໋ມມະຈັນເຈ໊ອ ຂ່ວ໋ງອິນປ໋ງແກ້ວ
ບັດນີ້ ບ້ຳບເກ່ຳມຸ້໋ງ ສູນສ້ັ໋ງສວ່ຳ໋ງກັ໋ມ ຍ້ັ໋ງມ້ຳ ເຈ ຣະ ຈ ຳ ເມ ຍ ຊ ້ ຳ ເ ລ ່ ຳ ໄ ລ ຊ ີ ຊ ົ ມ ໂ ລ ກ
ອັນວ່ຳ ສອ໋ງກ່ົ໋ງແກ້ວ ໄກພຣະເນດຣ້ຳມເຫັ໋ມ ຍ ້ ຳ ມ ້ ຳ ມ ຳ ເ ຕ ົ ້ ຳ ເ ຕ ັ ມ ໄ ພ ທ ິ ມ ະ ເ ວ ດ ພ ິ ມ ເ ຫ ລ ັ ້ ມ ເ ລ ິ ດ ຕ ຳ
ບັດນີ້ ເທພ້ຳຈ໋ງ ຈ່ອ໋ງມ໊ືມ້ຳໃຫ້ ອ ັ ນ ວ ່ ຳ ພ ຣ ະ ມ ່ ົ ໋ ງ ເ ຫ ົ ້ ຳ ມ ັ ດ ທ ະ ຣ າ ດ ເ ທ ວ ີ ກ ໍ ດ ີ
ກ ັ ບ ທ ້ ັ ໋ ງ ມ ານ ດ ້ ຳ ໄ ທ ້ ສ ິ ນ ໄ ຊ ປ ຸ ຣ າ ດ ຄ ັ ນ ນ ້ ໋ ງ ລ ້ ຳ ສ ິ ກ ຂ ້ ຳ ເ ພ ດ ຊ ໍ ້ ວ ໋ ງ ໄ ວ ້
ສ ະ ທ ະ ຊ າ ດ ພ ້ ອ ມ ພ ໋ ງ ເ ຊ ື ້ ອ ກ ່ ົ ໋ ງ ສ ະ ກ ຸ ນ ແ ລ ້ ວ ຈ ່ ຳ ທ ໋ ງ ທ ວ ຍ ຜ ້ ຳ ໄ ອ ຍ ະ ກ າ ຍ ໍ ມ ອ ບ
ມ ອ ນ ມ ້ ຳ ເ ຕ ົ ້ ຳ ເ ຕ ັ ມ ໄ ພ ທ ິ ມ ະ ເ ວ ດ ຊ ້ ອ ໋ ງ ຊ ຸ ່ ມ ເ ກ ົ ້ ຳ ປ ຸ ນ ປ ັ ້ ນ ແ ປ ກ ຊ ໋ ງ ນ
ນ ັ ກ ຄ ະ ເ ຣ ດ ກ ວ ້ ຳ ໋ ງ ຍ ໍ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ພ ຣ ະ ອ ໋ ງ ຫ ລ ິ ໋ ງ ແ ຕ ່ ປ ຳ ຫ ຳ ເ ກ ົ ້ ຳ ເ ກ ສ ີ ແ ສ ມ ປ ະ ເ ສ ີ ດ
ໃ ຫ ້ ພ ຣ ະ ທ ິ ໋ ງ ເ ມ ືອ ໋ ງ ກ ວ ້ ຳ ໋ ງ ປ ະ ເ ຊ ໄ ຊ ຕ ຸ ້ ມ ໄ ພ ່ ແ ທ ອ ນ ສ ອ ດ ກ ້ ອ ຍ ສ ະ ຫ ງ ່ ໍ ມ ໜ ້ ຳ ເ ປ ່ ໋ ງ ສ ີ

ແມ່ນວ່າ ຍິງສ່ຳເຊື້ອ ໂລກເລົ່າເລີ່ງເຫັນ
ຫາຜູ້ທັນທຽມສອງ ບໍ່ຫ່ຳງມີມາໄດ້
ຄັນວ່າ ໃຜເຫັນແລ້ວ ໂລເລລືມເພດ
ສະເນ່ຫາໜ່ວງແໜ້ນ ກອຍກັ້ນຫລ່າຫລີ່ງ
ເພາະວ່າ ຈິດກ່ຽວແກ້ວ ຮັກຮູບນິ່ງນ່ຳ ແທ້ແລ້ວ
ວ່ຳງແລ່ງງ່ຳຍ ບໍ່ຈາຈິ່ງເອື້ອ
ອັນນີ້ ເປັນແຕ່ໂກສົນເຈົ້ຳ ຈອມທັມທັ່ງຄູ່
ຜ່ຳຍແຜ່ກວ້ຳງ ກວມພື້ນແຜ່ນໄຕ
ສອງຫ່ຳກໄດ້ກໍ່ສ້ຳງ ສົມໂພດໂພທິຍ່ຳນ
ປ່ຳຣະມີມຸງ ຫມື່ນກັ່ກອ່ຽລົ້ນ
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້ຳ ຈອມພົນຍົດທະເຍດ
ຍ່ຳມເມື່ອ ສົມໂພດເຈົ້ຳ ແທນເຊື້ອສົບພິ່ງ
ພຣະກຳ ວ່ຳງນະຄອນໃຫ້ ປະເຊໄຊມວນມອບ
ໃຫ້ແກ່ ບຸດຕະຣ່ຳດເຈົ້ຳ ບຸນກວ້ຳງໜ່ຳທັມ ໄປແລ້ວ
ຄັນວ່ຳ ກ່ຳມເສັດສ້ຽງ ຄອງຄຸນປອງປູກ
ຍົກລູກໃຫ້ ເປັນເຈົ້ຳຜ່ຳນນະຄອນ
ພຣະກຳ ທ້ຽງພວກລ້ຳນ ອ່ຳນ່ຳດມົນຕີ
ທ້ຽງສິບສອງ ອັກໂຂເພນີ ມ່ວນໄພຊົມໄມ້
ຢູ່ສະນຸກຫລົ້ນ ອົນລະທົນທ່ຳຍໂສກ
ສະຫວັນໂລກກວ້ຳງ ງ່ຳນເຈົ້ຳຊ່ຳເຊ້ຽ ແທ້ແລ້ວ
ທຸກ່ຳທີ່ພ້ອມ ພວກໄພ່ຊົມໄພ
ຝ່ຽງໜູ່ ສ່ຳວຣ່ຳມໂຮມ ບ່ຳວຈີຈ່ຳຕ້ຳນ
ຄ່ຳຖະແຫລ່ງຜ້ຽງ ຮຽມປອງເປັນປະໂຫຍດ
ຄຶດໃຄ່ດ້ວຍ ດວ່ຽໄມ້ດິ່ມດົ່ມ
ຂໍ່ໃຫ້ນ້ອງກ່ຽເກື້ອ ເຍື້ອນໂຜດກູນ່ຳ
ມ່ຳລ່ຳຫ້ອມ ຄ່ຳແພ່ງພ່ຽງຊູ້
ໃຫ້ນ້ອງກູນ່ຳອ້ຳຍ ຂໍ່ຊົມຊີໄດ້ບໍ່
ສ່ຳວຕອບຕ້ຳນ ຂ່ຳນຂໍ້ຂອດພະໄມ
ອັນວ່ຳ ດວ່ຽດອກໄມ້ ຮ້ອຍຮວດຮຽມປະສ່ຽ ພີ່ແລ້ວ
ນ້ອງກໍ່ຈິ່ງໃຈຫມ່ຳຍ ໃຄ່ຄ່ວຍຄ່ວງອ້ຳຍ
ກ່ວແຕ່ມ່ຳລ່ຳນ້ອງ ລະອ່ວງຄ່ຳວເຫມັນສ່ຳບ
ຢ່ຳນບໍ່ສົມເຫ່ົ່ຳຜູ້ ສະກຸນກວ້ຳງພີ່ແພ່ງ ເພິ່ນແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຊ່ຳຍຕອບຕ້ຳນ ແກ້ເ່ງື່ອນກຸມ່ຳຣີ
ພີ່ຫ່ຳກກ່ວຍໃຈຈິ່ງ ພ່ຳນ່ຳງຄະນິ່ງນ້ອງ
ເຫມ່ືອນດັ່ງ ປ່ຳຄ່ວຍຖ້ຳ ຊົນລະຫ່ຳນ້ຳໃຫມ່

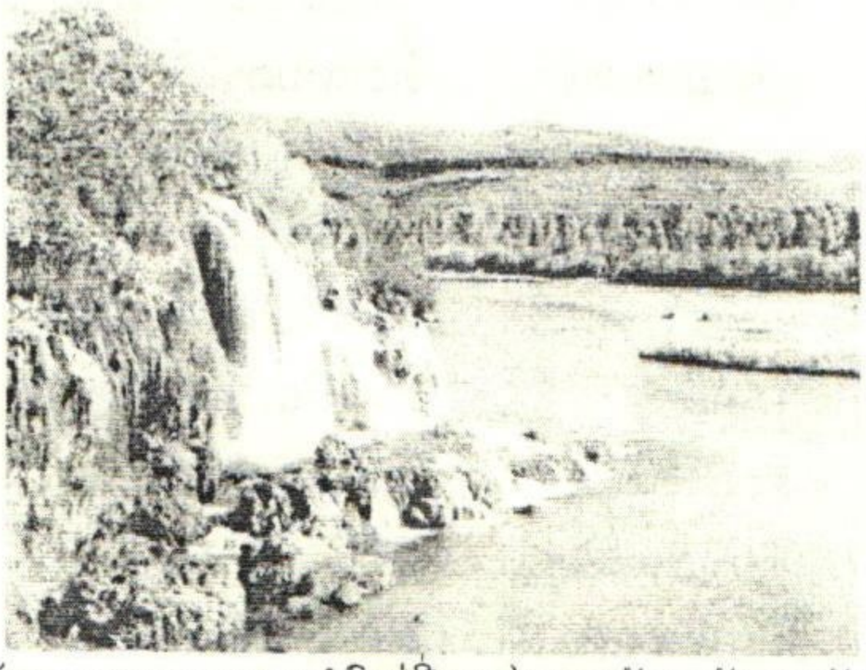
ຂໍ່ໃຫ້ ຜ່ຳຍໂຜດອ້ຳຍ ປ່ຳຂ້ອນຂ່ຳດຕົມ ແດ່ແມ
ຄັນວ່ຳ ຝົນບໍ່ກູນ່ຳນ້ຳ ຟ່ອງນະທີຊ້ຽ ເປັນລີ
ຈັນໂທ ທ້ຽວທ່ວ່ຽຟ້ຳ ໜ່ຳເວັ້ນບໍ່ທ່ວນເປັນ ພີ່ແລ້ວ
ຂໍ່ໃຫ້ນ້ອງກ່ຽແກ້ວ ຄະນິ່ງປ່ວ່ຽປ່ຳງປະຖົມ
ຊ່ຳວ່ຳໂລກ ຕ ກ ຳ ມ ທ່ວນໃຜຊ້ຽໜ່ຳໄດ້
ພ່ຳຂໍ່ສັນ ຍ ຳ ໄວ້ ເ ຖ ິ ງ ເ ຮ ວ ນ ໃ ຫ ້ ເ ວ ົ ້ ຳ ແ ມ ່ ນ ້ ອ ງ ເ ນ ີ
ເ ຖ ົ ້ ຳ ແ ກ ່ ອ ້ ຳ ຍ ເ ມ ືອ ບ ້ ຳ ນ ຊ ້ ຽ ແ ອ ່ ວ ໂ ຮ ມ ນ ້ ອ ງ ແ ລ ້ ວ
ເ ມ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ສ ່ ຳ ວ ຕ ອ ບ ຕ ້ ຳ ນ ໄ ຂ ໂ ຍ ກ ໃ ຍ ຄ ວ ຳ ມ
ຊ ົ ່ ວ ່ ຳ ບ ູ ຣ ຳ ນ ຽ ງ ໆ ບ ໍ ່ ທ ່ ວ ນ ຊ ົ ນ ຂ ວ ່ ຳ ງ ໄ ດ ້
ຊ ົ ່ ວ ່ ຳ ແ ນ ວ ນ ຳ ມ ເ ຊ ື ້ ອ ສ ະ ກ ຸ ນ ຍ ່ ຽ ງ ຍ ົ ດ ຕ ່ ຳ
ສ ຸ ກ ຢ ູ ່ ດ ້ ວ ຍ ບ ຸ ນ ສ ້ ຳ ງ ພ ່ ຳ ຜ ົ ວ
ຄ ັ ນ ວ ່ ຳ ພ ຣ ະ ພ ີ ່ ພ ້ ວ ມ ຮ ູ ້ ຄ ່ ວ ງ ຄ ວ ຳ ມ ຄ ຶ ດ ດ ັ ່ ງ ນ ີ ້
ນ ັ ບ ວ ່ ຳ ບ ຸ ນ ຮ ຽ ມ ມ ີ ຫ ມ ື ່ ນ ກ ັ ກ ອ ່ ຽ ລ ົ ້ ນ
ຄ ົ ນ ສ ະ ເ ຫ ມ ີ ເ ຫ ມ ື ອ ນ ນ ້ ອ ງ ຊ ຶ ຄ ວ ງ ດ ວ ຍ ດ ູ ເ ປ ່ ຳ ແ ລ ນ ໍ
ຍ ່ ຳ ມ ເ ມ ື ່ ອ ໄ ປ ຮ ອ ດ ບ ້ ຳ ນ ຊ ຶ ລ ົ ມ ໜ ້ ຳ ບ ໍ ່ ຈ ຳ ນ ້ ອ ງ ແ ລ ້ ວ
ຄ ້ ອ ມ ວ ່ ຳ ສ ຳ ວ ກ ່ ຳ ວ ແ ລ ້ ວ ສ ຸ ຣ ິ ເ ຍ ດ ລ ີ ່ ງ ແ ລ ງ ແ ລ ເ ຍ ີ
ຜ ໍ ່ ເ ຫ ັ ນ ຈ ັ ນ ໂ ທ ທ ຽ ວ ພ ຸ ່ ງ ພ ູ ໄ ພ ກ ວ ້ ຳ ງ
ຝ ັ ່ ງ ຍ ິ ນ ລ ົ ມ ຜ ະ ຫ ລ ຽ ງ ດ ້ ຳ ວ ດ ິ ່ ງ ຂ ວ ຳ ງ ເ ຂ ຳ ຣ ຳ ດ
ທ ິ ມ ະ ເ ວ ດ ກ ວ ້ ຳ ງ ດ ິ ່ ງ ກ ໍ ້ ອ ກ ິ ່ ນ ທ ອ ມ
ວ ິ ເ ສ ດ ເ ຊ ື ້ ອ ຄ ັ ນ ທ ະ ຊ ຳ ດ ເ ຮ ື ອ ງ ຣ ິ ມ
ຈ ວ ຳ ຈ ັ ນ ທ ລ ຳ ຍ ປ ່ ຳ ພ ູ ພ ິ ່ ງ ຊ ້ ຳ ງ
ນ ຳ ຣ ິ ຕ ິ ້ ນ ຣ ັ ່ ງ ຊ ຳ ຍ ແ ຊ ມ ເ ກ ດ
ບ ຳ ນ ແ ບ ่ ງ ພ ົ ້ ວ ດ ວ ່ ຽ ດ ໍ ້ ວ ທ ່ ຳ ງ ຳ ມ
ທ ລ ຳ ຍ ພ ັ ນ ພ ້ ອ ມ ພ ຽ ງ ໄ ພ ກ ໍ ້ ອ ກ ິ ່ ນ
ຍ ຳ ມ ເ ມ ື ່ ອ ລ ົ ມ ລ ່ ວ ງ ຕ ້ ອ ງ ທ ອ ມ ສ ະ ບ ັ ້ ນ ທ ົ ່ ວ ທ ວ ງ
ຢ ູ ທ ່ ຳ ງ ພ ວ ກ ໄ ພ ່ ນ ້ ອ ຍ ອ ່ ຳ ນ ຳ ດ ເ ຂ ົ ້ ຳ ຊ ຸ ນ
ຝ ຽ ງ ໜ ູ ່ ຍ ິ ງ ຊ ຳ ຍ ສ ຳ ວ ມ ່ ວ ນ ລ ະ ງ ົ ມ ລ ົ ມ ບ ້ ຳ ນ
ຍ ຳ ມ ນ ັ ້ ນ ອ ິ ງ ກ ະ ສ ັ ດ ໄ ທ ້ ສ ົ ນ ໄ ຊ ພ ູ ວ ະ ນ ຳ ດ
ກ ໍ ່ ຈ ິ ່ ງ ມ ີ ອ ຳ ດ ໃ ຫ ້ ຊ ຸ ນ ທ ້ ຳ ວ ສ ູ ່ ຊ ຸ ມ
ໃ ຫ ້ ກ ໍ ່ ເ ກ ື ້ ອ ມ ັ ກ ະ ເ ຣ ດ ທ ຳ ງ ທ ລ ວ ຳ ງ
ຈ ່ ຳ ງ ໃ ຫ ້ ແ ຕ ່ ງ ຕ ຳ ມ ເ ດ ີ ມ ໃ ຄ ່ ຄ ວ ຍ ແ ຊ ມ ສ ້ ຳ ງ
ຖ ະ ນ ິ ນ ທ ລ ວ ງ ກ ວ ້ ຳ ງ ໃ ຫ ້ ແ ປ ນ ປ ຳ ນ ໜ ້ ຳ ແ ອ ่ ນ
ຈ ່ ຳ ງ ໃ ຫ ້ ເ ກ ັ ບ ກ ່ ຳ ງ ໄ ມ ້ ແ ໜ ງ ນ ້ ອ ຍ ຢ ່ ຳ ໃ ຫ ້ ມ ີ ທ ່ ຳ ນ ເ ອ ີ ຍ
ແ ມ ่ ນ ວ ่ ຳ ພ ູ ເ ຂ ຳ ຕ ັ ້ ງ ຕ ັ ນ ທ ຳ ງ ໃ ຫ ້ ລ ະ ເ ບ ີ ດ
ທ ີ ่ ໃ ດ ສ ູ ງ ຕ ่ ຳ ເ ຕ ັ ຍ ຕ ິ ເ ສ ັ ້ ນ ສ ່ ວ ນ ສ ະ ເ ຫ ມ ີ

ທີ່ໃດເປັນຕົມນ້ຳ ຊາຍຖົມປູນໂບກ
ນະທີທ່າກວ້າງ ສະພາມຂ້າມດັ່ງດົນ ທັ້ນທ້ອນ
ອັນວ່າ ສອງຂອກຂ້າງ ທາງຫລວງຖະນົນໃຫຍ່
ຈົ່ງໃຫ້ ຕັ້ງຕະຫລາດໄວ້ ມີຖ້ວນເຄື່ອງຄວນ
ໃຫ້ມັນດີເລີດລ້ຳ ຍິ່ງກວ່າຄາວຫລັງ
ສັບພະສັນຕົກ ແຕ່ງຕາມທາງເຄົ້າ
ທາງໃດແທ້ ບາງເບົາຕ້ອງຕື່ມ
ທຸກຖີ່ຖ້ວນ ຄະນາໄວ້ຫວ່າງດົງ
ມີທັ້ງທຸງໄຊພ້ອມ ປະຄົທອງທຽນທູບ
ຄົບເຄື່ອງໄວ້ ເຕັມດ້າວດັ່ງດາວ ທ່ານເອີຍ
ຢ່າໃຫ້ມີຂັດຂ້ອງ ພົນໄພພວກໄພ່
ຈົ່ງໃຫ້ຕົກແຕ່ງໄວ້ ມີສັ່ງສູ່ເຊີງ
ການໃດໄດ້ ມະໂນໃຈຈົ່ງຣາດ
ຢ່າໃຫ້ ເຊີນຊາດແທ້ງ ຫາໄວ້ຫວ່າງທາງ
ໃຫ້ມັນ ສົມກະບວນເບື້ອງ ການກູປອງປະໂຫຍດ
ຕ່າງໃຫ້ ໂລກເລົ່າເລື້ອງ ພາຍຊ້ອຍຊ່ຳເຊັ່ງ ທ່ານເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ຂຸນນອບນ້ຶວ ຮັບຣາດຊະບັນຊາ
ທຳທາງຫລວງ ຊື່ນຊົມບຸນເຈົ້າ
ນັບແຕ່ ເຂົາຫລວງກວ້າງ ທົມະພານໄພຍະມາດ
ທົກສິບໂຍດຖ້ວນ ເຖິງເທົ້າທີ່ນະຄອນ
ຝູງໜູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ພ້ອມພ້ຳພ່ຽງມີ
ເຂົາກໍຍິນດີດອມ ໜ່ຳໂພພຽນເກື້ອ
ວ່າຈັກ ຄືນເມືອຫ້ອງ ນະຄອນຫລວງຕຸ້ມໄພ່
ທາງໃຫຍ່ກວ້າງ ແຜວຖ້ວນເປົ່າແປນ
ເພາະເພື່ອ ໂກສົນເຈົ້າ ຈອມທັມພຣະຍາເຫວດ
ຝູງໜູ່ເທເວດເຈົ້າ ດົນຟ້າຜ່ໍຄອຍ ແທ້ແລ້ວ
ບັນດານໃຫ້ ພຣະສຸທາຄາວແຄບ
ເຂົາເຄື່ອນມ້າງ ພະລັນໄດ້ງ່າຍດາຍ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຂຸນນອບນ້ຶວ ທູນເອກອົງກະສັດ
ບູຮົມຮຽມ ຄອບພຣະຄຸນຄຳແຈ້ງ
ອັນວ່າ ແນວຖະນົນກວ້າງ ອາຣັນຍາຍາວຢ່ານ
ຝູງຂ້າ ຕັດຜ່ານເທົ້າ ນະຄອນກວ້າງຮຸ່ງເຮືອງ ພຣະເອີຍ
ຄັນວ່າ ການໃດແທ້ ທັມມະດາດີຊອບ
ຝູງຂ້າ ຕົກແຕ່ງຖ້ວນ ດີໄດ້ດັ່ງປະສົງ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ອັນວ່າພຣະຍາຫລວງເຈົ້າ ສົມໄຊຊົມຊື່ນ

ຕ້ານກ່າວຂໍ້ ຖະແຫລງເບື້ອງບ່າວຊຸນ
ເທື່ອນີ້ ເຮົາຈັກເຊີນລູກແກ້ວ ຄືນສູ່ນະຄອນຂວາງ ກ່ອນແລ້ວ
ສູຈົ່ງນຳເພຣີ ປ່າວພົນພີ່ງເຊື້ອ
ໃຫ້ເຂົ້າຕຽມຕົວຕັ້ງ ລະວັງການຄາດເຄື່ອງ
ເລືອກຊ່ຳໄວ້ ຫລາຍຖ້ານທ່ານະບວນ ທ່ານເອີຍ
ຝູງໜູ່ ພົນພວກຂ້າງ ພ້ອມພ້ຳອາຊາໄນ ກໍດີ
ປະທວນພົນສະເດັດ ລະຫວ່າງປັນແປງໄວ້
ກັບທັ້ງກົ່ງຈັກແກ້ວ ກວຽນທອງຣົດຖະຣາດ
ຈັດໃຫ້ສັ່ງເຂບຂັ້ນ ຂະໜານເບື້ອງແບ່ງຊຸມ
ກັບທັ້ງ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ທຽວທ່ອງເດີນຕົນ ກໍດີ
ຈົ່ງໃຫ້ກະແປນປຸນ ແບ່ງສີປະສົມໄວ້
ໃຫ້ມັນ ເປັນກະບວນເບື້ອງ ໂຍທາທັ້ງໂລກ
ສາມຂວບມ້ຶ ຊິລາທ້ອງທ່າງໄພ ກ່ອນແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຂຸນຂານຂໍ້ ເຕີນຕາມພູວະນາດ
ເຂົາກໍ ຄາດເຄື່ອງຕົ້ນ ຄອຍຖ້າແທ່ພຣະອົງ
ຄັບຄັ່ງລົ້ນ ພົນໄພ່ປະເຊໄຊ ພຸ້ນເຍີ
ຝູງໜູ່ທະຫານທັດ ທອກປືນຕາວຕັ້ງ
ເຕໂຊກ້າ ພັນຊຸນແຂງເດດ
ເລືອກສ່ຳຖ້ວນ ການເຈົ້າແຕ່ງດາ
ເມື່ອນັ້ນ ປີຕຸເຣດເຈົ້າ ຍົດໃຫຍ່ເຂົາຂານ
ຜຸດສະດົນໆ ແມ່ເມືອງຈອມເຈົ້າ
ກັບທັ້ງ ແສນຂຸນເຖົ້າ ທຽມທອງຮຽນຮ່ຳ
ເຊີນລູກເຈົ້າ ລາຫ້ອງຂ່ວງອິນ
ເມື່ອນັ້ນ ພຣະໜໍ່ເຊື້ອ ອົງເອກໂພທິຍານ
ຟັງຄຳສານ ໃຄ່ຄອຍຄຳແຈ້ງ
ວ່າໃຫ້ ລາໄພກວ້າງ ປາງອິນອັນປະເສີດ
ໂພທິຣາດເຈົ້າ ພຣະໄທເອື້ອອ່າວປາງ
ພຣະກໍ ອາໄລດ້ວຍ ອາວາດວົງກົດ
ອິນທາທານ ພ່ຳເພັ້ງພຽນສ້າງ
ຕັ້ງທາກ ທລາຍເດືອນໄດ້ ເນົາໃນແກ້ວກູ່
ຢູ່ສິບສ້າງ ສິລຊ້ອຍສຳຣານ
ຮຸ່ງຄ່ຳເຊົ້າ ພຽນພ່ຳພາວະນາ
ພົມມະຈັນເຈືອ ຂ່າຍທອງກາງກັ້ນ
ຝູງໜູ່ ສັດເສືອຊ້າງ ມົກຄະນາໃນເຖື່ອນ
ສັດໃຫຍ່ນ້ອຍ ກາງດ້າວຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ

อันแต่ ในขอบพื้น แสมโยดยาวไกๆ
ฝูงหมู่สัดในไพ ใถ่ถอยคุมเจ้า
ปามิตุ้ม เห้นกันธักท่ำ
หิมะเวดกว้างๆ ถะนาเยื้อมเพิ่งบุน
อันแต่ ในขอบชั้น แดมด่ามเขาขวางๆ
หิมะพานไพ ยู่ดิเยินสะมิ้งๆ
เพาะเพื่อ คนทัมเจ้า โพทิยานมะหาเทวด
ผายแผ่กว้างๆ กวมพื้นแผ่นไต แท้แล้ว
เมื่อนั้น โพทิธาดเจ้า สะเด็ดสู่ปางอิม
กำจิ่งตองตาหลิงๆ ลำ่แยงยามแถ้ม
ถึดเมื่อ ถาวสิมส้างๆ พุงทัมทิงผะนอด
ยามยากธ้อม พุงส้างสิบสิล
เที่อนี้ ทั้งปวงพ้อม พินเมืองน้อมหม่วง
ปิตุเธดเจ้า ทั้งไท้แม่เมืองๆ
กำจิ่งป่าวไพ่ฟ้า ตี้ติ่วเต้มดิน
มอบมาธ์ โทดทันอันธ้าย
เพาะเพื่อ พายลุนได้ เห้นคุมถวามชอบ
ทัมเก่ำม้วม สูนสังๆแอ่วอ้อม
อาถาดด้วย ปางเก่ำเกื่อมหาย
พายลุนพระ พ่ำแพงกอยกั้น
กำจิ่งๆ อันขะลิน้อม ถืมถองสะเหวียธาด
ข้ากำขืนบ่ได้ คุมเจ้าเกิ่งแดม แท้แล้ว

สักธัตติยะปัพพัง อันว่ากิยาพันละนายังสักธัตติยะกัน **นิตถิตัง** กำสะเด็ดบ์ธะบอมถอมแล้วท่ำนี้ก่อมแล (ปะดับด้วยพระถาถา 36 พระถาถา)

ทัมมมะชาดของกามดำธิ์งยู่ที่หมุนไปตามอัดตะจักของมัน

13. มะถอม

(ปะดับด้วย 48 พระถาถา)

บัดนี้ ข้าจักถะเถื่อมย้าย
เมื่อสู่ปะเชุไช ก่อมแล้ว

ธ์ให้อิมตาตัด ส่องยามตองแจ้งๆ
แยงยังห้องๆ ชุมพูพายทิบ
ผายมั่ข้า ถาวแถ้มแถ่ไพ แด่แม
เที่อนี้ ข้าจักพากจากด้าว ปางปะเสิดอิมแปง ก่อมแล้ว
จักใถ่ ถืมเมืองเมืองๆ ชิห่างกันไกลก้ำ
พระวังองข้องๆ กันกุมปางโสก
วิโยกธ้างๆ ธามห้องข่องอิม ก่อมแล้ว
ถอยยู่ดีเยิ อาสิมส้างๆ ปางทัมเทอะโลก กูเอ๊ย
กับทั้งสอมดอกไม้ บานบ้างแบ่งสิ
หลายพันพ้อม เพิ้งกำก้ามก่องๆ
ไขกาบอ้า ละออๆก็วกิ่นไก
ยามเมื่อ อันสอดไม้ อ้างอว่ายสูมแสง
ถึดเมื่อ ยามยังเกับ ดอกจูมเจือก้าม
ตั้งหาก บานเต้มติ้ม หอมสะเหือนในเถื่อม
ฝูงหมู่ ถันทะชาดเชื้อ ดองไม้ถ่อยยู่ดี แด่ห้อม
ถอยยู่ดีเยิ สาลากว้างๆ กิมมะลุมลูกติ่ง
กับทั้ง ของเถื่องใช้ ในห้องเถื่องธัดสี
เที่อนี้ เธาจักไลลาไว้ หนีไกเจยธะจาก
พัดพากธ้างๆ ธามห้องป่าไพ ก่อมแล้ว
ถอยยู่ดีเยิ รูบเถื่องปั้น ทุกสิ่งแสมสัด ข้อยเอ๊ย
สักกุมาแมอนิก ไก่กาแกมธุ้ง
มะหิงสาพ้อม เสือสิงเมียมั่ง
ถับถั่งถ้อม พระอินฟ้าป่อมลิงๆ
เต้มฮ่องด้าว ล้ามรูบนามา
พาสาสัด สู่อันอินส้างๆ
ปะสิงสองน้อย กุมามหลิงรูบ
ขับฮี่หลิ้ม เอ๊าอู้มสว่างเหง๊า

ເທື່ອນີ້ ເຮົາຮາມຮ້າງ ວາງກັນໄກພຣະເນດ
ນັບຫມື່ນມື້ ຊີໄກກ້ຳປ່າດອຍ ແລນໍ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ຝູງເສືອຊ້າງ ມະທິງແຮດເມັຍມອນ
ທັງຫມີເຫມືອຍ ລະນັ່ງທອງທຽວດ້າວ
ຮາຊະສີເຂື້ອ ໄກສອນສັດໃຫຍ່ ກໍດີ
ກັບທັງເສືອໂຄ່ງຄ້ຽວ ຄະນາເນື້ອປ່າດອຍ
ທຸກເຖື່ອນໄມ້ ພ້ອມພ່ຳແສນສັດ
ທັງປວງສູ ໃຫ້ຢູ່ດີຢ່າເສົ້າ
ຝູງຫມູ່ ສັກກຸນາເຄົ້າ ເຂົາທອງກີ້ກາງ ກໍດີ
ກັບທັງຈີບຈາບຈ້ອຍ ກະທາຊຸ້ມຂາບຂຽວ
ອຸມລົວເຊື້ອ ທົ່ງລອຍລົ່ງທ່າ
ເປົ້າປ່າໄມ້ ມຸມພ້ອມພ່ຳແຊງ
ແກງກົກເຄົ້າ ກາເວົ້າໂພນໂດກ ກໍດີ
ກັບທັງເປັດປ່ອງເຕົ້າ ຕິວເຖົ້າແກ່ກາງ
ຝູງຫມູ່ ຍູງຍາງພ້ອມ ແກມແກກີ້ກາງ
ທຸກຖິ່ຖ້ອມ ຄະນານ້ອຍເຈົ່າຈອງ
ແຫລວຫລວງລ້ວ ຈັ່ງໄຮແພ້ເພື່ອນ ກໍດີ
ອາຄາດຫມັ້ນ ຫມາຍໄດ້ສ່ວນຕິວ
ມັນບໍ່ຄິດຮ່ຳຮູ້ ຮິດປ່ອງເປັນທຸກ
ໂລພາແຊງ ປຽດປຽນຕິວນ້ອຍ
ກັບທັງກາດຳກ້າ ເປັນໂຈນລັກລອບ
ລັກບໍ່ຄ້ານ ຂອງມ້ຽນຊ່ວງຊິງ
ອະທັມແທ້ ຫົນະຊົ່ນຊາດຊົ່ວ
ທຸກບໍ່ມົ້ນ ເວນຮ້າຍຮອດມັນ ແທ້ແລ້ວ
ອັນນຶ່ງ ຝູງຫມູ່ແມວນາມເຊື້ອ ລີງກັງກາປ່າ ກໍດີ
ທະນີຫມູ່ໄມ້ ຕະລຸງເຖົ້າຄ່າງໂທນ
ສູຫາກ ເຄີຍໂຕນເຕັ້ນ ປາຍເປືອຍເປັນຫມູ່
ກິນຫມາກໄມ້ ໃນດ້າວດ່ານດົງ
ຢ່າໄດ້ ຫລິງໄຫລດ້ວຍ ກາມກິນເກີນເຫດ
ຕິວໃຫຍ່ຕຸ້ມ ຕິວນ້ອຍສັ່ງສອນ ແດ່ເນີ
ທຸກທີ່ພ້ອມ ພວກຫມູ່ຄະນາສັດ
ຈົ່ງຄອຍ ຟັງຄຳເຮົາ ສັ່ງສອນເສຍໄວ້
ເຮົາຈັກ ຄືນເມືອຫ້ອງ ປະເຊໄຊເມືອງເກົ່າ
ຂໍໃຫ້ ສັດໃຫຍ່ນ້ອຍ ໃນດ້າວຢູ່ດີ ແດ່ທ້ອນ
ຄອຍຢູ່ດີເຍີ ເທວາເຈົ້າ ຈອມເຂົາຫິມະເວດ

ທຸກເຖື່ອນໄມ້ ເທວທ້ວຍຮ່ອມພູ
ຂໍໃຫ້ຢູ່ສິບສ້າງ ສົມໂພດພຽນສີລ
ພັນປີປຸນ ໃຄ່ຄອຍຄຸນແກ້ວ
ນິບພານເບື້ອງ ອຸດົມດີໂດຍຊອບ
ຜົນແຜ່ໄວ້ ແສນສ້າງສຳຮານ ແດ່ທ້ອນ
ຍາມເມື່ອ ວິບາກເບື້ອງ ພວຍພາກເມືອງມາ
ຝູງຫມູ່ເທພາພິງ ຊ່ວຍຊູຄາວແຄ້ນ
ກັບທັງອິນຕາເຈົ້າ ກູນາຍາມຍາກ
ເທື່ອນີ້ ຂ້າຈັກພັດພາກດ້າວ ເທວາເຈົ້າຄ່ອຍຢູ່ດີ ແດ່ທ້ອນ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະສັງແລ້ວ ຝູງຫມູ່ເທວະດາ
ພຣະໄທທວງທຸກ ຮ່ຳຄະນິງກວຍກັ້ນ
ກະສັນເຖິງເຈົ້າ ຈອມບຸນເຈຍຣະຈາກ
ຝູງຫມູ່ສັດໃຫຍ່ນ້ອຍ ແດນດ້າວຫ່ວມເຫງົ້າ
ເພາະເພື່ອ ຄຶດຮອດເຈົ້າ ໂພທິຣາດນາໂຖ
ບັດນີ້ໜໍ່ພຸດໂທ ຊີຈາກເຮົາເມືອຫ້ອງ
ວັນຄືນແທ້ ເຮົາເຄີຍພ້ອມເພິ່ງ ພຣະອົງແລ້ວ
ຜົນແຜ່ຍູ ເຮົາໃຫ້ຢູ່ເຢັນ
ບັດນີ້ ຈອມເຈືອງເຈົ້າ ພັດພາກໄພພະນອມ
ຝູງແສນສັດ ຊີຢູ່ເຢັນເບົາສະມົ້ງ
ເພາະວ່າ ຄະນິງເຖິງເຈົ້າ ຈອມທັມທັງໂສກ
ສະຫງັດຢູ່ປົ້ງ ສີເສົ້າຫ່ໍຮ້ຽ ແທ້ແລ້ວ
ເຂົາກໍຮັກແຈ່ມເຈົ້າ ພ້ອມເພິ່ງຄຸນຄາມ
ປາຣະມີມຸງ ຫມູ່ພຶງຄະນາເນື້ອ
ຝູງຫມູ່ ສັດເສືອຊ້າງ ຄາງຣົນຮ້ອງຮ່ຳ
ຫົນະເວດກວ້າງ ດົງໄມ້ຫລົ່ນເຫລືອງ
ທຸກເຖື່ອນຖ້ຳ ໄກລາດປັບພະໂຕ
ຝູງຫມູ່ເທພາພິງ ທົ່ວແດນດົງໄມ້
ພຣະໄທທວງແຄ້ນ ທົ່ງສີສັນປ່ວຍ
ຄຶດຮອດເຈົ້າ ຄະນິງເອື້ອອ່າວຫາ
ເພາະເພື່ອ ໂທສົນເຈົ້າ ຈອມທັມພຣະຍາເທວດ
ໄດ້ກ່ຳສ້າງ ແສນຕີ້ແຕ່ຫລັງ ເຈົ້າເອີຍ
ສັດຢູ່ໃຕ້ລຸ່ມຟ້າ ເງືອມແງ່ເຂົາຂວາງ
ທົນທວງຂະນັງ ທົ່ວແດນດົງໄມ້
ເມື່ອນັ້ນ ອົງກະສັດໃຫ້ ສົນໄຊປິຕຸຣາດ
ໂອວາດຕັ້ງ ເຕັນໃຫ້ປ່າວພົນ

ຈົ່ງໃຫ້ ພາກັນມ້າງ ຕອງເຕັຍຕັ້ງຕູບ
ຝູງຫມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ແສນທ້າວຫມື່ນເມືອງ
ຈົ່ງໃຫ້ ຄາດເຄື່ອງຕົ້ນ ຫມາຍຫມວດເປັນກະບວນ
ວັນລຸນລາ ປ່າໄພພິງກວ້າງ
ເມື່ອນັ້ນ ຂຸນນາງນ້ອມ ເຕັນຕາມພູວະນາດ
ເຂົາກໍຄາດເຄື່ອງມ້າ ອານພ້ອມຫມູ່ກວຽນ
ລຽນເປັນຖ້ານ ວາງສະເກນການຊອບ
ຍາມນັ້ນ ສຸຣິເຍດຍ້າຍ ບັງເບື້ອງອວ່າຍແສງ
ແລງຄ່ຳຄ້ອຍ ລັບລ່ຽມເຂົາທອງ
ຜໍ່ເຫັນ ຈັນໂທເຮືອງ ສ່ອງແສງໃສດ້າວ
ພໍຄາວນ້ອຍ ວັນວຽນທຽວທິບ
ໃສສ່ອງແຈ້ງ ດິນຟ້າປ່າດອຍ
ອັນວ່າ ພຣະຍອດສ້ອຍ ໂພທິຣາດເທວີ
ບັນທົມທຽມ ຕື່ນສີສີງນ້ຳ
ວາຣີລົ້ນ ສຸຄົນທາທົ່ງທົ່ນ
ຝູງຫມູ່ ເສເມດນ້ອມ ທູນທ້າວນັ່ງເມືອງ
ເມື່ອນັ້ນ ໂທນທາໄດ້ ງາຍງາມຈັນທະລຶກ
ແລ້ວຈົ່ງທູນບາດຜູ້ ບຸນກວ້າງພໍ່ພຣະອົງ
ກັບທັ້ງພຣະແມ່ເຈົ້າ ອົງເອກຜຸດສະດີ
ກັນທາທັ້ງຊາລີ ສູ່ຍາມກວຽນແກ້ວ
ແສນຊຸນລ້ອມ ຕາມຕີນຂາມເດດ
ພຣະຍາເທວດເຈົ້າ ທັ້ງເທົ້າແມ່ມັດທີ
ສະເດັດຍາດຍ້າຍ ຂຶ້ນສູ່ນາເຄນ
ມົນຕີຕາມ ຄັ່ງຄົນພໍ່ຕີ້
ກົກອງລົ້ນ ໂຍທາສະຫະຊາດ
ເດຍຣະດາດລົ້ນ ດົງໄມ້ຫວັ່ນໄຫວ
ຄື່ນໆ ກ້ອງ ກົງລາດເຂົາຂວາງ
ທົມະພານໄພ ມືດມົວຄຸມດ້າວ
ຟ້ຽຍົນ ສຽງໄລຫລົ້ນ ເພງຣະບຳແກມປີ
ກອງແລະຄ້ອງ ແຄນໄຄ້ຂຸ່ຍຂໍ
ບາງຜ່ອງ ຕີເຄາະເຕັ້ນ ຕາມກອງຟ້ອນແຍ່ງ
ບາງຜ່ອງ ຕົບແສ່ງຟ້ອນ ລະຄອນຫລົ້ນລິເກ
ມີທັ້ງເສພາຮ້ອງ ກອງຍາວເຍື້ອນຍ່າງ
ທາງໃຫຍ່ກວ້າງ ເຕັມດ້າວຄັ່ງຄົນ
ຝູງຫມູ່ ພົນຫລວງຍ້າຍ ຍາມຽາຍພາກເຖື່ອນ

ສຽງເກື່ອນກ້ອງ ແກກ້ຽວກ່ອມສັ່ງ
ນານາຫລົ້ນ ພັນເຊີງລ້ານເລື່ອງ
ສາວບ່າວກ້ຽວ ການຊູ້ສ່ຽງກະບວນ
ສະຫງວນຫາຫລົ້ນ ຊາຍຮາມຮຽງຮ່ວມ
ຕ້ານຕໍ່ນ້ອງ ຄຳລະຫ້ອຍຊ່າງຈາ
ຄາວນີ້ ພີ່ຫາກມາເຫັນນ້ອງ ນາງແມນເທມືອນຮູບ
ອະນຸຍາດຂໍ້ ຂໍຕ້ານຢ່າຕຽນ ພີ່ທ້ອນ
ນ້ອງນີ້ ຢູ່ແຫ່ງຫ້ອງ ປະເທດຕ່າງເມືອງໃດ
ນາມະກອນນາງ ຢ່າບັງບົນແຈ້ງ
ຄາວນີ້ ຫລາຍເມືອງແທ້ ປົນກັນກາງປ່າ ມາແລ້ວ
ພີ່ຊິຈຳຈີ່ໜ້າ ຫມາຍນ້ອງຊື່ສ່ຽງ
ຍາມເມື່ອ ການສະເດັດສ້ຽງ ເຖິງເມືອງເມືອຮອດ ເມື່ອໃດ
ຮຽມຈັກ ໃຊ້ພີ່ນ້ອງ ມາຕ້ານແອ່ວໂອມ ນ້ອງແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ສາວຕອບຕ້ານ ແກ້ເງື່ອນຄຳສະຫງ່ຽມ
ຊື່ວ່າວາຈາຊາຍ ຊ່າງແປງກະບວນຕ້ານ
ມະໂນໃນອ້າຍ ໄກກັນກັບປາກ ຈິງແລ້ວ
ຄັນວ່າ ພາກປ່າໄມ້ ເຖິງບ້ານກໍເລົ່າລືມ ນ້ອງແລ້ວ
ຄົນສະເທມືເທມືອນນ້ອງ ຊິຄອງດາຍແລ້ງເປົ່າ ເສຍແລ້ວ
ຢ້ານແຕ່ພີ່ຊ່າງເວົ້າ ພໍໃຫ້ອຸ່ນໃຈ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ບ່າວຕອບຕ້ານ ແກ້ກ່າວກອນຖະແຫລງ
ຂໍໃຫ້ແພງຜູ້ງາມ ເຊື່ອຊາຍຄຳຕ້ານ
ຕາມກະບົນເບື້ອງ ສະກຸນຜາງຜິດຮູບ ກັນດາຍ
ຄົນຈ້ຽງອ້າຍເຈົ້ານີ້ ມີລົ້ນແງ່ດຽວ
ຄຳທີ່ມຸສາໄວ້ ແວນໄກລ້ານໂຍດ
ບໍ່ມັກພີ່ບໍ່ເວົ້າ ສິລຊິເສົ້າຫມື່ນຫມອງ
ຂໍໃຫ້ນ້ອງກ່ຽງເກື້ອ ຮັກຮ່ວມພະໄມຈິດ
ທັມມະດາເດີມ ຄູ່ຄອງເຄັຍຊ້ອນ
ຊາດທີ່ ແນນນຳທ້ອຍ ຢ່າຂວາງຂັດວາດ ນ້ອງເອັຍ
ຄາດໄດ້ເປັນຄູ່ແລ້ວ ແສນຊິເວັ້ນກໍບໍ່ກາຍ ພີ່ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ສາວຕອບຕ້ານ ແກ້ເງື່ອນຄຳຄວນ
ຊື່ວ່າບູຮານຮຽງ ທ່ອນຊິຂີນຂວາງໄດ້
ພີ່ນີ້ມີເມຍແລ້ວ ລົມເລັຍລົ້ນອ່ອນ ຈິງນໍ
ປານນີ້ ລູກແລ່ນຕ້ອນ ຄອຍຖ້າພໍ່ຊິມາ ຢູ່ແລ້ວ
ຄັນພີ່ພາກທີ່ຊ້ອນ ທິວລະຄີກຮາມເພົ້າ
ເນົ່ານອນດຽວ ບໍ່ມີເມຍຊ້ອນ
ນ້ອງຈັກ ຖືກຖອນເນື້ອ ກາຍາຍອມມອບ

ແມ່ນຊີທຸກທໍ່ຟ້າ ພຣະອວນນ້ອງຊີຄ່ອຍພຽນ ພີ່ເອີຍ
ຂໍແຕ່ພຣະພີ່ລ້ຽງ ຍາກຍິ່ງແຖມເຖິງ
ແລງງາຍຂໍ ຂະມອດຈົນຈອນບ້ານ
ນ້ອງຈັກທຳການສູ້ ເປັນຕາຍກໍຕາມຊ່າງ
ຂໍແຕ່ໄດ້ຜ່ານພົ້ນ ທຽມຂ້າງຮ່ວມນອນ ພີ່ແລ້ວ
ນ້ອງມີ້ຈິງໃຈແທ້ ຍິ່ນຄຳຄວາມເກົ່າ
ບໍ່ຊ່າງເວົ້າ ຫລາຍລີ້ນແງ່ງອນ
ສິລສັດຫມັ້ນ ຄຽນຄີງຄຳຊອບ
ບໍ່ຮັກ ບໍ່ມັກນ້ອງບໍ່ເຕື້ອງ ເປືອງເວົ້າແກ່ມນອນ
ຫລິ້ງໄຫລຫລົ້ນ ເຄັຍຄົນເສຍປະໂຫຍດ
ວາຈາໄດ້ລັ່ນແລ້ວ ຖອນຖົ້ມໂທດມີ ພີ່ເອີຍ
ຣາສີເສົ້າ ປາປັ້ງເປັນບາບ
ຄຳຈິງນ້ອງຈິ່ງຕ້ານ ປະມານແລ້ວຈິ່ງຈາ
ອັນແຕ່ ທັມມະຊາດເຊື້ອ ຊາຍເຊັ້ງຖະແຫລງໂລກ
ບໍ່ມັກເຫລືອແຕ່ເວົ້າ ລົ້ມຫລົ້ນວ່າຊິເອົາ
ທຳໃຫ້ຍິ່ງສິເສົ້າ ຕິວະນອນນຳເວົ້າລາຍຕ່າງ
ພາງລ່າຍຫລົ້ນ ກິນໄກ້ເກັ່ງກິນ
ສັບປະດົນຄຳເວົ້າ ຄຳຊິເອົາຢ້ານແຕ່ທ່າງ
ນ້ອງບໍ່ແມ່ນແມ່ຈ້າງ ເຊົາຖ້ອນເຄີກນອນ ພີ່ເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ຊາຍຖະແຫລງຕ້ານ ຖະແຫລງຄຳໄຂຕອບ
ຄວາມຊອບແມ້ງ ພະໄມຫມັ້ນມີ່ງຂວັນ
ຕາມກະບວນນ້ອງ ພຣະໄທຫວນຫາເຫດ
ຄົນພີ່ສັ່ງເກດຂໍ້ ໄຂເບື້ອງບ່ອນຈິງ
ພີ່ນີ້ເປັນຊາຍເຊື້ອ ພຽນຄອງຄຸນປະເສີດ
ບໍ່ແມ່ນຄົນຂີ້ເຫລົ້າ ເມົາງ້ວງລ່າຍຟາງ
ການໃດແທ້ ໃຈຈິງເຫັນຊອບ ນ້ອງເອີຍ
ບໍ່ໄດ້ຄິດມໍ່ຕົ້ນ ຫລາຍລີ້ນລໍ່ລວງ
ພີ່ກໍຫມາຍມາສ້າງ ເປັນເຮືອນລ້ຽງແມ່
ຄຶດແຜ່ກວ້າງ ການຢ້າວສູ່ຮັ້ນ
ພີ່ບໍ່ເປັນຄົນຫລົ້ນ ການພະນັນເບ້ຍໂບກ
ໂບຖົ່ວໄພ້ ກິນເຫລົ້າຝິ່ນຊາ
ມີແຕ່ທຳນາສ້າງ ຫາປາຄົນໄດ້ຊ່ຳ
ນ້ອງຢ່າ ຄຶດໃຄ່ເວັ້ນ ຈາຫລົ້ນພີ່ບໍ່ເປັນ ນ້ອງເອີຍ
ຄ້ອມວ່າແລ້ວ ເຍື້ອນຍ່າງມໍຣະຄາ
ສອງຮົມທາງ ຕະຫລາດມີມວນພ້ອມ
ປະສິງໃດໄດ້ ຕາມໃຈບໍຣະໂພກ
ຂະໜົມຖົ່ວແປ້ງ ແກງຕົ້ມຕ່າງກັນ
ບໍ່ໄດ້ຂັດສົນໄຮ້ ຮົມທາງມີທຸກຢ່າງ
ມີທັ້ງ ອຸອ່າງນ້ຳ ໄຫເຫລົ້າເກື່ອນກອງ
ມີທັ້ງຂອງສິດແທ້ງ ຫວານຄາວເຄັ້ມຈິດ
ອະນັນເນກລົ້ນ ສອງຂ້າງຕະຫລອດທາງ
ມີທັ້ງໂຖຫອມແປ້ງ ອາໂປປຸ້ງດອກ
ເສນໃສ່ຄູ້ ເຈືອແປ້ງປົ່ນທາ
ຝູງຫມູມາລາຕົ້ນ ລຽນກໍປູກຕໍ່
ບາງຜ່ອງ ຮ້ອຍຮວດໄວ້ ບານບ້າງແບ່ງສີ
ຫອມຮ່ວງເຮົ້າ ໂດຍດັ່ງອຸດທິຍານ
ຝູງຫມູ່ ຄົນທຽວທາງ ຊື່ນບານລືມບ້ານ
ໃຜຜູ້ມາງາມເຈົ້າ ໃຈຊະເຊົາຊົມຊື່ນ
ສຽງໂຮ່ຮ້ອງ ກຶນເຫລົ້າກ່ຽວສາວ
ບາງຜ່ອງ ຂັບລຳເຕັ້ນ ລະດົນກອງແກມປີ່
ພ້ອມຍ່າງຍ້າຍ ເດີນໜ້າຄ່ຽນຄາວ
ແລເຫັນ ຍາບໆ ຍ້າຍ ພຶນພວກເດີນດົນ ພຸ້ນເຍີ
ຝູງນາເຄນ ຫມູ່ພັ້ງພາຍຊ້າງ
ງາຂາວຜ້ຽງ ໂດຍດາວເດຍຣະດາດ
ພຶນພວກມ້າ ຫລາຍລ້ານລ່ວງຕາມ
ຝູງຫມູ່ ກົ່ງຈັກແກ້ວ ກວຽນທອງຣົດຖະຮາດ
ຜັນຜາດທ້າວ ແສນທ້າວຫມື່ນເມືອງ
ຄື່ນໆ ເຄົ້າ ຄັບຄັ່ງທິມະພານ
ພະນິມແນວໄພ ດ່ານດົງດັງສະທ້ານ
ປະຖະພີພົ້ນ ໂດຍດົນດາແຕກ
ສຸຣິເຍດຍ້າຍ ແສງເສົ້າຄັ່ງຄວັນ
ມີວມີດດ້າວ ຕີ້ຕໍ່ວເຕັມໄພ
ສິບສອງອັກໂຂເພນີນັບ ມາກຄາມພົ້ນເຈົ້າ
ເຂົ້າກໍ ຍິນດີດ້ວຍ ສະຫວັນພູມພົ້ນໂລກ
ສະນຸກເລີດລ້ຳ ລືມບ້ານຊື່ນບານ
ໃຜຜູ້ມາງາມເຈົ້າ ສະບາຍໃຈຊົມຊື່ນ
ບໍ່ຢາກຄືນສູ່ບ້ານ ລະງົມຫລົ້ນມ່ວນໄພ
ໃຜບໍ່ຊົມຂັດຂ້ອງ ຄຳເຄັ້ມຮ້າຍຮໍ່
ຊົມຊື່ນດ້ວຍ ດອມເຈົ້າໜໍ່ໂພ
ເຂົ້າກໍ ໂມທະນາຍ້ອງ ຍໍຄຸນຂາມເດດ

ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງເຫລື້ອມມຸງ ແທ້ແລ້ວ
ນັບແຕ່ ເຂົາຫລວງກວ້າງ ຫິມະພານໄພຍະມາດ
ມີຕະຫລາດຕັ້ງ ເຖິງເທົ້າທີ່ນະຄອນ
ສັງຂະທຍາໄດ້ ທາງໄກຫົກສິບໂຍດ
ຝູງຫມູ່ ພົນພວກລ້ານ ເດີນຫລົ້ນສຳຣານ
ອັນວ່າ ພູບານເຈົ້າ ສົນໄຊເທວະຣາດ
ອະນຸຍາດໃຫ້ ເດີນດ້າວຄ່ຳນຄາວ
ເພາະວ່າ ພົນຫລວງລົ້ນ ປານແປວນ້ຳແກ່ງ
ໄຫລຫລັ່ງລົ້ນ ແສນຫ້ວຍຮ່ອມເຂົາ
ຄື່ນໆ ເຄົ້າ ຄັບຄັ່ງມໍຣະຄາ
ວັນດຽວເດີນ ໂຍດປະມານມີໄດ້
ຄັນວ່າ ເຖິງຄາວແລ້ວ ແລງເລັຍອ່ຽງອວ່າຍ
ສຸຣິເຍດຍ້າຍ ມົວໄມ້ຄ່ຳວັນ
ຝູງຫມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ສະຫະຊາດເມືອງມວນ
ພາຍສານຣິດ ແກວ່ງກວຽນກົ່ງແກ້ວ
ອາຊາໄນມ້າ ລັ່ງລາຣິດເຄື່ອງ
ຫົກໜ່ຳຟ້າ ລົ່ງຊ້າງສູ່ປາງ
ໂຄມເຮືອແຈ້ງ ໂດຍດັ່ງດາວພະກາຍ
ມົນທຽນໄຟ ສ່ອງສີແສງແກ້ວ
ໂພທິສັດເຈົ້າ ນາງມັດທິທຽມຣາດ
ພາໂພດພ້ອມ ຖວາຍໄທ້ໜ່ຳທັມ
ກັບທັ້ງສອງກົ່ງແກ້ວ ຊາລິຣາດກັນຫາ
ໄອຍະກາພຽນ ພ່າງເພົາພຶຕຸ້ມ
ແລ້ວຈົ່ງ ໄສຍາເຍື້ອນ ບັນທົມເທິງແທ່ນ
ຟັງຍິນ ສຽງເສບເຈົ້າ ດັ່ງສະທ້ານທົ່ວແດນ
ຝູງຫມູ່ສາວຣາມຮູ້ ຊາຍຊອມເຊີງເລດ
ເກາະກ່ຽວໃກ້ ຖະແຫລງຕ້ານຕໍ່ກັນ
ພັນທະນັງເນື້ອ ພຣະກາຍກອນເອື້ອມອຸ່ນ
ສາວບ່າວຕ້ານ ຄຳລະທ້ອຍສິ່ງກອນ
ສະເນ່ຫາຊ້ອນ ຊອນມີເປື້ອງປ່າຍ
ພຣະກາຍອ່ອນອົ້ມ ຊົມຊູ້ສວ່າງເທ່ງ້ຳ
ຝູງຫມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ອຳມາດເຂົາຊຸນ ກໍດີ
ມະໂນແນນຮັກ ຫໍ່ເຊີຍຊົມຊູ້
ຢູ່ສະໜຸກຫລົ້ນ ສະນາມໄຊຊ້ອຍຊື່ນ
ລົ້ມລູກເຕົ້າ ເຮືອນຢ້ຳອຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ

ຟັງຍິນ ລົ້ມລ່ວງດ້າວ ພູມພາກເຂົາຂວາງ ພຸ້ນເຍີ
ຣາຕີເຖິງ ທ່ຽງຄືນເງົ້າຊ້າຍ
ພຣະກາຍາຕ້ອງ ລົ້ມໜາໜາວຫມວກ
ດາວດາດຟ້າ ທະຣັ່ງເຫລື້ອມສ່ອງແສງ
ເລື່ອນໆ ລ້ອມ ກັ້ງກົບເມືອງແມນ ແລເຍີ
ເມຄີຄວັນຄຸມຜາຍ ສ່ອງແສງສູນເສົ້າ
ຈັນທະຣັ່ງເປື້ອງ ມະນີໂຊເຮືອງຣ່ຳ
ລົ້ມຜ່ານຕ້ອງ ພູມພື້ນແຜ່ນໄຕ
ຟັງຍິນ ນາງນີໄທ້ ສຽງວອນວີວ່ອນ ພຸ້ນເຍີ
ເປັດປ່ອງຮ້ອງ ຮົ້ມຖ້ຳຄ່ຳນຄອນ
ຟັງຍິນວອ່ນໆ ຮ້ອງ ກໍຣະວິກສຽງໃສ
ຍູງທອງທຽວ ມ່າຍເມຍຈອນແຈ້ງ
ຍາມນັ້ນ ມະຫາກະສັດເຈົ້າ ບັນທົມສະດຸ້ງຕື່ນ
ແສງສ່ອງດ້າວ ໃສແຈ້ງຮຸ່ງມາ
ອັນວ່າ ອົ່ງເອກເຈົ້າ ປີຕຸເຣດສົນໄຊ
ບັນຊາຊຸນ ຄ່ຳນຄາວໄປໜ້າ
ອາຣັນຍາກວ້າງ ຖະນົນຫລວງພຽງຣາບ
ຕ່ຳໃຕ້ພື້ນ ໜາມສ້ຽນກໍ່ບໍ່ມີ ເຈົ້າເອີຍ
ເຂົາກໍພາກັນຫລົ້ນ ຊົມໄພພວກໄພ່
ເດີນດ່ານໄມ້ ຊົມຊູ້ຊື່ນບານ
ຝູງຫມູ່ ນາງານເຈົ້າ ມະໂນໃນໃສສົມໂພດ
ຄັນວ່າ ເຖິງໂຍດແລ້ວ ນອນຫັ້ນບໍ່ກາຍ ແທ້ແລ້ວ
ນັບແຕ່ ພາກຈາກດ້າວ ຫິມະເວດວົ່ງກົດ
ນານສອງເດືອນ ທ່ອງທຽວທາງກວ້າງ
ກໍຈົ່ງເຖິງຫົນທ້ອງ ປະເຊໄຊນັກຄະເຣດ
ເຂົ້າເຂດທ້ອງ ກຸງກວ້າງຈົ່ມນະຄອນ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງພ້ອມ ປະຖະພີພູມເຂດ
ຮູ້ວ່າ ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ຄືນທ້ອງແທ່ງຕົນ
ເຂົາກໍດີໃຈລົ້ນ ໂກສົນແສນລາບ
ຮ້ອງຮຽກເອີ້ນ ເຕັນຕ້ານປ່າວກັນ
ສຽງສະນັ່ນເທ້ົາ ກຸງໃຫຍ່ນະຄອນຫລວງ
ຝູງຫມູ່ຄາເມມວນ ທົ່ວແດນດາເຕ້ົາ
ກັບທັ້ງ ຫົວເມືອງຂຶ້ນ ໂທຕິເຕັນບອກ ກັນແລ້ວ
ເຂົາກໍ ໄຫລຫລັ່ງເຂົ້າ ສອງຂ້າງແຄ່ທາງ
ອຸກຂະລຸກລົ້ນ ຈົ່ມກັນປານປອກ

ຝູງຫມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ຫລາຍລ້ານຄັ່ງພະລານ
ເມື່ອນັ້ນ ສົນໄຊເຈົ້າ ຈອມພົນພິງເດດ
ຕ້ານສັ່ງຂ້າ ຂຸນທ້າວສູ່ເມືອງ
ບັດນີ້ ບຸນເຮືອງເຈົ້າ ຈອມທັມພຣະຍາເຫວດ
ຈາກປ່າໄມ້ ຄືນເຂົ້າສູ່ເມືອງ
ມະຫາຄຸນລົນ ແດນດົນພ້ອມເພິ່ງ
ສັດຢູ່ໃຕ້ລຸ່ມຟ້າ ຊີຫາຍຮ້ອນຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ
ທ່ານຢ່າໄດ້ຢູ່ຊ້າ ໃຫ້ນຳຣາດເພຣີ
ຕີກອງໄຊ ປ່າວຄົນທັ່ງຄ້າຍ
ໃນກຸງກວ້າງ ແດນດິນເງື້ອມແງ່
ໃຫ້ແຜ່ເກື້ອ ການຮູ້ຮ່ວມສົນ ແທ້ເນີ
ອັນນຶ່ງ ຝູງຫມູ່ຄົນພານກ້າ ໂຈຣະກັມສາໂທດ
ໂທດມາກນ້ອຍ ຄວນໃຫ້ປ່ອຍໄປ
ຢ່າໄດ້ຂັງເຂົາໄວ້ ຕະລາງຫລວງຄຸກໃຫຍ່
ໃຫ້ແປມ້າງ ຕວນໂສ້ຢ່າໃຫ້ມີ ທ່ານເອີຍ
ກັບທັງ ສັດຂອງລ້ຽງ ຫມູຫມາເປັດໄກ່
ຂັງຄອກໄວ້ ກະທ້າຊຸ້ມຂາບເຂົາ
ອະໂທສິສ້ຽງ ການກຸມໃຫ້ລາເລີກ
ເບີກປ່ອຍໃຫ້ ເຂົາໄດ້ຢູ່ເຢັນ ແທ້ເນີ
ອັນນຶ່ງ ຝູງຫມູ່ພວກໄພ່ນ້ອຍ ທຸກທາດທາສີ
ທັ້ງທາສາ ໃຫ້ວ່າໄທວັນນີ້
ອັນວ່າ ການຢຶມກູ້ ຂາຍຕົວເປັນທາດ ກໍດີ
ອະນຸຍາດພົ້ນ ສົນໜີ້ຢ່າໃຫ້ມີ ແທ້ເນີ
ໃຫ້ມັນ ສົມສະເຫມີໜ້າ ຊີເປັນໄທທັ່ງໂລກ
ຝູງຫມູ່ ພວກໄພ່ນ້ອຍ ທັ່ງຄ້າຍໃຫ້ຢູ່ເຢັນ ທ່ານເອີຍ
ອັນນີ້ ເປັນແຕ່ໂທສົນສ້າງ ຈອມທັມພຣະຍາເຫວດ
ຜົນແຜ່ກວ້າງ ກວມພື້ນແຜ່ນໄຕ
ສັດຢູ່ໃຕ້ລຸ່ມຟ້າ ພ້ອມເພິ່ງປາຣະມີ
ໄມຕີຫອມ ທໍ່ທັມທັ່ງຄ້າຍ
ອັນສິລທ້າ ທັມມະດາຄອງໂລກ
ໃຜບໍ່ມີໂສກເສົ້າ ບຸນເຈົ້າເຫລື່ອມມຸງ ແທ້ແລ້ວ
ບັດນີ້ ຂ້າຂໍໄຂຖະແຫລງຕ້ານ ນິທານທັມຕິດຕໍ່
ຮອບຮັດຂໍ້ ໄຂຊີ້ຊ່ອງທາງ ກ່ອນແລ້ວ
ນັບແຕ່ ເຈົ້າຈາກຫ້ອງ ພາກໄພ່ເດີນໄພ
ໄປຢູ່ເຂົາວິງກົດ ພ່ຳເພັນພຸ່ມສ້າງ

ຢູ່ເຖິງ ເຈັດເດືອນຖ້ວນ ທ້ຳທານບຸດຕະຣາດ
ໃຫ້ແກ່ ພຣາມເຜດເຖົ້າ ໃຈກ້າບາບໜາ
ມັນກໍພາແຈ່ມເຈົ້າ ສອງອ່ອນອີງກະສັດ
ຂຸງວຄືນລັດ ປ່າດົງດອນໄມ້
ຕັ້ງທາກ ທລາຍວັນໄດ້ ອົດນົມນອນປ່າ
ສົບທ້າຂວບມ້ ພຣາມເຖົ້າບໍ່ເຊົ່າ
ເລີຍລ່ວງເຂົ້າ ເມືອງປູ່ນະຄອນຫລວງ
ສົນໄຊໂຍ ຊີຢູ່ຍັງພຸ້ງໜ້າ
ຄັນວ່າ ເຫັນຫລານແກ້ວ ສອງໃຈຈອນຈາກ
ພາກແມ່ເຈົ້າ ພຣາມເຖົ້າຄ່ວາມາ
ປູ່ຍ່າເຈົ້າ ຮູ້ເລື່ອງຖາມເຖິງ
ປິຕາຕິຣາຄາ ຄ່າຄວນຫລານແກ້ວ
ພູມີແຈ້ງ ຄຳຈິງຮູ້ເຫດ
ກໍຈຶ່ງຖອນໄຖ່ເຈົ້າ ຫລານນ້ອຍໜໍ່ອິນ
ແລ້ວຈຶ່ງ ຕ້ານໄພ່ຟ້າ ເຈັດຂວບຣາຕີ
ພູມີພາ ໄພ່ພົນເດີນດ້າວ
ເດືອນດຽວໄດ້ ຊາວສາມວັນເຂົ້າເຂດ
ເຖິງພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ເຂົາກວ້າງຂ່ວງອິນ
ແລ້ວຈຶ່ງ ພາໄພ່ເຕົ້າ ມວນເຂົ້າຂ່ວງສະຖານ
ນາມເຖິງເດືອນ ຈຶ່ງພາກໄພພົ້ງດ້າວ
ຄືນຫາຫ້ອງ ສອງເດືອນເດີນປ່າ
ກໍຈຶ່ງ ເຖິງແຫ່ງຫ້ອງ ກຸງກວ້າງຈົ່ມນະຄອນ ທ່ານເອີຍ
ນັບແຕ່ ໂພທິສັດເຈົ້າ ພອຍເມືອງພາກໄພ່
ນັບອ່ານໄດ້ ເຈັດເດືອນໂດຍຮອບ ມານີ້
ສົບທ້າຂວບມ້ ປາຍຖ້ວນເຂດວັນ
ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ຄືນຫ້ອງຮອດນະຄອນ ແທ້ແລ້ວ
ພໍເຫັນ ເລື່ອນໆ ຍ້າຍ ພົນພວກທະມູຫານ ພຸ້ນເຍີ
ເຖິງນາພຸ້ງ ຊົ່ວຕາເຕັມຢຶ້ງມ
ແລເຫັນຫ້ອງ ປະເຊໄຊນະຄອນຣາດ
ຫມອກມິດກຸ້ມ ຕານພ້າວລ່ວງລົ້ມ
ແລເຫັນ ມາບໆ ເຫລື້ອມ ພຣະທາດໃຫຍ່ເຈດີ ພຸ້ນເຍີ
ມົນທຸ່ນທອງ ຮຸ່ງສີແສງແກ້ວ
ເປັນປາງເຫລື້ອມ ວິໄຊຍົນເຮືອງຣາດ
ຍອດຂໍ່ຟ້າ ມະນີລ້ອມລູກດາວ
ສູງພຸ່ງພົ້ນ ນິເວດວັງຫລວງ

ອຸດົມໂດຍ ດັ່ງດາວະດົງຟ້າ
ຍາມນັ້ນ ຫົກກະສັດເຈົ້າ ປະທວນພົນເຂົ້າເຂດ
ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ທັງເຫງົ້າມົ່ງມັດທີ
ແລເຫັນຫ້ອງ ນະຄອນທອງທຸງວທົບ
ນ້ຳພຣະເນດຍ້ອຍ ຄະນິງເອື້ອອ່າວຫລັງ
ຄຶດເມື່ອ ວິບາກເບື້ອງ ພອຍພາກນະຄອນຂວາງ
ພົ້ງສາສູນ ຍາກຈົນຈອນຮ້າຍ
ກໍຈົ່ງພາກັນອູ້ມ ເອົາອົ້ງບຸດຕະຣາດ
ໄປຢູ່ສ້າງ ເຂົ້າກວ້າງປ່າໄພ
ໄກເມືອງບ້ານ ຫາກອຍມັນເຜືອກ
ກິນຫມາກໄມ້ ຕາງເຂົ້າຢູ່ເຂົາ
ຈົ່ງໄດ້ທານສອງເຈົ້າ ຍາມຈົນຈຳຈາກ
ເພາະວ່າ ທຸກຍາກແຄ້ນ ເງິນເບ້ຍບໍ່ມີ ແທ້ແລ້ວ
ບັດນີ້ ກັມສູນສ້ຽງ ຄືນມາເມືອງເກົ່າ
ກັບທັງ ສອງອ່ອນນ້ອຍ ຊິເຫັນໜ້າຕ່າວມາ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ຊິແລລ່ຳປະຖະພີ
ຝູງໜູ່ ຊາວເມືອງມາ ມິດມິວເຕັມພື້ນ
ຮູກຂະລຸກລົ້ນ ທໍຣະນີຄັບຄັ່ງ
ພື້ນທະຣົງເຫລື້ອມ ແສນຕື້ຕ່າງຊຸມ
ເຂົາກໍອັນຊະລີກົ້ມ ເກສີສົມໂພດ
ຊົມຊື່ນດ້ວຍ ດອມເຈົ້າໜໍ່ໂພ
ທຸກຖ້ວນໜ້າ ພວກໄພ່ຄົນຈົນ
ເຂົາກໍຍົນດີດອມ ໃຄ່ຄອຍພຣະອົ້ງເຈົ້າ
ບັດນີ້ ຈອມບຸນກວ້າງ ຄືນເມືອງມາຮອດ
ຝູງໜູ່ ຄົນຂະມອດໄຮ້ ຊິຂໍໄດ້ດັ່ງປະສົງ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ຫົກກະສັດເຈົ້າ ປະທວນພົນພົ້ງເດດ
ສະເດັດຍາດຍ້າຍ ເຖິງເທົ້າທີ່ພຣະທວານ
ອັນວ່າ ຊ້າງເຄື່ອງເຄົ້າ ພາຍເຜືອກໄອຍາ
ນາເຄນເຖິງ ຣາດຊະວັງປາງແກ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິຍານຍ້າຍ ເມືອປາງຜາສາດ
ກັບທັງ ນາງນາດນ້ອງ ອົ້ງເຫງົ້າແມ່ມັດທີ
ຊາລີເຈົ້າ ກັນຫາແມ່ຍາ
ປີຕຸເຣດພ້ອມ ພຽງໜ້າຊື່ນບານ
ທະອົ້ງແທ່ນແກ້ວ ແຍ້ມໂອດຂານໄຂ
ພຣະໄທທົ້ງທຸກ ສວ່າງວອນເວນຮ້າຍ

ຫົກກະສັດເຈົ້າ ເຮືອງຮົມຮັກຮູບ
ມະໂນແບ່ງເບື້ອງ ຍາມຫຍຸ້ງບ່າເບົາ
ອັນວ່າ ພຣະແມ່ເຈົ້າ ອົ້ງເອກຜຸດສະດີ
ພຣະພັນປີຫລວງ ຊື່ນຊົມຫາຍຮ້ອນ
ຍິນດີດ້ວຍ ໃຈຈົ້ງດອມລູກ
ພ້ອມພ່ຳຖ້ວນ ເຖິງແລ້ວຢູ່ເຢັນ ແມ່ທ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຈອມທັມພຣະຍາເຫວດ
ຄຶດຄ້ອຍໆ ຄະນິງທ້ອງແທ່ງທານ
ອັນວ່າ ສາງຫລວງລົ້ນ ມີມູນຄາວກ່ອນ
ບັດນີ້ ເຂີນຂາດຂ້ອນ ພຣະຄັ້ງກວ້າງເປົ່າແປນ ແທ້ແລ້ວ
ແມ່ນວ່າ ຄົນໃນພື້ນ ປະຖະພີພ້ອມເພິ່ງ ກູແລ້ວ
ຝູງໜູ່ພວກໄພ່ຟ້າ ປະຊາຣາດແດນດິນ
ຄົນເຄີຍຂໍ ຊິຫລັ່ງມາວັນໜ້າ
ຄາວນີ້ ກູຈົນແທ້ ຄົນຄອງສະເຫວີຍຣາດ
ບໍ່ມີໂອກາດໃຫ້ ທານໄດ້ດັ່ງປະສົງ ແທ້ແລ້ວ
ຄ້ອມວ່າ ພຣະຮ່ຳແລ້ວ ຮ້ອນຮອດອົນຕາ
ເທົ່ງທະຣົງທິນ ແທ່ນພຣະອົນອາຍຮ້ອນ
ເມື່ອນັ້ນ ສັກໂກເຈົ້າ ອຳມະຣົນຫລົ້ງໂລກ
ກໍຈົ່ງ ເຫັນເຫດເບື້ອງ ພຣະອົ້ງເຈົ້າໜໍ່ໂພ
ອັນວ່າ ສັກໂກເຈົ້າ ເມືອງແມນຊົມຊື່ນ
ກໍຈົ່ງຜາຍໂຜດໃຫ້ ຝົນແກ້ວຫລັ່ງລົ້ງ
ເຈັດປະການແກ້ວ ພອຍແພ່ງລູກປະເສີດ
ໄຫລຫລັ່ງລົ້ນ ນະຄອນກວ້າງຄັ່ງຄາມ
ມີທັ້ງ ເງິນຄຳແກ້ວ ໄພທູນມະນີໂຊດ
ປະທານພ່ຳພ້ອມ ວິຊຸມເຊື້ອລູກດີ
ມີທັ້ງມຸກດາແກ້ວ ເມືອງແມນລົ້ນຫລັ່ງ
ຄັບຄັ່ງຖ້ວນ ນະຄອນກວ້າງທົ່ວແດນ
ອັນແຕ່ ໃນກຸງກວ້າງ ພໍພຸ້ງທົ່ວເຂົ່າ ແທ້ແລ້ວ
ຕັ້ງແຕ່ແກ້ວ ຄຳເຂັ້ມຜ່ອງເງິນ ເຈົ້າເອີຍ
ອັນວ່າ ໃນພູມພື້ນ ບໍຣິເວນຜາສາດ
ເຄຍຣະດາດລົ້ນ ກອງແກ້ວຮອດສະແອວ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອນັ້ນ ອົ້ງກະສັດໄທ້ ສົນໄຊພູວະນາດ
ອະນຸຍາດໃຫ້ ເຂົ້າມ້ຽມມອບທານ
ອັນແຕ່ ໃນປະຈັນບ້ານ ຂອງໃຜຜົນປະໂຫຍດ
ໃຫ້ເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ ຂົນໄວ້ຊອບໃຈ ທັ້ນທ້ອນ

ຄັນວ່າ ພົ້ນທີ່ບ້ານ ເປັນເຂດຂອງຫລວງ
ທັງມວນສູ ໃຫ້ຈີ່ຈຳເອົາໄວ້
ເມື່ອນັ້ນ ຝູງຫມູ່ຊາວເມືອງພ້ອມ ຍິນດີຊົມຊື່ນ
ເຂົາຕື່ນເຕັ້ນ ເຫັນແກ້ວຜ່ອງເງິນ
ກັບທັງ ຄຳແດງເຂັ້ມ ເຫລືອຕາເຕັ້ມໂລກ
ເຂົາກໍ ພ້ອມພ່ຳມ້ຽນ ຂົນຂົ້ນໃສ່ເຍຍ
ເຕັ້ມຫລາຍຍຸ້ງ ເຫລືອດິນເດຍຣະດາດ
ເຂົາກໍຂົນໃສ່ຫ້ອງ ເຮືອນຢ້າວກໍເລົ່າເຕັ້ມ
ບາງຜ່ອງ ຂົນເອົາເຂົ້າ ໄຫໄພອຸແອ່ງ
ກະສອບບ້າງ ບຸງຊ້າກະຕ່າທຳ
ກໍບໍ່ມີຫມິດສັ້ງ ເງິນຄຳແກ້ວປະເສີດ
ເຂົາກໍ ກອງກອາດໄວ້ ຂົນຂົ້ນດັ່ງໂພນ ເຈົ້າເອີຍ
ເມື່ອນັ້ນ ຈອມກະສັດໄທ້ ສົນໄຊພູວະນາດ
ຮັບສັ່ງໃຫ້ ຂຸນແກ້ວແກ່ກວ່ງນ
ເງິນຄຳລົ້ນ ຖະນົນຫລວງທຸກແຫ່ງ
ຂົນເຂົ້າໄວ້ ຄ້ຽກວ້າງຄັ່ງຄາມ
ອັນສ່ວນ ຕົກໃນພື້ນ ບໍຣິເວນຜາສາດ
ຂົນໃສ່ໄວ້ ສາງຍຸ້ງຫມົ້ນເຍຍ
ຍັງບໍ່ບົກບ້າງສ້ຽງ ເຕັ້ມດິນເດຍຣະດາດ
ກໍຈິ່ງ ກອງກອາດໄວ້ ສູງກວ່າລຳຕາມ
ຄືດັ່ງຈອມພູຫລວງ ຂໍ່ຊັ້ນສູງຊັ້ນ
ເມື່ອນັ້ນ ຊາວຕ່າງດ້າວ ແດນໄກປະເທດອື່ນ
ໄຫລຫລັ່ງລົ້ນ ຫລາຍລ້ານລ່ວງມາ
ຂໍແຈມເຈົ້າ ໂພທິຣາດຈອມບຸນ
ພູມີຫອມ ຫໍ່ທຳທານໃຫ້
ແມ່ນວ່າ ໄຫຕ່າງກ້ຳ ແສນໄກກໍເດີນຮອດ
ໄຫລຫລັ່ງເຂົ້າ ກຸ້ງກວ້າງຄັ່ງຄາມ
ຕາມຊາວບ້ານ ຂໍກັນໄດ້ງ່າຍ
ຄືດັ່ງຂີ້ງຂ່າເຂົ້າ ຂອງຕ້ອນຫໍ່ເກືອ ຫັ້ນແລ້ວ
ເຫດວ່າ ເງິນຄຳແກ້ວ ເຫລືອເຮືອນໄວ້ຕະລ່າງ
ສາງແລະເລົ້າ ຂົນໄວ້ກໍບໍ່ໄຫວ ແທ້ແລ້ວ
ຂົນທານໃຫ້ ໄຫໄກທານທອດ
ຝູງຫມູ່ ໄຫຕ່າງດ້າວ ຂໍໄດ້ມັ່ງມີ ເຈົ້າເອີຍ
ອັນແຕ່ ຄົນໃນທ້ອງ ຊຸມພູພື້ນໂລກ
ຫາຜູ້ທຸກໂສກເສົ້າ ຈົນໄຮ້ກໍບໍ່ມີ ແທ້ແລ້ວ

ເພາະເພື່ອ ໂກສົນສ້າງ ຈອມທັມພຣະຍາເຫວດ
ຝົນທ່າແກ້ວ ພຣະອົນທ້າວຫວ່ານລົ້ງ
ພຣະກໍ ທົ່ງເມືອງສ້າງ ພຸ່ງນທັມທາງປະເສີດ
ຕຸ້ມໄພ່ຟ້າ ເມືອງບ້ານຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ
ທຸກແຫລ່ງຫລ້າ ຮັກຫ່ເຮືອງສິລ
ປານາແນວ ບໍ່ບຸ່ນບຸນສ້າງ
ມີທັມຫມັ້ນ ເຫັນກັນຮັກຮູບ
ຄືພີ່ນ້ອງ ເຮືອນໃກ້ກ່ຽວກັນ
ຄຳຜິດໄວ້ ວ່າງສູນຫາຍເຫືອດ
ວິວາດໄວ້ ວ່າງເວັ້ນຫ່າງໄກ
ມີແຕ່ໃຈບຸນສ້າງ ສະເຫມີກັນກ້າວເກ່ົ້ງ
ສິລຫ້າຮູ້ ທັມພຣະເຈົ້າສັ່ງສອນ
ໃຈຈົ່ງນ້ອມ ຄຸນທັມຮຸ່ງຮິດ
ພຸ່ງນພ່ຳສ້າງ ບຸນຍູ້ຍ່ານໄກ
ຈົ່ງໃຈເວັ້ນ ປາປັ່ງຫ່າງໂທດ
ສັນໂດດດ້ວຍ ຄົນແກ້ວທົ່ວແດນ
ແສນສະນຸກແທ້ ສະຫວັນພູມພື້ນໂລກ
ບໍ່ໄດ້ ທຸກໂສກເສົ້າ ບຸນເຈົ້າເຫລື້ອມມຸ້ງ ແທ້ແລ້ວ
ຝູງຫມູ່ ຄົນພານຮ້າຍ ໂຈຣະກັມການບາບ
ຫລົ້ມໂບກເບ້ຍ ກະສາຍລ້ໍລູກຕ່ໆ
ສັບປະດົນການຫລົ້ນ ວ່າງສູນເສຍເລດ
ອັນວ່າ ພວກພໍ່ຄ້າ ຂ່າຍຊື້ກໍບໍ່ມີ ເຈົ້າເອີຍ
ຝູງຫມູ່ຍິ່ງຮ່ານໄວ້ ຫລາໄຫມທໍ່ຫູກ
ພິຊະໂພດພ້ອມ ຜົນໄມ້ຫ່ຳງ່ານ
ຕະຫລອດ ສັດສິ່ງເສ້ືອ ເສືອສ່ານກ່ານປ່າ
ມີກຄະຣາດເຕັ້ນ ກ່ານດ້ານຢູ່ເຢັນ ແທ້ແລ້ວ
ຍ່ານເມື່ອ ເຫັນກັນແລ້ວ ໄມຕີຮັກຮູບ ກັນແລ້ວ
ບໍ່ເຂ່ືງຂ້ອນ ຂົ່ມໄວ້ດັ່ງຫລັ່ງ
ຝູງຫມູ່ ພັ່ງພອນເວັ້ນ ໄລ່ປະປ່ອຍ
ກົບຂຽດນ້ອຍ ງ່ເວັ້ນບໍ່ກິນ
ກ່ານແຫລວຮ້າຍ ຮ່ານປ່ອງກິນໄກ່
ນົກໄສ່ເວັ້ນ ໄລດ້ວ່ງເລ່ົ້ານ
ເສືອສ່ານເວັ້ນ ຄະນ່ານກ່ານກິນຊ່ານ
ນ່ານເລ່ົ້ານ ປ່ານບ້ອນບໍ່ກິນ ແທ້ແລ້ວ
ສັດຢູ່ໃຕ້ລຸ່ມຟ້າ ເງ້ືອມແ່ງ່ແດນດິນ

ເຂົາກໍມີຄວາມສຸກ ຢູ່ສະບາຍຫາຍຮ້ອນ
ເພນີນ້ອມ ທຸ່ນທອງທູນບາດ
ຂາມເດດເຈົ້າ ບຸນກວ້າງທົ່ວແດນ
ອັນແຕ່ ໃຕ້ໂລກລ່ຳ ພື້ນແຜ່ນຈັກກະວານ
ລ້ຽງນຜາກົດ ທົ່ວແດນດັ່ງສະຫ້ານ
ພຣະກໍ ທຳການເກື້ອ ທັ່ງແດນພ້ອມເພິ່ງ
ທັມມະເທດເຈົ້າ ສອນໃຫ້ເຊື່ອສິລ
ໃຜບໍ່ບັ່ງບຸດດ້ວຍ ອາຄາດພາຍຫລັ່ງ
ໂທສາສູນ ເຊື່ອທັມພຣະອົງເຈົ້າ
ໄມຕີນ້ອມ ເຫັນກັນຮັກຫ່ຳ
ກໍບໍ່ມີຄຸດຂ້ອນ ເຊີງແຄ້ນຄັ່ງທວງ ເຈົ້າເອີຍ
ເພາະວ່າ ປາຣະມີເຈົ້າ ໂພທິຍານພຣະຍາເຫວດ
ໄດ້ກໍ່ສ້າງ ບຸນລົ້ນລົ້ນຄົນ
ພຣະກໍຢູ່ສິບສ້າງ ຕຸ້ມໄພ່ໃນນະຄອນ
ເທສະນາສອນ ຫມູ່ໄທທັ່ງຄ້າຍ
ຕັ້ງຫາກ ຫລາຍປີໄດ້ ຊະຣາການເຂົ້າເຂດ
ອາຍຸ ໄດ້ສອງຫມື່ນປີແທ້ ແກ່ເຖົ້າສ່ວນຊະຣາ
ພຣະກໍ ດັບຂັນມ້ຽນ ເມືອແມນພາກໄພ່
ຂຶ້ນສູ່ທ້ອງ ດຸສິດຊັ້ນຍອດສະຫວັນ
ເທມືອນດັ່ງ ນອນຫລັບແລ້ວ ຕື່ງຕົນສະດຸ້ງຕື່ນ
ທອດພຣະເນດຢ້ຽມ ເຫັນທ້ອງມິ່ງແມນ
ແສນໂກດນາງພ້ອມ ເຕັມປ່ຽງເທວະຣາດ
ຝູງຫມູ່ເທເວດເຈົ້າ ນາງຟ້າຄັ່ງຄາມ
ມີຖືຕົ້ນ ທຸ່ນທອງທູນຣາດ
ຂັບກ່ອມເຈົ້າ ເທວາໄທ້ໜ່ຳໂພ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ພຣະມານດາເຈົ້າ ເມືອງແມ່ຜຸດສະດີ
ກັບທ້າງນາງມັດທີ ແກ່ຊະຣາເຖິງເຖົ້າ
ພາກັນດັບຂັນມ້ຽນ ເມືອແມນເທວະໂລກ
ຍັງແຕ່ ສອງອ່ອນນ້ອຍ ແທນເຊື້ອສິບພີ່ງ
ອັນວ່າ ອົງກະສັດເຈົ້າ ຊາລີຕົນພີ່ ພຣະນັ້ນ
ກັນຫານາດທະນ້ອຍ ພຣະໄມຫມັ້ນຄູ່ກັນ
ສອງກໍຢູ່ສິບສ້າງ ສະເຫວີຍຣາດຄອງເມືອງ
ຕາມກະບິນເດີມ ສິບພີ່ງພັນເຊື້ອ
ເພນີນ້ອມ ແດນດິນໂດຍອາດ
ອຳນາດກ້າ ໄທທ້າວສ່ວຍສິນ ແທ້ແລ້ວ

ອາວະສານສຸດສ້ຽງ ນິທານທັມພຣະຍາເຫວດ
ສຸດເຂດແລ້ວ ຊິ່ຍໄວ້ແວ່ນແຍ່ງ ເຈົ້າເອີຍ

ປະຊຸມຊາດິກ

ບັດນີ້ ຈັກມາໄດ້ກ່າວກ້ຽວ
ຖະແຫລງໂລກແປປວນ ກ່ອນແລ້ວ

ອັນວ່າ ວິນຍາມຍັ້ງ ທ່ອງທຽວທາງກວ້າງ
ຕາຍໄປແລ້ວ ກັມມີມາເກີດ
ກັບຕ່າວປັ້ນ ວຽນແລ້ວເລົ່າເລີ່ງ ທ່ານເອີຍ
ອັນວ່າ ພຣາມະໂນເຖົ້າ ຊຸຍຊະໂກປາງກ່ອນ
ກັບມາເກີດຊາດນີ້ ສະກຸນໃຫຍ່ພິງກະສັດ
ຊື່ວ່າເທວະທັດ ຈອງເວນພຸດໂທເຈົ້າ
ອັນວ່າ ເມຍພຣາມເຖົ້າ ອະມິຕະຕາປາງກ່ອນ
ບາບເກົ່າຕ້ອນ ຕາມທ້ອຍບໍ່ໜີ
ຫາກແມ່ນ ນາງຈິນຈະມານະວິກາ ບຸງດບຸງມພຸດໂທເຈົ້າ
ອັນວ່າ ອິນທາໄທ້ ປະທານພອນປາງກ່ອນ
ຄັນວ່າລົງຈາກຟ້າ ມາເກີດເມືອງມະນຸດ
ຊື່ວ່າອະນຸຣຸດທະ ລູກອ່າວອົງນ້ອງ
ອັນວ່າ ວິດສຸກັມໄທ້ ເມືອງແມນລົງໂຜດ
ນິຣະມິດສ້າງ ອາສົມໄວ້ທ່ວງເຂົາ
ຫາກແມ່ນ ພຣະມະຫາໂມກຄັນລານະເຈົ້າ ທົ່ງລິດທິລິເດດ
ຫາຜູ້ວິເສດຮູ້ ເຖິງເຈົ້າກໍບໍ່ມີ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ມະຫາຣັດສີສ້າງ ພົ້ງໄພຄາວກ່ອນ ປາງນັ້ນ
ຫາກແມ່ນ ພຣະທັມມະເສນາບໍດີ ມີປັນຍາເຫລືອລົ້ນ
ນາມຕົນແທ້ ສາຣິບຸດອົງເອກ
ສາວົກກ້ຳຂວາເຈົ້າ ອົງເທົ້າຍອດທັມ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ນາເຄນຊ້າງ ພາຍສາມຕົວປະເສີດ
ກັບມາເກີດຊາດນີ້ ບຸນລົ້ນລົ້ນຄົນ ເຈົ້າເອີຍ
ຫາກແມ່ນ ພຣະມະຫາກັດສະປະເຈົ້າ ເຖໂຣຕົນອາດ
ຮັກສາພຣະສາດໄວ້ ຍືນຫມັ້ນຮອດເຮົາ
ອັນວ່າ ນາງແມ່ຊ້າງ ນາເຄນພາຍເຜືອກ ປາງນັ້ນ
ບໍ່ແມ່ນໄທຕ່າງບ້ານ ຈອນປ່າປອມມາ ວ່ານາ
ຫາກແມ່ນ ນາງປະຊາບໍດີໂຄຕະມີ ແມ່ນົມພຣະອົງເຈົ້າ
ອັນວ່າ ເສນານ້ອມ ນຳຄະດີໄຂບອກ

ວ່າໃຫ້ ອອກຈາກບ້ານ ປິຕາໄທ້ໄລ່ໜີ ປາງນັ້ນ
ອັນນີ້ ບໍ່ແມ່ນໄທໄກແທ້ ພີ່ງພັນຢູ່ໃກ້ທ່າ ເຈົ້າເອີຍ
ພຣະອານົນລູກຜູ້ນ້ອງ ພຣະອົງເຈົ້າຮຽກອ່າວ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ເຈດຕະບຸດຜູ້ ພານໄພຣັກສາເຂດ
ໃຫ້ພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ປາງນັ້ນບໍ່ແມ່ນໃຜ
ຫາກແມ່ນ ສັນນະເຖຣະເຈົ້າ ພາພຣະອົງອອກຕັດເກດ
ເປັນຜູ້ຈຸງມ້າແກ້ວ ພຣະອົງເຈົ້າແມ່ນຈິງ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ເທວະດາເຈົ້າ ທ້ຽງສາມກັບເພດ ປາງນັ້ນ
ນິຣະມິດເປັນມິກຄະຣາດຕ້ອນ ຕັນໄວ້ປ່ອງຫາງ
ອັນວ່າ ຣາຊະສີນັ້ນ ພາຍຫລັງກັບມາເກີດ
ຫາກແມ່ນ ອຸປາລິເຖຣະເຈົ້າ ທົ່ງໄວ້ເຊິ່ງວິນັຍ
ສອງເສືອນັ້ນ ຄືພຣະສົມພະລີກັບພຣະນາກ
ນັບເນື່ອງເຂົ້າ ເປັນພຣະຂີນາສົບເຈົ້າທຸກອົງ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ເທວະດາດ້າວ ແປງເປັນພຣະຍາເຫວດ
ນຳລູກນ້ອຍ ທ້ຽງເທ້ົາມິ່ງມັດທີ ປາງນັ້ນ
ຍາມເມື່ອ ພຣາມຕີຂ້ຽນ ເຄືອເຂົາຄຽນຜູກ
ຮອດລູກແກ້ວ ກຸມແກ້ກ່ອມນອນ
ອາຫານປ້ອນ ບັ້ງອອມສອງອ່ອນ
ກັນຫານາດທະນ້ອຍ ນອນໃຫ້ດູດນົມ
ນຳຮັກສາແຈ່ມເຈົ້າ ເຖິງຮອດປະເຊໄຊ
ອັນນີ້ ບໍ່ແມ່ນຄົນໄທໄກ ຜູ້ອື່ນໃດແທ້
ຫາກແມ່ນ ພຣະມະຫາກັດຈາຍະນະເຈົ້າ ທະອົງທັມແຈ້ງສ່ອງ ຈິງແລ້ວ
ອັນວ່າ ເທວະດາເຈົ້າ ແປງເປັນນາງນາດ ມັດທີນັ້ນ
ຫາກແມ່ນ ນາງວິສາຂາ ມະຫາອຸບາສິກາຄຸນລົ້ນ
ອັນວ່າ ອົງກະສັດໄທ້ ພຣະຍາເມືອງມັດທະຣາດ
ເປັນປິຕານາດເທ້ົາ ມັດທີນັ້ນບໍ່ແມ່ນໃຜ
ຫາກແມ່ນ ມະຫານາມະເຈົ້າ ສາກາຍະວົງຍິດໃຫຍ່
ນ້ອງພຣະເຈົ້າ ທ້ຽງສ້າງສົບມະຄອນ
ອັນວ່າ ຣາຊາໄທ້ ສົມໄຊປິຕຸຣາດ
ກັບຊາດແລ້ວ ຄາວນີ້ບໍ່ແມ່ນໃຜ
ສຸດໂທທະນະໄທ້ ລືຊາທັ້ງໂລກ
ຫາກແມ່ນ ພໍ່ພຣະເຈົ້າ ບຸນລົ້ນລົ້ນຄົນ ແທ້ແລ້ວ
ອັນວ່າ ພຣະພັນປີເຈົ້າ ຜຸດສະດົດວາຍອດ ປາງນັ້ນ
ບໍ່ແມ່ນຄົນຕ່າງດ້າວ ແດນຫໍ່ທ່າງໄກ ເຈົ້າເອີຍ
ຫາກແມ່ນ ມານດາໄທ້ ສິຣິມະຫາມາຍາອົງປະເສີດ
ເກີດເປັນ ແມ່ພຣະເຈົ້າ ບຸນສ້າງແສນອະສົງ ແທ້ແລ້ວ

ອັນວ່າ ຊາລີເຈົ້າ ພອຍເມືອງພ້ອມພໍ່ ຍາມນັ້ນ
ຫາກແມ່ນ ແນວໜໍ່ເຊື້ອ ຣາຫຸລເຈົ້າເຈືອງຈອມ
ອັນວ່າ ກັນຫານ້ອຍ ພຣາມພາພາກແມ່ ປາງນັ້ນ
ນາງນາດນ້ອຍ ທ້ວໄທ້ທອດນົມ
ບໍ່ແມ່ນ ແນວນາມເຊື້ອ ພີ່ງພັນພາຍນອກ ສັ່ງແລ້ວ
ຫາກແມ່ນ ນາງອຸບົນວັນນາເຖຣີ ທ່ຽງທັມຄຸນແກ້ວ
ອັນວ່າ ກະສັດຕີໄທ້ ນາງມັດທິທຽວປ່າ ປາງນັ້ນ
ນາງກໍ ພາກລູກນ້ອຍ ໃຈກັ້ນເກືອນຕາຍ
ຫາກແມ່ນ ພົມພາເຈົ້າ ເທວີພຣະສີຫາດ ຈິງແລ້ວ
ຝູງໜູ່ ສະຫະຊາດເຈົ້າ ລາຟ້າລ່ວງລິງ
ເຈົ້າກໍຍິນດີດ້ວຍ ໂມທະນາຊົມຊື່ນ
ທິກທົ່ນພ້ອມ ຕາມເຈົ້າບໍ່ໄລ ປາງນັ້ນ
ຫາກແມ່ນ ເວໄນນ້ອຍ ສັດນິກອນພ້ອມພໍ່ າ
ໄດ້ຟັງ ທັມພຣະເຈົ້າ ພາກັນເຂົ້າສູ່ນິບພານ ເຈົ້າເອີຍ
ອັນວ່າ ໂພທິສັດເຈົ້າ ຈອມທັມພຣະຍາເຫວດ
ເທດໃຫ້ ທານຊ້າງແກ້ວ ປິຕາໄທ້ໄລ່ໜີ ຍາມນັ້ນ
ບຸນມີລົ້ນ ຄົນຄອງສະເຫວີຍຣາດ
ຫລາຍຊາດສ້າງ ບຸນກວ້າງກວ່າຄົນ
ຫາກແມ່ນ ຕົນພຣະອົງເຈົ້າ ສັບພັນຍູຍາມລືໂລກ
ໂອຄະສົງສາມກວ້າງ ພຣະອົງຂວ້າມຜ່ານໜີ
ອັນວ່າ ມະຫິຫລວງກວ້າງ ສົງສາມຍາວຍ່ານ
ຫາຜູ້ຊິຂວ້າມພົ້ນ ໄປໄດ້ແມ່ນບໍ່ມີ
ມີແຕ່ ໂພທິສັດສ້າງ ສະເພົາທອງທ້ຽວທິບ
ຂົນສັດ ຂວ້າມແມ່ນ້ ນຳຂຶ້ນຝັ່ງທະເລ
ໄປເຖິງພົ້ນ ສະຖານພູມພົ້ນໂລກ
ດັບໂສກຮ້ອນ ຕາຍເຖ້ົາກໍບໍ່ມີ ເຈົ້າເອີຍ
ປະຣິໂຍສານສັ່ງ ທັມມະເທສະນາກອຍກ່າວ
ເລື່ອງພຣະຍາເຫວດເຈົ້າ ຊາດົກເຄ້ົາກ່າວມາ
ໃຜຜູ້ ໂມທະນານ້ອມ ຟັ່ງທັມມະຫາຊາດ ດວງນີ້
ບຸນມາກລົ້ນ ກວມພົ້ນແຜ່ນໄຕ
ຄັນວ່າ ໄປພາຍໜ້າ ຊາດຊົມາກັບເກີດ
ກໍຈັກ ເຫັນໜ້າພຣະເຈົ້າ ເມດໄຕລ້ຳອົງທັມ ແທ້ແລ້ວ
ຢ່າໄດ້ ປະຫມາດມ້າງ ພຸ່ມພ່ຳທາມສິລ ທ່ານເອີຍ
ຄຸນພຣະສີໄຕຣັດ ເປັນແວ່ນແຍງຍໍໄວ້
ກັບທັ້ງ ຖືສິລຫ້າ ພາອະບາຍ່າຂາດ

ໃສ່ບາດທັ້ງຢາດນຳ້ ນຳຄຳ້ໜ່ໍໂພ
ອັນວ່າ ຄຸນໂນເຈົ້າ ມານດາຜູ້ປະເສີດ
ຄຸນປິຕາພ່ຳລ້ຽງ ຍໍໄວ້ຫວ່າງສຽນ
ພຽນສອງເຈົ້າ ໜັກເບົາບໍ່ປະຫມາດ
ຊາດໜ້ານັ້ນ ສະຫວັນຟ້າບ່ອນຫມາຍ
ຂໍໃຫ້ ສາທຸຊົນເຈົ້າ ໄຫເຮົາທຸກພາກ ທີ່ແລ້ວ
ສຸກຢູ່ສ້ຳງ ທັມພຣະເຈົ້າສັ່ງສອນ ແດ່ທ້ອນ
ຮຽມຂໍ ອອນນອບໄຫວ້ ຄຸນພຣະສີໄຕຣອາດ
ຮັກສາຊາດ ພຣະສາສະນາໄວ້ ຍືນຫມັ້ນຫມື່ນປີ ແດ່ທ້ອນ
ອັນນຶ່ງ ຝູງຫມູ່ນັກປຣາດເຈົ້າ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນທັມ ເຫລົ່ານັ້ນ
ຂໍໃຫ້ ທ້ຳຄວາມສຸກ ທ່ໍ່ທັມພຽນຕຸ້ມ
ສັ້ງໂຄເຈົ້າ ທະຣ້ຳງສີລໃສສະອາດ
ຂໍໃຫ້ຍືນຢູ່ຫມັ້ນ ຮັກສາໄວ້ອ້ຳງທັມ ພຣະທ້ອນ
ອັນວ່າ ຣາຊາເຈົ້າ ຈອມຊົນທວຍຣາດ ກໍດີ
ຂໍໃຫ້ຕັ້ງຢູ່ຫມັ້ນ ທັມພຣະເຈົ້າສັ່ງສອນ
ອຳມາດພ້ອມ ມຸກມາດມົນຕີ
ທ້ຳພຣາມຊີ ເສດຖີໄທຄ້ຳ
ຂໍໃຫ້ ພາກັນນ້ອມ ໃນທັມພຸດທະບາດ
ຢ່າໄດ້ ປະຫມາດມ້ຳງ ຮັກສາໄວ້ໂລກເຮົ້ຳ
ຮຽມທາກ ກ່າວແຕ່ເຄົ້ຳ ພຣະຍາເຫວດທ້ຳງທັມ
ຕາມຊາດົກ ຍົກມາສຸດສ້ຳງ
ເອວັ້ງແລ້ວ ເທສະນາລາກ່ອນ
ໄປໜ້ານຸ້ ເມືອໜ້າຊິຕ່າວມາ ທ່ານເອີຍ

ນະຄະຣະກັນທ້ຳ ອັນວ່າກິຍາພັນລະນາຍັ້ງນະຄອນກັນ
ນິຕຖິຕັ້ງ ກໍສະເດັດບໍຣະບວນຄວນແລ້ວທ່ໍ່ນີ້ກ່ອນແລ
(ປະດັບປະດາໄປດ້ວຍພຣະຄາຖາ 48 ພຣະຄາຖາ)

ມະຫາເວສສັນຕະຣະຊາຕະກະວັນນະນາ

ອັນວ່າກະຣິຍາແກ້ໄຂນັຍມະຫາເວສສັນຕະຣະຊາດົກ ອັນຕົກມາໃນທິສະຊາຕ ທ້ອ້ງມະຫານິບາຕ ທັມມະເທສນາ **ນິຕຖິຕ** ໆ ກໍສະເດັດບໍຣະບວນຄວນແລ້ວທ່ໍ່ນີ້ກ່ອນແລ (ປະດັບປະດາໄປດ້ວຍພຣະຄາຖາທ້ຳງຫລາຍ 1,000 ພຣະຄາຖາ)

****

ເຈົ້າຊາຍສິດທັດຖະ ສະເດັດອອກບັນພະຊາ

ເຫລົ້າເທວະດາ ພຣະອິນ ພຣະພົມ ທ້ຳງຫລາຍ ມາອາຣາທະນາ
ພຣະຜູ້ມີພຣະພາກເຈົ້າ ໃຫ້ທ້ຳງສະແດງທັມໂຜດເວໄນຍະສັດ

ພຣະຜູ້ມີພຣະພາກເຈົ້າ ທ້ຳງສະແດງປາຕິຫານ ເພື່ອທໍຣະມານ
ພຣະປະຍູຣະຍາດ ໃຫ້ຫາຍຈາກຫານຖິຕິວຕົນ
ແລ້ວເກີດຝົນໂບກຂະຣະພັດ ແລະທ້ຳງສະແດງ
ມະຫາເຫວດສັນຕະຣະຊາດົກ

ພາກທລາມ

ພຣະຄາຖາພັນ

ซ้ำบลำซ่าย

ມະຫາເວສສັນຕະຣະຊາຕະກ໌

ພຣະຄາຖາພັນ
ມະຫາມໂນຄ ຊາດກ

****

ເວສສັນຕະຣະຊາຕະກັ໋ງ

ທະສະວະຣະຄາຖາ ນາມະ

ຜຸສສະຕິ ວະຣະວັນນາເພ ວະຣັສສຸ ທະສະທາ ວະເຣ
ປະຖັພະຍາ ຈາຣຸປັພພັ໋ງຄີ ຍັ໋ງ ຕຸຍຫັ໋ງ ມະນະໂສ ປິຍັ໋ງ
ເທວະຣາຊະ ນະໂມ ຕະຍັຕຖຸ ກິ໋ງ ປາປັ໋ງ ປະກະຕັ໋ງ ມະຍາ
ຣັມມາ ຈາເວສິ ມັ໋ງ ຖາມາ ວາໂຕວະ ທະຣະນິຣຸທ໋ັ໋ງ
ນະ ເຈວະ ເຕ ກະຕັ໋ງ ປາປັ໋ງ ນະ ຈະ ເມ ຕະວະມະສິ ອັປປິຍາ
ປຸນຍັນຈະ ເຕ ປະຣິກຂີນັ໋ງ ເຍນະ ເຕວັ໋ງ ວະທາມະຫັ໋ງ
ສັນຕິເກ ມະຣະນັ໋ງ ຕຸຍຫັ໋ງ ວິນາພາໂວ ພະວິສສະຕິ
ປະຕິຄຄັນທາທິ ເມ ເອເຕ ວະເຣ ທະສະ ປະເວຈສະໂຕ
ວະຣັນເຈ ເມ ອະໂທ ສັກກະ ສັພພະພູຕານະມິສສະຣະ
ສິຣິຣາຊັສສະ ພັທທັນເຕ ຕັຕຖະ ອັສສັ໋ງ ນິເວສະເມ
ນິລະເມຕຕາ ນິລະພະມູ ນິລັກຂິ ຈະ ຍະຖາ ມິຄິ
ຜຸສສະຕິ ນາມະ ນາເມນະ ຕັຕຖະປັສສັ໋ງ ປຸຣິນທະທະ
ປຸຕຕັ໋ງ ລະເພຖະ ວະຣະທັ໋ງ ຍາຈະໂຍຄັ໋ງ ອະມັຈສະຣິ໋ງ
ປູຊິຕັ໋ງ ປະຕິຣາຊູທິ ກິຕຕິມັນຕັ໋ງ ຍະສັສສິນັ໋ງ
ຄັພພັ໋ງ ເມ ທາຣະຍັນຕິຍາ ມັຊຊິມັ໋ງຄັ໋ງ ອະນຸນນະຕັ໋ງ
ກຸຈສິ ອະນຸນນະໂຕ ອັສສະ ຈາປັ໋ງວະ ລິຂິຕັ໋ງ ສະມັ໋ງ
ຖະນາ ເມ ນັປປະວັຕເຕຍຍຸ໋ງ ປະລິຕາ ນະ ສັນຕຸ ວາສະວະ
ກາເຍ ຣະໂຊ ນະ ລິມເປຖະ ວັຊຊັນຈາປິ ປະໂນຈະເຍ
ມະຍູຣະໂກນຈາພິຣຸເທ ນາຣິວະຣະຄະນາຍຸເຕ
ຊຸຊຊະເຈລາປະກາກິນເມ ສູທະມາຄະທະວັນນິເຕ
ຈິຕຣັຄຄະເລຣຸຄຸສິເຕ ສຸຣາມັ໋ງສັປປະໂພທະເມ
ສິວິຣາຊັສສະ ພັທທັນເຕ ຕັຕຖັສສັ໋ງ ມະເທສິ ປິຍາ
ເຍ ເຕ ທະສະ ວະຣາ ທິນນາ ມະຍາ ສັພພັ໋ງຄະໂສພະເມ
ສິວິຣາຊັສສະ ວິຊິເຕ ສັພເພ ເຕ ລັຈສະສິ ວະເຣ

ອິທ໋ັ໋ງ ວັຕະວານະ ມະຄະວາ ເທວະຣາຊາ ສຸຊັມປະຕິ
ຜຸສສະຕິຍາ ວະຣ໋ັ໋ງ ທັຕະວາ ອະນຸໂມທິຕຖະ ວາສະໂວ

ທະສະວະຣະຄາຖາ ນາມະ ນິຕຖິຕ໋ັ໋ງ

ທິມະວັນຕ໋ັ໋ງ ນາມະ

ຕະໂຕ ຈຸຕາ ສາ ຜຸສສະຕິ ຂັຕຕິເຍ ອຸປປັຊຊະຖະ
ເຊຕຸຕຕະຣັມທິ ນະຄະເຣ ສັນຊະເຍນະ ສະມາຄະມິ
ທະສະ ມາເສ ທາຣະຍິຕະວາ ກະໂຣນຕິ ປຸຣະ ປະທັກຂິນ໋ັ໋ງ
ເວສສານ໋ັ໋ງ ວິຖິຍາ ມັຊເຊ ຊະເນສິ ຜຸສສະຕິ ມະມ໋ັ໋ງ
ນະ ມັຍຫ໋ັ໋ງ ມັຕຕິກ໋ັ໋ງ ນາມ໋ັ໋ງ ນະປິ ເປຕິກະສັມພະວ໋ັ໋ງ
ຊາໂຕມທິ ເວສສະວິຖິຍາ ຕັສະມາ ເວສສັນຕະໂຣ ອະຫຸ໋ງ
ຍະທາຫ໋ັ໋ງ ທາຣະໂກ ໂຫມິ ຊາຕິຍາ ອັຕຖະວັສສິໂກ
ຕະທາ ນິສັຊຊະ ປາສາເທ ທານ໋ັ໋ງ ທາຕຸ໋ງ ວິຈິນຕະຍິ໋ງ
ທະທະຍ໋ັ໋ງ ທະເທຍ[1]ຍ໋ັ໋ງ ຈັກຂຸ໋ງ ມ໋ັ໋ງສັມປິ ຣຸທິຣັມປິຈະ
ທະເທຍຍ໋ັ໋ງ ກາຍ໋ັ໋ງ ສາເວຕະວາ ຍະທິ ໂກຈິ ຍາຈະໂກ ມະມ໋ັ໋ງ
ສະພາວ໋ັ໋ງ ຈິນຕະຍັນຕັສສະ ອະກັມປິຕະມະສັນຖິຕ໋ັ໋ງ
ອະກັມປິ ຕັຕຖະ ປະຖະວິ ສິເນຣຸວະນະວະຕ໋ັ໋ງສະກາ
ປະຣຸລທະກັຈສະນະຊະໂລມາ ປ໋ັ໋ງກະທັນຕາ ຣະຊັສສິຣາ
ປັຄຄັຍທະ ທັກຂິນ໋ັ໋ງ ພາຫຸ໋ງ ກິ໋ງ ມ໋ັ໋ງ ຍາຈັນຕິ ພຣາມະນາ
ຣະຕະນ໋ັ໋ງ ເທວະ ຍາຈາມະ ສິວິນ໋ັ໋ງ ຣັຕຖະວັທຖະນ໋ັ໋ງ
ທະທາຫິ ປະວະຣ໋ັ໋ງ ນາຄ໋ັ໋ງ ອິສາທັນຕ໋ັ໋ງ ອຸຣຸລທະວ໋ັ໋ງ
ທະທາມິ ນະ ວິກັມປາມິ ຍ໋ັ໋ງ ມ໋ັ໋ງ ຍາຈັນຕິ ພຣາມະນາ
ປະພິນນ໋ັ໋ງ ກຸນຊະຣ໋ັ໋ງ ທັນຕິ໋ງ ໂອປະວັຍຫ໋ັ໋ງ ຄະຊຸຕະມ໋ັ໋ງ
ທັຕຖິກຂັນທະໂຕ ໂອຣຸຍທະ ຣາຊາ ຈາຄາທິມານະໂສ
ພຣາມະນານ໋ັ໋ງ ອະທາ ທານ໋ັ໋ງ ສິວິນ໋ັ໋ງ ຣັຕຖະວັທຖະໂນ
ຕະທາສິ ຍ໋ັ໋ງ ພິງສະນະກ໋ັ໋ງ ຕະທາສິ ໂລມະຫ໋ັ໋ງສະນ໋ັ໋ງ
ທັຕຖິນາເຄ ປະທິນນັມທິ ເມທະນິ ສະມະກັມປະຖະ
ຕະທາສິ ຍ໋ັ໋ງ ພິງສະນະກ໋ັ໋ງ ຕະທາສິ ໂລມະຫ໋ັ໋ງສະນ໋ັ໋ງ
ທັຕຖິນາເຄ ປະທິນນັມທິ ຊຸພພິຕຖະ ນະຄະຣ໋ັ໋ງ ຕະທາ
ສະມາກຸລ໋ັ໋ງ ປຸຣ໋ັ໋ງ ອາສິ ໂຄໂສ ຈະ ວິປຸໂລ ມະທາ
ທັຕຖິນາເຄ ປະທິນນັມທິ ສິວິນ໋ັ໋ງ ຣັຕຖະວັທຖະເມ
ອະເຖຕຖະ ວັຕຕະຕິ ສັທໂທ ຕຸມຸໂລ ເພຣະໂວ ມະທາ

---

[1] ໃນການຂຽນສະຫລະຕາມແບບພາສາບາລີ ສະຫລະ ɪxย ຢ່າໄປອ່ານ ອອກສ໋ຽງວ່າ ɪxอย ຕາມພາສາລາວ ແລະ ɪxอีย ຕາມພາສາໄທ ແຕ່ໃຫ້ ອອກສ໋ຽງວ່າ ɪxไอ ເຊັ່ນປະໂຫຍກນີ້ ໃຫ້ອ່ານວ່າ **ທະທະຍ໋ັ໋ງ ທະໄທຍ໋ັ໋ງ ຈັກຂຸ໋ງ** ໃນປະໂຫຍກອື່ນໆ ກໍໃຫ້ອອກສ໋ຽງເຊັ່ນດຽວກັນ

ຕະມັພະຣະວິ ຣາຊະປຸຕຕິ ມັທທີ ສັພພັງຄະໂສພະນາ
ກຸທິງ ເທວະ ນິທະທາມິ ຕັງ ເມ ອັກຂາທິ ປຸຈສິໂຕ
ສີລະວັນເຕສຸ ທັຊເຊສິ ທານັງ ມັທທິ ຍະຖາຣະທັງ
ນະ ທິ ທານາ ປະຣັງ ອັຕຖິ ປະຕິຕຖາ ສັພພະປານິນັງ
ປຸຕເຕສຸ ມັທທິ ທະເຍສິ ສັສສຸຍາ ສັສສຸຣັມທິ ຈະ
ໂຍ ຈະ ຕັງ ພັຕຕາ ມັນເຍຍຍະ ສັກກັຈຈັນຕັງ ອຸປັຕຖະເຫ
ໂນ ເຈ ຕັງ ພັຕຕາ ມັນເຍຍຍະ ມະຍາ ວິປປະວະເສນະ ເຕ
ອັນຍັງ ພັຕຕາຣັງ ປະຣິເຍສະ ມາ ກິລິຕໂຖ ມະຍາ ວິນາ
ອະທັງ ທິ ວະນັງ ຄັຈສາມິ ໂຄຣັງ ວາລະມິຄາຍຸຕັງ
ສັງສະໂຍ ຊີວິຕັງ ມັຍທັງ ເອກະກັສສະ ພະຣະທາວະເນ
ຕະມັພະຣະວິ ຣາຊະປຸຕຕິ ມັທທິ ສັພພັງຄະໂສພະນາ
ອະພຸມເມ ກະຖັງ ນຸ ພະນະສິ ປາປະກັງ ວະຕະ ພາສະສິ
ເນສະ ທັມໂມ ມະຫາຣາຊະ ຍັງ ຕະວັງ ຄັຈເສຍຍະ ເອກະໂກ
ອະທັງປິ ເຕນະ ຄັຈສາມິ ເຍນະ ຄັຈສະສິ ຂັຕຕິຍະ
ມະຣະນັງ ວາ ຕະຍາ ສັທທິງ ຊີວິຕັງ ວາ ຕະຍາ ວິນາ
ຕະເຫວະ ມະຣະນັງ ເສຍໂຍ ຍັນເຈ ຊິເວ ຕະຍາ ວິນາ
ອັຄຄິງ ອຸຊຊາລະຍິຕະວານະ ເອກະຊາລະສະມາທິຕັງ
ຕັຕຖະ ເມ ມະຣະນັງ ເສຍໂຍ ຍັນເຈ ຊິເວ ຕະຍາ ວິນາ
ຍະຖາ ອາຣັນຍະກັງ ນາຄັງ ທັນຕິງ ອັນເວຕິ ທັຕຖິນິ
ເຊສສັນຕັງ ຄິຣິທຸຄເຄສຸ ສະເມສຸ ວິສະເມສຸ ຈະ
ເອວັນຕັງ ອະນຸຄັຈສາມິ ປຸຕເຕ ອາທາຍະ ປັຈສະໂຕ
ສຸພະຣາ ເຕ ພະວິສສາມິ ນະ ເຕ ເທສສາມິ ທຸພພະຣາ
ອິເມ ກຸມາເຣ ປັສສັນໂຕ ມັນຊຸເກ ປິຍະພານິເມ
ອາສິເມ ວະນະຄຸມພັສະມິງ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ອິເມ ກຸມາເຣ ປັສສັນໂຕ ມັນຊຸເກ ປິຍະພານິເມ
ກິລັນເຕ ວະນະຄຸມພັສະມິງ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ອິເມ ກຸມາເຣ ປັສສັນໂຕ ມັນຊຸເກ ປິຍະພານິເມ
ອັສສະເມ ຣະມະນີຍັມທິ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ອິເມ ກຸມາເຣ ປັສສັນໂຕ ມັນຊຸເກ ປິຍະພານິເມ
ອັສສະເມ ຣະມະນີຍັມທິ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ກິລັນເຕ ອັສສະເມ ຣັມເມ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ອິເມ ກຸມາເຣ ປັສສັນໂຕ ມາລະທາຣິ ອະລັງກະເຕ
ກິລັນເຕ ອັສສະເມ ຣັມເມ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ທັກຂະສິ ມັຈຈັນຕິ ກຸມາເຣ ມາລະທາຣິເມ
ອັສສະເມ ຣະມະນີຍັມທິ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ທັກຂະສິ ມັຈຈັນເຕ ກຸມາເຣ ມາລະທາຣິເມ
ກິລັນເຕ ອັສສະເມ ຣັມເມ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ທັກຂະສິ ມາຕັງຄັງ ກຸນຊະຣັງ ສັຕຖິທາຍະນັງ
ເອກັງ ອະຣັນເຍ ຈະຣັນຕັງ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ

ຍະທາ ທັກຂະສິ ມາຕັງຄັງ ກຸນຊະຣັງ ສັຕຖິທາຍະນັງ
ສາຍັງ ປາໂຕ ວິຈະຣັນຕັງ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ກະເຣນຸສັງຄັສສະ ຍູຖັສສະ ປຸຣະໂຕ ວະຊັງ
ໂກມຈັງ ກາທະຕິ ມາຕັງໂຄ ກຸນຊະໂຣ ສັຕຖິທາຍະໂນ
ຕັສສະ ຕັງ ນະທະໂຕ ສຸຕະວາ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ອຸພະໂຕ ວະນະວິກາເສ ຍະທາ ທັກຂະສິ ການະທັງ
ວະເນ ວາລະມິຄາກິນເມ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ມິຄັງ ທິສະວານະ ສາຍັນທັງ ປັນຈະມາລິນະມາຄະຕັງ
ກິງປຸຣິເສ ຈະ ນັຈຈັນເຕ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ໂສສະສິ ນິຄໂຄສັງ ສັນທະມານາຍະ ສິນທຸຍາ
ຄິຕັງ ກິງປຸຣິສານັນຈະ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ໂສສະສິ ນິຄໂຄສັງ ຄິຣິຄັພພະຣະຈາຣິໂນ
ວັສສະມານັສສຸລູກັສສະ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ສີຫັສສະ ພະຍັຄຄັສສະ ຂັຄຄັສສະ ຄະວະຍັສສະ ຈະ
ວະເນ ໂສສະສິ ວາລານັງ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ໂມຣິທິ ປະຣິກິນນັງ ພະຣິທິນັງ ມັຕຖະກາສິນັງ
ໂມຣັງ ຂັກຂິສິ ມັຈຈັນຕັງ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ໂມຣິທິ ປະຣິກິນນັງ ອັນທະຊັງ ຈິຕະຣະປັກຂິນັງ
ໂມຣັງ ທັກຂະສິ ມັຈຈັນຕັງ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ໂມຣິທິ ປະຣິກິນນັງ ນິລະຄີວັງ ສິຂັນທິນັງ
ໂມຣັງ ທັກຂະສິ ມັຈຈັນຕັງ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ທັກຂະສິ ເທມັນເຕ ປຸປຜິເຕ ທະຣະນິຣຸເທ
ສຸຣະພິງສັມປະວາຍັນເຕ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ເທມັນຕິເກ ມາເສ ທະຣິຕັງ ທັກຂະສິ ເມທະນິງ
ອິນທະໂຄປະກະສັນສັນນັງ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ທັກຂະສິ ເທມັນເຕ ປຸປຜິເຕ ທະຣະນິຣຸເທ
ກຸຕຊັງ ພິມພະຊາລັນຈະ ປຸປຜິຕັງ ໂລທທະປັທະມະກັງ
ສຸຣະພິງສັມປະວາຍັນເຕ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ຍະທາ ໂມຣິທິ ປະຣິກິນນັງ ອະນັງ ທັກຂະສິ ປຸປຜິຕັງ
ໂມຣັງ ທັກຂະສິ ມັຈຈັນຕັງ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ
ໂອປຸປຜານິ ຈະ ປັທະມານິ ນະ ຣັຊຊັສສະ ສະຣິສສະສິ

ທິມະວັນຕັງ ນາມະ ນິຕຖິຕັງ

ທາມະກັນທັງ ນາມະ

ເຕສັງ ລາລັປປິຕັງ ສຸຕະວາ ປຸຕຕັສສະ ສຸນິສາຍະ ຈະ
ກະລູນັງ ປະຣິເທເວສິ ຣາຊະປຸຕຕິ ຍະສັສສິນິ
ເສຍໂຍ ວິສັງ ເມ ຂາຍິຕັງ ປະປາຕາ ປະປະເຕຍຍະທັງ
ຣັຊຊຸຍາ ພັຊຊະມິຍາທັງ

ກັສະມາ ເວສສັນຕະຣັງ ປຸຕຕັງ ປັພພາເຊນຕິ ອະທູສະກັງ
ອັຊຊາຍະກັງ ທານະປະຕິງ ຍາຈະໂຍຄັງ ອະມັຈສະຣິງ
ກັສະມາ ເວສສັນຕະຣັງ ປຸຕຕັງ ປັພພາເຊນຕິ ອະທູສະກັງ
ປູຊິຕັງ ປະຕິຣາຊູຫິ ກິຕຕິມັນຕັງ ຍະສັສສິນັງ
ກັສະມາ ເວສສັນຕະຣັງ ປຸຕຕັງ ປັພພາເຊນຕິ ອະທູສະກັງ
ມາຕາເປຕິພະຣັງ ຊັນຕຸງ ກຸເລ ເຊຕຖາປະຈາຍິນັງ
ກັສະມາ ເວສສັນຕະຣັງ ປຸຕຕັງ ປັພພາເຊນຕິ ອະທູສະກັງ
ຣັນໂຍ ຫິຕັງ ເທວິຫິຕັງ ຍາຕິນັງ ສະຂິນັງ ຫິຕັງ
ຫິຕັງ ສັພພັສສະ ຣັຕຖັສສະ
ກັສະມາ ເວສສັນຕະຣັງ ປຸຕຕັງ ປັພພາເຊນຕິ ອະທູສະກັງ
ມະທູນິວະ ປະລາຕານິ ອັມພາວະ ປະຕິຕາ ສະມາ
ເອວັງ ເທສສະຕິ ເຕ ຣັຕຖັງ ປັພພາເຊນຕິ ອະທູສະກັງ
ທັງໂສ ນິກຂິນະປັຕໂຕວະ ປັລລະລັສະມິງ ອະນູທະເກ
ອະປະວິຕໂຖ ອະມັຈເຈຫິ ເອໂກ ຣາຊາ ວິຫິຍຍະສິ
ຕັນຕັງ ພຮູມິ ມະຫາຣາຊະ ອັຕໂຖ ເຕ ມາ ອຸປັຈຈະຄາ
ມາ ນັງ ສິວິນັງ ວະຈະນາ ປັພພາເຊສິ ອະທູສະກັງ
ທັມມັສສາປະຈິຕິງ ກຸມມິ ສິວິນັງ ວິນະຍັງ ທະຊັງ
ປັພພາເຊມິ ສະກັງ ປຸຕຕັງ ປານາ ປິຍະຕະໂຣ ຫິ ເມ
ຍັສສະ ປຸພເພ ທະຊັຄຄານິ ກະນິກາຣາວະ ປຸປຜິຕາ
ຍາຍັນຕະມະນຸຍາຍັນຕິ ສະວັຊເຊໂກວະ ຄະມິສສະຕິ
ຍັສສະ ປຸພເພ ທະຊັຄຄານິ ກະນິກາຣະວະນານິວະ
ຍາຍັນຕະມະນຸຍາຍັນຕິ ສະວັຊເຊໂກວະ ຄະມິສສະຕິ
ຍັສສະ ປຸພເພ ອະນິການິ ກະນິກາຣາວະ ປຸປຜິຕາ
ຍາຍັນຕະມະນຸຍາຍັນຕິ ສະວັຊເຊໂກວະ ຄະມິສສະຕິ
ຍັສສະ ປຸພເພ ອະນິການິ ກະນິກາຣະວະນານິ ວະ
ຍາຍັນຕະມະນຸຍາຍັນຕິ ສະວັຊເຊໂກວະ ຄະມິສສະຕິ
ອິນທະໂຄປະກະວັນນາພາ ຄັນທາຣາ ປັນທຸກັມພະລາ
ຍາຍັນຕະມະນຸຍາຍັນຕິ ສະວັຊເຊໂກວະ ຄະມິສສະຕິ
ໂຍ ປຸພເພ ທັຕຖິນາ ຍາຕິ ສິວິກາຍະ ຣະເຖນະ ຈະ
ສະວັຊຊະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ກະຖັງ ຄັຈສະຕິ ປັຕຕິໂກ
ກະຖັງ ຈັນທະນະລິຕຕັງໂຄ ນັຈຈະຄີຕັປປະໂພທະໂນ
ຊຸຣາຊິນັງ ຜະຣະສຸນຈະ ຂາຣິກາຊັນຈະ ຫາຫິຕິ
ກັສະມາ ນາພິທະຣິຍັນຕິ ກາສາວາ ອະຊິນານິ ຈະ
ປະວິສັນຕັງ ພະຣະທາຣັນຍັງ ກັສະມາ ຈິຣັງ ນະ ພັຊຊະເຣ
ກະຖັງ ນຸ ຈິຣັງ ທາເຣນຕິ ຣາຊະປັພພະຊິຕາ ຊະນາ
ກະຖັງ ກຸສະມະຍັງ ຈິຣັງ ມັທທິ ປະຣິທະຫິສສະຕິ
ກາສິຍານິ ຈະ ທາເຣຕະວາ ໂຂມະໂກທຸມພະຣານິ ຈະ
ກຸສະຈິຣານິ ທາເຣນຕິ ກະຖັງ ມັທທິ ກະຣິສສະຕິ
ວັຍທາຫິ ປະຣິຍາຍິຕະວາ ສິວິກາຍະ ຣະເຖນະ ຈະ
ສາ ກະຖັຊຊະ ອະນຸຈຈັງຄິ ປະຖັງ ຄັຈສະຕິ ປັຕຕິກາ

ຍັສສາ ມຸທຸຕະລາ ທັຕຖາ ຈະຣະນາ ຈະ ສຸເຂ ຖິຕາ
ສາ ກະຖັຊຊະ ອະນຸຈຈັງຄິ ປະຖັງ ຄັຈສະຕິ ປັຕຕິກາ
ຍັສສາ ມຸທຸຕະລາ ປາທາ ຈະຣະນາ ຈະ ສຸເຂ ຖິຕາ
ປາທຸກາຫິ ສຸວັນນາຫິ ປິລະນານາວະ ຄັຈສະຕິ
ສາ ກະຖັຊຊະ ອະນຸຈຈັງຄິ ປະຖັງ ຄັຈສະຕິ ປັຕຕິກາ
ຍາສຸ ອິຕຖິສະຫັສສານັງ ປຸຣະໂຕ ຄັຈສະຕິ ມາລິນິ
ສາ ກະຖັຊຊະ ອະນຸຈຈັງຄິ ວະນັງ ຄັຈສະຕິ ເອກິກາ
ຍາສຸ ສິວາຍະ ສຸຕະວານະ ມຸທຸງ ອຸຕຕະສະເຕ ປຸເຣ
ສາ ກະຖັຊຊະ ອະນຸຈຈັງຄິ ວະນັງ ຄັຈສະຕິ ພິຣຸກາ
ຍາສຸ ອິນທະສະໂຄຕັສສະ ອຸລຸກັສສະ ປະວັສສະໂຕ
ສຸຕະວານະ ນະທະໂຕ ພິຕາ ວາຣຸນິວະ ປະເວທະຕິ
ສາ ກະຖັຊຊະ ອະນຸຈຈັງຄິ ວະນັງ ຄັຈສະຕິ ພິຣຸກາ
ສະກຸນິ ທະຕະປຸຕຕາວະ ສຸນຍັງ ທິສະວາ ກຸລາວະກັງ
ຈິຣັງ ທຸກເຂນະ ຊາຍິສສັງ ສຸນຍັງ ອາຄັມມິມັງ ປຸຣັງ
ສະກຸນິ ທະຕະປຸຕຕາວະ ສຸນຍັງ ທິສະວາ ກຸລາວະກັງ
ກິສາ ປັນທຸ ພະວິສສາມິ ປິເຍ ປຸຕເຕ ອະປັສສະຕິ
ສະກຸນິ ທະຕະປຸຕຕາວະ ສຸນຍັງ ທິສະວາ ກຸລາວະກັງ
ເຕນະ ເຕນະ ປະທາວິສສັງ ປິເຍ ປຸຕເຕ ອະປັສສະຕິ
ກຸຣະຣິ ທະຕັຈສາປາວະ ສຸນຍັງ ທິສະວາ ກຸລາວະກັງ
ຈິຣັງ ທຸກເຂນະ ຊາຍິສສັງ ສຸນຍັງ ອາຄັມມິມັງ ປຸຣັງ
ກຸຣະຣິ ທະຕັຈສາປາວະ ສຸນຍັງ ທິສະວາ ກຸລາວະກັງ
ກິສາ ປັນທຸ ພະວິສສາມິ ປິເຍ ປຸຕເຕ ອະປັສສະຕິ
ກຸຣະຣິ ທະຕັຈສາປາວະ ສຸນຍັງ ທິສະວາ ກຸລາວະກັງ
ເຕນະ ເຕນະ ປະທາວິສສັງ ປິເຍ ປຸຕເຕ ອະປັສສະຕິ
ສາ ນູນະ ຈັກກະວາກິວະ ປັລລະລັສະມິງ ອະນູທະເກ
ຈິຣັງ ທຸກເຂນະ ຊາຍິສສັງ ສຸນຍັງ ອາຄັມມິມັງ ປຸຣັງ
ສາ ນູນະ ຈັກກະວາກິວະ ປັລລະລັສະມິງ ອະນູທະເກ
ກິສາ ປັນທຸ ພະວິສສາມິ ປິເຍ ປຸຕເຕ ອະປັສສະຕິ
ສາ ນູນະ ຈັກກະວາກິວະ ປັລລະລັສະມິງ ອະນູທະເກ
ເຕນະ ເຕນະ ປະທາວິສສັງ ປິເຍ ປຸຕເຕ ອະປັສສະຕິ
ເອວັງ ເມ ວິລະປັນຕິຍາ ຣາຊະປຸຕຕັງ ອະທູສະກັງ
ປັພພາເຊສິ ອະ ນັງ ຣັຕຖາ ມັນເຍ ເທສສາມິ ຊີວິຕັງ
ຕັສະມາ ລາລະປິຕັງ ສຸຕະວາ ສັພພາ ອັນເຕປຸເຣ ພະຫູ
ພາຫາ ປັຄຄັຍຫະ ປັກກັນທຸງ ສິວິກັນຍາ ສະມາຄະຕາ
ສາລາວະ ສັມປະມະຖິຕາ ມາລຸເຕນະ ປະມັທທິຕາ
ເສນຕິ ປຸຕຕາ ຈະ ທາຣາ ຈະ ເວສສັນຕະຣະນິເວສະເນ
ໂອໂຣທາ ຈະ ກຸມາຣາ ຈະ ເວສິຍານາ ຈະ ພຣາມະນາ
ພາຫາ ປັຄຄັຍຫະ ປັກກັນທຸງ ເວສສັນຕະຣະນິເວສະເນ
ທັຕຖາໂຣທາ ອະນິກັຕຖາ ຣະຖິກາ ປັຕຕິກາຣະກາ
ພາຫາ ປັຄຄັຍຫະ ປັກກັນທຸງ ເວສສັນຕະຣະນິເວສະເນ

ຕະໂຕ ຣັຕະຍາ ວິວະສະເນ ສຸຣິຍັສສຸຄຄະມະນັງ ປະຕິ
ອະຖະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ທານັງ ທາຕຸງ ອຸປາຄະມິ
ວັຕຖານິ ວັຕຖະກາມານັງ ໂສມທານັງ ເທຖະ ວາຣຸນິງ
ໂພຊະນັງ ໂພຊະນັຕຖິນັງ ສັມມະເທວະ ປະເວຈສະຖະ
ມາ ຈະ ກິນຈິ ວິນິພພະເກ ເທຖະຍິຕຖະ ອິທາຄະເຕ
ຕັປເປຖະ ອັນນະປາເນນະ ຄັຈສັນຕຸ ປະຕິປູຊິຕາ
(ອະເຖຕຖະ ວັຕຕະຕິ ສັທໂທ ຕຸມຸໂລ ເພຣະໂວ ມະຫາ
ທາເນນະ ຕັງ ນິທະຣັນຕິ ປຸນະ ທານັງ ອະທາ ຕຸວັງ)
ເຕ ສຸ ມັຕຕາ ກິລັນຕາວະ ສັມປະຕັນຕິ ອະນິພພະກາ
ນິກຂະມັນເຕ ມະຫາຣາເຊ ສິວິນັງ ຣັຕຖະວັທຖະເນ
ອັຈເສຈສຸງ ວະຕະ ໂພ ຣຸກຂັງ ນານາຜະລະທະທັງ ທຸນັງ
ຍະຖາ ເວສສັນຕະຣັງ ຣັຕຖາ ປັພພາເຊນຕິ ອະທູສະກັງ
ອັຈເສຈສຸງ ວະຕະ ໂພ ຣຸກຂັງ ນານາຜະລະທະຣັງ ທຸນັງ
ຍະຖາ ເວສສັນຕະຣັງ ຣັຕຖາ ປັພພາເຊນຕິ ອະທູສະກັງ
ອັຈເສຈສຸງ ວະຕະ ໂພ ຣຸກຂັງ ສັພພະກາມະທະທັງ ທຸນັງ
ຍະຖາ ເວສສັນຕະຣັງ ຣັຕຖາ ປັພພາເຊນຕິ ອະທູສະກັງ
ອັຈເສຈສຸງ ວະຕະ ໂພ ຣຸກຂັງ ສັພພະກາມະຣະສາທະຣັງ
ຍະຖາ ເວສສັນຕະຣັງ ຣັຕຖາ ປັພພາເຊນຕິ ອະທູສະກັງ
ເຍ ວຸທຖາ ເຍ ຈະ ທະທະຣາ ເຍ ຈະ ມັຊຊິມະໂປຣິສາ
ພາທາ ປັຄຄັຍທະ ປັກກັນທຸງ
ນິກຂະມັນເຕ ມະຫາຣາເຊ ສິວິນັງ ຣັຕຖະວັທຖະເນ
ອະຕິຍັກຂາ ວັສສະວະຣາ ອິຕຖາຄາຣາ ຈະ ຣາຊິໂນ
ພາທາ ປັຄຄັຍທະ ປັກກັນທຸງ
ນິກຂະມັນເຕ ມະຫາຣາເຊ ສິວິນັງ ຣັຕຖະວັທຖະເນ
ຖິໂຍປິ ຕັຕຖະ ປັກກັນທຸງ ຍາ ຕັມທິ ນະຄະເຣ ອະທຸ
ນິກຂະມັນເຕ ມະຫາຣາເຊ ສິວິນັງ ຣັຕຖະວັທຖະເນ
ເຍ ພຣາມະນາ ເຍ ຈະ ສະມະນາ ອັນເຍ ວາປິ ອະນິພພະກາ
ພາທາ ປັຄຄັຍທະ ປັກກັນທຸງ ອະທັມໂມ ກິຣະ ໂພ ອິຕິ
ຍະຖາ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ຍະຊະມາໂນ ສະເກ ປຸເຣ
ສິວິນັງ ວະຈະນັຕເຖນະ ສັມທາ ຣັຕຖາ ນິຣັຊຊະຕິ
ສັຕຕະ ທັຕຖິສະເຕ ທັຕະວາ ສັພພາລັງກາຣະພູສິເຕ
ສຸວັນນະກັຈເສ ມາຕັງເຄ ເທມະກັປປະມະວາສະເສ
ອາຣຸລເທ ຄາມະນິເຍພິ ໂຕມະຣັງກຸສະປານິພິ
ເອສະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ສັມທາ ຣັຕຖາ ນິຣັຊຊະຕິ
ສັຕຕະ ອັສສະສະເຕ ທັຕະວາ ສັພພາລັງກາຣະພູສິເຕ
ອາຊານິເຍວະ ຊາຕິຍາ ສິນທະເວ ສິຄະວາທະເນ
ອາຣຸລເທ ຄາມະນິເຍພິ ອິລລິຍາຈາປະທາຣິພິ
ເອສະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ສັມທາ ຣັຕຖາ ນິຣັຊຊະຕິ
ສັຕຕະ ຣະຖະສະເຕ ທັຕະວາ ສັນນັທເທ ອຸສສິຕັທທະເຊ
ທິເປ ອະໂຖປິ ເວຍຍັຄເຄ ສັພພາລັງກາຣະພູສິເຕ

ອາຣຸລເທ ຄະມະນິເຍພິ ຈາປະທັຕເຖທິ ວັມມິພິ
ເອສະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ສັມທາ ຣັຕຖາ ນິຣັຊຊະຕິ
ສັຕຕະ ອິຕຖິສະເຕ ທັຕະວາ ເອກະເມກາ ຣະເຖ ຖິຕາ
ສັນນັທທາ ນິກຂະຣັຊຊູທິ ສຸວັນເນທິ ອະລັງກະຕາ
ປິຕາລັງກາຣາ ປິຕະວະສະນາ ປິຕາພະຣະນະວິພູສິຕາ
ອາລາຣະປັມທາ ທະສຸລາ ສຸສັນຍາ ຕະນຸມັຊຊິມາ
ເອສະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ສັມທາ ຣັຕຖາ ນິຣັຊຊະຕິ
ສັຕຕະ ເທນຸສະເຕ ທັຕະວາ ສັພພາ ກັງສຸປະທາຣະນາ
ເອສະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ສັມທາ ຣັຕຖາ ນິຣັຊຊະຕິ
ສັຕຕະ ທາສິສະເຕ ທັຕະວາ ສັຕຕະ ທາສະສະຕານິ ຈະ
ເອສະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ສັມທາ ຣັຕຖາ ນິຣັຊຊະຕິ
ທັຕຖິ ອັສເສ ຣະເຖ ທັຕະວາ ນາຣິໂຍ ຈະ ອະລັງກະຕາ
ເອສະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ສັມທາ ຣັຕຖາ ນິຣັຊຊະຕິ
ຕະທາສິ ຍັງ ພິງສະນະກັງ ຕະທາສິ ໂລມະຫັງສະນັງ
ມະຫາທາເນ ປະທິນນັມທິ ເມທະນິ ສະມະກັມປະຖະ
ຕະທາສິ ຍັງ ພິງສະນະກັງ ຕະທາສິ ໂລມະຫັງສະນັງ
ຍັງ ປັນຊະລິກະໂຕ ຣາຊາ ສັມທາ ຣັຕຖາ ນິຣັຊຊະຕິ
ອະເຖຕຖະ ວັຕຕະຕິ ສັທໂທ ຕຸມຸໂລ ເພຣະໂວ ມະຫາ
ທາເນນະ ຕັງ ນິທະຣັນຕິ ປຸນະ ທານັງ ອະທາ ຕຸວັງ
ເຕ ສຸ ມັຕຕາ ກິລັນຕາວະ ສັມປະຕັນຕິ ອະນິພພະກາ
ນິກຂະມັນເຕ ມະຫາຣາເຊ ສິວິນັງ ຣັຕຖະວັທຖະເນ
ອາມັນຕະຍິຕຖະ ຣາຊານັງ ສັນຊະຍັງ ທັມມິນັງ ອະຣັງ
ອະວະຣຸທທະສິ ນັງ ເທວະ ວັງກັງ ຄັຈສາມິ ປັພພະຕັງ
ເຍ ທິ ເກຈິ ມະຫາຣາຊະ ພູຕາ ເຍ ຈະ ພະວິສສະເຣ
ອະຕິຕຕາເຍວະ ກາເມທິ ຄັຈສັນຕິ ຍະມະສາທະນັງ
ໂສທັງ ສະເກ ອະພິສະສິງ ຍະຊະມາໂນ ສຸເກ ປຸເຣ
ສິວິນັງ ວະຈະນັຕເຖນະ ສັມທາ ຣັຕຖາ ນິຣັຊຊະທັງ
ອະຄັນຕັງ ປະຕິເສວິສສັງ
ວະເນ ວາລະມິຄາກິນເນ ຂັຄຄະທິປິນິເສວິເຕ
ອະທັງ ປຸນຍານິ ກະໂຣມິ ຕຸມເທ ປັງກັມມິ ສິທະຖະ
ອະນຸຊານາທິ ນັງ ອັມມະ ປັພພັຊຊາ ມະມະ ຣຸຈຈະຕິ
ໂສທັງ ສະເກ ອະພິສະສິງ ຍະຊະມາໂນ ສະເກ ປຸເຣ
ສິວິນັງ ວະຈະນັຕເຖນະ ສັມທາ ຣັຕຖາ ນິຣັຊຊະຕິ
ອະຄັນຕັງ ປະຕິເສວິສສັງ
ວະເນ ວາລະມິຄາກິນເນ ຂັຄຄະທິປິນິເສວິເຕ
ອະທັງ ປຸນຍານິ ກະໂຣມິ ຕຸມເທ ປັງກັມທິ ສິທະຖະ
ອະນຸຊານາມິ ຕັງ ປຸຕຕະຍ ປັພພັຊຊາ ເຕ ສະມັຊຊະຕຸ
ອະຍັນຈະ ມັທທິ ກັລະຍານິ ສຸສັນຍາ ຕະນຸມັຊຊິມາ
ອັຈສະຕັງ ສະທະ ປຸຕເຕທິ ກິງ ອະຣັນເຍ ກະຣິສສະຕິ
ນາທັງ ອະກາມາ ທາສິງປິ ອະຣັນຍັງ ເນຕຸມຸສສະເທ

ສະເຈ ອິຈສະຕິ ອັນເວຕຸ ສະເຈ ນິຈສະຕິ ອັຈສະຕຸ
ຕະໂຕ ສຸນຫັງ ມະຫາຣາຊາ ຍາຈິຕຸງ ປະຕິປັຊຊະຖະ
ມາ ຈັນທະນະສະມາຈາເຣ ຣະໂຊຊັລລັງ ອະຫາຣະຍິ
ມາ ກາສິຍາມິ ຫາເຣຕະວາ ກຸສະຈິຣັງ ອະຫາຣະຍິ
ທຸກໂຂ ວາໂສ ອະຣັນຍັສະມິງ ມາ ຫິ ຕະວັງ ລັກຂະເນ ຄະມິ
ຕະມັພະຣະວິ ຣາຊະປຸຕຕິ ມັທທິ ສັພພັງຄະໂສພະນາ
ນາຫັນຕັງ ສຸຂະມິຈເສຍຍັງ ຍັງ ເມ ເວສສັນຕະຣັງ ວິນາ
ຕະມັພະຣະວິ ມະຫາຣາຊາ ສິວິນັງ ຣັຕຖາວັທຖະໂນ
ອິງຄະ ມັທທິ ນິສາເມທິ ວະເນ ເຍ ໂຫນຕິ ທຸສສະຫາ
ພະຫູ ກິຕາ ປະຕັງຄາ ຈະ ມະກະສາ ມະທຸມັກຂິກາ
ເຕປິ ຕັງ ຕັຕຖະ ທິງເສຍຍຸງ ຕັນເຕ ທຸກຂະຕະຣັງ ສິຍາ
ອະປະເຣ ປັສສະ ສັນຕາເສ ນະທີນູປະນິເສວິເຕ
ສັປປາ ອະຊຸຄະຣາ ນາມະ ອະວິສາ ເຕ ມະທັພພະລາ
ເຕ ມະນຸສສັງ ມິຄັງ ວາປິ ອະປິຈາສັນນະມາຄະຕັງ
ປະຣິກຂິປິຕະວາ ໂພເຄທິ ວະສະມາເນນຕິ ອັຕຕະໂນ
ອັນເຍປິ ກັນຫາ ຊຸຕິໂນ ອັຈສາ ນາມະ ອະຄັມມິຄາ
ນະ ເຕທິ ປຸຣິໂສ ທິຕໂຖ ຮຸກຂະມາຮຸຍຫະ ມຸຈຈະຕິ
ສັງຄັຕຕະຍັນຕາ ສິງຄານິ ຕິກຂັຄານິ ປະທາຣິໂນ
ມະທິງສາ ວິຈະຣັນເຕຕຖະ ນະທິງ ໂສຕຸມພະຣັງ ປະຕິ
ທິສະວາ ມິຄານັງ ຍູຖານັງ ຄະວັງ ສັນຈະຣະຕັງ ວະເນ
ເທນຸວະ ວັຈສະຄິທທາວະ ກະຖັງ ມັທທິ ກະຣິສສະສິ
ທິສະວາ ສັມປະຕິເຕ ໂຄເຣ ທຸມມັຄເຄສຸ ປະລະວັງຄະເນ
ອະເຂຕຕັນຍາຍະ ເຕ ມັທທິ ພະວິສສະເຕ ມະທັພພະຍັງ
ຍາ ຕະວັງ ສິວາຍະ ສຸຕະວານະ ມຸທຸງ ອຸຕຕະສະຍິ ປຸເຣ
ສາ ຕະວັງ ວັງກັງ ອະນຸປປັຕຕາ ກະຖັງ ມັທທິ ກະຣິສສະສິ
ຖິເຕ ມັຊຊັນຕິເກ ກາເລ ສັນນິສິນເນສຸ ປັກຂິສຸ
ສຸນເຕວະ ພະຣະຫາຣັນຍັງ ຕັຕຖະ ກິງ ຄັນຕຸມິຈສະສິ
ຕະມັພະຣະວິ ຣາຊະປຸຕຕິ ມັທທິ ສັພພັງຄະໂສພະນາ
ຍານິ ເອຕານິ ອັກຂາສິ ວະເນ ປະຕິພະຍານິ ເມ
ສັພພານິ ອະພິສັມໂພສສັງ ຄັຈສັນເຍວະ ຣະເຖສະພະ
ກາສັງ ກຸສັງ ໂປຕະກິລັງ ອຸສິຣັງ ມຸນຊະປັພພະຊັງ
ອຸຣະສາ ປະມູທະທິສສາມິ ນາສສະ ເທສສາມິ ທຸມນະຍາ
ພະຫູທິ ວັຕຕະຈະຣິຍາທິ ກຸມາຣິ ວິນທະເຕ ປະຕິງ
ອຸທະຣັສສຸປະໂຣເທນະ ໂຄທະນຸເວຕຖະເນນະ ຈະ
ອັຄຄິສສະ ປາຣິຈະຣິຍາຍະ ອຸທະກຸມມຸຊຊະເນນະ ຈະ
ເວທັພະຍັງ ກະຕຸກັງ ໂລເກ ຄັຈສັນເຍວະ ຣະເຖສະພະ
ອະປິສສາ ໂທຕິ ອັປປັຕໂຕ ອຸຈສິຕຖັມປິ ພຸນຊິຕຸງ
ໂຍ ນັງ ທັນເຖ ຄະເທຕະວານະ ອະກາມັງ ປະຣິກັທຖະຕິ
ເວທັພະຍັງ ກະຕຸກັງ ໂລເກ ຄັຈສັນເຍວະ ຣະເຖສະພະ
ເກສັຄະຫະນະມຸກເຂປາ ພຸມະຍາ ຈະ ປະຣິສຸມພະນາ

ທັຕະວາ ຈະ ໂນ ປັກກະມະຕິ ພະຫຸງ ທຸກຂັງ ອະນັປປະກັງ
ເວທັພະຍັງ ກະຕຸກັງ ໂລເກ ຄັຈສັນເຍວະ ຣະເຖສະພະ
ສຸກກັຈສະວິ ເວທະເວຣາ ທັຕະວາ ສຸພັຄະມານິໂນ
ອະກາມັງ ປະຣິກັທຖັມຕິ ອຸລູກັນເຍວະ ວາຍະສາ
ເວທັພະຍັງ ກະຕຸກັງ ໂລເກ ຄັຈສັນເຍວະ ຣະເຖສະພະ
ອະປິ ຍາຕິກຸເລ ຜິເຕ ກັງສັປປັຊໂຊຕະເນ ວະສັງ
ເມວາຕິວາກະຍັງ ນະ ລະເພ ພາຕູທິ ສະຂິນິທິປິ ຈະ
ເວທັພະຍັງ ກະຕຸກັງ ໂລເກ ຄັຈສັນເຍວະ ຣະເຖສະພະ
ນັຄຄາ ນະທິ ອະນູທະກາ ນັຄຄັງ ຣັຕຖັງ ອະຣາຊິກັງ
ອິຕຖິປິ ວິທະວາ ນັຄຄາ ຍັສສາປິ ທະສະ ພາຕະໂຣ
ເວທັພະຍັງ ກະຕຸກັງ ໂລເກ ຄັຈສັນເຍວະ ຣະເຖສະພະ
ທະໂຊ ຣະຖັສສະ ປັນຍານັງ ທູໂມ ປັນຍານະມັຄຄິໂນ
ຣາຊາ ຣັຕຖັສສະ ປັນຍານັງ ພັຕຕາ ປັນຍານະມິຕຖິຍາ
ເວທັພະຍັງ ກະຕຸກັງ ໂລເກ ຄັຈສັນເຍວະ ຣະເຖສະພະ
ຍາ ທະລິທທິ ທະລິທທັສສະ ອັທຖາ ອັທຖັສສະ ກິຕຕິມາ
ຕັງ ເວ ເທວາ ປະສັງສັນຕິ ທຸກກະຣັງ ທິ ກະໂຣຕິ ສາ
ສາມິກັງ ອະນຸພັນທິສສັງ ສະທາ ກາສາຍະວາສິນິ
ປະຖັພະຍາປິ ອະພິຊຊັນຕະຍາ ເວທັພະຍັງ ກະຕຸກິຕຖິຍາ
ອະປິ ສາຄະຣະປະຣິຍັນຕັງ ພະຫຸວິຕຕະທະຣັງ ມະທິງ
ນານາຣະຕະນະປະຣິປູຣັງ ນິຈເສ ເວສສັນຕະຣັງ ວິນາ
ກະຖັນນຸ ຕາສັງ ທະທະຍັງ ສຸຂະຣາ ວະຕະ ອິຕຖິໂຍ
ຍາ ສາມິເກ ທຸກຂິຕັມທິ ສຸຂະມິຈສັນຕິ ອັຕຕະໂນ
ນິກຂະມັນເຕ ມະຫາຣາເຊ ສິວິນັງ ຣັຕຖະວັທຖະເນ
ຕະມະທັງ ອະນຸພັນທິສສັງ ສັພພະກາມະທະໂທ ທິ ເມ
ຕະມັພະຣະວິ ມະຫາຣາຊາ ມັທທິງ ສັພພັງຄະໂສພະນັງ
ອິເມ ເຕ ທະທະຣາ ປຸຕຕາ ຊາລິ ກັນຫາຊິນາ ຈຸໂພ
ນິກຂິປປະ ລັກຂະເນ ຄັຈສະ ມະຍັນເຕ ໂປສະຍາມະເສ
ຕະມັພະຣະວິ ຣາຊະປຸຕຕິ ມັທທິ ສັພພັງຄະໂສພະນາ
ປິຍາ ເມ ປຸຕຕະກາ ເທວະ ຊາລິ ກັນຫາຊິນາ ຈຸໂພ
ຕະຍັມທັງ ຕັຕຖະ ຣະມິສສັນຕິ ອະຣັນເຍ ຊີວິໂສກິນັງ
ຕະມັພະຣະວິ ມະຫາຣາຊາ ສິວິນັງ ຣັຕຖະວັທຖະໂນ
ສາລິນະໂມທະນັງ ພຸຕະວາ ສຸຈິນັງສູປະເສຈະນັງ
ຮຸກຂະຜະລານິ ພຸນຊັນຕາ ກະຖັງ ກາຫັນຕິ ທາຣະກາ
ພຸຕະວາ ສະຕະປະເລ ກັງເສ ໂສວັນເມ ສະຕະຣາຊິເກ
ຮຸກຂະປຸຕເຕສຸ ພຸນຊັນຕາ ກະຖັງ ກາຫັນຕິ ທາຣະກາ
ກາສິຍານິ ຈະ ທາເຣຕະວາ ໂຂມະໂກທຸມພະຣານິ ຈະ
ກຸສະຈິຣານິ ທາເຣນຕາ ກະຖັງ ກາຫັນຕິ ທາຣະກາ
ວັຍທາທິ ປະຣິຍາຍິຕະວາ ສິວິກາຍະ ຣະເຖນະ ຈະ
ປັຕຕິກາ ປະຣິທາວັນຕາ ກະຖັງ ກາຫັນຕິ ທາຣະກາ
ກູຕາຄາເຣ ສະຍິຕະວານະ ນິວາເຕ ຜຸສິຕັຄຄະເລ

ສະຍັນຕາ ຣຸກຂະມູລັສະມິງ ກະຖັງ ກາຫັນຕິ ທາຣະກາ
ປັລລັງເກສຸ ສະຍິຕະວາມະ ໂຄມະເກ ຈິຕະຣະສັນຖະເຕ
ສະຍັນຕາ ຕິມະສັນຖາເຣ ກະຖັງ ກາຫັນຕິ ທາຣະກາ
ຄັນທະເກນະ ວິລິມປິຕະວາ ອັຄຄະລຸຈັນທະເນນະ ຈະ
ຣະໂຊຊັລລານິ ທາເຣນຕາ ກະຖັງ ກາຫັນຕິ ທາຣະກາ
ຈາມະຣີໄມຣະຫັຕເຖທິ ວິຊິຕັງຄາ ສຸເຂທິຕາ
ຜຸຕຖາ ທັງເສທິ ມະກະເສທິ ກະຖັງ ກາຫັນຕິ ທາຣະກາ
ຕະມັພະຣະວິ ຣາຊະປຸຕຕິ ມັທທິ ສັພພັງຄະໂສພະນາ
ມາ ເທວະ ປະຣິເທວະສິ ມາ ຈະ ຕະວັງ ວິມະໂນ ອະຫຸ
ຍະຖາ ມະຍັງ ພະວິສສາມະ ຕະຖາ ເທສສັນຕິ ທາຣະກາ
ອິທັງ ວັຕະວາມະ ປັກກາມິ ມັທທິ ສັພພັງຄະໂສພະນາ
ສິວິມັຄເຄນະ ອັນເວສິ ປຸຕເຕ ອາທາຍະ ລັກຂະນາ
ຕະໂຕ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ທານັງ ທັຕະວາມະ ຂັຕຕິໂຍ
ປິຕຸ ມາຕຸນຈະ ວັນທິຕະວາ ກັຕະວາ ຈະ ນັງ ປະທັກຂິນັງ
ຈະຕຸວາທິງ ຣະຖັງ ຍຸຕຕັງ ສິຄະມາຣຸຍຫະ ສັນທະນັງ
ອາທາຍະ ປຸຕຕະ ທາຣັນຈະ ວັງກັງ ປາຍາສິ ປັພພະຕັງ
ຕະໂຕ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ເຍນາສິ ພະຫຸໂກ ຊະໂນ
ອາມັນຕະ ໂຂ ຕັງ ຄັຈສາມະ ອະໂຣຄາ ໂຫນຕຸ ຍາຕະໂຍ
ນິກຂະມິຕະວາມະ ນະຄະຣາ ນິວັຕຕິຕະວາ ວິໂລກິເຕ
ຕະທາປິ ປະຖະວີ ກັມປິ ສິເນຣຸວະນະວະຕັງສະກາ
ອິງຄະ ມັທທິ ນິສາເມທິ ຣັມມະຮູປັງວະ ທິສສະຕິ
ອາວາໂສ ສິວິເສຕຖັສສະ ເປຕຕະກັງ ພະວະນັງ ມະມະ
ຕັງ ພຣາມະນາ ອັນວະຄະມຸງ ເຕ ຕັງ ອັສເສ ອະຍາຈິສຸງ
ຍາຈິໂຕ ປະຕິປາເທສິ ຈະຕຸນນັງ ຈະຕຸໂຣ ທະເຍ
ອິງຄະ ມັທທິ ນິສາເມທິ ຈິຕຕະຮູປັງ ນະ ທິສສະຕິ
ມິຄາ ໂຣທິຈຈະວັນເນນະ ທັກຂິນັສສາ ວະທັນຕິ ມັງ
ອະເຖຕຖະ ປັນຈະໂມ ອາຄາ ໂສ ຕັງ ຣະຖະມະຍາຈະຖະ
ຕັສສະ ຕັງ ຍາຈິໂຕ ທາສິ ນະ ຈັສສຸ ປະທະໂຕ ມະໂນ
ຕະໂຕ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ໂອໂຣເປຕະວາ ສະກັງ ຊະນັງ
ອັສສາສະຍິ ອັສສະຣະຖັງ ພຣາມະນັສສະ ທະເມສິໂນ
ຕະວັງ ມັທທິ ກັນທັງ ຄັນທາທິ ລະທຸກາ ເອສາ ກະນິຕຖິກາ
ອະທັງ ຊາລິງ ຄະເທສສາມິ ຄະຣຸໂກ ພາຕິໂກ ທິ ໂສ
ຣາຊາ ກຸມາຣະມາທາຍະ ຣາຊະປຸຕຕິ ຈະ ທາຣິກັງ
ສັມໂມທະມານາ ປັກກາມຸງ ອັນຍະມັນຍັງ ປິຍັງວະທາ

ທານະກັນທັງ ນາມະ ນິຕຖິຕັງ

ອະນັປປະເວສະນັງ ນາມະ

ຍະທິ ເກຈິ ມະນຸຊາ ເອນຕິ ອະນຸມັຄເຄ ປະຕິປະເຖ
ມັຄຄັນເຕ ປະຕິປຸຈສາມະ ກຸທິງ ວັງກະຕະປັພພະໂຕ
ເຕ ຕັຕຖະ ອັມເທ ປັສສິຕະວາ ກະລູນັງ ປະຣິເທວະຍຸງ
ທຸກຂັນເຕ ປະຕິເວເທນຕິ ທູເຣ ວັງກະຕະປັພພະໂຕ
ຍະທິ ປັສສັນຕິ ປະວະເນ ທາຣະກາ ຜະລິເມ ທຸເມ
ເຕສັງ ຜະລານັງ ເຫຕຸມທິ ອຸປະໂຣທັນຕິ ທາຣະກາ
ໂຣທັນເຕ ທາຣະກາ ທິສະວາ ອຸພພິທທາ ວິປຸລາ ທຸມາ
ສະຍະເມໂວມະມິຕະວາມະ ອຸປະຄັຈສັນຕິ ທາຣະເກ
ອິທັງ ອັຈເສຣະກັງ ທິສະວາ ອັພພູຕັງ ໂລມະຫັງສະນັງ
ສາທຸກາຣັງ ປະວັຕເຕສິ ມັທທິ ສັພພັງຄະໂສພະນາ
ອັຈເສຣັງ ວະຕະ ໂລກັສະມິງ ອັພພູຕັງ ໂລມະຫັງສະນັງ
ເວສສັນຕະຣັສສະ ເຕເຊນະ ສະຍະເມໂວມະຕາ ທຸມາ
ສັງຂິປິງສຸ ປະຖັງ ຍັກຂາ ອະນຸກັມປາຍະ ທາຣະເກ
ນິກຂັນຕະທິວະເສເນວະ ເຈຕະຣັຕຖະມຸປາຄະມຸງ
ເຕ ຄັນຕະວາ ທິຄະມັທທານັງ ເຈຕະຣັຕຖະມຸປາຄະມຸງ
ອິທທັງ ຜິຕັງ ຊະນະປະທັງ ພະຫຸມັງສະສຸໂຣທະກັງ
ເຈຕິໂຍ ປະຣິວາຣິງສຸ ທິສະວາ ລັກຂະນະມາຄະຕັງ
ສຸຂຸມາລິ ວະຕະ ອັຍຍາ ປັຕຕິກາ ປະຣິທາວະຕິ
ວັຍທາທິ ປະຣິຍາຍິຕະວາ ສິວິກາເຍ ຣະເຖນະ ຈະ
ສາຊຊະ ມັທທິ ອະຣັນຍັສະມິງ ປັຕຕິກາ ປະຣິທາວະຕິ
ຕັງ ທິສະວາ ເຈຕະປາໂມກຂາ ໂຣທະມານາ ອຸປາຄະມຸງ
ກັຈຈິ ນຸ ເທວະ ກຸສະລັງ ກັຈຈິ ເທວະ ອະນາມະຍັງ
ກັຈຈິ ປິຕາ ອະໂຣຄາ ເຕ ສິວິນັນຈະ ອະນາມະຍັງ
ໂກ ເຕ ພະລັງ ມະຫາຣາຊະ ໂກ ນຸ ເຕ ຣະຖະມັນທະລັງ
ອະນັສສະໂກ ອະຣະຖະໂກ ທິຄະມັທທານະມາຄະໂຕ
ກັຈຈາມິຕເຕທິ ປະກະໂຕ ອະນຸປປັຕໂຕສິມັງ ທິສັງ
ກຸສະລັນເຈວະ ເມ ສັມມາ ອະໂຖ ສັມມາ ອະນາມະຍັງ
ອະໂຖ ປິຕາ ອະໂຣຄາ ເມ ສິວິນັນຈະ ອະນາມະຍັງ
ອະທັງ ທິ ກຸນຊະຣັງ ທັຊຊັງ ອິສາທັນຕັງ ອຸຣຸລທະວັງ
ເຂຕຕັນຍຸງ ສັພພະຍຸທທານັງ ສັພພະເສຕັງ ຄະຊຸຕຕະມັງ
ປັນທຸກັມພະລະສັນສັນນັງ ປະພິນນັງ ສັຕຕຸມັທທະນັງ
ທັນຕິງ ສະວາລະວິຊະນິງ ເສຕັງ ເກລາສສາທິສັງ
ສະເສຕັຈສັຕຕັງ ສະອຸປາເທຍຍັງ ສາຖັພພະນັງ ສະທັຕຖິປັງ
ອັຄຄະຍານັງ ຣາຊະວາທິງ ພຣາມະນານັງ ອະທາສະທັງ
ຕັສະມິງ ເມ ສິວິໂຍ ກຸທທາ ປິຕາ ຈຸປະທະໂຕມະໂນ
ອະວະຣຸທທະສິ ມັງ ຣາຊາ ວັງກັງ ຄັຈສາມິ ປັພພະຕັງ
ໂອກາສັງ ສັມມາ ຊານາຖະ ອະເນ ຍັຕຖະ ວະສາມະເສ

ສະວາຄະຕັນເຕ ມະຫາຣາຊະ ອະໂຖ ເຕ ອະທຸຣາຄະຕັງ
ອິສສະໂຣສິ ອະນຸປປັຕໂຕ ຍັງ ອິທັຕຖິ ປະເວທະຍະ
ສາກັງ ພິງສັງ ມະທຸງ ມັງສັງ ສຸທທັງ ສາລິນະໂມທະນັງ
ປະຣິພຸນຊະ ມະຫາຣາຊະ ປາທຸໂນ ໂນສິ ອາຄະໂຕ
ປະຕິຄະທິຕັງ ຍັງ ທິນນັງ ສັພພັສສະ ອັຄຄິຍັງ ກະຕັງ
ອະວະຣຸທທະສິ ມັງ ຣາຊາ ວັງກັງ ຄັຈສາມິ ປັພພະຕັງ
ໂອກາສັງ ສັມມາ ຊານາຖະ ອະເນ ຍັຕຖະ ອະເສມະທະເສ
ອິເທວະ ຕາວະ ອັຈສັສສຸ ເຈຕະຣັຕເຖ ຣະເຖສະພະ
ຍາວະ ເຈຕາ ຄະມິສສັນຕິ ຣັນໂຍ ສັນຕິກະ ຍາຈິຕຸງ
ນິຊຊາເປຕຸງ ມະຫາຣາຊັງ ສິວິນັງ ຣັຕຖະວັທຖະນັງ
ຕັງ ຕັງ ເຈຕາ ປຸຣັກຂັຕະວາ ປະຕິຕາ ລັທທະປັຈຈະຍາ
ປະຣິວາເຣຕະວານະ ຄັຈສັນຕິ ເອວັງ ຊານາທິ ຂັຕຕິຍະ
ມາ ໂວ ຣຸຈິຕຖະ ຄະມະນັງ ຣັນໂຍ ສັນຕິກະ ຍາຈິຕຸງ
ນິຊຊາເປຕຸງ ມະຫາຣາຊັງ ຣາຊາປິ ຕັຕຖະ ນິສສະໂຣ
ອັຈຈຸຄະຕາ ທິ ສິວິໂຍ ພະລັຄຄາ ເນຄະມາ ຈະ ເຍ
ເຕ ວິທັງເສຕຸມິຈສັນຕິ ຣາຊານັງ ມະມະ ກາຣະນາ
ສະເຈ ເອສາ ປະວັຕເຕຕຖະ ຣັຕຖິສະມິງ ຣັຕຖະວັທຖະມະ
ອິເທວະ ຣັຊຊັງ ກາເຣທິ ເຈເຕທິ ປະຣິວາຣິໂຕ
ອິທທັງ ຜິຕັນຈິທັງ ຣັຕຖັງ ອິທໂທ ຊະນະປະໂທ ມະຫາ
ມະຕິງ ກະໂຣທິ ຕະວັງ ເທວະ ຣັຊຊັສສະມະນຸສາສິຕຸງ
ນະ ເມ ສັນໂທ ມະຕິ ອັຕຖິ ຣັຊຊັສສະມະນຸສາສິຕຸງ
ປັພພາຊິຕັສສະ ຣັຕຖັສະມາ ເຈຕະປຸຕຕາ ສຸມາຖະ ເມ
ອະຕຸຕຖາ ສິວິໂຍ ອັສສຸ ພະລັຄຄາ ເນຄະມາ ຈະ ເຍ
ປັພພາຊິຕັສສະ ຣັຕຖັສະມາ ເຈຕາ ຣັຊເຊພິເສຈະຍຸງ
ອະສັມໂມທິຍັງປິ ໂວ ອັສສະ ອັຈຈັນຕິ ມະມະ ກາຣະນາ
ສິວິທິ ພັນທະນັນຈາປິ ວິຄຄະໂທ ເມ ນະ ຣຸຈຈະຕິ
ອະຖັສສະ ພັນທະນັງ ໂຄຣັງ ສັມປະຫາໂຣ ອະນັປປະກັງ
ເອກັສສະ ກາຣະນາ ມັຍຫັງ ທິງເສຍຍະ ພະຫຸໂກ ຊະໂນ
ປະຕິຄະທິຕັງ ຍັງ ທິນນັງ ສັພພັສສະ ອັຄຄິຍັງ ກະຕັງ
ອະວະຣຸທທະສິ ມັງ ຣາຊາ ວັງກັງ ຄັຈສາມິ ປັພພະຕັງ
ໂອກາສັງ ສັມມາ ຊານາຖະ ອະເນ ຍັຕຖະ ອະເສມະທະເສ
ຕັຄຄະ ເຕ ມະຍະມັກຂາມະ ຍະຖາປິ ກຸສະລາ ຕະຖາ
ຣາຊິສິ ຍັຕຖະ ສັມມັນຕິ ອາຫຸຕັຄຄິ ສະມາທິຕາ
ເອສະ ເສໂລ ມະຫາຣາຊະ ປັພພະໂຕ ຄັນທະມາທະໂນ
ຍັຕຖະ ຕະວັງ ສະທະ ປຸຕເຕທິ ສະທະ ພະຣິຍາຍະ ຈັຈຈະສິ
ຕັງ ເຈຕາ ອະນຸສາສິງສຸ ອັສສຸເນຕຕາ ຣຸທັມມຸຂາ
ອິໂຕ ຄັຈສະ ມະຫາຣາຊະ ອຸຊຸງ ເຍນຸຕຕະຣາມຸໂຂ
ອະຖະ ທັກຂະສິ ພັທທັນເຕ ເອປຸລລັງ ນາມະ ປັພພະຕັງ
ນານາທຸມະຄະນາກິນນັງ ສີຕັຈສາຍັງ ມະໂນຣະມັງ
ຕະມະຕິກາກັມມະ ພັທທັນເຕ ອະຖະ ທັກຂະສິ ອາປະກັງ

ມະທິງ ເກຕຸມະຕິງ ນາມະ ຄັມພິຣັງ ຄິຣິຄັພພະຣັງ
ປຸຖຸໂລມະມັຈສາກິນນັງ ສຸປະຕິຕຖັງ ມະໂທທະກັງ
ຕັຕຖະມະທາຕະວາ ປິວິຕະວາ ຈະ ອັສສາເສຕະວາ ສະປຸຕຕະເກ
ອະຖະ ທັກຂະສິ ພັທທັນເຕ ນິໂຄຣທັງ ມະທຸວິປຜະລັງ
ຣັມມະເກ ສິຂະເຣ ຊາຕັງ ສີຕັຈສາຍັງ ມະໂນຣະມັງ
ອະຖະ ທັກຂະສິ ພັທທັນເຕ ນາລິກັງ ນາມະ ປັພພະຕັງ
ນານາທິຊະຄະນາກິນນັງ ເສລັງ ກິງປຸຣິສາຍຸຕັງ
ຕັສສະ ອຸຕຕະຣະປຸພເພນະ ມຸຈະລິນໂທ ນາມະ ໂສ ສະໂຣ
ປຸນທະລິເກທິ ສັນສັນໂນ ເສຕະໂສຄັນທິເຍທິ ຈະ
ໂສ ອະນັງ ເມຄະສັງກາສັງ ທຸວັງ ທະຣິຕະສັທທະລັງ
ສີໂຫວາມິສະເປກຂິວະ ວະນະສັນທັງ ວິຄາທິຍະ
ປຸປຜະຣຸກເຂທິ ສັນສັນນັງ ຜະລະຣຸກເຂທິ ຈູພະຍັງ
ຕັຕຖະ ພິນທຸສສະຣາ ວັຄຄູ ນານາວັນນາ ພະຫູ ທິຊາ
ກູຊັນຕະມຸປະກູຊັນຕິ ອຸຕຸສັມປຸປຜິເຕ ທຸເມ
ຄັນຕະວາ ຄິຣິວິທຸຄຄານິ ນະທິນັງ ປະພະວານິ ຈະ
ໂສ ອັທທະສະ ໂປກຂະຣະນິງ ກະຣັນຊະກະກຸທາຍຸຕັງ
ປຸຖຸໂລມະມັຈສາກິນນັງ ສຸປະຕິຕຖັງ ມະໂທທະກັງ
ສະມັນຈະ ຈະຕຸຣັສສັນຈະ ສາທຸງ ອັປປະຕິຄັນທິຍັງ
ຕັສສາ ອຸຕຕະຣະປຸພເພນະ ປັນນະສາລັງ ອະມາປະຍະ
ປັນນະສາລັງ ອະມາເປຕະວາ ອຸນສາຈະຣິຍາຍະ ອິທະຖະ

ວະນັປປະເວສະນັງ ນາມະ ນິຕຖິຕັງ

ຊູຊະກະປັພພັງ ນາມະ

ອະຫຸ ວາສິ ກະລິງເຄສຸ ຊູຊະໂກ ນາມະ ພຣາມະໂນ
ຕັສສາປິ ທະທະຣາ ພະຣິຍາ ນາເມນາມິຕຕະຕາປະນາ
ຕາ ນັງ ຕັຕຖະ ຄະຕາໂວຈຸງ ນະທີອຸທະກະຫາຣິຍາ
ຖິໂຍ ນັງ ປະຣິພາສິງສຸ ສະມາຄັນຕະວານະ ກຸຕູທະລາ
ອະມິຕຕາ ນູນະ ເຕ ມາຕາ ອະມິຕໂຕ ນູນະ ເຕ ປິຕາ
ເຍ ຕັງ ຊິນນັສສະ ປາທັງສຸ ເອວັງ ທະທະຣິຍັງ ສະຕິງ
ອະທິຕັງ ວະຕະ ເຕ ຍາຕິ ມັນຕະຍິງສຸ ຣະໂທຄະຕາ
ເຍ ຕັງ ຊິນນັສສະ ປາທັງສຸ ເອວັງ ທະທະຣິຍັງ ສະຕິງ
ອະມິຕຕາ ວະຕະ ເຕ ຍາຕິ ມັນຕະຍິງສຸ ຣະໂທຄະຕາ
ເຍ ຕັງ ຊິນນັສສະ ປາທັງສຸ ເອວັງ ທະທາຣິຍັງ ສະຕິງ
ທຸກກະຕັງ ວະຕະ ເຕ ຍາຕິ ມັນຕະຍິງສຸ ຣະໂທຄະຕ່າ
ເຍ ຕັງ ຊິນນັສສະ ປາທັງສຸ ເອວັງ ທະທະຣິຍັງ ສະຕິງ
ປາປະກັງ ວະຕະ ເຕ ຍາຕິ ມັນຕະຍິງສຸ ຣະໂທຄະຕາ

ເຍ ຕັງ ຊິນນັສສະ ປາທັງສຸ ເອວັງ ທະທະຣິຍັງ ສະຕິງ
ອະມະນາປັງ ວະຕະ ເຕ ຍາຕິ ມັນຕະຍິງສຸ ຣະໂທຄະຕາ
ເຍ ຕັງ ຊິນນັສສະ ປາທັງສຸ ເອວັງ ທະທະຣິຍັງ ສະຕິງ
ອະມະນາປະວາສັງ ວະສິ ຊິນເນນະ ປະຕິນາ ສະທະ
ຍາ ຕະວັງ ວະສະສິ ຊິນນັສສະ ມະຕັນເຕ ຊີວິຕາ ວະຣັງ
ນະ ທິ ນູນະ ຕຸຍທັງ ກັລະຍານິ ປິຕາ ມາຕາ ຈະ ໂສພະເນ
ອັນຍັງ ພັຕຕາຣັງ ວິນທິງສຸ
ເຍ ຕັງ ຊິນນັສສະ ປາທັງສຸ ເອວັງ ທະທະຣິຍັງ ສະຕິງ
ທຸຍິຕຖັນເຕ ນະວະມິຍັງ ອະກະຕັງ ອັຄຄິທຸຕຕະກັງ
ເຍ ຕັງ ຊິນນັສສະ ປາທັງສຸ ເອວັງ ທະທະຣິຍັງ ສະຕິງ
ສະມະເນ ພຣາມະເນ ນູນະ ພຣັມະຈະຣິຍະປະຣາຍະເນ
ສາ ຕະວັງ ໂລເກ ອະພິສະປິ ສີລະວັນເຕ ພະຫຸສຸເຕ
ຍາ ຕະວັງ ວະສະສິ ຊິນນັສສະ ເອວັງ ທະທະຣິຍາ ສະຕິ
ນະ ທຸກຂັງ ອະທິນາ ທັຕຖັງ ນະ ທຸກຂັງ ສັຕຕິຍາ ທະຕັງ
ຕັນຈະ ທຸກຂັນຈະ ຕິປປັນຈະ ຍັງ ປັສເສ ຊິນນະກັງ ປະຕິງ
ນັຕຖິ ຂິທທາ ນັຕຖິ ຣະຕິ ຊິນເນນະ ປະຕິນາ ສະທະ
ນັຕຖິ ອັລລາປະສັລລາໂປ ຊຸຄຄິຕຸມປິ ນະ ໂສພະຕິ
ຍະທາ ຈະ ທະທະໂຣ ທະທະຣາ ມັນຕະຍັນຕິ ຣະໂທຄະຕາ
ສັພເພສັງ ໂສກາ ນັສສັນຕິ ເຍເກຈິ ທະທະຍັສສິຕາ
ທະທະຣາ ຕະວັງ ຣູປະວະຕິ ປຸຣິສານັງພິປັຕຖິຕາ
ຄັຈສະ ຍາຕິກຸເລ ອັຈສະ ກິງ ຊິນໂນ ຣະມະຍິສສະຕິ
ນະ ເຕ ພຣາມະນະ ຄັຈສາມິ ນະທິງ ອຸທະກະທາຣິຍາ
ຖິໂຍ ມັງ ປະຣິພາສັນຕິ ຕະຍາ ຊິນເນນະ ພຣາມະນະ
ມາ ເມ ຕະວັງ ອະກະຣາ ກັມມັງ ມາ ເມ ອຸທະກະມາທະຣິ
ອະທັງ ອຸທະກະມາທິສສັງ ມາ ໂພຕິ ກຸປປິຕາ ອະທຸ
ນາທັງ ຕັມທິ ກຸເລ ຊາຕາ ຍັງ ຕະວັງ ອຸທະກະມາທະເຣ
ເອວັງ ພຣາມະນະ ຊານາທິ ນະ ເຕ ວັຈສາມິທັງ ຄະເຣ
ສະເຈ ເມ ທາສັງ ທາສິງ ວາ ນາມະຍິສສະສິ ພຣາມະນະ
ເອວັງ ພຣາມະນະ ຊານາທິ ນະ ເຕ ວັຈສາມິ ສັນຕິເກ
ນັຕຖິ ເມ ສິປປັຕຖານັງ ວາ ທະນັງ ທັນຍັນຈະ ພຣາມະນິ
ກຸໂຕທັງ ທາສັງ ທາສິງ ວາ ອານະຍິສສາມິ ໂພຕິຍາ
ອະທັງ ໂພຕິງ ອຸປັຕຖິສສັງ ມາ ໂພຕິ ກຸປປິຕາ ອະທຸ
ເອທິ ເຕ ອະທະມັກຂິສສັງ ຍະຖາ ເມ ວະຈະນັງ ສຸຕັງ
ເອສະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ວັງເກ ວະສະຕິ ປັພພະເຕ
ຕັງ ຕະວັງ ຄັນຕະວານະ ຍາຈັສສຸ ທາສັງ ທາສິນຈະ ພຣາມະນະ
ໂສ ເຕ ທັສສະຕິ ຍາຈິໂຕ ທາສັງ ທາສິນຈະ ຂັຕຕິໂຍ
ຊິນໂນທະມັສະມິ ທຸພພະໂລ ທິໂຄ ຈັທທາ ສຸທຸຄຄະໂມ
ມາ ໂພຕິ ປະຣິເທເວສິ ມາ ຈະ ຕະວັງ ວິມະນາ ອະທຸ
ອະທັງ ໂພຕິງ ອຸປັຕຖິສສັງ ມາ ໂພຕິ ກຸປປິຕາ ອະທຸ
ຍະຖາ ອະຄັນຕະວາ ສັງຄາມັງ ອະຍຸທເທວະ ປະຣາຊິໂຕ

ເອວະເມວະ ຕຸວັງ ພຣັມເມ ອະຄັນຕະວາວະ ປະຣາຊິໂຕ
ສະເຈ ເມ ທາສັງ ທາສິງ ວາ ນາມະຍິສສະສິ ພຣາມະນະ
ເອວັງ ພຣາມະນະ ຊານາທິ ນະ ເຕ ວັຈສາມິທັງ ຄະເຣ
ອະມະນາປັນເຕ ກະຣິສສາມິ ຕັນເຕ ທຸກຂັງ ພະວິສສະຕິ
ນັກຂັຕເຕ ອຸຕຸປຸພເພສຸ ຍະທາ ມັງ ທັກຂະສິລັງກະຕັງ
ອັນເຍທິ ສັທທິງ ຣະມະມານັງ ຕັນເຕ ທຸກຂັງ ພະວິສສະຕິ
ອະທັສສະເນນະ ມັຍທັນເຕ ຊິນນັສສະ ປະຣິເທວະໂຕ
ພິຍໂຍ ວັງກາ ປະລິຕາ ຈະ ພະຫຸ ເທສສັນຕິ ພຣາມະນະ
ຕະໂຕ ໂສ ພຣາມະໂນ ພິໂຕ ພຣາມະນິຍາ ວະສານຸໂຄ
ອັຕຕິໂຕ ກາມະຣາເຄນະ ພຣາມະນິງ ເອຕະທັພະຣະວິ
ປາເຕຍຍັງ ເມ ກະໂຣທິ ຕະວັງ ສັງກຸລະຍາ ສະຄຸລາມິ ຈະ
ມະທຸປິນທິກາ ຈະ ສຸກະຕາໂຍ ສັຕຕຸພັຕຕັນຈະ ພຣາມະນິ
ອາມະຍິສສັງ ເມຖຸນະເກ ອຸໂພ ທາສະກຸມາຣະເກ
ເຕ ຕັງ ປະຣິຈະຣິສສັນຕິ ຣັຕຕິນທິວະມະຕັນທິຕາ
ອິທັງ ວັຕະວາ ພຣັມມະພັນທຸ ປະຕິມຸນຈິ ອຸປາທະນາ
ຕະໂຕ ໂສ ມັນຕະຍິຕະວານະ ພະຣິຍັງ ກັຕະວາ ປະທັກຂິນັງ
ປັກກາມິ ໂສ ຣຸນນະມຸໂຂ ພຣາມະໂນ ສະທິຕັພພະໂຕ
ສິວິນັງ ນະຄະຣັງ ຜີຕັງ ທາສະປະຣິເຍສະນັນຈະຣັງ
ໂສ ຕັຕຖະ ຄັນຕະວາ ອະວະຈະ ເຍ ຕັຕຖາສຸງ ສະມາຄະຕາ
ກຸທິງ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ກັຕຖະ ປັສເສມຸ ຂັຕຕິຍັງ
ເຕ ຊະນາ ຕັງ ອະວະຈິງສຸ ເຍ ຕັຕຖາສຸງ ສະມາຄະຕາ
ຕຸມເຫທິ ພຣັມເມ ປະກະໂຕ ອະຕິທາເນນະ ຂັຕຕິໂຍ
ປັພພາຊິໂຕ ສະກາ ຣັຕຖາ ວັງເກ ວະສະຕິ ປັພພະເຕ
ຕຸມເຫທິ ພຣັມເມ ປະກະໂຕ ອະຕິທາເນນະ ຂັຕຕິໂຍ
ອາທາຍະ ປຸຕຕະທາຣັນຈະ ວັງເກ ວະສະຕິ ປັພພະເຕ
ໂສ ໂຈທິໂຕ ພຣາມະນິຍາ ພຣາມະໂນ ກາມະຄິທທິມາ
ອະຄັນຕັງ ປະຕິເສວິຕຖະ
ວະເນ ວາລະມິຄາກິນເມ ຂັຄຄະທິປິມິເສວິເຕ
ອາທາຍະ ເວລຸວັງ ທັນທັງ ອັຄຄິທຸຕຕັງ ກະມັນທະລັງ
ໂສ ປາວິສິ ພະຣະທາຣັນຍັງ ຍັຕຖະ ອັສໂສສິ ກາມະທັງ
ຕັງ ປະວິຕຖັງ ພະຣະທາຣັນຍັງ ໂກກາ ນັງ ປະຣິວາຣະຍຸງ
ວິກກັນຕິ ໂສ ວິປປະນັຕໂຖ ທູເຣ ປັນຖາ ອະປັກກະມິ
ຕະໂຕ ໂສ ພຣາມະໂນ ຄັນຕະວາ ໂພຄະລຸທໂທ ອະສັນຍະໂຕ
ວັງກັສໂສໂຣທະເມ ນັຕເຖ (ສຸນະເຂທິ ປະຣິວາຣິໂຕ)
(ຣຸກຂັສະມິນຈະ ນິສິນໂນ ວະ) ອິມາ ຄາຖາ ອະພາສະຖະ
ໂກ ຣາຊະປຸຕຕັງ ນິສະພັງ ຊະຍັນຕະມະປະຣາຊິຕັງ
ພະເຍ ເຂມັສສະ ທາຕາຣັງ ໂກ ເມ ເວສສັນຕະຣັງ ວິທູ
ໂຍ ຍາຈະຕັງ ປະຕິຕຖາສິ ພູຕານັງ ທະຣະນີຣິວະ
ທະຣະນູປະມັງ ມະທາຣາຊັງ ໂກ ເມ ເວສສັນຕະຣັງ ວິທູ
ໂຍ ຍາຈະຕັງ ຄະຕິ ອາສິ ສະວັນຕີນັງວະ ສາຄະໂຣ

สาถะรูปะมัง มะหาราชัง โภ เม เวสสันตะรัง วิหู
ภัละยานะติตถัง สุปิวัง สิตูทะกัง มะโนระมัง
ปุนทะธิเภทิ สันสันนัง ยุตตัง ภินชักขะเรนุนา
ระทะทูปะมัง มะหาราชัง โภ เม เวสสันตะรัง วิหู
อัสสัตถังวะ ปะเถ ชาตัง สิตัจสายัง มะโนระมัง
สะมันตานัง วิสะเมตานันติปิ ภิลันตานัง ปะติคคะทัง
ตะถูปะมัง มะหาราชัง โภ เม เวสสันตะรัง วิหู
นิโคธังวะ ปะเถ ชาตัง สิตัจสายัง มะโนระมัง
สันตานัง วิสะเมตานัง ภิลันตานัง ปะติคคะทัง
ตะถูปะมัง มะหาราชัง โภ เม เวสสันตะรัง วิหู
อัมพัง อิวะ ปะเถ ชาตัง สิตัจสายัง มะโนระมัง
สันตานัง วิสะเมตานัง ภิลันตานัง ปะติคคะทัง
ตะถูปะมัง มะหาราชัง โภ เม เวสสันตะรัง วิหู
สาลัง อิวะ ปะเถ ชาตัง สิตัจสายัง มะโมระมัง
สันตานัง วิสะเมตานัง ภิลันตานัง ปะติคคะทัง
ตะถูปะมัง มะหาราชัง โภ เม เวสสันตะรัง วิหู
ทุมัง อิวะ ปะเถ ชาตัง สิตัจสายัง มะโนระมัง
สันตานัง วิสะเมตานัง ภิลันตานัง ปะติคคะทัง
ตะถูปะมัง มะหาราชัง โภ เม เวสสันตะรัง วิหู
เอวันจะ เม วิละปะโต ปะวิตถัสสะ พะระหาวะเม
อะหัง ชานันติ โย วัชชา นันทิง โส ชะนะเย มะมะ
เอวันจะ เม วิละปะโต ปะวิตถัสสะ พะระหาวะเม
อะหัง ชานันติ โย วัชชา เวสสันตะระนิวาสะนัง
ตายะ โส เอกะวาจายะ ปะสะเว ปุนยัง อะนัปปะกัง
ตัสสะ เจโต ปะติสโสสิ อะธันยัง ลุทธะโก จะโร
ตุมเหหิ พรัมเม ปะกะโต อะติหาเนนะ ขัตติโย
ปัพพาชิโต สะกา ธัตถา วังเก วะสะติ ปัพพะเต
ตุมเหหิ พรัมเม ปะกะโต อะติหาเนนะ ขัตติโย
อาหายะ ปุตตะหาธันจะ วังเก วะสะติ ปัพพะเต
อะกิจจะกาธิ ทุมเมโห ธัตถา ปะวะนะมาคะโต
ธาชะปุตตัง คะเวสันโต พะโก มัจสะมิโวทะเก
ตัสสะ ตะยาหัง นะ ทัสสามิ ชีวิตัง อิหะ พรามะนะ
อะยัง หิ เต มะยา มุนโน สะโร ปิสสะติ โลหิตัง
สิโร เต วัชชะยิตะวานะ หะหะยัง เสตะวา สะพันหะนัง
ปันถะสะมุนัง ยะชิสสามิ ตุยหัง มังเสนะ พรามะนะ
ตุยหัง มังเสนะ เมเหนะ มัตถะเกนะ จะ พรามะนะ
อาหุติง ปัคคะเหสสามิ เสตะวานะ หะหะยัง ตะวะ
ตัง เม สุยิตถัง สุหุตัง ตุยหัง มังเสนะ พรามะนะ
นะ จะ ตะวัง ธาชะปุตตัสสะ พะธิยัง ปุตเต จะ เมสสะสิ
อะวัชโช พรามะโม ทูโต เจตะปุตตะ สุโมหิ เม

ตัสสะมา หิ ทูตัง นะ หันติ เอสะ ทัมโม สะนันตะโม
นิชชัตตา สีวิโย สัพเพ ปิตา นัง ทัตถุมิจสะติ
มาตา จะ ทุพพะลา ตัสสะ อะจิรา จักขูนิ ชิยะเร
เตสาหัง ปะหิโต ทูโต เจตะปุตตะ สุโมหิ เม
ธาชะปุตตัง นะยิสสามิ ยะหิ ชานาสิ สังสะ เม
ปิยัสสะ เม ปิโย ทูโต ปุนนะปัตตัง หะหามิ เต
อิมันจะ นะทุโม ตุมพัง มิถะสัตถิมจะ พรามะนะ
ตันจะ เต เหสะมักขิสสัง ยัตถะ สันนะติ กามะโต

ชูชะกะปัพพัง นามะ นิตถิตัง

จุลละวะนะวันนะนา นามะ

เอสะ เสโล มะหาพรามเม ปัพพะโต ถันทะมาหะโม
ยัตถะ เวสสันตะโร ธาชา สะหะ ปุตเตหิ สันนะติ
หาเรนโต พรามะนะวันนัง อาสะหันจะ มะสันชะตัง
จันมะวาสิ สะมา เสติ ชาตะเวหัง นะมัสสะติ
เอเต นิลา ปะหิสสันติ นานาผะละหะรา หุนา
อุถถะตา อัพพะภูตาวะ นิลา อันชะนะปัพพะตา
หะวัสสะกันนา ขะหีรา สาลา ผันหะนะมาลุวา
สันปะเวหันติ อาเตนะ สะกิง ปิตาวะ มานะวา
อุปะธิ หุนะปะริยาเยสุ สังถิติโยวะ สุยยะเร
นัชชุหา โภกิลา สังถา สันปะตันติ หุนา หุนัง
อะวะหะยันเตวะ ถัจสันตัง สาขาปัตตะสะนิริตา
ระนะยันเตวะ อาถันตุ โนหะยันติ นิอาสินัง
ยัตถะ เวสสันตะโร ธาชา สะหะ ปุตเตหิ สันนะติ
หาเรนโต พรามะนะวันนัง อาสะหันจะ มะสันชะตัง
จันมะวาสิ สะมา เสติ ชาตะเวหัง นะมัสสะติ
อันนา กะปิตถา ปะนะสา สาลา ชันนู วิเพหะกา
หะริตะกิ อามะละกา อัสสัตถา พะหะรานิ จะ
จาริมพะรุกขา เจตถะ นิโถรหา จะ กะปิตถะนา
นะหุนะหุกา เถวันติ นิเจ ปักกา จุหุนพะรา
ปาเรวะตา พะเวยยา จะ มุหหิกา จะ นะหุตถิกา
นะหุ อะเนละกัง ตัตถะ สะกะนาหายะ พุนชะเร
อันเยตถะ ปุปผิตา อันนา อันเย ติตถันติ โหวิลา
อันเย อาหา จะ ปักกา จะ เนงคะวันนา ตะหูพะยัง
อะเถตถะ เหตถา ปุริโส อันนะปักกานิ ถันหะติ
อาหานิ เจวะ ปักกานิ วันนะถันหะรัยโย เม

ห้ามจำหน่าย

อะเตวะ เม อัจจะธิยัง หิงกาโร ปะติพาติ มัง
เหวาบะมิวะ อาวาโส โสพะติ นันทะมูปะโม
วิเพหะกา นาลิเกธา ขัชชุธินัง พะธะหาวะเม
มาลาวะ ลันถิตา ถันติ หะชัคคาเมวะ หิสสะเธ
นานาวันเมหิ ปุปเผหิ นะพัง ตาธา จิตามิวะ
กุตะชิ กุตถะตัลละธา ปาตะลิโย จะ ปุปผิตา
ปนนาคา คิริปนนาคา โกวิลาธา จะ ปุปผิตา
อุทหาละกา โสมะธุกขา อะลัธะธุลลิยา พะหู
ปัตตะชิวา จะ กะกุหา อะสะนา เจตถะ ปุปผิตา
กุตะชา สะลละลา นิปา โกสัมพะละพุชา หะวา
สาลา จะ ปุปผิตา ตัตถะ ปะลาละขะละสันนิพา
ตัสสา วิทูเธ โปกขะธะนิ พูมิพาเค มะโนธะเม
ปะทุมุปปะละสันสันนา เหวาบะมิวะ นันทะเม
อะเถตถะ ปุปผะธะสะมัตตา โกกิลา มันชุพานิกา
อะพินาเหนติ ตัง ปะวะนัง อุตุสัมปุปผิเต ทุเม
พัสสันติ มะกะธันเหหิ โปกขะเธ โปกขะเธ มะหู
อะเถตถะ วาตา วายันติ ทักขินา อะถะ ปัจฉิมา
ปะทุมะกิมชักขะเธนูหิ โอกินโน โหติ อัสสะโม
ถูลา สิงคาตะกา เจตถะ สังสาธิยา ปะสาธิยาติปิ ปาโถ
มัจฉะกัจฉะปัพะยาวิหา พะหู เจตถะ มุปะยาบะกา
มะทุง พิเสหิ สะวะติ ธีธัง สัปปิ มุลาลิพิ
สุธะพิ ตัง วะนัง วาติ นานาลันทะสะโมหิตัง
สัมมัททะเตวะ ลันเหบะ ปุปผะสาขาหิ ตัง วะนัง
พะมะธา ปุปผะลันเหบะ สะมันตาบะพินาทิตา
อะเถตถะ สะกุนา สันติ นานาวันนา พะหู ทิชา
โมทันติ สะทะ พะธิยาหิ อันยะมันยัง ปะกูชิโม
นันทิกา ชีวะปุตตา จะ ชีวะปุตตา ปิยา จะ โม
ปิยา ปุตตา ปิยา นันทา ทิชา โปกขะระนิละธา
มาลาวะ ลันถิตา ถันติ ทะชัคคาเมวะ หิสสะเธ
นานาวันเมหิ ปุปเผหิ ทุสะเลเหวะ สุลันถิตา
ยัตถะ เวสสันตะโธ ธาชา สะทะ ปุตเตหิ สัมมะติ
หาเธมโต พธาบะมะวันนัง อาสะทันจะ มะสันชะตัง
จัมมะวาสิ สะมา เสติ ชาตะเวทัง นะมัสสะติ
อิทันจะ เม สัตตุพัตตัง มะทุนา ปะติสังยุตัง
มะทุปินหิกา จะ สุกะตาโย สัตตุพัตตัง ทะหามิ เต
ตุยเหวะ สัมพะลัง โหตุ นาทัง อิจสามิ สัมพะลัง
อิโตปิ พธัมเม ลันหาหิ ลัจสะ พธัมเม ยะถาสุขัง
อะยัง เอกะปะหิ เอติ อุชุง ลัจสะติ อัสสะมัง
อิสิปิ อัจจุโต ตัตถะ ปังกะทันโต ระชัสสิโร
หาเธมโต พธาบะมะวันนัง อาสะทันจะ มะสันชะตัง

จัมมะวาสิ สะมา เสติ ชาตะเวทัง นะมัสสะติ
ตัง ตะวัง ลันตะวาบะ ปัจสัสสุ โส เต มัลลัง ปะวักขะติ
อิทัง สุตะวา พธัมะพันทุ เจตัง ทัตะวา ปะทักขินัง
อุทัลละจิตโต ปักกามิ เยนาสิ อัจจุโต อิสิ

จุลละวะมะวันนะนา นามะ นิตถิตัง

มะหาวะมะวันนะนา นามะ

ลัจสันโต โส พาธัทะวาโช อัททะสะ อัจจุตัง อิสิง
ทิสะวานะ ตัง พาธัทะวาโช สันโมทิ อิสินา สะทะ
ทัจจิ นุ โพโต กุสะลัง ทัจจิ โพโต อะนามะยัง
ทัจจิ อุนเสนะ ยาเปถะ ทัจจิ มูลละผะลา พะหู
ทัจจิ ทัทสา มะกะสา จะ อัปปะเมวะ สิธิงสะปา
วะเม วาละมิคามิเม ทัจจิ ทิทสา นะ วิชชะติ
กุสะลันเจวะ เม พธัมเม อะโถ พธัมเม อะนามะยัง
อะโถ อุนเสนะ ยาเปมิ อะโถ มูลละผะลา พะหู
อะโถ ทัทสา มะกะสา จะ อัปปะเมวะ สิธิงสะปา
วะเม วาละมิคามิเม ทิทสา มัยทัง นะ วิชชะติ
พะหูนิ วัสสะปูคานิ อัสสะเม สัมมะโต มะมะ
นาพิชานามิ อุปปันนัง อาพาทัง อะมะโนธะนัง
สะวาคะตันเต มะหาพธัมเม อะโถ เต อะทุธาคะตัง
ยันโต ปะวิสะ พัททันเต ปาเท ปักขาละยัสสุ เต
ตินทุกานิ ปิลายานิ มะทุเก ทาสะมาธิโย
ผะลานิ ขุททะกัปปานิ พุนเช พธัมเม วะธัง วะธัง
อิทังปิ ปานิมัง สีตัง อาพะตัง คิธิลัพพะธา
ตะโต ปิวะ มะหาพธัมเม สะเจ ตะวัง อะพิทังขะสิ
ปะติคคะหีตัง ยัง ทินนัง สัพพัสสะ อัคคิยัง กะตัง
สันชะยัสสะ สะกัง ปุตตัง สิวิหิ วิปปะวาสิตัง
ตะมะหัง ทัสสะมะมาคะโต ยะหิ ชานาสิ สังสะ เม
มะ พะวัง เอติ ปุนยัตถัง สิวิราชัสสะ ทัสสะนัง
มันเย พะวัง ปัตถะยะติ ธันโย พะธิยัง ปะติพพะตัง
มันเย ทันหาชินัง หาสิง ชาลิง หาสันจะ อิจสะติ
อะถะวา ตะโย มาตาปุตเต อะธันยา เมตุมาคะโต
มะ ตัสสะ โพคา วิชชันติ ทะนัง ทันยันจะ พธาบะมะ
อะกุหะทะธูโปหัง โพโต นาหัง ยาจิตุมาคะโต
สาหุ ทัสสะมะมะธิยานัง สันนิวาโส สะหา สุโข
อะหิตถะปุพโพ สิวิราชา สิวิหิ วิปปะวาสิโต
ตะมะหัง ทัสสะมะมาคะโต ยะหิ ชานาสิ สังสะ เม

ເອສະ ເອໂສ ມະຫາພຣັມເມ ປັພພະໂຕ ຄັນທະມາທະໂນ
ຍັຕຖະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ສະຫະ ປຸຕເຕຫິ ສັມມະຕິ
ທາເຣນໂຕ ພຣາມະນະວັນນັງ ອາສະທັນຈະ ມະສັນຊະຕັງ
ຈັມມະວາສິ ສະມາ ເສຕິ ຊາຕະເວທັງ ນະມັສສະຕິ
ເອເຕ ນິລາ ປະທິສສັນຕິ ນານາຜະລະທະຣາ ທຸມາ
ອຸຄຄະຕາ ອັພພະກູຕາວະ ນິລາ ອັນຊະນະປັພພະຕາ
ທະວັສສະກັນນາ ຊະທິຣາ ສາລາ ຜັນທະນະມາລຸວາ
ສັມປະເວເທນຕິ ວາເຕນະ ສະກັງ ປິຕາວະ ນານະວາ
ອຸປະຣິ ທຸມະປະຣິຍາເຍສຸ ສັງຄີຕິໂຍວະ ສຸຍຍະເຣ
ນັຊຊຸຫາ ໂກກິລາ ສັງຄາ ສັມປະຕັນຕິ ທຸມາທຸມັງ
ອະວະທະຍັນເຕວະ ຄັຈສັນຕັງ ສາຂາ ປັຕຕະສະມິຣິຕາ
ຣະມະຍັນເຕວະ ອາຄັນຕຸງ ໂມທະຍັນຕິ ນິວາສິນັງ
ຍັຕຖະ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ສະຫະ ປຸຕເຕຫິ ສັມມະຕິ
ທາເຣນໂຕ ພຣາມະນະວັນນັງ ອາສະທັນຈະ ມະສັນຊະຕັງ
ຈັມມະວາສິ ສະມາ ເສຕິ ຊາຕະເວທັງ ນະມັສສະຕິ
ກິເຣຣິມາລາ ວິຕະຕາ ພູມິພາເຄ ມະໂນຣະເມ
ສັທທະລາ ທະຣິຕາ ພູມິ ນະ ຕັຕຖຸທທັງສະເຕ ຣະໂຊ
ມະຍູຣະຄີວະສັງກາສາ ຕູລະຜັສສະສະມຸປະມາ
ຕິນານິ ນາຕິວັຕຕັນຕິ ສະມັນຕາ ຈະຕຸຣັງຄຸລາ
ອັມພາ ຊັມພູ ກະປິຕຖາ ຈະ ນິເຈ ປັກກາ ຈຸທຸມພະຣາ
ປະຣິໂພເຄຫິ ຣຸກເຂຫິ ເອວັນຕັງ ຣະຕິວັທຖະນັງ
ເວລຸຣິຍະວັນນະສັນນິພັງ ມັຈສະຄຸມພະນິເສວິຕັງ
ສຸຈິ ສຸຄັນທັງ ສະລິລັງ ອາໂປ ຕັຕຖະປິ ສັນທະຕິ
ຕັສສາວິທູເຣ ໂປກຂະຣະນິ ພູມິພາເຄ ມະໂນຣະເມ
ປະທຸມຸປປະລະສັນສັນນາ ເທວານະມິວະ ນັນທະເນ
ຕິນິ ອຸປປະລະຊາຕານິ ຕັສະມິງ ສະຣະສິ ພຣາມະນະ
ວິຈິຕຣະນິລາເນການິ ເສຕາ ໂລຫິຕະການິ ຈະ
ໂຂມາວະ ຕັຕຖະ ປະທຸມາ ເສຕະໂສຄັນທິເກຫິ ຈະ
ກະລັມພະເກຫິ ສັນສັນໂນ ມຸຈະລິນໂທ ນາມະ ໂສ ສະໂຣ
ອະເຖຕຖະ ປະທຸມາ ຜຸລລາ ອະປະຣິຍັນຕາວະ ທິສສະເຣ
ຄົນທາ ເຫມັນຕິກາ ຜຸລລາ ຊັນນຸຕັຄຄາ ອຸປັຕຖະຣາ
ສຸຣະພິ ສັມປະວາຍັນຕິ ວິຈິຕຣາ ປຸປຜະສັນຖະຕາ
ພະມະຣາ ປຸປຜະຄັນເທນະ ສະມັນຕາມະພິນາທິຕາ
ອະເຖຕຖະ ອຸທະກັນຕັສະມິງ ຣຸກຂາ ຕິຕຖັນຕິ ພຣາມະນະ
ກະທັມພາ ປາຕະລິ ຜຸລລາ ໂກວິລາຣາ ຈະ ປຸປຜິຕາ
ອັງໂກລາ ກັຈຈິກາຣາ ຈະ ປາຣິຊັນຍາ ຈະ ປຸປຜິຕາ
ວາຣະນາ ວະຍະນາ ຣຸກຂາ ມຸຈະລິນທະມຸພະໂຕ ສະຣັງ
ສິຣິສາ ເສຕະປາຣິສາ ສາທຸ ວາຍັນຕິ ປັທະມະກາ
ນິຄຸນທິ ສິຣິນິຄຸນທິ ອະສະນາ ເຈຕຖະ ປຸປຜິຕາ
ປັງຄຸຣາ ພະທຸລາ ເສລາ ໂສພັນຊະນາ ຈະ ປຸປຜິຕາ

ເກຕະກາ ກະນິກາຣາ ຈະ ກະນະເວຣາ ຈະ ປຸປຜິຕາ
ອັຊຊຸນາ ອັຊຊຸກັນນາ ຈະ ມະຫານາມາ ຈະ ປຸປຜິຕາ
ສັມປຸປຜິຕັຄຄາ ຕິຕຖັນຕິ ປັຊຊະລັນເຕວະ ກິງສຸກາ
ເສຕະປັນນິ ສັຕຕະປັນນາ ກະທະລິໂຍ ກຸສຸມພະຣາ
ທະນຸຕັກກາຣິປຸປເຜຫິ ສິສະປາວະຣະນານິ ຈະ
ອັຈສິປາ ສິມພະລິຣຸກຂາ ສັລລະກິໂຍ ຈະ ປຸປຜິຕາ
ເສຕະເຄຣຸຕະຄະຣິກາ ນັງສິກັຕຖະກຸລາວະຣາ
ທະທະຣາ ຣຸກຂາ ວຸທຖາ ຈະ ອະກຸຕິລາ ເຈຕຖະ ປຸປຜິຕາ
ອັສສະນັງ ອຸພະໂຕ ຖັນຕິ ອັຄະຍາຄາຣັງ ສະມັນຕະໂຕ
ອະເຖຕຖະ ອຸທະກັນຕັສະມິງ ພະທູ ຊາຕາ ຜະນິຊະຊະກາ
ມຸຄຄະຕິໂຍ ກະຣະຕິໂຍ ເສວາລັງ ສິສະກັງ ພະທຸ
ອຸທທາປະວັຕຕັງ ອຸລລຸລິຕັງ ມັກຂິກາ ຫິງຄຸຊາລິກາ
ທາສິມະກັນຈະໂກ ເຈຕຖະ ພະທູ ນິເຈ ກະລັມພະກາ
ເອລັມພະເກຫິ ສັນສັນນາ ຣຸກຂາ ຕິຕຖັນຕິ ພຣາມະນະ
ສັຕຕາຫັງ ທາຣິຍະມານານັງ ຄັນໂທ ເຕສັງ ນະ ສິຊຊະຕິ
ອຸພະໂຕ ສະຣັນຈະ ມຸຈະລິນທັງ ປຸປຜາ ຕິຕຖັນຕິ ພາຄະໂສ
ອິນທິວະເຣຫິ ສັນສັນນັງ ວະນັນຕະມຸປະໂສພະຕິ
ອັທຖະມາສັງ ທາຣິຍະມານານັງ ຄັນໂທ ເຕສັງ ນະ ສິຊຊະຕິ
ນິລະປຸປຜິເສຕະວາຣິ ປຸປຜິຕາ ຄິຣິກັນນິກາ
ກະເລຣຸກເຂຫິ ສັນສັນນັງ ວະນັນຕັງ ຕຸລະສີຫິ ຈະ
ສັມມັທທະເຕວະ ຄັນເທນະ ປຸປຜະສາຂາຫິ ຕັງ ວະນັງ
ພະມະຣາ ປຸປຜະຄັນເທນະ ສະມັນຕາມະພິນາທິຕາ
ຕິນິ ກັກກາຣຸຊາຕານິ ຕັສະມິງ ສະຣະສິ ພຣາມະນະ
ກຸມພະມັຕຕານິ ເຈການິ ມຸຣະຊະມັຕຕານິ ວາ ອຸໂພ
ອະເຖຕຖະ ສາສະໂປ ພະທຸໂກ ນາທິໂຍ ທະຣິຕາຍຸໂຕ
ອະສິຕາລາວະ ຕິຕຖັນຕິ ເສຊຊາ ອິນທິວະຣາ ພະທູ
ອັປໂຜຕາ ສຸຣິຍະວັລລິ ຈະ ກາລິຍາ ມະທຸຄັນທິຍາ
ອະໂສກາ ມຸທະຄັນຕິ ຈະ ວັລລິໂພ ຊຸທທະປຸປຜິໂຍ
ໂກຣັນທະກາ ອະໂນຊາ ຈະ ປຸປຜິຕາ ນາຄະມັລລິກາ
ຣຸກຂະມາຣຸຍຫະ ຕິຕຖັນຕິ ຜຸລລາ ກິງສຸກະວັລລິໂຍ
ກະເຕຣຸທາ ປະວາເສນຕິ ໂຍທິກາ ມະທຸຄັນທິຍາ
ນິລິຍາ ສຸມະນາ ພັນທິ ໂສພະຕິ ປະທຸມຸຕຕະໂຣ
ປາຕະລິສະມຸທທະກັປປາສິ ກະນິກາຣາ ຈະ ປຸປຜິຕາ
ເຫມະຊາລາວະ ທິສສັນຕິ ຣຸຈິຣາ ອັຄຄິສິຂູປະມາ
ຍານິ ຕານິ ຈະ ປຸປຜານິ ຖະລະຊານຸທະການິ ຈະ
ສັພພານິ ຕັຕຖະ ທິສສັນຕິ ເອວັງ ຣັມໂມ ມະໂທທະທິ
ອະຖັສສາ ໂປກຂະຣະນິຍາ ພະທຸກາ ວາຣິໂຄຈະຣາ
ໂຣຫິຕາ ນະລະເປສິງຄູ ກຸມພິລາ ມະກະຣາ ສຸສູ
ມະທຸ ຈະ ມະທຸລັຕຖິ ຈະ ຕາລິຍາ ຈະ ປິຢັງຄຸກາ
ກຸຕັນທະຊາ ພັທທະມຸຕຕາ ຈະ ສະຕະປຸປຜາຕິປິ ປາໂຕ

สุระพิ จะ รุกขา ตะคะรา พะหุกา ตุวั๋งคะอันตะกา
ปะทั๊มกา มาระหา โกตถา ซามะกา จะ หะเรนุกา
หะลิหหะกา คันหะเสลา หะธิเวรา จะ คุคคุลา
วิเพหิกา โจระกา กุตถา ภัปปุรา จะ กะลิ๋งคุกา
อะเฒตถะ สิหา พะยัคคา จะ ปุริสาลู จะ หัตถิโย
เอเมยยา ปะสะหา เจวะ โรหิจจา สะระพา มิคา
โกตถะสุนา สุโนปิ จะ ตุลิยา มะละสันนิพา
จามะธิ จะละนิ ลั๋งคิ ซาปิตา มักกะตา ปิจุ
ทักกะตา กะตะมายา จะ อิกกา โคนะสิรา พะหู
ขัคคา อะราหา นะกุลา กาละเกตถะ พะหุตะโส
มะหิสา โสนา สิคาลา ปั๊มปะกา จะ สะมันตะโต
อากุจจา ปะจะลากา จะ จิตระกา จาปิ หิปิโย
เปละกา จะ อิคาสากา สิหา โคณะนิสาหะกา
อัตถะปาหา จะ โมรา จะ พัสสะรา จะ กุกุตถะกา
จั๋งโกรา กุกกุตา นาคา อันยะมันยั๋ง ปะภูฮิโน
พะกา พะลากา นัขขุหา หิมหิพา โกมจะอาหิกา
พะยัคฆิมะสา โลหะปิตถา ปั๊มมะกา ฮิอะฮิอะกา
กะปิมขะรา ติตติรายโย กุลาวา ปะติกุตถะกา
มันทาละกา เจละเกลุ พันทุติตติระบาละกา
เจลาอะกา ปิ๋งคุลาโย โคณะกา อั๋งคะเหตุกา
กะระวิยา จะ สัคคา จะ อุทุ๋งการะ จะ กุกกุหา
นานาหิขะณะกาหิมนั๋ง นานาสะระนิภูฮิตั๋ง
อะเฒตถะ สะกุนา สันติ นิละกา มันขุพานิกา
โมหันติ สะหะ พะธิยาหิ อันยะมันยั๋ง ปะภูฮิโน
อะเฒตถะ สะกุนา สันติ หิขา มันขุสสะราสิตา
เสตักขิกูตา พันทะรักขา อันทะขา จิตระเปกขุนา
อะเฒตถะ สะกุนา สันติ หิขา มันขุสสะราสิตา
สิขันหิ นิละถิอาหิ อันยะมันยั๋ง ปะภูฮิโน
กุกกุตถะกา กุลิระกา โกตถา โปกขะระสาตะกา
กาละเอยยา พะลิยักขา กะทั๊มพา สุอะสาลิกา
หะลิหหา โลหิตา เสตา อะเฒตถะ นะละกา พะหู
อาระนา พิ๋งคะราขา จะ กะทั๊มพา สุอะโกกิลา
อุกกุสา กุรุรา หั๋งสา อาตา ปะริอะเหมติกา
ปากะหั๋งสา อะติพะลา นัขขุหา ฮิอะฮิอะกา
ปาเรอะตา ระวิหั๋งสา จักกะวากา นะหิจะรา
อาระมาพิรุหา รัมมา อุโพ กาลุปะภูฮิโน
อะเฒตถะ สะกุนา สันติ นานาวันนา พะหู หิขา
โมหันติ สะหะ พะธิยาหิ อันยะมันยั๋ง ปะภูฮิโน
อะเฒตถะ สะกุนา สันติ นานาวันนา พะหู หิขา
สัพเพ มันขู นิภูฮันติ มุจะลินทะมุพะโต สะรั๋ง

อะเฒตถะ สะกุนา สันติ กะระวิยา นามะ เต หิขา
โมหันติ สะหะ พะธิยาหิ อันยะมันยั๋ง ปะภูฮิโน
อะเฒตถะ สะกุนา สันติ กะระวิยา นามะ เต หิขา
สัพเพ มันขู นิภูฮันติ มุจะลินทะมุพะโต สะรั๋ง
เอเมยยา ปะสะหา กิมนั๋ง นาคะสั๋งเสวิตั๋ง อะนั๋ง
นานาละตาหิ สันสันนั๋ง กะหะลิมิคะเสวิตั๋ง
อะเฒตถะ สาสะโป พะหุโก นิวาโร อะระโก พะหุ
สาลิ อะกัตถะปาโก จะ อุจสุ ตัตถะ อะนัปปะโก
อะยั๋ง เอกะปะหิ เอติ อุซุ๋ง คัจสันติ อัสสะมั๋ง
ขุหทั๋ง ปิปาสั๋ง อะระติ๋ง ตัตถะ ปัตโต มะ วินทะติ
ยัตถะ เวสสันตะโร ราซา สะหะ ปุตเตหิ สัมมะติ
หาเรนโต พรามะมะวันนั๋ง อาสะหันจะ มะสันขะตั๋ง
จั๊มมะวาสิ สะมา เสติ ซาตะเวหั๋ง มะนัสสะติ
อิหั๋ง สุตะวา พรัมมะพันหุ อิสิ๋ง กัตะวา ปะหันหิมั๋ง
อุหัคคะจิตโต ปักกามิ ยัตถะ เวสสันตะโร อะหุ

มะหาวะมะวันมะมา นามะ นิตถิตั๋ง

กุมาระปัพพั๋ง นามะ

อุตเตหิ ซาลิ ปะติตถะ โปรานั๋ง วิยะ หิสสะติ
พรามะนั๋ง วิยะ ปัสสามิ นันหิโย มาพิหิระเร
อะหั๋งปิ ตาตะ ปัสสามิ โย โส พรัมมาวะ หิสสะติ
อัทหิโก วิยะ อายาติ อะติถิ โม พะวิสสะติ
กัจจิ นุ โพโต กุสะลั๋ง กัจจิ โพโต อะนามะยั๋ง
กัจจิ อุมเสมะ ยาเปถะ กัจจิ มูละผะลา พะหู
กัจจิ หั๋งสา มะกะสา จะ อัปปะเมวะ สิริ๋งสะปา
วะเม อาละมิคาหิมเม กัจจิ หิ๋งสา มะ วิรุฬหะติ
กุสะลันเจวะ โม พรัมเม อะโถ พรัมเม อะนามะยั๋ง
อะโถ อุมเสมะ ยาเปมะ อะโถ มูละผะลา พะหู
อะโถ หั๋งสา มะกะสา จะ อัปปะเมวะ สิริ๋งสะปา
วะเม อาละมิคาหิมเม หิ๋งสา อัมหั๋ง นะ วิรุฬหะติ
สัตตะ โม มาเส วะสะตั๋ง อะรันเย ฮิวะโสหิมั๋ง
อิหั๋งปิ ปะถะมั๋ง ปัสสามะ พรามะนั๋ง เทวะวันนิมั๋ง
อาหายะ เวลุวั๋ง หันหั๋ง อัคคิหุตตั๋ง กะมันหะลุ๋ง
สะวาคะตันเต มะหาพรัมเม อะโถ เต อะหุราคะตั๋ง
อันโต ปะวิสะ พันหันเต ปาเห ปักขาละยัสสุ เต
ติมหุกามิ ปิยาลามิ มะหุเก กาสะมาธิโย

ຜະລານິ ຂຸທທະກັປປານິ ພຸນຊະ ພຣົມເມ ວະຣັງ ວະຣັງ
ອິທັງປິ ປານິຍັງ ສີຕັງ ອາພະຕັງ ຄິຣິຄັພພະຣາ
ຕະໂຕ ປິວະ ມະຫາພຣົມເມ ສະເຈ ຕະວັງ ອະພິກັງຂະສິ
ອະຖະ ຕະວັງ ເກນະ ວັນເນນະ ເກນະ ວາ ປະນະ ເຫຕຸນາ
ອະນຸປປັຕໂຕ ພະຣະຫາຣັນຍັງ ຕັງ ເມ ອັກຂາທິ ປຸຈສິໂຕ
ຍະຖາ ວາຣິວະໂທ ປູໂຣ ສັພພະກາລັງ ນະ ຂີຍະຕິ
ເອວັນຕັງ ຍາຈິຕາຄັນສິງ ປຸຕເຕ ເມ ເທທິ ຍາຈິໂຕ
ທະທາມິ ນະ ວິກັມປາມິ ອິສສະໂຣ ນະຍະ ພຣາມະນະ
ປາໂຕ ຄະຕາ ຣາຊະປຸຕຕິ ສາຍັງ ອຸນສາໂຕ ເອທິຕິ
ເອກະຣັຕຕິງ ວະສິຕະວານະ ປາໂຕ ຄັຈສະສິ ພຣາມະນະ
ຕັສສາ ນະຫາເຕ ອຸປະຄາເຕ ອະຖະ ເນ ມາລະທາຣິເນ
ເອກະຣັຕຕິງ ວະສິຕະວານະ ປາໂຕ ຄັຈສະສິ ພຣາມະນະ
ນານາປຸປເຜທິ ສັນສັນເນ ນານາຄັນເທທິ ພູສິເຕ
ນານາມູລະຜະລາກິນເນ ຄັຈສະ ສະວາຫາຍະ ພຣາມະນະ
ນະ ວາສະມະພິໂຣຈາມິ ຄະມະນັງ ມັຍຫະ ຮຸຈຈະຕິ
ອັນຕະຣາໂຍປິ ເມ ອັສສະ ຄັຈສັນເຍວະ ຣະເຖສະພະ
ນະ ເຫຕາ ຍາຈະໂຍຄິ ນັງ ອັນຕະຣາຍັສສະ ກາຣິຍາ
ອັຕຖິໂຍ ມັນຕັງ ຊານັນຕິ ສັພພັງ ຄັນທັນຕິ ວາມະໂຕ
ສັທທາຍະ ທານັງ ທະທະໂຕ ມາສັງ ອະທັກຂິ ມາຕະຣັງ
ອັນຕະຣາຍັງປິ ສາ ກະຍິຣາ ຄັຈສັນເຍວະ ຣະເຖສະພະ
ອາມັນຕະຍັສສຸ ເຕ ປຸຕເຕ ມາ ເຕ ມາຕະຣະມັທທະສຸງ
ສັທທາຍະ ທານັງ ທະທະໂຕ ເອວັງ ປຸນຍັງ ປະວັທຖະຕິ
ອາມັນຕະຍັສສຸ ເຕ ປຸຕເຕ ມາ ເຕ ມາຕະຣະມັທທະສຸງ
ມາທິສັສສະ ທະນັງ ທັຕະວາ ຣາຊະ ສັຄຄັງ ຄະມິສສະສິ
ສະເຈ ຕະວັງ ນິຈສະເສ ທັຕຖຸ ມະມະ ພະຣິຍັງ ປະຕິພພະຕັງ
ອັຍຍະຖັສສະປິ ທັສເສທິ ຊາລິງ ກັນຫາຊິນັງ ຈຸໂພ
ອິເມ ກຸມາເຣ ທິສະວານະ ມັນຊຸເກ ປິຍະພານິເນ
ປະຕິໂຕ ສຸມະໂນ ວິຕໂຕ ພະຫຸ ທັສສະຕິ ເຕ ທະນັງ
ອັຈເສທະນັສສະ ພາຍາມິ ຣາຊະປຸຕຕະ ສຸໂນທິ ເມ
ຣາຊະທັນທາຍະ ມັງ ທັຊຊາ ວິກກິເນຍຍະ ທະເນຍຍະ ວາ
ຊິໂນ ທະນັນຈະ ທາເສ ຈະ ຄາຣັຍທັສສະ ພຣົມມະພັນທຸຍາ
ອິເມ ກຸມາເຣ ທິສະວານະ ມັນຊຸເກ ປິຍະພານິເນ
ທັມເມ ຖິໂຕ ມະຫາຣາຊາ ສີວິນັງ ຣັຕຖະວັທຖະໂນ
ລັທທາ ປີຕິໂສມະນັສສັງ ພະຫຸ ທັສສະຕິ ເຕ ທະນັງ
ນາທັນຕັງປິ ກະຣິສສາມິ ຍັງ ນັງ ຕະວັງ ອະນຸສາສະສິ
ທາຣະເກວະ ອະທັງ ເນສສັງ ພຣາມະນິຍາ ປະຣິຈາຣິເກ
ຕະໂຕ ກຸມາຣາ ພະຍະຖິຕາ ສຸຕະວາ ລຸທທັສສະ ພາສິຕັງ
ເຕນະ ເຕນະ ປະທາວິງສຸ ຊາລິ ກັນຫາຊິນາ ຈຸໂພ
ເອທິ ຕາຕະ ປິຍະປຸຕຕະ ປູເຣຖະ ມະມະ ປາຣະມິງ
ທະທະຍັງ ເມພິສິນເຈຖະ ກະໂຣຖະ ອະຈະນັງ ມະມະ

ຍານາ ນາວາ ຈະ ເມ ໂທຖະ ອະຈະລາ ພະວະສາຄະເຣ
ຊາຕິປາຣັງ ຕະຣິສສາມິ ສັນຕາເຣສສັງ ສະເທວະກັງ
ເອທິ ອັມມະ ປິຍະທິຕິ ປູເຣຖະ ມະມະ ປາຣະມິງ
ທະທະຍັງ ເມພິສິນເຈຖະ ກະໂຣຖະ ອະຈະນັງ ມະມະ
ຍານາ ນາວາ ຈະ ເມ ໂທຖະ ອະຈະລາ ພະວະສາຄະເຣ
ຊາຕິປາຣັງ ຕະຣິສສາມິ ອຸທທະຣິສສັງ ສະເທວະກັງ
ຕະໂຕ ກຸມາເຣ ອາທາຍະ ຊາລິງ ກັນຫາຊິນັງ ຈຸໂພ
ພຣາມະນັສສະ ອະທາ ທານັງ ສີວິນັງ ຣັຕຖະວັທຖະໂນ
ຕະໂຕ ກຸມາເຣ ອາທາຍະ ຊາລິງ ກັນຫາຊິນັງ ຈຸໂພ
ພຣາມະນັສສະ ອະທາ ຈິຕໂຕ ປຸຕຕະເກ ທານະມຸຕຕະມັງ
ຕະທາສິ ຍັງ ພິງສະນະກັງ ຕະທາສິ ໂລມະຫັງສະນັງ
ຍັງ ກຸມາເຣ ປະທິນນັມທິ ເມທະນິ ສັມປະກັມປະຖະ
ຕະທາສິ ຍັງ ພິງສະນະກັງ ຕະທາສິ ໂລມະຫັງສະນັງ
ຍັງ ປັນຊະລິກະໂຕ ຣາຊາ ກຸມາເຣ ສຸຊະວັຈສິເຕ
ພຣາມະນັສສະ ອະທາ ທານັງ ສີວິນັງ ຣັຕຖະວັທຖະໂນ
ຕະໂຕ ໂສ ພຣາມະໂນ ລຸທໂທ ລະຕັງ ທັນເຕທິ ສິນທິຍະ
ລະຕາຍະ ທັຕເຖ ພັນທິຕະວາ ລະຕາຍະ ອະນຸມັຊຊະຖະ
ຕະໂຕ ໂສ ຣັຊຊຸມາທາຍະ ທັນທັນຈາທາຍະ ພຣາມະໂນ
ອາໂກຕະຍັນໂຕ ເຕ ເນຕິ ສີວິຣາຊັສສະ ເປກຊະໂຕ
ຕະໂຕ ກຸມາຣາ ປັກກາມຸງ ພຣາມະນັສສະ ປະມຸນຈິຍະ
ອັສສຸປຸນເມທິ ເມຕເຕທິ ປິຕະຣັງ ໂສ ອຸທິກຊະຕິ
ເວທະມັສສັຕຖະປັຕຕັງວະ ປິຕຸ ປາທານິ ວັນທະຕິ
ປິຕຸ ປາທານິ ວັນທິຕະວາ ອິທັງ ວະຈະມັພະຣະວິ
ອັມມາ ຈະ ຕາຕະ ນິກຂັນຕາ ຕະວັນຈະ ໂນ ຕາຕະ ທັສສະສິ
ຍາວະ ອັມມັງປິ ປັສເສມຸ ອະຖະ ໂນ ຕາຕະ ທັສສະສິ
ອັມມາ ຈະ ຕາຕະ ນິກຂັນຕາ ຕະວັນຈະ ໂນ ຕາຕະ ທັສສະສິ
ມາ ໂນ ຕະວັງ ຕາຕະ ອະທະທາ ຍາວະ ອັມມາປິ ເອຕິ ໂນ
ຕະທາຍັງ ພຣາມະໂນ ກາມັງ ວິກກິນາຕຸ ທະນາຕຸ ວາ
ພະລັງກະປາໂທ ອັນທະມະໂຂ ອະໂຖ ໂອວັທທະປິນທິໂກ
ທິໂຄຕຕະໂຣຕໂຖ ຈະປະໂລ ກະລາໂຣ ພັຄຄະນາສະໂກ
ກຸມໂພທະໂຣ ພັຄຄະປິຕຖິ ອະໂຖ ວິສະມະຈັກຂຸໂກ
ໂລທະມັສສຸ ທະຣິຕະເກໂສ ວະລິນັງ ຕິລະກາທະໂຕ
ປິງຄະໂລ ຈະ ວິນະໂຕ ຈະ ວິກະໂຕ ຈະ ພະຣະທາ ຂະໂຣ
ອະຊິນານິ ຈະ ສັນນັທໂທ ອະມະນຸສໂສ ພະຍາມະໂກ
ມະນຸສໂສ ອຸທາຫຸ ຍັກໂຂ ມັງສະໂລທິຕະໂພຊະໂນ
ຄາມາ ອະຣັນຍະມາຄັມມະ ທະນັງ ຕັງ ຕາຕະ ຍາຈະຕິ
ນິຍະມາເມ ປິສາເຈນະ ກິນນຸ ຕາຕະ ອຸທິກາຂະສິ
ອັສະມາ ນູມະ ເຕ ທະທະຍັງ ອາຍະສັງ ທັລທະພັນທະນັງ
ໂຍ ໂນ ພັທເທ ນະ ຊານາສິ ພຣາມະເນນະ ທະເນສິນາ
ອັຈຈາຍິເກນະ ລຸທເທນະ ໂຍ ໂນ ຄາໂວວະ ສຸມພະຕິ

ອິເທວະ ອັຈສະຕັງ ກັນຫາ ນະ ສາ ຊາບາຕິ ກິສະມິນຈິ
ມິຄິວະ ຂີຣະສັມມັຕຕາ ຍູຖາ ທິບາ ປະກັນທະຕິ
ນະ ເມ ອິທັງ ຕະຖາ ທຸກຂັງ ລັພພາ ທິ ປຸມຸບາ ອິທັງ
ຍັນຈະ ອັມມັງ ນະ ປັສສາມິ ຕັງ ເມ ທຸກຂະຕະຣັງ ອິໂຕ
ນະ ເມ ອິທັງ ຕະຖາ ທຸກຂັງ ລັພພາ ທິ ປຸມຸບາ ອິທັງ
ຍັນຈະ ຕາຕັງ ນະ ປັສສາມິ ຕັງ ເມ ທຸກຂະຕະຣັງ ອິໂຕ
ສາ ມູນະ ກະປະນາ ອັມມາ ຈິຣັງ ຣັຕຕາຍະ ຣຸຈຈະຕິ
ກັນຫາຊິນັງ ອະປັສສັນຕິ ກຸມາຣິງ ຈາຣຸທັສສະນິງ
ໂສ ມູນະ ກະປະໂນ ຕາໂຕ ຈິຣັງ ຣັຕຕາຍະ ຣຸຈຈະຕິ
ກັນຫາຊິນັງ ອະປັສສັນໂຕ ກຸມາຣິງ ຈາຣຸທັສສະນິງ
ສາ ມູນະ ກະປະນາ ອັມມາ ຈິຣັງ ຣຸຈຈະຕິ ອັສສະເມ
ກັນຫາຊິນັງ ອະປັສສັນຕິ ກຸມາຣິງ ຈາຣຸທັສສະນິງ
ໂສ ມູນະ ກະປະໂນ ຕາໂຕ ຈິຣັງ ຣຸຈຈະຕິ ອັສສະເມ
ກັນຫາຊິນັງ ອະປັສສັນໂຕ ກຸມາຣິງ ຈາຣຸທັສສະນິງ
ສາ ມູນະ ກະປະນາ ອັມມາ ຈິຣັງ ຣັຕຕາຍະ ຣຸຈຈະຕິ
ອັທຖະຣັຕເຕອະ ຣັຕເຕ ວາ ນະທິວະ ອະວະສຸຈສະຕິ
ໂສ ມູນະ ກະປະໂນ ຕາໂຕ ຈິຣັງ ຣັຕຕາຍະ ຣຸຈຈະຕິ
ອັທຖະຣັຕເຕອະ ຣັຕເຕ ວາ ນະທິວະ ອະວະສຸຈສະຕິ
ອິເມ ເຕ ຊັມພຸກາ ຣຸກຂາ ເວທິສາ ສົນທຸວາຣະກາ
ວິວິທານິ ຣຸກຂະຊາຕານິ ຕານິ ອັຊຊຸ ຊຸຫາມະເສ
ອັສສັຕຖາ ປະນະສາ ເຈເມ ນິໂຄຣທາ ຈະ ກະປິຕຖະນາ
ວິວິທານິ ຜະລະຊາຕານິ ຕານິ ອັຊຊຸ ຊຸຫາມະເສ
ອິເມ ຕິຕຖັນຕິ ອາຣາມາ ອະຍັງ ສິຕູຫະກາ ນະທິ
ຍັຕຖັສສຸ ປຸພເພ ກິລາມະ ຕານິ ອັຊຊຸ ຊຸຫາມະເສ
ວິວິທານິ ປຸປຜະຊາຕານິ ອັສະມິງ ອຸປະຣິ ປັພພະເຕ
ຍານັສສຸ ປຸພເພ ຫາເຣມະ ຕານິ ອັຊຊຸ ຊຸຫາມະເສ
ວິວິທານິ ຜະລະຊາຕານິ ອັສະມິງ ອຸປະຣິ ປັພພະເຕ
ຍານັສສຸ ປຸພເພ ພຸນຊາມະ ຕານິ ອັຊຊຸ ຊຸຫາມະເສ
ອິເມ ໂນ ທັຕຖິກາ ອັສສາ ພະລິພັທທາ ຈະ ໂນ ອິເມ
ເຍຫິສສຸ ປຸພເພ ກິລາມະ ຕານິ ອັຊຊຸ ຊຸຫາມະເສ
ນິຍະມານາ ກຸມາຣາ ເຕ ປິຕະຣັງ ເອຕະທັພະຣະວຸງ
ອັມມັງ ອາໂຣຄະຍັງ ວັຊຊາສິ ຕະວັນຈະ ຕາຕະ ສຸຂິ ພະວະ
ອິເມ ໂນ ທັຕຖິກາ ອັສສາ ພະລິພັທທາ ຈະ ໂນ ອິເມ
ຕານິ ອັມມາຍະ ທັຊເຊສິ ໂສກັນເຕຫິ ວິເມສສະຕິ
ອິເມ ໂນ ທັຕຖິກາ ອັສສາ ພະລິພັທທາ ຈະ ໂນ ອິເມ
ຕານິ ອັມມາ ອຸທິກະັນຕິ ໂສກັງ ປະຕິວິເມສສະຕິ
ຕະໂຕ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ທານັງ ທັຕະວານະ ຂັຕຕິໂຍ
ປັນນະສາລັງ ປະວິສິຕະວາ ກະລູນັງ ປະຣິເທວະຍິ
ກັງ ນະວັຊຊະ ສາຕາ ຕະສິຕາ ອຸປະຣຸຈສັນຕິ ທາຣະກາ
ສາຍັງ ສັງເວສະນາກາເລ ໂກ ເມ ທັສສະຕິ ໂພຊະນັງ

ກັງ ນະວັຊຊະ ສາຕາ ຕະສິຕາ ອຸປະຣຸຈສັນຕິ ທາຣະກາ
ສາຍັງ ສັງເວສະນາກາເລ ອັມມະ ສາຕັມທາ ເທຖະ ໂນ
ກະຖັນນຸ ປະຖັງ ຄັຈສັນຕິ ປັຕຕິກາ ອະນຸປາທະນາ
ສັນຕາ ສູເນທິ ປາເທທິ ໂກ ເມ ທັຕເຖ ຄະເທສສະຕິ
ກະຖັນນຸ ໂສ ນະ ລັຊເຊຍຍະ ສັມມຸຂາ ປະທະຣັງ ມະມະ
ອະທູສະການັງ ປຸຕຕານັງ ອະລັຊຊິ ວະຕະ ພຣາມະໂນ
ໂຍປິເມ ທາສິທາສັສສະ ອັນໂຍ ວາປະນະ ເປສິໂຍ
ຕັສສາປິ ສຸວິທິນັສສະ ໂກ ລັຊຊິ ປະທະຣິສສະຕິ
ວາຣິຊັສເສວະ ເມ ສະໂຕ ພັນທັສສະ ກຸມິນາມຸເຂ
ອັກໂກສະຕິ ປະທະຣະຕິ ປິເຍ ປຸຕເຕ ອະປັສສະໂຕ
ອະທູ ຈາປັງ ຄະເທຕະວານະ ຂັຄຄັງ ພັນທິຍະ ວາມະໂຕ
ອານິສສາມິ ສະເກ ປຸຕເຕ ປຸຕຕານັງ ທິ ວະໂທ ທຸກໂຂ
ອັທທາ ທິ ເມຕັງ ທຸກຂະຣູປັງ ຍັງ ກຸມາຣາ ວິທັນຍະເຣ
ສະຕັນຈະ ທັມມະມັນຍາຍະ ໂກ ທັຕະວາ ອະນຸຕັປປະຕິ
ສັຈຈັງ ກິເຣວະມາທັງສຸ ນະຣາ ເອກັຈຈິຍາ ອິທະ
ຍັສສະ ນັຕຖິ ສະກາ ມາຕາ ຍະຖາ ປິຕາ ອັຕຖິຕິປິ ຕະເຖວະ ໂສ
ເອທິ ກັນເທ ມະຣິສສາມະ ນັຕຖັຕໂຖ ຊີວິເຕນະ ໂນ
ທິນນັມທາຕິ ຊະນິນເທນະ ພຣາມະນັສສະ ທະເນສິໂນ
ອັຈຈາຍິກັສສະ ລຸທທັສສະ ໂຍ ໂນ ຄາໂວວະ ສຸມພະຕິ
ອິເມ ເຕ ຊັມພຸກາ ຣຸກຂາ ເວທິສາ ສົນທຸວາຣິຕາ
ວິວິທານິ ຣຸກຂະຊາຕານິ ຕານິ ກັນເທ ຊຸຫາມະເສ
ອັສສັຕຖາ ປະນະສາ ເຈເມ ນິໂຄຣທາ ຈະ ກະປິຕຖະນາ
ວິວິທານິ ຜະລະຊາຕານິ ຕານິ ກັນເທ ຊຸຫາມະເສ
ອິເມ ຕິຕຖັນຕິ ອາຣາມາ ອະຍັງ ສິຕູຫະກາ ນະທິ
ຍັຕຖັສສຸ ປຸພເພ ກິລາມະ ຕານິ ກັນເທ ຊຸຫາມະເສ
ວິວິທານິ ປຸປຜະຊາຕານິ ອັສະມິງ ອຸປະຣິ ປັພພະເຕ
ຍານັສສຸ ປຸພເພ ຫາເຣມະ ຕານິ ກັນເທ ຊຸຫາມະເສ
ວິວິທານິ ຜະລະຊາຕານິ ອັສະມິງ ອຸປະຣິ ປັພພະເຕ
ຍານັສສຸ ປຸພເພ ພຸນຊາມະ ຕານິ ກັນເທ ຊຸຫາມະເສ
ອິເມ ໂນ ທັຕຖິກາ ອັສສາ ພະລິພັທທາ ຈະ ໂນ ອິເມ
ເຍຫິສສຸ ປຸພເພ ກິລາມະ ຕານິ ກັນເທ ຊຸຫາມະເສ
ນິຍະມານາ ກຸມາຣາ ເຕ ພຣາມະນັສສະ ປະມຸນຈິຍະ
ເຕນະ ເຕນະ ປະທາວິງສຸ ຊາລິ ກັນຫາຊິນາ ຈຸໂພ
ຕະໂຕ ໂສ ຣັຊຊຸມາທາຍະ ທັນທັນຈາທາຍະ ພຣາມະໂນ
ອາໂກຕະຍັນໂຕ ເຕ ເນຕິ ສິວິຣາຊັສສະ ເປກຂະໂຕ
ຕັງ ຕັງ ກັນຫາຊິນາໂວຈະ ອະຍັງ ມັງ ຕາຕະ ພຣາມະໂນ
ລັຕຖິຍາ ປະຕິໂກເຕຕິ ຄະເຣ ຊາຕັງວະ ທາສິຍັງ
ນະ ຈາຍັງ ພຣາມະໂນ ຕາຕະ ທັມມິກາ ໂທນຕິ ພຣາມະນາ
ຍັກໂຂ ພຣາມະນະວັນເນນະ ຊາທິຕຸງ ຕາຕະ ເນຕິ ໂນ
ນິຍະມາເມ ປິສາເຈນະ ກິນນຸ ຕາຕະ ອຸທິກະຂະສິ

ອິເມ ໂນ ປາທຸກາ ທຸກຂາ ທີໂຄ ຈັທທາ ສຸທຸຄຄະໂມ
ນິເຈ ໂວລັມພະເຕ ສູຣິໂຍ ພຣາມະໂນ ຈະ ທາເຣຕິ ໂນ
ໂອກັນທາມະເສ ພູຕານິ ປັພພະຕານິ ອະນານິ ຈະ
ສະຣັສສະ ສິຣະສາ ວັນທາມະ ສຸປະຕິຕເຖ ຈະ ອາປະເກ
ຕິນະລະຕານິ ໂອສະໂທຍະ ປັພພະຕານິ ອະນານິ ຈະ
ອັມມັງ ອາໂຣຄະຍັງ ວັຊຊາຖະ ອະຍັງ ໂນ ເນຕິ ພຣາມະໂນ
ວັຊຊັນຕຸ ໂພນໂຕ ອັມມັນຈະ ມັທທິງ ອັສະມາກະ ມາຕະຣັງ
ສະເຈ ອະນຸປປະຕິຕຸກາມາສິ ຂິປປັງ ອະນຸປະຕິຍາສິ ໂນ
ອະຍັງ ເອກະປະທິ ເອຕິ ອຸຊຸງ ຄັຈສະຕິ ອັສສະມັງ
ຕະເມວານຸປປະເຕຍຍາສິ ອະປິ ປັສເສສິ ເນ ລະຫຸງ
ອະໂທ ວະຕະ ເຣ ຊະຕິນິ ວະນະມູລະຜະລະຫາຣິເກ
ສຸນຍັງ ທິສະວານະ ອັສສະມັງ ຕັນເຕ ທຸກຂັງ ພະວິສສະຕິ
ອະຕິເວລັງ ນຸ ອັມມາຍະ ອຸນສາ ລັທໂທ ອະນັປປະໂກ
ຍາ ໂນ ພັນເທ ນະ ຊານາຕິ ພຣາມະເມນະ ທະເມສິນາ
ອັຈຈາຍິເກນະ ລຸທເທນະ ໂຍ ໂນ ຄາໂວວະ ສຸມພະຕິ
ອະປັຊຊະ ອັມມັງ ປັສເສມຸ ສາຍັງ ອຸນສາໂຕ ອາຄະຕັງ
ທັຊຊາ ອັມມາ ພຣາມະນັສສະ ຜະລັງ ຂຸທເທນະ ມິສສິຕັງ
ຕະທາຍັງ ອະສິໂຕ ສາໂຕ ນະ ພາລະທັງ ຕະຣະເຍຍະ ໂນ
ສູນາ ຈະ ວະຕະ ໂນ ປາທາ ພາລະທັງ ຕາເຣຫິ ພຣາມະໂນ
ອິຕິ ຕັຕຖະ ວິລະປິງສຸ ກຸມາຣາ ມາຕຸຄິທທິໂນ

ກຸມາຣະປັພພັງ ນາມະ ນິຕຖິຕັງ

ມັທທິປັພພັງ ນາມະ

ເຕສັງ ລາລະປິຕັງ ສຸຕະວາ ຕະໂຍ ວາລາ ວະເນ ມິຄາ
ສີໂທ ພະຍັຄໂຄ ຈະ ທີປີ ຈະ ອິທັງ ວະຈະນະມັພະຣະວຸງ
ມາ ເຫວະ ໂນ ຣາຊະປຸຕຕິ ສາຍັງ ອຸນສາໂຕ ອາຄະມາ
ມາ ເຫວັມຫາກະ ນິພໂພເຄ ເຫຖະຍິຕຖະ ວະເນ ມິຄາ
ສີໂທ ຈະ ນັງ ວິເຫເຖຍຍະ ພະຍັຄໂຄ ທີປີ ຈະ ລັກຂະນັງ
ເນວະ ຊາລິກຸມາຣັສສະ ກຸໂຕ ກັນທາຊິນາ ສິຍາ
ອຸພະເຍເນວະ ຊິຍເຍຖະ ປະຕິປຸຕເຕ ຈະ ລັກຂະນາ
ຂະນິຕຕິກັງ ເມ ປະຕິຕັງ ທັກຂິນັກຂິ ຈະ ຜັນທະຕິ
ອະຜະລາ ຜະລິໂນ ຮຸກຂາ ສັພພາ ມຸຍທັນຕິ ເມ ທິສາ
ຕັສສາ ສາຍັນທະກາລັມທິ ອັສສະມາຄະມະນັງ ປະຕິ
ອັຕຖັງຄະຕັມທິ ສຸຣິເຍ ວາລາ ປັນເຖ ອຸປັຕຖະຫຸງ
ນິເຈ ໂຈລັມພະເຕ ສູຣິໂຍ ທູເຣ ຈະ ວະຕະ ອັສສະໂມ
ຍັນຈະ ເນສັງ ອິໂຕ ທັສສັງ ຕັນເຕ ພຸນເຊຍຍຸ ໂພຊະນັງ

ໂສ ນູນະ ຂັຕຕິໂຍ ເອໂກ ປັນນະສາລາຍະ ອັຈສະຕິ
ໂຕເສນໂຕ ທາຣະເກ ສາເຕ ມະມັງ ທິສະວາ ອະນາຍະຕິງ
ເຕ ນູນະ ປຸຕຕະກາ ມັຍທັງ ກະປະນາຍະ ວະຣາກິຍາ
ສາຍັງ ສັງເວສະນາກາເລ ຂິຣະປິຕາວະ ອັຈສະເຣ
ເຕ ນູນະ ປຸຕຕະກາ ມັຍທັງ ກະປະນາຍະ ວະຣາກິຍາ
ສາຍັງ ສັງເວສະນາກາເລ ວາຣິປິຕາວະ ອັຈສະເຣ
ເຕ ນູນະ ປຸຕຕະກາ ມັຍທັງ ກະປະນາຍະ ວະຣາກິຍາ
ປັຈຈຸຄຄະຕາ ມັງ ຕິຕຖັນຕິ ວັຈສາ ພາລາວະ ມາຕະຣັງ
ເຕ ນູນະ ປຸຕຕະກາ ມັຍທັງ ກະປະນາຍະ ວະຣາກິຍາ
ປັຈຈຸຄຄະຕາ ມັງ ຕິຕຖັນຕິ ທັງສາວຸປະຣິປັລລະເລ
ເຕ ນູນະ ປຸຕຕະກາ ມັຍທັງ ກະປະນາຍະ ວະຣາກິຍາ
ປັຈຈຸຄຄະຕາ ມັງ ຕິຕຖັນຕິ ອັສສະມັສສາວິທູຣະໂຕ
ເອກາຍະໂນ ເອກະປະໂຖ ສະຣາ ໂສພພາ ຈະ ປັສສະໂຕ
ອັນຍັງ ມັຄຄັງ ນະ ປັສສາມິ ເຍນະ ຄັຈເສຍຍະ ອັສສະມັງ
ມິຄາ ນະມັຕຖຸ ຣາຊາໂນ ກາມະນັສະມິງ ມະທັພພະລາ
ທັມເມນະ ພາຕະໂຣ ໂຫຖະ ມັຄຄັງ ເມ ເຫຖະ ຍາຈິຕາ
ອະວະຣຸທທັສສາທັງ ພະຣິຍາ ຣາຊະປຸຕັສສະ ສິຣິມະໂຕ
ຕັນຈາທັງ ນາຕິມັນຍາມິ ຣາມັງ ສິຕາວະນຸພພະຕາ
ຕຸມເຫ ຈະ ປຸຕເຕ ປັສສະຖະ ສາຍັງ ສັງເວສະນັງ ປະຕິ
ອະທັນຈະ ປຸຕເຕ ປັສເສຍຍັງ ຊາລິງ ກັນທາຊິນັງ ຈຸໂພ
ພະຫຸນຈິທັງ ມູລະຜະລັງ ພັກໂຂ ຈາຍັງ ອະນັປປະໂກ
ຕະໂຕ ອຸປັທຖັງ ທັສສາມິ ມັຄຄັງ ເມ ເຫຖະ ຍາຈິຕາ
ຣາຊະປຸຕຕິ ຈະ ໂນ ມາຕາ ຣາຊະປຸຕໂຕ ຈະ ໂນ ປິຕາ
ທັມເມນະ ພາຕະໂຣ ໂຫຖະ ມັຄຄັງ ເມ ເຫຖະ ຍາຈິຕາ
ຕັສສາ ລາລັປປະມານາຍະ ພະຫຸງ ກາຮຸນຍະສັນທິຕັງ
ສຸຕະວາ ເນລະປະຕິງ ວາຈັງ ວາລາ ປັນຖາ ອະປັກກະມຸງ
ອິມັມທິ ນັງ ປະເທສັມທິ ປຸຕຕະກາ ປັງສຸກຸນຖິຕາ
ປັຈຈຸຄຄະຕາ ມັງ ຕິຕຖັນຕິ ວັຈສາ ພາລາວະ ມາຕະຣັງ
ອິມັມທິ ນັງ ປະເທສັມທິ ປຸຕຕະກາ ປັງສຸກຸນຖິຕາ
ປັຈຈຸຄຄະຕາ ມັງ ຕິຕຖັນຕິ ທັງສາວຸປະຣິປັລລະເລ
ອິມັມທິ ນັງ ປະເທສັມທິ ປຸຕຕະກາ ປັງສຸກຸນຖິຕາ
ປັຈຈຸຄຄະຕາ ມັງ ຕິຕຖັນຕິ ອັສສະມັສສາວິທູຣະໂຕ
ເຕ ມິຄາ ວິຍະ ອຸກທັນນາ ສະມັນຕາມະພິທາວິໂນ
ອາມັນທິໂນ ປະມຸທິຕາ ວັຄຄະມານາວະ ກັມປະເຣ
ຕະຍັຊຊະ ປຸຕເຕ ນະ ປັສສາມິ ຊາລິງ ກັນທາຊິນັງ ຈຸໂພ
ສະກະລິວະ ມິຄິ ສາປັງ ປັກຂິ ມຸຕຕາວະ ປັນຊະຣາ
ໂອຫາຍະ ປຸຕເຕ ນິກຂະມິງ ສິຫິວາມິສະຄິທທິນິ
ຕະຍັຊຊະ ປຸຕເຕ ນະ ປັສສາມິ ຊາລິງ ກັນທາຊິນັງ ຈຸໂພ
ອິທັງ ເນສັງ ປະທັກກັນຕັງ ນາຄານະມິວະ ປັພພະເຕ
ຈິຕະກາ ປະຣິກິນນາໂຍ ອັສສະມັສສາວິທູຣະໂຕ

ئۇيغۇرشۇناسلىق ئىلمىي ژۇرنىلى

ئۇيغۇرشۇناسلىق ئىلمىي ژۇرنىلى

ອິເມ ທັ໋ງສາ ຈະ ໂກນຈາ ຈະ ມະຍຸຣາ ຈິຕຣະເປຊຸນາ
ເຍທິສສຸ ປຸພເພ ກິລິ໋ງສຸ ເຕ ກຸມາຣາ ນະ ທິສສະເຣ
ອິມາ ຕາ ອະນະຄຸມພາໂຍ ປຸປຜິຕາ ສັພພະກາລິກາ
ຍັຕຖັສສຸ ປຸພເພ ກິລິ໋ງສຸ ເຕ ກຸມາຣາ ນະ ທິສສະເຣ
ອິມາ ຕາ ໂປກຂະຣະນິ ຣັມມາ ຈັກກະວາກູປະກູຊິຕາ
ມັນທາລະເກທິ ສັນສັນນາ ປະທຸມຸປປະລະເກທິ ຈະ
ຍັຕຖັສສຸ ປຸພເພ ກິລິ໋ງສຸ ເຕ ກຸມາຣາ ນະ ທິສສະເຣ
ນະ ເຕ ກັຕຖານິ ພິນນາຕິ ນະ ເຕ ອຸທະກະມາພະຕັ໋ງ
ອັຄຄິປິ ເຕ ນະ ທາປິໂຕ ກິນນຸ ມັນໂທວະ ຊາຍະສິ
ປິໂຍ ປິເຍນະ ສັ໋ງຄັມມະ ສະໂມ ເມ ພະຍະປະທັນຍະຕິ
ຕະຍັຊຊະ ປຸຕເຕ ນະ ປັສສາມິ ຊາລິ໋ງ ກັນຫາຊິນ໋ງ ຈຸໂພ
ນະ ໂຂ ໂນ ເທວະ ປັສສາມິ ເຍນະ ເຕ ນິທະຕາ ມະຕາ
ກາໂກລາປິ ນະ ວັສສັນຕິ ມະຕາ ເມ ນູນະ ທາຣະກາ
ນະ ໂຂ ໂນ ເທວະ ປັສສາມິ ເຍນະ ເຕ ນິທະຕາ ມະຕາ
ສະກຸນາປິ ນະ ວັສສັນຕິ ມະຕາ ເມ ນູນະ ທາຣະກາ
ສາ ຕັຕຖະ ປະຣິເທວິຕະວາ ປັພພະຕານິ ວະນານິ ຈະ
ປຸນະເທວັສສະນ໋ງ ຄັນຕະວາ ສາມິກັສສັນຕິເກ ໂຣທິ ອິຕິປິ
ນະ ໂຂ ໂນ ເທວະ ປັສສາມິ ເຍນະ ເຕ ນິທະຕາ ມະຕາ
ກາໂກລາປິ ນະ ວັສສັນຕິ ມະຕາ ເມ ນູນະ ທາຣະກາ
ນະ ໂຂ ໂນ ເທວະ ປັສສາມິ ເຍນະ ເຕ ນິທະຕາ ມະຕາ
ສະກຸນາປິ ນະ ວັສສັນຕິ ມະຕາ ເມ ນູນະ ທາຣະກາ
ນະ ໂຂ ໂນ ເທວະ ປັສສາມິ ເຍນະ ເຕ ນິທະຕາ ມະຕາ
ວິຈະຣັນຕິ ຣຸກຂະມູເລສຸ ປັພພະເຕສຸ ຄຸຫາສຸ ຈະ
ອິຕິ ມັທທີ ວະຣາໂຣທາ ຣາຊະປຸຕຕິ ຍະສັສສິນິ
ພາທາ ປັຄຄັຍທະ ກັນທິຕະວາ ຕັຕເຖວະ ປະຕິຕາ ສະມາ
ຕະມັຊຊະປັຕຕ໋ງ ຣາຊະປຸຕຕິ໋ງ ອຸທະເກນາພິສິນຈະຖະ
ອັສສັຕຖ໋ງ ນ໋ງ ວິທິຕະວານະ ອະຖະ ນ໋ງ ເອຕະທັພະຣະວິ
ອາທິເຍເນວະ ເຕ ມັທທິ ທຸກຂ໋ງ ນັກຂາຕຸມິຈສິສ໋ງ
ທະລິທໂທ ຍາຈະໂກ ວຸທໂຖ ພຣາມະໂນ ຄະຣະມາຄະໂຕ
ຕັສສະ ທິນນາ ມະຍາ ປຸຕຕາ ມັທທິ ມາ ພາຍິ ອັສສະສະ
ນ໋ງ ປັສສະ ມັທທິ ມາ ປຸຕເຕ ມາ ພາລະທ໋ງ ປະຣິເທວະຍິ
ລັຈສາມະ ປຸຕເຕ ຊີວັນຕາ ອະໂຣຄາ ຈະ ພະວາມະເສ
ປຸຕເຕ ປະສຸນຈະ ທັນຍັນຈະ ຍັນຈະ ອັນຍ໋ງ ຄະເຣ ທະນ໋ງ
ທັຊຊາ ສັປປຸຣິໂສ ທານ໋ງ ທິສະວາ ຍາຈະກະມາຄະເຕ
ອະນຸໂມທາທິ ເມ ມັທທິ ປຸຕຕະເກ ທານະມຸຕຕະນ໋ງ
ອະນຸໂມທາມິ ເຕ ເທວະ ປຸຕຕະເກ ທານະມຸຕຕະນ໋ງ
ທັຕະວາ ຈິຕຕ໋ງ ປະສາເທທິ ພິຍໂຍ ທານ໋ງ ທະໂທ ພະວະ
ໂຍ ຕະວ໋ງ ມັຈເສຣະພູເຕສຸ ມະນຸສເສສຸ ຊະນາທິປະ
ພຣາມະນັສສະ ອະທາ ທານ໋ງ ສີວິນ໋ງ ຣັຕຖະວັທຖະໂນ
ນິນນາທິຕາ ເຕ ປະຖະວິ ສັທໂທ ເຕ ຕິທິວ໋ງຄະໂຕ

ສະມັນຕາ ວິຊຊຸຕາ ອາຄຸ໋ງ ຄິຣິນ໋ງວະ ປະຕິສຸຕາ
ຕັສສະ ເຕ ອະນຸໂມທັນຕິ ອຸໂພ ນາຣະທະປັພພະຕາ
ອິນໂທ ຈະ ພຣັມມາ ຈະ ປະຊາປະຕິ ຈະ
ໂສໂມ ຍະໂມ ເວສສະວະໂນ ຈະ ຣາຊາ
ສັພເພ ເທວານຸໂມທັນຕິ ຕາວະຕິ໋ງສາ ສະອິນທະກາ
ອິຕິ ມັທທີ ວະຣາໂຣທາ ຣາຊະປຸຕຕິ ຍະສັສສິນິ
ເວສສັນຕະຣັສສະ ອະນຸໂມທິ ປຸຕຕະເກ ທານະມຸຕຕະນ໋ງ

ມັທທີປັພພ໋ງ ນາມະ ນິຕຖິຕ໋ງ

ສັກກະປັພພ໋ງ ນາມະ

ຕະໂຕ ຣັຕະຍາ ວິວະສາເນ ສຸຣິຍັສສຸຄຄະມະນ໋ງ ປະຕິ
ສັກໂກ ພຣາມະນະວັນເນນະ ປາໂຕ ເນສ໋ງ ອະທິສສະຖະ
ກັຈຈິ ນຸ ໂພໂຕ ກຸສະລ໋ງ ກັຈຈິ ໂພໂຕ ອະນາມະຍ໋ງ
ກັຈຈິ ອຸບເສນະ ຍາເປຖະ ກັຈຈິ ມູລະຜະລາ ພະຫູ
ກັຈຈິ ທ໋ງສາ ມະກະສາ ຈະ ອັປປະເມວະ ສິຣິ໋ງສະປາ
ວະເມ ວາລະມິຄາກິນເມ ກັຈຈິ ທ໋ງສາ ນະ ວິຊຊະຕິ
ກຸສະລັນເຈວະ ໂນ ພຣັມເມ ອະໂຖ ພຣັມເມ ອະນາມະຍ໋ງ
ອະໂຖ ອຸນເສນະ ຍາເປມະ ອະໂຖ ມູລະຜະລາ ພະຫູ
ອະໂຖ ທ໋ງສາ ມະກະສາ ຈະ ອັປປະເມວະ ສິຣິ໋ງສະປາ
ວະເມ ວາລະມິຄາກິນເມ ທ໋ງສາ ມັຍທ໋ງ ນະ ວິຊຊະຕິ
ສັຕຕະ ໂນ ມາເສ ວະສະຕ໋ງ ອະຣັນເຍ ຊີວິໂສກິນ໋ງ
ອິທ໋ງປິ ທຸຕິຍ໋ງ ປັສສາມະ ພຣາມະນ໋ງ ເທວະວັນນິນ໋ງ
ອາຫາຍະ ເວລຸວ໋ງ ທິ໋ນທ໋ງ ທາເຣນຕ໋ງ ອະຊິນັກຂິປ໋ງ
ສະວາຄະຕັນເຕ ມະຫາພຣັມເມ ອະໂຖ ເຕ ອະທຸຣາຄະຕ໋ງ
ອັນໂຕ ປະວິສະ ພັທທັນເຕ ປາເທ ປັກຂາລະຍັສສຸ ເຕ
ຕິນທຸກາມິ ປິຍາລານິ ມະທຸເກ ກາສະມາຣິໂຍ
ຜະລານິ ຂຸທທະກັປປານິ ພຸນເຊ ພຣັມເມ ວະຣ໋ງ ວະຣ໋ງ
ອິທ໋ງປິ ປານິຍ໋ງ ສີຕ໋ງ ອາພະຕ໋ງ ຄິຣິຄັພພະຣາ
ຕະໂຕ ປິວະ ມະຫາພຣັມເມ ສະເຈ ຕະວ໋ງ ອະພິກ໋ງຂະສິ
ອະຖະ ຕະວ໋ງ ເກນະ ວັນເນນະ ເກນະ ວາ ປະນະ ເຫຕຸນາ
ອະນຸປປັຕໂຕສິ ພະຣະຫາຣັນຍ໋ງ ຕ໋ງ ເມ ອັກຂາທິ ປຸຈສິໂຕ
ຍະຖາ ວາຣິວະໂທ ປູໂຣ ສັພພະກາລ໋ງ ນະ ຊິຍະຕິ
ເອວັນຕ໋ງ ຍາຈິຕາຄັຈສ໋ງ ພະຣິຍ໋ງ ເມ ເທທິ ຍາຈິໂຕ
ທະທາມິ ນະ ວິກັມປາມິ ຍ໋ງ ມ໋ງ ຍາຈະສິ ພຣາມະນະ
ສັນຕ໋ງ ນັປປະຕິຄຸຍຫາມິ ທາເມ ເມ ຣະມະເຕ ມະໂນ
ມັທທິ໋ງ ຫັຕເຖ ຄະເຫຕະວານະ ອຸທະກັສສະ ກະມັນທະລຸ໋ງ
ພຣາມະນັສສະ ອະທາ ທານ໋ງ ສີວິນ໋ງ ຣັຕຖະວັທຖະໂນ

ตะหาสิ ยัง พิงสะมะกัง ตะหาสิ โลมะหังสะนัง
มัหหิง ปะธิจจะชันตัสสะ เมหะนิ สัมปะกัมปะถะ
เมอะ สา มัหหิ พาภูติ นะ สันทิยะติ นะ โรหะติ
เปภะเวสสะ ตุมหิ สา เอสะ ชานาติ ยัง อะรัง
ชาลิง กันหาชินัง หิตัง มัหหิง เหวิง ปะติพพะตัง
จะชะมาโน นะ จินเตสิง โพหิยาเยอะ ภาระนา
นะ เม เหสสา อุโพ ปุตตา มัหหิ เหวิ นะ อัปปิยา
สัพพันยุตัง ปิยัง มัยหัง ตัสะมา ปิเย อะหาสะหัง
โภมาธิ ยัสสาหัง พะธิยา สามิโภ มะมะ อิสสะโร
ยัสสิจเส ตัสสะ มัง หัชชา วิภาภิเนยยะ หะเนยยะ วา
เตสัง สังกัปปะมันยายะ เหวินโห เอตะหัพะธะวิ
สัพเพ ชิตา เต ปัจจุหา เย หิพพา เย จะ มานุสา
นิมมาหิตา เต ปะถะวิ สัหโห เต ติหิวังคะโต
สะมันตา วิชชุตา อาคู ถิธินังอะ ปะติสสุตา
ตัสสะ เต อะนุโมหันติ อุโพ มาระหะปัพพะตา

อินโห จะ พรัมมา จะ ปะชาปะติ จะ
โสโม ยะโม เวสสะวะโน จะ ธาชา

สัพเพ เหวานุโมหันติ หุภาภะรัง หิ ภะโรติ โส
หุหหะหัง หะหะมานานัง หุภาภะรัง กัมมะกุพพะตัง
อะสันโต นานุกุพพันติ สะตัง หัมโม หุรันวะโย
ตัสะมา สะตันจะ อะสะตัง นานา โหติ อิโต คะติ
อะสันโต นิระยัง ยันติ สันโต สัคคะปะรายะนา
ยะเมตัง ภุมาเร อะหา พะธิยัง อะหา วะเน วะสัง
พรัมมะยานะมะโนภกัมมะ สัคเค เต ตัง วิปัจจะตุ
หะหามิ โพโต พะธิยัง มัหหิง สัพพังคะโสพินิ
ตะวันเจวะ มัหหิยา สันโน มัหหิ จะ ปะตินา สะหะ
ยะถา ปะโย จะ สังโข จะ อุโพ สะมานะวันนิโน
เอวัง ตุวันจะ มัหหิ จะ สะมานะมะนะเจตะสา
อะวะรุหเหตถะ อะรันยัสะมิง อุโพ สัมมะถะ อัสสะเม
ขัตติยา โคตตะสัมปันนา สุชาตา มาตุเปติโต
ยะถา ปุนยามิ กะยิราถะ หะหันตา อะปะราปะรัง
สักโกหะมัสะมิ เหวินโห อาคะโตสะมิ ตะวันติเก
อะรัง อะรัสสุ ราชิสิ อะเร อัตถะ หะหามิ เต
อะรันเจ เม อะโห สักกะ สัพพะพูตานะมิสสะระ
ปิตา มัง อะนุโมเหยยะ อิโต ปัตตัง สะกัง คะรัง
อาสะเมนะ นิมันเตยยะ ปะถะเมตัง อะรัง อะเร
ปุริสัสสะ อะหัง นะ โรเจยยัง อะปิ กิพพิสะการะกัง
วัชชัง อะหัมหา โมเจยยัง หุติเยตัง อะรัง อะเร
เย อุหถา เย จะ หะหะรา เย จะ มัชชิมะโปริสา
มะเมอะ อุปะชิเวยยุ ตะติเยตัง อะรัง อะเร

ปะระหาริ่ง นะ คัจเสยยัง สะหาระปะสุโต สิยัง
ถินัง อะสัง นะ คัจเสยยัง จะตุตเถตัง อะรัง อะเร
ปุตโต เม สักกะ ชาเยถะ โส จะ หิคายุโภ สิยา
หัมเมนะ ชิเม ปะถะวิง ปันจะเมตัง อะรัง อะเร
ตะโต ธัตะยา วิอะสะเม สุธิยัสสุคคะมะนัง ปะติ
หิพะยา พักขา ปาตุพะเวยยุง สัตถะเมตัง อะรัง อะเร
หะหะโต เม นะ ชิเยถะ หัตะอา นานุตะเปยยะหัง
หะหัง จิตตัง ปะสาเหยยัง สัตตะเมตัง อะรัง อะเร
อิโต อิมุจจะมานาหัง สัคคะคามิ วิเสสะคู
อะนิพพัตติ ตะโต อัสสัง อัตถะเมตัง อะรัง อะเร
ตัสสะ ตัง อะจะนัง สุตะอา เหวินโห เอตะหัพะธะวิ
อะจิรัง อะตะ เต ตาโต ปิตา ตัง หัตถุเมสสะติ
อิหัง วัตะอานะ มะคะอา เหวะธาชา สุชัมปะติ
เวสสันตะเร อะรัง หัตะอา สัคคะกายัง อะปักกะมิ

สักกะปัพพัง นามะ นิตถิตัง

มะหาธาชะปัพพัง นามะ

ภัสเสตัง มุชะมาพาติ เหมังอุตตัตตะมัคคิมา
นิกชังอะ ชาตะรูปัสสะ อุกกามุชะปะหังสิตัง
อุโพ สะหิสะปัจจังคา อุโพ สะหิสะลักชะนา
ชาลิสสะ สะหิโส เอโก เอกา หันหาชินา ยะถา
สิหา อิลาอะ นิกชันตา อุโพ สัมปัตติรูปะกา
ชาตะรูปะมะยาเยอะ อิเม หิสสันติ หาระกา
ภุโต นุ ตะวัง พาธัหะวาชะ อิเม อาเมสิ หาระเก
อัชชะ ธัตถะมะนุปปัตโต ภุโต อาคัจสะสิ พราหมะนะ
มัยหันเต หาระกา เหอะ หิมนา วิตเตมะ สันชะยะ
อัชชะ ปันนะระสา ธัตติ ยะโต ลัหหา เม หาระกา
เกมะ อาจารยะ เปยเยมะ สัมมา ยาเมนะ สัหหะเห
โก เต ตัง หาหะมะหะหา ปุตตะเก หาหะมุตตะมัง
โย ยาจะตัง ปะติตถาสิ พูตานัง หะระนิธิอะ
โส เม เวสสันตะโร ธาชา ปุตเตหาสิ อะเม อะสัง
โย ยาจะตัง คะติ อาสิ สะวันตินังอะ สาคะโร
โส เม เวสสันตะโร ธาชา ปุตเตหาสิ อะเม อะสัง
ภุกกะตัง อะตะ โพ รันยา สัหเหมะ คะระเมสินา
กะถัง นุ ปุตตะเก หัชชา อะรันเย อะอะรุหะโก
อิมัง โพนโต นิสาเมถะ ยาวันเตตถะ สะมาคะตา

กะถัง เวสสันตะโร ธาชา ปุตเตหาสิ อะเม อะสัง
หาสัง หาสิมจะ โส ทัชชา อัสสัง จัสสะตะธิระกัง
ทัตถิมจะ ภุมชะรัง ทัชชา กะถัง โส ทัชชา หาระเภ
ยัสสะ มาสสะ ถะเร หาโส อัสโส จัสสะตะธิระโถ
ทัตถิ จะ ภุมชะโร มาโถ กิง โส ทัชชา ปิตามะหะ
หามะมัสสะ ปะสังสามะ มาอะมิมหามะ โปตะกะ
กะถัง มุ หะหะยัง อาสิ ตุมเห ทัตะอา อะมิพพะเภ
(ปิตา มัยหัง มะหาราชะ อัมเห ทัตะอา อะมิพพะเภ
สุตะวามะ กะลูมัง วาจัง อัจสะกับหายะ พาสิตัง)
ทุกชัสสะ หะหะยัง อาสิ อะโถ อุมหังปิ อัสสะสิ
โรหะมิ เหอะ ตามพักชิ ปิตา อัสสูมิ วัตตะยิ
ยันตัง กับหาชิมาโอจะ อะยัง มัง ตาตะ พรามะโม
ลัตถิยา ปะติโภเตติ ถะเร ชาตังอะ หาสิยัง
มะ จายัง พรามะโม ตาตะ ทัมมิกา โหมติ พรามะมา
ยักโข พรามะมะอับเมมะ ชาทิตุง ตาตะ เมติ โม
มิยะมาเม ปิสาเจมะ กิมมุ ตาตะ อุทิกชะสิ
ราชะปุตติ จะ โอ มาตา ราชะปุตโต จะ โอ ปิตา
ปุพเพ เม อังกะมาธุยหะ กิมมุ ติตถะถะ อาระกา
ราชะปุตติ จะ โอ มาตา ราชะปุตโต จะ โอ ปิตา
หาสา มะยัง พรามะมัสสะ ตัสะมา ติตถามะ อาระกา
มา สัมเมวัง อะอะจุตถะ ทัยหะเต หะหะยัง มะมะ
จิตะกายังอะ เม กาโย อาสะเม มะ สุขัง ละเพ
มา สัมเมวัง อะอะจุตถะ พิยโย โสกัง ชะเนถะ มัง
มิกกิมิสสามิ ทัพเพมะ มะ โอ หาสา พะวิสสะถะ
กิมัลลิยัง หิ โอ ตาตะ พรามะมัสสะ ปิตา อะหา
ยะถาพูตัง เม อักขาถะ ปะติปาเหมตุ พรามะมัง
สะหัสสัลลัง หิ มัง ตาตะ พรามะมัสสะ ปิตา อะหา
อัจสัง กับหาชิมัง กับยัง หัตถิอาทิสะเตมะ จะ
อุตเถหิ กัตเต ตะระมาโม พรามะมัสสะ อะวากะระ
หาสิสะตัง หาสะสะตัง ถะวัง หัตถูสะพัง สะตัง
ชาตะรูปะสะหัสสัมจะ ปุตตามัง เหหิ มิกกะยัง
ตะโต กัตตา ตะระมาโม พรามะมัสสะ อะวากะธิ
หาสิสะตัง หาสะสะตัง ถะวัง หัตถูสะพัง สะตัง
ชาตะรูปะสะหัสสัมจะ ปุตตามังหาสิ มิกกะยัง
(หาสิสะตัง หาสะสะตัง ถะวัง หัตถูสะพัง สะตัง
อัสสะตะธิระถัมเจอะ สัพพะโพเถ สะตัง สะตัง
ชาตะรูปะสะหัสสัมจะ พรามะมัสสะ กะเมสิโม
อัจจายิกัสสะ ลุหัสสะ ปุตตามังหาสิ มิกกะยัง)
มิกกิมิตะวา จะ มะหาเปตะวา โพชะยิตะวามะ หาระเภ
สะมะลังกะริตะวา พันเหมะ อุจจังเภ อุปะเวสะยุง
สิสัง มะหาเต สุจิวัตเถ สัพพาพะระมะพูสิเต
ราชา อังเภ กะริตะวามะ อัยยะโก ปะริปุจสะถะ
กุมหะเล ลุสิเต มาเล สัพพาลังการะพูสิเต
ราชา อังเภ กะริตะวามะ อิหัง อะจะมะมัพพะระวิ
กัจจิ อุโพ อะโรถา เต ชาลิ มาตาปิตา ตะวะ
กัจจิ อุมเสมะ ยาเปนติ กัจจิ มูลละผะลา พะหู
กัจจิ หังสา มะกะสา จะ อัปปะเมอะ สิริงสะปา
อะเม อาละมิถากิมเม กัจจิ หิงสา มะ วิชชะติ
อะโถ อุโพ อะโรถา เต เหวะ มาตาปิตา มะมะ
อะโถ อุมเสมะ ยาเปนติ อะโถ มูลละผะลา พะหู
อะโถ หังสา มะกะสา จะ อัปปะเมอะ สิริงสะปา
อะเม อาละมิถากิมเม หิงสา เมสัง มะ วิชชะติ
ละมันตาลุกะลัมพานิ วิลานิตักกะลานิ จะ
โภลัง พัลลาตะกัง เพลลัง สา โม อาหัจจะ โปสะติ
ยันเจอะ สา อาหะระติ อะมะมูลละผะลาหาริยา
ตัง โม สัพเพ สะมาลัมตะวา ริตติง พุมชามะ โม หิวา
อัมมา จะ โม กิสา ปัมหุ อาหะรันติ หุมัปผะลัง
วาตาตะเปมะ สุขุมาลี ปะหุมัง หัตถะละตังมิวะ
อัมมายะ ปะตะมูเภสา วิจะรันตะยา พะระหาอะเม
อะเม อาละมิถากิมเม ชัลละหิปิมิเสวิเต
เภเสสุ ชะตัง พันหิตะวา กัจเส ชัลละมะหาระยิ
(หาเรมโต พรามะมะอัมมัง อาสะหัมจะมะสัมชะตัง)
จัมมะวาสิ สะมา เสติ ชาตะเวหัง มะมัสสะติ
ปุตตา ปิยา มะนุสสานัง โลกัสะมิง อุปปัชชิสุง
มะ หิ มูมัมหากัง อัยยัสสะ ปุตเต สิเมโห อะชายะถะ
ทุกกะตันจะ หิ โม ปุตตะ พูมะหัจจัง กะตัง มะยา
โยหัง สิวิมัง อะจะมา ปัพพาเชสิง อะหูสะกัง
ยัง เม กิมจิ อิหะ อัตถิ หะนัง หันยันจะ วิชชะติ
เอตุ เวสสันตะโร ธาชา สิวิรัตเถ ปะสาสะตุ
มะ เหอะ มัยหัง อะจะมา เอหิติ สิวิสุตตะโม
สะยะเมอะ เหโว ลันตะวามะ สิมจะ โพเลหิ อัตะระชัง
ตะโต เสมาปะติง ธาชา สันชะโย อัชชะพาสะถะ
เมถะมา จะ มัง อันเวนตุ พรามะมา จะ ปุโรหิตา
ตะโต สัตถิ สะหัสสานิ โยหิโม จาธุหัสสะมา
ชิปปะมายันตุ สันนิหหา นามาวันเมหิลังกะตา
นิละวัตถะหะธาเมเภ ปิตาเมเภ นิวาสิตา
อันเย โลหิตะอุมหิสา สุหทาเมเภ นิวาสิตา
ชิปปะมายันตุ สันนิหหา นามาวันเมหิลังกะตา
หิมะวา ยะถา ลันหะโร ปัพพะโต ลันหะมาหะโม
นามาธุกเชหิ สันสันโม มะหาพูตะถะมาละโย

ໂອສະເທໜິ ຈະ ທິພເພໜິ ທິສາ ພາຕິ ປະວາຕິ ຈະ
ຂິປປະມາຍັນຕຸ ສັນນັທທາ ທິສາ ພັນຕຸ ປະວັນຕຸ ຈະ
ຕະໂຕ ນາຄະສະທັສສານິ ໂຍຊະຍັນຕຸ ຈະຕຸທທະສະ
ສຸວັນນະກັຈສາ ນາຕັງຄາ ເທມະກັປປະນິວາສສາ
ອາຣຸລທາ ຄາມະນິເຍພິ ໂຕມະຣັງກຸສະປານິພິ
ຂິປປະມາຍັນຕຸ ສັນນັທທາ ທັຕຖິກຂັນເທໜິ ທັສສິຕາ
ຕະໂຕ ອັສສະສະທັສສານິ ໂຍຊະຍັນຕຸ ຈະຕຸທທະສະ
ອາຊານິຍາວະ ຊາຕິຍາ ສິນທະວາ ສິຄະວາທະນາ
ອາຣຸລເທ ຄາມະນິເຍພິ ອິນທິຍາຈາປະທາຣິພິ
ຂິປປະມາຍັນຕຸ ສັນນັທທາ ອັສສະປິຕເຖ ອະລັງກະຕາ
ຕະໂຕ ຣະຖະສະທັສສານິ ໂຍຊະຍັນຕຸ ຈະຕຸທທະສະ
ອະໂຍສຸກະຕະເມມິໂຍ ສຸວັນນະຈິຕຣະໂປກຂະເຣ
ອາໂຣເປນຕຸ ທະເຊ ຕັຕຖະ ຈັມມານິ ກະວະຈານິ ຈະ
ວິປປາເລນຕຸ ຈະ ຈາປານິ ທັລທະທັມມາ ປະທາຣິໂນ
ຂິປປະມາຍັນຕຸ ສັນນັທທາ ຣະເຖສຸ ຣະຖະຊີວິໂນ
ລາຊາ ໂອໂລກິຍາ ປຸປຜາ ມາລາຄັນທະວິເລປະນາ
ອັຄຄິຍານິ ຈະ ຕິຕຖັນຕຸ ເຍນະ ມັຄເຄນະ ເອທິຕິ
ຄາເມ ຄາເມ ສະຕັງ ກຸມພາ ເມຣະຍັສສຸ ສຸຣາຍະ ຈະ
ມັຄຄັມທິ ປະຕິຕາ ຖັນຕຸ ເຍນະ ມັຄເຄນະ ເອທິຕິ
ມັງສາ ປູວາ ຈະ ສັງກຸລິໂຍ ກຸມມາສາ ມັຈສະສັງຍຸຕາ
ມັຄຄັມທິ ປະຕິຕາ ຖັນຕຸ ເຍນະ ມັຄເຄນະ ເອທິຕິ
ສັປປິ ເຕລັງ ທະທິ ຂີຣັງ ກັງຄຸພິຊາ ພະທູ ສຸຣາ
ມັຄຄັມທິ ປະຕິຕາ ຖັນຕຸ ເຍນະ ມັຄເຄນະ ເອທິຕິ
ອາລາຣິກາ ຈະ ທູສາ ຈະ ນະຕະນັຕຕະກະຄາຍິໂນ
ປານິສສະຣາ ກຸມພະຖູນິໂຍ ມັນທະກາ ໂສກັຊຊາຍິກາ
ອາທັນຍັນຕຸ ສັພພະວິນາ ເພຣິໂຍ ທິນທິມານິ ຈະ
ຂະຣະມຸຂານິ ທະເມນຕຸ ນະທັນຕຸ ເອກະໂປກຂະຣາ
ມຸທິງຄາ ປັນທະວາ ສັງຂາ ໂຄທາ ປະຣິວະເຫນຕິກາ
ທິນທິມານິ ຈະ ທັນຍັນຕຸ ກຸຕຸມປະທິນທິມານິ ຈະ
ສາ ເສນາ ມະຫະຕີ ອາສິ ອຸຍຍຸຕຕາ ສິວິວາທິນິ
ຊາລິນາ ມັຄຄະນາເຍນະ ວັງກັງ ປາຍາສິ ປັພພະຕັງ
ໂກນຈັງ ນະທະຕິ ມາຕັງໂຄ ກຸນຊະໂຣ ສັຕຖິຫາຍະໂນ
ກັຈສາຍະ ພັຊຊະມານາຍະ ໂກນຈັງ ນະທະຕິ ວາຣະໂນ
ອາຊານິຍາ ທະສິຍັນຕິ ເມມິໂຄໂສ ອະຊາຍະຖະ
ນະພັງ ຣະໂຊ ອະສາເທສິ ອຸຍຍຸຕຕາ ສິວິວາທິນິ
ສາ ເສນາ ມະຫະຕີ ອາສິ ອຸຍຍຸຕຕາ ຫາຣິຫາຣິນິ
ຊາລິນາ ມັຄຄະນາເຍນະ ວັງກັງ ປາຍາສິ ປັພພະຕັງ
ເຕ ປາວິງສຸ ພະຣະຫາຣັນຍັງ ພະທຸສາຂັງ ມະໂທທະກັງ
ປຸປຜະຣຸກເຂທິ ສັນສັນນັງ ຜະລະຣຸກເຂທິ ຈູພະຍັງ
ຕັຕຖະ ວິນທຸສສະຣາ ວັຄຄູ ນານາວັນນາ ພະທູ ທິຊາ

ກູຊັນຕະມຸປະກູຊັນຕິ ອຸຕຸສັງປຸປຜິເຕ ທຸເມ
ເຕ ຄັນຕະວາ ທິຄະມັທທາມັງ ອະໂທຣັຕຕາມະມັຈຈະເຍ
ປະເທສັນຕັງ ອຸປາຄັນສຸ ຍັຕຖະ ເວສສັນຕະໂຣ ອະທຸ

ມະຫາຣາຊະປັພພັງ ນາມະ ນິຕຖິຕັງ

ສັກຂັຕຕິຍະປັພພັງ ນາມະ

ເຕສັງ ສຸຕະວາມະ ນິຄໂຄສັງ ພິໂຕ ເວສສັນຕະໂຣ ອະທຸ
ປັພພະຕັງ ອະພິຣຸທິຕະວາ ພິໂຕ ເສນັງ ອຸທິກຂະຕິ
ອິງຄະ ມັທທິ ນິສາເມທິ ນິຄໂຄໂສ ຍາທິໂສ ວະເນ
ອາຊານິຍາ ທະສິຍັນຕິ ທະຊັຄຄາເມວະ ທິສສະເຣ
ອິເມ ນູນະ ອະຣັນຍັມທິ ມິຄະສັງຄານິ ລຸທທະກາ
ວາຄຸຣາທິ ປະຣິກຂິປປະ ໂສພພັງ ປາເຕຕະວາ ຕາວະເທ
ວິກໂກສະມານາ ຕິປປາທິ ທັນຕິ ເນສັງ ວະຣັງ ວະຣັງ
ຕະຖາ ມະຍັງ ອະທູສະກາ ອະຣັນເຍ ອະວະຣຸທທະກາ
ອະມິຕຕະທັຕຖັຕຖະຄະຕາ ປັສສະ ທຸພພະລະຄາຕະກັງ
ອະມິຕຕາ ນັປປະສະເທຍຸງ ອັຄຄິວະ ອຸທະກັນນະເວ
ຕະເທວະ ຕະວັງ ວິຈິນເຕທິ ອະປິ ໂສຕຖິ ອິໂຕ ສິຍາ
ຕະໂຕ ເວສສັນຕະໂຣ ຣາຊາ ໂອໂຣທິຕະວານະ ປັພພະຕາ
ນິສິທິ ປັນນະສາລາຍັງ ທັລທັງ ກັຕະວານະ ມານະສັງ
ນິວັຕຕະຍິຕະວານະ ຣະຖັງ ວຸຕຖາເປຕະວານະ ເສນິໂຍ
ເອກັງ ອະຣັນເຍ ວິທະຣັນຕັງ ປິຕາ ປຸຕຕັງ ອຸປາຄະມິ
ຫັຕຖິກຂັນທະໂຕ ໂອຣຸຍທະ ເອກັງໂສ ປັນຊະລິກະໂຕ
ປະຣິກັນໂນ ອະມັຈເຈທິ ປຸຕຕັງ ສິນຈິຕຸປາຄະມິ
ຕັຕຖັທທະ ສະກຸທາຣັງ ໂສ ຣັມມະຮູປັງ ສະມາທິຕັງ
ນິສິນນັງ ປັນນະສາລາຍັງ ຊາຍັນຕັງ ອະກຸໂຕພະຍັງ
ຕັນຈະ ທິສະວານະ ອາຍັນຕັງ ປິຕະຣັງ ປຸຕຕະຄິທທິນັງ
ເວສສັນຕະໂຣ ຈະ ມັທທິ ຈະ ປັຈຈຸຄັນຕະວາ ອະວັນທິສຸງ
ມັທທິ ຈະ ສິຣະສາ ປາເທ ສັສສຸຣັສສາພິວາທະຍິ
ມັທທິ ອະທັນທິ ເຕ ເທວະ ປາເທ ວັນທາມິ ເຕ ສຸນຫາ
ເຕສຸ ຕັຕຖະ ປະລິສັຊຊະ ປານິນາ ປະຣິມັຊຊະຖະ
ກັຈຈິ ໂວ ກຸສະລັງ ປຸຕຕະ ກັຈຈິ ປຸຕຕະ ອະນາມະຍັງ
ກັຈຈິ ອຸນເສນະ ຍາເປຖະ ກັຈຈິ ມູລະຜະລາ ພະທູ
ກັຈຈິ ທັງສາ ມະກະສາ ຈະ ອັປປະເມວະ ສິຣິງສະປາ
ວະເນ ວາລະມິຄາກິນເມ ກັຈຈິ ທິງສາ ນະ ວິຊຊະຕິ
ອັຕຖິ ໂນ ຊີວິກາ ເທວະ ສາ ຈະ ຍາທິສິກິທິສາ
ກະສິຣາ ຊີວິກາ ໂທມະ ອຸນສາຈະຣິຍາຍະ ຊີວິຕັງ
ອະນິທທິນັງ ມະຫາຣາຊະ ທະເມຕັສສັງວະ ສາຣະຖິ

ตะยัมหา อะมิหทิกา ทันตา อะสะมิหทิ ทะเมติ โม
อะปิ โม กิสามิ มังสามิ ปิตุ มาตุ อะทัสสะมา
อะวะรุทหามัง มะหาราชะ อะธันเย ชีวิโสกิมัง
เยปิ เต สิวิเสตถัสสะ หายาทัปปัตตะมามะสา
ชาลิ กันหากิมา จุโพ พรามะนัสสะ อะสานุคา
อัจจายิกัสสะ ลุหทัสสะ โย เม คาโวอะ สุมพะติ
เต ราชะปุตติยา ปุตเต ยะทิ ชานาถะ สังสะถะ
ปะริยาปุนาถะ โม ขิปปัง สัปปะทัตถังอะ มามะวัง
อุโพ ภุมาราชา นิภาทิตา ชาลิ กันหากิมา จุโพ
พรามะนัสสะ ทะมัง ทัตะวา ปุตตะ มา พายิ อัสสะสะ
ทัจจิ มุ ตาตะ ภุสะลัง ทัจจิ ตาตะ อะมามะยัง
ทัจจิ มุ ตาตะ เม มาตุ จักขุ มะ ปะริหายะติ
ภุสะลันเจอะ เม ปุตตะ อะโถ ปุตตะ อะมามะยัง
อะโถ จะ ปุตตะ เต มาตุ จักขุ มะ ปะริหายะติ
ทัจจิ อะโรถัง โยคลันเต ทัจจิ อะหะติ อาหะนัง
ทัจจิ ผิโต ขะมะปะโห ทัจจิ อุตถิ มะ สิขุขะติ
อะโถ อะโรถัง โยคลัมเม อะโถ อะหะติ อาหะนัง
อะโถ ผิโต ขะมะปะโห อะโถ อุตถิ มะ สิขุขะติ
อิจเจวัง มันตะยันตานัง มาตา เมสัง อะทิสสะถะ
ราชะปุตติ ถิริหะวาเร ปัตติกา อะนุปาหะนา
ตันจะ ทิสะวามะ อายันติง มาตะรัง ปุตตะถิหทินิง
เวสสันตะโร จะ มัทที จะ ปัจจุถันตะวา อะวันทิสุง
มัทที จะ สิธะสา ปาเท สัสสุยา อะพิวาหะยิ
มัทที อะหันที เต อัยเย ปาเท วันหามิ เต ทุสา
มัททินจะ ปุตตะกา ทิสะวา ทูธะโต โสตถิมาคะตา
ทันทันตา อะพิหาวิงสุ วัจสา พาลาวะ มาตะรัง
มัทที จะ ปุตตะเก ทิสะวา ทูธะโต โสตถิมาคะเต
วาธุนิวะ ปะเวเทนติ ถะมะหาราพิสินจะถะ
สะมาคะตามะ ยาตินัง มะหาโคโส อะชายะถะ
ปัพพะตา สะมะนาทิงสุ มะที อาทันปิตา อะทุ
อุตถิหาธัง ปะวัตเตนโต เทโว ปาวัสสิ ตาวะเท
อะถะ เวสสันตะโธ ราชา ยาตินิ สะมะคัจสะถะ
นัตตาโธ สุนิสา ปุตโต ธาชา เทวิ จะ เอกะโต
ยะหา สะมาคะตา อาสุง ตะหาสิ โลมะหังสะนัง
ปันชะลิกา ตัสสะ ยาจันติ โธทันตา เพธะเว อะเม
เวสสันตะรันจะ มัททินจะ สัพเพ ธัตถา สะมาคะตา
ตะวัง โมสิ อิสสะโธ ราชา ธัชชัง กาเรถะ โม อุโพ

สักขัตติยะปัพพัง มามะ นิตถิตัง

มะคะธะรัมทัง มามะ

ทัมเมมะ ธัชชัง กาเรมตัง ธัตถา ปัพพาชะยิตถะ มัง
ตะวันจะ ชามะปะหา เจอะ เมคะมา จะ สะมาคะตา
ทุกกะตันจะ ทิ โม ปุตตะ พูมะหัจจัง กะตัง มะยา
โยหัง สิวินัง วะจะมา ปัพพาเชสิง อะหูสะกัง
เยมะเกมะจิ วันเมมะ ปิตุ ทุกขัง อุทัพพะเห
มาตยา พะลิมิยาปิ อะปิ ปาเมหิ อัตตะโม
(มะหามะกาโล มะหาราชะ ระโชชัลลัง ปะวาหะยะ)
ตะโต เวสสันตะโธ ราชา ระโชชัลลัง ปะวาหะยิ
ระโชชัลลัง ปะวาเหตะวา สังขัง วันนัง อะหาระยิ
สิสันหาโต สุจิวัตโถ สัพพาพะระมะพูสิโต
ปัจจะยัง มาคะมารุยหะ ขัคคัง พันหิ ปะธันตะปัง
ตะโต สัตถิ สะหัสสานิ โยหิโม จาธุหัสสะมา
สะหะชาตา ปะธิกะธิงสุ นันหะยันตา ระเถสะพัง
ตะโต มัหหิงปิ มะหาเปสุง สิวิหันยา สะมาคะตา
เวสสันตะโธ ตัง ปาเลตุ ชาลิ กันหากิมา จุโพ
อะโถปิ ตัง มะหาราชา สันชะโย อะพิรักขะตุ
อิหันจะ ปัจจะยัง ลัหหา ปุพเพ กิเลสะมัตตะโม
อานันหิยัง อาจาริงสุ ระมะนิเย ถิธิพพะเธ
อิหันจะ ปัจจะยัง ลัหหา ปุพเพ กิเลสะมัตตะโม
อานันหะจิตตา สุมะนา ปุตเต สังคัมมะ ลักขะนา
อิหันจะ ปัจจะยัง ลัหหา ปุพเพ กิเลสะมัตตะโม
อานันหะจิตตา ปะติตา สะหะ ปุตเตหิ ลักขะนา
เอกะพัตติ ปุเธ อาสิง นิจจัง ถันหิละสายินิ
อิติ เมตัง อะตัง อาสิ ตุมหัง กามา หิ ปุตตะกา
ตัง เม อะตัง สะมิหหัชชะ ตุมเห สังคัมมะ ปุตตะกา
มาตุชังปิ ตัง ปาเลตุ ปิตุชังปิ จะ ปุตตะกา
อะโถปิ ตัง มะหาราชา สันชะโย อะพิรักขะตุ
ยังกิมจิตถิ กะตัง ปุนยัง มัยหันเจอะ ปิตุจจะ เต
สัพเพมะ เตมะ กุสะเลมะ อะชะโธ ตะวัง อะมะโธ พะวะ
หัปปาสิหันจะ โภเสยยัง โธมะโภหุมพะรามิ จะ
สัสสุ สุนหายะ ปาเหสิ เยหิ มัหหิ อะโสพะถะ
ตะโต โธมันจะ กายูรัง ถิเวยยัง ระตะมามะยัง
สัสสุ สุนหายะ ปาเหสิ เยหิ มัหหิ อะโสพะถะ
ตะโต โธมันจะ กายูรัง อังคะหัง มะนิเมขะลัง
สัสสุ สุนหายะ ปาเหสิ เยหิ มัหหิ อะโสพะถะ
อุมมะตัง มุขะผุลลันจะ นามาธัตเต จะ มานิเก
สัสสุ สุนหายะ ปาเหสิ เยหิ มัหหิ อะโสพะถะ

อุถถัตถะนัง ถิงถะมะกัง เมะขะลัง ปะติปาทะกัง
สัสสุ สุนหายะ ปาเหสิ เยหิ มัหหิ อะโสพะถะ
สุตตันจะ สุตตะวัชชันจะ อุปะนิชชายะ เสยยะสิ
อะโสพะถะ ธาชะปุตติ เหวะทัมยาวะ นัมหะเม
สิสันหาตา สุจิวัตถา สัพพาพะระมะพูสิตา
อะโสพะถะ ธาชะปุตติ ตาวะติงสาวะ อัจสะรา
กะหะลิวะ วาตัจสุปิตา ชาตา จิตตะละตาวะเม
ทันตาวะระมะสัมปันนา ธาชะปุตติ อะโสพะถะ
สะกุนิ มานุสิมิวะ ชาตา จิตตัปปัตตา ปะติ
นิโถรหะปักกะพิมโพตถิ ธาชะปุตติ อะโสพะถะ
ตัสสา จะ นาถะมาเมสุง นาติอุหถังวะ กุมชะรัง
สัตติกชะมัง สะรักชะมัง อิสาทันตัง อุรุลหะวัง
สา มัหหิ นาถะมาธุหิ นาติอุหถังวะ กุมชะรัง
สัตติกชะมัง สะรักชะมัง อิสาทันตัง อุรุลหะวัง
สัพพัมหิ ตัง อะรันยัมหิ ยาวันเตตถะ มิถา อะหุ
เวสสันตะรัสสะ เตเชนะ นามยะมันยัง วิเหถะยุง
สัพพัมหิ ตัง อะรันยัมหิ ยาวันเตตถะ หิชา อะหุ
เวสสันตะรัสสะ เตเชนะ นามยะมันยัง วิเหถะยุง
สัพพัมหิ ตัง อะรันยัมหิ ยาวันเตตถะ มิถา อะหุ

เอกัชชัง สันนิปาติงสุ

เวสสันตะเร ปะยาตัมหิ สิวิมัง รัตถะวัหถะเม
สัพพัมหิ ตัง อะรันยัมหิ ยาวันเตตถะ หิชา อะหุ

เอกัชชัง สันนิปาติงสุ

เวสสันตะเร ปะยาตัมหิ สิวิมัง รัตถะวัหถะเม
สัพพัมหิ ตัง อะรันยัมหิ ยาวันเตตถะ มิถา อะหุ

นาสสะ มันชูนิ ภูชิงสุ

เวสสันตะเร ปะยาตัมหิ สิวิมัง รัตถะวัหถะเม
สัพพัมหิ ตัง อะรันยัมหิ ยาวันเตตถะ หิชา อะหุ

นาสสะ มันชูนิ ภูชิงสุ

เวสสันตะเร ปะยาตัมหิ สิวิมัง รัตถะวัหถะเม
ปะติยัตโต ธาชะมัลโล วิจิตโต ปุปผะสันถะโต
อะสิ เวสสันตะโร ธาชา ยัตถะ ยาวะ เชตุตตะรา
ตะโต สัตถิ สะหัสสานิ โยหิโน จาธุหัสสะนา

สะมันตา ปะริหะริงสุ

เวสสันตะเร ปะยาตัมหิ สิวิมัง รัตถะวัหถะเม
โอโรหา จะ กุมาธา จะ เวสิยามา จะ พธามะนา

สะมันตา ปะริหะริงสุ

เวสสันตะเร ปะยาตัมหิ สิวิมัง รัตถะวัหถะเม
หัตถาโรหา อะนิกัตถา ธะถิกา ปัตติกาธะกา

สะมันตา ปะริหะริงสุ

เวสสันตะเร ปะยาตัมหิ สิวิมัง รัตถะวัหถะเม
สะมาถะตา ชานะปะทา เนถะมา จะ สะมาถะตา

สะมันตา ปะริหะริงสุ

เวสสันตะเร ปะยาตัมหิ สิวิมัง รัตถะวัหถะเม
กะโรติยา จักกะหะถา อินทิหัตถา สุวัมมิกา

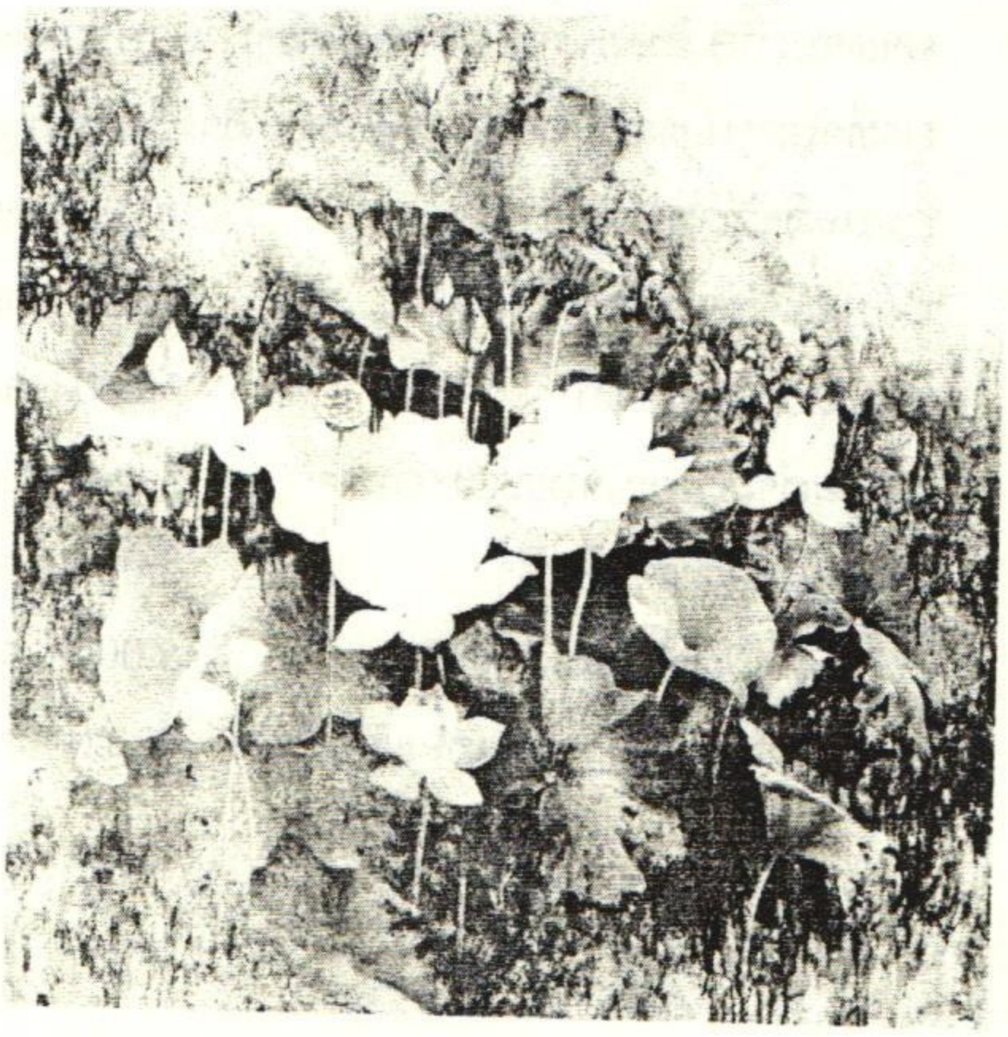
ปุระโต ปะติปัชชิงสุ

เวสสันตะเร ปะยาตัมหิ สิวิมัง รัตถะวัหถะเม
เต ปาวิสุง ปุรัง รัมมัง มะหาปาการะโตระนัง
อุเปตัง อันนะปาเนหิ มัจจะถิเตหิ จูพะยัง
วิตตา ชานะปะทา อาสุง เนถะมา จะ สะมาถะตา
อะนุปปัตเต กุมารัมหิ สิวิมัง รัตถะวัหถะเม
เจลุกเขโป อะวัตติตถะ อาถะเต หะนะหายะเก
นันทิง ปะเวสิ นะถะเร พันหะนา โมกขา อะโถสะถะ
ชาตะรูปะมะยัง วัสสัง เหโอ ปาวัสสิ ตาวะเต
เวสสันตะเร ปะวิตถัมหิ สิวิมัง รัตถะวัหถะเม
ตะโต เวสสันตะโร ธาชา หานัง หัตะวานะ ยัตติโย
กายัสสะ เพหา สัปปันโย สัถลัง โส อุปปัชชะถาติ

นะถะระกันทัง นามะ นิตถิตัง

มะหาเวสสันตะระชาตะกัง ทะสะมัง

มะหานิปาตัง นิตถิตัง

ลายนามพิมพังสีถวายเป็นมุทิตาสักการะ

พระอะธิยะมุนี สีสุทัมมะโลกาจารย์ (พระอาจารย์ใหย่สีมบูน สีธิปันโย)	10,000 บาด
ยาท่านมะหาถำสี นันทะสาโร และถะนะสิงวัดธัตตะนะธังสี	20,000 บาด
พระอาจารย์ใหย่สีมบูน สีธิปันโย และถะนะสิงวัดอิบมาพุททาวาส	20,000 บาด
ยาท่านบุนทิง พิมมะจัน พ้อมถะนะสิงวัดเพ้งโพไชยะธาม	10,000 บาด
ถะนะสิงวัดไชยะมุงคุน 3, 000, 0000 กีบ	ยาท่านถำมิน สุขะเสิม 500 บาด
ถะนะสิงวัดไชยะพูมาธาม 30,000 บาด	ยาท่านแก้ว สีธิวิงสา 1,000,000 กีบ
ยาท่านบุนยาม เตวิชุโช พ้อมด้วยถะนะสิงวัดจอมแก้ว	10,000 บาด
พระอาจารย์มะหาปาน ปะสันนะทัมโม และถะนะสิงวัดโพนสะหว่างใต้	20,000 บาด
พระอาจารย์หวันถำ จิตตะทัมโมและถะนะสิงวัดโพนสะหวัน	10,000 บาด
พระอาจารย์บุนปะสิง สีธิปุนโย และถะนะสิงวัดแสงอะรุน	2,700,000 กีบ
ถะนะสิงวัดบุบผาธาม 2,700,000 กีบ	ยาพ่อผางอิน สีมเพ็ดชั 1,300,000 กีบ
ยาท่านขูธัก ปะธิปุนโม และถะนะสิงเมืองสองถอมทังหมด	10,000 บาด
ยาท่านทองดำ จันทะวิงและถะนะสิงเมืองไชพูทองทังหมด	10,000 บาด
พระอาจารย์บุนมี ปุนยะมะโม พ้อมถะนะสิงวัดป่าทัมมาธิม	10,000 บาด
ยาท่านนิธัม ทัมมะอะโธ และถะนะสิงเมืองพะลานไชทังหมด	10,000 บาด
ยาท่านถำเผีย กะตะปุนโย และถะนะสิงเมืองจำพอนทังหมด	10,000 บาด
ยาท่านบุนโธม วิสุดทิวิง และถะนะสิงเมืองไชบูลีทังหมด	10,000 บาด
ยาท่านจันทา อัถถะจิตโต และถะนะสิงเมืองอุทุมพอนทังหมด	10,000 บาด
ยาท่านธิ่ม แก้วสะหว่าง และถะนะสิงเมืองอาดสะพอนทังหมด	5,000 บาด
ยาท่านเกื้อ ขันติโภ และถะนะสิงเมืองอาดสะพังทองทังหมด	5,000 บาด
ยาท่านขุน หลวงลาด และถะนะสิงเมืองซิมบูลีทังหมด	5,000 บาด
ถะนะสิงวัดสุนันทา 10,000 บาด	ถะนะสิงวัดจุมพิมพักดี 5,000 บาด
ถะนะสิงวัดหมองแสง 5,000 บาด	ถะนะสิงวัดหัวเมือง 5,000 บาด
ถะนะสิงวัดนาแก 5,000 บาด	ถะนะสิงวัดหลัก12 5,000 บาด
ถะนะสิงวัดป่าบ้านหมองเดิน 5,000 บาด	ถะนะสิงวัดหลัก19 5,000 บาด
ถะนะสิงวัดหาดอิงรัง 5,000 บาด	ถะนะสิงวัดบ้านจอก 5,000 บาด
ถะนะสิงวัดป่าเมดตาทัม 5,000 บาด	ถะนะสิงวัดบ้านบึงอะ 5,000 บาด
แม่ออกยิมมะลา บ้านสะพานเหนือ 300,000 กีบ	พระพูทอม โสมะถอม 200 บาด